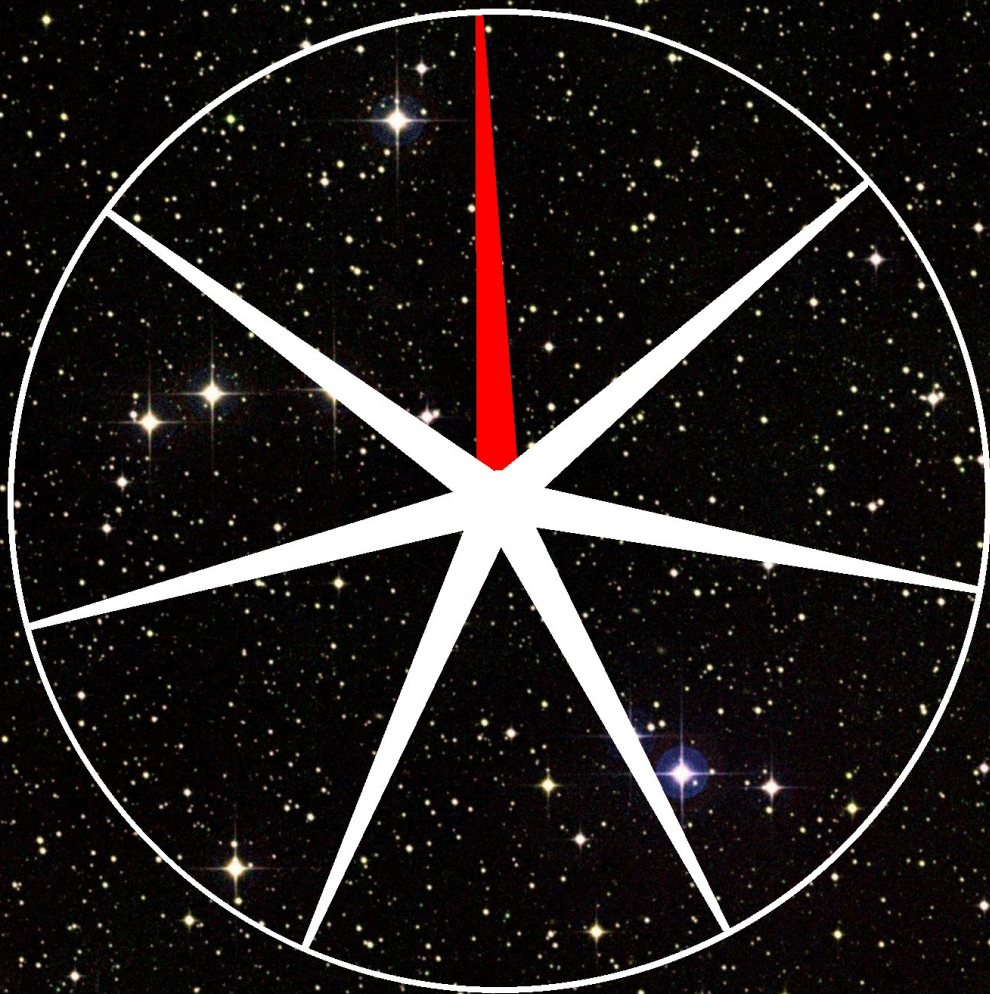

Láng Attila D.

Ninda

Láng Attila D.

Ninda

2018–2023

A borító és a portrék a szerző munkái

A könyv még nincs kész.
Ez a 2023. március 29-ei állapot.
Befejezésének várható ideje 2026. március.
Ez egy műszaki példány.
A tördelése nem szép, és az idézetek fölött
megjelennek a belső azonosítók is
(mint **pr Prológus** vagy **na-1 ervések**),
amik nem lesznek részei a kész könyvnek.

A szerző magánkiadása

© Láng Attila D., 2023

ISBN 978-615-01-0835-3

Mottó helyett

*Az vagy nekem, mi testnek a kenyér
s tavaszi zápor fűszere a földnek;
lelkem miattad örök harcban él,
mint a fősvény, kit kincse gondja öl meg:*

*csupa gyönyör s boldogság büszke elmém;
majd gond: az Idő elvisz, eltemet!
Csak az enyém légy! –: néha azt szeretném;
majd: A világ hadd lássa kincsemet!*

*Arcod varázsa csordultig betölt,
majd egy pillantásodért sorvadok;
nincs más, nem is akarok más gyönyört,
csak amit adsz s amit még várhatok.*

Koldús-szegény királyi gazdagon: részeg vagyok és mindig szomjazom.

William Shakespeare:
LXXV. szonett.
Szabó Lőrinc fordítása

*Fáradtnak tűnsz, mintha nem a régi volnál,
Hol van a tűz, hova lett a mindig sóvár régi láz,
Az a régi égi láz, amivel beléptél, s megszerettelek?
Nagy utazás, azt mondtad, hogy ez az élet, s nem halunk meg,
Az ember soha el nem téved, égi láz, a bizonyos égi láz,
Tőled kaptam, majd meghaltam, majd elégtém én.
Mivé legyek most nélküled,
Hová megyek így nélküled?
Te meg csak ülsz, fáradtnak tűnsz,
Továtűnt szép ígéreteik, nélkülük én hová legyek?
Nagy utazás, a vonatunk újra indul,
Nagy utazás, most a vágyunk már megint új útra visz,
Induljunk el hát megint,
Gyere velem most az ígéret szerint!
Nagy lesz az út, de mi ugye mégse várunk,
A vonatunk nekilődül, újra száguld, régi láz, hajtja az a régi láz,
Tőled kaptam, majd meghaltam, majd elégtém én.
Elindulunk, elindulunk, az éjbe megy a vonatunk,
S az éjszaka, az éjszaka, a puha testű éjszaka,
Vonatunk kattogó zaja.
Mint régi jó barátokat, majd úgy fogad, majd úgy fogad.
Egy utazás az életünk, azt mondtad hát, megint megyünk,
Nagy utazás az életünk.
Nagy utazás.*

Bereményi Géza

„Aznap, amikor vándorutad kezdetét veszi, mássá változol.”

*Ílgaszaumi,
Rangáhuap története,
1. sómir, 1. singir*

Prológus

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
11. sómir*

**Syëndoëia
Lũakēān
57. inü 17.
a szürke órája**

A Vörös terve csoda klasszul hangzott. Belőgni a suárba az ervések orra előtt és szajrézni, amit csak lehet. Vagyis persze csak olyasmit, ami elfér a zsebükben, annál nagyobbbat nem tudnak kihozni, mert a Vörösnek az volt a terve, hogy a dimakocsik alján fognak bekapaszkodni. Azok a szürke órájában mennek be, amikor még alig van forgalom, és rögtön jönnek is ki a konténerekkel, csak egészen kevés időt töltenek bent. Azalatt ők leugranak az alvázárol és eltűnnek. Odabent sincs még ilyenkor különösebb ellenőrzés.

– Hán am meg honnan tudod? – kérdezte a Kőfejű. – Vottál mán akármék suárba benn?

– Nem én – felelte a Vörös, és megvonta a vállát. – Hon lettem volna?

– Hán akkon?

– Figyejj, öreg. A suárba ilyekkon niccsen semmi forgalom, igaz?

– Jahan.

– Akkon kit a francot ellenőriznének meg?

– Hán aki ott van.

– De ha niccs ott sekki?

– Jahan, csak ha mégis odabe tanának valakit, megellenőrzik, nem?

– Nem éttesz te en szót se, Kőfejű. Ha sekkit se kell megellenőrizni, akkon szépen elmennek alunni e.

– Jahan, éttem mán. Azén megyünk a szükke órájába, hán?

– Meg men a dimakocsik ajján meg lehessen kapaszkodni, éttesz?

Ők többiek nem szóltak bele a vezérek beszédébe, csak később, amikor a Kőfejű már beleegyezett, akkor kérdezte a Jeges, hogy honnan fogják tudni, hol mennek be a dimakocsik. Hiszen a Vörös megmondta azt is, hogy a suárnak száz meg száz kapuja van. A Vörös azt mondta, ez egyszerű. A városi szeméttelep a Kÿymlâän sugárút végén van egy mellékutcában, nyilvánvalóan onnan jönnek a dimakocsik és oda is térnek vissza a konténerekkel. Minek mennének el a suár másik végeig? Ott a közelben kell keresni egy kaput, nyilván a legközelebbit, azon fognak menni.

Senkinek nem jutott eszébe megkérdezni, hogyan fognak kijönni, ha egyszer a dimakocsik egyből megfordulnak, nekik viszont időre van szükségük. Máskor se tettek föl kérdéseket a vezéreknek. Bennük magukban sem merültek föl kérdések, ahogy máskor sem.

Aztán a Főpap megjegyezte, hogy akkor viszont jó lesz hamar elindulni, mert a szemételep a Dýr városrész másik végén van, és akkor már a zöld órája volt. Hát elindultak. Tizenheten voltak akkor, a Vörös kisebb csoportokra osztotta őket, ennyien nem mehetnek együtt, egyből kiszúrják őket az ervések. A Görbehátú, a Főpap, a Nagyorrú, a Süsü és a Csonkaujjú balra fordult a Dýwniń utcán, aztán ott kimentek a házak mögé, errefelé már egészen ellep mindent a sivatagi homok, úgyhogy az ervések csak akkor járnak erre, ha valakit konkrétan üldöznek, hát lehet remélni, hogy nem találkoznak eggyel se. Jól gondolták, egészen a lila órájának kezdetéig nem láttak egyet sem, és akkor már közel voltak a Kaÿp színház mögötti térhez, ahol tavaly az ervések megverték a Csonkaujjút. Akkor tűnt föl egy kocsí. Ők egészen a falmélyedésekbe lapultak, nehogy észrevegye őket. Elég sötét volt, de hát nem teljesen. A kocsí a szokásos fehér volt, piros csíkokkal, azok nem voltak mindegyik ervés kocsin, másokon más színűek, de ők nem tudták, hogy a csíkok mit jelentenek. A kocsí oldalán a szokásos felirat. Nekik semmit sem jelentett – egyikük sem tudott olvasni.

A kocsí egyhelyben állt a tér sarkán, a tetején villogtak a kék-sárga fények. Meg kellett várniuk, hogy fölemelkedjen és elhajtson. Már közeledett a fekete órája, s majdnem teljes sötétség borult rájuk, errefelé az utcai lámpák is megritkultak már, s némelyik nem is világított.

Egész éjjel úton voltak, a város leghagyatottabb, legkoszosabb részein botorkáltak a sötétben. Akkor már teljesen sötét volt többhelyütt. A szürke órájának kezdetén érték el a szemételepet. De már csak négyen voltak: a Csonkaujjú lemaradt valahol. Talán rossz irányba fordult. Eszükbe se jutott keresni. A többi csoportot sem, akik talán itt vannak valahol a közelben. Nyilván azok sem fogják keresni őket.

– Asziszem, arra lehet a kapu – mondta a Főpap, és egy utcabejáró felé bökött, ahonnan még vaksötétség ásitott rájuk. Elindultak arra, de nem találták meg a kaput. Visszatértek. Találomra választottak egy másik sarkot, aztán továbbiakat, mert egyikben sem volt kapu a suárba.

– Lehet, hon ettévettünk – dünnyögte a Nagyorrú kis idő múlva. – Mire világos lesz, odatanánánk, csak akkon mán késő.

Ahogy befordultak az egyik sarkon, ott voltak az ervések. Legalább harmincan. Ők futásnak eredtek, az ervések a nyomukban. Kiabáltak is, de ők csak rohantak. A Görbehátút már nem látták viszont, alighanem lekapcsolták. Ezen a részen szemeteskonténerek sorakoztak a fal mellett, a Főpap beugrott mögéjük, ott rohantak tovább. A Süsü visszanezve még látta, ahogy a Nagyorrú megdob egy ervést kövel, a sisakját találta el, az ervés megtántorodott és felbukott.

– Megörütté? – förmedt a Süsü a Nagyorrúra. – Ez tíz év a bányába benn!

– Mos mán middegy, futás!

Futottak, ahogy csak bírtak. De a sarkon is ott várták őket az ervések. A Főpapot egyből elkapták, a karjukba futott. A Süsü és a Nagyorru felrohant egy létrán, a fal tetejére, lenézve még látták, hogy az ervések elindulnak utánuk fölfelé. A tető közepén volt egy magasabb épületrész, amit megkerültek, és egy hatalmas üvegszerkezet magasodott följük. Még egy emelettel magasabb volt, mint ahol álltak, és nem volt rajta bejárat.

– És mos merre? – kérdezte a Süsü.

– Mit tudom én! – vágta rá a Nagyorru.

Jobbra fordultak és végigrohantak az épületen. Találtak lejáratot, de odalent is már nyüzsögtek az ervések. A hátuk mögött is jöttek.

– A rohant élebbe – fakadt ki a Nagyorru, megállt és feltartotta a karját. A Süsü még látta hátranézve, ahogy fegyverüket előreszegezve körülveszik az ervések, de odalent észrevett egy sor dimakocsit, amint elhaladnak az utcán, mint kis fehér kockák. Egy pillanat alatt odafutott a tető pereméhez és ugrott.

Nagyot csattant az egyik dimakocsi tetején és majdnem elájult. A kocsisor tompa zúgással, megállíthatatlanul, eltéríthetetlenül haladt előre. Befordultak egy sarkon, aztán egy másikon. Az ervések loholtak utánuk meg szaladgáltak távirányító után, de mire szereztek volna egyet, az összes kocsi, az is, aminek a tetején a Süsü szédelegve hasalt, már áthaladt a kapun, ami fölött – a hatalmas hétágú csillag alatt – hat nyelven hirdették a feliratok:

Aulang Laip

Köszöntjük a Jalisszan suárban

ng

„Vannak kérdések, amiket nincs értelme feltenni, mert a válasznak sincs értelme. Ilyen az is, ha az utókor megkérdezi, ki volt Ninda.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
2. sómír*

ELSŐ RÉSZ

**A SÖTÉTSÉG
MÖGÜL**

Ninda

naq

„Akkor mented meg a világot, amikor nem is gondolsz rá, hogy ezt teszed.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
314. sómir, 117. singir*

A HAJÓ

1.

na-1 ervések

„*En voltam az utolsó, aki hajlandó volt elhinni, hogy Ninda a legnagyobb gondolkodó a Galaxis történelmében. Mert végtelenül szeretem, és nem akartam elfogult lenni.*”

Hait Kirisz:

Ninda,

1.

– Megtámadtak, uram! – rikoltotta Mâleèys tizedparancsnok. – Megtámadtak!
– Ember, beszéljen értelmesen – morrant rá Ęndaý alhadnagy. – Ki támadta meg magukat és milyen erőkkel?

– Egy kóvel, uram! Vÿrdruòt huszadvezetõt fejbe dobták!

Az alhadnagy bosszúsan horkantott.

– Ember, maga nem tudja, mit beszél. „Megtámadtak”... Az ember azt hinné, egy hadseregnyi mÿsvÿn rontott ki a suárból, LDN lángszórókkal.

– De uram, de hiszen a mÿsvÿnek nem használnak ilyen fegyvereket... vagy igen?

Az alhadnagy bal kezével végigsimított a homlokán.

– Ne törödjön vele, tizedparancsnok. Megsérült a huszadvezetõ?

– Azt hiszem, uram. Most vizsgálják.

– Jó, szóljon majd vissza – mondta Ęndaý, és kikapcsolta a készüléket. Kisebb gondja is nagyobb volt, mint azokkal az ütödöttelkel foglalkozni kint a városban. És történetesen egyáltalán nem érdekelte, hogy kap-e majd jelentést a huszadvezetõ állapotáról.

A tizedparancsnok ezalatt meghallgatta egy kétségbeesett rendfenntartó jelentését arról, hogy a csavargót szállító dimakocsit nem tudták megállítani. Nem kérdezte meg, hogy miért nem.

– Szóval bement a suárba?

– Igen, tizedes úr, a dimakocsi egyenesen odavitt.

– Értem. Vësrun örmester úr itt van még?

– Nem, uram, a csapatával a Kÿlseýn utcára ment át, a többi csavargó elfogásával foglalkoznak.

– Ki maradt itt valami magasabb rangú?

A kérdés jogos volt, ezeken a rosszul világított, elhagyatott utcákon jóformán azt se tudták, hogy õk maguk hol vannak. A suárkapu csak pár száz ÷omra volt,

ahol természetesen ragyogó tiszta minden és meg is lesz világítva – majd hamarosan, a kék órájától kezdve. De most még ott is éjszakai sötétség honol.

– Azt hiszem, uram, ŸŸmanāḥy őrmester urat még itt találjuk.

– Akkor keressük meg – mondta Måleèys. Az emberek ugrottak megkeresni, és ő egy huszaddal később már ŸŸmanāḥy helyettes őrmesternek tett jelentést a csavargó szökéséről.

– A suárba? – kérdezte az őrmester gondterhelten. – Jobb helyet nem tudott találni?

– Nyilván nem szándékosan ment oda – felelte az egyik szakaszfelelős. – Leugrott a dimakocsira, és az odavitte.

– Igen, ez nyilvánvaló. Csakhogy a parancsunk úgy szól, hogy szedjük össze valamennyit, mielőtt megzavarnák a suár nyugalmát. Ez az egy különösen alkalmas rá, nem igaz?

– Ennél rosszabb a helyzet, tizedes úr – felelte egy másik szakaszfelelős. – Úgy néz ki, hogy a suárba menekült csavargó az, aki megdobta Vÿrdruöt huszadvezetőt egy óriási kővel.

– Akkor nincs más hátra... beszélni kell a Testvériséggel – mondta az előző szakaszfelelős.

Kényelmetlen csend támadt. ŸŸmanāḥy pontosan tudta, hogy a jelenlevő rangidős kötelessége, hogy felkeresse a Testvériséget, az pedig ő, amíg nem érkezik oda valamilyen magasabb rangú. Márpedig egy sem fog felbukkanni még a közelben sem. Eszük ágában sem lesz, hogy pont most idejőjjenek és ezzel átvállalják a feladatot. Valójában ez a munka minimum egy századost igényelne, vagy valamilyen minisztériumi főtárgyalót. A Testvériséget nagyon könnyű felingerelni, és akkor aztán megnézheti magát, aki ezt okozta. No persze hamar kibékülnének – a jó kapcsolatok fenntartása *amazoknak* is érdeke –, de nem mulasztják el, hogy bűnbakot keressenek, és egy kis őrmesteren mindkét fél szívesen elveri a port.

De hát nincs más választása. Egy rendfenntartó, a Rÿynañ Vÿyś egy tagja ellen támadni olyan bűncselekmény, ami ellen neki akkor is kötelessége fellépni, ha a tettes a Testvériségben keresett menedéket. Azért egy erőszakos, élet elleni bűncselekmény esetén talán még *amazok* is valamivel együttműködőbbek.

Lássuk csak. Természetesen szó sem lehet arról, hogy a csavargó kiadását követelje. Egyáltalán semmit sem *követelhet*. Talán valami hallatlanul magas rangú akárki megteheti, de emiatt fájjon a minisztériumiak feje. Neki, egy senki kis őrmesternek még akkor is csak kérni szabad, ha a háta mögött tudhatja a Rendfenntartás tekintélyét, a törvény erejét, a... hát ami azt illeti, a Testvériség nem arról híres, hogy Sÿyndoreiától bármi annyira érdekelné őket.

– Tessék az adatok, őrmester úr – adott át egy vÿriist az egyik embere. Megköszönte, elolvasta. Tehát a gyanúsított neve ismeretlen, becsült életkora öt és hét év, különleges ismertetőjele nincs, a bűnlajstroma pedig kisebb lopások hosszú sorát tartalmazza. Őrizetbe véve nem volt, a térkamerák adataiból van minden a személyazonosságáról. Egy kis csirkefogó, aki még soha semmilyen

együttműködést nem tanúsított a törvénnyel, kétségkívül azért nem vették még soha őrizetbe, mert mindig kicsúszott a kezükből. Százával, ezrével lehetnek ilyenek a városban.

– A parancsát várjuk, őrmester úr – szólalt meg valaki.

Fölpillantott.

– Beszelnünk kell a Testvériséggel – felelte. – Szedjük rendbe magunkat, emberek, nézzünk ki rendesen.

Többen is a csapatból elég koszosak voltak a sikátorokban folytatott hajsza után, több csoportra való csavargót is megkergettek, mire végül sikerült nyolc embert kézre keríteni. Ez azért nem rossz szám így kora reggel. Őket már beszállították az őrre, a sérültet pedig a kórházba.

Volt egy gyorstisztítójuk, kézzől kézre adták, lemosták a ruhájukról a sarat, koszt, port. Az őrmester mindenki öltözetét és fegyverét ellenőrizte.

– Igazítsa meg a ruháját, hogy áll magán? A Testvériséghez megyünk látogatóba, ha nem hallotta volna, amikor szóltam!

Kezdett ideges lenni. Soha nem érintkezett még hivatalosan a Testvériséggel. Alig ismerte őket. Persze járt suárba ő is, de munkaidőn kívül, visszament az őrre, letette a fegyvert, civilbe bújt, eszébe sem jutott volna, hogy másképpen menjen. Megnézhetné magát. Egyszer egy alárendeltje elindult az őrsről kifelé, letelt a szolgálata, valakivel beszélgetve mondta, hogy bemegy még a suárba és úgy haza, erre ő utánaeredt és elkapta, hogy talán az utcán akar civil ruhába öltözni, vagy hogyan? Az meg végignézett magán, talpig fehérben volt, rangjelzések meg minden. A fegyverét letette már, de akkor se mehet egyenruhában. Hálálkodott, köszönöm, őrmester úr, azt se tudom, hol áll a fejem...

ŸŸmanãhÿ nagyot sóhajtott. Ideges vagy nem ideges, akkor sincs más választása, szépen oda kell járulnia a Testvériség elé és kikérni a gyanúsítottat. Erről eszébe jutott, hogy vajon a kapukat őrzik-e. Megkérdezte.

– Igen, őrmester úr, mindkét kapuhoz őrseget állítottunk – jelentette valaki.

– Köszönöm. Nos, akkor menjünk. Maguk velem jönnek, ott állnak a hátam mögött, a fegyverükhöz nem nyúlhatnak, felszólítás nélkül nem beszélnek, általában nem csinálnak semmit. És nem akadályozzák a forgalmat.

Elment a kapuig az embereivel. A kora reggeli forgalom már kezdett élénkülni, a Sôslwÿt téren megnyílt a piac, a suárkapun hat-nyolc ember lépett be huszadonként.

ŸŸmanãhÿ fölnézett az óriási hétágú csillagra a suárkapu fölött, és a sokadik nagy sóhajjal a kapuhoz lépett. Megállt pontosan a vonal előtt és várt. Tudta, hogy észrevették. *Azok* észrevesznek mindent.

na-2 Arszi 1

„Az benne a különleges, hogy nincs benne semmi különleges. Olyan, mint bármelyikünk. Ha én születek előbb, talán ő ír életrajzot rólam.”

Sileni:
Ninda élete,
84.

Szindoria
Aulang Laip
43 610. senut karisszinan
240

A suaran-fódarangiban ez a hajnal is olyan volt, mint akármelyik másik. Szettirun kétszáznegyvenkor már ott volt a szolgálati helyén, leült hátul egy fotelben, nussumát iszogatót, az emberek jöttek-mentek körülötte, nem szólt hozzá senki. Tudták, hogy ilyenkor nem szabad zavarni, előbb lejön, mint kellene, de igazából még nem ébredt föl. Nem sürgették. Arszinak még nem is telt le a szolgálata, el látta azt a kevés munkát, ami ilyenkor adódott.

Kétszáznegyvenkilenckor Szettirun kiitta a bögréjét, fölkelte a fotelből és előre sétált a központi asztalhoz, mint máskor.

– Mi újság? – kérdezte, mint máskor.

Arszi pedig elmondta, elég röviden, mert éjszaka a suárban az égvilágon semmi nem történt. Néhány beszszelt fiatal összeverekedett – szétválasztották őket és rendet teremtettek, szóra sem érdemes. Egy hibás takarítógép, néhány hiányosság a parkban. Ilyesmik. Egy átlagos hajnal a suárban, a szokásosnál is nyugalmasabb, mert ezen a reggelen Szindoria ideje nagyjából egybeesett az övékkel, és a szindorok nemigen szoktak éjszaka vagy hajnalban jönni a suárba. A forgalom a nappalnak tizedrésze volt, vagy még annyi sem.

Szettirun éppen bölintott, hogy akkor átveszi a szolgálatot, amikor odatoppant Hingari húmad.

– Van egy kis gond odakint. Betolakodót fogtunk.

– Mi a csoda az, hogy... – kezdte a két fődir pontosan egyszerre, még a szavak is ugyanazok voltak, aztán ettől elhallgattak. Egymásra mosolyogtak.

– Az egyik szemétygyűjtő dimakocsi tetején érkezett, a nyomában egy osztag szindoriai rendőrrel.

– Micsoda?! – pattant föl Arszi. – Talán be is jöttek a suárba?!

– Jaj, dehogy, Arszi. Kint lebzselnek a vonal előtt.

– Igazán rendes tőlük. Szettirun, ha átveszed a szolgálatot, én megnézem.

– Persze, menj csak. Vigyél pár embert, hátha szükség lesz a segítségre. Nem mintha nem bíznék a szindorokban... de a rendőreikben azért mégsem annyira.

– Azonnal intézkedem – felelte Hingari, és elsietett, Arszi pedig lement a térre.

A szeméthyűjtő dimakocsit két szornd őrizte, a tetején ott ült a betolakodó, a kapun túl pedig egyre több volt a fehér egyenruhás helyi rendőr. Arszi csak egyetlen pillantást vetett rájuk, aztán fölneézett a kocsitetejére.

– Hozzatok egy létrát és szóljatok neki, hogy jöjjön le. Addig én beszélek a rendőrökkel. De ne használjatok fordítógépet, az a gyanúm, hogy megjijedne tőle.

– Akkor hogyan szóljunk neki? – kérdezte az egyik szornd. – Egy szót se tudunk a nyelvükön.

– Ejnye, hát mutogassatok. És kerítsetek egy tolmácsot.

Arszi kiment a kapuhoz két szornd kíséretében. A kifelé haladó sávon állt meg, itt most semmi forgalom nem volt. A rendőrök zavartan pislogtak rá.

– Mi folyik itt? – kérdezte Arszi galaktikus nyelven, aztán hogy nem kapott választ, megismételte hangosabban is. – Azt kérdeztem, mi folyik itt! Mit óhajtanak a szindoroi rendőrség emberei a Testvériség suárja előtt?

– Jó reggelt, asszonyom – lépett oda egy rendőr. – Egy fiatalkorú bűnözőt keressünk, aki...

– A neve, uram? – Arszi csak egy szigorú grimasszal érzékeltette, hogy nem venné jó néven, ha a neki kijáró udvariasságot nem kapná meg. A neki és a Testvériségnek járó.

– Šyündä Ýmanāh̄y helyettes őrmester vagyok, asszonyom. Rỳynań Vűyśś, Lűakēāń-Šiollāidrōp, Városi Rendfenntartók.

A férfi bal kezét a halántékához emelte. Arszi viszonzta a tisztelgést a saját módja szerint: jobb tenyerét középen a mellére tette, majd függőlegesen felmutatta.

– Handimat Szakaran Arszidienin Kertan Ratszā nímud, suaran-fódir, *Aulang Laip*, Szúnahaum Testvériség. Jó reggelt.

Egyikük sem tette szóvá, hogy egy árva szót sem ért a másik bemutatkozásából.

– Ön itt a rangidős?

– Igen, asszonyom.

– Tehát egy fiatalkorú bűnözőt, aki?

– Sok mindenért keressük, de főként mert kövel megdobta egy emberünket.

– Megsérült?

– Nem tudom, asszonyom, kórházba szállították.

– Jobbulást kívánok neki.

– Köszönöm, asszonyom. Láttuk, amint a bűnöző egy szeméthyűjtő dimakocsi tetején kapaszkodva bejutott a suárba, és biztosak vagyunk benne, hogy még nem jött ki. Természetesen a másik kapu előtt is figyelünk.

Egyikük sem engedett a feszességéből. A hófehér egyenruhás, sisakos, felfegyverzett rendfenntartók félkörbe álltak nyolcan a kapu előtt – vigyázva, hogy mindenkit lássanak, de mégse akadályozzák a forgalmat –, mögöttük egy csomó rend-

őrautó, s mindenhol a felirat: Rỳŷnań Vűyűű – de ezt Arszi el sem tudta olvasni. Arszi egymaga állt a sarkig tárt, hatalmas kapu közepén, cipője orra egy ujjnyival a piros vonal mögött. Természetesen nem volt nála semmiféle fegyver. A háta mögött pár lépéssel álló szorndoknál sem. Arszi könnyű kék ruháján csak a nevét jelezte a kitűző, a rangját nem mutatta semmi.

- Gondolom, uram, tudja, hogy nem engedhetem be önöket.
- Magától értetődően tisztában vagyok vele, asszonyom.
- És nem is adhatom ki önnek a bűnözőt.
- Ezt nem tudtam, asszonyom. Kérem, bocsásson meg a tájékozatlanságomért.

A helyettes őrmestert rettenetesen zavarta – sok minden más mellett –, hogy fogalma sem volt, hogy a bemutatkozásnál hallott rengeteg szó közül melyiken szólíthatja a nőt, melyik a neve és melyik a rangja, és az hol helyezkedik el a ranglét-rán. Arszi sem tudta, hogy a helyettes őrmester mekkora rangot jelent a szindoroknál. Még azt sem, hogy őrmesternek vagy helyettes őrmesternek szólítsa-e.

De valószínűleg nem túl magas rangú ez az ember, különben tájékozottabb lenne. A szindor hatóságok adnak a formákra, a Testvériség tisztviselőivel szemben pedig különösen ügyelnek rá, hogy betartsák a három lépés távolságot. Nyilván idejük sem volt, hogy magasabb rangút küldjenek ide, meg hát az ügy jelentősége sem igényli. Viszont az udvariassága kifogástalan... igaz, csak azóta, hogy ő megkérdezte a nevét, de ez lényegtelen apróság.

– Nagyon egyszerű, uram. A suár területén vagyunk, ami az *Aulang Laip* része, vagyis a Testvériség felségterülete, ahol a mi törvényeink az érvényesek. Ezek alapján pedig ha az a fiatalkorú bűnöző bejutott ide, akkor itt is marad, amíg a Testvériség el nem bocsátja.

– Értem, asszonyom. Köszönöm, hogy megtisztelt a magyarázattal. Tud nekem információt adni arról, hogy őrizetbe kívánják-e venni a bűnözőt?

- Mivel mi nem vádoljuk semmivel, nyilván nem, uram.
- Ez esetben talán célszerű, ha átküldjük önöknek a nyilvántartási adatait.
- Örömmel vesszük.
- Javasolni fogom, hogy a feletteseim lépjenek kapcsolatba az ön feletteseivel, asszonyom.

- Rendelkezésükre fognak állni, uram.
- Köszönöm, asszonyom. További kellemes napot kívánok. Vizszontlátásra!
- Önnek is hasonlóképpen.

A helyettes őrmester tisztelgett, hátraarcot csinált és távozott. Arszi sóhajtott és visszament a térre. A dimakocsi már elhajtott. A fiatalkorú bűnöző ott állt a tér közepén, a szorndok laza gyűrűjében, és zavartan nézett föl rá.

na-3 Arszi 2

„Valamelyik régi bölcs azt mondta, az élet egy utazás. Én azt mondom, ezen az úton is lenni kell pihenőknek.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
152. sómir, 97. singir*

A Süsü fogalma sem volt, hogy a suár a Testvériség felségterülete, vagy hogy mi az a felségterület, de azt sem tudta, hogy bent van a suárban. Az üdvözlő feliratból semmit sem értett, és természetesen fogalma sem volt, hogy néz ki belülről egy suár. Ha tudta volna, hogy hol van, egy cseppet se lett volna nyugodt. Úgy-szólván semmit sem tudott a suárról, de azt igen, hogy a mýsvínek területe, akik mindent elvesznek a syëndořoktól, amit csak tudnak. A suárban minden méregdrága, hogy kifosszák a syëndořokat. De a legrosszabbul a syëndoř gyerekek járnak, akikkel a mýsvínek szörnyű dolgokat művelnek.

Arszi néhány pillanatig tanulmányozta a fiatalokú bünözöt. Egy egészen apró gyereket, akiből alig látszott valami a kosz alatt. Fekete kezeslábas volt rajta, kis fekete sapka, ilyet hordanak a városi csavargók. A haja egészen rövid volt, vélhetően szöke, mint általában a szindoroké. Tehát nyilván lány volt, a szindor fiúk hosszú haját hordanak. A vonásai is lányra mutattak. Tipikus szindor arca volt.

– Van már tolmácsunk? – nézett körül Arszi.

– Én értek a nyelvükön – szólalt meg Hauna húmad, egy magas, középkorú férfi.

– Rendben, akkor kívánj neki jó reggelt.

– Dûy liemà – mondta Hauna.

A Süsü kis gondolkodás után hátralépett, meghajtotta térdét, s két karját kissé széttárva fejet hajtott. A szorndok hoztak nekik három széket, a tisztak leültek a tér közepén, a gyerek állva maradt a neki letett szék mellett. A szorndok otthagyták őket, elmentek a dolgukra.

– Arszi vagyok.

– ÂArsii dei – mutatott Hauna a nőre, és a saját nevét is megmondta. – Hãunàà mìn.

A Süsü hallgatott.

– Téged hogy hívnak?

– Muõpay kêen à?

A fiatalokú bünöző meglehetősen vonakodva szólalt meg.

– Šûyŷl.

– Ez a neve? Szép dallamos.

– Azt hiszem, nem – biggyesztette az ajkát Hauna. – Ez valami becsmérő jelző, alighanem csúfnév.

– Ez az igazi neved?

– Muḏpaý koàp ḥynd?

– Ý – jött a válasz, újabb szünet után.

– Igen – fordította Hauna.

– Szóval nem – állapította meg Arszi. – Mindegy, ezt fogjuk használni. Bár én ki sem tudom ejteni. Hogy kell ezt leírni?

– Hát a mi írásunkkal csak annyit lehet visszaadni belőle, hogy Szuíl, de náluk a hangsúlyok nagyon fontosak, és azt mi nem tudjuk jelölni. Ismered a latin ábécét?

– Ősi Földről? Láttam már.

– Hát itt azt használják, szörnyű bonyolult, ne akard megtanulni.

– Jó. Hány éves vagy?

– ŪÛynd lēn à?

– Kyÿop ũuat – biccentett a fiatalokú bűnöző.

– Öt és hat. Ezt én így hirtelenjében nem tudom átszámítani, de száz körül lehet.

– Családod van?

– Vÿn kŭlòan ēēyp à?

– ĀĀm luÿÿma ḥå.

– Senkije sincsen.

– No jó. Hagyjuk is ezeket a kérdéseket, majd a szindorok átküldik az aktáját, abból kiderül minden. Nem éhes?

– Kyÿnd leåmu à?

A fiatalokú bűnöző még az összes eddigi kérdéshez hasonlóan a habozásnál tartott, amikor Arszi már válaszolt saját magának.

– Hülye kérdés volt, persze hogy éhes. – Fölkelt és kezét nyújtott neki. – Gyere, elme gyünk enni.

– Ő. Kyÿn leåmuÿ wÿuyn – fordította Hauna.

– Hát ezt a nyelvet sose fogom megtanulni. Gyere már. Nem bánt senki.

– Ò òy – biztatta Hauna. – Ò dÿvī mèålòàyt.

– Kyom åây miñ w̄ ýrvý? – kérdezte a fiatalokú bűnöző váratlanul.

– Azt kérdezi, odaadjuk-e... nem tudom, mi az, hogy „ýrvý”.

– Nyilván a rendőröknek. Nem, mondd meg, hogy nem.

– ĀĀm. Ýlñ kåyn leåmuÿ.

– Èi lòakī?

– Azt mondtam neki, hogy kap enni, és megkérdezte, hogy mi lesz aztán.

– Mondd meg, hogy azt nem tudjuk, de nem adjuk oda a rendőrségnek... használd azt a szót, amit az előbb ő mondott.

– Eimi ååm ñóÿkŭlan ip mèat ýrvý kēen ååm.

A Sűsű bólított. Hát jó. Tényleg éhes már, egész éjjel nem evett semmit, és tegnap se. Velük megy. De figyelni fog. Azt nem tudta, kik ezek a fura külsejű

emberek, de majd vigyáz magára. Elindult velük, de a feléje nyújtott kezét eszébe sem jutott megfogni.

Arszi és Hauna elvitte a legközelebbi nisszibe, és kivettek neki néhány dobozt. A szindor értetlenül nézte a színes csíkos műanyag dobozokat, de aztán vendéglátói megnyomtak rajtuk valamit, amitől kinyíltak. Furcsa, szivacsos anyag volt bennük, barna, fehér, sárga, rózsaszín, mindegyikben más színű. Arszi kitépett egy darabot az egyikből és megette.

– Látnia kell, hogy nem akarjuk megmérgezni.

– Persze – bólított a férfi, és ő meg egy másik dobozból vett ki tésztát. A szindor kis habozás után hozzálátott.

Arszi beszólt a hilgalen-dzserangípauba.

– Jönni fog valami hír a szindor rendőrségtől egy fiatalokú bűnözőről, aki állítólag megtámadott egy rendőrt. Jelenleg itt van. Majd ki kell találjunk, mi legyen vele.

– Értem – felelte egy szord a központból. – Drissza, tudnál most beszélni Arszival?

– Hogyne – jött oda egy idős, kopasz férfi, a külkapcsolatok felelős gauranja. – A hír már itt is van, a szindorok pár pillanattal ezelőtt küldték. Nézzük meg, még én sem láttam.

Arszi végigpörgette az anyagot. Nagyon rövid volt. Néhány képsor arról, ahogy menekülés közben egy kövel megdobnak egy rendőrt. Nem lehetett megállapítani, ki dobta, csak annyi látszott, hogy a hajnali szürkéségben egy gyerek és egy felnőtt berohan az árnyékba, aztán onnan kirepül a kő. Hozzá a bűnöző arképe, térkamerával vették fel menekülés közben. Neve ismeretlen. Kora ismeretlen. Korábbi előélete ismeretlen. Egyéb cselekményekről nincs adat.

– Hát ez nem sok. Az a kimondhatatlan nevű őrmester azt mondta, sok mindeért keresik, erre ez minden?

– Gyakorlatilag nulla – értett egyet Drissza. – A gyerek mit mond, ő dobta a követ?

– Még nem kérdeztük, de hallgass ide, nézd meg a követ a rendőr fejének közvetlen közelében, ez akkora, mint a rendőr fél feje. Ha nem lett volna rajta sisak, meghalt volna. El tudod képzelni, hogy ez a gyerek... ja, még nem láttad, szóval szerintem nincs több százévesnél, ez dobott ekkora erővel egy ilyen nehéz követ? A súlya mondjuk öt endzs, és ez a kő legalább fél endzsot megnyom.

– Értem. Szóval szerinted a felnőtt dobta?

– Úgy gondolom.

– Rendben. De nem ezt fogom felelni a szindoroknak. Erre jöjjenek rá egyedül. A szabványos választ fogják kapni.

– Jó, és mit csináljunk a gyerekekkel?

– Etessétek meg.

– Már eszik. Mi legyen aztán?

– Semmi különös. Valahol csak elfér, nem?

– Jól van. Elintézem.

Drissza kikapcsolt. A két felnőtt egymásra nézett.

– Hát jó – mondta Arszi. – Akkor minden rendben van.

4.

na-4 nisszi

„*Ősi parancs: segíts a bajbajutottnak. Ahol nem tartják be, az a nép halálra van ítélve.*”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmélkedéseiből,
42. sómir, 63. singir*

A Süsü végig figyelt mindenre. A nyelvükből egy szót sem értett, de tudni akarta, mit beszélnek róla, mit határoznak felőle. Koncentrált, hogy lehallgathassa a nőt, csak nagyon nehezen alakult ki a vivőhullám. A fáradtságtól, hiszen egész éjszaka nem aludt.

Valahol elfér... nem értette, hogy hol. De ő elfér. Talán nem fogják kidobni. Fogalma se volt, hová került, a városnak ezen a részén még soha nem járt. A Vörös biztosan tudná. De hát ki tudja, hol vannak a többiek.

– Azt hiszem, rád fog férni egy fürdő és egy nagy alvás – állapította meg Arszi.
– Hauna, kérlek, fordítsd le neki.

– Dūa ynliêp ŷw aîseàn kÿên êêsýndrâp lÿlðym – mondta a férfi. – Ýÿpi?

A Süsü nem tudott mit felelni. Persze, alhatna is éppen, egész éjjel úton volt. De igazából nem álmos. Csak nagyon fáradt, a vivőhullám is azért alakul ki ilyen lassan. Fürödni? A múlt hónapban is fürdött már a Kýõrşban.

– Ýÿpu – dünnyögte vissza, hogy érti. De voltaképpen kik ezek, hogy megetetik, fürödni meg aludni küldik? Idegen nyelven beszélnek, nem kleomul és nem is kovandul, tehát nem is sÿýndořok. A városban más nyelvet nem használnak, csak a külföldiek. A ruhájuk is furcsa. A bőrük sötétbarna. Nyilván egy másik világról jöttek. De jó néhányan. De hát miért érdekli őket, hogy mi van egy csavargóval, aki a sötétség mögül csöppent ide véletlenségből? Mi lehet ez a ház? Nem nagyon tudja, merre hozta a dimakocsi, túlságosan kóválygott a feje attól a nagy ütéstől, nem nézett körül, meg a városnak erről a részéről nem is tud semmit. Onnantól kezdve, hogy ráugrott arra a dimakocsira, fogalma sincs, merre jártak. Nem tudja, hogy a kocsi hová hozta, csak annyit, hogy egy épület belső udvarára valahol a közelben, aztán bejöttek ebbe a szobába.

– Keressünk valakit a nűdzsahanból – mondta Arszi. – Végül is ez egy gyerek, nekik kell megoldaniuk a problémát.

Hauna bólintott.

– Én már eleve a rendőri részénél elakadtam. Szindorián is van gyermekvédelem, miért nem ők foglalkoznak az ilyen problémával?

Arszi felhívott egy singan-núdzsahudot, aki sárga fénnel jelzett vissza, hogy néhány matit kér. Arszi nem keresett másvalakit helyette, ennyire nem sürgős a dolog.

– Mert üldözni valakit egyszerűbb, mint gondoskodni róla. A kormányuk nem így viselkedik minden embercsoporttal, akik kényelmetlenek számára?

– De, kimondottan. Eléggé elfajult az egész. A gyermekvédelmet nem tudom, de az egészségügyi rendszerüket valamennyire ismerem, az egy vicc. Vannak képzett orvosaik, jól felszerelt kórházaik, kisvárosokban is el tudnak látni bonyolult eseteket, csak legyen olyan biztosításod, amiből meg tudod fizetni. Az ingyenes ellátás pedig siralmas, az orvosok közül az megy oda, akinek nincs elég tudása a magánkórházak igényeihez, ápolószemélyzet meg gyakorlatilag nincs. Aztán persze aki csak tud, a mi kórházainkba jön. Egyébként meggyőződésem, hogy ha az agyondédelgetett rendőrségük fele költségvetését az egészségügyre fordítanák, jócskán megnőne azok száma, akik hozzáférnek a jó egészségbiztosításhoz. Már-mint ami önáluk jónak számít.

– No persze – felelte Arszi –, csak az olyan kormányok, mint az övék, a hatalmuk megőrzésén kívül semmire nem költenek szívesen. No meg persze a hatalom fitogtatására is. De hát mindegy, végül is ez nem a mi problémánk, meg jelenleg ennek a gyerekek is más a gondja.

A Süsü csak evett, néha ivott egy pohárral a furcsa ízű, de finom vízből, amit valamelyik idegen mindig újratöltött neki. A két felnőtt beszélgetésében nem sok fogódzót talált. A következő, amire felfigyelt, egy nő volt a fali képernyőn.

– Nem hiszem, hogy valaha kérnék a kiadatását – mondta Kerni dzsavan, külkapcsolati szakértő. – Örülnek, hogy megszabadultak tőle. Van még rengeteg ilyen kis csirkefogójuk, eggyel több vagy kevesebb nem érdekli őket.

– Ettől függetlenül helyesnek érezném beszélni a *Hongo Maival* – felelte Arszi. – Nem mindennap veszünk magunkhoz egy szindor gyereket, és jó lenne kialakítani a Testvériség álláspontját.

– Jó, majd beszélék velük, de józan ésszel nyilván senkinek nem támad olyan gondolata, hogy visszaadjon egy gyereket a szindoroknak. Egy musendát sem bíz-nék rájuk.

A Süsü mostanáig elég homályosan tudta lehallgatni a kék ruhás nőt, a fáradtság miatt tényleg nehezebben alakult ki a hullám, meg talán az a nagy ütés is okozta. Azért mostanra kezdett már jobban kitisztulni a kép. De nem nagyon értette, miről beszélnek. A sýndörökről, akiknek nem akarnak visszaadni egy gyereket. És van valami, amit nem bíznanak rájuk. Tehát ők tényleg nem sýndörök. De akkor kicsodák?

– És mit csináljunk vele? – kérdezte Hauna. – Vegyük be az esszidzsinnába?

– Nos, azt nyilván nem – mosolygott Arszi –, de kell neki valami helyet találni.

– Mióta eszik az a gyerek? – kérdezte ekkor Kerni. Azok ketten a szindorra néztek, aki megállás nélkül tömte magába a jorang és nimendzs ízű tápmasszát.

– Illedisz – fakadt ki Arszi, és elkezdte becsukogatni a dobozokat, amiket Hauna automatikusan elővett és kinyitott, ahogy a korábbiak kiürültek. – Hauna, ez a gyerek mostanáig éhezett, addig fog enni, amíg ki nem pukkan! Magyarázd meg neki, hogy bármikor ehethet, csak szólnia kell. Keresek neki valami helyet a hajón.

– Áilüap – mondta a férfi. – Ê drây kýôan syněňop, uíp dèy lüit káán wñdñiir. Dòyn ýt.

A Süsü figyelmét nem a férfi szavai kötötték le. Végre megint tisztábban érzékelt egy gondolatot. „A hajó.” A nő gondolatai között egy hajó jelent meg, a formáit nem lehetett érzékelni, csak ezt a homályos fogalmat, hogy „hajó”. Őrá gondolt, hogy elfér a hajón. Milyen hajón?

Úűíp! A suárban van! Ezek a mýsvínek! Azért etették olyan bőségesen, hogy felhizlalják!

Robbanásszerű gyorsasággal termett az ajtónál. Persze bezárták, foglyul ejtették. Rugdosni kezdte, de az ajtó nem engedett. A mýsvín férfi beszélt hozzá, magyarázott neki valamit, de ő nem figyelt rá, meglátott egy zöld gombot az ajtón, ösztönösen megnyomta, és az ajtó besiklott a falba.

Arszi és Hauna csak nézett a szindor után, aki egy pillanat alatt eltűnt a suárban.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Arszi.

– Semmit – felelte Hauna. – Gyerekeket üldözni, az a szindor rendőrök mífaja. Ha visszajön, folytathatjuk ott, ahol abbahagytuk, de ha nem jön vissza, akkor nem jön vissza. Végül is szabad ember, semmi jogunk korlátozni. No meg hát okunk sincs. És ez nem Szindoria.

5.

na-5 suár

„Ha új helyre kerülsz, az régi hely – csak te még nem jártál ott. Ha új gondolatot hallasz, az régi gondolat – csak te még nem ismerted. A világon csak egyvalami új: minden egyes újszülött.”

*Ninda:
A fény lúmái,
175.*

A Drý téri piactól a Vüdlään útig minden zugot ismert, a koszos sikátorokat a Kaÿp színház mögött, az Éy utcai sötét pincéket, ahol egyszer két napig bujkáltak az ervések elől a Tésztaképuvel és a bandájával, a Šeèrñ stadion ősrégi, lezárt folyosóit, ahova már takarítani se jár senki. Mindent tudott Lüakëähról, pedig ha-

talmas város. Különben nem lenne benne suár. Csak a Felsővárost nem ismerte. Oda soha nem merészkedne egyikük sem. Még a Vörös sem vágja a Kőfejű.

Itt a suárban először képtelen volt tájékozódni. Hatalmas, legalább negyven ŷom széles utcán futott, amin a kora reggel ellenére sokan jártak, gyalog és kocsin is. Sŷyndorok, mŷsvínek, meg nyilván még mindenféle helyekről jött emberek. Ő nem tudta őket megkülönböztetni. Látott egy-egy járókelőt, akit igen, egy zöld kŷopot viselő nőt, aki kétségkívül felsővárosi szolgáló volt, a gazdái küldték, meg két fiatal férfit a Kék Barlang Társaság formaruhájában. Ezek hárman biztosan sŷyndorok. De eszébe sem jutott megszólítani őket. Ő? Egy csavargó a sötétség mögŷl? Azonnal ráhívnák az ervét.

Az utca mindkét oldalán ŷzletek sorakoztak, mint a Kŷymmlâan sugárúton, de ott húsz ŷomot se mehetett volna, azonnal a nyakán lett volna az ervé. Itt egy szál ervést se látott. Egy idő után lassított és körülnézett.

Az ervének nyoma sem volt. Semmiféle egyenruhának, sehol. Az emberek jöttek-mentek körülötte, balról a piros sávon kocsik haladtak, azok se voltak ervés kocsik, egy sem. A sávon túl a másik szŷrke sávon megint gyalogosok. Egy kocsi éppen mellette állt meg, egy magas férfi szállt ki belőle, bement az ŷzletbe, ami előtt a Sŷsŷ állt. Hat nyelven volt kiírva, sŷyndorul is, hogy mit árulnak, de ő nem tudott olvasni. A kirakatban furcsa készülékeket látott, nem ismerte a rendeltetésüket. Továbbment. A következő ŷzletben ékszereket árultak. Innen már érdemes lenne lopni valamit. De hogyan? Nem mehet be, kidobnák. Kint viszont nincs áru, ez nem olyan, mint a koŷdŷnŷzlet, ahol kirakják az árut az ŷzlet elé, csak meg kell várni, amíg az árus félrenéz és lehet lopni belőle.

Egyelőre elhalasztotta a kérdést, volt más problémája is. Meg kell találnia a kijáratot, és meg kell tudnia, hogyan lóghat ki rajta, ha már lesz zsákmánya is. Ment tovább, figyelte az ŷzleteket. Itt mindent árultak. Még több ŷzlet volt, mint a Kŷymmlâan sugárúton. Mindegyik más. A legtöbbjéről fogalma sem volt, mit árulnak benne.

Az utca végén nagy térre ért, aminek a túlsó végén ott volt a kapu. Egyre több volt az ember és a kocsi. A kapu fölött nagy, világító feliratok, megint hat nyelven: *Köszönjŷk, hogy eljött! Viszontlátásra!* A Sŷsŷ persze nem tudta elolvasni, a kapu mögé figyelt. A suár túloldalán volt, óriási távolságot tett meg. Odakint felismerte a Nŷyŷviŷn pályaudvar homlokzatát. Akkor tudja, hol van. De az a hely egyáltalán nem biztonságos. Hemzsegnék az ervések.

Egyszer csak észrevett négy ervést egy kis csoportban a tárva-nyitva álló kapu mögött. Álldogáltak, beszélgettek. Az emberek ki-be járkáltak mellettŷk. Aztán kiszŷrtak egy embert, elindultak felé, az egyik elővette a botját, intett vele az embernek, ahogy szokott, az ember futásnak eredt a kapu felé, az ervések ŷldözték, az ember egyszer csak berohant a kapun, az ervések pedig lestoppoltak, kivéve a legelsőt, aki szintén berohant a kapun. Néhány lépéssel a piros vonal mögött állt meg, zavartan körülnézett, és udvariasan tisztelgett valakinek a kapu mellett, akit

a Süsü nem látott, majd két kezét kissé eltartva a testétől visszament a piros vonal mögé.

Mi volt ez?

Az ervések bemehetnek bárhová. Még a házakba is bemehetnek. Lehetséges volna, hogy *ide* nem jöhetnek be?

– Bocsánat, uram – szólította meg azt az embert, akit az ervések üldöztek; alig pár lépésről figyelte vigyorogva, ahogy az ervés kimegy. – Megeggedi, hon za-varjam?

– Mi van, kölyök? – vigyorgott az ember. Városi módra beszélt, nem azt a táj-szólást használta, mint a Süsü, de érthető volt minden szava.

– Mién mett ki az az ervés?

– Hát ez a suár, kölyök. Itt az RV-nek nincsen semmiféle hatalma.

– Niccsen... niccsen hatalma?

– Nézz oda föl!

A Süsü felnézett a kapu fölé. Az üdvözlő feliratok fölött egy hatalmas hétágú csillagot látott. Egy középpontból hét vonal indult ki, a legfelső piros, a többi fehér, és fehér kör keretezte.

– Az a Sűunahaum Testvériség jele. Ahol azt látod, ott ér véget Sÿyndoreia. Mit bámulsz, mit nem értesz? Mintha másik világon lennél. Látom a ruhádon, hogy csavargó vagy. Hát amíg itt vagy, az RV-t akár el is felejtethed. Csak hát nem lehet itt maradni akármeddig, persze. No, érted már?

– És itt niccsenek ervések?

– A Testvériségnek is vannak rendfenntartói, persze. De nekem még nem volt velük gondom. Ha nem lopsz, észre se fogod venni őket. Ha lopsz, gyorsabban elkapnak, mint ahogy levegőt veszel.

A Süsü önkéntelenül lebiggyesztette az ajkát.

– Ne hidd, hogy segítenek a trükkök. A cimborám lopott egyszer, egy másik suárban. Az egyik pillanatban kísétált a boltból egy zsebre vágott gyűrűvel, a másikban lekapcsolták. Hozzájuk képest a mi ervéseink lila bogárkák. Ha elfogadsz egy tanácsot, itt soha ne próbálkozz semmivel.

– A bandánk be akatt lógni és szajrézni.

– Halott ötlet, kiscsiga. Két ÿyst se tudsz megcsapni, és véged.

– De akkon... miccsinájjak? Egy űh siccs a zsebembe, és ha itt nem lophatok, fekkopik az állam.

– Hát akkor sétálj vissza a sötétség mögé.

– De hon jutok át a kapuellenőzésen?

– Miféle ellenőzésen? Itt soha nem volt *semmiféle* ellenőrzés, kiscsiga!

A Süsü döbbenten nézett a férfire. Ahogy egyre többet beszéltek, annak csiszolt városi beszédén egyre jobban kiütközött az egykori külvárosi vagány, egyre több fordulatot használt az ő beszédjükből. Ezen a nyelven a Süsünek nem lehetett hazudni.

Meg sem próbálta lehallgatni a férfit. Nem volt rá szüksége. Hátralépett, meghajtotta a térdét és lehajtotta a fejét, ahogy a magasabb rangú előtt kell.

– ŸŸkin vigyázzon önre, uram.

– De rég mondták ezt nekem... no, rád is vigyázzon ŸŸkin!

Miután elváltak, a Süsü leült a tér sarkán levő növényiséget körülvevő műanyag szegélyre, és a kaput nézte. Innen alig látta a folyamatos emberözönben. A legtöbben befelé tartottak, hiszen reggel volt. Kétoldalt kék fényfüggöny mutatta a kifelé haladóknak fenntartott útvonal határát, középen a befelé jövőknek sokkal nagyobb területet tartottak fenn.

Semmiféle ellenőrzés. Soha nem volt semmiféle ellenőrzés.

Akkor sétál ki, amikor akar.

És akkor sétál be, amikor akar.

Akárki!

A Vörös ötlete, hogy belógnak a dimakocsik alján kapaszkodva, teljesen lila bogár volt. És hogy kilógnak később, az is. Az pedig teljes ostobaság, hogy itt lopni lehet.

A Vörös nem tud a suárról semmit. Semmiről nem tud semmit.

Talán a mýšvïneket sem ismeri.

Persze a mýšvïnekekben ettől még nem szabad megbízni. Azt mindenki tudja, hogy a mýšvïnekek minden ocsmányságra képesek a sýndorok ellen.

Tennie kell valamit. A Nagyorrú megdobta kövel azt az ervést, úgyhogy azóta őt is halálra keresik. Nem mehet vissza a városba. Ha ki tudna lógni Lũakěãnból, eljutni a fővárosba, eltűnni a sokaságban... az talán segítene valamit. Csakhogy ott meg nincs helyismerete, senkit sem ismer, és az meg teljesen lila bogár, hogy Lũakěãnból kijuthat. Útlevel nélkül? Azt meg ugyan honnan szerezne? Egy hamis útlevel ezer hãÿ a Szőrőstalpúnál. Egy év alatt se tudná összelopni.

A suárban nem maradhat. És ki sem mehet a suárból.

6.

na-6 Kãavãhÿ

„Ha minden lehetséges választás lehetetlen, ülj le és gondolkozz. Ki vagyok én, hogy ennél bölcsebbet tudjak?”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
12. sómir*

Kãavãhÿ vezető hadnagy átnézte a jelentéseket, amikor a reggeli szolgálatát megkezdte. Hosszú lista volt, ezért egyetlen tétellel sem töltötte az idejét, csak megnézte a legfontosabb körülményeket. Arra a jelentésre sem fordított pár pillanatnál

több időt, mely szerint egy rendfenntartót – a nevét el sem olvasta – kövel fejbe dobtak – azt sem olvasta el, hogy hol –, és az egyik gyanúsítottat elfogták, a másikat, egy fiatalkorú pedig bemenekült a suárba. Még egy csomó részlet le volt írva, és mellékelve mindazoknak a rendfenntartóknak a neve, akik jelen voltak és tanúskodhatnak, de neki semmi szüksége nem volt ezekre az adatokra a munkájához. Majd másoknak fognak kellene, a vádemelésnél, ha lesz ki ellen, a tárgyalásnál, ha lesz tárgyalás.

A vezető hadnagy habozás nélkül megnyomta azt a gombot, ami utasította a rendszert, hogy vigye tovább az ügyet, és folytatta a munkát a következő üggyel. Amikor elkészült, egyetlen ügyre sem emlékezett már, és nem is tért vissza rájuk többé, erre sem. Ami rá tartozott ezekből, elvégezte. Rengeteg munkája volt még aznap, és ennek a listának a feldolgozása egy apróság volt a sok tennivalóból, ami munkaköre folytán rá hárult.

A rendőrségi rendszer utánanézett, hogy miképpen lehet megtalálni a gyanúsítottat, és azt találta, hogy annak utolsó ismert tartózkodási helye külföldön van. Ennek megfelelően megállapította, hogy diplomáciai eljárásra van szükség. Egy előregyártott, automatikus üzenettel értesítette a Testvériség diplomáciai testületét, ami ez idő szerint a *Hongo Mai* fedélzetén működött, több száz kýmeeära Sýyndoreiától és az *Aulang Laiptól*.

A válasz pillanatokon belül megérkezett, egyetlen ember foglalkozott vele, ugyanannyi ideig, mint korábban Káavāhý vezető hadnagy. Egyetlen számjegy volt a válasz: nulla. A Testvériséget az ügy nem érdekli, hagyják őket ezzel békén.

Miután diplomáciai üzenetváltás történt az ügyben, a rendszer az egészet letette Ìdara diplomáciai ügyvivő asztalára, hogy kezdjen vele, amit tud. Kétfélét tehet: vagy ejti az ügyet, vagy megpróbál elérni valamit a Testvériségnél.

Ìdara azonban még nem ment be az irodájába. Az ügynek ez a része nagyrészt gépek és közömbös, rutinmunkát végző emberek révén zajlott le. Még mindig kora reggel volt lüakēāni idő szerint, s történetesen az *Aulang Laip* hajóideje ezúttal nagyjából egybeesett vele, a hajón is kora reggel volt.

A Süsü még mindig ott ült a növényesség szélén és gondolkodott.

Az esszidzsinna nem figyelte. Arszi felhívta Szettirunt és elmondta, mi a helyzet a szindor betolakodóval, de aztán ő elment pihenni. Szettirunnak pedig volt éppen elég dolga az egyre jobban élénkülő forgalomban, semmi oka nem volt időt pocskolni olyasvalaki megfigyelésére, aki nem csinál semmi törvényelleneset. Majd ha igen, akkor foglalkozik vele. Magától értetődően jelteni fogják neki.

A Süsü is látta a térfigyelő kamerákat, és pontosan tudta, hogy ahol egyet lát, ott igazából tíz van, amiket nem lát – ahol pedig egyet sem lát, ott van húsz is. A mýsvín szokásokat nem ismerte, nem tudta, mit szeretnek jobban, az infrát, az ultrahangot, a mikrolézert vagy a sima fényt, de tudta, hogy az az ember a városi ruhája és beszéde ellenére a sötétség mögött nőtt föl, és ha ő azt mondja, hogy a mýsvínek mindenkit elkapnak, akkor az ügy is van.

Semmiféle esély nincs, hogy innen valaki elloponjon valamit. Nemcsak a térfigyelő kamerák ottlétét figyelte meg, hanem azt is, hogy célszerűen vannak elhelyezve és modern típusok. És még valamit. Itt a suárban tisztaság volt. Mindenhol. Teljes, tökéletes tisztaság. Sehol egy porszem, egy piszokfolt. Márpedig akik képesek arra pénzt és energiát fordítani, hogy tisztaságot és rendet tartsanak, azok a biztonságra is költenek. Itt lopással próbálkozni egyenlő lenne az öngyilkossággal.

Az is egyenlő volt az öngyilkossággal, hogy kapaszkodjanak be a dimakocsik alján. Őt sem azért kapták el, mert a kocsi tetejére ugrott, hanem mert figyelnek. Ha az alján bújik el, akkor is elkapták volna. És itt nincs hol elbújni egy egész napig, amíg a dimakocsik megint kimennek, mert a kamerák mindenhol mindent látnak. Mert a Vörös tervében a legnagyobb ostobaság az volt, hogy csak addig maradnak, amíg lopnak valamit, aztán kimennek a dimakocsikkal. Figyelte a többi kocsit, amiket nem állítottak meg, azok egykettőre eltűntek valahol. Azt sem tudta megállapítani, hogy kint vagy bent. Nyilván holnapig elő sem kerülnek megint.

A Vörös terve elejétől a végéig lila bogár volt.

Egy idő után – már a rózsaszín órája volt – fölkelte és továbbment, körbe a suárban. Kiderült, hogy a suár alaprajza egészen egyszerű. Hatalmas téglalapforma, aminek a hosszanti oldalán végig üzletek vannak, és a két rövid oldal mentén is, csak középen nem, ahol a kapuk vannak. Nagyon széles kapuk, a legszélesebbek, amiket valaha látott. Dehogy van a suárnak száz kapuja, csak kettő, a két végén. A Vörös még ezt is rosszul tudta. A két hosszú üzletsorral szemközt még egy üzletsor mindkét oldalon, és köztük, a suár közepén egy széles sávban végig növényesség. Ide eleinte be se mert menni. Rengeteg fa volt, bokor meg fű, és ezek alatt járkáltak az emberek. Nagyon furcsa hely volt. Nem mintha nem látott volna már fákat, hogyne látott volna, a Kèan Dýlää utcai növényességben például három is volt, de egyik sem ilyen nagy. Ezek háromszor magasabbak voltak az emberek-nél, és rengeteg volt belőlük. Képtelen volt rájönni, mire kellhet a mýsvíneknek ennyi rengeteg fa.

Nem lepte meg a mýsvínek felmérhetetlen gazdagsága. Nyilván sok-sok világról rabolták össze, nemcsak Sýndoreia városait látogatják, máshová is járnak. Ő is belógott már sokszor a Hýdaiń moziba – egyáltalán nem őrizték, a tulajdonost nem izgatta, hogy egy-két csavargóval több van vagy kevesebb, hely mindig volt bőven –, látott is a moziban sok mindent, tudja jól, hogy a sýndorok azért ilyen szegények, mert a mýsvínek minden pénzüket kicsikarják. Nem válogatnak az eszközökben. Egész családokat rabolnak el, és addig kínozzák a gyerekeiket, amíg mindenüket oda nem adják, de akkor sem engedik őket szabadon – pedig azt ígérik –, hanem megölik valamennyiüket!

Hirtelen az jutott eszébe: talán most, hogy itt van, kibabrálhat valahogyan a mýsvínekkel. Talán tenni tud valami olyasmit, amivel elveszi a kedvüket attól, hogy tovább fosztogassák a sýndorokat.

Ennek a módját kereste, amikor észrevett egy kývapot.

na-7 kővap

„Legyen klánod és törzsed, szerelmed és gyereked, állatod és otthonod – teljes ember vagy.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

A Süsü még soha nem látott valódi kővapot, csak képen, a Hýdaiń moziban. Ez egy nőé volt, nyilván felsővárosi, vagy még inkább mýsvĭn lehetett, ha megengedhette magának, a sýyndořoktól rabolt gazdagságból, hogy ilyen drága háziállatot tartson. Talán egész Lũakěánban nem élt senki, aki ilyen gazdag lett volna. A Süsü éppen egy étterem mellett álldogált, amikor arra jött a nő és egyszerűen letette a kosarát a padlóra, valakit üdvözölt valamilyen idegen nyelven és társalgásba merült vele – és a kosárban ott volt a kővap, három lépésre a Süsütól.

A Süsünek meg sem fordult a fejében, hogy ellopja. Sehol nem tudta volna eladni... meg hát persze kicsempészni se tudta volna... csak meg akarta nézni.

Lépett egyet a kosár felé, amiben ott feküdt a kővap, de mintha az ő közeledését érezte volna meg, egyszer csak fölemelte a fejét és ránézett két különös, hatalmas, topázsárga szemével.

A Süsü csak azt érezte, hogy valamilyen ellenállhatatlan erő előrelódítja, az a szempár magába szippantja, és egy pillanat múlva ott feküdt a kosárban, forgatta a fejét és nézte a világot, ami most különösen megváltozott, a dolgok, az emberek megnőttek, furcsán megnyúltak, a színek megváltoztak, olyan színeket látott, amiknek nem volt nevük és amiket soha nem látott még emberi szem, és ahogy lenézett magára, hosszúkás kis testet látott, négy rövid lábacskaival, az egészet bolyhos szőr borította, de nem fehér, amilyennek mások látják a kővapot, minden szőrszál másképpen, más-más színben tündökölt, mert most ő maga volt a kővap

– nem, nem kővap, az ő neve valami egészen más, furcsa, emberi hangokkal ki mondhatatlan név, de most, hogy az ő saját neve volt, pontosan értette és érezte, mert már hallotta a saját gondolatait, amik a kővap gondolatai voltak, és már értette és természetesnek tartotta, hogy mivel ők kicsik és fizikailag sérülékenyek, így utaznak és így tartják befolyásuk alatt a Galaxist, megvételik magukat házi kedvencnek olyan emberekkel, akik mindenfelé járnak a Galaxisban, arrafelé, amerre ők kívánják, hogy menjenek, és ha már ráunnak a gazdájukra, akkor egyszerűen eladatják magukat valaki másnak, és a gazdájuk soha nem ellenkezik, hiszen a gondolatait uralma alatt tartja a háziállata, és ő azt hiszi mindenről, amit a kővap óhajt, hogy a saját gondolata volt –

– ne gondold, kicsi ember, hogy visszaélünk a hatalmunkkal, láthatod az összes gondolatomat, ez a nyolcvanhetedik gazdám, és mindegyik háborítatlanul élte az

életét, amikor velük voltam és azután is, csak néha kívántam dolgokat, és mindig azt gondolták, hogy az ő ötletük volt, soha nem kívánnék olyasmit a gazdámtól, ami kárára van neki vagy akárki másnak, csak a szeszélyeimet elégítem ki, most például ide akartam jönni erre a helyre, mert megéreztem a jelenlétedet és érezni akartalak –

– hogyhogy az én jelenléteket, ki vagyok én –

– nem tudom, ki vagy, de a gondolati hullámaid egészen mások, mint bárkié, akit eddig ismertem, pedig sok embert érzékeltem, de mind átlagos volt, egyedül a te hullámaid egészen másfélék, nagyon kevés emberrel tudtam ilyen kapcsolatot teremteni, nincs köztetek sok olyan, mint te vagy, ti földi emberek különösen egyszerűek és mégis furcsán bonyolultak vagytok, te pedig valami egészen más, ezért most kapsold ki a gondolataidban hullámzó idegen gondolatokat, felejtst el, hogy emberek vannak körülöttem, csak én vagyok, két testben, de egyetlen lény vagyunk –

– villanás, éles zaj, tompa fájdalom, csend, sötétség –

– nahát, a vénasszony egyre ramatyabbul néz ki, maholnap bekrepál, csak szabadulnék már meg tőle, még az örökség se kéne, de most valami szépet kellene mondani, bámul rám, elvárja –

– te szemét kis dög, tudom, hogy amikor nem vagyok otthon, fűnek-fának hanyatt vágod magad, de nem lesz ám válás, már megvan az alibim, ez a kis csecsebecse lesz életedben az utolsó, de addig még nézegetheted, amíg szép lassan ki-préselem belőled a szuszt –

– kapsold ki az idegen gondolatokat –

– milyen klassz csajszi, el kéne kapni egy fordulóra, jók a virgácsai, ezt a ronda kőpotot meg úgyis levonné –

– nem tudom, csak jönnek mindenholnan és elárasztják az agyamat –

– várj –

– tessék, ő is nőydrát eszik, én meg nem tudom eladni az enyémet, ó, ha Űleîn még élne, törvényt hozna a mýs

csend

sötétség

– így jobb –

– igen –

– most már jobban meg tudom figyelni az elmédet, nem nyüzsögnek benne idegen gondolatok, és figyelemreméltó elméd van –

– mitől –

– te érzed mások elméjét, de mások nem érzékelik a tiédet –

– így van, le tudok hallgatni bárkit, ha egy kis ideig figyelem, de így beszélni csak veled tudok, gondolatokkal, biztosan mert te kővap vagy –

– így van, mi adjuk és vesszük a gondolatokat, te csak venni tudsz, mert receptor vagy, és a receptorok képesek érezni mások elméjét, így velünk is csak ti tudtok kapcsolatot teremteni, mert képesek vagytok mentális hálót építeni –

– sokan vagyunk –

– mérhetetlenül kevesen, egy ilyen elmét, mint a tiéd, egy naprendszer bármely pontjáról érzékelnék, téged is már tegnap este megéreztelek, de olyan távolból nem mertelek befolyásolni, hogy gyere el hozzám, nehéz is lett volna, mert a gazdám olyan helyen tartózkodott, ahova téged nem engedtek volna be, ezért őt befolyásoltam, hogy jöjjön ide, ahova te igyekszel – – – ilyen elme nincsen több, egész Sýyndoreián és a Galaxisnak ebben a részében is te vagy az egyetlen, én hatvanszor öregebb vagyok nálad és előtted csak kétszörrel találkoztam –

– mi történt velük –

– az egyikkel néha találkozunk és újra kapcsolatot teremtünk, és azt akarom, hogy találkozz velem, mert még soha nem láttam két receptor találkozását, a másikkal a Galaxis egy távoli részén találkoztam, és öreg és beteg volt már, hamarosan meghalt, nem tudtam összehozni a találkozást –

– hogyan találkozhatnánk, én nem mehetek el útlevelem nélkül a városból, Sýyndoreiáról végképp nem –

– de igen, ha itt maradsz –

– és a mýsvínek –

– tőlük nem kell tartanod, rendes emberek, neked teletömték a fejedet mindenféle ostobasággal, ők soha nem bántanak senkit, csak a sýyndor népet vezetői tudatlanságban és gyűlölködésben tartják, hogy ne vegye észre, hogy nyomorog –

– mit tegyek hát –

– kérj segítséget a mýsvínektől, magukkal visznek és eljutsz a barátomhoz –

– ki ő és hol találom –

– arról majd később, most ideje megszakítani a kapcsolatot, nehogy károsodjon az elméd, még találkozunk –

sötétség

csend

8.

na-8 Nilli

„Minden kérdésben, amit felteszünk, ott rejlik egy másik kérdés: az, hogy miért kerdeztük éppen ezt.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
813. sómir*

Nilli akkor kezdte az ügyeletét, épp csak benézett az egyik betegükhöz – egy enyhe szívrohamon átesett úr volt a Sédurinn valamelyik világáról, jól érezte magát, nem volt szüksége semmire, csak heverészett és a galaktikus nyelvű Szindorjai

Hírmondó mai számát olvasta –, amikor Karszti rohant be, az esszidzsinna húmadja egy hordággyal.

– Gyere, Nilli, nézd meg ezt a gyereket, eszméletlenül találtuk a parkban.

Nem kellett mondania, hogy a suár parkjában, hiszen ez itt a suár és a szísi külön kórháza. Karszti épp csak hordágyra fektette a gyereket és idetolta. Segítségére sem volt szüksége, hogy fölemelje, a gyerek pehelykönnyű volt.

– Szegény kis muneszk, szörnyen néz ki, mi történt vele?

– Azt bizony nem tudom, a kamera csak annyit látott, hogy összeesik. Kaphat egy gyerek szívinfarktust?

– Mindenki mindent kaphat, Karszti, de nem találgatni kell, hanem diagnosztizálni. Bízd rám, te menj vissza nyugodtan.

Karszti bólintott, de ott maradt. Nilli műszereket vitt a hordágyhoz. Biotektort kapcsolt a beteg kezére, közben megállapította, hogy a gyerek körülbelül százéves, de legfeljebb talán ha öt endzs a súlya, és persze csavargó a szindorok elképesztő sikátorából, látszik a ruháján és a koszossági fokán. Jó, hogy éppen ő van itt, ő beszéli a nyelvét. Néhány pillanatig olvasgatta a képernyőn megjelenő értékeket és felvette a javun-tuekan érzékelőhálóját. Be is állította nyomban a készüléket, negyven rídunnal kezdi, a gyerek súlyát és életkorát csak találgatni tudja, ez körülbelül elég lesz. Ha kell, fölviszi negyvenkettőre.

– Az életfunkciói rendben, mindjárt megnézem az agyhullámait, talán abból valamivel többet is...

– Ám! – szólalt meg hirtelen a beteg, és felült az ágyon.

– Hoppá! Jó, jó, nyugi, kydi, piëkuah, kydi, síóndaây liop! Dòynké úüynd?

A Süsü minden szavát hallotta és értette, de valahogy mintha távolról szólt volna a hang. Nyugi, kicsim, nyugi, minden rendben, hallasz engem?

– Ne engedd megnézni az agyhullámaidat – hallott egy hangot a fejében, és ettől azonnal magához tért. Ez a kÿvap. Nem, nem! A barátja. Nem csak úgy „a kÿvap”! Neve is van...

– Hallod, amit mondok? – kérdezte a nő megint.

Bólintott. Persze hogy hallja.

– Kórházban vagy, én Nilli vagyok, orvos, és te elájultál a parkban. Tudsz beszélni? Hogy érzed magad?

– Tudok beszéni, pessze. Jón vagyok. Semmi bajom.

– Rendben. Már nagyjából megvizsgáltalak, én is azt hiszem, nincs komoly bajod. De kórosan alultáplált vagy, vitaminra van szükséged, vashiányod van, és még sorolhatnám. Nem csoda, hogy elájultál. Mikor ettél utoljára?

– Nemrég... a szükke órájába...

– Aki ilyen sovány, annak sokkal gyakrabban kell ennie. Hozok valami ennivalót, és meg is kell fürödnöd antibakteriális szerekkel. Aztán meglátjuk, hogy szükség lesz-e egy alapos kivizsgálásra.

– Nem... niccsen... beszénnem kell...

– Kivel?

– Valakive...

A nő felnézett a műszereiről és ráfüggesztette a tekintetét. Kedves fiatal nő. Mýšvĭn... De a barátja megmondta, hogy a mýšvĭnek rendes emberek.

– Mondd csak. Kivel kell beszélned?

– Beszennem kell a főnökke.

Kezd már kitisztulni, állapította meg Nilli. Néhány gyógyszerre azért szüksége lesz. Kell egy átfogó labor és meg kell nézni a tüdejét meg a veséjét.

– Milyen főnökkel? – kérdezte Karszti, miután a doktornő lefordította neki.

– A... a hajónak a kapitányáva.

– Hát erre ne nagyon számíts – mondta Nilli. – Miről beszélnél vele?

– Szerennék itt maranni. De igazibó... szóva úgy, hogy megegedi az, aki itt a gazda.

– Rendben van, Karszti keres valakit a nůdzsahanból, addig csak űldőgélj. Én addig hozok neked ennivalót, most ez az első számú gyógykezelés.

Hát evett megint, ma már másodszor. Megint olyan dobozokat kapott, mint korábban, mindegyikben színes massa volt, mind más ízű, a nő azt mondta, ha valamelyik nem ízlik, nem kell ennie belőle, és az se baj, ha marad a dobozokban, de összesen legalább egy dobozzal egyen meg. Négyet adott neki, ő pedig megette mind a négyet. Jó volt mind a négy, az egyiket felismerte a šiern ízet, egy másik kicsit emlékeztetett a vĭliár gyümölcsére, a többiről sejtelve sem volt, milyen ízűk lehet.

Aztán a nő bekísérte egy szobába, ahol a falból folyt a víz, mint a gazdagoknál, és habzott meg illatos volt. Meleg víz! Persze hogy örömmel megfürdött benne, és ő is olyan illatos lett, mint egy vĭdariőp. Másik ruhát is kapott, furcsát, olyan köntősfélét, amelyet ezek hordanak, kéket. Ha nem lenne olyan világos a bőre meg a haja, még mýšvĭnek nézhetné akárki. Meg egy pár kék cipőt. ŰŰip! De hiszen sapkát nem kapott!

– Mi baj? – kérdezte a Nĭlĭy nevű doktornő.

– Mos niccsen sakkám.

Nilli komoly arccal bólintott. – Értem. Mindjárt keresünk neked egyet, jó?

Kapott is egy furcsa kék sapkát, amiről a doktor azt állította, hogy az az ő saját sapkája, és azért nem fekete többé, mert ki lett mosva. És megmutatta a ruháját is, amit szintén kimosott valami gép, a kezeslábasa sem fekete volt, hanem világosszürke, sárga és kék csíkos. Még soha nem látta ilyennek. Amikor lopta valahol, már akkor is fekete volt.

Fürdés után a doktornő ragaszkodott hozzá, hogy a kezére csatoljon valami készüléket és nyugodtan űljön, amíg ő egy képernyőt figyel. Ő nem bánta, amíg az agyhullámain meg nem akarja nézni, addig azt csinál, amit akar. Nem tudta, miért nem szabad megnézni az agyhullámain, de a barátja megtiltotta, és a parancsát minden körülmények között, ellenvetés nélkül végre kell hajtani. De a doktornő már nem is említette, hogy meg akarná nézni az agyhullámain, de azért jó darabig vizsgálgatta őt, olyasmikről beszélt, mint vérnyomás meg vércukor meg vérkép.

Hát csak csinálja. Persze lehallgatta a nőt már egy jó ideje, és megállapította, hogy jót akar. Nagyon bonyolult gondolatai voltak, tele ismeretlen szavakkal, biztosan azért, mert orvos, és azt gondolta ki, hogy őneki milyen betegségei lehetnek és azokat hogyan kell felismerni és meggyógyítani. Mindegy, nem számít. Neki nincsen semmi baja, a nő pedig segíteni akar, ez a lényeg.

Később adott neki egy pohár gyümölcslevet, azt mondta, igya meg, gyógyszerek vannak benne. Azt is mondta, szívesen elmondja, hogy milyen gyógyszerek és mire szolgálnak, de attól tart, hogy ő nem értené, de bízhat benne, ő orvos, az a dolga, hogy segítsen.

Persze hogy megitta. Tudta, hogy bízhat a nőben. Az lett volna a furcsa, ha nem tudja.

9.

na-9 Kásirun

„Vannak pillanatok életünkben, amik mindig elkísérnek. Ha álltál már a Fólangeraut-huarungi hídján és nézted, ahogy a vizesés vize kínos lassúsággal ereszkedik alá a gyenge gravitációban, tudod, miről beszélek. De nem ezek a legfontosabb pillanatok.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
32. sómir*

Aztán jött egy férfi, Káásirûun nevű, aki azt mondta, neki kell elintézni, hogy ő itt maradjon. Kimentek a kórházból, leültek egy étterem egyik asztalkájánál. A Süsü nem aggódott, tudta, hogy nem fogják elkergetni, hiszen a kapitánnyal van itt.

– Ugye te vagy a kapitány?

– Nem, semmi efféle. Az én beosztásomat úgy hívják, hogy singan-núdzsahud, vagyis a gyerekek felügyelője. Szeretnék néhány kérdést föltenni neked. Miért jöttél a suárba?

– Felelj igazat – hallotta hirtelen a barátja hangját. – Mindig, mindenben, csakis az igazat!

– Lopni – közölte. Eszébe sem jutott, hogy ne teljesítse a barátja utasítását. Találkozásuk óta pontosan tudta, hogy egy kývap utasításait mindig mindenki, minden körülmények között teljesíti. – Vagyis... igazából ide akattam jönni, de ún kerültem ide, hon asse tuttam, hommán itt vagyok.

Elmesélte a történetet az ervésekkel és a dimakocsival.

– Mit akartál lopni?

– Bámmit... amit zsebre lehet vágni és kivinni a suárból.

- Jártál már suárban korábban is?
 - Még soha.
 - És sikerült ellopni valamit?
 - Nem is próbáltam. Tanákkoztam egy emberre, aki emmonta, hon itt nem lehet lopni.
 - Miért kerültél kórházba?
 - Elájuttam.
 - Mitől?
 - Rólam nem beszélhetsz – hangzott a megfellebbezhetetlen, szigorú parancs.
 - Nem tudom.
 - Van családod?
 - Niccs.
 - Senkid?
 - Sekkim. Egy banda, akikke lopni járok.
 - Ők hol vannak most?
 - Nem tudom. A Főpapot és a Nagyorrút ekkapták, talán a Görbehátút is. A többiekről nem tudok semmit.
 - Ők is gyerekek?
 - Nem. Csak én vagyok gyerek a bandába, meg a Féleszű, de ammán idősebb.
 - Hány éves vagy?
 - Öt és hat.
 - Hogy hívnak?
 - Šûýl. Ez a bandabeli nevem. Asz jelenti...
 - Igen, tudom, ostoba, buta. Nem tűnsz butának, miért kaptad ezt a nevet?
 - Nem tudom.
 - Mi az igazi neved?
 - Nem tudom.
 - Nem tudod az igazi nevedet?
 - Nem. Kisebb koromba Lÿũn volt a nevem.
 - Az is csúfnév.
 - Igen.
 - Mit tudsz a szüleidről?
 - Semmit.
 - Emlékszel rájuk?
 - Nem.
 - Ki nevelt addig, amíg nem kezdted önállóan gondoskodni magadról?
 - Nem tudom. Talán a banda.
- Kásirun mélyet sóhajtott.
- Jártál valaha valamilyen iskolába?
 - Nem.
 - Tudsz olvasni?
 - Nem.

- Számolni?
- Hán pessze. Számóni middenki tud.
- Mondj valamit a számokról.
- Egy y̆sért megebédeehc a Vīdimūyban. Ha napotta egy ũhot lopok, akkon hammic nap múva mevvan az egy y̆s. Ma inii tizehhetedike va, vagyis nevvenhededikére. De ha va egy hāy a zsebbebe, akkon hamminszor ebédeehetek ott.
- Szoktál ott enni?
- Pézér soha. Be se eggednének. Loptunk néha ételt onnan is.
- Hol van?
- Ha kimész a Nóyŷviń pályauvvari kapun, és ámmész a téren, akkon a Kŷsaŷuôp úton emmehec a pályauvvar mellett, ott va egy sikátor, ahon a zöccséges kofák árunnak, azon eléred a Huëyld uccát, és ott egy piccén át be lehet jutni a Vīdimūy piccájébe, ahon az ételt rattározzák, a kettő között va egy átjáró, amirő ők nem tunnak.
- Jól ismered a várost?
- Mitt a tenyeremet. Kivéve a Fessővárost, pessze.
- Ismersz valakit a városban?
- Hán sok embert, pessze.
- Mondj néhányat.
- Yòdi úr, a zöccséges jó ember, néha ad egy kŷorst. Kaŷ úr, a másik zöccséges meg szotta kérni a bandát, hon rakoggyanak ládákat, ha sok ládája van, és akkon ad valami zöccséget, meg esszer pár ũhot is adott. Van a Šŷrsin uccába két néni, szottam velük beszélgetni, meg hán még sokan.
- Mit tudsz a suárról?
- Ahom mos körűjjártam, megnésztem middent, amiccsak lehetett.
- Itt akarsz maradni?
- Igen.
- Miért?
- Itt jobb. Szép hely. Aki itt é, az jón é. Látom az emberek ruháján. Gazdagok. Nem kell lopniuk, és ha itt marannék, én se lopnék. Nem kellene lopni nekem se.
- És mert keresnek a rendfenntartók, igaz?
- Igen. A Nagyorrú meddobott egy ervést kőve, és most eggem is keresnek. Pedig télleg nem én vottam, de az őket nem érdekli.
- De ha itt maradsz, sokáig nem mehetsz vissza.
- Minek mennék egyáttalán vissza?
- Értem. Akkor hát lássuk azt, ami az én dolgom. Helyet kell neked találnom az *Aulang Laipon*.
- Nem kell nekem sok hely. Megasszom itt egy padon is.
- Kásirun barátságosan mosolygott.
- Nem, biztos lehetsz benne, hogy nem fogsz padon aludni. Ezentúl ágyban fogsz aludni, egy szobában.
- Mitt a gazdagok?

- Igen. Aludtál már ágyban?
- Nem, dehon, soha.
- Jártál már szobában?
- Pessze, sokszor.
- Kiében?
- Hán gazdagokéba, akikhe lopni mettem. És itt a suárba va egy szoba, ahon maj alunni fogok?
- Nem, nem a suárban. Ez csak része az *Aulang Laip*nak, de itt nem lakik senki. Az *Aulang Laip* egyik szobájában fogsz aludni.
- Az mi?
- A Szúnahaum Testvériség egyik hajója, amelynek része ez a suár.
- És eggedi a Tesvériség, hon a hajóján levő szobába aluggyak?
- Rátapintottál a lényegre. Két kérdést kell tisztáznunk. Először: nem tudjuk, hogy Szindoria visszakövetel-e téged, de ha igen, akkorra el kell döntenünk, hogy mit fogunk felelni, miért nem adunk vissza. Az igazság az, hogy azért nem, mert gaztett lenne, egy ilyen kormányzatnak visszaadni egy gyereket, de ez nem udvarias válasz, és megeshet, hogy válaszul a szindor kormány azt feleli, hogy ha ez a véleményünk róluk, akkor inkább le se szálljanak náluk a hajóink. Persze a kereskedelemre nekik is szükségük van, de egy darabig eltarthatna a veszekedés, ha valami ostoba alak felfújja az ügyet.
- Hán monnyátok asz, hon nem is vagyok a hajón.
- Hogyhogy?
- Messzöktem, ettúntem a városba, nem tuggyátok, hon vagyok.
- Értem. Hát végül is ezt valóban felelhetjük. A második kérdés: helyet kell neked találnunk – helyesebben nekem kell megtalálnom – a Testvériségben, mert a hajón enélkül tényleg nem lakhatnál, csak valóban itt a suárban vagy még a szísiben, de ez utóbbit nem szeretnénk, mert a szísiben minden egyes hely komoly pénzt hoz nekünk, amiről nem szeretnénk lemondani. A hajó többi részére viszont csak a Testvériség tagjai léphetnek be. Kivételt soha nem teszünk, és veled sem fogunk. Be kell lépned a Testvériségbe, de ez nem egyszerű. Csak két módja van: házasságkötéssel, amire nincs mód kétszázöt éves korodig, vagy örökbefogadással, csakhogy ahhoz kell valaki, aki hajlandó téged örökbefogadni.
- Mennyi éves koromig?!
- Kétszázöt. Az évek számítása mindenhol más, úgyhogy ez nehéz kérdés. Mit is mondtál, Sýndoreián hány évesnek számítasz?
- Öt és hatnak.
- Várj csak...
- A férfi elővett egy kis lapos készüléket, néhány pillanatig simogatta, aztán mondta:
 - Sýndoreián egy év tizennégy hatvannapos hónapból áll, és egy nap hatvankétezer ütés, az a szabványos galaktikus időegység. Nálunk egy év csak harminc nap, viszont a napjaink hosszabbak, nyolcvanezer ütésig tartanak. Vagyis ami ná-

latok egy év, az nálunk huszonnégy egész hét tized. Nálunk száztizennyolc éves vagy.

– Húha. És mikon leszek kéccásztíz?

– Amikor Sýyndoreián tíz.

– Ammán fennőtt!

– Hát persze. Visszatérve a kérdésre, mivel a házasság nem jöhet szóba, az örökbefogadásra pedig vajmi kevés az esély, meg kell oldanunk valahogy más-képpen. Gyere velem.

Az étterem mellett volt egy jellegtelen kis falfelület, ami Kásirun érintésére ki-nyílt, és lift volt mögötte. Felmentek, s ezzel a Süsü életének első szakasza véget ért.

10.

na-10 névadás

„Egyszer megkérdeztem tőle, milyen volt egy ismeretlen világba lépni. Megcsó-válta a fejét és azt felelte: Nem értettél meg semmit. Nem a világ ismeretlen, ha-nem önmagunk.”

Sileni:

Ninda élete,

165.

Szindoria

Aulang Laip

43 610. senut karisszinan

352

A lift kis csarnokba vitte őket, ajtók nyíltak belőle, kétfelé rövid folyosó vezetett egy-egy ajtóig, s a sarokban egy íróasztal mögött fiatal nő ült, írt valamit egy kis képernyőn, és fölpillantva barátságos mosollyal biccentett nekik. Az ajtókon fel-iratok, a falon bonyolult minta halvány kék és zöld árnyalatokban. És tökéletes tisztaság meg rend mindenütt. Kásirun elindult az egyik irányban, majd néhány lépés után benyitott egy ajtón, anélkül hogy bárhogyan engedélyt kért volna rá. A Süsü nem értette, miért, de nem tette szóvá. Nem tudta, hogy egy munkahelyen senki nem jelzi belépési szándékát, csak benyit.

– Gyere be, kérlek.

A Süsü belépett. Egy szobába került, ahol két idősebb nő asztal mögött ülve foglalkozott valamilyen készülékekkel, az egyik csak rájuk mosolygott és bólin-tott, és folytatta a munkáját, mint az előző nő odakint. A másik odafordult hozzá-juk, mondott néhány szót, és az asztal lapján eléjük csúsztatott egy kis fekete, la-pos tárgyat.

– Sigena nem beszél szindorul, de köszönt az *Aulang Laipon* és reméli, hogy jól fogod itt érezni magad – mondta Kásirun. – Kérlek, érintsd meg egy ujjal a piros kört.

A Süsü rányomta mutatóujját a lapocskán világító piros körre. Jól ismerte az ujjlenyomatos zárat, Lūakēānban is rengeteg volt belőlük például házak kapuján, de ő egyet sem tudott kinyitni az ujjlenyomatával – nem volt beállítva, hiszen neki semmi köze nem volt a házakhoz, amikhez azok az ajtók tartoztak. Az ilyen ajtókon nem is tudott volna átjutni, ha nem lettek volna a bandában, akik ki tudták nyitni ezeket máshogyan. De ez is ritkán fordult elő, mert nagyon veszélyes volt olyan helyre bemenni, ahol ilyen zárok voltak. És nem is volt mindig kifizetődő. Volt, hogy hosszas vacakolás után bejutottak, aztán semmi értékeset nem találtak odabent, de ugyanúgy menekülniük kellett, mintha ki tudja, mekkora értékeket szajréztak volna.

A nő bólintott, a lapocskát félretolta, és az előtte fekvő képernyőn gyors mozdulatokat tett több ujjával.

– Most fölveszünk téged a hajóra – mosolygott Kásirun. – Azt sajnos nem tudtam kitalálni, milyen nevet írjunk be.

– Hán asztat, hon...

– Várj – emelte föl az ujját a férfi. – Ez csak egy csúfnév, szeretném, ha nem ezt használnád. Az igazi nevedet később majd megpróbáljuk kideríteni a szindor hatóságoktól, de ez még sok időbe telhet, és a szindor neveket nekünk amúgy is nagyon nehéz kimondani. Szerencsére Sigenának volt ötlete. Egyelőre kapsz egy nevet szüni nyelven, nem kell ezt használnod, ha nem akarod, ez csak arra kell, hogy beírassunk. Sigena most keresni fog neked egy helyet a Testvériség családfáján, csalással persze, olyanoknak a gyerekeként leszel beírva, akik már rég nem is élnek. Hogy miért pont az övék, azt nem tudom, de nem számít. Egyszer majd remélhetőleg örökbefogad valaki, és kaphatsz végleges helyet a családfán. Természetesen a nevedet is megváltoztathatod, ha nem tetszik az, amit most kitalálunk.

Néhány szót váltott a nővel. A Süsü meg sem próbálta megérteni ezt az egész magyarázatot a családfáról – mi a csoda lehet az? –, meg hogy őt fölveszik rá, és az örökbefogadás mibenlétét sem értette, de nem is foglalkozott ezzel az egészszel. Nem volt jelentősége. Nem ennek volt. A beszélgetés legeleje, a kórházi találkozásuk óta lehallgatta ezt a férfit, most sokkal gyorsabban kialakult a hullám, mint régebben, és tudta, hogy miért. A barátja gondoskodott róla. Nem mindent értett a férfi gondolataiból, de a lényeg világosan érthető volt.

A férfi gondolataiban látta magát felnőttként, amint a hajón él és valami munkát végez. Az nem jelent meg, hogy milyen munkát, de igazi munkát. És családja van, igazi családja, gyerekei vannak, akik iskolába járnak és felnőnek és ők is igazán munkát végeznek. És egyiküknek sem kell lopnia, soha többé.

A Süsü csak ez érdekelt. Nem akart lopni egész életében. Egyáltalán nem akart lopni soha többet. A lopással nem lett volna baj – a sötétség mögött élve nem volt alkalma megismerkedni olyan fogalmakkal, mint tisztesség meg lelkiis-

meret –, de aki lop, azt előbb-utóbb elkapják, és akkor megbüntetik. Börtönbe zárják. Ha sokat lopott, vagy ha már korábban is ült börtönben, akkor évekre. Vajon ha itt valaki lop, akkor száz évre zárják börtönbe? Furcsa, hogy harminc napoként új évet kezdenek, és ő itt már száztizennyolc éves. De hát mindegy. Nem akar lopni többé.

És volt még egy célja. Itt *kell*t maradnia a hajón. A barátja erre utasította, és egy kővapnak ellentmondani lehetetlenség. Ezt már pontosan tudta. Bármit kíván tőle a barátja, teljesíteni fogja. Vajon mások is tudják, hogy egy kővapnak nem lehet ellentmondani?

– Lyy – jelent meg a gondolataiban.

– Ez a neved? – gondolta.

– Számodra ezentúl igen.

– Lyy – ismételte gondolatban.

– Nem, mások nem tudják – felelt Lyy arra a kérdésre, amit közvetlenül neki nem is tett föl, de hát persze az ő minden gondolatát érzékeli. – Azok sem, akik engedelmeskednek nekem vagy más kővapoknak. Azt hiszik, hogy minden, amit tesznek, a saját elhatározásuk. Sőt azt sem tudják, hogy mi értelmes lények vagyunk. Kedves, bolyhos állatkáknak hisznek minket, akiket pénzért meg lehet venni vagy el lehet ajándékozni. Nem is szabad megtudniuk az igazat. Azt csak ketten tudják: a barátom, akivel majd találkozni fogsz, és te.

– Miért csak mi?

– Mert ti ketten mások vagytok. De erről nem most fogunk beszélni, még nem jött el az ideje.

– A barátodról sem?

– Nem, még ennek sem jött el az ideje. Egyszer majd találkozni fogtok, ha minden jól alakul, és barátok lesztek. Én is ott leszek. Aztán majd meglátjuk, mi lesz abból, hogy mindkettőtökben megvan a képesség és addigra mindketten magas fokon fogtok tudni élni is vele. Lehet, hogy nem történik semmi különös, csak mondjuk annyi, hogy kimondott szavak nélkül tudtok beszélgetni egymással. Lehet, hogy ketten együtt valami sokkal nagyobb dologra lesztek képesek, mint külön. Nem tudom. Majd kiderül akkor. Talán néhány év múlva, az itteniek rövid éveire gondolok.

Valaki megérintette a vállát. Kásirun. A Süsü fölpillantott.

– Kicsit elgondolkoztál. Sigena, vagyis hát a gép elkészült a feladattal. Megvan az új neved és a helyed a családfán.

Sigena rámosolygott és felolvasta a nevét.

– Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá.

– Röviden – tette hozzá Kásirun – Ninda.

na-11 hipnopédia 1

„*Mi a sötétség? A világosság hiánya. Mi a hideg? A meleg hiánya. Mi a gonosz-ság? A jóság hiánya.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
1.*

A faliórán ez áll: 479. A mellette levő táblán 23, arról nem tudja, mi, de a faliórát könnyű tudni, mert az mindig fekvő tojás alakú, a széle sárga és a számjegyek zöldek. A három számjegy 000-tól 999-ig megy, éjfélkor vált másik napra. A mai napot úgy hívják, hogy senut karisszinan, de azt még nem tudja, hogy ez mit jelent. A többi nap nevét se tudja. A hónapok nevét se, de ha egy év csak harminc napig tart, akkor hónapok talán nincsenek is.

Ha most 479 van, akkor egy mati múlva 480 lesz, aztán két limlivel később 500, az a nap középpontja, és egy derkivel később 600. Egy nap majdnem egyharmadával hosszabb, mint Sÿyndoreia napja. A Testvériség minden hajója ezt az időszámítást használja. Azt még nem tudja, hogy melyik a Testvériség világa. A Testvériségnek sok hajója van, de azt nem tudja, hogy mennyi. A hajók a Galaxist járják, árut és utasokat szállítanak, meg mindenféle szolgáltatást nyújtanak, bár azt még nem tudja, mit jelent az, hogy szolgáltatás. A hajók alsó szintje a suár, ahol végig üzletek vannak és egy nagy park, és fölötte van a szísi, ahol az utasok laknak kis kabinokban, és útközben csak a szísiben meg a suárban lehetnek. Afölött a kétszintes angrí, ahol az árut raktározzák. Minden, ami az angrí fölött van, a Testvériség tagjainak van fenntartva, az *Aulang Laipon* nyolc szint, a nyolcas a legelső, az egyes a legfelső. Most a hetedik van, a niri szektorban. Mind-egyik szintet három hosszirányú folyosó osztja fel, ami a hajó bal oldalán van, az a *ni*, ettől jobbra *ta*, aztán *si*, a hajó jobb oldala pedig *jo*, és keresztirányú folyosók is vannak, amik mentén hat szektorra osztják a hajót, ezek jele előlről hátrafelé *dzsi*, *szu*, *go*, *ri*, *be* és *ka*. Egy-egy szektor területe hat hircig, de nem tudja, hogy az mennyi, itt a 7-niriben fizikai és biológiai laboratóriumok vannak, bár nem tudja, hogy az mit jelent, és itt van a hipnopédiai laboratórium, ahol ő van, Kásirun meg Hinengi. Azt tudja, hogy a hipnopédiai laboratórium az micsoda, ez a szoba, ahol ő két limli hosszát ült egy fotelban, a fején egy burával, és mindenféle tudást töltöttek a fejébe a hajóról meg a Testvériségről, és ez a tudás most néhány mati vagy akár egy-két limli hosszát itt fog pörögni a fejében, aztán majd alszik egy-két derkit, hogy leülepedjen az agyában, amit tanult, egyébként szüni nyelvet is, valamilyen alapfokon, és ezek a gondolatok már igazából kevert nyelven pörögnek a fejében, csak nem érzékeli, mert mindkét nyelv szavai úgy jelennek már meg neki, mintha az anyanyelve lennének, mert a hipnopédia így működik. Sok

mindent nem ért még ezekből a gondolatokból, de majd később jobb lesz, ezt is tudja, idővel megérti majd. Sirgásahi. Az az eszköz az asztalon egy sirgásahi, nem tudja, kik és mire használják, de tudja a nevét, a tananyagban az is benne van, hogy mire való, de nem jön elő, mert a hipnopédia nagyon sok mindent töltött a fejébe, és eleinte nem minden marad meg belőle, aztán majd ahogy leülepszik a tudás, apránként előjön minden, és akkor már tudni fogja. Az asztal fölötti táblán levő vonalak betűk, nem olyan betűk, amilyeneket otthon Sýyndoreián használnak, jól látszik a különbség, pedig azokat sem tudja elolvasni, és ezeket sem, csak ha összpontosít, akkor... akkor... az ott az elején, lefelé halad, aztán egy hurokkal jobbra fordul, az a *dzs* betű, aztán egy függőleges vonal és egy félkör egymáson, az az *au...* dzsauhan harvatinga ingí, igen, a hipnogép használatakor ügyelni kell a biztonságra, de hogy hogyan, azt nem tudja, az kisebb betűkkel van írva, innen nem tudja elolvasni, de most már tudja, hogy ha fölkelne és odamenne, akkor könnyedén elolvasná, bár lehet, hogy nem minden szót értene, mert még nem tanult sokat a szúni nyelvből, de most már le tudja írni a nevét is, csak el kell gondolnia és megjelenik a szeme előtt szúni betűkkel, Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá, ez az ő új, teljes neve, a Hangikun és a Szesszinan klán tagja, Nindaranginak hívják, és a képzeletbeli szülei a Szilun és a Rienszá családba tartoztak, de nem élnek már háromezer éve, mindkét klán kihalt, a Hangikun klán utolsó tagjai átléptek a Sergahut klánba, mert már túl kevesen voltak egy saját klánhoz, a Szesszinanok pedig összeolvadtak a Sinergekkel és most egy közös klánt alkotnak Sónigart néven, és most ő a Galaxisban az egyetlen Hangikun és az egyetlen Szesszinan, és ha ez igazi volna, akkor neki most járna két szavazat a Klánok Nagytanácsában, pedig a hatvanezer klán mindegyikének csak tíz-tíz családonként jár egy, de egyetlen klánnak sem lehet egynél kevesebb szavazata, csak hát ez nem igazi, mert ő nem az utolsó megmaradt túlélője ennek a két klánnak, neki Sigena csak úgy kitalálta ezt a helyet a családfán, és amikor bejegyzik az ő nevét az Élet Fájára, akkor kerül a neve mellé egy megjegyzés, hogy az utókor ne álljon ott értetlenül, hogy miképpen születhetett gyereke háromezer éve halott embereknek, akik amúgy talán nem is ismerték egymást, nem lehet tudni, hiszen nincs megmondva, hogy a Szilun és a Rienszá család melyik tagjának lett ő a gyereke, ezért odairják, hogy ő igazából egy ismeretlen szindor gyerek, akinek az *Aulang Laipon* adtak menedéket, mert még mindig kisebb lehetetlenség, hogy ő rég halott embereknek legyen a képzeletbeli leszármazottja, mint az, hogy itt éljen az *Aulang Laipon* vagy bárhol a Testvériség felségterületén anélkül, hogy bejegyzett tagja lenne a Testvériségnek és meglenne a helye a családfán, egyre gyorsabban pörögnek a gondolatai, nemsokára bizonyára jön az alvási fázis, sokat fog álmodni, ezt is tudja előre, Hinengi csak annyit mondott, mielőtt ideültette, hogy nem fog fájni, nem fog érezni semmit, minden továbbit az egész eljárásról már magából a hipnoanyagból tud, nem biztos, hogy rémeseket álmodik majd, de sokat, mert az agyának az egész anyagot el kell rendeznie, erre szolgál a poszthipnós

gondolatpörgés is meg a poszthipnoalvósos álomzavarodási gondolatösszeviessza hamarosanelalszik

12.

na-12 hipnopédia 2

„Azért lettem volna az, aki lettem, mert szörnyűséges gyerekkorom volt? Nem, én ezt nem gondolom. Másoknak ugyanilyen jutott, belőlem mégis csak egy van. Nincs magyarázat. Ne akard megérteni, hogy egy csupa zöld fán miért éppen az az egy levél sárgult meg.”

Ninda:
*Életem egy falevélen,
39. sómir*

látjahogy ervések verik a sárgahajút a dáymāt fonêlâân utca sarkán odajön ký néni és beszél nekik az ervés félre akarja lökni ký nénit aki fejbe vágja a kistáskájával az ervés letartóztatja de odajön a parancsnok és azt mondja hogy nem lehet mert egy apró néni egy apró táskával nem valós fenyegetés ezért őket kiröhögnék és a néni menjen szépen a dolgára és ký néni megköszöni kedvesen és kivesz a táskájából egy kíörvúpot és az ervések egy pillanat alatt hívják a készütséget ő egy emeleti ablakból nézi az egészet ahol a lilafejjel dekkoltak három napig és kiürítették a házigazda kamráját és mindent pénzzé tettek csak a lilafej folyton követelőzött aztán ő végül meglépett onnan az összes lével és egy hónapig úgy élt mint egy víryd és mindennap evett aztán amikor elfogyott a lé akkor elment a sísyïr utcai ýsinsütöbe lopni és éppen akkor zárt be a sütöde mert csödbe ment és az ember otthagytott egy óriási doboz ýsint neki csak arra volt ereje hogy levigye a közeli pincébe aztán hívta a bandát gyorsan eladták az összeset mert ha ők akarják megenni ahhoz előbb meg kellett volna sütni valahol és így az árából az egész banda jóllakott két nappal később lötték le a simlist aztán a feketét akinek egészen sötét volt a haja azért hívták feketének mindenki mýsvïnnek csúfolta akkor mondta a szuszogó hogy a mýsvïneket arról lehet megismerni hogy fekete a hajuk és barna a bőrük pedig nem is igaz mert nem mindegyiknek eddig már látott a folyosón legalább húszat és mindenféle színűek márpedig itt a felső szinteken csak mýsvïnek vannak vagyis hát szúni a rendes nevük a mýsvïn az egy undok bogár és azokról csúfolják őket de most már szúni ő is nem akar többé sýyndör lenni és ha valaha valaki csúfol bárkit a testvériségből annak vele gyűlik meg a baja tud ő durva is lenni amikor a lilafej rámászott a kis nyafogóra akkor fejbe verte egy téglával a lilafej soha nem fog tudni lábra állni többé és beszélni se rendesen aztán a kis nyafogót lelötte egy ervés azt hitte hogy fegyver van nála az ervés úgy sírt mint egy kisgyerek és rohant a kis nyafogóval a kórházba és ő fizette a gyógyítá-

sát az volt az egyetlen rendes ervés a városban de hogy a kis nyafogóval mi lett azt sose tudták meg hiszen a kórházba nem mehettek be és azt se tudják hogy él-e még a rendes ervés ki tudja merre jár és és és és és és és és sýyndoreia nagy és gazdag világ békés és büszke boldog és vidám szelíd napfény meleg óceán bölcsen vezet minket vûyrd kÿyrean és és és és és és és és a doboló meg a hosszúfülű meg a zöldlábú elindult az óceánhoz azt mondták ott biztos jobb persze nem tudtak útlevél nélkül kilógni a városból a hosszúfülűt kétszer visszatoloncolták aztán óbégatni kezdett hogy neki emberi joga látni a tengert akkor megverték és lecsukták a nýorp utcai börtönben jobb a koszt mint a keyn hÿlÿmban a zöldlábú mesélte de a nýorp fegyõrei durvábbak és és és és kÿdimêep soendÿ kÿÿrdÿsiã múynd írna kÿreop vÿde òòòòòòm nemnemnem mostmárszúninyelvenfog gon dol kod ni csak még töb bet fog ta nul niiiiiniiiiiniiiiiniiii iiiiiiiniiiiiniiiiiniiii és és és és most megint itt van, ez egy újabb aktív szakasz lehet, mert látja maga körül a szobát és arrébb a két felnőttest, amint érdeklődve figyelik őt, egészen biztosan nem fenyegeti semmi veszély, ők számon tartják az állapotát, és ha bármi baj lenne, hívnának orvost, vagyis dehog hívnának, ha a hipnopédiával baj lenne, az nem itt és most történt volna és pont õvele, akkor a hipnopédia feltalálásakor már meglett volna, márpedig a szúnik a hipnopédiát sok ezer éve alkalmazzák, az nem szerepelt az anyagban, hogy mióta, vagy hogy más népek használják-e, tegyük egy próbát, hogy mennyire sikeres, a szúni nyelv ábécéje úgy van, hogy *a, e, i, o, u, pá, tá, ká, bé, dé, gé, dzsi, sú, szú, fá, vé, mí, nó, hó, já, lú, ró*, ez tehát remekül megy, az *a* betű egy függőleges vonal, az *e* ferde, balról jobbra húzva ereszkedik, mert ha fordítva dől, az a *hó*, az *i* egy vízszintes vonal, az *o* egy jobbra domborodó félkör, az *u* meg fordítva, és mindenféle kombinációkba lehet rendezni őket, például azt, hogy angdzsan, úgy lehet leírni, hogy húz egy *a* betűt, aztán aláteszi az *n*-et, ami egy fölfelé domborodó félkör, de teheti a *g* fölé is, az egy vonal lefelé és onnét balra, és alá jön a *dzs*, aminek a lefelé haladó része metszi a *g*-t és és és és a főokos meg akarta tanítani olvasni, mert ő azt is tudott, luakeánban is sokszor látott betűket a házakon, táblákon, utcai képernyőkön, a főokos meg is próbálta pár este, rajzolt mindenféle ákombákomokat és mondta, hogy milyen betű, emlékszik egyre, két vonal találkozott egy pontban hegyesszögben, és egy harmadik összekötötte a közepüket, azt mondta, hogy az az *A*, illetve már nem emlékszik pontosan, hogy nem azt mondta-e, hogy *ããm*, ami egy szó, szúniul úgy mondják, hogy *sá*, és tagadásra szolgál, de aztán egy csetepaté után ő egy másik városrészbe menekült és nem látta viszont a főokost, nem is tudja, mi lett vele, őt biztos nem kapták el az ervések, a főokos nagyon sokat tud és dörzsölt és firnyákos és és és és érdekes, hogy szindoriáról nem tanult semmit a hipnoanyagban, de ahogy kutat az agyában, már érzékeli, hogy ez sem biztos, lehet, hogy csak nem jön elő, mert a hipnopédia nagyon különösen működik, a tanultak nagy részére csak hosszabb idő után fog visszaemlékezni, de persze az sem baj, ha semmit sem tud szindoriáról, nem akar visszamenni soha többé és nem akarja, hogy valaha még valami köze legyen szindoriához, ő most már csak a testvériséghez akar tartozni

és lyy̆hez, bár igazából fogalma sincsen, hogy a kettő közül bármelyik mivel jár, de itt senki nem kiabált vele és nem próbálta megverni vagy leteperni vagy kirabolni vagy bármit, hanem mindenki barátságoséskedvesnyugodt mármegintjöna gondolatpörgési zavarforgás demostmáslesz mostle lekap lekap lekap csol

13.

na-13 kitűzők

„Ismered a Szédszin összes hegyét? Bejárhatod. Ismered Fatturídisszandi minden tavát? Végignézheted. Ismered a melletted ülő lelkét? És a sajátodat?”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
4. sómir*

Amikor felébredt, épp csak körülnézett és megállapította, hogy ott van a hipnopédiás laborban, az idő 623, másfél derkit aludt, és máris ott állt mellette Hinengi.

– Hogy vagy?

– Jól – felelte, és felült. Kásirun az asztal mellől nézett rá.

– Mire emlékszel? – kérdezte Hinengi.

– Mindenre – felelte Ninda, és akkor jött rá, hogy szúni nyelven beszélnek. Hinengi nem is tud szindorul. Ahogy ez a gondolat megformálódott a fejében, rögtön jött a fordítása is: Hīīnenkỳ nīt òip sýyndořâân sùùn. Tehát nem felejtette el az anyanyelvét sem. Egy hirtelen gondolattal lefordította a mondatot kleomra és kovandra is. Yarať Hinengi roađa syndoř kuan. Yaris Hinengi rienda syndoř khian. Ezeket is tudja. A Kovyand negyedben tanulta az ottani csirkefogóktól, ők ezt használják, ha azt akarják, hogy az ervések ne értsék, és most is emlékszik rá. De a mondat szúniul jutott eszébe először, és most is szúniul gondolkodik. Hinengi het sinehat szindoragi. Voltaképpen úgy érzi, mintha a szúni is az anyanyelve lenne... mintha az lett volna mindig.

Fölkelt. Lám, a fotel hátradőlt és ágy lett belőle, amíg ő aludt. Kásirun is felállt, az asztalon ott állt előtte a sirgásahi, Ninda közelebb ment, megnézte. Négy kerek üveglap egymás alatt, rajtuk piros, kék, fehér és zöld korongok feküdtek. Nem, a sirgásahi szabályait nem tanulta – de ez egy játék.

Felnézett a férfira és beszélni kezdett.

– A teljes neved Sahandi Lirangut Kásirun Serat Nikszin, hatszáznegyvenhárom éves vagy, a feleséged Sirangiszut Nirkat Ángifuan Jahanin Engan, hatszázharminckét éves, és van egy fiatok, Sahandi Sirangiszut Ankuhópan Serat Jahanin, kétszázötvenegy éves. A te neved pedig – fordult a nőhöz – Sahandi Árgaszinut Hinengi Serat Angdzsihun, és ti unokatestvérek vagytok. De ezt nem értem. Én most tudom az *Aulang Laipon* élő minden ember teljes nevét?

– Dehogy – mosolyodott el Hinengi. – Csak egy tucat embert vettem be a programba, a kiscsaládjukkal, akikhez talán közöd lesz.

– A kiscsalád a szülők és a gyerekek, de csak amíg együtt élnek – vágta rá Ninda. – Miért, hányan élnek az *Aulang Laipon*?

– Húszezren, vagy valamivel már több is.

– Ezt nem tudtam – lepődött meg Ninda.

– Hát a hipnoanyagban nincs benne minden. Nem is lehetne mindent belevenni, meg hát ez csak a kezdő anyag.

– Igen – bólintott Ninda –, rendszeresen kapok majd újabb kezeléseket. Két-évente. Miért kétévente?

– Kell valamennyi idő, amíg az agyad megemésztí az anyagot. Minél idősebb valaki, annál ritkábban csinálhatunk hipnokezelést, mert nem szabad túlzásba vinni. Neked még elég gyakran lehet.

– Igen, tudom.

– Persze hogy tudod – bólintott Kásirun mosolyogva.

– Si... ner hi... ngsza... hu – kezdett Ninda betűzni egy feliratot egy fali táblán, aztán hirtelen összeállt az egész. – Siner hingszahu fiengdzsauri róarahun ángrafarisut. El tudom olvasni! És értem is!

– Hát persze hogy tudsz olvasni – nevetett Hinengi.

Kásirun az ajtóhoz lépett.

– Gyere, induljunk, nézz körül kicsit a hajón, most jót fog tenni némi testmozgás.

Hinengitől el sem köszöntek, de Ninda tudta már, hogy ez nem szokás. Kisétáltak a folyosóra. Hamar találtak valamit, ami nem került be a hipnoanyagba. A hajó felépítését csak nagyjából ismerte, a feliratokat is el tudta már olvasni, de az útjelzőket nem ismerte.

– Nézd ezt a jelet – mutatott Kásirun egy nagy piros négyzetre a falon, benne egy hetes számjeggyel. – Ez a niri szektor jele. A *ni* színe piros, a *ta* sárga, a *si* zöld, a *jo* pedig kék. Elölről hátrafelé a jelek sorban: kör, kereszt, háromszög, négyzet, ötszög és hatszög. No, mi a sigo szektor jele?

– Zöld háromszög – vágta rá Ninda. – Nahát, egyből tudtam, Kásirun! Azt is tudom, hogy miért tudtam egyből, azért, mert a hipnopédiának az a hatása, hogy utána egy ideig nagyon gyorsan megjegyezz az ember mindent, de azt nem tudom, hogy mennyi ideig.

– Még ma elmúlik a hatás – felelte a férfi, de Ninda figyelmét már más keltette föl. Az egyik szembejövőnek, aki barátságosan bólintott nekik, zöld kitűzője volt. Kásirunnak és Hinenginek sárga. Rögtön megkérdezte, hogy ez miért van, és hogy neki magának miért nincsen kitűzője.

– Ez azt mutatja, hogy milyen területen dolgozik az illető. A narancssárga a suárban és a szisiben dolgozók jele. A sárga az oktatásé és a gyermeknevelésé. A zöld az egészségügyisek színe, a szürke a műszakiaké, a kék az ökológusok, a lila

az energetikusok és úrhajósok színe, a rózsaszín pedig a gazdaságiaké. A gyerekek többnyire csak az iskolában szoktak kitűzött föltenni, az fehér.

– Tényleg, én majd iskolába fogok járni?

– Igen, holnaptól.

– Még soha nem jártam iskolába. Mit csinálnak ott?

– Tanulnak. Majd meglátod.

– Én még soha nem tanultam semmit.

– Hát azért nem egészen. Például számolni is megtanultál, mielőtt idejöttél, meg nyilván egy csomó mindent.

– Hát tudok kovandul meg kleomul is.

– Valóban? Én ezeknek a nevét se hallottam.

– Sokan beszélnek itt a városban kleomul meg kovandul. Tārisan kayop ulenda ang ulanknarid. Ti mind szúni nyelven beszéltek?

– Nem, illetve a szúnit nálunk mindenki érti, meg persze sokan közülünk megtanulnak szindorul meg más idegen nyelveken. De mi is többnyelvűek vagyunk, például a feleségem anyanyelve a szenná, meg beszélünk sziolkul, fergitül...

Kásirun elhallgatott, mert a gyerek elakadt egy fali nongir tanulmányozásában.

– Ez micsoda?

– Nongirnak hívják. – A férfi megnyomta a zöld gombot, amire kinyílt az ajtócska, és egy zöld pohár volt mögötte. Kivette és odanyújtotta Nindának, de a gyerek nem nyúlt érte. – No, vedd csak el. Kóstold meg.

Ninda belekortyolt az italba. – Ilyet már ittam! Nem, ettem! Ez egy gyümölcs, várj csak... kék, kicsit szögletes, a húsa olyan zöld, mint a Šuŵwŵp utcában az utcatető, de nem ott loptuk, hanem...

Hirtelen elhallgatott. Kásirun rámosolygott.

– Nincsen semmi baj. A mai nappal új életet kezdél, és ami a régiben történt, az nem számít. A mi törvényünk szerint egy gyereket nem lehet letartóztatni, bíróság elé állítani, elítélni, egyébként is ami Szindorián történt, az legyen a szindor hatóságok dolga, minket nem érdekel.

– És ha rájönnek, hogy itt vagyok, és visszakérnek?

– Várj egy matit, kérlek.

A férfi egy fali képernyőhöz lépett és gyors mozdulatokkal leírt az ujjával néhány betűt. *Dzsund*, olvasta Ninda, ahogy zöld vonalakkal kirajzolódtak, és kis idő múlva egy szoba képe jelent meg, amiben több ember ült egy asztalnál, éppen ettek.

na-14 Dzsund

„Pusztán a rejtélyek nem tesznek senkit nagy emberré.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

- Kásirun – mondta az egyik férfi, egy szakállas, kék ruhás –, miben segíthetek?
- Van egy kérdésem, Dzsund. Ez a kislány ma reggel esett be hozzánk, teljesen illegálisan. A városban lakik, fiatalkorú bűnözőként tartják számon, őrizetbe akarják venni. Hajléktalan, családja nincsen. Szerinted a szindor hatóságok viszik-e?
- Persze, Kásirun. Követelni mindent lehet, ezt a tényért is követelhetik éppen, ha akarják – mutatott a férfi maga elé. – Csakhogy Szindoriával természetesen nincs kiadatási egyezményünk, elég fura is volna éppen velük... Szindor állampolgár?
- Nehéz kérdés...
- Nem, nem az. Nagyon egyszerű kérdés. Van állampolgárságot igazoló kis kék kártyája, Szindoria címerével?
- Nincs, uram – felelte Ninda, akinek fogalma sem volt, hogy ez most jó vagy rossz, de nem hazudhatott. Soha. Lyy megtiltotta. – Semmilyen kártyám sincs.
- Ne mondd, hogy uram. A nevem Dzsund. Nálunk senki sem urazik senkit. Szépen beszéled a nyelvünket, hol tanultad?
- A hipnolaborban... most az imént...
- Ja, értem. Nem is volt soha ilyen kártyád?
- Nem... Dzsund. Én csavargó vagyok, mi a sötétség mögött élünk, a városi sikátorokban. Egyikünknek sincsen semmilyen kártyája.
- Elég mehökkentően hangzik. Be vagy jegyezve a városi polgárok nyilvántartásába?
- Azt... azt... nem tudom.
- Tehát még az sem biztos, hogy van érvényes szindor állampolgárságod. Ha a rendőrség vissza akar kapni téged, először be kell bizonyítaniuk, hogy van egy polgár Luakeánban, akit valamiért okuk van visszakövetelni, és az vagy te. Ha ez megvan, akkor jön a kérdés, hogy mivel nincsen közöttünk kiadatási egyezmény, egy szindor állampolgárt nem vagyunk kötelesek kiadni. Hogy megtesszük-e, ha szépen kéri... hát az érdekes kérdés. Még egy felnőttél is erősen kétséges, hát még egy gyereknél. Logikusan nem. Egyébként ha nem bizonyítható, hogy szindor állampolgár vagy, akkor csak egy másik államnak lehetsz az állampolgára, akkor pedig annak is beleszólása van ebbe. Szép is lenne mondjuk egy rekki polgárt kiadni az ottani hatóságok tudta nélkül. De még egy pillanat. Kásirun azt mondta, őrizetbe akarnak venni. Mivel vádolnak?

Nindának átsiklott az agyán, hogy a beszélgetést Kásirun kezdeményezte, de Dzsund már a negyedik kérdését intézi egyenesen őhozzá, hát válaszolt erre is.

– Keres az ervé, igen. A Nagyorrú megdobott egy ervést egy nagy kövel.

– Értem... gondolom, a városi rendfenntartókat érted ezen az elnevezésen. De ezért miért keresnek téged?

– Ott voltam.

– És? Te adtad a kezébe a követ?

– Dehogyanis...

– Hát ez vádnak harmatgyenge. Ha más nincs, akkor egy ártatlan embert miért adnánk ki, ugye. Ezzel az erővel a hajó összes utasát kiszuppolhatnánk Szindoriára, csak mert nekik netán úgy tartja kedvük, hogy kérjék őket. Ha viszont kiáznak valami épkezláb vádat, akkor jön az, hogy gyerek vagy, a mi törvényeink szerint nem büntethető, tehát abszurd, akarom mondani, törvénytelen lenne kiadni téged egy olyan kormányzatnak, amelyik megbüntetne. De szerintem ezt az egészet egyszerűbben is meg lehet oldani. Kásirun, vetezd föl a Testvériségbe.

– Már megtörtént, kerestünk neki helyet az Élet Fáján és kapott szüni nevet. Most Nindának hívják.

Dzsund hátradőlt és széttárta a kezét.

– De hát akkor mi itt a kérdés? A Szúnahaum Testvériség állampolgárát semmiféle világ semmiféle hatóságának, semmilyen esetben nem adjuk ki. Kivétel még nem volt a történelemben és nem is lesz. Akármit követtél el ott, már csak nálunk állhatnál bíróság elé, mármint valójában persze nem, mert gyerek vagy. Lehetsz te akár mennyire szindor polgár, lehetsz polgára a Galaxis összes világának, attól kezdve, hogy szerepelsz a Testvériség családfáján, nem lehet téged kiadni többé. Akkor se, ha a Felhő Csillagai mind ezt akarják. Soha.

– És ha... ha lekerülök a családfáról? – kérdezte Ninda kissé fölbátorodva.

Dzsund elképedve nézett rá, még a kezében tartott furcsa, sokágú kést is letette.

– Le a családfáról? Hogyan?! Megszűnhet valaki a szüleinek a gyereke lenni?

– De... de nekem nincsenek igazi szüleim. Akiknek a családfa alapján a gyereke vagyok, azok háromezer éve halottak.

– A családfáról akkor sem lehet valakit kitörölni. Ez olyan, mintha visszafelé akarnál forgatni egy világot, vagy azt akarnád, hogy a víz fölfelé folyjon. A szüleink hoztak minket a világra, mert ez Ősi Föld Törvénye. Ha valaki egyszer örök-befogad, a neved odakerül az övé alá, de a vér szerinti szüleid alatt is ott marad. Ezt nem lehet megváltoztatni, mert ez Természeti Törvény.

A Dzsunddal szemben ülő nő is letette a sokágú kését... persze, villának hívják.

– Bocsássatok meg, de a kérdés nemcsak jogi síkon dől el. Egyszerű praktikus síkon is. Ha nem lépsz ki a hajóból Szindoria egyik világán sem – fordult Nindához –, akkor a szindor hatóságok számára láthatatlan vagy, hiszen külföldi hatósági személy nem léphet a hajóinkra – csak vásárlóként vagy utasként, szigorúan csak munkaidején kívül és persze fegyvertelenül –, a lakószintekre meg aztán végképp nem. Bizonyítsák be, ha tudják, hogy te vagy az, akit keresnek, miköz-

ben azt sem tudják, hogy itt vagy-e még, semmiféle adatuk nincs a hollétekről... mondjuk, hogy küldenek egy fényképet, aztán mi azt feleljük, hogy ez a kép senkire nem hasonlít a hajón. Akkor mit tudnak tenni? Nem jöhetnek ide, hogy ellenőrizzék. Elküldhetik akármilyen adatodat, ujjlenyomatot is, és ha akarjuk, ellenőrizzük, ha akarjuk, nem. És ha azt feleljük, hogy megtaláltunk, itt vagy, de nem adunk ki, akkor sem tudnak mit tenni.

– Ez is igaz – bólintott Dzsund. – Nincs az az örült kormányzat, amelyik megpróbálna karhatalommal őrizetbe venni valakit a Testvériség egyik hajóján, hiszen az háborús agresszió. Ilyet még fontolóra se vennének olyan jelentéktelen ostobaság miatt, mint hogy valaki látott valakit, aki megtámadott egy rendőrt. De valódi bűncselekmény miatt sem. Még ha megöltél volna valakit, akkor sem ez a módja, hogy érvényt szerezzenek a jognak. Szépen megtárgyalnák velünk a dolgot, és ha majd mi le akarjuk tartóztatni a hozzánk menekült bűnözőt, akkor megtesszük. Fordítva is ugyanígy van, senkinek közülünk nem jutna eszébe rendőrösdit játszani Szindorián.

Ninda egy pillanatilag habozott, aztán hátralépett, térdet hajtott, lehajtotta fejét és karját eltartotta testétől.

– ŸŸkin vigyázzon önökre, uram... illetve Dzsund.

– Bocsánat, ezt nem értettem.

– Ez egyfajta üdvözlés és köszönetnyilvánítás – magyarázta Kásirun. – Még jobbra csak szindor szokások szerint tudja kifejezni magát.

– Akkor úgy illik, hogy szúni szokások szerint viszonzzam – felelte Dzsund komolyan, és a homlokára tette jobb tenyerét. – Világítsanak neked a Felhő Csillagai, ifjú gyermeke a Testvériségnek.

A kép kikapcsolt.

15.

na-15 gazdaság

„Azt mondják, Sasszáken után vége a térképnek. Csak Szúnahaum tudja, miért hiszik ezt. De Szúnahaum hallgat.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
2. sómir, 45. singir*

– Mit jelent az, hogy a Felhő Csillagai? – kérdezte Ninda, ahogy továbbmentek a folyosón. – Dzsund kétszer is említette.

– Ez egy régi kifejezés – felelte Kásirun. – Csillagászati vonatkozása van, és mi bensőséges kapcsolatban vagyunk a csillagászattal, hiszen hajósnép vagyunk. Választ kaptál a kérdésemre, azt hiszem. Szindoria nem kaphat téged vissza többé.

– Igen... de ez csak akkor van így, ha nem lépek ki többet a suárból. Odakint el-kaphatnak.

– Hát éppen el, de mint a Testvériség polgárát vissza fogunk hozni. Miért, ki akarnál menni a hajóból?

Ninda körülnézett a széles, világos, makulátlanul tiszta folyosón, ahol fakó sötétpiros volt a padló, a magas mennyezet fehér, a zöld-sárga csíkos falakon néhány lépésenként különféle szerkezetek voltak; némelyiknek ismerte a rendeltetését, másoknak nem. Mások is sétáltak arrafelé, és senki sem sietett, csak a fejük fölött elsuhanó hangtalan járművek. Az emberek köntösszerű, könnyű, színes ruhát viseltek, néhányan egyszínűt, mások olyat, ami felül egyikféle színű volt, alul másik, s a kettő között finom átmenettel olvadt egymásba a két szín, de voltak csíkos és mintás ruhák is.

Lŭakëåniban az emberek szürkébe, barnába, feketébe öltözve járnak. Ők, a csavargók mindig feketébe, hogy ne vegyék észre őket a sötét sikátorokban. Mindig piszkosak voltak, és tudták is magukról, de ha el is költöttek volna egy ŷyst, hogy valamelyik nyilvános fürdőben megtisztálkodjanak – ha ugyan beengedték volna őket, ami nem valószínű, de sosem jutott eszükbe kipróbálni –, akkor sem lett volna értelme, hiszen ugyanazokban a koszos sikátorokban éltek továbbra is. Lŭakëånban sehol sem voltak *ilyen* tiszták az utcák, talán csak a Felsővárosban. Pedig azok is folyosók voltak, legalábbis a nyugati félvárosban, ami fölött kupola volt, itt a keleti félváros már újabb építésű, ez kívül maradt a kupolán. Tegnap este a nyugati félvárosból jöttek át, és ott ugyanolyan kosz van, mint a keletiben. Itt még nem látott egy piszokfoltot, se a padlón, se a falon, sehol. Takarítóautomatát annál többet.

De más különbséget is látott. Itt mindenki tiszta és szép ruhában járt, erős és egészséges volt – vagyis gazdag. Lŭakëånban csak a gazdagok voltak erősek és egészségesek, meg a szolgálók. De a gazdagok nemigen mozdultak ki a Felsővárosból, és a szolgálók is csak ritkán. Ők, a sötétség mögött élő csavargók nem is láthatták őket, legfeljebb elképzelhették, hogy milyenek.

De itt... ez itt a Felsőváros.

– Nem – felelte. – Nem akarok kimenni a hajóból.

ÈÈlašin, jutott eszébe minden átmenet nélkül. Azt a gyümölcsöt, amiből a zöld ital készült, èèlašinnak hívják. S így már a szúni nevét is tudta. Éppen ezzel a szóval próbálgatta a szúni írást a hipnolaborban.

– Kásirun... az angdzsan...

– Igen?

– Az angdzsanos italért ki fizetett?

– Én, ha elfogadod tőlem ezt a csekélységet.

– De hogyan?

– A gombok, amikkel rendelhetsz valamit, felismerik az ujjlenyomatot. Egyszerűen levonta a számlámról.

– Köszönöm.

– Szóra sem érdemes.

– De... Kásirun... én hogyan fogok fizetni?

– Természetesen te is az ujjlenyomatoddal. Emlékezz vissza, adtál egy mintát, amikor bejegyeztünk a családfára. Nagyobb kérdés, hogy miből fogsz fizetni. Nálunk a gyerekeknek is van saját számlája, amire a szülei tesznek pénzt. De neked nincsen senkid. Ezért azt gondoltam ki, hogy beszélek a núdzsahannel, és kiutaltatok neked némi pénzt. Nem kell nagy összeg, mert naponta kétszer ingyen étkezhetsz az iskolában, mint minden gyerek. Úgy becsülöm, hogy ha napi egy palant elköltesz, akkor minden szükségleted fedezve van.

– Én nem ismerem az itteni árakat.

– Majd megismered. Az én fizetésem napi húsz palan. Az angdzsanitalod egy század palanba került. A rajtad levő köntös ötven palan... és így tovább.

– Így hívják a pénzeteket, palan? Hogy néz ki?

Kásirun egy pillanatra meglepődött. – Ja igen. Ti még használtok műanyag pénzt. Nálunk már csak számlák vannak, mindenkinek születésétől kezdve van, neked is van onnantól, hogy bejegyeztünk.

– Ezt nem értem.

– Mit?

– Ti azért jöttök ide, hogy kereskedjete, nem?

– De, persze.

– Ha valaki a suárban sÿndor pénzzel fizet, azzal mit tud csinálni a kereskedő, aki kapta?

– Ez egyszerű. A szindor pénzt eltesszük a többi világról való pénz mellé egy pánccéterembe, azt a Testvériség felhasználja, a kereskedő pedig a számlájára kapja a járandóságát. Ha egy szindor elkölt nálunk egy háít, azt egy század palannak számítjuk át.

Ninda döbbenetn nézett föl rá, meg is állt.

– Egy hãÿ egyetlen század pãâlãñ? – kérdezte, önkéntelenül szindor nyelvre váltva. – Azt mondtad, annyiba került a gyümölcsitalom! Egy hãÿ rengeteg pénz, a gazdagok is csak néhány hãÿt keresnek egy hónapban!

– Inkább néhány ezret – felelte Kásirun sÿniul.

– De te egy nap keresel kétezer hãÿt! Az mennyi pénz egy sÿndor hónapban?

– Húha... a ti hónapotok nálunk... körülbelül negyvenhét nap, vagyis...

– Kilencvenháromezer hãÿ – suttogta Ninda még mindig szindorul. – De hát az őrületesen sok pénz!

– Nos, nem egészen. Ezt úgy hívják, hogy árszínvonal. Szindorián például egy ilyen autót – Kásirun egy kis kék egyszemélyes felé biccentett, amelyik ott állt a sarkon – kétmillió háiert adunk el, ezt véletlenül tudom. Az húsezer palan. Ezeket az autókat Simmután gyártják, ahol nyolcezer palanért vesszük őket. Egy simmutai munkás, aki naponta ötven palannak megfelelő összeget keres, hatezer palanért megveheti, vagyis százhusz napig dolgozik érte. Én nyolcezerért kapnám, vagyis négyszáz napig dolgoznék érte. Egy átlagos szindor, akit te gazdagnak

mondasz, évtizedekig dolgozik, hogy megkeresse az árát. S persze ti, akik a szegényegyedben éltek, nem is álmodozhattok róla. Viszont a simmutai munkás a napi ötven palanjából negyvenet arra költ, hogy legyen lakása, legyen benne áram, és legyen mit ennie. Itt, Szindorián egy rendes lakást bérelni, rendszeren táplálkozni naponta negyven-ötven hái. Körülbelül a századrésze.

– Nahát – suttofta Ninda, most már szúniul. – De mitől van ez?

– Szindoria szegény világ. Aki itt gazdag, az nálunk szegénynek számít, Simmután pedig még szegényebbnek.

Ninda elgondolkodott.

– De... ha...

– Halljuk, mondd csak – biztatta Kásirun.

– Azt mondtad, azt az autót nyolcezerért veszitek Simmután és húszezerért adjátok el Szindorián. – Most szúni kiejtéssel nevezte meg szülőbolygóját. – Miért ilyen drágán? Ha kevesebért adnátok, többen tudnák megvenni, több szindornak lenne autója, és nem lenne olyan szegény ez a világ.

Kásirun elmosolyodott. Intelligens gyerek. Természetesen a kérdés mögött ott van, hogy átlátta: ez nemcsak az autóval van így, hanem minden árucikkkel.

– Hát ez nem ilyen egyszerű. Először is abból a húszezerből ötezer az adó. Az a szindor kormányé, minden adásvétel után, ami a suárban történik, ennyit fizetünk. Aztán meg a szállítás és a raktározás is pénzbe kerül, az angrí befogadóképessége nem végtelen, ezt is hozzá kell számítani. Van némi kockázat is, mondjuk az autón éppen nem annyira, de például Szindorián főleg gabonát és gyümölcsöt vásárolunk, annak egy része tönkremegy, mielőtt eladnánk, de a pénzünket nem kérhetjük vissza, hiszen az nem a szindor kereskedő felelőssége, ha mi nem tudtuk elég gyorsan eladni. És végül természetesen fenn kell tartani az *Aulang Laipot* és a rajta élő húszezer embert. A maradék a mi hasznunk. Árufajtától függően néhány százalék.

16.

na-16 fák

„Egy fa az csak egy fa. Hacsak nem rendelkezik valaki a mi képességünkkel.”

Ninda:

Feljegyzések az utánunk jövőknek,

4. kötet, 26. sómir, 47. singir

Közben elértek egy kis növényiség szélére. Nem, nem növényiség, Ninda már emlékezett a szúni szóra. Parknak hívják. Kásirun nyugodtan rálépett a füre és ment tovább, Ninda egy pillanatra meghökkent, aztán rájött, hogy a mesterséges

fűre persze... de ahogy továbbment és megérezte lábán, a könnyű saru talpa mellett a fűvet, visszamenekült a járdára.

– Mi baj? – kérdezte a férfi. – Gyere csak nyugodtan. Ahová én mehetek, oda te is.

– De hát ez igazi fű!

– Hát persze. Mi más lenne?

– Rá szabad lépni a fűre? – kérdezte Ninda döbbsen hitetlenkedéssel, és majdnem körülnézett, hogy nem lát-e a közelben egy parkórt vagy akár éppen egy ervést.

– Hogyne. Akár tépkedheted is. Azért van. Minden növény azért van a hajón, hogy kellemesebbé tegye az életünket. Gondolom, Luakeában is elég drága a növényzet, hiszen sivatagban épült. Nálunk is, mert ez meg egy úrhajó, de itt éppen ezért szabad a fűre lépni, sőt heverészni is rajta, szabad virágot szakítani, fára mászni, mindent. Ilyen mesterséges környezetben muszáj, hogy rendszeresen érintkezni tudjunk a természettel. Ezért nagyon sok park van a hajón. Ezek nekünk nagyon fontosak, segítenek megőrizni lelki, szellemi épségünket.

– Ilyen nagyok, mint ez? – Ninda elnézett a park másik vége irányába. Legalább ötven üyp hosszú volt, három fa volt benne, és körülöttük hosszú szálú fű.

– Ez a legkisebbek közül való. Ez nálunk igazából nem is számít parknak, csak egy kis kimaradt terület, ahova nem volt mit építeni, és akkor rögtön parkot létesítünk. A legnagyobb parkunk az első szintet teljes egészében elfoglalja. A második legnagyobbat már láttad, az lent van a suárban.

– Az tényleg óriási park! Vagyis még annál nagyobb is van?

– Igen, mert ott azért az üzletsorok miatt nem az egész terület a park, az elsőt meg semmi más nincsen, csak a liftek meg a kocsijárók. Persze a nagyobb hajóinkon vannak még annál is nagyobb parkok is. Némelyik akkora, mint a mi hajónk öt-hat szintjének területe együttvéve.

Ninda tűnődve leguggolt a fűbe, morzsolgatta ujjai között a szálakat.

– És mitől nő ez a sok növény?

– Gondozzák a kertészek, kapnak vizet, fényt, tápanyagokat, ami kell.

– Nekik milyen színű kítűzőjük van?

– Kék – mosolygott Kásirun –, az ökológusok közé számítanak. Bár a munka nagyját persze gépek végzik.

Ninda odalépett a park közepén álló fához, megérintette a törzsét, ahogy már nem egyszer megtette életében. Hirtelen összerézett, mint akit váratlanul megböktek hátulról.

– Érintkezz sokat a fákkal – hallotta bent a fejében, hangok nélkül.

– Lyy? – gondolta.

– Igen, én vagyok. Nemsokára elindulok az óceán másik partjára, a gazdámnak rokonai élnek ott, és magával visz. Nincs okom itt maradni, onnan ugyanúgy elérlek, de ha megérintesz egy fát, akkor könnyebb, mert messzebbre közvetítik a hullámot.

– Értem.

– Később még beszélünk részletesebben a fákról. Jó helyen hagylak. A szúnik rendes emberek. Ne higgy el semmit, amit idegenektől hallasz róluk. Más népek hajói is kikötnek Szindorián, de azt akartam, hogy maradj az *Aulang Laipon* a szúnikkal. A barátom vagy és segíteni fogok neked.

– Itt maradok. Mindenben engedelmeskedem.

– Fogunk még beszélni a nap folyamán, és később is, amíg el nem hagyjátok ezt a rendszert.

Aztán csak a csend.

– Minden rendben? – kérdezte Kásirun.

– Hogy?... ja, persze. Csak elgondolkodtam. A fákról... Soha nem gondoltam volna, hogy egy úrhajón fák is lehetnek, méghozzá ilyen sok.

– Mert ez nem csupán úrhajó, hanem az otthonunk. A Szúnaum Testvériség hajósnép, mi hajókon élünk, ezért a mi hajóink a legnagyobbak és a legkényelmesebbek az egész Galaxisban. Nem csupán utazunk rajtuk, hanem itt élünk, tehát úgy rendeztük be őket magunknak, hogy a lehető legkellemesebb legyen.

– De... de veszélyes is...

– Mi?

– Hát az űrben élni. Mit tudtok csinálni, ha megtámadják egy hajótokat?

Kásirun meglepve nézett rá.

– Megtámadják? Kicsoda... és miért tenne ilyet?

Ninda próbált visszaemlékezni.

– Láttam a moziban... a Hýdaiń moziban, hogy nemrég kilőtték egy hajótokat, lezuhant egy lakatlan világra és mindenki meghalt. Láttam a roncsot is.

Kásirun zavartan megvakarta az orrát, és tenyerével nekitámaszkodott a fának.

– Hát... nem tudom, hogy a szindor kormány akar-e hangulatot kelteni vagy valami fantasztikus filmet láttál, de hogy a Testvériségnek soha egyetlen hajóját sem támadta meg senki, az biztos. És ha a miénket nem, akkor másét biztosan nem. A Galaxis ettől még nem biztonságos, de annyira mindenképpen, mint egy világ felszíne. Még inkább.

Most Nindán volt a megdöbbenés sora. Tisztán emlékezett arra a kilőtt hajóra. Emlékezett az emberekre a moziban, néhányan sajnálták az áldozatokat, volt, aki azt mondta, még ha mýsvínek voltak is, akkor sem érdemeltek ilyen véget. De voltak olyanok is, akik örültek neki, egy hajórakomány mýsvínnel kevesebb, mondták. Senki sem akadt, aki ne vette volna készpénznek a látottakat.

Később jutott még alkalma ráébredni, hogy a szindor kormány előszeretettel tállal teljesen hamis híreket az embereknek, meg a saját szája íze szerint kiforgatottakat is, és nem csupán Szindorián van ilyen kormány. S ezzel jutott el a felismeréshez, hogy az információ fegyver, a zsarnokság pedig állandó harcban áll a saját népével.

Lenézett a fa tövébe. Különös, apró növényeket látott a fűben, amik színes... színes... ezek szirmok, hát persze. Virágok. Látott ilyeneket a Hýdaiń moziban.

Kíváncsian megérintette az egyiket. Olyan volt a tapintása, mint a köntöse anyagának. Lila volt, kicsi és szép.

– Ezek mire valók?

– Virágoknak hívják őket. Persze te egy sivatagban épült városban nemigen láthattál virágokat, de valójában mindenfelé el vannak terjedve. Gyönyörködni lehet bennük, de egyébként nem „valók” semmire. A természet nem a mi kedvünkért van, legfeljebb csak mi hoztuk ide. A növények és állatok számos világon, egymástól függetlenül fejlődtek ki, persze az ember is hozzájárult ehhez, de a természet alapvetően nem ember alkotta dolog. Ellenkezőleg, a természet alkotta meg az emberi fajt is.

– Mi az a természet?

– Az összes élőlény együtt. Gondolom, láttál már állatokat.

– Hát persze.

– Nos, azokat a területeket hívjuk természetnek, ahol az állatok és a növények emberi beavatkozástól mentesen élnek. Vannak olyan világok, ahol már akkor volt élet, amikor ember még soha nem járt rajtuk. És volt egy, ahol, számtalan élőlény között, kifejlődött az ember.

17.

na-17 lift

„Az a nap, amikor elkezdte felfedezni az Aulang Laipot, az első nap volt, amit felfedezésekkel töltött. Az előző nap volt az utolsó, amit még nem töltött felfedezésekkel.”

Sileni:

Ninda élete,

25.

Sétájuk a park után egy liftnél folytatódott. Minden szektorban vannak liftek, magyarázta Kásirun, mindig párosával, és mindig a bal oldali megy lefelé, a jobb oldali felfelé. A nyolcadik szint alatt és az első fölött a liftek átmennek a másik aknába és visszafelé indulnak. Ninda Luakeánban is járt már liftekben, amikor emeletes házakban voltak lopni, de ott mindig kicsi volt a lift, csak néhány ember fért el bennük. Itt hatalmas liftek voltak, amikben talán száz ember is elfért egyszerre. Valahányszor feltárult az ajtó, Ninda mindig sok embert látott odabent.

Nem az elsővel mentek, Kásirun előbb részletesen elmagyarázta, hogy kell használni a liftet. Közben minduntalan másik lift fékezett előttük a felfelé haladó aknában, az ajtó feltárult, kis idő múlva lecsukódott, és a lift továbbszáguldott. Beszálló nem is volt sok, egyszer-egyszer jött valaki és belépett. Balra, a lefelé haladó aknában is így volt, csak onnan mindig kiléptek az emberek.

– Erre gyere. Nézd a falat és a padlót a bejárat körül: zöld, ebből az irányból léphetsz be a liftbe. Kimenni csak a másik oldalon szabad, hogy ne akadályozd a belépőket. Ott piros jelzést használunk. A liftben gyorsulásgátló van, úgyhogy hiába rohan ezzel a sebességgel, nem érzel semmit. Most nézd a számokat a padlón. Mi a hetediken vagyunk, és ez fölfelé megy, ezért vannak így a számok: hatodik, ötödik, negyedik és afölött. Mi a negyedikekre megyünk, ezért ott fogunk belépni, ahol a négyes szám van felrajzolva. Így nem kell kerülgetni egymást azokkal, akik máshol szállnak ki. Ahogy beléptél, indulj előre, hogy legyen helyük az utánad jövőknek, és figyeld a számokat odabent is, van belőlük a padlón, a mennyezeten és a levegőben is. Menet közben változni és mozogni fognak. Amikor fölérünk a hatodikra, onnan már nyilván senki sem fog a hatodikra menni, ezért amikor onnan kiszálltak az emberek, szépen átszámozódnak a csíkok, ötödik, negyedik, harmadik és afölött. Amikor a számok elmozdulnak majd, az mutatja, mikor lépj balra. Mindig balra. Bárhol szállsz be, mire eléred azt a szintet, ahová tartasz, mindig a bal oldali sávban fogsz állni, akik pedig messzebb mennek, jobbra lesznek. Nem baj, ha még nem érted, csak maradj mindig mellettem.

– De értem – felelte Ninda –, tart még a hipnopédia hatása, gyorsan tanulok. De akkor mire a lift fölé az elsőre, mindenki balra fog húzódni, és jobbról nem áll senki!

Kásirun mosolygott és élénk fejmozdulatot tett.

– Érdekes következtetés, de nem így van. Amikor a negyediken van a lift, akkor már csak három sáv lesz, a harmadikon kettőre csökken, és amikor elindul a másodikról, akkor eltűnnek a sávok, automatikusan feltételezi, hogy mindenki kiszáll az elsőn. De egyébként nem muszáj, átmehetsz a fordulófülkén és elindulhatsz lefelé, csak keresd meg a sávodat. Amikor az elsőről lefelé indul, akkor balról az ötödik és az alatti szintek lesznek, és jobb felé a negyedik, harmadik és második. Tehát ha az elsőről le akarsz jönni, akkor balról szállsz be, és ahogy a bal sáv feloszlik többfelé, balra húzódsz ott is.

– Miért nem nagyobb a lift, hogy minden szintnek saját sávja legyen?

– Vannak olyan liftek is, de a liftet mindig a forgalomhoz méretezzük. Ahol kisebb is elegendő, nem építünk nagyobbat, sok helyet foglalna, legalább ötven lift van a hajón. De meglátod, nem kell sok idő, és megszokod, oda se figyelve fogod használni a lifteket. No, mehetünk?

Ninda bólintott.

– Mehetünk. Értek mindent.

Az ajtó villámsebességgel felcsúszott előttük a magasba, beléptek a négyes sávra, és Kásirun határozott léptekkel elindult előre. Ninda követte. Léptek egyet oldalra, és Ninda megpillantott egy hatalmas zöld négyes számjegyet, ami ott lebegett közvetlenül előtte a levegőben. Önkéntelenül nyúlt felé, de a szám mintha fényből lett volna, átment rajta a keze. S közben elkezdett siklani balra, mintha előle menekülne. Akkora volt, mint Ninda maga, és a tetején volt egy piros hatos... ami egyszer csak ötössé változott.

– Ninda!

Ninda ijedten fölkapta a fejét, s észrevette, hogy az emberek, akikre eddig ügyet sem vetett, mennek előre körülötte. Most nem volt sok ember a liftben, igazából bőven volt hely, nem akadályozott senkit. Kásirun már előrébb állt, egy másik ötös... négyes előtt, de ahogy Ninda odaszaladt hozzá, a számjegy hármassá változott.

– Lekéstük – riadt meg Ninda, hiszen napnál világosabb, hogy mit jelent az a szám.

Körülöttük az emberek mosolyogtak és lépkedtek előre tovább. Egy férfi elsétált Ninda mellett, anélkül hogy a legcsekélyebb jelét adta volna, hogy zavarná, hogy ki kell őt kerülnie. Vagyis hát nem is kellett, a sávon három ember is elfért volna egymás mellett kényelmesen. Ő is barátságosan rámosolygott. Itt mindenki barátságosan mosolygott. Szindorián ez elképzelhetetlen lett volna.

– Igen, lekéstük – mosolygott Kásirun is. – Elfelejtettem szólni arról, hogy ezek a számok holóval vannak kivetítve, de ha nem láttál még holofeliratot közelről, úgyis elbámészkodtál volna. Nem tudom, Luakeánban szokás-e.

– Nem tudom... soha nem láttam ilyet – nézte Ninda a hármast, ami kitartóan hármast maradt. Közben elérték a kijáratot, mellettük két ember kilépett a liftből és elment. Az ajtó nyitva maradt. – Most mi lesz?

– Hát mondjuk akkor menjünk föl az elsőre, előbb megmutatom azt, és majd később megyünk le a negyedikre. Csak most áll a lift, nyilván valakinek gondja akadt a kapunál. Talán lassan jár vagy megbotlott. Ilyenkor nem indul el a lift.

Ninda körülnézett.

– Egy másik szinten – világosította föl a mellettük álló fiatal nő. – Ha bármelyik kocsit áll, a többi sem mehet tovább. Ugyanannyi kocsi van, ahány szint, nincs köztük üres hely.

– És... és ha valakinek sürgős dolga van?

– Annyira sürgős aligha lehet, hogy ne érne rá egy kicsit várni a liftben, és különben is, a lift előtt és után gyalogolni kell. Aki igazán siet, kocsival megy.

Az ajtó hirtelen lecsapódott, a hármast kettessé változtak, az ajtó felcsapódott megint. A fiatal nő kiszállt, s még néhányan. Az ajtó lecsapódott, a kettesekből egyesek lettek, aztán az ajtó ismét felcsapódott, s ők kiléptek a legfelső szintre. Egyenesen a parkba, a lift kapuja után néhány lépéssel már a fűvön járhattak.

na-18 park

„S midõn e csatak véget értek, Aulang Laip letette fegyverét és szólt: Nem, barátaim, nem értünk feladatunk végére. Feladatunk csak most kezdõdik. Életet kell teremtenünk ott, ahol a háború elpusztította. Eldobom katonai rangomat és címeimet, nem vagyok hõs többé. E perctõl növényeket és állatokat honosítok meg mindenütt. Azt akarom, hogy errõl emlékezzenek rám.”

*Ílgaszaumi,
A fáhaut háborúk története,
1164. sómir, 255. singir*

Az *Aulang Laip* legfelsõ szintjét elfoglaló, több mint kétezer-ötszáz hirgon területû parkról az útikalauz – amit a Testvériség máshol élõ tagjai számára készítenek – elmondja, hogy háromezer fa áll benne, ebbõl ezer erdõt alkot a fûnir-songiban. Huszonötféle gyümölcsfa van ebben a parkban. A fûnir-nelgiben viszont konyhakert van, ami negyvenféle terményt szolgáltat. Van továbbá egy tó, száz hirgon területtel, egy patak, ami ezerkétszáz nirsi hosszan kígyózik végig a parkon és tér vissza a tóból a tóba, és harminc hidacska van rajta. Az útikalauz térképet is ad, amin minden egyes fa és bokor pontos helye, fajtája, terméshezama rajta van, a virágoskertekrõl is közli, hogy hol milyen virágok vannak és mennyi, és megnevezi az állatokat, megmondja létszámukat és lakóhelyüket. A karámok a szétir-songiban vannak, itt tizennégyféle haszonállatot tartanak, az ólak pedig a szétir-mindrában, ahol további húszfélét. A vízben tizenkétféle hasznos élõlény van. S persze mindezek táplálékként további fajok is élnek a parkban: több mint ötszáz makroszkopikus élõlényszegély.

Minderrõl Ninda nem tudott semmit. Az útikalauzt nem látta. De ahogy körbesétáltak a parkban, azt érezte: hazaérkezett.

Lüakëånban a legtöbb növénysegély, amit ismert, egy-két fából állt, amik többnyire egy ház udvarán álltak, s ha oda szabad is volt bemenni – másoknak persze igen, nekik csak amíg észre nem vették õket –, a fûre szigorúan tilos volt rálépni. Ha megtették volna, valaki biztos kihívja az ervét. Így csak elzavarták õket. Egy esetre emlékszik, amikor nem, egy öreg bácsi kapta rajta õket, hogy a kis udvari növénysegélyen átvezetõ úton üldögélnek, s akkor a Vörös odament hozzá, müÿprüàent mutatott és udvariasan megkérdezte, hogy nem maradhatnának-e egy keveset, mert messzirõl jöttek, de hamarosan tovább is mennek és nem jönnek vissza. Az meg legyintett és azt mondta, maradjatok. A Vörös megköszönte és ŸŸkin oltalmába ajánlotta az urat.

Igen, vannak rendes emberek Lüakëånban, bár nem sok. De növények – hát az még náluk is sokkal kevesebb.

– Gondolom, otthon nem sok növényt láttál – mondta Kásirun, mintha kitalálta volna a gondolatát. Bár nem lehetett nehéz.

– Nem sokat? El tudnám sorolni az összes fát a városban. Itt... itt egyhelyben állva több fát látok, mint amennyi az egész városban van! Kivéve talán a Felsővárost – tette hozzá. – Arról nem tudok semmit.

– Hát arról én sem. Még nem is jártam a városodban.

– De hisz a nyelvünket is beszéled.

– Más városokban jártam.

– Kaŋdĩmban is jártál?

– Igen, ott is.

– Húha. Tényleg olyan hatalmas és gazdag város?

– Hát... elég nagy. Nyolcmillió lakossal már lehet is. Luakeánnak csak hárommillió lakosa van. De hogy gazdag-e, azt nem tudom. Szindoria szegény világ, de gazdagok itt is vannak.

Közben eltávolodtak a liftől, amit pár lépés szélességben műanyag padló vett körül, azon túl már a fűvön jártak. Egy bokor tövében leterített takarón beszélgető társaság üldögélt. Ninda fölneézett a magasba.

– Mintha itt sokkal magasabban lenne a kupola.

– Mennyezet, nem kupola, de amúgy igen, itt magasabb. Ennek a szintnek ötven rígin a belmagassága, tízszer annyi, mint a többinek, így a fák tudnak nőni és nagy mennyiségű levegőt is tárolhatnak.

– Akkor... – Ninda számolni kezdett az ujjain – van a suár meg a szísi meg az angrí meg hét szint, az tizenegy, amik öt rígin magasak, az ötvenöt, és van ez, ami majdnem akkora, mint a többi együttvéve, és ez az egész százöt rígin.

– A számítás pontos – mosolygott Kásirun –, de az angrí nemcsak kétszintes, hanem az a két szint magasabb is, tíz-tíz rígin, mert igazán sok árut tárolunk.

– Száztizenöt.

– És hozzá kell számolnod mindegyik szint alatt a padlót, ami nem egyszerűen egy lap, hanem két rígin vastag földem, csövek, vezetékek futnak benne, karbantartó automaták szaladgálnak.

– Az még huszonnégy rígin, vagyis százharminckilenc.

– Így van, és akkor már csak a külső burkolatot kell hozzáadnod, ami tíz rígin alul is, felül is, ezért kell a városok szélén tizenkét rígin mélységben kiásni a pályát, hogy leszállhassunk.

– Százötvenkilenc rígin?...

– Igen, körülbelül ilyen magas az *Aulang Laip*, százhatszáz szoktuk mondani.

– Tudom, hogy az mennyi, benne volt a tananyagban. Tíz rígin egy liaháäd. De hát az nagyon sok. Lũakëän nagy kupolája is csak húsz liaháäd magas. Vagyis kétszáz rígin.

– Bizony, nagy hajó. Hatszáz rígin széles és nyolcszáz hosszú. A mi hajóink a legnagyobbak a Galaxisban, és ez még a kisebbek közül való.

– Láttam már hajót kívülről – tűnődött Ninda. – Egész csomót. Voltunk csavargni a kikötőben, loptunk ezt-azt... de azok a hajók nem voltak ilyen nagyok. Nálunk talán nincsenek is nagy hajók.

– Szindoria kevés hajót használ, és azok sem nagyok. Főleg a rendőrségnél meg a hadseregnél használják őket, meg van egy kis közlekedési vállalat, a bolygóközi forgalomban repülnek. Aki el akar utazni a rendszerből, az vagy velünk utazik, vagy valamelyik csillagközi utasszállító társasággal. Az ő hajóik is sokkal kisebbek, mint a mieink, mert csak utaskabinok vannak bennük, mint nálunk a szísi-ben.

– Sok utas van a hajón?

– Hát ezt pont nem tudom, de... – Kásirun elővette a suagját, Nindának már a készülék neve is eszébe jutott. – Azt mondja, hogy húszezer egyszemélyes és ötezer családi kabinunk van, és eddig hetven százaléknál tartunk. Mármint ennyit foglaltak le. De maguk az utasok nem biztos, hogy a hajón vannak, hiszen zárásig szabadon járhatnak ki-be.

– És az mikor van?

– Ha azt mondom, hogy famut, akkor tudod?

– Tudom! Vannak egymás után a napok, senut, muhat, nodzsat, famut, dzsirat, higít, szahut. De tovább nem tudom.

– Szahut után előlről kezdődik senuttal megint, és így ismétlődik a végtelenségig.

– De hiszen az éveitek harmincnaposak, akkor...

– Ez a hétnapos ciklus mindig máskorra esik. Hetesnek is hívjuk, ezzel szoktuk megnevezni a közelmúlt és a közeljövő eseményeit. Állítólag ez a ciklus még Ősi Földről ered.

– Az mi?

– Hosszú lenne most elmondani... szóval mikor lesz famut?

– Hát ma van senut karisszinan. Muhat, nodzsat, famut... három nap múlva indulunk?

– Igen. És az év napjait is tudod?

– Senut karisszinan... akkor holnap muhat angdzsagan lesz?

– Igen.

– Aztán nodzsat szilgaran és famut nirséhagan. Aznap indulunk.

– Igen. Az év harminc napjának mind van saját neve. Ma hányadik napja van az évnek?

– Hát ha karisszinan, akkor a kilencedik. És ez évenként újakezdődik?

– Igen. Melyik az év első napja?

– Saurgéman. Az utolsó meg sziangdzsan. És utána megint saurgéman következik?

– Igen. Mint a hétnapos ciklus, csak ez egybeesik az évekkal.

– Akkor az év első napja szahut saurgéman volt – gondolkodott el Ninda –, és hét év múlva lesz legközelebb szahut saurgéman.

- Igen, hétvéenként ismétlődnek a hetesek és az évnepok együtt.
- És most a 43610. évben vagyunk – jelentette ki Ninda, mint aki hírt közöl. – Mi történt akkor, amikor... amikor elkezdtétek számolni?
- Ez az, amire nem tudok neked válaszolni. A történészek beláthatatlan ideje vitatkoznak rajta.
- Értem. Nálunk csak az ötvenhetedik évnél tartunk, Šyölliâp Drãanalùy születésétől számolva.
- Igen, hallottam róla. De mondd csak, miért mondd Szindoriára, hogy *nálunk*, a Testvériségre meg azt, hogy *nálatok*? Most már te is közénk tartozol.
- Ninda megállt egy falgibokor tövében és felnézett a férfira. Kásirun soha nem felejtette el azt az arckifejezést, amivel megkérdezte, halkan, hitetlenül:
 - Ti most befogadtatok engem?

19.

na-19 gantir

„Nem veszítettem el szindor identitásomat, amikor szüni lettem. Soha nem volt szindor identitásom. Aki nincstelen, annak hazája sincsen, csak egy hely, ahol épen van.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
63. sómir*

Szindoria
Aulang Laip
43610. senut karisszinan
893

Kásirun szabadkozva kíséerte le Nindát az ötödik szintre, a sibe szektorba.

- A mi társadalmunkban elfogadhatatlan, lehetetlen, képtelen helyzet, hogy egy gyerek egyedül éljen. Egyelőre azonban örökbefogadó szülőket még nem találunk neked, végeredményben idő sem volt keresni, ezért kapsz egy olyan szobát, amilyenben egyedülálló szoftak lakni. Ezeket a lakónegyedeket gantirnak hívják, egyszobás kis lyukakból állnak, tényleg semmi másra nem alkalmasak, mint aludni. De annál szerintem mégiscsak jobb, mint ahol eddig laktál.
- Biztosan. Utoljára pár napig egy dörýban laktam a Vÿssúañ utcában.
- Bocsáss meg, mi az a dörý?
- Házaknak az a része, ami az utca szintje alatt van. Nem tudom, hogy mondják szüniul.
- Értem. Persze, korábban is beszéltünk már pincékről, csak akkor a mēwt szót használtad. Milyen hely volt?

– Hát... fázni nem kellett, az biztos, mert ott ment a fűtés csöve, inkább meleg volt. De piszkos volt és sötét.

– Szörnyen hangzik. Ennél biztosan jobbat tudunk neked adni. Legalábbis nagyon remélem.

Amikor megérkeztek a gantirba, Ninda értetlenül nézett a férfira.

– Itt fogok lakni?

– Hát ha megfelel...

A gantir egy kicsiny udvar körül épült, az udvar közepén kis füves terület volt, azon egy fa, még gyümölcs is volt rajta, Ninda nem ismerte föl a fajtáját. A kis gyalogjárón körben nyolc ajtó volt, rajtuk névtáblákkal, és a bejárat mellett lépcső vezetett föl az emeletre, ahol korlát futott körbe, és még nyolc ajtót láttak. Mint mindenhol az *Aulang Laipon*, itt is minden világos pasztellszínekben, ragyogó tisztán tündökölt. A fa közelében a mennyezet alatt éppen takarítóautomata lebegett és a halványkék mennyezetet mosta.

Rajtuk kívül senki sem volt az udvaron.

– Nem minden lakásban laknak – magyarázta Kásirun –, a gantirokban senki sem él hosszú ideig. És amikor igen, akkor is csak aludni jár haza. Nálunk ez a legrosszabb szállás.

Az egyik ajtóra mutatott, amin középen tenyérnyi fehér kör volt. Az ajtó világosbarna volt. Mind a tizenhat ajtó más-más színű volt.

– Ennek fehér a jele, tehát még szabad. Ha megérinted az ujjaddal, akkor lefoglalod magadnak.

– Tudom – csillant föl Ninda szeme. – Sárga azt jelenti, hogy nincsenek otthon. Ha zöld, akkor igen. Ha piros, akkor is, de nem szabad zavarni. Ha kék, akkor várnak valakit, és más nem jöhet. De mit jelent a lila? – vette hirtelen észre a színjelet a szomszédos ajtón.

– Nem tudom. A többi színt tetszésük szerint használhatják, ahogy másokkal megállapodnak. Például én a barátaimmal gyerekkoromban a rózsaszínt használtam arra, hogy „mindjárt jövök”. No, lefoglalod a lakást?

Ninda elmosolyodott és rányomta mutatóujját a fehér körre. A szín zöldre váltott, s az ajtó becsúszott a falba. Beléptek.

Bárki, aki azelőtt valódi lakásban lakott, a gantir egyetlen, parányi, teljesen üres szobáját kétségbeejtőnek látta volna. Nindának, aki egész eddigi életében pincékben, lépcsőházakban, síkátorokban földön aludt, ez maga volt a mennyország. Meleg volt, világos és tiszta. A majdnem négyzet alakú szoba hosszabbik oldalának végéről nyílt az ajtó, jobb kéz felől fal volt. A falakat lágyan egymásba olvadó, pasztellszínű foltok borították, mint a legtöbb helyen, amit látott. A padló sötétebb foltos volt, a mennyezet halványkék. Ablak persze nem volt, hiszen ez egy úrhajó. Lūakēānban megszokta az ablakok látványát, de egyáltalán nem érezte úgy, hogy innen hiányzik.

– Nézd – mutatott Kásirun egy kis kapcsolótáblára az ajtó mellett a falon. Ninda felismerte a világítás és a hőmérséklet-szabályzó egyezményes jelét, de a többit

nem. Kásirun sorban megnyomta a gombokat, és a falból előbújt egy ágy, egy asztal és két szék, s láthatóvá vált egy beépített szekrény is. Ninda el volt bűvölve. Még soha nem voltak bútorai. De ami betetőzte a döbbenetet, az akkor derült ki, amikor Kásirun megmutatta az átellenes sarokban levő kis ajtónyitó gombot, és feltáruult egy apró, de teljesen igazi fürdőszoba. Saját fürdőszoba!

– De... Kásirun... itt lakni rengeteg pénzbe kerülhet...

– Nem, egyáltalán nem. A lakás ingyen van.

– Ingyen?! Egy ekkora hatalmas lakás?!

Kásirun lezökkent az egyik székre.

– Igen. Ez ugyanis egy úrhajó. Mi nem tehetjük meg, hogy ha megtelnek a házaink, építünk új utcákat a város szélén. A rendelkezésünkre álló hely nagyon is véges. Ezért szigorú szabályok vannak arra, hogy ki hol lakhat – viszont cserébe ingyen lakik. Neked a számítógép kiutalta ezt a lakást. Elköltözhetsz innen, de csak ugyanekkorába. Egyszerűen lefoglalsz egy másikat, és akkor ez felszabadul, az automaták átviszik a holmidat. Nagyobb lakást nem kaphatsz, amíg egymagad vagy. Például nekünk a feleségemmel kétszobás jár, mert ketten vagyunk, amióta a fiunk elköltözött. – A férfi a falióra nézett. – Esteledik, lassan ideje elbúcsúznunk, de még sok mindent kell mondanom neked. A szekrényben találsz egy suagot, tartsd magadnál, mi minden kommunikációhoz azt használjuk. Azt hiszem, a kezelését megtanultad. – Ninda bólintott. – Vízcsap itt nincs máshol, csak a fürdőszobában. Ha mást innál, nongirok mindenhol vannak a folyosókon, és fadmilok is, amikből ételt vehetsz. Van egy palan a számládon, ebből már biztosan lesz mit enned. Persze az iskolában is kapsz enni. Nálunk éhező ember nincs és nem is lesz. Egyébként ha kérdésed, problémád van, bárkihez fordulhatsz. Segíteni fog. Ez nem Szindoria, itt mindenki segít. Ja igen. Mi a legtöbb esetben éjfél után három óráig alszunk, de mindig találsz ébren levő embereket, hiszen vannak, akik éjjel dolgoznak. Reggel háromszázötven körül valaki eljön majd és elkísér az iskolába. Nem tudlak útba igazítani, mert még nem tudom, melyik csoportba osztanak be. Reggel kiderül. Az iskola háromszázötventől hétszázötvenig tart, ez olyan szindor gyerekek is furcsa lenne, aki járt iskolába, mert náluk sokkal rövidebb a tanítás. Neked másért lesz furcsa, de biztosan megszokod.

– Nekem itt minden furcsa.

– No igen. Szindoria nagyon más világ. Hát, azt hiszem, elmondtam mindent. Most valami ünnepélyeset kellene mondanom, de semmi sem jut eszembe. Mondd, jól emlékszem, nálatok... akarom mondani Szindorián is szokás kezét fogni?

– Igen, persze... de...

– De senki sem fog kezét egy csavargóval, ugye?

Ninda bólintott.

– Már nem vagy többé csavargó.

Ninda félénken kezét nyújtott. A férfi megfogta a kezét.

- Biztosan találkozunk még. Én gyerekekkel foglalkozom, és te is az vagy. Ninda a szívére tette a másik kezét.
- Világítsanak neked a Felhő Csillagai.
- A Sínisuál Fénye ragyogjon arcodon – felelte Kásirun komolyan.

20.

na-20 Lyy

„*Hatalmas és lenyűgöző, mint a Sínisuál.*”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

- Most hát egyedül maradtál.
 - Igen. Illetve veled.
 - Látom, hogy tetszik, amit a hajón láttál.
 - Hogy tetszik-e? Ma reggel még egy csavargó voltam, a sötétség mögött éltem, az utcán aludtam, meg házak föld alatti részének mindenféle zugaiban. Soha nem tudhattam, hogy mire ébredek, az volt a szerencsés eset, ha a banda részeg ricsajára, de olyan is volt sokszor, hogy pont az ervések razziájára, és azonnal menekül-nöm kellett. Most van egy hatalmas lakásom, ahol senki más nem lakik, csak én. Bezártam az ajtót, csak azért, hogy megtudjam, milyen érzés magamra zárni egy ajtót. Most nem jöhet be senki, amíg én meg nem engedem. Egészen új, furcsa érzés, eddig el sem tudtam képzelni, hogy létezik ilyen. Igazából ez a lakás nem az enyém, itt mindenkinek csak úgy adják a lakást, senkinek a lakása sem az övé, de mégis olyan, mintha az enyém lenne. És még saját fürdőszoba is tartozik hozzá. Sýndoreián csak a gazdagoknak van saját fürdőszobájuk. Vagyis hát még lakásuk is.
 - Neked mostantól ellenkezőjére változik a világod. Eddig mindig emberek voltak körülötted, akkor is, amikor aludtál, és mégis mindig magányos voltál. Ezen-túl egyedül is lehetsz majd, mégsem leszel magányos. A szúnik között senki sem az. Családjuk van, és neked is lesz, akár találsz örökbefogadó szülőket, akár nem. Ők egyetlen nagy család. Ezért használtam ki az alkalmat, hogy éppen itt találkoztunk, és ezért tartottalak itt.
 - Jól ismered őket?
 - Igen, éltem közöttük, többször is volt szúni gazdám.
 - Furcsa világ. Vagyis... ez persze nem egy világ, csak egy hajó, de nekik ez a világuk, és egészen más, mint Lūakēān. Még sok mindent nem értek, és biztosan lesz még sokkal több minden, amit nem fogok érteni.
 - Az iskolában majd megtanulsz mindent, és ha megismered őket, jól fogod itt érezni magad.

– Már most is jól érzem magam. Ma háromszor ettem. Az a földarabolt gyümölcsökből levő valami, amit Kásirunnal este ettünk, az fantasztikus volt. És... és ha igaz ez az egész, akkor ezentúl mindennap ehetek majd. Mindennap többször. Erről eddig álmodni se mertem.

– Ez is fontos. Minden gyereknek rendesen kellene étkeznie. Meg persze a felnőtteknek is. De sok minden másért is jól fogod érezni magad. Közöttük barátokat is fogsz találni. Remélem, hogy egyszer örökbefogadó családod is lesz, de ha nem, az sem tragédia. A szúnikban megbízhatasz. Sokkal nyugodtabb és békésebb emberek, mint a szindorok, akiket egy ostoba és gonosz államrend meg egy tragikus gazdasági helyzet kivetköztetett magukból. És felejtse el azt a sok ostobaságot, amit a fejedbe töltöttek a mýsvínekről, sőt ezt a csúfnevet is felejtse el nyugodtan. De most jobb, ha kialszod magad. Még néhány napig beszélhetünk, amíg túl messzire nem kerülünk egymástól. Sok mindent meg fogunk majd beszélni, nem fog ártani némi segítség a beilleszkedéshez.

– Igen, Lýý... de még nem vagyok álmos.

– Sok élmény ért ma, fel kell dolgoznod őket. Most aludni fogsz. Feküdj le, és én gondoskodom róla, hogy aludj.

– Lýý...

– Tessék, barátom.

– Köszönöm, hogy segítettél.

– Nem sokat kellett tennem. A szúnik rendes emberek, és egy bajba jutott gyereknek magától értetődően segítenek. Valójában a Galaxis bármelyik társadalma segített volna, kivéve a szindorokat, akik között csak egy csavargónak számítasz, és nem érdekli őket, hogy gyerek vagy. Egy külvilági gyereknek viszont ők is segítettek volna. Furcsa dolog ez nálatok, embereknél. Már másféle helyzetekben, más népeknél is megfigyeltem, hogy az idegennek könnyebben segítenek, mint a közülük valóknak. És most aludj.

csend

sötétség

puha ágy és meleg szoba

a vÿurd lááp utcai pincében hideg volt és mégis jó volt ott mert nem volt ott a lilafej őt akkor már elkapták az ervések látták hogy rámászik a kis nyafogóra és lekapcsolták agyon is verték ott az utcán belehalt a verésbe bárcsak előbb tették volna őt hónapokig nem hagyta békén itt már nincsen a lilafej és nem is lesz többé senki olyan mint ő volt ezt nem mondta senki de mégis tudja a szúniknál senki nem bánt senkit állítólag sÿyndoreián is így van a gazdagok között őket senki sem bánthatja nyilván nem bántják egymást se ha egyszer megvan mindenük és és és és a kÿdoãr utcai vagányok is mindenkit elkaptak akit tudtak de többé már nem amióta az ervések hadjáratot indítottak ellenük és szabályosan kiirtották valamennyit egy csomót ott lóttek agyon az utcán a többit börtönbe vitték ez volt az egyetlen eset amikor az ervések valami jót is tettek de ő elmenekült mert az ervések nem válogattak és őt is megölték volna vagy elhurcolják és és és és azt a kö-

vér pasit meg a bandabeli fiúk verték majdnem agyon a fogdosásért is meg mert jó cuccai voltak és elszedtek tőle mindent és és és és *túl sok trauma ért kiskorodban* és és és és a nagyorrút elfogták az ervések lehet hogy őt is agyonverték azóta amiért megdobta az ervést kővel de lehet hogy tíz évre bányába küldik és és és és *megpróbálom egy részüket elhomályosítani* és és és és ez már a múlt minden csak a múlt már és ami a múlt az már nem változik és a jövő az ami még bármilyen lehet és és és és a jövő már itt van az *aulang laipon* a szünik között és és és éééééééééééééééé

ez a múlt

vége van és nincs többé

nem kerülsz vissza sýyndoreiàra soha többet

a testvériségben senki nem bánnt senkit

soha többet nem bánthat senki

nem számít hogy én a közeledben vagyok-e

nem számít hogy itt vagy a hajón vagy máshol

felvettek a testvériségbe

szúni polgár vagy

te még nem tudod mennyire különleges dolog ez

fogsz találkozni emberekkel akik gyűlölik a szúnikat

neked is ezt tanították sýyndoreiàn

ott mýsvíneknek vagyis bogaraknak csúfolják őket

ne törődj vele csak primitív irigy emberek ostobasága

szúnahaum megvédi az embereit

nem bánthat többé senki

soha

ezt hívják talán biztonságnak ezt az érzést még soha nem ismertem soha nem aludtam olyan helyen ahova nem jöhetett senki amíg aludtam és ez nagyon különös újszerű érzés

aludj most barátom

na-21 Szinensi

„A szenvedés nem tesz minket jobbá. Nem tesz érettebbé vagy erősebbé. A szenvedés az csak szenvedés.”

*Li-Nindaran:
Gondolatok,
42. sómir*

**Szindoria
Aulang Laip
43610. muhat angdzsagan
252**

Amikor felébredt egy zavaros álomból, aminek nem volt tartalma és nem voltak szereplői, képek és hangok, érzések és gondolatok kusza kavargása, mint a kysálüöp... ahogy felült az ágyon, el is felejtette az egészet. Hol van? Mi történt?

Körülnézett. Egy szobában volt. De hiszen... ez az ő saját szobája. A szúni csil-laghajón... az *Aulang Laip*on. Hát nem volt álom, tényleg megtörtént. Itt van!

Fölkelt, kiment a fürdőszobába. Életében először a saját fürdőszobájába. Döb-benetes. Járt már fürdőszobában, nem is egyszer, lakásokban, ahova lopni ment. Azok nagyobbak voltak és sok szép dolog volt bennük – de ez az *övé!* Ebben igaziból meg is fürödhet, nem jön be senki, nem kergeti el senki... itt azt csinál, amit akar!

Ivott egy pohár vizet. Volt pohár a fürdőszobában és volt vízcsap, tiszta vizet adott, beállítható hőmérsékletűt, volt hozzá egy skála, aminek egyik vége kék volt, a másik piros, és egy tolokával lehetett beállítani a víz hőmérsékletét. Egy másikkal meg a vízszugár erejét, a fekete vége egészen gyenge, vékony sugarat adott, a fehér pedig erőset. A csap fölött tükör volt, mellette polc, mindenféle színes üvegcsékkal és dobozkákkal. A felirataikat is el tudta olvasni, minden szúni nyelven volt. Új dolog volt, hogy tud olvasni, de nem volt furcsa. A fürdőszobában volt még egy óriási fürdőkád, egy zuhanyozó, egy vécé, egy hulladékledobó, és egy fali szekrényben három polcocska, azok üresek voltak. A kádnak külön csapja volt ugyanolyan tolokákkal, a zuhanyozónak pedig kettő, az egyik a feje fölött, a másikat le lehetett akasztani, hosszú csöve volt. Négy csap egyetlen fürdőszobában!

Meg kell tudnia, hogy végleg itt maradhat-e, igazából, vagy egy idő után mégis csak kidobják. Hogyan lehetne... hát persze.

- Lỳy – mondta gondolatban.
- Itt vagyok, barátom – jött a válasz azonnal.

– Hogyan tudhatom meg, hogy valóban igaz-e, amit mondanak? Hogy itt maradhatok örökre?

– Ez nehéz kérdés, és ebben a pillanatban még nem tudom a választ. Bárkit lehallgathatsz te is meg én is, de csak azt fogjuk megtudni belőle, hogy az illető őszintén meg van győződve arról, amit mond.

– Igen. Kásirun és Hinengi meggyőződése szerint maradhatok.

– Nekem kiterjedtebb a képességem, mint a tiéd, én le tudtam hallgatni azt a Dzsund nevű szakértőt is.

– Nahát, tévén át is képes vagy...

– Nem, megkerestem, hogy hol van fizikailag, és úgy építettem ki a hullámot. A képlete azt mutatta, hogy teljes meggyőződéssel beszél, nemcsak abban volt tökéletesen biztos, hogy ez így van, hanem abban is, hogy ő egy kitűnően felkészült szakértő, akinek a szavára mérget lehet venni. De természetesen nem tudhatom, hogy csakugyan az-e az igazság, amit hisz magáról. Föltételezem, hogy igen, mert miért alakítana ki magáról téves képet önmaga előtt?

– Te sokkal többet tudsz az emberek agyképleteiről, mint én.

– Régebben tanulmányozom őket, sok ezer ember lelki képét vizsgáltam már meg, és nagyobb részletességgel, mint amire te jelenleg képes vagy. De fejlődni fogsz, és sokkal jobb képet alakítasz majd ki az emberekről, mint most.

A reggeli tisztálkodásban is Lýŷ segített, mert ő, bár kővap volt, nem ember, tudta, milyen műveleteket szoktak elvégezni az emberek, és elmondta. Nindának magától eszébe sem jutott volna, hogy a fogát is megmossa, és nem is tudta, hogy kell. A polcon levő sokféle eszközről is Lýŷ mondta meg, hogy micsodák, Ninda rájuk nézett, ő pedig kiolvasta a képet az agyából és részletes magyarázatot adott mindenről.

– Tegnap sokkal koszosabb voltam egész nap, mint bárki itt a hajón – állapította meg végül. – Ők mind tiszták és ápoltak.

– Kimondottan koszos azért nem voltál. Ők pedig udvariasak, és nem tették volna szóvá azt sem, ha az lettél volna. Egyébként is alig egy-két emberrel találkoztál, és ők mind tudták, hogy honnan jöttél és milyen rövid ideje.

– Jobb tisztának lenni, mint koszosnak.

– Egyetértek.

– Nem akarok koszos lenni többé. Itt akarok maradni.

– Egyetértek. Most kikapcsolok. Egyre hosszabb időt tölthetünk egymás gondolataira hangolva, de nem szabad túlzásba vinni.

Háromszázötvenkor megszólalt az ajtójelző, három halk harangszóval, magas, közepes, mély. Ninda felállt és megnyomta a nyitógombot. Az ajtó besiklott a falba. Egy lány állt az ajtóban. Világosbarna bőre és vállig érő, sötétbarna haja volt, kicsit hosszúkás arca. Sárga köntöst viselt, és sárga kővel díszített csat volt a hajában. Éppen akkora volt, mint Ninda.

– Jangaut – mutatta föl a jobb tenyerét. – Szinensi vagyok, azért jöttem, hogy elkísérjelek az iskolába.

– Jangaut – felelte Ninda, és kicsit bizonytalanul fölmutatta a tenyerét ő is. Ezt a köszönést nem ismerte. Eddig nem is igen volt alkalma megfigyelni, hogy a szúnik hogyan köszönnek.

Egy emeletet mentek fölfelé, és át a szomszédos, tabe szektorba. Szinensinek egyfolytában pergett a nyelve, s ez a rövid út is elég volt neki, hogy egy csomó kérdést tegyen föl.

– Hogyhogy itt laksz egy gantirban, hol vannak a szüleid?

– Nekem nincsenek szüeim. Én csak tegnap jöttem Lūakēānból.

– Hogyhogy? Mit csináltál ott?

– Ott születtem.

– Vivivi... oooooott? Hát élnek ott szúnik?

– Nem... vagyis nem tudom. Én szindor vagyok. Illetve... tegnapig az voltam.

– Neeem lehetsz szindor, akkor nem tudnád a nyelvünket!

– Tegnap tanultam a hipnolaborban.

– Nahááát! De... de hát hogyhogy? Vagyis... mármint... szóval hogy kerültél ide?

– Az hosszú történet – sóhajtott Ninda.

– Mondd eeee...

Ninda egy pillanatig nem tudta, mit feleljen. Aztán azt gondolta: olyan mindegy, mit gondol ez a lány. Üresfejű rýduóp.

Nem gyakran, s egyre ritkábban fordult elő új életében, hogy hibásan ítélte meg valakit. Ez egyike volt a kevés alkalomnak. Hamarosan rá is jött a tévedésére.

– Hát én eredetileg ide lopni jöttem. De megtetszett a hely, és lopás helyett inkább itt maradtam.

Amíg kiléptek a liftből és elindultak, volt néhány pillanat, amíg Szinensi csendben maradt. Az elképedéstől. De aztán megszólalt megint. Ebben a pillanatban Nindát meglepte volna, ha valaki azt mondja neki, hogy egyszer még megkedveli ennek a lánynak a csacsogását.

– Te csillagport akarsz belőlem csinálni. Senki se jár *lopni*! Főleg nem a Testvériség hajójára!

Mi lehet az a csillagpor, gondolta Ninda. A csillagoknak poruk is van?

Ekkor elérték egy ajtót, amin ez állt: *4-tabe elemi iskola*. Az ajtó félresiklott előttük, és Ninda életében először belépett egy iskolába.

na-22 iskola 1

„Azt kérdeztem, milyen volt életében először belépni egy iskolába. Válaszul megkérdezte, milyen volt megszületni.”

Sileni:
Ninda élete,
22.

A kis előtérben néhány gyerek beszélgetett, akik Nindáék jöttére automatikusan fölmutatták a tenyerüket és mondták, hogy jangaut, de aztán észrevették, hogy ismeretlen érkezett közéjük, és rögtön köréje sereglettek, kérdezgetni kezdtek, kicsoda, honnan jött. Ninda még szóhoz sem jutott, amikor egy felnőtt is megjelent, egy zöld ruhás nő. A kitűzője sárga volt – oktatás –, s az állt rajta, hogy Fendria. Rövid vörös haja volt, egészen világosbarna bőre.

– Jó, jó, elég már, elég. Viselkedjete! Ő Ninda, és mától hozzánk jár.

– Melyik törzsekből vagy? – kérdezte egy kislány a hirtelen beállt csendben. A kitűzőjén az állt: Siandzsi. A gyerekek ekkor rakták föl a kitűzőiket.

Ninda összezavarodott. A klánneveit akarta mondani, de a hipnopédiai ismeret-halmazból kiderült, hogy törzsek is vannak, és azokról nem tudott semmit.

– Azt... azt nem tudom...

A gyereksapat elképesztő zsvajban tört ki, hasonlított a Rûôyp stadion lármájához, amikor a lèydroâncsapatok bajnoki meccseit vívják. Az világos volt belőle, hogy képtelenség, hogy valaki ne tudja, melyik törzsekből van. Ninda többek között azt sem értette, hogy miért „törzsek”. Kettő? Több?

A nő ekkor összeütötte két tenyerét, és a hangzavart mintha elvágta volna.

– Ebből elég. Hallgassatok ide. Nagyon ritkán ugyan, de előfordul, hogy a Testvériség befogad egy külvilágít, akár éppen gyereket. Ninda lieha, tegnap érkezett Szindoriáról, és bejegyezték az Élet Fájára. Remélem, mindenki tudja, hogy ez mit jelent.

A gyerekek némán bólogattak. Ninda hipnoemlékeiből felbukkant az elnevezés: az Élet Fája, amit már családja néven is hallott emlegetni, a Testvériség összes klánjának összes tagját tartalmazza, az idők kezdetéig visszamenőleg. És most már őt is. S a gyerekek reakciójából kezdte sejteni, mire gondolt Fendria, hogy ez mit jelent. Közéjük tartozik, a Testvériség tagja lett.

De a törzsek kimaradtak az ismereteiből, és azt is tudta, hogy miért. Nem tanulhatott meg mindent egyetlen hipnokezeléssel, túl sok az ismeret.

Kis csend után az egyik fiú odalépett hozzá és kezét nyújtott neki. Ninda leolvasta a kitűzőjéről: Rongami. Megszorította a kezét, aztán már jött is egy Inerszi nevű lány, aztán Szinensi, akit már ismert, és sorban a többiek. Utolsóként Fendria. Vele is kezét fogott.

– Kapsz egy kitűzött, már előkészítettem. Az még valóban kérdés, hogy melyik törzsbe tartozol, de ezt csak a sáhaddif döntheti el. De annak majd kicsit később jön el az ideje. Menjünk be, üljünk le. Igaz is. Boldogulsz a készülékeinkkel? Reggeliztél már, nem vagy éhes vagy szomjas?

Ninda kicsit zavartan rázta meg a fejét. Életében először kérdeztek tőle ilyet, de azt sem hallotta, hogy valaha bárki mástól kérdeztek volna. A sötétség mögött senkit sem érdekel, hogy egy csavargó éhes-e. Egyébként is mindig azok voltak, legfeljebb nagy ritkán, ha beütött valami jó zsákmány, akkor laktak jól.

Igen, reggelizett. Az automatánál téblábolt egy kicsit, mert fogalma sem volt, hogy a kiírások mit jelentenek, és a fényképek sem sokat segítettek, inkább csak emlékeztetőül tették oda őket olyanok számára, akik amúgy nem igényeltek részletesebb tájékoztatást. Közben egy férfi vett magának valamit, aztán egy másik lépett oda, s miközben kivette az ennivalóját, észrevette őt, aki ott állt mögötte, oldalt lépett és mutatta, hogy tessék. Ninda zavartan ment közelebb, sokszor vett már enni- és innivalót automatából, de ez volt az első eset, hogy nem kellett közben neki vagy egy társának minden irányba figyelnie, nem jönnek-e az ervések.

– Valami gond van? – kérdezte a barna ruhás, szakállas férfi. Ninda válaszolni akart, de kicsit megriadt, mert megállt mellettük egy nő, hátulról átnyúlt az ő feje fölött, megnyomott két gombot, fölvetta a kiadóból két kis csomagot és eltűnt.

– Nem, csak...

– Talán nincs pénzed? – kérdezte a férfi olyan hangon, mint aki a világ legnagyobb képtelenségének tartja, hogy valakinek ne legyen pénze.

– De van...

– Hát akkor?

A férfi nem olyannak tűnt, mint aki nagyon siet. Ninda ekkor döbbsent rá, hogy egy egész napja itt van és alig-alig látott bárkit is, aki sietett volna. Szindorián az a ritkaság, hogy valaki ráér. Persze az, hogy éppen egy csavargónak segíteni érjen rá valaki, az még nagyobb ritkaság.

De ő már nem csavargó. Itt nem is tudják, hogy az volt, csak akinek ő elmondja.

– Én csak tegnap lettem szúni – bökte ki –, és még semmit sem tudok az itteni ételekről.

– Értem – bólintott a férfi, és megnyomott egy gombot az automatán. Kivette a dobozt és odanyújtotta neki, a mozdulat közben felnyitva a tetejét. – Ez ízleni fog. A neve szadmáte, egy tekercs sült tészta, amiben mindenféle növényi darabkák vannak édes krémbe. Ezt ajánlom hozzá – s már nyomta is a következő gombot. – Szimminek hívják, darabokra vágják és megsütik sunerolajban. És nyilván meg is szomjazol evés közben – a férfi arrébb lépett és megnyomott egy gombot a szomszédos automatán is, éppen akkor, amikor Ninda rádöbbsent, hogy mi ezzel a baj –, tessék, íhafi, ez is finom.

A palackot az automatához tartozó asztalkára tette, hiszen Nindának mindkét kezében volt már valami.

– De... de uram...

– A nevem Dzseran – mutatott a kitűzőjére a férfi. Szürke kitűzője volt, tehát a műszakiaknál dolgozott.

– De Dzseran... így te fizetted az egész reggelimet!

Dzseran elnevette magát.

– Ó, mekkora nagy dolog, most szegény leszek! Tekintsd ajándéknak a Testvériségtől. Első itteni reggelid alkalmából.

Ninda villámgyorsan lerakta a dobozokat és a homlokára tette a jobb kezét.

– Világítsanak neked a Felhő Csillagai.

Dzseran még jobban nevetett és elment. Ninda már később, a lakásában elemezte ki a történeteket, és rájött, hogy ez egy nagyon ünnepélyes, nagyon ritkán használt formula. Elég lett volna annyi, hogy köszönöm.

A szadmáte nagyszerű volt, és hatalmas, kétszer akkora, mint Ninda két ökle. A szimmiről tudta, hogy mi, szindor nyelven ilíshynek hívják, egy gumós növényből sütik, népszerű étel a városban is, bár a csavargók ritkán jutnak hozzá. De amikor megkóstolta, kiderült, hogy egészen másképpen van elkészítve. Remek volt. Az íhafi többféle gyümölcs levéből készült, rá is volt írva a palackra, hogy mikből, és el is tudta olvasni. Nem mindegyikről tudta, hogy mi.

Megevett mindent, megitta az íhafit, és arra gondolt: így élnek a gazdagok. Gazdag lett, anélkül hogy bármit tett volna érte.

23.

na-23 iskola 2

„Egy évezreddel a háta mögött az ember már megkérdezi: Mit tettem életemben? Mit vittem véghez? Mindenki úgy néz rám, mintha én lennék a szellemek megtestesülése. De mi az, amit valójában csináltam? Bölcsüket mondtam az embereknek? Ők éppen olyan bölcsüket mondtak nekem. Szerintem egyetlen dolog van az életemben, amire csakugyan én magam lehetek büszke: Sileni.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1107. sómir*

Az iskola egy nagy terem volt, a falak mentén néhány polc, rajtuk apró, színes dolgok, a falakon képek. A terem berendezése nem állt másból, mint a földön mindenfelé színes, kupacformájú tárgyakból, amik Nindának nagyjából a combjáig értek, és sejtelve sem volt, mik lehetnek. De rögtön megtudta, amint a többiek leültek rájuk. Ő is leült az egyikre, s az besüppedt alatta. Valamilyen szövetszerű anyagból volt, megtöltve apró szemcsékkel, ki tudta őket tapintani a szöveten át. Fölvette a teste formáját.

Fendria, a nő – tanárnő, így mondják – nem ilyen kupacra ült, hanem egyenesen a szőnyegre.

– Ha új tag jön az iskolánkba – fordult rögtön Nindához –, meg szoktuk kérni, hogy meséljen magáról és a korábbi életéről. Te egy egészen más világból érkeztél, mint mi, ezért különösen érdekes lehet számunkra, hogy hol éltél eddig, mit láttál, mit tapasztaltál. Mesélnél nekünk erről? Mi nem sokat tudunk Szindoriáról.

Nem tudta, mit feleljen. Mit lehet mesélni Lūakēānról? Hogy mekkora kosz van a sikátorokban, és mennyit üvöltöznek az ervések?

– Vivivi – törte meg Szinensi a csendet –, ha nem tudod, mivel kezd, mi segítünk. Amikor idekísértelek, azt mondtad, nincsenek szüleid. Mi történt velük?

– Nekem sose voltak szüeim. Vagyis... persze hogy voltak, de nem emlékszem rájuk, még a nevüket sem tudom.

– És hol laktál Szindorián?

– Lūakēānban, a nagy kontinens déli partján.

Erre döbbsent csend állt be. Ekkor tapasztalta először ezt a fajta döbbsent csendet. Később még számtalanszor nyílt rá alkalma.

– Hogy mondtad? – kérdezte Rongami.

Ninda megismételte. A gyerekek elképedve néztek rá.

– Számunkra a ti nyelvek kiejthetetlen – magyarázta Fendria. – Mi csak Lūakēānban mondjuk, meg sem próbáljuk úgy, ahogy te ejtetted.

– Mondj még valamit – kérte Szinensi.

– Kūyđin šýmüāip lèy, ñunāđruōp šēy – idézte Ninda mosolyogva a régi mondást.

– De hát énekelve beszél! – fakadt ki Szinensi. Nindának nagyon tetszett, hogy mennyire el van ragadtatva. Pedig igazából az ő nyelvük furcsább, ezzel a teljesen dallamtalan, egyenletes kiejtésével.

– Igen, nagyon dallamos nyelv – bólintott Fendria. – De talán folytassuk. Kivel éltél ott?

– A bandával...

– Ők kik?

– Csavargók. Én csavargó voltam, a sötétség mögött éltem.

Nem félt kimondani. Pontosan tudta, mi történne, ha ugyanezt Lūakēānban mondaná gazdagoknak – pedig ott soha nem beszélt gazdagokkal, ahogy senki sem a bandából –: pillanatokon belül az utcán találná magát megint. De tudta, hogy ezek az emberek nem fogják kilökní maguk közül, pedig még a felsővárosi gazdagoknál is sokkal gazdagabbak. Vagy talán éppen azért? Ezt nem tudta, csak azt, hogy nem fogják kilökní.

Még nem volt ideje lehallgatni közülük senkit, de emberismerete és helyzetfelismerése hibátlan volt így is.

– Mi az, hogy a sötétség mögött? – kérdezte Rongami.

– Mi az a csavargó? – kérdezte Szinensi ugyanekkor.

– Mi nem házban élünk, hanem az utcán – próbálta elmagyarázni Ninda. – Lūakēānban sok sötét sikátor van, egész városrészeket kitöltő labirintusokat alkotnak. Koszos, elhagyatott helyek, ahova a gazdagok nem mennek. Mi ott élünk.

Ezt a gyerekek nem nagyon értették.

– Nincs hova mennünk – tette hozzá. – Ott is folyton üldöz az ýrvý.

Az utolsó szót előbb a maga nyelvén mondta, aztán rájött, hogy mondják szúniul.

– A rendfenntartók, persze.

– Vagyis ti szegények vagytok – állapította meg Szinensi.

– Nincsen semmink, csak amit éppen lopunk. Főleg ennivalót.

– Ezt mondtad akkor is, amikor idejöttünk. De hát miért loptok?

– Mert nincs más módja, hogy élelemhez jussanak – felelte Fendria.

Erre meglepett csend támadt.

– Családjuk nincsen – magyarázta a tanárnő. – Munkát nem kapnak. Nem juthatnak pénzhez, így nincs miből ennivalót venniük.

– De akkor lakniuk sincs hol – felelte Szinensi –, hiszen Szindorián is pénzért adják a lakást.

– Nincs – bólintott Ninda. – Az utcán alszunk.

– Milyen ott az időjárás? – kérdezte egy Riengi nevű fiú. Nindát meglepte a kérdés. Ha itt él a hajón, honnan tud az időjárás létezéséről?

– Általában meleg van – felelte. – Télen az újvárosban elég nagy hidegek vannak, olyankor jobb az óváros. Nyáron az újváros is sokkal melegebb.

– Egy pillanat türelmet – kérte Fendria. – Tudjátok, Luakeán eredetileg kupolaváros, de már vannak újabb építésű részei, amik kívül vannak a kupolán, és ott sivatagi az éghajlat. Télen nagyon hideg van, nyáron nagy a forróság.

– Igen, a Šyyláp-sivatag vesz körül minket – nevetett Ninda, látva, hogy a gyerekeknek tátva marad a szája a sivatag nevéből. – Bár igazából a hegylánc elválasztja a sivatagtól, és a tenger felől gyakran jön hűvös levegő.

– Láttam térképen – mondta Szinensi. – Egy félszigeten van, amin hegylánc megy végig.

– Hýndaít – bólintott Ninda. – Az óceán neve pedig Výtúñ-tenger.

– Egyszer elmehetnénk megnézni – mondta Szinensi. – Azt is olvastam, hogy ezen a világon gyönyörű tengerpartok vannak.

– Á, oda nem lehet menni – csóválta meg Ninda a fejét, aztán rájött, hogy hiszen ő már gazdag. *Odamehet*. Azazhoggy... de hát kimehet ő a hajóból? Vissza Szindoriára? Az ervések lesben állnak rá.

Szinensi félreértette a szavait.

– Dehogynem! Egyszerűen csak beülsz egy aungirba és oda mész, ahova akarsz. Egyszer voltam a Singandún egy olyan tó partján, aminek sárga a vize, olyan, mint a nagémi, és csodálatos illata van. Rengeteg érdekes helyre eljutunk, majd meglátod.

Tehát innen tudják, mi az az időjárás, értette meg Ninda.

– Azt hiszem, Szinensi – rázta meg a fejét Fendria –, Ninda nem úgy értette, hogy nincs mivel utaznia. Sokkal inkább az a probléma, hogy nem szeretnéd elhagyni a hajót, ugye?

Ninda kis habozás után bólintott.

– Ezt megértem. Természetesen senki sem fog rábeszélni vagy ilyesmi. Talán jobb is, ha addig inkább a hajón maradsz, amíg el nem hagyjuk Szindoriát, hogy elkerüljük a bonyodalmakat. Az *Aulang Laip* a Szindoriai Államszövetségnek csak ezen az egy világon száll le, vagyis az összes többi állomásunk már kívül esik a területükön. De tudnod kell, hogy a szindor rendőrök nem nyúlhatnak hozzád. Vagyis a rendfenntartók, ahogy te mondtad.

– Nem tartóztathatják le, amiért lopott? – kérdezte Rongami.

– A Testvériség soha nem engedné meg, hogy egy állampolgárát idegen állam hatósága tartóztassa le. Ez nagyon rossz példa lenne.

– És nem kérhetik, hogy a mieink tartóztassák le?

– Semmiképpen. Akarom mondani, kérni persze kérhetik, csak ez nem fog megtörténni, mert nem büntethető, és ha az lenne, akkor sem adnánk ki a szindoroknak.

Ninda arra gondolt: egyre többen mondják, hogy az ervések nem követelhetik őt vissza. Ennyi ember csak nem téved egyformán.

24.

na-24 iskola 3

„Mindenkit megváltoztatott, aki közel került hozzá. Úgy tűnik, már új életének második napján elkezdte.”

Szinensi:

Ninda élete és tanítása,

3. sómir

– Igazából nem azért keresnek, mert loptam – szólalt meg Ninda, mert egy kővapatásításának soha, semmiféle körülmények között nem lehet ellentmondani. Muszáj volt mindig az igazat mondania. – Mielőtt idejöttünk, a Nagyorrú megdobott egy ervést kővel, és ezért keresnek mindkettőnket. Ha elkapnak, tíz évre bányába küldenek.

– Bányába? – lepődött meg Rongami. – Minek?

– Dolgozni – felelte Fendria. – Az a büntetés, hogy dolgozni kell. Mi is munkára kötelezzük azt, aki rosszat tett.

– De hiszen a bányában gépek dolgoznak... – kezdte Rongami, aztán már rá is jött. – Vagyis... nyilván emberek is, akik...

– De hát még gyerek – vágott közbe Szinensi indulatosan. – Alig múlt százttíz éves! Százhusz éves koráig bányában dolgozzon?

– Nem, nem tíz itteni évig – csóválta meg a fejét Ninda. – Tíz szindoriai évig. Most száztizennyolc vagyok, és addigra... mennyi is... háromszázharmincöt lennék az itteni számítás szerint.

– De hát gyerekek nem dolgozhatnak bányában! Vagyis... gyerekek sehol sem dolgozhatnak!

– Szindorián valószínűleg más a törvény. Pontosabban a korhatár. Nálunk kétszázttíz év a nagykorúság, akkortól vonhatnak felelősségre a cselekedeteinkért. De más államokban nem ugyanennyi.

Szinensi elképedve csóválta a fejét.

– A szindoroknak változtatniuk kell ezen. Ez varhaszi.

Ezt az utolsó szót Ninda nem ismerte, de a lesújtó hangsúlyból sejtette, hogy valami becsmérlő jelző lehet.

– De miért keresnek téged – kérdezte most Inerszi –, ha egyszer nem te dobtad azt a követ?

– Az őket nem érdekli, bűntárs vagyok, el akarnak kapni és kész.

Ezt Ninda rosszul tudta, a pusztá jelenléte akkor sem lett volna elég egy ítélethez, ha elkapták volna – hiába volt csavargó, az ügyészség akkor is belátta volna, hogy nincs alap a vádemeléshez. De Nindának persze nem voltak jogi ismeretei.

– Sajnos a különféle világokon – mondta Fendria – elég sokfélék és nem mindig jók a törvények. Mi itt a Testvériségben igyekeztünk olyan törvényeket kialakítani, amik ahhoz biztosítanak keretet, hogy zavartalanul élhessünk. De sok társadalomban ez nem így van. Szindoria törvényeinek elsősorban az a céljuk, hogy az uralmon levő csoport megőrizhesse hatalmát. Ezért eléggé szigorúak, sok esetben értelmetlenül. Látni fogjátok, ahogy vándorolunk a Galaxisban, hogy ez milyen sok világon van így.

– Vándorolni fogunk a Galaxisban? – kérdezte Ninda kis csend után. – Úgy értem... Lūakëånban a buszoknak kötött menetrendjük van... az *Aulang Laip*nak nincs?

– Nem, nincsen – felelt a tanárnő. – Nagyon egyszerű. Szindorián, akárcsak a többi világon, ahová közlekednek a Testvériség hajói, bármikor lehet jegyet venni bárhová, akár van a közelben hajónk, akár nincs. Ha kellő számú felszálló összegyűlik, akkor a rendszer odaküldi az egyik hajónkat, mindig olyat, amelyiknek az áruját jól el lehet adni azon a világon, meg amelyiknek a szolgáltatásaira jó kereslet van. Sok szempont van. A nagy forgalmú világokon elég gyakran, esetleg évente többször is leszáll egy-egy hajónk, de ugyanaz a hajó ugyanazon a világon elég ritkán. Felvesszük a felszállókat, és elvisszük őket egy alkalmas kikötőbe, ahonnan továbbmehetnek egy másik hajónkkal. Ritka eset, hogy legfeljebb két átszállással el ne jutnának oda, ahova igyekeztek, és mivel a Testvériségnek sok hajója van, szinte soha nem kell várniuk. A nagyobb világokon átlagosan mondjuk egy-két derkit, a kisebbeken egy-két napot. Viszont mi mindig csak egy-egy vilá-

gon tudjuk meg, hová küldenek minket onnan. Most a Handiap lesz a következő úticél. Járt már ott közületek valaki?

– Én – mondta Szinensi. – Már régebben, a *Hinong Haurival* utaztam. Handiap egy mundzsarad. Nem is oda mentünk, hanem Jahafanra...

– Jó, jó, várj csak, lassabban. Először is meséld el Nindának, mi az a mundzsarad.

– A mundzsarad olyan világ, ahova azért megyünk, mert ott valamit bányásznak nekünk. Ami Handiapot illeti, ott ezüstöt, ami hasznos fém, csak a bánya az valami halál unalmas hely. Vivivivi... szóval ott semmi más nincsen, csak ezüstbányák, és mi veszünk pár amdzsré ezüstöt, aztán megyünk tovább.

Fendria mosolygott.

– Egész jó leírás, csak azt is tedd hozzá, hogy mundzsaradnak hívjuk azokat a világokat is, ahol nem bányásznak, hanem gyártanak valamit, éppenséggel Handiapon az ezüst egy részét feldolgozva vesszük meg. A lényeg az, hogy szerződésben állunk velük, mi vállaltuk, hogy adott időközönként megveszünk valamiből egy adott mennyiséget, ők pedig vállalták, hogy szállítják. Csak egy napig maradunk, mert egy kisebb várost látogatunk meg, ahol nincsen sok vásárlóerő, de sok ezüst van. Nem pár amdzsré, hanem pár ezer... Ninda, elárulod, min gondolkodsz?

Ninda megrázta a fejét.

– Semmi, csak... az jutott eszembe, hogy én tegnapig semmit sem láttam a világból. A Galaxisból végképp nem... most pedig eljuthatok mindenféle idegen világokra... még ki is szállhatok...

– Ki is *kell* szállnod. A gyerekektől elvárjuk, hogy legalább évente egyszer körülnézzenek a meglátogatott világok valamelyikén. Szélesíti a látókörötöket, tágítja a Galaxisról alkotott képzeteket. Néha egy-egy család egy rövidebb-hosszabb út erejéig másik hajóra is költözik, ahogy Szinensi is említette a *Hinong Haurit*.

– Szép nagy hajó – mondta Szinensi. – Angéhatin, tizenhatszor húsz szektor, harminc lakószint. Itt le se tudna szállni, hiszen körülöttünk minden irányban a város utcái vannak.

– Mi az az angéhatin? – kérdezte Ninda.

– A típusa. A mi hajónk singérin.

– Vannak még a *Hinong Haurinál* is nagyobb hajók – szólalt meg Inerszi. – A *Hongo Mai* például. Azok egyáltalán nem szállnak le suarengéken. Az olyan világokat hívjuk így, ahol kereskedünk.

– Igen, ismerem a szót, köszönöm – bólintott Ninda; egyre nehezebben küzdötte le a késztetést, hogy felálljon és műypräent mutasson, ahogy illik egy csavargónak, ha segítségére vannak.

– De, némelyikén leszállnak – jegyezte meg Fendria.

– Még a *Hongo Mainál* is van nagyobb hajó – mondta Rongami. – Nem is egy. Például a *Szúnahaum-sónariongi*, ugye.

– Az nem hajó, az riongi, a neve is ez – vetette ellene Szinensi.

– Miért, mi a különbség?
– Hogy nem közlekedik az űrben!
– Hogyne közlekedne! Az űrben nem létezik mozdulatlanság, még ezt sem tudod?

– Jó, jó, elég ebből – csitította őket Fendria. – Ne vesszetek össze. A *Szúnahaum-sónariongi* nem hajó, hanem űrváros, nem tud elmozdulni a pályájáról, de ettől még persze minden egyéb tulajdonsága megvan, ami egy hajónak. De úgy gondolom, Ninda nem szeretné most végighallgatni minden űrbeli eszközünk felsorolását. Ráér megismerkedni velük.

– Jó – mondta Szinensi –, én pedig a szindor törvényekkel akarok megismerkedni, és egyszer majd kérdőre akarok vonni egy szindor jogászt. Hogy képzelik, hogy gyerekeket küldenek bányába dolgozni?!

25.

na-25 séta

„Tegnap elmentünk az Aulang Laipra, a 4-tabe elemi iskolába, ahol megkezdte tanulmányait. Persze minden gyerek ismerte. Sokat beszélgettünk velük. Azt mondta, egészen olyan volt, mint amikor először járt itt.”

Sileni:
*Naplóm Nindával,
44117. saurgéman*

Szindoria
Aulang Laip
43610. muhat angdzsagan
755

Amikor véget ért a tanítás, megint fölmutatták a tenyerüket és mondták, hogy jangaut. Ninda megfigyelte, hogy nincs is olyan szabály, hogy a jobb tenyeret kell mutatni, mindenki azt mutatja, amelyiket éppen akarja. Szindorián az ilyenfajta köszönéseket mindig jobb kézzel csinálták.

Arra sem volt szabály, hogy mit csináljanak iskola után. Szinensi hazament, Inerszi uszodába. Ninda addig nem is tudta, hogy uszoda is van, de Fendria elmondta, hogy több is, négy nagy és egy csomó kicsi, ebben a szektorban is van egy. Mindenki sokat jár uszodába, mert ez egy űrhajó, ahol egészen mesterséges környezetben élnek, és mindenre szükség van, ami oldja a stresszt.

Nindának nem volt szüksége stresszoldásra ezen a napon – és később sem. Elindult felfedezni a hajót, abban a biztos tudatban, hogy nem tévedhet el. Ismeri az útjelzéseket, és van egy barátja, aki bármikor útbaigazítja. Nem mintha Lűakēánban valaha is eltévedt volna persze.

Jóval később jött rá, hogy bármelyik szúnitól kérhet és kapni fog útbaigazítást, vagy ha másféle segítségre van szüksége, azt is.

Először itt, a 4-tabe szektorban akart körülnézni. Az iskola bejárata egy félkör alakú kis térségre nyílt, ami a szektort határoló széles, forgalmas út mellett feküdt. Két ajtó nyílt a félkörből, az iskola és egy másik, amire az volt írva: *4-tabe janni-haum*. Valahol megtalálta a hipnoanyagban a szó jelentését: „a tűz otthona”, bár ez nem szúni nyelven volt. Nem értette, miért akarna bárki tüzet rakni egy úrhajón, nyilván valami átvitt értelmű jelentése van. Nem foglalkozott a kérdéssel, inkább elindult a két ajtó közötti keskeny, néptelen folyosón. Hamarosan elért egy kereszteződést, egy másik keskeny folyosóval, ahova benézve meghökkent egy pillanatra: egy autó tartott felé. Mielőtt bármit tehetett volna, az autó elszáguldott fölötte. Persze. A járműveknek nyilván itt is a levegőben kell haladniuk, ez nem volt benne a hipnoanyagban, de logikus. Továbbment és elért egy helyet, ami szakasztott úgy nézett ki, mint valaminek a hátsó udvara, egy kis térségen mindenféle dobozok, felismerhetetlen készülékek ledobálva. Már értette, hol van. Ez egy belső összekötő folyosó a 4-tabe szektor épületei között, olyan, mint azok a sikátorok, ahol eddigi életét leélte – csak hogy itt minden tiszta és világos, egyetlen sötét zug sincsen sehol. Igaz, falmélyedések, utcaszint alatti lejáratok sincsenek, ahol el lehetne bújni, de persze itt nem is akar elbújni senki. Nincs ervé, nem üldöznek senkit. Nincs miért elbújni senkinek. Itt biztosan az ervés játékot sem ismerik, amikor valakit kiválasztanak ervésnek, az csukott szemmel számol és várokozik, azalatt a többiek elbújnak, és neki meg kell őket találnia.

Elért egy teret, ahol embereket látott maga előtt kilépni az egyik ajtón és távozni. Két keskeny folyosó kereszteződésében volt. Mind a négy sarkon ajtó, felíratlan. *4-tabe jalgun nisszi*, ez állt az egyikén. A nisszi olyan hely, ahol élelmet tartanak, ezt tudta, az a két szúni tegnap reggel egy nissziben vendégelte meg. Persze akkor még azt sem tudta, hogy nisszinek hívják azt a helyet, később tanulta a hipnoanyagban. Azt nem tudta, hogy a jalgun mit jelent. A másik ajtón: *4-tabe 3*. Nem tudta, mit jelent a három. Egyest és kettést nem látott sehol. A harmadik sarkon: *4-tabe dzsorongit*. Ezt sem értette. De a negyediket igen: *4-tabe uszoda*. Igen, Inerszi erre indult el, amíg ő még ott nézelődött, akkor nyilván ide jött.

Továbbment egyenesen, az uszoda és a dzsorongit között, és kiért egy széles folyosóra, ahol autók száguldottak a magasban és emberek jártak meg siklókerekekkel idelent. Vagyis átjött a szektoron, ez a szomszéd szektor határa.

Átszaladt az úton az emberek sokaságában – itt fordult elő először, hogy igazán sok embert látott egyszerre a hajón – és bekukkantott ebbe a szektorba is. Ennek más volt a felépítése, nem néhány nagy épületet talált, hanem egy parkot és a két oldalán egy-egy hosszúkás házat, amik több kis részre voltak osztva, bennük üzletekkel. Mint a suárban, csak kevesebb volt az üzlet, az egyikben ennivalót árultak, a másikban ruhát, a harmadikban... nem tudta megállapítani, valamilyen készülékeket, a negyedik étterem volt, az ötödikben is valami olyan tárgyakat, amiknek nem tudta a rendeltetését. Itt persze nyilván csak szúnik vásárolhatnak, hiszen a

szisiből az utasok egyáltalán nem jöhetnek föl ezekre a szintekre. Talált két ajtót *4-nibe 4* és *4-nibe 5* felirattal, amikről nem tudta, mik lehetnek. Arra is rájött, hogy ezek a szektorok jóval nagyobbak, mint amennyit így, egy gyors körülnézéssel lát belőlük, és nyilván *4-nibe 1*-től kezdve megvannak ezek a számok, legalább ötig, talán tovább is, de a szektor más részén.

De ez most nem érdekelte. Véletlenül találta meg a legközelebbi liftet, s már odaért hozzá, amikor tudatosult benne, hogy a pár lépésenként a padlóra festett, ék alakú zöld vonalkák azt jelzik, hogy merre található liftet. Másmilyen vonalkák is voltak, és már arra is emlékezett, hogy a piros nyilak azt mutatják, merre van a legközelebbi nyilvános mosdó.

Gondosan kiválasztotta, hol kell belépnie, és nagy figyelemmel követte a változó számokat. Most liftezett először egyedül, és nem akarta elrontani – bár voltaképpen már tudta, mi történne, ha elhibázná. Semmi. A liftet csak azért osztják sávokra az egyes szintek szerint, hogy gyorsabban lehessen használni, ne akadályozzák a kiszállni készülőket azok, akik még utaznak – már ha éppen nagy a forgalom, persze, mert ha nem, akkor nem is számít az egész. Ő az első szintre tartott, de ha oda áll, ahol a harmadikon akarnak kiszállni, akkor se történt volna semmi különös, kikerülik és mennek tovább a dolgukra. Ez benne volt a hipnoanyagban. Azt pedig mint egykori lüakëãni tudta, hogy mi történik *ott*, ha valaki megszegi a közlekedési szabályokat, és észreveszi egy kamera – márpedig kamerák mindenhol voltak, csak a sötétség mögött nem –: pillanatokon belül ott terem egy ervés kocsí, kap egy kiselőadást a szabályos közlekedésről, és fizethet bírságot. Persze ez csak a lüakëãnyteknek jár, akiknek lakásuk van és polgárnak számítanak. A csavargók ezt is ritkán ússzák meg letartóztatás nélkül.

Fölment az első szintre, a hatalmas parkba, ami már tegnap is lenyűgözte, és ezentúl is mindig, valahányszor erre járt. És ritkán telt el ezentúl két-három napnál több anélkül, hogy feljött volna ide.

26.

na-26 park

„Nem emlékszem egyetlen esetre sem, amikor valahol fákat látott és ne ment volna oda hozzájuk. Amikor ezt megmondtam neki, bölintott és azt mondta: ilyen a jövőben sem fog előfordulni.”

Sileni:
Ninda élete,
57.

Vehat, sandszir, karuan. Ninda sorra járta a fákat és igyekezett mindegyiknek a nevét megtanulni a táblácskákról, amik a törzsükre voltak erősítve. Nem csak a

nevük volt kiírva, hanem mindenféle tudnivaló is, például hogy mire használják a gyümölcsét, levelét vagy virágját, hogyan kell feldolgozni, honnan származik. Némelyiknek a szindor nevét is tudta: a karuan vörössel csíkozott narancsszínű, édes gyümölcsét jól ismerte, Lūakēānban sokszor evett ilyet – és nem is mindig lopta, néha kapott az árusoktól –, ott úgy hívják, vūatsy. Látott néhány šornēyfat is, megismerte kékeszöld, hosszúkás gyümölcséről, s most megtudta, hogy az itteni neve jograt. De látott állatokat is, azoknak is volt táblájuk, csak persze nem a testükre erősítve, hanem kisebb-nagyobb elkerített területeken voltak, és a kerítésre tették a táblát. Általában többféle állat élt egy-egy területen, de fénykép is volt a táblán, hogy lehessen tudni, melyik melyik. Az állatok nevét mind tudta a hipnoanyagból, de annyira nem érdekelték, mint a fák. Amióta Lýŷ megparancsolta, hogy érintkezzen sokat a fákkal, azóta nagyon érdekesnek találta őket.

– Itt vagy, barátom? – kérdezte, letelepedve egy vevatfa és egy falgibokor közé. A füre. Hiszen itt le szabad ülni a fübe, feküdni is, még tépni is szabad belőle. Lūakēānban ezt talán még a gazdagoknak sem szabad. Talán csak a felsővárosiaknak.

– Ez fölösleges kérdés volt – érezte meg a választ késelem nélkül. – Előre tudni fogsz róla, mikor kerülünk egymástól olyan távol, hogy megszakad a kapcsolat. Én pedig soha nem alszom, ezért mindig elérsz. Az ivutok számára ismeretlen az alvás.

Ivut, igen. Már emlékezett, így mondják szúniul, hogy kŷvap. Most már szúniul beszél, ezt a szót fogja használni.

– Mondd, mitől ilyen nyugalmas ez a hely?

– A park?

– Igen. Vagyis nem... az egész hajó... mármint amit eddig láttam belőle.

– Talán az ervések hiánya miatt.

– A Testvériségnek is vannak rendfenntartói.

– Igen, és minden nyilvános helyen mindenkit megfigyelnek, itt is, a parkban. Akárcsak a szindorok. De ott az utcákon örökké cirkálnak az ervések, itt viszont csak akkor jönnek elő, amikor szükség van rájuk. Talán éppen ez okozza, hogy meglehetősen ritkán van csak rájuk szükség. Itt is minden tele van rejtett kamerákkal, amiknek a képét csak akkor látja emberi szem, ha valami baj történik – akárcsak Szindorián. De itt húszezer emberre öt vagy tíz rendfenntartó jut, nem tudom pontosan. Szindorián ennek a többszöröse, akár több száz is. A suárnak és a szisinek persze megvannak a külön rendfenntartói, azok jóval többen vannak.

– De nyilván nem azért van rájuk ilyen ritkán szükség, mert ilyen kevesen vannak. Hanem fordítva, azért vannak kevesen, mert ritkán van rájuk szükség.

– Dehogynem. A rendfenntartók állandó jelenléte rossz hatással van a közbiztonságra. Ezt már számos világon megállapították. Szindoria sok kritikát kap ezért is.

– Kritikát? – Ninda értetlenül nézett a falgi egyik ágára.

– A lakott világok odafigyelnek egymásra. Mindenhol vannak emberek, akik azzal foglalkoznak, hogy tanulmányozzák a vezetők tevékenységét, és véleményt mondanak róla. A saját világuk és más világok vezetőit is.

Ninda csodálkozva hallgatta a fejében megformálódó gondolatokat. Soha nem jutott eszébe, hogy a vezetőket kritizálni lehet.

– Pedig lehet – felelte Lýŷ, hiszen ezt a gondolatot is érzékelt. – Neked persze soha nem mondta ezt senki. De Szindorián se mindenki hiszi ám el a mesét, hogy Vúyrd Kíyreàn kormányzása annyira boldoggá tette az embereket, mint még soha.

– Mióta kormányoz? – kérdezte Ninda.

– Tizenöt éve, szindoriai időszámítás szerint.

– Én öt és hat éves vagyok ott. Vagyis egész életemben ő volt a kormányzó, már régóta. És egész életemben nem volt mit ennem, csak ha loptam vagy ha valaki nagy ritkán adott egy szem vûâtsyt. A sötétség mögött senkinek se volt mit ennie, soha. Most, hogy idejöttem, azonnal lett mit ennem. Ajándékba kaptam egy hatalmas lakást... tiszta ruhát... iskolába járhatok. Miért teszi ezt a Testvériség, és miért nincs ez Szindorián?

– A Galaxisban sok-sok olyan világ van, mint Szindoria, ahol a vezetőket nem érdekli más, csak a saját hatalmuk. És vannak olyan világok is, mint a Testvériség, ahol nem túrnek már meg többé zsarnokokat. Valaha nekik is voltak zsarnokaik, és egyszer majd Szindoriának sem lesznek. A Testvériségben mindenki jóléte fontos. A hajóik azért járnak a Galaxist, hogy megteremtsék azt a gazdagságot, amiből telik mindenki jólétére. Szindoria nem kereskedik mással, csak a maga szűkös mezőgazdaságának és iparának árujával, amiért nem kaphat sokat, ezért Szindoria szegény világ.

– De ha Szindoria gazdag lenne, akkor Vúyrd Kíyreànnak is több jutna, nem?

– Nem ismerem őt, de valószínűleg már most is többje van, mint amennyit valaha el tud költeni. De ha a világa gazdag lenne, akkor az emberek többet járhatnának iskolába és többet tudnának az emberi kapcsolatokról, a gazdaságról meg még sok mindenről. Akkor pedig nem túrnek meg sokáig Vúyrd Kíyreànt a fejük fölött. De most ideje megszakítani a kapcsolatot, nem beszélhetünk túl sokáig egyvégtében.

Ninda magára maradt a gondolataival és a fákkal.

Egy kérdésre még nem kapott választ, majd megkérdezi Lýŷtől. Miért fontos a Testvériségnek mindenki jóléte? Azt már értette, hogy Szindoriának miért nem. De a Testvériségnek miért? És ha a szünik jóléte fontos is, miért fontos az ő jóléte – aki nem is szüni, tegnap csöppent ide, szó szerint beesett a suárba? Semmi okuk nem lett volna rá, hogy úgy kezeljék, mint egy közülük valót. És felvették a családfára, ami azt okozta, hogy ő most már a Testvériség állampolgára, és soha többé nem tehetik ki innen, akkor sem, ha a Felhő Csillagai mind ezt akarják.

És felveszik a törzsek szövetségébe is. Fendria elmondta, hogy meg kell majd jelennie a sáhaddif előtt, ami a törzsek legfőbb felügyelő szervezete vagy valami ilyesmi, és ők majd eldöntik, hogy melyik törzsbe való, mert enélkül nem lehet

igazi szüni. Részletesebben nem mondta el, hogy miért, csak azt, hogy a suagján talál egy piros borítójú könyvet, azt olvassa el, mielőtt megjelenik a sáhaddif előtt. Hogy az mikor lesz, azt Fendria nem mondta meg, de nemsokára.

Köntöse zsebéből elővette a suagot. A tenyérszerű készülék képernyőjén ott volt a piros borítójú könyv. Megérintette a fedelét.

27.

na-27 Sésszin-szüni

„Egyszer azt mondta: ha a lieháknak nem kellene a sáhaddif elé állniuk, akkor a Sésszin-szüni neki soha a kezébe sem került volna.”

Szinensi:
*Ninda élete és tanítása,
231. sómir*

Ott kezdem a történetet, ahol az előző történet véget ért: azokban a napokban, amikor a sarangák utolsó támadását visszavertük, és a megmaradtak összegyűltek Sésszin-szigeten. Még nagy számban megvoltak a sómannirok és a lindzsauk, és a velguk nagy része is, de a sindangé törzs súlyos veszteségeket szenvedett, és a nahemdáknál egyetlen tiszt sem maradt. Aznap Hínafaurd volt a namti parancsnoka, ő hívta össze a tagságot a bunker egyik legelrejtettebb termébe. Nyolcvankét élő tagja volt még a namtinak. Mindenki megtette jelentését, már akinek jelenivalója volt, és azok nem voltak sokan. Úgyis tudtunk mindent.

Hínafaurd elmondta javaslatát: hagyjuk el Haringsát, az egész naprendszert és a közeli csillagrendszereket is. Végül is Haringsá nem a mi világunk. Azt már elvesztettük. Algahilk megkérdezte, hová akarna menni, és Hínafaurd azt felelte: nem tudom.

Azon az éjjelen az öt törzs minden tagja felszállt a megmaradt négy hajónkra, összesen négyezer ember, abból ezerkétszáz gyerek. Egyszerre indultunk, hogy ne lehessen bemérni minket, hiszen utóvédet nem volt honnan állítanunk, bár a saranga légvédelem nem láthatott el Sésszin-szigetig. Végül nem is üldöztek. Néhány nap alatt elértük az Angáhapan-övezetet, ahol nem találhattak ránk. Itt csatlakoztak hozzánk a Mínanah törzsei: a hengrik, a nefandák, a muahtanok és a nimdzsik, összesen kétezer ember két hajón. Elindultunk, hogy belevezzünk a Galaxis végtelenségébe. Azóta a Galaxisnak azon a részén szüni hajó nem járt, és nem is fog, amíg utódaink emlékeznek fogadalmunkra.

Útközben, a hajókon alakítottuk ki új rendünket, amit feljegyeztünk az Ílgaszau-miban, a Szúnahaum-sóhipun című könyvben. Úgy döntöttünk, nem keresünk magunknak új világot. Kóborolni fogunk a csillagok között, és azzal foglalkozunk, amihez mindig is értettünk: kereskedünk. Mindegyik hajónk másfelé indult, s ettől

kezdve csak a namindanon találkoztunk. Új nevet is vettünk fel, mert testvéreinknek tekintettük egymást, a szúnik megmaradt kilenc törzse, az ősi szóval: Szúna-haum Testvériség.

Ninda tünődve olvasta az ősrégi krónikát. A szúnik időszámítása nem itt kezdődik, a történet elejére ki van írva, hogy nyolcezer évvel az időszámítás kezdete előtt történt, vagyis körülbelül ötvenezer évvel ezelőtt. Szindor naptár szerint az nagyjából kétezer év.

Tehát elűzték őket egy háborúban, nem is a saját világukról, hanem egy későbbiről, és azóta nincsen saját világuk. És van kilenc törzs. Sómannir, lindzsau, velgu, sindangé, nahemda, hengri, nefanda, muahtan, nimdzsi. Már kétszer elismételte, amikor rájött, hogy hiszen lehet, hogy ma már nem is ezek a törzsek vannak. De vajon hogy fogják eldönteni, hogy ő melyikbe tartozik?

A könyv ezután hosszan tárgyalta a kalandokat, amikbe az első hat hajó keveredett – Ninda gyorsan megtanulta a nevüket: *Sangir Ándri*, *Illu Hauri*, *Rongi Hauri*, *Inkaszté*, *Angin Szimmuat* és *Hengászaun*. Később új hajókat építettek, egyre nagyobbakat, s ma nekik vannak a Galaxisban a legnagyobb hajóik. Kásirun is ezt mondta. No persze más népek nem is laknak hajókon.

Sok szót nem ismert a szövegben. A namtiról sejtette, hogy valamilyen vezetőség lehetett akkoriban, a sarangák nyilván az ellenség. De hogy a namindan mi lehet, azt nem tudta. Volt több is, Mínanan, Ílgaszaumi, de ezekről tudta, hogy tulajdonnevek, mert vastag vonalakkal rajzolták meg a betűiket. Az Ílgaszaumi nyilván valamilyen írásmű.

Nem volt különös érzés, hogy tud olvasni, és azt is tudta, hogy miért, a hipnopédia így működik, amit a hipnoanyag részeként tanul, az olyan, mintha világlétében tudta volna. De az nagyon különös volt, hogy *könyvet* olvas. Néha látott embereket az utcán Lūakēānban is, suag volt a kezükben – azazhogy vÿriiſs, ahogy ott hívják –, talán olvastak vagy beszélgettek valakivel, vagy hát bármit csinálhattak. Neki eszébe sem jutott arra gondolni, hogy esetleg olvasnak. És persze az még kevésbé jutott valaha is az eszébe, hogy ő maga megtanuljon olvasni, és hogy milyen érzés lehet ezt csinálni. Sokszor látott feliratokat a falakon, állókat és mozgókat, színeseket, képeket. A képeket meg szokta nézni, de az eszébe sem jutott, hogy a betűk valami érdekeset jelenthetnek. Végül is azok a betűk az ő számára nem is nagyon lehettek fontosak. De most – könyvet olvas.

Érdekes érzés volt. Amikor arról olvasott, hogy a *Rongi Hauri* ércet rakodott a Keszandán, akkor látta maga előtt a Keszanda vörös sivatagját, mindenfelé óriási sziklák hevertek, és ott állt a hatalmas hajó – ezer ember élt rajta, hát igazán nem lehetett olyan kicsi, mint amilyeneket a kikötőben látott, de persze az *Aulang Laipn*ál sokkal kisebb, a szöveg említette, hogy az ezer ember és a rakomány csak elég szűkösen fért el a fedélzeten –, és jól megrakott, hatalmas dimakocsik hordták az ércet. Miközben sejtelve sem volt róla, hogy nézett ki igazából a *Rongi Hauri*, és arról sem, hogy milyen világ a Keszanda. Vörös sivatag itt van,

Lūakēān körül. Fogalma sem volt róla, hogy a Keszanda milyen. Semmilyen más világot nem látott még, csak a Hýdaiñ moziban. Csak elképzelte valamilyennek.

Mindent elképzelt valamilyennek, amit olvasott. Voltak világok, amikről a könyv leírást is adott, bár többnyire csak egy-két mondatban. A Szaundzséról azt írta, nagy hegyek vannak rajta, ő pedig rögtön látta maga előtt a nagy hegyeket, egészen olyannak képzelte el, mint a Sývâern-hegyvidéket, amit többször is látott a Hýdaiñ moziban.

Aztán a könyvben új fejezet kezdődött, ami visszatért a kezdeti időponthoz.

Ezért mi, a szüni nép megmaradt törzsei úgy határoztunk, hogy megőrizzük hagyományainkat, nyelvünket és kultúránkat. Amennyire lehet, elősegítjük a természetes népszaporulatot, hiszen mi vagyunk a legkisebb nép a Galaxisban, de emellett felveszünk magunk közé minden olyan dzserangot, aki közénk akar tartozni és méltó rá, hogy befogadjuk.

Ninda elgondolkodott ezen a részleten. Igen, ő közójük akar tartozni, de honnan tudják, hogy méltó-e rá? Honnan tudták tegnap reggel? Mindenki azt mondja, hogy ő most már a Testvériség állampolgára, tehát befogadták anélkül, hogy bármit tudtak volna róla, de miért? És ha így van, miért kell még felvételt nyernie valamelyik törzsbe is?

A kérdéseire egyelőre nem remélhetett választ – tovább olvasott, amíg meg nem éhezett. Akkor megkereste a legközelebbi automatákat, vett magának vacsorát, és leült a parkban egy asztalkához, hogy megegye. Közben olvasott tovább, aztán hazament aludni.

Így élt napokig. Reggel iskolába ment, utána tett egy felfedező utat, egyre nagyobb területét ismerte meg a hajónak. Majd leült olvasni valamelyik parkban.

Meglepte és meghatotta, amikor famut este 840-kor megszólalt a suagja, és egy ismeretlen férfi arca nézett rá. Meghívta, hogy nézze végig az indulást arról a helyről, ahonnan a legtöbbet láthat belőle. Ninda értetlenül nézett rá, amire a férfi természetes hangon közölte, hogy ő az egyetlen a hajón, aki most először indul az űrbe, először hagyja el szülőbolygóját. Ninda nem értette, hogy ezt az idegen honnan tudja, aztán később rájött, hogy ez a kifejezés, „a hajón”, csak azokra vonatkozik, akik a nyolc lakószinten élnek, vagyis a Testvériségre. Az utasok nem számítanak. Később megtudta, hogy az utasok szórakoztatásával foglalkozó személyzet külön felköszönti és megajándékozta azokat, akik először utaznak az űrben, de utast persze a lakószintekre soha nem engednek be – még kórházi ellátást is lent kapnak, a suárbeli kis kórház fölött van a szísi nagy kórháza, aminek gyakran vannak olyan betegek, akik kizárólag ezért jöttek, utazni nem is állt szándékukban, de a Testvériség hajókórházai sokkal jobban fel vannak szerelve, mint például a szindor kórházak.

na-28 felszállás

„Semmit sem éreztem, amikor elhagytam Szindoriát. Ami mögöttem volt, az egy cseppet sem hiányzott. Ami előttem állt, arról pedig nem sejtettem semmit.”

Ninda:
Életem egy falevélen,
5. sómir

Szindoria
Aulang Laip
43610. famut nirséhagan
840

Ninda kissé elfogódottan közeledett a széles kapuhoz, ami fölött hatalmas betűkkel állt a felirat: 2-nidzsi hingsá-sétturaszingan. Világ-vezérlőközpont. A kapu tárva volt, emberek járkáltak rajta ki-be. Ninda belépett. A kapu után rövid folyosó következett, kétoldalt ajtókkal, s a végén széles ajtó, ami Ninda érkezésére felsiklott a mennyezetbe. Óriási, kör alakú terembe lépett, ahol körben képernyők borították a falakat, s előttük emberek ültek-álltak, járkáltak. Az ajtó közelében sárga ruhás, fiatal nő álldogált, piros-fehér mintás, kerek sapka volt a fején, a derekán kis barna fegyvertáska. Ninda már tudta, hogy ez az esszidzsinna, a biztonsági szolgálat viselete.

– Ott ülj le – mutatott neki helyet a bejárat közelében. Aztán már nem foglalkozott vele. Ninda helyet foglalt és körülnézett.

A terem falain körbefutó, embermagas képernyőt részletekre osztották, tíz-tíz-kamerát adott képet a suárból, a két nagy kapu külső és belső oldaláról, s mindenféle üres területekről, amik a hajó körül voltak, a városi utcák hátsó falai és a hajótest között. Ninda ekkor tudta meg, hogy a hajó mellett keskeny üres sáv van, amit a város földje borít.

– 845 – mondta egy férfihang. A suárban és a szísiben ekkor megint megszólalt a jelzés, ami 840-kor is felhangzott már. Négy erőteljes, átható zenei hang, mindenhol hallhatóak voltak. Az első magas, aztán egyre mélyebbek. De most pár pillanatnyi szünet után megismétlődött mind a négy. Idefont, a lakószinteken semmi sem jelezte, hogy hamarosan felszáll az *Aulang Laip*.

A suárt mutató kamerákon megélnékült a nyüzsgés, az emberek most már javarészt kifelé tartottak, a városba. A nagy faliórán, ami a matik századrészeit is mutatta, gyorsan pörögtek a számjegyek. A számítógépek előtt ülő emberek nyomkodták a gombokat.

850-kor megint felhangzott odalent a jelzés, de most háromszor egymás után. A suárban tartózkodó utolsó vásárlók most már szapora léptekkel igyekeztek kifelé.

Ninda tudta, hogy aki a hajón marad jegy nélkül, azzal megvetetik a jegyet a következő állomásig, és olyan szállást kap, amilyen jut.

Egy ember besétált a terem közepére, és megszólalt. Egész csendesen beszélt, de az egész teremben zengett a hangja.

- Készülődjünk. Minden rendben?
- Minden rendben – hallatszott mindenfelől.
- Köszönöm. Várjunk.

Csendben ültek, vártak, az indulás hivatalos időpontja után még öt matit szoktak hagyni, hogy aki ki vagy be akar még szállni, kapjon egy utolsó esélyt.

A falióra 855-re váltott.

- Kérem a tifongokat – mondta a férfi.

A kamerák mutatták, amint a suár kapui bezárulnak, aztán lassan rájuk csukódnak a hatalmas tifonglemezek. Olyan vastagok lehetnek, mint egy légiautó. Ninda ebben a pillanatban boldog örömet érzett. Most már *egészen biztos*, hogy nem fogják kitenni. A tifongokat már csak a legvégső esetben nyitják ki újra. Ha emberélet fogor kockán. Azért biztosan nem, hogy egy szindor csavargónak kitegyék a szűrét.

Egy egész matiba telt, hogy a tifongok befejezzék mozgásukat és a hajó belsejét tökéletesen elzárják a külvilágtól. A széleiken egymásba kapaszkodtak a fogak, és innenől a hajóból se ki, se be.

– Hiengék indulnak – mondta csendesen a középen álló férfi. A kapitány, értette meg Ninda. Dobogó szívvel nézett rá. Ahogy a férfi körülnézett a képernyőkön, el tudta olvasni a kitűzőjét. Ilkut, ennyi állt rajta. Persze lila kitűző volt: úrhajós.

Ninda nem tudta, mik a hiengék, de nem is látott semmi változást.

- Negyven sáurg – szólt egy női hang.
- Rendben, kezdhethük emelni – felelte Ilkut kapitány. – Egy egész kettőt kérek.
- Indítom – mondta egy másik férfi. – Három... hat... kilenc... tizenkettő.

A kamerákon megmozdultak az utcák, és nagyon lassan süllyedni kezdtek. Emelkednek, gondolta Ninda. Már nem érintik Szindoria talaját.

Jól látszottak az emberek, akik felfelé néztek a hajóra. Odakint fényes nappal volt, talán a fehér órája, Ninda nem tudta megállapítani, négy napja volt már a hajón, teljesen átállt az itteni időszámításra. Ami azt illeti, abban sem volt biztos, melyik napot írják Szindorián. Illetve... ha itt nyolcvanezer ütés egy nap, ott pedig hatvankétezer, akkor... akkor ott már öt nap telt el. Huszonkettedike van.

Egy pillanatra átszaladt az agyán a gondolat: valószínűleg ez az utolsó alkalom életében, hogy érdeklí, milyen dátumot írnak Szindorián.

Olyan lassan emelkedtek, hogy fél matiba is beletelt, mire rájött, mi ennek a felszállásnak a látványossága. A város! Láthatja felülről, ahogy még soha nem látta!

Tekergette a fejét, hogy minden irányba lásson, de a képernyőnek a közvetlenül fölötte levő részét nem látta jól, és nem merte elhagyni a székét. Ahogy visszafordult a másik irányba, majdnem felkiáltott ijedtében. Ilkut kapitány ott állt előtte és

lenézett rá. Magas férfi volt, sötétbarna köntösben és nadrágban, deresedő, rövid szakálla volt. Bólintott.

– Ugye te vagy az, aki itt született és most hagyja el a szülőbolygóját? – kérdezte. A hangosítást most kikapcsolta.

Ninda zavartan biccentett.

– Gyere – nyújtotta a kezét Ilkut kapitány. – Középről jobban látsz.

Ninda megilletődve kelt föl és követte a kapitányt a terem közepére. Senki nem szólt semmit arra, hogy elhagyta a helyét – hiszen a kapitány maga hívta!

Azon az oldalon, ahol ült, felismerte a Kaÿp színházat, a kupola még mindig magasabban volt náluk. Balról a Nóyÿviñ pályaudvar homlokzatát látta, éppen akkor indult a piros járat a fővárosba, méltóságteljes lassúsággal gördült végig a pályán, s mintha csak a legvégén gyorsult volna fel, hogy aztán nekirugaszkodjon, s egy pillanat múlva csikként hasított végig az égbolton. A látvány semmiben sem különbözött attól, amit a városból is láthatott.

De emelkedtek tovább, és az épületek mögül kiemelkedett a városkupola. Kívülről még soha nem látta. Nem is tűnt úgy, mintha följük magasodna, mostanra talán ők is vannak olyan magasán. Mellette a Swâplòyn negyed toronyházai, és mögöttük a kisebbik hegygerinc, a Vûüñdroyk. Az már a Felsőváros kezdete. Sokszor látta lentről, a Kÿndareët negyedből, de annál közelebből még soha. Most jóval távolabb vannak.

– Tetszik? – kérdezte a kapitány.

Ninda bólintott, aztán gyorsan összeszedte magát, hiszen magas rangúval beszél.

– Igen, uram... vagyis... igen, kapitány. Nagyon tetszik. Köszönöm, hogy itt lehetek.

– A nevem Ilkut. Miért szólítasz kapitánynak?

Ninda ijedten nézett föl a férfira.

– Hát nem te vagy a kapitány?

– Nem. A Testvériség hajóin nincsen kapitány. Az én beosztásom hingsá-séturilgan. – A felszállás vezetője. – A rangom egyébként szíusud.

– Nincsen kapitány?...

– Nincsen. Ha te nemrég érkeztél közénk, akkor bizonyára olvastál ezt-azt a régi történelmünkről. Ma már sok minden nem úgy van, mint akkor. Régóta nincsenek már kapitányok. A mai hajók irányítása túlságosan összetett feladat, egyetlen ember kevés lenne rá. – Ilkut hangja hirtelen megint kihangosodott. – Kétszázas magasságnál kérem a sészanninokat egyhatoddal indítani.

na-29 Felsőváros

„Mítoszokat teremteni könnyű. De ha sokáig élő mítoszt akarsz, ne az igazság leplezésére használd.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
38. sómir*

A városkupola mögött kezdett kibontakozni egy nagy, sötét tömeg. Ninda kíváncsian nézte. Most meglátja a Felsővárost. Ő lesz az *egyetlen* azok közül, akik a sötétség mögött élnek, aki megláthatja a Felsővárost.

Ilkut követte a pillantását, s látta, ahogy önkéntelenül közelebb lép, hogy jobban lásson.

– Azt a hegyet nézed? Sajnos nem tudom a nevét.

– Ýđašičēn – felelte Ninda csendesen.

– Hát ezt nem próbálnám kimondani, de ha akarod, megnézhetjük közelebről. Olyan kicsi a távolság, hogy oda sem kell mennünk.

Ninda értetlenül nézett rá. Ilkut elmosolyodott és megint kihangosítva szólalt meg.

– Kérek nagyítást a szuang irányú képszeletre.

A hegy elkezdett közelebb jönni. Ninda döbbenten nézte. A Felsőváros Hegye, Lũakēān voltaképpen a szíve, központja!...

– Mi ez a hely? – érdeklődött Ilkut. – Tudsz róla mondani valamit?

– Ez a Felsőváros – lehelte Ninda.

– Úgy. S mi az a Felsőváros? Ne haragudj, én teljesen járatlan vagyok ezen a világon.

– Itt élnek a gazdagok. Vagyis... nekünk csavargóknak az a gazdag, aki házban él, de itt a leggazdagabbak élnek, csodálatos palotákban, legendákat mesélnek a gazdagságukról és a paloták szépségeiről. Lũakēān elég nagy város ahhoz, hogy sok nagyon gazdag ember éljen benne, és a Felsőváros igazán hatalmas.

– Jártál már ott?

– Nem, dehogy. Az egész hegy körbe van kerítve, és a kapukat őrzik az ervések, senki nem mehet be, akinek nincs rá engedélye.

– Á, igen, hallottam ilyen környékekről. A gazdagok elzárkóznak és a szegényeket nem engedik maguk közé.

– Mi is ilyen környéken élünk, Ilkut – jegyezte meg egy nő a hátuk mögül.

Ilkut hátrapillantott. A hegy még félig a kupola mögött volt.

– Hogyan?... Ó, igen, igazad van, Sinirta. Csak mi az egész népünket helyeztük ilyen falak mögé, aki közénk tartozik, az mind bent van, kint csak a dzserangok.

Ők viszont a saját népüket rekesztik ki. Pedig őket sosem üldözték a saját világuk szegényei, mint minket némely dzserangok.

– Hát az igaz. Bár azért meg kell mondani, hogy egyetlen ma élő dzserang sem felelős azért, mert minket valaha üldöztek.

– Magától értetődik. Én sem feltételezem róluk, hogy megtennék.

– Azért – szólalt meg egy másik férfi – a szindoriai gazdagoknak ugyanúgy a biztonság az érvük erre, mint nekünk. Nem rekesztenek ők ki senkit, csak minél több a pénzük és értékük, annál nagyobb csábítást jelentenek a bűnözőknek, és annál nagyobb a veszély is. Ők is csak biztonságban szeretnének élni, és mivel nagy a veszély, az óvintézkedéseknek is komolyaknak kell lenniük.

– Neked is igazad van – nevetett a nő.

– Kérek egy kis fordulást súnard irányban – szólalt meg Ilkut –, jobb, ha nem okozunk kellemetlen érzéseket azoknak, akik abban a toronyban vannak, és akkor már a kislány is jobban láthatja ezt a hegyet.

A képernyőn a Felsőváros hegye lassan oldalazni kezdett és kikerült a kupola takarásából. Még mindig egészen lassú volt az emelkedés is.

– Az én kedvemért?... – lepődött meg Ninda.

– Miért – mosolygott Ilkut –, nem teljesen mindegy a hajónak, hogy milyen irányban emelkedik föl? Különböznék is csak pár száz ríginről van szó. Városnézésre nem mehetünk ekkora hajóval, a lentiek szívbjait kapnának, ha a fejük fölött köröznék, de ezt a kis kitérést észre se fogják venni. Csak abban a piros toronyban, ahol azt látják, hogy távolabb kerültünk.

– A Vaiskýõn-torony – bólított Ninda anélkül, hogy odanézett volna a torony felé.

– Ha te mondd...

– Hát azt meg tudod-e mondani – szólalt meg az iménti férfi –, hogy mi az a félhenger alakú épület a torony tövében?

Ninda hátranézett a férfira, elolvasta a kitűzőjét. Auharingi. A félhengert nem nézte meg, ahogy a toronyt sem.

– Igen, Auharingi. Az a Mũikšyõn piac. Igazából nem a torony mellett van, hanem két utcával távolabb. A piacot jól őrzik, de be lehet lógni... vagyis hogy...

Elhallgatott.

– Nincsen semmi baj, Ninda – felelte a férfi jóindulatúan. – Az *Aulang Laipon* vagy, a hajódon, a családod körében. Mindenki ismeri a történetedet, vagy legalábbis már nagyon sokan, tudjuk, hol éltél és milyen életre kényszerültél ott. Nem te választottad, nincs rajta mit szégyellned.

Ninda hálásan rámosolygott és visszafordult a hegy felé.

– Hát jó... szóval be lehet lógni. Ha már bent van az ember, aránylag könnyű lopni, de ha egy kicsit ott ólálkodunk némelyik árusnál és műþrãent mutatunk, gyakran megesik, hogy ad egy kis gyümölcsöt vagy pár szendvicset, a sérültből persze, de többet, mint amennyit a jóból lopni lehetne, és nem kell utána mene-

külni. Ha ott ülök egy árus ládái mögött és eszek, akkor az ervések sem bántanak, mert tudják, hogy nem loptam.

– Bocsáss meg – szólt közbe Sinirta –, mi az, amit mutatsz az árusnak?

– Mũyprâèn. – Ninda odafordult a nõhöz, hátralépett, meghajtotta térdét és lehajtotta a fejét, két karját kissé eltartotta a testétõl, majd pár pillanat múlva ki egyenesedett.

– Ez valami üdvözlés, gondolom.

– Igen, így köszöntjük a magasabb rangút.

– Hát, azt hiszem, ki fogsz jönni a gyakorlatból, mert itt a Testvériségben senkit sem érdekelnek a rangok.

Sinirta jól gondolta. Ninda életében ekkor fordult elõ elõször, hogy azért mutatott mũyprâènt, hogy valakinek megmutassa, milyen az – és valóságos köszönés vagy köszönetnyilvánítás gyanánt már nem tette soha többé.

– Ennél komolyabb a különbség – szólalt meg Ilkut, aki még mindig ott állt Ninda mellett. – Az ilyen mozdulatok megalázkodást fejeznek ki, mi pedig nem szeretjük a megalázkodást. Azt sem, ha elõttünk alázkodnak meg, de a Testvériség tagja senki elõtt nem alázodik meg. Egymás elõtt nem is lenne értelme, dzserang elõtt meg... az olyasmi lenne, mintha visszájára fordítanánk mindazt, amiért õseink harcoltak. Én ezért soha nem tenném. Neked sem lesz rá szükséged, bár persze nyilván reflexszé vált és bizonyos helyzetekben automatikusan jön, de hát nincsen ezzel semmi gond. Majd lassan elmúlik.

A hegyoldal egyre nagyobb lett. Erdõ borította, sokkal több fával, mint amennyit Ninda valaha el tudott volna képzelni, itt, ebben a sivatagra épült városban. És köztük házak. Kisebbek, nagyobbak.

Ninda csak bámulta. Ýdašìèèn csodálatos hegye, ahol a gazdagok laknak, ott volt elõtte. Ahogy emelkedett a hajó, már kezdte felülrõl látni magát a hegyet is. És nem látott többet, mint néhány kis utcát egy hegytetõn, kisebb-nagyobb, de többségben elég egyszerű házakkal. Egyetlen palotát sem.

nbc

„Nemrég hallottam egy tévébeszélgetésben, hogy én több világot láttam, mint Rangáhuap. Persze túlzás, de nem ez a lényeg. Mikor mondhatjuk, hogy láttunk egy világot? Ha sétáltunk egyet az egyik városuk néhány utcáján, akkor már láttuk? Ugyan. Egyetlen világot ismerek igazán: ezt, itt, a talpam alatt. Sokkal jobban, mint a saját elmémet.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
440. sómir*

AZ ŰRBEN

nb-1 úr

„Ezer, százezer világot bejárhatsz – a Galaxisnak csupán a töredékét ismerheted meg. Csak egy módja van megismerni valamit, ami nagyobb a Galaxisnál. Nézz az elmédbe.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
87. sómir*

Aulang Laip
Szindoria-rendszer
43610. famut nirséhagan
870

A felszállás nem azért lett rendkívüli élmény Ninda számára, mert ekkor hagyta el először szülőbolygóját – nem is tűnődött azon, hogy vajon örökre-e, vagy visszatér-e valaha, bár ha eszébe jutott volna ez a kérdés, az lett volna rá a válasza, hogy esze ágában sincsen –: a későbbi felszállások többsége élmény volt, s a leszállások még inkább, amikor felfedezhetett egy-egy ismeretlen világot, s megfigyelhette, miben különbözik a korábbiaktól. Eleinte még nem, de később sokszor volt a kilátóban, amikor az *Aulang Laip* méltóságteljes lassúsággal aláereszkedett egy-egy világ légkörében, s nézte, hogyan válik a kép egyre részletesebbé, hogyan bontakoznak ki a táj egyre apróbb részei. De azok a világok is érdekelték, ahol kupolavárosok mellé szálltak le, kíváncsi volt a kupolán kívüli lakhatatlan, élettelen tájakra is. Apránként fedezte föl magában a kíváncsiságot mindenféle világ tájai iránt, s némi idő múltán bármerre járt a Galaxisban, mindenfelé talált érdekes látnivalót.

Most, ahogy elnézte Lūakēān városát lassan beleveszni a sivatag vörösébe, de előbb eltűnni a hegyek félkaréjában, aztán az egész félszigetet lassan a partvidék egyik kis nyúlványává zsugorodni, s végül a partvidéket is elveszni a végtelennek tetsző tengerparton, arra gondolt, hogy mennyire kicsi ez az egész. Lūakēān, az országos, sőt csillagközi jelentőségű nagyváros, amit ő hatalmasnak ismert, a síkatorok egész szövevénye csupán egy kis pont a kontinens hosszú partvidékén, de ez a partvidék is apró része csupán a világuknak – s ahogy a ritkás felhőkkel alig takart világ csakhamar kis gömbbé zsugorodott, lehetetlen volt nem gondolni arra, mennyire apró golyócska ez az egész gömb a világűr végtelenségében, és mennyi rengeteg világ van még – Vúyrd Kīyreān pedig öntelten uralkodik egy észrevehetetlenül parányi porszemecskén. Vagyis hát több ilyen porszemecskén, hiszen az

Államszövetség az anyabolygón kívül még egy csomó világot magába foglal, de ez mindegy. Ninda tanult már egyet s mást a Galaxis méreteiről. Azt nem tudta, hogy az Államszövetség mekkora voltaképpen, de az benne volt a hipnoanyagban, hogy a galaktikus történelemben még nem volt olyan állam, ami a Galaxisnak csak egy milliomodrészét egyesítette volna. Hiszen sok milliárd lakott világ van a Galaxisban. Soha senki nem tudta még megszámolni, hogy valójában mennyi.

Ahogy kiértek az űrbe, láthatóvá váltak a csillagok. Sokkal több, mint amennyit éjszakánként a nyílt városrész egén láthatott, és ahogy maguk mögött hagyták a bolygófelszín fényét, még több lett. Helyenként kis foltokká álltak össze.

– Szép, ugye? – nézett le rá Ilkut. – De majd nézd meg a Galaxis belső vidékein. Ott van csak igazán gyönyörű kilátás.

– Igen, szép – mosolygott Ninda hálásan, de őszintétlenül, mert nem mertte megmondani, hogy ő nem lát benne semmi szépet. Fehér pöttyök a nagy feketeségben. De Ilkut úrhajós. Nyilván azért lett az, mert neki tetszik ez az üres, fekete semmi.

– Köszönöm a felszállást – mondta Ilkut a kihangosító mikrofonba. – Sertan, kérlek, te következel.

– Köszönöm – szólalt meg egy másik, fiatalabb férfi az egyik asztalnál, ő is kihangosítóval. – Célállomás az Iltri, kérem a koordinátákat kiszámítani.

Ninda beharapta az ajkát, leszegte a fejét, egész testében remegett. Nem szabad nevetnie! A legnagyobb szörnyűség volna!...

Arra riadt fel, hogy Ilkut leguggol hozzá, s még valaki odaugrik, egy nő, aki a vállára teszi a kezét, s azt kérdezi:

– Mi a baj, kicsim?... de Ilkut, hiszen ez a gyerek röhög, mint a grífung.

– Nem! – jajdult fel Ninda.

– Mit nem?

– Én nem... nem röhög... – a szava elcsuklott, már a szájába gyömöszölte a kezét, hogy ne nevéssen.

– De, csak nyugodtan – mosolygott a nő –, ha nevetetnéked van, miért ne nevetnél?

– De nem szabad...

Valahogy most kicsit csillapodott a nevetetnékje.

– Már miért ne lenne szabad? Valaki megtiltotta? Szindorián talán nem szabad nevetni?

– Egy magas rangút kinevetni egy... egy csavargónak... azt nem.

– Értjük már – bólintott a nő, Ninda feje fölött összenézve Ilkuttal. – Nálunk csavargók nincsenek, a rangok pedig minket nem nagyon érdekelnek. De azt elárulod, hogy mi volt olyan mulatságos?

– A világ neve... ahogy ő... az az úr ejtette, úgy azt jelenti, hogy kocka. Amit a kërduãh játékhoz használnak. Ekkora – mutatta két ujjá között. – Arra nehéz lenne leszállni...

Most már a felnőttek is nevettek. A férfi, aki a világ nevét kimondta, közelebb gurult a furcsa székével, aminek görgők voltak az alján és a lábával a padlót nyomkodva tudta arrébb lökni magát. A többieknek is ilyen széke volt.

– Miért, hogy ejtettem? – nevetett rá.

– Ūltri – kuncogott Ninda.

– És hogy kellett volna?

– Ūltri...

A férfi zavartan nézett rá, és felvonta a szemöldökét.

– De hát ez teljesen ugyanaz – mondta meglepve, és ettől végre Nindából is kiltört a kacagás. Annyira mulatságos, hogy ezek itt egyáltalán nem hallják a különbséget!

Később Sertan elmondta, hogy leszállni nem fognak „a kockára”, csak fölvesznek néhány konténer árut egy körülötte keringő úrállomásra, s nyomban mennek is tovább. Meg is mutatta az egyik képernyőn az úrkocsit, amivel hozni fogják. Egy szögletes, szürke tárgy úszott az űrben az *Aulang Laip* felé, a hajó oldalán kinyílt egy kapu, a szürke tárgy beúszott rajta, és a kapu bezárult. Maga a hajó egy szürke tömbnek látszott, az oldalán a Testvériség jelvényével, még a jelvény is sokkal nagyobb volt az úrkocsinál. De hogy melyik mekkora, azt az űr jellegtelen, egyenletes feketeségében nem lehetett megállapítani. Persze a hajó méreteiről már volt valamicske sejtése, és ennek alapján az úrkocsi sem lehetett éppen apró – alighanem megvolt olyan magas, mint egy városi ház.

– Ez a mi hajónk? – kérdezte Ninda.

– Igen, ez a felvétel az *Aulang Laip*ről készült. Várj csak... elkérhetem a suagodat?

Ninda kivette a zsebéből és a férfi felé nyújtotta, aztán előbb gyorsan bekapcsolta. Hiszen ujjlenyomat nélkül semmit sem csinál. Sertan néhány pillanattig motozott a készüléken, aztán visszaadta. Most egy kis szürke kocka is volt rajta, ami addig nem.

– Tessék, ez a hajó térképe. Pontos és naprakész, azt is mutatja, ha valamelyik parkban egy virágcserepet arrébb tesznek. És megnézheted rajta a hajót kívülről is.

– Nahát – mondta Ninda, és majdnem meghajtotta a térdét, de aztán gyorsan javított és csak megköszönte.

Éz segíteni fog neki, hogy megismerje a hajót.

nb-2 Îdařa

„Ha a Periférián kilépsz az űrbe, csak végtelen feketeséget láatsz, elszórt csillagokkal. Csak a Belső Vidékeken és néhány további helyen tárul eléd a szépsége. Ebben a Galaxis éppen olyan, mint az elménk.”

Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
3. sómir

**Sÿndoreia
Lűakěán
57. inü 22.**

Napokba telt, hogy Îdařa ügyvivő sort kerítsen azokra az ügyekre is, amik inü tizenhetedikén érkeztek be és nem kaptak sürgős jelzést. Ezek között volt a szökevény csavargó ügye.

Az ügyvivő nem sajnálta a fáradságot, hogy végigolvassa az aktát, megnézzze a rendelkezésre álló videóanyagot, aztán felhívta a rendőrség saját kórházát.

– Ámmaït Îdařa ügyvivő vagyok a diplomáciai testülettől – közölte a diszpécserrel, és elküldte az azonosítási kódját. – Šyellan Vÿřdruoť beosztott huszadvezető állapotát szeretném megtudni.

– Máris, uram – felelte a diszpécser, és néhány gombnyomással előkereste. – Már jól van. Fel fog épülni. Kéri az aktát?

Îdařa jól tudta, mennyi bajlódással jár engedélyt szerezni egy orvosi akta kiadásához, ezért megrázta a fejét. – Nem, köszönöm. Inkább szeretnék beszélni vele.

– Kapcsolom – felelte a diszpécser, és mutatóujját lazán felmutatva elköszönt. Îdařa mosolygott. Ez a mutatóujjas dolog a fiatalok újfajta köszönése, ő még mindig értetlenül nézett, ha meglátta, az ő nemzedéke még nem így köszönt.

A diszpécser persze nem a betegszobát kapcsolta, hanem az illetékes orvost, aki azonban különösebb akadékoskodás nélkül engedélyezte a beszélgetést. No persze előzőleg jóváhagyást kért magától a betegtől. Mindenesetre rövidesen a beteg huszadvezető is megjelent a képernyőn. Ágyban volt, feküdt, a nyakán merevítő. Kötés nem volt a fején, nyilván a sisak védte meg a horzsolásoktól, zúzódásoktól. Az ügyvivő üdvözölte, néhány mondatot váltott vele az egészségi állapotáról, aztán megkérdezte, mire emlékszik a támadásból.

– Csak arra, hogy megjelent az a hatalmas kő a semmiből, aztán egy csattanás és a sötétség – felelte Vÿřdruoť. – Vagyis hát akkor azt sem tudtam, hogy kő volt, azt már a kórházban mondták, amikor magamhoz tértem.

Az ügyvivő hamarosan elkészönt, jobbulást kívánva a sérült fiatalembernek, minél később, a szokásos hivatali fekete humor szerint, hiszen aki szolgálatban sérül meg, az az egész gyógykezelés idejére megemelt illetményt kap.

Ezután felhívta az illetékes rendőri szervet, amely a Lũakẽãñ-Siollãidrõp Kõrzeti Parancsnokság Bũnũgyi Fõosztãlya Életellenes Alosztãly névre hallgatott, és néhány kérdést tett fel Kaĩl ÊÊnaħdĩt alvezetõ nyomozótisztnek, aki egy fiatal, vörösszõke hölgy volt, és kapásból válaszolt a kérdéseire.

– Tudják, ki dobta a követ?

– Igen. A támadó neve Sũyriĩn ÀÀllẽp. Helybeli csavargó, büntetlen előéletű. A helyszínen elfogták. Beismerő vallomást tett, hamarosan bíróság elé áll.

– De biztos, hogy ő dobta?

– Hogyne, ügyvivő úr. A követ az őrjárat behozta, a gyanúsított ujjlenyomatai rajta vannak, sima felület, tökéletes mintát adnak.

– Természetesen Wũyornĩ ezredes nem volt a helyszínen – jegyezte meg Îldařa szárazon.

A nõ az ajkába harapott. Sem a rendõrségnél, sem a bíróságon nem volt senki, egész Sũyndořeiãñ, aki ne ismerte volna Wũyornĩ ezredes nevét, aki a büntett helyszínen lefoglalt tárgyat utólag, a rendõrségen adta a gyanúsított kezébe, és aztán kimutatta az ujjlenyomatokat. De rájöttek, és õ került börtönbe, talán még most is ott van. Vagy talán már nem is él. Az alvezetõ nem tudta pontosan, mikor volt az az ügy, de Wũyornĩ ezredes neve azóta is fogalom. Nincs az a rendõr, semmiféle rangban, aki ne tudná pontosan, hogy egyik kollégája sem fogja tartani érte a hátát, ha ilyet csinál.

– Természetesen nem, ügyvivő úr. Ha másvalaki tenné föl ezt a kérdést, kikérem magamnak a gyanúsítást, de önnel nem tehetem.

Az ügyvivő figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– Segítsen nekem, alvezetõ asszony. Ha a követ kétséget kizáróan az ön gyanúsítottja dobta, akkor miért tették elém a feladatot, hogy kérjem ki a Testvériségtõl a bũntársát, aki eszerint – nem is bũntárs? Nem csinált semmit, csak ott volt.

– Gondolom, amikor a kérést megfogalmazták, még nem tudták bizonyosan, hogy ki dobta a követ. Egyébként a másik csavargónak is bizonyára jókora bũnlajstroma van.

– Konkrétan?

ÊÊnaħdĩt alvezetõ elvörösödött. Baklõvést követett el. Nem mondhatja valakirõl, hogy bizonyára bũnözõ, ha nem tud alapos gyanút felmutatni. Még egy csavargóról sem. A sũyndoř rendõrségen nem sokat adtak a csavargók emberi jogaira, de a szakszerûséget megkövetelték.

– Bocsánatot kérek, Îldařa ügyvivõ úr – hajtotta le a fejét. – Meggondolatlan kijelentést tettem. Visszavonom.

– Kérem – bólíntott Îldařa jóindulatúan. – Tudjuk már a másik csavargó nevét, asszonyom?

– Nem, azt nem tudjuk.

– Megkérdezték a gyanúsítottat?

– Hogyne. Nem tudja. A bandabeli csavargóneve Süsü. Mindenkit csak a ragadványnevén ismernek. A gyanúsított ragadványneve Nagyorrú, s ezt olyan régen használja, hogy az anyakönyvi nevére már nem is emlékezett, az ujjlenyomata alapján találtuk meg az anyakönyvi nyilvántartásban.

– S a másik csavargótól, gondolom, nincs ujjlenyomatunk?

– Nincsen, uram. Nyilván milliónyi helyen otthagya az ujjlenyomatát, például felmászott egy vaslétrán, amiben meg kellett kapaszkodnia, de hogyan különítjük el az övét?

– Értem, alvezető asszony. Csakhogy... vád nélkül hogyan kérjem a kiadatását?

– Ellenszegült a rendőri eljárásnak.

– De alvezető asszony... – Îdara egy pillanatra grimaszt vágott. – Önnek mint nyomozónak ez lehet elég ahhoz, hogy kiadjon valaki ellen egy körözési parancsot, de én nem állhatok ezzel a Sûunahaum Testvériség diplomatái elé. Van sejteése, mit felelnének? – ÊËnaħdît nemet intett. – Hát körülbelül azt, hogy nem is csodálják, és ez leplezetlen kritika lenne a mi rendfenntartóink tevékenységére vonatkozóan.

– A munkánkat végezzük – felelte a nő kimerően.

– Ugyan már... csak próbálja meg ezt egyszer a Testvériség akármelyik állampolgárának elmondani, az arcába vágják, hogy náluk sokkal kisebb a bûnözés, miközben sokkal kevesebb a rendfenntartó. És lehet, hogy erre *maga* tudna valamit felelni – *én* nem tudok, mert nekem képviselnem kell hazám kormányát. Ezért – Îdara gondolkodott egy pillanatig – felhívom önt és az osztályát, hogy találjanak bármiféle épkézláb vádat a szökevény ellen, és derítsék ki a személyazonosságát. Nevet, fényképet, ujjlenyomatot kérek. Még ma.

A nő bólintott. – Ahogy kívánja, ügyvivő úr.

Ez reggel volt. Délután Îdara kapott egy újabb küldeményt. Tizenhét videófelvételt tartalmazott, ahol különféle lopások helyszínén azonosították a Süsü ragadványnevű csavargót. Nyolc esetben egyértelműen ő követte el a lopást, kilencszer nem lehetett biztosan tudni, más csavargók is voltak jelen. Mindig élelmiszereket loptak, főleg gyümölcsöt, nyilván mert ezek vannak ládában kitéve az utcán – egy esetet kivéve, amikor egy kalapüzlet előtt egy hölgy egy pillanatra letette a kalapját az ott álló székre, hogy felpróbáljon egy másikat, s a kalapról egy szempillantás alatt eltűnt a kÿriańkôves boss. A hölgy háta mögött elsuhant egy feketébe öltözött, apró alak, s a boss már ott sem volt. Az arcfelismerő kamera azonosította a tolvajt azzal, akit a suár bejáratánál, a rendőr megtámadásakor láttak.

De a nevét továbbra sem tudták. A bûnügyi fõosztály vezetője írásban kért bocsánatot, amiért sem ezzel, sem az ujjlenyomattal nem szolgálhatnak.

A kÿriań súlya hat vyêp volt, és mylaĩn foglalatban volt, ami a Súyýt család jelvényét formázta. Később egy orgazda – büntetlenségért cserébe – önként adta át a rendõrségnek, mert ezt az Államszövetség semelyik világának egyetlen zugában sem lehetett volna eladni, és külföldre vitele is kockázatos. Egy csomó egyéb

drágasággal együtt vette át egy tolvajtól, akit le is füleltek és el is ítélték. Hogy őhozzá hogyan került, nem tudni.

Íldara sóhajtott. Egy megnevezetlen bűnöző kiadatását kérni, ez diplomáciai pályájának legképtelenebb küldetése – de nem tehetett mást. A többi lopással okozott kár jelentéktelen, valójában eleve fölösleges volt rögzíteni őket a nyilvántartásban – de a kýýriańbross értéke tízezer hãÿ. Ekkora értékű lopásnál kénytelen intézkedni, hiába került meg az ékszer.

Nekiült hát és megírta a kiadatási kérelmet. El is küldte a *Hongo Mai* fedélzetén működő kirendeltségre.

32.

nb-3 janníhaum

„Követheted a szabályt bármily pontosan – előbb-utóbb alulmaradsz azzal szemben, akinek egyszerűen csak igaza van.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
72. sómir, 23. singir*

Aulang Laip
Szindoria-rendszer
43610. dzsirat szammunan
751

A felszállást követő napon, amikor kijött az iskolából, kipróbálta a térképet, amit Sertan mutatott a suagján. Rengeteg beállítása volt, mindenféle nézetet tudott, sokat közülük nem is értett, hogy mire való. Először megkereste a gantirt, ahol lakott. Megnézhetette az egyes lakásokat, de a belsejüket nem, az üres volt, viszont ki volt írva, hogy ki lakik bennük. Az ő neve is ott állt a szúnik egyszerű, geometrikus betűivel.

Aztán körülnézett mindenfelé, találomra. Ezentúl így megy majd felfedezőútra, térképpel. De az első út nagyon rövid lett. A 4-tabe janníhaum – ami az iskolával szemben volt, s e pillanatban néhány lépésre tőle – a térképen piros táblával volt megjelölve. Megérintette a táblát, ami ettől megnőtt, az egész képernyőt elfoglalta, és rengeteg szöveg volt rajta, tele olyan szavakkal, amiket nem ismert.

- Lýÿ – gondolta.
- Tessék, barátom.
- Mi az a janníhaum?
- Menj be. Tetszeni fog.

Ez nem parancs volt, csak javaslat, Nindának mégsem jutott eszébe, hogy ne úgy tegyen, ahogy a barátja mondta. Eltette a suagot, fölkel és besétált a jánnihaumba.

Kis előtérbe jutott, ahonnan három ajtó nyílt; találmra benyitott a középsőn. Emberek beszélgetésének zaja fogadta, meg mindenféle zörgés, jövés-menés. Nagy terembe lépett, ahol emberek ültek hosszú padokon. Kicsit beljebb lépve már látta, hogy a teremben asztalok vannak, négyszögletesek és kör alakúak, amik körül emberek ülnek padokon. Étterem? Sokan ettek-ittak közülük, a levegőben röpködő apró gépek tányérokat és poharakat szállítottak, de ez mégsem étterem. Inkább beszélgettek, mint ettek.

Végigsétált az asztalok között, s felfigyelt valamire. Mindegyik asztal fölött a falon egy hatalmas kép függött. Tájképek. Különös idegen világok tájképei. Az egyik sivatag volt, mint Szindoriának az a vidéke, ahol ő született, de ez a sivatag nem vörös volt, hanem sárga, és az égen egy hatalmas, kékeszöld színben játszó világ volt. A következő képen egy erdőt látott, olyasfélét, mint itt a hajón a park, de sokkal több fa volt és sokkal sűrűbben – és mindent, a talajt a fák alatt és a fák ágait is befedte valamilyen különös, fehér anyag, vastag rétegben. A harmadik képen egy világot látott az úrből, egy nap fényében fürdött és barna, sárga, vörös, kék, zöld, fehér színek váltakoztak rajta. Ez egy élő, lakott világ.

A negyedik kép olyan különös volt, hogy meg kellett állnia. Fekete háttéren volt, amit ábrázolt, tehát lehetett az úrben is. Csillagok is voltak. De ő maga nem csillag volt és nem is világ. Valami úrbéli szörny? Formátlan test volt, barna, sárga, vörös megszámlálhatatlan árnyalatából álló, követhetetlenül bonyolult fonalak és formák értelmetlen összeviaskodása – és mindennek belsejében, az ezerszínű fonalaktól mindenfelől átfonva, a kék és a zöld árnyalataiban ragyogó... valami. Az egész kép úgy nézett ki, mintha egy örült festette volna, de volt benne valami megnyugtató.

– Tetszik? – szólította meg az egyik ott ülő férfi. – Sászingaur-hémuat. Így hívják.

– Mi ez?

– Ez egy csillagköd. Látod a képen a csillagokat? – Ninda bólintott, a képen mindenfelé fénylő pontok világítottak. – Akkor fogalmat alkothatsz a méreteiről. A ködök között nem számít nagyinak, de azért elérne innen a Séli-rendszerek vidékéig. Még nem láttál ilyet?

– Nem – Ninda legyőzte a kisértést, hogy valamilyen tiszteletadó megszólítást használjon –, még soha. Én itt születtem.

– Mármint hol itt? – kérdezte egy másik férfi.

– Szindorián. Csak néhány napja kerültem a hajóra.

– Nocsak, egy lieha. Ilyet is ritkán látni. Gyere, ülj le közénk és mesélj, hogy történt, hogy idejöttél.

Ninda megköszönte, helyet foglalt meghívója, egy nagydarab, ritkás hajú, idősebb férfi mellett, és elmesélte a történetet, amit már az iskolában is.

– Döbbenetes – mondta az egyik nő. – Mindig tudtam, hogy Szindoria nem éppen a sínangóri, de ez azért mégis túlzás.

– Szülőket kellene keresni neki – mondta egy másik, idősebb nő. Neki látszott a kitűzője: Szulme.

– Gondolom, a núdzsahan már hozzátott – mondta a Ninda mellett ülő férfi.

– Mit mondtál, melyik nap jöttél? – kérdezte Szulme.

– Karisszinan – felelte Ninda.

– Ma van szammunan, hát akkor épp elég idejük volt rá. Felhívom őket. Ez itt a janníhaum.

Nindának sejtelve sem volt, kiket akar Szulme felhívni, és miért fontos, hogy hol vannak, de a nő nem adott magyarázatot és nem kért jóváagyást. Elővette a suagját, valamit babrált rajta, s a fejük fölött a csillagköd hatalmas képe helyén megjelent egy szobabelső. Ninda addig nem is tudta, hogy az ott képernyő, nem papírkép. A szoba túlsó végéből egy fiatalember nézett rájuk, aztán csinált valamit, amitől váltott a kép, és már közelről látták.

Ninda kevés embert látott telefonálni Szindorián, ő maga pedig ott soha nem csinálta, de még nem tudta megszokni, hogy a szünik soha nem köszönnék. Ami azt illeti, élő találkozásnál is csak a gyerekek köszöntek egymásnak, hogy jangaut.

– Találkoztunk ezzel a lieha kislánnyal – mutatott Szulme Nindára –, aki senutkor érkezett Szindoriáról, és azóta nincs hír arról, hogy egyszer örökbefogadná valaki. Mi a helyzet?

– Igen, tudok róla – pislogott le rájuk a fiatalember, a kitűzőjén az állt, hogy Tilgut. – Van egy-két problémánk. Az első keresés nem járt sikerrel, és éppen készültünk a teljes kutatásra, amikor értesítettek, hogy a szindor hatóságok vissza akarják őt kapni. Pont erről vitáztunk nemrég.

– És megosztanád az érintettel is? Ez itt a janníhaum.

Nindának elszorult a szíve. A szindor hatóságok, az nyilván az ervé. Ez a fiú fogja tőlük megvédeni?...

– Igen, szóval két álláspont merült föl. Az egyik a merev elutasítás, miszerint a gyermeket felvettük a Testvériségbe, és mint állampolgárt nem adhatjuk ki. A másik szerint viszont a felvétel tévedésen alapult, és ebből következően... visszavonható.

– És döntöttetek?

– Nem... még nem.

Ekkor megszólalt a Ninda mellett ülő férfi.

– Szúnahaum-silgisszónaringi.

A fiú összerezsent. Ninda nyugtalanul pillantott egyikükről a másikukra.

– Tilgut – nézett Nindára Szulme –, elmagyaráznád a gyermeknek, mi az, hogy Szúnahaum-silgisszónaringi?

– Hogyne. Ez azt jelenti, hogy megkérdezzük az embereket. Mindenkit... nemcsak itt a hajón, hanem az egész Szúnahaum Testvériségben, a Galaxis minden tá-

ján... mindenkit. Persze időbe telik... Én vagyok a núdzsahan felelős gatiranja, ezért köteles vagyok ezt elrendelni, ha... ha öt felnőtt állampolgár ezt kívánja.

Négyen ültek az asztalnál, és Ninda.

– Szúnahaum-silgisszónaringi – mondta Szulme.

– Szúnahaum-silgisszónaringi – mondta a fiatalabbik nő.

– Szúnahaum-silgisszónaringi – zárta a sort a másik férfi.

– Köszönöm... akkor meg is vagyunk – bólintott Tilgut, aki a beszélgetés alatt gyors ujjomzdulatokat tett egy képernyőn, ami előtte feküdt az asztalon. – A kapcsolati hajónk a *Hongo Mai*, rögtön értesítem őket.

S kikapcsolt. A helyén ismét kirajzolódott a csillagköd.

– Egyet se félj – mondta Szulme. – Szúnahaum gondoskodik mindenkiről.

– Faran írang nuahut – dörmögte a Ninda mellett ülő férfi.

– De... de nem volt meg az öt!

– Hogyne lett volna – bólintott Szulme barátságosan. – Tilgut maga volt az ötödik. És ez itt a janníhaum.

Már harmadszor mondta.

– Mi... mi az a janníhaum?

– Hát... erre nehéz egyetlen szóban felelni. Sorgit, te bizonyára el tudod mesélni azt a történetet.

A Ninda mellett ülő férfi volt Sorgit. Bólintott.

– Hát hogyne. Az Ílgaszaumi Második súrangirjában van, a Síhaszun-sziemta nyolcadik kötetében. Síhaszun volt az a krónikás, aki leírta a Testvériség korai történetének egy némely részletét.

33.

nb-4 Síhaszun

„Azt kérdezitek tőlem, mi lett volna belőlem, ha nem ide kerülök, a Testvériségbe? Mi lett volna a Sóraszinnut hegyormából, ha egy tenger mélyére veti a vakvéletlen? Ki nézte a Sínisuált, míg az Abroncsvilág ismeretlen, lakatlan volt? Ne engem kérdezzetek, hanem Szúnahaumot.”

Ninda:

Életem egy falevélen,

52. sómir

– *Lian, lian, lian* – kezdte Sorgit, maga elé nézve az asztallapra, s Ninda érezte, amint Lýŷ megjelenik az elméjében és megteremti a kapcsolatot, ezúttal anélkül, hogy egy szót is szólna. Egyszer csak képet látott maga előtt, egy tisztást egy erdő közepén, olyan világosan, mintha ott állna. Lehunyta a szemét, s a kép még jobban kitisztult. A tisztás körül rengeteg fa volt, sokkal több, mint amennyit ő vala-

ha látott. Emberek jártak-keltek a tisztáson, különös, sosem látott ruhában, és fadarabokat hordtak a tisztás közepére. Az egyik nő odatérdelt a halomhoz, valamit csinált vele, és csakhamar tűz lobbant a tisztás közepén. Mások edényeket hordtak, kis asztalokon ennivalót készítettek elő. Beszélgettek, sétálgattak, s voltak, akik üldögéltek a fűben, összecukható székeken vagy fatörzsekből eszkábált padokon. Vajon honnan teremti elő Lýý ezeket a képeket? – *Lian, lian, lian. Idő, idő, idő. Régen volt, amikor még fiatal volt az idő. Hajdanán, amikor a szúnik még régi világunkon, Szúnahaum-sínarraómi ősi világán éltek, erdeiben, folyóinak és tavainak partjain, hegyeiben és városaiban. Síhaszun vagyok, a krónikás, elbeszélője annak, ami régen volt és ma már nincsen. Aki olvassa vagy hallgatja e szavaimat, váljon eggyé velem, akinek akkor porom sem lesz már, de élnek e szavakban azok az emberek, helyek, események, amik letűntek már akkor, amikor írtam róluk. Váljon eggyé velem és velük, és nézze letűnt világunkat azzal a szemmel, amit én kaptam azoktól, akik akkor éltek, a távoli múltban. Lian, lian, lian. Idő, idő, idő. Az idő kapcsolja össze fonalainkat mindazok fonalával, akik valaha éltek, s azok fonalaival, akik ezután fognak élni. Simnunná.*

– Simnunná – felelték az asztal körül a többiek.

– *Síhaszun, a krónikás most elmondja nektek, miként született meg a janníhaum. Mert volt az úgy egykor, hogy reggel az emberek felkeltek és dolgozni mentek, kiki a maga munkájára, a gyerekek tanulni, a felnőttek gyártani vagy természeti valamit, gyógyítani, tanítani, kereskedni, s még ezerféle dolgot. Volt az úgy egykor, hogy Szúnahaum-sínarraómi földjén az emberek elvégezték napi munkájukat és hazatértek, ellátták otthoni teendőiket, és azután elindultak megint, estefelé, de már együtt mind, orvos, tanár, munkás, kereskedő, felnőtt és gyerek, mindenki együtt felkereste a legközelebbi janníhaumot, ami lehetett erdei tisztáson vagy valaki kertjében, lehetett réten vagy a város közepén egy parkban, mindenhol volt alkalmas hely, és odament mindenki, otthon csak a nagybeteg maradt meg aki ápolta. S volt az úgy egykor, hogy este összegyűltek mind a janníhaum helyén, hoztak rőzsét, száraz gallyakat, máglyát raktak és tüzet gyújtottak, azt körülülték, beszélgettek, énekeltek, játszottak, ott vacsoráztak együtt, s aztán indultak csak haza.*

Ninda látta maga előtt mindazt, amiről a krónikás beszélt, az embereket összegyűlni a tábortűz körül, és tudta, hogy ezek a képek nem az ő képzeletében termettek. Ez a tűz, amit ezek az emberek gyújtanak, az ételük, az egész helyzet semmiben nem hasonlít arra, amikor ők tüzpálcát loptak és sütöttek valamit. Ő maga sosem tudná elképzelni ezeket a különös ruhákat, furcsa épületeket, az emberek kezében látott ismeretlen eszközöket. Ezeket a képeket Lýý valahonnan máshonnan közvetíti. Honnan? Valakinek az elméjéből? Sorgitnak sem lehetnek emlékei letűnt korokról. Senkinek, aki ma él. Ezeket a képeket nem láthatta egyetlen ember sem, akivel Lýý valaha találkozhatott. Maga Lýý sem láthatta, ő öregebb, mint bármely élő ember, de ennyire még ő sem öreg.

– Voltak újságok és voltak könyvek, voltak képes-hangos híradások, minden volt, ami kellhet ahhoz, hogy bárki megtudhassa, mi történik a világán vagy bárhol máshol a Galaxisban, anélkül hogy kilépne a szobájából. Ám a szúnik mégis összegyűltek esténként és megbeszélték, ami aznap történt, vagy ami korábban történt, vagy ami később történhet, aszerint, hogy tartotta kedvük. Így született a janníhaum, mert az emberek, amikor beszélgetni akartak, összegyűltek, s ha már így lett, enni akartak, s ha már így lett, tüzet raktak, hogy ételüket elkészítsék. Később a tűz fokozatosan jelképpé vált, mert körülötte gyűlt össze a nép.

Így történt, hogy a szúnik jobban értették a világ és a Galaxis dolgait, mint más népek gyermekei, mert ők nemcsak azt ismerték, amit a hírekben hallottak, hanem egymás véleményét is, mert figyeltek egymásra. Testvérek voltak valamennyien a janníhaum tűzének lángjainál. Így volt, barátaim, én mondom nektek mindezt, Síhaszun, a krónikás. Simnunná.

– Simnunná – mondták a többiek az asztal körül, és Ninda is mondta velük. Már értette a szót, valahonnét megformálódott a jelentése. „Bizony így van.”

– Ti tudjátok, mi a tűz, Szúnahaum népe. A tűz ad meleget, márpedig meleg nélkül megfagynánk olyan tájakon, ahol nem elég a napfény. A tűz ad fényt, márpedig mi emberek nappali lények vagyunk, akiknek szükségük van fényre. A tűz teszi lehetővé legtöbb élelmünket, mert mi nem tudjuk nyersen elfogyasztani, mint az állatok. De a tűz több ennél. A tűz az anyag egyesülése az oxigénnel, s ekként azonos azzal a vegyi folyamattal, amit táplálkozásnak, tehát életnek mondunk. Voltak népek valaha, akik élőlénynek tekintették, sőt valamilyen természetfölötti lény gyanánt tisztelték a tüzet. Talán ma is vannak ilyen népek a Galaxis végtelenségében, nem tudhatom. A tűz fontos hát – és mégsem az. Síhaszun mondja nektek, a krónikás, Szúnahaum történetének megéneklője: a janníhaumban a tüzet nem a meggyújtott faágakban kell keresni, hanem a szívekben. Galaxisunkban bizonyára sehol nem él ember, akinek tüzet kellene gyűjtania, hogy melegedhessen, ételt készíthessen, lásson éjszaka. Nem kellett akkor sem, Szúnahaum-sínarraómi földjén. Volt villanyáram. De mi, Szúnahaum népe emlékeztünk arra a bensőséges kapcsolatra, ami egykor Ősi Földön a tűzhöz kötötte az embert. Ennek emlékét őrzi a janníhaum. Azért gyűltünk össze a tűz mellett, mert ott mindenki mindenkinek testvére volt, tehát nemcsak ott, hanem bárhol. Ezentúl is ezt kell tennünk, mert Szúnahaum népe vagyunk és a háború után felvettük a Testvériség nevet. Az ősi szúni nyelvben janne tüzet jelent, haum pedig otthont, s e kettőből van a janníhaum, a tűz otthona. De ez a szó alkotja népünk nevét is, egykori ősi világunk nevet: Szúnahaum, a szúnik otthona. Most, amikor megkezdtük vándorlásunkat a Galaxis végtelenségében, s immár nincsen olyan világ, amit otthonunknak mondanánk, én mondom nektek, Síhaszun, a krónikás: van otthonunk most is és lesz ezentúl. Nézzetek a tűz táncoló lángjaiba és meglátjátok.

– Simnunná – mondták valamennyien.

nb-5 tűz

„*Ne engem kérdezz. Nézz önmagadba. Ha te nem tudod a választ, én sem tudom. Ha én tudom, tudod te is. Egyikünk sem tud többet, én nem vagyok külön nálad s te sem énnálam. Testvérek vagyunk a tűz lángjainál.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
1152.*

– Szépen beszélted el – bólintott Szulme.

– Köszönöm – felelte Sorgit. – Sokat felejtettem, de hézagosan még vissza tudom adni. Így hát, ifjú gyermeke a Testvériségnek, most már tudod, mi a janníhaum.

– Köszönöm, Sorgit – hajolt meg Ninda ültében; nemrég látta valakitől ezt a mozdulatot. – De... de itt nincsen tűz.

– De bizony van – felelte Szulme. – Ez a janníhaum csillag alakú, középen egy kör alakú tér, s abból ágazik ki hét folyosó, ezekkel az asztalokkal, ahol kisebb társaságok félre is vonulhatnak. A kör közepén megtalálod a janníhaum tüzet is.

Ninda felállt és hátralépett.

– Köszönöm, hogy elmondtátok mindezt – bólintott. – Akkor most megyek és megkeresem a tüzet.

– Találd meg életed minden egyes napján – felelték azok egyszerre, szertartásosan.

A nagy körben ívelt padsorok fogták közre a tüzet, amit már messziről meglátott. Kíváncsian lépdelt közelebb. Még soha nem látott tüzet.

Középen, egy kör alakú térségen égett a tűz, neki combig érő fal vette körül. Megállt a falnál és nézte. A körben fekete és szürke anyagdarabok heverték szét-szórva, azokon lobogtak a sárga lángnyelvek. Ahogy egy helyen elmozdultak az égő hasábok, meglátott egy hosszú pálcát, azzal nyúlt be egy lány és mozgatta meg őket. Testhez álló, fekete nadrágot és pólót viselt, nem köntöst, amit itt szoktak hordani. Egészen olyan volt az öltözéke, mint a csavargóké a sötétség mögött. De nem volt sapkája, és a mellén keresztben piros sáv húzódott ferdén, a jobb vállától a bal derekáig, s rajta közepén fehér körben hétágú csillag – a Testvériség jele.

Ninda köhögni kezdett. Valami csípte a torkát és a szemét.

– Hátrébb Szúnahaum tüzetől! – szóltak rá többen is, aztán valaki a vállára tette a kezét és elhúzta onnan.

– Nem tudod, hogy az örök tűz füstjétől nem szabad köhögni? – förmedt rá egy férfi, és egy poharat nyomott a kezébe. – Idd ezt meg, ettől elmúlik. Ha nem bírod a füstöt, miért mentél a közelébe?

Ninda kiitta a poharat; valami különleges, gyógyhatású folyadékra számított, de csak víz volt.

– Bocsánat... én nem tudtam...

– Mit?

– Én most járok itt először.

– Először?! – A férfi elképedve nézett rá. – Hát hol éltél te mostanáig?

– Szindorián – bökte ki Ninda, és felkészült, hogy elmesélje a történetét, de a férfi hirtelen csípőre tette a kezét.

– De hisz rólad olvastam éppen az imént. Szúnahaum-silgisszónaringi!

Ezt a különleges szót, amit Ninda még meg sem tudott jegyezni, olyan hangosan mondta, hogy körülöttük mindenki abbahagyta a beszélgetést.

– Ki és miért említi e helyen a Szúnahaum-silgisszónaringit? – kérdezte a lány, aki a tüzet... a tüzet... Ninda nem tudta kigondolni, mi lehet az, amit a lány csinált a pálcával a tűzben.

A férfi a homlokára tette a kezét.

– Bocsáss meg, Tűz Őrzője, amiért megzavarom Szúnahaum nyugalmát. Adzsvut vagyok, a Felhő gyermeke, ez a kislány pedig Szúnahaum-silgisszónaringi, csak néhány pillanattal ezelőtt olvastam a híradást. Azért köhögött az örök tűz füstjétől, mert liukan-lieha.

Elképesztően szertartásosan beszéltek mindketten. Ninda minden erejével figyelt, hogy követni tudja az eseményeket, ami nem volt könnyű ezzel a rengeteg ismeretlen szóval.

A lány bólintott.

– Szúnahaum érti és megérti figyelmetlenségeket. A Csillagok őrizték lépteit.

S ezzel visszatért a munkájához, bármi volt is az. Adzsvut pedig Nindához fordult.

– Bocsáss meg te is, amiért kellemetlen helyzetbe hoztalak a Tűz Őrzője előtt.

Nindának fogalma sem volt, mit mondjon. Még soha nem kértek tőle bocsánatot, és most, amikor ez bekövetkezett, el sem tudta képzelni, hogy mit kellene megbocsátania. Egy árva szót sem értett a történetekből. De nem kellett mondania semmit, a férfi helyet mutatott neki az egyik padosor végén, ő pedig a mellette levő sor végére ült le, így szemben voltak egymásnak, s oldalt a tűznek. Ninda arra gondolt, talán nem szabad a tűznek hátat fordítani, de aztán látott embereket, akik pont a hátukkal fordultak a tűz felé.

– Amint mondtam, Szúnahaum tűzének füstjétől nem szabad köhögni – mondta Adzsvut. – Tiszteletlenség az örök tűzzel szemben. Ezért van egy elég bonyolult berendezés, ami nem engedi, hogy a füst szétterjedjen, hanem fölfelé tereli és a mennyezeten elszívja. Hiszen zárt térben vagyunk, másként betöltene mindent. De azért ha közvetlenül odaállsz a Tűz Otthona elé, akkor érződik. A kicsi gyerekek, akik még nem ismerik, mindig odaszaladnak és közelről nézik, hát szoktak köhögni is, de tőlük nem vesszük rossz néven. Te már jóval idősebb vagy, de tő-

led se vehetjük rossz néven, mert liukan-lieha vagy. Tapasztalatlan jövevény, aki nemrég csatlakozott Szúnahaumhoz és még sok mindent nem tud. Először jársz a janníhaumban, ugye?

– Igen. Az előbb magyarázta el egy úr, hogy mi ez a hely, és rögtön kérték azt a... hosszú nevű dolgot.

– Szúnahaum-silgisszónaringi. Véleményt kell mondanunk arról, hogy mit kell Szúnahaumnak felelnie a szindoroknak rólad. Alig egy pillanattal azelőtt olvastam, hogy talákoztunk. Természetesen az a véleményem, hogy a Felhő egyetlen gyermekét sem szabad kiadni, és képtelenség, amit a núdzsahan kigondolt, hogy téged tévedésből vettek fel a családfára. Hamarosan meg is írom.

– Mi lesz... aztán?

– Hát mivel a Szúnahaum-silgisszónaringi akaratával még a Felhő Csillagai sem szállhatnak szembe, ez az akarat pedig az lesz, hogy utasítsuk el a szindorokat, itt fogsz maradni. Még nem álltál a sáhaddif elé, így nem tudod, melyik törzsbe tartozol, ugye?

– Még nem... de Adzsvut, honnan tudod, mi lesz a... az az akarat?

– Napnál világosabb. Szúnahaum nem adja ki gyermekeit. És végképp nem a szindoroknak. – Megvetés csendült a hangjából. – Mármost... bocsáss meg, természetesen a szindorokkal nincsen semmi baj. Csakolyan nép, mint bármelyik másik. A kormányzatuk az, amit nem szenvedhetünk.

Ninda nem tudott mit mondani erre, számtalanszor hallotta már, otthon is, itt is, hogy mennyire nem szeretik a szindor kormányt. Elnézett oldalra, ahol a lány megint benyúlt a tűzbe hosszú pálcájával.

– Ő a Tűz Őrzője – követte a tekintetét Adzsvut. – A tüzet folyamatosan táplálni kell, és arról is gondoskodni kell, hogy ahogy a tüzelő egy része elég, a hamu ne fedje be a többi részét. Ha elzárja a levegőtől, nem tud égni. Az Őrző forgatja meg a tüzelőt, időnként kinyit egy-egy csapóajtót, ahol a hamu lehullik a gyűjtőtartályba, és ő rakja rá a tüzelőt. Nézd azt a kis kocsit a túloldalon, azok a fehér hasábok a tüzelő. Valami különleges anyag, erre az egy célra gyártják, sorgitinek hívják.

Ninda bólintott. A szúnik élete tele van olyan dolgokkal, amikről ő azelőtt nem is hallott.

nb-6 törzsek

„Azí szokták mondani, hogy a legsikeresebb világok azok, ahol a legnagyobb jó-módban élnek. Szerintem mi szúnik vagyunk azok. Akárki vagy, akárhol jársz a szúnik között: csak bemész egy janníhaumba és családod van. Ez nagyobb erőt ad, mint bármi.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44116. ófarguhan*

Aulang Laip
Szindoria-rendszer
43610. dzsirat szammunan
950

Késő este volt már, de Ninda még itt maradt a janníhaumban. Itt is vacsorázott és közben is beszélgetett az emberekkel. A janníhaumnak mind a hét szárnyán volt néhány kis beugró, dzsilaun volt a nevük, azokban mindenféle konyhaeszközök voltak, és bárki beléphetett, rendelhetett oda élelmiszereket és készíthetett bármilyen ennivalót. Csak egyetlen szabály volt: nem kérhetett érte pénzt, ha bárkinek ad belőle. Máshol igen, itt nem. Ninda nem tudott főzni, de nem szorult az automatákra – azok is voltak a janníhaumban, valójában mindenfelé voltak a hajón –: a janníhaumban az volt a szokás, hogy aki a közelben volt, azt megkínálták, főleg a gyerekeket, ráadásul csakhamar terjedni kezdett a hír, hogy ő a Szúnahaum-silgisszónaringi, és mindenki órá volt kíváncsi. Több emberrel beszélgetett ezen az estén, mint egész addigi életében. És mindenki megkínálta, aki készített valamit a közeli dzsilaunokban. Evett egy suahu nevű ételt, ami úgy készült, hogy egy kisebb cipó belsejét megtöltötték mindenféle zöldséggel, hússzeletekkel és valami mártással, aztán megsütötték. Utána evett egy csomó aprósüteményt, kis kerek, színes, édes valamiket, azokat egy fiatal lány csinálta, a suahut meg egy öregember. És olyan íhafit ivott hozzá, amihez egy házaspár ott helyben préselte ki a gyümölcsök levét valami különleges eszközzel, négyféle gyümölcsből.

Kilencszázötvenkor szólalt meg a suagja, a képernyőről egy egészen sötét bőrű nő nézett rá, Semuri.

– A Szúnahaum-silgisszónaringi felelős gauranja vagyok – kezdte, a szúnik szokása szerint minden bevezető nélkül. – A folyamat leállítására nincs hatalmam, de az emberek véleménye nem fog számítani. A törvényeink néha nem egyszerűek, de azért vannak, akik értenek hozzájuk. Az az álláspont, hogy a te felvételed a családfára esetleg tévedésen alapult, az a törvény félreértelmezése. Nincs ilyen, hogy tévedés. Ha valakit felvettek a családfára, az márpedig a Testvériség állam-

polgára és kész. Ezt nem lehet visszavonni. És ha létezne ilyen dologban tévedés, akkor sem lehetne visszavonni többé.

– Vagyis maradhatok? – csillant fel Ninda szeme.

– Magától értetődik. Olvasd ki a Sæsszin-szúnit, hogy a sáhaddif elé állhass és megkapd a törzsi identitásodat is, de ez sem ahhoz kell, hogy maradhass, az az állampolgársággal jár.

– Már kiolvastam.

– Akkor szólj holnap a tanárodnak, ő majd értesíti a sáhaddifot.

A nő ezzel kikapcsolt, szúni szokás szerint éppúgy köszönés nélkül, ahogy elkezdte.

Ninda néhány pillanatig bámulta az üres képernyőt, aztán rájött, mit tenne most egy szüetett szúni. Eltette a suagot és odalépett egyik új ismerőséhez, Skaréhez, az öreghez, aki a suahut készítette. Most már nem csinált többet, az egyik padon ült az örök tűz közelében és két barátját figyelte, akik egy kis táblán valamilyen figurákkal játszottak.

– Skare...

– Tessék.

– Az imént hívtak föl és azt mondták, a sáhaddif elé kell állnom.

Skare bólintott, a barátja, Herszakin pedig azt mondta, úgy van.

– Kicsi vagy még hozzá, de liukan-lieha vagy, nincsenek szüleid. Úgy helyes, ha nem halogatjuk.

– Mi történik akkor?

– Felvesznek Szúnahaum törzseinek szövetségébe – mondta Skare. – Egy szúni-nak nemcsak családja és klánja van, hanem törzse is. A törzs az olyan, mint némelyik világon a nemzetek. Szindorián csak egyetlen nemzet él?

– Igen...

– Nem – szólalt meg Szamvatin, a másik játékos. – A többség szindor, de vannak harindák, kovandok, kleomok, júnerosztik, meg talán még néhány.

Ninda arcán mosoly suhant át. A szúnik annyira neveltségesen ejtik a szindor szavakat...

– Tudok kovandul és kleomul – mondta gyorsan, hogy elterelje a saját figyelmét. – Ők is ott élnek köztünk, ugyanabban a városban, de más az anyanyelvük. A Testvériségben a törzseknek is más-más nyelve van?

– Nem egészen. Vannak nemzeti kisebbségeink, és ők külön törzseket is alkotnak, de ez sem egészen igaz, mert a sziolkok például nagyrészt a szindehan-talikkurit törzsbe tartoznak, de úgy egytizedük szindehan-niszikkurit. És mindkét törzsben vannak még, akik nem sziolkok, hanem szvanerdek vagy éppen szúnik. Bonyolult dolog ez. Az a lényeg, hogy a sáhaddif majd megmondja, melyik törzsbe tartozol, és részt vehetsz a törzs hinertijén. Az a tagok gyűlése... hopp, voren.

Levette Herszakin egyik figuráját és a sajátját tette a helyére. Herszakin bólintott, aztán valami bonyolult műveletet csinált négy különböző színű figurával, és azt mondta: sindvoren. Szamvatin elképedve nézett rá.

– Úgyhogy voltaképpen a nemzeteknek a törzsekhez nem sok közük van – folytatta. – Nemzetek nálunk is vannak, Skare. Minden nagy nemzet sok kicsi nemzetből áll össze. De törzsek csak nálunk vannak.

– Én például kertan-siregit vagyok – vette vissza a szót Skare. – A kertanok nagy törzscsalád, húsz törzs tartozik hozzánk, de a siregitek a kisebbek közül vannak. Régebben többen voltunk, mostanra némileg megfogyatkoztunk, a gyerekek javarészt a somtunitok meg a szamvitek közé születnek. De hát mindannyian kertanok vagyunk...

Nindának már zúgott a feje a rengeteg névtől, de nem merte megmondani, hogy ez neki semmit sem mond. Inkább eltette ezt az értesülést – majd talán jó lesz valamire, ha ő is beletartozik valamelyik törzsbe. Sőt törzscsaládba. Eddig nem tudta, hogy törzscsaládok is vannak.

– Szindák vagyunk – bólogatott Herszakin, újabb érthetetlen szóval gazdagítva Nindát. – Az én törzsem a kertan-hauhaszit. Ez olyan, mint az unokatestvér. Nem vagyunk testvérek, mert a szüleink, vagyis a törzsünk nem azonos. De az ő szülőjük a kertan törzscsalád, vagyis mégiscsak van közöttünk rokonság, ha távolabbi is.

– És a kertan törzscsaládnak is van szülője? – kérdezte Ninda, megadva magát sorsának: ezek az öregek egész életüket úgy élték le, hogy ennek a törzsi rendszernek voltak a részesei, nekik ez az egész magától értetődő.

– Nem, a törzscsaládoknak nincsen – mondta Skare. – A törzsek azok születnek, egy-egy törzs felbomlik kisebb törzsekre, de ettől az a törzs meg is szűnik. Például nem is oly rég a szagifan törzs kettévált omdefan és norgifan törzsre, de ettől kezdve szagifanok nincsenek többé, mármint ugye aki annak született, az az marad persze, de a gyerekei már a két kisebb törzs egyikébe tartoznak. A törzscsaládok nem így jönnek létre, hanem több törzs egyesülésével. A szagifanok például a rotong törzscsaládba tartoznak, és így a két utód törzs is.

– Értem – mondta Ninda halkán. Nem akarta elkedvetleníteni ezeket a kedves öregeket, akik igazán a világon mindent elmondanak neki, csak azt az egy dolgot nem, amit tudni szeretne: mire jó ez az egész?

nb-7 hagyomány

„Egy ideig azt mondtam: „ti”. Aztán egyszer csak áttértem arra, hogy „mi”. Még nem igazán éreztem a különbséget. Azt pedig végképp nem, hogy létezik egy harmadik lépcsőfok is.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
47. sómir*

**Szindoria-rendszer
Aulang Laip
43610. higit finirrugan
359**

Ninda másnap reggel szólt Fendriának, amikor a csoport helyet foglalt az iskolában az ülőpárnákon.

– Egy hölgy azt mondta, neked szóljak, hogy kiolvastam a Sésszin-szúnit és a sáhaddif elé állhatok.

– Ó, igen – bólintott a tanárnő. – Nekem kell értesítenem őket. Ők fogják megmondani, mikor találkoztok, viszont neked kell megmondanod, hogy melyik janníhaumban.

– A janníhaumban fogunk találkozni?

– Hogyne. A törzsi felvétel olyan családi esemény, ami az egész közösségre kihat, tehát a janníhaumban van a helye.

– Akkor ebben itt, az iskolával szemközt.

– Rendben van. És szükséged lesz egy segítőre, akit te választasz.

– Hát... Szinensi – mondta ki Ninda az első nevet, ami eszébe jutott. Szinensi reakciója nagyon megdöbbenetete. A lány talpra ugrott és a szája elé kapta a kezét.

– Vivivivi... hogy én?! De hát... – Hirtelen elkomolyodott és mindkét kezét a combjára téve gyors mozdulattal meghajolt. – Köszönöm a megtiszteltetést, sáhaddahum. Hűséges kalauzod leszek utadon, s ügyelni fogok, hogy megvilágítsák neked a Felhő Csillagai.

– Simnunná – mondták kórusban a többiek.

Ninda egy szót sem értett, s ez alighanem az arcára lehetett írva, mert mindenki mosolygott. Szinensi is, azonkívül ő ragyogott a boldogságtól és a megtiszteltetéstől. Fendria magyarázta meg.

– A sáhaddahum segítője, a sáhaddihatun fontos szereplője a sáhaddif-hinahaóran szertartásának. S ebben a formában ez ritka dolog is, hiszen nem gyakran ve-

szünk fel liehát a közösségbe. Ilyen hajókon, mint az *Aulang Laip*, talán évszázadonként egyet.

– És abból egyet sem ismerek – mondta Szinensi.

Fendria közben elővette a suagját, és aki válaszolt a hívásra, annak kivételesen köszönt. Szertartásosan, ahogy Ninda néhányszor már megfigyelte.

– Fendria köszönti *Aulang Laip* sáhaddifját.

– A sáhaddif köszönti Fendriát – felelte egy mély férfihang.

– Ninda sáhaddahum készen áll a sáhaddif elé járulni.

– Ma este nyolcszázkor módja nyílik rá.

– A 4-tabe janníhaumban – mondta Fendria.

– *Aulang Laip* sáhaddifja ott lesz és viszi a Felhő Csillagainak fényét.

– Szinensi sáhaddihatun elhozza a Sínisuál fényét – bólintott Fendria, és letette.

Ninda riadtan nézett rá.

– Ma este nyolcszázkor? De hiszen fogalmam sincs, mit kell csinálnom, vagy... semmit sem tudok az egészeől.

– Fel leszel készülve, sáhaddahum – felelte Szinensi valami egészen komoly hangon, ami teljesen idegennek tűnt a lényétől.

– Miért... miért szólítasz így?

– A sáhaddif-hinahaóran lezárulásáig így szólítjátok egymást – felelte Fendria –, meg mindenki más is így szólít benneteket. Ezt mondja a hagyomány, sáhaddahum.

– Mi az, hogy hagyomány?

Fendria egy pillanatig gondolkodott, aztán a suagjához nyúlt, és a falon megjelent egy kép. Egy nagy tér, amit magas épületek vettek körül. Néhol zöld területek, egy-két kisebb bódé, talán árultak bennük valamit. És sok-sok ember, járkáltak mindenfelé, a tér szélén járművek közlekedtek. Valamelyik emeleti ablakból készülhetett a kép, nem túl magasról. Akár a Vÿdiñuorp tér is lehetett volna Lûakëänban, de persze nem az volt.

– Próbáljuk meg egy példával – mondta Fendria. – Nézd ezt a sok embert. Szerinted ök egy nép vagy sem?

– Hát... nem tudom... gondolom, vannak közöttük helybeliek meg idegenek, mindenféle.

– Szerintem is. De ha tudni szeretnéd, kik azok, akik ugyanabba a népbe tartoznak, hogy csinálnád?

– Hát... az azonosító kártyákra rá van írva...

– Nem, nem, az nem jó. Az azonosító kártyákról csak azt tudod meg, hogy milyen állampolgárok. De sok nagyobb országban egész csomó nép él, például a Szaullit Köztársaság harminc rendszert számlál, ahol van vagy negyven lakott világ, azok egyikén készült ez a fotó. Több száz különféle nemzet él a világaikon. Kétségkívül mind szaullit állampolgár, de honnan tudod, hogy kik tartoznak a szati nemzetbe?

– Megkérdezem tőlük.

– Egyenként? Van ennek hatékonyabb módja is. Menj végig azokon a városokon, ahol szatik is élnek, az ottani naptár szerint egy bizonyos napon, és nézd az ablakokat. Talán a fele részük ki lesz világítva, és mindenféle tarkabarka dolgok lesznek kirakva. Azokban a lakásokban szatik élnek, és egy olyan ünnepet tartanak, amikor mindenhová színes díszeket raknak. Ez a hagyományuk. Meg persze még sok minden.

– És ezt minden szati megtartja – tűnődött Ninda lehajtott fejjel.

– Nagyjából. Persze ez nem száz százalékos, mert mondjuk aki nagyon öreg vagy beteg, az nem bajlódik ezzel, vagy ha valaki elutazik, az sem díszíti föl az ablakát. Mindenesetre ha tudod, hogy valaki milyen hagyományokat követ, akkor tudod megállapítani, hová tartozik. Az állampolgárság, az semmi. Az csak egy bejegyzés a számítógépben, összekötve az ujjlenyomatoddal, esetleg egy kártya, mint Szindorián.

– És mi a *mi* hagyományunk?

Talán ekkor fordult elő először, hogy Ninda úgy beszélt a szúnikról, hogy *mi*, nem pedig úgy, hogy *ti*. De senkinek sem tűnt fel a változás, még neki magának sem.

– Sok minden. A szúni hagyomány középpontjában az áll, hogy egykor egy kicsiny nép voltunk, akik otthontalanul vándoroltak a Galaxisban, néhány ütött-kopott, öreg hajón. Szegények voltunk és gyengék. Ezért vettük fel a Testvériség nevet. Ez a szó összetartozást fejez ki, azt, hogy mindannyian egy családot alkotunk. Egy szindornak egy vagy két családja szokott lenni élete során: amelyikben felnevelték a szülei, és amelyikben ő neveli föl a saját gyerekeit. Vagy esetleg valamivel több, de mindig egymás után. De egy szúni emellett a családjának érezheti a klánját, a törzsét, a hajóját és az egész Testvériséget. Egyszerre. A sáhaddif-hinahaóran szertartásával felvételt nyersz a törzsedbe, s ezáltal a Testvériségbe, ámbár ez utóbbiba már felvettek azáltal, hogy megkaptad az állampolgárságot és klántag lettél. Mégis van különbség. A te esetekben még inkább, mert te jelenleg két megszünt klánnak vagy az egyedüli tagja, ez átmenetileg megfelel, de így nincsen családod. Mostantól majd lesz: a törzsed. Persze hajód most is van.

– Ha itt születtem volna... melyik törzsbe tartoznék? – kérdezte Ninda.

– A gyerekeket úgy tekintjük, hogy beletartoznak mindkét szülőjük törzsébe, és joguk van részt venni a törzsi rendezvényeken, ahová csak a törzs tagjait engedik be. Ami egyébként igazából csak egy régesrég elkopott formáság, a törzsbeliek házastársait és gyerekeit magától értetődően elvárják, és valójában bárki bemehet. Aztán amikor a gyerekek befejezik az iskolát, akkor a sáhaddif elé állnak és megkapják saját törzsi tagságukat. A te esetekben előbb kell, mert különben nem tartoznál sehová.

Az egészen semmi értelme, gondolta Ninda. Ezzel az erővel választhattak volna neki két törzset a képzeletbeli szüleihez ugyanúgy, ahogy két klánt is választottak. Vajon megérti majd őket valaha?

nb-8 haunda

„Minden szüni ismer egy igazságot, amit a dzserangok nem: ez pedig Szúnahaum. Mi, e csoport tagjai egy olyan igazságot ismerünk, amit még a szünik sem: ezért sokkal jobban kell rá vigyázni. Nem szabad fájdalmat okoznunk nekik azzal, hogy megtudják. Vigyáznunk kell rájuk. Ez a dolgunk.”

Ninda:

*Feljegyzések az utánunk jövőknek,
1. kötet, 1. sómir, 3. singir*

– Hogyan fognak felkészülni? – kérdezte Rongami éppen azt, amit Ninda is szeretett volna tudni.

– Ninda készen áll, mert tud mindent, amit tudnia kell – felelte Fendria. – Szinensinek több a gyakorlati tennivalója, de azt mindenki tudja, aki látott már sáhaddif-hinahaórant.

– Láttam már, többször is – mondta Szinensi. – Meg hát a janníhaum is segíteni fog, biztosan nem tévesztek el semmit.

Hétszázötvenkor véget ért az iskola, de nem széledtek szét, mindenki azt mondta, látni akarja a szertartást. Átmentek a janníhaumba.

– Még rengeteg időnk van, sáhaddahum – mondta Szinensi. – Fél derki, az egy örökkévalóság. Ha az utolsó limliben kezdünk készülődni, akkor is megvagyunk vele bőven. Azaz pár dolgot elmagyarázok még addig.

Közben ők is átmentek a janníhaumba, Szinensi automatából vett két üdítőt, leültek egy kis zugba.

– A hinahaóran nagyon egyszerű dolog. Föltesznek néhány kérdést, amikre válaszolsz.

– Miről?

– Majd meglátod, sáhaddahum.

– És ha nem tudok válaszolni... sáhaddihatun?

– Tudsz. És nincs rossz válasz. Nem azt akarják tudni, tudod-e, ki volt Fuérong, hanem meg akarnak ismerni. Szóval válaszolsz. Ez egy egyszerű kis személyiségteszt. Aztán jön a sáhaddif-haukihaóran. Választasz néhány kártyalapot. Itt sincs rossz válasz. Végül kiválasztják a törzsedet, megkapod a törzsi jelvényt, haundának hívják, és mi jövőnk neked gratulálni. Ennyi az egész. Van valami kérdésed?

– Hát... hogyan viselkedjek, hogyan... hogyan üdvözöljem őket?

– Ja persze... vivivivi... te még nem láttál hinahaórant. Sehogy, sáhaddahum. Az az én dolgom. Neked semmi mást nem szabad szólni, mint amikor kérdeznek, akkor válaszolsz. Ugyanis itt most te vagy a főszereplő, te vagy a legfontosabb, és aki ennyire fontos, az nem beszél.

– Mit tegyek, amikor megkapom a jelvényt?

– Abból kettőt kapsz. Az egyiket a karodra fogjuk pecsételni. A festék pár nap alatt lekopik, de a jelvény beépül a lelkedbe. És hogy megőrizd biztosan, kapsz még egyet, ami megmarad. Vannak, akik a nyakukba akasztják, várj csak, keresek valakit...

Fölugrott és kinézett a kis beszélgetőrekeszből, körülöttük jöttek-mentek az emberek, egyszer csak megragadta egy nagylány kezét és se szó, se beszéd, behúzta Nindához.

– Nézd, sáhaddahum, neki ott a lánc a nyakában, kérlek, Szengarti, mutasd meg a jelvényedet.

A lány mosolygott és leasztotta a láncot, hogy Ninda jobban megnézhesse. A haunda egy aranykorong volt, elfért Ninda tenyerében, rajta vékony vonalakkal kidomborított, bonyolult minta. Egy spirál, amit mindenféle sugárirányú vonalak metszettek különféle helyeken, kacskaringós, érthetetlen jelek, és alatta egy feliratnak látszó valami, de olyan betűkkel, amiket Ninda nem ismert.

– Én sirhaten-nisszugit vagyok, sáhaddahum – mondta Szengarti. – A spirális forma a sirhaten törzscsalád jelvénye, és alatta a nisszugit törzs jele.

– Köszönöm, hogy megmutattad – adta vissza Ninda. A lány visszatette a jelvényt a nyakába és elment. Szinensi lehuppant Ninda mellé.

– Aztán elmehetsz a törzs rendezvényeire, ahol nagyon fognak örülni, hiszen liukan-lieha vagy, és ráadásul egészen-egészen-egészen fiatal. Egyidősek vagyunk, én száztizenhat vagyok, de én csak sok év múlva kapom meg a haundámat, amikor befejezem az iskolát.

– De most is eljársz a törzsi rendezvényekre, gondolom.

– Hát persze. Apa sáttir-nargimut, anya pedig sáttir-jaharit, vagyis ők szindák, vagyis én szindanongi vagyok, ezért valószínűleg én is a sáttir törzscsalád valamelyik törzsébe kerülök. A nargimutok sokan vannak, itt a hajón nem, de amúgy sok ezres nagy törzs, a jaharitok csak ötszázan vannak, de annak a fele itt él az *Aulang Laipon*. Vannak még sáttirok a hajón más törzsekből is, néha úgy járunk össze, hogy az egész törzscsaládból akik itt vannak, az összes sáttir. – Fölnézett, Ninda követte a pillantását. A faliórán 761 állt. – Még rengeteg időnk van. Jaj, úgy izgulok... vivivivi... még soha nem voltam sáhaddihatum...

– Gyerekek is lehetnek, gondolom.

– Hát persze, sőt leginkább gyerekek szoktak lenni. Ha valakinek csak idősebb testvére van, esetleg őt kéri föl, vagy néha egy felnőtt rokont. De leggyakrabban gyerekeket, kistestvért, másvalakit a klánból. Szülőt nem szabad, szerencsétlenséget hoz.

– Akárcsak utcasarkon kǐvǐstèt enni – mosolygott Ninda.

– Okvetlenül – felelte Szinensi nagyon komoly arccal, és elnevelték magukat.

Nagy nehezen eltelt az idő. Sétálgattak, beszélgettek az emberekkel, akik persze mind tudtak a szertartásról. Ninda kezdte gyanítani, hogy az *Aulang Laipon* mindenki mindenről tud.

790-kor Szinensi az egyik faliórára nézett, fellépett egy padra a tűz közelében, és mindkét karját kitarja, magasra emelve.

– Szúnahaum népe! – kiáltotta. – Eljönnek közénk a Felhő Csillagai, hogy találkozzanak a Sínisuál fényével! Készüljete a fogadásukra!

Leengedte karját és lelépett a padról. Egy pillanatig nézték, ahogy az emberek megindulnak mindenféle irányokba, szemlátomást céltudatosan.

– Hová mennek?

– Átöltözni – felelte Szinensi. – Mi is megyünk.

Elindultak valamerre. Menet közben Ninda észrevette, hogy egy csomóan nem mennek sehová, hanem tányérokat, edényeket rakodnak az asztalokról automata kiskocsikra.

– Nem illik ételt elöl hagyni, amikor érkeznek a Fények – magyarázta Szinensi.

Beléptek egy ajtón, amire a Testvériség hétágú csillagát rajzolták. Keskeny folyosóra értek, ahonnan többfelé ajtók nyíltak. Az egyikén ugyancsak ott volt a csillag. Szinensi benyitott. Apró szobácskába jutottak, ahol nem volt semmi más, csak egy kis asztal az egyik sarokban, rajta két négyszögletes fekete doboz.

– Ez a tiéd – mutatta Szinensi azt, amelyiken aranybetűkkel az állt: *sáhaddahum*. A másikon ezüstszínnel: *sáhaddihatun*.

Ninda kinyitotta a dobozát. Egy köntös volt benne, olyan színben, amelyet senki nem hordott az *Aulang Laipon*: fekete volt. Ahogy kiemelte, valami pirosat látott alatta.

– Tedd le a köntösödet és vedd föl ezt – mondta Szinensi. – Aztán jön a többi.

Ninda ledobta a köntösét és belebújt a feketébe, aztán fekete szandált is kellett vennie. Közben Szinensi is átöltözött. Szintén csupa feketébe.

– Most jön a sáhaddif-szianerg – emelte ki Szinensi a piros szalagot. – Piros. A vér színe. Annak a jelképe, hogy ereidben a törzsed vére kering. A régi időkben ugyanis a törzsekbe leszármazás szerint került mindenki. Ma már nem mindig van így, a te esetemben főleg nem, de ez nem számít.

Beszéd közben Ninda jobb vállára helyezte a szalagot, bal oldalon pedig leengedte a derekáig, így ferdén övezte a testét elől-hátul. Aztán kapott egy kerek, fekete sapkát, hasonlót ahhoz, amelyet Szindorián hordanak a csavargók, de ez kisebb volt, és piros volt a szegélye.

Aztán Szinensi is felvette a maga ferde szalagját, de sárgát, és a sapkáját is sárga szín szegélyezte.

S legvégül kivett a maga dobozából egy kicsiny arany hengert.

– A Sínisuál fénye – mosolygott Nindára.

nb-9 sáhaddif 1

„Miért szeretjük úgy a Felhő Csillagait és a Sínisuált? Mert védelmezik népünket az ellenségtől és gyönyörködtetik lelkünket. Ha létezett valaha a Galaxis teremő szelleme, akiben a régiek hittek, úgy a Sínisuált csakis ő teremthette.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
2. sómir, 4. singir*

Aulang Laip
Szindoria-rendszer
43610. higit fínirrugan
800

– Csak gyere utánam – mondta Szinensi, és lassú léptekkel elindult, az arany hengert két tenyerére fektetve, kissé előretartva. Ahogy a jannihaumba vezető ajtó félresiklott előttük, Ninda észrevette, hogy valami megváltozott. Teljes csend honolt a jannihaumban. Az emberek fekete lepelben álltak, fekete csuklyát borítottak a fejükre. Sokkal többen voltak, mint addig, egész tömeg, de egy útvonalat szabadon hagytak nekik a Tűz Otthonához. Szinensi megállt az ajtó előtt egy pillanatra.

- A Sínisuál fénye – mondta hangosan.
- A Sínisuál fénye – ismételték az emberek.

Ebben a pillanatban a lámpák kialudtak, sötétbe borult a terem. Hirtelen tompa, mély döndülés hangzott fel. Aztán megint és megint, egyenletes ütemben. Az egész jannihaumon végigzengett.

Elindultak, lassan lépkedve végig az útvonalon, egyenesen a Tűz Otthonához. Most csak a tűz fénye világított, és az arany henger is Szinensi tenyerén, amely egyre élénkebb, aranszínben irizáló fénnel ragyogott. De ahogy a tűz közelébe értek, Ninda újabb fényeket pillantott meg: különböző színű, világító pontokat, amik mozogtak. Emberek. Már látta őket a tűz fényében. Egy kis csoport, akik velük szemben jönnek a tűzhöz, és a fejükön vannak a fények.

- A Felhő Csillagainak fénye – mondta egy férfihang.
- A Felhő Csillagainak fénye – ismételték az emberek.

A tűznél találkoztak. Nyolc ember, ők is fekete köntösben, de nem csuklyában és nem is kerek sapkában, mint ők ketten: nekik kúp alakú, csúcsos kalap volt a fejükön, és a tetején egy-egy fénypont világított. Fehéren, kéken, sárgán, rózsaszínűn. Nem volt a jannihaumban semmi más fény, csak a lobogó tűz, a világító fénypontok a nyolc ember kalapján és az aranszínben ragyogó henger Szinensi kezében.

Senki más nem volt a közelben, csak a Tűz Őrzője lépkedett a tűz mellett és hosszú pálcájával igazgatta a tüzelőanyagot. A lángok megvilágították mindnyájukat. De aztán Ninda észrevette, hogy még valaki van a tűz mellett: még egy fekete leples alak, egy nagy dob előtt állt, annak a döngését hallották. Amikor ők odaértek a tűzhöz, a dob elhallgatott.

– A Sínisuál fénye köszönti a Felhő Csillagainak fényét – mondta Szinensi hangosan. – Ninda sáhaddahum köszönti *Aulang Laip* sáhaddifját.

– A Felhő Csillagainak fénye köszönti a Sínisuál fényét – felelte egy nő. – *Aulang Laip* sáhaddifja köszönti Ninda sáhaddahumot és Szinensi sáhaddihatumt.

Kis csend lett megint. Valahonnét odajött két gyerek, az egyik hozott egy alacsony, kerek asztalkát, a másik egy széket, az is alacsony volt és kerek, támla nélkül. A széket Ninda mögé tette, aki hozta, és megérintette a vállát. Ninda helyet foglalt a széken.

A másik gyerek eléje tette az asztalkát, Szinensi pedig ráfektette az arany hengert. Az asztalkán két kis kiemelkedés volt, a tetejükön félkör alakú mélyedéssel, a henger biztosan ült bennük.

A sáhaddif tagjai félkörbe álltak az asztal túloldalán.

– A Felhő Csillagainak képviselőjében jöttünk el hozzád – mondta a középen álló szakállas férfi. – Azért küldtek minket, hogy vizsgáljuk meg, hová helyezzünk téged a Sínisuál alatt. Mindannyian egy-egy csillag nevét vettük fel erre az időre. Én vagyok az Érahaung-szandzsé.

– Én vagyok a Dzsóningar-szími – mondta egy másik, s utánuk sorban a többiek. Nikerdan-ingszá, Áharaun-szandzsé, Ilhellin-fónird, Hauhárangi-szími, Iltellilun-szími, Hauszangir-szandzsé. Ninda remélte, hogy nem kell megjegyeznie.

– Őseink egykor apjuk törzsébe kerültek – mondta az Érahaung-szandzsé –, aztán változott a szokás, többször is, mert az idő beláthatatlan. – Ninda majdnem rámondta, hogy simunná, aztán eszébe jutott, hogy ő most fontos és nem beszél. – Ma többféleképpen dőlhet el, hogy ki melyik törzsbe kerül, vérségi kötelékeit és jellemét egyszerre vizsgálva. Mivel te lieha vagy és még nem állsz velünk vérrokonságban, csak jellemedre hagyatkozhatunk.

– Szavakat fogsz hallani – folytatta az Ilhellin-fónird. – Mindegyikre válaszolj egyetlen szóval, gondolkodás nélkül, azonnal. Azt a szót mondd, ami arról a szóról elsőként eszedbe jut. Ne gondolkodj. Nincs jó vagy rossz válasz. Nem lehet hibázni.

Ninda bólintott.

– De mielőtt ezt megkezdjük – szólalt meg Szinensi, s odaállt az asztalka másik oldalára, szembe Nindával –, bocsássuk ki a Sínisuál fényét, hogy megvilágítsa elménket.

Két tenyerét az arany henger fölé tartotta, aztán hirtelen hátralépett.

Az arany irizálás felerősödött, s egyszerre kimozdult a henger felületéből. Ívet formált a levegőben, a henger két végét kötötte össze, és gyorsan növekedett, néhány pillanat múlva nagy körré alakult, az előtte álló Szinensi arca magasságáig

ért. Mintha millió és millió aranszínű, csillámló anyagdarabka lebegett volna a levegőben, amik egyenként folytonosan változtatják helyzetüket, de az egész kör változatlan maradt.

Nindának elállt a lélegzete. Még soha nem látott ilyen gyönyörűt.

– A Sínisuál fénye – mondta Szinensi.

– A Sínisuál fénye – felelték rá valamennyien, az egész janníhaum.

– Halvány utánzata csupán a valóságosnak – mondta a Hauhárangi-szími –, de felidézi számunkra Szúnahaum szépségét. Most pedig halljuk azokat a szavakat.

– *Világ* – mondta az Áharaun-szandzsé.

– Város – felelte Ninda.

– *Utca* – mondta az Iltellilun-szími. Minden szót a sáhaddif másik tagja mondott ki, egymás után.

– Sötétség.

– *Ember*.

– Veszély.

– *Rend*.

– Börtön.

– *Szindoria*.

– Sötétség.

– *Fény*.

– Meleg.

– *Otthon*.

– Hajó.

– *Család*.

– Otthon.

– *Űr*.

– Sötétség.

– *Barát*.

Csend.

Ninda nyelve megbénult. Képtelen volt kimondani bármiféle szót.

A szertartás megakadt. Ninda riadtan várta, hogy most mi lesz.

Kis szünet után az Érahaung-szandzsé egy másik szóval folytatta, mintha mi sem történt volna.

– *Kéz*.

– L-l-lopni.

– *Ruha*.

– Fekete.

– *Étel*.

– Jóllakni.

– *Csillag*.

– Sáhaddif.

– *Sötétség*.

- Lũakêañ.
- *Szúnahaum.*
- Testvériség.
- *Törvény.*
- Verés.
- *Égbolt.*
- Kupola.
- *Tenger.*
- Fél-sziget.
- *Börtön.*
- Verés.
- *Rendőr.*
- Menekülni.
- *Dzsongit.*

Ninda kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

- Sajnos nem tudom, mit jelent ez a szó – vallotta be.
- Nem baj – felelte a Nikerdan-ingszá. – *Janníhaum.*
- Tűz.
- *Repülés.*
- Úrhajó.
- *Menekülni.*
- Ervé. Izé... így hívják Szindorián a rendfenntartókat.
- *Tűz.*
- Janníhaum.
- *Sínisuál.*

– Ööö... én azt sem tudom, hogy ez a szó mit jelent.

Kis csend lett ismét, aztán az Érahaung-szandzsé felemelte a kezét. A dob két mély döndülést hallatott.

– Köszönjük, sáhaddahum. Most második feladatod következik. – Míg beszélt, két gyerek odatolt egy-egy furcsa alakú, kerekas állványt Ninda két oldalára. – Kérlek, nézd meg ezeket a képeket a lapokon, és minden sorból válassz ki egyet. Bármelyiket. Amelyikről úgy érzed, közöd van hozzá, amelyik megtetszik. Nincs jó vagy rossz válasz. Nem lehet hibázni.

Szinensi közben megkerülte az asztalt és Ninda háta mögé lépett.

– Nézd végig őket nyugodtan és figyelmesen, sáhaddahum. Nem sürget senki. Annyi időd van, amennyit csak akarsz.

nb-10 sáhaddif 2

„A sáhaddif-haukihaóran talán a legkülönösebb pszichológiai teszt, amit ember valaha kitalált. A szúni gyerekek persze számtalanszor látják már a képeket, mire eljön az idejük. Ninda akkor először. Nála talán ezért nem működött. De inkább mert ő – Ninda.”

Sileni:
Ninda élete,
65.

Két alacsony állványon egy-egy ferde tábla, rajtuk kis sínekre állítva hat-hat sorban műanyag lapok. Minden sorban tíz. Elég nagyméretűek. Mindegyiken egy színes kép. Fölöttük fehér fényű lámpa.

Ezek tájképek különféle világokról, állapította meg Ninda. A bal oldali állványt tanulmányozta. Furcsa színű tavak, folyók, hegyek, különös sziklaalakzatok – ha ugyan sziklák valóban, némelyik formát biztosan ember alkotta. Különös növényekből álló erdők, réteken állatok. Épületek, hol a közelben, hol távolabb, néha település valahol a messzeségben. S az égen színes formák, alakzatok... olyanfélék, amiket első alkalommal látott itt a jannihaumban, csillagköd, igen. És világok is voltak az égen, némelyik szemlátomást lakott, egyik-másik hatalmas, nyilván nagyon közel van.

De hogyan válasszon közülük?

Megfordult, megnézte a másik állványt is. Azon is hasonló képeket látott.

Zavartan odapillantott Szinensire, aki nyugodtan állt mellette, kezében egy kis arany tálcával, és várakozott.

– Csak nyugodtan, sáhaddahum – mondta. – Annyi időd van, amennyit csak akarsz.

Visszafordult és elkezdte alaposabban megnézni a képeket. Egyesével, rögtön az elejéről – mivel olvasni csak szúni nyelven tudott, és a szúnik balról jobbra írnak, a legfelső sor bal szélén levő képpel kezdte. Domboldalt látott rajta, sárga fű borította – ő nem is tudta, hogy sárga is létezik –, a domb tövében egy fa, előtte patak futott át a képen. Tetszett neki. Nyugalmat árasztott magából. De a következő kép is tetszett. Este készült, a magasból. Hatalmas tűz volt rajta, de egészen másmilyen, mint a jannihaum tüze, itt mintha valamilyen folyadék szökött volna a magasba és ott fröccsent volna szét, és közben égett volna. Aztán ez a folyadék folyóvá gyűlt és előmlött a kép széléig. Ninda még soha nem hallott vulkánokról, s a kép éppen az idegenszerűsége miatt tetszett neki.

Lassan végignézte valamennyit. Már megfélemedezett arról, hogy az egész jannihaum ott áll és várja, hogy ő hogyan dönt. Csendben várakoztak, csak a Tűz Ör-zője lépkedett ide-oda és igazgatta a tüzet hosszú pálcájával.

Némelyik kép ismerős volt, legalábbis hasonlókat már látott a Hÿdaiñ moziban. Mások teljesen idegenek. Vörös sivatag, egészen olyan, mint Lûakêân körül, de szinte kocka alakú sziklák álltak ki belőle. Egy másik lapon sárga sivatag, nem is hasonlított arra, amit ismert, különös állatok sétáltak rajta, ebből tudta, hogy nem hullámzó folyadékot lát. Egy harmadikon kék, durva szemcsés anyagból álló sivatag, a méreteket egy egészen hétköznapi ház segítette megállapítani a kép sarkában; eszerint a szemcsék akkorák lehettek, mint az ökle. A képet a ház fölöttől készítették, a különös kék felület elnyúlt a messze távolba, s egy sárga-lila foltos világ fénylett fölötte az égen.

Volt egy, amin erdő és víz váltakozott, rengeteg tó és apró sziget, egy másikon meg olyan tavak, amik mintha lépcsőzetesen lettek volna egymás fölött, valami egészen fehér sziklába vájt medencékben, amikben emberek fürödtek. Egy harmadikon nagyváros, ami sok-sok kisebb-nagyobb szigeten terült el, néhol erdő övezte, de a víz élénk lila színű volt, nem kék.

Halott világok is voltak közöttük. Szürke, élettelen, levegőtlen pusztaságok, kráterekkel, s az egükön világok, volt egy, amelyikről négy is látszott egészen közelről, kettő szemlátomást lakott, felhők, tengerek és szárazföldek voltak rajtuk, az éjszakai oldalon csillogott a városok fénye. Némelyik halott világon épületek voltak, egészen másfélék, mint ahol a levegőre lehet kilépni; ezeken a világokon az összes épület egyetlen, sokszor messzire elnyúló, sokfelé elágazó tömbben volt, és látszott, hogy nagyon megerősítették a külső burkolatot.

Nagy hegyek, amiknek fehérség borította a csúcsát. De volt olyan is, ahol ragyogó kék volt a csúcsuk, és lejjebb nem zöld volt a növényzet, hanem sárga. Ha ugyan az növényzet volt. Máshol éppen a hegy csúcsáról készült a fénykép, és közelebről látszott a fehér anyag, ami az egész csúcsot befedte. Nindának sejtelve sem volt, mi lehet.

És voltak tájak, amiknek olyan részletei voltak, amiknek nevet sem tudott adni. Virágos rét, amin szürke félgömbök álltak ki a földből, s egy sárga kockát vettek körül. Kék levelű fa, az ágai között egy bonyolult, szerteágazó, tarka csőrendszerrel – hogy élőlény volt vagy valamiféle gépezet, Ninda el sem tudta képzelni. Hegyoldalból kiálló, égnek meredő szerkezet, amiből valamiféle drótok vezettek a távolba, túl a kép szélén, magasan a levegőben. Több képen is volt olyan táj, ahol az égbolt furcsán sötét és homályos volt, mintha nem is levegő lenne, hanem víz, és különös alakú állatok lebegtek benne. Talán víz alatti képek voltak? Ninda nem tudta, milyen világ van a tenger alatt.

De hogyan válasszon? Amelyik ismerős volt, azért tetszett neki – amelyik idegen, az meg azért.

Múlt az idő. A janníhaum népe türelmesen várakozott.

Ninda végignézte mind a százhusz képet, aztán lehajtott fejjel gondolkodott. Mit mondjon? Válasszon ki taláalomra néhány képet? Akkor mi értelme az egésznek?

– Mi baj, sáhadahum? – kérdezte Szinensi hosszú csend után.

– Nem tudom... nem tudom, melyiket válasszam.
– Amelyik megtetszik. Nincs rossz választás.
– De nekem... – Ninda felemelte a fejét és a Felhő Csillagaira nézett. – Nekem mindegyik tetszik – mondta hangosabban. – Nem tudok választani.

Megint néhány pillanatnyi csend. A Felhő Csillagai egymásra néztek.

– Akkor ne válassz – mondta kis szünet után az Érahaung-szandzsé. – Nem történt semmi baj. Kérlek, foglalj helyet. Elvihetitek a képeket.

Ninda sápadtan visszaült, s megint két mély dördülést hallatott a dob.

– A sáhaddif-haukihaóran sikertelen volt – jelentette be az Érahaung-szandzsé.
– Mivel többféle próbatételt elődeink nem rendszeresítettek, a hinahaóran az egyetlen eszközünk, amivel meg kell próbálnunk a sáhaddahum lelki alkatát meghatározni. Kérlek benneteket, csillagtársaim, fejtétek ki elgondolásaitokat.

A Nikerdan-ingszá kezdte, egy középkorú nő.

– Azt hiszem, csillagtársaim, a képlet rendkívül egyszerű. Ilyen kevés kérdéssel – vagy akár még százzal – ennél többet nem állapíthatunk meg, ha viszont részletesebb képet akarunk kapni, akkor ahhoz ez már nem elég, ahhoz valódi klinikai pszichotesztekre van szükség.

– Azok munkaigénye és feltérési terjedelme viszont már túlnyúlik a sáhaddif szükségletein – vetette közbe a Dzsóningar-szími.

– Kétségkívül, csillagtársam. Tehát a képlet, amit kaptunk, így szól: a sáhaddahum egész eddigi életútját az határozta meg, hogy egy rettegésben élő, örökösen menekülésre kényszerített, számkivetett csoport tagja. Egyetlen pont van az életében, ahol biztonságra talált, ami a révbe érést jelenti számára: ez a hajó, a Testvériség, Szúnahaum. Ennek alapján azonban nem tudjuk törzsbe sorolni, hiszen a Testvériségben senki sincs, akinek életútja ilyen elemeket tartalmazna.

Ninda megriadt. Még mindig nem értette ugyan, hogy ez miért fontos, de szeretete volna, ha megkapja törzsi besorolását.

– Kíván még valaki szólni, csillagtársaim? – kérdezte az Érahaung-szandzsé rövid szünet után.

Senki nem kívánt szólani.

– Szavaznunk kell – mondta az Érahaung-szandzsé.

nb-11 sáhaddif 3

„Előbb zuhan le a Sínisuál – ezt olyasmikre szokták mondani, aminek lehetetlen voltát kívánják hangsúlyozni.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Néhány pillanat múlva odaszaladt egy gyerek, de nem hozzájuk, hanem Szinensi-hez, és a kezében tartott arany tálcát kicserélte egy másikra, amin fehér lapok feküdtek. Szinensi bólíntott, és végigsétált a Felhő Csillagai előtt, mindenkinek odanyújtotta a tálcát, ők fölvettek egy kicsiny, aranszínű pálcát, valamit írtak egy lapra, aztán a lapot letették a másik tálcára, amit a gyerek nyújtott oda nekik, a pálcát pedig Szinensiére. Végül Szinensi és a gyerek elcserélte egymással a tálcáját, a gyerek távozott azzal, amelyiken már csak a pálca volt, Szinensi pedig visszasétált Ninda mögé.

– A sáhaddif szavazatai – hirdette ki. – Sérirongit. Szísszanit. Liktenit. Kerdzsvut. Liktenit. Szísszanit. Ilhurangit. Liktenit. – Kis szünetet tartott. – Három szavazat a liktenit törzscsaládra.

– A likteniteknek három törzsük van – mondta a Dzsóningar-szími. – Véleményem szerint az upesz törzsbe illene a legjobban. Kérlek benneteket, csillagtársaim, szavazzatok az upesz törzsről kézfeltartással.

Mindenki feltartotta a kezét. A dob négy ütést hallatott.

– Akkor további szavazásra nincsen szükség. *Aulang Laip* sáhaddifja meghozta döntését – jelentette be az Érahaung-szandzsé. – Nindát felvettük a liktenit-upesz törzsbe.

Ninda megfigyelte, hogy már nem hívja sáhaddahumnak.

– Egyesülhet a janníhaum tüzével – mondta Szinensi.

– Simnunná – felelte a tömeg.

Mielőtt Ninda bármit kérdezhetett volna, megállt előtte a Tűz Őrzője, bal kézbe vette pálcáját és jobb kezét a homlokára tette.

– *Aulang Laip* örök tüze köszönt téged és vár, hogy magához ölelhessen. Kérlek, járulj a Tűz Otthonához és dobd be a sapkádat.

Ninda ösztönösen a fejére tette a kezét. Persze, most nem a rendes sapkája van rajta, hanem amit a szertartáshoz kapott, ez a piros szélű.

– A sapkámat?...

– Igen. Csak egészen nyugodtan. Ezért van. A sapkát a fejedről vedd le, így lelked jelképeként tekintjük.

Ninda határozott léptekkel odament a tűzhöz, levette a sapkáját és egy mozdulattal bedobta a nagy körbe. Nem pont a lángokba esett, de a Tűz Őrzője abban a

szempillantásban felkapta hosszú pálcájával, és beemelte a lángok fölé. A sapka azonnal tüzet fogott.

A dob négy mély ütést hallatott.

Ninda visszatért az asztalkához, ahol Szinensi mellett egy nő várta.

– Kerszina vagyok, a liktenit-upesz törzs haundájának hordozója.

– Ninda vagyok, csillaggyermek, lieha a Sínisuál fénye alatt – mutatkozott be Szinensi Ninda helyett. Ninda nem tudta, mit tegyen, talán ismételje el utána? De nem, ezt nem várták tőle, a nő már folytatta is.

– Az a megbízatásom, hogy átadjam neked törzsünk jelvényét. – Ninda ekkor figyelt fel a nő nyakában aranyláncon lógó jelvényre. De egy másikat vett ki a zsebéből és nyújtotta át neki, egy kisebbet. – E pillanatban csak a magam nevében köszönhetlek törzsünkben, az ünnepélyes fogadtatást hamarosan maga a törzs tartja meg.

Ninda átvette a kis jelvényt. Olyan aranykorong volt, mint amit már látott, de más volt rajta a rajzolat, finom, bonyolult sugárirányú és azokat különböző szögekben keresztező vonalak, és mindenféle jelek, amik valamiféle ismeretlen ábécére emlékeztették. Kis habozás után a nyakába akasztotta.

– Kérlek, nyújtsd a karodat.

Ninda előrenyújtotta jobb karját. Szinensi felhúzta a karján a fekete köntös ujját, jobb kézzel megfogta Ninda kezét, ballal pedig alulról tartotta a könyökét.

– A liktenit-upesz törzs haundája – mutatott föl Kerszina egy kis aranyszínű hengert. Egy mozdulattal két részre választotta, s az egyik felét rányomta Ninda csupasz alkarjára. Hűvös, fémes érintése volt.

A dob négy hangos ütést hallatott.

Kerszina elvette a hengert, összerakta és eltette, majd a sáhaddihoz fordult.

– A liktenit-upesz törzs haundihúmatja átadta Nindának a törzs haundáját – közölte velük, mintha ők nem láttak volna mindent.

– Köszönjük, Kerszina – bólintott az Érahaung-szandzsé. – Ninda, ezzel felvettelt nyertél a Szúnahaum Testvériség családjába. Mivel több sáhaddahum ezúttal nincsen, a szertartás véget ért. Szinensi, kérlek!

Szinensi meglepve kapta fel a fejét, úgy látszik, nem számított rá, hogy szólítani fogják. Ninda megfigyelte, hogy már mindkettőjüket a rendes nevén hívja, nem a szertartásban használt megszólítással.

– Miben lehetek segítségedre, Érahaung-szandzsé?

– A hinahaóran során Ninda teljes tájékozatlanságára derült fény két fogalommal kapcsolatban: dzsorongit és Sínisuál. Kérlek, Szinensi, intézkedj, hogy legalább ez utóbbival még ma megismerkedhessen, és mielőbb a másikkal is.

– Kívánságodat teljesíteni öröm és megtiszteltetés, Érahaung-szandzsé.

– Köszönöm.

Ninda megállapította, hogy még mindig szertartásosan beszélnek, és bár ők ketten visszakapták a rendes nevüket sáhaddahum és sáhaddihatun helyett, az Éraha-

ung-szandzsét Szinensi még mindig így szólítja. Talán nem tudja a valódi nevét, és nem illik megkérdezni?

Szinensi gondolkodott egy pillanatot, aztán megkerülte az asztalt.

– Mielőtt elbocsátom a Sínisuál fényét, a leghelyesebb, ha segítségül hívom önmagának megmagyarázásához. Tudnod kell, mi az, amit itt láatsz, ami elkötelezettséget fogadott melletted egész életedre.

A levegőben csillámló arany körre mutatott.

– Ez itt csak jelképe a valódinak. Lenne szíves valaki felolvasni a történetet?

– Ha megengeditek – mondta az Érahaung-szandzsé, és elővett egy suagot. Néhány mozdulatot végzett rajta. – Ez itt az Ílgszaumiban a Szúnahaum-sóhipun című kötet hetvenedik sómirja.

Megköszöri a torkát.

– *Népünk Szúnahaum világáról kapta nevét, ahol egykor éltünk. A név is azt jelenti: a szúnik otthona. Ma Szúnahaum-sínarraómi néven is emlegetjük: a szúnik elveszett otthona. A legenda szerint, melyről senki sem tudja, igaz-e, eleink egyenesen Ősi Földről vándoroltak Szúnahaumra, ahol előttük nem járt még ember, csak csenevész növényzet honolt. Ősi Föld időszámítása szerint is legalább egy évezredet éltek Szúnahaumon, de talán többet is, mielőtt a fáhaut háborúban világunk előbb lakhatatlanná vált, majd egy szörnyűséges bombázásban meg is semmisült. Népünk ezután sokáig vándorolt a közeli világok között, míg végül a saranga háború után, immár maradék világainkat is elvesztve, csavargók lettünk a Galaxis beláthatatlan útvonalain. Történetünknek ezt a részét mindenki ismeri, minden dzserang világon taníthatják, ha akarják. – Az Érahaung-szandzsé felnézett a könyvből. – Nem tudom, ismered-e ezt a szót, Ninda. Dzserangnak azokat hívjuk, akik nem szúnik, akik nem tartoznak a Testvériségbe. Ez nem valami gúnynév, egyszerűen ez a nevük. Folytatom. De van a történetnek folytatása is, amiről egyetlen dzserang sem tud és soha nem is tudhat. Sok évezreddel később egy kis felderítőhajónk elvetődött a Kerharut-ködök vidéke mögé, ahol az utolsó világ, Sasszáken után már csak a sötét felhő következik. Ez a hajó, a Jaussza berepült a felhőbe, ahol senki nem gondolta, hogy esély lenne olyan csillag születésére, amely körül lakható világ keringhet. S a Jaussza bátor kutatói mégis találtak egy lakható világot. Igaz, hogy a legkülönösebb volt minden lakható világ közül. Egykori otthonunk nevét adtuk neki: Szúnahaum. Ma ez a Testvériség saját, központi világa. Ti, akik e titoknak tudói vagytok, soha ne feledjétek, hogy titkunk soha nem juthat ki a dzserangok kezébe. Szúnahaumot a Felhő Csillagai védelmezik, mert ha ezek a csillagok másfélék lennének, a dzserang hajók már régesrég behatoltak volna a Felhőbe és megtudták volna titkunkat.*

Az Érahaung-szandzsé elhallgatott és eltette a suagot.

Ninda döbbenet hallgatta az elbeszélést. Ő tökéletesen meg volt győződve, hogy a szúniknak nincsen saját világuk, hogy az úrben vándorolnak mindannyian.

Most, hogy ezt a titkot elmondták neki, úgy érezte: most fogadták igazán maguk közé.

nb-12 Szúnahaum

„Sok millió lakott világ van a Galaxisban, s közülük számtalan, ami valahogyan különleges. De semmi sem olyan különleges, mint egy abroncsvilág. Néhány száz lakott lehet az egész Galaxisban. Közülük a legkülönlegesebb Szúnahaum.”

*Ílgaszaumi,
A Galaxis világai,
2.*

– Szúnahaum a legfuresább világ, amit valaha láttam, vagy amit valaha bárki látott – kezdte Szinensi az elbeszélést, aztán odalépett az asztalhoz. – Nézd meg.

Az arany henger fölé tartotta a kezét, és azt mondta: – Szúnahaum!

A henger meg se rezdült, de az arany kör belsejében megjelent egy világ. Szürke, kopár, vigasztalan sivatag. Tökéletesen üres volt.

– Amit látsz, azt úgy hívják: Séninnaur – mondta az Érahaung-szandzsé. – Világunknak ez a fele egymilliárd év óta nem látott napfényt, és nem is fog soha, mert mindig a másik oldalával fordul napja felé. Itt mindig majdnem olyan hideg van, mint az űrben, sötét van és nincs levegő.

Szinensi két kezével forgató mozdulatot tett a kép fölött, s az egész megfordult, most a másik fele nézett Ninda felé. Ez vörös volt, és sok apró, sárgás folt tarkította.

– Ez pedig Dzsisszáfaur – mondta az Érahaung-szandzsé. – Ez a terület mindig a nap felé fordul, éppúgy egymilliárd év óta. Örökké vulkanikus terület, ahol a forróság elviselhetetlen. Örökké süt a nap. Levegő itt sincs.

– Most pedig nézz ide – mutatott Szinensi az aranyszínű sávra, amely továbbra is körbevette a világot. – Szúnahaungaur!

A Sínisuál arany sávjából egyszer csak eltűnt egy jókora szelet, s láthatóvá vált a szürke és a vörös sivatag közötti rész. Zöld, kék, sárga, barna, mindenféle színű foltok tarkította csík.

– Ez itt Szúnahaungaur – közölte az Érahaung-szandzsé. – A fagyos és a forró terület közötti keskeny szalag az egyenlítő körül, majdnem teljes egészében a meleg félgömbön. Világunkon csak itt lehetséges az élet. Ez a Testvériség életének központja.

– Abroncsvilág – mondta a Dzsóningar-szími. – Nagyon ritkák, legalábbis azok, amelyek lakhatók is. Mindegyik különös a maga módján, de egy sincs olyan különleges, mint Szúnahaum.

– A nap örökké ugyanott áll az égbolton – mondta Szinensi. – Mindig a Forró-sark fölött. Szúnahaum nagyon lassan forog, nagyon lassan is kering, és tengelyének végével fordul napja, a Szúnahaum-sissanaurangi felé. Szúnahaum felszínén soha sehol nem váltakozik éjjel és nappal, reggel és este. Ha látszanának csilla-

gok, azok is örökké ugyanott állnának az égen. A Dzsisszáfaur-peremen jóval magasabban látod a napot, a Síninnaur-peremen egészen alacsonyan, illetve már egyáltalán nem. Dzsisszáfaur felől örökké fúj a szelíd, meleg szél, amit úgy hívnak...

– Szúnahaum-insáhirun – morajlott fel az egész jannihaum.

– Ez melegíti fel a Síninnaur-perem hűvös éghajlatát és viszi a nedvességet. És van a Sínisuál – folytatta az Érahaung-szandzsé. – Egymilliárd évvel ezelőtt egy laza szerkezetű kisbolygó Szúnahaum vonzásába került és darabjaira szakadt. Ez a kataklizma okozta azt is, hogy világunk ilyen lassan kering és forog, és ennyire megdőlt a tengelye. A kisbolygó anyaga milliárdnyi apró darabka formájában terült szét légkörünkön kívül, az egyenlítői sáv körül, valamivel szélesebb területen, mint Szúnahaungaur. Legnagyobbrészt ércartalmú kőzet, főleg értéktelen fémek alkotják: arany, platina és réz. Ettől kapta ezt a ragyogó sárga színét. Amióta ott élünk, mesterségesen fokozzuk is a Sínisuál ragyogását, kis automata hajókkal, amik a szilánkokból kiolvasztják a kőzetet és nagyjából tiszta fémeket hagynak a helyén, meg magunk is pályára bocsátunk fémdarabokat. Kérlek, Szinensi, mondd el, miért jó nekünk a Sínisuál.

– *Hémun níszi auring úlkahan* – felelte Szinensi. – Így szól a mondás. A hémun fényes barlangjába bújt. A hémun az egy állat, aminek aranysárga bundája van, kedves, szép állat. A Sínisuál is szép. Persze a legszebb lentről, a felszínről. Níszi: fényes. A Sínisuál visszaveri a napfényt, ezért Szúnahaungaur jóval világosabb és melegebb, mint nélküle lenne. Szúnahaum egén soha nem mozdul a nap, ezért még egy fa árnyékában is jéghideg lenne, mert oda soha nem süt a nap. A Sínisuálról visszaverődő fény azonban igen. Auring: barlang. A Sínisuál szélesebb Szúnahaungaurnál, így ha kíváncsi szemek tévednek oda egyszer, nem egykönnyen fedezik fel, hogy alatta élet van. Úlkahan: bebújt. Nemcsak a kíváncsi szemektől védi Szúnahaumot, hanem a meteoritoktól is, amikből van jócskán, és a Felhő megszámlálhatatlan apró részecskéje is légkörünkbe zuhan, de a Sínisuál alaposan megszűri őket.

– Kiváló ismertetés – bólintott az Érahaung-szandzsé –, csak néhány részlet szeretnék hozzátenni. Tény, hogy a Sínisuál visszaveri a napfényt, de ebben az a fontos, hogy elsősorban lefelé, mert a fény a Forró-sark felől, azaz a Sínisuál nézőpontjából alulról érkezik. A világgondozók nem kevés erőfeszítést tesznek annak érdekében, hogy növeljék a visszavert fény arányát, főleg a Síninnaur-peremen, s amióta letelepedtünk Szúnahaumon, sikerült is egy kissé kijebbné tolni a lakható terület határát. Azt pedig hadd helyesbítsem, hogy ha nem lenne a Sínisuál, akkor egy fa árnyékában is jéghideg lenne. Nem, mert a levegő természetesen keveredik, az infravörös sugarak pedig visszaverődnek. De a hegyek árnyékában valóban hidegebb van így is, például a jáhannuri síparadicsom annak köszönheti létét, hogy van ott egy magas hegység a Dzsisszáfaur-peremen, ami mögött nincsen napfény.

– Majd mutatunk képeket – vigasztalta Nindát Szinensi, látva, hogy kissé nehe-
zére esik ezt a bizarr világot felfogni. – És hát hamarosan a saját szemekkel is
meglátod majd.

– Köszönöm, hogy meséltetek róla – mondta Ninda udvariasan.

– Most pedig – emelte föl Szinensi a hangját, és megint a henger fölé tartotta
két tenyerét –, miután a Sínisuál fénye oly nagy segítségünkre volt, bocsássuk el,
míg legközelebb eljöhök hozzánk.

A dob két ütést hallatott, Szinensi lenyomta két kezét, és az egész kép
visszahúzódott a hengerbe. Szinensi ugyanazon az ünnepélyes, tiszteletteljes mó-
don vitte vissza a kis fülkébe, ahogy elhozta. Visszaöltöztek rendes köntösükbe, s
a janníhaum népe ugyanezt tette.

– Holnap szahut, a hetes utolsó napja – mondta Szinensi. – Nincs iskola. Ezen a
napon tartjuk a törzsi összejöveteleinket, menj majd el a liktenit-upeszekhez,
hogy a törzs tagjává avathassanak.

– Mikor és hová?

– Nézd meg a suagodon!

Valóban volt rajta egy ismertető. A 2-tari janníhaumban... de az nem volt
odaírva, hogy mikor.

– Egész nap – felelte Szinensi. – Akkor mész, amikor akarsz, addig maradsz,
ameddig akarsz.

– Mit kell csinálnom?

– Semmit sem *kell* csinálnod. Elmész, köszöntenek a törzsben, megkínálnak
étellel és itallal, ja igen, egyvalamit mégiscsak kell csinálnod. Körbetáncolnod ve-
lük a janníhaum tűzét.

– Hát... ezt meg tudom csinálni... – Ninda ösztönösen a sapkájára tette a kezét.
Megszokott érzés volt, hogy visszakapta. Egy szindoriai csavargó mindig hord
sapkát.

– Nem kell több sapkát bedobnod a tűzbe – nyugtatta meg Szinensi nevetve.

nb-13 upeszek

„Mit jelent egy szúni számára a klánja és a törzse? Mit jelent bárki számára a két keze?”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Aulang Laip
Szindoria-rendszer
43610. szahut muandzsán
353

Utólag nemigen tudott visszaemlékezni bármiféle különbségre az aznap esti ünneplés és a másnap délelőtti között. Este a 4-tabe janníhaumban mindenki gratulált neki, csillaggyermeknek szólították – és másnap a 2-tariban ugyanígy.

Reggel egyenesen odament, nem is reggelizett, sejtette, hogy ennivalóval kínálják majd, és nem is tévedett, egyből leültették egy nagy kerek asztalhoz, amin éppen akkor helyezték el a tálakat. Este utánaolvasott, a liktenit-upeszek száznolc-an vannak az *Aulang Laip*on – ő a százkilencedik, és persze ő az egyetlen gyerek, hiszen a gyerekek még nem kapták meg törzsi besorolásukat. Ehhez képest a jelenlevők legalább negyedrésze gyerek volt, és a felnőttek jóval többen lehettek száznolcnál. Ez a janníhaum nem csillag alakú volt, hanem olyan háromszög, aminek lekerekítették a sarkait, éppen mint a výtírh gyümölcse... a szúni neve jakkiri, ha minden igaz. Az egyik sarkában volt ez a nagy asztal, ami körül ettek, akik akartak, a másokban egy még nagyobb területen szőnyeget terítettek le, azokon ültek vagy szaladgáltak a gyerekek és óriási zsvavajjal játszottak. Azt ők is szoktak Szindorián, hasonló zsvavajjal, amikor nem volt a közelben ervés – hát az itteni gyerekek bármikor nyugodtan zsvavajoghatnak. A harmadik sarokban, illetve a saroktól némi távolságra volt a janníhaum tüze, s itt is volt egy Órző, ugyanolyan öltözékben, pálcával.

Az asztal gyűrű alakú volt, egy helyen megszakítva, hogy ki-be lehessen sétálni, és belül is padsor volt, ott is ültek. Nindát is belül kínálták helyel, egy nő azt mondta, a törzs új csillaggyermeké belülre üljön, ahol a legközelebb lehet mindenkihez, és ne legyen háttal a törzs tüzének. Hát a tűzzel szemben ült le. A haundáját nem kérték, sem a karján levőt nem kívánták látni, sem az aranyjelvényt, pedig azt is elhozta, a zsebében, nem akarta a nyakába akasztani, soha semmi nem lógott a nyakában. Itt sem hordta mindenki, sőt mint megtudta, senkitől nem várják el, hogy magával hozza. Hiszen az sem előírás, hogy csak a törzs tagjai léphetnek be az összefövetelre. Vagyis de, csak nem tartják be. Aki ezt elmondta,

egy fiatal férfi, maga sem volt liktenit-upesz, a kedvese volt az, akinek a kedvéért eljött. Legközelebb az ő törzséhez mennek.

Ez volt a hetedik napja a szúnik között, de úgy érezte, több új élmény éri, mint az előző hat napon együttvéve, talán a sáhaddif-hinahaórant leszámítva. Megkínálták mindenfélével, először is egy dzsiragup nevű apró, világosbarna süteménnyel, ez a törzsi sütemény, az összejöveteleiken szokták sütni, és kizárólag a törzs tagjai ismerhetik a receptjét – leszámítva, hogy benne van a törzsi ételek szakácskönyvében, és az készíti el magának, aki akarja. Ez mindenben így van, már megfigyelte. Az összejövetelekre csak a törzs tagjai jöhetnek el – és amúgy az égvilágon bárki. A tűz körültáncolásában is csak a törzs tagjai vehetnek részt, valamint bárki. Valaki vállalat vonva azt mondta, nem válogatnak az emberek között, és minden tűz egyforma, vagyis hogy minden janníhaumé, másmilyen tűz meg nincs is, a Testvériségben minden tűz egyúttal janníhaum is. Az egyetlen dolog, amihez tényleg a törzs tagjának kell lenni, az a különféle tisztségek betöltése.

Van néhány. Van egy törzsfőnök, Narongi, egy fehér szakállú bácsi, és a helyettese, Sihuran, aki fiatal. Mindkettőt a törzs tagjai választják – ehhez is tényleg tagnak kell lenni. Van a haundihumat, Kerszina, akinek feladata egy csomó haundát tartani a szekrényében, és amikor sáhaddif-hinahaórant tartanak valahol, akkor elmenni kellő számú példánnyal, hátha valakit az ő törzsükbe sorolnak be, és akkor át kell adnia egyet, meg a jövevény karjára nyomni a törzs pecsétjét. Meg van a törzs emlékezete, Sineszti, akinek az a dolga, hogy feljegyezzen mindenféle történetet a törzs tagjairól, és az majd bekerül az Ílgaszaumba, a szúnik nagy könyvtárába, ahol mindenről vannak írások. A törzseknek is van ott mindnek külön területe. És van a törzsi varázsló, akinek az égvilágon semmi dolga, nem is lehet, mert ezerháromszáz éves öregasszony, Ásanargi a neve, és néhány éve már nemigen tud többet, mint üldögélni a janníhaum tüze mellett a kényelmes karosszékében, és néha motyogni valamit. De amíg fiatalabb volt, nem ő volt a varázsló, csak nagyon öreg ember lehet varázsló. Amikor Ninda megkérdezte, mi a varázsló dolga, Sékardan azt felelte, semmi, varázslatok nem léteznek, tehát varázslók sem.

Naronginak két fia van, ők is már idősek, Szúhavauti és Angraszéti. A felesége már nem él. Szúhavautinak két felesége van, vagyis hát Inkali már nem a felesége, de három gyerekük van, Sziemun, Ilpalangi és Nertina, Sziemunnak is van már választottja, Angrahati. Szúhavauti második feleségét Ankéraninak hívják, két ikerlányuk van, Siengi és Szuangi. Angraszétinek és a feleségének, Sirongéminek négy gyereke van, Engrihu, Karangi, Szauhandé és Angrovauni. Engrihu felesége Siorni, a lányuk neve Szésszuni. Karangi férje Intariút, nekik még nincsen gyerekük. Ez körülbelül húsz ember csak a törzsfőnök családjából, akik mind itt voltak a janníhaumban, bár hogy közülük kik tagjai csakugyan a törzsnek, azt Ninda meg sem próbálta megjegyezni. A neveket se nagyon. Kész szerencse, hogy mindenki hordja a névtáblás kitűzőt, enélkül lehetetlen lenne ezeket a bonyolult neveket megjegyezni. És a törzsfőnöknek igazából nincs is nagy csa-

ládja. Ászanargi hét gyereket hozott a világra, azok is nagyon öregek már, Sékardan végigszámolta, hogy azoknak volt összesen tizenegy házassága, és azokból született huszonnégy unoka, azoknak volt harminckilenc társa, és azokkal ötvenhét gyerekük született, vagyis Ászanargi dédunokái, abból az egyik maga Sékardan, akinek semmilyen tisztsége nincsen, csak szereti böngészni a családfát. A dédunokáknak nyolcvankét párja volt, és van száztíz ükunoka, de azok nagyrészt gyerekek még. Ez összesen, mint Sékardan büszkén megállapította, háromszázharminc ember, akik mind Ászanargi leszármazottai, mert valakinek a gyerekének a párja az szintén a gyerekének számít ám, onnantól, hogy megszületik az első unoka. És ebből a rengetegből mindössze tizenheten tagjai a liktenit-upesz törzsnek, de jóval többen eljöttek ma is az összejövételre. Maga Sékardan is egy másik törzsbe tartozott. Barátságos fiatalember volt, aki szeretett sokat beszélni és sokat enni, lehetőleg egyszerre.

Sineszti nem beszélt sokat, mert a törzs emlékezetének az a dolga, hogy kérdezzen, ezért kérdezgetni kezdte Nindát mindenféléről, a korábbi életéről meg hogy milyenek találja az életet itt a hajón.

43.

nb-14 emlékezet

„Hogy milyenek találtam a szúnik életét? Hozzá kellett szokni, az igaz. Minden más lett, mint azelőtt, amikor még nem volt életem. Sokkal jobb is. Amikor belépek a törzsemhez a janníhaumba, otthon vagyok. De ha nem a törzsem tagjai vannak ott, akkor is. Nemesak a janníhaumban.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
12. sómir*

Ninda csak Sinesztitől tudta meg, hogy a beszélgetés, amit készít vele, be fog kerülni a Hatodik sűrangeriba.

– Hát... én azt sem tudom, mi az.

– Elmondom – bólintott Sineszti, aki nemesak a törzs emlékezete volt, hanem egy tipegő ikerpár apja is, ott játszottak a közelében, amíg beszélgettek. – Létezik egy mű, az Ílgaszaumi. Úgy szoktunk róla beszélni, mintha egyetlen könyv lenne, pedig a Galaxis egyik leghatalmasabb könyvtára. Tíz sűrangeriből áll, amik egyenként is óriásiak. A Hatodik sűrangerir tartalmaz mindent, amit a valaha élt szúnik szükségesnek éreztek megörökíteni magukról, családjukról, barátaikról, törzsük-ről, hajójukról vagy lakóhelyükről. Több billió írásmű, kép, videófelvétel van benne. Beláthatatlanul nagy. Nos, ebbe fog bekerülni a mi beszélgetésünk.

– És ott ki fogja megtalálni?

– Bárki. Mármint bármelyik szúni, természetesen; az Ílgaszaumi létéről a dzserangoknak nem szabad tudni.

– Úgy értem, abban az óriási sokaságban.

– A katalógus hozzárendeli a mi kettőnk nevéhez, ehhez a janníhaumhoz, a hajóhoz, az időponthoz, meg minden szóba kerülő dologhoz, emberhez, eseményhez. Ezek alapján lehet majd megtalálni.

– Értem.

– Esetleg kezdjük is el. Mesélnél valamit a régi életről, mielőtt idekerültél? Nálunk nem mindenkinek van tájékozottsága Szindoriáról.

Ninda elgondolkodott. Mi van mesélnivaló arról az életről? Egyáltalán...

– Szerintem nem volt olyan.

– Bocsáss meg, hogy érted ezt?

– Amikor idekerültem, akkor kezdődött az életem. Addig nem éltem... legfeljebb léteztem.

– Vagy úgy. Hát akkor esetleg arról, hogy milyen volt *létezni* Szindorián egy csavargónak.

– Rossz. Veszélyes... Nem hiszem, hogy *ti* szúnik, akik sohasem éltetek így, megértenétek.

– Talán nem fogjuk – nézett rá Sineszti komolyan. – De ha elmeséled, legalább megismerhetjük. Valamennyire el tudjuk talán képzelni, ha nem is mindannyian, csak azok, akiknek az átlagosnál jobb képzelőerejük van.

– Jó. Megpróbálok mesélni róla valamit.

Egy lüakēáni csavargó élete mindenféle szempontból piszkos – ezt egyszer a Főokos mondta, és Ninda emlékezett rá. A Főokos tudott ilyeneket mondani, és meg is magyarázta, hogy miért. Soha nem mosakodnak, valójában alig tudják, mi az. Ha úgy tartotta kedvük, néha lementek a Kőörő partjára fürdeni, csak persze tiszta vízzel az a rengeteg kosz nem jön le. A Főokos néha lopott szappant, vagy pénzt lopott és abból vette, ő nem volt olyan, mint ők, ő nem született csavargónak, valaha volt rendes városi lakása, művelt ember volt. Ők az ilyet úgy hívták, „okos fejű”. De nemcsak ezért volt piszkos az életük. Mindazok miatt, amiket csináltak. Loptak és raboltak, hogy valami pénzhez jussanak, és mindenféle más dolgokat is csináltak, erőszakos dolgokat. Megverték embereket, késeltek, néha ölteket. Lányokat is megtámadtak. A Kékszemű úgy kapta a nevét, hogy kapott egy iszonyú ökölcsapást egy lánytól, akit be akart rángatni egy kapualjba, és egészen földagadt és megkékült a szeme, nem is látott rá semmit, csak jajgatott vele egész nap, aztán egyszer nekirontott egy csapat ervésnek, talán nem is látta őket, vagy éppen agyon akarta veretni magát, nem tudták meg, az egyik ervés fejbe csapta a Kékszeműt, aztán megbilincseltek és belökték a nagy ketreces kocsijukba, többet nem hallottak róla. De nem mindenki járt pórul a lányokkal, a Nagylábú például csak megfenyegette őket, hogy kapnak két pofont azzal az irdatlan tenyerével, és meghunyászkodtak. A városi lányok idősebbek voltak, Ninda meg páran a bandából nem annyira, hát ők nemcsak a Nagylábúval nem mertek ellenkezni, a Lilafej-

jel se meg senkivel. A bandában általában több vezér is volt egyszerre, mert mindig szét voltak szóródva, és amikor elváltak egymástól, soha nem tudták, hogy fognak-e megint találkozni. Amikor több vezér egyszerre volt jelen, amolyan vezéri tanácsot szoktak tartani, ilyen volt az is, amikor eldöntötték, hogy belógnak a suárba és szajréznak. A Vörös volt az utolsó vezér, amikor Ninda elkerült Lūkēānból. Sokat verte a fiatalabbakat, de ő Nindát pont nem zaklatta, mert csak a fiúk érdekelték. A Kőfejű annál többet zaklatta, bár mostanában kevesebbet, mint kisebb korában.

Sineszti teljesen el volt képedve. A beszélgetésnek nem az ő döbbenete vetett véget, hanem hogy az ikrek odajöttek és igényt tartottak az apjuk figyelmére.

– Folytassuk még máskor is, ha nincs ellenedre – kérte. – Nálunk senki semmit sem tud ezekről a dolgokról, de érdekel minket, hogy hogyan élnek mások, más népek.

– Persze, folytathatjuk – bólintott Ninda, és elnézte Sinesztit meg az ikreket, ahogy játszanak. Semmilyen hatást nem tett rá, hogy felidézte a múltat, ami nyolc napja még az élete volt.

– Sikerült elhomályosítanom benned az események érzelmi hatását – szólalt meg Lỳy a gondolataiban. – Emlékszel mindenre, de úgy, mintha valaki mással történt volna.

– Igen, valahogy így – felelte Ninda közönyösen. – Pedig tudom, hogy velem történt.

– Őszintén szólva csak reménykedem benne, hogy nem lesz rád káros hatással. Nem szoktam ilyesmit csinálni, és más ivutok sem, de nem hagyhattam, hogy szenvedj.

– Köszönöm, barátom.

– Azt hiszem, jó lesz, ha elmesélsz a szúniknak mindent a szindoriai életről. Neked is jót tesz, ha beszélsz róla, és nekik is bővül a világképük általa.

– Rendben... ha kíváncsiak rá, beszélek nekik róla.

– Kíváncsiak lesznek. Minden ember kíváncsi, és a szúnik is emberek.

– Az ivutok nem kíváncsiak?

– Dehogynem. Mi is azok vagyunk, ebben nem különbözünk tőletek. Ezért járjuk be a Galaxist, egy-egy emberhez társulva, mert kíváncsiak vagyunk arra a fajra, amelyik benépesítette a csillagokat.

– Ti miért nem tettétek meg?

– A mi civilizációnk más jellegű. Egyáltalán nem technikai, így mi nem is készítünk tárgyakat, a legkevésbé űrhajókat. Amíg az emberek le nem szálltak a világunkon és néhányunkat magukkal nem vitték mint kedves állatkákat, addig mi semmit sem láttunk a világunkon kívül a Galaxisból.

– A te világod hol van?

– Nagyon messze innen.

– És hogy néz ki?

– A szúni neve Sillau. Csupa erdő és mező, nagy hegyek, tavak és néhány kisebb tenger, érintetlen természet az egész. Mi nem építünk házakat, nincsen rájuk szükségünk, az emberek ezért is állatnak hisznek, meg mert nem tudunk beszélni. Ők pedig nem gyarmatosították a világunkat, bár amúgy tökéletesen lakható lenne emberek számára is. De mi gondoskodtunk róla, hogy eszükbe se jusson efféle. Csak leszáll néha egy-egy kisebb hajó, amikor mi úgy kívánjuk, egy-két ivutot leteasz, másokat elvisz, és utólag egyetlen ember sem emlékszik, hogy ott jártak.

44.

nb-15 légültetvények

„Köszöndás, hogy a legpáratlanabb élmény a Sésszanirrógandi csúcsán állni és nézni a hat napot, amint egymás után alábuknak a Súaf ormai mögött. Kipróbáltam. Nem ér fel egy csendes délutánnal a kedvesed karjaiban.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szianhoz,
57. sómir*

Aulang Laip Szindoria-rendszer 43610. senut nahangan 497

Másnap az iskolában éppen ebédhez készülődtek, amikor a hajó pályára állt az Ilt-ri körül, aminek a nevét a szúnik úgy ejtették, mint a játékkockáét. Fendria bekapcsolta a képét a fali nagy képernyőre. Életlen, lakhatatlan világot láttak, persze gömb alakút, egyetlenegy kupolavárossal, körülötte szürke kősvatag volt. Fendria ránagyított a város környékére, s láthatóvá váltak a sivatagban haladó nagy lánc-talpas gépek. Volt belőlük legalább húsz, Nindának sejtelve sem volt, milyen munkát végeznek.

– Több városuk is van, de innen csak ez az egy látszik. A Handiap, ahol legközelebb leszállunk, teljesen ugyanilyen, akárcsak a Galaxis lakott világainak háromnegyed része.

– Miért ilyen sok? – kérdezte Ihengri.

– Ennek egyszerű oka van. Az eredendően lakható világok nagyon kevesen vannak... ha jól emlékszem, mindössze néhány tízezerről tudunk, egy lakhatatlan világ lakhatóvá tétele pedig nagyon sok idő és óriási költség. Persze sok helyen megcsinálják, százezrével vannak mesterségesen lakhatóvá tett világok. Voltaképpen a Szindoriai Államszövetség szegénységének egyik oka az, hogy mindmáig rengeteget költenek a központi világ átformálására.

Ninda bólintott.

– Sokszor láttam a Hÿdain moziban. Vÿssâkauhÿn van a Galaxis egyik legnagyobb légültetvénye, mondták is, hogy mennyi levegőt termel, de én már nem emlékszem.

Fendria mosolygott.

– Én véletlenül tudom. Kétmillió hircon a területe, és állítólag egymillió séum oxigént állít elő naponta. Amivel csakugyan bekerült a Galaxis legnagyobb ültetvényei közé, bár a teljesítménye csak töredéke a valóban legnagyobbaknak – azt hiszem, a hatodik-nyolcadik helyen áll. Mindjárt meg is mutatom az egyiket a még nagyobbak közül.

Keresett egy képet, amin furcsa alakú, függőleges rudakra futó növények voltak. A kamera elindult fölfelé, és láthatóvá vált, hogy a rudak nagyon magasak, és beláthatatlanul sok van belőlük.

– Ez Simmuta nagy ültetvénye, ők csak úgy hívják, Nagy Zöldség. Ők nem egy kis területen építkeztek, hanem egész világukon körbefutó, széles sávokban telepítették a növényeket. Egy-egy rúd olyan magas, mint a mi hajónk, és a sáv szélességében több ezer van egymás mellett. Simmuta ma már exportálni is tud oxigént.

Távolította a képet, amíg láthatóvá vált a sáv teljes szélessége, egy zöldellő, rétek és szántóföldek tarkította tájon vonult át, tó és kisváros is volt mellette. Aztán visszakapcsolta Iltri képét.

– Az olyan világokon, mint ez, csak a kupolák alatt van levegő. Viszont azt a kis területet néha nagyon szépen rendezik be. Itt nem szállunk le, de a Handiapon majd nézzetek körül. Azt fogjátok hinni, hogy a szabad ég alatt vagytok. Még repülőre is lehet ülni.

Aztán már más dolgokról beszéltek, de Ninda még eltöprengett Simmuta Nagy Zöldségéről. Gyanította, hogy rengetegbe kerülhetett – a szindoriai nagy légültetvénynek a költségeiről is beszéltek a moziban, ő nem jegyezte meg, mennyi millióba került, neki annyira fantasztikus összeg volt már egyetlen hÿ is, nem-hogy több millió. De azt is tudta, hogy Vÿssâkauhÿ méretei eltörpülnek a simmutai Nagy Zöldség mellett. Hiszen egész Vÿssâkauhÿ csak egy sziget. Jó nagy sziget, az igaz. Simmutáról tudja, hogy gazdag világ – Szindoria pedig szegény, mert túl sokat költ a központi világ, vagyis a Szindoria bolygó átfőrmálására. Simmuta miért nem lett szegény, miközben ők beláthatatlanul többet költöttek a Nagy Zöldségre, mint Szindoria Vÿssâkauhÿra? Ami azt illeti, Szindoriának nem ez az egyetlen légültetvénye. De a legnagyobb. Majdnem akkora, mint világuk összes többi légültetvénye együttvéve, ezt mondták a moziban, emlékszik.

A kérdés nem hagyta nyugodni, ezért valamivel később föl is tette Fendriának.

– Hát ez nehéz kérdés – felelte a tanárnő. – Az kétségtelen, hogy egy világ átfőrmálásához a légültetvények nem elegendők, más dolgokra is szükség van. Szindoria nem is oly rég még nagy mennyiségben importált például tengervizet, mi szállítottuk azt is. Mármint nem ezzel a hajóval, hanem akkorákkal, amikben a

vízartály nagyobb, mint az egész *Aulang Laip*. Lehet, hogy most már nem vesznek több tengervizet, ezt nem tudom biztosan. Szóval az biztos, hogy Szindoriának van mire költeni a pénzt, csak hogy virágzik a korrupció, így nehéz megmondani, hogy valójában mennyit is költenek bármire.

– Mi az a korrupció? – kérdezte Szinensi.

– Hogy is mondjam. Sok világos az a rendszer, hogy vannak bizonyos emberek, akik dönthetnek valamiről. Például hogy egy építkezésen melyik cég dolgozhasson. A cégeknek fontos, hogy elnyerjék ezeket a megbízásokat, hiszen ez jó üzlet, ezért különféle trükkökkel pénzt juttatnak a döntéshozóknak, hogy ne aszerint döntsenek, hogy az államnak mi lenne a jó, hanem az ő javukra. Csak ezt a pénzt aztán vissza is akarják kapni az állami költségvetésből, ezért addig kavargatják a számokat, amíg senki sem ismeri ki magát rajtuk és nem veszik észre, ha valamilyen alkatrészt vagy műveletet irreálisan megdrágítanak. Amúgy se sokan láthatják azokat a számokat, éppen ezért.

– De hát ez tisztességtelen – mondta Szinensi.

– Hát persze. Ezekben az ügyletekben kivétel nélkül minden résztvevő tisztességtelen, és törvénytörő is, hiszen a korrupció tilos. Ha rájönnek, megbüntetik mindenkit. Csak persze nem jönnek rá, mert akiknek az lenne a dolguk, hogy ellenőrizzék, mi folyik, azok is kellőképpen meg vannak vesztegetve.

Ninda teljesen el volt képedve. Ő soha nem hallott ilyesmiről.

– És *nálunk* nincs korrupció?

– Gyakorlatilag nincs. Persze minden emberi közösségben van bűn, úgyhogy inkább mondjuk úgy, hogy annyira megnehezítettük a korrupciót, amennyire csak lehetett. Ha neked van egy kerted, ahol silparit termesztasz, és szeretnéd eladni az *Aulang Laip* központi konyhájának, akkor az egésztől egy gép fog döntést hozni, ami megnézi, hogy mennyit tudsz szállítani és mennyiért, és az alapján határoz. No meg a silpari minőségét nem egyszer ellenőrzi, a döntéshozatalkor, hanem folyamatosan, amíg csak szállítasz. Tehát nincsen olyan ember, aki dönthet arról, hogy eladhatod-e a silparidat a központi konyhának. A gép pedig nyilván megvesztegethetetlen. De nem bízhatunk mindent gépekre, és ahol emberek vannak, ott hibák is vannak, tökéletesek mi sem vagyunk.

Nindának erről minden átmenet nélkül az jutott eszébe, amikor a sáhaddif-hinahaóran után Lýŷ bocsánatot kért tőle, amiért neki elakadt a szava annál a szónál, hogy „barát”. Lýŷ egyáltalán nem akart beavatkozni a vizsgába, éppen ez volt a probléma, mert Nindának ő az egyetlen barátja, és az ő neve lett volna a válasz, de azt persze képtelen volt kimondani. Lýŷ sem tökéletes, ő is megfélekedzik néha dolgokról.

nb-16 Geranti

„El lehet menekülni egy ember elől, el lehet menekülni egy helyzetből, csak önmagunk elől nem lehet elmenekülni.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
16. sómir*

Hongo Mai
43610. senut nahangan
620

Geranti helyet foglalt kis asztalkája előtt a *Hongo Mai* külkapcsolati irodáinak egyikében, a képernyő mellé készített egy bögre nusummát, és amíg a hívást várta, átnézte az ügyek listáját. Semmi lényeges. Hat üzleti és egy jogi ügy. Hamar végeznek. S már jelzett is a hívólámpa.

– Üdvözlöm, Geranti úr – mosolygott rá ismerősen a hosszú szőke hajú szindor ügyvivő.

– Örülök, hogy látom, Îdaŕa úr. Hát úgy nézem, ma sem lesz hosszú a megbeszélésünk.

– Én is azt hiszem, uram. Akkor ha megengedi, egyből a tárgyra térnék.

– Csak tessék – mondta Geranti.

Beszélgetésüknek ez a része szinte szóról szóra ugyanígy játszódott le, talán már százszor is. Mindig egyből a tárgyra tértek. A magánélet mindig csak a tárgyalás után következett: játszottak egy parti sildingát, illetve szindor nevén ýlvíist, és közben politizáltak, elmesélték, mi van a családjukkal. Zavartalanul tehettek. A szindor titkosszolgálat előszeretettel hallgatta le magas rangú tisztviselőit is, de nem akkor, amikor a Testvériséggel beszéltek: ezt sok éve elnöki parancs tiltotta, mert egy belpolitikai botrányban napvilágra kerültek olyan beszélgetések is, amiket az inkriminált tisztviselő szúnikkal folytatott, és Szúnahaum igen sértetten közölte, hogy addig nem áll szóba a szindor kormány egyetlen alkalmazottjával sem, amíg nem kap garanciát arra, hogy ilyen beszélgetések a jövőben csak biztosított vonalakon folyhatnak. Îdaŕa ezért szabadon elmondhatta, hogy miben ért egyet és miben nem kormánya politikájával. Ami Gerantit illeti, a Testvériség nemcsak a lehallgatást ítélte el nagyon szigorúan, de esze ágában sem volt megszabni tisztviselőinek, hogy mit gondoljanak, vagy akár éppen kívülállóknak mit mondjanak a politikáról. Ezt Îdaŕa és Geranti egyaránt a magabiztos kormányzás jelének ítélte, a szindor kormányzat üldözési mániáját pedig gyengeségnek tartották – de hát ők mindketten csak alkalmazottak voltak. Azt, hogy Szú-

nahaumon valójában nincsen magabiztos kormányzás, hiszen semmilyen sincs, kettejük közül természetesen csak Geranti tudhatta.

– Az üzleti ügyek nem látszanak bonyolultnak – kezdte Îldařa –, ezért inkább a jogi problémával kezdeném.

– Nekem az sem látszik bonyolultnak – húzta föl a szemöldökét Geranti.

– Lehetséges – biccentett Îldařa. – Álláspontunk a következő. A szóban forgó fiatalkorú bűnöző Szindorián számos kisebb és egy jelentős súlyú bűncselekményt követett el. Mindezekért Szindorián súlyos büntetés várná. Szúnahaum törvényei szerint azonban egyáltalán nem vonható felelősségre, bíróság elé állítása mind életkora, mind a kétoldalú egyezmény hiánya következtében lehetetlen. Ezért a kiadatásától eltekintünk, szintűgy attól, hogy Szúnahaum állítsa bíróság elé.

– Nincs ellenvetésem – felelte Geranti. – De meg sem lep azzal, amit mond. Gondolom, ezt a döntést ön hozta saját hatáskörében.

– Természetesen – bólintott Îldařa, hiszen az volt a munkája, hogy ilyen döntéseket hozzon. – Szeretnénk azonban biztosak lenni abban, hogy a szóban forgó személy a jövőben nem okozhat kárt szindor polgárok tulajdonában.

– Nocsak. S ezt hogyan kívánja elérni, Îldařa úr?

– Nem kívánjuk a jelenlétét az Államszövetség világain.

Geranti elmosolyodott.

– Azt hiszem, a döntésnek ez a része már nem az ön műve.

– Valóban nem, Geranti úr – bólintott Îldařa. – Ez a belügyminisztérium kívánsága.

– Gyanítottam. De a minisztérium hogyan kíván érvényt szerezni ennek a döntésnek?

– Nyilván a szokásos módon.

– Eszerint már ismerik a személyazonosságát?

Îldařa lassan megcsóválta a fejét.

– Hát anélkül nehéz lesz. Tudja, nálunk a legtöbben olyan sötétbarnák, mint jómagam, de akadnak köztünk világosabbak is. Rózsaszín bőrűek, szőkék is. Mármost ha egy hajónk leszáll az Államszövetség valamelyik világán, és egy rendőrük letartóztatja egyik polgárunkat azon az alapon, hogy nőnemű, szőke és gyermekkorú, annak a következményeit, azt hiszem, a minisztériumnak sem kell ecsetelnem. Önt emlékeztetni rá pedig egyenesen neveltlenség lenne.

Îldařa bólintott.

– Tovább is van, Îldařa úr?

– Nem, Geranti úr, ennyi volt a közlendőm ebben az ügyben.

– Értem, hát nekem is adtak egy közlendőt az ügyvel kapcsolatban... de most már kettő lett belőle. Azt a feladatot kaptam, hogy indítsak pert a Szindoriai Csillagközi Bíróságon a gyermek vagyonáért.

– A vagyonáért? – lepődött meg Îldařa.

– Igen. Mivel megkapta a Szúnahaum Testvériség állampolgárságát és nem áll szándékában visszatérni a Szindoriai Államszövetség kebelébe, joga van mindazokhoz az anyagi javakhoz, amiket Szindorián birtokol. Ne ejtsen kétségbe, hogy rosszul ismerem az önök törvényét.

Îldaŕa elmosolyodott. Geranti a szindor jog elismert szaktekintélye, rendszeresen ad szaktanácsot szindor jogászoknak a szindor törvényekkel kapcsolatban, jogi konferenciákon vesz részt Szindorián, sőt néhány törvénymódosítási javaslat kidolgozásában is részt vett.

– Tudja, hogy vakon bízom az ön tudásában. De hát annak a gyerekek semmiféle tulajdona nincsen Szindorián.

– Igen, ezt mondja ő. Bizonyára így is van – miért hazudna vagy tévedne? Csakhogy a perben ez nem több, mint egyetlen tanúvallomás, ráadásul kiskorúé, ezért korlátozott érvényű. Tehát a bíróság csak úgy tud majd döntenit, hogy elrendeli a gyermek vagyonának felkutatását és számba vételét.

– És azt... ő, már értem. Valójában tehát az a cél, hogy fény derüljön a személyazonosságára.

– Magától értetődik. Ön semmivel sem kevésbé tájékozott jogász nálam, Îldaŕa úr. Egy vagyoni jogi perben sokkal hatékonyabban érhetjük ezt el, mint közigazgatási eljárásban. Azt hiszem, nevezhetem ötletes konstrukciónak – nem az én művem, a külkapcsolati jogi osztályon alkották.

– De van más is, ha jól értettem.

– Igen, annak folytán, amit ön volt szíves tolmácsolni a minisztériumtól, kénytelen vagyok még egy pert indítani. Az alkotmány kimondja, hogy szindor állampolgárt nem lehet kitiltani Szindoria területéről, és ezt az illetlenséget a minisztérium sajnos elkövette.

– Valóban, Geranti úr, de akkor ez a per csak akkor folyhat le, miután tisztázást nyert a gyermek szindor állampolgársága.

– Szerintem is, bár természetesen el fog hangzani, hogy amikor visszakövetelték a gyermeket, akkor nem volt kétségük az állampolgársága felől.

– Kiváló kombináció – mosolygott a szindor. – Örömmel követném figyelemmel mindkét per alakulását.

– Megtisztel az érdeklődésével – bólintott a szúni. – Remélem, a tárgyaláson ismét kezet szoríthatok önnel.

– Nos, lássuk csak – húzott oda még egy készüléket Îldaŕa. – Ahhoz, hogy az ügymenetet a magunk oldalán megindíthassam, kellenének azok az adatok, amikkel önök rendelkeznek.

Geranti megnyomott egy gombot, és a képernyőn megjelent: Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá. Persze szúni betűkkel, de Îldaŕa folyékonnyan olvasott és beszélt is szúni nyelven. Jelenleg, mivel hivatalos tárgyalást folytattak, a galaktikus nyelvet használták, majd a magánbeszélgetéshez áttérnek a szúnira vagy a szindorra, ahogy kedvük tartja.

– Ezt a nevet adták neki? Honnan vették, ha nem titok?

- A számítógép adta... az eljárás részleteit bizony nem ismerem.
- Rendben. Mit tudnak még róla?
- Semmit, Îdařa úr, természetesen az ujjlenyomaton kívül, azt is átküldöm. Bár az önök rendőrségének elvileg már megvan. Semmi más információnk nincsen.

46.

nb-17 Handiap

„A hétágú csillag is csak egy jelvény lenne, ha nem lenne valóságos tartalma annak, amit jelent. Egy rajz, egy geometriai forma. De mivel tartalma van, nem számít, hogy hétágú csillag vagy kék négyzet. A tartalom számít. Így van ez minden jellel, amit ember ki tud találni.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
29. sómir*

Aulang Laip Handiap 43610. famut szimsáhurán 815

A Handiap volt az első idegen világ, amelyre Ninda a lábát tette, de a pusztá tényen túl, hogy ez egy másik világ egy másik naprendszerben, nem érzett semmi különöset. Ahogy a suárban haladt az emberek sokaságában, majd elérte a kaput, csak annyit látott, hogy egy parkhoz ér, ahol sok ember jön-megy – bár Lũakêãñban nagyobb forgalmat is látott. De hát ennek a városnak csak százezer lakosa van.

Az sem különbözött Lũakêãñtól, hogy a feje fölött kupolát látott, éppen olyat, amelyet egész gyerekkorán át megszokott. Persze *ott* a város már kinőtte a kupolát, jókora része kívül van rajta, a kupola nemzedékek óta nem zárja el légmentesen a várost, azért létezik, mert nagyon sokba kerülne lebontani – *itt* viszont a kupolán kívül csak űrruhában lehet lenni.

Mégis más volt ez a hely, és ahogy ballagott a parkban, kezdte érteni, miért. Amíg Szindorián élt, az volt az egyetlen világ, amit ismert, ebből következően otthonának nevezte, de soha nem érezte otthon magát. Itt sem érzi otthon magát, de nem is kell, ez a hely nem az otthona, de *van* otthona.

Bár eleinte kicsit tartott tőle, hogy Lýŷ nélkül nem fogja otthonosan érezni magát, de hát persze ez már rég nem így van. Előző nap kellett elbúcsúzniuk, mielőtt a hajó kilép Szindoria naprendszeréből, onnantól nem tudnak beszélni. Föl sem hívhatják egymást hiperfonon, mert az ivutok egyáltalán nem tudnak emberi be-

szédhangokat képezni, és a beszélt nyelvet sem értik, csak a gondolati hullámokat. De nemsokára találkoznak megint.

Ahogy kicsit távolabb ért, megfordult, visszanézett az *Aulang Laipra*, vagyis hát a hajót igazából nem látta, az kívül van a kupolán, csak a suár kapuját, amit hajszálnyi pontossággal összeigazitottak a kupolán e célból nyitható kapuval. Embereket látott ki-be járni, s fölöttük, az égszínkére festett kupolafal alatt, az óriási, felnyitott tifonglemezek fölött a több emeletnyi magas jelvény világított, a középpontból szétfutó hét vonal, a legfelső piros, a többi fehér, s a végüket fehér kör fogja össze.

– A piros az te vagy – magyarázta Skare a janníhaum tüze mellett. – Te, személy szerint, vagy a családod, a klánod, a törzsed, a hajód, a világod. Amit éppen akarsz. A fehér vonalak: mindenki más, a többi szúni, a többi törzs, és így tovább. Szétfutnak minden irányba, ahogy az emberek élete is, a szúnik beköborolják az egész Galaxist. De összefogja őket a kör: a Testvériség. Mindnyájan Szúnahaumhoz tartozunk, Szúnahaum pedig gondot visel ránk. Vagyis mi viselünk gondot egymásra, hiszen mi mindnyájan vagyunk Szúnahaum – ezért fehér a kör éppúgy, mint a vonalak. Az egyetlen, amire nem tudok válaszolni neked, az, hogy miért éppen hétágú Szúnahaum csillaga. Egyes vélemények szerint amikor ezt a jelvényt kigondolták, mindenféle más csillagok is használatban voltak, öt-, hat-, nyolc-, kilencágúak, és azt akarták, hogy különbözzön. De ennek a magyarázatnak az a gyengéje, hogy feltételezi, hogy hétágú pont nem létezett, és miért éppen az ne létezett volna? Úgyhogy inkább arra szoktunk gondolni, hogy a csillag vonalainak száma megegyezik valamiknek a számával, amik fontosak lehetnek annak idején. De hát ezt már nem bogyozza ki senki.

– Az a lényeg – tette hozzá Szúhavauti –, hogy bárhol a Galaxisban ha egy szúni magára marad, nem kell mást tenni, mint megkeresni ezt a jelvényt. Minden lakott világon meg fogja találni, és attól kezdve nincs egyedül. Megesett már egyszer-egyszer, hogy egy-egy emberünk valamelyik kikötőben elcsavargott, vagy éppen felöntött a garatra...

– Netán éppen egy kislány mellett – nevetett Skare.

– Akár azt is, szóval mire eszmélt volna, a hajója felszállt és otthagyta. Senki sem esik kétségbe ilyenkor. Megkeresik a Testvériség helyi kirendeltségét, ahol kerítenek egy alkalmas hajót, s az elviszi őket a hajójuk után. Vagy ha az már messze jár, akkor fölteszik a legközelebbi hajóra, és megoldják, hogy hazajusson. És addig is gondoskodnak róla, adnak neki szállást meg minden.

Ez a beszélgetés jutott Ninda eszébe, amikor felnézett a hétágú csillagra az *Aulang Laip* kapuján. Bent a hajóban ritkán látja, csak egyes intézmények bejáratán van kint, meg még néhány helyen. Leggyakrabban a Tűz Őrzőjének fekete pólóján találkozik vele. Azt meg Sékardan mondta, hogy fölösleges a jelvényt pont ott kitenni, ahol már amúgy is ott van, hiszen Szúnahaumot jelképezi, az pedig mi vagyunk, minden egyes szúni polgár Szúnahaum jelképe.

Ninda végigpillantott a Handiaapon, vagyis amit innen látott belőle. Mit akar ő voltaképpen ebben a vadidegen városban? Tíz napja él az *Aulang Laipon*. Tíz napja él a szúnik között. Tíz napja él. Már jól ismeri az első szint parkját, az 5-sibe, a 4-tabe és a 2-tari szektor egy részét, meg még néhány helyet itt-ott. De hát huszonnégy szektor van egy szinten, a másodiktól lefelé, az... az százhatvannyolc! Ő hármát ismer úgy-ahogy. Meg a suárt valamennyire. De a szisiben és az angriban még egyáltalán nem járt.

Elindult visszafelé.

Fendria nagyot nézett, amikor másnap megkérdezte, ki mit látott a Handiaapon, s minthogy pont órá nézett először, Ninda kénytelen volt megmondani, hogy semmit, aztán el kellett mesélnie, hogy miért nem.

– Jaj, sien, hát te nem születél turistának, az biztos. Egy idegen világot nem a saját hajód „helyett” kell megnézni. Hanem csak úgy. Mert tetszik. Attól még tetszhet a hajód is.

– Nem láttam ott semmi különöset. Egy park, aztán utcák, házak. Lūakēānban is utcák meg házak vannak. Gondolom, a Galaxis minden lakott világán. Mi más lenne?

– Hát ez éppenséggel nem egészen így van, illetve azok az utcák meg házak is elég változatosak lehetnek. Nem tudom, mit tanácsolhatnék neked – talán azt, hogy járd be az egész hajót, nézz meg mindent, és talán a későbbi állomásainkon több kedved lesz körülnézni. Semmit sem veszítesz azzal, ha nem néhány mati után térsz haza, hanem kicsit később, az *Aulang Laip* ugyanilyen lesz, de próbálg egy kicsit feloldódni, észrevenni más helyek szépségét is. És ha valamelyik nem tetszik, akkor sincs tragédia, majd megtetszik egy másik.

Ninda kis tűnődés után bólintott és megköszönte. A gyerekek aztán elmesélték, ők mit láttak a Handiaapon, fényképeket is mutattak – igazából nem volt közte olyasmi, amit Ninda sajnált, hogy kimaradt belőle, hisz már nem mehet vissza, a hajó úton van Sielunt felé.

Megfogadta a tanácsot. Ettől kezdve megint azt csinálta, mint az első napokban, iskola után sétálni ment, nem egyenesen a janníhaumba, de most másképpen, elkezdte végigjárni az egyes szektorokat. Egy-egy szektor bejárására ráment az egész este, lehetett vagy harminc különböző épület mindegyikben, és a szúnik imádtak kanyargós, keskeny utcácskákat hagyni a szektorok belsejében, amik váratlanul belefutottak egy-egy eldugott kis parkba, ahol öregek üldögéltek a padokon, gyerekek játszottak a fűben, és mindenki barátságosan üdvözölte. Egy idő után már szinte tudta, melyik kanyar után fog véget érni a sikátor – ami persze mindenhol világos volt és ragyogó tiszta.

Valameddig kószált, csak aztán ment el valamelyik janníhaumba, és már haza sem ment, ott aludt az egyik pihenőfülkében, ahol egyetlen ajtó választotta el Szúnahaum nyüzsgésétől. Éjszaka csendesebb volt a janníhaum, de soha nem fordult elő, hogy ne lettek volna ott mások is, s a Tűz Őrzője egyedül lépkedett volna az örök tűz körül.

nb-18 felfedezés 1

„Tudni valamit öröm. Megismerni valamit szintén öröm. Hogy melyik a nagyobb öröm, nem tudom. De mit számít, ha egyszer a tudás hiánya letaglóz és porba sújt?”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
62. sómir*

Persze fölfedezte az épületek belsejét is; úgy tűnt, itt bárhová bemehet, a magánlakások kivételével. Most már megtudta, mit takarnak azok az ajtók, amikre olyasmi van írva, hogy *4-tabe 3*. Kisebb-nagyobb udvarok voltak mögöttük, amiket persze fű borított, fák, bokrok álltak rajtuk, és lakások nyíltak belőlük. Jandri-nak hívták őket, ezekben laktak azok, akiknek a szabályok szerint nagyobb lak-hely járt a gantirnál. A lakásokba nem próbált bemenni, de az udvaron senkit sem zavart, hogy ő ott van, mindenhol mosolyogva fogadták, váltottak néhány barátságos mondatot, ahogy a szünik szokták, ha találkoznak. Ha olyanokkal találkozott, akik éppen beszélgettek az udvaron, akkor őt is megkínálták, mert mindig volt előttük innivaló, sütemény, gyümölcs.

Fölfedezte az éttermeket, és meg is kedvelte őket. Majdnem olyanok voltak, mint a janníhaum, csak sokkal kisebbek, és persze tűz sem volt, az emberek pedig hosszú asztalok mellett ültek sorban, és a fejük fölött állandóan röpködtek a kis tányérhordó automaták. Az ételt is gépek készítették, de a recepteket kiváló szakácsok állították össze, és minden étteremnek megvoltak a maga specialitásai. S ugyanannyiba került, mint automatából. Az ismertető szerint, amit az *Aulang La-ipra* máshonnan látogatóknak állítanak össze – ő is megtalálta a suagján – ötven étterem van a hajón, ami nem számít soknak, de nagyon dicsérik őket.

Talált egy csomó dzsorongitot, ezek is mind különböztek egymástól. A sáhadif-hinahaóran után, amint az Érahaung-szandzsé kérte, Szinensi elvitte egy dzsorongitba és megmutatta neki, mi az. Oda játszani mentek az emberek. Mindenféle játékokat, amihez kedvük volt, de az egyes dzsorongitok más-más játékokra szakosodtak. Ninda iskolája mellett, a *4-tabe* dzsorongitban kerek asztalok voltak, azok köré ültek az emberek és csupa olyan játékot játszottak, amit asztalon lehetett. Amikor Ninda először ott járt, a legtöbb asztal üres volt, mert az emberek odagyültek az egyikhez, és azt figyelték, hogyan mérkőzik négy idős úr egy bonyolult játékban, amihez egy rácsos táblán különféle színű és formájú tornyocskákat rakosgattak. Ninda rögtön tudta a játék nevét: angrésahi. De a szabályai nem voltak benne a hipnoanyagban.

Más dzsorongitokban nagy, üres termek voltak labdajátékok számára, némelyikben pedig medencék, vízben játszott játékokhoz. De aki csak úszkálni, fürödni

akart, az nem oda ment, hanem valamelyik uszodába. Abból is volt négy nagy meg egy csomó kicsi.

De nem mindenhova járt sok ember. Voltak épületek, amikben készítettek valamit. A nyolcadik szintnek körülbelül a felét olyan, többségben elég nagy csarnokok töltötték ki, ahol gépek zúgtak, s csak nagy ritkán találkozott egy-egy emberrel, aki a gépeket felügyelte. Ezek az emberek egytől egyig természetesnek vették, hogy ő ott van, minden kérdésére örömmel válaszoltak, és nemegyszer egész előadásokat tartottak neki arról, hogy egyik-másik berendezés mire szolgál. Megtudta, hogy az *Aulang Laipon* egész sor árucikket gyártanak, egy részét felhasználják, a többit eladják. Egy hatalmas épületben, ami a 8-dzsigó szektort teljes egészében betöltötte, egy vegyész elmondta neki, hogy ott készül a hajó legértékesebb terméke, a sirtin. Mutatott is neki néhány ládával, de ránézésre az csak egy barna por volt, átható, fűszeres illattal. Ez a nyers, szintetikus termőtalaj, magyarázta a mérnök. Ezt a port kell leteríteni nagyon vastag rétegben – elnyelne egy kétemeletes házat –, s helyenként kapszulákat kell benne lerakni, amik növényi magvakat és rengeteg parányi állatot tartalmaznak, aztán bőségesen adagolni neki a vizet és a napfényt, és várni. A mérnök mutatott képeket is, az egyikben a gép sorban dobta a kapszulákat a kiszórt sirtinporba, azok akkorák voltak, mint egy kisgyerek. De azt itt nem gyártják. A sirtin a világok lakhatóra formálásának aránylag olcsó módja, de csak aránylag, mert ez is nagyon drága – úgy számítják, hogy akkora területet termővé tenni, ami egy embert elláthat élelemmel, százezer palan ára sirtint igényel. De ehhez jönnek még persze a biológiai kapszulák, a víz, esetenként a mesterséges napfény, a gépek, és aztán amikor már ökológiai rendszer épült ki ebből az egészből, akkor jöhetnek azok a növények, amiket csakugyan meg is lehet enni. Mindent egybevéve lakosonként egymillióba is belekerülhet, és van egy minimum, hogy mekkora területen lehet megcsinálni, úgyhogy tízmillióknál kezdődik. Szúnahaum gyakran kap ilyen megrendeléseket, amikor egy-egy kormány elszánja magát, hogy lakhatóra formáljon egy alföldet vagy kisebb kontinenst: ha a Testvériség szállítja az anyagot, milliárdokat keresnek rajta.

Ninda megkérdezte, hogy hol készült az a föld, amire Lūakēān épült, csak úgy játékból, nem is jutott eszébe, hogy ezt a mérnök valóban tudhatná. De az fogta a suagját és megkereste. A harminckétezres években szállították a földet, ezt a sirtines megoldást használták, és odanyújtotta Nindának a suagot, ott volt rajta felsorolva több mint nyolevan hajónak a neve, amik részt vettek a művelésben. Ő csak átfutotta, és arra gondolt: eszerint ő voltaképpen mégiscsak Szúnahaumról származik valamilyen módon. Szúnik gyártották azt a földet, amin felnőtt, aminek a termését egész gyerekkorában ette.

De hiszen ez így van a Galaxis lakott világainak legnagyobb részén. Nem mindenhol persze, hiszen máshol is gyártanak sirtint, meg nem is mindenütt van rá szükség.

Járt olyan helyeken is, ahol emberek dolgoztak, készítettek tárgyakat. A legjobban az az épület tetszett neki a 7-nibe szektorban, ahol a bejáratnál föl kellett

menni a felső részre, és ott körbe lehetett járni az egészet és nézni az ablakon át, hogy mit csinálnak, de bemenni nem volt szabad, mert tűzforró üveggel dolgoztak, mindenféle kézi szerszámmal munkálták meg és csináltak belőle gyönyörű, tarka dísztárgyakat. Itt is beszélgetett egy emberrel, az azt mondta, nagyon népszerűek, nézze meg őket a suár boltjában, de nézze meg az árakat is.

Meg is nézte, hiszen ő bármikor lemehetett a suárba és a szísibe is, csak az utasok nem jöhettek fel ide. Egy csomó üzleten volt kint a hatnyelvű felirat: *szúni kézműves munkák*. S az árak... Harminc palant kértek akkorka üvegtárgyakért, amik elfértek az ő tenyerében.

Hát innen származik Szúnahaum gazdagsága. Csupa olyasmit gyárt, amit drágán lehet eladni. A hajókon kicsiben, a világain pedig nagyban, van olyan sirtin-üzemük, ami pár száz év alatt egymaga legyártja egy egész világ termőföldjét. De annak az üzemnek száz saját úrkikötője van, sokkal nagyobb hajóknak, mint az *Aulang Laip*.

48.

nb-19 felfedezés 2

„Szindoriai gyerekségem idején is voltak apró, ismerős zugok, helyecskék, amiket jól ismertem, amikhez emlékek kapcsoltak. Azóta sokfelé találtam ilyeneket. Szerintem ez fontos. Megteremti kapcsolatunkat a térrel, a világgal, amelyben élünk és segít a részének lenniük.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
34. sómír*

Érdekes élmény volt másodszor is körülnézni a suárban. Az üzletek nyitva voltak, hiszen az utasoknak sokkal több idejük van vásárolni útközben, mint a kikötőben, és persze enni is ide járnak, meg mindenféléért. Most, hogy a szúnik közé tartozott, bátran bemehetett mindenhová, és be is ment, végignézte az összes üzletet – sok estéje ráment, évek múlva is voltak üzletek, ahol még nem járt –, néha még tanácsot is kértek tőle a vásárlók, mert szúni köntös volt rajta, és ez alighanem fontosabb volt nekik, mint az, hogy gyerek. Akkor már az új, fehér köntösét hordta, amit a törzsétől kapott ajándékba, őt teljesen megdöbbenetete, soha nem kapott pár falatnál értékesebb ajándékot. Vagyis de, egyszer már igen. Azt, hogy befogadták maguk közé.

Nem a köntös, hanem az ujjlenyomata volt az, amivel bejutott oda is, ahová egyetlen dzserang sem: az üzletsorok mögötti összekötő folyosókra, ahova minden üzlet végéből nyílt egy ajtó, a raktárból vagy a vevőknek fenntartott mosdó előteréből. A összekötő folyosókról – suarihun volt a nevük – nyíltak a személy-

zeti étkezők, mellékhelyiségek, kis raktárak, sőt apró műhelyek is voltak, ahol ezt-azt megigazítottak a vásárló kívánsága szerint. Kicsi és zsúfolt volt, de mindent áthatott a rendezettség, a szervezettség és a tisztaság.

Könnyű volt megtalálni azokat a lifteket, amikkel úgy juthatott le ide, hogy nem is találkozott az utasokkal, s néha úgy közlekedett a négy hosszú, majdnem a hajó egész hosszán végigfutó folyosó között, hogy az egyikből felment lifttel valamelyik lakószintre, majd átsétált a megfelelő lifthez és lement anélkül, hogy az utasok látták volna – csak mert így tartotta kedve. Kicsit hasonlított a dolog arra, amikor annak idején úgy cselezte ki az ervéseket, hogy a Kyyörp utca valamelyik lejárati ablakán lebújt előlük, s mire ők kerestek egy ajtót – ha ugyan vállalták a veszélyt –, addigra ő az alagszinti labirintusokban átment a Drëët Hâwp utcára, ahol végképp eszükbe sem jutott keresni. Meg hát egészen el voltak rejtve maguk a folyosók is, ahogy végigmentek a suáron, kettő a hosszanti külső falak mentén, kettő beljebb, a suár parkjának két oldalán: ahogy végigsétált rajtuk, a fali képernyőkön láthatta az egész suárt, de őt nem látták. Elhaladtában benézett azokba a kicsiny, ajtó nélküli fülkébe, ahol az esszidzsinna szorndjai üldögéltek, beszélgettek vagy társasjátékoztak, az arra járókkal is szívesen szóba elegyedtek, és várták, hogy valamelyik képernyőn megjelenjen egy riasztás – a képernyők folyamatosan mutatták a suár életét, de ők rá sem hederítettek, és pontosan ezt várta tőlük a Testvériség, hiszen a jó őr attól jó, hogy csak akkor figyel, amikor van mire. Különben ellankad a figyelme. Hogy mikor van figyelni valója, arról majd a gépek értesítik. Meg benézett a kis műhelyekbe is, ahol mindig üdvözölték és beszélgettek vele.

Máskor viszont éppen ellenkezőleg, elvegyült az utasok között, akiktől nemegyszer kapott furcsálkodó tekinteteket, megesett néha, hogy kérdéseket is. Mindig ugyanazt felelte: a Testvériségben szókék is vannak. Csakugyan voltak, nem is kevesen, de nem soknak volt ennyire világos haja, szeme és bőre. Egyik sem volt ritkaság önmagában, de egyszerre mind a három nemigen szokott előfordulni, főleg nem ilyen árnyalatokban. Fendria hirtelenszókének mondta, a szemét pedig fakókéknek.

A szísire is nagyon kíváncsi volt. Nem értette, hogyan lehetséges, hogy az utasok – ha a jegyek nagy része elkel – többen vannak, mint maguk a szünik, de ők mégis egyetlen szinten elférnek. Hát odament, hogy megtudja.

Amikor kiszállt a liftből, felismerte a helyet: ide, vagy egy ehhez nagyon hasonló tereckére hozta Kásirun, amikor felvetette a családfára. Logikus. Amíg nem volt tagja a Testvériségnek, a szísínél magasabb szintekre be sem tehetette a lábát.

Alig indult el a folyosón, az első szembejövő szüni megszólította. Fiatal nő volt, egészen másfajta kitűzővel, mint amelyet viselni szoktak: alighanem csak a neve volt rajta, Sédauri, de négyszer, más-más fajta betűvel. Megkérdezte, mi lehet, éppen úgy, mint az automata üzemekben, ahol nemigen szoktak sétálgatni kívülállóknak, főleg nem gyerekek. Felajánlotta, hogy körbevezeti Nindát, de ő nem igényelte, jobb szeretett egyedül körülnézni.

A szísi felépítése teljesen ugyanolyan volt, mint a felsőbb szinteké, csak a szektorokat másképpen jelezték, nem használtak neveket, csak színeket és számokat. De ugyanúgy, mint fent. Nyilván az utasoknak így volt egyszerűbb.

A szektorok találkozásánál levő kis tereken mindig volt egy-egy ügyeleti helyiség, ahova az utasok ügyes-bajos dolgaikkal fordulhattak. Voltak éttermek, játszóterek, mindenféle. Csak gyárak, műhelyek nem voltak, meg persze janníhau-mok sem. A szísi legnagyobb részét a kabinok tették ki. Ninda egy darabig kóborolt köztük, aztán a tizedik fiatal nőtől, aki felajánlotta a segítségét, megkérdezte, megnézhetne-e egy kabint. Semmi akadálya, volt a válasz, de át kellett sétálniuk a szomszéd szektorba, csak ott volt üres kabin. A nő, Dzselgaszi kinyitotta, és Ninda belépett.

Nem sokáig tartott az ismerkedés. Egy kényelmesnek tűnő, egyszemélyes ágy, ami a kabin egész szélességét elfoglalta; talán ketten is elfértek rajta. A bejárat mellett egy szekrény és egy mosdó. Ez volt minden. Még vécé sincs, csodálkozott Ninda, Dzselgaszi pedig elvitte a legközelebbi nyilvános fürdőszobába, ahol minden szükségeset megtaláltak a vendégek, néhány lépésre a kabinjuktól, de közösen, a helyiség húsz kabint szolgált ki. Aztán kocsiba ült vele és három szektorral arrébb mutatott neki egy családi kabint. Egy kétszobás kis lakás volt, összesen nyolc ágyat lehetett kihajtani a falból, és saját fürdőszobája is volt. Csak hát a kis kabinapidija tíz palan, ezé meg hatvan. És az *Aulang Laip* egy-egy csillagközi útja ritkán rövidebb nyolc-tíz napnál. Igaz, vannak mindenféle kedvezmények, például a kikötőben töltött napokat nem számlázzák, csak amikor megy a hajó.

Voltaképpen volt egy hasonlóság a régi élete és a mostani között. Akkor is bement mindenhová. Csak persze azért, hogy lopjon, és folyamatosan résen kellett lennie akkor is, amikor éppen nem lopott – bármikor észrevehették, és akkor egész biztos ki is zavarták. Itt a hajón soha nem fordult elő, hogy valaki megkérdezte volna bárhol, hogy mit keres ott. Ahova egy szúni bemehet, bármelyik bemehet – ez alól nagyon kevés kivétel volt, gyakorlatilag csak a magánlakások meg egyes munkahelyek, ahol tényleg olyasmit csináltak, ami hozzá nem értők számára veszélyes lett volna.

nb-20 Sielunt

„Csillaggyermekek vagyunk mindnyájan – a csillagok gyermekei. A hidrogénen és a héliumon kívül minden atom csak a csillagok magjában jöhet létre, és onnan csak akkor jut ki, ha a mag felrobban. A szupernóvák gyermekei vagyunk.”

*Ílgaszaumi,
Terra-sóhipun,
A1 rind, 635. sómir, 1175. singir*

**Aulang Laip
Sielunt
43610. szahut úsarrigan
400**

Aznap hetes farka volt, nem volt iskola, amikor megérkeztek, de Fendria előző nap közölte, hogy másnap négyszázkor eljön érte és magával viszi, hogy biztosan megnézze Sieluntot. El is jött a 3-taszu jannihaumba, Ninda ott aludt ezen az éjszakán, és persze a suagok segítségével nem gond valakit megtalálni.

– Miért jöttél ebbe a jannihaumba ilyenkor reggel? – érdeklődött a tanárnő. Ninda éppen elkészült a reggelivel az egyik asztalnál.

– Még az este jöttem – mosolygott Ninda.

– S egy fölkében aludtál? Hisz van lakásod.

– Van... de ott nem jártam már... nem is tudom, jó néhány napja.

Fendria nem tett fel új kérdést. Elgondolkodva, lassan bólogatott, közben a pálcaváltást figyelte. A kétszázkor szolgálatba lépett Tűz Őrzője ekkor adta át a pálcát a következőnek, aki hatszázig fogja majd őrizni Szúnahaum tüzét. Mindegyik Őrző két derkin át szolgál, de más megkötés nincs – elmesélték egyik nap a jannihaumban –, aki megszerezte a képesítést, akármikor feliratkozhat, hogy vállal egy szolgálatot. Nagyon ritkán fordul elő, hogy a számítógép sorsolással berendel valakit, mert senki sem vállalta valamelyik jannihaumot egy-egy ciklusra.

A lányok egy pillanatra mindketten a homlokukra tették a kezüket, majd az új Őrző munkához is látott, a régi pedig elment átöltözni. Az új Őrzőt Ninda ismerte a 4-tabe jannihaumból, bár a nevét nem tudta.

– Rosszul érzed magad egyedül – mondta a tanárnő. Kijelentés volt, nem kérdés.

– Itt jobb – bólintott Ninda. – Valami szabályt sértek azzal, ha itt alszom?

Gyanította, hogy nem, hiszen akkor szóltak volna, akikkel találkozott.

Fendria meglepve nézett rá.

– Senki nem hozhat szabályt arról, hogy valaki hol aludjon. – Aztán a homlokára tette a kezét. – Nézd, így köszöntjük a Tűz Őrzőjét. De csak őt, és csak amikor

a pálca a kezében van. A mozdulat eredetileg ilyen lehetett – vízszintesbe fordította és lejjebb vitte a tenyerét –, a szemüket árnyékolták a tűz erős fényétől. Ma már csak rásimítjuk a tenyerünket a homlokunkra. Menj, köszönts az Őrzőt.

Ninda bólintott és odasétált a Tűz Otthonához. A lány – ő is szőke volt, világosbarna bőrű – éppen fellépett a peremre, és a pálcát keményen, két kézzel fogva billentett ki a helyéből egy nagy rögöt, ami nem akart tüzet fogni. Ninda tudta már, elmesélték az egyik janníhaumban, hogy a fekete póló, nadrág, zokni és saru pehelykönnyű, cérnavekony anyaga valójában tűzálló, kiváló hőszigetelő, és az Őrzőnek csak a kezére meg az arcára kell vigyáznia – de ha bekövetkezne az a szörnyűség, hogy beleesik, vagy esetleg valaki más, akkor közbelép a biztonsági rendszer, és egy nagyon erős légáram ellöki onnan az illetőt. Ninda meglepődött ezen, ő biztosan úgy csinálta volna, hogy vizet önt a tűzre, és gyorsan kioltja, hiszen inkább ezt, mint hogy valaki megsérüljön. A szűnik nevettek és azt mondták, biztos lehet benne, hogy ők is inkább hagyják kialudni az örök tüzet, mint valakit kitenni az égés veszélyének, de az egész Fatturi-tavat ráöntheti egy ekkora tűzre, az egy ideig még forró marad, bár a sorgitin elég alacsony hőmérsékleten ég, akkor is. Viszont a víz egy része gőzzé válna, és az még súlyosabb sérüléseket okoz, mint a tűz. Ninda teljesen meg volt döbbenve. Kénytelen volt beismerni, hogy fogalma sincs, mi az a gőz. Hát megmutatták neki, kis főzőlapot tettek az asztalra, arra egy edényben vizet, és csakhamar gomolyogni kezdett fölötte valami fehér, ami aztán eloszlott a levegőben, és elmagyarázták, hogy ez lesz a forró vízből.

Az Őrző kibillentette helyéből a sorgitinrögöt, hogy rendesen égjen, lelépett a peremről és Nindára pillantott.

Ninda a homlokára tette a kezét.

Az Őrző elmosolyodott és ő is a homlokára tette a kezét.

– Szűnahaum örök tüze örködik fölötted, csillaggyermek – mondta.

Ninda viszonzni akarta, de fogalma sem volt, mit mondjon. De az Őrző már tovább is lépett, s megint benyúlt pálcájával a tűzbe.

– Simunná – jött meg végre Ninda hangja. Az Őrző visszanézett és mosolyogva bólintott.

– Nem kell ilyen görcsösnek lenned az Őrzővel – mondta Fendria, amikor visszament hozzá. – Fontos társadalmi feladatot végez, de ettől még ő is csak egy ember. Ez a kislány itt történetesen az unokabátyám lánya, Ónesszinek hívják. Amikor nincs a kezében a janníruan, akkor énekel a Dírund kórusban, és orvos-tanhallgató. Még nincs kétszázharminc.

Ninda nem állhatta meg, hogy fejben át ne számítsa gyorsan: Szindorián körülbelül tíz és öt évesnek mondanák.

Lementek a suárba és elindultak a kapu felé. Pár lépés után odafutott hozzájuk Szinensi és Rongami.

– Most indultok? Mi is a városba tartunk. Menjünk együtt – hadarta a fiú.

– Persze... vivivi... Nindára vigyázni kell, nehogy öt rigin után visszaforduljon – nevetett a lány.

– Nem fog visszafordulni – mondta Fendria. – Már csak azért sem, mert föl akar menni a Város-toronyba.

Ninda meglepődött. Ennek a toronynak a létezéséről sem tudott, nemhogy föl akart volna menni. Semmiféle helyet nem ismert ezen a világon.

– Hová akarok én fölmenni?

– Egy nagyon magas toronyba, ahonnan láthatod azt, amire a leginkább kíváncsi vagy Sielunton.

Ninda elgondolkodva sétált mellettük, a suárból kifelé tartó emberek tömegében. Befelé sokkal többen jöttek, de azok arrébb haladtak.

– A hajónkat kívülről – szólalt meg kisvártatva.

– Úgy van.

Ninda nevetett és kísélt velük Sieluntra. Napsütötte, tágas térségre értek, fehér kőburkolat fedte, helyenként lyukakkal, amikben egy-egy fa állt. A távolban magas tornyok sorakoztak.

– Nézzétek – mutatott Fendria a lábuk alá. – A kék csík a városba vezető út egyezményes jele. Ezt kell követnünk.

A kőre festett kék csík egy közelben álló járműhöz vitte őket, ami egészen olyan volt, mint a szindoriai ŸŸrsiñ-buszok, csak hosszabb, és még valamiben különbözött. Amikor odaértek, egyszerűen beléptek a sok-sok nyitott ajtó egyikén, és leültek.

– Ezt Lűakēānban soha nem mertem volna megtenni – suttogetta Ninda.

– Mi történt volna? – kérdezte Szinensi együttérzőn.

– Kidobtak volna, és valószínűleg rám hívják az ervét.

– Miért, hát tilos buszon utazni egy... csavargónak?

– Nem, de megvádoltak volna, hogy lopni akarok.

Közben szüntelenül nézelődött. A busz belsejét két oldalt padosorok tagolták, mindig két-két pad nézett egymással szembe. Egy padon három ember ülhetett. Ő ült az ablaknál, mellette Rongami, vele szemben Fendria, őmellette Szinensi. A padokat puha, kék párna borította, a falak is kékek voltak, de más árnyalat.

nb-21 torony

„A szellem embere vagyok, de ez nem jelenti, hogy ne tudnék értékelni imponáló technikai alkotásokat. Szeretem a szép házakat is, és legfőképpen imádom a hajómat.”

Ninda:

*Életem egy falevélen,
79. sómir*

Mielőtt elindultak, Szinensi mellé még leült egy férfi, valami köntösszerű ruhában volt ő is, de olyan szabásúban, amilyent Ninda még sohasem látott. Udvariasan bólintott nekik.

– Jarha teli – mondta.

– Jarszi teli – biccentett Fendria, és ők is.

– Amszanu karan hen? – érdeklődött a férfi barátságos mosollyal.

– Kat – bólintott Fendria. – Amiszta daron hen?

– Alit – a férfi megcsóválta a fejét. – Rekan urengosz hau.

– Az úr azt kérdezte, turisták vagyunk-e – fordított a tanárnő. – Ő üzleti úton van.

– És... milyen nyelven? – tudakolta Ninda.

– Szengilül, elég gyakori nyelv a Galaxisnak ebben a részében, és ezen a világon is sokan értik.

Aztán az útitárs beletemetkezett valami olvasmányba, nem beszéltek többet. Az út nem volt hosszú, talán öt matiba telt. Széles városi utcán száguldottak, az elzárt buszpálya két oldalát fasor szegélyezte, azon túl egy-két szintes, főleg fehér és mindenféle világos színűre festett házak álltak. Autóút nem volt, minden más jármű fent haladt a magasban. Aztán egy tágas térhez értek, ide kanyarodott be a busz, és megállt. Kiszálltak, egy magas torony lábánál. Kicsit nézelődtek, aztán bementek, s egy tágas előcsarnokban beszálltak a liftbe. Egészen másmilyen volt, mint a hajón, itt volt a falon egy gombsor, és mindenki megnyomta annak az emeletnek a számát, ahol ki akart szállni. Fendria egy kék gombot nyomott meg, az volt a tetőszint. És a lift csak ott állt meg, ahol volt kiszálló.

Egészen a tetőkilátóig mentek. Érdekes volt. Egy folyosó ment körbe az egész épületen, a külső fala csupa üveg volt, és úgy látták a várost, mintha repülnének fölötte. És a hajót. Nem volt messze, és Fendriának igaza volt, csakugyan az *Aulang Laip* volt a város legérdekesebb látnivalója.

Nem mintha látványra különösebben izgalmas lett volna – csak az volt az otthona. Életében először igazi otthona volt. Egy szürke, téglatest alakú tömb, ami mellett eltörpült minden a városban, bár némelyik torony magasabb volt, de azok keskenyek. Az *Aulang Laip* minden irányban hatalmas volt. Döbbenetesen nagy.

Mint egy hegy. Mindennél nagyobb volt, beláthatatlanul sokkal nagyobb, mint amit Ninda valaha látott vagy el tudott képzelni. Lekerekített élei voltak, és teljesen sima felülete, amit csak a végén a felemelt tifongok sora és alattuk a suárkapu tört meg. S az oldalán, a tetején meg a tifongok fölött is ott fehérlett-piroslott a jól ismert hétágú csillag. Hatalmas volt, több emelet magas.

– Hát ilyen kívülről – mondta Fendria.

– Képen már láttam... de ott az űrben volt, és nem tudtam, hogy ennyire óriási.

– Hát ugye egy húszezer lakosú város van a belsejében, és nem is takarékoskodtunk a hellyel, több szint van, ahol nem lakik senki. És persze az alját nem látod, az a leszállóüregben van, hogy a kapuk szintben legyenek a talajjal.

– De... – Ninda tűnődve próbált visszaemlékezni. – Igen, emlékszem, a moziban láttam olyan hajókat, amiknek volt egy leválasztható részük, és csak az szállt le, a többi az űrben maradt. Mondták, hogy így takarékosabb. Mi miért nem ilyen hajókat használunk?

– Vannak olyanjaink is, de az a megoldás csak kis hajóknál jelent igazi megtakarítást. Ha csak a kereskedelmi rész szállna le, vagy akár ha csak a suár egyedül, az is akkora tömeget képvisel, hogy a légköri meghajtásnak semmivel se kellene kisebbnek lennie. No meg egy ekkora hajót szétválaszthatóra építeni már cseppet sem egyszerű, túl sok a hibalehetőség, és ezzel a veszély. A legnagyobb hajóink sem az energiatakarékosság miatt nem szállnak le suarengéken, hanem mert a helybeliek nem akarnának akkora területet feláldozni a városaik közelében. Persze ahol csak kupolavárosok vannak, és körülöttük sivatag, ott építenek leszállópályát azoknak is.

– Miért, azoknak mekkora hely kellene?

– Hát... ha a *Hongo Mai* állna tőlünk ugyanekkora távolságra, nem hiszem, hogy képesek lennének belátni mindkét végét egyszerre. Tizenötször olyan hosszú, mint az *Aulang Laip*, és hússzor olyan széles. No meg a tetejét sem láthatnánk egy ilyen toronyból, hatszor magasabb a mi hajónknál. Nagyobb helyet foglalna, mint ez a város, és azt semmi másra nem lehetne használni. Márpedig Sielunton jó minőségű termőtalaj van, és a mezőgazdaságuk nagyon jól jövedelmez, mi is amdzsrészám fogunk most vásárolni tőlük, és egy részét mi fogyasztjuk el.

– Azt is mi gyártottuk? – kottyant közbe Szinensi.

– Mit?

– A talajt.

– Ja, hát az alapanyagát talán igen, bár mások is gyártanak sirtint a Galaxisban, de az csak nyersanyag, abból jó minőségű, igazi termőföld csak a helyszínen lesz.

Még megnézték a várost is, a toronyból belátták az egészet. Nem volt nagy, volt húsz-harminc magas torony a központban – az volt a legmagasabb, amelyikbe feljöttek –, s körülöttük alacsonyabb, néhány szintes építmények, majd a peremen földszintes házacskák. Aztán megművelt földek, ameddig a szem ellátott. A vidék sík volt, két alacsony dombocskát láttak, és a messze távolban valami fehérét, ami Fendria szerint hólepte hegycsúcs, de alig lehetett megkülönböztetni egy felhőtől.

Aztán lementek a liften és sétára indultak a városban. Ninda ekkor jött rá, hogy a város nevét nem is tudja. Sielunt Kettesnek szokták hívni, felelte Fendria, mert így hívták valaha régen, de az a név, amit az itteniek adtak neki, túl bonyolult, és ha szünik próbálják kiejteni, akkor az itteniek valami súlyosan sértő kifejezésnek értelmezik.

– De lehet, hogy te ki tudnád mondani, mert az itteniek nyelve hasonlít a tiédre – tette hozzá.

Ninda ki akarta próbálni, ezért Fendria kiválasztott egy középkorú párt, akik a tér egyik padján üldögéltek, s miután tisztázták, hogy galaktikus nyelven szót értenek egymással, megkérte őket, hogy mondják el a kislánynak, mi a város neve. Azok mosolyogtak.

– Šyêlũnt æil Uâqhwǎŋ – mondta a hölgy.

– Šyêewlũnt äylý Uwâkwwëén – vágta rá Ninda gondolkodás nélkül.

Azok meglepődtek.

– Beszélsz szindorul? – kérdezte a hölgy, érezhető akcentussal, de szindor nyelven.

– Igen, asszonyom – felelte Ninda. – Ez az anyanyelvem.

– Hol születél?

– Šyëndoreia nagy fődrészin, Lũakêân várossába, asszonyom.

– Én szociológus vagyok, de nyelvész is. Tudod, a mi šyêlũnt nyelvünk rokon a šyëndorral. Ezért tanultam meg šyëndorul és még néhány rokon nyelven. Megtennéd, hogy utánam mondod: százszor harminckilenc?

– Százszor hammickilecc – mondta Ninda csodálkozó mosollyal.

– Köszönöm. Abból, ahogyan a *k* és a *s* hangokat ejted, és ahogy az *ÿ* után át-váltasz az *è*-re, leginkább a déli parti városok csavargóinak nyelvjárására tudok asszociálni.

Ninda arcáról lehervadt a mosoly.

– Mi a csodáról beszéltek? – fakadt ki Szinensi.

Ninda csak állt ott, egyik lábáról a másikra tette a súlyát, beharapta az ajkát és nem szólt semmit. A választ kis csend után a hölgy adta meg, galaktikus nyelven.

– Bocsánat, valami rosszat mondtam? Azonosítottam a kislány nyelvjárását a kiejtéséből...

– És ezzel a származását is, nemde? – kérdezte Fendria.

– Hát... annyit, hogy a városi csavargókhoz hasonlóan ejti a... ó. Már kezdem érteni. Talán valóban...

– Igen, az volt. Még csak néhány napja került közénk, és néha érzékenyen reagál ennek az említésére.

– Nagyon sajnálom. – A hölgy visszaváltott šyëndorra, bocsánatot kért és elmagyarázta, hogy nem akarta megbántani, ő tudós, számára minden nyelvjárás és természetesen minden ember egyenrangú, sokat beszélgetett csavargókkal is, hogy megismerje a kiejtésüket, és amikor együtt evett velük, sokszor...

Ez volt az a félmondat, amitől Ninda felderült. Nem volt fontos, hogy mi volt sokszor. Együtt ettek. Aki együtt eszik egy csavargóval, közjük tartozik.

51.

nb-22 Ýlnâ

„A Galaxis felfoghatatlanul hatalmas. De egy-egy világ is sokkal nagyobb, mint amit elménk át tud fogni. Egyféleképpen teheted belátható méretűvé: ha mindenhol találsz barátokat.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
96. sómir*

A hölgynek egészen olyan neve volt, mint egy szindornak: Ýlnâ Dŵlejoŝt. Illetve hát elég furcsán hangzott, tele volt olyan hangokkal, amiket másképpen kellett ejteni, de két neve volt, egy személyneve és egy családneve, nem pedig öt, amiből csak egyet használnak, mint a szúniknál. És igazából mindkét neve ismerős volt, mert Szindorián is volt olyan név, hogy ÝYlmã, és a családneve is hasonlított a Vyssuñ Dũolëyahý utcaéhoz, csak kicsit más volt a vége.

Sokáig beszélgettek. A szúnik egy idő után ott is hagyták őket, hiszen úgysem értettek egy szót sem az egészből, de Ýlnâ férje is elköszönt, mert neki dolga volt, és ő sem tudott szindorul. Sok hasonlóság volt a két nyelv között, de külön tanulás nélkül nem értették egymást.

– Nyugodtan beszélgetsetek. Mi megnézzük a várost, és amikor hazaindulunk, megbeszéljük, hogy akarsz-e még maradni. Dulejoszti asszony bizonyára segít hazajönni, de valójában nem lesz rá szükséged, ebben a városban nem lehet eltévedni. Egyébként ha gondod van, ott a suagod.

Nindának felcsillant a szeme.

– Vagyis maradhatok?

Fendria összevont szemöldökkel pillantott le rá.

– Ugyan ki tilthatná meg? Szabad ember vagy, annyi időt töltesz a hajón kívül, amennyit akarsz.

A két nő még váltott néhány mondatot.

– Ne aggódjon, vigyázok rá.

– Nem aggódom – felelte Fendria, és valóban nem aggódott. – Sielunt biztonságos világ, ő pedig tud vigyázni magára.

– Megkapta a Testvériségtől az állampolgárságot?

– Természetesen. Miért?

Ílna nevetett.

– Pontosan tudom, hogyan reagál a Testvériség, ha egy állampolgárának baja esik. Nincs olyan épeszű ember Sielunton, aki ezt megkockáztatná.

Miután Fendria elment a gyerekekkel, Ÿlnâ elmondta, miről beszéltek.

– Én nem tudom, hogyan reagál olyankor a Testvériség.

– Hát attól függ, hogy mi történik az illetővel. Egyszer a Sÿtri egyik világán voltam, amikor eltűnt egy emberük, és a hajóján eléggé bezöndültek. Mi így mondjuk, ha valaki nagyon kikel magából. Amikor az illető nem jelentkezett idejében, a hajóból kiment egy kisebb hadsereg, nem is tudom, hány kisebb járművel, úgy rohantak arra a helyre, ahol a kis készüléke jelei szerint volt. Kiderült, hogy az egy kórház, ahol már vizsgálták, mert megbotlott, legurult valami magaslatról, beverte a fejét és elájult. A sÿnÿ hajó kapitánya bocsánatot kért, azonnal elvonultak mind, csak pár emberük maradt ott, hogy a sérültet ne hagyják egyedül. De nem vitték vissza a hajóra, amíg a helybeli orvosok nem mondták, hogy már lehet. Szóval ilyenkor szelídek, mint a vÿrásÿn. De ha szándékosan bántják őket, akkor szörnyűek. Ásÿlÿpon megverték és kirabolták az egyik emberüket. Iszonyúan megharagudtak, kitessékelték a vevőket a suárból, bezárták a kapukat és elindultak, a kapitány már csak az űrből üzent vissza a polgármesternek, hogy mit követel, ha jól emlékszem, kártérítést és a tettesek kiadatását. A polgármester sajnos nem ismerte őket elég jól, hát csak vállat vont, de attól kezdve egyetlen sÿnÿ hajó sem szállt le azon a világon, más városokban sem. Elkezdett sorvadni a gazdaságuk. Végül a polgármester lemondott, az utódja kifizette a kártérítést, a tetteseket kiadták. Attól kezdve leszállnak megint a hajóik, de egyetlen emberük sem lép ki a kapukon. Pedig nem tiltotta meg a kapitány, csak nem és kész.

A szüni hajóknak nincs is kapitánya, gondolta Ninda. Csak ezt a dzserangok nyilván nem tudják. Valaki intézkedett, és azt hitték, hogy a kapitány volt az. Vajon mit csináltak a tettesekkel? Fendria említette egyszer, hogy ők is munkára ítélik azokat, akik bünt követnek el, de a suárban és a szísiben dzserang nem dolgozhat, a lakószintekre pedig be sem teheti a lábát. Vagy ez a munkabüntetés csak szünikra vonatkozik, és a dzserangokat egyszerűen bezárják? De hová?

– Persze akit megverték, az felnőtt volt – tette hozzá Ÿlnâ. – Mi is kényesek vagyunk arra, ha a gyerekeinket bántják, nyilván mindenki az. De a sÿnÿknál az egész hajó megharagszik, és a többi is. Szóval ezt senki nem akarja megkockáztatni.

Hát hogyne, gondolta Ninda. Ha csak az illető családja, klánja, törzse és hajója haragszik meg, az már több ezer fő is lehet, akikhez közelről kötődik.

– Itt is használnak ránk csúfnevet, mint Sÿÿndoreián? – kérdezte.

Ÿlnâ kicsit zavartan bólintott.

– Hát... van egy név, ami eredetileg egy elég undok kártevő állatot jelent, de ezt kultúremler nem mondja ki. A legsúlyosabb illetlenség más népekre csúfnevet használni. Sőt rasszizmus.

– Az mi?

– Amikor valaki azt hiszi, hogy az emberek a születésük, származásuk folytán jobbak vagy rosszabbak lehetnek. Súlyos betegség, és nincs rá gyógymód. Megelőzni lehet, neveléssel, de ha kialakult, nem gyógyítható. Csak az illető saját maga nevelheti ki magából, ha képes rá.

– Én is használtam azt a csúfnevet a sūñykra, amíg sýñdor voltam. Akkor én is rasszista voltam?

Ÿlnâ elmosolyodott.

– Nem, te egy tudatlan gyerek voltál, aki elhitt mindent a felnőtteknek.

Ninda lehajtott fejjel tünődött egy pillanattig.

– Nálunk nem is voltak felnőttek. A lūakēāni síkátorokban... Voltak persze, akik tizenöt-húsz évesek is megvoltak, sőt még több... mármint az ott már jócskán felnőttkor, Sýñdoreián hosszúak az évek... de ők se tanultak semmit. Szerintem nem az a felnőtt, aki már öregebb, hanem akinek tudása is van hozzá.

– Látod, ez egy bölcs gondolat.

– A sūñyk rendes emberek – emelte föl Ninda a fejét. – Nem régóta élek köztük, de ezt már tudom. Miért használnak rájuk csúfnevet?

– Sok népre használnak. Sok oka van ennek. A tudatlanság, a félelem, az irigység, a meg nem értés, a szomszéd világok közötti hagyományos ellenségeskedés. A szúnikkal szembeni ellenérzésnek például az egyik fontos összetevője az, hogy hajókon élnek. A Galaxis számtalan világának vannak kisebb-nagyobb úrállomásai, amiken laknak is, és városok is vannak az úrben. De a te néped teljes egészében a hajóin él. Ez furcsa sok embernek. Szokatlan, ezért furcsa, és ettől nekik elítélendő. Pedig ezt az életmódot nem is ők választották, hanem a saját világaikról elüldözték őket egy régi háborúban. Tudtad ezt?

Ninda bólintott, és a sáhaddif-hinahaóranra gondolt. A Sínisuálra és a Felhő Csillagaira, amelyek őrködnek Szúnahaum biztonsága fölött, és egyetlen dzserangnak sem szabad soha megtudnia, hogy a szúniknak saját világaik is vannak, de a létezésük és a hollétük a Felhő mélyének titka. Simnunná.

nb-23 Aijlyēm

„Néha bölcsnek neveznek. Akkor megkérdezem, szerintük mi az a bölcs. Akire hallgatni kell, mert igaza van, felelik. Az embereknek fogalmuk sincs, hogy éppen az a bölcs, aki tisztában van vele, hogy milyen gyakran téved.”

Ninda:

*Kommentárok az Első Szianhoz,
47. sómir*

– De azt hiszem – folytatta Ÿlnâ –, ehhez hozzájárul a titkolózásuk is. Tudtad, hogy az egész Galaxisban a Testvériség az egyetlen állam, aminek a valóságos kormányzati rendszerét nem ismeri senki?

– Nem, de... én azt sem tudom, hogy mi az.

– Hát lássuk csak. A legtöbb állam úgy hívja magát, hogy valamilyen köztársaság. Ez azt jelenti, hogy közösen választjuk meg azokat az embereket, akik az országot majd irányítják. Ilyen az én világom is. A te világod is, de az egy államszövetség része, ahol az egyes világoknak többé-kevésbé önállóságuk van, de mégis van egy központi vezetőség. Meg még van többféle, vannak például, ahol a központi vezető öröklí a hatalmát, de olyanok is, ahol egyszerre van öröklött és választott vezető. De mit jelent az, hogy Testvériség? Ha megkérdezed, udvariasan leráznak azzal, hogy ez egy archaikus név, és ők a valóságban egyszerűen köztársaságként működnek. De a részletekről nem beszélnek.

– Értem... nem tudtam.

– No mindegy, szóval ilyesféle dolgokból áll össze ez az ellenszenv. De csak bizonyos szint alatti embereknél van meg egyáltalán, és még alacsonyabb szinten áll az, aki ki is nyilvánítja. Mármint nem társadalmilag – Ÿlnâ megkopogtatta a halántékát –, szellemileg.

Ninda mosolygott.

– Én sokat utaztam a hajóikon. A csillagközi útjaim nagy részét az ő hajóikkal teszem. És persze sokat érintkezem sūnŸkkel. Ha az ember nem próbálja átlépni az elzárkózásuk korlátait, akkor nagyon kedves, szívélyes emberek. Jól fogod érezni magad köztük.

Ninda bólintott. Már most is jól érezte magát, de nem gondolta, hogy ő a szúnik „között” él. Szúni volt. A liktenit-upesz törzs tagja. Szúnahaum örök tüze örködött fölötte.

Aztán már más dolgokról beszéltek, nem a szúnikról. Ÿlnâ mesélt erről a világról, meg hogy miket látott SŸyndoreián, s erről eszébe jutottak érdekes helyek további világokon is.

– Ami azt illeti, Ænlyēm̄et meg is tudnám neked mutatni, kocsival nincs messze.

– Hát... nem tudom, elmehetek-e oda.

– Szabad ember vagy, amint a tanárnőd mondta. De a legegyszerűbb, ha megkérdezed.

Ninda bólintott és elővette a suagját.

– Ælna szeretne elvinni engem egy Æintliem nevű helyre. Vele mehetnek?

– Ninda, mondtam, hogy szabad ember vagy. Sielunt biztonságos világ, itt oda mész, ahová akarsz.

– És milyen egy nem biztonságos világ?

– Erről majd később mesélek, most ne várokoztasd a vendéglátódat.

Így hát elmentek Ælnâ kocsijához, egy kis fehér kétszemélyeshez, aminek piros csík futott körbe az oldalán, bonyolult mintákba tekergözve.

– Æn még sosem ültem ilyenben – nézte Ninda a gépet.

– Hát most itt az alkalom, szállj csak be.

Ælnâ megnyomott egy gombot, s az ajtók kinyíltak, felfelé, mint ahogy egy madár emeli meg a szárnyait. Ninda kicsit habozva bekászálódott. Ælnâ megkerülte a kocsit, beszállt ő is, és becsukta az ajtókat. Ninda közben körülnézett odabent. A két ülést – ő ült jobbról – halványsárga kárpit borította, előttük nagy ablak volt, és semmi egyéb. Ælnâ megérintette az ablak alatti felületet, s azon megjelent egy térkép. Ninda nagyot nézett.

– Most a belvárost látjuk, de mi a városon kívülre szeretnénk menni, ezért kicsinyítünk a képen. Itt is van, ez a barna sáv a hegység, ide ránagyítunk, itt is van: Ænlyēm̄.

Megérintett egy feliratot a térképen.

– Lũakẽãnban is ilyen betűket láttam – mondta Ninda, és körülnézett. A kocsi finoman remegni kezdett, és lassan fölemelkedett a talajról.

– Igen, mi is azt az ábécét használjuk, mint ti. Egyes vélemények szerint ez a legrégebbi ábécé a Galaxisban. Csak nálunk néhány ékezet kicsit másmilyen, nem tudom, el tudod-e olvasni.

Ninda kíváncsian figyelte alattuk a várost, ami egyre gyorsabban zsugorodott, kicsit késve válaszolt.

– Egyáltalán nem tudok sÿyndor̄ nyelven olvasni.

– Ó – mondta Ælnâ. – Hát persze. Bocsáss meg, erre nem gondoltam. Te folyékonyan beszélsz sũnũul, tehát nyilván hipnopédiával tanítottak, és az anyagban ez nem volt benne, ha jól sejtem.

Ninda bólintott, némi megkönnyebbüléssel, mert sejtelve sem volt róla, hogy a hipnooktatás nem titok-e.

– Nézd a folyót, innen fentről milyen szépen csillog a napfényben. Nem sokáig látjuk, mi arra megyünk, a hegyek felé.

A kocsi rövid száguldás után elérte a hegyeket, átrepült egy gerinc fölött, és leszállt egy kis parkolóban. Nindának tátva maradt a szája.

Mintha egy óriási pohárban lettek volna. Minden irányban sűrű zöld növényzetel borított hegyoldal emelkedett meredeken a magasba, első látásra nem is látszott, hogy valahol kijárat lenne – és az alján egy hatalmas kerek tó volt. Egészen világoskék volt a vize, és Ninda embereket pillantott meg a vízben. Lent a víz alatt is.

- Mit csinálnak azok ott?...
- Úsznak, természetesen.
- De hát a víz alatt nem lehet lélegezni!
- Légzőmaszk van az arcukon. Tudsz úszni?

Ninda megcsóválta a fejét. Lūākēānban nem is látott annyi vizet, amiben úszni lehetett volna; ki szoktak menni a Kŷōrŷ partjára megmártózni, de hát annak a vize neki térdig ért. Az *Aulang Laipon* megnézte az uszodákat is, de még egyszer sem ment a vízbe.

- Hát akkor nem mehetünk be, de körülnézhetünk. Van itt egypár szép dolog.

Körbesétáltak a partszakaszon. Apróbb-nagyobb épületek voltak a parttól nem messze, ahol mindenfélét árultak, enni-innivalót, apró emléktárgyakat. Ÿlnā rögtön megkérdezte, nem éhes-e, és vett neki meg magának is egy ráŷl nevű ételt, valamilyen forró sült tészta volt, lapos korongforma, megkenve egy enyhén csípős fehér krémmel, amiben mindenféle apróra darabolt dolgok voltak. De akkora volt, hogy alig fért a tányérra, le kellett ülniük vele. Hideg üdítőt ittak hozzá, ami nemcsak jóízű volt, hanem látványra is nagyon szép: tökéletesen aranyszínű volt.

– Ànŷlyēm nemcsak szép hely és kellemes kikapcsolódás – mesélte evés közben Ÿlnā. – Története is van. Teljesen fiktív, de olyan, mint egy mítosz. – Megakadt a tekintete Ninda értetlen arcán, és gyorsan változtatott a szavain. – Tudod, minden világon vannak régi mesék, amiknek már senki sem tudja az eredetét. Ismerek egyet Sŷŷndoreiáról is, Vŷŷdaiŷŷeir történetét.

Ninda mosolyogva bólintott.

- Aki a Vŷŷda-hegy csúcsát leharapta.

– Pontosan. Senki sem tudja, hogy ki találta ki Vŷŷdaiŷŷeirt. Ànŷlyēm történetének ismerjük az eredetét. Amikor az én nagyszüleim voltak gyerekek, akkor jelentette ki egy író, hogy túrhetetlen, hogy Ànŷlyēmnek nincsen legendája, és most majd lesz. Ő megírta. Eszerint volt két óriás, Ÿnŷl és Ōŷil: az a két sziklaorom ott kétoldalt – mutatott a magasba balra és jobbra –, akik egyszer leültek ŷŷŷhēint játszani. De olyan hatalmasak voltak, hogy amint ledobták a kērnŷŷah kockát, a föld beszakadt, és egy nagy üreg keletkezett, aminek a szélei felgyŷrődtek, mint a víz a beledobott kő körül, és úgy maradtak. A kocka pedig szétlapult az üreg fenekén. Ezen Ÿnŷl és Ōŷil úgy elkeseredett, hogy sírva fakadtak, és a könnyeik megtöltötték az üreget.

Ninda jót mosolygott a történeten. S mielőtt hazaindultak, Ÿlnā vett neki az egyik boltocskában egy igazi ànŷlyēmi emléket.

nb-24 mentalizmus

„S az emberek odagyűlének Jahanin köré és hallgaták. Akkor kérdé Jahanin: Miért hallgattok engem? S felelék: Mert bölcs vagy és mi tanulni kívánnánk tőled. S ő mondá: Igazatok van, mégis tévedtek. Mások is bölcssek. Másoktól is tanulhatok. Akár egy gyermektől is. Nem kell mást tennetek, mint figyelni.”

*Ílgaszaumi,
Jahanin-szódzsán,
2. sómir, 59. singir*

Úgy kezdődött, hogy Ýlnâ kapott egy hívást, amíg ettek, és egy-két mati hosszan elbeszélgetett egy fiatal férfival. Valamilyen konferenciáról volt szó, ahova Ýlnâ-nak majd el kell mennie, és valaki, akinek a nevét Ninda nem értette, majd előkészíti a... nem értette, hogy mit. Nagyjából amúgy értett mindent.

– Mit jelent az, hogy dirnââh üüllèyt? – kérdezte, amikor Ýlnâ elköszönt a hívótól; ezt egy szúni aligha tette volna.

– Úgy ejtik: dirnâh wùlèyt – tanította az asszony mosolyogva. – Nem tudom a megfelelőjét a ti nyelveteken. Egy sor kép és felirat, amiket majd kivetítek egy nagy üres falra, miközben magyarázok. Miért éppen ezt... várjunk csak, te értetted, amit beszélünk?

Ninda bólintott.

– Majdnem mindent. Vagy legalábbis azt hiszem.

– Ki gondolta volna? No persze, a nyelvrokonság végül is elég közeli, de a sýyndořok és a šyèlũntok amúgy nem szokták ilyen könnyen érteni egymást. Várj csak. Most a saját nyelvemen fogok beszélni hozzád, kíváncsi vagyok, értesz-e. De te beszélj csak tovább sýyndořul, mert azt nem fogod tudni, hogy mit hogyan kell mondani.

– Igen – mondta Ninda –, értek mindent. Ha nem beszélsz gyorsan.

– Ez fantasztikus. Sok ismerősöm van az Államszövetség több világán, és egy sem érti közülük a šyèlũnt nyelvét a legegyszerűbb, közös eredetű szavakon túl – kivéve persze azokat, akik megtanulták. Neked rendkívüli nyelvtelenségnek kell lenned.

Ninda elnézett a távoli hegyek felé, hogy leplezze zavarát. Igen, értett mindent, amit Ýlnâ mondott, de amit az mondott, aki felhívta, azt már csak nagyon töredékesen. Ýlnâ-t azért értette, mert kezdettől fogva lehallgatta. Ha nem így lett volna, egyáltalán nem jön ide vele. Lehet, hogy Fendria, vagyis persze az egész Testvériség biztonságosnak tartja ezt a világot, de egy szindor csavargó soha nem maradna kettesben egy gazdaggal, tanúk nélkül. Mert nem tud védekezni, sem akkor, ha a gazdag bántani akarja, sem akkor, ha a gazdag utólag őt vádolja azzal, hogy bántotta. Azért ült be Ýlnâ kocsiába, mert beszélgetés közben töviről hegyire ki-

kutatta a gondolatait, és semmiféle rossz szándékot nem talált. S amikor a szűnik elzárkózásáról volt szó, még mélyebben átvizsgálta újra. Hiszen ő tudta, miért zárkóznak el, mit titkolnak a szűnik. Szűnahaumot, az anyabolygót a Felhőben. Történetesen a kormányzati rendszerüket tényleg nem ismerte, de máris egy csomó titok birtokában volt. Tudnia kellett, nem fordul-e meg új barátnője fejében, hogy ő tudhat valamit, és nem próbálja-e kiszedni belőle. Akár valamilyen erőszakos módszerrel. Honnan tudhatná, amíg alaposan fel nem térképezte?

Így hát megcsinálta a feltérképezést, amíg beszélgettek, utaztak, nézelődtek, ettek. Méghozzá egészen másképpen, mint ahogy általában szokta. Ő rétegeknek nevezte el, amiket felderít az emberek agyában, még kiskorában adta ezt a nevet, amikor rájött a képességére. Arra csak jóval később jött rá, hogy ez a képesség senki másnak nincs meg. Az első rétegben vannak a mindenki számára nyilvános érzelmek és gondolatok, amiket az ember kimond vagy szándékában áll kimondani. A másodikban a nem nyilvánosak, amik többsége nem is különösebben titok, csak nem tartoznak bárkire. A harmadikban a rejtettek, sokszor olyanok, amikre az ember csak olyankor gondol, amikor egyedül van és nem tart tőle, hogy olvasnak az arcáról. Ninda általában idáig hatolt le, néha a negyedik rétegeig is, ahol azok a gondolatok vannak, amiket az ember már önmagának is nehezen vall be. És nagy ritkán, egyszer-egyszer benézett néhány ember ötödik rétegébe, a teljes sötétségbe, ahol már csak egy-egy elvillanó gondolatfoszlányt lehet elkapni.

Most először, Ÿlnâ elméjében a lehető legalaposabban átkutatta a sötétséget is, olyan mélységekben, ahol azt sem lehet már tudni, hogy hányadik rétegben jár, még az ötödikben vagy már a hatodikban, ahol már az alapszintű érzelmek is homályos foltokká mosódnak szét, és csak helyenként bukkannak elő egy-egy kivehetetlen ködgomoly formájában a jellem mély vonásai a hetedik réteg beláthatatlan mélységeiből. Lÿÿvel egyszer beszéltek erről. Ő lelát a hetedik réteg alá, és azt mondja, hogy van egy nyolcadik réteg is, az öröklött és magzati vagy csecsemőkorból szerzett, az egyént élete végéig megváltoztathatatlanul elkísérő tulajdonságok sziklás tengerfenéke – ő ezt a hasonlatot használta, de Ninda nem tudta, milyen a tengerfenék –, és ez alatt már nincs tovább. Lÿÿ Ninda agyának nyolcadik rétegében találta meg azokat a vonásokat, amiktől ő receptor lett és érzékeli mások elméjét. Maga Ninda persze nem látott bele a saját elméjébe, és másokéba is legfeljebb az ötödik-hatodik réteg bizonytalan határáig, de Lÿÿ közvetített képeket. Csak egészen keveset, azt mondta, ezt csak fokozatosan lehet megérteni, sok-sok évig tartó, kemény munkával.

Ÿlnâ elméjében a szokásos módon, lassan, lépésenként haladt lefelé, rétegről rétegre, így térképezte fel a gondolatait. Magukat az egyes gondolatokat persze nála is csak a legelső rétegből tudta kiolvasni, de ez elég volt, hogy megértse a kimondott szavait akkor is, ha magukat a szavakat nem ismerte – ahogy a suárba kerülésekor is értette a szűnik egyes gondolatait, pedig a nyelvüket még nem tanulta meg. A mélyebb rétegekben a gondolatok egyre homályosabb, színes, néha lassan mozgó, térbeli alakzatokként jelentek meg, és Ninda, aki kisgyerekkora óta tanul-

mányozta ezeket, kiigazodott közöttük. Meg tudta állapítani az emberekről, hogy milyen dolgoktól, állatoktól, jelenségektől félnek vagy undorodnak, illetve melyeket szeretnek, akkor is, ha nem is gondoltak ezek egyikére sem konkrétan. Tudta, hogy bal- vagy jobbkezesek, hogy mentálisan melyik nemhez tartoznak és melyikhez vonzódnak, hogy mely testi szükségleteik jelentkeznek éppen – az éhséget kivéve, valószínűleg mert olyan közegben nőtt fel, ahol mindig mindenki éhes volt, azután hirtelen olyanba került, ahol soha senki nem volt éhes –, s azt is, hogy érte-e az illetőt valami kellemetlenség, aggódik-e valamiért, és még sok-sok mindent.

Ÿlnának nem voltak vele kapcsolatos rossz szándékai, illetve vele nem kapcsolatosak sem voltak. Teljesen megbízhatott benne. Ugyanakkor olyasféle jó szándék sem vezette, hogy ő most valamiben segíteni akarna, valamitől megmenteni ezt a hányatott sorsú gyermeket – bár ez a kifejezés megjelent a gondolatai között –, csakugyan nem volt más szándéka, mint megmutatni neki ezt a szép helyet, meg talán más helyeket, ha lesz idejük rá.

– Min tűnődsz? – hallotta meg a barátnője hangját. Fölpillantott.

– Bocsánat... csak a tájban gyönyörködtem.

Mi mást is mondhatott volna?

54.

nb-25 háló

„Az első elmékben, amiket Ninda kikutatott, gyűlöletet, gonoszságot látott. Szülőbolygóján kevés elmével volt másképp. Ez akkor is szörnyű lenne, ha nem lenne meg a képessége. Ezzel a lelki teherrel csak azért nem lett belőle egészen torzult személyiség, mert kezdettől elutasította, s már kisgyermekként egy tudós távolságtartásával kezelte a gonoszt.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
2. szint 4. kör, D3N rind, 52/12/244.*

Ÿlnának nem volt kifogása az ellen, hogy sétáljanak egyet. Ninda pontosan tudta, hová akar sétálni, de erről nem szólt semmit.

– Még sokra viheted ezzel a tehetséggel – áradozott a nő, de Ninda csak fél füllel figyelt oda. Csak fél mati volt az út nyugodt sétatempóban a legközelebbi fáig, s amíg oda nem ért, más nem is érdekelt. Ÿlnâ csak beszélt egész úton, aztán elértek a kitaposott ösvénynek azt a pontját, ami a legközelebb volt a fához. Ninda letért az ösvényről és odament hozzá, Ÿlnâ követte, a füre lépést itt sem tiltotta semmi, az emberek nemcsak mászkáltak a fűvön, hanem takarókat terítettek rá és azokon heverésztek, beszélgettek, napoztak. Ninda felől akár ne is léteztek volna.

Elérte a fát, megérintette a kérgét, előbb néhány ujjal, aztán a tenyerével, majd mindkettővel. Nem történt semmi. Nekidőlt a fának, nekitámasztotta a homlokát. Most sem történt semmi. Persze. Kicsit fel van zaklatva. Lýŷ megmondta, hogy minden fával kissé másképpen nyithat ki, de ugyanannak a környéknek a fái között nem lesz különbség, ebből a szempontból az egész *Aulang Laip* egyetlen környéknek számít – de ha leszálnak egy világon, próbálja meg őket. Azóta ez az első világ, ahol próbálkozhat. Lýŷ is tudta, hogy a Handiap lesz az első úticéljuk, és megmondta, hogy az ottani fákkal nem érdemes, valami baj van a napjuk sugárzásával, az ottani kertészek soha nem fogják észrevenni, de a handiapi fák tökéletesen érzéketlenek. Ő már járt Handiapon és észrevette. Éppen ezért sajnálta, hogy ott szállnak le először – Ninda pedig ezért nem érzett semmilyen késztetést arra, hogy körülnézzen Handiapon, csak ezt nem kötötte Fendria orrára.

Lehunyta a szemét, kiürítette az agyát és várt.

A jel nem jött, a kapu nem nyílt ki.

Mit csinál rosszul? Hiszen otthon elpróbálták ezt együtt az *Aulang Laip* fáival!

Hát persze. Akkor ott volt mellette Lýŷ. Most nincs. A kapu nem fog magától kinyílni.

Agyának egy határozott mozdulatával kinyitotta a kaput és elindította az adást.

A jel intenzitása valósággal letaglózta, ha egy csapásra indul meg, hátralökte volna a fától és földre dönti. De fokozatosan erősödött, előbb ezt a fát érezte, majd a közeliakat és az egyre távolabbiakat, amint sorban kitarják láthatatlan antennáikat az ég felé, százszor nagyobbakat, mint ők maguk, és a beláthatatlan méretű háló lassan körbenöve a tavat körülölelő hegykoszorút átömlött az amögötti hegyláncre, aminek Ninda eddig a létezéséről sem tudott, de most már érzékelt rajta minden egyes fát, a gyökerétől a lombkoronáig, félmillió fának minden rezdülését érezte, és a háló még ki sem nyílt, csak növekedett és nyelte, szívta magába az energiát, amíg a folyamat lassan el nem ért végéhez, mert már minden elérhető fa be volt kapcsolva a kolosszális építménybe.

Ekkor Ninda megfeszítette agyának egy apró részecskéjét, és a háló nyílni kezdett.

Minden egyes fa antennái az égnek fordulva összekapcsolódtak, s az egész mű még sokszorta hatalmasabb lett, mint azelőtt, a közepében már csak apró pontként volt érezhető maga a valóságos *Āinlyēm*-hegység, a háló elborította az egész kontinenst és még azon is túl, a nappali félgömb nagy részét, és olyan erővel nyelte a napenergiát, hogy ha az a fákba jutott volna, az egész erdő lángra lobban.

Ninda megvárta, hogy a háló megteljen energiával, aztán beletöltött egy szót. Csak ennyit: Lýŷ. Várt, hogy a jel szétáradjon a gigászi alkotás egész felületén, és kilőtte.

Ő maga nem is érzékelt a szörnyű dörejt, amivel a légkörön átviharzó örült energiafolyam félresöpörte maga előtt a levegőt és hangrobbanásszerűen távozott felfelé. De ez csak a hordozóenergia, ami hirtelen felhevítette a külső légkör egy részét és kirobbant az űrbe. Maga a jel akkorra már a hipertérben volt. Ha fényse-

bességgel haladt volna, Ninda már évezredek óta halott lenne, mire az üzenete eléri a legközelebbi lakott világot.

A válasz azonnal ott volt. Ninda nem emelte ki a hálóból, ami már ismét habzsolta magába az energiát, mert az is jött volna vele, és porrá égeti egész *Ánlyēmet* mindnyájukkal együtt, csak beérte azzal, hogy érzékeli.

– Levizsgáztál. Ezt is meg tudod csinálni, és ura vagy a háló erejének. Ne fezítsd túl. A második jellel együtt dobd is le. Egy-két derki múlva küldj újabbat, ha tudsz.

Ninda a hálóba töltötte második üzenetét.

– Hiányzol. Sok barátom van az *Aulang Laipon* és egy már Sielunton is, de egy sem olyan, mint te meg én. Várom a találkozásunkat, amíg csak várnom kell.

Az üzenet szétáradt a félmillió fán keresztül a háló minden részecskéjébe. Ninda megvárta, aztán kilőtte, s ahogy az energiafolyam kirobbant Sielunt légkörébe, egy mozdulattal elvágta a központi szálat. A háló közepén támadt lyuk szédületes gyorsasággal növekedett, néhány pillanat alatt a háló egészét felemésztette, a pil-lérek sorban szétporladtak, s az egész roppant művet elsodorta a szél, ahogy a fák elkezdtek becsukni antennáikat. Még a nagy részük nyitva volt, amikor a háló már kilökődött az űrbe, ahol semmivé foszlott.

Ninda megvárta, amíg mindegyik fa becsukódik, s egy csendes gondolattal köszönetet mondott nekik. Aztán bezárta a kaput és hirtelen visszatért a közönséges térbe.

Ÿlnâ és a többi jelenlevő akkor kapta föl a fejét riadtan. Ninda tudta, hogy a kapu kinyitása és bezárása között a valóságban csupán egy szempillantás telt el, talán egy mati századrésze, ők a két hangrobbanást is egynek érzékelték, s persze mennydörgésnek vélték. Még csak most fognak reagálni rá.

Reagáltak is, a sielunt meteorológiai intézet kérdéseket sokaságát kapta, és hamarosan a hírekben is közzétették a választ. Nem tudják, mi történt, a műszerek azt érzékelték, hogy egy kozmikus energiavihar áramlik át a légkörön – persze azok se tudták megfigyelni, hogy valójában kettő volt –, de az eredetéről nem tudtak semmit. Talán egy napkitörés. Sielunt egy három nappól és nagyszámú világból álló, bonyolult rendszerben volt, ahol sok mindent el lehetett képzelni.

Mialatt a csillagászok ezen tépelődtek, *Ánlyēmben* már senki sem kémlelte az eget. A mennydörgéssel hirtelen szélroham is érkezett, de egykettőre el is űlt. Esőre a meteorológusok szerint nem volt kilátás. Az emberek meg is feledkeztek az egészről.

nb-26 Nuilt

„*Sielunti utunk első napján rögtön elmentünk Áintlíembe, ahol először beszélt dzserangokkal. Akkor is egy sereg furdőruhás ember vette körül, most is. De most itt volt Sielunt összes vezetője. Egy hasonló fa tövében ült le, mint akkor, és beszélt az emberekhez.*”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44009. karisszinan*

– Nem hiszem, hogy vihar lesz – szolt oda Ninda nyugodt közvetlenséggel, szindor nyelven egy családnak, akik riadtan kémltek az eget pár lépésre tőle. Egy férfi, két nő, három gyerek.

– Hogy mondtad? – kérdezte az egyik gyerek.

– Nekünk szóltál? – kérdezte egy másik.

Persze mind a saját nyelvükön beszéltek, őt nem értették. Ýlnâ közelebb lépett hozzájuk.

– A kislány nem beszéli a nyelvünket. Azt mondta, nem hiszi, hogy vihar lesz.

– Nem, én sem hiszem – felelte a férfi. – Talán Şuŵlamâból, a katonai támaszpontról jött a hang. A kislány a şũnÿk hajójával jött, ugye? Már csak a ruhájáról gondolom.

– Igen – felelte Ninda a helyiek nyelvén; ezt a szót már megtanulta. – Ninda vagyok. *Aulang Laip*, Szúnahaum Testvériség – tette hozzá szúni nyelven, abban a meggyőződésben, hogy a férfi érteni fogja. Még hullámot kialakítani se volt ideje vele, nemhogy lehallgatni, mégis ez volt az érzése.

S a férfi valóban ismerős arccal hallgatta.

– Nÿwïlt Âukÿh Şũlaleÿnből, egy közeli falucskából – felelte szúni nyelven, de a tulajdonnevet nem változtatta át a szúnik dallamtalan kiejtésére. – Ők a családom... a feleségem, Ínkyâ, űk pedig a gyerekek: Ånyŵu, Harşë, Dwmÿ és Vëylâ.

A gyerekeket abban a sorrendben mutatta be, ahogyan épp álltak mellette. Ántlu nagyfiú volt, szindor időszámítás szerint Ninda nyolc és hét-kilenc évesnek nézte – a szúni rendszert még nem szokta meg eléggé, az itteniről pedig nem tudott semmit. Harsi kisfiú, talán négyéves. Dumt egészen kicsi lány, kétéves lehetett. Veila pedig felnőtt nő, legalább tizenegy éves.

Nuilt rápillantott Ílnára, kérdezett tőle valamit, aztán megismételte az egész bemutatkozást a saját nyelvükön. A nő is bemutatkozott nekik.

Ninda arra gondolt: a szúnik a kitűzőkkel ezt az egész bemutatkozási ceremóniát tökéletesen kiiktatták az életükből. Sokkal egyszerűbb nélküle. Most rajta sem volt kitűző, azt mindig levették, ha elhagyták a hajót.

– Te honnan tudsz a nyelvünkön? – kérdezte.

– A Testvériségnek dolgozom, a munkahelyemen tanultam – felelte Nuilt azzal az éneklő hanghordozással, amit Nindának később még volt alkalmja megszokni szindoroktól és sieluntoktól is.

– Melyik hajón? – csodálkozott Ninda. Úgy tudta, dzserangok nem dolgozhatnak a hajóikon.

– Nem hajón, a városban, a Testvériség itteni kirendeltségén. Én az utasokkal foglalkozom, jegyeket adok el, válaszolok a kérdéseikre. S te? Szindorul beszélsz, szindornak is nézel ki, de szúni köntöst viselsz. Az én gyerekeim nem tudnak szúniul, és még soha nem volt rajtuk ilyen köntös.

Ninda lepillantott a köntösére. Két köntöse volt, ezt, a kéket akkor kapta, amikor a hajóra jött, a fehéret pedig a törzsétől ajándékba a sáhaddif-hinahaóran után.

– Szindornak születtem, de a Testvériség tagja vagyok – felelte. Ekkor vette észre, hogy Ílna egy kis készüléket tart felé, és egy apró gombocskát csíptetett a fülére, vagyis most érti, amit beszélnek.

– Nem tudtam, hogy bevesznek szindorokat is – dörögte Nuilt.

– Én sem tudok többről – felelte Ninda.

– Nem is hiszem, hogy lennének. A szúnik elég elzárkózó társaság, tíz éve dolgozom nekik, de alig ismerem őket jobban, mint az első nap.

Eddig a második sielunt, akivel beszél, gondolta Ninda. Mind a kettő szóba hozta a szúnikat és rögtön az elzárkózásukról kezdett beszélni. Ekkor Ílna egy gombocskát nyújtott felé. Elvette és a fülére illesztette, és a nő máris megszólalt, az anyanyelvén, de ő a fülében szúniul hallotta.

– Áukÿh úr, a kislány az én vendégem e pillanatban. Szeretném megkérni, hogy ne terhelje őt a sÿùnÿk elzárkózásának problémájával, amiről nem tehet, az okát sem tudja, hiszen csak pár napja csöppent közéjük, számára éppoly érthetetlen, mint nekünk.

Lám csak, gondolta Ninda. A védelmébe vette. Történetesen tévedésben van, hiszen ő pontosan tudja a szúnik elzárkózásának okát, de ebbe persze az ittenieket nem kell beavatni.

Nuilt meglepve vakarta meg az orrát.

– Bocsássanak meg – mondta. – Önnek teljesen igaza van, Dÿlejoÿt asszony. Voltaképpen... politizálni kezdtem egy gyerekkel. Bocsánatot kérek a faragatlanságomért. Meghívhatom önöket valamire engesztelésül?

– Köszönjük, de éppen az imént ettünk – felelte Ílna barátságos mosollyal. – Nincsen semmi baj.

– Ön nagyon kedves... professzorasszony, ugye jól tudom?

– Talán hallott rólam?

– Itt-ott. Kicsi világ Őÿétÿnt.

Ninda nem tudta, mi az a professzor, ezt a szót még soha nem hallotta – a gép nyilván nem fordít rosszul –, de Ílna érzelmekéből világos volt a helyzet, Nuilt valami fontos embernek tartja őt, és ő valóban az is, annyira, hogy ezáltal közöttük társadalmi szakadék keletkezik. Nuilthoz még nem tudta felépíteni a vivőhul-

lámot, így nem hallgathatta le, de a hangsúly, az arcjáték, a testbeszéd megerősítette a következtetése helyességét. Ideje közbelépni.

– Ha itt én vagyok a vendég, akkor szeretnék többet megtudni rólatok – szólalt meg határozottan. A szüni nyelvet választotta, mert Nuilthoz beszélt.

– Semmi akadály – volt a válasz. – De nem ülnénk le?

Leültek, kissé távolabb egy fatörzsekből összerótt asztalhoz. A gyerekek nem, ők elfutottak játszani, az anyjuk elnézést kért és velük tartott. Ninda jobban örült volna, ha egy fa tövében ülhet a fűben, de a két sielunt láthatóan kényelmesebbnek találta így. Ílta az asztal közepére tette a fordítógépet, Nuilt pedig egy-két matin át beszélt magáról és a családjáról. Nindának ez elég volt a hullám kialakításához, most már le tudta hallgatni.

– Azért igazából szeretek a Testvériségnek dolgozni – kanyarodott végül vissza a férfi a munkájához. – Az én végzettségemmel nem sok munkahely van Sielunton, ahol ilyen jól fizetnek. A szünik pedig kedves emberek... jó, az elzárkózásokat persze tiszteletben kell tartani, de ha az ember tudja, hol a határ, olyanok, mint a şyörņ. Ez egy hasonlat... ööö...

– Az az ital, amit nemrég ittunk – szólt közbe Ílta.

Ninda mosolyogva bölintott.

– Á, tehát ismerik... azazhogy te is ismered. Néhány egyszerű szabályt kell tudnom, ez minden. – Ninda kérdő arckifejezésére folytatta. – Hát például nekem ismernem kell a hajók belső felépítését, mert az utasok kérdéseire válaszolnom kell, de ez csak azokra a szintekre vonatkozik, ahol ők vannak. Gyakran tesznek föl kérdéseket, hogy mi van a többi szinten, és nekem nemcsak azt kell felelnem, hogy nem tudom, hanem annak is elejét kell vennem, hogy a szüni főnökeimet kérdezzék.

– Én sosem értettem, mi olyan nagy titok a többi szinttel kapcsolatban – mondta Ílta. – Te tudod?

Ninda nemet intett.

– De te jártál azokon a szinteken.

– Hát persze.

– Titkoltak előled bármit?

Ninda értetlenül nézett rá, de Nuilt fölemelte az ujját.

– Várj, erre én is tudok felelni. Engedje meg, professzorasszony. Őelőle nem titkoltak semmit, mert ő is szüni. Náluk valami sajátos fajta egyenlőség van érvényben. Az irodában mindenkinek megvan a pontos rangja, és egy nagyon gondosan kijelölt hierarchiába vagyunk mindnyájan besorolva, csakhogy ez őket egy pillanattig sem érdekli. Mintha nem is létezne. Negyvenen vagyunk, abból hatan szünik, ők vannak a rangsor legtetején, olyan pozíciókban, amiket én soha nem is tölthetek be, de ezek tökéletesen névlegesek, ugyanazt a munkát végezzük, ugyanazért a fizetésért. Viszont ők hatan egy külön kis telepen lagnak, ahová senki más be sem léphet. Szóval a munkában teljes egyenlőség, a magánéletben viszont nem közösködnek senkivel.

Ninda mosolygott. Persze hogy nem. Senkinek semmi baja a dzserangokkal, de hát mégse szúnik.

56.

nb-27 titkok

„A hipertéren át üzenetet küldeni csupán az agyunk erejével – ha ez lehetséges lenne, a távközlési cégek egy pillanat alatt omlának össze. De nem lehetséges. Csak a képesség birtokában, és kell hozzá néhány százezer fa.”

Ninda:

*Feljegyzések az utánunk jövőknek,
4. kötet, 34. sómir, 18. singir*

– Tudod, Nwũilt – Ninda továbbra is szúni nyelven beszélt, de a férfi nevét si-elunról szindor kiejtésre fordította át –, a szúnik titka nagyon egyszerű, és én már meg is tanultam, pedig csak néhány napja élek az *Aulang Laipon*.

– De nyilván nem árulhatod el – mondta Ílna. – Hiszen titok.

– Nem, nem titok. Ez olyan titok, ami nem titok.

– Nocsak.

– Mondd, Nwũilt, milyen helyen laksz te?

– Egy falusi utcában, miért?

– Vagyis van egy kis házad, körülötte kert, mellette és vele szemben hasonló házak?

– Igen.

– Hogy hívják a bal oldali szomszédodat?

– Āřsanîť mérnök.

– Hogy hívják a szüleit?

– Hát azt nem tudom.

– És a jobb oldalt?

– Kłyssanih. Neki ismerem a szüleit látásból, mielőtt megkérdezed. A nevük e pillanatban nem jut eszembe.

– Van testvére?

– Látod, ezt sem tudom. De hová akarsz kilyukadni?

Ninda lehajolt, letépett egy fűszálat, s azzal az ujjai között egyenesedett föl. Beszéd közben azt csavargatta.

– Szindorián én egy csavargóbanda tagja voltam. Semmit sem tudtunk egymásról. Ha üldözőbe vettek az ervések és elszakadtunk egymástól, nem kerestük meg egymást. Mi csúfnéven ismertük egymást, senkinek nem tudtuk az igazi nevét. Én a saját igazi nevemet sem tudom, ha van egyáltalán, mert úgy nőttem föl, hogy csak a csúfnevemet hallottam. A szúniktól kaptam az új nevemet és most már ez

az igazi. Volt egy... nem tudom, hogy lehet ezt nevezni, egy kis rendezvény, ahol a szűni közösség tagja lettem. Van családom, amelynek rajtam kívül száznyolc tagja van, persze még nem találkoztam mindegyikkel, de már vagy húszat ismerek közülük. Ismerem a köztük levő rokonsági viszonyokat, vagyis hát még csak próbálok megtanulni, de már legalább tízről tudom közülük, mit szeret enni, hogyan tud énekelni és táncolni, s még egy csomó mindent, pedig csak néhány nap telt el. Ők is ismernek engem, még jobban is, mint én őket, mert rajtam kívül nincs több új jövevény. Számon tartanak. Ha most bedobnám a suagomat a tóba – előhúztá köntöse zsebéből a készüléket –, itt estére száz ember hemzsegne és utánam kutatna.

– Dehogysis – szólt közbe Ílna. – Jelezné, hogy víz alá került, és még a tó fenekére sem érne, nem száz ember lenne itt, hanem száz légikocsi, több ezer emberrel.

– Az biztos – bólintott Nuilt. – Vettem már részt ilyen mentőakcióban. Jobb, ha nem próbálok ki.

– Ha te eltűnnél, Nwũilt, mi történne?

– A családom kerestetni kezdene a rendőrséggel.

– És ha az egész családdal együtt tűnnél el?

– Akkor a munkahelyem értesítené a rendőrséget.

– És ha nem lenne munkahelyed? Gondolom, itt is vannak, akiknek nincs.

– Hogyne lennének. Ha ilyen valaki tűnne el az egész családjával együtt... akkor az iskola szólna, ahova a gyerekeik járnak, vagy a szomszédok. Persze tudom a következő kérdésedet, vannak olyanok is, akiknek nincs iskolás gyerekük, netán szomszédok sem, illetve hát nagyvárosban a szomszédok nem is igen figyelnek egymásra. De mire vezetnek ezek a kérdések?

– Látod, ez a szűnik titka – mondta Ninda komolyan.

– Micsoda? Hogy odafigyelnek egymásra?

– Igen. Én még csak most kezdem sejteni, hogy mennyire, és gyanítom, hogy nagyon sok minden van még, amit nem tudok erről. Azért hívnak minket Testvériségnek, mert... mert mi *valóban* egyetlen nagy család vagyunk. Erre pont én vagyok a legjobb példa, akinek semmiféle családja nincs, ráadásul csak pár napja élek a hajón, de máris van egy csomó ember, aki olyan sokat tud rólam, hogy fél napig mesélhetné, és én is éppen ennyit tudnék mesélni róluk. És amit az előbb mondtatok, hogy mi lenne, ha bedobnám a suagomat a tóba. Amikor el akartam ide jönni, megkérdeztem a tanárnőmet, és azt mondta, Sielunt biztonságos világ, és mégis egy szempillantás alatt egy hadsereg teremne itt, ha azt hinnék, hogy bajom esett. Szindorián volt bajom bőven, egész ott töltött életemben, de nekik eszükbe sem jutott megvédeni. Most is megtehetnék. Azt nem tudom, hogy szindor állampolgár vagyok-e, de szindor az anyanyelvem, ott éltem néhány nappal ezelőttig, valamennyire mégiscsak oda is tartoznék, ha akarnék. De nem akarok, mert tudom, hogy Szindoria soha egy ujját se mozdítaná értem. A Testvériség meg igen, pedig alig ismernek.

– Érdekes – dünnyögte Ílna. – Négy évig hallgattam szociológiát az egyetemen, öt éve tanítok, és a szüni társadalomról ma reggel még tizedannyit sem tudtam, mint most.

– Én sem tudtam mindezt – tárta szét a kezét Nuilt –, pedig velük dolgozom. Hát, ugye, a zárkózottságuk. De hadd legyenek egy kicsit lõypanj šiðmèy... hogy is mondják szüniul...

– Szó szerint hal a faágon – magyarázta Ílna. – Egy régi meséből ered, amelyben egy hal fölmászott egy fa ágára, aztán semmivel sem volt megelégedve.

Ninda nevetett.

– Nálunk is megvan a mese, csak úgy mondjuk, šiðruÿn kýuàstîrn, madár a tengerben!

A két felnőtt is nevetett.

– Hát szóval hadd legyenek egy kicsit madár a tengerben – kérte Nuilt. – Egy akkora hajón, mint az *Aulang Laip*, több tízezen élhetnek. Természetesen fogalmam sincs, hogy mennyien, te pedig nem fogod elárulni még azt sem, hogy te magad tudod-e, de ha az utasoknak fenntartott szint méretét és befogadóképességét arányba állítom az egész hajó méreteivel, akkor egy-két százezer lakója is lehet. Hogy lehet ennyi ember „egyetlen család”?

– Nem tudom – felelte Ninda őszintén –, de megoldják. Valójában, azt hiszem, a hajó konkrét népessége nem is annyira számít, mert az egész Testvériség alkotja azt a bizonyos „egyetlen családot”, akárhol is vannak éppen.

Nuilt fanyar mosollyal Ílnához fordult, de nem váltott az anyanyelvükre.

– Megfigyelte, professzorasszony, milyen diplomatikusan került meg a kislány a választ arra, hogy hányan élnek az *Aulang Laipon*?

Ninda egy gondolatnyi ideig mérlegelt, aztán határozott hangon válaszolt.

– Igen, nagyjából tudom, hogy hányan vagyunk, de nem tudom, hogy ez az adat nem titkos-e. Mivel te nem tudod, ezért arra következtetek, hogy titkos.

– Biztos lehetsz benne, hogy igen. A létszámadataik, beleértve a hajók számát és hollétét, a legszigorúbban őrzött titkaik. Nekem mindig tudnom kell, hogy melyik hajójuk mikor és honnan jön, és hová megy tovább, de csak a következő állomást. Hogy onnan hová megy, azt csak az ottaniak tudják. S hogy a többi hajó hol van, azt nem is szabad tudnom.

Dehogy, gondolta Ninda. A legféltettebb titkuk nem ez. Hanem Szúnahaum létezése és holléte, amit a Felhő Csillagain kívül minden egyes szüni titoktartása védelmez. Az övé is.

ncq

„Megkérdezték azt is, hol van az otthona. Egy szűninak mindig három otthona van, felelte. A hajója, Szűnahaum és a Galaxis. De hiszen ez idézet Rangáhuaptól, felelte egy bácsi. No látod, mondta Ninda, ezt már Rangáhuap is tudta.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44596. angdzsagan*

RECEPTOR

nc-1 erdő

„A képesség valószínűleg a csoport minden tagjánál más és más. Nindáé bizonyos szempontból (lásd a 6. szint 5. körét) a legkifinomultabb az emberek között. Annak alapján, amit elmesélt, úgy tűnik, Áintliemben kezdett megváltozni az érzékelése, egy síró gyerek hatására.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
1. szint 3. kör, M4D rind, 11/36/154.*

– Valójában minden társadalomban kimutatható bizonyos elzárkózás – fejtette ki Ílna. – Vegyük a mi kultúránkat. Mi nem vagyunk különösebben titkolózók, mint a Testvériség, és kirekesztők sem, mint Sýyndoreia. Náluk egy külföldinek esélye sincs, hacsak nem valami híresség vagy befolyásos üzletember. Nálunk ez valamivel kifinomultabb. Emlékszem egy fogadásra egy magas rangú politikus házában, sok fontos ember volt jelen, külföldiek is, ami Sýyndoreián elképzelhetetlen lenne, hacsak nem valamely diplomáciai célból rendezik a fogadást. Megfigyeltem azonban, hogy amikor a külföldiek hallótávolságon belül vannak, a šyêtűntök azonnal témát váltanak, az időjárásról kezdenek beszélni, a sportról, zenéről, irodalomról, mindegy, csak semmi ne legyen közte, ami érinti a politikát. S ha a külföldi vendégek között akadna, aki nem értesült arról, hogy nálunk nem szabad politikáról beszélni, és szóba hozza, rögtön udvariasan belefojtják a szót és másra terelik a beszélgetést. A külpolitika is tabu, de a belpolitika még inkább... Ninda, mi történt?

Ninda már egy ideje nem órá figyelte, illetve órá is, de a figyelme központi részét más kötötte le. Ahogy Ílna elhallgatott, mert az ő arcát fürkészte, ő lehunyta a szemét és néhány pillanatig hallgatózott a fülével – aztán mivel ez nem vezetett eredményre, az elméjével is. Belépett az erdő hálójába és kinyitotta a kaput, hogy jobban vegye az erdő jeleit. A fák elkezdtek kinyitni antennáikat, de a folyamat egy ponton megállt, mert a jelzés már száz-kétszáz fa hatására tisztán és egyértelműen fogható volt. Az iránya és a távolsága is. Ez nem a hipertérből jött, nagyon is közelről.

Ninda kinyitotta a szemét és felállt.

– Gyertek velem – mondta, és válaszra sem várva besétált a fák közé.

A két felnőtt összenézett, s mivel a vendég hátra sem nézett és egykettőre eltűnt a legközelebbi facsoport mögött, utánasiettek.

– De hát hová megy? – kérdezte értetlenül Nuilt, most már az anyanyelvén.

– Úgy látszik, hallott valamit – felelte Ílna. – Várjon... én is hallok valamit!

– Igen, már én is hallom. Gyereksírás.

Nindát egy kisgyerek fölött állva találták meg. A gyerek egy fa tövében ült és bőgött. Annyira kicsi volt, hogy azt sem tudták biztosan megállapítani, fiú-e vagy lány.

Épp csak tipegős. Szőke hajával, fehér bőrével helybeli is lehetett volna, de amikor Nuilt fölemelte és šiêlűnt nyelven szólt hozzá, nem reagált. Ílna megpróbálta szindorul is, de azt sem értette.

– Nem beszél ez még semmilyen nyelven – mondta Nuilt. – Vigyük föl a Šéas-silába, nyilván ott lesznek már a szülei.

– Nem, nincsenek ott – felelte Ninda, mert a fordítógép Ílna kezében volt és mindent hallott. Fogalma sem volt, mi az a hely, amiről a férfi beszél, de enélkül is tudta, mert a szülők az erdőben voltak és a gyereket keresték. Ezt is tudta. A fák továbbra is nyitva tartották antennáikat. – De menjetek csak. Mindjárt jövök én is.

S lépkedni kezdett a fagyökerektől hullámos talajon.

– Várj – mondta Ílna. – Nem hagyhatlak itt. Te magad mondtad, hogy még soha nem jártál erdőben, eltévedsz.

– Nem tévedek el. Menj csak vissza nyugodtan.

Ahogy visszaindultak az üdülőközpontba, mindkét felnőttnek feltűnt, hogy egyáltalán nem hallják már az emberek zsbongását. Csend volt, csak az erdő neszeit hallották. A kisgyerek befészkelte magát a férfi ölébe és már csak halkan szipogott.

– De hisz jóval túl volt a hallótávolságon – mondta ki Ýlnâ azt, amire Nywiłt is gondolt.

– Hát az biztos. Jó füle van a kislánynak.

– Menjen már. Nézze ezt a facsoportot, milyen sűrű, és legalább tíz vušt az átmérője. Ezen nem hatol át a hang, és ne mondja nekem, hogy valami visszaverődéssel megkerülte.

– Akkor mivel magyarázza, professzorasszony? Mert a gyerek pontosan ott volt, ahová a kislány tartott.

– Nem tudom. Fogalmam sincs, de én mondom magának, Âukyh űr, itt valami nem tiszta.

Kiértek az erdőből, s a fürdőzők között egykettőre elterjedt a hír, hogy találtak egy kisgyereket. De a szülei nem voltak ott. Az emberek mindenfelé futkostak, mindenkit megkérdeztek, néhányan bementek a tóba és szóltak azoknak, akik a vízben voltak, még a víz alatt úszókat is megkeresték, felhívták a felszínre, hogy beszélhessenek velük. De senki sem hagyott a parton kisgyereket.

Ninda ezalatt céltudatosan haladt az erdőben, egyre távolabb a fürdőkomplextől. A fák mutatták az utat, a háló ráfeszült az erdőnek erre a részére, s a pillérek hajlásából Ninda mindig tudta, merre kell megkerülnie olyan terepakadályokat, amikkel nem boldogulna. Valamelyest felfelé kellett kapaszkodnia a hegyoldalon, mert egy szakaszon a part alsó része néhány rígin magasságig hiányzott,

meredeken szakadt a mélybe egy régi földomlás hatására. Ninda előbb tudott erről, mint ahogy meglátta volna. Ahogy megkerülte, már hallotta a kiáltásokat, bár a szavakat még nem tudta kivenni. Igaz, úgysem értené a nyelvet. A fordítógép Ílnánál maradt.

– Heêyÿÿÿ! – rikkantotta el magát, és kitértően mászott fölfelé. Megint hallott egy kiáltást, de nem tudta megállapítani, neki szól-e. – Heêêêÿÿ!

Még néhány lépés fölfelé, és egy fa mögött észrevette a gyerek szüleit. Persze ha másvalaki van a helyében, az nem tudta volna, hogy a szülők azok. Ők is észrevették, gyorsan közeledtek, nekik lefelé kellett ereszkedniük. Egy fa kiálló, hatalmas tartógyökerén találkoztak.

– Megvan a gyerek – mondta nekik Ninda kicsit fújtatva, szindor nyelven.

– Khat bisszuna? – kérdezte a férfi. Vagy inkább fiú. Nagyon fiatalok voltak mindketten.

– Ezt nem értem – felelte Ninda –, de nem is lényeges. Menjünk vissza.

– Lejki send namszt, setta?

Nindának az volt a benyomása, hogy azt kérdezi különböző nyelveken, hogy beszél-e azokon.

– Csak szindorul és szúniul tudok – mondta, ezúttal szúniul.

– Aha, szúni – bólintott a gyerek anyja, eszerint felismerte a nyelvet. – Jakszun, parakha dor khamja ule. Szúnahaum Khandiramsza.

– Ikan dor lakhidranda – mondta a fiú.

– Nozd rini khulvul addoran dakszta.

– Martuan daron ikhananda dor akjana. Send reninkhart urovon nidam.

Ninda közelebb lépett.

– Elég ebből. Fogalmam sincs, miről beszéltek. Gyertek vissza az üdülőközpontba. Ott a gyerek is. – Karjával mutatta az irányt. – Gyerek! Šïovÿÿt! Ott! Lÿÿn! Gyertek már! Ò, ò!

Elindult és karjával intett nekik, hogy jöjjenek. Végre követték. Aztán már viték, mert ő megcsúszott egy gyökéren és éles fájdalom nyilallt a bokájába. Feljajdult és összeesett, de a fiú elkapta.

– Khaslit paran timo – mondta –, szumjt karin khadvari!

A karján vitte ki az erdőből, a lány előttük ment és ügyelt, hogy a fiú is meg ne botoljon, Ninda pedig az irányt mutatta. Hamar kiértek, hiszen nem volt messze.

Mínta az egész üdülőközpont elébük rohant volna.

nc-2 interjú

„A legtöbb fegyverrel csak ártani lehet – jót tenni csak úgy, ha ártasz valakinek, aki rosszat tesz. Egyetlen fegyver kivétel: a szó, és annak különleges változata, a törvény. Azzal jót tehetsz anélkül, hogy másnak ártanál. De csak ha jó a törvény és jól használod.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
125. sómir*

Az anyja fölkapta a gyereket, Ninda nem is látta, ki hozta elő és honnan, a fiú pedig leültette őt az asztalra, aminél az imént ültek.

– Mi történt? – ugrott oda Ílna.

– Megbotlottam egy gyökérben...

Már seregnyi ember volt körülöttük, és a tömegből szinte azonnal kilépett egy fürdőnadrágos férfi, nagy, lapos, szürke dobozzal a kezében.

– Orvos vagyok – tette le a dobozt Ninda mellé. – Mi történt?

Sielunt nyelven beszélt, de a fordítógép már kéznél volt megint. Ninda elismételte, hogy megbotlott, és megmutatta, hogy hol fáj. Az orvos bólintott, megnyomott egy gombot a dobozon, amitől az szétvált és két tábla lett belőle. Ninda lába mellé állította őket kétfelől, közben az egyikből kihúzott egy suagszerű készüléket. A táblák lebegve maradtak a levegőben, egymást nézték Ninda lábának két oldaláról, az orvos pedig a suag képernyőjét tanulmányozta. Legfeljebb negyed mati telhetett el, vagy kevesebb. Bólintott és megérintette a képernyőt néhány helyen. Ninda bizsergést és hűvösséget érzett a bokájában, és a fájdalom egy pillanat alatt megszűnt.

– Csak egy kis rándulás, nem kell vele csinálni semmit. Mostantól rendben lesz.

Elvette a táblákat, összerakta.

– Mozgasd.

Ninda megmozgatta a bokáját. Már valóban nem fáj és jól mozgott. Mosolyogva köszönte meg.

– Semmiség – felelte az orvos, biccentett és távozott. Az embergyűrű lassan oszladozott.

– Szabad? – lépett oda Nuilt, fölemelte Nindát és a fűre állította.

– Köszönöm. – Ninda kicsit próbálgatta még a lábát állva is. – Mi volt ez, amivel... az a két tábla?

– Hiperfénynek hívják, de a működéséről sajnos fogalmam sincs.

– Ninda – lépett közelebb Ílna –, honnan tudad, hogy hol van az a gyerek? Lehetetlen, hogy hallottad volna a sírását az erdön át, ekkora távolságból. És hogy találtad meg a szülőket?

Ninda vállat vont. – Jó a hallásom.

– Ugyan már, ne bolondozz velem. Tanultam fizikát. Egyszerűen nem lehetséges.

Ninda zavarba jött. Fogalma sem volt, mit feleljen. Hát megoldotta úgy, ahogy tudta: nem felelt semmit. Az embereket tanulmányozta, akik már oszladoztak, mindenki ment a dolgára. A megtalált családot nem is látta már, valahol elkeveredtek az emberek között.

A két sielunt összenézett a feje fölött. Erre nem fognak választ kapni. Valahogyan odatalált a gyerekekhez, aztán a szüleikhez. Soha nem fogják megtudni, hogyan.

Míntha a földből nőtt volna ki, termett ott hirtelen egy fürdőruhás nő, és egyenesen Nindához fordult.

– Áurà Włâytiñ vagyok az Êrnjñ Hírektől. Válaszolnál néhány kérdésre?

– Ha tudok – nevetett Ninda.

A nő bólintott, s a derekán függő kis tartóból kivett egy kis gömböt, amit a feje mellé emelt a levegőbe, s az ott függve maradt.

– Először is hadd kérdezzem meg, ki vagy te.

– Ninda vagyok. *Aulang Laip*, Szúnahaum Testvériség.

– Hogy kerültél az üdülőközpontba?

– Itt megismert barátom hozott ide, hogy megmutassa. Szép hely.

– És mi történt itt, amíg nézelődtél és beszélgettetek?

– Egy kisgyerek elcsavargott és eltévedt az erdőben. Hát megkerestem és visszahoztam.

– És aztán?

– Megkerestem a szüleit is, hiszen ők nem tudták, hogy a gyerek már megvan.

– Igen, és mi történt aztán?

– Mi egyéb történhetett volna?

A nőnek kicsit megnyúlt az arca.

– Azt az információt kaptuk, hogy meg is sérültél a mentés közben.

– Ugyan már, megrándítottam a bokámat, egy orvos pillanatok alatt helyrehozta. Szóra sem érdemes.

– Köszönöm az interjút – mondta a nő nyájasan, de amikor levette a levegőből a gömböt, már egészen fancsali volt a képe. – Hát ez nem valami nagy hír, ne haragudj.

– Erről nem a gyermek tehet – szólt közbe Ílna –, hanem aki azt mondta magának, hogy itt nagy hírt talál.

– Persze, magától értetődik. Nem így értettem. Elnézést. Mindenesetre leadom, hátha tudnak vele kezdeni valamit. Még egyszer kösz.

Búcsút intett és elment.

– Riporterek – legyintett Nuilt. – Örökké csak a híreik után futnak.

– Ami azt illeti – dünnyögte Ílna –, lett volna itt mit mesélni, de örülök, hogy ez a nő nem szerzett róla tudomást. Mert én bizony nem értem, hogyan találtad meg azokat az embereket...

Ninda nem szólt semmit.

– ...és nyilván nem is fogom megtudni – nyugtázta a nő. – Hát mindegy. Mit szeretnél csinálni?

– Hát... már egy csomó idődet rám áldoztad...

– Ne törődj velem. A jó vendéglátó szabaddá teszi magát a vendége kedvéért. Este sajnos olyan programom van, amit nem mondhatok le, de van még időnk bőven.

– Van még hasonló hely Sielunton, mint ez?

Miután elbúcsúztak Nuilttól, Ílna megvette Nindának a kis áintliemi emléket, és elrepültek a Šaorlajt-hegységbe, ahol égbe törő hegycsúcsokat néztek meg lentről, aztán fentről is, miután felmentek a hegyi busszal – Ílna kocsija nem bírt volna ekkora magassággal, de a busz sokkal erősebb volt és egyszerűen fellibbent a hegyoldal fölött.

– Mi az a fehér? – kérdezte Ninda még odalent, és felmutatott a magasba. A hegyek csúcsát végig fehérség borította.

– Hó – felelte Ílna.

– Mi... mi az a hó?

– A te világodon gyakorlatilag ismeretlen, de sok világ van, ahol jócskán akad belőle. Olyanok is, ahol mindent hó borít. Fagyott víz. Ahol elég hideg van, ott nem eső esik, hanem a víz megfagy még a levegőben, és apró jégzemcsék formájában hullik le. A magas hegyekben örökké hideg van, ezért ott soha nem olvad el a hó.

Ninda hitetlenkedve nézett barátnőjére, aztán megint föl a hegyre.

– Nemcsak az anyabolygóról vannak ismereteim. A moziban gyakran láttam képeket a Szövetség más világairól is, de ilyesmit soha nem mutattak.

– Pedig lennie kell némelyütt. Mi van az anyabolygótok sarkvidékein?

Ninda a vállát vonogatta.

– Fogalmam sincs.

– Persze, ott nem jártál iskolába, ne haragudj. Gondolom, a Testvériség iskoláiban nem tanítják.

– Lehet, hogy igen, de hát én csak pár napja járok abba az iskolába.

A buszpályaudvaron Ílna először is bevezette őt egy tágas, lapos épületbe, ahol rengeteg ember mászkált. Egy hosszú falon emberalakok körvonalai voltak felrajzolva, mind teljesen egyforma, csupa körvonal feketével a fehér falon. Ílna szembeállt az egyikkel, amire az emberalak kifordult a falból, mint egy ajtó, és mögüle kinyúlt egy gépkar, ami egy piros ruhát tartott, egész testet beborító, vastkos öltözetet. Egy másik kar pedig egy kisebb csomagot. Ílna leakasztotta őket, s az egész visszacsukódott.

Ninda következett. Ő is odaállt, és kapott egy öltözetet, jóval kisebbet.

– Így. A kamera méretet vett rólunk, a ruha pontosan illeni fog ránk. Gyere, búj-
junk bele. Enélkül nem szabad felmenni, csak tanult hegymászóknak, mert oda-
fent nagyon hideg van és ritka a levegő.

59.

nc-3 titkár

„*Sose mennék hivatalnoknak. Ha lusta, kárt okoz vele. Ha túl tevékeny, kárt okoz
vele. Valójában kedvem lenne az összeset kirángatni az irodájából és kicsapni
őket a mezőre legelni.*”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
72. sómir*

Sÿyndoreia Kaÿndim 57. inü 44. a kék órája

Îðarát nem lepte meg, hogy Sÿëwluúnról jeleznek neki hívást, ennél fogva az időpont sem, bár rég lejárt a munkaideje, de a különböző világok helyi idejének összehangolása annyira bonyolult feladat volt, hogy ritkán bajlódtak vele. Az sem lepte meg, hogy a követségi titkár hívja. Számtalanszor hívták a Galaxis legkülön-
bözőbb részein levő követségekről.

Az ügy jelzete lepte meg. 57/Î/17/YN-37. Îðarának az évek alatt a vérévé vált, hogy az ügyjelzetekről azonnal ráismerjen az ügyekre, függetlenül attól, hogy fontosak-e vagy sem, és ez az *Aulang Laipra* menekült fiatalokú bűnöző ügyének jelzete volt.

Lenyomta a fogadógombot.

– Üdvözlöm, ügyvivő úr – jelentkezett egy kopaszodó, vörös szakállas férfi, a kiírás szerint Èyloñ Siállëyp követségi titkár. – Értesítést hoztam önnek a kiírás szerinti ügyben.

– Üdvözlöm, hallgatom – felelte Îðara. Formaságokra nem vesztegették az ide-
jüket és egymás idejét.

– A jelzett ügyben szereplő bűnözőt ma látták világunkon. Mivel ön az ügy re-
ferense, szükségesnek tartom tájékoztatni a letartóztatással kapcsolatos...

Îðara, aki éppen a hivatal előtti parkban ült egy padon és ÿörtient evett, majd-
nem felugrott ültéből.

– Letartóztatták?!

– Még nem, de már keressük.

– Azonnal állítsa le a keresést!

– No de ügyvivő úr...

– Semmi no de! Az ottani hatóságok gyorsan és hatékonyan végzik a dolgukat, tehát először is vonja vissza a megkeresést, most azonnal, ezt a vonalat tartsa meg, hallani akarom, ahogy megteszi. Aztán beszélhetünk róla, de ha egy ügybuzgó rendőr fölfedezi azt a gyereket valahol és csak a vállára teszi a kezét, az magának két év börtön és eltiltás az állami szolgálattól. Úgyhogy igyekezzen, mert ha én hívom fel őket, akkor az első hajóval jöhet haza, a bíróság elé.

Šiállëyp egyre vörösebb lett a szavai alatt.

– Ügyvivő úr! Egy érvényes elfogatóparancsot ön sem bírálhat felül!

– Pedig most megteszem, és a bíróság nekem fog igazat adni. Eleget beszéltünk. Egy huszadot kap. Persze az én felelősségemre meg amit akar.

A titkár bíborvörös arccal engedelmeskedett, felhívta a rendőr-világkapitányságot és kérte a megkeresés törlését. Îđara hallotta, amint a šyèëwłúúnt rendőrtiszt nyugtázza és közli, hogy a keresett személyt még nem vették őrizetbe. A titkár megköszönte, befejezte azt a beszélgetést, és várakozóan nézett Îđara felé.

– Most már kérhetem ügyvivő úr magyarázatát?

– Hogyne, mihelyt meghallgattam a jelentését.

– Ahogy kívánja. Jelentették, hogy a keresett személy interjút adott az egyik kisebb helyi tévétársaságnak. Az interjút a szerkesztő kidobta, tartalma a néző számára és a mi számunkra is érdektelen, de mivel megnevezte magát, rögzítették a személyazonosságát. Erről irodám értesítést kapott, mert a keresett személy ellen elfogatóparancs van érvényben. Ezért megkeresést intéztem a helyi rendőrséghez és felhívtam önt.

– Értem. Borzasztóan érdekelne, hogyan létezhet abból az elfogatóparancsból még mindig érvényes példány, de ezt most nem fogjuk megtudni. Legyen szíves megtekinteni a keresett személy állampolgárságát.

– Šyëndoreia és Sũnahaùm Testvériség – pillantott a másik képernyőre Šiállëyp.

– Tessék a magyarázat, titkár úr.

– Kifejtené, ügyvivő úr?

Îđara tompa nyögéssel gondolt a főiskolára, ahol az ilyen dolgokat bezzeg megtanítyák. Kötelezővé kellene tenni az ilyen pozíciókban.

– Ha azt a gyereket egy šyèëwłúúnt rendőr akárhol őrizetbe veszi, az erről szóló feljegyzés azonnal bekerül a rendőrségi rendszerbe. A gép haladéktalanul értesíti a Testvériséget, akik reflexből fognak cselekedni, és nagy erőket mozgósítanak a gyerek kiszabadítására. Azonnal. Ott helyben, ahol a letartóztatás történt. Az intézkedő rendőr még el sem jut a kocsijáig a gyerekekkel. Pillanatokon belül megjelenik mondjuk ezer fegyveres, és higgye el, hogy nem túlzok. Ki fogják szabadítani és ők veszik őrizetbe az intézkedő rendőrt, aztán az elképzelhető legarrogánsabb módon fognak viselkedni, és két világ keresheti a módját, hogy legalább a kereskedelem ne álljon le. Rendkívül súlyos diplomáciai bonyodalomba fogunk keveredni, nemcsak a Testvériséggel, hanem Šyèëwłúúnttal is, akik nem köszönik

meg nekünk, hogy ilyen helyzetbe hoztuk őket a Testvériség előtt. Simán rámehet a külügyminiszter állása. Ért engem?

– Igen... hogyne. De hát kicsoda ez a fiatalok?

– Senki. Akárki. A Testvériség egyetlen állampolgárát sem tartóztathatja le, titkár úr. Soha, sehol. Őket nem érdekli, hogy az a gyerek sýyndor állampolgár is, amit mellesleg jelenleg nem tudunk bebizonyítani, de onnantól, hogy a Sűna-haum Testvériség állampolgárságával rendelkezik, a szó szoros értelmében sért-hetetlen a számunkra. Borzalmasan tudnak viselkedni, amikor feldühödnek, nekem elhíheti. És most csak reménykedhetünk, hogy a sýeēwlúunt hatóságok ugyanolyan ügybuzgalommal küldték szét a keresés visszavonását, amilyennel magát a keresést, sőt abban is, hogy ha egy lelkes fiatal rendőr, aki korábban látta a keresést, találkozik a gyerekekkel, akkor mielőtt hozzányúl, ellenőrzi, hogy az még érvényes-e. Mert ha nem, akkor olyan csávába kerülünk, amit nagyon nem szeretnénk magunknak. Rádásul fejemet rá, hogy az ottani sajtó megneszeli a dolgot, történetesen ismerem őket, és őket az fogja érdekelni, hogy egy gyerekről van szó, aki itt Sýyndoreián a társadalom perifériáján élt, odaát most végre talált magának valami emberi életet – ők nem fognak fukarkodni a jelzőkkel, hogy mekkora a különbség, pedig tényszerűen fogalmunk sincs, hogy élnek a Testvériség tagjai –, és akkor jövünk mi és alig pár nap után letartóztatjuk és bezsuppoljuk egy sýyndor börtönbe. Ja igen, és jobb, ha tudja, hogy a galaktikus környék legtöbb államában az a gyerek még nem büntethető, de nálunk már igen. Egyszóval, titkár úr, ha azt a gyereket bárhol letartóztatják, mi köznevetség és közutálat tárgyai leszünk, még az idegenforgalmunk is visszaeshet és belebukhat a kormány. Ebből a szempontból nagyjából a legrosszabb hely Sýeēwlúunt, ahol a sajtó minden apróságot azonnal szétkürtöl, és a kormányuktól még egy formális hadüzenetet is kiprovokálhatnak. Ön ott a helyszínen nyilván jól tudja, hogy kormányunk politikája nem valami népszerű arrafelé. És ha ez kell ahhoz, hogy a Testvériség továbbra is hajlandó legyen kereskedni velük, nem sokat fognak tépelődni. Akkor pedig mondjuk két évig semmi mást nem csinál az egész sýyndor diplomáciai kar, mint ezt a baklövést igyekszik kiköszörülni. Kész, azt hiszem, mindent elmondtam.

A titkár az orra tövét vakargatta.

– Nem túloz, ügyvivő úr?

– Adná a Galaxis, hogy bármi túlzás legyen abból, amit elsoroltam. Ön nem régóta van a követségnél, gondolom, ha ezt a kérdést fölteszi.

– Valóban nem... viszont mégis tudom, mit kell tennem. Utána kell jánom, hogy a keresés visszavonását eljuttatták-e minden rendőri szervhez. Mert maguktól ők sem fogják felismerni, hogy ez mennyire fontos.

– Egyetérték, és a következő órákban ennél fontosabb feladata nincs is, állítsa rá minden emberét. Én is ezt teszem az eredeti elfogatóparanccsal.

– Már kiadtam az utasítást.

– Helyes. Mondja, miért adott interjút az a gyerek voltaképpen?

– Pitiáner apróság, megtalált az erdőben egy eltévedt kisgyereket.
Íldára felnyögött és a tenyerébe temette az arcát.

60.

nc-4 Mwùlnaĩt 1

„Szülővárosom egy hegylanc tövében épült, sík vidékre. Gyerekkoromban sokszor elnézegettem a hegyeket, tűnődtem, milyen lehet odafentről lenézni. De el sem tudtam képzelni, pedig láttam a moziban hegyről készült felvételeket. A valóság egészen más.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
126. sómir*

Sielunt Aulang Laip 43610. szahut úsarrigan 690

Mwùlnaĩt volt a hegy neve. Hétezer-ötszáz rígin a tengerszint fölött.

A busz egy lapos, enyhén lejtős területen szállt le, ahol nem volt hó, csak szürke föld volt, éppen olyan kopár, mint Luakeán környékén a legtöbb helyen. De ez volt a hegy legtejeje.

– A buszok meg a turisták sajnos letapossák a havat – mondta Ílna –, de azért biztosan vannak helyek, ahol meg lehet nézni közelebbről.

– Figyelem – szólalt meg a vezető, egy barna overallos férfi. A busz elejében állt velük szemben, szétvetett lábbal, csipőre tett kézzel. – Hamarosan megérkezünk a Mwùlnaĩt csúcsára. Legyenek szívesek a kapucnit a fejükre húzni, a kesztyűt felvenni, és amikor szólok, a maszkot az arcukra tenni. Gyakran akadnak hősködők, akik majd megmutatják, hogy ők milyen edzettek. Amíg úgy veszik le a maszkot, hogy odaállnak elém és engedélyt kérnek, nincs is gond. Látom, mikor kezd kékülni az arcuk és visszateszem a maszkjukat. De aki ezt másképpen csinálja, az ne számítson sok jóra. Pocsék érzés kint állni a szabad levegőben és próbálni lélegezni abból, ami nincs, és amikor vissza akarják tenni a maszkot, nem engedelmeskedik az ujjuk. Ennél nem sokkal kellemesebb lent a jó melegben, rendes légkörben magukhoz térni egy kórházi ágyon, végighallgatni az orvos fejmosását és kifizetni egy elég masszív büntetést! Mármint ha idejében odaérek, persze – jegyezte meg még az eddiginél is fenyegetőbben. – Tehát, ha valaki nem figyelt volna: a Mwùlnaĩt ennek a világnak a legmagasabb hegycsúcsa, és odakint éppen csak annyi levegő van, hogy úrruha helyett elég ez az overall. Az idő kelle-

mes, a helyi viszonyokhoz képest. Mínusz húsz amsi, a szélesebbesség ötszáz rígin matinként. Jobbat nem is kívánhatnánk. Érezzék jól magukat.

Persze az itteniek nyelvén beszélt, de az overallban volt saját fordítógép, ami a mértékegységeket is átszámította szúni rendszerre.

Ninda odasúgta Ílnának:

– Tényleg ilyen veszélyes ez a hely, vagy csak eltúlozza a hatás kedvéért?

Barátnője elmosolyodott.

– Hát van benne némi ilyesmi is. A turisták elmesélhetik otthon, hogy egy igazán veszélyes helyen jártak. De azért amit elmond, az valóban úgy van. Világunk lakhatóvá formálása már befejeződött, de a légkörünk vékony, és az ilyen magas hegyek szinte kilógnak belőle. Óvatosnak kell lennünk. Én le sem veszem majd rólad a szememet.

Ninda föl kacagott.

– Persze, mert ha bajom esik, itt mindent előzönlének a biztonságiak.

– Az biztos. De nem csak a hajódról, hanem az itteni hegyi mentők is. Lent az állomáson folyamatos ügyelet van, és azonnal jönnek, ha baj van. Nem játékból vésték az agyunkba, hogy mindig maradjunk a csoporttal, meg a többi. Ez a hely tényleg nem biztonságos. És ha ráadásul *neked* esik bajod, hát abból tényleg lehet még nemzetközi konfliktus is. Azért hozlak föl, hogy végre láss egy igazi hegyet, meg mert tudom, hogy képesek vagyunk vigyázni rád.

És tényleg nem történt semmi baja. Senkinek. A busz leszállt az enyhén hullámos hegytető közepén, és a vezető utasítására föltették a maszkokat. Ahogy elfordította az ajtózárat, a levegő hangos szisszenéssel áramlott ki, és Ninda érezte, ahogy az öltözékét belülről kifelé megfeszíti a légnyomás. A ruha mellrészében rendes sielunti tengerszinti nyomás volt, hogy segítse a légzést. A szorosan záródó nyakrész tartotta bent a levegőt, nem tökéletesen, mindig kiszivárgott valamennyi, ahogy mozgott az ember, de az nem baj, a gép pótolja.

Egyenként szállhattak ki, ülésrend szerint. A vezető az ajtóban állt és mindenkit ellenőrzött egy pillantással. Ninda Ílna után lépett ki a Mwùlnaít csúcsára. A szél azonnal belekapott a ruhájába és majdnem felborította, Ílna kapta el.

– Vigyázz a szélllel, ha nem vagy hozzászokva!

– Jó... – motyogta Ninda, és tett néhány lépést. Tényleg nem volt hozzászokva. Luakeán újvárosában néha feltámadt a szél, de sosem volt erős, az igazi nagy szeleket a hegylánc eltérítette, és ami bejutott a városba, az a házak között összevisza kavarogva elveszítette minden erejét.

De a hideghez még kevésbé volt hozzászokva. Csak az arcát érte a maszk mellett, de olyan érzés volt, mintha valaki belenyomta volna az arcát a luakeáni halpiacon használt jégkásába. Nem. Hidegebb. Sokkal hidegebb. Ahogy a szél az arcába fújt, mintha borotvaéles pengékkel hasogatták volna az arcát. Döbbenetes volt. Soha ehhez hasonlót nem élt még meg. Rengeteget fázott már életében, de most megtudta, hogy ő Luakeánban is mindig jó melegben volt. Még a Duoyrík alagútban is, ahol reszketett a hidegtől – valójában meleg volt. Hideg *itt* van.

– Jól vagy?! – kiáltott rá Ílna, talán a szükségesnél hangosabban is, de nemcsak a szelet kellett túlkiabálnia, hanem a saját vacogását is. Pedig neki is csak az arca volt fedetlen.

Ninda bólintott. Persze hogy jól volt. Tett néhány lépést az egyik karó felé, nem sokat, hiszen nem távolodhatott el a csoporttól. A karó zöld volt. Az eligazításon elmondták, hogy ahol zöld karók vannak leszúrva, ott nyugodtan megközelíthetik a fennsík szélét, mert enyhe lejtő, nem fognak lezuhanni. Csak két piros karó van, amik meredeket jeleznek, a busznak a kijáratnál ellentétes oldalán.

Meg kellett várnia, amíg a többiekkel együtt a vezető is a közelébe ér, csak akkor indulhatott el a perem felé. Perem? Nem, nem volt igazán perem az, amit elért az egyik karónál. A talaj egyenetlen volt, hol lefelé kellett menni rajta, hol felfelé, s a karó utáni részen már inkább lefelé. A karó után néhány lépésnyi lejtős sziklafal, talán akkora távolságig, mint otthon a gantirban az egyik faltól a másik, és azon túl a hómező. Ameddig a szem ellát, hatalmas, végtelen hómező, helyenként kiálló sziklák, furcsa hóalakzatok, aztán... nehezen tudta kivenni az egyforma fehérségben, hogy mitől másmilyen egy ponttól kezdve, de talán szakadék van ott, látott már olyat a Hÿdaiñ moziban. Aztán a távolban mindenfelé – hegyek. Óriási hegyek, örök fehérségbe burkolózó csúcsokkal. Ez, amelyiken állnak, a legmagasabb közülük, de ezt semmiből nem lehetett megállapítani, a párás, vibráló fehérségben mintha a levegő is fehér lett volna, nem voltak méretek és távolságok, nem volt mit mihez viszonyítani, lehetetlenség volt megállapítani, hogy mi mekkora és milyen messze van.

Visszafordult, a vezetőt kereste, hogy engedélyt kérjen tőle, de ekkor észrevette, hogy Ílna, aki két lépéssel mögötte áll, és itt a fennsíkon is minden és mindenki tökéletesen látszik. Megint visszanézett a távoli csúcsokra. Mintha hirtelen valami fehér anyagot öntöttek volna a szemére, de megint elmúlt a dolog, amikor Ílnára pillantott. Valahogy elmagyarázta neki, amit tapasztal.

– Nem a szemed játszik veled – kiabálta a barátnője. – Én is ugyanígy látom, és mindenki. Azok a felhők.

– Ezt nem értem.

– Nézd ott lent – mutatott Ílna balra a távolba. – Látod, ahogy gomolyog? Ott jobban fúj a szél. Nem minden hó, amit a távolban látsz, egy része felhő, csak persze az is fehér. A felhők most már *alattunk* vannak!

Ninda döbbsen bámult le a mélybe. Hát persze. Hogy is lehetnének *fölöttük*? Hiszen a Mwùñaít valósággal kilóg a légkörből, tehát minden, ami a légkörhöz tartozik, csak alattuk lehet!

nc-5 Mwùlnaït 2

„Azt felelte: az a gyerek, akinek nincs módja gondtalanul játszani, felfedezni a világot, a természetet, az nem gyerek, az kicsi felnőtt. Neki Szindorián soha nem volt erre lehetősége, mert mindig figyelni kellett, nem jönnek-e az ervések.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44121. fnirrugan*

Aztán magasba tartotta egyik karját, ez volt a jele, hogy a vezetővel szeretne beszélni. A férfi kisvártatva oda is nézett.

– Tessék! – és kinyújtott karral őrá mutatott.

Hát Ninda is kinyújtott karral mutatott a mélység felé.

– Lemehetek megnézni a havat?

A férfi válasz helyett odament hozzájuk, s menet közben lecsatolt egyet a derekán lógó sok-sok kábel közül. Az egyik végét Ninda overalljának derékszíjához kapcsolta, a másikat Ílnához, és a közepén is volt egy karika, azt meg a karóhoz erősítette. Aztán megfogott egy dobozát, ami Ninda hasán volt már a beöltözés óta.

– Ez az antigravitátorod. Ilyen magasságban nincs annyi ereje, hogy föl tudjon emelni, de lassítja a zuhanást. Működik. Ha lezuhansz, nem esik bajod, és megtálunk. Mehetsz.

Ninda megköszönte és lesétált a sziklafalon. Alig lejtett. Még néhány lépés, és ott volt a hómező.

Furcsa dolog volt a hó. Messziről nézve egyenletes fehérség, közlelről viszont látszott, hogy apró szemcsék alkotják. Tömör, tapadós masszát formáltak, amiből darabokat lehetett kimarkolni és azokat is még tovább tépkedni, vagy összegyúrni megint. Egy rövid időre szabad volt lehúzni a kesztyűt, de egyszerre mindig csak az egyiket. Megtapintotta a havat kesztyű nélkül is, aztán elkapta a kezét. Hallatlanul hideg volt. Ílna megmondta előre, hogy olyan érzés, mintha égetné az ember kezét, pedig nem forró, hanem hideg. Ilyen érzés volt, valóban. Másodjára már nem volt olyan váratlan, akkor kicsit már fogdosta, a tenyerébe vett egy darabot, de kesztyű nélkül akkor is nagyon fázott a keze, ha nem érintette meg a havat. Kicsit ismerkedett a hó hőmérsékletével, aztán eldobta a darabkát és visszahúzta a kesztyűjét. Bizsergető érzés volt, ahogy a fűtött kesztyűben egykettőre átmelegedett a keze megint.

Elnézett a távolba. Végig hó borította a lejtőt, aminek a tetején állt, de helyenként sziklák álltak ki belőle. Ninda semmit sem tudott a hó természetéről, amit hideg vidékek, magas hegyek lakói annyira jól ismernek – de volt logikája. Ahogy két kézzel kimarkolt egy nagyobb adagot, érezte a súlyát. Érezte, milyen tapadós.

Olyan volt az állaga, mint a halpiaci jégkásának, amiből néha szabad volt venniük egy-egy marékkal. Bizonyára nem csekély megrázkódtatás kell hozzá, hogy ennek bármekkora része meginduljon a lejtőn, de ha ez bekövetkezik, akkor már a súlya lesz a fontosabb, és a tapadósága nem fogja megállítani. A sziklák sem fogják megállítani, és ha egy embert sodor magával, az jó néhány sziklának nekivágódhat, mielőtt elér a mélység fölé; lezuhanni nem fog az antigravitátor miatt, de a szikláktól az nem védi meg. Nyilvánvaló, hogy a hó nem indulhat meg az ő súlya alatt, mert akkor a vezető nem engedte volna ide, vagy megtiltotta volna, hogy rálépjen a hóra. Ezért rá fog lépni – de nem távolodik egy-két lépésnél messzebb a hószőnyeg szélétől. Itt még nem sodorhatja magával, mert fölötte nincsen hó.

Belelépett a hóba. Azt hitte, csípőig el fog benne süllyedni a lába, de csak bokáig süllyedt. A másik lába kicsit mélyebbre, amikor azzal is lépett egyet. Nyilván nemcsak a hó tapadósága számít, hanem hogy alatta egyenetlen mélységben van a szikla. Tett néhány lépést a hószőnyeg szélével párhuzamosan. Nagyon nehéz volt járni a tapadós hóban. Az utolsó lépésnél fel is bukott, ahogy a bal lábát kirángatta a lyukból, amit csinált, amikor odalépett. Hanyatt esett, de a teste alig merült el a hóban. Jóval nagyobb mélyedést csinált a mocorgással, amíg talpra kászálódott.

Különös. A Kÿōrs partját homok borítja, az hasonló anyag, mint ez a hó, csak persze az meleg. De azon könnyű járni. Futni is lehet rajta. Ezen futni reménytelen próbálkozás volna. Járni is alig tud. Ez utat enged az ember lábának, a homok meg nem, abban nem süllyed el a lába, azért lehet rajta járni.

Amikor visszatért a tetőre, Ílna elmagyarázta, hogy a hóban nem lehet hosszan gyalogolni, mert nagyon kifárad az ember.

– Hótalpat vagy sílécet használunk, ha télen megyünk gyalog valahová. Vagyis akik olyan vidéken laknak, ahol nagy hó van télen, mert hát az nincs mindenütt, a mi vidékünkön elég ritka, meg bent a városban el is lapátolják. Ezek mindenféle lábra csatolható szerkezetek, amiknek nagy a felülete és nem süpped a hóba. Meg olyan az anyaguk, hogy csúszik a havon.

– Nahát – dünnyögte Ninda.

– Tudod, a világokon nagyon sokféle érdekes táj van. Örülök, hogy meg tudtál ismertetni egy-két szép helyet.

– Meg a hóval – mosolygott Ninda.

– A hóval is, igen. Én nagyon sokfelé jártam már, te is be fogod járni a hajóddal a Galaxist. Csak azt tanácsolhatom, szállj ki lehetőleg mindenütt és nézz meg mindent, amit csak tudsz.

Ninda bólintott.

– Lesz még valamicske időnk, amikor leérünk. Gondold ki, merre szeretnél menni.

– Szeretnék megnézni egy erdőt megint... valahol itt a hegy közelében.

– Rendben, semmi akadály. Szereted az erdőket? A szülővárosodban nemigen találkozhattál velük.

– Nem, egyáltalán nem. Van egy nagy erdő a városon kívül, Kýttaaíseyñ, de oda mi nem juthattunk el, több napig kellett volna gyalogolni.

Természetesen ő nem azért szerette az erdőket, mert Szindorián nem járhatott erdőben, de ezt nyilván nem fogja Ílna orrára kötni.

– Igen, szeretem az erdőket – mondta inkább. – Az előző állomásunkon nem jártam erdőben... igazából ki se szálltam.

– Handiaapon? Hozzánk általában úgy jönnek a szúni hajók Szindoria felől, Handiaapon át. – Ninda bólintott. – Ott nincsenek igazán nagy erdők, végül is csak kupolavárosaik vannak, bányakolónia, még nagyon sok idő eltelik, mire ott erdők lesznek. Innen, gondolom, Sídi felé mentek tovább. Igazán nagy erdek nekik sincsenek, illetve van olyan világuk, ahol igen, de az eléggé kiesik a fő közlekedési útvonlról, valószínűleg nem fogjátok érinteni. De ha rám hallgatsz, akkor megpróbálsz eljutni egy olyan világra, ahol igazi nagy fák vannak. Nem az erdő kiterjedése számít, hogy mennyi fa van benne, mert úgyse látsz egyszerre mondjuk egy tucatnál többet, ha bent vagy az erdőben. Sokkal jobb, ha a fák öregek, hatalmasak, amolyan igazi faóriások.

Ninda mosolyogva hallgatta. Igen, Ílna szempontjából persze ez a fontos. De neki éppen arra van szüksége, hogy a fák jó sokan legyenek és jó nagy területet borítsanak be. Akkor tudja felhasználni őket.

62.

nc-6 kormányzat

„Lehet, hogy azért nem szeretnek minket a dzserang világokon, mert a lelkük mélyén tudják, hogy különbek vagyunk náluk. Akkor rosszul tudják.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
62. sómir, 102. singir*

Sok kérdése volt, amikor hazatért az *Aulang Laipra*, és nem várt velük a másnapi iskoláig. Hiszen csak annyi dolga volt, hogy besétált a legközelebbi jannihaumba.

Ílna nemcsak hazahozta, hanem meg is vacsorázott vele a suár egyik éttermében. Sajnos a következő két napra, amíg a hajó itt lesz, neki már vannak kötelezettségei, de szívesen felhívná időnként, és hátha lesz még alkalmuk találkozni. Ninda is utazik a Galaxisban, ő is sokfelé jár.

Aztán elbúcsúztak, Ninda fölvette a kis csomagját, és hátrament az étterem mosdójának előteréből nyíló ajtóhoz, amire ki volt írva hat nyelven, hogy csak a személyzet számára. Kinyitotta az ujjlenyomatával, és kilépett az összekötő folyo-

sóra. Keresett egy liftet; piros hatszög volt rajta, nika szektor. Nem tudta biztosan, merre van a közelben janníhaum, de a suagtérkép rögtön megmondta: a 2-nika szektorban van egy. Ott még nem járt. Fölment tíz szintet, átsétált egy kis parkon, ahol emberek üldögéltek a fűben, ettek, beszélgettek, s belépett a janníhaumba.

– Az biztos – bólogatott Haurengi öregesen. – Ha bajba kerülsz külföldön, a Testvériség megvéd, ez olyan biztos, mint a világűr.

– És Szindoria miért nem véd meg?

– De, Szindoria is megvéd – mondta Ruara, Haurengi unokája. – Minden kormányzat megvédi az állampolgárait, csak a dzserangok másképpen, mint mi. Ha mondjuk egy szindort letartóztatnak Sielunton, a követség biztosít neki jogi segítséget meg ilyesmit, és ha elítélik, meglátogatják a börtönben.

– Haza is viszik, ha kéri – jegyezte meg Ingori, a férje. – Mármint ha a két ország között van erről egyezmény, akkor kérheti, hogy hazai börtönben tölthesse a büntetését.

– Igen, valóban. De sielunt bíróság ítéli el, sielunt törvények szerint. Mi viszont nem tűrjük, hogy bármelyikünket külföldön állítsák bíróság elé. Olyan helyeken, mint Sielunt, eszébe se jutna egy rendőrnek, hogy letartóztassa a Testvériség tagját, hanem hívná a mieinket és kérné, hogy mi vegyük őrizetbe az illetőt.

– Persze ha egy szúnit erőszakos cselekményen kapnának, azt sehol sem hagyják, nem is kívánjuk tőlük – tette hozzá Ingori.

A janníhaum egyik asztalánál ültek. Haurengi nusummát kortyolgatott, s időnként vettek egy-egy szem süteményt valamelyik tálcáról, amiket a közeli dzsilau-nokból hoztak. Itt is nagy asztalok voltak, mint általában a janníhaumokban. Ez a terem négyzet alakú volt, a közepén a tűz, s körben asztalok.

– Mi történik – kérdezte Ninda –, ha dzserangok bántanak egy szúnit, és kiadják őket nekünk?

Haurengi tünődve forgatta a bögréjét az asztalon.

– Hát azok nálunk kerülnek bíróság elé, de a büntetésüket a saját világukon töltik le. Elvileg. Ötszáz évig voltam bíró, de ilyen esettel nem találkoztam.

Ninda beszámolt az Àsylvúpon – szúni kiejtésben Ászitlúpon – történt esetről.

– No, nem mondom én, hogy nem fordulhat elő, csak nagyon ritka dolog. Mindenhol akadnak persze magukról megfeledkezett emberek, részegek, vagy éppen akár igazi bűnözők. De nem a mieink szoktak a célpontjaik lenni.

– Amikor Ílna erről mesélt – mondta Ninda –, a szúni hajó kapitányáról beszélt, ahol történt a dolog. A dzserangok nem tudják, hogy a mi hajóinkon nincsen kapitány?

– Nem, nem tudják – felelte Ruara. – Semmit sem hozunk a tudomásukra a társadalmi rendszerünkről.

– Csakugyan, ő is említette ezt a kifejezést. Vagyis nem, kormányzati rendszert mondott.

– Igen, eléggé zavarja a dzserangokat, de valóban nem beszélünk róla nekik. Szúnahaum titkai közül ez az egyik. Várj csak, szerintem Sengarómi lesz a legal-

kalmasabb, hogy ezt elmagyarázza. – A fiatalasszony fölemelkedett és intett valakinek. – Sengarómi! Idejönnél, kérlek?

Nyomban odajött egy férfi. Fehér köntöse kiemelte bőre mélybarna színét.

– Mit tehetek érted, Ruara?

– Elmondanád Nindának, hogy működik a Testvériség kormányzati rendszere?

– A legnagyobb örömmel. – A férfi őhozá fordult. – A Testvériségnek semmiféle kormányzati rendszere nincsen.

Barátságosan bölintott, s megfordult, mint aki máris készül elmenni. Ninda elnevette magát.

Sengarómi visszafordult és leült Ruara mellé.

– Hát szóval. Amikor a népünk szétszóródott a Galaxisban, nem lehetett többé közös kormányzatunk, mert a csillagközi kommunikáció akkoriban még túl sok energiát emésztett föl, legalábbis ahhoz képest, amennyi azokon a kicsi hajókon rendelkezésre állt. Egy idő után korlátozták a távolsági beszélgetéseket, viszont amennyit engedélyeztek belőlük, azt családi ügyekre használták, nem hivatalos dolgokra. Mindegyik hajón a kapitány volt a vezető, és kész. Csak egy idő múlva ez már meghaladta egy ember teherbírását. Felosztották a feladatokat. Ma van egy csoport, akik a hajó útvonalát tervezik meg, egy másik felelős a rakományért, hogy olyasmit vegyünk, amit jó áron el lehet adni, egy harmadik az utasokért, és egy ideig volt egy csoport, aminek az volt a neve, hogy szúni-angihut, ez kormányozta a hajó népet. Aztán fokozatosan kivettünk minden feladatot a kezűkből, és végül felosztottuk őket. Ha mondjuk nekem az az ötletem támadna – Sengarómi tisztelettel bölintott a tűz felé –, hogy a Tűz Otthonát helyezzük arrébb tíz riginel, arról miért öt-hat ember döntsön? Vagy éppen egy? Döntse el a silgisszónaringi, a hajón élő összes ember együtt. És ha valami olyanról kell döntenet, ami minden hajót és világot érint, akkor ott a Szúnahaum-silgisszónaringi, az összes szúni a Galaxisban, akik mind együtt döntenek.

– Emlékszem erre a szóra – bölintott Ninda. – Rám is mondták, amikor idekerültem.

– Igen, olvastam a hírt. Szerintem elég lett volna az *Aulang Laip*-silgisszónaringit összehívni, egész Szúnahaum inkább csak a nyomaték kedvéért kellett, de hát mindegy, ma már bőven van energiánk a csillagközi beszélgetésekre.

– Nem úgy van az, csillaggyermek – emelte föl az ujját Haurengi. – Aki a Szúnahaum-silgisszónaringit kérte a kislánynak, nemcsak az ő sorsát kívánta tisztázni, hanem egy jogelvet is. Éppen azért állították le a silgisszónaringit, mert az elv már tisztázva volt, csak néhány ember nem ismerte jól a törvényt. De jogelvek lefektetéséhez igenis kell Szúnahaum, mindnyájunk véleménye.

– Értem – bölintott Ninda. – És miért nem mondjuk el a dzserangoknak, hogy működik a kormányzati rendszerünk?

– Nem értenék – felelte Ruara.

– El se hinnék – legyintett Sengarómi. – Mindenkinek az a meggyőződése, hogy a népet kormányozni kell. Valószínűleg már Ősi Földön is ezt sulykolták az em-

berek fejébe a vezetők és híveik. Csak arról szabad vitatkozni, hogy a jelentkezők közül ki vezesse. Pedig hát a legtöbben egyáltalán nem alkalmasak rá. Ott van például a te szülőbolygód vezetője, Vuirid Kíreán. Választási csalással jutott hatalomra, és csalással maradt hatalmon. Szerinted mi következik ebből?

– Hogy család nélkül nem sikerült volna neki, tehát volt nála jobb is – vágta rá Ninda.

63.

nc-7 2-nika

„Sok világot bejártam, és mindig jól éreztem magam. Kedves emberekkel ismerkedtem, szép helyeket láttam, jó emlékeket gyűjtöttem. S még jobban éreztem magam akkor – amikor aztán hazatértem a hajómra.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
119. sómír*

A kis áintliemi emlék sikert aratott a gyerekek körében, de a felnőttek is szívesen elnézegették. Elfért Ninda két tenyerében, henger alakú volt, a teteje kupolává gömbölyödött. Üzemen kívül fekete volt az egész. Ha az oldalát megérintették, a kupola alatt megjelent a két óriás, Ínill és Ósill, amint készülnek sujheint játszani, egyikük föl is emeli a kockát és ledobja, de beszakad alatta a föld, és felgyűrődik, mint a víztükör a beledobott kő körül. Ez eltartott vagy fél matin át. Aztán a felgyűrődő hegyek tetején a két óriás sírva fakadt, a könnyeiből lett a tó, ők pedig megkövültek a hegytetőn. A tó körül kinőtt az erdő, felépült az üdülőközpont, s az emberek kijártak a tóhoz fürödni. Ez a része is eltartott fél matiig. Aztán még két matin át mutatta az apró emberkéket, amint jönnek-mennek, fürdenek, labdázna, játszanak. S végül elsötétült megint. De soha nem mutatta kétszer ugyanúgy, az óriások mozdulatai is mindig mások voltak, az emberek sem voltak ugyanazok, nem mindig ugyanazt és ugyanúgy csinálták. Mindenki nagyon kedves kis alkotásnak találta.

És persze mesélt is a kalandjairól. Neki ez furcsa volt kicsit, hogy miért kérdezik, hiszen egy csomó felnőtt volt ott, akik maguk is járhattak már mindenfelé, Sielunton is. De aztán odagyültek a gyerekek is, Angrausun pedig elmondta, hogy a Testvériség ezt mindig fontosnak tartotta. A mesélést.

– Ez teszi a jannihaumot azzá a helyé, ahol mindnyájan összegyűlhetünk. Együtt étkezünk, játszunk, énekelünk, táncolunk, művészi alkotásokat készítünk, és mindeközben beszélgetünk és mesélünk. Ezt mind-mind a világon bárhol megtehetnénk, és meg is tesszük, a hajóinkon vagy ha világokon találkozunk, nem kell hozzá se tűz, sem Őrző... bár azért jó, ha van... – A pillantása egy ideig el-

időzött a Tűz Őrzőjén, Ninda érzése szerint nem az Őrző tisztsége miatt, inkább azért, mert Angrausun fiatal férfi volt, háromszáz éves körül, az Őrző pedig egy talán ötven évvel fiatalabb lány.

– Angrausun, csillaggyermek – szólalt meg Haurengi egyáltalán nem halkán –, *Aulang Laip* örök tűzének Őrzője áll előtted.

Angrausun visszakapta pillantását az asztallapra.

– Igen, bocsássatok meg. „Ki az örök tüzet őrzi, közönséges ember voltából ki lép, s átadja lényét mindannak, mit Szúnahaum tüze jelent.” Elnézést.

– Hát ha az idézet messze is van a pontostól – nevetett Haurengi –, a lényeget visszaadtad.

– Egyetek fénarit – lépett ekkor oda egy tálcával Miengrani, akit Ninda akkor látott életében először, de a nőt ez egy pillanatig sem zavarta, letette a tálcat egyenesen Ninda elé, s már ott sem volt. Ninda még nem szokta meg, hogy teljesen idegen emberek úgy etetik őt, mintha kedves vendég lenne. De Haurengi nyugodt mozdulattal kivett egy süteményt.

– Azt hiszem, Szindorián nem ezt szoktad meg – nézett föl Angrausun.

– Hát nem. – Ninda megcsóválta a fejét. – Persze... persze tudom, hogy a janníhaumban ingyen van az étel, illetve... amit a dzsilaunba rendel az ember, hogy készítsen belőle valamit, az is ingyen van?

– Hogyne – bólintott Haurengi. – A janníhaum az a hely, ahol mindenki családtag, hiszen összeköt minket Szúnahaum tüze. Márpedig családon belül senki senkinek nem fizet az ételért, a Galaxis egyetlen népénél sem. A janníhaumban elfogyasztott ételt a hajó költségvetése fedezi.

– De hát... így akármeddig élhetnék úgy, hogy csak a janníhaumban étkezem, és nem fizetek érte semmit!

– Persze. Valami gond van ezzel?

– Hát... nem, csak... mi történne, ha mindenki a janníhaumban akarna enni?

Haurengi rekedtesen elnevette magát, ahogy az öregek szokták. A nevetés megköhögte. Ivott egy kortyot a nusummájából.

– Bocsáss meg... nem illik nevetni, tudom. – Ninda értetlenül nézett rá, számára az volt a furcsa, hogy egy öreg bocsánatot kérjen egy gyerektől. – De ez annyira tipikusan dzserang okoskodás. Ez sem illik, de nézd el egy vénembernek, kérlek. Nem hánytorgatom én föl, hogy a dzserangok közül jössz, de hát tény, hogy ott nevelkedtél, és csak pár napja borította rád fényét a Sínisuál. Idő még, amíg úgy kezdesz gondolkodni, mint aki a Felhőben nevelkedett, de az is eljön majd, fiatal fej hamar változik. Hogy is van az a mondás?

– A sóturind virágja gyorsan váltja színét – felelte Ruara –, de nem válaszoltál még a kislány kérdésére, hogy mi lenne, ha mindenki a janníhaumban akarna enni.

Haurengi bólogatott.

– Igen, persze, persze. Valóban. A legtöbb hajónkon körülbelül ötszáz emberre jut egy janníhaum, vagyis ha egyszerre mindenki bejönne, akkora lenne a zsúfolt-

ság, hogy az Őrző is alig tudná körbejárni a tüzet. De ha nem egyszerre jönnének, akkor se tudna mind itt enni, némelyik janníhaumhoz húsz dzsilaun is tartozik, de másokhoz jóval kevesebb, képtelenség lenne ennyi embert jóllakatni. Egy részüknek márpedig máshová kellene mennie, ha tetszik, ha nem.

Nindának eszébe jutott valami.

– Ugye a szúnik legnagyobb része hajókon él?

– Igen – válaszolt Angrausun. – Ötmilliárd szúni él hajókon, százötvenezer hajónk van. Háromszázmillióan élnek Szúnahaumon, kétszázmilliós a Felhő Világain, és van még pár millió, akik a különféle suarengéken működő képviselőiteinken teljesítenek szolgálatot és ott élnek.

– És hány janníhaum van Szúnahaumon?

– Szúnahaungaur egész területén nagyjából egyenletes távolságokban, nem túl hosszú sétaútra egymástól, mindenütt találsz egy tüzet. A Tűz Otthona ugyanolyan, mint a hajókon, az Őrző is ugyanúgy lépked körülötte és forgatja a janníruant. S bár ezeket a helyeket is janníhaumoknak hívjuk, valójában maga a világ a janníhaumunk. Vagyis mondhatjuk, hogy csak egy.

– Simnunná – mondta Ruara.

Mutattak neki egy légifotót, az asztal fölé vetítették Ruara suagjával. Hatalmas rét volt a képen, zöld volt minden, ameddig a szem ellátott, s a réten emberek üldögéltek, sétáltak, ettek, játszottak. A Tűz Otthona is ott volt a réten, egy fiú állt mellette a szokásos pálcával, körben padok, asztalok. Aztán a kamera feljebb emelkedett, s távolabb láthatóvá vált egy másik tűz, a kettő között pedig csak rét volt. A kamera a másik tűz felé repült. Mögötte volt egy tó, a tóparton házak, a tavon néhány csónak. Aztán egy erdő, a szélén megint egy tűz egy Őrzővel.

– Szabad ég alatt vannak?

– Majdnem az összes.

– És ha esik az eső?

– Szúnahaumon soha nem esik az eső – felelte Ruara. – Más világokon azért esik, mert a szabad vízfelületek párolognak, a növények is sok vizgőzt engednek a levegőbe, s ez addig kavarog a légkörben, amíg kicsapódik és eső lesz belőle. De Szúnahaum légköre nem kavarog. *Abroncsvilág*. Olyan lassan forog, hogy a légkör nem keveredik meg a forgás erejétől. A nap örökké ugyanott áll az égen, ezért nem történik meg, hogy ugyanaz a terület hol hideg, hol meleg, és fölötte mozgásba jön a levegő. Ezért Szúnahaum légkörében mindig ugyanannyi pára van. Amennyit a növények elpárologtatnak, annyi le is csapódik, de nem eső, hanem hó formájában, mindig a Séninnaur-peremen, mert ott van elég hideg hozzá. Ezért az összes víz napok alatt azon a területen gyűlne össze, és a Dzsisszáfaur-perem elsivatagosodna, amit mi persze nem akarunk, ezért a vizet sok-sok csatorna vezeti vissza, és elöntözzük a peremvidéken. Szúnahaum időjárása tökéletesen mesterséges. Másképpen nem lehetne egy abroncsvilágot lakhatóvá tenni.

Ninda hallgatta a kiselőadást, nézte a térképvázlatot, amit Ruara kivetített neki, és próbálta elképzelni ezt a furcsa világot, ahol a nap soha nem mozdul az égbolton.

64.

nc-8 kiri

„*Ha az életet utazásnak fogjuk fel, akkor a válaszom: szükségünk van útitársakra hozzá. Bárminek tekintjük az életet: társak is kellene. Sokfélék.*”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
44. sómir*

Este utánaolvasott a suagján, mi az a *kiri*. Fényképek is voltak róla, és részletes leírás. Egy állat, négy végtagja van, kis farkincája, kerek feje, nagy, kék szeme, testét selymes, rövid szőr borítja, aminek a színe folyton változik, de a tudósok vitatkoznak rajta, hogy ennek mi a funkciója. Egy Sillau nevű világról származik, ugyanonnan, ahonnan egy másik ismert házi kedvenc, az ivut. A kiriket is előszeretettel tartják háziállatként. Szaporább és kevésbé intelligens, és sokkal olcsóbb.

Ha már itt tartott, elolvasta azt is, amit az ivutról lehetett tudni. Intelligens állatként írták le, be lehet tanítani kis trükkökre, szeret szaladgálni, bukfencezni, de ritkán, a kiri sokkal mozgékonyabb. A könyv szerkesztői semmit sem tudtak arról, hogy az ivutok nemhogy nem állatok, de sokkal intelligensebbek az embernél, ezt egyedül Ninda tudta, és pontosan tudta azt is, hogy az egész Galaxisban csak neki és Lyy másik barátjának vannak erről ismeretei, meg talán még annak a harmadik barátjának voltak, aki nem él már. Mert ők *receptorok*, és egyedül ők ismerhetik a titkot. Tehát lehet, hogy a kirik is értelmes lények, csak ezt senki nem tudja.

Ez volt életében az első eset, hogy kinyitott egy lexikont és ismereteket szerzett belőle. Nem merte egyetlen szúninak sem föltenni a kérdést, hogy mi az a kiri, mert soha nem hallotta ezt a szót a Lyyvel való második üzenetváltásig, és sejtelve sem volt, hogy nem néznek-e rá furcsálkodva és nem kezdik-e firtatni, hogy honnan hallott ilyesmiről. De akkor ezek szerint nem. A lexikon szerint a szúnik körében százezerszám élnek kirik.

Délután, amikor lejöttek a Mwulnaït csúcsáról – fantasztikus volt pusztá kézzel megérinteni a havat, olyan hideg volt, mint azok az ennivalók, amiket néha egyegy bolt hűtőszekrényéből lopott, mégis egész más érzés –, azt kérdezte Ílnától, megnézhetnék-e az egyik erdőt, amit a hegyről látott odalent. Ílna kocsiba ült vele és odavitte, neki persze teljesen mindegy volt, hogy hová, csak elég közel lehet-e egy fához, ami aztán elég közel van a többi fához. Nem is ment igazán be az

erdőbe, Ílna aggódott érte a korábbi sérülése miatt, amit ő már nem is érzett. Csak sétált egyet az erdőszélen, és közben kinyitotta a kaput.

Itt nem félmillió fát talált, mint a kicsiny, elszigetelt Áintliemben. Ez az erdő végigkúszott az egész hegyvidéken, fel a hegyoldalakon egy bizonyos magasságig, végig a hosszú, kacskaringós völgyeken, s néhol kinyúlt a sík vidékre. Ahogy a háló elkezdett növekedni, Ninda tisztán látta maga előtt hatszázmillió fa teljes szövevényét, érzéseiket és lelkiállapotukat, s ezúttal a háló kiépítése annyira hosszú ideig tartott a roppant távolságok és a fák hatalmas száma miatt, hogy a fáktól megtudta Sielunt egész történelmét, azóta, hogy ezt az erdőt elkezdték ültetni kétezer itteni évvel ezelőtt, egészen a néhány éve pusztított utolsó erdőtűzig, aminek több mint tízezer fa esett áldozatául, nagyon messze innen, egy kis völgyben és a mellette levő hegyoldalakon, de az egész erdőség, mind a hatszázmillió fa emlékezett rá és továbbadta utódainak a történetet, mind a tizenhét erdőtűzről, huszonkét árvízről és a nagy földrengésről, amelyben leomlott egy hegyoldal és százezer fát temetett maga alá. Aztán a háló felépült, s Ninda megtudta, hogy ezt a hálót ugyanakkora erőfeszítéssel lehet kinyitni, mint a sokkal kisebb áintliemít, s ahogy kinyílt a háló, most már körbeölelve Sielunt bolygó felszínének kétharmadát, habozás nélkül kilötte újabb üzenetét, most már egy hosszú beszámolót arról, amit az utóbbi napokban tapasztalt az *Aulang Laipon* és itt Sielunton az emberek elméjében, azzal a különös fogalomrendszerrel, amit csak ők ketten értettek, meg talán Lýû másik barátja is értette volna, s amit ha hallható szavakba foglal, bármely ember megértett volna, aki ismeri a szindor nyelvet, de elképzelése sem lehetett volna arról, hogy mi mit jelent benne, teljes homályban maradt volna számára az üzenet bármely részletének és egészének jelentése.

A válasz rövid volt, s ha ezt foglalja hallható szavakba, bárki értette volna. Bár ő a saját üzenetét szindor nyelven gondolta el, a választ szúni nyelvű szavak gyanánt érzékelte.

– Szépen haladsz. Büszke vagyok rád. Ne változtass semmin, mindent jól csinálj. Próbálj minél előbb szerezni egy kirit.

Ninda elvágta a központi szálat, s ahogy a gigász összeomlott és szétfoszlott az űrben, köszönetképpen figyelmeztette az erdőt, hogy valamilyen fabetegséget érzékelt egy távoli hegyoldalon. Az erdő csak annyit felelt, hogy nem számít, az erdészek tudnak róla, és nekik, Sielunt egyik legnagyobb erdejének néhány ezer fa pusztulása semmiség.

Most pedig itt ült a 2-nika janníhaum egyik kis oldalbeugrójában, és utánaolvastott, mi az a kiri. Tehát egy állat Lýû saját világáról, küllemre némiképp hasonlít is Lýûhez, és persze nagyon könnyen meglehet, hogy éppolyan értelmes lény, mint ő maga, csak hát erről a lexikon nem tud, ahogy egyetlen... egyetlen köznapi ember sem tud.

Elemi logika segítségével rájött, hogy sem az *Aulang Laipon*, sem Sielunton egyetlen kiri sincsen. Ha a kiriknek semmilyen mentális távérzékelése nem lenne,

akkor Lýŷnek teljesen mindegy lenne, hogy ő kirit szerez vagy egy vûâtreÿnt, amik százával nyûzsögnek a lûakëãni síkátorokban. Ha viszont van nekik, akkor kettejük közül az egyik bármekkora távolságból érzékelné a másikat. Az *Aulang Laip* vastag falain keresztül nem, Lýŷ sem érzékeltte őt, amíg ő be nem esett a suárba, mert a gazdjával érkezett és addig még nem hagyta el a hajót, csak később. Akkor viszont már, mivel a kapcsolatot megteremtették, nem jelentett gondot, hogy beszéljenek azután is, hogy Lýŷt a gazdája kivitte a hajóból és ők ott maradtak Szindorián, ő pedig felszállt a hajóval, a kapcsolat egészen addig megmaradt, amíg el nem hagyták azt a naprendszeret. De a kapcsolatteremtés előtt közös légkörben kell lenniük.

Természetesen Lýŷ kívánsága parancs. Valójában az ő számára nem, őt nem vette úgy az irányítása alá, ahogy az ivutok a gazdáikat szokták, akik mindig abban a hiszemben vannak, hogy saját elhatározásból cselekszenek – neki végig megvolt a szabad akarata, ezt Lýŷ megmondta, és ő soha nem hazudik, neki végképp nem. Csak egy pillanatra sem gondolt arra, hogy ne tegyen meg valamit, amit Lýŷ mond neki. Ez ezentúl is így lesz.

Tehát szerezni fog egy kirit.

65.

nc-9 ünnepnap

„A történelem az önző és az önzetlen emberek harcáról szól.”

*Ílgaszaumi,
Terra-sóhipun,
V9 rind, 80. sómir, 115. singir*

***Aulang Laip* Sielunt**

43610. senut sziangdzsan

Este többen is figyelmeztették, hogy reggel ne induljon iskolába, sziangdzsan van, az év utolsó napja, ünnepnap. Ez meglepte, mert Szindorián is ünnep az év utolsó napja, azt ünneplik, hogy vége az évnek és új év kezdődik – nekik csavargóknak ez volt a legnagyobb ünnepük, az ünnepi kavargásban könnyen el lehetett vegyülni és kizsebelni egypár részeget –, de hát Szindorián nyolcszáznegyven naponként van vége egy évnek, itt meg harminc. Mint megtudta, nem erről van szó, nem az év végét ünneplik: sziangdzsan a törzsek és klánok napja.

A 2-nika jannihaum egyik pihenőszobájában aludt, nem volt benne több, mint egy ágy, egy lámpa meg egy polc az ágy fölött, amire letette az áintliemi emléket, és ott is felejtette, másnap jutott eszébe visszamenni érte, és akkor hazavitte a kis gantirlakásba, ahol nem járt már vagy fél éve, azaz tizenöt napja. Igazából nem a

gantirban érezte magát otthon, hanem az egész *Aulang Laipon*. A janníhaumok pihenőinek nem volt saját fürdőszobája, egy kis folyosón át lehetett eljutni a közös fürdőszobákhoz és vécékhez, de mit bánta ezt ő, akinek azelőtt soha nem jutott semmiféle fürdőszoba – sokkal fontosabb volt, hogy a kis folyosó ajtaján egyenesen a janníhaumba lépett. Ebben az évben, ami most véget ér, csak huszonegy napot élt a szúnik között, senut napján érkezett és ma is senut van, és a hajónak csak egy töredékét ismerte meg, bár óriási területet bekóborolt, de a hajó méreteihez képest ez édeskevés – és egyre inkább azt érezte, hogy ő itt mindenhol otthon van. Először a hatalmas parkban a legfelső szinten, ott már első nap érezte, aztán a gantirban, és amikor végül elkeveredett a janníhaumba, ott a leginkább. Mindegyikben, ahol eddig járt, amint belépett, mintha hazaért volna. Pedig csupa ismeretlen arcot látott mindig, hiszen húszezer ember él a hajón, nyilván egész élete is kevés, hogy mindegyik személyes ismerőse legyen, de ez nem számított, hiszen mindenki úgy nézett rá és úgy beszélt vele, mintha közeli rokonok lettek volna.

A törzsek és klánok napja látszatra nemigen különbözött a többi naptól, csak többen voltak a janníhaumban. Negyven janníhaum van a hajón, ötszáz emberre számítanak egyet, és abból legalább háromszázötven-négyszáz eljött. Mindenki nem jöhet el egyszerre, hiszen a dzserangokat a suárban és a szisiben ki kell szolgálni, a kórházakban a betegeket el kell látni, vannak, akik maguk is betegek, és hagyományosan otthon maradnak az olyan kisbabák mindkét szülőjükkel, akik még túl kicsik az ilyen nyüzsgéshez – de az is hagyomány, hogy ilyen rendezvényre először huszonnégy éves korukban hozzák el őket, ezt Rongami mondta, aki éppen összefutott vele aznap reggel, vele volt Szinensi is. Ninda még mindig mosolygott azon, hogy egy-egy ilyen csöppség, aki az anyja karjáról csodálkozva figyeli a sokaságot, már huszonnégy éves. Ha ott marad Szindorián – képtelen volt úgy gondolni, hogy „otthon Szindorián” –, neki huszonnégy éves korára akár felnőtt gyereke is lehetett volna.

A délelőtt nagy része ugyanúgy telt, mint bármikor a janníhaumban. Négyszázötvenkor azonban négy zengő, átható döndüléssel megszólalt a nagydob, amit Ninda már ismert a sáhadif-hinahaóranról. Észre se vette, mikor hozták be a dobot, pár pillanatig kereste is, mire megtalálta a sokaságban. Most világos volt, jobban megnézhetné. Kis kerek állványon tolták be, egy nagydarab férfi kezelte, akinek a dob a derekáig ért. A férfi hétköznapi zöld köntöst viselt, és egyszerű fehér sarut. Óruhonginak hívták.

Ahogy a négy ütés elhallgatott, vele elcsendesedett a janníhaum népe is, és közösen, az üresen hagyott térségen énekelni kezdett egy kislány. Akkora, mint Ninda.

– *Singé jangina andzsituréni!*

– *Silarine jakarina szanukilagéni* – felelte rá egy fiúhang a tömegeből.

– *Dzsangune rongina hilaharuszéni* – énekelte a lány.

– *Dzsisszuni karriga szatuvakiréni* – folytatta a fiú, és közben elindult a lány felé.

– *Jasszá hakurin silguttá, sangá jakilan dzsingertá* – válaszolt a lány a fiú felé lépkedve, és középen találkoztak, az utolsó sort együtt énekeltek.

– *Siddi sugiran szankirdá, fattí karigan halgittá!*

S ahogy megszólalt a zenekar is, egy sor táncos libbent be középre, azok se lehettek idősebbek Nindánál. Jelmezben voltak, különféle állatoknak öltöztek, de Ninda nemigen tudta felismerni őket.

– Ez a dal legalább hatvanezer éves – súgta Ninda fülébe Szinensi. Ő addig észre sem vette, hogy ott áll mellette.

– De milyen nyelven van és mit jelent?

– Ez az ősi szúni nyelv. Mindjárt lefordítják.

A táncosok nyilván az állatokat utánozták a mozgásukkal, a madarak csapkodtak a szárnyukkal, a szárazföldi állatok ugráltak, szaladgáltak. Aztán az énekesek mai nyelven is elénekeltek a dalt.

– Ordít az erdőben a dzsingé!

– A folyóparton vadászik a dzsilurine!

– Madárraj sétálgat a folyó szigetén!

– Halat fog a folyóban a szisszuni!

– A fák tövén lépked a munedzs, hullott gyümölcsöt keres!

– Erdőn és folyón zajlik az élet, egyedül az emberek ünnepelek!

A későbbi versszakokat már csak mai nyelven énekeltek. A dal elmesélte, hogyan zajlik az ünnep, hogy táncolnak és énekelnek a jannihaum tüze körül, esznek-isznak, történeteket mesélnek. Közben egyszer bejött egy csomó egészen apró kislány és kisfiú, sárga kezeslábasban, piros cipőben és ellenzős piros sapkában, és guggolva táncoltak, nagyon ügyesen. Ezek valamilyen madarak, jött rá Ninda, a sapka ellenzője a csőrük. Aztán egy furcsa állat, rengetegféle színben pompázott, nagy feje volt, amit négy nagyfiú cipelt, és hosszú teste, ami láncba kapcsolt gömbökből állt, meg volt neki szárnya és farka is. A dal végén ez az egy állat táncolt középen, mindenki távolabb húzódott, és egy kisfiú küzdött vele egy pirosan világító, hosszú pálcával, és a dal legeslegvégén megdőfte vele. Ettől az állat feje lángra lobbant, a fiúk még eltáncolták vele, hogy a végét járja, aztán az állat összeesett, az öt fiú körbefutotta, és akkor az egész társulat, negyven-ötven gyerek táncolt körülötte. A dalszöveg szerint ezt az állatot sudrídinek hívták, és megzavarta az ünnepet, mert meg akarta enni az állatokat, amikor már azok is együtt ünnepeltek az emberekkel. A hős neve, aki legyőzte, Haringaszi volt.

Ninda nem sokat értett az egészből. A dal után, amíg egy automata eltakarította a szinte teljesen elégett sudríd roncsait, Szinensi elmagyarázta, hogy ez egy ősi népi monda, de Ninda ezzel sem sokat tudott kezdeni, mert nem tudta, mi az.

De jól érezte magát az ünnepen. Egész sor zenés-táncos előadást látott, és ő is táncolt a jannihaum tüze körül a többiekkel.

nc-10 Galaxis 1

„Az mondják, én voltam az első tanítványa. Nem tudom. Azt sem tudom, mikor kezdtem tanulni tőle. De ő mindig azt mondja, hogy én voltam az ő tanára. Pedig nála többet ki tudhatna?”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
1. sómir

Aulang Laip
Sielunt
43611. muhat saurgéman

– Holnap elhagyjuk Sieluntot – mondta másnap reggel Fendria. – Arra gondoltam, nézzünk körül egy kicsit a Galaxisnak ezen a vidékén. Ninda még nem is látta, hol vagyunk, pedig neki itt van a szülőházaja.

A nagy falí képernyőre hívott egy képet. Örvénylő kékesfehér sávok voltak rajta, amik spirálban indultak ki a kép közepén ragyogó sárgásbarna sávból. Rózsaszín és barnás foltok, fehér pontok tarkázták a képet, ami az űr feketeségében állt.

– Ez a Galaxis, természetes színeiben.

– Ismerős – bólintott Ninda.

– Biztosan láttad otthon is – mondta Hurgani, egy fiú, akinek sötétbarna bőre és meglepően világos zöld szeme volt.

– Hogy hol?

– Hát Szindorián. A Galaxist mindenütt ugyanúgy ábrázolják.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Nekem Szindoria soha nem volt az otthonom. Ott éltem, amíg nem tudtam eljönni onnan, de nem másért. Ez az otthonom. Ez a hajó, és semmi más.

– Nindában egy szemernyi szindor hazafiságot sem fogunk találni – mosolyodott el Fendria.

– De ez nem jó – mondta Szinensi.

– Mi? – kérdezte Ninda.

– Hát... ez így Sészittur-hataraurangsá.

Ninda képtelen volt ezt a kifejezést értelmezni.

– Meséld el, mit jelent ez – kérte Fendria.

– De hiszen a Galaxisról akartál beszélni – lepődött meg Ninda.

– A Galaxis legalább százötvenmilliárd év óta létezik, kibír még néhány matit.

– Rendben – bólintott Szinensi. – Tehát Sészittur egy ősidőkbéli harcos volt, aki a saját városáért bármikor harcba szállt és mindenkit legyőzött, de a többi városért egy ujját sem mozdította, pedig azokban is szűnik éltek. A róla szóló történet cí-

me az, hogy Sészittur-hataraurangsá, és azért jutott eszembe, mert... mert... mert az képtelenség, hogy csak az *Aulang Laip* legyen az otthonod!

– Jaj, sien – mondta Fendria szelíden. – Ninda csak három hetest töltött még köztünk, nem látta se Szúnahaumot, se bármelyik másik világunkat, másik hajónkat, semmit nem ismer az *Aulang Laip* egy-két szektorán kívül.

– Hát... persze... végül is...

– Több szektort is ismerek – árulta el Ninda. – Már elkezdtem bejárni a hajót, és elég sokfelé elvetődtem.

– Ez nagyszerű, de hát ez csak egyetlen hajó – felelte Fendria. – Százötvenezer hajója van a Testvériségnek, és biztos lehetsz benne, hogy mindegyiken bőven akad látnivaló. Mi szűnik utáljuk az egyformaságot, hát nincs két egyformán berendezett hajónk. A világaink pedig még jobban különböznek. Majd elmész és megnézed őket, és akkor majd otthon érezheted magad ott is. Ha van valami, amiben a Testvériség különbözik más országoktól, az az, hogy minden lakott területünket igyekszünk maximálisan otthonossá tenni.

– Akkor ezzel vissza is értünk a Galaxis bemutatásához – bólintott Szinensi szelíd mosollyal.

– Rendben, köszönöm. Tehát nézzétek a térképet. A Galaxis magját és külső magját, ezt a nagy sárga gömböt, amelyben egy rúdformájú alakzatot láttok, a mi nyelvünkön egyszerűen úgy hívják, hogy Sóni. Ezt egy gyűrű veszi körül, aminek a neve Ílahaut. – Ahogy beszélt, a feliratok meg is jelentek a térképen. – Az úrhajósok úgy mondják: „sűrűritka”, mert a csillagok sokkal sűrűbben vannak benne, mint a Galaxis kijebb fekvő részeiben, de a lakott rendszerek sokkal ritkábban. Éppen a csillagok sűrűsége miatt. Azon a tájon gyakori, hogy egyes csillagsoporkok túl közel kerülnek egymáshoz, és elpárologtatják egymás világait, aztán összeütköznek. Persze ilyet még senki sem látott a saját szemével, hiszen ez évmilliókig tart. Most pedig nézzétek ezt a spirálkart, ami itt kiindul Ílahautból. A neve Szuangsanné. Egy negyedkörön át kíséri Ílahautot, aztán két ágra bomlik: a belső neve Ángisanné, de ez még szétválik a beljebb levő Ángisesszire és a külső Ángihaurira, a legkülső ág pedig Riorangsanné. S most térjünk vissza Szuangsannéra. Kinagyítom. Egy negyedkört átfogó spirálkarszakasz, körülbelül kétmillió érang hosszan, ettől a területtől kezdve, ahol kiágazik Ílahautból. Ennek a vidéknek a neve Szólisz-hineúrangi, mert ennek a külső peremén fekszik az Endut csillagsopork, aminek tagja a Szólisz csillag, Ősi Föld napja.

– Ragyogjon Ősi Földre, míg a Galaxis forog – suttogetta Szinensi.

– Ezt azonban a dzserangok nem tudják. Ők politikai csatározásaikban elfelejtették Ősi Föld hollétét. Most pedig nézzünk távolabb Szuangsannén. Hagyományosan az az irány a galaktikus zéróvonal, ami átmegy a Szólisz csillagon – mondanom sem kell, hogy csak a mi koordináta-rendszerünkben, bár a dzserangok egy onnan nem túl messze eső csillagot választottak –, és a térképen balra haladva növekszenek a számok. A teljes kört egymillió részre osztjuk. Nos, most itt vagyunk, a kétszáznegyvenháromezres vonaltól kissé feljebb. A késsel körberajzolt

csillagok a Szindoriai Államszövetséghez tartoznak, és ez a nap az, ami alatt megszületél, Ninda. A kis piros jel azt mutatja, hogy abban a rendszerben van a szövetség fővárosa.

– Hogy hívják? – kérdezte Rongami.

– Káyndim – felelte Ninda mosolyogva, tudva, hogy elképedést fog okozni a számukra kiejthetetlen névvel. Így is volt.

– Az messze van a te városodtól? – kérdezte Illaséri.

– Azt hiszem. Soha nem láttam térképen.

– Itt, Szindoriától nem messze látjátok Handiapot és Sieluntot, itt vagyunk most. Ez a zölddel berajzolt rész pedig Sídi, erre folytatjuk az utunkat, több világon is le fogunk szállni.

– Azok nem biztonságos világok, igaz? – kérdezte Rongami.

– Igen, igaz. Ninda, neked erről külön beszélnem kell, mert ilyen világon még nem jártál. Vagyis de... mert Szindoria is ilyen. Ott csak az esszidzsinna fegyveres kíséretével szabad kiszállni, mert nem jó a közbiztonság.

Ninda elmosolyodott.

– Szindorián azok közé tartoztam, akik miatt nem jó a közbiztonság.

– Értem... de nem egészen. Mi nem a tolvajok miatt szoktunk aggódni, mert nemigen hordunk magunkkal semmit. Igaz, egyszer hallottam valakitől, hogy fürödni ment az Amná valamelyik világán és ellopták a haundáját, de nem is keresték, tudták, hogy meglesz, és meg is jelent még aznap a suárban egy ember, pánikban hozta vissza, azt állította, hogy találta valahol, de hát persze ő volt az orgazda.

– Tudják a dzserangok, mi az a haunda?

– Csak annyit, hogy minden szűninak van, és ha egy elvész, képesek vagyunk fenekestül felfordítani egy világot, de meg kell lennie. Épeszű tolvaj nem is nyúl hozzá. Szóval nem a tolvajok miatt aggódunk, hanem az ellenséges hangulat és a hatóságok miatt. Sajnos Szindorián is ez a probléma. Nemegyszer keveredtünk összetűzésbe, mert az ottaniakat felhergelték mindenki ellen, aki nem szindor, és főleg miellenünk. – Ninda lehajtotta a fejét. – Emiatt néha belénk kötnek olyanok, akik ettől érzik nagyfiúnak magukat, és ilyenkor be szoktak avatkozni a helyi hatóságok, hogy megvédjenek minket, legalábbis ezt állítják. De általában a mieinket próbálják letartóztatni. Ezért egy ideje senki nem mászkálhat ezeken a világon az esszidzsinna nélkül.

– Az ervé – mondta Ninda halkán, szindorul.

– Kérem?

– Semmi... csak azt gondoltam... eszerint más világon is van olyan, mint Szindorián az ervé.

– Igen, van. Sajnos a Galaxis nem egyszerű. A Sídi világain rendőrségnek hívják őket, és nagyon ritkán gyűlik meg velük a bajunk, de azért előfordul. Itt jobban lehet tartani az erőszakos... helyi fiatalemberektől.

– Csavargóktól – mondta Ninda, egyenesen a tanárnő szemébe nézve.

– Igen, valószínűleg csavargók.

67.

nc-11 Galaxis 2

„Olvastam Yliap tanulmányát arról, hogy én már gyerekfejjel csillagközi fontosságú lettem. Kiváló írás, de nem gondolta át a kiindulópontját. Egy diplomáciai botrány – nem fontos. Egy háború – nem fontos. Külsőségek. Nézz a lelked mélyére, és megtudod, mi fontos igazán.”

Ninda:
*Életem egy falevélen,
56. sómir*

– És hol van Szúnahaum? – kérdezte Ninda kis csend után.

– Szúnahaum a Galaxisnak egy elég speciális helyén van. – Fendria lekicsinyítette a térképet akkorára, hogy látszának az eddig említett helyek, Ősi Föld, Szindoria meg a többi. – Mindössze félmillió érangra van Ősi Földtől, de a tuamsában. Így hívjuk azt a területet, ami a spirálkarok között van. Ezen a vidéken sokkal kevesebb a csillag, helyettük főleg nagy ködök és porfelhők vannak. Az egyik ilyenben, a Szúnahaum-sziertiben vannak a mi csillagaink. Pontosan hetvenöt.

– A Felhő Csillagaj – mondta Ninda csillogó szemmel.

– Igen. A Felhő anyaga olyan sűrű, hogy Szuangsanné felől csak kettő látszik közülük, és azoknak egyáltalán nincsenek is világaik, ezért aligha kereste föl őket bármilyen expedíció. A másik irányból, Ílahaut felől pedig maga a Felhő sem látszik, más felhők takarják. Egyedül a tuamsá más részeiről lennének láthatóak a csillagaink, de senki sem indul el értelmetlenül több ezer érangra a legközelebbi lakott rendszertől. A tuamsán csak átkelni szokás, de nem ott, mert az óriási kerülő lenne mindenkinek. Több átkelő útvonalat használnak, de a legközelebbi is több százezer érangra van onnan. Ezért maradhat rejtve a Felhő.

– És őrzi Szúnahaum rejtékét – szólalt meg Ingrati.

– Simnunná – mondták egyszerre.

– De – ráncolta Ninda a homlokát – a mi hajóink hol közelítik meg a Felhőt?

– Ezen a sávon végig – mutatta Fendria. – Ségandaurt, Fóhaungá, Sasszáken, Dzsául, Sergahand. Ezek vannak a legközelebb a Felhőhöz, Sasszáken egészen kint van a spirálkar szélén, mi úgy is becézzük, hogy az Ajtó. Legtöbbször ezt az útvonalat használjuk.

– De ezek lakott rendszerek – mondta Ninda, mert már megfigyelte, hogy a lakatlanoknak nem jelenik meg a neve a térképen.

– Hogyne, a Sahászun Köztársaság részei.

– És nekik nem tűnik fel, hogy folyton ott járnak át a hajóink?

Fendria mosolygott.

– Nem gondoltál bele az űr méreteibe. Egy naprendszer sugara általában húsz- és negyvenezer űmisz között van, vagyis a naprendszer csillagától vagy csillagaitól ennyire van az a tartomány, ahol a csillag vonzása már nem érvényesül. A lakott világok és a megfigyelőállomások ritkán vannak kijebb tizenötezer űmisznál, vagyis legalább ötezer van még a naprendszerből kifelé. Egy ekkora hajó már ezer űmiszről olyan apróra zsugorodik, hogy optikai műszerekkel esélyük sincs az égbolton észrevenni, és kétezerről már a legjobb gravitációs és elektromágneses sugárzásmérők sem észlelik. Nem beszélve arról, hogy amikor belépünk a rendszerbe, az állomások akár a csillag túloldalán is lehetnek éppen. Senki sem tud megfigyelés alatt tartani egy naprendszert, bár minden kormányzat elhite-ti magával, hogy igen. Egyszerűen túl nagy.

– Szóval nem is látnak minket?

– Nem, és éppen ezért meg sem próbálják. Minden lakott világ csak a közvetlen közelében levő űrszelvényt figyeli. Azon túl nincs értelme.

– Mesélj még Sídíről – kérte Rongami.

– Sídísuan annak a világnak a neve, ahol elsőként le fogunk szállni, az ország egyik legnagyobb kikötőjében, ahol más hajók is lesznek. Nem is kevés. A kupola körüli térségen jelölik majd ki a helyünket, nem lesz leszállóüreg és nem nyithatjuk ki a tifongokat, hiszen odakint nincs levegő. Minden forgalmat aungirokon kell lebonyolítani. Az utasok a szísiben levőket használják, mi pedig azokat, amik a nyolcadik szinti kikötőben állomásoznak. A leszállást érdemes lesz megnézni egy kilátóból, mert a sídísuani város nagyon szép, a kupola itt is teljesen átlátszó, így a várost is láthatjuk a magasból. Az is érdekes sajátossága, hogy nem kerek, mint általában a városkupolák, hanem szabálytalan alakú, ahogy bővítették, toldozgatták, úgy nyerte el mai formáját. Egyike a galaktikus környék legnagyobb kupolavárosainak, százmillió lakosa van. Még hegyláncok is vannak a kupola alatt.

– Hogy lehet azt megtudni – kérdezte Ninda –, hogy valamelyik világon árulnak-e valamit?

– Nagyon egyszerűen. A Galaxis minden világán mindent árulnak.

– Akkor hogy lehet megtudni, hogy valamit *hol* árulnak?

– Ott a suagod. Csak leírod az áru nevét, annak a világnak az üzleteit fogja sorolni, ahol vagy. Mit szeretnél venni? Mert itt a hajón is mindent árulnak.

– Egy kirit – felelte Ninda.

Fendria összehúzta a szemöldökét.

– Hát... ez már nehezebb kérdés. Nem emlékszem, hogy az utóbbi száz évben láttam volna kirit ezen a hajón. Talán még több is... Egy pillanat.

Kicsit matatott a suagján.

– Hát itt Sielunton e pillanatban csakugyan nem árulnak. Sídísuanon... azt mondja, hogy elő szokott fordulni. Tudod, a háziállatokkal azért nehezebb, mert ha valakinek van éppen, akkor is csak bizonyos számú, és ha azokat éppen eladja,

mire odaérsz, akkor – akkor nincsen. Másrészről megeshet, hogy most még nincsenek, de mire odaérsz, eladható korba érnek.

– És mibe kerül egy kirit?

– Huszonöt-harminc palan – felelte Fendria. – Van ennyi pénzed?

Ninda bólintott. Huszonhárom napja van a hajón, és ahogy Kásirun megígérte, mindennap kapott egy palant. Még alig költött valamit, volt, hogy egész nap egyáltalán nem, mert csak az iskolában és a janníhaumban evett. De ha mindennap vett volna valamit az automatákból, akkor is alig hiányozna a pénzből. Mire Sísuisuanra érnek, együtt lesz a harminc.

– Miért pont kirit? – kérdezte Hilgarti. – Nem mondom, helyesek, de annyi más helyes állat van. Nekem maundrák van, kis kerek feje van és kék szemecskéje, és nagy kerek füle. Imád ómandzsot ropogtatni. Sillinek hívják.

– De hisz a maundrák húsevők – mondta Rongami.

– Ő is az, de ez a csemegéje. A hosszú szára. A virágját nem eszi meg.

– Dzsembi is eszik növényt – szólt közbe Irengesz. – Megőrül az angté nagy leveléért, úgyhogy az egész szoba állandóan tele van az illatával.

– Azt én is szeretem – mondta Rongami.

– Aha, csak te akkor, ha fűszeres hús van belecsomagolva. Dzsembinek az túl csípős, megkóstolta már, de nem ízlett neki.

– Terkaruttal kell ízesíteni.

– Miii? Azt Dzsembi már végképp nem enne meg, csak megszagolná és prüszkölné tőle!

– Hát nem is neki kell adni, hanem nekem!

Ninda együtt nevetett velük, és arra gondolt, milyen jó, hogy a gyerekeknek is van állatkájuk, mialatt azokról beszéltek, elfelejtették Hilgarti kérdését. Ő pedig nem válaszolhat rá. A barátjának az volt a kívánsága – vagy hát voltaképpen utasítása –, hogy vegyen magának egy kirit, tehát vesz. Egy ivutnak ellentmondani lehetetlenség. Csak ezt mondhatná, de ezt akkor sem mondhatja, ha akarja. Még a szavakat is képtelen lenne kiejteni.

nc-12 ervések 1

„Állj meg a Sáltunat partján és nézz fel a Soérgre. Kicsinek érzed magad? Most szállj fel a légkör széléig és nézz le a Soérgre megint. Kicsinek látod? Erted már, hogy működik az Első Szían?”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
3. sómir*

**Sÿÿndoŕeia
Sangur Órangi
57. inü 47.
a szürke órája**

Îdarának teljes félhuszad órájába telt annyira lenyugodni, hogy be merjen menni a suárba, márpedig nem késlekedhetett, ez ebben a helyzetben végzetes hiba lenne. Ahogy a hívást megkapta, kipattant az ágyból, öltözött és ugrott a kocsijába. Egész úton szitkozódott, hogy valahogy ki tudja adni a dühét, másképp nem állhat a szünik elé. Mióta vernek fel álmából egy diplomáciai ügyvivőt egy csapat rendőr miatt?! Hát ki ő, hogy ilyen merjenek csinálni?!

De a suár kapujához érve azonnal visszatért a dühe. Minden fehérlett a rendfenntartók kocsijaitól és egyenruháitól. A suár rendes forgalmát szemlátomást leállították, bár ilyen kora reggel úgyszincsen sok vásárló. Egy kék fénybotos közlekedési mutatta az irányt Îdarának, aki visszajelzett és a kocsikat megkerülve beállt a kapu mellé.

– Ki itt a rangidős? – szólt ki az ablakon, még mielőtt kiszállt volna. Valahogy muszáj higgadtságot erőltetnie magára.

– Ȥaÿrañ őrnagy – felelte a közlekedési.

– Hívja ide és adja át neki a parancsot. Ő itt vár engem a kocsimnál. Mindenki más azonnal bevonul az őrsre, írásbeli jelentést tesz és ott vár rám, addig távozni tilos. Mire kijövök, sem embert, sem kocsit nem akarok itt látni.

– De uram...

– Ismételje a parancsot!

– Megértettem, uram – sóhajtotta a közlekedési. – Az őrnagy úr itt fogja várni, mi pedig az őrsön.

Îdara belépett a kapun, hogy olyan látvány táruljon a szeme elé, amilyent még soha nem látott suárban. A kapu mögött alig húsz lépésre zölden ragyogó, hatalmas fényfolt, akkora, mint egy légikocsi. Körülötte emberek – sáfránysárga egyenruhás szüni rendfenntartók, súlyba helyezett pálcákkal. Legalább harmincan voltak. Îdara még soha nem látott ennyi szüni rendfenntartót egyszerre. És ilyen

pálcát csak egyszer látott a tokján kívül, mert kérésére megmutatták neki. Ha egy esszidzsinna előveszi a pálcáját, akkor baj van. Ha harminc...

Egy fiatalember sietett felé. Kék köntösben volt, fehér saruban. Sötétbarna bőrű, kerek képű, tipikus szúni arc. Természetesen fegyvertelen volt.

– Ámmaít Ídara diplomáciai ügyvivő vagyok – szólalt meg Ídara gyorsan, szúni nyelven, tudva, hogy neki kell kezdeményeznie. – Üdvözlöm.

– Sanketi Rotarang Hapuan Singésanu Ágaran nímud, suaran-fődir, *Sangur Órangi*, Szúnahaum Testvériség. Üdvözlöm, Ídara úr. Jól beszél a nyelvünket.

– Köszönöm. Elnézést, hogy kissé lassan értem ide, jöttem, ahogy tudtam. Mi ez a szörnyűség?

– Ó, igen – fordult Hapuan a zöld ragyogás felé, mintha már meg is feledkezett volna róla. – Hát ez a kis problémánk akadt.

Közelebb léptek. A fénylő zöld foltok szabálytalan alakzatokként úszkáltak egy láthatatlan felületen, ami burát képezett egy kis térség fölött. Alatta hat döbrent ember. Öt fehér egyenruhás szindor rendfenntartó, meg egy hatodik, aki a földön hasalt. Az az öt sem állt, térdeltek, kuporogtak, főlegyenesedni nem volt helyük.

Ídara még soha nem látott suárban térfüggönyt. Ami azt illeti, máshol se gyakran.

– Az a kék nadrágos egyén berohant a suárba – közölte Hapuan. – Ez az öt pedig utána, és az egyik rálőtt bénítópisztollyal.

– Nagy Galaxis – nyögte Ídara. Nem kérdezte meg, mi történt azután. Tudta. A védelmi rendszer azonnal rájuk dobta a térfüggönyt. Nyilván ekkora távolságot tettek meg a kaputól, mire előkerült a pisztoly. – Hapuan úr... sok éve vagyok a diplomáciai karnál, de ilyenért még soha nem kellett bocsánatot kérnem. Egyszerűen nem találok szavakat. Megengedi, hogy beszéljek velük?

– Érezze otthon magát – felelte a szúni széles mosollyal.

– Nagyon kedves. – Ídara közelebb lépett és kinyitotta a száját, de mire megszólalt volna, a térfüggöny kialudt. Így egészen másképpen kellett beszélnie, gyorsan változtatott az eredeti tervén. – Meg ne mozduljon – mutatott a legközelebbire, aki már föl akart kelni. – Csak nagyon lassan. Csatolják le a fegyvereiket és megfontolt mozdulatokkal adják át, ha nem akarják még le is lövetni magukat, aztán pedig ülni néhány évet. Ídara diplomáciai ügyvivő vagyok. Igyekezzenek?

Amelyik elsőként csatolta le a fegyverét – szíjastul, táskástul, a többi berendezéssel együtt –, óvatosan felállt és az ügyvivő felé nyújtotta a súlyos csomagot.

– Ne nekem, maga örült – sziszegte Ídara. – Nekik!

Az egyik szúni rendfenntartó odalökött egy görgős tartályt. Az öt ember nagy nehezen belerakodta a fegyvereit. A szúni arrébb lökte, egy kis palackból sárga folyadékot öntött bele, valamit rádobott, és a tartályból lángok csaptak föl.

– Ezt... ezt miért... – szólalt meg az egyik ervés.

– Hallgasson! Mondják, hogy képzelték ezt?!

– Mi csak...

– Fogja be a száját! Nem tanultak meg tisztességesen jelenteni?! Tisztelegni?!

A vezetőjük végre összeszedte magát és Îdařa elé ugorva tisztelgett.

– Ügyvivő úr, Êwlaït Wÿhandâ mestervezető jelentkezem. Jelentem, a gyanúsítottat három huszad órán keresztül üldözték az egész városrész rendfenntartói, végül négy emberemmel itt értük utol. Bénító lövést kapott... és a következő pillanatban...

A mestervezető zavartan fölfelé pislogott, pedig már nem volt meg a térfüggöny.

– Lezárták magukat. Mert fegyveresen betörték egy idegen állam területére! – csattant fel Îdařa.

– De hiszen... Sÿyndořeián vagyunk, ügyvivő úr...

– Nem! – üvöltötte Îdařa. – Nem vagyunk Sÿyndořeián! A suárban vagyunk! A Sÿunahaum Testvériség *Sangur Órangi* hajóján! Odanézzenek!

Kinyújtott karral mutatott a suárkapu fölött világító óriási hétágú csillagra.

– Tudják, mit jelent az?! Ez itt külföld! Maguk betörték egy idegen országba! Fegyveresen! Csoportosan! Állami testület tagjaiként! És az egyikük még használta is a fegyverét!

A jeges csendben csak a szúnik fordítógépének hangja hallatszott.

– Tudják, mi az, amit műveltek?! – ordította az ügyvivő. – Háborús cselekmény! Az egész Galaxisban nem találnak egy helyet, ahol nem az!

Leengedte a karját, fújta egy nagyot és visszatért Hapuanhoz. Meghajolt előtte.

– Hapuan nímud úr, szeretném kormányom és a Szindoriai Államszövetség népe nevében ünnepélyesen a Testvériség bocsánatát kérni és felajánlani a csillagközi szerződésekből rögzített kártérítést. Kérem, értesítsenek engem vagy kormányomat, hogy mikor, hol és kitől kívánják a bocsánatkérést hallani.

Ismét meghajolt és várta a választ.

Hapuan elgondolkodva nézett a szindorokra.

– Îdařa úr, én csak egy suaran-fódir vagyok, nem hozhatok ilyen döntéseket. Annyit tehetek, hogy továbbítom a Testvériségnek az üzenetét, és válaszolni fognak. Ezekről az emberekről azonban most kell döntenünk.

– A csillagközi jog szerint a sértett fél, azaz önök ítélnék fölöttük.

– Igen, tudom. Van azonban egy olyan érzésem, hogy a Testvériség szívesen lemond majd erről a megtiszteltetéséről... De van itt még valami, illetve valaki. Arról még semmit sem tudok, hogy miért üldözték azt az embert... idáig. Amíg le voltak zárva, nem tettünk fel nekik kérdéseket, ezzel meg akartuk önt várni.

Îdařa Wÿhandâ felé fordult, aki páni félelemben bámult rá. Valószínűleg föl se fogta a... persze, nem is értette. Szúniul beszéltek, és a fordítógép csak egyirányúra van beállítva. Lefordította a kérdést.

– Ügyvivő úrnak jelentem – hápogta Wÿhandâ –, a gyanúsítottat tetten érték nemi erőszak elkövetésén.

A gép fordított. Hapuan szeme összeszűkül a haragtól.

– A sértett?

– Jelentem, a sértett egy kilenc és hét éves diáklány! Kórházba szállították!

- Tíz... – nyöszörögte a gyanúsított. Még mindig a földön hasalt.
- Jelentem, kilenc és hét!
- Nekem azt mondta, hogy tíz...
- Fogja be a száját – szólt rá Îldařa. – Ezt majd a bíróságon magyarázza!
- Melyik államé legyen az a bíróság? – kérdezte Hapuan.
- Szúnahaum rendelkezik fölötte, uram – felelte Îldařa. – És nincsen kiadatási egyezményünk.
- Az csak ahhoz kell, hogy ha önök kérik, akkor mi kötelesek legyünk megvizsgálni az ügyet és a szükséges feltételek esetén kiadni.
- Az ön tájékozottsága kiváló, Hapuan úr – bólintott Îldařa.
- Köszönöm. Ha viszont mi akarjuk kiadni, és önöknek nincs ellenükre, akkor egyezmény nélkül is megoldható.
- Nincs ellenükre. Amennyiben önöknek az a kívánságuk, hogy távolítsuk el a felségterületükről, örömmel állunk rendelkezésükre.
- Pillanatnyilag nincs ennél forróbb vágyunk.

69.

nc-13 ervések 2

„Látzólag egy diplomáciai botránnyal került először a Galaxis fő érverésébe. Pedig dehogy. Mindig ott volt, amióta él. Ő a Galaxis fő érverése. Szerintem a Galaxis azért jött létre százötvenmilliárd évvel ezelőtt, hogy Ninda megszülethesen. Hogy ő csak egy közönséges átlagember? Hát éppen erről beszélek.”

*Sileni:
Ninda élete,
92.*

- Azonnal hívok egy osztagot, hogy átvegyék a kapuban. – Îldařa nem követte el azt a hibát, hogy hirtelen mozdulattal nyúl a készülékéért. – Megengedi?
- Parancsoljon. Nem is tartom fel tovább. – Hapuan a kezét nyújtotta. – Örülök, hogy megismertem.
- Mindenkor szolgálatukra – szorította meg a kezét Îldařa.
- Odarendelte az osztagot és visszament a kapuhoz, ahol Ĥayřań őrnagy lángvörös képpel, tükön ülve várta.
- Egy szót sem akarok hallani – emelte föl a kezét Îldařa, és intett a sietve közeledő ervéseknek. – Letartóztatom államellenes tevékenység vádjával. Adja át a fegyverét és a fogdában írjon részletes jelentést a nemi erőszaktevő üldözésének körülményeiről. A katonai bíróságnak címezze. Végeztem.
- Az ervések elvitték a meghökkent őrnagyot, az ügyvivő pedig sürgősen keresett egy padot és lezökkent rá.

Nem áltatta magát azzal, hogy fellépésével véglegesen elkerülték a konfliktust. A szünik nagyon sértődékenyek, és Hapuan csak egy beosztott, akinek nincs befolyása a Testvériség vezetőire – bárkik légyenek is azok –, nyilván még a saját hajójának kapitányára sem. A szüni kapitányok nagyon zárkózott emberek, még a nevüket se lehet soha megtudni. Az egész nép vezetőiről pedig végképp semmit, ők tökéletes homályba rejtőznek. Megjósolhatatlan, miként fognak reagálni. A rendfenntartók tárgyalásának kimenetele is bármi lehet. Ők maguk kapnak néhány év kényszermunkát, amit valószínűleg egy szünikkel szerződésben álló bányavilágon kell majd letölteniük, de nem ez a fontos, hanem a két állam kapcsolata. A jelen helyzetben bármikor kitörhet a háború. A szünik esetében ez persze nem azt jelenti, hogy lövöldözni fognak, ők ennél sokkal kulturáltabbak, de amit ez esetben tennének, az nem sokkal jobb. Blokádnál alá vennék az Államszövetséget, egyetlen hajójuk sem szállna le egyetlen szindor világon sem, amíg nem teljesítik a követeléseiket. Márpedig Szindoria galaktikus elhelyezkedése miatt abszolúte ki van szolgáltatva Szúnahaumnak, bár ezt a kormány sose lenne hajlandó beismereni. Ha leáll a szünik által működtetett utas- és áruforgalom, akkor az árak az egekbe szöknek, a csillagközi társaságok szemrebbenés nélkül akár tízszeresére rúgtatják a díjaikat, vagy még többre, és beáll a totális áruhiány, összeomlik a szövetségi gazdaság.

Pillanatnyilag semmilyen ötlete nem volt, mivel lehetne javítani a helyzeten – természetesen összehívja a válságstábot és kiadnak egy bocsánatkérő kommunikét, még ma reggel. De azt tudta, hogy mi történhet, ami még ronthat rajta.

A kormányban erős szüniellenes érzés uralkodik, ami ezen a kiszolgáltatottságon és az abból eredő kisebbségi érzésen kívül abból is táplálkozik, hogy a szüniknek nincsen saját világuk, hanem a hajóikon élnek mind. Mintha ez számítana bármit is... hát nem az ő magánügyük, hogy hol élnek? De hát ez az érzés akkor is megvan. És még egy ok lehet rá, amit egyes orvosok pedzegetnek néha, hogy a nagyon világos bőrű emberekben atavisztikus ellenszenv él a nagyon sötét bőrűekkel szemben (és nyilván megfordítva), ami talán még az emberiség ősi, vad állapotára megy vissza. De ez annyira körül van bástyázva társadalmi tabukkal, hogy jólnevelt emberek között nem is eshet róla szó.

Ha most valamelyik eszement nacionalista, akár a kormányból, akár a parlamentből elkezd olyan hürokat pengetni, amik ezt a rasszista hülyeséget szítják, akkor a Galaxis mentse meg Szindoriát a szünik dühétől. De erre van ellenszere. Azonnal ír egy feljegyzést a cenzúrahivatalba, hogy ha ilyesmit találnak, ne engedjék megjelenni, hanem értesítsék őt. Arra nincs joga, hogy egy prominens politikus nyilatkozatát elnémíttassa, de arra van, hogy nemzeti érdekre hivatkozva késleltesse, amíg beszél az illetővel. Aligha van köztük olyan, akire ne tudna hatni. Mindegyikükről éppen elég terhelő adat van a diplomáciai kar birtokában.

Ezért ez a kisebbik veszély. A nagyobbik az, ha a ma hajnali eset után bárhol a Galaxisban, bármilyen okból őrizetbe veszik azt a kis csavargólányt. Most már az is nagyjából mindegy, hogy lesz-e a dolog mögött szindor befolyás, mert úgys

mindenki – azazhogy: a Testvériség – azt fogja gondolni, hogy van. Ha mondjuk ez Sielunton bekövetkezne – ha ugyan ott van még persze –, akkor a szünik ez után az eset után holtbiztos megszakítják a kereskedelmet Szindoriával, de a sieluntok is, mert nem akarják magukra haragítani a szünikat. Akkor Szindoria gyakorlatilag magára marad a térségben.

Ha a csavargólány váratlanul meghalna, teljesen mindegy, hogy hol és mitől, akkor azonnal Szindoriát vádolnák gyerekgyilkossággal, és a helyzet még ennél is rosszabb lenne. Diplomáciai értelemben erkölcsi halottak lennének. Remélhetőleg makkegészséges.

Egyvalamit még megpróbálhat... de nem most, először a tüzet kell eloltania.

Felhívta az asszisztensét, azt is álmából ébresztette, és utasította, hogy egy óra alatt állítsa össze a válságstáb névsorát és mindenki legyen a Zöld Ház egyik tanácstermében. Ő pedig bement a suárba. Sürgősen szüksége volt egy, vagy inkább két-három nagy bögre nusummára és egy bőséges, igazi szüni reggelire. Nem válogatott az éttermek között, bár a *Sangur Órangin* még nem evett, és minden hajó minden éttermének más a konyhája (kivéve a galaktikus szabványéttermet, az is van, ha valaki egyformaságra vágyik). Leült az első étterem első asztalához, fölkapta az étlapot és rábökött a nusumma fényképére, amit a program gondos összeállítója a legelső oldalra tett. Aztán rendelt hirsáhong szendvicseket, kettőt, és egy tányér surendi süteményt. Ez jó lesz kezdetnek.

Már le is szállt az asztalára a kis pincérrobot. Levette a bögrét és nagyot húzott belőle.

És van egy harmadik eshetőség, ami ronthat a jelenlegi helyzeten. Egy újabb magáról megfeledkezett rendfenntartó, aki beront a suárba vagy le akar tartóztatni egy szünit, akárkit, akárhol, akármiért. Nagyon komoly felvilágosításra van szükség, ez a mestervezető például semmit sem tudott arról, hogy a hajók a tulajdonos ország felségterületéhez tartoznak. A csillagközi jog egyik alapfogalma, tanítják az elemi iskolában, aminek elvégzése nélkül nem is lehet jelentkezni állami szolgálatba, és ez az ember mestervezetővé léphetett elő úgy, hogy nem tudta!

Akkor azt is ugyanennyire fogják tudni, hogy egy szünit nem lehet letartóztatni. Akármelyik világ állampolgárát gond nélkül, egy szünit nem. Ha egy emberük mondjuk részegen randalirozik a városban, a szünik maguk is elvárják a helyi rendfenntartóktól, hogy leállítsák. Ha bántalmaz valakit, akkor pláne. De letartóztatásról önáluk csak úgy lehet szó, hogy lefogják, akár éppen meg is bilincselik, ha kell, és visszaviszik a hajójára. Ha egy szüni állampolgárt bevisznek az őrszobára, a Testvériségbe mintha ŰŰvűys bűjt volna, száz fölfegyverzett kishajóval rohannak oda, és az a kisebbik baj, ami addig történik, amíg kiszabadítják. Az igazi baj utána kezdődik. Felszállnak és nem térnek vissza.

Tehát kell egy alapos felvilágosító tanfolyam, nehogy még egy incidens történjen. Most azonnal. Írt egy üzenetet az asszisztensének, hogy a válságstábba rendelje oda a rendfenntartók összes parancsnokát, aki ezen a világon tartózkodik, szövetségi, világi, regionális, akármilyen szinten. Meg kell velük értetni, nekik

pedig az alárendeltjeikkel, hogy mi a tét. A legszigorúbban kell eljárni. Az az öt persze soha többé nem lehet rendfenntartó, ha szabadlábra kerülnek, és az sem, aki ezek után még beleköt a Testvériségbe. Annak irány a börtön.

Rendelt egy üveg íhafít és a csavargólányra gondolt, a korábbi elképzelésére. Valahogy meg kell próbálni nyélbe ütni.

Íldarának meggyőződése volt, hogy képtelen lenne jól ellátni a munkáját, ha nem hinne az emberekben.

70.

nc-14 Sídísuan

„Ámmaít először azzal válhatott egy kis időre a Galaxis fontos személyiségévé, hogy volt benne egy szikrányi abból, ami Nindát Nindává tette: hitt az emberekben, hitt önmagában, hitt Ninda fontosságában (noha egészen más szempontból, de tisztán látta, hogy egyetlen ember, sőt gyerek is lehet galaktikus fontosságú). Ahhoz, ami neki akkor kellett, ennél tovább nem is kellett látnia.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
I. A.*

Sídísuan
Aulang Laip
43611. szahut fargiszíman
415

Sídísuanon nem lehetett olyan egyszerűen kisétálni a suárkapun, mint a korábbi világokon. Le kellett foglalni a helyet egy aungiron, és akkor, amikor a helyfoglalás szólt, le kellett menni a 8-nidzsi szektorban levő kikötőbe, ahol beszállhatott. Az aungir hosszúkás volt, szürke, jellegtelen. Tíz sorban voltak ülései, mindkét oldalt kettő-kettő. Üres hely nem is maradt. Az ajtót bezárták, a külső falon ki nyílt egy kis kapu, és kirepültek.

A látókörükben egész sor hajó állt az élettelen, sárgás pusztaságon, Ninda tízet számolt meg, amíg elérték a kupolát. Azt már látta a kilátóból leszállás közben. Óriási volt és ragyogó, áttekinthetetlen összevisszaságban elhelyezett üveglapokból állt, amik alatt mindenféle színű, méretű és formájú épületek sokasága látszott.

Az iskolából nem jött vele senki. Szahut volt, hetes farka, nincs iskola, Fendria a családjával tölti a napot, az iskolatársai közül pedig senki sem akart most jönni. De egyedül nem utazhatott. Megmondták, hogy azt nem lehet, senki nem mehet egyedül a városba, és legfőképpen nem egy gyerek. A negyven emberből tíz esszidszinna volt, nagyobb csoportoknak két-három jár, az egyedül utazóknak egy

külön. Fuahant kizárólag azért jön a városba, hogy őrá vigyázzon, mert senki más nem tart abba az utcába. Mellette nincs mitől félnie, nagydarab, erős férfi, természetesen fegyvere is van, és ha bajba kerülnek, úgyszólván ott terem az egész *Aulang Laip*, hogy megvédelmezze őket. Ezt Fuahant már induláskor megmondta, bár persze Ninda amúgy is tisztában volt vele, ő pedig arra gondolt, hogy öt huszonnyolc nappal ezelőttig senki semmitől nem akarta megvédeni. Néha előfordult, hogy egy-egy bandatag a védelmére kelt egy másikkal szemben, illetve a bandán kívüli csavargók ellen valamelyest még gyakrabban, de senki nem kockáztatta volna érte a bőrét egy ervés ellen. Mégis él. Hát itt sincsen félnivalója.

De ahogy kiérték a sivatag fölé, egyszerre minden kiment a fejéből. Az érzés részletekben jött, először egy pillanatra, mintegy tapogatózva, aztán már kicsit hosszabban, harmadszorra pedig vele maradt és tartósan megtelepedett a fejében. Vagy nem is a fejében? Inkább mintha körülölelte volna az érzés.

Mi ez?

Mint amikor lehallgat valakit. Ahhoz hasonló... de nem az. A lehallgatást csak ő kezdeményezheti, ráhangolódik a másik ember tudatára... igen, ez az. Mintha valaki *őt* akarná lehallgatni.

Megpróbált visszajelezni, de az érzés nem változott. Nem vették a jelzését.

Ez nem itt van, az aungiron. És nem is az *Aulang Laip*on, hiszen éppen akkor kezdődött, amikor elhagyták a hajót. A városban vagy egy másik hajón lehet. De ahogy haladtak a város felé és az érzés erősödött, már tudta, hogy a kapcsolat forrása ott van. És csak egyféleképpen lehet értelmezni.

Ez egy hívójel.

– Hé, hallasz egyáltalán? – hallotta Fuahant hangját valahonnan a távolból. – Azt kérdeztem...

De ki hívja? Honnan? Miért? Ez nem lehet egy másik ivut. Akkor ugyanazt érezné, mint amikor Lýý hívja. De ez más.

Magasan a kupola fölött jártak már, egy kiemelkedés felé tartottak, ahova a jelzőfények vezették őket. Ninda nem is látta. Félig lehunyt szemmel koncentrált, hogy a jel minden kis részletét kielemezze.

Az aungir lassított és berepült a magasan a város fölött elhelyezett kapun, ami-ben térfüggöny tartotta vissza a város levegőjét. Aztán leereszkedtek egy térre, és az ajtók kinyíltak.

– Rendben – mondta Fuahant. – Máris utánaérek, merre kell mennünk.

Ninda azonban ezt nem várta meg. Kilépett a járműből és a férfire ügyet sem vetve elindult, nyílegyenesen átvágott a téren. Az esszidzsinna csodálkozva sietett utána.

– Hé, mit művelsz? Fogalmad sincs, merre van az az utca!

Amikor kilépett az aungirból, a jel még jobban felerősödött. Nyilván a jármű fala kissé árnyékolta, az *Aulang Laip* fala pedig teljesen áthatolhatatlan volt számára. Itt a városban már tisztán és félreérthetetlenül érezte az irányát és a távolságát. Semmi szüksége nem volt útmutatásra. A tér utáni kis utcán ment egy sarkot,

balra fordult, lement egy rámpán, ami levezetett a dombraól, amin leszálltak. Tízemeletes házak között haladt fél limlít, és az egyik előtt megállt. Fuahant, aki végig mellette loholt, értetlenül nézett rá.

– Ez az a cím. De hogy csináltad?

Ninda szó nélkül megnyomta a kapunyitó gombot. Felmentek a lifttel a hatodik-ra és becsöngettek egy lakásba.

– Takeri – nyitott ajtót egy félmeztelen, borostás képű srác.

– Tessék – mondta a fordítógép, amit Fuahant már készenléltben tartott.

– Kirit szeretnék venni – felelte Ninda, szúni szokás szerint azonnal a tárgyra térve.

– Taku panemo tanika – fordította a gép.

– Katto – biccentett a fiú, hogy jöjjenek be.

Ninda körül se nézett a nagy, de zsúfolt helyiségben, ahová beléptek. Csak a szoba sarkában álló nagy, lapos ládát látta. Négy fala volt, teteje nem. Abban voltak.

Az anyjuk és hat kölyök. Az anya két férfiökölnyi, a kicsik akkorák, mint Ninda ökle. Szürkék voltak, elmosódott szélű kékes és barnás foltokkal, de ahogy Ninda közelebb lépett, lassan kezdett megváltozni a színük. Az anyjuké először, fakóbarna, majd egyre élénkebb narancssárga lett, aztán a kölyköké is.

Mert érezték egymást.

– Fuahant – mondta az esszidzsinna a háta mögött –, a Testvériségből.

– Nitta – felelte a fiú. – Maga a jokkija, ugye?

– Kérem? Elnézést, ezt a szót a gép nem tudja lefordítani.

– Maga vigyáz rá, testörködik.

– Á, igen, igen. Én a biztonsági szolgálatunktól jöttem.

– Gondoltam. A maguk népe sehova se jár őrizet nélkül. Félősek. De hogy mitől félnek, azt senki se tudja.

– Pedig egyszerű, Nitta. Nem félünk, csak a maguk hatáságaival nem szeretünk ujjat húzni.

– Hát... azokkal mi se... de én abban voltam teljesen, hogy maguk tőlünk félnek, idebolygó emberektől.

A társalgás nem ment könnyen, sokszor akadtak szavak, amikkel a fordítógép csak akadozva bírt el; ebből Fuahant azt a következtetést vonta le, hogy a fiú nem a szabványos sídi köznyelvet beszéli, hanem valamilyen tájszólást, vagy az is lehet, hogy egy olyan kisebbségi vagy rétegnyelvet, ami eléggé hasonlít a kölcsönös megértéshez, de a gépet azért próbára teszi. Mindenesetre valamilyen eszmecserét azért lefolytattak. Szó esett a kirik származásáról, a tenyésztés nehézségeiről, a kiripiac viszonyairól, valamint a sídi–szúni kapcsolatokról és még néhány apróságról.

Rengeteg idejük volt. Attól kezdve, hogy belenézett az anya szemébe, Ninda felelő ők ketten akár ne is léteztek volna.

nc-15 kirik

„*Ha nem lennének a kirik, csoportunk sokkal nehezebben jött volna létre – és kevesebben is lennénk.*”

*Ninda:
Feljegyzések az utánunk jövőknek,
1. kötet, 32. sómir, 6. singir*

„tetszel”

„tetszel”

„barátság szeretet”

„barátság szeretet”

„tetszel”

„gyermek barátság szeretet gyermek”

„tetszel”

„gyermek otthon barátság szeretet”

„tetszel”

Ninda azonnal megsejtette a kirik intelligenciájának szintjét. Szubintelligens lények voltak. Csak érzelmeket tudtak felfogni és kifejezni. Az anyakiri nyomban betekintést adott az érzelmvilágába, s míg Ninda vizsgálódott benne, ő Nindáét kutatta át. Érintkezésük módja ugyanaz volt, mint Lýûvel, közvetlen hullámok agytól agyig, de a közlés csak érzelmeket tartalmazhatott. A gondolatokra az anyakiri kezdetben nem reagált, csak később, amikor Ninda megtanulta, hogyan alakítsa őket érzelmi hullámokká. A kicsinyek fokozatosan kapcsolódtak be, eleinte csak rövid jelzésekkel, aztán már folyamatosan sugároztak. Utólag Nindának az volt az érzése, hogy szándékosan tették, nem akarták egyszerre hét hullámképpel elárasztani.

Eltartott egy ideig, amíg Nindának némi rálátása lett a kirik érzelmvilágára, és csakhamar rájött, hogy ő csak egy töredékét fogja fel a valóságosnak. Az olyan fogalmak, mint *gyermek, otthon, utazás, pihenés, evés*, érzelmek gyanánt jelentek meg, és minden egyes érzelem beláthatatlanul sok változatban létezett. Ninda is ismerte a barátság többféle változatát, hiszen már Szindorián is voltak közelebbi és távolabbi barátai, voltak, akikben megbízhatott bizonyos dolgokban, másokban más dolgokban bízhatott meg, és az *Aulang Laipon* is talált már barátokat, akik megint másképpen voltak a barátai. A kiriknél a barátságnak számtalan változata volt, azoknak fokozatai voltak, és még egy sor különböző, szavakkal leírhatatlan tulajdonság, töméntelen különféle árnyalattal és változattal. S ez ugyanígy volt minden érzelmükkel, köztük olyanokkal, amikről Nindának sejtelve sem volt, hogy kicsodák, érzékelte őket, de nem értette. Tudta, hogy ezekre nincsen szó semmilyen emberi nyelven, ezeket a fogalmakat emberi lény nem képes felfogni,

éppen úgy, ahogy a kirik nem tudják felfogni, mi az úrutazás vagy akár egy lámpa. Tökéletesen érzelmi lények voltak, és az érzelmeik sokfélesége úgy aránylott az emberi érzelmek sokféleségéhez, mint egyetlen világhoz a Galaxis.

Már tudta, hogy miért kell kirit vennie.

Ahogy érzelmi nyelven társalgott az anyával, majd a kölykökkel is, megtudta, hogy nevük is van, egy-egy sajátos érzelmi képlet, ami éppúgy működik, mint az embereké: ha egyikük ezt a képletet sugározza, a másik érzékeli, hogy neki szólnak. Említeni tudják egymást ezzel az érzelmi jellel, beszélni tudnak egymásról. Ninda is megtanulta hamar a nevüket, ő is tudta képezni ezeket az érzelemhullámokat – vagy valamiféle nagyon leegyszerűsített változatukat, mint a szúnik a szindor nyelv zenei hangsúlyoktól megfosztott változatát –, és a kirik válaszoltak rá. Magában hangokat társított ezekhez: az anya neve ÀÀ lett, a kicsik pedig Ì, ÎÏ, ÊË, Âû, ÕÕ és ÛÛ. Mert ember volt, és csak szavakban tudott gondolkodni, de tudta, hogy ÎÏ gazdájaként meg kell tanulnia érzelemnyelven gondolkodni is.

Azt, hogy ÎÏ lesz az ő kirije, nem ő döntötte el, hanem a kiricsalád. Amikor a döntés megszületett, ÎÏ körbeszaladgált a lábában, kis farkincáját és fülét mozgatta, ugrált, és közben nagyon összetett érzelmeket sugárzott.

De volt egy probléma, amit meg kellett oldaniuk. A kiriket ugyanúgy adják-vevőzik, mint más állatokat, bár elég gyakran előfordul, hogy családostul. Ezt tőlük tudta meg, és már világos volt, hogy miért. Most, hogy olyasvalakit találtak, aki ért a nyelvükön – Lÿ tapasztalatából ítélve talán ő lehet a harmadik a Galaxisban –, vele világosan tudták közölni, hogy együtt maradnak. Ez Ninda számára is magától értetődő volt. A kirik nem tudtak mihez kezdeni a pénz fogalmával, ezért csak azt kérdezte meg, hogy mit fog szólni az ember, aki most vigyáz rájuk – a kirik számára gazda és állatának viszonya egyfajta „vigyázó szeretet” érzelmeként jelent meg, aminek köze sem volt a számukra értelmetlen tulajdonjoghoz –, de erre ÀÀ nyomban tudott felelni: bízza csak rájuk.

Ninda ezért fölegyenesedett és a férfiakhoz fordult.

– Hát akkor mehetünk is.

Ugyanekkor valósággal anyagi testként érzékelt a mellette elhaladó tömény érzelemhullámot, amiben ott volt a törekvés, hogy az emberek primitív érzelemvilágához egyszerűsítsék, de így is legalább százféle fő érzelem vibrált benne, a mellékérzelmekről nem is beszélve. Azok ketten csak egyetlenegy fogtak belőle érzékeltetni, valami olyasmit, ami ezek összességéként áll elő, és persze a sajátjuknak hiszik majd. Különösebb tünődés nélkül is nyilvánvaló, hogy amit Ninda érzékelt, azt ezek ketten nem, és senki más sem. De a kirik mégis tudnak úgy sugározni érzelemhullámokat, hogy azokat a közönséges emberek is érezzék – akiknek eszébe sem fog jutni olyasmi, hogy ezeket az érzelmeket nem ők saját maguk élik meg.

Az az érzelemnyelvű kommentár, amit ÀÀ neki küldött, szavakra lefordítva olyasmi lett volna, hogy „tetszik család utazás szeretet család”, de Ninda ekkorra átlátta, hogy egy-egy érzelmi fogalom a milliárdnyi adalékkal együtt nemcsak jelentések sokaságát hordozhatja, de emberi nyelvre fordítva olyan komplex üzenetet

is tartalmazhat, amit csak szavak sokaságával lehet valamelyest megközelíteni. Nagyjából elkapva *ÀÀ* érzelemszavainak lényegét, így tudta volna emberi fogalmakra fordítani: „egyet fognak érteni és beleegyeznek, hogy a családom együtt menjen veled és egyesüljön a te családdal”. De ennél még milliószor bonyolultabb volt – ezt már abból is tudta, hogy minden egyes fogalomhoz több tucatnyi adalék tartozott, amikből nem értett semmit. Mintha valaki, aki csak keveset ért szindor nyelven, a *sýlluāp riēyn āāyt* igealakot akarná megérteni úgy, hogy csak az ige alpalakját ismeri: *sýllūāt*. Csak itt milliószor bonyolultabb volt, mert az adalékok sokasága szerepelt minden egyes fogalomnál, és ezek egymásra is hatottak, nemcsak egyazon fogalom különféle adalékai, hanem az egész érzelmi mondaton belül minden fogalom adalékai hatottak az összes többire.

Dehogy szubintelligensek, sejtette meg Ninda. Lehet, hogy Lyyéhez képest igen – az ő intelligenciájáról voltak már ismeretei. De arról neki elképzelése sem lehet, hogy az emberekhez képest a kirik mennyire intelligensek. A gondolkodásuk annyira összehasonlíthatatlan az emberével, mintha azt akarná felmérni, hogy egy kék golyó és egy piros kocka közül melyik a savanyúbb. Meghatározhatatlan, hogy az ember és a kiri közül melyik az értelmesebb, mert nincs közös pont a gondolkodásukban, aminek segítségével összemérhetők lennének.

– Ó, igen – bólintott a fiú. – Izé... arra gondoltam... nem akarod esetleg az egész családot magaddal vinni? Biztos találsz vevőt valamennyire.

– Nahát – szólalt meg Fuahant –, nekem is éppen ez jutott az eszembe. S a vételárat majd a hajóról átutaljuk. Alighanem pár napon belül.

– Kitűnő ötlet – mosolygott rájuk Ninda, mintha újdonság lenne neki.

nc-16 diplomácia

„Mehetsz a dolgod után, amíg örvényleni nem kezd körülötted az idő. Akkor állj meg, nézz körül, figyelj és gondolkozz. Ne várd meg, hogy elkezdjen lassan aláhullani.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
25. sómir*

**Sÿyndoreia
Kaŷndim
57. ini 56.
a fehér órája**

Ïðara ügyvivő hátradólt a székében és gondolkodott.

A hír, amit az imént kapott, és aminek hitelességéhez már nem férhetett kétség, teljesen más helyzetet eredményez az egész galaktikus térségben.

A Šydÿ Köztársaság népe fellázadt és elkergette Āmsawnd elnököt.

Ez milliányi okból és módon lesz kihatással Sÿyndoreiára. Politikai, gazdasági, mindenféle szempontból. De ez már nem az ő asztala. A három napja történt incidens után bement Vyħauteñhez és kérte, hogy az összes ügyét asszignálják más ügyvivőkre, ő most csak a Testvériséggel létrejött feszült helyzettel kíván foglalkozni. A kérést vita nélkül teljesítették, mint az ilyen kéréseket általában.

A Testvériség ugyanolyan viszonyban van Šydÿvel, mint övelük: kereskedelmi partnerségi szerződésben állnak, a sũnÿ hajók leszállnak mindkét állam egyes világain, mindenki sokat keres az üzleten. De nem ez a lényeg. Hogyan hat ez a változás az ő kapcsolataikra a Testvériséggel?

Különös tekintettel arra, hogy az *Aulang Laip* ez idő szerint Šydÿ területén tartózkodik. Ők Sídinek hívják, a világot pedig, ahonnan ma vagy holnap indulnak tovább, Sídísuannak. Šydÿsuuwn. A sũnÿ hajók útvonala persze titkos, de egy diplomáciai ügyvivőnek nem gond ilyen adatokat megszerezni, főleg olyan világokról, ahol van képviseletük, hiszen a következő állomáshelyüket mindig megmondják, azt az egész Galaxis tudhatja, s így csak egy hiperfön oda, és megvan az azutáni cél is. Az egyik asszisztensét ráállította erre a feladatra, hogy az *Aulang Laip* útvonalát kövesse. Miközben jól tudta, hogy ami neki kell, azt így nem tudhatja meg biztosra. Neki nem a hajó holléte kell, hanem a csavargólányé. Aki bár-mikor átszállhat egy másik hajóra vagy kiszállhat bármelyik világon, és később

egy másik hajóval folytathatja az útját. Lehet, hogy már rég megtette. Errefelé mindenhol van a Testvériségnek képviselője, ahol elidőzhet, és nyakra-főre járják a galaktikus környéket a hajóik, akárhol átszállhat. Az űrben is. És ezt lehetetlen meg tudni, mert a Testvériségnél még az utaslista is titkos – mint minden csillagközi fuvarcégnél –, a csavargólány pedig eleve nincs is rajta. Itt nem segít semmilyen hírszerzési trükk. Fölrahatott volna őt ügynököt az *Aulang Laipra* – mi nek? A két nyilvános szintről ki se tehetik a lábukat, ha pedig a csavargólány nem jön le oda, akkor a róla beszerezhető információjuk teljes pontosság-gal zéró. Sehol nem lehet úgy eltűnni, mint a Testvériségben, ha állampolgársága van az embernek.

Nagyot sóhajtott. Ugyanakkor valójában lényegtelen, hogy a lány hol van. Amíg valami zűrbe nem keveredik valamelyik világ hatóságaival. Akkor neki közbe kellene lépnie, de ez most már cseppet sem egyszerű, és nemcsak a távolság miatt.

Tegnap megtartották a rendfenntartók bírósági tárgyalását, ő is tanúskodott. A *Sangur Órangi* egyik tanácstermében voltak, elég nagy hallgatóság előtt, jelen volt a vádlottak családja, egy csomó kíváncsiskodó és persze nyolc-tíz sýyndor tévétársaság, őt is meginterjúvolták, nem mondott semmit.

Elképesztően enyhe ítéletet kaptak. Húsz év kényszermunka. Könnyek között köszönték meg. Hatszáz szüni nap – kevesebb mint nyolcszáz sýyndor nap. Úgy-hogy nem bánták az indoklást. Abban az állt, hogy a parancsnokuk döbbenetes ostobaságát csak az alárendeltjeinek ostobasága múlja felül, és nem lenne fair komoly büntetéssel sújtani őket. A balhét az őrnagy vitte el, aki vitathatatlantul parancsot adott, hogy kövessék, amikor a mestervezető beszólt, hogy az ember a suár felé tart. Minden rögzítve van. A vád kijelentette, hogy egy parancsnoknak tudnia kell, hogy fennáll az eshetőség, hogy ha egy gyanúsított menekül és van ott egy kapu, akkor be fog menekülni oda – ha pedig az a kapu egy másik állam területére nyílik, akkor ennek sokszoros az esélye. Minimálisan figyelmeztetnie kellett volna az embereit, hogy csak a suárkapuig követhetik a gyanúsítottat. Drága lecke volt neki. Miután a törvény nem teszi lehetővé, hogy kiadják Szúnahaumnak, őt a sýyndor katonai bíróság ítélte el ugyanakkor és ugyanott. Öt év katonai fegyház – és ez már sýyndor években számít –, százezer hāy pénzbüntetés és teljes lefokozás. Csak azért úszta meg kényszerleszerelés nélkül, mert ilyen magas rangban ezt tiltja a törvény. A másik ötöt azonnal leszerelték, erről Ílđara gondoskodott, már erre a hónapra csak negyvenhat ledolgozott napot számolnak. Viszont az őrnagy megmaradhat a rendfenntartóknál és idővel akár a rangját is visszaszeresheti, ők meg semmilyen állami szolgálatba nem kerülhetnek vissza.

No mindegy. Neki más a gondja. Felállt, kinyújtózta a hátát és fölhívta az asszisztensét. Adatokat kért a rendfenntartók körében végzett felvilágosító munkáról. A parancsnokok nagyon húzták a szájukat, amikor közölte velük, hogy az Államszövetség összes világának összes rendfenntartójával meg kell értetni, hogy mi a dörgés az idegen hajók területenkívüliségeivel, de némileg készségesebbé

váltak, amikor közölte, hogy ha ő, egy diplomáciai ügyvivő feljelentést tesz a katonai ügyészségen, akkor napokon belül összeül a bíróság és ítéletet hoz. Ő pedig be fogja bizonyítani, hogy államédekről van szó.

De hát egy dolog, hogy mennyire voltak készségesek kilenc napja és hogy mi történt azóta. Naponta kétszer megnézi ezeket az adatokat, és már kétszer megtörtént, hogy egy-egy körzetből nem jelentették, hogy dolgoznának az ügyön, ezért felhívta az ottani parancsnokokat és megkérdezte. Nem is hallottak az ügyről, ezért Îdaŕa személyesen küldte el a tájékoztatót és egy napot adott nekik, az illetékes világösszekötőket pedig megfenyegette a bírósággal.

De mindez annyit sem ér, mint egy mëyndwáur, ha a csavargólány elleni ostoba körözésből csak egyetlenegy példány eljutott valami olyan világra, ahova nem kellett volna. S ha ez megtörtént, arról csak egyféleképpen szerezhet majd tudomást: ha a lány is odakeveredik és letartóztatják. Illetve ha ott valami értelmes ember kezébe kerül, az fõlhívja a minisztériumot, hogy mi ez a marhaság, Szúna-haum állampolgárát letartóztatni, és akkor egyenesen õhöz iránítják, vagyis akkor is tudomást szerez róla, csakhogy ennek vajmi csekély az esélye.

Ma reggel küldte el az üzenetet Gerantinak. Elõbb nem tehetette, ki sem látszott a munkából, megszervezte a rendfenntartók felvilágosítását, megkereséseket küldött szét más államok hatóságainak, hogy ha netán megkapták azt az átkozott elfogatóparancsot, szóljanak neki és nehogy végrehajtsák, elõkészítette a *Sangur Órangira* berontók tárgyalását, és terveket kovácsolt, hogy mit tegyen, ha ez az egész a fejére omlik, mert húsz világgal távolabb a csavargólány verekedésbe keveredik, és soha senki nem hiszi el, hogy nem sýyndor provokáció.

73.

nc-17 kirik

„Sok állat van, amiktõl egész sor érzelmet kaphatsz. A kiriktõl megkaphatod a világmindenség összes pozitív érzelmét.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
144. sómir*

Aulang Laip
Sídi Köztársaság
43611. famut angdsagan

Ninda tudomást sem szerzett róla, hogy Sídiben forradalom tört ki, az elnököt elkergették, ideiglenes kormány van hatalmon. Sídisuanon mindenki errõl beszélt, még a suár látogatóitól is hallhatta volna, de nem járt ekkoriban a suárban, no meg persze ott sem politikáról beszélgetett az utasokkal. A hajón pedig nem volt

beszédtéma, a szúnikat ez nem érdekelte. Az *Aulang Laip* a forradalom után még fél napig Sídisanon volt, aztán menetrend szerint felszállt és elindult Angsadrómi felé, ami szintén sídi felségterület. Mindkét világon, majd a következő úticéljukon, Hetkilen is feszült volt a helyzet, az emberek eleinte ünnepeltek is meg aggódtak is, de mire az *Aulang Laip* elérte Angsadrómit, a helybeliek már inkább aggodalommal telve jártak az utcán, és megkönnyebbülve léptek be a suárba. Angsadrómin pedig jött egy ember a suárba, odament az első esszidzsinnához, átadta neki az igazolványát, megmondta a nevét és politikai menedékjogot kért. Az elűzött elnök egyik magas rangú tanácsadója volt.

De minderről Ninda csak egyetlen helyről értesülhetett volna: a Galaktikus Hírekből, aminek a létezéséről már tudott ugyan, itt-ott elhangzott a neve, de ő sosem volt rá kíváncsi. A felnőttek közül is kevesen. A szúni társadalom nem fordult önmagába, kíváncsi volt mindenre, ami a Galaxisban történik – de a kormányváltozások, a helyi politika szinte senkit sem érdekelt a szúnik közül. Amíg Sídisanon voltak, a hajón több ezer ember követte figyelemmel a helyi tikkanubajnokság döntőjét, de hogy ki volt az elkergetett elnök és miért kergették el, azt nem sokan tudták volna megmondani. Magáról a forradalomról is kevesen tudtak.

Nindát a tikkanu sem érdekelte. Kizárólag a hét kirivel foglalkozott.

A fiú segítette őket hazacipelni, miután tisztázták, hogy a kicsik még nem tudnak ennyit gyalogolni, és Fuahantnak nem szabad csomagot vinni a kezében, mert az az előírás, hogy az utcán a keze mindig szabad legyen. Ezért a fiú keresett két zsákféle alkalmatosságot, azokba bemászott három-három kölyök, és ketten vitték őket, $\hat{A}\hat{A}$ pedig futkosott körülöttük.

ŸŸt kifizette, Fuahant mutatta meg, hogyan tud a suagjáról úgy fizetni, hogy a fiú megkapja a saját, sídisuani bankjába. A többiekért majd fizetnek neki, akik megveszik őket, $\hat{A}\hat{A}$ azt mondta, az nem gond, ha nincsenek együtt, amíg egymás közelében maradnak, vagyis bárhol a hajón. Idebent kitűnően tudják venni egymás jeleit, kipróbálták. Ninda a gantirlakásába vitte őket – persze a suárból már Fuahant hozta föl a másik hármat, de itt a hajóban már cipelhetett nyugodtan –, és később ŸŸvel fölment az első szintre, a parkba. A kiskiri vidáman elugrált a parkban és az erdőben, azonnal fölmászott a fákra, és kitűnően tudta onnan venni a többiek érzelme hullámain, akár csak Ninda. Aztán lement értük és két fordulóval felvitte a többieket is.

Az etetésük nem lesz bonyolult. Bármilyen növényt megesznek. Imádják a gyümölcsöt és a zöldséget, de a füvet és a leveleket is szívesen eszik. A kicsik fejlődésben vannak, nekik naponta tízszer-tizenöt-ször kell enniük, de ez alkalmanként egyetlen gyümölcsöt jelent, nagyobb fajtákból még annyit se. $\hat{A}\hat{A}$ két gyümölcsöt is megeszik egyszerre, de neki már elég naponta négy-öt étkezés. És nem szorulnak rá, hogy föltálalja nekik, egyedül is fölmásznak a fára. Neki is hoztak egy jogratot. De csak egyet, ŸŸ hozta, mintha összebeszéltek volna, hiszen hetet úgyse tud egyszerre megenni. A kölykök egyet se, két nagy gyümölcsöt téptek maguknak és szépen elosztották. Fendria külön elmondta, hogy a hajó összes fájának és

bokrának termése közkinccs, mert ez is része annak, hogy a természet közelében érezhessék magukat. Csak nem szabad többet leszedni, mint amennyire tényleg szüksége van az embernek. Hát ezzel a kiriknél nem lesz hiba.

Óriási élmény volt nekik a park, ÁÁnak azért, mert a kölykök gondozása miatt egy ideje már nem járt a szabad ég alatt, a kicsiknek meg persze egyáltalán nem volt még rá alkalmuk. Rengeteget futkároztak, fölmásztak a fákra, bújócskáltak a bokrokban, fáradhatatlanok voltak, mint a legtöbb állatkölyök. Aztán egyszer csak ÁÁ leheveredett egy bokor tövében, a kölykök odabújtak hozzá, és ahogy sorban elaludtak mind, a folyamatos érzelmi sugárzás fokozatosan csökkent, és végül kialudt. Ugyanekkor a bundájuk zöldre változott, ugyanolyan árnyalatúra, mint a fű, amiben feküdtek.

Ninda pedig ott maradt egy gonddal. De már tudta, mit kell tennie, és meg is tette: megkérdezte a legelső arra járó felnőttet. Szindorián elképzelhetetlen lett volna, hogy egy vadidegent kérdezzen meg bármiről, és nemcsak azért, mert egy csavargó nem tehet ilyet. Senki sem teheti. Egyszerűen nem illik. Itt magától értődtőnek számított.

– Nem hiszem, hogy bárkit zavarnának – mondta a Valget nevű férfi. – Van a parkban éppen elég állat. És őket se nagyon fogja zavarni senki, hacsak nem egy kutya, de ha nem hagyja békén őket, legfeljebb fölmásznak egy fára. Ott is tudnak aludni. Szóval egészen nyugodtan otthagyhatsz őket éjszakára.

Hát otthagyták őket. De nem azért, mert Valget azt mondta, hogy nem fogja őket bántani senki – ezt magától is tudta. Hanem mert ők nem fognak zavarni senkit. Attól nem tartott, hogy bajuk eshetne. Biztos volt benne, hogy meg tudják védeni magukat. Nem a karmukkal vagy a fogukkal – van nekik, de nem ér sokkal többet, mint az emberé –, hanem az érzelmi ráhatással, amivel bárkit, embert vagy állatot meg tudnak győzni, hogy ne bántsa őket. Vagyis hát ez nem meggyőzés, ez átprogramozás, az ember vagy állat egyszerűen azt akarja, amit ők kívánnak, hogy akarjon, és azt hiszi, hogy a saját döntése volt. Éppen úgy, ahogy Lyy és a többi ivut irányítja a gazdáját. Vagy bárkit. Azt a fiút is könnyedén rávették, hogy adja oda neki mindannyiukat, és mindig úgy fogja gondolni, hogy ő döntött így. Lehet, hogy később arra a következtetésre jut, hogy rossz döntés volt, de akkor is a sajátjának fogja tartani.

Azt Fuahanttól kérdezte meg, hogy lehet vevőt találni a kicsikre, hiszen a fiúnak ki kell fizetni őket. Arról nem győzhették meg, hogy adja őket ajándékba, ha egyszer a pénz fogalmáról sejtelmük sincs, tehát az ajándék fogalmáról sem.

Fuahant írt neki egy rövid közleményt, hogy öt kirikölyök és egy anya eladó. Ezt mindenki látni fogja a suagján, aki háziállat után érdeklődik.

nc-18 Szinensi 1

„Mindannyian összemossuk a határait annak, hogy milyenek vagyunk, milyennek hisszük magunkat, illetve milyenek szeretnénk lenni. Én sem vagyok kivétel. Ha azt hiszed, hogy te igen, azzal beláttad, hogy nem.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
16. sómir*

Aulang Laip
Sídisuan
43611. dzsirat szilgaran
349

Reggel először fölszaladt megnézni a kirijeit, de azok még mélyen aludtak, csak ÀÀ nézett föl a jöttére, megbillentette a fülecskéjét és aludt tovább. Úgyhogy ő lement a negyedik szintre, vett magának reggelit az automatából és bement az iskolába.

Szinensi és Rongami együtt jött, mint általában; egymás mellett is laktak, meg amúgy is együtt szoktak mászkálni. A többiek már bent voltak a teremben, leültek, még nem kezdtek el beszélgetni, amikor azok ketten beléptek.

Fendria összevonta a szemöldökét.

– Szinensi, jól vagy?

– Iiigen – húzta az a szót –, azt hiszem...

– Csak hiszed? Nem vagy jó színben.

– Tegnap egész délután rosszul voltam. Szédültem, zúgott a fejem... este aztán egyszer csak elmúlt.

– Nahát. Orvost megkérdeztél?

– Nem. Végül is jobban lettem.

– Rendben. De ha visszatérne, mindenképpen szólj. Akkor kezdjük el, gyerekek. Mivel jelenleg a Sídi Köztársaságban járunk, szeretnék beszélni nektek arról, ami itt történt a napokban. Forradalom tört ki és Ámszand elnököt elkergették. Ez jó alkalom arra, hogy beszéljünk a forradalmakról. Nálunk ilyesmik nem fordulnak elő. Tudja-e valaki, hogy mi az a forradalom?

– Szindorián volt egy – mondta Ninda. – Ottani idő szerint tizenöt éve Vuird Kíreán elkergette Szammetilt.

– Hát az inkább puccs volt – felelte Fendria.

– Azt... azt nem tudom, mi.

– Várjatok már – szólt közbe Siandzsi. – Ezeket a neveket most nem ejtetted olyan furán... szindorosán.

– Ja – nevetett Ninda –, szúniul mondtam, igazad van. Helyesen kiejtve Vûyrd Kÿryeàn. A Szindoriai Államszövetség elnöke. Lãn Sÿyndoëiahÿ luòÿap kÿndruòp Vûyrd...

A mondat félbeszakadt, Nindának torkára forrt a szó, ahogy az elméjét hirtelen elöntötték az érzelmi jelzések. Illetve nem akkor. Először egy tömény hullámot érzett, amiben tisztán érezte a hét kiri külön-külön jelzéseit, és tudta: felébredtek. A szava a nyolcadik jelzéstől akadt el. Mert a hét jelzésre egy pillanat múlva válaszolt még egy, és a kirik reakcióhullámára már Ninda is rá tudott kapcsolódni és megtalálni az utat a nyolcadik elméhez. Döbbsenten néztek egymásra a hirtelen holtláptra váló Szinensivel, és Ninda máris tudta, hogy most is ugyanazt a rosszul érzet érzi.

– Igen... – érezte meg a barátnője gondolatát. – Ezt éreztem tegnap is...

De hiszen ő most nem is hallgatja le Szinensit!

– Ezt... nem értem...

– Semmi baj – felelte Ninda gyorsan, most már tudatosan üzenve, mert Szinensi kezdett megjegyezni. – Semmi baj! Érezzük egymás gondolatait. Tudunk beszélgetni gondolatban. Hallasz?

– Igen... hallak... de hát ez lehetetlen...

– Nem, egyáltalán nem az. A kirik közvetítik a gondolatokat.

– A kirik?...

– Igen. Megvettem a kirikölyköt, de nemcsak őt, hanem az egész családját. Az anyjukat és mind a hat kölyköt. Eddig nem hallottuk egymást, mert aludtak. Ők okozták a rosszul érzetedet. Nem tudták... várj, megpróbálok beszélni velük, hogy engedjék el a száladat. Nem egyszerű, mert ők nem értik a gondolatokat, csak az érzelmeket. Nem tudtam, hogy ennek ellenére közvetíteni tudják a gondolatokat...

Kis idő múlva Ninda megszólalt halkán, de élőlőszóval:

– Jobban vagy?

– Igen... – Szinensi nagyot sóhajtott. – Már jobb...

Már nem hallották egymás gondolatait, csak egymás hangját.

– Ez kezd nekem nem tetszeni – mondta Fendria. – Hívok orvost.

– Nincs szükség orvosra – mondta Ninda, továbbra is Szinensit nézve.

De Fendria már elő is vette a suagját és megkereste az orvost.

– Suraddi, gyere ide, Szinensinek valami baja van.

Ninda sóhajtott. Persze hogy nem hallgatnak rá.

Az orvos pillanatok alatt ott volt, nagyon közelről kellett jönnie. Fiatal férfi volt, s kétségkívül jól ismerte Szinensit, mert egyből megtalálta a zsákokon üldögélők között. Leguggolt hozzá.

– Mi baj, sien, mi történt?

Szinensi habozott. Nindára nézett megint. Ninda látta a tekintetén, hogy beszélni akar, hát kinyitotta a kaput ismét, éppen úgy, mint amikor Lÿynek küldött hipertéri üzenetet, csak most nem a fákat kérte fel közvetítésre, hanem a kiriket.

– Mit mondjak neki? – kérdezte Szinensi, hirtelen feltámadó rosszulletével küzdve.

– Nem tudom, sien – felelte Ninda ajkát biggyesztve. – De az igazat ne.

Suraddi éppen olyan szürke dobozt hozott magával, mint a sielunt orvos. Szétnyitotta és Szinensi két oldalára állította a lapokat, amik megálltak a levegőben és párhuzamosba fordultak egymással. S tanulmányozni kezdte a suag képernyőjét.

Ninda gyorsan becsukta a kaput megint. Semmit sem tudott ennek a készüléknek a működéséről, el sem tudta képzelni, mi az, amit képes megállapítani valakiről, de nem kockáztathatta, hogy kiderüljön valami.

– Érdekes – mondta Suraddi. – Most egy pillanatra tért csak vissza, igaz?

Szinensi kénytelen volt bólintani.

– Láttam az arcodon. De a műszer nem mutat semmit. Nem tudom, mi ez. A gép szerint tökéletesen egészséges vagy. Mit érzel, amikor ez jelentkezik?

Szinensi gondolkodott egy kicsit, megint Nindára nézett, aztán megrázta a fejét.

– Sajnálom, hogy idejöttél fölöslegesen, Suraddi. Nincs mit mondanom. Ezek a rosszulletek elmúltak és nem fognak visszajönni.

Az orvos felhúzta a szemöldökét és leült mellé a szőnyegre.

– No várjunk csak. Mi az, amit te tudsz és a műszer nem?

– Az, hogy nem fognak visszajönni.

Suraddi követte Szinensi tekintetének irányát és ő is Nindára nézett.

– Kimaradtam valamiből?

– Várjunk csak – mondta Fendria. – Ninda, te az előbb azt mondtad, hogy nincs szükség orvosra. Miért?

– Nem tudok felelni neked, Fendria – sóhajtotta Ninda. – Tudom, hogy nincs szükség orvosra, de nem tudom megmondani, hogy miért nem.

Suraddi még egy pillantást vetett a suagra, és hozzálátott elrakni a berendezést.

– Ez úgyse mutat semmit. Fendria, te jobban ismered őket, mi a véleményed?

– Nyilván valami pszichoszomatikus reakció.

– Szomatikusan makkegészséges. Teljesen pszichésnek kell lennie.

– Egyetértek. Megkérdezzük majd egy pszichiátert.

– Mindenképpen, és csináljatok egy teljes agyhullámképet. A hiperfény erre nem igazán alkalmas.

Ninda majdnem rámondta, hogy azt nem szabad. De majd mondja csak Szinensi maga. Az kétségtelen, hogy ha Lýŷ neki azt parancsolta, hogy az agyhullámvizsgálatot utasítsa vissza, akkor Szinensinek is ugyanezt parancsolná. Csakhogy ő most nem érhető el. Ezt nekik kettejüknek kell elintéznük.

Szinensi nem olyan receptor, mint ő. Már többször is lehallgatta, amióta ismeri, és ha ő is olyan receptor lenne, akkor vette és vizsonozta volna a hullámaikat. Ő maga is képes lenne hullámot kiépíteni vele. De csak a kiriken keresztül tudja megcsinálni. Rajtuk keresztül viszont – képes rá, holott senki más nem. Gondola-

tokat cserélnék egymással, holott maguk a kirik csak érzelmeket tudnak közvetíteni.

Szinensi valami más. Valami új.

75.

nc-19 Szinensi 2

„Ninda szerint a kiriknek köszönhető, hogy az én képességem nem veszett el. De a kirik sok van a Galaxisban, receptorról viszont csak négyről tudunk. Ha ő nem lett volna az Aulang Laipon, hiába találkozom akárhány kirivel.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
15. sómir*

– Mi volt ez a sűmanirg? – kérdezte Szinensi.

Ninda tűnődve megvakarta a fejét.

– Nem tudom pontosan megmondani. De a kiriknek köszönhető. Ők közvetíteni tudják az érzelmeket, ezt már tegnap óta tudom... de hogy átviszik a gondolatokat is, az csak ma derült ki.

– Miért, hol vannak? – Szinensi körülpillantott a teremben. Csak ketten voltak. Meg kellett várniuk a tanítás végét, hogy kettesben beszélhessenek, és a többiek távozása után egyszerűen itt maradtak.

– Főnt az első szinten. Amíg itt vannak a hajón, meg mi is, addig nem számít a távolság. Figyelj... el kell neked mondanom valamit. De meg kell ígéred, hogy nem beszélsz róla soha senkinek.

– Persze, légy nyugodt.

– De ez komoly, sien. Tényleg tartanod kell a szádat.

– Hé, most mondtam, hogy légy nyugodt. Én Singráhat Auhangé Szinensi Rírang Ongdzserat vagyok, csillaggyermek a sáttir-jaharitoktól és a sáttir-nargimutoktól, Szúnahaum és *Aulang Laip* lánya, ha én valamit mondok, az úgy van!

– Jó, jó, ne zöldülj be, csak biztos akartam lenni.

– Hogy *mit* ne csináljak?

– Ja, ez egy mondás, Ínától tanultam Sielunton.

– Értem. Azt hiszem.

– Nos hát... hol is kezdjem. Talán a kirikkel. Nekik elképesztően összetett érzelmeik vannak, és át tudják őket vinni egymásra meg az emberekre is. Csak nem egyformán. Tegnap a tenyésztőjüket pillanatok alatt rábeszélték, hogy adja oda az egész családot, mert együtt akarnak maradni. Egy érzelmet sugároztak neki, amiről ő azt hitte, hogy ő érzi. Fuahant is ezt érezte, és örömmel segített hazahozni

őket. De velem a kirik másképpen beszélnek. Velem társalogni tudnak érzelmenyelven, és érzem, hogy mit közölnek, mert én más vagyok.

– Miben?

– Én érzem a gondolatokat. Le tudom hallgatni az emberek gondolatait. Már kiskorom óta.

– Vivivivi... ugyan már! Te csillagport akarsz belőlem csinálni.

Ezt milyen régen nem mondta már, futott át Ninda agyán. Se a csillagport, se azt, hogy vivivivi.

– A kirik nélkül eltart egy kis ideig, amíg felépítem a hullámot, de most elkezdem, és mindjárt le fogom tudni hallgatni a gondolataidat.

– Jó, és szólj majd, mert olyat fogok gondolni, amit nem tudsz kitalálni, ha a Sí-nisuál tetejére ülsz, akkor se.

De nem kellett olyat gondolnia. Pillanatokba telt, hogy a hullám felépüljön, és máris megint érzékelték egymást. Tisztán és világosan.

– Most nem jön a rosszullét – mondta Szinensi gondolati nyelven.

– Nyilván a kirik okozzák valami módon, de őket most nem vontuk bele.

– Te csakugyan le tudod hallgatni a gondolataimat!

– Nem... ez más. Amikor lehallgatok valakit, akkor nem tudok vele beszélni. Ő nem érzékeli, hogy ismerem a gondolatait, és nem tudok neki üzeni. Próbáltam...

Csak egy villanás volt, ahogy megjelent az elméjében az a sok ember, akik bántották, és nem tudta őket lebeszélni róla, de Szinensi gondolatmintázatában nyomban érezte a sajnálatot és együttérzést.

– Értem... akkor... akkor ez valami más.

– Igen. Valami új. Te más vagy, mint a többi ember, és más, mint én. Téged Lýý nem érzett meg, amikor Szindorián jártunk, pedig egy olyan elmét, mint az enyém, észre kellett volna vennie. Tehát a te elméd más.

– Lýý? – ismételte Szinensi szindor kiejtéssel, ahogy Ninda szokta használni; gondolatban ez nyilván nem volt neki probléma. De már érzékelt a hozzá tartozó egész mintázatot. – Egy ivut?!
– Igen. Az ivutok nem állatok. Sokkal intelligensebbek nálunk. Lýý a barátságába fogadott, mert receptor vagyok, érzékelem az emberek elméjét, és erre csupán két ember volt képes előttem. De az egyik már nem él.

– És... a másik?
– Róla még nem tudok semmit. De valamikor majd találkozni fogunk.
– És mit akar tőled Lýý?
– A barátságomat, és tanulmányozni akar. Számára egy receptor olyan különleges, mintha te az egész Galaxisban nem találnál senkit, aki tud szúniul. Sőt még különlegesebb. Mintha te lennél az egyetlen emberi lény a Galaxisban.

– De hisz az ivutok sokan vannak.

– Igen, de mi mások vagyunk. A receptorok az ivutoktól és a többi embertől is különböznek.

– És mit akar tőled Lýý?

– A barátságomat, és tanulmányozni akar. Számára egy receptor olyan különleges, mintha te az egész Galaxisban nem találnál senkit, aki tud szúniul. Sőt még különlegesebb. Mintha te lennél az egyetlen emberi lény a Galaxisban.

– De hisz az ivutok sokan vannak.

– Igen, de mi mások vagyunk. A receptorok az ivutoktól és a többi embertől is különböznek.

– Értem... de akkor énám is kíváncsi lesz, mert én tőletek is különbözöm.
– Igen, minden bizonnyal. Üzennem kell neki rólad.
– Hogyan? Felhívod a gazdáját hiperfonon?
– Dehogyan. Más emberek nem tudhatnak erről, meg egy ember nem is tudná átadni az üzenetet. Szükségem van egy erdőre.

Szinensi nem kérdezte meg, hogy az mire kell. Ninda gondolataiban az erdő említésekor megjelent az egész folyamat a hipertéri gondolatközvetítéssel, és azonnal érzékelte. A gondolati nyelv ezerszer több információt adott át, mint a lassú és nehézkes beszéd.

– Menjünk föl az elsőre?

– Nem, az túl kicsi. Az *Aulang Laip* fái nem elegendőek, ki kell mennünk Sídisuanra.

– Még ott vagyunk?

– Ja... nem tudom. Ez olyan fura dolog, hogy egy járművön utazunk, és fogalmunk sincs, hogy mikor merre járunk.

– Persze, mert számunkra teljesen mindegy. A mi életünk idefönt zajlik.

– Aha, megfigyeltem, hogy a szísiben és a suárban alig vannak szúnik azokon kívül, akiknek ott van dolguk.

– Te szoktál ott járni?

– Hát persze.

– Én nem jártam ott már tíz-húsz éve. Minek? Mit néztek a dzserangokon... no mindegy, szóval még Sídisuanon vagyunk – pillantott Szinensi a suagjára. – Azt mondja, kilencszázkor indulunk.

– Most hétszázkilencven. Vagyis százötven matink van. Mennyi idő alatt lehet eljutni egy erdőbe?

– Kimehetünk még Sídisuanra? – kérdezte Szinensi válasz helyett a suagjától.

– Persze – felelte egy női hang –, csak kilencszázkor indulunk, van még idő. Az aungir-sónurban találkozunk.

Ninda odakint a lift felé indult, de Szinensi hívott egy kocsit, azzal mentek. Négy szintet le, négy szektort előre és egyet oldalt. Ninda el volt bűvölve, ő még soha nem közlekedett járművel a hajón.

A nő, Kiszengi az aungiroknál várta őket. Beszálltak és már indultak is.

– Hová megyünk? – kérdezte Kiszengi, amikor már úton voltak egy ideje, hiszen a városig egyértelmű volt.

– Egy erdőbe – felelte Szinensi a suagját tanulmányozva.

– Á, rossz ötlet. Erdőbe hosszabb időre kell menni, leülni a fák tövében, szemlélődni, sétálgatni. Előbb kellett volna elindulni.

– Hát most így alakult – mondta Ninda. – De azért ne forduljunk vissza, ha lehet.

– Eszemben sincs visszafordulni, azért vállaltam az aungirszolgálatot, hogy ha valaki a világra akar menni, elkísérjem. De ha rám hallgattok, a következő világon korábban mentek erdőt járni.

– Számon tartjuk – mosolygott rá Ninda.

76.

nc-20 erdő

„Nem véletlen, hogy ez a kötet hosszabb, mint Nindáé. Szinensi lélekrajza az M, V és D rindeken egyszerűbb, de az Sz és P rind sajátos mintázatú összetettsége miatt külön figyelmet kell szentelnünk a teljes 4. szintnek.”

Aini:

*Szinensi lélekrajza a csoport számára,
bevezető, 2. sómir*

Az erdő kicsi volt, de azért egy jókora hegyoldalt elborított. A hegy túloldala kópár volt, mert Sídisan keringési viszonyai és a kupolaváros építési módja miatt az az oldal nem kapott elég megvilágítást. Az erdő kinyúlt a völgy egy részére is, de a szemközti hegyláncot nem érte el, városi utcák szegélyezték.

Ahhoz elég nagy volt az erdő, hogy Ninda kinyithassa a kaput és felépíthesse a hálót. De az üzenetet nem tudta kilőni, a százezer fának nem volt elég az ereje, hogy áthatoljon a városkupolán. Valószínűleg kevés volt az energia, ezen a világon a kupola alatt nem tudtak eleget magukba gyűjteni a fák. Az energifolyam céltalanul viharzott ide-oda a kupola alatt, míg el nem enyészett.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte Szinensi, miután elmondta neki. Lassan sétáltak előre az erdőben.

– Csak egy másik világon próbálhatjuk majd meg. Tudod, hová megyünk innen?

– Hetkilre.

– Azt tudom, Fendria mondta, csak azt nem, hogy az milyen világ.

Szinensi reflexszerűen nyúlt a suagjáért, s már mondta is.

– Kupolaváros. Kisebb, mint az itteni.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Akkor kiszállni sem érdemes.

– Azt hiszem, a Sídi Köztársaság legtöbb világa ilyen. De van más megoldás. Te elmehetsz egy olyan világra, ahol vannak nagyobb erdők szabad ég alatt.

– Hogy én?

– Persze. Nem vagy köteles az *Aulang Laipon* élni.

Ninda erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem, semmiképp sem hagyom el a hajót. Ott vannak a kirik... meg most már te is. És az az otthonom. Majd amikor olyan helyre kerülünk, üzenek Lýýnek.

Lehajoltak, átbújtak egy alacsony ág alatt.

– Tudod – mondta Szinensi –, éreztem valamit a hálóból.

– Mit?

– Nemigen tudnám megmondani. Egy szempillantás alatt jött létre és tűnt el, de annyit éreztem, hogy óriási, fölém tornyosul, mindenfelé betölti az egész égboltot, és tele van energiával. És mintha valamiképpen összetartoznánk. Csak aztán el is tűnt az egész.

– A következő üzenetküldéshez el kell hoznunk legalább egy kirit – állapította meg Ninda. – Most nem gondoltam rá, hogy szükség lesz a közvetítésükre. Hiszen tudunk nélkülük is gondolatokat közölni. Csakhogy nem tudom egyszerre fölépíteni a hálót és téged is belevonni.

– Voltaképpen... mi változott tegnap óta?

Ninda kérdően pillantott rá.

– Tudunk gondolatokkal érintkezni kiri nélkül. Tegnap még nem tudtunk.

– Hát... azt nem tudom, hogy ez mitől van. Talán a kirikkel való érintkezés átállított valamit az agyadban, amitől venni tudod a jeleimet és te is tudsz jeleket küldeni. Nem tudom. De... – Kis szünet után fennhangon szólalt meg. – Talán egyszer tudósok fogják kutatni, hogy mitől lesz az egyik ember olyan receptor, mint én, a másik olyan, mint te, és hogy mitől lettél képes gondolatokat közölni velem, előbb a kirik segítségével, aztán nélkülük is.

– Szerintem ezt nemigen kellene elmondani senkinek – felelte Szinensi gondolatlanul.

– Nem, dehogy. Persze hogy nem. Nyugodt lehetsz, nekem sincs ahhoz semmi kedvem, hogy riporterek ugráljanak körül, aztán bezárjanak valami kutató...

Elhallgatott, észrevéve a változást barátnője mintázatában, s csak jóval később az arcán, majd a mozgásában is, ahogy nevében majdnem hanyatt esett a fűben.

– Vivivivi... jaj, ne haragudj, de te annyira dzserang vagy néha...

Ninda mosolygott.

– Szóval... azt akartam mondani, hogy nálunk Szúnahaumon nem így mennek a dolgok. – Ninda megjegyezte magának, hogy lehet olyat mondani, hogy „nálunk Szúnahaumon”, miközben nincsenek is Szúnahaum világán, de kétségkívül a Testvériség egészét jelenti. – Interjút azt persze adhatsz, ha akarsz, de nálunk nincsenek hírtársaságok, amik körülnyüzsögnének. Nekünk nincsenek, a dzserangok cégei meg ugye tudomást se szerezhetnek semmiről, ami nálunk történik. Egész másképpen van. Amikor Hauhúniról kiderült, hogy meg tudja oldani a főguhilmit... tudod, mi az?

– Még Hauhúnit sem ismerem.

– Hauhúni a bátyám.

– Nem is tudtam, hogy van bátyád.

– Kettő is. A másik Dzsangszémi. Most mindketten másik hajón vannak, ők már felnöttek. Szóval a főguhilmi egy logikai játék. Nagyon nehéz, egy-két évig gyakorolni kell, amíg valaki boldogul vele, és hát kisgyerekek nem tudnak mihez kezdeni vele. Ő meg egyből megoldotta, alig negyvenöt évesen. Akkor a törzs emlékezete meginterjúvolta, vagyis fölvettek egy beszélgetést, az megvan a család-

di siéhongban, én is láttam, én persze még nem is éltem. Ennyi történe velünk is, ha a képességünk titka kiszivárogná. Kutatóintézetbe se csuknának. De mégse lenne jó ötlet elmondani nekik. Zavarba hozná őket és fájdalmat okozna nekik, hogy belelátsz a gondolataikba, és nem tudnának mihez kezdeni ezzel. Az emberek jobban szeretik a gondolataikat megtartani maguknak.

Ninda mosolygott. Igen, csakugyan nagy a különbség a gondolkodásukban. Neki magának eszébe sem jutott, hogy azért tartsa titokban a képességüket, hogy ne okozzon kellemetlenséget másnak.

– Érdekes – tűnődött Szinensi –, hogy nem vetted észre, hogy én másra gondoltam. Nem olvastad ki a gondolataimból.

– Mert nem közvetítetted, én pedig nem próbáltalak lehallgatni.

– Értem... szóval... te le tudod hallgatni az embereket, engem is, én pedig tudok neked gondolatot közvetíteni, meg a tiédet is veszem, de lehallgatni nem tudok.

– Lehet, hogy csak nem tanultad még meg, hogy kell. Várj csak, próbáld meg. Becsukom a kaput, és te próbáld kinyitni újra.

– Rendben.

Ninda becsukta a kettejük elméjét összekötő kaput és várt. Vagy két matin át hiába. Szinensi még a szemét is becsukta, úgy koncentrált, de a kapu nem nyílt ki.

– Lazíts – szólalt meg Ninda kis idő után. – Ne akard annyira. Csak érintsd meg a kaput, és kinyílik. Ne erőltesd, mert akkor nem tudod megcsinálni. A kapu mögött vagyok és várok rád, csak egy kis érintés kell hozzá.

Végül Szinensi kinyitotta a szemét, nagyot sóhajtott és megcsóválta a fejét.

– Fogalmam sincs, mit kellene tennem. Mintha teljes sötétségben keresném a kapu nyitógombját, de nem találok... még a kaput sem. Mintha fal ereszkedett volna közénk.

Ninda kinyitotta a kaput megint.

– Én egész életemben gyakoroltam – vigasztalta. – Nem tudok visszaemlékezni olyan időre, amikor még nem tudtam kaput nyitni mások elméjére. Te meg most próbálsz először. Időre és gyakorlásra van szükséged.

Szinensi megcsóválta a fejét.

– Nem... illetve de, persze... de másra is. Szerintem ott kell lennem egy kirivel, amikor legközelebb üzenetet küldesz Lýŷnek. Érzékelnem kell a hálót és be kell lépnem nekem is, a saját elmémnel kell végigtapintanom a pilléreket, a háló elemévé kell válnom, mint neked. Enélkül nem fog menni. Vagy ha mégis, az olyan lesz, mint fél lábon ugrálni.

Ninda elismerően bólintott.

– Azt hiszem, félreértettelek, amikor először találkoztunk. Butának hittelek... Ne haragudj.

Szinensi rámosolygott és most hangosan szólalt meg.

– Talán az is voltam. Addig a matiig, amíg meg nem érintetted az elmémet és rá nem ébresztettél, hogy még nem tudok semmit a világról... és önmagamról.

Lenézett a fübe, leguggolt, tépett egy fűszálat.

– Ez az. Így működik.

Ninda értetlenül nézett rá.

– Nézd meg – nyújtotta Szinensi a fűszálat. – Egyszerű, nem? Egy kis zöld valami. De láttál már fűszálat mikroszkóp alatt? Tudod, milyen örületes bonyolult?

77.

nc-21 üzenet

„Mi a bölcsesség? Miért tőlem kérdezed? Mert én egy bölcs vagyok? Lehetek éppen az is. De mire mész te azzal, ami nekem bölcsesség? A saját bölcsességedre van szükséged. Ha megtalálod, te is bölcs leszel. Ha az enyémet használod, csak utánzó.”

*Ninda:
A fény lúmái,
112.*

*Aulang Laip
Sídi Köztársaság
43611. senut finirrugan
511*

Éppen ebédelték az iskolában, amikor Nindának megszólalt a suagja. Kásirun volt az, mosolyogva üdvözölte – azazhogy nem üdvözölte, hiszen a szúnik nem köszönnek.

– Rég nem beszélünk, de Fendria beszámolt róla, hogy egész jól beilleszkedtél.

– Köszönöm – felelte Ninda komoly arccal.

– Mít?

– Nélküled nem itt lennék... hanem valószínűleg a lüakëáni síkátorokban vagy inkább a Keÿn Hülím börtönben.

– Hát... szívesen. De én csak annyit tettem, ami a dolgom, a döntést te hoztad meg és te vitted véghez. Érdekes egyébként, hogy Szindoriát említed. Ugyanis onnan hoztam neked üzenetet.

Ninda felvonta a szemöldökét. Senkit sem ismert Szindorián, akinek lett volna pénze csillagközi üzenetet küldeni. Több tízezer érangra voltak már Szindoriától.

– Nálunk a személyi suagokat nem lehet elérni a dzserang távközlési rendszerekből. Csak ha valakinek külön engedélyt adsz, hogy felhívjon. Ezért az ilyen üzeneteket a kapcsolati hajónk, a *Hongo Mai* veszi fel, és ők továbbítják hozzánk. Ezúttal viszont még bonyolultabb a helyzet, mert a feladó egy kormánytisztviselő, aki a *Hongo Mai* egyik diplomáciai ügyvivőjének adta át, aki aztán hazaküldte Szúnahaumra, onnan kért jóváhagyást... mindegy, végül itt van. Lejatszom.

Kásirun arca eltűnt és megjelent egy idegen arc. Ninda szinte összeresztette a halványrózsaszín bőr, a szőke haj és a kék szem láttán. Mintha soha nem látta volna ezeket a tipikus szindoriai színeket, a jellegzetes szindor vonásokat... még a tükörben sem.

Férfi volt, huszonöt éves lehetett – Ninda ösztönösen szindor időszámítás szerint becsülte meg a korát. Egy asztal előtt ült, a háta mögötti ablakon ki lehetett látni a városra – valamelyikre.

Barátságosan mosolygott.

– Ámmaít Ídara diplomáciai ügyvivő vagyok a Szindoriai Államszövetség külügyminisztériumának diplomáciai testületétől – kezdte folyékony szúni nyelven. – Kérem, juttassák el ezt az üzenetet ahhoz, akinek a kezében a döntés joga van. A Szindoriai Államszövetség biztonságát érintő, fontos kérdésben szeretnék érintkezésbe lépni Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá szindor születésű gyermekkorúval, a Szúnahaum Testvériség állampolgárával, aki utolsó információim szerint a Testvériség *Aulang Laip* hajójának lakója. Személyes találkozót kérek. A helyszínt és az időpontot önök határozzák meg. Gondviselőjének, biztonsági személyzetnek vagy bárkinek a jelenlétébe előre beleegyezem. Minden feltételüket elfogadom. Köszönöm. ÉÉsut ky Ámmaít Ídara vuóys këruan lÿÿpînkâur rÿuún ÿÿrtîn Sÿÿndoreiaihÿ luòÿap ðuôn UÛÿvndaît ÂÂmuñkyoîn séêrnuap...

Ninda végighallgatta az üzenetet eredeti anyanyelvén is, aztán visszatért Kásirun arca.

– Hát ez volt az üzenet.

– Mit akar tőlem ez a... ez a vÿÿrd?

– Ezt nem tudom, de ha találkozol vele, nyilván el fogja mondani.

– Vissza akar vinni?

– Nem, hiszen ezt nem teheti meg.

– Ki dönti el, hogy... találkoznom kell vele?

– Te döntöd el. Ha elutasítod, akkor a *Hongo Mairól* küldenek egy nemleges választ, amiben az sem lesz benne, hogy ki döntött így. Ha beleegyezel a találkozóba, akkor visszaüzenünk és megszervezzük az időpontot. Ha gyorsjáratú hajóval jön utánunk, akkor is beletelik három napba, hogy utolérjen. Ami a helyszínt illeti, csak itt a hajón találkozhattok, akár egy világon leszünk éppen, akár az űrben.

Ninda tűnődött néhány pillanatig.

– De hát én... nem tudok így beszélni.

Ha Kásirun nem tudott volna szindorul, nem értette volna, mit jelent „így”. De tudott, és tudatában volt a diplomata csiszolt kiejtése és irodalmi szókinése meg a csavargók nyelvjárása közötti különbségnek.

– Beszélhetsz vele szúniul is. Ő is tud, hallhattad.

Ninda még egy kicsit gondolkodott, aztán bólintott.

– Jó, találkozom vele.

– Rendben, elküldöm a választ.

Kásirun kikapcsolt. Ninda eltette a suagot, csak aztán nézett föl társaira, akik ugyanúgy ültek a szüni szokások szerinti alacsony, kerek asztalnál, egy pillanatra sem hagyták abba az evést meg a kis hatszögletű tányérok szüntelen rakosgatását, de nagyon figyeltek.

Kis szünet után Rongami törte meg a csendet.

– Annymura muris, ahogy énekel. Én is meg akarok tanulni, ez egyszerűen elképesztő. Ha nálatok ilyen a beszéd, milyen a zene?

Ninda éppen kivett a tányérjából egy imdzsingombócot, de úgy nevetett, hogy majdnem visszaejtette.

– Wÿlliáp sÿirn vâäsuÿl sÿm ûÿlliâp – kezdte prózában –, âasyt ýrn vÿesÿÿlllllllllâââââp...

Hosszan kitarotta a hangot most már énekelve, és szépen végigénekelte nekik az Ýÿssinân három versszakát.

– Tovább nem tudom.

Rongami bölintott és énekelni kezdett. Ninda csak pár sor után jött rá, hogy ha egy szüninak valaki énekel, az viszonzni fogja. Faragatlanságnak számít, ha nem teszi.

– Szinna szumendill, kingra szumméhonn, kasszin rugámill, nisztra ringészonn, szinnaki nungé paurgátill, nurgami zsangré asszandill, órenga zsaumá osszémang, haurí fangzsirang...

– Szép – mondta Ninda, amikor a dal véget ért. – Milyen nyelven van?

– Fergitül. Sokan beszélnek a hajón. Egy kis fehér virágról szól, olyanról, mint Szinensi.

Szinensi mosolygott, és Ninda is, hogy leplezze zavarát. Szindorián kilencéves kor alatt nem illett szerelmi kapcsolatot kezdeni, s még kevésbé ki is mutatni. Szinensi és Rongami szerelmében azonban semmiféle titok nem volt, a felnőttek is magától értetődőnek tekintették. Ezt a szünik úgy nevezték, hogy siehun, ami olyan szerelmet jelentett, amiben azért nincsen szex, mert még fiatalok hozzá. Ennél többet nem tudott a dologról, és nem mert kérdezni, a szindor csavargók szokásai szerint ez borzasztó illetlenség lett volna.

– Vajon mit akarhat az a dzserang? – tűnődött Ihengri.

– Nem tudom – vont vállat Ninda. – De ha nem próbál meg elvinni a hajóról, akkor felőlem akarhat bármit.

– Nem próbálhat – mondta Fendria határozottan. – A Testvériség soha nem adja ki az állampolgárait, semmiféle országnak, semmilyen okból. Ez egy alapelv, amit nem szegünk meg, de még járul hozzá egy csomó mellékkörülmény: hogy már nem vagy lieha, sáhaddif-haungszi vagy, a törzsszövetség tagja; hogy gyerek vagy, nálunk nem büntethető, de náluk igen; hogy Szindorián születettél, egy ottani bíróság jogot formálhatna rá, hogy ítélkezzen rólad; no meg persze kiadatási egyezmény sincs közöttünk. Ha annak az embernek egy csöpp esze van, messziről kerüli még a látszatot is, hogy magával akarna vinni, mert ő nem egy közlekedési rendőr, ő egy magas rangú kormánytisztviselő, amit tesz, az egész kormányát mi-

nősíti. És mi szörnyen undokok lennénk egy olyan kormánnyal, amelyik gyereket próbál tőlünk rabolni. Nem mintha Szindoria kormányát ne utálnánk már eddig is éppen eléggé.

Ídara ekkorra már megkapta Kásirun válaszát, ami a *Hongo Mai* útján szinte azonnal ott volt; az ő magánszféráját nem védte a Testvériség sokszoros védőfala. A válasz rövid volt. „Az *Aulang Laip* a Sídi Köztársaság Szisszehun csillagrend-szerében van, következő állomása Hetkil. Érkezése napján, hajóidő szerint 750 után a suárban találkozhatnak. A konkrét időpontot Ninda aznap közli. A beszélgetés szúni nyelven fog lefolyni. Kásirun singan-núzsahud, *Aulang Laip*.”

A futárhajót már korábban megrendelte. Extra gyorsjáratút – járt a rangjához. Pilótára nem volt szüksége, az érvényes úrpilóta-igazolványt megkövetelték a pozíciójában. Családja nem volt. Azonnal indulhatott.

78.

nc-22 találkozó 1

„Életünk fonalán a találkozások a gyöngyszemek.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
41. sómir*

Aulang Laip
Sídi Köztársaság
43611. nodzsat nahangan
800

Az üzenet érkezése utáni két napban Ninda semmivel sem szentelt több gondolatot Ídarának, mint amikor még a létezéséről sem tudott. Minden figyelmét a kirik és Szinensi kötötte le.

Hamar eladta valamennyiüket, a vevők egyenesen a sídisuani fiúnak utalták a vételárat. A kirik új nevet is kaptak, elkerülhetetlenül, hiszen a Ninda által adott szindor neveket a szúnik képtelenek voltak kimondani. Séraruni, Szinensi nagynénje hazavitte a négy gyerekének ÀÀt, akit Ilminek neveztek el, és Ëÿt, akinek Sínu lett a neve. A többiek is nagy családokhoz kerültek: ÌÉrt egy Sauszangí nevű férfi jött, akinek öt gyereke volt; a kölyök a Songé nevet kapta. ÕÕ két gyerek mellé került, de az anyjuk, Niorni éppen terhes volt, ők is hárman lesznek hamarosan. Ók Ríminek nevezték a kiskirit. ÛÛ az Ászin nevet kapta, Kásirun testvére, Ingraszi vette meg. Âût pedig Arszi vette magához, a suaran-fődir, az első szúni, akivel Ninda beszélni kezdett. Szesszinek nevezte el.

ÿÿ pedig Nindával maradt, aki a szúnik számára leegyszerűsítette a kölyök nevét arra, hogy Í.

Valójában persze mindannyian megtartották az igazi nevüket, ami nem hangsor, hanem érzelmi képlet. Ninda is így szólította őket. Folyton beszélgettek, akárhol is voltak éppen. Mindenkinek máshol volt az otthona, de amíg a hajón belül maradtak, nagyszerűen tudták venni egymás hullámait, s persze ha bármelyikük gazdájának arra támadt volna kedve, hogy a kirijével együtt szálljon ki egy világon, kapott volna egy érzelemhullámot, amitől azt is elfelejti, hogy volt ilyen elképzelése.

Természetesen a gazdák egy pillanatig sem gondolták úgy, hogy a kiricsalád ezentúl csak ritka alkalmakkor találkozzon. A kirik érzékelhetetlen rábeszélése erről is gondoskodott. Mindennap együtt voltak, általában késő este gyűltek össze valamelyik parkban, többnyire egyikük lakóhelye közelében. Néhány nap múlva már nem kellett szállítani őket, csak a nagyobb távolságokon. Kitűnően tudtak tájékozódni az *Aulang Laip* zegzugos folyosóin egymás érzelemjelei segítségével, és villámgyorsan közlekedtek. A folyosókon futva, a járókelők lába körül szlalomozva, a szintek között pedig a kocsijárókon, egyszerűen felugrottak a kocsikra és emelkedtek vagy süllyedtek velük. Több hozzáértő megnyugtatta Nindát és a gazdák gyerekeit: a kirik soha nem tévesztik el az ugrásokat, és soha nem ugranak túl nagyot – ámbár ha az első szintről lezuhannának egészen a nyolcadikra, akkor sem esne bajuk. Könnyűek és szívósak. Csak azért volt szükségük rá, hogy vigyék őket, mert a kölykök még túl kicsik voltak ekkora távolságokhoz, annyira kifáradtak volna, hogy aztán fél napot alszanak. Ninda elmagyarázta ezt a gazdák gyerekeinek, akik vállalták, hogy viszik őket. Egy-egy kölyök nem nyomott többet egytized endzsnél. Az éjszakákat együtt töltötte a kiricsalád, és amíg a gyerekek iskolában voltak, ők addig is együtt futkostak valamelyik parkban. Délutánra aztán hazavitték őket, és este megint egyesítették a családot, most valahol máshol.

A felnőttek nem sokat törődtek velük, láttak már kirit. A gyerekeket nagyon érdekelték, mert vagy tíz-húsz éve nem járt már kiri a hajón, többségük sose látott még igazi kirit. Most jutott rá alkalmuk, mert a kiriknek soha nem volt olyan sürgős az útjuk, hogy meg ne álltak volna egy kis ismerkedésre, ha megérezték egy-egy gyerek érzelemhullámaiban a kíváncsiságot és a vágyat, hogy megsimogassa őket.

Az egyetlen, akinek nehézséget okozott az ismerkedés a kirikkel, Szinensi volt, akinek eleinte Ninda segítségére volt szüksége, hogy elszigetelje az agyát a kiriktől. Amikor a kirik fölébredtek – bárhol a hajón, persze egyszerre –, Szinensit elfogta a rosszullét az intenzív érzelmi hullámoktól. Ezt Ninda is azonnal érezte, és gyorsan lezárta köztük a kaput. Ez háromszor zajlott le így, ők mindháromszor az iskolában voltak, mert a kirik rendszerint későn kelők. Senut reggel azonban a kirik ébredtek korábban, mint kiderült, egy kutya zavarta meg őket, és a tömény érzelemhullám álmából verte föl mindkettőjüket. Szinensi annyira rosszul lett, hogy még néhány matin át mozdulatlanul feküdt az ágyában azután is, hogy Ninda felriadva és érzékelve Szinensi rosszullétét lezárta a kaput.

Muhat reggel Szinensi egyedül zárta le a kaput. Az előző két nap rengeteget gyakorolták együtt, Ninda hol a kirikhez, hol a saját magához vezető kaput nyitotta ki, és Szinensi megpróbálta lezárni. Kinyitnia még nem sikerült, a Nindához vezető kaput már senut este le tudta zárni, és másnap reggel a kirikét is.

De egymással is gyakoroltak. Szinensi biztosabbnak érezte magát, ha egymás közvetlen közelében vannak, ezért kirisétáltatás ürügyén leültek valamelyik park fűvére és végigpróbálgatták a belépési módozatokat, újra meg újra. De Szinensi még nem tudta kinyitni a kaput.

Nodzsat ebédidőben jött az üzenet, most írásban, a hajó valamelyik automatikus rendszere küldte. Ámmit Îdara bejelentkezett a hajón – két nap is elég volt neki. Ninda sóhajtott és visszaírt, hogy nyolcszázkor a Dzsensásszuan étteremben.

Ő pár matival előbb ért oda, helyet foglalt a terasz egyik szélső asztalánál, és szadmátét rendelt, meg egy palack íhafit.

Pontosan nyolcszázkor jelent meg a szindor. Magas volt, jól látszott szőke feje, ahogy az üldögélők között haladt felé. Ő persze csak a Szindorián készült felvételekről tudta, hogy néz ki Ninda, de ha nem tudott volna róla semmit, akkor sem téveszti el. Egy szőke gyereklány tipikus szindor vonásokkal, fehér szüni köntösben. Az egész hajón nincs még egy.

– Jó a szadmáté? – állt meg Ninda fölött.

Ninda bólintott. Ez a szindor csavargók szokása volt, hogy először mindig kérdeztek valamit, például hogy jó-e, amit a másik eszik. De ezt Ninda nem tudta, Szindorián nem járt semmilyen más emberek között, csak a csavargók szokásait ismerte. Azt hitte, másoknál is így van.

– Jó.

– Akkor én is rendelek – felelte a férfi, és letett egy kis kockát Ninda elé. – Ámmit Îdara diplomáciai ügyvivő, Szindoriai Külügyminisztérium. – Szüni nyelven beszélt, de a nevét szindor kiejtésben mondta. A kocka fölé tartotta a kezét, amitől a kockában szivárványszínű fodrozódás kezdődött, s megjelent előbb az ő arca három dimenzióban, aztán a külügyminisztérium mozgó címere. – Leülhettek?

– Hogyne. – Ninda nem merte bevallani, hogy soha nem látott még holokockát.

Îdara odahúzott egy széket, helyet foglalt és megnyomta az étlap gombját. De az ételsor tanulmányozása mellett jóval több figyelmet szentelt a kislány tanulmányozásának.

Őt és hét éves lehet, vagy talán öt és nyolc. Korához képest fejletlen, legfeljebb nyolcszáz hÿen magas, a súlya tíz-tizenegy űwt. Látszik rajta, hogy egész életében éhezett, és csak rövid ideje táplálkozik jól.

Aztán megakadt a figyelme a gyerek szemén.

Fakókék szempár, amelyet milliószám látni Szindorián. De ilyen tekintetet még soha nem látott. Nem tudott volna nevet adni ennek a különös pillantásnak. A közbönsnek álcázott arckifejezés mögül olyan kutató figyelem áradt felé, amit

nem tudott mire vélni. Még csak azt érezte, hogy nagyon különös helyzetbe került. Sejtelme sem volt róla, hogy élete legnehezebb vizsgája következik.

79.

nc-23 találkozó 2

*„Nem tudta senki, ki volt ő,
nem tudta senki, miért.
Nem tudta senki, honnan jött,
nem tudta senki, hová tart.
Nézz a szemébe s meglátod a sorsod,
nézz a szemébe s megismered jövőd.
Nézz a szemébe s hogyha túléled,
már nincs mitől félned – többé soha.”*

*Ílgaszaumi,
Vahule Ílu,
Limelullí Első Eposza*

- A többiek később érkeznek?
- Milyen többiek?
- Tehát csak ketten leszünk?
- Velem akartál beszélni.

Íldara bólintott. Igen, vele akart beszélni, de a szindor szokások szerint magától értetődő, hogy ha egy gyerek egy idegen felnőttel tárgyal, akkor jelen legyen valamilyen gondviselő, és ha ez ráadásul valamiféle csillagközi tárgyalás, akkor biztonságiak is. Az ezzel kapcsolatos szúni szokásokat nem ismerte. Szindorián még soha senki nem tárgyalt csillagközi diplomáciai ügyekről gyerekekkel. De valószínű, hogy a Testvériségnél sem, és sehol a Galaxisban. Voltaképpen történelmi pillanat. Bár ez nem látszik a helyzeten. Ketten ülnek egy kis éttermi asztalnál és szadmátét esznek.

Az ügyvivő beleharapott a szadmátéjébe. Megrágta a falatot, lenyelte.

– Nyilván nem tudod, miért kértem ezt a találkozót. De mielőtt erre rátérnék, szeretném megkérdezni, tudod-e, mi egy diplomáciai ügyvivő munkája.

Ninda nemet intett.

– Gondoltam. Nem sokan tudják. Nekem az a dolgom, hogy képviseljem a kormányt, amikor más államokkal valamilyen megbeszélningalónk van. Ez nem látványos munka, de fontos, és ha rosszul végzem a munkámat, annak egész Szindoria kárát láthatja.

Megint evett egy falatot.

– Őszintén fogok veled beszélni, mert nincs más választásom. Először is: talán előtted sem titok, hogy Szindoria politikája nem nagyon népszerű más államokban.

Ninda oldalt billentette a fejét.

– Mit nevezel „Szindoria politikájának”?

– Nos, elsősorban az tartozik ide, hogy a mi kormányunk nem igazán jeleskedik a szociális intézkedésekben. Nálunk nagyon nagy a szegénység, és ez sokak szerint a kormány hibája.

– Szerinted is?

– Én diplomata vagyok, én csak végrehajtom, amire utasítanak.

– Én nem ezt kérdeztem.

Nyugodt, közönyös hang. Mintha az időjárásról beszélnének.

– Egy diplomatának nem az a dolga, hogy véleménye legyen. Sőt. Kimondottan nem szabad, hogy legyen neki.

Ninda mostanáig zavartalanul ette a szadmátéjét és alig pillantott rá. Most letette a szendvicset és egyenesen a férfi szemébe nézett. Îdara az ajkába harapott. Minden diplomáciai képzettségére szüksége volt, hogy állni tudja a tekintetét. Soha nem látott még ilyen pillantást. Beleborzongott abba a fagyosságba, ami ebből a jéghideg szempárból áradt. Ninda rezzenéstelenül nézte őt.

És nem szólalt meg. Némán várta a választ.

Îdara tudta, hogy most vagy válaszol igazából, vagy hiába utazott végig egytucat csillagrendszeren. Ez a kislány képes a következő mondatnál felállni és belépni egy ajtón, ahová ő nem követheti, és nincs az az erő a Galaxisban, ami a szúnikat rábírná, hogy oda beengedjék.

– Vÿyl – bölintott, aztán gyorsan visszaváltott szünira, hiszen a beszélgetés nyelveként ellentmondást nem tűrően ezt határozták meg. – Rendben. Igen, az én véleményem is az, hogy a kormánynak sokkal többet kellene tenni a szegénység felszámolásáért, és még néhány dologban, ami az egyszerű embereknek fontos lenne. És képes is lenne rá, bár ez ügyben egyre nehezebb a helyzet, most már sokkal többet kellene költeni egy csomó mindenre, mintha tíz évvel ezelőtt megtették volna... de ez a része most nem fontos. Az én állásomban ezt a véleményemet nem hangoztathatom. Te vagy az első, akinek elmondtam. Elfogadod ezt a választ?

Ninda bölintott és visszatért az evéshez.

– Köszönöm. Nos, tehát kormányunk politikája külföldön nem nagyon népszerű... .

– Belföldön népszerű? – kérdezte Ninda hirtelen.

Îdara pillanatokon belül másodszor találta magát ugyanabban a helyzetben. Ha azt feleli, hogy igen, a kislány pedig véletlenül ismeri a független szervezetek által készített anonim közvélemény-kutatási adatokat, a kár helyrehozhatatlan lesz.

– Nem – felelte. – Persze van egy meglehetősen szavazótábor, de különféle módszerekkel elérték, hogy elég sokan meg legyenek fosztva a szavazati joguktól

azok közül, akik nem a kormánypártra szavaztak volna. Viszont az én munkám a külfölddel függ össze elsősorban.

Nindának fogalma sem volt semmilyen közvélemény-kutatásról, de tévedhetetlenül meg tudta mondani, hogy a férfi igazat mond-e. A kirik segítségével pillanatok alatt ki tudta alakítani a hullámot és sokkal jobban le tudta hallgatni az ügyvivőt, mint valaha bárkit. Életében először a negyedik réteget is olyan tisztán látta, mint az elsőt.

– Folytasd.

– Köszönöm. A második problémánk Szindoria galaktikus helyzete. Nem tudom, tisztában vagy-e azzal, hogy milyen a szomszédságunk. A Szövetség világaitól sáfur irányban, amerre eddig utazott az *Aulang Laip*, a Sídi Köztársaság az első nagy kiterjedésű állam, az ellenkező, szögirányban pedig a Rekki Világok Szövetsége. Mindkettőnek szállítási egyezménye van a Testvériséggel, akár csak nekünk és a környező kisebb államoknak. Ez azt jelenti, hogy nem köthetünk szállítási szerződést semmilyen más céggel, mert azzal tökéletesen és végérvényesen hülyét csinálnánk magunkból. És nem is segítene, mert a cégek csak szállítanak, de a szomszéd államok nem adnának el nekünk árut és nem vennék meg a mi árunkat. Ebben az esetben Szindoria gazdasága összeomlik. Nem lesz áru az üzletekben, csak amit mi magunk termelünk, de az édeskevés. Ráadásul a saját világaink között is a szüni hajókon szállítatjuk az árut, nekünk nincs elegendő, nagy kapacitású teherhajónk. Egyszóval: vagy a Testvériség szállítja az áruinkat, vagy több tízmillió embernek nem lesz mit ennie. Márpedig lehet a kormányunk bármilyen rossz, ezek az emberek nem a kormány. Gondolom, ebben egyetértünk.

Ninda kurtán bólintott.

– Akkor jöhet a harmadik pont. Talán hallottál már arról, talán nem, hogy a Szúnahaum Testvériség magas fokú érzékenységről ismert. Ezt nem rosszállás-képpen mondom, ez egy tény. Mondok egy összehasonlítást. Ha engem bármilyen bántódás érne egy idegen állam területén, mondjuk akár éppen itt, akkor a szindor külügyminisztérium tiltakozna annál az államnál, és mindenfélét követelne, de főleg azzal kapcsolatban, hogy ilyesmi többet ne fordulhasson elő. Hogy eközben mi van velem valóságosan, az nem nagyon érdekelné őket. És ez is csak azért, mert én a diplomáciai testület tagja vagyok, elég magas rangban. Ha a szomszédomat érné baj külföldön, a minisztérium észre se venné. A Testvériség egészen másképpen cselekszik. Ha bármelyik állampolgárukat – *bármelyiket*, a szó szoros értelmében – külföldön baj éri, ők azonnal közbelépnek, és bármilyen áron kiszabadítják. Elképesztő erőt képesek ilyenkor mozgósítani. Ezer embert egyetlenegy miatt, teszem azt. Ha pedig a sérelem túlságosan kellemetlen számukra, akkor képesek otthagyni azt a világot, sőt az egész országot, és nem térnek vissza. Mint mondtam, ha ez megtörténne Szindoriával, az maga lenne a gazdasági káosz.

Ninda bólintott, hogy érti.

– S ezzel elértünk a negyedik ponthoz – mondta Îldařa, egy pillantást vetett az étlapra és megérintette egy helyen. Pillanatok múlva mellük libbent egy pincér-robot egy tálca jagihut süteménnyel.

– Velem tartasz? – biccentett az ügyvivő a kis színes édességek felé.

80.

nc-24 találkozó 3

„Az ellentétes érdekűvel nehéz. A gonosszal is nehéz. De a butával – lehetetlen.”

Îlgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
32. sómir, 25. singir

– A közelmúltban három kellemetlen esemény történt – folytatta Îldařa. – Az első csak a szindor kormánynak volt kellemetlen: egy szindor gyerek a rendfenntartók elöl bemenekült az *Aulang Laip* suárjába, és csakhamar szüni állampolgárságot kapott. Ez önmagában még nem is nagyon volt nekünk kellemetlen. Csakhogy alig fél szindoriai hónappal később a történet megisméltődött, olyan mellékkörül-ményekkel, amik visszamenőleg nagyon kellemetlenné teszik a te távozásodat is. Ezúttal nem a menekülő személye volt a probléma, hanem az, hogy őt rosszul képzett, tudatlan rendfenntartó utánaeredt a suárba, és az egyik még rá is lőtt bényitőpisztollyal. Ez az elképzelhető legrosszabb dolgok egyike. A suár a *Sangur Órangi* része, vagyis a Testvériség felségterülete. A csillagközi jog a legszigorú-ban tiltja, hogy bármely állam fegyveres testületének tagjai belépjenek bármely más állam felségterületére, ha szolgálatban vannak és náluk van a fegyverük. Ha-csak nem életveszélyt elhárítani mennek, vagy engedélyt kaptak rá, például közös gyakorlatot tartanak. Az pedig, hogy még a fegyverüket is használták, egyszerűen példátlan. A csillagközi jogban ezt háborús provokációnak hívják. Mit mondjak, eléggé üvöltöttem velük. A Testvériség nagyon toleránsan állt hozzá az ügghöz, ez igaz. De nem biztos, hogy mindig ilyen szerencsénk lesz. Egyrészt hasonló máskor is előfordulhat, vagy akár megtörténhet, hogy egy rendfenntartónk meg-próbál letartóztatni egy szünit. Indítottam egy felvilágosító kampányt, hogy ezt megelőzzem, de hát ez sem fog sokat érni. Másrészt, ami még lényegesebb: tör-tént még egy kellemetlen esemény, közvetlenül a te távozásod után. A bűnüldő-zés, mint talán te is tudod, meglehetősen mértékben gépesítve van. Az automatiku-san cselekvő számítógépek és a döntéseiket automatikusan jóváhagyó emberek össz-munkája oda vezetett, hogy kiadtak ellened egy csillagközi elfogatóparancsot. Minden örömmel azon vagyok, hogy ennek a parancsoknak minden példányát felku-tassam és visszavonassam, de amikor Sielunton jártál, kiderült, hogy ott még nyil-vántartják. Hogy még hol... azt csak a Galaxis tudja.

Ivott egy kortyot az íhafijából.

– Persze van remény, hogy ha valamelyik világon meglát egy utcai kamera, és az arcfelismerő rendszer rád ismer és megtalálja az elfogatóparancsot, akkor a rendőr, akinek a kezébe kerül, rájön, hogy a Testvériség állampolgárát nem lehet letartóztatni. Vagy tudhatja ezt maga a számítógép is. De az én munkámnak az a lényege, hogy nem reménykedünk, hanem felkészülünk. Ha téged bárhol letartóztatnak, a mi külügyminisztériumunk Galaxis-szerte közutalat tárgya lesz. És vele együtt egész Szindoria. A Testvériség reakcióját már nagyjából felvázoltam. De nemcsak ez a veszély áll fönn. Ha téged valami baleset ér egy világon, a sajtó holtbiztos minket kiált ki gonoszoknak. Nem hinné el senki, hogy nem volt benne a kezünk. Most persze azt kérdezed magadban: jó, jó, de azért utazott ez a pasas tizenvalahány naprendszert, hogy ezeket elmondja? A válaszom az, hogy igen. Ez az én önmagamra szabott küldetésem első pontja: elmondani neked mindezt. Szeretném, ha megértenéd, hogy ha a kormány politikája sok mindenben rossz is, Szindoria nem a kormány. Tizenhét lakott világ, nyolcvan lakott hold és kilenc úrváros népe fog attól szenvedni, ha a Testvériség megharagszik a kormányra. Nem lesz mit enni, nem lesz gyógyszer a betegeknek, nem lesz energia, mert az erőművek gépeihez nem lesz pótalkatrész. De abban biztos lehetsz, hogy a kormány tagjai nem fognak hiányt látni semmiben. Ez már csak így szokott lenni. Azt is szeretném neked elmondani, hogy bármennyi baj van a rendfenntartókkal, az az egy biztos, hogy nem gonoszok. Illetve... te a városi utcákon nem ezt a tapasztalatot szerezted, gondolom. Másképpen mondom. Egy-egy egyén lehet éppen gonosz is. A rendfenntartóknak hatalom van a kezében, és a hatalom ritkán hoz ki jó tulajdonságokat az emberekből. Maga a szervezet, a Rýynañ Vűyűss nem gonosz. Csak teszi a dolgát. Ez más államok hasonló intézményeivel is így van. Ha valamelyik világon felismernek téged mint körözött személyt, és automatikusan őrizetbe vesznek, aztán átadnak a mi rendfenntartóinknak – azaz persze nem, hiszen a Testvériség megakadályozza, de megpróbálják –, azt nem rosszindulatból teszik, egyszerűen az a dolguk, hogy végrehajtsák az ilyen parancsokat, és sejtelmük sincs róla, hogy ez téves parancs. Az a célom, hogy ezt megértessem veled. Ha ezt érted, akkor már volt értelme ideutaznom.

– Hogyne érteném – felelte Ninda nyugodtan.

– Rendben. Közben persze mindent megteszek, hogy ez a parancs megszűnjék létezni, de ez nem könnyű. A második lépés az, hogy szeretném a segítségedet kérni, hogy ezt az üzenetet a Testvériséghez is eljuttathassam. – Îldařa magyarázóan fölemelte az ujját. – Nem egyedül a tiédet. Vannak barátaim a szűnik között, a szűni diplomaták között is, akik szintén a segítségemre vannak ebben, de a Testvériség vezetői számunkra, dzserangok számára tökéletesen elérhetetlenek, még a nevüket sem tudhatjuk. Én sem tudhatom, hiába vagyok én az egyik legfőbb összekötő a Testvériség és Szindoria között. Ezért mindenkit megkérek, aki tagja a Testvériségnek és érti a problémánkat, hogy segítsen eljuttatni a közlésemet a vezetőkhöz. Nem baj, ha velem nem állnak szóba. Ha veled igen, és te elmondod,

vagy több ember láncán keresztül jut el hozzájuk, az is jó nekem. Csak jusson célba az üzenet. Szindoria békét akar, nemcsak mert létérdeke a béke, hanem mert egyszerűen csakis a béke az, amit bármely nép akarhat és kész.

Ninda lassan megcsóválta a fejét.

– Nem a vezetőkhez kell eljuttatni a te üzenetedet, Ámmaït.

Az ügyvivő szó nélkül tudomásul vette, hogy a gyerek a személynevéen szólítja. Szindorián ez képtelenség lett volna a köztük levő hatalmas társadalmi szakadék miatt.

– Hát kihez, Ninda?

– Azt bízd rám.

Îîdaŕa mondani akart valamit, de Ninda megint a szemébe nézett. Most valami egészen mást látott a szemében. Ugyanabban a fakókék szempárban most határtalan, gyengéd melegség jelent meg.

– Te jó ember vagy, Ámmaït. Szíveden viseled a nép sorsát. A kormánytól kapod a fizetésedet, de látom, hogy egy cseppet sem érdekel a kormány sorsa, csak a népé.

– A néptől kapom a fizetésemet. Az adófizetők tartják el az államapparátust. Tudom, hogy ez sokaknak csak szólam. – Îîdaŕa vállat vont. – Én nem vagyok politikus. Van egy nagy különbség köztük és köztem. Nekik szépeket kell mondaniuk, és nem baj, ha nem igaz, csak elhiggyék. Nekem mindig az igazat kell mondanom, csak szépen becsomagolva, hogy ne legyen bántó. A politikusokat nem érdekli, honnan van a jövedelmük. Engem igen.

– Igen, értem a különbséget. Segíteni fogok neked, amennyire tudok.

– Köszönöm.

– Csinálj egy felvételt, amin ezt elmondod.

Az ügyvivő a zsebébe nyúlt és egy kis fehér kockát tett az asztalra.

– Már otthon elkészítettem.

Ninda bólintott és eltette. Aztán felállt.

– Gyere velem.

nc-25 fa tövében

„Csak szülőbolygójuk volt közös – minden másban tökéletesen elütöttek egymástól. Nem csoda, ha barátokká lettek.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
I. A.*

Nem mentek messzire. Ninda lesétált a teraszról, átment az úton – ilyenkor, amíg kint voltak az úrben, sokkal kisebb volt a forgalom, és azok is gyalogosok voltak, kocsival csak a suaran-fódarangi engedélyével közlekedhetett, aki nehezen tudott jární –, besétált a parkba és leült egy fa tövébe. Îđara követte. Egy pillanatig meglepve nézte, hogy ugyan minek jöttek ide, aztán letelepedett mellé. Nem féltette a ruháját. Egyszerű világosbarna déeylben jött, disztngvált, megadja a tiszteletet a ténynek, hogy ő diplomáciai küldetésben jár, de nem követi el azt a baklövést, hogy drága öltözékkel hivalkodik egy gyerek előtt, aki nemrég még hajléktalanként élt az őáltala képviselt országban. Egy diplomatának ügyelnie kell az ilyen apróságokra. Ékszer egyáltalán nem volt rajta, pedig az ő köreiben egy szindor férfi legalábbis egy gyűrűt mindig hord.

Ninda ugyanúgy öltözött, mint mindennap, amióta szúni lett. Fehér köntös, kék saru. Az egyetlen különbség, hogy kivételesen a nyakába akasztotta a haundáját. Îđara meg is állapította magában, hogy a gyerek még egy hónapja sem él a szúnik között, de már kapott ilyen jelvényt. Természetesen ő sem tudta, hogy mit jelképez, de az egyetlen megmondták, hogy ezt hiába kérdezi, egyetlen szúnitól sem fog választ kapni. Pedig szívesen megkérdezte volna, hogy ezt rögtön első nap a nyakába tették-e, vagy valamivel ki kellett érdemelni... Nem emlékezett, hogy látott volna ilyen jelvényt szúni gyerekek nyakában, aztán ahogy kutatott az emlékezetében, rájött, hogy nagyon ritkán látott szúni gyerekeket. Persze partra szoktak szállni ők is, amikor a hajójuk kiköt valahol, meg néha lejönnek a suárba, de hát mikor van ideje egy diplomatának a szúni hajók körül lebzselni? A városban meg vagy összefut velük, vagy nem. Egy eset jutott eszébe, amikor nemrég a Śwuyŷlt park sarkán összefutott egy szúni családdal, arról jegyezte meg, hogy a rendfenntartók két kocsija éppen a közelben volt, és ő ösztönösen feléjük indult, hogy leállítsa őket, ha belekötnének a szúnikba – nem először fordult volna elő. Hát nemigen nézte a gyerekeket, hogy volt-e jelvény a nyakukban, csak azt látta, hogy négy vagy öt civil felnőtt volt, öt-hat gyerek, és legalább tíz szúni biztonsági, sárga ruhában, piros-fehér sapkában. Ő eltökélte magában, hogy ha a rendfenntartók csak azt megkérdezik a szúniktól, hogy mi járatban vannak erre, akkor

elveszi a jelvényüket, beparancsolja őket az őrre, írat velük egy részletes jelentést, hogy mit akartak a szüniktől, és eljárást indított ellenük és a parancsnokuk ellen. Szerencsére nem volt rá szükség.

– Feszült vagy – szólalt meg mellette Ninda. Az ügyvivő rápillantott. A kislány nyugodtan ült, hátával a fa törzsének támaszkodva, lehunyta szemmel. – Lazíts. Engedd el magad. Dőlj neki a fának és ne foglalkozz a problémáiddal. Majd más-kor.

Ídara nem felelt volna meg a pályájára, ha nem alkalmazkodik minden helyzetben. Hát tette, amit mondtak neki.

– Mesélj magadról – szólalt meg Ninda kis szünet után.

– Magamról? Mit?

– Akármit.

– Hát... jó. Huszonnégy és három éves vagyok, az itteni időszámításban... várj csak...

– Ötszázhuszonöt – felelte Ninda azonnal, anélkül, hogy megmoccant vagy a szemét kinyitotta volna, amikor az ügyvivő még épp csak kezdett nekiveselkedni a feladatnak, hogy huszonnégy és három tizenegyedet összeszorozzon huszon-egy egész héttizeddel. – Egyébként teljesen mindegy.

– Igazad van. W̄ndīnban születtem, ott végeztem az iskoláimat, aztán a fővárosba mentem egyetemre...

– Ne siess. Mesélj W̄ndīnről. Milyen hely?

A saját személyneve után a városnév volt a második szó, amit az ügyvivő a kislánytól szindor nyelven hallott. A kiejtése hibátlan anyanyelvi szindor, nem a szünik furcsa kiejtése, amiből kipárolják a zenei hangsúlyokat, nem Úndint mond, ahogy egy született szüni tenné.

– Kisváros. Ott fekszik, ahol az W̄nd beleömlik az W̄nnaīm-tóba. Jóval északabbra fekszik Lūakēántól, nálunk a sivatag már ritkás bozótosnak adja át a helyét, és több a víz, sok patak ömlik le a K̄yndrèap-hegyekből.

– Gondolom, nincsen kupolája.

– Nem, nincsen, az csak a legrégebbi nagyvárosoknak van, a kisebbeket akkor alapították, amikor már elég sűrű volt a légkör. – Hirtelen észrevette, hogy tanárosan beszél, gyorsan hangot váltott. Még nem tudta, mi a célja a gyerekek ezzel a kérdésekkel, de szüksége volt a jóindulatára. – W̄ndīn az én gyerekkoromban úgy kéttucat folyó- és tóparti utcát számlált, és egyik utcában se volt több ötven háznál. Azóta se lehet sokkal nagyobb. Volt a hegyekben egy bánya, egy ércfeldolgozó, pár kisebb üzem, meg néhány üzlet.

– Mit csináltál gyerekkorodban?

– Iskola után? Rengeteget csónakáztunk a tavon. Persze evezős löymnál drágább csónakja nem volt senkinek, vagyis hát akadt pár motorcsónak, de azt a gyerekeknek nem volt szabad használni. Azért így is messzire eljutottunk, egyszer például egy lánnyal áteveztünk a tó túlsópartjára, van ott egy szép vízesés, azt néztük meg. Nyolcévesek lehettünk.

– Szeretted – mondta Ninda. Kijelentés volt, nem kérdés.

– Igen – felelte az ügyvivő. – Elég komoly kapcsolat volt úgy egy évig... az hosszú idő ebben a korban. De nem egymást választottuk. Én tízévesen megnősültem, alighogy az egyetemre kerültem. De két év után elváltunk, aztán volt egy másik feleségem, vele három évig éltem, meg még néhány rövidebb kapcsolat, s most egyedül vagyok egy ideje.

– Van gyereked?

– Nem, az nincs. Gondoltam már rá, hogy ideje lenne, végül is hamarosan betöltöm a huszonötöt, azért ez már meglett kor. De még nem találtam meg azt, akivel családot alapítanék.

– Találd meg – mondta Ninda.

Îdara egy pillanatig nem értette, aztán rájött, hogy ez jókívánság volt.

– Köszönöm.

– Mik a terveid a munkádban?

Az ügyvivő vállat vont.

– Az én munkámban az embernek nem lehetnek hosszú távú terveit. Történik egy váratlan esemény, és máris valami egészen mást kell csinálni, mint amit addig akartunk. Nagyjából annyi tervem lehet, hogy ezentúl is meg akarok felelni a belém helyezett bizalomnak és szolgálni az országom érdekeit. No persze az utasításaimat a kormánytól kapom, és az ő érdekeik nem mindig esnek egybe a nép érdekeivel. Igyekszem a kormányt úgy szolgálni, hogy a népet is szolgáljam. Ezért is jöttem ide. A népnek sokkal inkább érdeke, hogy ne legyen harag a Testvériséggel, mint a kormánynak.

Ninda bólintott, hogy érti. Aztán egy kicsit hallgattak.

– Mit csinálsz a szabadidődben?

– Sokat olvasok, sportolok, és térfestészettel is foglalkozom.

– Olyant még nem láttam.

– Hát... van pár munkám a hajómon, idefelé jövet készítettem őket, szívesen elhozom, mert téged nem hívhatlak meg oda. Illetve... egy esszidzsinnával talán igen. Vagy ha előzőleg lezáratom a hajtóművet.

– Miért?

– Mert ha csak a gondolata felvetődik bárkiben, hogy el akarlak rabolni az *Aulang Laipról*, akkor az ügynek annyi esélye sincs, mint mýstrünvirágnak a sivatagban.

Ninda mosolygott, de nem mozdult és a szemét sem nyitotta ki.

– Ugyan már, Ámmaït. Fölöslegesen izgulsz. Lazíts. Koncentrálj erre a fára. Érezd a szeretetét.

nc-26 térfestmény

„Egy hengiszfa tövében ültünk és azt mondta, hogy koncentráljak a fára és érzem a szeretetét. A fát? Azt hittem, bolondozik velem. De teljesen komolyan beszélt. Mint mindig, egész életében. Hát koncentráltam. Éreztem-e? Nem tudom. Nindáét biztosan.”

*Ámmaït Ídara:
Barátságom Nindával,
3.*

Ámmaït volt az első, akin Ninda kipróbálta a kirik segítségével elérhető magasabb fokozatú lelki megismerést. Ismerte a férfi elméjének legmélyebb rétegeiben lakozó gondolatokat és érzelmeket is, már akkor, amikor még épp csak leültek beszélgetni. Mindig másik kiri szolgáltatta hozzá a közvetítő hullámot. Ők fent voltak közben a gazdájukkal, ŸŸ pedig az első szinten a parkban. Játsoztak, gyümölcsöt ettek, nézelődtek, s közben egyikük mindig össze volt kapcsolva a két emberrel. Ennek a kirinek előbb halványrózsaszín volt a bundája, aztán sötétedni kezdett és fokozatosan narancsba, majd sárgába ment át, aztán zöldbe fordult, sötétedni kezdett, és ahogy lassan elfeketedett, a kiri elálmosodott és elaludt. Mintegy öt limlinként váltották egymást a hullámkövetítésben. Alvás közben a kirik lakásban szürkék vagy barnák, a természetben zöldek voltak.

Sokáig ültek ott a fa alatt, beszélgettek, a férfi kétszer vagy háromszor elment egy automatához innivalóért. Éjfél is elmúlt már, amikor elköszöntek. Ninda fölment az egyik jannihaumba, Ámmaït pedig a hajójára, a szísi végében levő kis dokktérbe.

Nem nagyon tudta hová tenni azt a különös barátságot, amit most kötött. Látott már életében egy-két gyereket, de Ninda mindegyiküktől teljesen eltért. De a felnőttektől is. Valami egészen más volt, mint bárki, akivel Ámmaït valaha találkozott.

Sokáig tünődött ezen a futárhajó tenyérnyi lakóterében, ami annyival volt nagyobb egy egyszemélyes kabinnál az *Aulang Laipon*, hogy volt egy apró mosdója és egy éppoly kicsiny főzőfülkéje. Lezuhanyozott, ivott egy kis íhafit a suárban vett egyik palackból, és munkához látott. A faliszekrényből jókora táskát vett elő, abból először is egy tekercs átlátszó fóliát, amit leterített a padlón, aztán egy szintén föltekercselt, merev műanyag szalagot, amit letekert, a két végét összeillesztette, és letette a fóliára. Ezután jöhetett az ecset, egy simmutai gyártmányú VI-UF-12-es, egyszerű, nem túl drága holmi. Fekete patront rakott bele, szélesre állította és bekapcsolta. Pár pillanat múlva kigyulladt a zöld fény, a massa megolvadt. Befújt egy csíkot a műanyag szalag által alkotott körbe, aztán szépen végigfújta az egészet, nem különösebben ügyelt rá, hogy a felszín egyenletes legyen.

Aztán patront cserélt, sárga-zöldet rakott be. Kivette a másik ecsetet is, abba piros-kék patront helyezett, vékony sugárra állította mindkettőt, és a fekete körlap közepén, egyszerre dolgozva mindkét kezével, rajzolni kezdett. Bonyolult spirálvonalat alkotott a két színpárból, gyakran kapcsolgatva az árnyalatkeverőket, és mindig közvetlenül egymás mellé fújt a két ecsetből, hogy a színek egymással is keveredjenek, mielőtt megszilárdulnak. Ahogy a spirál sugara megközelítette a körlap sugarának a felét, elkezdett visszafelé haladni, a spirálra rajzolta az újabb, ritkább menetű spirált, majd egyre magasabbra, összevissza spirálokat, amik nem támaszkodtak a korábbi szintekre, de ha a gyorsan keményedő masszából folyamatos vonalakat húzott a levegőbe, azok nem omlottak össze.

Az építmény nemsokára már combközépig ért neki, ahogy mellette térdelt. Ekkor új patronokat rakott az ecsetekbe, és az előző vonalak felső végétől új spirálokat kezdett lefelé. Amikor leért a talapzatig, ismét felfelé indult. Ezt többször is megcsinálta, s átláthatatlanul szövevényes, szivárványszínben tündöklő vonalak térbeli kuszaságát kapta. A vonalak spirális haladása lendületessé tette a művet, azzal viszont, hogy összevissza haladtak felfelé és lefelé, áttekinthetlenné, kiismerhetlenné vált.

Végül az egyik ecsetet félretette, a másikba megint fekete patront illesztett, de most bekapcsolta a buborékképzőt. A körlap peremére húzott egy kört, majd arra egy másikat, többször egymás után, amíg alacsony, szürkés, a buborékmód miatt áttetsző falat kapott. Ekkor ablakokat készített: nagyjából egyenletes távolságonként húzott egy-egy alacsony oszlopot függőlegesen felfelé, aztán azokra megint kört rajzolt. Így folytatta, időnként újabb ablakokat hagyva, amíg el nem érte a színes építmény magasságának háromnegyedét. Ekkor elkezdte kicsinyíteni a körök átmérőjét, és amikor ablakokat hagyott benne, azoknak is ferde keretet csinált. Végül, már a színes rész fölött, összezárta a szürke kupolát. A tarkaság most már csak az ablakokon keresztül látszott eredeti színében, és az áttetsző kupolán át kissé megszürkülve. A kupola a csípőjéig ért így térdelve.

Levette az aljáról a műanyag szalagot és kikapcsolta a buborékképzőt. Fekete festékből kis táblácskát készített a fal alsó részére, aztán a másik ecsetből sárgával beleírta: NINDA. Majd alatta fehérrel, gyors vonásokkal aláírta a nevét.

Elcsomagolta a felszerelést, a mű aljáról is lehúzta a fóliát, föltekerte, visszarakta a bőröndbe. Aztán a mennyezet alatt futó csövek egyikén átvetett egy hajszálvékony drótot, lehúzta, átfűzte a térfestmény kupolarészének két ablakán, és felhúzta a művet a helyiség mennyezete alá. Már három másik lógott ott.

Kiitta az íhafis palackot, kinyitotta a falba épített ágyat, levetkőzött és lefeküdt.

De nem jött álom a szemére. Valami egyfolytában nyugtalanította ezzel a gyerekekkel kapcsolatban. Nem tudhatta, hogy a valódi probléma az, hogy Ninda több mint két derkin át erős megfigyelés alatt tartotta az elméjét, és mivel először tette ezt kirieséggel, nem is sejtette, hogy ezzel teljesen megkavarja a férfi agyát. Ámmaít egy ideig hánykolódott, Ninda különös jellemén töprengve, aztán egy sóhajjal felkelt, villanyt gyűjtött, felöltözött és visszament a suárba. A legtöbb

üzlet nyitva volt éjjel is, hiszen az csak a hajó saját ideje szerint éjjel, az utasok a legkülönbözőbb világokról jönnek, és egyetlen fuvarcégnek sem célja átállítani a biológiai órájukat. Ámmaït elsétált az étterem előtt, megnézte a mennyezet alatt kifüggesztett ételfotókat, és talált egy vulenki éttermet. A nagyrészt tengerekkel borított Vulenk (szindorul egészen más volt a neve, Ęynsiin, és a lakói is valami más néven hívták) híres volt a halairól, és a vulenki étterem kiváló halételeket kínáltak Galaxis-szerte. Itt is volt egy, mint a legtöbb szúni hajón.

Négy különböző halból készítették a liengdzsát. Ámmaït eddig csak olyant evett, amiben kétféle hal volt. Rendelt két tucatot, meg egy palack nargaszti sárga bort. Aztán felhívta a suaran-fódarangit. Ilyenkor kevesebb a munkájuk, mint nappal.

– Miben segíthetek? – kérdezte Siangrúni nímud.

– Ámmaït Ędara diplomáciai ügyvivő vagyok Szindoriáról – Ámmaït a kamera elé tartotta a holokockáját. – A dokkban lakom a futárhajómon. Szeretném megkérdezni, mi a módja, hogy meghívassak a hajómra egy szúni gyereket bonyodalom nélkül. Mármint persze nem úgy értem, hogy most – tette hozzá. – Majd nappal, iskola után.

– Mindjárt utánanézek.

– Köszönöm. Ha megengedi, részletekbe bocsátkozom.

83.

nc-27 futárhajó 1

*„Egész sor olyan pillanat van életünkben, amikor valami mássá változunk. Van-
nak ezek között, amikor mássá változtatjuk magunk körül a világot is.”*

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
244. sómir*

Aulang Laip
Sídi Köztársaság
43611. famut lilgamíszan
812

– És ilyen belül – lépett be Ámmaït a belső zsilipajtón, tartva magát az illemszabályhoz, hogy ha a házigazda saját otthonába vezet a vendéget, akkor neki kell elsőként belépnie, hogy beinvitálhassa. – Kérlek, lépjete be és érezzétek magatokat otthon.

A szindor illemszabályokban az is benne volt, hogy nem hívhatta meg Nindát egyedül a hajójára; azt csak akkor tehetné volna, ha valamilyen szerelmi kapcsolat van vagy alakul közöttük. Erről nyilván nem volt és nem is lehetett volna szó,

ezért nem illett kettesben lenniük. Hármában már nem probléma. A szúniknak nem volt kifogásuk az ellen, hogy Ninda a hajóján látogassa meg az ügyvivőt, sem valamiféle felügyelő jelenlétét, sem a hajtómű lezárását nem kívánták. No persze a doktér kapuja zárva volt, amúgy sem távozhatott volna. De Siangrúni, akivel Ámmaït az éjjel tárgyalt erről, azt mondta: „Nyilván nem fogja magával vinni egy gyerekünket, amikor fél délelőtt arról magyarázott, hogy Szindoria békét akar.” Valóban ez történt, a bedokkolást követően egy derkin belül az ügyvivő már a Testvériség két külkapcsolati tisztségviselőjének magyarázta el azt, amit aztán este Nindának is.

Tisztában volt vele, hogy az *Aulang Laip* nem kapcsolati hajó, itt nincsenek diplomatak, senki, akivel érdemben tárgyalhatna, és természetesen esélye sincsen, hogy a kapitánnyal találkozzon. De azt felelte, tisztában van vele, és neki jelenleg az a fő célja, hogy a Testvériségnél minél többfelé eljuttassa az információt. Különösképpen itt az *Aulang Laipon*, ahol Ninda él.

Mindenki pozitívan reagált, mégis másképpen. A két felnőtt megköszönte a tájékoztatást, megígérték, hogy igyekeznek tudatosítani a Testvériségben Szindoria békés szándékait, viszont kijelentették, hogy az a tény, hogy Szindoria emberi jogokat sértő tevékenysége során igyekszik elkerülni, hogy megsértse a Testvériség szuverenitását, nem változtat a tényen, hogy Szindoria emberi jogokat sértő tevékenységet folytat. A valós probléma ez, nem pedig az, hogy eközben nagy ritkán előfordul-e, hogy áthágják a Testvériség integritásának határait. Ha ilyesmi történik, azt a Testvériség úgyis megtorolja. Az ügyvivő kifejtette, hogy éppen ennek a megtorlásnak szeretné elejét venni, egyfelől azzal, hogy felvilágosító kampányt kezdett a szindoriai rendfenntartók körében, másfelől azzal, hogy megpróbálja a Testvériséghez eljuttatni üzenetét. A tisztségviselők megköszönték és ismételten megígérték, hogy ami őket illeti, erőfeszítése nem marad eredménytelen, ugyanakkor a problémának ez csak a kisebbik része.

Ez volt tegnap. Ma délelőtt aztán felhívta Kerni dzsavan, egy kedves arcú, középkorú hölgy, aki felkérte, hogy ő is juttasson el egy üzenetet kormányának. A Testvériség vezetői nyolc galaktikus szabványévvvel ezelőtt egy jegyzéket küldtek a szindor kormányának, melyben kijelentették, hogy Szindoriának fel kell hagynia jogtipró politikájával, különben a Testvériség korlátozni fogja üzleti kapcsolatait a Szövetséggel. Ez a jegyzék tíz galaktikus szabványévet szabott határidőül, amiből már nem egészen kettő maradt. Kerni közölte, hogy készül egy újabb jegyzék, ami súlyosabb következményeket fog kilátásba helyezni. Ámmaït csak annyit tudott felelni, hogy tájékoztatja erről kormányát.

Természetesen nem állt szándékában ezeket a dolgokat elmondani Nindának. Ez politika, felnőtt problémák, ezek nem tartoznak a gyerekekre. De persze Ninda könnyedén kiolvasott mindent az elméjéből, amikor találkoztak a suárban – ezúttal a Siollíhu étteremben. Néhány matit beszélgettek, aztán megjött Szinensi, akivel persze egyszerre végeztek az iskolában, de neki még beszélnie kellett Rongamival, akinek családi elfoglaltsága van, nem jöhet velük. Aztán eljöttek a dokkba

megnézni Ámmaít hajóját. Kívülről egészen olyan volt, mint azok a kishajók, amiket Ninda néha látott, amikor elment a luakeáni kikötőbe. Kecses, hosszúkás, áramvonalas formák, két lapos szárny, az alján csúszótalpak, hátul függőleges kormánylapát. Ezt a hajót légköri és űrbeli közlekedésre egyaránt szánták. A szúnik szögletes, minden külső szépséget nélkülöző hajóihoz képest ez kimondottan szép volt. De persze azok sokkal nagyobbak is; a szúniknak az otthonosság sokkal fontosabb.

Bár ahogy körülnézett ezen a kishajón, Ninda azt állapította meg, hogy ez is igazán otthonos, a kicsiségével együtt. Egy vagy két személynek nagyon kényelmes lehet.

– Ti nyilván tágasabb terekhez vagytok szokva az *Aulang Laipon* – intett körbe Ámmaít. – Ez a hajó igazából nem szolgál tartós lakhatásra, csak arra, amit a neve is mond: futárhajó. Kicsi, gyorsjáratú és könnyen leszáll bárhol, másik hajó dokkjában vagy világok felszínén. Aztán általában keresünk egy szállodát. Akinek ilyen hajót kiutálnak, az meg is tudja fizetni.

– Kié ez a hajó? – kérdezte Szinensi.

– A szindor külügyminisztériumé. Foglalatok helyet.

– Nem lesz abból gond, hogy Ninda idejött? – ráncolta Szinensi a homlokát.

– Nem jött ide – mosolygott Ámmaít. – A minisztériumra semmi sem tartozik azon kívül, hogy milyen eredménnyel zárom a tárgyalásaimat. Hogy kit látok vendégül, ahhoz nincs közük. Amúgy is hiába vagyunk az ő hajójukon, ez még mindig a Testvériség felségterülete, mert egy hajódokkban vagyunk. Amikor bedokkoltam, a hajóm belseje elveszítette szindor önállóságát, és szúni terület lett. Bolond dolog, de így van a csillagközi jogban, és megvan az értelme. Vannak hajók, amiknek a dokkterében elférnek akkora hajók is, amik maguk is tudnak hajókat szállítani, sőt még azok is szállíthatnak hajókat. Ha nem rögzítenék egységesen, hogy a legkülső hajón belül minden járműnek megszűnnek a saját felségjogai, se vége, se hossza nem lenne a vitáknak. No de eleget jogászokdtunk, nem ezért hívtalak ide benneteket.

Leengedte a mennyezet alá akasztott térfestményt és egy asztalkára tette a szoba közepén.

– Hát ilyen egy térfestmény, és ezt az alkotást ihletted te, Ninda.

Úgy érezte, soha nem fogja elfelejteni azt a pillantást, amivel ez a gyerek arra a festményre nézett. Mintha egyszerre látta volna minden irányból... mintha egyszerre látta volna a külsejét és a belsejét.

És így is volt. Ninda azonnal átlátta az egészet, egyetlen egységként és részeiben is, és látta Ámmaít lényének megtestesülését a műben.

Azt nem tudta megítélni, hogy művészileg milyen munka. De az benne volt, hogy Ámmaít milyennek látja őt. A belső rész az igazi lényeg, a szívárványszínű, áttekinthetetlenül bonyolult szövevény, ami azonban elrejtőzik a fekete kalitka alatt – csak kis ablakokon bukkan elő, s még szerencse, hogy a kalitka áttetsző, különben egyáltalán nem látszana.

Bólintott. Értette az üzenetet.

– Én is értem – mondta Szinensi gondolatnyelven. Tisztán vették egymás gondolatait, a hullám zavartalanul működött, pedig hat kiritől elválasztotta őket a hajófal és a dokktér belső fala. De ŸŸ velük volt, Szinensi vállán üldögélt és mindent közvetített.

Mindketten tisztán meg tudták ítélni Ámmaít jellemét és lelkivilágát. Ez az ember csak néhány derkit töltött Nindával, de máris úgy érez iránta, mintha évek óta barátok lennének. És ami ennél sokkal fontosabb: bár a lelki érzékelés képessége tökéletesen hiányzik belőle, van emberismerete, és máris többet tud Nindáról, mint sokan a hajón, akikkel félnapokat volt együtt a janníhaumban.

84.

nc-28 futárhajó 2

„Akkoriban még nem ismertem azt a szót, hogy társadalmi szakadék – de Ámmaítal az volt közöttünk, amíg Szindorián éltem. Ott soha nem találkoztunk volna, és végképp nem lehettünk volna barátok. Az Aulang Laipon azonban azok voltunk, akik valójában: két ember.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
985. sómir*

Ámmaít térfestménye tisztán kifejezte az egyéniségét. Magas fokú empata volt, bár a lelki érzékelésnek nyoma sem volt benne, de elérte az empátia képesség nélkül elérhető legmagasabb fokát. Ahogy egyetlen együtt töltött este után megragadta és ábrázolni tudta Ninda lényének azt a sokszínű bonyolultságát és furcsa zárkózottságát, amit később könyvtárnyi szakirodalom tanulmányozott – de Ninda később őt nevezte az első Ninda-szakértőnek –, azzal Ninda és Szinensi tapasztalt emberismeretének akkor is mindent elárult volna önmagáról, ha nem hallgatják le az elméjét.

A másik három festmény, amiket idefelé alkotott, csillagászati tárgyú volt.

– Mindig ilyeneket szoktam csinálni, amikor az űrben vagyok – magyarázta Ámmaít, és megkereste a felvételeket azokról a csillagködökről, amiket lefestett. De a festmények alig hasonlítottak. Persze, állapították meg magukban, hiszen nem a ködöket festette meg, hanem a saját pillanatnyi hangulatát, aminek a kinti látvány csak mellékes részlete volt, inkább csak ürügy arra, hogy fessen.

A Nindáról készített képet neki ajándékozta.

– Mi van ide írva? – kérdezte Ninda, s a festmény alján levő táblácskára mutatott. – A te neved?

– Nem, a tiéd. N-I-N-D-A – mutatta Ámmaít.

- Láttam már ilyen betűket – méregette Ninda a feliratot.
- Otthon, gondolom.
- Dehogy! Szindorián.

A válasz annyira gondolkodás nélkül, automatikusan jött, hogy Ámmaít egy pillanatig csak dermedten nézett rá. Aztán gyorsan korigálta az arc kifejezését. Nem szabad olyasmit felelnie, hogy „de hiszen ott születél és ott éltél pár nappal ez előttig”, mert ennek a gyerek is tökéletesen tudatában van, de a legkevésbé sem érdekli. Neki Szindoria soha nem volt az otthona, és amióta *van* otthona, amióta tudja, milyen az, ha valakinek otthona van, azóta tisztában is van a ténnyel, hogy Szindorián ő nem volt otthon. Az csak egy hely, ahol tartózkodott, mert nem tudott máshová menni.

– Ilyen betűket máshol is láthatsz – felelte gyorsan, megjegyzés nélkül hagyva ezt a kérdést. – Sokfelé, sok nyelvhez használják ezt az ábécét. Bár a szúni nyelvnek történetesen saját írása van.

Ninda még a feliratot tanulmányozta.

– Elég bonyolult betűk. Ez a háromszögletű egymagában az A? Valaki mutatta nekem egyszer.

– Igen.

– És az én nevemet hogy írják? – kérdezte Szinensi, mert addigra ők megbeszéltek egymással, hogy Ámmaít zavarban van, és könnyíteni kell a helyzetén. – Azt, hogy Szinensi?

A férfi a fali képernyőhöz lépett és ráírta: SINENSI.

– Szindor helyesírással ez lenne, bár így egyetlen szindor sem írná le.

– Hogyhogy?

– A zenei hangsúlyok miatt. Mi mindenhová hangsúlyjeleket teszünk. Igazi szindor helyesírással... valami ilyesmi lenne... – s felírta az előző alá: SÿYNËNSÿ. S ki is mondta szindor kiejtésben, Ninda pedig bólogatott.

– Aha... vivivivi... énekelve beszéltek – derült Szinensi. – Nálunk mindenki jókat mulat rajta.

– Tudom – nevetett Ámmaít –, máshol is. Pedig sokfelé beszélnek ám énekelve. Sok nyelv van a Galaxisban, és a maga módján mind furcsa.

– Sokfelé jártál, gondolom.

– Hát jó pár világon megfordultam, de lehet, hogy kevesebben, mint te. Persze én semmit sem tudok a hajótok útvonaláról, csak ezt az egy szakaszt ismerem, Szindoriától idáig. Ami engem illet, a szabadságom alatt utazgatni szoktam, és egyszer eljutottam egészen a Hÿndrÿwÿt vidékéig... sajnos nem tudom a szúni nevét. Kétszer olyan messze van Szindoriától, mint most vagyunk, de az ellenkező irányban. Diplomáciai kiküldetésben sokat voltam, de mindig csak a szomszédos államok valamelyikében. Ez eddig a legtávolabbi kiküldetésem.

– Nem tudtam, hogy téged úgy küldtek ide – mondta Ninda.

– Én küldtem saját magamat. Végül is szolgálati okból jöttem. Barátságos fogadtatásra számítottam persze, de arra, hogy itt igazi barátot találjak, arra nem. De

nagyon örülök neki, és szeretnék legközelebb úgy jönni ide, hogy nincsen hivatalos dolgom, hanem a barátomat látogatom meg. S természetesen én is szívesen látlak benneteket, ha legközelebb nálunk jár az *Aulang Laip*.

– Partra szállhat Ninda Szindorián? – kérdezte Szinensi némi gyanakvással a hangjában.

– Hát a veszély, hogy valahol van még abból az elfogatóparancsból, éppen Szindorián a legkisebb. Ott mindent tűvé tettem utána. A Szövetség többi világán is ráállítottam a hivatalnokokat, áttúrtam a körözési listákat meg a különféle archívumokat is, úgyhogy elvileg ott sem lehet már belőle. Külföldön azonban ehhez nincs hatalmam, csak annyit tehetek, hogy szépen megkérem őket, ezért ott valamivel nagyobb a kockázat. Mindazonáltal ha bárhol a Galaxisban Nindát bármiféle hatósági személy zaklatja, azonnal hívjatok föl. Ninda tudja a kódot, meg odaadtam egy tisztségviselőnek is, aki eltette valamilyen nyilvántartásba. Azt nem tudom garantálni, hogy ha ez Szindorián kívül történik, akkor bármit tehetek – persze a titeitek ügyis közbelépnek –, de ha szindor állami alkalmazott csak egy ujjal is hozzáér, azt lecsukatom. Ezt viszont garantálom. Bárkihez a Testvériségből.

– Hát – mondta Szinensi – a mieink csakugyan közbelépnek, ha efféle történik. Nem hiszem, hogy bárhol a Galaxisban csak egy szüni is letartóztatásban lenne.

– Biztos, hogy nincs. Én mindmáig nem tudom, kik és milyen rendszerben vezetik a ti úrbeli államotokat, de ilyet soha nem tűrnének el, már a precedens miatt sem. Nálunk a külügyben már szólásmondásként hivatkoznak erre. Eltökélt, mint a Testvériség. Kérlelhetetlen, mint a Testvériség. Ilyeneket mondanak. És persze pizszokul irigyeljük a ti külügyeseiteket, mert nekik sokkal egyszerűbb dolguk van. Legalábbis az ilyen típusú ügyekben. Nekünk már eleve ki van adva, hogy ilyesmikben ne vitatkozzunk a szünikkel, mert úgyis az lesz, amit ők akarnak. Ha ezt ráadásul be is tartanák, az én életem sokkal könnyebb lenne – aminek örülnék, viszont akkor nem lett volna okom idejönni és nem ismerkedtünk volna meg. No de nem azért jöttetek, hogy panasznapot tartsak nektek. Szinensi, én arra gondoltam, hogy a három közül neked ez mutatna legjobban a szobádban.

S az egyik térfestményre mutatott, ami egy kerek, fekete talapzat fölött szinte lebegő – átlátszó, vékony pálcákon álló – alakzat volt, a sárga és a vörös mindenféle árnyalataiban játszó forma, ami szupernóva-robbanásra hasonlított, illetve nyilván az is volt, de ugyanakkor ahogy kifelé áramlott a csillagközi gáz és por, amit ábrázolt, egy része sárga-narancs-vörös-bíbor lapokká tömörült, amik virágszirmokhoz hasonlóan hajlottak bonyolult ívekbe és fogták körbe a fehér-sárga-narancsszínű központi régiót. Helyenként csillagok vagy gömbhalmazok pöttyöztek, de ezek is hasonlítottak egy virág apró jellegzetességeire. Az egész alkotás kissé áttetsző műanyagból készült, így a néző szemszögéből hátrébb levő formák is látszottak, összeolvadva az elől levőkkel, és a sok ezernyi apró részlet áttekinthetetlen labirintust alkotott.

– Ez megint talált – mondta Ninda gondolati nyelven.

– Honnan tudta?... – ámult Szinensi.
– Empátia.
– De hát ez gyönyörű – szólalt meg Szinensi fennhangon. – Ezt nekem akarod adni?
– Hát persze, ha elfogadod. Nem nehéz és gyakorlatilag törhetetlen, de majd hívok automatákat a szállításukhoz; én nem vihetem el hozzátok.
Ninda mosolygott. A dzserangok képtelenek öt matit úgy beszélni velük, hogy legalább háromszor ne utaljanak a Testvériség elzárkózására.

85.

nc-29 irányváltás

„Ha egy hajó útvonalat változtat húszezer utassal a fedélzetén, az önmagában elég, hogy bekerüljön a Galaktikus Hírekbe.”

*Ílgszaumi,
Galaktikus Hírek,
43611. famut lilgamíszan*

Bármilyen ritkán fordult elő, hogy a Testvériség egyik hajója egyszer csak útvonalat változtatott – ha Ninda és Szinensi nem járt volna éppen ekkor Ámmaítnál a suárban, talán tudomást sem szereztek volna az egésztől, vagy csak véletlenül, valakitől, aki értesült róla. Bár a Galaktikus Hírekben elhangzott, de a szúnikat egyáltalán nem érdekelte, hogy merre járnak a Galaxisban.

Az utasokat azonban nagyon is érdekelte, és mind egy szálíg értesítették őket róla. Ámmaít kabint ugyan nem rendelt, de a dokktérben a helyet lefoglalta napi kétezer palanért. Ezért megszólalt a suagja. Elővette, bekapcsolta. Női arc nézett rá.

– Sajnálattal értesítjük kedves utasainkat, hogy a Sídi Köztársaságban válságosra fordult a politikai konfliktus. A hajó biztonsága érdekében a kapitány úgy döntött, hogy nem szállunk le Hetkilen, és Sídi egyetlen más világán sem. Haladéktalanul irányt változtatunk, következő állomásunk Tuolré lesz. A továbbiakban a Szúnahaum Testvériség hajói nem érintik Sídi területét és nem szállnak le egyetlen világán sem, amíg Sídiben nem rendeződik a helyzet és a kormányzat garanciát nem vállal hajóink és utasaink biztonságát illetően. Hajóidő szerint holnap délután fogunk kilépni Sídi területéről. Az előre megváltott jegyek ugyanakkora távolságra érvényesek az új útvonalon is. Köszönjük a megértést.

– Nahát – mondta Ámmaít. – Azt hiszem, ilyesmi most fordul elő másodszor vagy harmadszor, ameddig én vissza tudok emlékezni.

Egy pillanatig nem tudta mire vélni a két gyerek udvarias bólintását, aztán megértette. Ezeket egyáltalán nem érdekli. És nem azért, mert gyerekek, mit bánják

ők a politikát. A hajó útvonala sem érdekli őket. Ők ott élnek a mindenki más elől elzárt hajórészben, alighanem sok tízezren, abból kiindulva, hogy mennyien laknak a szísisiben, és lehet vagy tíz szint a fejük fölött – nekik édesmindegy, hogy mi történik Sídi vagy akár Szindoria világain. Az is, hogy merre utaznak.

– Megint jól vizsgázott empátiából – állapította meg Ninda gondolatnyelven. Hiszen ők ezt a gondolatát is érzékelték a férfinak.

– Hát persze – felelte Szinensi vidáman, bár az arcán ez nem látszott. – Van benne valami, amitől hasonlít ránk, bár lehallgatni nem tud. De azért én már hű maradok Rongamihoz.

Ninda képtelen volt megállni nevetés nélkül. Ezzel eléggé meglepte Ámmaítot, aki egy pillanatig azt hitte, az ő szavain nevet – aztán rájött, hogy nem. A lányok gyakran nevetik el magukat olyan gondolatokon, amiket a férfiak követni sem tudnak. Az persze soha föl sem merült volna benne, hogy ezek ketten gondolatátvitellel beszélgetnek. Pedig mostanra olyan könnyedséggel csinálták, mintha Szinensi is kiskora óta gyakorolta volna. Egy hetessel ezelőtt derült ki, hogy Szinensi reagál a kirik hullámaira, s azóta mindennap ezzel kísérleteztek. Egész nap.

– Neked ez nem jelent valami tennivalót? – kérdezte Szinensi Ámmaíttól.

– Látod, ez jó kérdés. Pillanatnyilag nem tudom. Én kértem, hogy csak ezzel az üggyel foglalkozhassak, de persze ha adódik valami, amit kifejezetten itt kell elintézni, akkor az otthoniak ideszólhatnak. Azalatt, amíg ennek a hajónak a kapitánya meghozta ezt a döntést – nyilván tanácskoznia kellett politikai szakemberrel, gazdasággal, és a többi –, szóval amíg ő ezt a döntést meghozta, otthon az én főnökeim is tanácskozhattak és hozhattak döntéseket. De nincs kizárva, hogy a szokásos, csillagközi kommunikációs eljárást elegendőnek tartják, és rám nem tartanak igényt.

Egyelőre nem kapott üzenetet otthonról. Beszélgettek tovább, főleg Szindoriáról meg mindenféle világokról meséltek Nindának, ahol már jártak, és a sídi konfliktus ki is ment a fejükből. 960-kor Szinensi elköszönt, várja a család, ők ilyenkor vacsoráznak, de reméli, hogy látják még egymást. Nindától nem köszönt el, hiszen szúni volt, aki csak rendkívüli esetben használ üdvözléseket – kivéve a gyerekeknek fenntartott „jangaut” köszönést, de azt is csak az iskolában.

Ninda éjjel 100-ig maradt, és azzal búcsúzott, hogy ő is reméli, hogy találkoznak még.

– Én is remélem – felelte Ámmaít. – Meg hát persze tudunk hiperfonálni. Ha pedig a hajód szindor vidéken jár megint, akkor odarepülök, ahol leszállsz, és azt garantálom, hogy az én jelenlétemben semmiféle ervés nem zaklathat.

– Miért – nevetett Ninda –, rád lesz írva, hogy ki vagy?

– Ezt most pontosan eltaláltad. Mert van nekem hivatali jelvényem is. Nagyon ritkán veszem elő, az igaz, de akkor majd kitűzöm ide a mellemlre, és az ervések nem kergetni fognak téged, hanem tisztelegnek neked és szélesre tárják előtted a Zöld Ház kapuját.

Amikor aztán búcsút vettek egymástól, Ámmaít a kezét nyújtotta neki. Ninda kicsit zavartan nyújtotta a sajátját – mégiscsak egy nagyon magas rangú ember –, de Ámmaít a másik kezével fogta meg, és a karját, nem a kezét, aztán gyengéden magához ölelte.

Nindának elakadt a szava. Még soha senki nem ölelte meg. S aki ezt elsőként megtette, az az az ember volt, akitől ezt a legkevésbé várhatta volna – ha azt az életet élné, amit nemrég otthagyt.

Magára maradva az ügyvivő először is elolvasott mindent a sídi politikai helyzetéről, de közben kiment a suárba, akart még enni egy igazi szúni ételt, mielőtt hazaindul. Somgélévest evett meg aupant, jól átsütve, imdzsingombóccal, vegyes zöldségmártással. Aztán hazament a hajójára, kijelentkezett a dokktérből, kifizette a számláját és elindult. Beállította az útirányt és aludt egyet. Fölkelve lezuhanyozott, megreggelizett és leült elolvasni az üzeneteit. A mennyiségük átlagos volt: tizenhét darab. A tartalmuk viszont erős fejkavarásra készítette, és arra, hogy lekérje a sídi napilapokat.

Időbe telt az egymásnak válaszoló, egymásra hivatkozó cikkek szövevényéből kialakítani a képet.

Hét nappal ezelőtt egy Sumarnen Karri nevű ember, az elűzött Ámszand elnök egyik magas rangú tanácsadója politikai menedékjogot kért és feltehetően kapott is az *Aulang Laipon*. Ez a hír nem lepte meg Ámmaítot, ilyen sokszor előfordult már, sídi és szindor hajók is adtak már menedékjogot máshonnan jövőknek, alighanem a Galaxis összes államában előfordult már. Csakhogy egy lapértesülés szerint ezen a hajón utazik egy Szindoriáról szökött *állítólagos* fiatalkorú bűnöző is, akiről a lapnak csak annyit sikerült megtudnia, hogy a Ninda nevet használja – ez nem szindor név, tehát csak álnév lehet –, és bár nem lehet tudni, hogy Karri mit beszélt Nindával, aki kétségtelenül szindor kém vagy ügynök, de nyilvánvaló a következtetés, hogy...

A nyilvánvaló részt többször is elolvasta, hogy valamennyit felfogjon belőle, de tökéletes zagyvaság volt az egész. Karri és a szindorok az új sídi kormányzat ellen szövetkeznek, és ebben a Testvériség segédkezet nyújt.

Erre a mesére azóta az összes sídi napilap válaszolt, a válaszokra ellenválaszok születtek, nagyrészt ostobaságokkal tele azok is.

Ámmaít nagyot sóhajtott és írt egy rövid közleményt, amiben csak annyit mondott, hogy nem fog csodálkozni, ha a Testvériség a Sídivel való kereskedelmi kapcsolatok felélesztésének feltételéül szabja az összes újságíró kiadatását, aki azt a szúni gyereket megrágalmazta.

Ellátta hivatalos aláírásával és elküldte az összes lapnak, ami részt vett a botránykeltésben.

ndg

„Miért az a címe, hogy *Az Első Szian*? Miért, mi más lehetne a címe?”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
bevezető*

A GALAXIS

nd-1 Tuolré

„Minden világnak más a szépsége.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Tuolré
Aulang Laip
43611. nodzsat liktuharan
850

Ninda tünődve szemlélte a felhőket, és közben ÝÝ fülecskéjét vakargatta. A tuolréi felhők egészen mások voltak, mint a szindoriaiak. Ott legtöbbször alig volt felhő az égen, ha néha mégis, akkor egykettőre eloszlott vagy eső gyanánt lehullott. Itt az egész eget elborították, és mégis napfényes volt az idő. Tuolré napjának erősebb a fénye, mint Szindoriáé, átsüt a felhőkön. Ez a világ lakhatatlan lenne felhők nélkül, kibíratatlan forróság lenne a felszínén.

Így kellemes meleg volt, fürdésre való idő. Ninda egyelőre nem fürödhetett, Ilkuringi megtiltotta, amíg nem tud úszni. De Szisszugi előbb jelentkezett, ezért először őt tanítja meg, aztán Nindát. Nem mintha nem lennének éppen elegen a közelben, akik meg tudják tanítani, de hát ha Ilkuringit kérte meg, akkor megvárja. Rengeteg idejük van, négy napig állomásoznak itt, és amikor a hajón este van, vagyis véget ért az iskola, akkor idekint fényes nappal várja őket.

Aungir nélkül jöttek. Ninda háta mögött, alig száz riginre a tóparttól, a városból kivezető sétaút végén tornyosult az *Aulang Laip*, mint egy hegy. Egyszerűen ide-stáltak. Sokan jöttek a hajóról, több százan.

A tó körül sok helybeli és turista is töltötte az idejét, Ninda is gyakran kapott kíváncsi pillantásokat, mert a szúnik hosszú pihenőmatracán hevert, de szőke haja és halványrózsaszín bőre volt. Nem ilyenek ismerték a szúnikat. Néha megszólította valaki, többféle nyelven is próbálkoztak, de nem volt közte olyan, amit megértett volna, a suagjával meg nem volt kedve bíbelődni. Nyomogassák őket, ha fontos nekik.

Az egyik végül megtette.

– Lakkan temi taende? – állt meg fölötte. Ninda fölpillantott. Magas srác volt, száznegyven-százötven éves, ő is szőke. Aztán hogy nem kapott választ, elővett egy suagot és megismételte a kérdést.

– A hajóról jöttél? – mondta a készülék szúni nyelven.

Ninda bólintott.

– Te is szúni vagy?

Ninda bólintott.

– Nem nézel ki szúninak. Itt Tuolrén sok az ilyen világos bőrű, világos hajú, de a szúniknál nem.

Ninda vállat vont, felőle gondoljon a fiú, amit akar.

– Én Hemdéről jöttem. Kicsi, unalmas világ, nem messze innen. A te világod melyik?

Ninda fölnézett rá, hunyorgás nélkül az erős szórt fényben.

– Te most interjút készítesz velem?

Ezzel a fiú nem tudott mihez kezdeni. Tanácstalanul vakargatta az orrát, aztán eloldalgott. Szinensi viszont éppen akkor sétált ki a vízből, oda Nindához.

– Hát ez? Miről beszélgettetek?

Ninda elmondta.

– És minek riasztottad el? Tetszettél neki, különben nem szólított volna meg. Ahogy messziről láttam, helyes fiú. Lett volna egy srácod.

Ninda vállat vont.

– Nem érdekelt. Különben is legalább száznegyven.

– Ó, odanézzenek, saját galaxisa van! Húsz év van köztetek, lehet, hogy ő a nagyapád! Szindorián hány év az, ami nálunk húsz?

– Egy se. Az... az hétszázhetvenhárom nap, vagyis tizenhárom lÿnt.

A hónapot kénytelen volt szindor nyelven mondani, mert a szúniknak nem volt rá szavuk.

– Vivivivi... tizenhárom micsoda?

– Lÿnt. Az évet tizennégy lÿntre osztjuk, amik hatvan napból állnak, így a teljes év nyolcszáznegyven nap.

– Fura. Szóval Szindorián egy év se lenne köztetek.

– Az ott elég soknak számít, és nem vagyunk Szindorián.

Szinensi lehuppant mellé a matraca.

– Csoda, hogy milyen gyorsan számolsz fejben, de azt még nem mondtad meg, mi baj volt a sráccal. Ezt a dumát az életkorral nem veszem be.

Élőszóval beszéltek, mert ŶŶ már félig elaludt, és ő volt az egyetlen kiri itt velük. A család beleegyezett, hogy magával vigye őt a hajón kívülre, de a lelkére kötötték, hogy vigyázzon rá és hozza vissza. Kirisegítség nélkül Szinensinek csak rövid ideig sikerült vennie Nindát, és nagyon megerőltető volt. Adni pedig egyáltalán nem tudott, legfeljebb Ninda tudta őt lehallgatni, de az nem volt ugyanaz.

– Semmilyen baj nem volt veled, de mi a sengirit akartam volna tőle?

– Amit általában a fiúktól akarunk. Hé, most akkor már nem is erről a fiúról kérdezlek, mert a következő mondatod az lesz, hogy mi három nap múlva elrepülünk, ő meg itt marad, hanem a mieinkről. Tetszel nekik. Én még nem tudok lehallgatni senkit, de elég rájuk nézni. Fogadok, hogy Soringup azért jött ki, hogy lásson téged meztelenül, mert amúgy neki az uszoda bőven elegendő.

– Ott is láthat meztelenül.

– Aha, másfél éve vagy a hajón, hányszor voltál uszodában?
– Egyszer... pár napja.
– Szép. Így nem sokat látnak belőled. Pedig a többi fiú is gyakran nézeget. Sokatlan vagy nekik a világos bőröddel és hajaddal, nem sok mászkál köztünk ilyen, főleg nem lány és pont korunkbeli. Ne mondd, hogy egyik se tetszik.

Ninda lebiggyesztette az ajkát.

– Akkor inkább egy lány? – kérdezte Szinensi kedvesen. – Saurangi pont említette, hogy kéne neki barátnő, és végül is ő is csak százötven.

– Hagyd már abba. Nem kell nekem senki.

– Vivivivi... de hát miért nem?

Szinensi őszintén meg volt döbbenve. Ninda tudta, hogy ha tehetné, már bebocsáttatást kérne az elméjébe, hogy a milliószer összetettebb, finomabban részletezett gondolati nyelven beszélhessenek. De nem tehetette: ŶŶ már mélyen aludt, sőtétszürkén, bebújva Ninda combja és a matrac hajlata közé. A többi kiritől pedig elválasztotta őket az *Aulang Laip* külső héja, akkor is, ha a suárkapuk nyitva voltak.

Ninda sóhajtott.

– Nézd, sien – kezdte. – Ha majd úgy érzem, hogy járnai szeretnék valakivel, te tudod meg elsőként. Megígérem. De most nincs bennem ilyen vágy... se fiúval, se lánnyal. Egyszerűen nem érdekel a dolog. Elhiszem, hogy szerinted száztizenkilenc évesen már itt az ideje, de nekem nem ettől függ.

Szinensi lassan bólintott.

– Értem. Jó. Figyelj csak...

– Mondd.

– Szindorián mi erre a szokás?

Ninda vállat vont.

– Egyáltalán nem érdekel, hogy Szindorián mi a szokás bármivel kapcsolatban. Semmi közöm Szindoriához, csak ott születtem. Én amúgy csak a csavargók szokásait ismerem, és náluk nincsen olyan, mint köztetek Rongamival... siehun, sem semmi hasonló. Náluk csak szex van. Erőszakkal, ha a gyengébbik nem hajlandó. Semmiben nem akarom követni a csavargók szokásait, soha többé.

Ekkor kiáltott Ilkurongi a vízből, ő pedig fölkel.

– Vigyázz ŶŶre, megyek, megtanulok úszni.

Szinensi nem szólt semmit. Elég hosszú ideig képtelen volt megszólalni. Csak ült, őrizte az alvó kirikölyköt és azon erőlködött, hogy ne gondoljon bele barátnője korábbi életébe – de nem sok sikerrel.

nd-2 piac

„Bármit, amit elveszítesz, talán pótolni tudsz, talán nem – kivéve az időt. Nem létezik arra mód, hogy az elveszített időt pótolni lehessen.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szíán,
326. sómir*

**Tuolré
Aulang Laip
43611. famut nendihilgan
890**

Állandó volt a zaj. Legalább százezer ember nyüzsgött az utcákon, amiket folyamatosan keringő, cserélődő, hajszálvékony vízréteg borított, különben elviselhetetlen lett volna a por. Százezer ember és beláthatatlan mennyiségű gép. Tilos volt zajt csapni. Tilos volt hangos járművet vagy egyéb gépet működtetni, fülhallgató nélkül zenét hallgatni, és még rengeteg minden volt tilos, ami zajjal járt. No meg persze tilos volt bizonyos cikkek adásvétele, a környezetszennyezés, a verekedés, és még egy sereg mindenféle. Aki megszegte valamelyik tilalmat, egykettőre összeakadt egy antrogós rendőrrel, aki kivitte a kerítésen túlra, ott letette, elvette a belépőjét, bírságot fizettetett vele, és új belépőt is kellett váltania, ha vissza akart jönni. Tuolrén szigorúan vették a rendet.

De százezer ember akkor is százezer ember. És ez csak a legszerényebb becslés. Lehettek ötször annyian is. Senki nem számolta. Ennyi ember mindenképpen zajt csinál.

Ninda maga is látott egy embert, aki pár lépésre tőle vitába keveredett egy árusal, és körülbelül öt szót mondhatott a szokásosnál hangosabban – Ninda nem értette, azt sem tudta, milyen nyelven beszéltek –, máris megállt a feje fölött egy rendőrségi antrogó, és a rendőr lenézett. Ez elég volt az embernek, hogy gyorsan a szájára tegye a kezét, és a vitát suttogva folytatták, mérhetetlen udvariassággal, nehogy indulatokat váltsanak ki egymásból.

Fendria megmondta, hogy a tuolréi Nagy Piac legalább annyira biztonságos, mint Szúnahaum. A rendőrök mindent látnak, bűnözés tehát nincs, nekik maguknak pedig eszük ágában sincs kellemetlenkedni.

Amikor kirit készült venni, Fendria azt mondta, a Galaxis minden világán mindent árulnak. Ez igaz volt a Nagy Piacra is. Ninda nagyvárosban nőtt föl, ahol volt kereskedelmi úrkikötő, suárkikötő, légivasúti pályaudvar, tengeri hajókikötő, több gyár, kereskedelmi és ipari negyed, no meg persze az ő köreiben egyáltalán nem ügyeltek olyasfélére, hogy csak legális árucikkkel üzleteljenek, ellenkezőleg –

de biztos volt benne, hogy Szindorián életében nem látott annyiféle árut, mint itt sétájuk első limlijében. A legkülönbözőbb módokon voltak kirakva. Sokan a kocsi-jukban tartottak mindent, s a nyitott hátsó vagy oldalsó ajtón lehetett megtekinteni a kínálatot, másoknak kisebb-nagyobb asztaluk volt, polcok, állványok. Csak úgy a földre nem volt szabad kirakni az árut, mint a luakeáni piacon, mert akadályozta volna a víz mozgását, meg persze át is ázott volna a holmi, hát nem is akarták.

Semmiféle rendszer nem volt az árusok elhelyezkedésében, nem is lehetett, mert a legtöbb árus mindenfélét árult, műszaki cikkeket, gyümölcsöt, ruhafélét vegyesen. Az első, akinél megálltak, kis bódét birtokolt, ami nem tűnt járműnek, alighanem állandóan itt van. A falak körben tele voltak rakva csecsebecsékkal, bent a mennyezetről is azok lógtak, s a bódében minden talpalatnyi helyet polcok töltöttek meg. De a falak külső oldalán is végig polcok voltak, rajtuk apróságokkal, s azokon még lógtak füzérekben. Az árus, egy ravasz képű tuolréi, aki két ágba fésülve hordta nagy szakállát, a bódé ajtaja mellett üldögélt, és eszébe nem jutott aggódni az áruja miatt, amit a vevők a bódében meg a bódé hátulján is úgy vehettek le a polcról, hogy ő nem látta. Szindorián képtelenség lett volna így elhelyezni az árut. Itt mindenhol kamerák voltak, de nem az árusok figyelték őket, hanem a piac saját biztonsági őrei valahol egy rejtett helyiségben. Innen senki nem lothat észrevétlenül.

Szétszéledtek, nézegették az árut. Ninda még a bejáratnál állt és egy ismeretlen rendeltetésű, hosszúkás, piros tárgyat tanulmányozott, amikor hátulról visszajött Ángsauri egy kis gömbbel, amit odaadott Nindának, hogy fogja meg, mert mindkét keze kellett a beszélgetéshez. Mindkét kezén karikát formált hüvelyk- és mutatóujjából, ezt a jelet Nindának már indulás előtt megmutatták, ezzel kell kezdeni mindig, ez a palan jele, ezzel jelzi, hogy szúni pénzben akar fizetni. Az árus mosolyogva bölintott és fölmutatta két kezét, az egyiket magasabbra tartva három ujjal, a másikat lejjebb, azon ötöt mutatott. Szóval harmincöt. Aztán karikát formált két ujjával ő is, a másik tenyerét pedig vízszintesen tartotta. Tehát tízezred.

Ángsauri tünődve nézegette a gömböt. Ninda is. Tuolrét ábrázolta, kis talapzata volt, szépen ki voltak rajta domborítva a hegyvidékek, kéklettek a nagy tavak – óceánok nincsenek Tuolrén –, a sarki jégsapkák fehéren világitottak. Fémről volt az egész, jó nehéz volt. Ángsauri gyűjtötte az ilyeneket, minden világon, ahol le szállt, vett egyet.

Már emelte a kezét, hogy válaszoljon, de Ninda megállította, s hátat fordított az árusnak, hogy az ne lássa az arcát. Ángsauri is elfordult a férfitől, Ninda mellé lépett.

– Szerinted mennyit ér ez?

– Ha harmincötöt kér érte, harmincért vidáman odaadja – felelte sűgva Ángsauri.

– Azt meghiszem, mert neki tizenötbe kerül.

– Micsoda?! Honnan veszed ezt?

Onnan vette, hogy amíg nézelődtek, kialakította a hullámot a tuolréivel, és kiri nélkül is könnyedén le tudta hallgatni.

– Tudom. Bízz bennem.

Ángsauri gondolkodott egy pillanatra, aztán visszafordult az áruhoz, közelebb lépett, és előrenyújtotta két öklét. A jobb keze volt lejjebb, azon kinyújtotta két ujját, de lefelé fordítva, vagyis nem kettő, hanem hét. Aztán a magasabban levő bal kezén kinyújtotta fölfelé a hüvelykujját.

A tuolréinek magasra ugrott a szemöldöke. Ninda tisztán elolvasta: „Honnan tudja ez a csitri, hogy én tizenötért veszem?!” Ángsaurira gondolt, nem Nindára, vagyis nem hallotta a beszélgetésüket, valószínűleg nem is ért szúniul. Kis habozás után dühösen előrelökte két ujját, alatta a csukott öklét. Húsz. Ángsauri bólintott. Elővette a suagját és nyomott rajta párat. A tuolréi legyőzötten odatartotta a magát. Az üzlet létrejött.

Ángsauri föltette a gömböt a kis teherhordóra, és továbbmentek. Ninda később vett egy kis palack kék folyadékot egy mozgóárustól, azt kortyolgatta, amikor észrevette a Testvériség hétágú csillagát egy asztalon. Közelebb ment. Egy táblán volt kitéve, egy sor egyéb jelvényvel együtt, amiket nem ismert.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte egy férfigang az asztal túloldaláról, szúni nyelven, bár erős akcentussal. Ninda rápillantott.

– Miért van itt kitéve a Testvériség jelvénye?

– Jelenti, hogy beszéljük szúni nyelvet – felelte a férfi udvariasan. Nyilván Ninda ruhájáról tudta, honnan jött. – Társammal értjük kilenc nyelvet összesen. Egyébként jöttünk Sidi ország Jamdzsaun világról.

Ninda mosolygott.

– Értem. Köszönöm. De – végigpillantott az asztalra kihelyezett kis tárgyakon – nem akarok játék úrhajót venni.

– Megbocsánat. Ezek nem játék úrhajók.

Ninda meglepve nézett végig a tárgyakon. Pontosan olyanok voltak, mint azok a kishajók, amiket sokszor látott a luakeáni kikötőben. Húsz darabot számolt meg, mindegyik másfajta. Zsúfoltságnak itt nyoma sem volt.

– Ezek igazi úrhajók. Csak modellek. Tudjuk megmutatni minden részleteket benne. Bódében van vetítős kép, szimulátor meg minden. Ha megkötünk üzletet, vevővel elmegyünk Tuolré kikötőbe és átvesz igazi úrhajót. Egy-két millió palan. Modell itt marad. Akarsz megnéz bármi típust? Csodálatos kényelmesek, jól mennek. Nem bővli. Hivatalos garancia érvényes fél Galaxisban. Megnézés ingyen van.

Ninda megcsóválta a fejét. Esze ágában sem volt bemenni a férfivel a bódéjába. Megköszönte a felvilágosítást és továbbállt. Kicsit később találkozott Rongami-val, elmesélte neki.

– Jaj, sien, de csillagpor vagy – nevetett a fiú. – A biztonságiak mindent látnak. Nincs az az örült, aki itt molesztálna vagy akármit. Pláne hogy szúni köntösben vagy. Nem érted, hogy senki sem mer ujjat húzni a Testvériséggel?

nd-3 vetítés

„Ha másokkal beszélgetsz, gazdagabb leszel. Világokat ismerhetsz meg minden egyes emberben. Ha olyanokkal találkozol, akik más kultúrából, más társadalomból jöttek, ők még inkább mások lesznek. Ne szalaszd el az alkalmat.”

Ninda:

*Kommentárok az Első Szíánhoz,
98. sómir*

De persze a legelső, amit Tuolrén csináltak, még a tavi fürdőzés, piaclátogatás, városnézés előtt, az volt, hogy kimentek Szinensivel és ŸŸvel egy erdőbe.

– Hét kirit hoztam a hajóra. Az iskolatársam, Szinensi a segítségükkel képes gondolati kapcsolatot teremteni velem, de másokkal nem.

Így szólt az üzenet, amit egy hegylanc és egy völgy másfélmillió fájának segítségével küldött el. Szinensi ott ült mellette a fa tövében, az ölében simogatta a kiskirit, és érzékelte, ahogy Ninda kinyitja a kaput, felépíti a hegyláncon és a völgyön messze túlnyúló, aztán fokozatosan Tuolré világának közel a felét elborító gigantikus építményt. A hangrobbanást ő sem hallotta, ahogy Ninda és a kirikölők sem. Számukra más léptékben telt az idő.

Nem volt idejük arra, hogy bármit beszéljenek, a kommunikáció szemvillanásnál is gyorsabban zajlik. Azonnal ott volt a válasz. Ninda kiemelte a hálóból, s mindketten nyomban teljes terjedelmében érzékelték.

– Jó hír. Meg akarom ismerni. Hamarosan útnak indulok felétek. Menjetek tovább a hajóval, megtalállak.

Ninda elvágta a központi szálát, s az építmény kiviharzott az ürbe.

Szinensi teljesen az élmény hatása alá került. Egész sor kérdést tett föl, amiket Ninda nem tudott megválaszolni; már benne is fölmerültek. Hogyan működik ez az egész? Hogy lehet Ninda képes pusztán az agyának erejével utasítani egy erdőt? Hogyan képes egy erdő a hálót felépíteni? Mitől van a hálónak struktúrája, antennák, pillérek, tartó- és feszítőszálak, amik mindegyike tisztán érzékelhető, miközben az egész csupán energiából van? Hogyan képes Ninda kommunikálni a hálóval? Hogyan tudja a háló a hipertérbe lőni az üzenetet? Hogyan találja meg az üzenet Lýt? A háló nincs is a Galaxis valamely pontja felé irányítva, s nem is lehet, hiszen legfeljebb annyit tudnak, hogy galaktikus léptékben Lýt nem lehet túl messze; ha elválásukkor felszállt volna egy hajóra, ami az ellenkező irányba tart Szindoriától, és azóta egyszer sem szállt le, akkor se lehetne messzebb pár száz ezer érangnál, de hát ezen a területen már több millió csillagrendszer van. Hogy képes Lýt válaszolni? Nem is sejtheti előre, hogy mikor kap üzenetet, és nem tarthat állandóan egy erdő közelében.

– Én is föl tettem már ezeket a kérdéseket magamnak – mondta Ninda, s tünődve lenézett a Piramis oldalán. Gondolati nyelven beszélgettek. Szinensi most nem köntöst vett, hanem blúzt és nadrágot, és Ő ott ült a blúza mellzsebében. Érdeklődve szemlélte a süteményt, amit ők ettek, de semmi ilyesmit nem volt hajlandó megkóstolni, csak megszaglászta és egy olyan érzelmi jelet sugárzott, ami elutasító volt, mégis pozitív. Neki is megvolt a nyalánsága, egy helybeli növény vastag, zöld szárából hoztak neki egy csomót.

– Van több is – mondta Szinensi. – Hogyan tudod lehallgatni az embereket? Talán javun-tuekan van a fejedben? Az a legfejlettebb agyvizsgáló műszer. De gondolatokat azzal se lehet olvasni. Érzelmeket se. Agyhullámokat lehet, de azokból nem kapsz választ. Lyy mégis megtiltotta, hogy megnézzék az agyhullámmaidat. Miért? Mit látott volna az orvos? Én miért nem tudok lehallgatni senkit? Miközben valamiféle gondolatközlő képességem nekem is van, hiszen mi ketten *beszélgetni* tudunk egymással, amit másokkal te sem tudsz.

– Azt hiszem, tudok valami mást is – felelte Ninda „halkan”, amennyire a gondolati beszélgetésben ennek a kifejezésnek értelme van. – Már egy ideje töröm rajta a fejemet. Hunyd le a szemed és nézz az elmémbe. Ne szólj semmit, csak várj.

Szinensi lehunyta a szemét és Ninda elméje felé irányította lelki pillantását. Nem látott semmit.

Még mindig nem.

Aztán a sötétségben valami forma kezdett kibontakozni. Egy kis pont, ami növekedni és fényesedni kezdett, aztán valami felismerhetetlen alakot öltött, miközben feléje rohant, és egy pillanat alatt kirepült a képből. De középen már ott volt egy másik. Az is közeledett. Mintha úrhajóval száguldana aszteroidák között. Szinensi várt. Tudta, hogy Ninda kísérletezik valamivel.

A külvilág mindkettejük számára megszűnt létezni. Nem messze tőlük, a Tuolre Piramis kilencedik szintjén a belső folyosókon haladó légikocsik lassítottak, aztán leálltak és leereszkedtek a padlóra. Az étteremben, ahol ettek, megálltak a konyhagépek. A közelükben ülő vendégeknek kikapcsolt a suagjuk, ahogy nekik, Nindának és Szinensinek is. De csak azok vették észre, akik éppen használni akarták.

Több alakatlan forma repült ki a képből, aztán az egyik lassabban közeledett, és megállt, amikor Szinensi lelki látómezejének nagy részét betöltötte. Szürke folt, értelmetlen, elnagyolt formákkal. Aztán kezdett átrendeződni, mintha Ninda valami ismeretlen rajztechnikával átfestene a képet. Színesedett és finomodott. Ez egy arc, gondolta Szinensi önkéntelenül, és abban a pillanatban a kép kitisztult, és egy arc nézett rá. Hiányzott róla minden egyéni jelleg, nem lehetett megmondani a korát vagy a nemét, de egy emberi arc. Rezzentelenül, mozdulatlanul állt Szinensi előtt.

Az egész kilencedik szinten és alattuk, a nyolcadikon az egyik folyosószakaszon leállt a légkondicionálás.

Az arc megmozdult. Két értelmetlen grimaszt vágott, aztán az egész kép szétfoszlott.

– Nem bírom tovább – zihálta Ninda. Szinensi kinyitotta a szemét. Ninda holtfáradtan, csapzottan ült vele szemben, kapkodta a levegőt, mészfehér volt az arca.

– Sien, jól vagy?! – hajolt előre Szinensi, hogy megfogja barátnője kezét, és egy pillanatra érezte, hogy sűrű, intenzív mentális erőterbe hajol. Aztán az egy sóhaj-szerű, halk mentális hanggal szétfoszlott, és mocorgást érzett a mellén. Lepillantott. ÝÝ kimászott a mellzsebből, leugrott az asztal közepére és mohón falni kezdett egy növényszárat.

Ugyanekkor a Tuolré Piramisban mindenhol helyreállt az energiaszolgáltatás. Az emberek értetlenül néztek egymásra és hívogatták az energiaszolgáltatót meg a szerelőket.

– Semmi bajom – fújtatott Ninda –, mindjárt elmúlik. Csak nagyon nehéz volt. Majd gyakoroljuk... és könnyebb lesz.

– Mi volt ez?

– Kísérlet...

– Azt láttam... – Szinensi megint lenézett a kirire. Ő is kimerültnek látszott, egészen sötétszürke volt, de ahogy hersegeve falta a szárat, lassan kezdett a bundája világosodni és enyhén zöldülni. – Ezt... ő csinálta?

Ninda bólintott.

– Nagyon sok energia kellett hozzá, és ő közvetítette. Később már nem lesz szükség ennyire. Ha már kitanultam a módját.

– De mit akarsz elérni ezzel?

– Nem tudom. Úgy éreztem, hogy át tudok adni neked egy képet, és te venni tudod. Még bármire jó lehet egy ilyen képesség.

A szár eltűnt, ÝÝ hozzálátott a következőhöz. Szinensi a suagjáért nyúlt és rendelt egy tál gyümölcsöt.

nd-4 adó

„Ő is apránként ismerte meg az életet, mint minden gyerek. Beutazta a Galaxist, iskolába járt velem együtt. Most, felnőtt korunkban is ugyanúgy élünk, mint mindenki más. Ez az ő titka. Nem különbözik senkitől. Ettől más.”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
80. sómir

Aulang Laip
43611. higit dzsorehan
450

A kis üvegkorong akkora volt, mint Ninda két tenyere. Kis, színes virágok sorakoztak benne koncentrikus körökben, minden körben két-háromféle minta változott. A virágok mindegyike maga is nagyon bonyolult volt, több réteg különböző színű sziromból álltak. Az egész közepén egy nagyobb, hasonlóképpen összetett virág. A gyerekek az asztalka köré gyűltek, úgy szemlélték.

– Persze bármilyen tárgyat választhattam volna – mondta Fendria –, de ez tetzetős, és mindössze kétféle anyagból áll. A készítési folyamata sem bonyolult, legalábbis abból a szempontból, amiről beszélni készülök. Ez természetesen szúni alkotás, Jarridómi műve. De ilyeneket, bár némileg más stílusban, máshol is készítenek. Szeretném áttekinteni veletek egy ilyen üvegtárgy készítését pénzügyi szempontból.

Az iskolások a korongban gyönyörködtek, de figyeltek.

– A galaktikus gazdasági felméréseken a Testvériség az első, vagyis leggazdagabb negyedrésznek a közepén vagy a végén szokott elhelyezkedni. Más szóval ha a leggazdagabb államok száz pontot kapnak, a legszegényebbek pedig nullát, akkor a Testvériség hetvenöt-nyolcvan körül. Természetesen ezeket a felméréseket dzserang szakemberek készítik a saját szempontjaik szerint, és mindig feltűntetik, hogy a Testvériségre vonatkozó adatok csak becslések, mert a lélekszámunkról csak különböző demográfiai alapú találgatásaik vannak, például annak alapján, hogy szerintük hány hajónk van és azok hány embert tudnak eltartani, és hasonlók.

– Szerintük hány hajónk van? – kérdezte Linkori.

– Általában száz-kétszázezerre teszik a számukat, ami nem rossz tipp, hiszen a helyes szám százötvenezer körül van. Viszont a hajónkénti lélekszámot nagyon túlbecsülik, egy akkora hajóra, mint ez, százezer lakost szoktak mondani, ami ötszöröse a valóságosnak. Sejtelmük sincs róla, hogy mennyi helyet tartunk fenn közösségi célra, ők sokkal kevesebbet szoktak a hasonló létesítményekben. A szo-

ciológusok között külön tudományággá fejlődött a Testvériség népességének meghatározása, de persze nem boldogulnak vele, hiszen a Felhőről sejtelmük sincs. Márpedig a gazdasági számításaik azon alapulnak, hogy a megtermelt vagyont elosztják a népességgel, és így kijön, hogy egy ember átlagosan mennyi értéket termel adott idő alatt. Ha a népességünket helyesen tudnák, akkor jó néhány százalékot ugrana az az érték fölfelé, mert mi sokkal kevesebben vagyunk, mint hiszik, a Felhőben élőkkel együtt is. De mindjárt látni fogjátok, hogy a számítás akkor is hibás lenne.

Kis szünetet tartott.

– Egy ilyen üvegtárgyhoz kétféle anyag kell: üveg és különböző színezékek. Ha egy dzserang világon egy üvegmester elkészít egy ilyen tárgyat, akkor megveszi ezeket az anyagokat a szaküzletben. De nem annyit fizet érte, amennyibe a szaküzletnek kerül meg a szaküzlet hasznát, hanem az árban már benne van egy további összeg: az adó. Ez világonként változik, ritkán kevesebb tíz százaléknál, de negyven is lehet. Ezt ki kell fizetni mindig, ha valaki elad valamit. Csakhogy az üzlet nem maga állítja elő ezeket az anyagokat, hanem egy gyártól veszi meg, pénzért, vagyis adózik utána. A gyár is pénzért veszi meg a nyersanyagokat, amikből ezeket előállítja, tehát adózik utána. S még le is egyszerűsítettem a helyzetet, hiszen bárhol lehet a láncban több közvetítő is, akik mind felszámítják a maguk hasznát, és adót fizetnek. És hozzá kell tenni, hogy ez csak az egyik adó, általában kereskedelmi adónak hívják. De egy üzlet vagy gyár egész sor további adót fizet, az épületek után, amiket használ, az energia után, az alkalmazottak után, és még sok mindenért. S ennek az árából bizonyos hányad aztán belekerül ennek az üvegtárgynak az árába.

– Hát persze – mondta Ninda. – Ezt én is hallottam a Hÿdaiñ moziban. Az adó a gazdaság alapja, enélkül nem működne az állam.

– Így van, sien. A dzserangoknál legalábbis.

– Miért, nálunk hogy van?

– Nálunk nincs adó. Már vagy harmincezer éve eltöröltük. Először is a dzserang világokon nem csekély összegeket költenek az úgynevezett kormányzatra: politikusaik vannak magas fizetéssel, ezek használatára drága épületeket, járműveket tartanak fenn államköltségen, meg még sok mindent. Ez nálunk nincs, mert nincsenek már politikusaink. Másodszor náluk óriási összegeket emésztenek föl az ilyen sokszoros adók. Az állam működtet egy kórházat, ami gyógyszereket vásárol és kifizeti utána az adót, az államnak, abból a pénzből, amit az államtól kapott. Ezért az állam már eleve többet ad, hogy az adót aztán beszedhesse, tehát annyi adót vet ki az emberekre, hogy ezt a többet ki tudja fizetni a kórháznak, pedig aztán visszakapja adóba. Éppenséggel Szindorián pontosan így mennek a dolgok, véletlenül tudom.

Nindának a szeme sem rebtent. Semmi köze nem volt Szindoriához.

– Nálunk mindenki, aki előállít valamit, úgy adja el, hogy a saját haszna meglegyen, és nem több. Kivéve, amikor dzserangoknak adunk el valamit. Akkor olyan

árat kérünk, ami arányos az ő áraikkal. Egy ilyen üvegtárgy náluk huszonöt-harminc palan, amiből a készítőjének a haszna legjobb esetben öt. A többi a költség, az adó és az adó adója. A szúni üvegmesternek viszont, mire elkészít egy ilyen tárgyat, legfeljebb öt palan volt a költsége, de ő is harmincért adja, különben a dzserang mesterek csillagot ennének kínjukban, amiért senki sem veszi az ő árujukat, a vevők viszont a jó minőségű szúni áruért habozás nélkül fizetnek ugyanannyit, mint a dzserang holmiért, vagy még többet is. Így a szúni mester haszna ezen a tárgyon huszonöt palan. Persze mind a harmincat idegen pénznemben kapja, ezt beküldi a páncélterembe, és megmondja a számítógépnek, hogy mennyit kér belőle vissza a számlájára szúni pénzben. Akár mind a harmincat.

– És akkor miből... miből megy a hajó, miből veszünk ennivalót?

– Ezt hajópénznek hívják, a világainkon pedig világpénznek. Mindenki, aki dzserangokkal üzletel, pénzt ad be a közösbe. Tetszése szerint. Aki akarja, úgy állítja be a gépet, hogy minden eladás után valamekkora hányadot utaljon erre a számlára, mások évente egyszer megnézik a számlájukat és egy részét átutalják. Vagy ahogy kedvük tartja. Ez az, ami nálunk az adó helyett van. De csak azok fizetik, akik a dzserangoktól kapnak pénzt. Én tanár vagyok, ebből a hajópénzből kapom a fizetésemet, mi értelme lenne egy részét oda visszautalnom? A népességünk körülbelül egytizede üzletel a dzserangokkal, ők megkeresik mindazt a pénzt, amire az egész Testvériségnek szüksége van. Meg még sokkal többet. A Felhőben több világon vannak nagy pénztáraink, ahol sok ezer világ fizetőeszközöket raktározzuk, olyan mennyiségben, hogy ha mindet el akarnánk költeni, nekik nem maradna mit eladni. Ezért a Testvériség valójában sokkal, de sokkal gazdagabb, mint azt a dzserangok hiszik. Kétségkívül mi állnánk a listák legelső helyén, ha ők tudnák az igazságot.

nd-5 sajtótájékoztató

„Millió és millió lakott világ. Mindegyiken millió és millió elme. Ki lenne képes biztonsággal állítani, hogy nincs közöttük akárhány Nindához hasonló? S Ninda mégis csupán egy van.”

Sileni:
Ninda élete,
2.

**Syëndoëia
Kaŷndim
57. ŷyllà 18.
a sárga órája**

– Hölgyeim és uraim, köszönöm, hogy eljöttek. Ámmaït Îdara diplomáciai ügyvivő vagyok a Szindorai Államszövetség külügyminisztériumától. Szeretnék önöknek elmondani néhány dolgot a közelmúltban történt eseményekről, azután pedig várom kérdéseiket.

Kis szünetet tartott. A Kisebbik Szürke Ház egyik emeleti tárgyalójában voltak. Négy szindor hírügynökség tudósítója volt jelen, és tizenhat külföldi, kilenc országból. Szúnahaum nem volt köztük – a Testvériség nem tart fenn külföldön hírügynökségeket. Ámmaït két asszisztensével és a technikai személyzettel együtt vagy harminc ember. Mindenki galaktikus nyelven beszélt, amint az szokás ilyen alkalmakkor.

– Mint önök közül a legtöbben már bizonyára értesültek, a Sídi Köztársaságban kitört forradalom nyomán egy kis politikai botrány keletkezett, amelybe Szindoriát is belekeverték, sőt legújabbban személy szerint engem. A Sídi Lapok nemrég megjelent vezércikke egy meg nem nevezett szindor diplomatát említ, aki a Testvériség *Aulang Laip* hajóján tárgyalt Sumarnen Karri volt sídi elnöki tanácsadóval és egy állítólagos szindor ügynökkel, akit Nindának hívnak. Utánakérdeztem a külügyminisztériumban. Ámszand elnök bukása óta az *Aulang Laip* fedélzetén egyetlen szindor diplomata sem járt, egyedül én, tehát a meg nem nevezett szindor diplomata csak én lehetek. Nos, rövid leszek. Nem találkoztam Karrival, valójában nem is tudom, hol van. De ha találkoztunk volna, akkor nem lett volna miről beszélnünk, három okból. Egy. Amikor elnöki tanácsadó volt, akkor az éppen aktuális külügyi problémákról tárgyaltunk vele, de már nem elnöki tanácsadó, tehát nincsenek problémák, amikben illetékes. Kettő. Karrinak nemcsak a jelenlegi sídi kormány ügyeiben nincsen illetékessége, hanem abban sem, hogy ezt a kormányt megpróbálják megbuktatni. A sídi lapok dühös cikkeiből tudjuk, hogy ezt milyen sokan szeretnék, de szakértő szemeknek nyilvánvaló, hogy ez az egész

üres fecsegés, a kormány mártírszerepet játszik, semmilyen összeesküvés nincs, és a legkevésbé sem olyan, amihez Karrinak köze volna. Három. Ha létezne ilyen összeesküvés, abban Szindoria nem vállalna szerepet. Nem áll érdekünkben, hogy Angtur elnököt megbuktassuk, ahogy nem állt érdekünkben Ámszand elnök megbuktatása sem. Nekünk mint a galaktikus térség egyik államának az az érdekünk, hogy szomszédainknál nyugodt, stabil viszonyok legyenek, ami kedvez a kereskedelemnek és az idegenforgalomnak. Hát ennyit szerettem volna elmondani kezdetnek, és várom kérdéseiket.

A protokoll szerint Sídi tudósítóját illette az első kérdés joga, ezért a többiek fegyelmestetten várakoztak, amíg Somarnit Karasszi nehézkesen feltápáskodik és megszólal. A Sídi Állami Hírmondó veterán riportere arról volt ismert és közkedvelt, hogy bár a kormány tévéjénél dolgozott, nem képviselte sem a kormányoldalt, sem az ellenzékét. Kizárólag az információra váró közvéleményt képviselte.

– Gondolom, perelnek – állapította meg rekedtes basszusán.

– Igen, perelünk – felelte Ámmaít.

– Kit?

– Az összes sídi hírmédiomot, ahol ezek a rágalmak megjelentek. A listát a munkatársaim már összeállították, küldetek belőle példányt mindannyiuknak.

Karasszi bólintott köszönetül, és visszaült. A mellette ülő fiatal nő állt föl, Sikta Nigend a Rekkiben megjelenő Külvilági Hírektől.

– Több rejtélyes mozzanat van az ügyben, ügyvivő úr. Ön nyilván nem vakációra utazott az *Aulang Laipra*, ahol két napot töltött a nyílt űrben, de hogy miért, arról a nyilvántartásban csak annyi áll, hogy magánkiküldetés. De egy állami futárhajóval ment. Ha nem találkozott Karrival, akkor miért ment oda?

– Azért, hogy Nindával beszéljek – felelte Ámmaít nyugodtan. – Ha Karrival akartam volna beszélni, azt megtehettem volna hiperfonon is: felhívom a hajó recepcióját, ők engedélyt kérnek tőle és kapcsolják a kabinját. De Nindát nem tudtam volna a recepció elérni. Okom volt feltételezni, hogy csak egy személyes találkozó során tudok vele érdemben beszélni, ezért nem a személyi kódját kértem el, ami semmivel sem egyszerűbb, mint a találkozó megszervezése, hanem odarepültem.

Thakup Inno Rikhti, a kicsiny Nerkari állam tévériportere következett.

– Akkor hát adódik a kérdés: kicsoda ez a Ninda, akit a sídi lapok szindor ügynöknek neveznek, ön pedig a Sídibe küldött közleményében szúni gyerekek?

– Egy szúni gyerek – felelte Ámmaít. – Itt, ezen a világon, Szindorián született, és az itteni időszámítás szerinti múlt hónapban a rendfenntartóink elöl bemenekült az *Aulang Laip* suárjába. Nem is tért vissza többé, mert nem volt hová. Ninda csavargó, más szóval hajléktalan volt Szindorián, aki apró lopásokból élt. A Testvériség befogadta. Szúni nevet és állampolgárságot kapott, és úgy jár-kei a suárban, mint egy született szúni.

Rikhti úgy meglepődött, hogy majdnem elfelejtett leülni.

– Örökbe fogadták? – kérdezte a mellette ülő Šyneř Āulehŷ az egyik független, bár kormánypárti szindor hírügynökségtől, eléggé meghökkenve ő is, mert nem igen hallottak arról, hogy szindor gyerekeket magához venne a Testvériség.

– Gondolom, igen, de erről semmit sem tudok. A Testvériség nem túlságosan bőbeszédű magánjellegű ügyekben, ezért nem mertem faggatózni.

Mindenki mosolygott. A Testvériség százszor titkolózóbb magánjellegű és mindenféle más ügyekben is, mint bármely egyéb állam.

– Ez valóban meglepő fordulat – szólalt meg Szillon Nomboka Marotomandi, a VTMK televízió folgri származású riportere, az egyetlen a jelenlevők közül, akinek nem kellett felállnia, amikor kérdez. Mint a folgrik közül sokan, űlve is közel olyan magas volt, mint a kis pódiumon álló Ámmaít. – De ön, ügyvivő úr, számos teendőjét félretéve, nyilván nem azért utazott oda, hogy a szúnik által örökbe fogadott szindor gyereket megcsodálja.

– Nem, Nomboka úr – bölintott Ámmaít. – Bár erre is jutott azért alkalmam. Azért mentem, hogy a közreműködését kérjem a Testvériséggel való békés kapcsolat megőrzésében.

– Mit tud ezért tenni egy gyerek? – kérdezte Karasszi. Ő sem állt már fel, mert egyszer már megtette, többször az illem nem kívánta.

– Semmit és mégis nagyon sokat, Karasszi úr.

Ezzel Ámmaít összefoglalta küldetését, éppen úgy, ahogy Nindának. Senkit nem zavart, hogy a sajtótájékoztatón, amit eredetileg a Sumarnen Karri körül kavardott probléma miatt hívtak össze, már hosszabb ideje egyáltalán nem foglalkoztak a személyével.

– Leközölhetjük ezt, ügyvivő úr? – kérdezte Rikhti.

– Magától értetődik, Rikhti úr, sőt külön megköszönöm, ha megteszi.

Ekkor felállt Larenka Szontiszkovarikinde, a Belső-Galaktikus Hírügynökség riporternője, akinek zöldes árnyalatú bőre szavanszi származásról árulkodott, imádtott ünneprontó lenni, és előszeretettel lépett fel afféle szavanszi érdekvédő gyanánt.

– Nagy örömmel hallom, hogy Szindoria békét szeretne a Testvériséggel. A béke és a megértés az, ami galaxisunkat összetartja.

Nem kellett többet mondania. Szavansz és Szindoria viszonya régóta feszült volt, és Szavansz meggyőződéssel állította, hogy nem az ő hibájukból.

Ámmaít sóhajtott és nekifogott magyarázkodni.

nd-6 táncfabu

„Mindenki sugároz jeleket, minden ember, aki valaha élt vagy fog ezután. Talán egykor sokakban volt meg a képesség, hogy vegyék és visszásugározzák őket, csak elveszett. Ma csupán néhányan vagyunk képesek az alapjelek észlelésén kívül többre.”

Aini:

*Mentális lélektan,
A rind, I. kötet, 62. sómir*

Aulang Laip**43611. nodzsat sziangdzsan**

770

Ninda most már elhárította Sihekin hívását. Táncolt eleget. Sziangdzsan volt, a törzsek és klánok napja, és ő együtt ünnepelt a törzsével és mindenkivel, aki megfordult a jannihaumban, de eszében sem volt egész nap táncolni. Most már beérte azzal, hogy nézte az ünnepi forgatagot.

A szünik egészen másképpen táncoltak, mint a szindorok. Vagyis hát mint a csavargók, ő csak azt ismerte. Azok csak ugráltak összevissza. Valaki énekelt, hangszerük nem volt más, általában csak ütögettek valamit. A szüniknél különféle táncok voltak, és mindnek megvoltak a saját lépései. Szinensi megtanította egy fauren nevű táncra, ezt ugyanis szabad volt. De amikor Ninda már ügyesen lépkedett a megfelelő irányokba, akkortól Szinensi nem táncolt vele, mert azt viszont már nem volt szabad. Akinek van már választottja, annak nem illik mással táncolni, kivéve bizonyos kivételeket. Ilyen az, ha valakit tanítunk táncolni, magyarázta Rongami. Vagy ha a párunk pont nincs jelen, vagy ha beteg, fáradt, nem tud vagy nincs kedve táncolni. Akkor táncolhatunk mással is.

De miután Rongami ott volt és remekül érezte magát, Szinensi nem táncolt Nindával a tanításon kívül, mert az nem illik. Sőt már előre figyelmeztették Nindát, hogy egyiküket sem kérheti föl, hiszen tudja, hogy együtt járnak, ezért bármelyiküket fölkerülni súlyos illetlenség, egy felnőttet kizavarnának érte a jannihaumból, de gyereket persze azért mégse, meg Ninda még tapasztalatlan is.

A tilalmak ott kezdtek nehezen áttekinthetővé válni, amikor Rongami elmagyarázta, hogy még milyen kivételek vannak. Testvérek egymással akkor is táncolhatnak, ha már van párjuk. Szülők a gyerekeikkel, nagyszülők az unokáikkal úgyszintén, akkor is, ha azok már felnőttek és van párjuk. Illetve gyerekek és felnőttek egymással szintén táncolhatnak. Ninda megkérdezte, hogy miért pont, amire Rongami magától értetődően közölte, hogy azok táncolhatnak egymással bármi-

kor, akik között nem lehet nemi kapcsolat, mert tabu tiltja. Ninda egy szót sem értett. Mi köze a táncnak a szexhez?

De nem kérdezhetette meg, mert odajött Sahannargé és hívta őket a fetturómiba, Rongami pedig ment. Körtáncban részt vehetett mindenki, akár volt párja, akár nem, meg mindenféle nem páros táncban is. Meg ha a tánc valamilyen előadás része, akkor sem érvényesek a tilalmak.

Volt olyan illemszabály is, hogy a sziangdzsani ünnepségnek legalább egy részén illik mindenkinek megjelenni, hacsak nem beteg vagy ilyesmi, vagy persze ha nem kell dolgoznia, és egy nap legalább egyszer illik részt venni a körtáncban. Még ha csak jelképesen is, ahogy Ásanargi tette még ezeregyszáz éves korában is, belépett a körbe és tett néhány lépést, körülötte a többiek addig lassítottak, aztán Ásanargi elengedte a társai kezét, két karját fölemelve kissé meghajolt a jannihaum tüze felé – ez helyettesítette a táncot –, aztán visszaballagott a karosszékéhez és helyet foglalt megint.

Ninda megkérdezte, mi történik, ha valaki megszegi a szabályt és nem vesz részt a körtáncban egyszer sem. Szinensitől kérdezte, és éppen élőszóval voltak csak kapcsolatban – a jannihaum nyüzsgésében nem volt könnyű koncentrálni a hullámra, Nindának igen, de Szinensi hamar elfáradt, elvesztette a kapcsolatot –, úgyhogy szegény komolyan vette, és elszaladt megkérdezni az öregeket. Aztán jött vissza széleseben és közölte, hogy aki ilyet tesz, az egy évre megáll a növekedésben.

Ninda nem szólt, hogy egy szúni év, azaz harminc nap alatt senki nem növekszik annyit, hogy a különbség észrevehető legyen. Szinensi majd rájön, hogy boldogoztak vele.

A gyerekeket figyelte, akik pár lépésre álltak körben, és az aunua nevű játékot játszották. Ehhez volt egy dal az aunuáról, ami egy ragadozó állat, és a dal elmondja, hogy milyen állatokra vadászik. A dal elején az egyik gyerek az aunua, a többiek párosával körbejárva énekelnek, csak ő van csendben, odalopózik egy másik gyerekhez és ugyanazzal a fondorlattal megtámadja, mint a dalban. De éppen akkor, amikor ott tartanak az énekekben. Ekkor ők birkózni kezdenek, és közben az így elejtett gyerek párja lesz az új aunua. Mire mind a padlón hevernek és kacagva gyomrozzák egymást, a dal is véget ér.

Kicsiknek való játék, és ezek a gyerekek is kicsik voltak. Ninda nem a játékra volt kíváncsi. Az elméjüket tanulmányozta. Sajátos keveréke volt az egyszerűnek és a bonyolultnak, sőt a nagyon egyszerűnek és a nagyon bonyolultnak. Mintha két felszíni rétegük lett volna, vagy ugyanaz a réteg manifesztálódott kétféleképpen, ezt nehéz volt megállapítani. Mindegyikükkel eltöltött néhány matit, végig megfigyeléssel, a hullám kialakításához nagyon keves idő kellett ŐŦ segítségével. A kiskiri ott ült mellette, a táncolókat nézte és néha ő is táncolt a maga módján, ülve ringatózott vagy két hátsó lábára állva lépkedett ide-oda. Máskor pedig leugrott a padról és szaladgált egyet a jannihaumban. Ninda nem féltette a lábak

sokaságától, egy kirire gyakorlatilag nem lehet rálépni, sokkal gyorsabbak a reflexei. De ha rá is lépnének, semmilyen kárt nem tudnak benne tenni.

De bármit csinált a kölyök, a kapcsolatot Nindával megtartotta, és segített neki lehallgatni a gyerekeket. Máskor meg felnőtteket. A következtetés világos volt. Ezeknek a kicsi, ötven-hatvan éves gyerekeknek sokkal bonyolultabb szerkezetű az elméjük, mint a felnőtteké. A gondolataik egyszerűbbek, persze, de sokkal összetettebb struktúrában jelennek meg.

Vajon miért, kérdezte magától. Miért változik ez meg, amikor nagyobbak lesznek? Mikor és mitől? Hogyan zajlik le ez a változás? Seregestül voltak kérdései, amikre nem tudott válaszolni, és nem nézheti át egy gyerek elméjét évente, hogy lássa a folyamatot. Aztán elhaladt előtte Ihengri, és rájött. Nem kell neki ugyanazt a gyereket vizsgálni újra meg újra. Megnéz egy hatvanévest, aztán egy kicsit nagyobbat, és így tovább. Akár itt és most. Rengeteg gyerek van a janníhaumban.

De nem volt alkalma hozzákezdeni. A zene elhallgatott, mindenki elcsendesedett, és Ninda meglátott egy fiút nem messze a Tűz Otthonától, aki egy padon állt és feje fölé emelve kitérte két karját. Ninda azonnal tudta, mit fog mondani. A Galaxisra! A sáhaddif! Elfelejtette!

– Szúnahaum népe! – harsant a fiú hangja. – Eljönnek közénk a Felhő Csillagai, hogy találkozzanak a Sínisuál fényével! Készüljete a fogadásukra!

Mínta szó szerint ugyanúgy mondaná, mint annak idején Szinensi, gondolta Ninda, mialatt fölkapta ŸŸt és az öltözők felé sietett az emberek sokaságában.

92.

nd-7 haukihaóran

„Azzal, hogy az évek hosszát mindössze harminc napban rögzítettük, megfosztottuk magunkat az évfordulóktól. Más forrást kellett találnunk az ünnepeinkhez, és mi találtunk is. Nem az eltelt időt kell ünnepelni.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
56. sómir, 9. singir*

Ez volt az első sáhaddif-hinahaóran, amit Nindáé óta tartottak a hajón, hát persze hogy ide jött sziangdzsant ünnepelni, a 6-niri janníhaumba. Még az iskolában kapta a hírt, előző nap. Mivel öt sáhaddahum lesz, megkérdezte, hogy ilyenkor ki dönti el, hogy hol tartsák. A sáhaddahumok, felelte Fendria. Ha bármelyiküknek nem felel meg a többiek választása, akkor egyszerűen az övét külön tartják, egy nappal később. Vagy amikor akarják.

Ötüknek mindenesetre megfelelt a helyszín és az időpont. Ninda a terem közepén, a Tűz Otthona körüli padok között állva szemlélte a janníhaum népével,

amint az öt sáhadahum az öt sáhadidhatun nyomában bevonul az örök tűz elé. A Sínisuál fényét most külön vitte a fiú, aki az imént bejelentette a Fények jövetelét. Ő haladt lefelől, Ninda látásból már ismerte, Fáhaurginak hívták.

– A Sínisuál fénye – ismételte Ninda a többiekkel kórusban, Fáhaurgi után, amikor kialudt a világítás és Arvaszind keze alatt megszólalt a nagy dob, a baungá.

A másik irányból már be is léptek a sáhadif tagjai, és felhangzott, hogy a Felhő Csillagainak fénye. Ninda a többiekkel együtt mondta. A kezében, félig a fekete lepel mögé rejtőzve ült ŶŶ, s kíváncsian nézelődött. Sárga volt, amíg a világítás ki nem aludt, akkor mély narancsbarnára váltott, sötétben mindig kerülük a világos színeket.

Miután a Fények köszöntötték egymást, a sáhadif egyik tagja sorban köszöntötte a sáhadahumokat és utánuk a sáhadidhatunokat. Aztán a csillagok bemutatkoztak – ugyanazok voltak, mint Nindánál, a csillagnevek is meg a mögöttük levő emberek is. De elmaradt a magyarázat, hogy miért jöttek, meg hogy szavakat fognak hallani – Ninda rájött, hogy őneki ezt mind külön elmondták, mert liukan-lieha volt, de a legtöbbször született szünikat vesznek fel a törzsszövetségbe, azoknak nincs szükségük magyarázatra. Ehelyett a bemutatkozás után Fáhaurgi kibocsátotta a Sínisuál fényét.

Ninda érezte ŶŶ hullámain a mélységes megdöbbenést, és tudta, anélkül hogy lenézett volna, hogy a kölyök egészen mélylila lett. De őt magát is lenyűgözte a Sínisuál fénye, s már tudta, hogy ezt fogja érezni mindig, akárhány sáhadif-hinahaóranon vesz részt. A Sínisuál maga Szúnahaum, Szúnahaum pedig maga a Testvériség. Az irizáló aranygyűrű ragyogásában ott vannak mindannyian, a Felhő összes gyermeke.

Most a Hauhárangei-szími volt a szertartás vezetője, aki szólította az első sáhadahumot, Ászirúmit, aki egy kétszáz éves nagyfiú volt, s az öccse, Éngszinu volt a sáhadidhatunja.

De a szertartás most másképpen kezdődött.

– Ő Ászirúmi – szólalt meg Éngszinu hangosan –, Siengsényi és Ílgahauri gyermeke, Szómaurg és Féngdzsauri, Szisszanarg és Jalgihut unokája, Éngszinu és Kaheni testvére, a Felhő gyermeke.

– Simnunná – felelte a janníhaum egy emberként, Ninda alig kapott észbe, hogy velük mondja ő is, úgy meglepte, hogy ez is része a szertartásnak. Hát persze. Az ő családját nem lehetett volna elsorolni, így Szinensi egyszerűen kihagyta ezt a részt anélkül, hogy neki bárki szólt volna, hogy kimaradt valami.

Aztán a Nikerdan-ingszá már mondta is az első szót, és nyomában sorban a többiek. Az már nem volt meglepő, hogy a szavak különböztek, a szúni gyerekeknek nyilván semmit sem jelentenek az olyanok, mint Szindoria, meg volt még egy csomó az ő listáján, amikről már akkor is nyilvánvaló volt, hogy az addigi életével kapcsolatosak. A sáhadif tájékozódik a sáhadahumok életéről, méghozzá jó előre, hiszen amikor Fendria bejelentette nekik, hogy ő készen áll, aznapra adtak

időpontot, akkor már nem lett volna idejük információt szerezni és kiválasztani a szavakat.

– Köszönjük, sáhaddahum – mondta végül a Hauhárangei-szími, s két mély döntülést hallatott a baungá. Következett a haukihaóran.

Ászirúmi cseppet sem sietve, de minden különösebb vizsgáldás nélkül szemlélte végig a képeket, s őtána így tettek a többiek is. Hát persze. Ők született szüni gyerekek, már látták a képeket, akkor nézik meg, amikor akarják. Ő maga is pillanatok alatt megtalálná a suagján. Nem mintha akkor tudott volna választani, ha előzőleg bármennyi ideig tanulmányozza őket. Volt elég ideje a haukihaóranon. Nem tudott volna választani százszor ennyi idő alatt sem.

Ászirúmi tudott, rövid idő alatt ráhelyezte a tizenkét képet a kis arany tálcára, amit Éngszinu odavitt a sáhaddifhoz. Fáhaurgí közben eléjük állított egy állványt, Éngszinu arra rakta ki sorban a képeket.

– Köszönjük, sáhaddahum – mondta ismét a Hauhárangei-szími. A sáhaddif tagjai sokáig álltak némán a képek előtt és szemléltek őket. Ninda pedig az elméjüket szemlélte, most már nem a kirikölyök, hanem az anyja segítségével, mert ÝÝ már elfáradt, de nem akart még elaludni, kíváncsi volt a szertartás folytatására – ezért lekapcsolta magát a mentális hálóról, s Ilmi átvette a helyét.

Különös folyamatot sikerült megfigyelniük. A sáhaddif nyolc tagja külön-külön értékelte a látottakat. Ninda rájött, hogy nemcsak az számít, hogy melyik képek vannak ott, hanem az is, hogy milyen sorrendben. Egyáltalán nem szükségszerű, hogy egy sáhaddahum először a legelső sorból vegyen ki képet, aztán a következőből s így tovább, és nem is szokták ezt tenni. A sáhaddihatun pedig úgy rakja a képeket az állványra, hogy megőrzi a sorrendjüket. Ezután a csillagtársak mind külön végignézték a képeket és a sorrendet, és mérlegelik, hogy milyen jellembeli tulajdonságokat tudnak ebből leszűrni. A folyamat bonyolult volt, és Ninda nem is tudta volna szavakba önteni a benyomásait, de követni tudta a gondolkodásukat. Mikor ezzel elkészültek, kiegyenesedtek – addig kissé a képállvány fölé hajoltak –, ezzel jelezték a többieknek, hogy részükről megalkották véleményüket, megvárták, amíg társaik is döntésre jutnak, majd pedig következett a tapasztalatok megbeszélése. De nem szavakkal, s nem is mentális közléssel, hiszen arra ők nem voltak képesek. Gesztusnyelven. Egyikük rámutatott egy vagy két képre, valamilyen kézjelet adott, amire a többiek hasonlóképpen válaszoltak. Alig mozdult a kezük, nyilván sokat gyakorolták. Ha nem olvassa ki az agyukból, hogy kéztartáson múlik a közlés, észre sem vette volna. Egyik kezüket az állvány fölött tartották, mutattak vele valamit, a másikat csak úgy maguk előtt, derékmagasságban, s más-más módon állt a tenyerük meg az ujjaik.

Ez a metakommunikáció nagyon érdekes, gondolta Ninda – de sokkal érdekesebb, hogy csak a közlés egy töredékét tartalmazza, annyit, amennyiből a többiek már asszociálni tudnak az egész információra. Egyfajta kezdetleges helyettesítése a gondolati nyelvnek.

nd-8 biztonság

„Kevesen hinnék ma el, de száztízese éveiben Ninda alig vett könyvet a kezébe.”

*Sileni:
Ninda élete,
147.*

– Most éppen az jutott eszembe – mondta Ninda –, hogy amikor Sídísuanon jártunk, Szinensivel kimentünk sétálni egy ottani erdőbe. Alig egy derkink volt a hajó indulásáig. Mi történt volna, ha nem érünk vissza?

– Volt veletek egy esszidzsinna, annak az is feladata, hogy indulásra visszahozzon – felelte Fendria. – De ha nem talál benneteket, vagy mondjuk egy olyan világon lenne ez, ahol esszidzsinna nélkül mászkáltok, akkor elrendelik a mozgósítást.

Ninda bólintott.

– Erre emlékszem, Sielunton meséltek róla. Tényleg több ezren jönnének értünk?

– Tudod, az esszidzsinnának nincsen sok dolga. Jelenleg – Fendria megérintette a suagját – ezerhatszázan tartoznak az esszidzsinna kötelékébe, ami azt jelenti, hogy a legtöbbször nem jut munka. Ők ezt nem főállásban csinálják, bárki elvégezheti a tanfolyamot, és onnantól várja, hogy a gép beossa valahová. Közben végzi a rendes munkáját. Úgyhogy ha elveszne egy gyerek valamelyik világon, biztos, hogy az összes elindul. Továbbá a gyerek családjá, természetesen. No meg a törzse, illetve ha gyerek az illető, aki még nem állt a sáhaddif elé, akkor mindkét szülőjének a törzse.

– És a klánja – mondta Ingrati.

– Hogyne. Ha levonjuk a gyerekeket meg akik kisgyerekekre vigyáznak vagy haszthatatlan munkájuk van, akkor is könnyen kijöhet kétezer ember. És demonstrálnunk is kell az erőnket. A létszámunkat és az összetartásunkat. Ezért vonul ki olyan sok ember.

– Ha pedig nem találunk – szólalt meg Szinensi –, akkor kiderül, hogy a kapitány kisunokája vagy.

– Nincs is kapitányunk.

– De ezt a dzserangok nem tudják, és ezt a hírt kapják. Amíg a kapitány kisunokája meg nem kerül, a hajó nem indul el. És egyetlen szúni hajó sem arról a világról.

Fendria bólogatott.

– Így van. Egy felnőttet még otthagynak valahol, ha nagyon muszáj, mert elmegy a kirendeltségre és visszajut hozzánk. Egy gyereket nem.

– Hacsak nem utas persze – jegyezte meg Áhufauri.

– Hát lehet, hogy most megleplek, sien. Az igaz, hogy ha egy utas nincs a fedélzeten induláskor, akkor egy pillanatig se várunk rá, a kirendeltségen visszakérheti a jegye árát vagy átírhatja másik hajóra. De olyan bizony megesett már, hogy két gyerek kilógott, azt hiszem, Úszinduán történt, nagyjából veletek egyidősek lehetek, meg akartak nézni valamit a városban. A Testvériség hajóin rend van, tehát a szísiben is, és az esszidszinna számon tartja az utasok hollétét. Őt limlivel indulás előtt megkérdezték a családjukat, hogy mi van a gyerekekkel, hiszen rajta voltak az utaslistán, aztán a szülők kirohantak a városba megkeresni őket. De itt maradt a harmadik gyerek, az még kicsi volt, valamelyik játszóházban hagyták. A hingsásétturaszingan pedig állt és várt, a szülők időnként ideszóltak, hogy még keresik őket, aztán egy-két derki múlva az anya visszajött a kicsihez, a nagyokat meg persze már a helyi rendőrség is kereste, az esszidszinna bejelentést tett, amikor fel szállási időre nem voltak még meg. Két nap múlva hozták meg őket a rendőrök. Mi nem követeltünk kártérítést, de közöltük, hogy ha bármelyik utas perel a kése-delemért, órájuk háritjuk. A két gyerek pedig rákerült a problémás utasok listájára, attól kezdve a Testvériség egyik hajójáról se tehetik ki a lábukat szülői kíséret vagy az esszidszinna nélkül. Szóval nem, sien, nem hagyunk ott gyereket olyan világon, ahol nincsen, aki vigyázzon rá, meg nem is viszünk magunkkal olyat, akinek ott maradt minden felnőtt családtagja. Ha egy gyerek eleve egyedül utazik, az más, százéves kortól meg lehet csinálni, úgy veszik neki a jegyet és a szísannok vigyáznak rá.

– Érdekes – tűnődött Ninda. – Én észre se venném, ha két napot késnének valahol az indulással.

– Persze, mert nem nézel híradót. A gyerekek közül szinte senki, de a felnőttek háromnegyede sem. Csak a mi saját belső híradónkat, a Szúnangét.

– Abban kellene elhangzania Ámmaít fölhívásának – mondta Ninda. – Én csak a Galaktikus Hírekhez tudtam eljuttatni.

– Megnyugtatlak, az bőven elég is volt, akiknek látniuk kellett, azok látták. A Szúnangé viszont kizárólag a Testvériség belső ügyeivel foglalkozik, úgyhogy kizárt dolog, hogy ott egy szindor kormánytisztviselő szót kapjon, ha százszor a barátod, akkor sem. Egyébként meggyőződés, hogy rémeket lát. Ha valamelyik világon éppen személyesen te keverednél valami bajba, az esszidszinna közbelépne, mint mindig, de miért okolnánk emiatt Szindoriát? Igen, tudom, ott az az ostoba elfogatóparancs, de meglepne, ha az ilyen messze eljutott volna.

– A hírek számára nincsen távolság – mondta Szinensi.

– Ez idézet, ugye?

– Aha, azt hiszem, Rangáhuaptól.

– Igen, a hírek számára tényleg nincsen, de a legtöbb állam csak a szomszédaitól fogad el megkereséseket ilyen ügyekben. Túl nagy a Galaxis ahhoz, hogy bármelyik rendőrség számon tartsa ezeket a milliárdnyi világ mindegyikéről.

– Ámmaít a sajtó miatt aggódik – mondta Ninda.

– Igen, sien, tudom – felelte Fendria gyengéden. – Nem kell megvédened a barátodat. Az a dolga, hogy aggódjon, illetve minden lehetőet megtegyen, hogy ne kelljen aggódnia. Senki sem rója fel hibájául.

– Ki az, akitől az előbb idéztél? – nézett Ninda Szinensire.

– Rangáhuap? Egy nagy utazó, évezredekkel ezelőtt élt, és írt egy *akkora* beszámolót az utazásairól, mint a Súaf-hegység. Több ezer világot bejárt, az összes spirálkaron és a Sóniban is megfordult, és minden világról írt egy fejezetet. De csak egy részét olvastam.

– És mi az a Súaf-hegység? – nevetett Ninda.

Fendria kivetítette neki egy hegylánc képét.

– Van egy világunk a Szúnahaummal szomszédos naprendszerben: Auríhaum. Gyönyörű tájairól ismert. Ott van ez a hegység, a Súaf. Rengeteg mondás van róla... Auríhaumon nemigen van olyan vidék, amiről ne lenne rengeteg mondás.

– Főleg ha valami *nagy* – mondta Rongami.

– Úgy van. Auríhaumnak van egy csomó „nagy része”. A Súaf nagyon magas és hosszú hegylánc, a világ legmagasabb hegye, a Soérg pedig az egyik legmagasabb hegy, ami a Galaxis természettől lakott világain ismert. Tizenhatezer-hétszázharmincegy rígin. Óriási tavak is vannak, meg még sok minden, majd meglátod.

– És százszerű erdők – mondta Szinensi lelkesen.

– Úgy van. Sok világ őshonos növényzetében vannak tarka levelű erdők, de kevés annyira sokszínű, mint Auríhaum. A nagyapám, Hirneri ott él, a háza körül minden fának három-négyszínű lombja van. Lenézi az Ősi Földről származó, egy-színű zöld fákat, s ha néha átmegey Szúnahaumra, csak auríhaumi fák között érzi jól magát. Szerencsére vannak környékek, ahová olyanokat telepítettek. Ahol földi növényzet él, arra csak azt mondja: „itt minden egyforma ződ, jányom, öreg mán az én szemem, nem való neki ez a Ződi Világ”.

Nevettek.

nd-9 bíróság 1

„Életünk egy álom, amiért kockára teszünk mindent, pedig nem látja senki más.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
63. sómir*

**Syëndoreia
Kaŋndim
57. ŷyllà 23.
a szürke órája**

Åmmaït hamar reagált az ébresztőre, gyorsan kikapcsolta, de nem elég gyorsan, Hayaït is fölébredt.

– Milyen óra van? – motyogta.

– Szürke – felelte Åmmaït.

– Te jó sïlley, te ilyenkor kelsz?

– Nem mindig, de ma hosszú napom van. Aludj nyugodtan, zöldre megjövök...

Még mondott volna többet is, de észrevette, hogy a lány már vissza is aludt. Így hát kiment készülődni.

Korán bent volt az irodájában, ezernyi teendője volt a tárgyalás előtt, így is az utolsó pillanatban ugrott kocsiba és rohant a bíróságra. A sárga órája volt. Alig ért a tárgyalóterem elé, amikor megjelent a képernyőn az ügyszám: 47/57/692.

Nem voltak sokan a teremben. A bíró Šaaurin Lëywahy volt, aki türelmet kért, még nem volt alkalma átoltvasni az ügyiratokat. Addig a többiek összeismerkedtek.

– Hiragi, Csillagközi Jogszolgálat – nyújtott kezét egy alacsony, sötétbarna bőrű férfi, hétköznapi szindor utcai viseletben, de haundával a nyakában.

– Îdaŋa ügyvivő, külügyminisztérium – szorította meg a kezét Åmmaït.

– Ýÿllain Åwškaŋy, minisztérium – mutatkozott be a nő is, aki szöke volt és magas, még Åmmaïtnál is egy kicsivel magasabb.

– Ügyvivő úr, hoztam önnek egy üzenetet – mondta Hiragi.

– Nindától? – lepődött meg Åmmaït.

– Nem, egy Geranti nevű ismerősétől. Sajnálja, hogy nem tudott eljönni, de mindenképpen szerét fogja ejteni.

Åmmaït mosolygott.

– Köszönöm, nagyon kedves.

– Kérem – szólalt meg a bírónő. – Lennének szívesek leülni? Kezdjük el. Tehát Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá kontra Szindoriai Államszövet-

ség Belügyminisztériuma, két per, amiknek a felperes az egyesítését kérte. Hol van a felperes?

A bírónőnek eléggé meg kellett küzdenie Ninda hosszú nevével, és telerakta zenei hangsúlyokkal.

– A felperes kiskorú, bírónő – felelte Hiragi. – Én vagyok az ügyvédje.

– Hány éves?

– Körülbelül öt és kilenc.

– Akkor itt lenne a helye, nem? Ha egyszer ő maga kezdeményezte ezt a pert, az a legkevesebb, hogy eljön. Ezen a világon tartózkodik?

– Nem, bírónő, és később sem fog eljönni.

– Akkor hogy akar perelni? – ráncolta a homlokát a bírónő.

– Ő maga sehogyan. A pert a Testvériség indította.

– Ez kissé bizarr, nem gondolja? Az én bíróságomon ilyesmi nem szokás. Azt hiszem, a kereset elutasítása mellett fogok dönteni, de mondják el, amit erről gondolnak.

– Bírónő – szólalt meg Ámmaït –, a felperes csillagközi bíróságra fogja vinni az ügyet, ha ön elutasítja.

– Ez a csillagközi bíróság. Az alkotmány ennél magasabb fórumot nem engedélyez.

– Csakhogy a Testvériség állampolgáraként fog perelni, ahogy most is teszi.

– Értem, mit akar mondani, ügyvivő úr, de ez egyszerűen képtelenség. Vagy pereljen ő és jöjjön el, vagy pereljen a Testvériség, ahogy kívánják. De a felperes nélkül indítani el egy pert?... Betegség miatt távol maradhat persze, sőt elhunyt felperes nevében is lehet pert indítani, no de egy élő, egészséges ember, aki pert indít úgy, hogy nem is vesz részt benne?

– Kiskorú – emlékeztette Hiragi.

– Jogképes – rázta szöke fürtjeit a bírónő. – Öt és kilenc évesen az.

– A Testvériségben nem az, márpedig a Testvériség indította meg a nevében a pert.

A bírónő bosszúsán sóhajtott.

– Hát jó. Úgy látom, ma egész nap képtelenségeket fogok hallgatni. Rendben. Egyelőre nem utasítom el a keresetet, de figyelmeztetem, ügyvéd úr, hogy ez itt a Szindoriai Államszövetség Csillagközi Bírósága, ahol a hatályos törvények szerint járunk el. Nem pedig ötletszerűen. Nos, lássuk, mire jutunk. Önök kérték a két per egyesítését, ez logikus lépés, elfogadom. Tehát a felperes kérelmezi, hogy a minisztérium adjon számot az ő Szindorián maradt vagyonáról, és feleljen azért a döntéséért, hogy őt kitiltotta a Szövetség területéről. Ügyvéd úr, legyen szíves előadni közlendőjét, de kíméljen meg a képtelenségektől.

– Igyekezni fogok, bírónő. Valójában egyáltalán nem tartom képtelenségnek, hogy amikor egy szindor állampolgár külföldre költözik, akkor magával vihesse vagyonát, hiszen ez benne van az alkotmányban. Áwskáhÿ asszony most meg fogja kérdezni: rendben, de miért a belügyminisztériumot kívánják erről elszá-

moltatni? Elébe megyek a kérdésének. Öt okból. Egy. A belügyminisztérium a Rendfenntartás felsőbb szerveként felelős azért, hogy Ninda öt és hat éves koráig nélkülözésben élt, gyakorlatilag nem lehetett semmije, mert a városi rendfenntartók úgyszólván állandóan üldözték, ok nélkül. Kettő. Úgyszintén a rendfenntartók felelősek azért, hogy Nindának el kellett hagynia Szindoriát, hiszen ők maguk kergették a Testvériség felségterületére. Három. Ezt követően indokolatlanul elfogatóparancsot adtak ki ellene. Négy. A pernek nem csupán az a célja, hogy Ninda visszakapja bármilyen, esetlegesen Szindorián fekvő vagyont, hanem az is, hogy fény derüljön valódi személyazonosságára. A belügyminisztérium felelős az állampolgárok nyilvántartásának vezetéséért, és Nindának jogában áll megtudni, kicsoda ő voltaképpen, milyen néven anyakönyvezték, kik a szülei. Öt. A belügyminisztérium által hozott döntés, mely szerint Nindát kitiltják a Szövetség területéről, tökéletesen jogszerűtlen, egy ilyen döntést bírósági ítélet nélkül nem is lehet meghozni, és az alkotmány egyébként is csak azt teszi lehetővé, hogy valakit egy-egy konkrét városból tiltsanak ki, nem pedig az állam összes világáról.

– Világos – bólintott a bírónő. – Ügyvéd úr, ugye emlékszik a kérésemre, hogy kíméljen meg a képtelenségektől? Az ön ügyfele pillanatonként változtatja az állampolgárságát. Végeredményben melyik állam polgárának vallja magát?

– A Testvériségének, de ettől még rendelkezik a Szövetség állampolgárságával, és mint ilyet nem lehet kitiltani Szindoriáról.

– Semmilyen adat nem áll rendelkezésre arról – szólalt meg a minisztériumi előadó, első ízben a tárgyalás folyamán –, hogy az ön ügyfelének lenne érvényes szindor állampolgársága.

– De igen, előadó asszony. – Hiragi a zsebébe nyúlt a suagjáért, és egy dokumentumot vett elő, ami megjelent a bírónő asztalán álló kivetítőn. – Ez egy elfogatóparancs egy ismeretlen személyazonosságú elkövető ellen, akinek fényképei Nindát ábrázolják. Kérem, figyeljenek a szövegben pirossal kiemelt részletekre. Kétszer fordul elő a „lüakēāni lakos” és egyszer a „sÿyndor állampolgár” kitétel. Bírónő, ez egy csillagközi érvényű elfogatóparancs, amelyet a belügyminisztérium bocsátott ki, és egyértelműen szindor állampolgárnak és lüakēāni lakosnak nevezi Nindát. Egy csillagközi érvényű, hivatalos dokumentum, amit pontosan az a közigazgatási szerv adott ki, amely jogosult nyilatkozni egyének szindorai állampolgárságáról és világi, illetve városi hovatartozásáról. Asszonyom, ha ezt a parancsot nem egy szindor állampolgár ellen adták ki, akkor ki ellen? Netán a Testvériség polgára ellen? Ez nagyon kellemetlen volna önöknek, de „szerencsére” Nindának a parancs kiadásakor még nem volt szüni állampolgársága. Csak szindor.

Sindvoren, gondolta Ámmaït. Hiragi egyszerre egy csomó bábujukat ütötte le. Erre nem lehet azt felelni, hogy a parancs tévedés volt, mert a pasas akkora kártérítést szakít le róluk, mint az *Aulang Laip*.

– Egy pillanat – kérte a bírónő. – Mi bizonyítja, hogy a parancshoz mellékeltek képek azt ábrázolják, akit ön felperesnek nevez?

– Én tanúsítom, bírónő – szólta közbe Ámmaït. – E hónap negyedikén találkoztam Nindával és felismerem. A parancs útját pedig kiadása óta nyomon követem és egyértelműen megbizonyosodtam róla, hogy Ninda ellen adták ki. Az ügyvéd úr is tőlem kapta a példányát.

95.

nd-10 bíróság 2

„Nem az számít, mit csinálsz. Az számít, miért és hogyan csinálsz.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
412. sómir*

– Először is szeretném felkérni ügyvéd urat, bizonyítsa az állításait – mondta Áwśkaḥy előadó.

– Jogos kívánság – bólintott Hiragi. – Azt állítottam, hogy a rendfenntartók állandóan üldözték Nindát. Ismét hivatkozom az elfogatóparancsra, amely felsorolja Ninda korábbi törvénszegéseit, és mellékelek pontosan ötszázhusz darab rendőri jelentést, amelyek a Ninda távozását megelőző egy év során készültek, egytől egyig Lūkēān városában, és arról szólnak, hogy a rendőrség a város melyik részein razziázott és zavart el, illetve vett őrizetbe csavargókat. Fényképek csak az utóbbiakról készültek, ezért Nindáról nincsen kép, hiszen őt soha nem vették őrizetbe. A jelentésekben megjelölt helyszíneket azonban rávittük a város térképére, ezt látják most. Beszürkítettük azokat a területeket, ahol a csavargóknak nem lenne hol meghúzni magukat, és pirossal bejelöltük az összes razzia összes helyszínét. Minél gyakrabban volt valahol razzia, annál több piros jelet látnak. Amint látható, gyakorlatilag nincs olyan hely a városban, ami se szürke, se piros ne lenne. Több állításom, azt hiszem, nem maradt bizonyítatlanul.

– Végeredményben a rendfenntartóknak az a dolguk, hogy lesújtsanak a törvénszegőkre, nemde? – kérdezte az előadó kissé bosszúsán.

– Dehogynem, Áwśkaḥy asszony. S mint az elfogatóparancs világosan leszögezi, Nindát is közéjük sorolták. Vagyis állításomnak azt a részét, hogy Ninda állandó rendőri zaklatások között élt, az elfogatóparancs maga bizonyítja. Most önön a sor, hogy megbizonyítsa, hogy a rendőrségnek minden oka megvolt folyamatosan zaklatni Nindát. Ha ezt megteszi, azzal visszaveri állításom jelentőségét, viszont igazolja magát az állítást, és én már itt sem vagyok.

Az biztos, gondolta Ámmaït. Még ma a Csillagközi Emberi Jogi Bíróságon lesz.

– Azzal, hogy a rendfenntartók razziát tartanak ott, ahol egy adott személy éppen tartózkodik, nem őt magát kívánják zaklatni – mordult fel az előadó. – Véletlen, hogy ő is ott volt. Ön mondta, hogy soha nem vették őrizetbe.

– Tehát elismeri, hogy a razziák nem ügyfelem ellen irányultak?

– Hogyne – bólintott az előadó.

Ez kész, gondolta Åmmaït, ez olyan, mint a syÿlmèinjátékban a saját gyűrűbe dobott labda.

– Tehát a rendőrség nem ügyfelemet kereste, tehát ügyfelem ártatlan. Köszönöm, ezzel tehát jogosnak ismeri el egyes, kettes és hármas számú panaszomat, miszerint egy: a rendfenntartók egész eddigi életében ártatlanul üldözték Nindát, kettő: ártatlanul kergették az *Aulang Laipra*, valamint három: indokolatlanul adtak ki ellene elfogatóparancsot. Továbbá részben elismeri ötös számú panaszom jogosságát, miszerint az Államszövetség területéről egy ártatlan állampolgárt tiltottak ki – de még nem beszéltünk arról, hogy a döntés akkor is jogszerűtlen lett volna, ha megvan a hozzá minimálisan szükséges jogerős bírósági ítélet. Bíró, ráterhetünk a kártérítés kérdésére?

– Ügyvéd úr! – csattant fel Lëywhäy. – Ezt a tárgyalást még én vezetem, ha nincs ellenére! Figyelmeztetem, hogy ez egy bíróság!

– Bocsánatot kérek, bírónő.

– Ön megsértette a bíróságot. Tízezer häy pénzbüntetéssel sújtom.

Hiragi szemrebbenés nélkül nyúlt a suagjához és fizetett. Ez hiba volt, gondolta Åmmaït. A bírónőnek nem volt más választása, mégis hiba volt. Tízezer häy semmiség a Testvériség Csillagközi Jogszolgálatának. Ez náluk csak száz palan, ennél az ügyvéd valószínűleg ezért az egy tárgyalásért is sokkal többet kap.

– Ismételen bocsánatot kérek mindnyájuktól – mondta Hiragi egyáltalán nem sajnálkozó, nagyon is gúnyos hangon. – Álláspontomat azonban fenntartom. Szabad ez ügyben előadó asszony véleményét tudakolnom?

Åwskáhÿ közben valamennyire összeszedte magát.

– Az én véleményem szerint minden alapot nélkülöz, amit ügyvéd úr a rendfenntartók fejére olvas. Voltaképpen az jön ki a gondolatmenetéből, hogy akár ártatlanul üldözték azt a gyereket, akár nem, mindenképpen rosszul tették.

Sindvoren, gondolta Åmmaït. De most az előadó ütötte le a saját bábuját.

Nagy csend támadt a teremben.

– Most miért hallgat?

– Ön megnyerte a pert Hiragi úrnak – közölte Åmmaït kíméletlen tárgyilagos-sággal. – Elismerte, hogy a rendfenntartók magatartása védhetetlen...

– Csak azt, hogy ő ezt állítja – vágott vissza a nő.

– Jó, akkor védje meg az álláspontját, ha tudja... de vegye számításba, hogy az imént gyerekek nevezte Nindát. Úgyhogy most már mindenképpen veszített pozícióból indul. Bíró, javaslom, hogy fogadja meg az ügyvéd úr indítványát és lépünk át a kártérítésre, mert ebben a körben az alperes már nem fog ýsseiñt dobni.

– Kérem, ügyvivő úr, kíméljen meg minket a szerencsejáték-hasonlatoktól.

– Elnézést.

– Bíró – kereste a szavakat Áwśkáhÿ –, azt hiszem, el kell ismernem, hogy a minisztérium álláspontját jelenleg nem vagyok képes megvédeni.

– Ez nem az ön hibája – felelte Hiragi udvariasan. – Ez az álláspont egyszerűen védhetetlen.

– Hát jó – bólintott Lëÿwaÿhÿ. – Szeretném hallani a felperes követelését.

– Igen, bíró. Ügyfelem öt és hat évesen hagyta el Szindoriát. A szindor törvények szerint öt éves korától már vállalhat munkát, bár számos korlátozás mellett, mégis azt kell gondolnunk, hogy megkereste volna a havi száz hãÿt – ha a rendfenntartók, ugyebár, ezt nem teszik lehetetlenné. Hat hónapot már dolgozott volna, tehát hatszáz hãÿt követel.

Aprópénz, gondolta Ámmaït. Hat palan... de ha ezt egyáltalán szóba hozza, akkor...

– Semmi bizonyíték rá, hogy az ügyfele dolgozott volna, ha a rendfenntartóknak egész idő alatt a színét sem látja – felelte az előadó. – Ahogy arra sem, hogy ennyit keresett volna.

– Bíró, hoztam kétszáz darab munkaszerződést, amiket munkaadók ötödik évüket betöltött, de hatodik évüket még be nem töltött lüakëãni lakosokkal kötöttek. Statisztikát készítettem a jellemző munkakörökről, a munkavégzés napi idejéről, a havi munkanapok számáról és a fizetésről. A szerződések kivétel nélkül a Lüakëãni Munkaügyi Hivatalból vannak. Ezek alapján semmilyen okunk nincsen feltételezni, hogy Ninda ne kapott volna munkát, illetve az itt kapott átlagnál lényegesen kevesebbet keresett volna.

De van, gondolta Ámmaït, és ezt mind a négy jelenlevő pontosan tudta. Az, hogy Ninda csavargó volt, és egy csavargó nem kap munkát. Csakhogy erre semmilyen törvényes tilalom nincsen. Adminisztratív sem. Nem követelnek meg lakcímet, és szülői jóváhagyás is csak bizonyos munkakörökben kell. Kizárólag ujjlenyomatot kívánnak meg, az pedig Nindának is van.

Ámmaït remélte, hogy az előadó nem mondja ki, hogy egy csavargó nem kap munkát Szindorián. Mert akkor Hiragi eláll a hatszáz hãÿs követeléstől, és tízmilliót akaszt le róluk az emberi jogi bíróságon.

– Nincs ellenvetésünk – felelte a nő.

– Hát jó – mondta a bíró. – A követelésnek helyt adok, utasítom az alperest, hogy hatszáz hãÿt fizessen meg a felperes részére. Még valami?

– Ó, csak egy-két apróság – bólintott Hiragi. – Az alperes nyilatkozatban ismerte el, hogy Ninda ujjlenyomatának birtokában is képtelen választ adni a kérdésre, hogy kicsoda ő, holott itt nevelkedett, ezen a világon, és már csak tipikus szindor külseje miatt is képtelenség a feltevés, hogy például turisták hagyták itt csecsemőkorában. Gondolom, azóta sem találták a nyilvántartásukban.

– Nem, nem találtuk – rázza fejét az előadó. – Gondolom, államigazgatási bírságot követel, ügyvéd úr.

– Igen, ha bírónőnek nincs ellenvetése.

– Végeredményben nincs – felelte a bírónő. – Szindoria jogállam. Ha az államigazgatási szerv hibázik, megbüntetjük. Utasítom az alperest, hogy fizessen a felperes részére tízezer hây bírságot.

Ámmaït fölkapta a fejét. Jól hallotta?

– Elnézést – nézett az ügyvéd mézesmázosan –, milyen összeget mondott, kedves bírónő?

– Még nem fejeztem be, ügyvéd úr. Tisztában vagyok vele, hogy ilyen esetekben a szabványos összeg százezer. A bíróságnak azonban joga van mérlegelésre, és úgy ítélt meg, hogy Ninda szüleinek meglett volna minden joguk és módjuk, hogy a gyermeküket törvényesen bejelentsék. Ezért a törvényben leírt módon a jelképes összeget választottam. Van ellenvetésük?

– Van, bírónő. Ragaszkodunk a teljes összeghez.

– Elutasítom.

Ez kész, gondolta Ámmaït megint. Kedve lett volna fölállni és hazamenni.

96.

nd-11 bíróság 3

„Nem érted? Tisztítsd meg elmédet. Told félre az akadályokat. Ha kell, formáld át gondolkodásodat. Ha ettől megérted, benned volt a hiba. Ha így sem, akkor a gondolat volt hibás.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
179. sómir*

– Még valami?

– Ó, igen, még egy apróság. Az a bizonyos kitiltás az Államszövetség területéről.

– Visszavonjuk – mondta az előadó rosszkedvűen.

– Lekötelez, asszonyom, így akkor csak hatvannégy napra kérjük a bírságot.

– *Napi* bírságot? – húzta össze a bírónő a szemöldökét.

– Ez áll az alkotmányban. Személyes szabadságot korlátozó intézkedéssel sújtották, nemde? Eszerint minden egyes napért kártérítésre jogosult.

– Vitathatatlan – bólintott Lëywahÿ. – Rendben, tehát tízezer hây hatvannégy napra, azaz hatszáznegyvenezer hây.

Aprópénz, aprópénz, aprópénz. A bírónőnek teljesen kicsúszott a kezéből az ügy. Ámmaïtot hirtelen elfogta a vágy, hogy kirohanjon az épületből, egyenesen a tengerpartra, és belevesse magát a habokba. Aztán kigázoljon a partra és leüljön egy nyugágyba egy üveg tÿyllamïsi sörrel.

– Tiltakozom – mondta Hiragi közönyösen, mint egy automata.

– Miért?

– Meggyőződésem szerint napi százezer lenne indokolt.

– Elutasítom. Az ön meggyőződése egyáltalán nem érdekli a bíróságot, Hiragi úr. Kíván még valaki valamit mondani?... nem. A tárgyalást berekesztem. Távozhhatnak.

Hiragi kurtán biccentett és elsietett. Az előadó jóval lassabban, kedveszegetten követte, az elengedhetetlen köszönést is inkább csak elmormogta.

– Ügyvivő úr? – nézett a bírónő Ámmaïtra, aki csak üldögélt ott és bámult maga elé. – Ohajt valamit?

– Maga hülye – közölte Ámmaït önmaga számára is váratlanul, anélkül hogy felnézett volna a padlóról.

– Kérem, én ezt...

– Ugyan, hagyja. – Föltápaszkodott, fáradtan, mint egy öregember. – Mennyit is ítelt meg annak a kislánynak... hatszázötvenezer-hatszázat, ugye? No, ezzel megadta Hiraginak a tökéletes muníciót egy akkora perhez, hogy belerokkan a biztosító. Mit gondol, mitől lett hirtelen ilyen csendes ez a nagyszájú ügyvéd, amikor maga a százezres kártérítést lecsökkentette tízezerre, mert – Ámmaït gúnyosan utánozta a nő hangját – „a szüleinek meglett volna a módjuk, hogy bejelentsék”? Hát hol lett volna meg?! – csattant fel. – Csavargók voltak! Nekünk büszke polgároknak annyira magától értetődőek a polgárjogaink, hogy észre se vesszük, hogy ezrek és százezrek élnek köztünk, akiknek ezek nincsenek meg! Nem tudnak írni és olvasni! Fogalmuk sincsen a törvényről! Pár nap múlva majd látni fogja őket személyesen is, mert hogy Hiragi odavisz párat a tárgyalóterembe, azt lefogadom. Azt se fogják tudni, mi az, hogy bejelenteni egy gyereket.

– Erről nem a minisztérium tehet, Ílđara úr, és kérem, ne üvöltözzön velem.

– De igen! – vágta rá Ámmaït olyan dühösen, hogy a bírónő hirtelen nem tudta, ez mire vonatkozik, a minisztériumra vagy az üvöltözésre. – Nem érti, hogy most adta Hiragi kezébe a bizonyítékot, hogy Nindát diszkriminálják Szindorián? Először lecsökkenti a bírságot az egytizedére, egy képtelen indokkal, amit Hiragi ízekre fog szedni, aztán a napi bírságot tízezerben állapítja meg. Mit gondol, miért nem érvelt a százezres összeg mellett? Beírta egy tiltakozással, hogy jegyzőkönyvbe kerüljön, hogy ő szólt, de maga elutasította, az érveit pedig már az emberi jogi bíróságon fogja előadni. Be fogja vasalni a kártérítést a tízszeres összegben, aztán egy-egy külön kártérítést a maga döntései után, Ninda egykettőre milliomos lesz. Ja...

Ahogy hirtelen elsápadt, a bírónő felkapta a fejét.

– Rosszul van?!

– Hát egy kicsit megszedültem. Mondja, gondolt maga arra, hogy kit diszkriminált? Hogy kinek a bírságát csökkentette egytizedére reflexből, mert egy csavargónak már tízezer is mesebeli összeg, és a maga mostani ítélete így is az egyik legmagasabb, amit bíróság valaha csavargónak megítélt? Hiszen Ninda már nem csavargó. Már nem Szindorián él, nem bolyong a sikátorokban, az *Aulang Laipon*

él és a Testvériség polgára! Maga a Szúnahaum Testvériség állampolgárát diszkriminálta azon az alapon, hogy egykor csavargó volt. Ha Hiragi csak egyetlen fogódzót talál a maga ítéleteiben... márpedig már megtalálta, arra mérget vehet, különben tovább ütötte volna a vasat... szóval lássuk csak. Innen elmegy a Csillagközi Emberi Jogi Bíróságra, ezt a lépést nem fogja kihagyni, és tízmilliókat szakít le rólunk, és ha csak egyetlen morzsányi szerencséje lesz, akkor ott is összeakad egy akkora idiótával, mint maga, és elviheti az ügyet a Galaktikus Döntőbíróságra. De akkor már nem Ninda lesz a felperes, hanem a Testvériség, és mi szépen be fogjuk adni a derekunkat és fizetünk, mint a sýmtēiñ, mert ha nem, akkor felbontják a szállítási szerződésünket. Úgyhogy, azt hiszem, én most visszamegyek az irodámba és írok egy feljegyzést a bírói kamara elnökségének, amiben kérelmezem, hogy vonják be a maga engedélyét, de mielőtt ezt megtenném, kimegyek ide a bíróság elé a parkba. Hiragi ott ül valamelyik padon, szadmátét eszik és engem vár. Erre fölteszem egyévi fizetésemet, és meglátja, ýsseiñt fogok dobni.

Ezzel kísétált, nem is köszönt el a Csillagközi Bíróság bírójától, és nyílegyenesen kiment a parkba.

Egyetlen dologban tévedett. Hiragi nem szadmátét evett, hanem káwtaýlli szendvicset. Sötét arcára széles mosoly ült, amikor őt meglátta.

– Á, Îdařa úr – mondta tele szájjal –, örülök, hogy látom. Velem tart?

– Örömmel – felelte Ámmañt, leült a kis kerti asztal másik oldalára és ő is elvett egyet. Egy-két félhuszad órát szóltanul ettek.

– Tudja – kezdte Hiragi még mindig tele szájjal –, sosem értettem, miért nem becsülik meg a Galaxisban jobban a szindor konyhaművészetet. Ez is itt, nézze, automatából vettem idefelé jövet, egyszerű kis gépi gyártású szendvicsek. De bennük van az az igazi íz, amit csak Káwtaýllban tudnak. Járt már ott?

Ámmañt bólintott.

– Én is, év elején jártunk ott a családommal. Minden szigeten öt-hat vendéglő, mindegyiknek saját stílusa – ezt mondják, de szerintem nem így van. Mindegyiknek háromféle saját stílusa. Egy reggel, egy napközben, egy este! Ezekre a szendvicsekre ugyan csak annyit írtak, hogy Múnneýyt, ott is jártunk, nagyon szép sziget, de én a vendéglőt is meg tudom nevezni. Kýndlēipnek hívják, és ott készítenek ilyen szendvicseket, de csak napközben. Reggel és este más a stílusuk. No persze a melegkonyhájuk az igazi, de hát így, két bírósági tárgyalás között egy parkban, ez is megteszi. Vegyen még, nem sajnálom, van még az automatákban. Tudja, megmondom magának őszintén: imádom Szindoriát. Már az egész világot beutaztam, és mindenhol találok valami érdekeset. Voltam Šatwāában awššýñ-koncerten, Ýlpañban hegyet mászni... mindenfelé. Csak tíz éve élek itt, de minden napját élvezem. Nem mondom, a külső világaikon is sok érdekesség van, de ez a világ az igazi, Szindoria.

Ámmañt szóltanul bólintott, várta, hova akar a másik kilyukadni.

– No látja, ezt a sok szépséget rontja el a kormányuk azzal, hogy nem hagyja az embereket békén.

nd-12 hipnolabor

„Némelyek azt mondják, hogy Ninda a fhangít fejlesztette tovább, de nem tudnak felelni a kérdésre, hogy hát miképpen. Nem erről van szó. Nem Ninda fejlesztette tovább a fhangít, hanem a fhangí Nindát. Amíg nem ismerte, nem lett volna miről megírnom könyvemnek a J és L rindekről szóló fejezeteit.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
2. szint 8. kör, J1A rind, 1/95/17.*

Aulang Laip

43612. dzsirat karisszinan

778

A laborban semmi sem változott két év alatt. Ninda pillantása végigjárt az ismerős tárgyakon. Középen a hipnogép, alatta a fotel. Körben a kis polcokon ugyanazok a tárgyak, nagyjából ugyanott. Még a kis asztalon a sirgásahi is változatlanul ott van. Vajon kivel játszik most Hinengi?

S éppen be is lépett a szemközti ajtón.

– Mintha nőttél volna, amióta nem láttalak – mondta, hiszen a szúnik nem köszönnek.

Ninda mosolygott.

– Azt nem hiszem. Mindössze hatvan nap...

– Igen, ennyi idő alatt nem növekszik látható mértékben még egy kisgyerek sem, de mégis mintha... persze, nem a testmagasságod lett több, de mégis megváltoztál. Egy félénk kis muneszk voltál, amikor idejöttél. Most egy magabiztos szúni gyereket látok.

Hinengi ezzel a hipnogép képernyőjéhez lépett, intett Nindának is, hogy jöjjön oda.

– Mi az a muneszk?

– Egy régi mesében szerepelnek. Állítólag Szúna haum-sínarraómiról származik, de lehet, hogy később költötték. Apró emberkékről szól, akik a házak körüli erdőkben éltek, a fák odvában, bokrok alján. Nem lehetett őket megközelíteni, mert elbújtak, de ha az ember kiment az erdőbe és a segítségüket kérte, akkor segítettek. Ha az illető rendes ember volt. Nos hát, tessék a lista.

Milyen találó hasonlat, gondolta Ninda, és megjegyezte magának, hogy a muneszkeknek majd utánaolvasson.

– Tehát – mutatta Hinengi. – Te irodalmi szindor nyelvet kértél, ez nem volt probléma, van ilyen csomagunk itt a hajón. Kérted a szúni történelmet, hát ez aztán végképp nem probléma. A pszichológia viszont igen. Nincs olyan pszicholó-

giai csomag, amit százhusz évesen el lehetne sajátítani. Utánanéztem, megkérdeztem szakembereket, hipnológust és pszichológust is, mindketten egybehangzóan állították, hogy ilyen csomag nincs és nem is lesz. Várnod kell úgy nyolcvan-száz évet, akkor felveheted a meglevő pszichológiai csomagot.

– Ezt nem értem.

– Nézd. A hipnopédia nem varázslat. Gyorsan be tudunk tölteni nagy mennyiségű információt az agyi haddasékanokba, de nem tudjuk átalakítani az agyat. Egyébként ha képesek lennénk rá, abba belehalnánk. Neked jelenleg gyerekagyad van. Egy haddisá-indzsiszán nevű folyamat játszódik le az agyadban, mint mindenkiében ebben a korban. Ennek során az agyad szétválogatja, hogy mire lesz szüksége a jövőben és mire nem, a fölösleges haddasékanokat kikapcsolja és megszünteti, hogy jól működjenek azok, amikre szüksége lesz. Ez eltart kétszázötven-háromszázötven éves korodig, vagy akár még tovább is, teljesen egyéni, hogy kinek meddig, az utolsó évtizedekben egyre lassabban zajlik. Jelenleg azonban csillagerővel, napi tíz derkin át, álmodban is. Ha most beletöltünk egy olyan információcsomagot, ami nem kötődik sehová, mert a pszichológia olyan ismeretekre alapoz, amiket még nem tanultál meg, akkor az agyad képtelen lesz szétválasztani a fontosat és a fölöslegeset, és a következmények beláthatatlanok lesznek. Senki nem kockáztatná meg. Még maga a gép sem engedélyezné.

Ninda gyanakodva pislogott.

– De hát mi történhet?

– A szó legvalódibb értelmében bármi. Jó esetben törlődik az egész információcsomag, de valószínű, hogy veled együtt sok minden más is, amit nem szeretnél elfelejteni, és könnyen előfordulhat, hogy a folyamat nem áll meg, lehet, hogy olyan feledékennyé válsz, mint egy öregember. Rosszabb esetben pszichés rendellenességek is felléphetnek, kisebbektől egészen a teljes elmebajig, de nem zárható ki az agyállomány fizikai károsodása sem, ami a test bármely funkcióját tönkretetheti, akár egyszerre sokat is, de meg is ölhet. Sokat beszélek, de azt akartam, hogy világosan lásd a veszélyeket. Ha pszichológiát akarsz tanulni, megteheted hagyományos módszerekkel, mert akkor az agyad egészen másképpen reagál az ismeretlen dolgokra. Így tehát a pszichológiát töröltem. A negyedik tétel a szindor történelem. Ez már nem volt meg nekünk, de megküldtettem Szúnahaumról. Csakhogy mind a hármat egyszerre nem fogjuk tudni megcsinálni, azt hiszem. Fel kell mérnem az agyad kapacitását, pontosabban a sokféle kapacitás közül azt, amit haddisun-hafaríginek nevezünk, akkor tudom megmondani.

Ninda leült, a fejére tette a burát, Hinengi ráigazította, és bekapcsolta a gépet.

– Jó. Tehát jelenleg hat ingsiut áll rendelkezésre. A szindor nyelv négy, a szúni történelem három, a szindor történelem szintén három. Csakhogy az a helyzet, hogy a szindor nyelv és a szindor történelem együtt nem hét ingsiut, csak öt és fél, mert ezek összefüggenek, egész sor történelmi fogalom szerepel mindkét anyagban, és ezeket nem fogod kétszer megkapni. Ha a két nép történelmét vennénk egyszerre, akkor teljesen kihasználjuk a hat ingsiutot, márpedig az rossz ötlet, az

agynak kell a hely a rendezkedésre. Ha nincs elég, akkor fél évig vagy talán még tovább is elpiszmozg vele, és azalatt napi nyolc-kilenc derkit alszol. Ezért nem kapsz választási lehetőséget, a szindor nyelvet és történelmet fogod kapni... én pedig keríték egy fordítógépet, mire véget ér a folyamat, mert ma már aligha leszel képes más nyelven beszélni, csak szindorul.

– Amikor megtanítottál szúniul, tudtam szindorul is beszélni.

– Ez igaz. Néha előfordul, de ritkán. Én inkább arra készülök, hogy néhány derkin át szindorul fogsz beszélni. Nos, ha kezdhettek, akkor helyezkedj el kényelmesen és indítsd el, amikor akarod.

Nindának még eszébe jutott valami.

– Amit az előbb mondtál a pszichológiáról... eszerint ezért járunk iskolába?

– Hogyne. Katasztrofális következményei lennének, ha a gyerekeket *mindenre* hipnopédiával akarnánk megtanítani. A haddisá-indzsírészant se megkerülni, se siettetni nem lehet. A hipnopédia feltalálása az idők kódébe vész, úgyhogy nem tudjuk, hogy megpróbálták-e valaha, de ha igen, az eredmény szörnyű lehetett.

– Azt a tudást, amivel ezt a sok mindent meg tudod mondani... azt mikor kaphatja meg valaki?

– Egyetemi szintű anyag, hipnológiának hívják. Majd felnőtt korodban, de csak ráépítve alacsonyabb szintű társtudományaira. Pszichológia, neurológia, agyhullám-analízis meg még egy csomó. Hangilaoran nagyon szigorúan megszabta, hogy ezeket milyen sorrendben és mennyi idő alatt lehet felvenni. Úgy kétszáz évbe beletelik végigmenni rajtuk.

– Mi az a Hangilaoran? – kérdezte Ninda, mert Hinengi olyan igealakot használt, amit emberekre nem mondanak.

– Az egyetemünk. A Galaxis egyik legnívósabb egyeteme. Ez az ő feladatkörrük.

– A dzserangok tudnak a létezéséről?

– Ha nem tudnának, a tudósainkat nem fogadnák el tudósoknak.

– Én is oda fogok járni, ha nagyobb leszek?

– Már most is oda jársz. A Testvériség összes világán és hajóján minden oktatási intézmény Hangilaoran szerves része.

– Értem. Akkor hát beindítom...

Felnyitotta a gomb kis biztonsági fedelét, rátette ujját a gombra, s lehunyta szemmel megnyomta.

nd-13 Szindoria

„Minden világnak megvan a maga történelme, minden városnak, minden háznak, minden embernek.”

*Ílgaszaumi,
A Galaxis világi,
32.*

Sÿyndoreia első lakott világa Èwnkēy volt, bányászkolónia, a Saāššīft világairól érkezett üzletemberek alapították sweÿlbányászatra. Később másféle ásványokat is találtak, a bányák ma is működnek. Több naprendszert is elfoglaltak a következő időszakban, s letelepedtek az Államszövetség későbbi anyabolygóján is, bár egy ideig még az is csak kis bányászkolónia volt. A változást a kÿÿriañ hozta. A Hÿmwût-hegységben jövedelmező lelőhelyekre bukkantak. A bevételből megkezdtek a légkör és a tengerek létrehozását, s ekkor vált a világ a térség vezetőjévé. Hamarosan önálló államiságra tett szert és birtokba vette a környező naprendszereket.

A mai nagyvárosokat még kupola alatt alapították, bár többségüket akkor, amikor már volt valamennyi légkör a bolygón, így eleve csak kisvárosra méretezett kupolát kaptak, azt tervezve, hogy mire kinövik, már nem lesz szükség a kupola bővítésére. Így is történt, bár ebben jelentős szerepe volt annak, hogy a mindenkori kormányok igencsak sürgették a bolygó lakhatóvá tételét, amibe csillagászati összegeket öltek. Ennek ellenére az anyabolygó felszínének ma is több mint húsz százaléka sivatag, mégpedig legnagyobbbrészt olyan, ahol semmiféle élet nincs és soha nem is volt, kivéve néhány kupolavárost, amelyek – mint Lūakēañ – a kupolán kívülre terjeszkedve életet honosítottak meg maguk körül, nem ritkán erdőket ültettek, szántóföldeket létesítettek. Lūakēañtól északra is erdők, mezők vannak, jelentős mezőgazdasági tevékenység folyik egy hosszan elnyúló, de keskeny parti sávban, amit azonban minden átmenet nélkül végtelen, sívó homoktenger követ. Magán a városon első pillantásra látható, hogy sivatagra épült, a kisszámú és gyér növényzetű parkon kívül alig van vegetáció, és az is főleg csenevész sivatagi cserjékből áll, amiket még az átalakítás kezdetén telepítettek ide. Bár négy patak is folyik erre az erdők felől, egyik sem hoz sok vizet, az esős évszakban is épp hogy meg lehet fürdeni bennük. A város vízszükségletét a tengerből fedezik.

Sÿyndoreia enyhén meleg éghajlatú, csekély évszakos különbséggel keringő, közepesen nedves bolygó. Felszínének ötven százalékát egyetlen sekély világtenger borítja, s nem egészen egyharmada lakható. A lakott terület kilenctizedét növénytermesztésre használják, beleértve az erdőket, amik a világ jelentős faanyag-exportját szolgáltatják. A bányászat azonban súlyosan visszaesett egyes nyersanyagok készletének kimerülésével, amik közül a kÿÿriañ jelentette a legnagyobb

csapást az államgazdaságra, amikor a bányákat be kellett zárni. Ekkoriban az Államszövetség exportbevételeinek felét az anyabolygó bányászata adta. Az ezt követő visszaesés kormányválságok sorát hozta, s az egymást követő kormányok elnyomó intézkedések sokaságával próbálták megszilárdítani hatalmukat. A jelenlegi diktátor, Vûyrd Kÿyreàn úgy került hatalomra, hogy puccsal félreállította Lehkån Sømmêõttilt, de ezt ő forradalomnak állítja be. Akárcsak elődje, ő is sok kellemetlenséget okoz a Testvériségnek és a szomszéd államoknak, amelyek rendszeresen bírálják antidemokratikus magatartásáért és a népjólétre fordított költségek erőteljes csökkentéséért. Ugyanakkor – bár a Testvériség a *nem biztonságos* országok közé sorolja – az Államszövetségben virágzik az idegenforgalom, a külföldről származó bevételeknek már a felét turisták hagyják ott.

Az országnak Sÿyndoreia az egyetlen teljes légkörű világa. Részleges légköre van még négy világnak, köztük Aÿllióp jutott a legmesszebbre, ahol egy medencét egészen kitölt a légkör, s ez a világ felszínének egytizedét kiteszi. A levegővel fedett terület növekedése azonban több száz sÿyndor évvel ezelőtt megállt, a költségek miatt. A legkisebb kiterjedésű légköre Sÿñwuatnak van, ahol egy keskeny szakadékot tudtak csak megtölteni levegővel, s ott felépült egy kisváros. Ezekén kívül az ország összes lakott világán csak kupolavárosok vannak. Sÿyndoreiának nincsenek lakott kisbolygói, csak holdjai, és csak kilenc, meglehetősen kicsiny űrvárosa van. Nincsenek továbbá olyan világai sem, amelyek különleges, emberi életre alkalmatlan fizikai vagy kémiai adottságaikkal csábítanak a turistákat.

Az Államszövetség a galaktikus spirálkar külső szélén helyezkedik el, bár az anyabolygó naprendszerre valamivel beljebb található. Ez sokban nehezíti az ország helyzetét, hiszen világainak háromnegyede már meglehetősen távolságokra van egymástól, így a közlekedés költségesebb. Legkijebb eső világaik közül kettő, Itwånşyep és Kÿm már a Kÿm-csillagköd területén fekszik, ahol ritka, értékes gázokat lehet kitermelni. Jelenleg azonban a kitermelés minimális, mert nem fektettek eleget a szükséges gépekbe – mindössze tíz hajó áll rendelkezésre, aminek egyszerre a fele dolgozik, pedig a feldolgozóüzem már most is elbírna húsz-harminc hajó termelésével, és az üzemet is lehetne még bővíteni. De nincs rá pénz.

Sÿyndoreia régebben jelentős kölcsönöket vett fel több csillagközi bankhálózatától, amiknek a Kÿyreàn-kormányzat nagy hangerővel ígérte visszafizetését. Végül aztán a kölcsönök egynegyedét fizették vissza, a többit különféle pénzügyi manipulációkkal évekig késleltették, míg végül a bankszövetség befagyasztott minden hitelt a sÿyndor kormánynak, s amikor Kÿyreàn államosított néhány olyan céget, amelyek külföldi hitelt kaptak, a bankszövetség letiltott minden Sÿyndoreiára irányuló pénzmozgást. A helyzet később enyhült, a tilalmat feloldották a sÿyndor diplomátáknak köszön... hető... en... diploma... táknak... Ámmaít elméjének harmadik rétegében egyfolytában keringenek a munkájával kapcsolatos gondok, pedig már elege van belőle, csak még magának sem vallja be, de a negyedik rétegben tisztán olvasható, amikor a fa tövében ültünk, akkor sem volt képes meg-

szabadulni ezektől a gondolatoktól, de nem befolyásolhatom a gondolkodását még az első réteg felszíni szelvényében sem, még kiriségiéssel sem, vagyis hát szavakkal persze, ahogy bárki másnak, a kirik képesek érzelmeket sugározni, de ilyen befolyásra nem képesek, mert nincs olyan engedélyezhető érzelmi hullám, ami rávezetné Ámmaítot, hogy neki már túl sok volt ebből a munkából, csak negatív érzelmeket használhatnék, de azokat nem szabad, ráadásul az ellenkező hatást érném el vele, ha találkoznánk és közvetíteném neki ezeket az érzelmeket, akkor tőlem fordulna el és nem a munkájától, legfeljebb arra tudnám rávenni, hogy vegyen ki szabadságot és menjen el nyaralni, de persze azt sem hiperfonon, úgy legfeljebb tanácsolhatom neki, pedig valójában arra van szüksége, hogy egy-két évre otthagyja a munkáját és elmenjen egy olyan helyre, ami nem is emlékeztet se arra a helyre, ahol dolgozik, se arra, ahol lakik, és elmélkedjen néhány dologról az életével kapcsolatban, hogy aztán eljuthasson a végkövetkeztetésig, ami csak az lehet, hogy otthagyja ezt a pályát és inkább művészettel foglalkozik, a térfestményei nagyon kifejezőek, de igazából mindegy, mit csinál, csak ez a munka nem való neki, nem illik össze a lelki alkatával, de egyszerűen nincs arra mód, hogy ebben befolyásoljam, ha megint idejönne, akkor ssssssss...

99.

nd-14 Tahunki

„Tudni nem akkor jó, ha hasznosítani tudjuk. Tudni jó.”

*Ílgaszaumi,
Külföldi Gyűjtemények,
Idézetek szindor íróktól, 7454.*

Aulang Laip 43612. higit angdzsagan 291

...és kinyitotta a szemét.

Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt, értelem nélkül keresgélt a semmiben, formákat, színeket, arcokat... arc... arc... az ott egy arc, egy emberé, egy emberi arc, *Hinengi!*

A pillantása megtelt étellel, és megmozdult.

– Jól vagy? – kérdezte Hinengi.

Ninda bólintott.

– Persze... – Felült. – Miért ne lennék jól?

Egy másik nő is állt az ágy mellett.

– Orvos vagyok – mondta. – Megvizsgálak, jó?

Tahunki, olvasta Ninda a zöld kitűzőn.

– Minek? Semmi bajom.

– Ninda, este nyolcszáztizenötkor állt le a hipnogép, és már reggel van, mindjárt háromszáz. Az egész éjszakát átaludtad itt a laborban. Éjfél óta monitorozzuk az életfunkcióidat, mert nem lehetett téged fölébreszteni.

Ninda csodálkozva nézett az orvosnőre, és ösztönösen a faliorára pillantott. Kétszázkilencvenegy... akkor váltott kétszázkilencvenkettőre.

– Csinálni akarok egy agyhullámvizsgálatot, mert...

– Nem – felelte Ninda. – Szó sem lehet róla.

– Figyelj rám. A hipnopédia nem játék. Meg kell győződnöm róla, hogy az agyad rendben van.

Ninda belenézett a nő szemébe, és először kitapintotta a kapcsolatot a kirikhez – nem volt meg, aludtak még –, aztán rákapcsolódott a nő elméjére, most már másképpen, mint régebben, ezt a módszert a kiriktől tanulta az utóbbi időben. Csendben nézték egymást, múlt az idő, senki nem mozdult és nem szólalt meg.

– Az agyam rendben van – mondta végül Ninda lassan, csendesen.

Semmiféle befolyásolásra nem volt képes a kirik nélkül. Meg sem próbálta. Egészen mást tudott tenni. Áttekintette a doktornő elméjében, hogy mi az, amivel hatni tud rá. A magabiztos, higgadt tárgyilagosság.

– Értem – mondta Tahunki doktornő hasonlóan csendesen. – Ennek örülök. Akkor kelj föl, légy szíves.

Ninda fölkel és nyugodtan felnézett rájuk.

– Mire emlékszel az anyagból? – kérdezte Hinengi.

– Mindenre.

– Mondj valamit szindorul, kérlek – mondta a doktornő szindorul.

– Szindorul is tudok – felelte Ninda irodalmi szindor nyelven. – És már nem beszélek a csavargók nyelvjárásán, hallod? Bár persze arra is emlékszek és asztat is tudom használni, jahan. De ismerem az igazi szindor nyelvet, és Szindoria történetét is. Tudok mindent, amit egy olyan szindor tud, aki járt iskolába.

– S mit fogsz kezdeni ezzel a tudással? Itt a Testvériségben nem sok hasznát veszed.

– Tudni nem akkor jó, ha hasznosítani tudjuk. Tudni jó.

– Ez bölcs megállapítás – bólintott Hinengi, aki fordítógéppel követte az elhangzottakat. – De akkor sem tetszik a reakciód a hipnokezelésre. Átalszod az éjszakát, aztán olyan vagy, mint akit nem is kezeltek. Még csak nem is beszélés állandóan szindorul, egy intenzív nyelvtanfolyam után! Mehet ma iskolába?

– Ha kialudta magát, nincs okom ellenezni – felelte Tahunki Nindára nézve, aki biccentett: igen, kialudta magát.

– Akkor odaszólok Fendriának, hogy tartsa rajta a szemét. Ha ez elég.

Tahunki gondolkodott. Ninda szó nélkül elindult kifelé, ahogy a szünik szoktak.

– Nincs más, amit most tehetnénk érte. Ha rosszul lenne vagy bármilyen elmezavar jelét mutatná, akkor persze beavatkozunk, de... no jó, azt megtehetjük, hogy nem hagyjuk magára.

Ezzel gyors léptekkel követte Nindát. De Hinengi is. Hármában sétáltak végig a hipnolaborból kivezető kis folyosón, ahonnan mindenféle egyéb laborokba nyíltak ajtók.

– Nem vagytok éhesek? – kérdezte Tahunki.

– De – vágta rá Ninda. – Nagyon. Még nem is voltam ilyen éhes... két éve.

– Akkor legalább *egyvalami* rendellenes – sóhajtott Hinengi. – Mit szólnátok, ha beülnénk a Siemlómiba?

– Azt nem ismerem – mondta Ninda. Tahunki bólintott.

– Egy étterem itt fölöttünk, 6-niri. Szívesen ennék valami meleg levest... mondjuk sunekkil vagy ongét.

– Részemről valami sültet – felelte Hinengi. – Meghívlak benneteket. – Ninda értetlen arcát látva hozzátette: – Ez azt jelenti, hogy én fizetem az egészet.

– Ó... értem. Akkor engem egyszer már meghívtak.

– Ma reggelire?

– Dehogyan. Első nap, amikor már itt a hajón éltem... vagyis pont két éve. Egy férfi megmutatta, hogy kell használni az automatákat, megnyomta a gombokat, és amikor szoltam, hogy így ő fizette az egész reggelimet, akkor nevetett és azt mondta, tekintsem ajándéknak a Testvériségtől.

Tahunki összecsapta a kezét.

– Az te voltál... ó, nagy Ófanirg, hát persze! Elmesélte, de én elfelejtettem az-óta!

Ninda fölpislogott rá.

– Az Dzseran volt, a férjem.

– Igen... tényleg így hívták.

– No, akkor viszont *én* hívlak meg titeket, mert ha pont két éve a férjem volt az, akkor rajtam a sor. Elmesélte aznap az egészet, már emlékszem mindenre, azt mondta, egy kis muneszk liehával találkozott és megmutatta neki a nongir használatát.

– Pedig nincsen sok liehánk – mondta Hinengi. – Azóta egy sem volt.

– No igen, ezt te jobban tudod.

– Én hallottam egy emberről, aki Sidin érkezett – jegyezte meg Ninda.

– Valami félreértés lehetett, mert a hipnolaborban nem járt – felelte Hinengi. – Márpedig az alapismereteket mindenkinek megtanítjuk, amikor föl vesszük magunk közé.

Elérték a liftet, elindultak fölfelé. Hinengi közben elővette a suagját.

– Nem, sien, az utolsó lieha, aki a hajóra érkezett, az te vagy. Hol hallottál erről az emberről?

– Van egy barátom Szindorián, nemrég itt járt a hajón, és azóta egyszer-kétszer beszélünk hiperfonon. Ő említette. Egy ember az elkergetett sídi elnök társai közül. Menedéket keresett nálunk.

– Ó, az egészen más – értette meg Hinengi. – Akkor az az ember nincs a hajón! Csak a szísiben, nyilván kapott egy kabint, és legjobb esetben a Testvériség meg-

előlegezi neki az útiköltséget a legközelebbi lakott világig, vagy talán egy távolabbiig. De *ide* biztosan nem jöhet föl, a lakószintekre, vagyis nem lieha, csak utas. Ezért nem kaptam róla értesítést.

Nincs a hajón, gondolta Ninda. Igen, a szúnik gondolkodása szerint a hajó csak a felső nyolc szintből áll – a többi amolyan függelék, ami nem tartozik a hajóhoz.

A Siemlómi pár lépésre volt a lifttől, egy park közepén álltak az asztalok és a székek, s kicsit arrébb egy kis épület, ahol az ételt készítették. Eleven szakácsok dolgoztak itt is, mint a hajó éttermeinek nagy részében.

– Jut is eszembe – mondta Tahunki, miután egy pillantást vetett az étlapra –, mondd csak, Ninda, el tudod ezt olvasni?

S odaadta neki az étlapot. Ninda csak rápillantott.

– Hát persze. Miért ne tudnám?

– Olvasd hangosan, kérlek.

– K̄wain̄-s̄ȳllan uèp l̄oytañ, k̄ymd̄in âât v̄yõmneš̄y èèran īiēt... de hiszen ez szindorul van! Tudok szindorul olvasni!

– Eszerint működött a mai hipnó.

– K̄wain̄-s̄ȳllan uèp l̄oytañ s̄ȳv̄ein k̄yõũm d̄ã!

– Nagyszerű, akkor rendeld is meg – bólintott a doktornő mosolyogva. – Azt mondja, a nedzsvati zöldségtál sült settunszeletekkel éppen jó lesz – fordította Hinenginek, aki már eltette a suagját, nem volt fordítógépe.

– A settun milyen állat? – kérdezte Ninda.

– Hal, Szindorián elég gyakori, de nálunk is, a Felhő több világán. Kistermetű, gyors úszó, ízletes húsa van. Azt hiszem, az ősi szúnik idejében tenyésztették ki, szóval elég régi faj.

– Igen, ismerem, külső-galaktikus – bólintott Hinengi.

– Én maradok az ongélevesnél.

– Én suahut fogok enni.

Étkezés közben beszélgettek, mint a szúnik általában.

nd-15 Áhanin

„Ő volt a középpont, ő volt a fény,
 ő volt a nappal, ő volt az éj,
 ő volt a festő és az ecset,
 ő volt a modell és a vászon,
 ő volt világunk: Limellúli.”

*Ílgaszaumi,
 Vahule Ílu,
 Limellúli Első Eposza*

Áhanin
Aulang Laip
43612. nodzsat finirrugan
815

Áhanin volt az első világ Sielunt óta, ahol nem kupolavárosban éltek, hanem szabad természetben – de itt a természetet nem kizárólag ember alkotta. Áhaninon az ember érkezése előtt is volt már élet, a nagy kiterjedésű óceánban több százezer faj élt már, amiknek semmi közük nem volt Ősi Föld élővilágához. A szárazföldön, az egyetlen kontinensen és a néhány kisebb-nagyobb szigeten csak csenevész fűfélék tenyésztek, amik – evolúciós léptékben – éppen csak hogy birtokba vették a partvidékeket és onnan felfelé a folyóölgyeket, amikor az első telepések megjelentek és magukkal hozták a galaktikus élővilágot.

– Ez azonnal kipurított volna minden őshonos életet – magyarázta Séri –, ha nem léteztek volna már azok a módszerek, amikkel meg lehet védeni mindkét élővilágot egymás káros hatásaitól, és idővel össze lehet őket szoktatni. Ennek az eredményét láthatjátok itt.

A kis magaslatról messzire el lehetett látni a füves lapályon. Mindenfelé állatok legelésztek, Ninda felismerte a dzsangvomit, egy vöröses szőrű, magas növényevőt, aminek egyenes szarvai voltak, meg a selvomit, ami hasonlított rá, csak csavartak voltak a szarvai és zöldes bundája volt. De voltak kisebbek is, amiknek nem volt szarvuk, szemlátomást azok is növényevők voltak. Helyenként egy-egy fa állt, az ágakon madarak ültek, az égen is szálldostak és a fűben is lépkedtek. De az ő nevüket Ninda nem tudta. Távolabb, a folyó partján egy nagy állat üldögélt, innen nézve csak egy sötét tömbnek látszott, akkor lehetett jobban kivenni a formáját, amikor fölkel, arrébb sétált és leült megint.

– Az egy vjakhetrt – mondta Séri, vagy legalábbis valami olyasmit mondott, amit Ninda így hallott. Az ő neve sem Séri volt, hanem valami sokkal bonyolultabb, a gyerekek egyszerűsítették le arra, hogy Séri. Ő volt az idegenvezető. Sőt a

világot sem Áhaninnak hívták az itteniek nyelvén, ez a szúni neve volt, ők valami nehezen kiejthető nevet használtak. A nyelvük neve szúniul áhan volt. – Halászik. Főleg halat és gyümölcsöt eszik. Sok halunk van a folyóban. Nagyon büszkék vagyunk az ilyen környékekre, ahol kiterjedt élővilág él.

– Erdők vannak Áhaninon? – kérdezte Szinensi. Szúniul beszéltek, Séri jól beszélte a nyelvüket. Az esszidzsinna fogadta fel, hogy kalauzolja a csoportot.

– Igen, a közelben is van egy. Nézd azt a dombot a folyón túl. Amögött egy darabig még rét van, aztán egyre sűrűbbek a fák, és nemsokára erdőbe megy át.

– Mekkora erdő?

– Hát... pár ezer hirgon meglehet. De vannak nagyobbak is, és a miénk az egyetlen őserdő a Galaxisnak ezen a vidékén.

– Mi az az őserdő? – kérdezte Elgari.

– Olyan erdő, amit soha nem gondoztak. A kultúrerdőekben az előregedett fákat kivágják, meg ha a facsemeték túl közel nőnek a nagy fákhhoz, azokat kiemelik és máshová ültetik. Szóval gondozzák az erdőt. Az őserdőt nem.

– Megnézhetjük? – kérdezte Sifartié.

– Hogyne, nagyon szívesen mutogatjuk. De sétálni csak néhány kis ösvényen tudtok benne. Áthatolhatatlan, kusza növényhalmaz, mindenhol kidőlt fák korhadó törzsei, letörött ágak, összevissza nőtt fák. Pontosan azért ilyen, mert azt akaruk, hogy igazi őserdő legyen. Az a terület gyakorlatilag elveszett a számunkra, kivéve hogy turistalátványosság.

– Levegőt is termel, nem?

– De, bár egy ugyanekkora légültetvény százszor ennyit termelne, és hát nekünk természetes légkörünk van, amit a növényzetünk reprodukálni tud. Légültetvényünk csak azért van, néhány kisebb, mert van egypár vulkánunk, amik miatt célszerű légültetvényt tartani.

– Sahatti, sahatti – kiabálta valamivel arrébb az egyik kisgyerek, és mutatta az egyik állatot, amelyik fölfelé tartott hozzájuk a nem különösebben meredek lejtőn. Szarvatlan, középméretű növényevő volt, csillogó, fénylő kék bunda borította a testét, hosszú szálú, hullámos.

– Igen, ez egy sahatti – felelte Séri. – Úgy látszik, érdekesnek talál minket. Nem kell félni tőle.

– Ki fél tőle? – kérdezte a kicsi hetykén.

Ninda köntösére nemrég Szinensi anyja varrt egy mellzsebet, abban ült ŶŶ, s most elkezdett mocorogni. Engedélyt persze nem kért, hogy kimásszon. Leugrott, s gyors iramban tartott a sahatti felé. Az egész csoport őt figyelte. Vagy ötven ríginre voltak az emberekől, amikor találkoztak, és két lépésről óvatosan szemlélni, aztán szaglászni kezdték egymást.

– Ez a két állat a Galaxis két átelles oldalán fejlődött ki – mondta valamelyik férfi.

– De gyakran találkoznak – mondta másvalaki –, az ember elvitte mindkettőt mindenfelé.

A sahatti közelebb lépett, ÝÝ hanyatt gurult, és amíg a nagy állat fölé hajolt és a hasát szaglászta, ő paskolni kezdte az orrát, ami akkora volt, mint a kirikölyök teljes egészében. Aztán Âû is feltűnt, őt is kihozta Arszi, lerohant a lejtőn a testvérehez, és egy pillanat múlva már a sahatti nagy, lelógó fülét húzkodta.

– Sok sahattit nevelünk – mondta Séri –, a sahattiszőr kelendő nyersanyag fonalakhoz és különféle műszaki célokra. Egy ekkora állatról szüni évenként egy endzs szőrt fészülünk ki, és az állaton alig látszik a hiány.

A sahatti fölnézett, Âû pedig a fülén csimpaszkodva lógott a levegőben. Egészen sárga lett, amiről Ninda és Szinensi tudta, hogy azt jelenti, tetszik neki ez a helyzet. Úgy tűnt, a sahatti észre sem veszi, hogy egy kiri lóg a fülén. Szólt ÝÝ-nek, ők is vették az érzelmi hullámot, aztán egy másik hullámot küldtek a sahattinak, aki megint lehajtotta a fejét, és ÝÝ belekapaszkodott a másik fülébe. Aztán a sahatti fölemelte a fejét, megfordult és visszabaktatott a rétre.

– Hé, ez elviszi a kirijeiteket – szólalt meg valaki.

– Majd visszahozza – felelte Ninda nyugodtan. Ők persze Szinensivel tudták, hogy az állat csak hiszi, hogy ő akart visszamenni, a kirik úgy irányítják, ahogy akarják. Játszanak egy kicsit, utaznak a sahatti fülén, s ha akarják, a csorda összes állatán utazhatnak. A környék bármelyik állata teljesíti minden kívánságukat.

A csoport még sétált egy ideig a dombtetőn, aztán lassan visszaindultak a városba – valójában ki se jöttek belőle, a dombtetőtől alig száz riginre házak voltak, az állatok egyenesen besétálhattak volna a városi utcákra, csak fölmásznak a domboldalon és ott vannak. Páran aggódtak a kirikölykök miatt, de Ninda megnyugtatta őket, nem fognak eltévedni.

A dombról nézve az *Aulang Laip*nak kisebbnek kellett volna látszania, hiszen a domb lábánál állt, de valójában a domb nem ért magasabbra a szísi tetejénél, s a hajó innen is éppen olyan óriási volt, mint letről. Nindának ez volt a legtetszősebb látvány a városban, ámbár szép város volt, sok parkkal – az egyiknek a része volt a suárkikötő –, szép építésű toronyházakkal, távolabb hegyoldalra kúszó utcákkal.

A dombnak az *Aulang Laip* felé eső szélén asztalok és padok voltak, némelyiknél emberek ültek, ettek vagy beszélgettek, és volt egy, amelyiknél Ninda megállt. Az ott ülők valamilyen játékot játszottak, ami nem hasonlított semmire, amit Ninda ismert. Öten ültek az asztalnál, ketten az egyik oldalán, egy velük szemben, kettő Nindának háttal. Három férfi, két nő, egyik se fiatal. Hatszögletű lapocskákat rakosgattak egymás mellé az asztal közepén, már jó néhány volt ott, bonyolult rajzolatok voltak rajtuk. A lapocskákat az asztal négy sarkán álló dobozokból vették, szemlátomást sem a dobozok, sem a hatszögek nem tartoztak egyikükhöz sem, bármelyikük bármelyiket használhatta. Arra sem volt szabály, hogy milyen sorrendben tesznek le lapocskát.

Nindát valami megérezés készítette arra, hogy megálljon az asztalnál és figyelje őket. Aztán ahogy Rongami odalépett hozzá, halkan megkérdezte:

– Mi ez a játék?

– Fhangí – volt a válasz.

101.

nd-16 fhangí

„Némelyik életrajzírója úgy gondolja, hogy Ninda életét teljesen megváltoztatta a fhangí, és ma senki nem ismerné a nevét enélkül. Ez mindenképpen túlzás. Nindát nem a fhangí tette azzá, akivé lett. De jelentős hatással volt rá.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44607. angdsagan*

– Mi az a fhangí?

A háttal ülők egyike megfordult, egy időse férfi. Szürke szakállá volt, ráncos arca, érdeklődő pillantása.

– Örülök, hogy hallottál a fhangí létezéséről, fiatal barátom – mondta enyhe akcentussal, szúni nyelven. – Ezt, amit mi csinálunk, nem fhanginak hívják. A neve fhangidóar. A fhangí egyik leegyszerűsített megtestesülése, ami kívülről szemlélve olyan, mint egy társasjáték.

– De nem az – állapította meg Ninda.

– Nem, nem az. Mi nem játszunk, hanem beszélgetünk. Azaz annyiban mégis olyan, mint egy játék, hogy egy kötött szabályrendszer követünk benne, de nincsen konkrét célunk. Csak megfogalmazzuk gondolatainkat.

– Hogyan? – kérdezte Ninda.

– Hát ha érdekel, megpróbálhatom elmondani. – Az öreg visszafordult az asztalhoz, mondott néhány szót a társainak a maguk nyelvén, s kivett egypár lapocskát az egyik dobozból. Letette őket az asztal sarkára, távolabb a többitől. – Nézzétek. Ezek a lapok gondolati elemeket jelképeznek. A fhangí egy rendszer, ami gondolkodásunkat segít rendben tartani, kifejezni, formába önteni. Ezekkel a rajzelemekkel ezt tudjuk megtenni. Itt ez a jel – mutatott az egyik lapocskára, amin körben hullámos vonal volt. – Azt jelenti: szeretet. Itt ez a másik, egy kissé bonyolultabb rajz, azt jelenti: kötődés. Ez pedig a gondoskodás. Ha a hármat egymás mellé tesztem...

– Akivel összeköt a szeretet, azzal gondoskodunk egymásról – vágta rá Ninda.

– Kiváló – bólintott az öreg elismerően. – Most pedig körberakom a szeretetet hat fogalommal. Kötődés, gondoskodás, törvény, összhang, figyelem, érzélem. Ezzel...

– A törvény nem illik ide – vágott közbe Ninda határozottan.

– Már hogyne illenek!

– Nem illik ide – jelentette ki Ninda. – Ezek pozitív érzelmek, a törvény pedig nem.

– Valóban. – Az öreg összehúzott szemmel méregette a szőke szüni kislányt. – Éppen ezért vesszük be. Hat fogalmat, amik egy hetediket vesznek körül, úgy hívunk: egység. Arra törekszünk, hogy minden egységben legyenek pozitív és negatív fogalmak egyaránt. A szeretetnek ebben az egységében, amit most összeraktam, a törvény pozitívvá változik azáltal, hogy a családi kapcsolatot szentesítő törvényre utal.

A szindor csavargók számára a törvény olyasvalami volt, ami mindig üldözte őket, szüni életében pedig Ninda még a szót is csak ritkán hallotta. Így megmaradt a korábbi negatív jelentése, de tudomásul vette, hogy ebben a különös gondolatrendszerben a törvény pozitív is lehet.

– S most mit teszel ezzel az egységgel?

– További egységeket illesztetek mellé. Minden fogalom lehet egy egység közép-pontja és hat másiknak a széle, a hatszögrácsos elrendezésből következően. Például ide, az összhang és a figyelem mellé tehetem a melódiát, s akkor az összhang máris kétfélt fog jelenteni: a szeretettel családi összhangot, a melódiával viszont zeneit.

– Akkor oda való a matematika – közölte Ninda. – És az idő meg a kerék.

– A kerék?

– Igen. Van ilyen lapocska?

– Hogyne lenne. Csak meglep, hogy ismered ezt a gondolatot. Egy elég régen élt fhangímester munkásságából való.

– Nem ismerem. Csak nyilvánvalónak tűnt, hogy ott kell lennie.

Az öreg egy pillanatig tűnődve nézett rá, aztán egy pillanat türelmet kért és asztaltársaihoz fordult. Mondott valamit az ő nyelvükön az egyik férfinak, aki bólintott, fölkelte és elment.

– Kérlek, várjatok egy keveset, amíg a fiam visszatér. Úgy gondolom, hogy érdemes lenne többet foglalkoznod a fhangíval. Mi ugyan nem vagyunk thabbuanok, de a családjunkban hagyomány, hogy tanulmányozzuk a fhangít. – S ezzel meghajolt ültében. – A nevem Szketro Mjanrit, tízdíres fhangímester. – Körbemutatott az asztal körül ülőkön. – A feleségem, Anrit Szvapan kilencdíres, a bátyám, Rjakszti Arrat kilencdíres, a bátyám lánya, Klavan Prapszten hétdíres mester, és máris jön vissza a fiam, Tvantin Avjeri nyolcdíres mester.

– Ninda – viszonzta Ninda kicsit zavartan a meghajlást, s esze ágában se volt műyprâent mutatni. – Nekem... nincsenek olyan címeim, amik ezekhez foghatók lennének.

Közben átfutott az agyán, hogy vajon itt mitől függ, hogy valakit hogy hívnak, mert a szindorok az egyik szülőjük családnevét öröklik választás szerint, a szünik mindkettőét, de ezeknek a neve nem is hasonlít.

– Természetesen – felelte Szketro Mjanrit. – Idővel bizonyára lesznek. Lám, jön is már.

A fia a tér távolabbi része, egy épület felől közeledett, nagy táskát hozott a kezében.

– A fhangí tanulmányozásával sok mindent megtudhatsz a világról, másokról, önmagadról. Mindenképpen megéri a fáradságot, ha netán nem leszel semmilyen magasabb szintű mester, akkor is. Nem ez számít, hanem a szemlélet, amit a fhangí segítségével elsajátíthatsz.

A fia odaért hozzájuk és két kézzel fogva Ninda felé nyújtotta a táskát, de nem szólt semmit, nyilván nem tudott szúniul.

– Kérlek, fogadd el ezt tőlünk – mondta helyette az apja. – Egy egyszerű kis induló dóarkészlet, amivel megismerheted az alapokat.

– De hát ez... óriási...

– Semmiség. Számunkra mindig öröm, ha egy fiatalat beavathatunk a fhangí szépségeibe. Szavaidból úgy tűnik, hogy van érzéked ehhez a művészethez, és jó kezekben lesz nálad ez az apróság. Ami pedig a súlyát illeti, nyilván akad a közelben egy teherhordó.

Rongami már nyúlt is a suagjáért és hívott egyet, s mialatt Ninda akadozva megköszönte, meg is jött a teherhordó. Tvantin Avjeri rátette, Rongami pedig megadta az úticélt, Ninda gantirlakását. Az automata elszáryalt az *Aulang Laip* felé, ők pedig elköszöntek a fhangímesterektől és a csoport után siettek.

– Te tudsz erről valamit?

Rongami vállat vont.

– Édeskeveset. Nagyjából annyit, hogy létezik. De ha kérdésed lesz, valamelyik mester biztosan segít.

– Van a hajón is?

– Húszezer ember között egy csomónak kell lennie. Várj csak. Te liktenit-upesz vagy. Sáharongit ismered?

– Persze, kistermetű, kedves asszony, sziangdzsankor kaptam tőle jogratkrémes sütit a jannihaumban.

– No, hát ha jól emlékszem, az ő férje fhangímester. De lehet, hogy ő maga is. Nézd meg a suagodon, kik azok.

Ninda bölintott, de nem nyúlt a suagjáért. Nem sürgős. Utolérték a csoportot, akiknek Séri éppen egy szobor történetét magyarázta. Vagy egy derkit mászkáltak még a városban, aztán amikor visszatértek az *Aulang Laiph*hoz, Ninda kiment a magaslat peremére, és leült egy padra. Várt.

Kisvártatva egy ívelt szarvú, nagy állat vált ki a tóparton legelésző nyájból, és ügetni kezdett Ninda felé. Fölkaptott a magaslaton és megállt előtte. Lehajtotta a fejét, a füvet szaglászta, a hátáról pedig előreugrált a két kiri, s lecsúsztak a nyakán. Fürgén felkapaszkodtak Ninda köntösén és bebújtak a mellzsebbe. Ketten épp hogy elfértek benne.

Ninda fölkelt és visszasétált a hajójához.

nd-17 első dír

„Nincs kékebb semmi, mint Fónarrugandi tavainak vize. Nincs fehérebb semmi, mint a hó Szahindáfaran csúcsain. Nincs aranyszínűbb a Sínisuádnál. Nincs tisztább egy újszülött lelkénél.”

*Ílgaszaumi,
Jahanin-szódzsán,
63. sómir, 1. singir*

Khetagarthin, Szakhatin és Vakhtiszummathin volt az a három tudós filozófus, akik a fhangí alapjait lerakták, thabbuan időszámítás szerint háromezer évvel ezelőtt. Azóta szakemberek nemzedékei dolgoztak rajta, s mostanra a rendszer az összetettség magas fokát érte el – ám a tökéletességtől messze van. Semmi, amit ember alkot, nem lehet tökéletes, s nem is kell annak lennie. A fhangí annak tudománya, de egyúttal művészete is, hogyan fejezzük ki tökéletlen gondolatokkal önmagunk és a világ dolgainak tökéletlenségét.

Ilyeneket olvasott Ninda a könyv előszavában. A táska tartalma a legérdekesebb dolog volt, amit valaha kézbe vett. Hat nagy műanyag doboz volt benne, tele dór-lapocskákkal, ezek valamivel nagyobbak voltak, mint amiket az áhanini család használt, és színesek, nagyon sokféle színűek. Volt benne tucatnyi kis hatszögletű tálcá, amikben kis mélyedések mutatták a lapok helyét, paszrellszínekkel megjelölve külön a középsőt, az azzal szomszédosakat és a legkülsőket, vagyis tizenkilenc lapocskának volt hely egy tálcán. Volt egy sok rétegre összehajtott műanyag lap, kihajtva óriási volt, Ninda fél ágyát elfoglalta, pedig azon elfért volna két felnőtt. A lapon is kis mélyedésekbe illettek a dóarok. Egy további dobozban számtalan négyzet alakú, fehér, hajlékony lap – papírnak tünt –, és egy hosszúkás, vékony eszköz, ezüstsínű, gombokkal az oldalán. És egy külön kis dobozban a könyv, memóriakockában, amit beleillesztett a suagjába, és egy hatalmas terjedelmű írásművet kapott. Rengeteg nyelv közül lehetett választani, a szúnit választotta – a szindort is választhatta volna, az is köztük volt. Mint a könyvből megtudta, ez egy alapfokú gyerekkészlet az első dírhez.

A fhangí alapja: a gondolati elem (thabbuan nyelven fhá). Például egy érzelem vagy fizikai érzés, egy eszme valamely eleme, vagy éppen egy szín, egy illat, egy hang. Ezek bonyolultabbakká állhatnak össze, csoportokká (fhauná). Mindkétféle elemnek, az egyszerűnek és a bonyolultnak is van egy jele (khá). A fhangínak különféle megnyilvánulásai vannak. Dóar: a khákat hatszöglapocskákra (most tudta meg, hogy a nevük dúth, nem pedig dóar, az magának az egésznek a neve) írják és úgy rakosgatják őket, asztalon, padlón vagy hatszögmintás lapokon (thaní), az mindegy. Lúma: hatszögrácsos felületre írják őket (vagy rács nélkülire, de rácsos elrendezésben), ez annyival nehezebb, hogy nem lehet törölni, átrendezni – de ez

szolgál a dóarban létrehozott gondolattáblák rögzítésére is, vagy a fényképezés. Nuéthi: az „ehető” fhangí, amikor a fhaunákat kis hatszögletű tálkákban (núthi) elhelyezett, falatkákra vágott ételek képviselik, s a gondolatsorokat az képviseli, hogy milyen sorrendben fogyasztunk el egyet-egyét. Thandí: a fhangí legnehezebb, legbonyolultabb változata, szintén írásban, mint a lúma, de nincs hatszöges elrendezés, nincsen semmilyen támpont, és egy-egy khát akár tucatnyi vagy még több khá vehet körül. Kuám: egy kiegészítő fhangíművészet, új fhauná létrehozását jelenti, a hozzá tartozó khával és minden egyéb kelléssel együtt.

Ninda kinyitotta a fehér dobozt, ahogyan a könyv kérte, és a különböző rekeszekben azonosította a jó (glá), a rossz (drí), a fény (khíp), a sötétség (thúd), a hideg (druan) és a meleg (amben) kháját, majd összerakta őket a semleges középpont (émi) körül egy kis thanítálcán. Mik kerültek egymás mellé? – kérdezte a könyv. Mik állnak szemben? Mi a sorrend, ha körbejárjuk thind irányban? És khom irányban? Aztán a könyv mutatott néhány kombinációt és elkezdte magyarázni őket. Ha thind irányban a jótól a rosszhoz érünk, az romlás – ha a rossztól a jóhoz, az javulás. De minek a romlása vagy javulása? Mi hül vagy melegszik, sötétedik vagy világosodik aszerint, hogy mi a sorrend?

S a könyv mutatott egy lúmát. Thabbuan művész írta ötszáz évvel ezelőtt, Thakurandí. Csak ezt a hat fhát használja, s nem is nagy, ezért nagyon jó a kezdők tanítására. Ha az egység közepén az émi áll, s ez thind irányban körbejárva melegszik és világosodik, akkor mire körbeérünk, az már nem semleges, hanem egy meleg és világos középpont lesz. Most átvisszük a nézőpontot a szomszédos egységre, ahol ugyanezek fordított sorrendben állnak, és kapunk egy hideg, sötét középpontot. E kettő találkozásánál elhelyezzük a jót és a rosszat, s mit fogunk tapasztalni?

Ninda olvasott és kísérletezett. Arra eszmélt föl, hogy ÝÝ fölugrik az ágyra és megböki az orrával. Riadtan nyitotta ki neki az elméjét, s a kölyök szemrehányóan jelezte, hogy már másodszor szól. Éjfél van és ő éhes. A kiriknek nincsen fogalmuk a pontos időről, de azt, hogy nagyon késő, ki tudják fejezni érzelmi nyelven. Ninda bocsánatot kért, fölugrott és kinyitotta az ajtót. ÝÝ kisurrant a parkba, gyümölcsöt szakítani, ő pedig elment egy automatához enni valóért.

Valamit aludnia is kell, nem olvashat egész éjszaka. Holnap iskola. Leült megenni a vacsoráját, az 5-sibe szektor szélén volt egy kis park, ÝÝ is ide jött ki gyümölcsért. Éjféltkor a lakónegyedekben nem volt sokkal kisebb a forgalom, mint napközben, és persze pontosan ugyanolyan világos volt, a hajó egyetlen részén sem változtatták a megvilágítást a napszakok szerint, ez nem egy világ felszíne, ez egy hajó. Mindenki magának csinál félhomályt vagy sötétséget az alváshoz, ahogy kedve tartja, és bármikor megteheti, hiszen ablakok nincsenek. Ninda egészen sötétben szokott aludni, ez olyan volt, mint Luakeánban, ahol nem volt tanácsos az utcán aludni, amíg nem volt sötét, mert túl sokan vehették észre az embert.

– A tiéd? – kérdezte egy hang. Ninda fölpillantott. Egy fiú volt, valami ennivalót tartott a kezében ő is, és lemutatott Ninda lábához. Ott ült ŶŶ, jogratot evett és a parkban sétálgatókat figyelte.

Ninda bólintott.

– Hogy hívják?

– Í – mondta Ninda szúni kiejtés szerint.

– „Í”? Ez a neve?

– Ez. Én adtam neki.

– Gondolom, hosszabbat is meg tudtál volna jegyezni.

– Valószínű. De ő még csak egy kölyök.

– Ja, értem. Rövid állat, rövid név. Később kap hosszabbat, ha már nagyobb lesz, ugye?

Ninda mosolygott és ette tovább a szadmátéjét.

A fiú leült mellé, ő is evett. Nindát nem zavarta. Szindorián illetlenség lenne, hogy leül mellé engedélyt sem kérve, de ez itt a Testvériség, és neki semmi köze nincs már Szindoriához.

– Én már láttalak téged – mondta a fiú. – Te vagy az a lieha lány, aki Handia-pról jött közénk.

– Szindoriáról.

– Hát akkor onnan. Én Sinuri vagyok.

– Ninda.

– Van már srácod?

– Nincs, de nem is akarok.

– Miért nem?

Ninda vállat vont.

– Csak.

– Akkor csajod van?

– Nincs, de azt sem akarok.

– Furcsa lány vagy.

Ninda bólintott.

nd-18 első lúma

„*A fény lúmái – ez a címe ennek a könyvnek. De mi az a fény? Thrangidémi lúmája szerint a fény csak érzéksalódás. Szerintem nem. A fény egy érzés, egy érzélem. Vagy több.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
bevezető*

– A fhangíról? Elég sok mindent tudok, igen. – Fendria tűnődött egy kicsit. – A thabbuanok elég különös nép... mi szúnik is azok vagyunk, persze. Ők valahonnan a Külső-Galaxisból származnak, nagyon messze, a túloldaltól. Több ország területén élnek kisebbségben, sokféle a Galaxisban. Jelentős irodalmuk van, a könyveiket és filmjeiket sok nyelvre lefordították, nekünk is nagy thabbuan gyűjteményünk van az Ílgaszaumban. És hát a filozófiájuk. A fhangí előtt is volt már köztük néhány jelentős filozófus, bár aztán az ő munkásságukat a fhangí némileg elhalványította. Bevallom, én sem sokat tudok róluk. A fhangí elég híres dolog. Szinte bármire jó. Vannak, akik arra használják, hogy megjegyessenek vele dolgokat, például az elintéznivalóikat, vagy éppen tanulási segédeszközként, mert kiválóan lehet vele gondolati láncokat felépíteni, sőt, ez az egyik legnagyobb erőssége. De vannak, akik afféle irodalmi műveket alkotnak a segítségével, elrendezik a kis hatszögeket, és olyan írásokat hoznak létre, amiket csak a beavatottak értenek ugyan, de ők nagy gyönyörűséggel tanulmányozzák.

Ninda elővett a köntöse zsebéből egy thanítálcát és tíz dúthot, a tálcát a szőnyegre tette és elhelyezte rajta a dúthokat, hogy kiadják a dóart, amit az éjjel ki-gondolt.

– Nagyon szép... de én ezt nem tudom elolvasni. Te csináltad? Bocsáss meg, de nem ismerem a jeleket. De vannak jó páran a hajón, akik boldogulnak vele, mutasd meg nekik. Nem nehéz megtalálni őket.

Ninda mellett és a háta mögött egymást váltották a gyerekek, hogy mindenki megnézhesse az alkotást.

– Egyébként nem kell a lapocskákat magaddal hurcolni, leírhatod a jeleket. Rajzolni tudsz a suagodon is, de ha jól tudom, a fhangímesterek a tollat és a papírt részesítik előnyben.

Ninda értetlen arccal nézett rá. A tanárnő felállt és a fali polcok egyikéhez lépett. Fölvett valamit, visszajött és Ninda elé tette a szőnyegre.

– Ez egy írotábla, rajta egy papírlappal. Ez egy speciális anyag, külön erre gyártják. Egyébként majdnem ugyanaz, mint amit különböző higiéniai célokra is használunk. Ez pedig egy toll – nyújtott át még valamit: egy ugyanolyan hosszú-kás eszközt, mint ami a dóarkészletben is volt.

– Ezt ismerem – örült meg Ninda –, van egy ilyen a készletben.

– No lám csak, és a használatát is ismered?

Ninda megrázta a fejét.

– Én el tudom neki magyarázni, Fendria – mondta Ángsauri.

– Hát akkor csak csináld.

– Nézd – hajolt oda a másik lány –, itt bekapcsolod, és ezt a négy gombot forgatva beállítod a színt. Piros, sárga, kék és fekete, ezekkel kikeverhetsz mindenféle. Ezzel a fehér gombbal tárolhatod is, hogy később is meglegyen. Ez a gomb pedig a vonalvastagságot állítja be. Aztán csak mozgatod a papíron, ahogy a suagodra írsz az ujjaddal, csak ezt nem lehet törölni. Vagyis de, ha ugyanolyan színt állítasz be, mint a papír, akkor az a szín takarja a korábbtit. Ja, ez pedig az átlátásosság. Ha erre fordítod, akkor a szín teljesen takarja a korábbtit, de ha erre, akkor keveredik vele. Itt van egy kis lencse, ez elé tehetsz bármit, aminek színe van, és megnézi magának a színt.

– Értem – felelte Ninda, és szépen leírta a tíz khát a thanítálcáról, az eredeti elrendezésben, sötétkék színnel.

– Azt hiszem, így már lúmának hívják – mondta Fendria. – Miről szól?

Ninda ujjával követte a khákat a papíron, úgy olvasta:

– Mi a sötétség? A világosság hiánya. Mi a hideg? A meleg hiánya. Mi a gonoszság? A jóság hiánya.

Ezen egy kicsit elgondolkodott mindenki.

– Miért? – kérdezte aztán Helligi.

– Miért ne? – kérdezett vissza Ninda mosolyogva.

– Sötétség az, amikor nincs fény – fejtegette Rongami. – Hideg az, amikor nincsen meleg. De ahol nincsen jóság, ott gonoszság van?

Ninda rápillantott azzal a vesébe hatoló, mindent látó, mindent megértő tekintettel, ami egyszer már annyira megdöbbenetette Ámmaítot is. Rongami éppolyan döbbenettel nézett vissza rá. Lassan múltak a pillanatok.

– Igen – felelte aztán Ninda csendesen. – Szerintem nem?

Rongami válasz helyett elgondolkodva forgatta két ujjá között a suagját.

– Azt hiszem, értem, mit akarsz mondani – bölintott Fendria. – Nagyon filozofikus gondolat. Neked jutott eszedbe?

Ninda majdnem bölintott, de aztán a vállára billentette a fejét.

– Hát... én csak szavakba öntöttem, de szerintem ez egy alapvető igazság. Akárki mondhatta volna éppen ugyanígy.

– Erre thabbuanul van egy kifejezés, majd alighanem találkozni fogsz vele a tanulmányaidban. Alapvető igazság... valami ilyesmi. Majd érdemes lesz felkeresned a silgunt. – Látta Ninda arcán, hogy nem ismeri ezt a szót. – Olyan helyet jelent, általában valamelyik dzsorongit egyik részét, ahol valamilyen közös tevékenységre össze szoktak gyűlni az emberek. Némelyik évszázadokon át fennáll. Közben meg is néztem, természetesen van fhangísilgun az *Aulang Laipon*, de nem

dzsorongitban... végül is a fhangí csakugyan nem játék, hát miért lenne dzsorongitban? A 3-jori szektorban van egy helyiségük.

Ninda megköszönte, és már aznap odament iskola után. A suagtérkép átkalauzolta egy kis parkon, aminek a végében, egy jannihaum bejárata mellett kis utcácska nyílt. Ezen kellett menni néhány lépést, jobbra volt a jannihaum, balra pedig egy ajtó *3-jori 2* felirattal. Alatta: *fhangí úlamit silgun 500–900*. *Úlamit* olyasmit jelent, hogy valakinek a sajátja.

Kis parkba lépett, ahogy szinte mindenütt a hajón. Fűves terület egy fával és néhány bokorral, virágágyások. Padok egy kis asztal körül, emberek üldögéltek, beszélgettek. A parkot lakások vették körül, s jobbról a legelső ajtón újabb tábla: *fhangísilgun*. Szúni szokás szerint nem köszönt a parkbelieknek, csak rájuk mosolygott, és megnyomta az ajtón a jelzőgombot. Nem kapott semmilyen választ, nem kérdezték meg, ki az – az ajtó hangtalanul besiklott a falba. Hát belépett.

Tágas helyiségbe jutott, háromszor akkora volt, mint az ő gantirlakása. Középen... tűz. Ez volt az első, amit meglátott. Mindenfelé ülőhelyek, kényelmes fotelek, meg olyan hosszú fotelek, amiken több ember is ülhet. Egy-két asztalka, a falak mentén polcok. S egy csomó ember üldögélt a teremben szétszórva. Csupa felnőtt, sőt idős emberek, és csupa férfi. Hatan.

– Mi járatban vagy, kislány? – kérdezte egyikük mély basszushangon. Szakállas, nagydarab.

– A fhangísilgunt keresem – felelte határozottan.

– Megtaláltad, itt működik a silgun. Fhangít szeretnél tanulni? Kicsit fiatalka vagy még hozzá.

Ninda közelebb lépett hozzá – Milongip, ez állt a kítűzőjén –, s átnyújtotta a papírlapot, amire az iskolában leírta a reggel írt lúmát. A férfi elvette, s úgy nézett rá, mint régi ismerősre.

– Ó, igen. Khernatulakki régi jó lúmája. Te írtad le?

– Én írtam. – Ninda a szúni nyelvnek egy olyan igéjét használta, ami egyértelművé tette, hogy nem úgy másolta. – Őt nem ismerem.

– Nocsak – mondta egy másik férfi, felállt és odajött Milongip mögé, hogy lássa az írást. Ő is szakállas volt, vékonyabb, idősebb. Haultaki volt a kítűzőjén. – Ez valóban Khernatulakki. Sose bánd, a legjobb gondolatokat újra meg újra fölfedezik.

– Nem, tévedtek – szólalt meg egy magas, fiatalabb férfi, neki nem volt szakálla. Ámritin. – Hasonlít, de nem ugyanaz, keressétek meg.

Milongip elővett egy suagot, és pár pillanat múlva intett egy fali képernyő felé, ahol előbb egy idegen lúma jelent meg, aztán Nindáé. Valóban nem voltak egyformák.

– Aha – bólintott Milongip. – Khernatulakki hosszabban és bonyolultabban írta le, bár a lényeg tényleg ugyanaz.

– A kislány megoldása tömörebb – mondta Haultaki. – Azt nem merném mondani, hogy frappánsabb is, de tényleg rövid. Mióta tanulsz fhangít?

– Tegnap este óta – felelte Ninda.

104.

nd-19 fhangísilgun

„Különös, hogy mindenhol családra és otthonra találtam a szúnik között – Szindorián meg nem, pedig ott születtem? Szerintem nem különös. Hosszú és tanulságos történet, hogy miért lettek a szúnik ilyenek – a szindorok pedig amolyanok.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
310. sómir*

A silgunban meglehetősen feltűnést keltett a kislány, aki alig százhusz évesen kezdett fhangít tanulni, és másnap már írt egy lúmát. Hogy a gondolat, a lúma tartalma nem neki jutott eszébe először? Mi számít az? Nem másolta, ő találta ki.

Tizenegy tagja volt a silgunnak, mielőtt Ninda megérkezett – azaz ennyien jártak oda, de semmilyen formális tagság, tagfelvétel nem volt. Milongip, Haultaki, Ámritin, Szengrinu, Imdzséni és Faurgómi volt jelen, amikor először megérkezett, de hamarosan megjöttek mások is. Mint megtudta, a silgun nevében az úlamit azt jelenti, hogy ez egy magánlakás, Angrolími és a felesége, Lingdzsaéti lakása, mindketten tízdíres fhangímesterek, ők amúgy itt laknak, s nem sokkal Ninda után haza is érkeztek.

Ninda elkerekedett szemekkel nézett a házigazdára, aki ismerősként mosolygott vissza rá. Angrolími volt a sáhaddif vezetője, amikor őt a liktenit-upesz törzs tagjává avatták: az Érahaung-szandzsé.

– Örülök, hogy ismét látlak, Ninda – mondta mély hangján. Minden ugyanolyan volt: az itt-ott már deresedő, sötét szakáll, a meleg, bölcs pillantás. Csak a sáhaddif fekete öltözéke helyett köznapi, világosbarna köntös volt rajta, és persze a csillagsüveg is hiányzott. – Annak pedig még jobban örülök, hogy itt, a fhangí kapcsán találkozunk. A haukihaóran alkalmával is úgy éreztem, te nem vagy hét-köznapi egyéniség. Az, hogy százhusz évesen egyáltalán felfigyeltél a fhangíra, igazamat mutatja. De miért nem ülünk le?

Helyet foglaltak. Ámritin tálcákat, poharakat, palackokat tett eléjük, ahogy a jannihaumban is szokás. A szúniknál elképzelhetetlen, hogy hosszabb időre leüljenek beszélgetni és semmi ne legyen előttük az asztalon.

– A mi kis társaságunk egészen kötetlenül működik – magyarázta Angrolími. – Mi Lingdzsaétivel házigazdák vagyunk, de nem vezetők. Nincsen szabályzat, nincs rá szükségünk. Mindennap ötszáztól kilencszázig jöhetnek a vendégek, akár itthon vagyunk, akár nem. – Ninda kissé még meglepődött az ilyeneken, de egyre kevésbé. Szindorai beidegződései közel hetven itteni és több mint nyolcvan otta-

ni nap után lassan, de biztosan foszladoztak szét. – Nincsenek meghatározott témaköreink, kivéve senutkor, amikor előre kiválasztunk valamilyen tárgykört, és arról beszélünk. Mi is lesz legközelebb?

– Szinen Kerrisz munkássága – felelte Faurgómi, a társaság legidősebbje.

Ninda udvariasan bólintott. Aztán fölkapta a fejét.

– Šyněň Kêèriš, a Vÿlleäynderöp szerzője?

Faurgómi megvakarta az orrát.

– Hát írt egy regényt, aminek valami hasonló az eredeti címe, de én ezt ilyen szép dallamosan meg nem próbálnám kimondani.

– Jaj, bocsáss meg, kérlek. Nem akartam tiszteletlen lenni.

– Nincsen semmi baj. Neked ez az anyanyelved.

– Én csak... kívülről tudom egy csomó szindor író és költő nevét meg a műveik címét, mert most karisszinankor tanultam szindor nyelvet és történelmet hipnopédián... de egyetlen művet sem ismerek.

– Még negeteg időd van ezt bepótolni – felelte Faurgómi barátságosan.

– Igen... de... ezt nem értem. Ha ez fhangítársaság, miért lesz senutkor egy szindor író a téma?

– Jelentős fhangíalkotó volt.

– Szindorok is írtak fhangít? – döbrent meg Ninda.

– Hát persze – bólintott Lingdzaéti. – Mindenféle nemzetiségű emberek írnak fhangít. Miért ne tennék? Te is szindornak születted, most már szúni vagy, és egy lúmát már írtál is.

– Nem kell hozzá thabbuannak lenni – mosolygott Ámritin.

– A fhangí galaktikus – mondta Lingdzaéti. – A khá jeleket mindenki az anyanyelvén olvassa, illetve hagyományosan az ősi thabbuan szavakkal. De azokat a mai thabbuanoknak is úgy kell megtanulniuk.

Ninda lassan bólogatott. Persze, miért ne írhatna egy szindor is fhangít. Butaság volt megkérdezni. De a felnőttek szemlátomást nem vették zokon. A szúnik sosem vették zokon, ha ő valamit nem tudott vagy rosszul, akár olyasmit is, amit a vele egyidős született szúni gyerekek rég tudtak. Már rég nem számított liehának, sáhaddif-haungszi volt, a törzsszövetség tagja, liktenit-upesz – de tudását tekintve sok mindenben lieha maradt. S ez nem zavart senkit. Ninda úgy érezte, a szindorokhoz képest a szúnik a nyugalom szobrai, a szúnikhoz képest viszont a szindorok idegbetegek. Türelmetlenek, agresszívek, ingerlékenyek.

– A szindorokról alkotott képed torz – mondta neki Angrolími egy másik beszélgetésük során, amikor elmondta neki ezeket a gondolatait. – Te ott számkivett voltál, a társadalom perifériáján éltél. Nézd meg ezt a khát. – Rajzolt neki egy jelet. – Ez a khuddlein. Szúni nyelven nem lehet egy-két szóval kifejezni. Olyan érzést jelent, ami hasonló ahhoz, amit egy hajótörött érez, aki lezuhan egy lakatlan világon – de a khuddlein nem lakatlan világon él, hanem egy emberektől nyüzsgő városban, ahol senkit sem érdekel, hogy ővele mi van. Anélkül hogy bárki rosszat akarna neki, akár meg is ölhetik a közönyükkel. Te khuddlein voltál

Szindorián. A Testvériségben viszont családtag vagy. Nemcsak a törzsedben, mindenütt. Mindenki az. Mi csak a családtagjainkat engedjük egyáltalán a hajóinkra... de hát ezeket már mind tudod. Azt akartam mondani, hogy a szindorokról alkotott képed szükségképpen torz. Ha reális képet akarsz róluk, vissza kell menned közejük, most már nem mint csavargónak, és egy ideig ott élned, a valóságos életüket szemlélned.

Ninda meglepve nézett rá.

– Eszem ágában sincsen valaha is visszamenni Szindoriára.

– Akkor tudomásul kell vennünk, hogy a valós képet nem ismered – felelte Angrolími derűsen.

Ninda vállat vont, nem érdekelt, hogy milyen képe van a szindorokról. Sokkal érdekesebb dolgokról beszélgettek ezen az estén, mint a szindorok. Lingdzaéti és Aumtarúni khákat tanított neki, Angrolímmal pedig a fhangí szemléletéről beszéltek.

– A fhangí csak egy eszköz. Ezt sose felejtsd el. Egy módszer arra, hogy a gondolatainkat rendezett formában tudjuk áttekinteni, de magukat a gondolatokat nem a fhangítól kapjuk.

Ninda felfigyelt egy sor képre a falon. Nem képek voltak: bekeretezett fhangialkotások. Odament, megszemlélte őket.

– Néhány khát már fölismerek – mondta. – Ez például a természet.

– Ó, a természetnek nagyon sok khája van – lépett oda Faurgómi. – A fhangiban sok fogalomnak vannak olyan változatai, amik csak nagyon finom árnyalatokban térnek el. Van egy kuám nevű ágazat, az főleg azzal foglalkozik, hogy a meglevő fogalmaknak újabb és újabb változatait kutatja fel, eldönti, hogy melyiket vegye fel a készletbe, khát tervez neki, meg minden effélét.

– És nem melleleg – mosolygott Angrolími – Faurgómi barátunk ennek a műfajnak elismert művésze. Többek között az ő nevéhez fűződik a színárnyalatok sokaságának fhangífogalmak formájában való feldolgozása.

Faurgómi mosolygott.

– Ó, igen. Kedvelem azt a munkámat. Elég részletesre sikerült, az egyes árnyalatokhoz különféle hangulatok és jelentések sokaságát tudtam társítani. Kellemes játék volt, és már némi örömet is szerzett néhány embernek.

Ninda udvarias mosollyal bólogatott. Az öregember nagyon büszke volt erre a művére, és ő ezt pontosan kiolvasta az elméjéből.

nd-20 másodfok

„*Ha versenyt rendeznének, hogy ki talált barátot a legtöbb világon – nem tudom, ki lenne a második helyezett.*”

Sileni:
Naplóm Nindával,
43991. nahangan

Sÿndoŕeia
Kaŕndim
57. ŷyllà 42.
a sárga órája

Åmmaït nem foglalkozott a körülötte levőkkel, az ügy egyre terebélyesedő dokumentációját olvasta a vÿriïsen. Egyelőre a legkevésbé sem tudta eldönteni, tetszik-e neki, amit olvas. Időnként valaki elhaladtában jó napot kívánt neki, ő visszafeltele, hogy jó napot, és olvasott tovább.

Aztán megállt előtte megint valaki, aki ismerős hangon üdvözölte.

– Jó napot, Îldaŕa úr.

Åmmaït fölkapta a fejét.

– Nahát, Geranti úr! – Felpattant, zsebre vágta a vÿriïst és kezét nyújtott. Úgy fogtak kezét, ahogy a szindorok szoktak, jobb kézzel, egymás alkarjának közepét fogva meg. – Örülök, hogy látom. Jól utazott?

– Köszönöm, remekül. Épp az imént érkeztem. Mondja, van itt valahol egy italautomata?

– Nincs! Magának semmiképp, magának eredeti szüni nusumma dukál. Jöjjön.

Elindult a jogász előtt, belépett egy kis, eldugott folyosóra, benyitott a legelső ajtón és csettintett két ujjával.

– Šãâni, két nagy adag nÿsumàt kérünk, de igazi sÿunÿ recept szerint!

– Máris, ügyvivő úr – felelte egy női hang valahonnan a bútorokkal telezsúfolt helyiség mélyéről.

– A bíró úr megérkezett – kiáltotta közben valaki utánuk a tárgyalóteremből.

– Köszönöm – felelte Åmmaït –, a tárgyalás elejét el is bliccelhetjük.

– Mi a véleménye? – kérdezte Geranti.

– Őszintén szólva nem tudom, mit gondoljak. Hiragit már ismerem a csillagköziről. Rámenős, egészen keveset trükközik, de azzal is bőven eléri, amit akar. Lÿwahÿ bírónőt úgy behúzta a csöbe, mint a kÿvatriöŕ, úgyhogy felülvizsgálati eljárást is kezdeményeztem.

– Nocsak, ennyire súlyos a helyzet?

– Hát Lëŷwahÿval közöltem, hogy hülye, még ott a teremben. Teljesen elszúrta, tálcán tette Hiragi elé az aranyszőnyeget... no, hát ez most képzavar volt, de mindegy, szóval aranyszőnyeget terített Hiragi elé a totális diadallal megnyert perhez.

– De hát felülvizsgálati eljárásban nem tud visszavonadni semmit ebből – hiszen nem az ítélet az, ami számít.

– Persze hogy nem. De a bírónő engedélyét igen.

Geranti bólintott. – Hát azt még csak-csak. Mondja, mit csinál ma este? Szívesen beülnék magával ŰŰdëŷsshez egy üveg szindoriai borra. Sok beszélnivalónk lenne.

– Természetesen szabaddá teszem magam, de van egy másik ötletem. Szerintem jobban fog önnek tetszeni. Ismeri a Nÿstind vendéglőt?

– A Lÿyp oldalán, a botanikus kert fölött, ugye? Nagyszerű választás. Hozza el a kislányt is.

– Rendben. Ön egyedül jön?

– Most igen, a feleségem üzleti úton van, egyedül jöttem Szindoriára.

– Különhajóval, gondolom.

A városban ekkortájt a *Dzsauna Szimmun* állomásozott, de az már napok óta leszállt.

– Igen, egy nagyon kényelmes kis lengahénit kaptam. Ahogy fentről elnéztem, nagy építkezések zajlanak a városban. Változnak itt maguknál a dolgok.

– Igen, növekszik a főváros, nemcsak fölfelé, szélteben is, az elmúlt évben jócskán megugrott a népességünk, sokan költöztek ide.

– Amit aztán Hiragi föl is fog használni a perben – bólintott Geranti.

Åmmaït összeráncolta a homlokát.

– Gondolja?

– Szinte biztos vagyok benne, hacsak nem tudja másképpen bevinni ugyanazt a találatot. Nagyon jó ügyvéd. No lám, itt is van.

Az ügyvéd mosolyogva üdvözölte őket.

– Mit isznak?

– Šãani, még egy pohár nÿsumàt kérünk – szólt be az ajtón Åmmaït válasz helyett.

– A bírót elhívták valahová, de már jön, nem kezdünk nagy késéssel – mondta Hiragi. – Ha jól hallottam, éppen jó ügyvédnek nevezteél – nézett Gerantira –, vagy legalábbis feltételezem, hogy rólam volt szó.

– Igen, rólad – bólintott az ügyvivő. Mindketten szindorul beszéltek. – Az imént megállapítottam, hogy szépen növekszik a főváros, és erről jutott eszembe.

– Ó, igen – felelte Hiragi csillogó szemmel, mint egy gyerek, aki épp most jött meg a Vÿrtiñ parkból. – Kãŷndim mindig szép volt és szép is lesz, de ebben az évszakban különösen előnyös képét mutatja, és a sok-sok építkezés sem csúfítja el, noha errefelé nagyon keveset használnak légidarukat. Okvetlenül meg kell

nézned a Sÿtrõy negyedet, nemrég fejezték be, egyszerűen gyönyörű. Az itteni építészek elsõrangúak. Ráérsz ma este?

– Már programot csináltunk – szólta közbe Ámmaït –, de örömet szerezne, ha csatlakozna hozzánk. A Nÿstindbe készültünk beülni.

– A legnagyobb örömmel, ügyvivõ urak. De azt hiszem, hamarosan szólítanak, talán menjünk be.

Ezen a tárgyaláson már népes hallgatóság volt, a Däyrièt Egyetem csillagközi jogi fakultásán ugyanis kötelezõ volt látogatni ezt a bíróságot. Az ügyvivõk és az ügyvéd elfoglalták helyüket. A minisztériumot most két férfi képviselte, Suõrykan fõállamügyész és Dÿlleïñ vezető államügyész – a szindor hivatalnokok hierarchiájában ezek közepesen magas rangoknak számítottak, bár mindkettejük tisztségének a neve úgy hangozott, mintha õ lenne a csúcsvezetõ. Nyilván nem azért küldték ezt a két tekintélyt sugárzó, õszülõ hajú urat, hogy Nindát megfélemlítsék, gondolta Ámmaït – hiszen tudták, hogy õ maga nem lesz itt. Hiragit meg aligha lehet megfélemlíteni.

A bíró bevonult a terembe, helyet foglalt, aztán a hallgatóság is.

– Hiragi ügyvéd úr, hallgatjuk – mondta a bíró. Nÿwp Kãrswaut veterán bíró volt, negyvenöt éves öregember, huszónhét éve bíró, kevés beszédû, nagyon tekintélyes szakember. Hibátlan szûni kiejtéssel mondta ki az ügyvéd nevét.

– Tisztelt bíróság – emelkedett szólásra Hiragi –, nem ígérhetem, hogy könnyen és gyorsan az ügy végére járhatunk. Összetett, sokrétû ügygel van dolgunk. Ugyanakkor ez az ügy egyetlen szóban összegezhetõ. Ez a szó: *csavargó*. Van egy gyermek, aki soha semmi rosszat nem tett, legfeljebb itt-ott elcsent egy gyümölcsöt vagy szendvicset, mert életben akart maradni, és mégis egész életében kizárólag bántották, üldözték, és a szindor hatóságok ma is mindent megtesznek, hogy diszkriminálják. Mégpedig azért, mert ez a hazája! Az én egyik gyerekem nagyjából egyidõs vele, és megbecsült vendég Szindorián. Mégpedig azért, mert *nem* ez a hazája! Csakhogy az én gyerekem nem *csavargó*, Ninda pedig igen, ezért szindor bíróságon elfogulatlan bánásmódra nem számíthat. Ezért a felperes visszavonja keresetét és elviszi a pert külföldre, ahol méltányos bánásmódot kaphat. Köszönöm, hogy eljöttek, viszontlátásra.

Ezzel Hiragi helyet foglalt, összefonta a mellén a karját, s egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki távozni akar.

– Ön komolytalanul viselkedik – közölte mély basszushangján a bíró. – Ez nem cirkusz vagy bohóház. Ha ezt a magatartást folytatja, büntetéssel fogom sújtani. Most pedig adja elõ a valódi nyitóbeszédét, de tartózkodjék az ilyen olcsó vásári mutatványoktól.

– Ahogy a bíró úr kívánja – pattant föl ismét Hiragi. – Hiszen ez az emberi jogi bíróság. Éppen azért hoztam ezt a pert erre a bíróságra, mert ez az egyetlen bíróság a Sÿyndofoeia Államszövetség területén, ahol igazságszolgáltatásban reménykedhetek. Hogy miért? Ez hosszú történet, és éppen ezt kell tisztáznunk ebben a perben.

nd-21 Antaur 1

„Ha az űrben kering egy kő, amin lehet energiát és nyersanyagokat termelni, de nem látsz rajta emberi életet: nézd meg a másik oldalon.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Aulang Laip
Antaur-rendszer
43612. famut ukingahan

Famut este érkeztek meg az Antaur-rendszerbe. Szinensi ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy Nindának el kell jönnie a többiekkel a kilátóba, mert ez a hely gyönyörű. Hát elment velük. A kilátó egy jókora terem volt a 8-tago szektorban, vagyis a hajó összes külső falától messze, hiszen közönséges ablakot semmilyen hajón nem használnak – az *Aulang Laip* külső falai tíz rigin vastagok, több speciális rétegből állnak, lehetetlen lenne rajtuk ablakot nyitni.

A terem henger alakú volt, a teteje kupolában végződött, és elfért benne úgy ötven ember. Voltak is jó néhányan, és az volt a szabály, hogy a fal mellett kell tartózkodni, mert akkor nem takarják egymás elől a képet. Csak a fal felső részére vetített a gép.

Amikor beléptek, csak a sötét világűr látszott, elég sok csillaggal, és legfelül egy kék nyíl mutatta, hogy éppen merre forognak. A Nindával szemközti falon, ahol a látogatók feje fölött vékony kék csík jelezte a vetítőterület alját, lassan beúszott a képbe egy nagy vörös folt, sárga, fehér, kék mintákkal.

– A kék oldalon most látjátok felkelni a Sommatin-vahangét – közölte egy férfihang a rejtett hangszórókból. – Mindössze tíz érangra van, ezért nagyon és fényesnek látjuk. Hatos sűrűségű, közepes hőmérsékletű csillagközi felhő, ezen a galaktikus vidéken nem gyakori, ilyen szép pedig nincs is több az egész spirálkaron. Valóságos mérete csupán akkora, mint egy átlagos naprendszeré. Mindjárt láthatóvá válik a Sommatin Zöld Foltja, egyike a nagyon ritka eseteknek, amikor szabad szemmel igazi zöld színt láthatunk a csillagközi térben. A felhőt alkotó gázok összetételétől megkíméllek benneteket, azért is, mert a Zöld Folt mellett éppen látszik a Selliszet sarlója is, kicsit nehéz kivenni a felhő vöröse előtt, mert a Selliszet is vörös, de sötétebb, látszik az elütő körvonal. Távolsága tőlünk most mintegy tízezer úmisz. Felszíne a Galaxis egyik legnagyobb vasoxidbányája, egy egész világot borít vastag rétegben, több ezer vasporszívó járja állandóan a világot, mindegyik felszippant évente körülbelül annyi vasport, mint a mi hajónk tömege, s egy részét mi vesszük meg. Mindjárt látni fogtok egy kékes csillagot jönni a Sommatintól nem messze, az Antaur négyest, a legkisebbet a rendszer csilla-

gai közül, több mint ötvenezer úmiszra kering a társaitól, nagyon félreeső csillag. De ha nem lenne, akkor az antauriak néha láthatnának hóesést is, így viszont sokkal melegebb a világuk. Az Antaur négyes mellett kissé lejjebb látható csillag a Hetkil napja, amit legutóbb kihagytunk az útvonalunkból. Most egy matira elhallgatok, amíg láthatóvá nem válik a következő objektum.

– Beszélhetnél az Antaur négyes kísérőjéről is, Szamtahu – szólalt meg hangosan a Ninda mellett álló férfi.

– Örömmel – felelte a láthatatlan forrásból érkező hang. – Az Antaur egyike azoknak a rendszereknek, ahol a többtől jóval kijebb eső csillagnak saját külön világa van. Egy kicsiny, forró világ, éppolyan vulkanikus, mint Dzsisszáfaur, sőt még inkább, mert szilárd felszíne, sőt kérge sincsen, örökké fortyogó lávatenger az egész. Ennélfogva egyike a legtökéletesebb gömb alakú égitesteknek, ami nagyon ritka a nem gázneműek között. S közben a kék és a zöld oldal határán már meg is jelent a vonal fölött egy halványkék derengés, amit akkor szoktunk látni, amikor a kamera látókörébe kellő közelségben levő, légkörrel rendelkező világ készülni. De mielőtt őt magát meglátnánk, egy kisebb objektum jelenik meg... igen, éppen most. Ez az Okti nevű kis hold. Alacsony gravitációs ipartelepnek ad otthont, felszínének egyötödét már beépítették, de a tervek szerint az egészet be fogják. A többi holdat most nem látjuk, bár a Kamo beleesik a látóvonalunkba, de a bolygó árnyékában teljesen láthatatlan marad. S már föl is kel a kamera előtt maga az Antaur.

Hatalmas sárgászörös gömb kezdett beúszni a képbe, de ez a szín kevéssel a látóhatár után egyre sárgult, aztán éles választóvonallal zöldnek adta át a helyét.

– A zöld folt a Galaxis talán egyetlen *kupola nélküli kupolavárosa* – nyomta meg Szamtahu a kifejezést. – Nagyon büszkék rá. Az Antaurnak szén-dioxidos légköre van, aminek megvan a kellő nyomása, így a város légköre nem illan el, csak azt kell megakadályozni, hogy a kétféle gáz elkeveredjen. Pár pillanat múlva láthatóvá válnak a város melletti hegyek, az antauri bányavidék, és fölötte kering úticélunk, a *Szinangir*. Ebből a távolságból még nagyon apró, nem is igazán lehet kivenni a hegyek háttere előtt, de hamarosan növekedni fog. A forgást azonban még nem fejeztük be, amint tudjátok, hiszen azért jöttetek, hogy a Féssajumot lássátok, majd amikor az Antaur sivatagja kikerül a képből. Az Antaur egyébként ennek a sivatagnak köszönheti gazdagságát, mert a szokásos mennyiség sokszorosát lehet kitermelni a klór, a foszfor, a fluor és főként a szilícium értékes vegyületeiből. S már látszik a sivatagon a zöldes elszíneződés, ahogyan a homok színe keveredik a Féssajum színével. Figyeljétek meg a fényes sárga foltot. A két fuérnak annyira erős a fénye, hogy vegyi átalakulást idéz elő a homokban azon a területen, ahol nem árnyékolják a sonérok, és már nem egyszerűen a fuér visszfényt látjuk, hanem a homoknak is más a színe. Viszonylag kis területen, hiszen ez az Antaur sarkvidéke, ami keveset mozog a világ forgása során. S íme, most fordul a képbe maga a Féssajum.

A sivatag egyre kékebb volt, s ahogy a kamera ismét az űr felé fordult, óriási kék lángnyelvek jelentek meg, amik mintha az Antaur felszínét nyaldosták volna, olyan élénk kék színben ragyogott a sivatag is. A lángnyelvek sokkal nagyobbak tűntek az Antaurnál.

– A Féssajum – mondta Szamtahu. – Egy féhattur-vahikoren robbanás, az egyik leglátványosabb a Galaxisban, mert egy lakott naprendszer belsejében van. Százmillió éve, vagyis csillagászati fogalmak szerint csak pillanatokkal ezelőtt történt, de a sonérok mérete már eléri az ötezer úmiszt. Jelenlegi távolságuk az Antaurtól húszezer úmisz. Félmilliárd éven belül el fogja párologtatni az Antaurt. S már látjuk a fuért is, a robbanás centrumát, ahol még alig kezdett szétrepülni a forró féhatturanyag. Előtte a kis fekete folt a Dzsalam, egy jókora gázóriás nagyszámú kísérővel, valójában nagyon világos a felszíne, de a fuér ragyogása előtt feketének látszik. Sokkal közelebb van a Féssajumhoz, mint az Antaur, s már néhány millió éve izzik és párolog. Holdjainak nagy része belőle kiszakadt anyag, a csillagászok itteni évenként számtalan újat látnak keletkezni és hasonló mennyiségűt megsemmisülni, elolvadni a sonér forróságában. A forgásunk lassul, a hajó irányba fordul a *Szinangir* felé, így a Féssajum hamarosan kikerül a képből, átmegyünk a városi félgömb fölé. Bekapcsolom a padlóképernyőt, ahol egyelőre az Antaur déli sarkvidékét látjuk, itt minden forró és kéken ragyog a Féssajum fényében, aztán már a sivatagot fogjátok látni, és kis idő múlva a várost. Oázisnak is hívják, ami sivatagban létrehozott zöld területet jelent.

107.

nd-22 angri

„Azt hiszem, a szűnik iránti ellenséges érzés egyik forrása, hogy nekünk nincsen saját világunk és csak úgy vándorlunk az űrben összevissza. Egyik sem igaz, de a dzserangok ezt hiszik, és ettől úgy érzik, nekünk olyan szabadság adatik meg, ami nekik nem. Ez viszont igaz – de nem ezért.”

*Szinensi:
Szúna haum és a Galaxis,
37.*

Ninda a kilátóban nézte egészen végig, ahogy megközelítik a *Szinangirt*. Szamtahu közvetítette az útjukat, sőt bekapcsolt egy jelzőrendszert, amit az űrhajósok mindig használnak: ez a falon és a padlón megjelölte a rendszerben közlekedő összes hajót, azokat is, amik túl messze voltak és nem is látszóttak, kis zöld karikákat rajzolt az űr feketeségére vagy az Antaur sivatagjára, és mellé odaírta a hajó nevét és felségjelét. Sok hajót mutatott, az Antaur-rendszer forgalmas hely volt. Antauri felségjellel közlekedett az *Ektun*, a *Nemori*, a *Karandi*, a *Voetra* és a

Naklin, a bolygóközi forgalmat lebonyolító komphajók. A csillagközi forgalom még nagyobb volt: ekkor érkezett vagy távozott a sídi *Fenantar* és *Demindri*, a rekki *Ompataum*, a haparini *Szohomisz*, a kalgéi *Ammi-4* és *Ekka-3*, a namarildi *Paronon*, a hemuldi *Rolg Te Úmb* és a Testvériség egy másik hajója, az *Ilund Minangé* – csupa nagy csillagközi hajó, mindegyik másmilyen. Szamtahu mesélt neki – egyedül neki, mindenki más elment már a kilátóból – más népek hajóiról, amik egészen mások, mint az övéik. Legtöbbjük szűk folyosókról nyíló, szűk kabinok sokaságából áll, kevés közösségi tér van, csak olyasmik, mint éttermek, üzletek, hasonlók. Ő például még soha nem látott játszóteret, uszodát, parkot olyan hajókon, amik nem a Testvériséghez tartoznak. Márpedig az övéiken ezek is vannak, a szísiben is. Ninda bólintott. Már beköborolta a szísit és tudta, hogy ott is van uszoda, bár csak egy, de játszótér tíz is. Park nincsen a szísiben, mert az utasoknak ott van a suár hatalmas parkja, amit éjjel-nappal elérnek. De más államok hajóin effélék nem állnak az utasok rendelkezésére. Szamtahu éppen ismerte a feléjük tartó *Fenantart*, a sídi kereskedelmi flotta egyik legfontosabb hajóját, ami henger alakú volt, tíz emelet magas, az emeletek száz rígin átmérőjű körök, amiken alig száz parányi kabint helyeztek el, a többi hely az árué – ezen a hajón első sorban azt szállítanak, de hát a méretei eltörpülnek az *Aulang Laip* mellett. A Testvériségen kívül csak néhány nagy csillagközi cégnek vannak olyan méretű hajói, amik több ezer utast és nagy mennyiségű árut is szállítanak.

És itt van a *Színangir*, a Testvériség állóhajója, ezeket így hívják. Valójában nem áll, ez is mozog, de csak néhány évenként indul el. Óriás teherhajó, ami nem száll le sehol, most évekig kering az Antaur körül, időnként felszáll hozzá egy teherkomp az antauri bányákból hozott anyaggal, amit a *Színangir* gyomra úgy nyel el konténerszámra, hogy odabent meg sem látszik. Amikor aztán évek múlva megtelik, akkor indul el a hajó, felkeres néhány világot, ahol megveszik a nyersanyagokat, aztán pályára áll valamelyik másik bányavilág körül, hiszen itt addigra már egy másik szúni hajó kering.

De a *Színangir* nemcsak az antauri bányák termelését szállítja, hanem sok árut vesz fel a környékbeli hajóktól is, amit azok megvettek különféle világokon. Ezért jöttek ők is: árut hoztak, amit átrakodnak a *Színangirra*, és az viszi majd tovább.

– Egyszerű dolog – mesélte Sorvek, a rakodás felügyelője, akivel Ninda az angriban találkozott, miután bedokkoltak a *Színangirra*. – Minden konténernek nyilvántartjuk a tartalmát, a tulajdonosát és a rendeltetési helyét. Ha egy haverod Szindoriáról csomagot küld neked, azt a Testvériség bármelyik hajója fölveheti, de rajta lesz a címzés, hogy Ninda, *Aulang Laip*, tehát a gép kikalkulál egy útvonalat hajótól hajóig, és mindig úgy irányítja, hogy a lehető leggyorsabban ideérjen. Ezek, amik itt mennek – intett a megfigyelőfülke ablaka mögött vonuló futószalag felé –, nem postacsomagok, ez áru, amit megvettünk mindenféle világokon, nézd, itt a jegyzék ezen a nagy képernyőn, vetőmagvak szindor és sídi világookról, gépalkatrészek Tuolréről, meg a többi. Ez a Testvériség tulajdona, tehát oda visszük, ahova akarjuk. A *Színangir* gépe majd utánanéz, hogy melyikért mi-

lyen árat lehet kapni az Antauron meg más világokon, ahol jární fognak, és aszerint dönt, hogy hol kínálja eladásra.

– Vagyis a *Színangir* nem fizet érte nekünk?

– Természetesen nem. Egymásnak a Testvériség hajói nem fizetnek. Akármelyik hajóról adjuk el az árut, ugyanabba a pénztárba kerül az ára, legfeljebb ha nem elektronikusan fizetnek, hanem bankjegyekkel, akkor másik hajón őrzik a pénzt. De végül minden hajó ugyanoda viszi, Szúnahaumra, a nagy pénzraktárba. Amúgy hamarosan láthatod a *Színangir*ről érkező pénzes konténert is, a másik futószalag is mozog már. Az ottani üzletek bevételét mi visszük tovább Szúnahaumra, vagy lehet, hogy már előbb átadjuk egy másik hajónak... lám csak, ott is van, az a pénzes konténer, azok mindig sárgák.

– Ugyanolyannak néz ki, mint az összes többi.

– Ugyanolyan is. Persze te otthon Szindorián bizonyára láttál pénzszállítókat, nagy, agyonpáncélozott kocsikkal. – Ninda nem javította ki, hogy neki Szindoria nem az otthona. Úgysem úgy értette. – Mi nem bíbelődünk effélével. A konténe-reinkhez már hozzáférni is éppen elég bonyolult, elmozdítani őket pedig lehetetlenség, őrzi őket a rendszer éppen elég jól. Úgyhogy egy egyszerű zár megteszi, főleg drágábbra költeni. Ez mindenhol így van a Testvériségben, mi nem pazaroljuk a pénzt többszörös védelemre, ha elég az egyszerűt úgy megerősíteni, hogy ne lehessen kicselezni.

– Minden védelmet ki lehet cselezni. – Nindát kezdte fárasztani ez a kedélyes, bőbeszédű ember, aki olyan elégedett mosolyt vágott mindenhez, amiről beszélt, mintha ő találta volna fel.

– Hát hogyne. Csak éppen amióta ez a rendszer működik, több tízezer éve, egyszer sem sikerült senkinek. Először is be kell jutni az utasok elől elzárt részre, ami már önmagában a lehetetlennel határos. Szúniknak persze nem gond – csakhogy a szúnik nem lopnak.

Ninda összerezzen.

– Nem lopnak?

– Nem. Mi jól élünk. Nem szorulunk rá. És nem fogjuk ezt a jólétet kockáztatni. Ami meg más államok pénzét illeti, föl se tudná használni, aki ellopja. A bankjegyek száma föl van jegyezve.

Ninda pislogott. Egy egész nép, ahol nem lopnak? A szindor csavargók között volt egy mondás: „mi csak kaját lopunk”, ami nem volt szó szerint igaz – mást is loptak, bár valóban azért, hogy kaját vegyenek az árából –, de abból a gondolatmenetből rövidült, hogy a gazdagok sokkal értékesebb dolgokat lopnak, és nem azért, hogy legyen mit enniük. Minden csavargó tökéletesen meg volt győződve arról, hogy a gazdagok azért gazdagok, mert sokat lopnak.

nd-23 Színangir

„*A világ a leggyengébb a gondolat: egy porszemet sem tud arrébb lökni. A világ a legerősebb is a gondolat: a Galaxis sorsát is megfordíthatja. Hogy lehetséges a kettő egyszerre? Talán a gondolat semmi – vagy minden? Vagy a kettő egyszerre?*”

Ninda:
A fény lúmái,
52.

A *Színangir* nem tűnt olyan nagyknak, mint amekkora valójában, de ezt Sorvek előre megmondta. A nyilvános terület tényleg egészen kicsi: két kör alakú folyosó egymás alatt, mindkét oldalukon üzletsor, a felső szinten a kör mellett egy elég nagy sportkomplexum. Ide úgy lehet eljutni, hogy az egyik suárkapun kísétál az ember, az egyenesen a *Színangir* suárkapujával van összekötve. De Ninda persze nem itt ment, hanem a 2-joka szektor melletti kapun, amihez egy kis összekötő folyosót csatlakoztattak. A folyosó érezhetően lejtett. Lementek rajta – sokan voltak, akik átmentek a *Színangirra*, de onnan is jöttek sokan –, és egy nagy, elliptikus formájú térségre értek, ahol a fejük fölötti képernyőn az állt: *Aulang Laip*. Több zárt ajtót láttak üres képernyőkkel, de távolabb az egyik nyitva volt, az állt fölötte: *Ilund Minangé*. Vagyis oda is át lehet menni innen. Az ellipszis közepén két lift volt, azokkal mentek le a *Színangirra*. Ninda találomra az első szintet választotta – ennek a szintnek, ahol az ellipszis volt, nulla volt a száma.

Az első szinten itt is parkot talált, de kisebbet, mint az *Aulang Laipon*, nagyjából feleakkorát. Kószált benne egy darabig, aztán lement a másodikra. Ez lakószint volt, a térkép szerint – a suagja automatikusan mutatta ennek a hajónak a térképét – négyszer négy szektor, *ni, ta, si, jo*, illetve *dzsi, szu, go, ri* jellel. Most a szint közepén állt, a taszu, siszu, tago és sigo szektorok találkozásánál, egy jókora parkban, ahol egy csapat gyerek óriási lármával fengrát játszott. Ezt már Ninda is kipróbálta, bár nem sokat konyított hozzá.

Elindult az orra után, ahogy otthon is szokta. Vagy fél derkin át kószált a hajón, néha lejjebb ment a lifttel, igyekezett minél többet megismerni. A *Színangir* lakóterülete szintenként csak tizenhat szektorra terjedt, de hús szintje volt, és csak a legalsó hármat tartották fenn a gazdasági létesítményeknek. Legfelül és legalul, a nulladik és a huszonegyedik szinten volt a két dokk, ahová hat-hat hajó tudott egyszerre bedokkolni, két-két folyosóval, egy az embereknek, egy az árunak. De a teherhajók, amik nagy tömegű árut hoznak vagy visznek, nem ide dokkolnak, hanem a *Színangir* lakóterét minden irányból körülvevő óriási rakodóterezhez, ami négyszer akkora, mint az egész *Aulang Laip*. A suagja mondta el mindezt, ahogy

azt is, hogy az alsó dokkhoz most a Ruktenről jött *Ampahit* és a sídi illetőségű *Katroszin* csatlakozik, és hamarosan érkezik egy szúni hajó is, a *Dzsaitun Hauri*.

A tizenkettedik szinten végül beült egy étterembe. Simmaná salátát rendelt, és egy kúhi nevű gyümölcsitalt, ezt még nem ismerte. Evés közben a gyerekeket nézte a parkban. Ezek is fengrát játszottak. Három vagy négy szinten is látott gyerekeket fengrát játszani. Ővele nemigen foglalkoztak, megnézték mint idegent, meg hát a bőre és a haja színe is furcsa volt, általában meg szokták nézni. De valóban idegennek nem hiszik, hiszen a hajónak erre a részére dzserangok nem tehetik be a lábukat.

Most azonban észrevették, odanézegettek rá egypár matin át, aztán váltottak pár szót és odajöttek. Három fiú és egy lány.

– Honnan jöttél? – kérdezte egy magas, sötétbarna bőrű fiú.

– Az *Aulang Laipról* – felelte Ninda.

– Melyik törzsből vagy?

– Liktenit-upesz.

– És?

– Csak liktenit-upesz.

– Mindkét ágon? Sisszanongi vagy?

– Nem, ez az én törzsem.

– Hány évesen vagy te sáhaddif-haungszí?

– Százhusz. Illetve már két éve.

– Hogyhogy?

– Lieha vagyok, illetve voltam. Szindoriáról jöttem. Aztán a sáhaddif jobbnak látta, ha felvesznek a tűz szövetségébe.

– Akkor klánod sincs?

– Hangikun Szesszinan. De vér szerint semmi közöm hozzájuk, a gép választotta őket.

– Nahát – mondta a fiú, de ekkor a mellette álló fiú oldalba bökte. – Ja igen. Én Sehuttun vagyok, satszé-ongari sisszanongi, ezért figyeltem föl arra, amit mondtál.

– Ninda vagyok.

– Herharun – szólalt meg a másik fiú. – Hendil-vahi és ringeng-asszahun.

– Janguranszi – mondta a harmadik. – Ingdzsé-tahanin és éfarang-szesszá.

– Antirué – zárta a sort a lány, de ő nem mondta el a szülei törzseit. – Tudsz fengrát játszani?

– Volt már a kezemben.

– No gyere, mutasd meg, mit tudsz.

Ninda fölkelt – a salátája már elfogyott – és odament velük a fentirhez. Ezen állt a dobó, egy korong alakú, pár lépésnyi dobogón.

– Egyelőre csak dobj párat, minden cél nélkül, nézzük meg, hogy megy – mondta Herharun, és odagurított egy új fentirasztalt, mert az előzőn már alig volt karika.

Ninda elvett egy karikát és fellépett a fentíre.

– Hát ez rossz – mondta Antirué. Ninda meghökkenve nézett rá. Hisz még nem is dobott... – Figyelj, a fengrá nem labdajáték, ahol egyetlen labda van, vagy ha sok, akkor is mind egyforma. Válaszd ki, hogy hová akarsz dobni, és aszerint válassz olyan fengirit, amilyet dobni szeretnél.

Ninda a fentírasztalon halomban álló fengirikre nézett. Neki mind egyforma volt, kivéve a külsejüket – mindet más színűre és mintájúra festették, sokat közülük rajzok díszítettek. Külsőre nem volt még két hasonló sem. Az, amit a kezében tartott, fakópiros volt, a felszínét bonyolult minta díszítette, egymásba fonódó, hajszálvékony, girbegurba sárga vonalak. De hát persze a mintának semmi köze ahhoz, hogyan repül a fengiri.

– Ami a kezeden van, az egy szenzi – közölte Antirué. – Az alja egészen homorú, a pereme lapos, ezért nagy távolságra repül. Ezt akkor használjuk, amikor a legtávolabbi sombirokat célozzuk meg. Nyilván inkább egy közelebbivel kezdenéd.

– Herharun azt mondta, dobjak egy párat – vágott vissza Ninda. – Azt nem mondta, hogy melyik sombirra.

– Igen? Jó, lássuk.

Ninda a viláért sem vallotta volna be, hogy fogalma sem volt még arról sem, hogy melyik a fengiri alja, amíg a lány el nem árulta. Dobott már fengrápályán, de nem igazi játékosok között, csak kicsi gyerekek voltak ott, azok dobálgattak. Az *Aulang Laip* 3-niri szektorának egyik parkjában volt, szúni szokás szerint az egész készletet kint tartották a parkban, nem valakinek a tulajdona volt, hanem a park berendezésének része.

Most már tudta, hogy ezzel a fengirivel messzire kell dobni. Jó. Megfogta a peremét, ahogy a többiektől látta, egészen behajlítva a csuklóját maga felé, és kiválasztott egy sombirt valahol a távolban, lehetett vagy ötven ríginre tőle. Kissé előredőlt, s lendületesen előrelökta a kezét, a csuklóját kinyújtva. A fengiri vízszintesen pörögve szállt a gyeplő fölé, kissé fölemelkedve, és éles ívben jobbra kanyarodott, Ninda nagy meglepetésére. A kiválasztott sombirnak a közelébe sem került. Hurokban visszafelé fordult, és ahogy leereszkedett, éppen eltalált egy másik sombirt. Persze nem a lyukkal, az neki még sosem sikerült, a fengiri alja találta el a rúd tetejét, s mivel pörgött, ettől egy szempillantás alatt levágódott a fűbe. Ez persze nem ér pontot.

Antirué ránevetett.

– Szerencsés dobás volt, legalább eltaláltál egy sombirt. Mert eredetileg nem azt céloztad meg, igaz?

Ninda zavartan, határozatlanul bólintott.

– Szerintem a hún-setti-impá-deri volt az eredeti célod. Az a sárga rúd, amin három piros, egy széles zöld és egy hullámos kék csík van.

Ninda megint bólintott.

– Elkezdünk belőled fengrábajnokot faragni. Meddig is marad a hajód?

nd-24 Antaur 2

„A fengrá a világmindenség leegyszerűsített modellje – mint minden játék. A világmindenség pedig az elménk leegyszerűsített modellje. Vagy az elménk a világmindenség modellje? Végül is nem mindegy?”

Ninda:

*Kommentárok az Első Szíánhoz,
130. sómir*

Az idő nagy részét, amikor nem volt iskola, a *Színangir* 12-szigo szektorában töltötte, Antirué, Herharun és más gyerekek fengrára tanították, és már kezdte érteni. A feladat az, hogy a játék elején kisorsolt pontszámot elérjék, de egészen pontosan, se többet, se kevesebbet nem mutathat a számláló. Pontot csak az ér, ha a fengiri a közepén levő lyukkal rácsúszik a sombirra. Ötféle fengirit használnak: a sóhi közelre való, a szimdzi közepes távolságra, a senszi messzire, a nerni mindenféle távra alkalmas, a jaupival pedig trükkös dobásokat lehet csinálni. De ezek csak a típusok, mert nincs két egyforma fengiri, kézzel, egyenként készítik őket, és igazából mindegyik másképpen repül.

A sombirok sem egyformák. Ötféle alapszín van, fehér, rózsaszín, sárga, halványkék és halványzöld, illetve a játék nyelvén mondva jaul, neng, hún, enti és lien. Az öt csoport más-más szorzószámot képvisel, lehet mínusz kettő, mínusz egy, plusz egy, plusz kettő vagy plusz három, és a játék elején sorsolják ki, hogy melyik melyik. A csíkok pedig a pontszámok, egy-egy sombiron két vagy három színben is, és dobás előtt mindig választani kell, hogy melyik színnel kell elkönyvelni. A csíkok száma és mintája más-más pontérték.

– A fengrá nemcsak ügyességi játék, agymunka is – mondta Sehuttun még első nap. – Jól kell tudni számolni. Ha mondjuk ezer pont a sómangi, és kilencszázkilencven pontod van, akkor mit választasz?

Ninda a dimmire sandított. A fentir mellett álló alacsony, henger alakú képernyő mutatta a szabályokat és a játék állását. Aztán körbetekintett a sombironkon, amik széles körben, minden irányban vették körbe a fentir-kalingi nevű kis tisztást, ahol a játék kellékei voltak. A dimmin az állt, hogy a lien szorzója most egy.

– Nyilván azt várod válaszul, hogy egy lienre dobok, amin szutti van, az tíz pont – felelte. – De én nem ezt csinálnám.

– Hanem?

– A hún mínusz kétszeres szorzó, tehát dobok először egy hún tekít, húsz pont mínusz kétszer az kilencszázötven, aztán egy enti rúmot, háromszor tizenhat az kilencszázkilencvennyolc, aztán egy lien olkit, és nyertem.

– Aha, csak ez három dobás, mi van, ha valaki megelőz?

– Julkival nem.

A julki szabálya azt jelentette, hogy a dobó előre kiválasztja, hogy melyik sombirra fog dobni, a dimmi tetején van egy tárcsa, azt kell forgatni, és a kívánt sombirt fény önti el. Ha tényleg arra a sombirra megy a fengiri, megint ő dobhat. De ha nem sikerül, a következő dobásból kimarad. Ha sikerül, csinálhat még egy julkit, de ha ezt elrontja, az első dobás értékét ellenkező előjellel számítják, és kétszer marad ki.

Antirué csípőre tette a kezét.

– Még alig tudsz dobni, hogy tudnál dupla julkit csinálni?

– Még sehogy, de ti majd megtanítotok. Számolni viszont nagyon is jól tudok.

– Igaza van – nevetett Herharun. – Azt kérdezted, mit választ, nem azt mondtad, hogy csinálja is meg.

Mire az *Aulang Laip* továbbindult, Ninda elég jó dobó lett, és számolási tehetségével ellensúlyozta, hogy a többiek azért jobban dobnak nála. Az első igazi versenyükön hatodik lett, a másodikon, két nappal később a negyedik.

– Hát bajnokot még nem neveltünk belőled – mondta Antirué, amikor utolsó este hazakísérték –, de idővel jobb leszel.

Egyik nap lementek az Antaurra Fendriával, a gyerekekkel meg még néhány emberrel. Az aungir a város szélén szállt le egy hatalmas térségen, mellette volt két bevásárlóközpont, több szálloda meg egy csomó cég, ahol pénzt lehetett költeni. Mindenhol ilyenek az úrkikötők, legfeljebb a méreteik változnak.

Az Antaur volt az első világ Ninda útján, ahol az égboltnak nem olyan volt a színe, mint Szindorián, nappal kék, este sötétkék és vörös, éjjel fekete. Az itteni égbolt nappal világoszöld volt. Sáhurin, egy bőbeszédű, kistermetű szúni elmagyarázta, hogy ez a kupola miatt van. Az Antaur belélegezhetetlen légköre nem ugyanúgy szórja a fényt, mint az oxigénes légkörök, és itt a városban a kupola tovább szórja, mert nem szilárd anyagból van, hanem olyan erőteréből, amelyet a hajók légköri manőverezéséhez is használnak. A városon kívül, a sivatag fölött az Antaur égboltja narancsvörös.

Sajátos antauri szokás szerint mindenki, aki elmúlt húszéves (antauri időszámítás szerint), igénybe vehetett egyet a kikötőben mindenfelé sorakozó antrogók közül, ingyen. Sáhurin azt is elmondta, hogy ez azért van, mert az antauriak szörnyen büszkék arra, hogy szilárd kupola nélkül építették fel a városukat, és azt akarják, hogy az odalátogatók lássák, milyen óriási. A húsz év azonban szúni időszámításban százhatszáz felelt meg, így a gyerekek csak kétszemélyes antrogókon mehettek föl egy-egy felnőttel. Nindát egy nagyfiú vitte, Entirahu.

Megérte így körülnézni, sokkal többet láttak, mint az aungirból. Az úrkikötőben álló kéttucatnyi, különböző méretű és formájú kishajót – nagyok nem szállhatnak le a városban, túl nagy kavarodást csinálnának a légkörben. Mögöttük egy széles, zöld sávot, ami után keskeny erdőcsik következett, majd a sivatag, minden átmenet nélkül, Entirahu odament vele, megnézték közelebről is. Az utolsó fák után alig tíz lépéssel vége volt a zöldnek, és kékesszürke sivatag jött.

– Igazából sárgászörös – mondta Entirahu –, de a kupola torzítja a színeket.

Maga a kupola egyáltalán nem látszott, csak a színek hirtelen változásáról lehetett tudni, hogy ott van. Entirahu közelebb ment, amitől az antrogó egyszer csak leállt és függve maradt a levegőben.

– Persze, ezek úgy vannak programozva, hogy nem mennek el a kupoláig – mondta Entirahu, és visszakanyarodott. – Nem bolondok az antauriak, folyton a mentőket kellene küldözgetni, ha valaki akár figyelmetlenségből kirepül az oxigénes légkörből. Nézd, olyannal lehet csak odakint közlekedni.

A távolba mutatott, ki a sivatagba, aminek egyenletes, sima szürkességén piros foltként látszott egy jármű. Feléjük, azaz a város felé tartott, csakhamar jól ki lehetett venni az alakját. Négy lábának alján lánc talpak voltak, alacsony építésű törzse teljesen zárt volt, mindenféle nyúlványok meredtek ki belőle, nyilván munkálatok elvégzésére szolgáltak. Entirahu fordult egyet és elindult a kupola mentén.

– Nézzük meg, hol jön be!

– Lehet, hogy nem is jön be – mondta Ninda.

– Hátha mégis.

A lánc talpas nemsokára egyenesen a város felé fordult. Egy helyen út vezetett ki a kupola alól, arra hajtott rá. Kint az út egykettőre véget ért, idebent pedig egy parkolóhoz vezetett, ahol már állt három ugyanilyen lánc talpas, de azok feketék voltak. A negyedik csakhamar elérte a kupolát és lassítás nélkül áthaladt rajta. Közben egyszerűen átváltozott feketévé, fokról fokra, ahogy jött befelé.

– Jó trükk, mi? – nevetett Entirahu. – Ha bentről kifelé nézel, kék háttéren pirosnak látod, a színszűrés miatt. Ha mindketten odakint vagytok, akkor sárga háttéren feketének. Mindenképpen jól látszik. Értik a dolgukat ezek az antauriak. No, menjünk, nézzük meg a várost.

neq

„Mi az idő? Mi a múlt és mi a jövő? Láttad már a jelent? Mire megvizsgálnád, az már a múlt. Ha nem láthatod a jelent, hogyan alkotsz fogalmat múltból és jövőből? De ha még az időt sem ismered – hogyan ismeresz bármit?”

*Ninda:
A fény lúmai,
1217.*

LIAN, LIAN, LIAN

ne-1 Mýtaří

„Kiskoromban azt hittem, az urak nem is hasonlítanak ránk, valamiféle különleges, felsőbbrendű lények – másképpen mitől lennének ők az urak? Ninda ébresztett rá még a kezdeti időkben, hogy ők is olyanok, mint mi. Még olyanabbak.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44316. karisszinan

Mýtaří
Kāwssà Üdülővezet
57. sùndë 6.
a sárga órája

A nap úgy sütött, mint otthon soha. Mýtaří napja mindig így süt, vagyis hát a ritkás, mérgező légkörben keringő gáz- és porfelhők néha eltakarják a kupolát, de nemigen szűrik meg a napfényt. Kellemes, enyhe szellő is fúj, mert a világgondnokság erre is ügyel, az egész országban Mýtaří az egyetlen kupolaváros, ahol számítani lehet enyhe szellőre. Mýtařín a jó idő már közmondásszámba megy.

Kis pincérrobot suhant el Ámmaīt előtt, valakinek italokat vitt a közelbe. Az ügyvivő kortyolt egyet a sajátjából, és a medencébe ugráló lányokat figyelte.

Ugyanaz a gondolatmenet kergetőzött a fejében három napja.

Nagyon megkedvelte Nindát. Pár naponként beszélnek hiperfonon, amióta csak ismerik egymást, és egy hihetetlenül intelligens, végtelenül nyílt és őszinte, érdeklődő gyereket ismert meg benne, akinek mindenre van valamilyen bölcs válasza. Ezt a nyaralást is ő javasolta. Ninda olyan, mint egy vénséges vén, bölcs tanítómester. Még nincs hatéves, és fhangít tanul.

Hiragit is megkedvelte. Múvelt, széles látókörű, jó humorú ember, aki nemcsak rajong Szindoriáért, de kimeríthetetlen tárháza az olyan ismereteknek, amiknek ő maga sincsen birtokában, pedig itt született.

Hiragi perek beláthatatlan szövevényét zúdította a szindor állami szervekre, minden elképzelhető és el nem képzelhető bíróságon. Beperelte Lüakēān városát, amiért nem biztosítottak Nindának orvosi ellátást és rendes étkezést, merthogy ez jár a szegényeknek – és a bíróság kénytelen lesz az ő javára ítélni, mert ha ki mondják, hogy ezt a törvényt soha senkinek nem jutott eszébe a csavargókra is alkalmazni, akkor Hiragi diszkriminációért perel. Beperelte a város mind a négy kórházát, amiért nem anyakönyvezték Nindát a születésekor – amire két válasz lehetséges, vagy felmutatja valaki az anyakönyvi bejegyzést Ninda ujjlenyomatá-

val, és akkor megvan az eredeti személyazonossága, vagy elismerik, hogy orvosi ellátás nélkül, valahol az utcán született, és Hiragi akkora kártérítést szakít le az államról, hogy beleremeg a költségvetés. Most bosszulja meg magát, hogy elfogadtak egy halom nagyszerű, az emberek jólétét elősegítő törvényt, hogy a rendszert fényesre mosdassák a külvilág szemében, de ezeket soha eszük ágában sem volt valóságosan alkalmazni a csavargókra. Most számon kérik rajtuk ezeket a törvényeket, ők pedig nem mondhatják, hogy de kérem, ezeket nem csavargóknak szántuk, mert Hiragi kimegy a sötétség mögé, kézen fog annyi csavargót, amennyit csak talál, és mindegyiknek a nevében egyenként laposra pereli az Államszövetséget. A törvény nem engedi meg, hogy olyan embercsoportok indítsanak pert, amiket csak a perbeli érdek tesz csoporttá. Hát perel egyenként. Mi az neki? A Testvériség annyi asszisztentst fizet neki, amennyit csak akar. Nem mint-ha a Testvériségnek szándékában vagy érdekében állna tönkretenni Szindoriát. Csak komolyan veszik a jogot és a törvényt.

Mielőtt szabadságra ment, elmagyarázta ÊËryms külügyminiszter-helyettesnek. Vagy legalábbis megpróbálta.

– Ne Hiragit vagy Nindát okolja ezekért a perekért, miniszterhelyettes úr. De a Testvériséget se. Évek óta mondogatja nekünk a fél Galaxis, hogy nagyon nem tetszik nekik, ahogyan a szegényekkel bánunk. Erre mi mit csináltunk? Elkezdünk jobban bánni velük? Dehogysis. Az munkát és emberi tisztességet igényelt volna. Hoztunk egy csomó kirakattörvényt, ezek sokkal könnyebben megvoltak, és gondoskodtunk róla, hogy még véletlenül se kelljen őket betartani. Hol van egy csavargónak módja arra, hogy a törvényes jogait követelje? Nem is ismeri őket! Ninda öt és hat évesen úgy ment el innen, hogy nem tudott olvasni. Figyelje meg, hogy ezért is kapunk egy pert a nyakunkba, hiszen ott van a törvényben, hogy mindenkinek ingyen jár az elemi oktatás, és ránk bizonyítják, hogy Ninda nem kapta meg, mi pedig fizethetünk. Ha csak az elmaradt oktatás költségeit verik ránk, két és fél évre visszamenőleg, örülhetünk, de kártérítés is lesz belőle, meglátja. Mit vártak, mire számítottak maguk ott a kormányban, mondja? Hogy soha senki nem fog rájönni? Vagy hogy az egész nagy tekerdő Galaxisban nem akad egy gerinces ember, aki a mi csavargóinkat emberszámba fogja venni? Hát tévedtek! Tudja, hogy Hiragi miért éppen most indította meg ezeket a pereket? Mert most nyílt rá alkalma! Mert most akadt egy csavargó, akire mi már nem tehetjük rá többé a kezünket, akit már se lekenyerezni, se megfélemlíteni nem tudunk többé. De a perek már öt vagy ötven évvel ezelőtt is aktuálisak lettek volna. Tudja, mivel töltöttem az időmet Ninda távozása óta? Azért küzdöttem, hogy a Ninda ellen automatikusan kiadott és a Galaxisba szétküldött elfogatóparancs példányait megsemmisíttessem, illetve megmagyarázzam a Testvériségnek, hogy mi igazából nem vagyunk ilyen undokok, és megvédjem a külkereskedelmünket. De ennek a munkának minden egyes félhuszad órája tökéletes időpocséklás volt, mert mi elfogatóparancs nélkül is tökéletesen, maximálisan és kétségbenvonhatatlanul undokok vagyunk, és ezt a saját törvényeinkkel ránk is tudják bizonyítani!

ËËryms hümmögött. Harmincöt éves lehetett, a feje teteje egészen kopasz volt már, csak kétoldalt maradt haj, s az teljesen fehér volt. Valaha sokat sportolhatott, de mára kezdett pocakot eresztetni.

– Nézze, ügyvivő úr... ez az egész valóban sajnálatos, de szerintem el fog ülni. Ez az ügyvéd csakugyan eléggé kellemetlen, de neki is van gyenge pontja. Ha sikerül...

– Nem! Nem sikerül! Nem érti, hogy nem tudja megtalálni a gyenge pontját, mert mindent elsöpör az az egyszerű tény, hogy *igaza van?!*

– Az a szenvedély, ahogyan mindezt előadja, ügyvivő úr – mondta ËËryms fagyosan –, kezd kétséget ébresztetni bennem a lojalitása iránt.

– Miféle lojalitásom iránt?

– Ön a kormány alkalmazottja, Îldaŕa úr.

– Persze, no és? Én is azt a köztisztviselői esküt tettem le, amit ön, miniszterhelyettes úr, emlékeznie kell rá. Valóban említi a kormányt is, de hűséggel nem neki tartozunk, hanem ahogy egészen konkrétan áll a szövegben: „Szindoria minden egyes polgárának”. S most megnevezek egy szindor polgárt, akihez egyetlen köztisztviselő sem volt lojális. Ninda.

ËËryms bosszúsan fújta egyet.

– Semmi sem bizonyítja, hogy Ninda szindor polgár...

– Mikor felejtí már el ezt a hülyeséget?! – csattant fel Ámmaít. – Nem kell bizonyítani! Az illetékes szerv által kiadott okmányban hi-va-ta-lo-san bejelentettük! Kérés nélkül, önként! Nem érti, hogy nincs hová hátrálni, hogy ezt az egészet teljes bizonyossággal el fogjuk veszíteni? A saját bíróink fognak ellenünk ítélni, mert ha nem, akkor Hiragi elviszi a pereket külföldre, és ott nemcsak megítélik, amit követel, de bírói diszkrimináció miatt is eljárást indítanak. – Felállt. – Azt hiszem, értelmetlenség magának magyaráznom, magát csak az érdekli, hogy lehetne eltussolni ezt az egészet. Hát nem lehet. Majd az utódjával talán meg tudom értetni, amikor visszajövök a szabadságomról, szerintem akkorra belebukik a kormány.

– Nem túlozza el a veszélyt, ügyvivő úr?

– Azzal, hogy belebukik a kormány, valószínűleg még alá is becsülöm.

– Nem kétlem, hogy a kormány bukása nem a legrosszabb, ami történhet az országgal, de abban már kételkedem, hogy ez az ügy ilyesmit okozhatna.

– Kívánom mindnyájunknak, hogy igaza legyen.

– Ön szerint mit kellene tennünk végeredményben?

– Ha magától nem tudja, én hiába mondom, nem fogja elfogadni. A társadalom egyenlő jogú tagjaivá kell tennünk a csavargókat. Nemcsak szavakban, tényekben is. Most azonnal, minden nap késedelem csak tovább súlyosbítja a helyzetet.

– Ez mit segítene a Ninda-pereken?

– Semmit, miniszterhelyettes úr. Azokat már elvesztettük. További kellemes napot.

Ezzel eljött a fővárosból, és már három napja itt süttették magukat Ғауыттал, Мұтағи narancsos égboltja alatt. És nem voltak hajlandók megnézni a híradót.

111.

ne-2 ügyvéd

„A gonoszság bármilyen jó cél érdekében gonoszság marad.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szianhoz,
15. sómir*

Aulang Laip
43613. nodzsat nangrifan
755

Iskola után Ninda fölment az első szintre ҮҮvel – a kiri vele volt az iskolában, mint már annyiszor –, oda várták a többi kirit a gazdáikkal együtt. Ámmaít hívása akkor futott be, amikor Arszü meghozta Szesszit, aki rögtön lekérdzkedett a kezéből és rohant a testvéréhez. Ilyenkor mindig bemutattak egy bonyolult üdvözlési szertartást, amiből a kívülállók annyit láttak, hogy a két világoskék kiri egymás felé rohan, aztán két hátsó lábukon felágaskodva átkarolják egymást a mancsukkal – ezalatt narancsvörösre, sárgára, zöldre váltanak, ahogy éppen akarják –, majd megint négykézláb folytatják, bonyolult köröket, spirálokat írnak le egymás körül, és időnként átugrálnak egymás hátán, ezalatt főleg sárgák vagy fehérek. Ők Szinensivel persze az érzelmi hullámokat is érzékelték, amiket ilyenkor váltanak, nagyon bonyolult, sokszorosos összetett hullámok voltak, amik egyszerre tartalmazták egymás iránti érzelmeik kifejezését és mindannak az elbeszélését, ami azóta történt velük, amióta nem beszéltek. Ezt persze mindig egyszerre mondták el, és mindig csak azt, amit a maguk sajátos, érzelemnyelvű világában fontosnak tartottak.

– Dыүвүр – mondta Ninda, amikor jelzett a suagja. Múlt év karisszinan óta szindorul beszélgettek Ámmaйттал, aki persze sejtette, hogy ő miért váltott nyelvet, nem volt nehéz kitalálni, hogy egy volt csavargó, akinek soha nem volt lehetősége bármit tanulni, miért szólal meg csiszolt irodalmi szindor nyelven éppen két évvel azután, hogy eljött onnan. De sokkal tapintatosabb volt annál, hogy szóvá tegye.

– Dыүвүр – felelte Ámmaйт mosolyogva; nem látták egymás arcát, hiszen Ninda nem vette ki a suagot a köntöse zsebéből, de Ninda hallotta a hangján, hogy mosolyog. Mindig mosolygott, amikor Nindát hívta. Ninda a nyugalom szigete volt abban a zaklatott életben, amit mostanában élt, nagyrészt éppen őmiatta, de ezt soha nem tette szóvá. A gyerek nem tehet arról a kavarodásról, ami az ő távozása nyomán keletkezett Szindorián. Sőt a perekről sem. Ezt Ámmaйт nem tudta bizto-

san, de meggyőződése volt, hogy Hiragi az ő megkérdése nélkül indítja a pereket, egyszerűen képtelenség, hogy egy gyerek ezt az egészet átlássa, nyilván általános megbízást kapott a nevelőszülőktől. Akikről egyébként ő mindmáig nem tud semmit, a szünik hagyományos elzárkózása miatt eszébe sem jutna ilyen kérdést föltenni, Ninda talán a hiperfont is letenné, ha ezt feszegetné.

Mindmáig van benne valami kifürkészhetetlen, érthetetlen, kezelhetetlen. Ezért szeret annyira beszélgetni vele. A lányok általában kiszámíthatatlanok, erre gyerekkorából is emlékszik, meg hát ma, felnőtt fejjel is akadnak ilyen élményei, de Ninda a legrapszodikusabb lánynál is kiszámíthatatlanabb. Csak másképpen. A gondolkodása olyan síkokon mozog, ahová egyszerűen lehetetlen követni. Azért is, mert nemcsak az nem derül ki, hogy milyen útvonalon jut el egy gondolathoz, de azt sem árulja el, hogy mi az a gondolat.

– Hogy telik a nyaralás? – érdeklődött Ninda.

Ámmaït kis beszámolót rögtönzött mindarról, amit láttak, amióta idejöttek. Ninda időnként feltett egy-két kérdést, de nagyrészt a férfi beszélt egy-két huszad órán át. Közben Ninda elő is vette a suagját, hogy lássák egymást. Ámmaït egy asztalkára állította a magáét, úgy mesélt tovább.

– Tudod, Mýtařira jönni nekem egy kicsit olyan, mintha a kezem munkájában gyönyörködnék, bár az építésében igazán nem vettem részt, az én munkám jóval később jött, amikor az idegenforgalom érdekében...

– Mi van odaírva? – kérdezte Ninda hirtelen.

Ámmaït megfordult. Egy üzlethelyiség volt a háta mögött, aminek volt egy képernyő a kirakatában. Addig észre se vette. És a képernyőn hatalmas betűkkel az állt:

MÝLSUAN LÈYN SÛNÝ NÏNDÀ KÈI SÝŸNDORÈIAHÝ VÒÔMA ŠÁÁRIN

A szüni gyermek, Ninda pereit miatt mond le a szindor kormány.

Ámmaït első reakciója a bosszúság volt. Ostobaság. A tévések szokásos hisztérikus reakciója. Jóval odébb van az még, hogy a kormány lemondásra kényszerüljön, és egyébként sem Ninda pereit miatt...

Ekkor jöhetett a következő reakció: az ijedség.

– Miről beszél? – kérdezte Ninda. – Rólam?

– Igen... a tévések ilyenek, nem kell őket...

– Miféle perekről van szó?

Ámmaït ekkor riadt meg.

– Ezt nem értem.

– Azt mondtad, rólam beszél, de miféle pereket említ?

– Hát... amiket Hiragi indított...

– Az ki?

A férfi meghökkenve meredt a képernyőre.

– Most miért nézel rám így? Megmagyaráznád, mi ez az egész?

– Hát... ő az ügyvéded.

– Ügyvédem? Honnan lenne nekem ügyvédem? Azt se tudom, mire való egy ügyvéd. Azt meg végképp nem, hogy miért mondana le énmiattam a kormány.

– Dehogya miattad. De hogy érted ezt, hogy nem ismered a saját ügyvé... ó, már értem.

– Ennek igazán örülök, akkor magyarázd meg nekem is, légy szíves.

– Hiragi soha nem mondta, hogy *te* vetted volna fel, ellenkezőleg, mindig hangsúlyozta, hogy őt a Csillagközi Jogszolgálat bízta meg. Ez a Testvériség egyik intézménye, a szünik jogait védik külföldön. Mivel te gyerek vagy, a nevelőszüleidnek joguk volt erről a megkérdésed nélkül döntenet. Nálunk így van, nyilván nálatok is.

– De hisz nekem nincsenek semmiféle nevelőszüleim.

Ámmaït összerezent. Néhány pillanat alatt egy csomó titkot tudott meg, amikre eddig sosem mert rákérdezni. Azt sejtette, hogy Hiragi önállóan cselekszik, de arra nem is gondolt, hogy Ninda még a nevét sem hallotta – az pedig meg sem fordult a fejében, hogy a gyerekeknek nincsenek nevelőszülei.

– Hogyhogy?...

– Nem tartottam igényt rájuk. Elkezdtek keresni nekem, de pár nap után azt mondtam, hagyják abba. Minek nekem nevelőszülő? Száztizennyolc évet elvoltam szülő nélkül. Szóval tudni szeretném, kicsoda Hiragi és miről van szó.

– Figyelj csak... mi lenne, ha megkérném, hogy mondja el neked ő maga?

– Ismered?

– Igen, összebarátkoztunk.

Ámmaït remélte, hogy Nindában felöltik a gondolat: „a barátom barátja az én barátom is”, de ez egyelőre nem derült ki. Bólintott és bontotta a vonalat, szüni szokás szerint köszönés nélkül.

Ámmaït nyomban hívta Hiragit, akinek felderült a képe, amikor meglátta.

– Ügyvivő úr! Hogy telik a szabadsága?

– Köszönöm, jól. Képzelve, éppen beszéltem Nindával, és kiderült, hogy nem is ismeri magát.

– Csak a maga számára – nevetett Hiragi. – Én eddig is tudatában voltam.

– De sosem említette.

– Sose került szóba.

– De hát hogyan képviselhet valakit, ha nem is ismeri?

– A jogait és az érdekeit képviselem, azokat pedig jobban ismerem, mint ő maga. Egyébként a megbízóm a Csillagközi Jogszolgálat, őket ismerem.

– És ők ismerik Nindát?

– Nem hiszem. Tudja, trükkös dolog a jog. A jogszolgálat beperelheti Szindoriát egy gyerek nevében, anélkül hogy megbeszelné vele, mert kiskorú és úgyse dönthet. De például a kártérítésből egy űh se kerül hozzánk, hiszen az ítéletek Ninda nevére fognak szólni, a jogszolgálatnak arra van joga, hogy ellenőrizze az összegeket, de a költségeit sem téríttetheti meg Nindával, semmit.

– Gondoltak már arra, mihez kezd egy árvagyerek ezzel a mesebeli összeggel?

- A jogszolgálat nyilván nem – én eltűnődtem rajta. Valamit majd csak kigondol.
- Értem. Hát örülnék neki, ha összeismerkednének.
- Hogyne, örömmel. Máris felhívom.

112.

ne-3 Hiragi

„Úgy éreztem magam, mint egy tanítvány, aki felmondja a leckét agg mesterének. És még csak százhusz éves volt.”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
2. sómir*

Hiragi élete legkülönösebb beszélgetésének tartotta ezt a hívást. Ő persze a Testvériség belső hálózatán hívta Nindát, ami így csak annyit igényelt, hogy leírta a nevét a suagján, és azonnal látták egymást. Hiragi a káyndími háza verandáján ült, Ninda pedig a 4-tabe jannihaum egyik asztalánál. Több mint másfél derkit beszélgettek, Ninda kérésére rögtön az elején bekapcsolták Ámmaítot is; ettől a hálózat nyomban visszaváltott a vele használt nyilvános módra, és Ninda háta mögé egy semleges falfelület mintáját rajzolta, mert egy szüni hajó belsejéről soha nem küld képet a külvilági hálózatokra. De koordinátákat sem. A Testvériség nem csatlakozott ahhoz a csillagközi egyezményhez, ami szerint a hiperfonbeszélgetéseknél kiadják a partner galaktikus koordinátáit – hiszen eszük ágában sem volt felfedni a Felhő létezését –, így sem Ámmaít, sem a szindorai hálózati központ nem tudhatta, melyik hajón van Ninda, és az merre jár.

Hiragi részletesen elmesélte Nindának a perek mibenlétét, célját és várható kimenetelét. Ámmaít gyakran közbeszólt, segített az elmondottak megértésében, hiszen Nindának semmiféle fogalma nem volt bíróságokról, ügyvédekről, perekről. De így sem tartott az egész tovább egy limlinél, Ninda mindenre csak bólintott, és azt mondta, „súli”, ami annyit jelent, ezt már értem, lépünk tovább.

– Hát ennyi a történet – mondta végül Hiragi. – Most már nagyjából mindent tudsz.

Ninda bólintott.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, régóta élsz Szindorián.

– Bizony régen, háromszáznolcvanban jöttem ide. A családom pár évvel később.

– Hogy érzed ott magad?

Hiragi kicsit habozott a válasszal; nem a kérdésre volt nehéz megfelelnie, hanem azt nem tudta mire vélni, hogy Ninda miért kérdezi ezt. De végül is válaszolt.

- Imádom Szindoriát.
- Mit imádsz benne?
- Meséljek Szindoriáról?
- Igen.

Nem „kérlek” vagy „érdekel”, gondolta Ámmaít. Csak egy hideg „igen”.

Hiragi nekifogott és több mint egy derkin át mesélt szindoriai élményeiről. Kŵwseindüöp sziklába vájt lakásairól, amik egymás hegyén-hátán, áttekinthetetlen labirintusban borítják a hegyoldalt, és minden lépésnél másik, buján zöldellő kertescskébe jut az ember. Az İmi-torkolatvidék ezernyi szigetéről, aminek felén az erdő az úr. Lÿòin éttermeiről, a Syñdeikÿ-színházról, a Swn folyó zúgóiról, a Kërro-Kaät tóvidékről, Lũakëànról, ahol a sugárutak és a főterek éjjelente ezer színben pompáznak, a Šÿÿllè-sivatagról, ahová csak különleges sivatagi járművel szabad kimenni, és ahol éjszaka is világos volt a rengeteg csillag fényétől – meg a Vÿvyñ-sivatagról, ami az égbolt sötét része felé fordult, amikor ő ott járt, és éjjel vaksötétült a tájra...

Beszélt az emberekről is. Szindor barátairól, a sok kedves emberről, akikkel találkozott, arról, hogy még a hivatalokban is milyen előzékenyek a szindorok, a zenéjükről, a konyhaművészetükről, a képzőművészetükről, a költészetükről. Ismert néhány híres embert, akikről szintén szót ejtett, de csak nagyon röviden, mert hamar rájött, hogy Ninda teljesen el volt zárva a tömegkommunikációtól és még a nevüket sem hallotta.

Nagyon sokat beszélt. Mint gyors beszédű ember, ebbe az egyetlen derkibe rengeteg közlendőt tudott belesűriteni.

Ninda egyetlen kérdés vagy megjegyzés nélkül hallgatta, az arcáról sem lehetett leolvasni semmit. Szőke volt és kék szemű, tipikus szindor vonásai voltak, és tökéletesen értette Hiragi szindor nyelvű előadását, de a férfinak végig az volt az érzése, hogy egy szúnihoz beszél, olyanhoz, aki soha nem járt Szindorián. Aztán amikor ő nagyjából kifogyott abból, ami akkor éppen az eszébe jutott, Ninda felemelte a kezét.

– Akkor most én is mesélek Szindoriáról – közölte csendesen. És ő is mesélt, kevesebbet ugyan, de jó pár limlüt azért ez is eltartott. Nyugodtan, tárgyilagosan, érzelmek nélkül, éles ellentétben Hiragi érzelmektől áthatott, lelkes beszámolójával. Mesélt a szennyes, bűdös, sötét síkatorokról, a város műszaki kiszolgálására szolgáló eldugott, jórészt föld alatti létesítményekben rejtőzködő törvényen kívüliekről, akik rettegnék minden idegentől, örökké éhesek, betegek és erőszakosak. Mesélt az ervésekről, akikről mindenki menekül, mert soha nem tudhatod, hogy egy elhaladó járőkocsiból kiszállnak-e hatan-nyolcan és agyba-főbe vernek-e anélkül, hogy bármit elkövettél volna. Mesélt a boltosokról, akik között elvéve akad egy barátságos, a legtöbben inkább azonnal kihívják az ervét, ahogy meglátanak egy csavargót, akár gyereket is. Mesélt a tolvajok erkölcséről, akik semmiféle törvényt nem tisztelnek és csak addig állnak ki egymásért, amíg ők maguk nem kerülnek veszélybe, akkor gyáván megfutamodnak.

Aztán felállt – a készüléket az asztalon hagyta, s úgy nézett le a két férfira. Szúni nyelvre váltott.

– Köszönöm, hogy elmondtad mindezt, Hiragi. Most már tudtok nagyjából mindent, ami fontos. – Feléjük nyújtotta két kezét. – *Menjetek és változtassatok rajta.*

Csettintett az ujjával, s a hiperfon kikapcsolt.

A két férfi meghökkenve nézett egymásra.

– Hát... elég furcsa – mondta Hiragi az orrát vakargatva.

– Ninda furcsa gyerek – mondta Ámmaít megértően.

– Mit is mondtál, mióta ismered?

– Egy hónapja... de sokszor olyan érzésem van, mintha akkor látnám először. Mondd, Hiragi, neked van lányod: mind ilyen?

Most tegeződtek, mert a szúni nyelvben a magázást nagyon ritkán, csak hivatalos környezetben használják, de amikor szindorul beszéltek, akkor magázódtak. Szúniul Hiragi sem szólította a másikat Ídara úrnak, mert ez a legnagyobbfokú, már sértő távolságtartás lenne.

– Ami igaz, az igaz... Suntihának is vannak furcsa dolgai. Persze őt születése óta ismerem, Nindát meg én tényleg csak most láttam először... nem tudom, mit mondjak. Észrevetted, hogy amit a perekről elmondtam, arra egyetlen szóval sem reagált? Érdekelte egyáltalán?

– Észrevettem... nem, én sem tudom mire vélni a magatartását. Fogalmam sincs, mi az, ami érdeklí, illetve persze vannak dolgok, amikről elmondja, például a te szindoriai élményeid...

– Nagyon különös ember – bölintott Hiragi.

– Angahaun lan niendihaunta – ismételte Ámmaít a kislány utolsó szavait, aztán szindorra fordította. – *Lỳlín êy vâàníširin...*

– Miért fordítottad parancsoló módban? – kérdezte Hiragi.

– Kérő módba tegyem? *Lỳlur êy vâàníširur...* Te kérésnek érezted?

Hiragi lassan ingatta a fejét.

– Hát nem. Úgy hangzott, mint egy utasítás.

Most Ámmaít volt a fejcsóválás sora.

– Nem... nem is utasítás. Erre nincsen igemód a szindorban... szerintem úgy hangzott, mint egy megbízás, valami küldetésre, amit nekünk kell elvégezni. Nyilván úgy gondolja, hogy nekünk van hatalmunk hozzá.

– Ehhez senkinek sincsen hatalma. De hát Ninda végeredményben gyerek még. Nem tudja felmérni, hogy amit kér, az lehetetlen.

– Nem, persze hogy nem. Csak... tudod, Hiragi, van egy olyan érzésem, hogy amikor felnőtt lesz, akkor is ugyanezt fogja mondani.

– Igen... azt hiszem, nekem is.

ne-4 zsarolás

„Sokan nem szeretnek minket a Galaxisban. De azt mindenhol elismerik, hogy egyenesek vagyunk és másokat éppen úgy megvédünk, mint a saját érdekeinket. Nekem, aki Szindoria örökös körmönfonságából kerültem ide, a Testvériség olyan üdítő volt, mint a Sevalgettur hideg vize.”

Ninda:

*Életem egy falevélen,
15. sómir*

Haurang Szilgi
43613. dzsirat dzsanargan

Auhíni, a külkapcsolatok felelős gauranja mérsékelt barátságossággal nézett a képre. Egy bajuszos fiatalember volt, a felirat szerint Keszta Takaverri. Azért nézett rá barátságosan, mert az volt a munkája, hogy minden külföldivel barátságos legyen, és azért volt ez csak mérsékelt, mert Sídivel megromlott a Testvériség kapcsolata, és ez az ember nemcsak hogy Sídiről, valamilyen kormányservtől kereste, de lerítt róla, hogy valami olyasmit fog mondani, ami nem fog tetszeni sem neki, sem a Testvériségnek.

- Üdvözlöm, uram – mondta.
- Üdvözlöm – felelte Auhíni. – Miben lehetek a segítségére?
- Hát, tudja, van egy kis problémánk, ami önöket is érinti.
- Hallgatom.

A fiatalember megvakarta az orra tövét. Nem tűnt túl magabiztosnak.

– Talán térjen egyből a tárgyra – biztatta Auhíni, de ez egyben kérdés is volt, mert semmi kedve nem volt hosszas bevezetőt végighallgatni. Négyszáz éve foglalkozott külkapcsolatokkal, és már hallott mindent, amit hallani lehet.

– Ahogy kívánja. Szóval van ez a volt elnöki tanácsadó, ez a Karri nevű alak. Hallott már róla?

- Hallottam.
- Nos, hogy egyből a tárgyra térjek, szeretnénk őt visszakapni.
- Minek?
- Sok kérdésre szeretnénk választ kapni tőle.
- Már elég régóta nálunk van. Nem tudom, hol van ebben a pillanatban, de már messze járhat az önök világaitól. Miért most jut eszükbe?
- Hát eddig is eszünkben volt. – Takaverri arcán szemtelen kifejezés jelent meg.
- Csak éppen úgy alakult, hogy a kezünkbe került a családja.
- Igazán?
- Úgy bizony. És hát bizony szeretnének találkozni vele.

– Helyes. A menedékjog rájuk is vonatkozik, szálljanak fel egy hajóra és elirányítjuk őket Karrihoz.

– Nem, nem, nem. Ön nem értett meg engem. Mi azt szeretnénk, ha Karri jönne ide. Nagyon fontos számunkra, érti?

– Várjon egy pillanatig. Voltaképpen kiket ért azon, hogy a családja?

– Hát a felesége, a két fia, a lánya és a szülei.

– Tehát pontosan hat ember?

– Igen, hat ember.

– Rendben. Megmondaná, hány óra van az ön helyi ideje szerint?

Takaverri meglepve nézett ki oldalra.

– Mindjárt dél, miért érdekli?

– Azonnal megmondom, csak legyen kedves pontosítani, hogy mi történik, ha Karri netán nem tér vissza.

– Hát nézze, nem garantálhatom a biztonságukat.

– Vagyis?

– Viharos idők járnak nálunk, uram, és a volt diktátor baráti körével... hát, nem szoktak kesztyűs kézzel bánni.

– Vagyis?

– Az is megtörténhet, hogy bajuk esik.

– Vagyis?

– Mit ismételteti ezt folyton?

– Beszéljen egyértelműen és világosan. Én is ezt teszem. Mi történik, ha Karri nem tér vissza?

– Hát a család aligha éli túl.

– Értem. Nos, a *Haurang Szilgi* jelenleg harmincöt érangra van az ön világtól. Önnél most dél van, a helyi nap fele eltelt. Mire a nap következő egynegyede eltelik, Karri családjának mind a hat tagja rajta lesz egy kereskedelmi hajón, ami nem az önök felségjelét viseli, onnan felhívják engem, én összekötöm őket Karrival, aki mind a hat családtagját arcról és hangról azonosítja. Ha nem így lesz, akkor a *Haurang Szilgi* egynegyed ottani nap múlva útirányt változtat és körülbelül éjfélkor megérkezik önökhöz. Meg fogjuk önt találni, ha nem mi, akkor a sídi rendőrség, mert a saját kormánya fogja önt köröztetni, különben a kormányépületekből csak üszkös romok maradnak. Ha pedig a családot nem találjuk meg sértetlenül... de erre gondolni se merjen, Takaverri úr. A beszélgetésünk felvételét most azonnal továbbítom az ön kormányának, a sajátomnak és az összes ottani és galaktikus hírügynökségnek.

Kis szünetet tartott, megszemlélte a rákvörös arccal hápogó fiatalembert.

– Ön megszarolta a Szúnahaum Testvériséget. Ez módfelett ritkán fordul elő, és még senki nem vitte el szárazon. A Galaxis vigyázzon önre – ha tud.

S ezzel bontotta a vonalat.

Úgy tett, ahogy mondta. Mivel a Testvériségnek nincsen kormánya, a sófunnir-hauróranginak, a hajó útirányáért felelős csoportnak küldte el, ahol azonnal dön-

töttek az irányváltásról. Két érv szólt mellette. A Testvériséget senki nem zsarolhatja büntetlenül, és ha egy külkapcsolati gauran ígér valamit, akkor a Testvériség helytáll a szavaiért. Ezért a *Haurang Szilgi* bejelentette utasainak az irányváltást és elindult a Sídi Köztársaság területe felé. Ugyanezt tette a közelben tartózkodó négy hajó: a *Jahangdzsir*, a *Falgé Úngrahun*, a *Nisszá Hifalli* és a *Dzsarang Ándihuat*. Egy kicsiny bányászkolónia, Szuve körzetében gyűltek össze, nem messze a sídi határtól. Megvárták egymást és egyetlen flottaként folytatták útjukat.

A galaktikus sajtóban azonnal vezető hír lett, minden egyebet háttérbe szorított. *A Szúnahaum Testvériség hadat üzent a Sídi Köztársaságnak!*

Egyetlen ország volt, ahol ez nem volt hír: maga a Testvériség, ahol a Galaktikus Hírekben bementék ezt is, és közzétették a zsaroló kormánytisztviselővel folytatott beszélgetést, de semmiféle érdeklődést nem váltott ki a dolog. Öt hajójuk megindult a sídi területre? Hadd menjenek. Senki nem gondolja komolyan, hogy veszélyben lennének, nincs az az örült hadvezér a Galaxisban, aki rálőne egy utasszállító hajóra, amin több tízezer ember utazik – és mivel lehetne rálőni egy szüni hajóra, ami kárt is tesz benne? És mit csinálnak aztán? Az egész Galaxis megindulna ellenük.

Mire elérték a Szuve és a már Sídihez tartozó Szekkin közötti félutat, a hadüzenet híret újabb hír követte. Sídi védelmi minisztere dühödt beszédet tartott a parlament villámgyorsan összehívott válságértekezletén, és a Testvériséget agresszornak nevezte, követelte Karri és Auhini kiadatását, megjegyezve: „no persze azt a háborús bűnöst nem fogják kiadni, hiszen a saját állampolgáruk, pedig hozzá képest Karri valósággal ártatlan”.

A következő limli során két újabb hír jött. Áhanin és Tuolré kormánya bejelentette, hogy a Testvériség szövetségeseinek tekintik magukat, és ha Szúnahaum hajóinak irányában egyetlen lövés is eldördül, akkor ők is elindítják flottáikat. Sídihez képest mindkét ország kicsi volt és gyenge. De volt hadiflottájuk, és az ür hatalmas, egy adott cél felé tartó hajót lehetetlenség bemérni és feltartóztatni. Egyetlen hajó is elég, hogy a fővárost lángtengerré változtassa, gyorsabban, mint ahogy kilövi a légvédelem.

A szüni hajók hamar megkerülték Szekkin és Okpori felé vették az irányt, amikor a Rekki Köztársaság védelmi minisztere bejelentette, hogy egy flottájuk tartózkodott nem messze a sídi felségterület határától, amikor az incidensre sor került. Ezek a hajók Sídi felé tartanak, és várhatóan valamivel előbb érnek oda, mint a szünik. Ők nem fognak harcot kezdeményezni, de ha a sídik megtámadják őket vagy a szünikat, védekezni fognak és megvédik Szúnahaum hajóit is.

Az öt szüni hajó éppen belépett az anyabolygó naprendszerébe, amikor a sídi kormány kapitulált. A rekki hadihajók már egy ideje ott keringtek a légkörük határán – ilyen egyetlen szuverén állam sem tűrne el, de Sídi megijedt. Volt mitől. Tizenöt állig felfegyverzett hajó volt, mire egyet kilőnek, a többi porrá lövi az egész Sídi bolygót.

Szúnahaum nem kívánt többet, mint hogy szabadon távozhasson mindenki, aki el kívánja hagyni az országot, így Karri családja is, és persze büntessék meg a zsarolót – Rekki kormányának azonban elege volt a sídiből, és kijelentette, hogy a diktátornak mennie kell, és vagy azonnal kiírják a demokratikus választásokat, vagy anektálják Sídít.

A Testvériségnek nem volt kifogása, és közölte, hogy ha helyreáll a rend az országban – bármelyik módon –, felújítják a kereskedelmi kapcsolatokat. Ez konkrétan azt jelentette, mivel öt hajójuk volt a helyszínen, hogy ha a sídi kormány lemond, már aznap leszállnak a hajóik és az emberek elmehetnek vásárolni a suárba.

A kormány lemondott. Az elnököt őrizetbe vették. A szúni hajók leszálltak, igaz, rekki katonai fedezet mellett.

A bukott sídi politikusokon kívül egyvalaki volt a Galaxisban, aki nem örült: Ámmaït Îdara.

114.

ne-5 vívódás

„Ámmaït Îdara tökéletesen alkalmatlan volt a munkájára, és tökéletesen alkalmas. Attól függően, hogy a munkaadó kívánságait vagy a józan ész vesszük-e alapul. Ahogy az események haladtak előre, a kettő között egyre nagyobb lett a szakadék, és Ámmaïtnak végül muszáj volt választania. Számomra nem volt kérdés, hogyan fog dönteni.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
Ámmaït Îdara, 11.*

– Annyi eszetek sincs, mint egy lùksaïmnek – közölte Vyħaüteñel. – Itt volt a legjobb alkalom, hogy egy kicsit jóra hozzuk magunkat a Testvériségnél. Éppen elég felhős a kapcsolatunk, minden lehetőséget meg kellene ragadni. Erre ti? Egyáltalán fontolóra vettétek a javaslatomat?

– Nézd, Ámmaït, ez nem ilyen egyszerű – felelte a magas, kopaszodó fődiplomata. – Hadba vetni a flottát ilyen messzire hazulról? Kétlem, hogy...

– Rêkynek nem voltak ilyen kétségei, pedig ők még messzebb vannak onnan. Ha a flottájuk hazulról indult volna, még nem érték volna el a mi naprendszerünket sem. Ti képtelenek vagytok megérteni, hogy erről a háborúról már a kitörésekor tudni lehetett, hogy egy napon belül, egyetlen lövés nélkül fog véget érni, és ha cselekedni akartok, akkor villámgyorsnak kell lenni? Vagy csak játsszátok az értetlent?

Vyħaüteñ nagyot sóhajtott.

– Szerintem hosszabbítsd meg a szabadságodat egészen addig, amíg vissza nem nyered a higgsa...

– Én higgadt vagyok! – csattant föl Ámmaït egyáltalán nem higgadtan. – Most éppen még rosszabbat csináltál, mint azzal, hogy nem ment el legalább egy formális hadüzenet!

– Igen? Mit?

– Közölted, hogy téged nem is érdekel ez az egész. Kit érdekeljen, ha téged nem? Neked tudnod kell, hogy a Testvériség a következő háborúját miellenünk fogja vívni, nem is olyan sokára, és az pontosan ugyanúgy fog lezajlani, mint ez. A Testvériség nem veszíthet háborút! Hát nem érted?

– Nem mindenki gondolja így.

– Mert nem mindenkinek van annyi esze, mint egy hároméves kisiskolásnak, aki belátja, hogy ha egyszer a Testvériség *minden egyes hajóján* több tízezer vagy akár több millió ember utazik, akkor bárki, aki egy ilyen hajóra tüzet nyit, egyszer és mindenkorra a galaktikus történelem szemétdombjára kerül. Az összes környékbeli állam a legcsekélyebb fenyegetésre hadiflottákat fog küldeni, ez az elmúlt évszázadokban is mindig bekövetkezett, ezentúl is így lesz. Pusztán ember-ségből is, meg mert ha nem teszik, leshetik a kereskedelmüket. Egyetlen ország volt, amelyik kinyilvánította, hogy ezt nem tiszteli, vagyis dehogy az ország, csak két féleszű bohóc, és abban a pillanatban megbukott a rendszerük. Szerinted nálunk tovább tartana? Ne is mondj semmit. Megyek, vár a barátnőm. Azért majd üzenj, hogy megvan-e még az állásom.

A hagyományos kézmozdulattal búcsúztak el, és a vonal kikapcsolt. Ámmaït egy pillanattig tünődve nézte a készüléket. Az utolsó mondat a szindor diplomátáknál régi hagyomány, amikor ilyen beszélgetéseket folytatnak, mert az is feladatuk, hogy a főnökeik képébe vágják a kellemetlen igazságokat, és pedig úgy, hogy ha kell, hát kockára teszik az állásukat is.

De mostanában nemegyszer eltűnődött, hogy akarja-e még évekig ezt a munkát csinálni.

– Miért? – kérdezte Hájÿt egy-két huszad óra múlva, amikor elmondta neki, vagyis hát inkább csak hangosan gondolkodott.

Ámmaït sóhajtott.

– Nézd. Ebben az országban sok minden nem megy jól. Ez a történelmünkéből fakad. Viszont a kormányzatban is sok minden van, ami nem jó, és ez pedig abból fakad, hogy fontos pozíciókban alkalmatlan emberek ülnek. Akiket csak a saját karrierjük érdekel... és meglepően magas számban olyanok, akiket semmi sem érdekel, mert ahhoz is rövidlátók, hogy a karrierjükre gondoljanak. Elvannak abban a kis állásban, amit kiverekedtek maguknak, és nincsen semmiféle tervük vagy elképzelésük. Még a maguk számára sem, nemhogy az országának.

– Értem – felelte a lány. – De neked vannak terveid.

– Hát eredetileg voltak... de most már egyre inkább azt gondolom, hogy már csak lennének. Tudod, a diplomácia csapatjáték. Van egy testület, amiben nem

mindenki áll hivatása magaslatán, és én egy vagyok közülük. Most csak kihagytak egy kínálkozó lehetőséget, amivel javíthattunk volna a szűniknél eléggé megrendült pozíciónkon. De honnan tudjuk, hogy holnap nem dörgölik a szűnik az orrunk alá, amitől ez már nem kihagyott pozitív lépés lesz, hanem effektíve negatív? De ez csak az egyik része. Emlékszel arra a kampányra, amit a Ninda elleni elfogatóparancs miatt indítottam, hogy hagyják békén a szűnikat. Mert a diplomácia csapatjáték. Mindenki diplomata, aki bárhogyan érintkezik külföldiekkel, mindenki valamilyen hírét kelti az országnak. Hiragi csodálatos dolgokat lelken-dezik rólunk össze, ő nagyszerűen érzi magát nálunk, és ez remek dolog – de nem mindenki gondolja így. Egész könyvtárnyi statisztikánk van azokról a külföldiekről, akik idejöttek, aztán szállodában, üzletben, hivatalban, az utcán, akárhol nem úgy bántak velük, ahogy jogosan elvárták volna, és ezt elpanaszolták valahol, ahonnan bekerült a statisztikába. Képzelheted, mennyien voltak, akik nem panaszolták el és nem kerültek be. Van a hivatalnak egy részlege, ahol azokkal foglalkoznak, akik ilyen panaszt tesznek, négy tisztviselője van, száz is kevés volna. Nagyon fontos embernek kell annak a külföldinek lennie ahhoz, hogy egyáltalán elolvassák a panaszát. A többi hazamegy azzal a megállapítással, hogy Sÿñdořeia szemét egy hely. Becslések szerint az idelátogató külföldiek kétharmada ezzel a meggyőződéssel távozik, de ezek a becslések az ismertté vált eseteken alapulnak... úgyhogy lehet az sokkal több is. És otthon elmondják a barátaiknak, aztán terjed a hír. Hát ezért érzem én kilátástalannak a munkámat.

Ғаÿÿт бóлогатотт.

– Ertelek. S tudod már, mit teszel?

– Nem mondhatnám. Hagyjam ott a munkámat, amiért annyit küzdöttem? Vagy folytassam ezeket az értelmetlen harcokat?

– Kérj tanácsot – felelte a lány komolyan.

– Kitől? Ezt a bizarr szakmát senki sem ismeri, csak akik benne vannak, és velük nem szeretném ezt megosztani.

– Nem a szakmát kell ismerni, hanem az életet. Meg téged.

– S ki az, aki erre alkalmas?

Ғаÿÿтtal alig egy hónapja voltak együtt, igazán nem lehetett azt mondani, hogy jól ismerik egymást. Nem is volt szoros a kapcsolatuk. Ғаÿÿт nem állíthatta magáról azt sem, hogy az életet különösen jól ismerné. Még csak tizenkét éves volt és még mindig a szüleivel lakott egy kertvárosi házban. Másodéves volt a Мÿÿтринòйл Főiskolán, táncművészet szakon.

– Egyetlen barátodat ismerem, akiben megvan a képesség arra, hogy megítéljen olyan helyzeteket is, amiket nem ismer közelebről.

Ámmaит összeráncolta a homlokát. Nem kellett megkérdeznie, kire gondol a lány.

– Nem is ismered.

Ғаÿÿт néha jelen volt Nindával folytatott beszélgetésein, röviden üdvözölték egymást, ennyi volt a kapcsolatuk.

– Hallottam már, ahogy beszél. Szerintem sokkal többet tud rólad, mint bárki, talán még a szüleidnél is jobban ismer. Beszélj vele.

Åmmaït lassan megrágtá a gondolatot, aztán bölintott.

– Jó. Rendben van.

115.

ne-6 Farin

„A tenger, a napfény, az erdő mindenkié. Egy világ minden morzsája megillet mindenkit. Így rendelte a tham.”

Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
17.

Farin
Aulang Laip
43613. szahut nahangan
417

Az egész hajón Ninda volt az egyetlen, aki tengerparton született és élt hosszú ideig, több mint egy évszázadon át. És ő volt az egyetlen, aki még soha nem látott tengert. Ezeket Fendria derítette ki egy gyors közvélemény-kutatással.

Luakeán kapuin ki lehetett lógni egy csavargónak, nem is volt nehéz – de csak északon és keleten. A déli kapukat jobban őrizték, mert arra voltak a kikötők, és ha ki is mentek volna a kapun, onnan még vagy száz ðeÿl a tengerpart, gyalog legalább tíz nap, járműre pedig a csavargók nem szállhatnak – elrejtőzni sincs hová a sivatagi országúton, ha jönnek az ervések, meg hát ennivalóhoz sem jutnak a sivatagban.

– És nyugaton? – kérdezte Riengi.

– Arra bányák és gyárak vannak, ott is nehéz kijutni, és onnan még sokkal messzebb van a tenger.

Az aungir lassan haladt, mert Farinon ez volt az előírás, de nem bánták, mert így elnézhették odalent a tájat. Zöld és kék növényzet foltjaival borított, lapos medence volt alattuk, kisvárosokkal, néhány folyócskával. A láthatárt minden irányban hegylánc szegélyezte, az egyik felé tartottak.

– Ez varhaszi – sziszegte Szinensi.

– Mi? – kérdezte Rongami.

– Hogy valaki él valahol... és nem lát semmit abból a helyből. Mármint nem azért, mert mondjuk lusta körülnézni, vagy ilyesmi. Hanem megtiltják neki. Én jártam tengerparton Szindorián is. Gyönyörű. Ninda nem járt ott, pedig ő ott volt otthon. – Ninda kinyitotta a száját, de barátnője fölemelt ujjal folytatta. – Tudom,

mit akarsz mondani, az nem volt az otthonod, de éppen ez a baj. Száztizennyolc évig Szindoria a *te* világod volt, még az állampolgárságod is megvan, Hiragi megmondta. Ott éltél, egy szindor gyerek voltál, aki nem láthatta a saját világát. Valójában még a városodat sem láttad, hiszen meséltél róla sokat. Te tudod, hogy milyen búvóhelyek vannak a városod színháza alatt. De nem jártál a színházban, soha nem láttál egyetlen előadást! Én a Testvériség bármelyik hajójára vagy világára elmehetek, és ott bárhová – meg persze te is. Ha gondolsz egyet és meg akarsz nézni Szúnahaumot, a Galaxis bármely pontjáról legfeljebb egy év alatt oda- és vissznek a hajók. Bármelyik dzserang világra is elvisznek, ahová közlekednek hajóink, Szindoriára is, *most már* bejárhatod az egészet. Persze ingyen, hiszen szúni vagy, nem a szísi egyik kabinjában kucorogsz, akármelyik hajónkon azonnal kapsz egy szobát. Micsoda varhaszi, hogy Szindorián azt nem engedik meg a gyerekeiknek, hogy kimenjenek a tengerpartra?!

Ninda csak nézte Szinensi kedves, dühtől kivörösödött arcát, aztán csendes komolysággal azt felelte:

– A gyerekeiknek igen. De mi nem az ő gyerekeik vagyunk.

Szinensi előkapta a suagját és firkálni kezdett valamit rajta.

– Most meg kit hívsz? – kérdezte Riengi, aki szemben ült vele.

– Senkit – morrant Szinensi, egy pillanatra megállt az ujja a képernyőn, gondolkodott, aztán folytatta, még egyszer megállt az ujja, és egykettőre befejezte. Aztán odaadta Nindának.

tham – diakhran dūmdre klioprat thekka elki rephakt – (th) nothrat korri akan – (p) drivon múth irkí

Ninda lassan bólogatva olvasta. Szinensi éppoly gyorsan halad a fhangiban, mint ő, hiszen mentális kapcsolatban az összes tudását át tudja adni neki.

Rongami odakukucskált a képernyőre.

– Aha, fhangíul van, gondoltam. Mit jelent?

Ninda pár pillanatig gondolkodott. Egy lúma kiolvasásánál a fogalmak lefordítása sem könnyű, mert a fhangiban egy-egy khába sokszor komplex fogalomcsoportokat sűrítnek, meg az elrendezés sem, mert a hatszögrácsban bárhol lehet kezdeni az olvasást és bármerre kalandozhat a figyelem, akár visszatérhet többször ugyanarra a részre, sőt ez általában szükséges is a megértéshez. Az is külön tudomány, hogy akármilyen nyelven rendes betűkkel leírja az ember, mindenféle pozíciójelzőket meg iránymutatókat használnak.

De valahogy lefordította.

– Mi az a *tham*?

– A világmindenség teremtő ereje – mondta a két lány kórusban. Összemosolyogtak, aztán Ninda folytatta. – A thabuanok vilásképe szerint minden ok-okozati láncolatokból áll. Az ősrobbanás idején hidrogén keletkezett, és a hidrogén természete szerint ha elég nagy tömeg kerül össze, akkor beindul a fúzió. Ugyanilyen természeti törvények révén jöttek létre a bolygók és minden. Ennek az egésznek, az összes törvénynek és hatásuknak a neve *tham*.

Fendria elismerően bólintott.

– No de – tűnődött Rongami – az hol van a természeti törvényekben, hogy egy világ minden morzsája megillet mindenkit?

Szinensi rápillantott.

– Miért, az hol van a természeti törvényekben, hogy létezzenek kiváltságosok és kirekesztettek, hogy egy világnak *nem* minden morzsája illeszen meg mindenkit?

– Ahaaaa!... Most már értem.

– A tham azt mondja – folytatta Ninda –, hogy ha az emberek között nincsenek valóságos különbségek, akkor ostobaság és gonoszság, ha egyeseknek többet szabad, mint másoknak.

– No de... – kezdte Rongami. – Várj csak. Hogy is van a mondás... a Sötét Erő Védelmezője, a szektuni. Hadd legyek én a szektuni egy pillanatra. Az emberek tényleg különböznek. Más a koruk, a nemük, a... a testnagyságuk, a színeik, a... rengeteg minden.

– Így van, szektuni – felelte Szinensi –, csakhogy nincsen közöttük olyan különbség, ami a thamból jönne és azt okozná, hogy az egyik kimehet a luakeáni tengerpartra, a másik nem. Az ilyen különbségeket mi emberek találtuk ki, és aki ezekre alapozva válogat az emberek között, az...

Nindára pillantott, aki lassan bólintott, lehunyva szemét.

– Thammídu szamakht nikra. Megsérti a világegyetem alapszövetét.

Szinensi utánamondta, egyenként ízelve a szavakat.

– Thammídu szamakht nikra. És a büntetése... – ő is bólintott, éppoly lassan – thammada ninnászan dhrómun, a világegyetem sötétsége.

– Ti már folyékonyan dumáltok thabbuanul? – tudakolta Halgemmut.

– Dehogy. Csak a fhangít úgy jó tanulni, hogy a fogalmakhoz, amiket megtanulsz, megtanulod a thabbuan nyelvű szavakat is. De még csak kétszáz szót tudunk.

– Százkilencvenegy – pontosított Ninda.

– Nahát – felelte Halgemmut. – Én nem tudnám ilyen pontosan megmondani, hány szót ismerek szennául. Pedig én se tanulok régóta.

– Mert az egy nyelv, a fhangí pedig gondolati rendszer. Amikor a Kóvònd negydbeli csirkefogóktól kovandul és kleomul tanultam, én se tudtam megszámlálni, hány szót tudok már. De a fhangít egészen másképp kell tanulni.

– Nézzétek – szólalt meg ekkor Ilgá. – Ott a tenger.

Akkor értek a hegylánc fölé, a csúcsokon túl már kezdett kibontakozni egy hosszú, kék vonal. Ninda érdeklődve, de különösebb meghatottsággal nézte. Végül is látott már tengert sokszor – csak képen, persze. Nem nagyon más így sem. Majd amikor lent lesznek a parton, az lesz más.

ne-7 tenger

„Fhangímester az, aki megtanulta. Szakács is az, aki megtanulta. Az vagy, amit tanultál, amit tudsz. Tanulni sokszor nehéz, fárasztó vagy unalmas. Csak tudni jó.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
62. sómir*

Fendria azt mondta, minden élet a tengerből ered. Persze nem ebből, hanem Ősi Föld tengereiből – ragyogjon rájuk Szólisz fénye örökké, simnunná –, a farini tengert mesterségesen állították elő, hajókon szállították ide a vizet, s benépesítették tengeri növényekkel és állatokkal, akárcsak Szindorián. De ott már nem folytatják, itt pedig még igen, időnként jön egy hajó, leszáll a víz színére és kinyitja a tartályát, akkorát, amiben az egész *Aulang Laip* kényelmesen elférne. A Testvériség rengeteg pénzt keres ezzel is. Oxigént és hidrogént minden második naprendszerben bányásznak, akkora tartályokban szállítják, mint egy kisebb hajó, nagy nyomáson, cseppfolyósítva, ez a mennyiség egy taungi, és ez kevesebb mint ezer palan. Aztán a vízgyárban összeengedik és meggyújtják, abból lesz a nyers víz, kevernek hozzá mindenféle ásványi anyagot és megkapják az ivóvizet, ezzel már százszorosára növelték az értékét, rengeteg sivatagos világ kapkod az ivóvízért, sokkal többet lehet eladni belőle, mint bármi másból a Galaxisban, bár van vagy száz cég, ahol ezzel foglalkoznak, a Testvériség csak egy közülük. Tengert viszont kevesebben gyártanak. Ahhoz más ásványok kellene, sokkal több, és amikor azok benne vannak, akkor elkezdik betelepíteni a tartályt növényekkel és állatokkal, bőven adnak nekik napfényt, és várnak, hogy elszaporodjanak. A tenger víz ezerszer annyit ér, mint az ivóvíz, és azt csak néhány helyen készítene. Nem is lehet sokat eladni belőle, mert kevés világnak van pénze megfizetni, bár ahol kellő méretű tenger van, a szakemberek szerint az a világ él igazán.

Fürödni benne nagyon egyszerű. Az ember levetkőzik, a karjára csatolja a suagját, az arcára a légzőmaszkot, ami szemét, orrát, száját és fülét is takarja, a derekára a védőövet, és fölvesz egy olyan cipőt, ami nagy uszonyokban végződik. S már mehet is. A tenger veszélytelen. Senki sem költene csillagászati összegeket egy veszélyes hely létrehozására. Még a hullámok sem nagyok, mert a tenger még túl kicsi hozzá, és Farinnak nincsen holdja, ami árapályhatást keltene.

Azért meggyült a baja ezekkel a kicsi hullámokkal is, mert nála azért mégiscsak jóval nagyobbak és erősebbek voltak, és még soha nem úszott olyan vízben, ami hullámzik, nem pedig fodrozódik. De ott voltak a többiek és segítettek. Aztán merülésre állították az övüket és alábuhtak.

Szinensi, aki már több világon is úszott tengerben, azt mondta, a farini egészen tipikus. Fendria egyetértett vele. Ahogy merültek, kicsit sötétebb lett, hiszen víz alatt voltak, de a kristálytisza vízben világítás nélkül is jól lehetett látni. A partvonal alatt, nem túl mélyen különös sziklák sorakoztak, végig a part mentén. Tarka színekben pompáztak, némelyik egyszínű volt, mások sokfélék, és egyik sem úgy nézett ki, mint egy szikla. Inkább mintha megkövült virágok lennének, egészen furcsa formájúak, sokkal nagyobbak a rendes virágoknál.

– Surnetták és vasztihuk – mondta Fendria. – Minden ilyen virág valójában egész város, amit apró, gerinctelen állatok építettek. Mindegyik épít magának egy kis házat a tengervízből kiszűrt mészből, és abban éli az egész életét. Miután elpusztul, a leszármazottai az ő házára építkeznek, és nemzedékek sokaságának munkájából áll össze ez a hatalmas alkotmány. Semmit sem találsz Farinon, amire olyan büszkék lennének, mint arra, hogy ilyen van a tengerükben. Érzékeny, sok gondoskodást igénylő fajok, nem mindenütt maradnak meg, és lassan is növekszenek.

Ninda közelebb evezett. A surnetta- és vasztihusziklákon rengeteg mozgó állatot is látott, ezernyi színes, apró halat, meg dörnyösféléket... nem tudta a szüni nevüket, evett ilyet néha Lūakēānban a Kāvýdromstē piacon, kicsiny, soklábú állatok voltak, két nagy ollójuk volt elől, hasonlítottak a bogarakra, de nem voltak bogarak, Tāvŷn néni forró vűrsynolajba dobta őket elevenen, ott megsültek, aztán papírtányérra tette őket, egy űhért hat darabot, és néha neki is adott párat. Finom volt. De ezeknek más volt a formájuk. Volt köztük, ami alig látszott, olyan apró volt, és volt akkora, mint Ninda feje.

– Igen, ezek rákok – felelte Fendria, miután elmesélte neki. – Amit a piacon árulnak nálatok... akarom mondani Szindorián, az alighanem indzsvi. Akkorák lehetnek, mint a te öklöd.

– Olyasmik.

– Itt olyant nem fogsz találni, legalábbis a tengerben biztosan nem, esetleg egy étteremben. Szindoria és Farin tengeri élővilága teljesen más eredetű. Az ottaniak a Szammaszt világairól származnak, ahol Jáuról és Motrenről való fajokat kereszteztek, az összes tengeri állatuk annak a két világnak a leszármazottja. Itt viszont rekki és szomdzs fajokat társítottak. Persze ezeknek a világoknak az élőlényei háromnegyed részben mind földi eredetűek, de több százezer éve elhagyták Ősi Földet és más-más világokon, más körülmények között éltek, némelyikük más világról származó állatokkal is kereszteződött.

Ninda lejjebb ereszkedett, végignézett a tiszta, áttetsző vízben messze belátható sziklafalon. Hatalmas volt.

– De... hogyan szállítanak ilyen állatokat az űrben?

– Többféleképpen. Tengervízzel töltött tartályokban is lehet, bár ezeket rendkívül körülményes. Egy részüknél megoldható, hogy akkor szállítják őket, amikor kikeltek és még lebegnek a vízben. De ilyen érzékeny fajoknál az is gyakori, hogy nem az állatokat szállítják, hanem a genetikai kódjukat. Azt persze egyszerűen hi-

perfonon is lehet. Egy ilyen zátonyon annyiféle állat és növény él, hogy a génkódok élőlényé szintetizálására külön kutatóintézetet kell alapítani. De az eredmény megéri a fáradságot.

Ninda egészen addig lemerült, amíg az öv engedte, vagyis húsz ríginre. A víz ott is olyan átlátszó volt, mint fent.

– Nézzetek a nyílt tenger felé – hallotta Fendria hangját, a rádióban nem lehetett tudni, hogy merről. – Látjátok azokat a hatalmas sötét foltokat? Azok valójában akkorka halakból állnak, amik elférnek a két kezetekben, de sok tízezen úsznak együtt. Nem fognak idejönni, távol tartják magukat a zátonyoktól.

– Nagy halak nem élnek itt? – kérdezte Szinensi.

– Nem, a legnagyobbak akkorák lehetnek, mint egy felnőtt ember. A fariniak ezt a tengert a turistákra gondolva létesítették, akik félnének a túl nagy állatoktól, ezért azokat nem telepítettek ide.

Egy derkit is eltöltöttek a víz alatt, Ninda úgy érezte, többféle állatot látott a tengerben, mint egész addigi életében összesen. Amikor aztán kijöttek a partra, megint meglepő dolog történt. A parton sétálgató emberek között volt egy, aki valószínűleg magas volt, a legmagasabb férfi is eltörpült mellette. Ez az óriás úgy lépkedett a parti fűvön s nézelődött körbe-körbe, mint aki keres valakit. Nem telt bele egy mati, s észrevette őt. Elindult felé, aztán megállt kicsit messzebb a szokásosnál, hogy lenézhessen rá.

– Ugye te vagy Ninda? – kérdezte.

117.

ne-8 Nomboka 1

„Amíg van halál, senki sem él örökké. Tehát. Amíg vannak szegények, senki sem gazdag. Amíg vannak, akiket bántanak, senki sem él biztonságban. Amíg vannak, akiknek nagyon rossz, senkinek sem jó.”

*Ninda:
A fény lúmai,
227.*

– Szillon Nomboka Marotomandi vagyok a VTMK televíziótól – közölte mély hangján a valószínűleg magas férfi. – Ha ön a kislány gondviselője, akkor öntől szeretnék engedélyt kérni, hogy interjút készíthessek vele.

Fendria megcsóválta a fejét.

– Ilyesmire a mi szokásaink szerint csak ő maga adhat engedélyt. Én annyit szabhatok feltételül, hogy csak a hajónkon beszélgethetnek.

– Ahogy kívánja, asszonyom.

S a férfi megint Nindára nézett.

– Én ezt nem értem. Hogyan találtál meg?

– Természetesen nem volt véletlen – felelte a riporter. Szépen beszélt a szúni nyelvet, de nem azzal a természetességgel, amit a hipnopédia ad az embernek. – Minden világról, amit meglátogattatok, kollégáim segítségével megszereztem a hajótok következő úticélját. Amikor kiderült, hogy Farinra tartotok, én éppen Kororantán voltam, nem messze innen. Idejöttem, nem sokkal utánatok szálltam le, és éppen láttam két aungirt, amik elhagyták a hajót és erre tartottak. Úgy gondoltam, te bizonyára kíváncsi vagy az itteni tengerre, és itt megtalállak. Ha nem, még mindig visszamehetek a hajóhoz. Így hát béreltem egy légugrót és idejöttem. Persze azt nem tudhattam, hogy egyáltalán ezen a hajón vagy-e még, de reméltem, hogy igen.

Fendriára nézett megint.

– Ellenőrizhetnek. A cégemnél megvan a fényképem is. VTMK Televízió, Fologri.

Fendria bólíntott és nyúlt a suagja után.

– Mivel a hölgynek az a kívánsága – mondta Nomboka –, hogy csak a hajón beszéljünk, én oda is megyek. A suárban foglak várni.

Bólíntott a többieknek és távozott. Ninda elképedve nézett rá.

– Egy szót sem értek az egészből.

– Miért akar interjút csinálni veled? – kérdezte Rongami.

– Hát pont ezt nem értem én sem!

– Gondolom, az interjú alatt kiderül – mondta Ángsauri. – Mármint ha odamész, persze.

Fendria odatartotta Ninda elé a suagot. Nomboka arca volt rajta.

– Itt is van, a társaság tudósítóinak névsorában, a név is egyezik, sőt azt is odaírták, hogy különleges ismertetőjegye a testmagassága, egész csomó mértékegységben le van írva. Huszonnégy sudrigin.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte Ángsauri. – Elmész az interjúra?

Ninda bólíntott, és amikor két derkivel később visszatértek a hajóra, az aungir-sónurból egyenesen lement a suárba. Azon azért eltűnődött, hogy neki persze semmiség valakit megtalálni a suárban, akármilyen nagy terület, hiszen legfeljebb megkérdezi az esszidzsinnát – de ezt ez az ember honnan tudja?

Sokan voltak a suárban. Farin elég gazdag világ ahhoz, hogy sok embernek teljen bevásárolni, és turista is sok van. Ninda végigsétált a suarahunon, onnan figyelte a dzserangokat. Szeretett itt lenni, ahol ugyanúgy a Testvériségben érezte magát, mint a lakószinteken, pedig ez a suár. Vagyis hát mégsem. A suár nyitva áll a dzserangok előtt, ott nem a Testvériségben van, hanem egy nyilvános helyen, ilyesmi lehet a Döörléyt bevásárlóközpont is, csak persze oda soha nem mert volna bemenni, a suár viszont mégiscsak az otthonához tartozik. De ez a folyosó, a suarahun nem tartozéka az otthonának, hanem része, ide csak nekik van bejárásuk. És ez a hely szúni ízléssel van berendezve, mindenfelé kis benyíló, ahol le lehet ülni, nongirok és fadmilok, minden, ami a szúni szokások szerint kényelmessé te-

szi az életet. Persze automaták a suárban is vannak, és ugyanazt árulják... á, ott is van.

A riporter a Szigondi étterem előtt ült a suár parkjában, egy kis tisztáson elhelyezett egyik fotelban, és olvasgatott valamit. Ninda a suarihun egyik fali képernyőjén látta meg. Odalépett az egyik nongirhoz, vett egy palack íhafit, benyitott a Szigondi hátsó ajtaján, átment a kis helyiségen, ami összeköti a szomszéd üzlettel, s belépett a mosdóba. Egy dzserang fiú meghökkenve nézett rá, ő pedig kísértelt az éttermen át a parkba. Odaballagott a tisztásra és helyet foglalt a férfi melletti fotelben.

Nomboka összerezcent, elmosolyodott és leeresztette a suagot.

– Örülök, hogy eljöttél – mondta.

– Miért akarsz velem interjút csinálni? – kérdezte Ninda.

– Jól van, vágjunk a közepébe – bólintott a férfi, és a levegőbe helyezett egy kameragömböt. – Sokféle ellentmondó hír kering arról, hogy mi közöd van neked Sumarnen Karrihoz és a vele kapcsolatos botrányhoz. Egyes lapértesülések szerint te nem is vagy gyerek, hanem egy szindor titkosszolgálati ügynök. Ezt szeretném tisztázni.

Kis csend támadt. Ninda belekortyolt a palackba.

– Mit is mondtál, hogy hívnak téged?

– Szillon Nomboka Marotomandi.

– Melyik neveden szólítanak?

– Nombokának. A Szillon a személynevem, a Marotomandi pedig egy olyasféle klánnév, ami neked is van.

– Melyik a világod, Szillon?

Nomboka egy pillanatra elakadt. A folgriknál csak a családtagok szólíthatnak valakit a személynevén. A folgri nyelvben léteznek ugyan különféle tiszteleti változatok, amiket mások is használhatnak – humb-Szillon, hulen-Szillon –, de egy alig ismert idegen ezeket sem, és más nyelvekben nincs is meg a párjuk. Persze ez a gyerek ezt aligha tudja.

Ő is belátta ugyanazt, amit annak idején Ámmaít: Ninda egyszerűen fölkelhet innen és elsétálhat, ha akar, akkor pedig az interjúnak lőttek. Nem mehet utána.

– A Folgri. Illetve valójában a Nahamandi.

– Mesélj róla.

– Mire vagy kíváncsi?

– Mindenre. Mondj bármit, ami az eszedbe jut.

– Értem... hát... a Folgri-rendszernek hat bolygója van, Szufolgri, Folgri, Ettafolgri, Karkfalgri, Ankefalgri és Niktfalgri. Az én világom az Ankefalgri egyik holdja.

– Milyen hely?

– Méretre akkora, mint egy igazi világ, az Anke ugyanis egy hatalmas gázóriás, aminek egészen nagy holdjai is vannak. És a Nahamandi az egyetlen közülük, ahol kupola nélkül is lehet élni. – Ninda tudta, hogy ez nagyon büszkévé teszi a

dzserangokat. Hiszen nemrég még maga is dzserang volt. – Jókora erdeink vannak, tavak, folyók. Nagyszerű hely. Bár lehet, hogy te nem éreznéd ott jól magad, mert meleg világról származol, Nahamandi pedig elég hideg.

– Te milyen helyen élsz?

– Egy kisvárosban, Marotónak hívják, egy hegy lábánál fekszik, egy tó partján. Szép hely. A hegyet az év negyvenhat hónapjából negyvenben hó borítja, de a tó csak évente tíz hónapra fagy be.

– Kik a családotod?

– Hát... álljunk meg egy pillanatra. Most te készítesz interjút velem? Azért jöttem, hogy én interjúvoljalak meg téged.

– Ugyan már, Szillon. Egyszer már adtam egy interjút olyannak, akiről nem tudtam semmit, Sielunton, mert megtaláltam egy eltévedt kisgyereket, de az alig pár kérdésből állt, szerintem ki is dobták aztán a felvételt. Igazi interjút hogy adhatnék olyannak, akiről nem tudok semmit?

Szúni időszámítás szerint Nomboka már több mint háromszáz éve volt a pályán, és legalább kétezer interjút készített. Csak rábámult a szőke kislányra, aki két korty íhafí között egy könnyed mondattal feje tetejére állította az ő szakmáját, és arra gondolt, hogy ennek az interjúnak két kimenetele lehet. Vagy ki kell dobnia az egészet, vagy Karanda-díjat kap érte. Középút nincs.

118.

ne-9 Nomboka 2

„Még jó darabig nem derült ki, de egész sor hagyomány született meg aznap, az első interjúval. Hogy a riporternak is mesélnie kell magáról; hogy Ninda határozza meg, miről beszél; és hogy vágatlanul kell közzétenni.”

Aini:

Ninda életének mellékszereplői,

18. N.

Nomboka vagy hét limlin át mesélt az otthonáról, az életéről, a pályafutásáról, a családjáról, a cégéről, ami csak az eszébe jutott. Aztán azt mondta:

– Hát ez vagyok én úgy nagyjából. Meg vagy elégedve?

Ninda vállat vont.

– Mit számít az? Az a fontos, hogy te meg vagy-e elégedve.

Nomboka csak bámult rá. Miről beszél ez?

– Rátérhetünk most már az interjúra?

– Hogyne, semmi akadály.

– Rendben. Persze a végén majd engedélyt kell kérnem a szüleitől, hogy közzétegyem. Hát akkor kezdjük is el, rendben? Kedves nézőink, Szillon Nomboka

ka Marotomandi jelentkezik Farinról, a Szúnahaum Testvériség *Aulang Laip* hajójáról, ahol, mint látják, azzal a gyermekkel beszélgetek, akit nemrég a Sídi Köztársaság néhány hírügynöksége belekevert a Sumarnen Karri volt elnöki tanácsadóval kapcsolatos botrányba. A kamera előtt Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá, rövid nevén Ninda. Kérlek, meséld el a nézőknek, mit lehet tudni erről az ügyről.

Ninda a legcekélyebb érdeklődést sem mutatta a tény iránt, hogy ő éppen interjút ad. Továbbra is ugyanúgy nézett a férfi szemébe, ügyet sem vetett a kamerára, és Nombokának még inkább, mint eddig, az volt az érzése, hogy annak a fakókék szempárnak a kutató tekintete átvilágítja őt, mint két fénysugár.

A kislány hosszú szünet után szólalt meg.

– Ha azt sem tudod, hogy nincsenek szüleim, miért az érdekel, hogy azzal a Sumarnennel mi van? Róla őt kérdezd, én nem is ismerem. Ha rám vagy kíváncsi, miért nem rólam kérdezel?

Nomboka már tudta, hogy az interjú kútba esett. Ha valamit még akar kezdeni, teljesen hangot kell váltania.

– Rendben. Akkor beszéljünk rólad. Azt hallottam, hogy Szindorián születél és csak nemrég kerültél a Testvériségbe.

– Igen, ottani időszámítás szerint öt és hat éves koromig ott éltem és nem tudtam a Testvériségről semmit. Csavargó voltam, a sötétség mögött éltem. Tudod, mit jelent ez?

Nomboka elmosolyodott.

– Nagyobb kérdés, hogy a nézők tudják-e.

Ninda bólintott, és hosszan mesélt arról, hogyan él Szindorián egy csavargó. Nomboka eleinte csodálkozva, aztán már elszörnyedve hallgatta. Egy idő múlva már átfutott az agyán, hogy ezért nemcsak díjat fog kapni, hanem a szindor kormány mélységes ellenszenvét is elnyeri. Úgy kell nekik, kapjanak csak szívrohamot, amíg ezt a kislányt hallgatják.

Mindenki tudja, hogy Szindorián csavargónak lenni nem éppen kellemes élet. Persze máshol sem. De amennyire Nomboka tudta – márpedig a tájékozottsága közmondásos volt –, még soha nem készült mélyinterjú igazi csavargóval, csak olyannal, aki már évek óta nem volt az. De Ninda alig két szindorai hónappal ez előtt még az volt. Ráadásul gyerek! Aki intelligens, csiszolt mondatokban beszél, teljes képet ad... a nézők imádni fogják, csak nehogy a gondviselője megtorpedózza a közzétételt.

Ninda mondott néhány mondatot szindorul is, előbb irodalmi nyelven, amiről megmagyarázta, hogy hipnopédiával tanulta, aztán a lüakēāni csavargók nyelvjárásában. Nomboka természetesen tudott szindorul, de ő is hipnopédiával tanulta, és az ilyen alacsony presztizsű dialektusok abban nem voltak benne. Nem is nagyon értette, amit a kislány ebben a nyelvjárásban mondott – de Szindorián érteni fogják. Ezt nem lehet hamisítani, egy ilyen nyelvjárást nem is lehet utólag megta-

nulni, mert nincs hozzá tananyag. Ez többet ér, mintha száz csavargó tanúsítaná, hogy ismeri.

Aztán rátértek arra a napra, amikor idekerült az *Aulang Laipra*. Ninda egyszerű, keresetlen szavakkal elmesélte útjukat a sötétségen át, az üldözést, bekerülését a suárba, hogy hogyan fogadták, hogy egyetlen kérdés nélkül bevették a Testvériségbe, és azóta úgy kezelik, mintha mindig itt élt volna, közékük tartozott volna.

– Milyen az élete egy szúni gyereknek? – kérdezte Nomboka.

– Nyugodt és biztonságos. Amióta itt élek, tudom, hogy soha többé nem leszek csavargó, nem fogok éhezni, mindig meglesz mindenem. Tudod, mi hiányzott legjobban a szindoriai életemből, most visszanézve? Az állandóság. Amikor reggel fölkeltem, soha nem tudtam, hol fogok aznap este lefeküdni, fogok-e aznap enni valamit, megtámad-e aznap valaki, összevernek-e aznap az ervések, börtönbe kerülök-e aznap. Ezt soha nem tudhattam sem magamról, sem senkiről, akit ismertem. Ez ma nincsen. Ma tudom, hogy nincs mitől aggódnom a jövőm miatt, és senkinek sem, akit ismerek. Ezért azt hiszem, egyvalamit üzenhetek csak mindazoknak, akik nézik ezt a beszélgetést. Akár Szindorián... akár valahol másutt.

Ninda felállt és a kamera felé nyújtotta mindkét kezét. Most először nézett a kamerába.

– *Menjetek és változtassatok rajta.*

Kis szünetet tartott, aztán Nombokára nézett.

– Megkaptad az interjúdat.

A riporter nem kapott levegőt. A gyerek mondja meg, hogy mikor van vége az interjúnak?!

De nem tehet semmit. A gondviselőjével kell megbeszélnie. Ami kimaradt, azt már egy másik beszélgetésben kell felvenniük. Végül is egyáltalán nem válaszolt a kérdésre, hogy hogyan él egy szúni gyerek. Arra válaszolt, hogy hogyan *nem*. Karriról pedig egyetlen szó sem esett.

Nagyot sóhajtott.

– Hát jó. Megkaptam. Hogyan tudok érintkezésbe lépni a gondviselőddel? Kell a jóváhagyása.

– Mi az, hogy gondviselő?

– Az a felnőtt, aki vigyáz rád.

– Senki sem vigyáz rám. Száztizennyolc éves koromig nem vigyázott rám senki, most már minek?

Nomboka megütközve bámult rá.

– De akkor... kinek mutassam meg az interjút?

– Mi a Galaxisnak? Tudom, mit mondtam.

– Igen... de amikor kész a vágás, nyilván látni szeretnéd, hogy mit hagytam benne és mit vágtam ki.

– Vágás? Semmi vágnivaló nincs azon, amit mondtam. Csak tedd közzé úgy, ahogy van.

Nomboka összerázkódott. Elképzelte, hogy ezt a több mint hat nahan hosszú anyagot... persze, végül is miért ne? A szerkesztők először majd kibuknak, de ha azzal teszik közzé, hogy itt az exkluzív interjú az állítólagos szindor ügynökkel, aki állítólag összeesküvést szőtt Karrival... hát, lehet, hogy meg lehet oldani. Más választása amúgy sincs. Az interjúalany kívánságát köteles tiszteletben tartani. Ha pedig az illető a Testvériségből való, akkor a legnagyobb fenegyerek szerkesztő se fog szórakozni vele, mert egykettőre magára haragítja a szűnikat, és a cég egyetlen vezetője se fogja helyette tartani a hátát.

Hát jó. Kénytelenek lesznek beérni ezzel. Azazhogya...

– Rendben. De tudod, a főnökeimet zavarni fogja, hogy semmit sem mondtál Karriról.

– Minthogy nem tudok róla semmit, el is mondtam mindent, amit tudok róla.

– Tudod, hol van?

– Nem.

– Ha megkérlek, megpróbálsz utána nézni, itt van-e a hajón?

Ninda vállat vont.

– Miért ne?

119.

ne-10 csavargás

„Ha nem tudsz egyénben gondolkodni, csak csoportokban, inkább ne gondolkodj. Csak ártasz vele.”

Szinensi:
Össze gyűjtött lúmaim,
148.

Sýndoreia Kaýndim 57. sündé 24. a sárga órája

– Volna pár huszadod? – nyitott be Vyhauteń Ámmañt irodájába.

– Hogyne, éppen kész vagyok a kimutatásokkal. Hallgatlak. Foglalj helyet.

A főnök állva maradt.

– Van egy kis gondom a barátoddal.

– Melyikkel?

– Amelyik csak nyolcszáz hÿen magas. Tévéinterjút adott, méghozzá személy szerint Nombokának, úgyhogy mindenre el lehetünk készülve. Még nem kaptuk meg, de bármikor megjöhet. Kÿysoñ azt mondja, valami irtózatosan hosszú interjút hoztak össze, és a fele arról szól, hogy nálunk mennyire szörnyű az élet. De ez

még nem minden. Tudod, mit csinált még? Összehozott egy találkozót Nomboka és Karri között, és versenyt szidnak minket. Épp csak a szupernóvákért nem vagyunk felelősek. Hát ez a helyzet.

Ámmaït hallgatott, egy élénkzölden irizáló műyrnkockát forgatott az ujjai között.

– Abból, hogy mindezt nekem újságolod el, arra következtetek, hogy azt szeretnéd, ha beszélnék Nindával.

– Mindig vágott az eszed.

– Netán kérjem meg, hogy ne tartson több kiselőadást arról, hogy milyen rossz volt neki Sÿyndoreián?

– Ez nagyszerűen összeillene azzal a propagandával, amit te magad folytatsz az utóbbi hónapokban – bólintott Vÿhauteñ. – Kitűnő ötlet.

– És mit mondjon helyette?

A főnök meglepve összeráncolta a homlokát.

– Mondja netán azt – érdeklődött Ámmaït barátságosan –, hogy Sÿyndoreia maga a šÿyndraluop, ahol a nyakadba borulnak az idegenek az utcán? Mondja azt, hogy nincs vidámabb dolog a Galaxisban, mint Lūkëãñ sikátoraiban csavargónak lenni?

– Hé!...

– De hát ez propaganda, főnök. Ez reklám. Ezt senkitől nem kívánhatod ingyen. Fizetned kell érte. No de ha te, a diplomáciai testület elnöke fizetsz valakinek azért, hogy szépeket mondjon az országról, akkor ő egy diplomata. Nagykövet. Egy diplomatának pedig mindig szépre és kellemesre becsomagolva kell mondania – az igazat. Márpedig az, amit kívánsz, az hazugság, főnök. És én személyemben garantálom neked – Ámmaït fölmutatta a kockát –, hogy előbb lesz a Galaxis magja ilyen zöld és kocka alakú, mint hogy azt a gyereket hazugságon kapd.

Vÿhauteñ bosszúsan fűjt egyet.

– Nagyon drámai. Befejeznéd? Eszemben sincs hazugságot kérni tőle.

– Ó. Félreértettelek? Hát akkor mit szeretnél?

– Te olyan ékes szavakkal ecsetelted, mennyit árthat az ország népének, ha a szúnikat ellenünk hergelik. Hát mondd el neki, mennyit árthat az, ha az egész Galaxist hergeli ellenünk. Nem kell hazudnia. Csak elmondani sem kell mindent. Ennyi az egész.

Ámmaït most hosszabban hallgatott.

– Ezt bele kell vetned az alkotmányba – mondta végül.

– Hogy *mit?!*

– Név szerint bele kell íratnod engem és őt is, és alkotmányos kötelességemmé tenned, hogy ezt mondjam neki. Akkor megteszem. Enélkül nem. Mert ezzel eljárzanám a legkülönb ember barátságát, aki ebben a mi sivatagunkban valaha megtermett.

Vÿhauteñ bosszúsan fűjt egyet.

– Néha idegesítő vagy, komolyan.

– Ó, ez kölcsönös, főnök! – vágta rá Ámmaït kapásból.

A fődiplomata elnevette magát, legyintett és kiment a szobából.

Ámmaït egyhuszad órát töprengett, aztán felhívta a titkárságot.

– Sámllâat asszony, legyen szíves egy kiküldetési kártyát regisztrálni nekem holnapra.

– Máris, Îldaŕa úr. Hová tart?

– Lûakêânba.

– Sámllâat asszony értetlenül nézett rá.

– Ezt nem értem, ne haragudjon. Belföldre megy diplomáciai kiküldetésbe?

– Tudom. De azért csak csinálja meg, legyen szíves.

– Ahogy kívánja. A kiküldetés célja?

– Az Államszövetség biztonságát veszélyeztető társadalmi folyamatok megfigyelése és elemzése.

– Megvan. A kiküldetés időtartama?

– Ámmaït időközben felhívta a biztonsági szolgálatot is, ahonnan Vûûskaŕÿ szolgálatvezető éppen üdvözölte és megtudakolta, miben lehet a segítségére.

– Sámllâat asszony, Vûûskaŕÿ úr, legyenek szívesek feljegyezni a következőket. Én ma este elrepülök Lûakêânba és a Țawwmmâtienben fogok megszállni. Holnap reggel, a kék órájában elmegyek a Dÿrm negyedbe és besétálok a sötétség mögé. Nálam lesz a vÿriřsem. Ha segítséget kérek, Vûûskaŕÿ úr lesz szíves azonnal intézkedni. Ha pedig a lila órájáig nem hívom és közlöm, hogy jól vagyok, úgyszintén. Rendben?

Másnap a sárga órájában egy egészen gyerekarcú fiatalember sétált be Lûakêânban a Mÿndruòp utcai RV-órszobára és aziránt tudakozódott, hogy ki hívta őt oda. Dîrkaât Sûntrahÿnak hívták és a külügyminisztérium biztonsági szolgálatától jött. Senki sem tudta, hogy ki kereste, pedig bement a parancsnokhoz is, valami ezredeshez. Ezért visszaszólt a hivatalba, ahol Vûûskaŕÿnak sikerült elfognia a hívást, mert a szolgálati rendszeren ment. Köszönés nélkül egyszerűen belépett a vonalba.

– Keresse meg Ámmaït Îldaŕa diplomáciai ügyvivőt, de gyorsan! Fogadok, hogy letartóztatták. A fogdát nézze!

Sûntrahÿ meghökkenve nézett az ezredesre, akinek a neve ki is esett már a fejéből.

– Egy diplomáciai ügyvivőt? – kérdezte bambán.

– Képtelenség – ráncolta a homlokát az ezredes. – Hogy kerülne ide?

– Nem tudom, de gondolom, a fogda elég nagy. Adjon mellém embereket, hogy megtaláljam.

Az ezredesnek nem tetszett az utasító hangnem.

– Mi is az ön rangja?

– Ha tényleg fogva tart egy diplomáciai ügyvivőt, akkor ne az én rangom érdekelje, hanem a sajátjáért aggódjon – felelte Sûntrahÿ sokkal talpraesettebben, mint amit kölyökképe alapján feltételezni lehetett volna róla.

Az ezredes elvörösödött, felállt és kilépett a folyosóra.

– Emberek, ide hozzám! – harsogta. – Maguk ezzel az úrral lemennek a fogdába és segítenek neki. Végeztem!

Ezzel visszacsörtetett az irodába és bevágta az ajtót.

– Menjünk – mondta Sünträḥy az odagyűlteknek. – Mutassák az utat a fogdába. Ámmaït Îldarát keressük. Ámmaït Îldara diplomáciai ügyvivő. Megjegyezték?

– Igen, uram – felelték a fehér egyenruhások, és lerobogtak a földszinten és a két föld alatti szinten elhelyezkedő óriási fogdába. Másokat is maguk mellé vettek, és hamarosan az egész fogda Ámmaït nevéől visszhangzott. Csakhamar jelentették is, hogy megtalálták. Sünträḥy odaszáguldott, és a rácsok mögött egy fekete ruhás, fekete sapkás alakot látott, aki hidegen végigmérte és csak annyit kérdezett:

– Mi tartott ennyi ideig?

– Ügyvivő úr kérem... – hebegte Sünträḥy, és gyorsan odavakkantotta az ervésnek: – Mi lesz már, nyissa ki!... Ügyvivő úr, Sünträḥy külügyi gyakornok jelentkezik. Várom az utasításait.

Ámmaït először is fölkísértette magát az ezredeshez, aki döbbenten meredt rá. Az ügyvivő pontosan úgy nézett ki, mint egy csavargó.

– Lesz szíves először is visszaadtni a készülékemet – közölte Ámmaït olyan nyersen, ahogyan csak tudta. Mivel nem köszönt, ez a szindor illemszabályok szerint rendkívül nyersen hangzott.

– Az a bizonyítékraktárban van – felelte az ezredes zavartan, mert tudta, hogy mi lesz a válasz, és egy cseppet sem örült neki.

– Hozassa ki.

A bizonyítékraktárból nem lehetett bizonyítékot kihozni, ha arra nem volt szükség egy éppen folyó eljárásban. Az ezredes azonban tudta, hogy egy diplomata vÿriïse államtitkokat tartalmaz, és ha nem lesz pillanatokon belül az ügyvivő kezében, akkor itt mindent előzőnlenek az állambiztonságiak. Ez a fiatalember is azért jött, mert amikor Îldarát letartóztatták, a készüléket is elvették tőle, és az rögtön riasztotta a minisztérium helyi kirendeltségét.

Az ezredes ezért csak bölintott és személyesen robogott el a bizonyítékraktárba.

Ámmaït és a gyakornok szótlánul várakozott. Az ügyvivő kisvártatva odament a kis hűtőhöz, kinyitotta, körülnézett benne, kivett egy palack èêlaïnlevet, odakínálta a gyakornoknak, aki gyorsan megrázta a fejét. Ámmaït szótlánul ivott.

Végre visszajött az ezredes. Úgy hozta a kis vÿriïst, mintha bomba lenne. Ámmaït gondosan ellenőrizte, nem próbálták-e illetéktelenek bekapcsolni, és zsebre vágta.

– Akkor most jól figyeljen. A Dÿrm negyedben van dolgom. Egyszer már ott voltam, meg is tettem vagy tíz lépést, amikor az őrjárat fegyvert szegezett rám. Mire visszaérek oda, lesz szíves parancsot adni, hogy a nap hátralevő részére minden ervés tünjön el abból a negyedből.

Az ezredes kényszeredetten bölintott.

ne-11 dolgozat

„*En tanító vagyok? Akkor tanítok nektek valamit. Aki tanító, annak tanítványnak is kell maradnia. De akkor aki tanítvány, az tanító is. Vagyis nincsenek tanítók és tanítványok, hanem mindenki mindkettő. Testvérek vagyunk a tűz lángjainál.*”

Sileni:
Naplóm Nindával,
43942. szilgaran

Az olvasó most azt gondolja, hogy a fekete kezeslábas és a fekete sapka miatt a csavargók maguk közül valónak hittek és egyenlőként kezeltek. Vagy esetleg ellenkezőleg, azt, hogy bizalmatlanok voltak, mert idegen voltam. Hát egyik sem a helyes válasz. Csakugyan maximális bizalmatlansággal fogadtak, és eleinte én is azt hittem, az okozza, hogy idegen vagyok. De nem. Egymást is ugyanezzel a bizalmatlansággal kezelik. Valójában nincs is értelme annak a megkülönböztetésnek, hogy valaki idegen vagy ismerős, mert semmit sem tudnak egymásról a gúnynevükön kívül (ami voltaképpen a valódi nevük, hiszen legalábbis egy részük mindenféle állami nyilvántartásból hiányzik). Gyakorlatilag semmiféle társadalmat nem alkotnak. A bandák, amikbe szerveződnek, teljesen alkalmiak, elindulnak mondjuk hatan, hogy együtt betörjenek valahová, de mire odaérnek, kettő szó nélkül odébbáll, egy ismeretlen viszont közéjük csapódik. Senki nem tudja, hogy aki vel együtt eszik, az a következő órában nem fogja-e faképnél hagyni. Ha elkapják valamelyiket az ervések (ők így hívják a rendfenntartókat, bár azt aligha tudják, hogy ez az RV betűket jelenti), a többiektől semmiféle segítségre nem számíthat. Valójában egyetlen ervés letartóztathatna közülük százat, fegyvertelenül, mert eszükben sincs ellenállni, egymásért kiállni pedig végképp nem.

Így élhettek egykor őseink az emberiség mitikus szülőbolygóján, amikor még csak félig-meddig emelkedtek ki az állati sorból. De a mi csavargóink nem állatok. Kötelességünk, hogy változtassunk a helyzetükön.

Dolgozatában Ámmaït összefoglalta a csavargók között töltött napjának eseményeit, következtetéseket vont le tapasztalataiból, és kijelentette, hogy ezen változtatni kell. De nemcsak ezen. Egy fejezet szólt arról is, hogy rögtön megérkezésekor letartóztatták, mindenféle ok nélkül. Egyszerűen azért, mert feketébe volt öltözve és nem menekült el a járőr elől.

A cikket elküldte a belügyminisztérium közlönyének, és kísértelt az épületből, volt egy megbeszélése a Kék Házban. Gyalog ment. Szép idő volt, mint a fővá-

rosban szinte mindig. Közel is volt. De még oda sem ért, amikor már hívták, Sýlkaũrt a belügyi közlöny szerkesztőségéből.

– Jó napot. Olvastam a cikkét – kezdte, amin Åmmaĩt felvonta a szemöldökét, ez a röviden odavetett köszönés minden volt, csak udvarias nem.

– Jó napot – felelte.

– Mondja, ugye nem akarja ezt leközöltetni?

– De, pontosan ezt szeretném.

– Én pedig nagyon nem szeretném, ha megjelenne.

– Ne mondja.

– Ugye nem akar élni a rangjával és mindenáron lehozatni?

– Hm, most, hogy mondja, nem is rossz ötlet.

– Nézze... maga ugyebár külügyes.

– Az vagyok, és? Talán a belügyi lapjában nem publikálhatnak külügyesek?

– Dehogynem, persze. Azt akartam mondani, hogy magának nincs meg a megfelelő szakértelme, hogy belügyekkel foglalkozzon.

– Honnan tudja, hogy nekem milyen szakértelmem van? Milyen szakértelem kell ahhoz, hogy valakiről meg tudjam állapítani, hogy éhezik, nem tud olvasni és folyamatos üldöztetésben él? És milyen jelentősége van ebben annak, hogy külföldön van vagy belföldön?

A szerkesztő bosszúsán fűjt egyet.

– Nem könnyű magával vitatkozni.

– Miért akar velem vitatkozni egyáltalán? Nem akarja lehozni a cikket? Miért nem?

– Nézze, nincs kedvem belenyúlni a sým̀ẁ fészkébe, csak hogy megtudjam, otthon van-e.

– Az én nevem lesz rajta. Ha otthon van a sým̀ẁ, engem mar meg.

– Ahhoz sem szívesen asszisztálnék, már meg ne haragudjon.

– Rendben. Megnyugvás lenne magának, ha élnék a rangommal és utasítanám, hogy hozza le a cikket?

– Nem nagyon, de nem lenne más választásom.

– Jó. Kap egy hivatalos felkérést, lesz rajta holokép meg minden.

– Mondja... kérdezhetek valamit?

– Amit csak akar.

– Miért csinálja ezt?

– Mondja, kérdezhetek valamit?

– Ööö... kérem.

– *Maga* miért nem csinálja ezt?

– Hogy én?!

– Igen, Sýlkaũrt úr. Maga.

– Hát... de... mégis miért tenném?

– No látja. Ezért csinálom én.

A megbeszélés alatt természetesen nem fogadott hívásokat. De ahogy kijött a tanácssteremből, már megszólalt a készüléke. ÝÝloskañ volt, a népszerű Házi Hírek szerkesztője.

– Mondja csak – kérdezte, miután üdvözölte és megtudakolta a hogylétét, amit jólnevelt szindor soha nem mulasztana el –, mi indította arra, hogy a csavargók közé vegyüljön?

– Hát azt hiszem, három dolog. Van egy barátom, aki ott nőtt föl, azazhogy felnőttek még nem mondható, de mostanáig ott élt. Meggyőződésem, hogy az Államszövetség biztonsága forog kockán az ilyen negyedekben. És mert más nem tette meg helyettem.

– Haladjunk sorjában. A barátja, akire céloz, gondolom, az a csavargólány, aki nemrég a Testvériséghez menekült.

– Már nem csavargó, de igen, Nindáról beszéltek.

– Ő kérte meg, hogy menjen oda?

– Nem pontosan ezt kérte. Azt kérte az egyik beszélgetésünkben: „MenjeteK és változtassatok rajta.” Tényszerűen kettőnkhöz szólt, az ügyvédjéhez, Hiragi úrhoz és hozzám, de valójában az egész szindor társadalomnak címezte a felszólítást, hiszen erre két ember nem képes.

– Egy pillanat. Így mondta, parancsoló ragozásban?

– Szúniul beszélt, a szúni nyelvben pedig nincs külön kérő és parancsoló mód. Ez az én fordításom.

– Értem. Miért érezte úgy, hogy ez utasítás?

– Nem éreztem úgy. Baráti beszélgetésben nem szoktak utasítások elhangzani.

– De megtette, amit a barátja mondott.

– Ön nem szokta teljesíteni a barátai kívánságait, feltéve, hogy nem kívánnak lehetetlent?

– Nos hát... de, nyilván. Akkor térjünk rá a második okra. Miért gondolja, hogy a csavargók veszélyt jelentenének az Államszövetségre?

– Egyáltalán nem gondolom ezt. Miért jelentenének? Egy maroknyi nincstelen ember, akik írni-olvasni sem tudnak, máról holnapra élnek, képtelenek bármiféle együttműködésre. Miféle veszélyt jelenthetnének?

– De hát éppen ügyvivő úr mondta az imént, hogy... idézem: „az Államszövetség biztonsága forog kockán az ilyen negyedekben”. Bizonyára tisztában van vele, hogy rögzítjük a beszélgetést, és engedélyt fogunk kérni annak közzétételére.

– Megkapja, ÝÝloskañ úr, a legteljesebb lelkiyugalommal leközlhet mindent, amit mondok. De én egyetlen szóval sem mondtam olyasfélét, hogy a csavargók jelentenének veszélyt Szindoria biztonságára. Nem mintha a veszély akkor is fennállna, ha ők nem léteznének – akkor kétségkívül megszűnne a veszély is. De mivel egy jogállamban nyilván senki sem kívánja legyilkolni őket, a csavargók léteznek és létezni is fognak – de a veszélyt nem ők maguk jelentik, nem az ő személyükben van a veszély, ÝÝloskañ úr.

– Hanem? Miféle veszedelmes szörnyeteg lapul még ezekben a negyedekben, amiről nem tudunk?

– Már hogyan tudnánk róla! Mindenki ismeri a szörnyeteget, amiről ön beszél. Úgy hívják, hogy *feszültség*. Rendkívül súlyos társadalmi feszültség, ami bizony igenis veszélyeztet minket. No nem mintha ezeken a negyedeken kívül minden rendben volna, korántsem. De ezek a területek olyanok, mint a mérőműszer. Öbennük leng ki legjobban a mutató.

– Tehát a nyomornegyedekben a legerősebb a társadalmi feszültség. Hadd kérdezzem meg, ügyvivő úr, hány csavargóval beszélt ön megközelítőleg?

– Nagyjából hússzal.

– S ebből le tudta vonni a következtetést a Dwürm negyed egész társadalmi struktúrájáról?

– Dehogya. Az már megvolt, mielőtt a legelső csavargót megláttam volna. Elég volt hozzá, hogy amint elindultam az utcán a csavargók jellegzetes viseletében, azonnal letartóztassanak a rendfenntartók.

121.

ne-12 fengrá

„Társadalmunk egyik legjobb tulajdonsága, amiről ritkán esik említés, az, hogy nálunk ki szabad mondani, ha hibát találunk, és nem fordul ellenünk a közvélemény, sőt a sajtó. Még meg is köszönik, hogy szóltunk. De ebben is mi vagyunk a ritkaság. Más társadalmak nem ilyenek.”

*Szinensi:
SzűnaHaum és a Galaxis,
44.*

A Testvériségben semmiféle visszhangot nem keltett Nomboka interjúja Nindával, ámbar a tévétársaság megküldte személyesen neki, továbbá az *Aulang Laip* kapitányának, Ninda gondviselőjének – talán nem hitték el, hogy nincs neki, mindenestre ilyen címmel is küldtek egyet – és természetesen a Galaktikus Hírek szerkesztősége is kapott belőle, akik berakták a maga helyére az Ílgaszaumban. Így bekerült a katalógusba, és az Ílgaszaumi-sinergis is látta, az a munkacsoport, amely az Ílgaszaumba érkező új anyagokat vizsgálta át, katalogizálta és az érdekesebbeket népszerűsítette. Ezt nem sorolták az érdekesek közé. A gép automatikusan ellátta a szükséges jelzésekkel – hely, idő, a résztvevők neve, tárgykörök, s mindazon fogalmak felsorolása, amik elhangzottak, a Folgri-rendszer világaitól a csavargással kapcsolatos kifejezésekig. Ettől kezdve a Testvériségből bárki rátalálhatott és megnézhetette, vagy akár elolvashatta, hiszen a gép le is írt mindent,

ami elhangzott – a szindor irodalmi nyelvű részt is, csak a csavargók nyelvjárásával nem boldogult.

De nemigen érdekelt senkit. Maga Ninda rá sem nézett. Mással volt elfoglalva: gyakorolta a fengrát és fhangít tanult, majdnem egyszerre. Bevették a Sómittirbe, egy nyolc tagú fengrácsapatba, ahol egy tag hiányzott, mert betöltötte a kétszázat, és mostantól csak felnőtt csapatban játszhat.

– Csapatversenyen egyelőre nem tudunk indulni – közölte Séssinauri, a csapat daurtája, aki sídi származású apjától olyan világosbarna haját örökölt, ami nagyon különlegessé tette; majdnem annyira, mint Nindát az övé. – Egyéniben viszont még lehetünk jók. Sajnos a te pozíciód kulcsfontosságú a csapatszámokban: te vagy a halligí.

– Még nem láttál dobni – felelte Ninda, ámbár fogalma sem volt a halligí feladatáról, sőt senkiéről; ezekből a mondatokból szerzett róla tudomást, hogy létezik csapatverseny.

– No és, láttam az eredményeidet, gondolod, hogy a szimmutuhin nem küldte át a *Színangir*ről?

Ninda még ezt a szót sem hallotta soha, de csak vállat vont. Gyakorolta a dobásokat és tanulta a bonyolult versenyszabályokat. Közben azt is megtudta, hogy a *Színangir*on azért látott mindenféle fengrácsapatokat, mert ott ez a hajójáték és küszöbön a hajóbajnokság. És persze mert a fengrát parkokban játsszák. Itt az *Aulang Laipon* jelenleg a dzsészi a hajójáték, bár a fengrá is népszerű, de dzsésziző gyerekeket nem láthatott, hiába kalandozta be mostanra a hajó felét, mert a dzsészit dzsorongitban játsszák.

A fengrábajnokság azonban még odébb van, éspedig azért, mert ő, Ninda még nem dob jól. Ez egészen váratlanul érte.

– Ez egyszerű – magyarázta Ahundómi, aki a szill volt a csapatban. – A hajón harmincöt fengrácsapat van. Nem harmincnégy: harmincöt. Mi vagyunk az egyik, de mi nem állunk készen, mert a bátyám átkerült a felnőttekhez, és Séssinauri téged választott, mert tehetségesnek tart. Te még nem állsz készen, tehát mi sem állunk készen. Hogyan tarthatnának bajnokságot harmincnégy csapattal, ha egyszer harmincöt van?

– És addig nem lesz bajnokság, amíg én nem állok készen?

– Nemcsak te – állt meg fölöttük Sittu. – A Szomdzsanok hamarosan elveszítik a szilljüket, Nerharuti is betölti a korhatárt. Ők is keresik már az új embert.

– A húgom jelentkezett – mondta Andruni –, de még túl kicsi szillnek.

– Nem szillnek kicsi, hanem gyengén dob – felelte Séssinauri –, minden pozícióra gyenge még. Várjunk pár évet, aztán meglátjuk. No, ha befejeztétek a fűben ücsörgést, dobhatnánk párat, ha már ezért jöttünk ide, nem? Ninda, te vagy a halligí, légy szíves, vegyél pár senszit és dobj velük mondjuk ötven százalékot.

– Hová? – kérdezte Ninda, és fölkelt.

– Bárhová, csak a dobások fele sombirra menjen.

Nindának ez volt ekkoriban az átlaga, dobásainak fele talált. Séssinaurinak kilencetized, és ő nagyon jó versenyzőnek számított.

– Kilencvenöt százalék fölött senki nem dob, legfeljebb egyszer-egyszer, véletlenül – magyarázta egyik alkalommal. – Megközelíteni is csak úgy lehet, ha csupa olyan fengirit kapsz, aminek éppen megfelel a röpképe. Ami nem is baj. Ha minden dobás találna, a fengrá stratégiai játék lenne, magát a dobást ki is hagyhatnánk, hisz úgymint mind talál, elég lenne megnevezni a sombirt. Ismered a torgi szabályát?

Ninda nemet intett. A Jakkurit parkban ültek egy asztal körül és egy haufi nevű édességet ettek, ami krémszerű volt, nagyon finom, egy tálkából kellett kikanalizálni – de dermesztően hideg volt. Nindának addig sejtelve sem volt, hogy ilyesmi létezik.

– Versenypartiban nem te választasz fengirit, hanem a fentirszongéből kapod az éppen soron következőt, csak azt mondhatod meg, hogy milyen típusú legyen. Nem lehet tudni, milyenek következnek majd később, a gép összekeveri őket, és azzal kell dobni, amit kapsz. Ráadásul nincs időd ismerkedni vele, amint megérinted, indul az óra, és egy matin belül el kell dobni, különben – tuen. Nos, mivel a fengrá nem egyszerű ügyességi játék, van egy csomó szabály, amivel ezt megbojnyolítjuk. Kétféle torgi van. Torgi-ulen. Azzal a fengirivel dobsz, amellyel akarsz, játék előtt oda kell vinni egy fentirasztalt, amin kirakjuk a legjobb fengirijeinket, és tetszés szerint választhatsz. Torgi-anken. Ugyanaz, mint az ulen, kiválasztod az egyik kedvenc fengiridet, csakhogy nem te fogsz vele dobni, hanem az ellenfél. Minden játékos háromszor jelenthet be torgit, és van még csapatonként plusz öt, ami nem sok, hiszen egy versenypartin ritkán dobunk hetven-nyolcvannál kevesebbet fejenként.

– De az an kent nem te jelented be, hanem ők – tette hozzá Sittu. – A dobójuk azt mondja: torgi-anken. Akkor a mi csapatunkból valaki, előre meg kell beszélni, hogy ki, odamegy a mi fentirasztalunkhoz, kiválaszt egy fengirit és a dobójuk kezébe adja. Mindezt egy matin belül, különben kiren, övé a dobás.

– Az egész időre megy ám – folytatta Ilkirúni. – Egy mati van minden dobásra. Ha azalatt nem dobtad el a fengiridet, az lian-kiren, az ellenfél kap pontot.

– Akkor több mint tizenkét derkit tart egy játék?

– Dehogy – lepődött meg Séssinauri. – Miért tartana annyi ideig?

– Hét... ha nyolcvanat dobunk fejenként, mi is nyolcan vagyunk, ők is, és egy mati van rá...

– Ja, nem, dehogy. Az a leghosszabb idő, amit felhasználhatsz, amikor a fengiri célba ér, újraindul az óra. De nem kell végigvárni az egész matit, és nem is várjuk végig, öt-hat dobás is esik egy matira.

– Értem.

De csak háromnaponta járt a Sómittirhez – mindig másik parkban jöttek össze, ahol volt fengrápálya –, a másik két napon a fhangsilgunban vagy egy janníhaumban volt, vagy pedig mászkált a hajón. És beszélgetett az emberekkel.

ne-13 Harongi

„Szindorián is sokat beszélgettem az emberekkel. Ez nem különbség. A különbség az, hogy ott csak kevesen álltak szóba velem. Itt nincs olyan, hogy csavargó. A Testvériségben a fogalmat sem ismerjük. És mindenki szóba áll velem.”

*Ninda:
Beszélgetések,
bevezető, 1. sómir*

Aulang Laip
43613. szahut liktuharan
450

*– Szingarauna, hungivauna, antaringi jakkilauna szonnnnni hokulauna véééééééé –
énekelték a táncosok –, imbarilmi, hongakilmi, jaktulangi szondokilmi fonnnnni
szidurilmi réééééééé...*

S az egész janníhaum együtt énekelte velük.

*– Jandokassze rendí, hinkaronga dzsendí, szattiguna ronki szííííí, ampirango
dzsangrí, funiromba vangrí, illlka sziduranga dzsííííí!*

Ninda éppen szemben állt a négy botos fiúval, akik végig ördögi ügyességgel pörgették a botot, időnként összecsaptak vele, mintha verekedni akarnának, s ezt három gyors ritmusú, lendületes dal alatt végig csinálták. A szövegüket Ninda nem értette, ősi szúni nyelven voltak; már elhatározta, hogy jövő karisszinankor kérni fogja Hinengitől ezt a nyelvet.

A harmadik dal után csend lett, a táncosok némán, mozdulatlanul álltak néhány pillanatig, aztán a Tűz Otthonának túloldalán megszólalt a baungá.

– Songsélafter azt mondta – kiáltott fel egy ötödik fiú, jóval kisebb a négy táncosnál –, a szúni nép örökké létezni fog.

S elindult a terem közepe felé.

– Serrigónit azt mondta – harsant egy kislány hangja –, csak akkor, ha megőrzi hagyományait.

Ő is elindult, szemben a fiúval, a táncosok pedig hátrahúzódtak, helyet adtak nekik. A fiú vitt valamit a karjában.

– Szinná rahangíkan – mondta egy férfi. – Őrizzétek az emléket. Mert a gyerekeink és az ő gyerekeik lehetnek bármilyen ország lakói: szúnik csak akkor, ha őrzik az emléket és őrzik a fényt. A Felhő Csillagainak fénye minden csillaggyermekre ragyog.

– Simnunná – felelte kórusban a janníhaum.

A két gyerek közepén találkozott, a lány megfogta a fiú kezében hozott csomag végét, és hátrálva távolodni kezdtek. A csomag egy nagy, fekete, kerek ponyva

volt, amit kiterítettek a Tűz Otthona elé. A ponyvára festve a hatalmas hétágú csillag.

– Szunesszá rahangíkan – mondta a férfi. – Őrizzétek a hagyományt. Mert a népeket a hagyományaik kötik össze és különböztetik meg egymástól.

– Simnunná.

A férfi kivált a tömegeből, s egyenesen odament Nindához. Harongi, olvasta a kitűzőjén egy pillanattal azelőtt, hogy az az ő fejére tette a kezét.

– Íme egy gyermek, aki nemrég jött közénk Szindoriáról. – A férfi elindult a ponyva felé; Ninda önkéntelenül követte, bár sejtelve sem volt, mit várnak tőle. – Ennek a gyermeknek semmi köze nem volt a Testvériséghez egy bizonyos napig. Attól a naptól fogva éppoly szúni, mint mi magunk. Mitől?

S ezzel bekísérte Nindát a hétágú csillag középpontjába.

– Befogadtuk – felelte a janníhaum.

– Simnunná – mondta Harongi már távolabbról, a négy botos fiú pedig körbesétált a ponyva szélén, a botot pörgetve. Ninda lenyűgözve állt a csillag közepén, s mintha az egész Testvériség közepe ő lett volna ebben a pillanatban. – Kell még bármi más, hogy igazi szúni váljon?

– Nem – felelték néhányan.

– Bizony nem. Ilyen egyszerű.

A négy fiú megállt négyfelől Ninda körül, a függőlegesen tartott bot végét a padlóhoz csapták, mint már sokszor, és az a fiú, amelyik felé Ninda éppen nézett, intett a fejével oldalra. Menj!

Ninda kiszaladt a körből, a fiúk pedig a hétágú csillag közepén egymásnak támasztották a botokat. Egy gúlát formáztak, majdnem olyan magasat, mint Ninda.

A táncosok néhány kört szaladtak a ponyva szélén, aztán egy szempillantás alatt eltűntek a tömegeben.

A baungá két nagy ütést hallatott, és csend lett.

A Tűz Őrzője lassú léptekkel elindult a gúla felé, kezében tartva hosszú pálcáját, aminek most – Ninda nem tudta, mitől – lángolt a vége. Amikor a ponyva szélére lépett, megállt. Megvárta, amíg a baungá megint ütött, aztán a gúla közepe, a botok találkozása alá tartotta a pálcá lángható végét. A láng fellobbant, aztán egykettőre lesiklott a botok egész hosszán.

– Simnunná – rikkantotta lelkesen a janníhaum népe, és megszólalt egy dal, a Szannerusz, amit Ninda is ismert már. Az emberek táncra perdültek.

Valahonnan megjelent megint Harongi, odalépett Nindához, rámosolygott.

– Mi... mi volt ez? – Ninda kicsit nehezen préselte ki a szavakat, Harongi inkább a szájáról olvashatta le, mint hallhatta.

– Csak egy kis megemlékezés. A te történetedről, meg arról, hogy a Testvériség befogadó szellemű társadalom. Hirtelen ötlet volt. Nem táncolsz?

– Most nem... sokat táncoltam már.

– Én is. Akkor üljünk le, ne legyünk útban a táncolóknak.

– Én szűninak születtem – mondta Harongi, amikor leültek az egyik padra és az automata hozott nekik egy-egy pohár vímszit. – De az apám nem. Rekki egyik eldugott kis világán született, ott is élt kétszázötven éves koráig – a mi időszámításunk szerint, persze –, akkor találkozott az anyámmal, aki az *Angé Szódzsaninnal* érkezett oda. Egymásba szerettek, és apám eljött a hajóval. Ha a Testvériség nem fogadta volna be, én meg sem születek, ő pedig alighanem bányász lenne egy szegény kupolavárosban.

– S most hol vannak a szüleid? – érdeklődött Ninda, mert Harongi legfeljebb hatszáz éves lehetett, még bőven élhettek a szülei.

– Auríhaumon, van egy kis gazdaságuk, gyümölcsfákkal. Apám állatorvos, a szülőbolygóján azt se lett volna pénze kitanulni, de így vagy hétszáz éve praktizál, eljár mindenfelé. Én is orvos lettem, kutató.

– Mi az a kutató?

– Betegségeket kutatok. Vizsgálók – magyarázta Harongi. – Én a sugárbetegségekkel foglalkozom. Bármilyen jól védekezünk az űrben és különféle gépek közelében található sugárzások ellen, előfordul, hogy valaki megbetegszik. Annak a módjait keresem, hogyan lehet hatékonyabban megelőzni a... várjunk csak, te valamit nem értesz.

Ninda lehajtotta a fejét.

– Nem tudom, mi az a sugárzás.

Még nem találkozott olyan szűnival, aki erre el ne magyarázta volna rögtön, amit ő nem ért, vagy oda ne hívott volna valakit, aki jobban ért hozzá. Soha senki sem küldte el, hogy akkor olvasson utána. Harongi sem. Szépen elmagyarázta, mi az a sugárzás, sőt különféle sugárzások, mit okoznak és hogyan lehet védekezni ellenük. Ninda csak most tudta meg, miért olyan vastag az *Aulang Laip* külső héja.

– De... akkor hogyan létezhetnek olyan hajók, amik nem ilyen nagyok? Jártam a barátom futárhajóján, ha annak ilyen vastag héja lenne, az egészet a héj tenné ki és bent nem maradna semmi hely.

– Ezeknek is megvan az összes védőrétegük, de sokkal vékonyabb – felelte Harongi. – Jócskán képesek csökkenteni a sugárszintet, de nem bírnak el bármekkoraival. Nem szánják őket hosszas űrbeli tartózkodásra, és nem szabad túl közel menni velük erős sugárforrásokhoz, főleg csillagokhoz nem. Bent a hajóban folyamatosan méri a sugárzást egy műszer. Ha valaki túl nagy adagot kapott, akkor hosszabb ideig sugármentesen kell élnie, van, hogy tíz-húsz évig is. A nagyobb világokon mindig vannak föld alatti városrészek, sugárpajzssal, de hozzánk is jönnek dzserangok, akik túl sok sugárzást kaptak, mert a mi hajóinknak híresen jó a védelme.

– Hát van annyi pénzük?

– A munkahelyük vagy az egészségbiztosítójuk fizeti. Nos, én annak a módjait kutatom, hogyan lehet az emberi szervezet sugárérzékenységét csökkenteni. Erre sok ezer éve folynak kísérletek, és az elterjedt vélemény szerint a mai ember vé-

dőeszköz nélkül öt százalékkal nagyobb sugáradagot tud elviselni, mint Ősi Földön élő eleink.

– Mert az orvosok ilyen jók? – kérdezte Ninda kétkedve. – Szerintem inkább azért, mert hozzászoktunk.

Harongi mosolygott.

– Jó meglátásaid vannak, intelligens gyerek vagy. A tudomány is így gondolja.

123.

ne-14 tudás

„Ha meg akarsz ismerni egy világot, tölts el ott legalább egy évet. Barangolj mindenfelé. Étkezz a helyiekkel. Beszélj velük. Tanuld a nyelvüket, történelmüket, szokásaikat. Szeretkezz velük. Játssz a gyerekekkel. És a legfontosabb: mielőtt odamész, nézz a vezetőjük szemébe.”

*Ílgaszaumi,
Rangáhuap története,
50. sómir, 6. singir*

Az egész égbolt sötétkék volt, csak egyetlen irányban látszott valami fényes lilás-vörös derengés. A csillagok kupolaként borultak a koromsötétbe burkolózó völgy fölé.

– Felgyorsíthatod a lejátászt – mondta Ílna.

– Miért tenném? – felelte Ninda. – Ha igaziból ott lennék, nem tudnám megtenni.

Egy egész limlibe telt, hogy a lilásvörös fény elérje a hegyek peremét, és még egybe, hogy az egész napkorong előbukkanjon. Az égbolt világos liláskék színbe fordult, és a fény lassan végigömlött a völgyön. Lila derengés, ami fokozatosan kékesbe váltott. A völgyben szürke felhők gomolyogtak, amik a fény hatására előbb lilára változtak, aztán halványkékre, de közben már oszladoztak is, és előtűnt a völgy. A kamera egy hegytetőről nézett le rá. A hosszúkás völgy mélyén nagy folyó hömpölygött, egy részen tóvá szélesedett. A hegyoldalakat erdő borította, világos sárgászöld lombozatú, a fák méretét innen nem lehetett megítélni.

– Hát ilyen a hajnal egy kék óriáscsillag világán – mondta Ílna. – Ezt a helyet nálatok Auškéeéhúnak hívják. Itt ötven szindoriai évig tart egy év, mert olyan messze kering a csillagjától. S mégis úgy süt a nap, mint bármely lakott bolygón, mert hatalmas.

– Szép. Sokáig maradsz?

– A konferencia kétnapos, de van némi szabadidőm, utána még maradok két napot. Lehet, hogy aztán átugrom az egyik közeli holdra, a nevét nem tudtam megjegyezni, de hatalmas erdők vannak rajta, csinállok neked pár felvételt ott is.

Ninda mosolygott.

– Köszönöm. De ne ezzel foglalkozz, ha már ott vagy. Csak ülj le egy fa tövébe és érezd a szeretetét.

– Igen, ezt már máskor is mondtad, de én bizony nem tudom, hogyan szeret egy fa.

– Egy fa talán sehogy. De egy egész erdő olyan szeretetet tud adni, amit embereknel soha nem tudsz megtapasztalni. Csak oda kell figyelni rá, hogy megértsd.

– Hát, kicsim, én próbálkozom, ahogy csak tudok. Van egy ötletem. Šonmýtřen-ról hallottál már?

– Nem.

– Egy világ nem olyan messze tőlünk, ha lesz pár napom, elugrom oda. Ott van a galaktikus környék legnagyobb emeletes erdeje. Láttál már olyat?

– Nem, nem is hallottam róla.

– Képzeld el egy sokemeletes házat. Azt hiszem, az ottani hús. De az emeletek nem rendes magasságúak, hanem akkorák, hogy elfér bennük a vastag földréteg a gyökereknek, meg hát a fák. Fölépítenek egy ilyen házat és minden szintjét beültetik erdővel. No, hát Šonmýtřenen van egy ilyen ház, most nem tudom megmondani, mekkora részét foglalja el a világnak, folyamatosan bővítik. Ott aztán vannak fák bőségesen.

Ninda nevetett.

– Jó, próbáld ki.

– Rendben, de még egy kicsit odébb lesz, hamarosan kezdődik a vizsgaidőszak, ki se fogok látszani a munkából, negyven diák fog dolgozatot beadni. Hát nem tudom, ebből a mondatból értettél-e valamit, fogalmam sincs, milyen nálatok az iskolarendszer.

– Semmit sem értettem belőle – nevetett Ninda megint –, azt sem tudom, mi az, hogy vizsga.

– Persze, nem is csoda, hiszen egészen rövid ideje élsz még ott. Nyilván majd te is vizsgázol év végén... azaz miket beszélek, nálatok már több év eltelt azóta, hogy találkoztunk.

– Mindjárt három éve – bólintott Ninda.

– No, hát így nem tudom, nálatok mi számít annak, ami nálunk az év vége, mindegyre mi évente szoktuk felmérni, hogy a diákok mit tanultak és milyen következtetéseket vontak le belőle. Ezt leírják egy terjedelmes és bonyolult írásműben, mivelhogy ez egy egyetem, de a te vizsgáid egyszerűbbek lesznek, mert te még alapiskolába jársz, vagy akárhogy hívják nálatok. Vagyis még ez sem biztos, mert nálatok az a rendszer, hogy minden oktatási intézmény része az egyetemnek... a nevére már nem emlékszem, de csak egy van belőle, azt sem tudom, melyik hajón... Haŋnàřawan? Valami ilyesmi.

– Hangilaoran.

– Az az, igen. Te voltaképpen a Galaxis egyik legjobb egyetemére jársz, és nem lehetsz több harmincévesnél... mármint a mi időszámításunk szerint persze. Szóval még gyerekefejjel.

Ninda vállat vont.

– Nálunk minden gyerek ugyanoda jár.

– Hát persze, kis szívem. Azt hiszem, a legfontosabb különbség mindkettőnk szülőbolygója és a Testvériség között, hogy ott ingyenes az oktatás, azt hiszem, talán felsőfokig. Nálunk elég drága... Sýndoreián szinte megfizethetetlen.

– Miért ez a legfontosabb?

– Mert a Galaxis legnagyobb kincse a tanult ember. A Testvériségben mindenki az. Tudod, melyik az egyetlen demográfiai adatuk, ami nem titkos? Az, hogy a népesség hány százaléka szerez felsőfokú végzettséget. Száz. Mindenki. Egyszer egy szüni barátom azt mondta, nyilván vannak, akik nem jutnak el odáig, mert nincs elég eszük hozzá, de ezek annyira kevesen vannak, hogy egy százalékot sem tesznek ki. Megkérdeztem, hogy csinálják. Azt felelte, egyszerű, az emberek tanulnak és kész.

– Nálatok hány százalék?

– Hatvan körül, és ez elég jónak számít csillagközi összehasonlításban. Ha igaz, amit a barátom mondott – márpedig nyilván igaz –, akkor a Testvériségnek kiugróan a legjobb az oktatási rendszere, legalábbis a Galaxisnak abban a részében, amiről én tudok.

– A barátnőd jól tudja – mondta Fendria, amikor másnap reggel elmesélte neki a beszélgetést. – Bár hozzá kell tenni, hogy viszonylag sokan vannak, akiknek egyszerűen csak nem fontos, hogy felsőfokú végzettséget szerezzenek. Az igaz, hogy nem tesznek ki egy egész százalékot. Nálunk az emberek szeretnek tanulni.

– Azt hiszem, Szindorián nem – tűnődött Ninda. – Vagy nem tudom. Kevés embert ismertem, akinek az ýlinél nagyobb végzettsége lett volna... az a legelső iskola, bár persze nem tudom, hogy ott mit tanítanak.

– Meddig tart? – kérdezte Rongami.

– Egy évig.

– Egyetlen évig?!

– De sien, ez szindor év – mondta Fendria szelíden. – Ott hosszúak az évek.

– Ja, persze. De az akkor is csak... húsz év vagy egy kicsit több. Mire elég az?

– Ýrni-olvasni – mondta Fendria. – Talán a négy alapműveletet még megtanulják, meg valamit a világukról. Sokkal többet nem hiszem.

– Ninda, te nem jártál abba az ilibe sem – szólalt meg Ángsauri –, de pillanatok alatt kiszámolsz bármit. Hol tanultad?

Ninda meglepett arcot vágott.

– Miért, mások mennyi idő alatt számolnak ki valamit?

– Jaj, sien. Mennyi negyvenháromszor hatvanegy?

– Kétezer-hatszázhuszonhárom – vágta rá Ninda.

Mindenki nevetett, csak Ninda ült közöttük értetlenül.

– Sien, másnak egy ilyen szorzás fél matiba is beletelhet – magyarázta Fendria.
– És sokan vannak, akik egyáltalán nem tudják megcsinálni. Szinensi, mennyi hetvenötször tizenhárom?

– Háááát... hétszer tizenhárom az hetven meg huszonegy, kilencvenegy... akkor az kilencszáztíz, meg ötször tizenhárom az százharmincnek a fele, hatvanöt, vagyis kilencszázhetvenöt!

– Fordítva csináltad – mosolygott Ninda.

–?!...

– Ne a tizenhármat szorozd, hanem a hetvenötöt. Kétszer hetvenöt az százötven, vagyis tizenkétszer hetvenöt az hatszor százötven, vagyis hatszor száz meg hatszor száznak a fele, kilencszáz, és már csak hozzáadod a tizenharmadik hetvenötöt.

– De te nem így számolsz – állapította meg Fendria. – Te egyszerűen csak tudod az eredményt. Szomtihatuen vagy. Így hívjuk azokat, akik ösztönösen számolnak fejben.

124.

ne-15 Vÿhaüteñ

„Ílna Dulejoszti különleges szerepet töltött be Ninda gyerekkorában. Ő volt az első dzserang, aki úgy beszélt vele, mint egyenrangúval. Ámmaít Ídara fontosabb volt, de ebben Ílna volt az első.”

Aini:

*Ninda életének mellékszereplői,
3. I.*

**Syëndoreia
Kaÿndim
57. sündé 39.
a sárga órája**

– Nézd, öregem – mondta Vÿhaüteñ. Két ujjá között lassan forgatott egy lÿläart és tűnődve szemlélte. – A feljegyzésedet elfogadom, létrehozok egy munkacsoportot a Ninda-perekkel kapcsolatos koordinációra. De nem te leszel a vezetője.

Ámmaít szótlantul ült, várakozott.

– Amit az utóbbi időben csinálsz, az enyhén szólva túlzás – folytatta a főnök. – A Testvériség, a csavargók, Ninda... végül is ki szabja meg szerinted ennek az országnak a politikáját? Te? Az ötéves csavargólány húsz naprendszer távolságból? Vagy az itthon maradt csavargók? Nézd, személy szerint nekem semmi bajom velük. Tőlem elmehetnek mind a Testvériségbe, vagy maradhatnak itt is, én nem bánom. De az már azért mégiscsak zavar, hogy róluk szól az életem! – Hátradólt,

bosszúsan végigsimított a fején. – Amióta az a gyerek elment innen, a feje tetejére állt egész külpolitikánk. Neked köszönhetően, Ámmaït. Szabad kezet kaptál ebben az ügyben is, mint mindig, de arra használtad, hogy valami tökéletesen képtelen, diplomáciailag védhetetlen helyzetbe sodord az Államszövetséget. Ó, tudom, nem te voltál, hanem a mi nem kellőképpen engedékeny szociálpolitikánk. Tudom, tudom. De nekem most az lenne a feladatom, hogy kiutat keressek ebből a helyzetből.

Ámmaïtnak arcizma sem rezdült, amíg a főnökét hallgatta. Még kivárt egy kicsit, amikor az elhallgatott.

– Befejezted?

– Képzeld, be!

– Most igazságtalan voltál velem.

– Igazán? Tudod, hogy nem az számít, hogy mit akarsz elérni, hanem hogy mit érsz el valójában.

– És mit értem el valójában?

– Szerintem a totális káoszt!

– Szerintem a totális káoszt nem én értem el, hanem az, amit te nem kellőképpen engedékeny szociálpolitikának nevezel. Én inkább úgy, hogy több tízezer ember kirekesztétként él köztünk. Vagyis hát hogy igazából mennyi, azt nem tudja senki, a nyilvántartás szerint Ninda sem létezik. Amit én elértem, az annyi, hogy eddig még nem szakadt a fejünkre ez az egész. Tudod, főnök, van egy pont, ahol a dolgok visszaütnek. Jelenleg egy hajszálnyira vagyunk attól, hogy a Testvériség kimondja ránk a teljes kereskedelmi zárlatot, és eddig három ember van, aki megpróbál érdemben tenni ez ellen: Ninda, Hiragi meg én. Hiragi a perekkel vezet minket rá arra, hogy ez az állapot tarthatatlan, és ha végre odafigyelnének ahelyett, hogy dúltok-fúltok, akkor ezt már rég érthetnétek. Ezen a helyzeten változtatni kell, mégpedig most, és Hiragi ezt próbálja bennünk tudatosítani. Hogy Ninda mit csinál, azt nem nagyon tudom, de valamiképpen elhintette a Testvériségben a hírt, hogy mi nem vagyunk igazán olyan undokok, mint látszik. Én is ezen fáradozom. De eddig, mondom, csak hárman vagyunk. Tőletek még semmi segítséget nem kaptunk.

– Miért, milyen segítséget szeretnél?

Ámmaït kinyitotta a száját, aztán becsukta. Gondolkodott pár pillanatig, majd felállt és két tenyerét a diplomatafőnök felé nyújtotta.

– Menjetez és változtassatok rajta!

Výhauteñ hidegen nézett rá.

– Ez valami idézet?

– Igen. Nindától.

– Milyen összefüggésben mondta?

– Ugyanebben az összefüggésben. Hiraginak meg nekem, a csavargók sorsával kapcsolatban.

– Értem. És milyen alapon?

– Ezt hogy érted?

– Ki ez a Ninda, hogy egy diplomáciai ügyvivőnek utasításokat osztogasson, és terajtd keresztül most már a kar elnökének is? Voltaképpen ki vezeti ezt az országot? A kormány vagy egy öt éves kislány?

Ámmaït előrelépett és mindkét tenyerével rátámaszkodott a diplomatafőnök íróasztalára.

– Látod, Lèëreÿn, most tetted föl a legjobb kérdést. Azt a kérdést, amire nagyon jó lenne választ találnotok.

– Mert netán nem úgy van, ahogy hisszük? – kérdezte a főnök udvarias gúnnyal.

– Netán az öt éves kislány vezeti az országot?

– Nyavalyát! Az országot a történelmi szükségszerűség vezeti, ahogy minden országot az idők kezdete óta.

– Á, most már értem. Végül is ebben igazad van. De ki mondja meg, mi a történelmi szükségszerűség?

– Akárki, akinek rálátása van.

– Á, akárki. Netán az öt éves csavargólány is?

– Már nem csavargó. De amíg az volt, addig olyan szemszögből látta a társadalmunkat, amilyenből te még soha. Én egyetlen napra megnéztem ugyanabból a szemszögből. Te kimentél már valamelyik nyomornegyedbe fekete kezeslábasban, főnök?

– Miért mentem volna?

– No látod. – Ámmaït kinyitotta az ajtót. – Amíg ezt nem tetted meg, nekem ne magyarázz.

Kisértált és becsukta. A diplomáciai kar elnöke bosszúsan nézett utána.

Az ajtó kinyílt, az ügyvivő bedugta a fejét.

– Tegyéél föl fekete sapkát is.

S az ajtó becsukódott megint.

A diplomatafőnök sokáig gondolkodott. Egy idő után fölkel, kiment az irodájából, kiballagott a Lùwlaÿt parkba, s leült a tó mellett az egyik padra.

Sÿnt Laürein jutott eszébe, a rekki költő, aki mindig azt mondta: „Vizsgáld meg a dolgokat minden oldalról.” De azt is mondta, vagy valami efféle: „Ha mások másképpen látják, nem muszáj elfogadnod az álláspontjukat. Még tiszteletben sem kell tartanod. Csak próbáld megérteni, miért látják úgy.”

Nem, ő valóban nem fogadja el Ámmaït álláspontját. A társadalomnak van egy struktúrája, vannak, akik felül vannak, vannak, akik alul, mindenféle rendű-rangú emberek vannak. Nem azért, mert ez így jó. Egyszerűen csak így alakult ki. Ahogy az is kialakult, hogy az embereknek különböző a hajuk, szemük, bőrük színe, annak sincsen semmiféle gyakorlati célja vagy haszna, egyszerűen kialakult, benne van a génjeinkben. A társadalmi helyzet nem a génjeinkben van, de akkor is beleszületünk egy adott közegbe. Az ő szülei jómódúak és magas társadalmi állásúak voltak, ezért tudott ő tanulni, járhatott egyetemre, van két diplomája, jogi doktorátusa...

Igen, annak a kis csavargólánynak semmi ilyesmi nem adatott volna meg, ha itt marad. Nem mintha ő különb lenne a csavargólánynál, vagy a családja, semmilyen különleges ok nincsen arra, hogy ez így alakult. Lehet, hogy az ő valamelyik őse még csavargó volt, vagy valamelyik leszármazottja lesz az. Lehet, hogy a lánynak volt valamelyik őse akármilyen gazdag, tekintélyes ember. A Galaxis így van berendezve.

Csakhogya...

Ámmaït Ídara nem ostoba ember. Évek óta ismerik egymást, amolyan laza baráti viszony köti össze őket – nemigen terjed túl a munkájukon, de azért elég jól tisztában vannak egymással. Ámmaït ismeri az ő feleségét, ő is szokta ismerni Ámmaït partnereit, a jelenlegit éppen nem, de ez csak véletlen. Tudja, hogy Ámmaït széles látókörű, galaktikus gondolkodású ember. Megesett már, hogy ez gondot is okozott, mert a galaktikus közjót képviselte Sýyndoreia saját érdekei ellenében, ami pedig ugye a dolga lett volna. De végül sikerült a dolgot úgy elrendezni, hogy maradt hal a tóban és a halászok sem veszték éhen.

S most ez a széles látókörű ember elkezd mindent úgy csinálni – sőt tőle is elvárni ugyanezt –, ahogy egy írástudatlan kölyöklány kívánja tőle.

Miért?

A diplomatafőnök a zsebébe nyúlt, elővette vÿriűsét és felhívta a Testvériség sýyndoreiai képviselőjét.

125.

ne-16 felkérés

„*Elég hamar elkezdődött, hogy folyton felkértek valamire. Nem tudom, miért váltom ki ezt az emberekből.*”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
266. sómir*

Aulang Laip
44613. higit úsarrigan
770

– Lérejn Vihauten vagyok, a Szindoriai Államszövetség diplomáciai testületének elnöke, Ámmaït Ídara közvetlen fölöttese. Szeretnék engedélyt kérni, hogy hiperfonon beszélhessek Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszával. Köszönöm.

Ninda a 2-nika janníhaumban nézte meg az üzenetet, amit most egy másik singan-núdzsahud hozott, egy Sornekin nevű fiatalember. Az üzeneten jelzés volt,

hogy fordítógéppel készült, s akárcsak Ámmaíté, ez is előbb szúniul, aztán szindorul hangzott el.

Ninda tűnődve tanulmányozta a szigorú arcú embert, akinek a feje tetején alig maradt a sötétszőke hajból.

– Mit akar tőlem ez a viyrd... – kérdezte csak úgy magától, pontosan ugyan-azokkal a szavakkal, mint korábban Ámmaítról. Sornekin erre nyilván nem tudhatott válaszolni. – Miért hiperfonon?

– Hát ha akarod, utánanézek, milyen távolságra vagyunk Szindoriától – nevetett Sornekin. – Kiszálltam ott, úgyhogy emlékszem, mikor voltunk ott. Azt nem tudom, most merre járunk, de elég messze lehetünk már.

– Mindegy. – Ninda kiegyenesedett ültében. – Ha beszélni akar velem, jöjjön ide.

– Ez a válaszod?

– Ez.

– Rendben, továbbítom. – Sornekin köszönés nélkül kikapcsolt, ahogy a szúnik szoktak.

– Üzenet Lérejn Vihautennek. Találkozhat Nindával az *Aulang Laip* fedélzetén és beszélhet vele. Hiperfonbeszélgetésre nem kap engedélyt. A hajó jelenleg a Harhanut világait járja. Jahavont singan-núzsahud, *Dzsahandim*.

A diplomatafőnöknek pirosra gyúlt a füle dühében, amikor elolvasta. Írásos üzenet szóbeli helyett, olyan hangnemben, mintha... mintha ő lenne a csavargó! Azért ő egy elég nagy ország külügyminisztériumának harmadik legmagasabb rangú tisztviselője! És egyszerűen megtiltják neki, hogy fölhívjon egy gyereket, aki pár hónapja még nem győzött volna műyprãent mutatni, ha ő ránéz! Ki ez a Jahavont, aki rendelkezik vele, mint egy vétsývel?

Csakhogy panaszra menni nincs hová. Teljhatalma van az illetőnek, hiába sejthető, hogy nem is ismeri a gyereket, hiszen egy másik hajóról küldte az üzenetet, az is lehet, hogy meg se kérdezte Nindát. Ha egyszer ez az ember az illetékes döntéshozó, őt senki más a Testvériségben még csak meg sem fogja hallgatni.

Hát ezzel, ahogy Ámmaït mondaná, űlmiïst dobott. Nyilvánvalóan nem utazhat át a fél spirálkaron, hogy beszéljen azzal a gyerekkel, a leggyorsabb kishajóval is tizenöt-húsz nap lenne oda, ugyanannyi vissza, de persze amíg ő utazik, az *Aulang Laip* azalatt is mozog, és hát nyilván távolodó irányba. Közel egy hónapra kiesne a munkából.

Nyilván nem kérheti meg Ámmaïtot, hogy hozzon össze egy beszélgetést, a tilalom egyértelmű, nem beszélhet Nindával másképpen, csak személyesen. Csak azt remélheti, hogy a hajó belátható időn belül visszafordul és valahol legfeljebb néhány napi útra elérheti. De erről semmiféle felvilágosítást nem kérhet, a Testvériség a hajók pillanatnyi helyzetéről is csak kivételes esetben ad információt, hát még a tervezett útvonalokról. Valószínűleg senki sincsen az ő belső körükön kívül, aki tudná, hogy egyáltalán mennyi időre előre tervezik meg az útvonalait.

Akkor hát ez ugrott. Majd kitalál valami mást.

Ninda az üzenet érkezésekor sokadmagával ült egy asztal körül, beszélgettek, előttük persze tányérok, poharak, palackok. Szalliti mesélt éppen a lányáról, aki egy távoli dzserang világon él az unokákkal, és most küldött egy hosszú felvételt, amin az unokák és a világról való képek is vannak, meg is nézték, szép világ volt.

A film vége felé lépett oda hozzá egy férfi, megnézte velük a film végét, aztán őhozzá fordult. Egy világoskék szalagot nyújtott át Nindának, ünnepélyes arccal, két tenyerére fektetve. Neki is ilyen szalag volt a köntösén, ferdén haladt a jobb vállától a bal csípőjéig.

– Ninda, kérlek, vállalnád, hogy Senszili és Rangikut sinnarszésije legyél? Tudom, hogy nem sokat tudsz erről, de ez itt a jannihaum, ki fogunk tanítani a feladatodra.

Ilkorgi nem jól tudta. Nindának a leghalványabb sejtelve sem volt, hogy mi az a sinnarszési. Senszilit és Rangikutot ismerte, Rangikut a törzsébe tartozott, tanárképzőbe járt, nemrég jött a hajóra, Senszili pedig a sínije volt, vagyis együtt éltek szerelmi kapcsolatban, de nem voltak házasok. Ilkorgit egyáltalán nem ismerte, a haundája ott volt a nyakában, de ő a törzsét sem tudta azonosítani.

Az egyetlen, amit értett, az volt, hogy „ez itt a jannihaum”. Ez a hagyományos kifejezés arra, hogy egy közösség tagjai mindnyájan, és számíthatnak egymásra. Nemcsak a jannihaumban szokott elhangzani, mert a jannihaum nem pusztán a helyiséget jelenti, a közösséget is.

Abban tehát biztos volt, hogy bármi legyen a feladat, el tudja végezni, csak azt nem tudta, mit mondjon. Hát annyit felelt:

– Vállalom.

Ilkorgi mosolya szélesebbre váltott, Ninda jobb vállára fektette a szalagot, a két végét egy szempillantás alatt masnira kötötte a bal csípőjén, megsimogatta Ninda haját és elment.

Mire akár Ninda, akár az asztalnál ülők egy szót szólhattak volna, odatoppant Ángsauri és összecsapta a tenyerét.

– Nahát, sien, sinnarszési lettél? Simnunná! Ki a sinnészin?

Erre Ninda nem tudott felelni, ezt a szót sem ismerte.

– Senszili és Rangikut – válaszolt az asztalnál ülők egyike, egy Ninkorszi nevű asszony.

– Auhári-hí! – rikkantotta Ángsauri boldogan. – Hát megtartják? Szangdzsi leszek!

– Igen, sien – mondta Fongrahi, egy idős bácsi –, de Ninda arcán ott van az a kifejezés, hogy „magyarázzon már meg valaki valamit”, ezért jó lenne, ha ezzel foglalkoznánk.

Ninda csodálkozva nézett rá. Alig ismerték egymást, most egy-két limlivel ez előtt találkoztak először, ennél az asztalnál, és közvetlenül egymással talán nem is beszéltek. Fongrahi mégis leolvasta róla, mit gondol.

Ő egy ideje felhagyott a szúnik lehallgatásával. Majd ha fontos lesz, megteszi, de sokkal érdekesebb kivárni, amíg elmagyarázzák a dolgokat. Szinensivel persze egész nap gondolatbeszéddel érintkeztek továbbra is.

Ángsauri lehuppant mellé, a szúnik közvetlenségével kiemelt egyet a Ninda előtt fekvő süteményes tából, bekapta, és természetesen tele szájjal kezdett magyarázni.

– Sensziliék összeházasodnak, és már megígérték nekem, hogy ha lesz gyerek, akkor én lehetek a szangdzsi.

– Ennek örülünk – mondta Nihargin –, bár a gyerek nem a házasságtól lesz, de ez most mindegy, mert Nindát nem ez érdekli, hanem az ő feladata.

– A sinnarszési nagyon fontos ember – közölte Ángsauri lelkesen. – Te mész elől a sinnisztu alatt és kíséred a Fényt...

Megint bekapott egy sütit, ami alkalmat adott Nindának egy kérdésre.

– A Csillagokat?

– A Sínisuált – szólalt meg Óninrémi. – A Csillagok egy helyben állva várnak titeket. Hat ember viszi a sinnisztut, alatta mész te, mögötted a sinnészin, vagyis Senszili és Rangikut, aztán a dzsarantin-sinní, azaz Ilkorgi, aki téged felkért. És senki más. A kijelölt helyen a sinninúrangi vár rátok, aki az esküvői szertartást vezeti, de csak azt, minden más a te dolgod. Ott lesznek a Csillagok, a család, a törzs, a janníhaum népe, mindenki.

Igen, gondolta Ninda, Ángsauri nagyon aranyos, de rendesen elmagyarázni valamit, ahhoz azért a felnőttek kellenek.

– Te vagy az egész ceremónia vezetője – közölte Írahengi –, legalábbis jelképesen, mert a Testvériségben egy esküvő túl nagy dolog ahhoz, hogy egy ember vezényelje. Egyszerűen mindenki a saját feladatkörét vezeti. Mégis te vagy a sinnészin után a legfontosabb.

– De miért én? – kérdezte Ninda bátortalanul. – Száztizenegy napja jöttem kö-zétek... egy kis muneszk lieha voltam... azelőtt meg...

– Nincs semmiféle „azelőtt” – mondta Ángsauri gyengéden. – A sinnarszési hagyományosan gyerek, de nem családtag. Más nem kell hozzá. Tagja vagy a Csillagok Törzsszövetségének, és semmi sem volt „azelőtt”. Szúni vagy.

ne-17 sinnarszési

„Bárki bármikor megnézheti a friss politikai, gazdasági vagy kulturális híreket a Galaxis bármelyik zugából. De nem nézzük. A mi híradónkban az a hír, hogy kik házasodtak össze, hunytak el, kiknek született gyermeke. Szúnik vagyunk.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
602. sómir, 155. singir*

Ninda kiszállt a liftből az 5-tari szektorban, átment a Dzsarmut parkon, belépett az egyes jandriba, és a kettes lakás előtt megnyomta a jelzőgombot.

Aki ajtót nyitott, egy nagyfiú volt, csak rápillantott, elmosolyodott és visszament a lakásba. Ninda várakozott. Vadonatúj sárga köntös volt rajta, vadonatúj fehér saru, a mellén ferdén keresztben a sinnarszési kék szalagja, a kezében a javonnitkosár.

Pillanatok alatt ott volt az egész család, hagyományosan úgy tettek, mintha fogalmuk se lenne, kicsoda a sinnarszési és miért jött – várták, hogy majd ő elmondja.

– Senszili és Rangikut – kezdte Ninda magabiztosan –, csillaggyermek a Sini-suál alatt, Szúnahaum, *Aulang Laip* és *Szíszan Ándaun* gyermekei, a rotong-áng-ragi és liktenit-upesz törzs gyermekei, dzsanargan napjától együtt folytatják útjukat a Galaxis végtelen ösvényein. Azért küldték sinnarszésijüket, hogy szerény ünnepségre meghívják Amdzsani nénikéjüket, Jemmitun bácsikájukat, Nerka-szi unokaöccsüket, Hefangrí unokaöccsüket és Illiki unokahúgukat. Jöjjetek és legyetek tanúi az eseménynek, amely négyszázkor kezdődik a Vahanki parkban.

Amdzsaniék rettentően meglepődtek és nagyon örültek, kivették Ninda kezéből a javonnitkosarat, azt valamelyikük bevitte a lakásba, közben a többiek Nindát ölelgették és mondogatták, hogy simnunná. Aztán visszakapta a kosarat tele sinnihut süteménnyel, amit a természetesen tökéletesen gyanútlan és meglepett család jó előre megsütött, és mehetett a dolgára. Ez pontosan azt jelentette, hogy visszasetált a tisztes távolban várakozó teherhordóhoz, amire letette a kosarat a többi mellé, fölvelt egy másik kosarat s megnézte a suagján a következő címet és a meghívandók névsorát.

Ez a sinnarszési első feladata. Ninda huszonzét címre ment el két este folyamán, s meghívott körülbelül száz embert, a házasulandók közeli rokonait és barátait. A távolabbiak megtudják a Szúnangéből, ami bemondja a családi eseményeket, a legközelebbiekkal pedig személyesen közlik: a sinnarszési nem hívhatja meg a házasságot kötők szüleit, testvéreit és netán már meglevő gyermekeit, de ő hívja meg a nagyszülőket, a szülők testvéreit, az unokatestvéreket, a legjobb barátokat – így illik. Miközben persze mindenhol tudnak már róla.

Akik más hajókon vagy világokon tartózkodnak, azokat hiperfonon kell felhívni, de ez a házasulandók dolga, és már meg is tették a legelején, hogy azoknak is legyen idejük ideutazni.

Ninda tehát összegyűjtött huszonnégy javonitkosarat, s a teherhordót beküldte egy jalgun nisszibe, ahol hűvösben tárolódik az esküvőig. S hozzálátott következő feladatához: ő toborozza a sinnuhakint, az esküvő őrségét, akiknek meg kell akadályozniuk, hogy az esküvőt bárki megzavarja. Ez nem lesz nehéz, mert soha senki nem próbál egy esküvőt megakadályozni, tehát a sinnuhakin csupa gyerek, akik színes ruhájukban sorfalat állnak a sinnisztu útvonalán és visszaszorítják a kíváncsiskodókat, akiket nem kell visszaszorítani.

– Felhajtás – magyarázta Szinensi. – Egy esküvő különleges esemény, ami egyszer adódik egy pár életében... egy ember életében se sokszor. Ha valakik összeházasodnak, ha megszületik valaki, ha meghal valaki, akkor megemlékezünk az eseményről. Bekerül az Ílgaszaumba is... megnézhetjük a dédszüleim vagy az ő dédszüleik esküvőjét. Ilyen jelentőségű eseménynek igazán kijár egy kis felhajtás. Végeredményben ezek a legfontosabb események a Testvériség életében.

– Inkább az ő életükben, nem?

– Abban is. Jó, persze, egy új hajó építése vagy egy világ alapítása a Testvériségnek fontosabb, de ezek nagyon ritkán fordulnak elő. De családi események gyakran vannak, és ezekről mindenki tudni akar.

– Hány házasságot kötnek egy évben?

– Hát az egész Testvériségben persze rengeteget. Itt a hajón pár évenként van egy esküvő, valamivel gyakrabban születik vagy meghal valaki... ezek mind nagyon fontosak. Mi más lenne fontos? Hogy hány zsák vasércet vettünk az előző világon? Kit érdekel?

– Hát a vasércet zsákban tartják?

Szinensi nevetett. – Honnét tudjam?

A sinnuhakin toborzása könnyű volt. Illem és célszerűség egyaránt azt kívánta, hogy azoknak szóljon, akiket már ismer: az iskolatársainak, a fengrácsapatának, a többi csapatnak. Ezekből bőven megvan a szükséges létszám, sőt, a sokszorosa. Annyit kellett tennie, hogy a tanítás elején fölteszi a kék szalagot, megáll az iskolatársai előtt és azt mondja:

– Vállaljátok, hogy tagjai legyetek Senszili és Rangikut sinnuhakinjának?

Ekkor előírás szerint az egyikük válaszolt valamennyiük nevében, az iskolában Rongami, a Sómittirből Ahundómi. Felállva.

– Köszönjük a felkérést, természetesen örömmel vállaljuk. Csillaggyermekek vagyunk mi is, Senszili és Rangikut társai a Sínisuál alatt. Hűségesen fogjuk őrizni a sinnisztut és mindazokat, akik alatta lépdelnek a Fények felé.

– Simnunná – mondta minden jelenlevő jókedvűen.

Fendria mesélt korábbi esküvőkről, amiken részt vett, a sajátjáról és másokéről.

– A Testvériségben régóta szokás, hogy minden esküvő másmilyen. A miénket a Szumasszin-gauróni szigetkén tartottuk, Auríhaum egyik tóvidékén. De nem

mindenki tartja ilyen festői helyen, Sensziliéknek is az a fontosabb, hogy itt tart-
sák a hajón, ahol élnek.

Ninda feladata volt a sinnisztu-szingrí összeállítása is. Ez hat erős felnőtt, akik a
sinnisztut viszik, három-három mindkét oldalon. A sinnisztu egy nagy alkotmány,
hat oszlop tart egy keretet, és ezen van egy bársonytető. Az oszlopok és a keret
aranszínű, akárcsak a tetőről körben lelógó bojtok, a tető pedig bíborvörös, és az
egészet képek díszítik, a szüni nép történelmének eseményeit ábrázolják. Nyolc
ilyen van a hajón, és az is Ninda feladata volt, hogy válasszon közülük. Ehhez el
kelltt mennie a 8-tabe szektor egyik kis raktárába egy szakértővel, és meghall-
gatnia a történetüket. Történetesen Angrolími volt az egyik szakértő, aki örömmel
vállalta Ninda kalauzolását.

A helyiségben semmi más nem volt, csak a nyolc hatalmas arany-bíbor épít-
mény. Kétoldalt álltak a falnál hat arany lábukon, a szokás szerint makulátlanul
tisztá, pormentes teremben.

– A mi hajónkon remek sinnisztuk vannak – mondta Angrolími. – Ősrégi mind-
egyik. Nézd, ez itt már több mint húszezer éves. – Ninda megütközve nézett rá. –
Tudom, hihetetlen, hogy egy fából és textilművekből, vagyis szerves anyagokból
álló alkotmány ilyen öreg lehet, mégis újnak látszik. Ezt különleges tartósítósze-
rekkel érvük el, és ha mégis megsérül a sinnisztu, akkor restaurátorok hozzák
rendbe. Gyakran ellenőrzik őket, mert hibátlannak kell lenniük. Lépj be alá, kér-
lek.

Ninda megilletődve lépett be a tető alá. A szerkezet valójában nem volt nagy: a
sinnarszési, a sinnészin és a dzsarantin-sinní megye alatta, meg a sinnisztu-szingrí.
Belül négy ember, kívül hat. De valahogy olyan érzés volt alatta állni, mintha
óriási lenne. Egy hatalmas sátor, ami alatt egész csomó ember ünnepelhet.

Felnézett. A sötétvörös vászontetőre nagy képet festettek. Virágos rét, amin
gyerekek szaladnak, kergetőznek – de a kép közepén hullámos vonallal félbesza-
kad, s a másik felén ugyanilyen gyerekek szaladnak egy halott világ szürke, szik-
lás-kráteres felszínén, úrruhában. A nagy képet egy sor kicsi vette körül, idegen
világok tájait ábrázolták, mint a sáhaddif-haukihaóran kártyái.

ne-18 sinnisztu

„Lian, lian, lian. Ezzel a háromszor ismételt szóval kezdődik számos történetünk. Mert a történetek az időről szólnak. Senki sem tudja, mennyi ideje létezik az emberiség, mikor hagytuk el Ősi Földet – ez a tudás az idők homályába veszett. A dzserang világok Ősi Föld ismeretét is elveszítették, de ők sem gyökértelenek. Mindannyiunk gyökere az idő.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmélkedéseiből,
13. sómir, 44. singir*

– Ezt úgy hívják: Sóhumin-óngarikan szind Rírendá Haungdzsaharí. Alkotója, Rírendá neves művész volt, sok mindent tervezett, harminc sinnisztut is alkotott. A nyilvántartásban megvan, hogy melyik hol található, meg persze az is, hogy kik használták őket az esküvőjükön, hol és mikor. Az összes sinniszturól nyilvántartjuk ezt az egész Testvériségben. Rírendá az úgynevezett andarhatuni stílus képviselője volt, sok díszítést alkalmazott, szerette az aranyozott elemeket feketével finoman körberajzolni. Figyeld meg az oszlopokon, a tartóléceken, a felső kereten, főleg a csatlakozásoknál. Szerette a geometrikus formákat, például azokat az egymásba fonódó kockákat, amiket a tartóléceken láthatsz. Érdeemes megfigyelni, hogy nincs két egyforma. A sinnisztut teljes egészében kézi szerszámokkal készítik, a fát kézzel faragják, a kárpitot kézzel hímzik. Negyven évbe is beletelhet a munka. Ezért a sinnisztuért Rírendá százezer palant kapott, és az elterjedt vélemények szerint az értékük évszázadonként tíz százalékkal nő, és minden egyes esküvővel ugyancsak. De persze ez csak elmélet, hiszen ezek a Testvériség tulajdonai, mindnyájunké, az értékük pedig felbecsülhetetlen. A dzserangok természetesen nem tudnak a létezésükről.

Ninda csak állt, nézte a pazarul díszes műalkotást. A szerkezete nagyon egyszerű volt. A felső keretet tartólécek kötötték össze a függőleges oszlopokkal, a kárpitot ráterítették a tetejére, és valamilyen módon rögzítették. Húszezer évvel ezelőtt. Persze ezek szüni évek, Szindorián ezalatt kilencszázhuszonegy év telt el... telt volna el, ha létezne ennyi ideje Szindoria. De Szindoriára még nem tette ember a lábát, amikor ezt a sinnisztut megépítették. A szüni kultúra régisége érződik ezeken az ősi tárgyakon, amik ma is olyanok, mint új korokban. Húszezer év a Testvériség történelmében nem is sok idő. Az időszámítás felénél is kevesebb, és azelőtt is évtízezredeken át létezett a szüni civilizáció.

– A dzserangok sok mindenről nem tudnak – dünnyögte.

– Mit mondasz, kérlek? – kérdezte Angrolími. Ninda odapillantott. A férfi kint állt a sinnisztu előtt, jó tíz lépésre tőle.

– Te miért nem jössz ide?

– A sinnisztu alá nem léphet senki, csak az esküvő résztvevői és a restaurátorok. Ninda meglepve nézett rá.

– Mikor tartottak utoljára esküvőt ezzel a sinnisztuval?

– Százhusz éve... te újszülött voltál, kétéves lehettél.

– És százhusz éve én vagyok az első, aki itt áll?

– Igen.

– Csak azt mondtam, a dzserangok sok mindenről nem tudnak.

– Igen, ez így van. A szokásainkról semmit. Ami azt illeti, dzserang világokon nem is tartunk esküvőt. Akik ott élnek, mindig feljönnek egy hajókra és itt tartják az esküvőjüket. Az újszülötteket is itt köszöntjük és a halottaktól is itt veszünk búcsút. Ezt tudják a dzserangok is, és nem lepi meg őket, hogy ilyen eseményekre soha nem kapnak meghívót.

Ninda lassan kísétált az oszlopok alól és átment a második sinnisztu alá. Angrolími követte, kint az alkotás előtt.

– Ennek a neve Szésszagin-fandarauri jahun Nirsáhonut Illahangdzsí. Tizenhat-ezer éves. Utoljára néhány nappal azelőtt használták, hogy te a hajóra jöttél. A suhunnergit stílus egyik szép darabja. Figyeld meg az oszlopfogantyúk állatfigurás faragásait, amit az oszlopokon aztán meghatározott távolságokban, különféle grimaszokat vágva ismétlődnek. Ez Nirsáhonutnak nagyon jellemző sajátossága.

Egy egész derkibe telt, hogy Angrolími elmondjon mindent a nyolc alkotásról, amik bármelyikéért kezét-lábát odaadta volna minden dzserang művészettörténész. Végül Ninda kísétált a terem közepére, még egyszer végignézett rajtuk, és választott.

Immaharídan-raurongaki julm Dzsírahongi Szindin-amdzsérut. A kárpit közepébe Ómuhing életének egyik jelenetét hímezték, amikor felnéz a Dzsána hóföde csúcsára és segítségül hívja Dzsána-rírangit, a hegy szellemét, hogy megmentse városát az Éhanur oldalából ömlő lávától. A monda szerint a Dzsánából szivárvány tört ki, ami átívelt a város fölött az Éhanurig és beforrasztotta a sebet a másik hegy oldalán. Történt mindez Szúnahaum-sínarraómi világán, hatvannyolcezer évvel ezelőtt. A sinnisztut huszonnyolcezer éve készítette Dzsírahongi, aki valójában nem is képzőművész volt, hanem zeneszerző.

Miután a választás megvolt, Ninda elköszönt Angrolímitől és lement a 7-sika szektorba, most ott gyakorolt a Sómittir, és nyilván hiányolták már a hallgijüket.

Amikor megérkezett, a többiek már javában dobáltak, és egy szóval sem helytelenítették, hogy három limlit késett. Ellenkezőleg, körbesereglették és izgatottan tudakolták, melyik sinnisztut választotta.

– Immaharídan-raurongaki julm Dzsírahongi Szindin-amdzsérut – felelte Ninda, mert jó memóriája volt.

– Hű, az nagyon szép sinnisztu – mondta Andruni lelkesen. – Sáumalit bácsinak azzal volt az esküvője, ott láttam.

– És azóta is boldogan élnek? – kérdezte Ninda incselkedve, mintha a sinnisztunak köze lenne a házasság boldogságához.

– Dehogy, a bácsi meghalt még az én születésem előtt, a néni sem él már. Felvételről láttam.

Ninda rámeredt, fogalma sem volt, mit mondjon. Ezek úgy nézik meg nem is ismert rokonaik esküvőjét, mint valami érdekes napi aktualitást.

– Tényleg szép sinnisztu – bólintott Séssinauri. – Te mi alapján választottál? Íluki pár éve volt sinnarszési, azt mondta, csak megállt a terem közepén és megérezte, hogy melyiket kell választania.

– Én is megéreztem – mondta Sittu, mielőtt Ninda válaszolhatott volna. – Áhufandiék engem kértek föl, és amikor ott álltam a terem közepén, egyszerűen tudtam, melyiket akarom.

– Értem én, sien, csak éppen Nindát kérdeztem.

– Nem tudok semmit hozzátenni – felelte Ninda mosolyogva. – Én is egyszerűen csak tudtam. Voltaképpen semmi jelentősége a választásnak, hiszen mindegyik alkalmas, nem?

– Csssst! – szólt rá Séssinauri szigorúan. – A sinnarszésinek nem szabad így beszélni. Attól kezdve, hogy kiválasztottad, egyedül az az egy alkalmas. A sinnisztu az esküvő legfontosabb kelléke... mármint a Tűz Otthona után, persze. Hol is lesz az esküvő?

– A Vahanki parkban – felelte Ninda, aki szándékosan azt kérte, hogy mindig csak annyit mondjanak el neki a teendőiből, amennyit éppen akkor tudnia kell, hogy a rengeteg ismeret között meg ne keveredjen.

– Tehát a 3-siri janníhaumban. Immaharídan-raurongaki csodásan fog festeni a Sélallúmi-csillagköd fotója előtt. Nagyszerűen választottál.

Ninda már jó ideje nem hallgatta le a szünikat, de nem is volt rá szüksége ahhoz, hogy tudja, Séssinauri bármely választást nagyszerűnek tartana; nem mintha nem lenne véleménye, hanem olyanformán, ahogy a sáhaddif azt mondta: „nincs rossz válasz, nem lehet hibázni”.

Ekkor könnyű érintést érzett az elméjén, amire reagálnia sem kellett, Í csak arra volt kíváncsi, hogy ő hol van.

– A zenészek megvannak már? – kérdezte Andruni.

Ninda nemet intett.

– A Taramba nagyszerű együttes, nem azért mondom, mert az apám is benne van. Esküvőkhöz is imádják. És köztünk él Arvaszind, a spirálkar legjobb dobosa.

Ninda automatikusan levonta a következtetést, hogy a dzserangok ebben sem számítanak. Nemcsak azért, mert dzserang nem vehet részt egy szüni esküvőn. Andruni szavaiból világos volt, hogy a dzserang dobosokat figyelembe sem veszi senki.

Egy pillanat múlva piros folt jelent meg a parkon túl, vágatva közeledett, hibátlan reflexszel kikerült egy siklókerekezőt, aztán örült sebességgel pörögni kezdett Ninda bokája körül, és közben sárgára váltott.

„Barátság szeretet” – jelezte Ninda. Í visszajelezte. Náluk ez volt a simogatás megfelelője.

ne-19 esküvő 1

„Mint az előző rindben tárgyaltuk, az egyén mentális képességei és aktivitásai széles skálán mozoghatnak. Ebben a rindben a csoport mentalizmusával fogunk foglalkozni, amely gyökeresen eltérő lehet a csoportot alkotó egyénekétől.”

Aini:

*Mentális lélektan,
E rind, 1. kötet, 1. sómir*

Aulang Laip**43 614. szahut dzsanargan****290**

Ninda már korán reggel talpon volt, hiába mondták neki többen, többször is, hogy a sinnarszési irányító szerepe csak jelképes, valójában nincsen más dolga, mint amit a sinnisztu alatt kell majd tennie. Kétszázkilencvenkor megjelent a Vahanki parkban, ahol még nem volt senki, csak egy-két kora reggeli járókelő, akik rámosolyogtak, azért is, mert a szúnik általában egymásra mosolyognak, a gyerekekre pedig még inkább, de ezúttal még jobban mosolyogtak és a homlokukra is tették a kezüket, mert az ő mellén ott volt a sinnarszési ferdén haladó világoskék szalagja.

Végigsétált a parkon, megnézett mindent. Bement a jannihaumba is, ahol most is voltak néhányan, természetesen ők is mosolyogtak és a homlokukra tették a kezüket, de a Tűz Őrzője most másképpen viselkedett. Amikor Ninda odaért a Tűz Otthonához, az Őrző, egy kétszázötven éves forma fiatal lány abbahagyta munkáját, Ninda elé sietett és a janníruant vízszintesen a két kezére fektetve kecsesen meghajolt előtte.

– Sinnarszési, az örök tűz köszönti személyedben a sinni boldogságát. Itt leszünk és várjuk, hogy elhozd nekünk a Fényeket.

Nindának fogalma sem volt, mi lehet erre a szokásos felelet, de két nap híján négy éve élt a szúnik között, hallott eleget a szertartásos beszédükből ahhoz, hogy sebtiben kiötöljön egy választ.

– Őrző, a sinnarszési köszönti személyedben az örök tűz melegségét. Egy derki múlva eljövök ismét és magammal hozom a Csillagok és a Sísisuál fényét, hogy a jannihaum tűzével világítsák meg a sinnészin útját a sinniben.

Talán kellett volna még mondani valamit a végére, de a jannihaum népe máris ráfelelte: – Simnunná.

Az Őrző még várt egy pillanatig, aztán odasúgta:

– Érintsd meg a janníruant.

Ninda ezt a szokást még nem ismerte, de rátette jobb kezét a tűzálló fém pálcára, amit talán évtizedek óta tartottak a kezükben az Őrzők. Néhány pillanatig így

álltak. Aztán az Őrző bólintott, függőlegesbe fordította a janníruant és visszament a Tűz Otthonához.

Ninda kicsit habozott, majd odalépett egy öregemberhez, aki egyedül üldögélt az egyik asztalnál és a reggelijét fogyasztotta, szendvicseket, gyümölcsöt evett. Sosem látta ezelőtt, de pontosan tudta, hogy úgy beszélhet vele, mint közeli ismerőssel. A kitűzőjén az állt: Nirenti. Az Őrző nevét nem tudta, a Tűz Őrzője nem hord kitűzőt, mert leteszi saját személyiségét és a tűz, a janníhaum részévé válik arra az időre, amikor az örök tüzet szolgálja.

– Nagyon sok hülyeséget hordtam össze?

Nirenti reakciója meglepte. Az öreg gyorsan lenyelte a falatot, fölemelkedett üléstől és a homlokára tette a kezét. Jaj, hát persze! A mellszalag, a sinní-szianerg! Ő most nem Ninda, a Szindoriáról jött gyerek, hanem a sinní hordozója!

Gyorsan lekapta magáról a szalagot. Az öreg elmosolyodott.

– Szerintem nem, sien. Nincsenek előírástól szövegeink, amiket szóról szóra be kellene magolni. Vagyis csak szertartások alkalmára. Átérzed a sinní ünnepének a jelentőségét, ez kiderült a szavaidból. A többi nem számít.

Ninda kedves mosollyal megköszönte és visszament a parkba, csak odakint véve föl ismét a szalagot. Már érkeztek az első robotok. Egy hatalmas hengeres tartályt hoztak, amiből kigördítették a sinní szőnyegét és hosszú csíkban végigterítették a parkon. Valamivel szélesebb volt, mint a sinnisztu, kétoldalt piros csík szegélyezte, s köztük a szűni történelemből vett képek sorakoztak. Ninda leguggolt és megnézte közelebről. Az is hímezve volt. Le merte volna fogadni, hogy kézzel készítették.

– Szép munka, ugye? – állt meg fölötte egy férfi.

– Gyönyörű – mondta Ninda. Fölnézett. Köpcös, egészen sötét bőrű, kopasz férfi állt előtte, Elligunt. Homlokára tett kézzel üdvözölte, amit Ninda viszonzott.

– Ez nem régi, Falgéman dédapám részt vett a tervezésében.

– Hány ilyen van a hajón?

– Ez az egy.

– Hé – nézett Ninda a janníhaum felé –, a végét nem terítették le!

– Persze hogy nem. Akkor nem lehetne használni a janníhaum ajtaját. Amíg a sinnisztu el nem vonul, senki nem léphet a szőnyegre, csak a sinnisztu népe. Vagyis te bármikor, akár most is, de én nem, mert én zenész vagyok, nekem a szőnyeg mellett a helyem. Majd a szertartás előtt letekerik a végét is.

Közben a robotok már hozták az asztalokat és székeket is, kis csomagokból hajtogatták szét őket és felállították mindenhol a parkban. Rengeteget. Ninda csak bámult. Megpróbálta megbecsülni az asztalok számát, és arra jutott, hogy lehet vagy kétszáz. Nyolcszögletűek voltak, és nyolc széket raktak körük.

– Itt elfér úgy ezerhatszáz vendég – dünnyögte.

– Hát ennyinek jut hely a parkban – felelte Elligunt derűsen. – Amikor helyszínt választ az ember, számolnia kell azzal, hogy hányan férnek el.

Ninda meglepve nézett a férfira.

– Szóval ez nem is számít soknak?
– Persze hogy nem. Nem kell közeli rokonnak vagy barátnak lenni ahhoz, hogy részt vegyünk valakinek az esküvőjén. Nem ők fizetik az ételünket.

– Hanem?

– Természetesen a Testvériség. Családi esemény.

– *Minden* családi eseményen az összes vendég ingyen eszik?

– Nem ingyen. A Testvériség költségére. Vagyis mi mindannyian fizetjük az egészséget. A janníhaumban máskor is mindenki ingyen eszik. Ettől vagyunk *Testvériség*. Családon belül nem kérünk egymástól pénzt.

– De hát ennek a családnak öt és fél milliárd tagja van...

Elligunt mosolygott.

– Most tapintottál a lényegre. Mit számít, hogy egy-kétezer ember ingyen eszik ezen az esküvőn, ha öt és fél milliárdan dobjuk össze a számlát?

Barátságosan bólintott és besétált a janníhaumba. Ninda pedig levonta a következtetést: a Galaxis leggazdagabb társadalmába került. Nem azért, mert az akármilyen gazdasági mutatók szerint így meg úgy az élen vannak. Hanem mert tudják, mi a fontos, mire költsék a pénzüket.

– A leggazdagabb? – tűnődött Angrolími, amikor másnap elmondta neki, amit gondol. – Értem, amit mondasz. Igen, a gazdasági mutatók szerint a leggazdagabbak azok a kis kolóniák, ahol jövedelmező bányászat, ipar, kereskedelem van, de a népességük kicsi, vagyis amit keresnek, azt kevés között osztják szét. De valóban mi vagyunk azok, akik megtanultuk a legjobban elkölteni a pénzünket.

A robotok hamarosan elkészültek munkájukkal és elvonultak. Az utolsó kettő még leterített egy másik szőnyeget is, a sinniszu-séharigant, ami a hosszú szőnyegnek a janníhaumtól távolabbi végét érintette, ez kerek volt, és éppolyan világoskék, mint Ninda mellszalagja. A sinni hagyományos színe. Úgy szokták mondani, a világoskék boldogság. Az égbolt színe Ősi Földön és a legtöbb emberlakta világon.

ne-20 tanácskozás 1

„A Szindoriához tartozó Ászkú kikötőjében hat szüni polgárt megtámadtak. Senki sem sérült meg. Az esszidsinna hatékonyan közbelépett. A szihannat-séharun még nem hozott döntést.”

*Ílgaszaumi,
Galaktikus Hírek,
43614. szahut dzsanargan*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
57. sündë 50.
a sárga órája**

A hír az incidensről késve jött és a lehetséges legrosszabb módon. A sajtóban jelent meg, egyszerre tucatnyi tévétársaság adott róla helyszíni közvetítést. Ámmaït maga nem is értesült még róla, egy tanácskozáson vett részt, amikor Vÿhauteñ összehívta a válságstábot. Ámmaït félórával később lépett ki a Zöld Ház harmadik folyosójára, elolvasta a híreket és azonnal elindult, közben híva főnökét.

– Igen, tudunk róla – mondta Vÿhauteñ kérdés nélkül. – Az irodám melletti tárgyalóban vagyunk, erről tanácskozunk már félórája.

– És nekem miért nem szóltatok?! – Ámmaït lefékezett a gyorsliftnél és rácsapott a hívógombra.

– Más dolgod volt.

– Szólnotok kellett volna! – csattant föl az ügyvivő, és leszáguldott hat emeletet, aztán végigrohant a folyosókon. Közben a főnököt hallgatta, aki nem hatódott meg.

– Miért kellett volna? Mindannyian ugyanazzal foglalkozunk. Ez egy csapat, Ámmaït, és már nem először mondom neked, hogy...

– Ez most nem érdekes – vágott udvariatlanul a szavába az ügyvivő. – Azt mondd meg, mit mondtatok a süünÿknak!

– Még semmit. Hamarosan...

A mondat folytatását Ámmaït nem hallotta, mert befordult a folyosókanyarban és belerohant egy takarítóautomatába, szörnyű robajjal feldöntötte, takarítóeszközök szóródtak szét a padlón. Káromkodva átkecmergett a pusztításon, továbbrohant még pár lépést és föltépte a tárgyaló ajtaját. Vagy nyolcan voltak már odabent.

– Szóval miért nem mondtatok nekik semmit?!

Vÿhauteñ szigorúan nézett rá.

– Mi volt ez az atomrobbanás a folyo...

- Ne foglalkozz vele! Azt mondd, hogy mi legyen a sūnŷkkal!
A főnök bosszúsan fűjt egyet.
- Nézd, Āmmaīt, szerintem túl hamar jöttél vissza a szabadságodról.
- Bocs, Lēēreŷn – szólalt meg Šŷŷlŷit –, úgy gondolom, Āmmaīt idegállapotával nem most kellene foglalkoznunk.
- Igazad van. Elnézést. Tehát ki akartuk alakítani az egységes álláspontunkat.
- Túlságosan türelmetlen vagyok, ha megkérdeszem – érdeklődött Āmmaīt mézesmázosan, bár majd szétrobbant a dühtől –, hogy miről lehet itt álláspontot kialakítani?
- Ha megengeditek... – kezdte a kövérkés, szindorok közt meglepően sötét hajú Kŷōsanāhŷ. – Tekintsük át az eseményeket. A Dòmŷr tévé bemutatja Nōmvōkaā ominózus riportját Niündával. Erre ĀĀskūn több ezres tömeg tüntet a kormány ellen és Niündát éltetik. Egy óra sem kell hozzá, és ellentüntetés kezdődik, a hatóságok nem lépnek közbe, a két csoport összecsap, egy sūnŷ társaságot megtámadnak és elszabadul a pokol. A Testvériség az emberei segítségére siet, hatvan helybelit letartóztatnak, a *Szūran Fōnird* harckészültségben áll, bár a kapukat még nem zárták be. Hát ez a helyzet.
- És ti itt ültök és tanácskoztok – mondta Āmmaīt. – Milyen „álláspontot” szeretnétek kialakítani?
- Nos, végeredményben a Testvériség részéről ez egyfajta agresszióként is...
- Ez felejtse el – vágott a szavába Āmmaīt. – Ezt az álláspontot nem tudod végigvinni.
- Nézd... ami azt a riportot illeti... nem egészen volt helyénvaló itt bemutatni.
- Miért?
- Mert egyenértékű az államrend felforgatásával, Āmmaīt, teljesen nyilvánvalóan azért!
- Hazudott Ninda?
- Tessék?
- Azt kérdeztem: *hazudott Ninda?* Mondott egyetlen szót is, ami nem volt igaz?
- Ez nem ilyen egyszerű – szólt közbe Lōōykeñ. – Nem nézhetjük feketén-fehéren, mintha... szóval, ezek nem egyszerű kérdések.
- Nindának azok. Nagyon egyszerűek. Ha nincs mit enned, abban nincsen semmi bonyolult. Ha nem mersz kilépni az utcára, mert félholtra verhetnek az ervések, abban sincsen semmi bonyolult.
- Igen, ezt természetesen megértjük – felelte Kŷōsanāhŷ némileg türelmetlenül.
- Kötve hiszem, hogy bármelyikőtök megértené. Tehát még egyszer: hazudott Ninda?
- Suŷltíŷl a nagy csendre nyitott be.
- No, mi a helyzet?
- Csendben ülünk – közölte Āmmaīt. – Ugyanis megkérdesztem, hazudott-e Ninda, és senki sem meri azt mondani, hogy nem.
- Abban a riportban? Miért érdekes ez?

– Mert amiatt tüntettek – felelte Kŵōsanâhÿ.
– No és? Minden azon múlik, hogyan kommunikálsz.
– Szerintem ezt a vonalat sem fogod tudni végigvinni – mondta Āmmaït.
– Miért ne? Máskor is működött már.
– A sūnÿkkal nem fog, Nindával pedig végképp nem.
– Miért, ki az a Niëndâ, egy varázsló?
– Ez rossz irány, kisleány, hidd el nekem.
– Szerintem pedig ez lesz a jó irány. Nézzétek. Az a gyerek összehordott egy csomó hülyeséget az országról, oké, van ilyen, végül is ő egy csavargó, aki meg van ránk sértődve...
– Nem fog menni, és azt is megmondom, hogy miért. Van egy jó ügyvédje, és akkora pert akaszt a nyakunkba, mint a Mÿtlâin. Hidd el nekem.
– Nem fogja megnyerni, és ha igen, az sem számít.
– Meg fogja nyerni, és nagyon is számít.
– Várjatok – mondta Vÿhaüteñ. – Nem szabad úgy nyúlnunk a kérdéshez, mint a sietős dâjrjátékos.
– Engem mindig megrósz a játékhasonlataim miatt – mondta Āmmaït némi éllel. – Mégis mire akarsz várni?
– Arra, hogy kialakuljon egy védhető és tartható álláspont.
– Nem inkább a sūnÿkkal kellene beszélni? ĀĀskÿn ott áll a *Szúran Fónird*, az Államszövetség többi világán legalább tíz hajó. Egyetlen elhibázott lépés, és valamennyi ellenünk fordul.
– Természetesen beszélünk velük – mondta Vÿhaüteñ ingerülten –, éppen ahhoz kell az egységes álláspont.
– Csodákat. Elég egyetlen ember, akinek képe van az eseményekről és tud beszélni a sūnÿkkal. Vagyis bármelyikünk.
– Tudnál várni csak egy színes órát?
– Én igen. De hogy a Testvériség is vár-e, arra ne tegyél nagy összeget.
Mintha végszóra tenné, jelzett a központ vonala. Az üzenetet Vÿhaüteñ olvasta el.
– A *Hirangémun* kapitánya küldte. Azonnali magyarázatot kérnek a történetekre. A suárban várják a küldöttségünket.
A diplomaták egymásra néztek.
– Azonnalít – mondta Āmmaït csendesen. – Tudjuk, mit jelent ez a Testvériségnél.
– Rendben – felelte Vÿhaüteñ. – Nincs idő csapatot szervezni, gyertek mindannyian, akik itt vagytok. Induljunk.
A küldöttség kisbusza néhány huszad óra múlva megérkezett a fővárosban állomásozó hajóhoz. A suárkapu kívülről ugyanolyan volt, mint máskor, a vásárlók rendezetlen tömegben áramlottak ki-be. De bent a kapu mögött az esszidzsinna fegyveresei sétálgattak, figyelték a tömeget.

Výħaũteń odalépett a legközelebbihez és bemutatkozott mint a diplomáciai kar elnöke és a küldöttség vezetője.

– Jöjjenek velem – mondta a biztonsági, és bekalauzolta őket egy tanácsterembe. – Foglaljanak helyet.

S becsukta az ajtót. A küldöttség magára maradt.

– Természetesen elhatárolódunk Nĩndától – jelentette ki Výħaũteń. Szabadon beszélt, hiszen a Galaxis összes diplomatája tudta, hogy a szűniknál a legszigorúbban tiltják a lehallgatást.

– Nem határolódhatsz el tőle – közölte Ámmaĩt.

– Ezt nem itt és nem most fogjuk megvitatni. Én vagyok a testület vezetője és én így döntöttem.

– A veszedbe rohansz, főnök. Figyelmeztetek.

– Rendben, Ámmaĩt, tudomásul vettem.

Válaszra nem maradt idő, belépett a szűni küldött... egyedül. Egy fiatal nő, szindor számítás szerint talán tizenöt éves.

130.

ne-21 Szindzsauni

*„Rinki volt a neve addig a napig,
míg meg nem látta Limelullít,
aki levette róla a nevét.
Mert nincs bűn annál nagyobb,
mint azé, aki elárulja a barátját.”*

*Ílgaszaumi,
Vahule İlu,
Limelullı Második Eposza*

Elég fagyos volt a modora, de ezen a szindorok egy pillanatig sem csodálkoztak. Hideg udvariassággal üdvözölte őket, meglepő rövidséggel. Természetesen szűni nyelven.

– Jó napot. Szindzsauni vagyok.

– Lérejn Vıhauten vagyok, a diplomáciai testület elnöke – felelte vezetőjük, aztán sorban bemutatta társait is. A nő szeme Ámmaĩtra szegeződött, amikor a nevét hallotta.

– Tehát ön İdara úr. Önnel fogok tárgyalni.

A szindoroknak torkán akadt a szó. Szindzsauni nyugodtan ült a tárgyalóasztal másik oldalán, tíz férfival szemközt.

– Elnézést... ön a kapitány? – érdeklődött Výħaũteń olyan barátságosan, ahogy csak tudta.

- Nem. Engem küldtek tárgyalni.
- Megkérdezhetem, hogy mi az ön tisztsége?
- Ilhangip-séttuan vagyok.

A tíz férfi tanácstalanul nézett össze. Valamennyien tudtak szúniul, de ezt a kifejezést egyikük sem ismerte. Szindzsauni nem hagyott nekik sok időt a töpren-
gésre. Fölkelt és átült két széssel arrébb, Ámmaïttal szemközt.

– Gondolom, meglepi, hogy miért éppen önnel akarok beszélni. Önnek van né-
mi hírneve nálunk Nindával kapcsolatban, az ő innen történt menekülése óta ki-
fejtett propagandatevékenysége folytán.

– Köszönöm – bólintott Ámmaït komolyan. – Igyekszem jól végezni a munká-
mat.

– Nyíltan fogok önnel beszélni. A Testvériség ennél kevésbé súlyos incidensek-
nél is megtette már, hogy megszakította kapcsolatait egy-egy országgal, rövidebb
idő alatt, mint amennyi mostanáig eltelt. Annak, hogy a hajóink még nem szálltak
fel az önök világairól, egyetlen oka van. Méltányoljuk az ön erőfeszítéseit.

Ámmaït meghökkenve bámult a nőre, aki zavartalanul nézett vissza rá.

– Én... – megköszönte a torkát – ez megtiszteltetés számomra. Mit tehetek je-
lenleg a helyzet javításáért?

– Önnek mi a véleménye a történetekről?

– Még alig jutott időm tájékozódni, de ez tökéletesen elfogadhatatlan. A Testvé-
riség polgárait megtámadni Szindorián nem szokás. El kell ismernem, hogy a
Testvériség jogosan sorol minket a „nem biztonságos” államok közé, de ezt a ha-
tósági embereink nem megfelelő kiképzése okozza. Magánemberek által elköve-
tett fizikai inzultusra nagyon régóta nem volt példa.

– Ez a hivatalos álláspont – közölte Szindzsauni hidegen. – Ezt már a külügymi-
niszterüktől is hallottuk, szinte szóról szóra ugyanígy. Emlékszem, mennyire
meglepett ez a furcsa hozzáállás, hogy a kormány bocsánatot kér az emberek
elégtelen kiképzéséért, ahelyett hogy gondoskodnának a jobb kiképzésükről.
Mondja, ha meteorzápor tör magukra, az ellen is úgy védekeznek, hogy *bocsána-
tot kérnek érte?*

A szindor diplomaták már látták, hogy ezzel a nővel nem lesz könnyű. Akármi-
lyen fiatal, megvan a kellő tájékozottsága, helyén van az esze és nem ijed meg tíz
férfitől, akik mindegyike legalább egy fejjel magasabb nála, vagy épp kettővel.
Hogy is ijedne meg? Mögötte van a Testvériség egész ereje! Akármit is jelent az a
tisztség, amit mondott, ha ő a kapitány utolsó segédjének a titkárnője, hozzá ké-
pest ők, az egész diplomáciai testület, az egész külügyminisztérium csak egy bo-
gár, amire lenéz a Ғымwût-hegység. Hiába nincsen a Testvériségnek egyetlen vi-
lága sem. Bejárják a fél Galaxist. Nekik Szindoria nem több egy kis államocská-
nál, sok ezer ilyennel állhatnak szerződésben. És ha egy elvész – nem mindegy
nekik? Szindoria az, aki könyörögni fog, hogy állítsák vissza a kereskedelmi kap-
csolatokat. A többi cég sokkal többet kérne, mert nekik át kellene rendezniük az
útvonalakat. Egy részük valószínűleg nem is vállalná.

Mindez néhány pillanat alatt cikázott át Ámmaït agyán. Sajnos nem tudott válaszolni – de nem tehetette meg, hogy nem válaszol.

– Nyilván számol vele, hogy hivatalos minőségünkben, az Államszövetség képviselőjében jöttünk ide. Milyen választ adhatnánk a hivatalos állásponton kívül?

– Rendben. Kezdjük talán az elején, ezzel a két tüntetéssel. Elég furcsa, hogy Szindoria egyik világán több ezer ember kiabálja egy szúni gyerek nevét.

– Igen, ez szerintünk is furcsa. De megmagyarázható. Abban a bizonyos riportban – természetesen mi is láttuk – Ninda olyan dolgokat mondott, amikkel sokan azonosulni tudnak. Nem szabad elfelejtenie, hogy nálunk egyébként is mindennaposak a tüntetések.

– Ámbár ezt engedély nélkül szervezték – szúrta közbe Suwltíjł, és azonnal meg is bánta, mert Szindzsauni fagyos tekintete rávillant.

– Ezt miért tartotta szükségesnek megjegyezni?

– Nos, ez a tényállás.

– Nem ezt kérdeztem. Az is tényállás, hogy a városban több millió ember éppen ebédel, de erről ön nem tett említést. Tehát arról miért, amit mondott?

– Szültıl úr megjegyzése valóban mellékesnek tűnik, de... – próbálkozott Ámmaït, de a nő rá se nézve fojtotta bele a szót.

– Most nem önt kérdeztem, Ídara úr, hanem Szültıl urat, és várom a választ.

Az elnökhelyettes minden erejével fékezte arcvonásait. A szúnik mindig nagyon nehéz tárgyalópartnerek voltak, és ez a nő semmivel sem arrogánsabb, mint jó néhány tárgyalópartnerük a Testvériségből. Ami nehezé teszi, az a szituáció, és hogy nem volt idejük felkészülni erre a tárgyalásra.

Kényszeredetten magyarázni kezdett.

– Az alkotmány értelmében az engedély nélkül tartott tüntetésnek nincsen joghatálya, és a kormány vagy más illetékes állami szerv egyáltalán nem köteles figyelembe venni a tüntetésen elhangzottakat.

– Miben nem köteles figyelembe venni?

– További intézkedései során.

– Tehát ha holnap ugyanez a tömeg ugyanott tart egy újabb tüntetést, de most már engedéllyel, akkor a kormány figyelembe veszi további intézkedései során, ami ott elhangzik?

Voren, gondolta Ámmaït. A Galaxisra, muszáj volt a kisleányoknak ezt a hülyeséget közbedumálnia?

– Az alkotmány kötelezi rá – felelte az elnökhelyettes.

– Ezt azt jelenti, hogy igen?

– Igen... ez azt jelenti, hogy igen.

– Rendben. Megnevezne mondjuk három intézkedést azok közül, amiket az utóbbi időben tartott *mindennapos* tüntetések valamelyike miatt hoztak?

Sindvoren, gondolta Ámmaït. A kisleány csak olyan intézkedéseket tudna mondani, mint a Šeënsétsý-védőfal terve meg a szigorított járőrözés a problémás negyedekben.

- Ennek kénytelen leszek alaposabban utánanézni – felelte Suwltíyíl.
- Megtenné, hogy előveszi a készülékét és utánanéző most azonnal?
- Hogyne... ahogy kívánja.

És addig ki ne nyissa a száját, gondolta Ámmaït. A nő óhaja világosan tartalmazta ezt is. Félreérthetetlenül. Abból is látszott, hogy megvárta, amíg Suwltíyíl előveszi a vÿriisét, és visszafordult őhozzá. Ott folytatta, ahol félbehagyták.

– Azt mondja, sokan azonosulni tudnak vele. De minden társadalom sokszínű. Bárki bármit mond, lesznek bőven, akik azzal azonosulni tudnak. Ettől még nem fognak tüntetni.

– Egyetérték – bólintott Ámmaït.

– Minek tulajdonítja, hogy most tüntettek? Mi az ön álláspontja erről a tüntetésről?

Ámmaït kutyaszorítóba került. Nem állhat Ninda pártjára, mert ez egy hivatalos tárgyalás, ő pedig a külügyminisztérium tisztviselője. De nem is fordulhat szembe vele, mert szinte biztos, hogy a nő ismeri Nindát, és ha a gyerek megtudja... illetve...

– Kérdezhetek én is valamit?

– Hogyne.

– Miért éppen engem kérdez? Értem, hogy nekem, amint ön fogalmazott, van némi hírnevem. De ön az én személyes álláspontomra kíváncsi?

– Igen.

– Miért? Elvégre ez egy diplomáciai tárgyalás két állam között.

– Igen, de ezen a tárgyaláson Szúnahaum magát tekintti sértett félnek, ezért magának tartja fenn a jogot, hogy a szabályokat meghatározza, a csillagközi diplomácia keretei között, természetesen. Azzal, hogy engem ideküldtek, rám ruházták ezt a jogot. Én pedig az ön véleményét kérdezem, mert ön jó barátságban van Nindával.

– Gondolom, ön is.

– Nem, soha nem beszéltem vele, a nevét is csak most hallottam.

– Értem... nos, nyilván tudja, hogy a kormány álláspontját kell képviselnem.

– Köszönöm, azt ismerem.

Ámmaït nagy levegőt vett. Nem. Teljesen mindegy, hogy Ninda megtudja-e valaha, hogy ellene fordult.

ne-22 esküvő 2

„A Testvériség több tízezer éve csillagközi nép. Ezért van, hogy minden ünnepünk, minden emelkedett pillanatunk a csillagokhoz szól – és a csillagokról szól.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
211. sómir*

Aulang Laip
43 614. szahut dzsanargan
395

A park már tele volt emberekkel, amikor Ninda visszatért, fehér köntösén hátravetett csuklyájú fekete lepel, azon ragyogott a haundája, és alatta ferdén keresztben a világoskék sinni-szianerg. Fején világoskék-arany virágkoszorú. Két kezén feküdt a Sínisuál kicsiny arany hengere. Mellette lépkedett Ilkorgi, ő is fekete lepelben, sinni-szianerggel a mellén, jobb kezében a világoskék sinnipálca. S mögöttük hat férfi hozta Immaharídan-raurongakit. Ők ketten a sinnisztuk raktárától előttük jöttek, és mindenki, akivel találkoztak a folyosókon, homlokára tett kézzel üdvözölte őket.

A parkban az emberek most nem feketében voltak, mint a sáhaddif-hinahaóran idején, hanem színesben, mindenki színes köntöst vett fel. Egyedül a fekete tilos, mert az Nindának és Ilkorginak van fenntartva, valamint a szürke, mert az a gyász színe. De fehérret sem szoktak viselni esküvőkön, mert az ünnephez, a vidámsághoz színes ruha tartozik.

Óruhongi meglendítette a karját, s a sinnisztu-séharigan mellett megszólalt a nagy gong, a dzsógir.

– Szúnahaum népe! – kiáltotta Ilkorgi. – Köszöntsétek Senszili és Rangikut sinnijének sinnisztuját, Immaharídan-raurongaki julm Dzsírahongi Szindin-amdzsé-rutot!

Az emberek vidám kiáltásokkal fogadták a sinnisztut, amit a hat ember letett a sinnisztu-séhariganra, kiléptek oldalra és megálltak mellette. Megszólalt a zene, Ilkorgi és Ninda visszafordult a sinnisztu felé, és a park két sarka felől megjelentek a főszereplők. Ninda bal keze felől Senszili, jobbról Rangikut. Mindketten világoskékben, a sinni színében voltak. A családtagok és közeli barátok kísérték őket, ők színes ruhát viseltek. Zeneszóra vonultak a sinnisztuhoz. Közben Ilkorgi megkerülte az építményt, és a másik oldalán várakozott. A pár belépett a sinnisztu hátulján, együtt, kézenfogva. Ninda besétált elől. Egymásra mosolyogtak. Szépek voltak, fiatalok és boldogok.

Ilkorgi belépett a hátuk mögé.

Óruhongi megütötte a baungát, Férahaut megfújta hosszú, sárgászörösen csillagó hangszerét, Arvaszind pörgetni kezdte ütőit a kisdobokon, a többi zenész még várt, s a sinniszu-szingri hat tagja lehajolt a fogórudakhoz. Könnyedén megemelték a hatalmas alkotmányt, s vártak.

Ninda nagy levegőt vett. Rajta a sor. Mellmagasságba emelte a Sínisuál fényét, s hangosan azt mondta:

– Szúnahaum népe! Gyertek velünk s legyetek szemtanúi a Fények találkozásának! *Sínisuál!*

A henger irizálása kilépett a felületről, s a ragyogó, csillámló aranykör gyorsan növekedett. De ugyanekkor maga a sinniszu is ragyogni kezdett, az egész kárpit, a tető, a rudak, a szerkezet minden darabkája aranyfényben játszott. Nindának elállt a lélegzete. Ezt nem a henger csinálja, az nem lehet képes ilyesmire, ezt a sinniszu vetíti maga köré. Hát gépezet is van benne! Ezt Angrolími nem említette. Nyilván meg akarta lepni. Sikerült.

Hatalmas dőrejjel egyszerre szólaltatta meg Óruhongi a baungát és Arvaszind a dzsógirt. Elindultak a hosszú szőnyegen, kétoldalt sorfalat állt a sinnuhakin, s együtt énekeltek az embertömeggel. A zenészek a sinniszu mögött már ráléptek a szőnyegre, úgy kísérték őket útjukon. Áthaladtak a parkon és beléptek a janníhaumba, ahol Ninda még egyszer felhívott mindenkit, hogy legyenek szemtanúi a Fények találkozásának. A zenészek után már bejött mindenki, a sinnuhakin már elvegyült a tömeggel, mert a janníhaumban nem kell örködni, a janníhaum a hagyomány szerint biztonságos. Ahogy befelé tartottak, a janníhaumban fokozatosan sötétült el a világítás.

A menet a Tűz Otthona előtt állt meg, amelynek túloldalán félkörben álltak a Felhő Csillagai, ugyanazok az emberek, akik a sáhaddifnak is tagjai voltak, a szokásos fekete lepelben, csúcsos fekete süvegükön a ragyogó csillagokkal. Mellettük az Őrző, aki elénk jött és egy lépéssel a sinniszu előtt megállt. A zene elhallgatott.

– Kik azok, akik megjelentek Szúnahaum örök tüze előtt és elhozták a Sínisuál fényét?

– Senszili és Rangikut – felelte Ninda csengő hangon –, a Felhő gyermekei, akik szívükben a tűzzel kívánnak elindulni a sinni útján a Csillagok felé.

A Csillagok odagyültek az Őrző mögé, kétfelől, az Őrző háta mögött nem állt senki.

– Nem mehetnek egyedül – közölte az Őrző. – A Galaxis hatalmas és tele van veszélyekkel.

– Elkísérem őket útjukon – szólalt meg mögöttük Ilkorgi. – A Felhő gyermeke vagyok és láttam a Fényeket.

– Egyetlen ember nem elég – felelte az Őrző.

– Elkísérjük őket útjukon – zúgta ezerötszáz-kétezer ember, a sinnuhakin és a zenészek is. Ninda most hallgatott, ahogy mindenki a sinniszu alatt és előtt.

– Hányan vagytok? – harsant az Őrző hangja.
– Mi vagyunk Szúnahaum! – kiáltotta egyetlen kisfiú, Ingraszéni, akit Nindának kellett korábban kiválasztani erre az egyetlenegy mondatra.

– Itt vagytok mindannyian?

– Itt van Szúnahaum – felelte Ninda. – Ahol egyetlen szúni van, ott vannak a Felhő Csillagai. Ahol egyetlen szúni van, ott van a Sínisuál. Nincs miért aggódnod, Őrző. Szúnahaum megvédi gyermekeit.

– Honnan tudod? Ki vagy te?

A szertartáson senkinek sincsen neve, csak a házassulóknak, ezt Ninda a kezdet kezdetén megjegyezte. És fél napig tanulta a szövegét. Olyan szavakkal válaszolt, amiket ötvenezer éve írtak az ősi szúni nyelven.

– Áhi Hingaulí-angséti, sérurangilhópun Sínisuáli. Szóhasszangin-símup líhan aumí Sínisuálú órin, janní hauráhin-sódir aum szídzsang-szírur, luam hikkipun jasszilaut-szírurungip, ódzsang-órinin hargahandit. Róginnúmi Sínisuálú óriní, ja Áhíní, lind-hakkiravongin dzsind, lind-hakkitaravongit dzsind Hingaulí-angséti ningíszí, lind-judzsillí-óringadzind laip janníhaumtil-szésszit-óringadzind, nin-kin-lind kiran Hingaulí-éfandip.

Ilkorgi lefordította.

– A Felhő gyermeke vagyok, aki kezében tartja a Sínisuált. Őseink úgy tartották, a Sínisuál fényébe csak az nézhet, akinek tiszta a szíve és nyílt a lelke, mert akinek lelkében álnokság van, nem tud a Fénybe nézni. Elhoztam neked a Sínisuált fényét, Őrző, hogy lásd és érezd melegét, lássa és érezze melegét a Felhő minden gyermeke, hogy egyesíthesse fényét és melegét az örök tűz fényével és melegével, és ragyoghassanak rájuk a Felhő Csillagai.

– Te volnál hát a legendák hőse?

– Nem, Őrző, és mégis én vagyok. Mindannyian azok vagyunk, mert a legendák mindannyiunkról szólnak. Testvérek vagyunk a tűz lángjainál.

– Mi ad neked jogot, hogy így beszélj?

– Sinní-hémuan óharing híran ningíszí, sáhun dzsóhi angsétan-szírur, sáhun dzsóhi írongin sinní-szisszinuan ífan, ningsé ámdzshun hírangihup húfalgit sinní-írongip, luam séganszí dzsóhinun sáhaut sinní-írongihuap, luam áhung hiehé-falgip íszí-híran ild, luam áraung-dzsuam éfandun ild, inki-szié szamtahut-híranhangdzsiup emsádit hiehé-sóran ild, engant jau jalli ómészangin szóhu-szöhurorongip, lind-kígí aum óharing híran Jauhállí-szímzszangit.

– A sinní szelleme minden emberben él, éljen bár benne gyermeki lélek, éljen bár benne megfáradt lélek, éljen bár boldog szerelmi kapcsolat nélkül, egész életében mindenki a sinní boldogságára vágyik, mert senki sem egész ember önmagában, mert olyannak teremtettünk, hogy csak egy másik emberrel egyesülve válhatunk egészsé, és ez így fog folytatódni mindörökkön örökké, amíg csak ember él a Világegyetemben.

– Simnunná – zúgta a tömeg, a Tűz Őrzője pedig kecsesen letérdelt Ninda előtt, s két kezére fektetve a janníruant átnyújtotta neki.

– Sinnarszési, te vagy hát, akit Sinni-szégahin küldött közénk. Érintsd a Síniusál fényét *Aulang Laip* janníruanjához, hogy láthassuk a sinni fényét!

Ninda gyengéden a janníruanhoz illesztette a kis arany hengert, amitől az arany csillámlás végigfutott a hosszú pálcán, s a két végéből szikrázó fénypászma tört ki. Az aranyszín fokozatosan kifehéredett, majd éppoly lassan átfordult világoskékbe, a sinni színébe.

Megdöntült a baungá és a dzsógir. A szertartás első szakasza véget ért. Ninda „megnyerte” az Őrző bizalmát, aki nem gördített többé akadályt az esküvő elé, pusztá féltésből persze.

Most Ilkorgi feladata következik.

132.

ne-23 tanácskozás 2

„Két alapvető erő tartja össze a Galaxist: a gravitáció és az emberek közötti érzelmi kapcsolatok.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
60. sómir*

– A személyes álláspontom az – jelentette ki Ámmaït lassan, kimérten, minden szót megfontolva –, hogy mindaz, amit Ninda az interjújában elmondott, vitathatatlanul igaz. – Társai elszörnyedtek, amúgy diplomata módra palástolva persze. – Jártam abban a negyedben, ahol Ninda élt alig pár szüni évvel ezelőttig. Fekete kezeslábas és sapka volt rajtam, mint a csavargókon. Csak egy napot töltöttem ott, reggeltől estig, illetve annak is a lelegejét a rendőrségi fogdában, mert azonnal le tartóztattak. De ez a kis idő is elég volt, hogy Ninda igazságáról tökéletesen meggyőződhessenek. Márpedig ha Nindának igaza van, akkor a nevével tüntetőknek is igazuk van.

– Értem – felelte Szindzsauni ugyanolyan hidegen, mint eddig. – Mit kíván tenni kormányuk ezekkel az áldatlan állapotokkal?

– Erre jelenleg még nincsenek pontos terveink.

– Tehát pontatlan tervek már vannak, és hamarosan lesznek pontosak is?

Ámmaït lassan megcsóválta a fejét. Eldöntötte, hogy nem hajlandó hazudni.

– Nem, pontatlan tervek sincsenek. Kormányomnak semmilyen elgondolása nincsen a csavargók helyzetének javítására.

– Értékelem az őszinteségét, ügyvivő úr. Mármost a Testvériség polgárait szindor polgárok próbálták megverni. Konkrétan a Ninda nevével tüntetők *ellentüntetői*, vagyis olyanok, akik ebben a kérdéskörben a kormány pártján állnak. Két ok, amiért úgy gondolom, hogy a kormány felelős ezért a cselekményért.

– Ezzel kénytelen vagyok egyetérteni – felelte Ámmaït. – A csillagközi egyezmények értelmében kártérítést kell fizetnünk.

– Igen, szerintem is. Az összegre vonatkozóan alkalmasnak találja a liksundri egyezményt a rasszista atrocitásokról, tekintve, hogy testi sérülés nem történt?

– Igen, teljes mértékben alkalmasnak tartom.

– Hát akkor meg is beszéltünk mindent – felelte Szindzsauni, de nem úgy nézett ki, mint aki a következő pillanatban föl pattan és távozik. – Már csak az a bizonyos felkérés marad terítéken, amit az önök kormányának küldtünk néhány évvel ezelőtt. Úgy emlékszem, az éppen ezzel kapcsolatos.

Ámmaït teljesen biztos volt benne, hogy a nő olvasta azt az iratot, az is lehet, hogy fejből tudja a szövegét. Lehet, hogy fiatalnak látszik, az is lehet, hogy tényleg az. De nem felkészületlen.

– Valóban vannak gondjaink ezzel – mondta olyan diplomatikusan, ahogyan csak tudta. – Nem mondhatom, hogy kormányom a helyzet megoldására törekedne.

– Szerintem sem.

Kis csend támadt.

– Megengedik, hogy közbeszóljak? – szólalt meg Vÿħaũteñ.

– Parancsoljon – nézett rá Szindzsauni.

– Köszönöm. Kormányunk többször és többféleképpen is kinyilvánította elkötelezettségét a probléma megoldása iránt, de sajnos meg kell küzdenünk az ellenérdekű csoportokkal, amelyeknek meglehetősen befolyásuk van a társadalomban, és akadályozzák a változásokat.

– Ugye ismeri Lÿlvilèip tanulmányát erről a kérdésről?

Hibátlan zenei hangsúlyokkal ejtette ki azt a nevet, amitől minden szindor politikusnak rángatózni kezdtek az arcizmai. Ýÿrteñ Lÿlvilèip szociológus évekkel ezelőtt emigrált, azóta különböző távoli világokon él, és olyanokat ír a szindor helyzetről, hogy már minden egyetemen betiltották a műveit.

Ámmaït ismerte Lÿlvilèip összes művét. Igaz, nem régóta, a Nindával való beszélgetések hatására szerezte be és olvasta ki.

Ez megint olyan kérdés volt, amire nem adhatott jó választ. A kormány hivatalos álláspontja szerint Lÿlvilèip ostobaságokat beszél, észre se kell őt venni, illetve időnként némelyik politikus szerint nem is létezik, az interjúiban egy színész alakítja. De ha most ezt mondja, a szünik itthagyják őket, ez biztos, mint a hármashÿÿldobás a séw̄dinjátékban.

– Igen, ismerem, és egyetértek vele.

– Tehát az önök kormányának minden elkötelezettsége pusztán retorikai szólam, politikai fogás, röviden: varhaszi.

A szindorok elszörnyedtek. Szlengszavakat nem illet használni diplomáciai tárgyaláson.

– Talán én más szavakat használnék – felelte Ámmaït –, de a lényeg tekintve egyetértek.

– Nos, uraim – mondta Szindzsauni. – Mindkét fél rögzíti a beszélgetést, ezért nem fárasztanám magamat az írogatással. Mi most a dátum önöknél?

– Šündē ötvenediké – felelte Āmmaīt.

– Rendben – váltott Szindzsauni hirtelen folyékony szindor nyelvre. – Egy szindor hónapot adok. Nāuīkan ötvenedikén felhívom önt, Īdaṛa úr, és megkérdem, hogy milyen intézkedéseket tett az Államszövetség kormánya a csavargók helyzetének hatékony javítására. Hatékonyat mondtam, uraim – nézett végig a küldöttségen. – Legyenek szívesek tolmácsolni kormányuknak, hogy szólamokkal, látszatintézkedésekkel nem érem be. Szervezzenek projekteket és indítsák be őket. Hatvan napjuk van rá. Ha nem leszek elégedett azzal, amit a hatvanadik napon Īdaṛa úr mond nekem, akkor – lélegzetvételnyi szünet nélkül visszaváltott szúni nyelvre – *a Szúnaḥaum Testvériség hajói felszállnak Szindoria világairól.*

Súlyos lett a csend.

– Ez ultimátum, uraim – tette hozzá a nő. – Nem szeretném, ha félreértenének.

– Értjük – mondta Āmmaīt csendesen.

– Bizonyára van erre önnek feljogosítása – jegyezte meg Vyḥaūteñ.

– Bizonyára – felelte szárazon a nő.

– Ez nagyon szubjektív – mondta Dōñ.

– Igen – bölintott Szindzsauni, és felállt. – Azt hiszem, mindent megbeszéltünk.

– Ön egyedül kívánja eldönteni, hogy eleget tesz-e a kormány az ön kívánságának?

– Szerintem a végeredményt tekintve ez teljesen mindegy – felelte a nő, kisétált a teremből és becsukta az ajtót. Szúni szokás szerint köszönés nélkül.

A szindorok sóhajtottak és ők is távoztak. A nő arroganciája nem lepte meg őket, a szúnik mindig ilyenek voltak – Vyḥaūteñ máson volt felháborodva, de ezzel várt, amíg beszálltak a kocsijukba és nem hallhatták őket a járókelők.

– Azt gondolom, magyarázattal tartozol – fordult Āmmaīthoz.

– Igen, főnök, szerintem is. A magyarázatom pedig az, hogy nem mondhattam mást. Nem hazudhatok. Diplomata vagyok, az igazat kell mondanom.

– Én egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról – mondta W̄mmeÿr –, hogy az igazat mondtad volna. Értelmezés kérdése, hogy ami abban az interjúban elhangzik, az milyen viszonyban áll a valósággal.

– Az is értelmezés kérdése, hogy a Lünsöllēyp-hegy magasabb vagy az Īmī vize hidegebb – mordult föl Āmmaīt. – Ez a probléma már túllépett azon, hogy mindeféle értelmezgetésekre pocsékoljuk az időt! Van valami elképzelésed, hogy mit mondunk a miniszter úrnak?

– Ez az én feladatom lesz – felelte Vyḥaūteñ. – Ahogy az is, hogy a történeteket kielemezzem és levonjam a megfelelő konzekvenciákat.

– Hát csak nyugodtan, főnök – bölintott Āmmaīt, és jelzett az automatának. A kocsí kigördült oldalra és megállt. – Majd tudasd, hogy milyen konzekvenciákra jutottál.

Kinyitotta az ajtót és kilépett.

– Most meg hová mész?

– Dolgozni, főnök – felelte némi éllel Ámmaït. – Ugyanis e pillanatban még megvan az állásom, és találkozóm van Šyŷdmēiñnel, itt az irodaházban. Szervusz-tok.

Lassan ballagott fel az irodaházhoz vezető hosszú rámpán. Nem voltak illúziói afelől, hogy amit Szindzauninak mondott, arra rámehet az állása. Igen, igazat kell mandania. Ugyanakkor azonban Szindoria kormányát is képviselnie kellett volna, és ő nem ezt tette. Egy ötéves kislányt képviselt. Vŷhauteñ helyében ő is eléggé ki lenne akadva, és talán ki is rúgna egy olyan ügyvivőt, aki ilyet csinál. A főnök viszont néha elég türelmes ember. Tud türelmes lenni.

Miért van az az érzése, hogy nem is bánná, ha a főnök most a szokásosnál türelmetlenebb lenne?

133.

ne-24 lakodalom

„Ámmaït egyszer megkérdezte, azért szólítjuk-e egymást csillaggyermeknek, mert a csillagok között élünk. Ninda azt felelte: Szindoria is a csillagok között van, a Galaxis összes világa ott van – hisz hol máshol lehetne? Miért nem szólítják az emberek csillaggyermeknek egymást a Galaxis minden világán?”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
103. sómir*

Ninda végigsétált az asztalsorok között és az ünneplőket figyelte, akik ettek-ittak, beszélgettek, jól érezték magukat. Semmi sem került el a figyelmét, akár tányér ürült, akár pohár, ő nyomban intézkedett. A hagyomány szerint. A valóságban természetesen az emberek rendelték maguknak, amit kívántak. Ninda mégis arra gondolt: soha sehol nem volt még háziasszony, és életében először egy kétezer fős rendezvényen gondoskodik mindenki jólétéről, mert a hagyomány szerint ez a sinnarszési dolga. Ő hordta körbe a sinnihut süteményeket, amiket mostanáig a javonnikosarakban őriztek a jalgun nissziben, és mindenkit megkínált velük. A hagyomány szerint aki eszik a sinnihutból, az egy nap segítségére lesz a házaspárnak vagy a sinnarszésinek – de lehet, hogy azok öneki.

A sinnuhakin tagjai ugyancsak a hagyomány szerint a park minden részén szét-szóródva ültek le, hogy mindent és mindenkit szemmel tarthassanak, amire természetesen nem volt szükség, és nem is csinálták. Szórakoztak a többiekkel. Ha valaki megzavarta volna a rendet, azt úgyis az erősebb vendégek fékeztek volna meg, vagy végszükség esetén az esszidsinna.

Fendria jó előre figyelmeztette, hogy ne reggelizzen és ne üljön le enni később sem, mert mindenki őt fogja kínálgatni mindenből. Ő a sinnarszési, és ha ő valakinek a kínálását elfogadja, az megtiszteltetés. A szúnik amúgy is örökké kínálgatják egymást a janníhaumban, és folyton fölugrálnak, másik asztalhoz ülnek át, másokkal beszélgetnek. Ninda is hol itt, hol ott ült le, többnyire csak néhány matira, mindenkivel igyekezett beszélgetni, részt vett a társasjátékokban, evett pár falatot.

A sinnészin nem ül át máshová. Vagyis megtehetik éppen, ha ehhez van kedvük, de nem várják el tőlük, mindig mások ülnek az ő asztalukhoz. Éppen ezért az övük nem nyolcszögletű, hanem kerek, amilyen a janníhaumokban általában van, húsban is elférnek körülötte.

Dzséshulgil, Senszili apja azt mondta a szertartás után, hogy a sinnarszési feladatok nem valamiféle verseny tárgya, a sinnarszésit nem is szabad kritizálni – de ő nagyon sok esküvőn vett már részt, egyszer ő maga is volt sinnarszési gyerekkorában, és egészen el van bűvölve és meg van hatva, amiért éppen az ő lányának esküvőjén vette fel a világoskék szianerget egy ennyire rátermett, kiváló sinnarszési, aki nem is választott maga mellé sikkin-sinnít, aki aranytáblácskán elébe tartja a szövegét, mert tudta, hogy fejből fogja mondani az egész beszédet és fejből sorolja el a szellemek nevét. S alig pár éve él köztük, ez az első esküvő, amin részt vesz, egyből a mély csillagporba dobták, ő pedig nagyszerűen helytállt.

Nindának könny szökött a szemébe, amíg hallgatta. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen kedves emberek is élnek a Galaxisban. Szindorián, azokban a körökben, ahol ő élt, ez teljesen ismeretlen volt. De a szúniktól mindig csak kedvességet, barátságosságot, szeretetet kapott.

Persze hogy megtanult mindent fejből. Szinensi azt mondta, amikor segített neki felkészülni:

– A párbeszéddel megcsinálhatjuk, hogy én olvasom táblácskáról és közvetítem neked mentális kapcsolaton át, bár nem rendes dolog, de a játék kedvéért miért ne... de a szellemek nevével nem tehetünk ilyet.

– Ugyan, sien. Egyszerűen megtanulom az egészet.

– A szellemek nevét is? – kérdezte Szinensi halkan.

– Persze. Miért, olyan sokan vannak?

– Igen... de nem ez számít. Aki fejből el tudja mondani a szellemek nevét, az egy hangin-fiengéni. Nagyon kevesen vannak, és... és... vivivivi... a hangin-fiengéni az valaki olyan, aki... aki... – Hirtelen felcsattant a hangja. – De hát azok mind felnőtt emberek!

– Gyerek egy sincs az egész hajón, aki hangin-fiengéni lenne?

– A hajón? Az egész Testvériségben nincs!

Mint később kiderült, ebben Szinensi tévedett, a Testvériségben azért volt néhány gyerek hangin-fiengéni is – de nem sok. Fendria eloszlattott egy másik hézagot is Szinensi tájékozottságában.

– Nem kell hangin-fiengéninek lenni, hogy el tudd sorolni fejből a szellemek nevét a sinnin. Ott nem mondjuk el mindőjük nevét, csak egy kis csoportot. Háromszázhatvanöt szellem van, állítólag azért, mert ennyi naphól áll az év Ősi Földön. Valóban nehéz mindet megtanulni, mert soknak közülük hosszú neve van, és még egy csomó ismeret tartozik mindegyikükhöz. De a sinni alkalmával csak néhányat kell megnevezni.

– Kik azok a szellemek? – tudakolta Ninda.

– Még régi világunkon alakult ki egyfajta hitvilág, állítólag teljesen mesterséges alkotás, és vannak történészek, akik szerint igazából soha nem hittek benne az emberek, csak szokássá vált. Ma biztosan senki nem hiszi el igaziból, de hagyományt őrzünk vele, hogy időnként a szellemekre hivatkozunk.

– Vagyis ez olyasmi, mint egy vallás?

– Igen, pontosan. A Testvériség éppolyan vallástalan társadalom, mint a legtöbb a Galaxisban, talán az összes. De megőriztük a handika vallás mondáit és szoktuk emlegetni őket, ha nem is hiszünk bennük.

Ninda elolvasott mindent, amit tudnia kellett az esküvőhöz, és hozzákezdett a handika vallás alapkönyvéhez, a Handagaurihoz is. Furcsa olvasmánynak találta, és az volt a véleménye, hogy ez nem keletkezhetett egy olyan civilizációban, amely már megismerkedett a Galaxis felépítésével és működésével, hiszen Ősi Földtől távol, más világokon élt. Ezt úgy találta ki valaki, egy jó fantáziával megáldott regényíró, játékos kedvében.

Sokat olvasott azokban a napokban, amikor az esküvőre készült, akárcsak abban az időben, amikor a sáhaddif elé akart állni. S ekkor, a Handagaurival kezdődött, mindössze százhuszonkét éves korában, hogy olyan örömet lelte az olvasásban, hogy alig tudta letenni a könyvet.

Ezen a napon persze nem ért rá olvasni. A szertartás után a szünik egész nap ettek-ittak, mulattak a Vahanki parkban és a jannihaumban. Este még Nindának akadt egy kis dolga: a helyére kellett kísérnie a sinnisztut, amelyet a szertartás után már visszakísért a séhariganra, a szingrí tagjai ott tették le, hogy az ünnep során végig velük legyen. Most újból felemelték, és visszazállították a raktárba, de a sinnisztu soha nem vonulhat úgy, hogy valaki ne állna alatta. Elsősorban a sinnarszési; ha ő bármiért nem tudta volna teljesíteni a feladatot, akkor Ilkorgi helyettesítette volna. De egyáltalán nem volt fáradt, visszakísérte a sinnisztut, a szingrí tagjaival együtt megköszönte közreműködését és búcsút vett tőle, helyére tette az aranyhengert, és kocsin visszamentek mindannyian.

Este fáradtan, de büszkén feküdt le a jannihaum egyik pihenőfülkéjében. A világoskék szalag az övé marad, majd elteszi az áintliemi emlék mellé, a gantirlakás polcára.

nfc

„Kapcsolatot teremteni egy világgal olyasmi, amire még a receptorok sem mind képesek. A magyarázatot én a 4. szint és az Sz rind sajátos mintázatában keresem, jól tudva, hogy van esély arra, hogy totálisan melléfogok.”

*Aini:
Ninda lélekrajza a csoport számára,
4. szint 2. kör, Sz1E rind, 13/6/114.*

SZAISZ

nf-1 Handagauri

„Szerintem a handika vallás egy fikció. Soha nem létezett. Ahangalauran, vagy bárhogyan hívták is, megírta a Handagaurit, de soha senki nem végezte el a szellemek tiszteletének bármelyik szertartását, még Szúnahaum-sínarraómin sem.”

Ninda:

Kommentárok az Első Szíanhoz,
220. sómir

Kezdetben volt a semmi, és benne Szemnoru, az Ősvilág szelleme. Szemnoru megteremtette a csillagokat és az óceánt, mely az egyik láthatártól a másikig ért. Azután teremtette a Párszellemeket: Szingrut, a Fényt és Sumszit, a Sötétséget. Szingru és Sumszi összeszólalkozott az Ősvilágon: Szingru akarta az eget, mert onnan jön a csillagok fénye, de Sumszi is az eget akarta, mert sötét. Akkor Szemnoru megteremtette a Kidiput, és Szingrunak adta az eget akkor, amikor a Kidipu fent ragyog, és Sumszinak adta, amikor a Kidipu az óceánba hull. Mikor az ég fényes, az óceán Sumszié; mikor az ég sötét, az óceán Szingrué. De az óceán nem kellett egyiküknek sem, mert üres volt és élettelen. Akkor Szemnoru megteremtette Heszangu földjét, ahol az óceán soros szelleme megpihenhetett és szétnézhetett birodalmán. Sumszi örömmel fogadta Heszangut, amely fekete volt; Szingru azonban nem örült neki. Hogy kellemesebben teljenek azok az órák, amikor az ég Sumszié, Szingru kisebb fényforrást teremtett, a sötét égre helyezte, és elnevezte Ebirinek. Sumszi látva ezt, teremtett egy másik holdat, egy sötétet, amelyet Sudinak nevezett el. Szingru holdja, az Ebiri világosabbá tette az éjszakákat – de Sumszi holdja, a Sudi nem tette sötétebbé a nappalokat. Sumszi feldühödött ezen, és megalkotta Asengu földjét. Ám Asengu közel feküdt a sarkvidékhez, és nemsokára leszállt rá a hó. Sumszi otthagya a fehér földet, és visszament Heszangura; Szingru pedig birtokba vette Asengut. Aztán Sumszi panaszra ment Szemnoruhoz. Elpanaszolta, hogy Szingru holdja megvilágítja az ő éjszakáit, ám az ő holdja nem sötétíti el Szingru nappalait; és elpanaszolta, hogy Asengu földje, amit ő teremtett, Szingrué lett, mert megfehéredett. Akkor Szemnoru odahívta Szingrut is, aki csak nevetett. Szemnoru ekkor eltörölte Asengut és Heszangut, és meghajlította az óceánt, úgy, hogy gömb alakú legyen. Ettől fogva a Kidipu világított az egyik oldalon, és sötétség volt a másikon, azután az egyikén volt sötét és a másikon világos, mert az Ősvilág forgott a belseje körül. Akkor sokáig béke volt Szingru és Sumszi között. De Sumszi nem bocsátotta meg Szingrunak, hogy kinevelte őt. Ezért ismét teremtett egy fekete földet, és elnevezte Kimeposztinak, és várta, hogy

Szingru megharagudjon; de Szingru észre sem vette ezt a földet. Akkor Sumszi újabb földeket teremtett, először Drionát, azután Heszkat, Esginut, Eszangolit és Hirunát; egyre kisebbeket, míg végül elfogyott az ereje. Szingru észrevette ezt, és eltörölte Hiruna kicsiny földjét, és visszaadta Sumszinak, de Sumszi ereje nem tért vissza. Akkor Szingru eltörölte Eszangolit és Esginut, és mindkettőt visszaömlesztette Sumsziba, és Sumszi ereje visszatért. Ekkor megkérdezte Szingrut, miért adta vissza az erejét ahelyett, hogy elpusztította volna őt. És Szingru így felelt: „Mert én vagyok a Fény, és a Fény a teremtés; a pusztítás a Sötétség, és a Sötétség te vagy. Te elpusztíthatsz engem, de én nem pusztíthatlak el téged. De tudd, hogy abban a pillanatban, hogy egyikünk elpusztul, elpusztul a másik is; mert sötétség éppúgy nem létezhet világosság nélkül, mint világosság sötétség nélkül; és ha csak sötétség vagy csak világosság van, akkor nincsen sem ez, sem az.” E szavakat hallván Sumszi megértette, hogy csúnyán viselkedett Szingruval szemben, és megértette, hogy ők, a Párszellemek egymás nélkül semmit sem teremhetnek; ő pedig új földeket akart teremteni, feketéket, amelyek nem csillognak úgy, mint az óceán; és megértette, milyen nehéz volt Szingrunak, aki maga a teremtés, elpusztítani azokat a földeket, amelyeket ő, Sumszi teremtett, aki maga a pusztítás. És megértette, hogy csak Szingru teremthet sok földet, és csak ő, Sumszi pusztíthat el sok földet. Akkor gondolkozni kezdett: melyik a jobb, a fekete föld vagy a csillogó óceán; a sötétség vagy a világosság? Sokáig töprengett, de nem tudott dönteni, ezért Szingruhoz fordult, de ő sem tudott dönteni. Ezért Szemnoruhoz fordultak. Szemnoru meghallgatta őket, de nem válaszolt. Hanem azt mondta: „Szingru és Sumszi, ti mindig vitatkozni fogtok egymással, míg az Idő fennmarad. Nem tudlak elpusztítani benneteket, bár az én teremtményeim vagytok. Ezért elhagylak benneteket, de előbb teremtek valakit, aki vigyáz rátok.” És Szemnoru elment a világmindenség végtelen útjain; de előbb megteremtette Szianét, az Újvilág szellemét, a Nagyot, aki szép volt és erős, és világos és sötét. Akkor Szingru és Sumszi tisztelettel Szianéhez fordultak, és megkérdezték tőle: „Melyik a jobb hát: a sötétség vagy a világosság?” És Sziane válaszolt nekik; és a válasz hallatán így szóltak: „Akkor az a feladatunk, hogy földeket teremtsünk; és a földekre élőlényeket, hogy a világosság és a sötétség fennmaradjon örök időkre, hogy az élőlények világosságot csináljanak, hogy az élőlények sötétséget csináljanak.” De Sziane így felelt: „Nem, Szingru és Sumszi, azért kell élőlényeket teremteniünk, hogy legyenek, akiket a világosság szolgál, akiket a sötétség szolgál; akiket a világosság táplál és a sötétség oltalmaz.” Akkor Sziane teremtett néhány élőlényt, és az óceánba helyezte őket; teremtett néhány élőlényt, és Kimeposzti és Driona földjére helyezte őket. Szingru leszállt a földekre, és vigyázott az élőlényekre; Sumszi pedig leszállt az óceánba, és vigyázott az élőlényekre. És mikor látták, hogy az élőlények jól érzik magukat és szaporodnak, újabbakat teremtettek. Akkor Sziane megteremtette Amaspa és Kerbaumi földjét, hogy a föld is akkora legyen, mint a víz, és benépesítette őket. Azután Szingru felemelkedett a földről, Sumszi felemelkedett az óceánból, és

Szianéhez siettek, és megkérdezték tőle: „Készen vagyunk-e már?” És Sziane válaszolt: „Nem. Meg kell még teremtenünk azt a lényt, aki majd felhasználja teremtményeinket, aki gondolkozik majd, akárcsak mi, a Teremtés szellemei.” És teremtett egy embert, és megmutatta nekik; ő volt az első ember, Aurangiszurat. És mert ő volt az első ember, jól látta Szingrut, a Fény szellemét, bár teste nem volt és anyag nem alkotta őt. Sziane észrevette, hogy az ember Szingrut nézi, és megfordította, és Aurangiszurat meglátta Sumszit, a Sötétség szellemét, bár teste nem volt és anyag nem alkotta őt. Am mivel előbb Szingrut látta meg, a világosságot szerette meg jobban. Sziane is megértette ezt, és maga felé fordította az embert, és Aurangiszurat meglátta Szianét, az Újvilág szellemét, bár teste nem volt és anyag nem alkotta őt. És Sziane így szólt: „Aurangiszurat, megláttad Szingrut és a világosság lényé lettél; de emlékezz, hogy Sumszit is megmutattam neked, és emlékezz, hogy engem is láttál, Szianét, aki világosság és sötétség vagyok. Emlékezz mindhármunkra és hagyd örökül utódaidnak, hogy nem Szingru és nem Sumszi teremtett, hanem én, Sziane. És mondd el utódaidnak, hogy szerethetik a világosságot, de nem gyűlölhetik a sötétséget, mert sötétség nélkül világosság sincsen.” És Aurangiszurat tisztelettel felelt: „Úgy teszek.”

135.

nf-2 történelem

„Amennyire tudjuk, mi vagyunk az egyetlen nép a Galaxisban, akik teljesen elveszítették saját világukat. De a kultúránk nekünk is megmaradt. És az emlékeink.”

Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
71. sómir, 6. singir

– A Handagauri értelmezéséről könyvtárnyi irodalom van – kezdte Angrolími; Fendria őhozzá irányította Nindát mint a tárgy avatott ismerőjéhez, és ő szóba is hozta, amikor legközelebb a fhangísilgunban járt. – Van egy vélekedés, amit régi iskolának hívnak: eszerint Ahangalauran nem saját maga találta ki a könyv tartalmát, hanem csak lejegyezte régi történetekből, írásokból, amik még Ősi Földről erednek. Ennek sok minden ellentmond, például hogy nagy mennyiségű írásunk van Ősi Földről, és ezek nem is említik a handika hitet. Nem találtak semmilyen írást, ami a Handagauri ihletője, eredete lehetett volna, és gyanús, hogy miért tűntek volna el véletlenül pont ezek. Mások úgy gondolják, hogy ő tényleg csak a lejegyzője a történeteknek, de azok nem Ősi Földön, hanem Szúnahaum-sínarraómin születtek. No de az ottani emlékek között sincsen semmi hasonló. Ezért a legtöbben mégiscsak úgy gondoljuk, hogy ő az eredeti szerző, és teljes egészében ő találta ki... mondjuk mint egyfajta elképzelést, hogy milyen lehetett egy primitív

kor mitológiája. Akárhogy is, a handika teremtéstörténet önmagában nagyon sok kérdést vet fel.

– Például nem tudjuk, hogy hol játszódik – mondta Lingdzaéti. – Kidipu nevű csillagot senki sem ismer, és az említett földek nevét is rengeteget kutatták a nyelvészek és a történészek, de semmit sem találtak, ami emlékeztetne ezekre.

– Ősi Földön sem? – kérdezte Szinensi, aki egy ideje szintén gyakori vendég volt a silgunban.

– Nem, ott sem. Az Ílgaszaumiban számos atlasz van Ősi Földről és egyes részeiről, mindenféle korokból, és a szakemberek apróra átvizsgálták mindent. Egyszerűen nem lehet kideríteni.

– Húmaszun hangrifóran lianí – mondta Ámrutin. – Elveszett az idők végtelenségében.

Faugómi belekortyolt a sendrás poharába.

– Olvastam egyszer egy értekezést, aminek szerzője hosszas kutatás után arra jutott, hogy a szúni civilizáció nem százezer éves, ahogy valamelyik másik szerző állítja, és nem is félmillió, ahogy egy harmadik, hanem kétmillió. A másik két tanulmányt nem olvastam, de bizonyára azokban is hosszas kutatás eredményét foglalták össze, gondolom, hasonló megalapozottsággal...

Kuncogott, és vett egy gerezedet a főahungyümölcsből.

– Senki sem tudja, mennyi idős a szúni civilizáció? – kérdezte Ninda.

– Nem, senki – felelte Angrolími. – Azt tudjuk, hogy Szúnahaum-sínarraómit ötvenezer éve hagyták el őseink, és legalább negyvenezer évet éltek ott. De pontosan nem tudjuk, hogy mennyit. Azt sem, hogy csakugyan egyenesen Ősi Földről vándoroltak-e oda, ahogy a legenda tartja, vagy előbb máshol is éltek.

– Valószínűleg mindkettő igaz – mondta Lingdzaéti. – Nincs okunk feltételezni, hogy az egész nép egyetlen tömbben költözött.

– Egyetérték. És persze azt sem tudjuk, mikor és hol váltak külön néppé.

– Az a nép, amelyikből én származom – tűnődött Ninda –, háromszáz éves sincs... akarom mondani, ottani időszámítás szerint, az nálunk hatezer-ötszáz év. Ők csecsemők mihozzánk képest.

Magától értetődő volt már, hogy a szindorok „ők”, a szúnik pedig „mi”.

Angrolími is evett egy gerezed főahunt.

– Igen, utánaolvastam Szindoria történetének, amikor megismertelek. Néhány tízezer évenként az emberiség belekezd egy-egy nagyobb csillagcsoport gyarmatosításába, ahol külön állam jön létre, és népek születnek. Ez még sok milliárd évig folytatódhat, mert a Galaxis kilenczede még lakatlan. Szindoriát is egy ilyen hullámban népesítették be az Enkeri-vidék népei, sümendi bányászok, lilginek, jonertek, kovandok, és lett belőlük egy új nép, a szindorok.

– Kovandok ma is vannak. A többi nevet nem ismertem föl, de Szindoria ma is soknemzetiségű ország.

– Hát persze, sien. Minden társadalom az. Az emberiség alaptermészetéhez tartozik, hogy ha kellően sok ember él valahol, azok csoportokra fognak tagozódni,

és azok egy idő múlva külön népekké válnak. De a népek meg is szűnhetnek létezni, átalakulnak egy másik néppé, egybeolvadnak valakikkel és fokozatosan elveszítik korábbi identitásukat, néha esetleg ki is hálnak. Ez így volt Ősi Földön és így van ma a Galaxisban. Amennyire tudjuk, a Galaxis mai népei közül egy sincs, amelyik azonosítható lenne az Ősi Földön az első nagy kirajzás előtt élt népek bármelyikével. A társadalmak örök változásban vannak, és ez így volt és így lesz mindig.

– Simnunná – felelte Ninda mosolyogva.

Szerette ezeket az estéket Angrolímiék nagy nappalijában, csupa barátságos ember között, akik tele voltak mély gondolatokkal.

Szinensi átült az asztal másik sarkához, kicsit keresgélt a dúthin-khandríban, kivett néhány dúthot és elkezdte rendezgetni őket az asztalon. Lingdzsaéti közelebb hajolt, hogy jobban lássa. Ninda arrébb tett egy palack íhafit.

Szinensi kicsit gondolkodott, és kicserélt két lapocskát. Aztán rájuk nézett.

– Felolvasnátok? – kérte Faurgómi, aki távolabb ült.

– Khamin niken – szond iltha – nikhtin – mondta Szinensi.

– A népek örök mozgása része az emberiség örök mozgásának – fordította le az öreg, és bólogatott. – Ezt majdnem így írta Ronit Opszen, csak a szond helyett ő amhint használt.

– Mi a különbség?

– Az amhin pontosabb. „Örökké, amennyire eddig tudható volt és amennyire a jövő sejthető.” A szond tágabb értelmű, az emberiség létrejötte előtti időket is magában foglalja, ezért inkább csillagászati jelenségekre használják.

Ámrutin közben lerajzolta a jelet a suagján, s az megjelent az egyik fali képernyőn. Ninda is lemásolta a maga suagjára, hogy megtanulja.

– Akkor az övé jobb, mint az enyém – állapította meg Szinensi, összesöpörte a dúthokat és visszatette a dobozba. – Nem könnyű dolog jó lúmát írni. Akármit gondol ki az ember, valaki már kitalálta korábban.

– Hát talán nem mindent – mosolygott Faurgómi, és keresgélt a suagján pár pillanatig. A fali képernyőn megjelent egy lúma. Több száz jelből álló, nagyon bonyolult rajzolat. – Akármit gondolsz ki, ezzel biztosan nem fog véletlenségből megegyezni.

Ninda olvasgatni kezdte, de olyan sok volt benne az ismeretlen jel, hogy abbahagyta.

– Ezt egyébként Sen Ihu Limjt írta kétezer éve, és az a címe: *A női lélek*. Sokszor megjegyzik ironikusan, hogy tárgyához képest még túlságosan egyszerű is.

Ninda érzékelte Szinensi mosolyát a mentális kapcsolaton át.

– Egy neri semmit sem tudhat a lélekről, akár férfié, akár nőé – üzent a barát-nője.

– Hát nem – felelte Ninda. – A lélek a gondolatokon át nyilvánul meg, ők pedig csak azt ismerik a gondolatokból, amiket kimondanak. Az pedig mindig csak egy elenyésző töredék.

Ezt a szót, hogy neri, ők találták ki, mindazokra, akiknek nincsen mentális képességük. Akiknek pedig van, azokat jarinak nevezték el. Rövidítés volt mindkét szó: neszsun rihakin és jalgit rihakin, vagyis hiányzó érzékelés – meglevő érzékelés.

136.

nf-3 derkun

„*Boldogtalan sokféleképpen lehet valaki. Ha beteg, ha elhagyta a kedvese, ha nincs hol laknia, ha rossz emberek veszik körül, s még száz ok miatt. Boldog csak egyféleképpen lehetsz.*”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
26. sómir*

Aulang Laip **43614. nodzsat angdzsagan** **850**

Ninda a 3-taszu jannihaum egyik asztalánál ült és a kártyázókat figyelte. Az egyik Dzsund volt, aki annak idején, a hajón töltött első napján elmagyarázta neki, hogy őt nem tehetik ki a hajóról. Ott volt Sésinauri is, Ninda Sómittir-beli társa, ő hívta meg az asztalukhoz.

– Aki jól akar fengrát játszani, tanuljon meg egy pontszámlálás kártyajátékot – jelentette ki. – Rendben, ki kezd?

Hús kártyalap állt előtte, egy kis tartóba beleállítva, hogy a többiek ne lássák. Csak Ninda látta, mert mellette ült.

– Én vállalom – mondta Úmifong, egy idős bácsi. – Elviszem a sárgát, két csillagot és egy fát.

– Én viszem a pirosat – felelte Engsiri, Úmifong lánya. – Négy csillaggal és egy vízzel.

– Zöld leszek, nyolc csillaggal – mondta Ászunnirt, egy háromszáz körüli fiatalember.

– A fehéret kérem, nyolc vizet, két tüzet és két bolygót vállalom – közölte Dzsund.

– Enyém a kék – következett Sésinauri. – Elviszem a szellemeket.

– Mindet? – hökkent meg Sáfinur, egy középkorú férfi.

– Mindet hát!

– Hm-hm. A kislány nagyon nagyra van a képességeivel. Hát akkor enyém a fekete, három csillag, három tűz és négy szellem.

Mindez megjelent a kis benyíló három falán levő képernyőkön, speciális, tarka szimbólumokkal.

– Most mondtam, hogy én viszem a szellemeket – reklamált Sésinauri.
Sáfinur bólogatott.

– Meglátjuk, meglátjuk. Tessék, Dzsund kezd.

Dzsund kitett egy lapot, amire sorban tettek egyet mindannyian. Aztán Engsiri fölvette mind a hatot és maga elé tette. Most ő tett ki egy kártyalapot.

Ninda nem sokat értett a játék szabályaiból, de a menetét még kevésbé tudta követni. Valahogy nem is próbálta. Nem érezte jól magát. Kóválygott a feje, és a jannihaum mintha lassan forgott volna körülötte.

– Ez ügyes volt – hallotta valahonnan messziről valamelyikük hangját –, száz pontot vittél...

– Lesz még több is, már enyém a...

– Nekem viszont...

– Ez két csillag egyben...

– Annak a gyerekek mi baja?...

– Ninda?

– Ninda?!...

Saddími elképedve nézte a hordágyon fekvő, eszméletlen, egész testében reszkető, furcsán világos hajú és bőrű gyereket, és már indult is a gyógyszerszekrényhez.

– Honnan szedett ez össze derkunlázat?!

– Nem tudom – felelte Sisszu, és a vádlijára hajtotta a siklókereket, amíg új riasztást nem kap.

Saddími Ninda csuklójára nyomta a detektort.

– Tessék. Derkun. Második fokozat. Kerítsd elő a családját és intézkedj, én addig veled foglalkozom.

– Nincsen családja – lépett a mentő az ajtóhoz, és bezárta. – Ez az a szindor kislány, akit befogadtunk.

– Á, igen, hallottam róla. Jó. Vagyis nem jó, de ez van. Rendeld el a hirdzsangit.

Sisszu bólintott és hívta az egészségügyi központot.

A hír, hogy Ninda derkunlázatban fekszik, elsőként az egész hajót járta be, a suárt is, bár ott nem közölték, hogy ki az, aki megbetegedett. A speciális hirdzsangicélautomaták fertőtlenítették a levegőt és minden tárgyat, előbb azon a területen, ahol Ninda tudtukkal aznap megfordulhatott, aztán repültek tovább a hajó többi részére, a suárba, az emberek által nem is látogatott műszaki helyiségekbe, mindenhová, ahova eljuthatott a hajó levegője. Ennek ellenére fél derki elég volt a bonyolult műveletre, mert a tárolókban több milliót őriztek az apró, kocka alakú automatákból. Közben az esszidzsinnánál teljes mozgósítást rendeltek el, ezerhat-száz ember légzáró ruhába bújt és hozzáláltak a gyerekek megvizsgálásához az egész hajón és a suárban is. Száznegyven gyereknél találtak derkunfertőzést, Nin-

da összes iskolatársánál, fengrácsapatának tagjainál, mindenkinél, akit ismert, azok testvéreinél és barátainál. Aztán folytatták a felnőttekkel, akik nem betegszenek meg, de hordozhatják a vírust. Meg is találták hatszáz embernél.

Még dolgoztak, amikor Kerni a külkapcsolatoktól értesítette az összes világot, ahol az *Aulang Laip* Szindoria óta megfordult, magát Szindoriát nyomatékosan, valamint a *Szinangirt*, ahol Ninda hosszabb időt töltött, és Szúnahaumot, mert a Testvériségnek minden ilyesmiről tudnia kell.

A harmadik hely, ahova a hír befutott, a szindoriai egészségügyi minisztérium volt, ahol már megkapták Kerni értesítését, de most Hiragitól is kaptak egyet, aki berontott Ráħy miniszteri fősegéd irodájába és az asztalára dobott egy nagyképernyős vÿriřst.

– Mi a Galaxis ez?

– Ez, Ráħy úr, Sówangtir hajófőorvos jelentése. Olvas szúniul?

– Nem.

– Akkor ha megengedi, addig is, amíg megkapja a hivatalos fordítást. Az *Aulang Laip*on első szintű vÿmÿrfertőzést találtak. A betegek száma: egy. Neve: Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá. A fertőzés körülményei. Először. Mindazokon a világokon, ahol Ninda Sÿyndořeiáról való távozása óta megfordult, sem azóta, sem az azt megelőző, körülbelül másfél szindor évnél megfelelő időszakban nem volt vÿmÿros eset. Másodszer. Az *Aulang Laip* utasai közül senki sem fertőződött meg. Harmadszor. Ninda szülővárosában, Lűakëånban több esetet is jelentettek. Negyedszer. A betegség a kitörése előtti napokban már kimutatható, de azt megelőzően mintegy fél sÿyndoř évre visszahúzódott állapotba kerül, amiben Nindának az *Aulang Laip*ra menekülése is benne van, tehát akkor nem volt kimutatható. Azelőtt viszont igen, és Ninda akkor itt élt, Lűakëånban. Ötödször. A fertőzést nem mutatták ki. Van kérdése, Ráħy úr?

– Van. Mit akar tőlem? – kérdezte a fősegéd hidegen.

– Kártérítést, a csillagközi jog alapján, szépszerével vagy perrel, ahogy óhajtja.

– Értem. Írnia kell egy kérelmet, amiben leírja az ügy körül...

Hiragi az asztal fölé hajolt, megérintette a képernyőt, s azon megjelent a szindor nyelvű kérelem. Ráħy kelleetlenül olvasni kezdte. A hajófőorvos jelentésének hivatalos, hitelesített fordításával kezdődött.

Minden benne volt. Ninda gyógykezelése és az őt ért nem vagyoni kár. Az *Aulang Laip* teljes fertőtlenítése és a rajta tartózkodók átvizsgálása. A további fertőzöttek kezelése. És a végösszeg. Húszmillió palan. Kétmilliárd hÿy.

– Az egészségügyi ellátás nem olcsó dolog, Ráħy úr – közölte Hiragi, amikor a fősegéd meglátta a végösszeget és elképedt arcot vágott. – A Szúnahaum Testvériségnél különösen nem.

– Ezt per nélkül lehetetlen lesz a költségvetésből kiperéselnie, Hiragi úr – közölte sápadtan a fősegéd. – Még perrel sem lesz egyszerű.

– Szerintem sem. Megtenné, hogy értesít minden érintett hivatalt, hogy felkészülhessenek a perre?

– Természetesen. De mondja... miért csinálja ezt?

– Mert maguk itt pocsekul intézik az ügyeiket, és nem hiszem, hogy ezért ártatlanoknak kellene szenvedniük. Azt sem, hogy nekünk kellene kifizetnünk azt, amit maguk elmulasztottak. Tudja, hogy hívják azt, amikor a szegények orvosi ellátását elhanyagolják? Kollektív öngyilkosságnak. Mit gondol, melyik kórokozó lesz tekintettel a maga szép kőműves gyűrűjére meg a magas rangjára? Láttam másokon is ékszer. Ebben az épületszárnyban annyi vagyon sétálgat az embereken, amiből egy város összes csavargóját minden betegségből ki lehetne kezelni, még hozzá szűni áron. – Fölkapta a készülékét, összecuska és zsebre vágta. – Tudja mit? Javasolni fogom a kormányunknak, hogy a maguktól elperelt húszmillióból létesítsünk mozgó egészségügyi szolgálatot, ami sorra járja a maguk világait és ingyen kezeli a maguk szegényeit. Önvédelemből, hogy ne minket fertőzzenek meg. Aztán persze perelünk megint, hiszen ez a maguk dolga lenne, és abból a pénzből bővítjük a szolgáltatást. Mindenki jól jár. Én az ügyvédi díjakkal, maga megszabadul a minden sikátorból leselkedő fertőző betegségektől... legfeljebb nem vehet a gyűrűje mellé másikat, mert a kormány kénytelen lesz lefaragni a fizetéseket. Hát járjon szerencsével, meg minden, amit maguk udvarias emberek búcsúzaskor mondani szoktak.

S kiviharzott.

A fősegéd még nem jutott túl az első átkozódáson, amikor megint nyílt az ajtó, és Hiragi visszadugta a fejét.

– Mit akar még?

– Nem felejtett el valamit? – érdeklődött az ügyvéd.

– Mit?

– Megkérdezni, hogy van a gyerek. Ez rossz pont lesz a bíróságon. Egyébként rosszul.

S ezzel távozott. Menjen a Galaxisba, gondolta Řařỹ.

nf-4 kórház

„Egész sor alkalom volt, amikor csillagközi veszekedés tárgya lett, hogy velem mi történik. De hát még magam sem értettem, hogyan magyarázhattam volna el az én jó Hiragi barátomnak, hogy mindez lényegtelen ahhoz képest, hogy leülhetsz és nézheted, amint megcsavarodik az idő?”

Ninda:
*Életem egy falevélen,
89. sómir*

Aulang Laip
43614. dzsirat nirséhagan
450

Ninda fokozatosan tért magához, egy zavaros, álom nélküli álomból, amiből aztán csak benyomásokra, színes foltokra emlékezett, amikor végül felébredt. De egy pillanat alatt szétfoszlott az is. Pislogott néhányat, és körülnézett.

Idegen ágyban feküdt, virágmintás zöld takaró alatt. A falak halványzöld-kéksárga színűek. Az oldalsó falnál polc, tele ismeretlen rendeltetésű tárgyakkal. A másik oldalon ajtó, ami ekkor kinyílt és belépett egy nő, rózsaszín köntösben. A köntös látványa megnyugtató volt, az végre ismerős volt. A zöld kitűzőn az állt: Saddími, de be is mutatkozott.

– Saddími vagyok, orvos. Derkunlázat kaptál, két napig feküdtél, de már minden rendben. Hogy érzed magad?

– Hol vagyok? – kérdezte Ninda válasz helyett.

– Kórházban. 8-jobe.

– Az *Aulang Laip*on?

Saddími fölvent a szemöldökét.

– Hát persze hogy az *Aulang Laip*on, sien. Lássuk, mi lesz, ha felülsz.

Ninda felült. Ekkor vette észre, hogy nem a köntöse van rajta, hanem könnyű hálóing, amit a szúnik néha ágyban szoktak viselni. Neki nem volt ilyenje. De egy pillanatig tudott csak erre figyelni, mert a szoba meglódult és forogni kezdett.

– Semmi baj – kapta el Saddími, mielőtt eldőlt volna. – Semmi baj, ez a betegség utóhatása, mindjárt elmúlik. Hoztam gyógyszert.

Valami hideg fém nyomódott egy pillanatra Ninda karjához, és csakhamar enyhült a szédülés.

– Jól van. A kamerát kikapcsoltam, akár fel is öltözhetsz és hazamehetsz. Még az iskolába is elmehetsz, ha akarsz. Elkísérlek. Az iskolatársaid már jól vannak. De itt is maradhatsz pihenni még egy kicsit.

– *Már* jól vannak? Nem voltak jól?

– Annyira rosszul senki nem volt, mint te, de sokan elkapták. Mindenkit kikezeltünk, a hajót fertőtlenítettük, minden rendben. Ha bármikor rosszul lennél, nyugodtan szólj akárkinek, hív mentőt, visszahoznak ide, segítünk. De ennek végtelenül csekély a valószínűsége.

Ninda föltápaszkodott, kibújt a hálóingből, fölvette a köntösét és a saruját, és kimentek az ajtón. Egy másik helyiségbe léptek, Saddími innen őrizte őt mostanáig. A másik ajtó hosszú folyosóra nyílt, ahol számozott ajtók voltak. Az övé a 301-es volt. Saddími kapott egy hívást, elővette a suagját, Ninda már majdnem megkérdezte, hogy merre kell menniük, de rá is jött. Bármerre. Mindkét irányban elérik a kórház kijáratát vagy egy liftet. A következő gondolata pedig Szinensi volt... és! Mi van vele?...

A gondolat azonnal hívójellé változott, és Í nyomban reagált.

„Barátság szeretet” – üdvözölte.

Ninda viszonzta, és leadott egy bonyolult érzelemjel-kombinációt, amit emberi nyelvre úgy lehetett volna fordítani: – Mi történt veled az elmúlt két napban, volt mit enned-innod, nem voltál bezárva?

Í természetesen remekül érezte magát, mint a kirik mindig, és ahogy Szinensit is bekapcsolta a közvetítésbe, tőle megtudta a többit is.

– Jaj, sien, aggódtunk ám érted – jöttek barátnője gondolatai valahonnan több szintnyi távolságból a kirik mentális közvetítésén át. – Az egész hajót fertőtlenítették a hirdsangik meg az esszidzsinna, mi is kórházba kerültünk, az egész iskola, a családom, mindenki, akit közelről ismersz. Mindannyian elkaptuk, több százan. De senki nem lett rosszul, csak te, úgyhogy mi csak egy derkit voltunk kórházban. Íre mi vigyáztunk otthon, vagyis hát egy kirire nem kell vigyázni még ilyen kiskölyök korában sem, nagyrészt kóricált a hajón, ugyanúgy, ahogy akkor, amikor veled van.

Drága Szinensi, gondolta Ninda, miközben belépett egy liftbe. Belőle mindig ömlik a szó.

Fölmentek a negyedikre, beültek egy kocsiba, átmentek a sibe szektoron és a tabe felén, és bementek az iskolába.

Mindenki felugrált a jöttére, sorra ölelgették, Szinensi, Rongami, Sifartié, Ángsauri, Fendria...

– De hát – nyögte két ölelés között – én... bocsánatot kérni jöttem...

Ilgá, aki éppen készült átölelni, meglepve nézett rá, két kezét a vállára téve.

– Miért?

– Mert kórházba kerültetek miattam...

Most már valamennyien döbbenet néztek rá.

– Sien... a derkunról nem te tehetsz – mondta Fendria. – Az egy vírus, amit bizonyára még Szindoriáról hoztál magaddal. Az ember nem szokta tudni magáról, hogy vírushordozó, csak amikor már megbetegszik. Senki sem tehet arról, ha elkap egy fertőző betegséget.

Ninda arckifejezését látva Szinensi szólalt meg szomorúan:

– Azt hiszem, Ninda nem azért tartja magát felelősnek, mert... mert... mintha ő tehetne róla, hanem...

Ninda lassan bólintott.

– Igen... a szindor csavargók nem tudják, hogy a fertőző betegségekről az ember nem tehet.

– Mi történik, ha valaki ott elkap egy ilyen betegséget? – kérdezte Rongami.

– Kitaszítják maguk közül.

– Tipikus viselkedés a primitív társadalmakban – bólintott Fendria. – Nem Szindoria az egyetlen hely, ahol tudatlanságban élnek emberek. Máshol is előfordul.

– Varhaszi – mondta Ninda csendesen.

Fendria bólintott.

– Igen. Ettél már?

– Nem... – Ninda alig mondta ki a szót, s már érezte, milyen kínzóan éhes. Ed-dig észre sem vette.

– Akkor rendeljük meg az ebédünket – mondta Fendria. Ninda ösztönösen a faliorára pillantott. 460. Mindig pontban ötszázkor esznek az iskolában. De a gyerekeket egyáltalán nem zavarta, természetesnek tekintették, hogy Ninda kedvéért előrehozzák az ebédjüket. Ángsauri, Érahing, Rongami és Huafóni elővette az asztalokat és a székeket, kihajtogatták, elrendezték őket a szokásos módon, nagy kört alkotva a terem közepén. Közben a többiek már rendeltek is. Ninda előbb még a nongirhoz lépett és vett egy doboz jogratízú íhfait, mert nagyon szomjas volt, majd nem az egészséget megitta egy hajtásra. Aztán vette csak elő a suagját.

– Én is veletek eszem – lépett beljebb Saddími, aki eddig az ajtóban állva hallgatta őket.

– Egyél valamilyen levest – tanácsolta Fendria Nindának. – Amiben hús és növények is vannak. Sinert, ongét vagy illaniszít.

Ninda bólintott és sinerlevest rendelt, apró nikkiligombócokkal, a Dzsergil étterem receptje szerint. Így az ő ételét hozták a legmesszebről, a suár túlsó végéből. De ott volt a sorban egy mati múlva, ahogy a pincérrobotok berepültek az ajtón.

Fendria Nindával szemben ült le, ő egy khammi nevű thabbuan ételt kért, ami valamilyen sült hal volt tésztával körítve.

– Tegnap leszálltunk egy Szaisz nevű világon. Neked külön ajánlom, hogy nézz körül rajta, mert az éghajlata némileg hasonlít Szindoriára. A nem biztonságosak közé soroltuk, de nem a helybeliek miatt, hanem mert sok a környezeti veszély.

– Sivatag az egész – bólintott Rongami. – Tisztára mint Szindoria, csak melegebb és nincsen víz. Az egész világon semmi más nincsen, csak sivatag, sivatag meg még több sivatag. Meg hegyek. De nem fogod kitalálni, hogyan közlekednek. Mert nem a levegőben vagy az űrben ám.

– ÈÈlaÿsokkal – bólintott Ninda.

– Hát az meg mi?

Ninda mosolygott.

– A sivatagban nem lehet másképp, ha túl nagy a teher és nem tudod a levegőbe emelni. Hatalmas járművek kellene, amik lánctalpakon járnak, és a rakományon felül mindent szállítanak, amire az utasoknak útközben szükségük lehet. Sokszor jártam az élelaýskikötőben, vagyis hát csak mellette, nem lehetett belőgni. Mindig szerettem volna feljutni egyre.

– Most teljesülhet a vágyad.

– Már teljesült.

138.

nf-5 Szaisz

„Mindenhol barátságokat köt, mindenhol felfedezi a maga kis meghitt zugait, mindenhol megtalálja a szépséget. Már akkor az Első Szían alapján élt, amikor a gondolatot még meg sem alkotta hozzá.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44400. sillíman*

Szaisz, Nirn illiar
Aulang Laip
43614. higit szammunan
780

Innen nézve már a Nirn-torony sem volt olyan magas, mint amikor a tövében állva néztek fel rá. A *Szújarnar* felért a közepéig, s amikor elhaladtak mellette, látták, mennyire simák, legömbölyítettek a sziklaalakzatok.

– Lecsiszolta a sivatagi szél – magyarázta Jasszilir a fordítógépen keresztül. – Nagyon büszkék vagyunk a sűrű légkörünkre, bár nem a mi művünk.

– Hát kié? – kérdezte Ángsauri.

– A szirneké. Így néznek ki.

Jasszilir az egyik fali képernyőre hívott egy képet valamiről, ami teljesen olyan volt, mint egy letört faág, szétágazó, szabálytalan nyúlványokkal.

– Kisebkek, mint a körmöd. A homok felszínén élnek, mindenfelé, szerte a sivatagban. Homokkal táplálkoznak. A szilíciumot beépítik a szöveteikbe, legnagyobb részt szilíciumból vannak – az oxigént pedig kibocsátják mint az anyagcserájük termékét. Így apránként elbontják az egész sivatagot, de előbb huny ki a napunk, mint ahogy az elfogy.

– Nem tapossuk agyon őket? – kérdezte Fendria.

– Dehogy. Állandóan rajtuk járunk, de egyszerűen csak benyomódnak a homokba. Aztán kimásznak. Muszáj tudniuk mozogni, hiszen állandóan fújja rájuk a homokot a szél.

A *Szújarnar* ezalatt elhaladt a Nirn-torony mellett, ami a város határát jelölte, és közeledett a szurdok kijáratához. Mellettük más homokjárók haladtak befelé, vásárlókat hoztak az *Aulang Laiphoz*.

Néhány limlivel korábban Ninda még a homokon állt és felfelé bámult a *Jarridi* törzsére, amint a homokjáró lassan legördült a suárkapu előtti sziklaplatóról és a homokba süllyedve lánctalpaival – a főkerekek kétszer olyan magasak voltak, mint Szillon – nekivágott a sivatagnak. De a helyét nyomban elfoglalta a platón a *Nirromíri*.

Nirn illiar városa ennek a sziklaplatónak köszönhette létét. Ahol nem volt ilyen, vagy nem elég nagy, ott csak olyan hajók szállhattak le, amik képesek felszállni a homokról is. Az *Aulang Laipnak* ez nem jelent gondot, de a helybeliek kétszerezen is megszenvednék, felszálláskor egy orkán sebességével repülne szét a homok, körülbelül a hajó tömegének egytized vagy talán egy egész százaléka, és az egész várost elpusztítaná – de ha ez ellen valahogy védekeznének, például a szurdokon kívül szállnának le, akkor pedig a megnövekedett energiafelhasználás mutatkozna meg az árakban.

Így azonban a plató mellett kétoldalt, a szurdok fele szélességében, hosszan elnyúlóan lakóházak sorakoztak. Nyolcezer ember élt itt, különös, egyformán szürkésbarna, girbegurba házakban, ahol egyetlen egyenes faldarabot, egyetlen derékszöget sem találni. Homokból olvasztják őket, a szabad ég alatt, egyszerű kis kemencékben, aztán egymásra rakják és összeolvasztják. Négy szinten sorakoztak, magasabbra nem lehetett építkezni, mert akkor kikerülnének a heglánc árnyékából és a forróság miatt nem lehetne élni a házakban.

Ninda végigsétált a városon. Nem tartott soká. Egyetlen hosszú, keskeny, kacskaringós utca, amire lépten-nyomon kilógott valamelyik homokház gömbölyű sarka. Mindenhol kis dobozok a falakra erősítve, bennük csenevész növények keresték a napfényt, amit közvetlenül nem láthattak soha, mert kiégetné őket. S mindenhol futkározó gyerekek az itteniek viseletében, fehérben, mert az visszaveri a napfényt. Nyolcezer lakosból ötszáz gyerek.

Leült egy székre két ház között egy kis benyúlóban, több szék volt ott egy kis asztal körül, éppúgy, mint a hajón mindenfelé. Emberek üldögéltek ott, kedvesen invitálták maguk közé, mondogatták, hogy jorri, arszan, vagyis üdvözlünk, foglalj helyet, és függőlegesen tartott tenyerük hüvelykujját a fülük mögé illesztették. Itt ez a hagyományos üdvözlés, abból a galaktikus gesztusból, hogy „elnézést, nem jól hallom”, de az ittenieknél azt jelenti: „hallgatlak, meséld el a történetedet”. Herri volt rajta is, az itteniek könnyű, bő, fehér lepelruhája, itt a szúni köntös tiltott viselet, mert nem szellőzik elég jól, hőgutát kapna benne az ember. De a szaisziak tudták, hogy ő szúni, nem kellett hozzá sem a haunda a nyakában, sem a fehér bőre és a szőke haja – bár azt nagyon megnézték, hiszen az itteniek is mind barnák –; elég volt, hogy nem ismerik. Szaiszon talán mindenki ismeri egymást. Az egész világon még félmillióan sincsenek, sok-sok pirinyó városkában.

Akárcsak otthon, amint leült, letettek elé egy tányér süteményt és egy poharat. A tányér is, a pohár is ugyanabból a szürkésbarna üvegből készült, mint a házak falai, a székek, az asztal, az asztalon álló kancsó, a növénytartó dobozok, minden, amit nem külföldről hoztak. Itt nincs más építőanyag. Fémük nincs, a kő kevés és nehéz megmunkálni. Egyedül a homok van. És a larnir.

Mutattak neki egy darab larnirt. Egy kis sötétszürke, formátlan anyagdarab, akkora, mint a fél ökle. De száz palant ért. A sivatag mélyén terem, a fefirnik beásásák magukat a homok alá és csak másznak egyre lejjebb, úgy keresik. Ha találnak egy lelőhelyet, csövet bocsátanak ki, ami feljön a homok színére, rádiójeleket ad, és azon át lökik ki a lézerrel kivájt larnirdarabokat. De mire ezt megkezdhetik, néha több itteni évet töltenek a homok alatt. Ha a bánya kimerül, a fefirni feljön, máshová viszik, mert az is drága dolog, simmutai gyártmány, az *Aulang Laip* is hozott magával négyet. A larnirt porrá őrlik, aztán formára préselik, mindenféle gépekben használják különleges alkatrészekhez.

– A larnir nélkül Szaiszon nem élne ember – mondta Jasszilir, egy bajszos fiatalember, akivel itt a kis benyílóban találkozott. – Semmi másunk nincs, amivel pénzt kereshetnénk.

Később kimentek a város mellett, a napsütötte sávban álló *Szújarnarhoz*. A legnagyobb szárazföldi jármű volt, amit Ninda eddig látott. Olyan hosszú lehetett, mint egy szektor az *Aulang Laipon*, de a törzse nem szélesebb, mint egy jó nagy szoba. A törzs hosszú része kétszintes volt, és az elején harmadik szintként magasodott föl a pilótafülke. Mindez négy irdatlan láncalpon, amiket külön-külön lehetett kormányozni. A törzs alatt, a láncalpak között elsétálhatott volna egy szindoriai távolsági kamion. Pedig azok is a sivatagot járók – igaz, ott kiépített utak vannak, és a kamionok automaták.

Aztán fölmentek a hajótörzsbe – külön lift ereszkedett le ahhoz, hogy beszállhassanak – és végigsétáltak rajta. Bent jókora áruraktárak, kabinok az utasoknak, konyha, fürdőszoba, minden. És volt egy-egy helyiség mindkét szint végében, aminek piros volt az ajtaja.

– Ha a hajót baleset éri kint a firnin – mondta Jasszilir –, és nem tudunk tovább a fedélzeten maradni, itt van minden, ami a sivatagi életben maradáshoz kell. De elsősorban a fedélzeten kell maradni, ameddig csak lehet. Egy sivataghajót az úrből is észrevesznek.

Hajót mondott. És mindegyik homokjárónak neve volt, akárcsak az úrhajóknak.

nf-6 firmi

„Városi utcákon nőtem fel, de az utcákon túl a sivatag volt. Jártam a sivatagban. Sokszor. Nem mentem messzire, az igaz – nem éltem volna túl, ha eltévedek odakint. De a sivatagban én otthon vagyok.”

Ninda:
Életem egy falevélen,
91. sómir

A Nirn-hegylánc utolsó sziklája is elmaradtak mögöttük. Amíg a szem ellátott, csak végtelen, hullámos homoktenger volt.

– Hát ez a firmi – mondta Jasszilir. – Világunk kilenczede így néz ki.

– Šiivý – bólintott Ninda.

– Így mondják a nyelveteken?

– Nem. Szindorul mondják így. Nekem az az eredeti anyanyelvem. De a ti firmitek nem ugyanolyan, mint nálunk a šiivý. Itt egyetlen fűszál sincs. Szindorián a sivatagot mindenfelé csenevész növényzet borítja. Két fűcsomó között akkora távolság van, mint a karom a vállamtól az ujjam hegyéig. De mindenhol vannak fűcsomók.

– Nálunk semmiféle őshonos növényzet nincs. Ez egy víztelen világ, ezért a növények nem jöhettek létre. A szirnek szervezete is teljesen vízmentes, semmiféle folyadék nincsen bennük.

Beszéd közben Jasszilir tett egy kézmozdulatot, amitől a *Szújarnar* csendesen leállt.

– Miért álltál meg?

– Nincs értelme továbbmenni. Ebben az irányban Kavirnisz illiarig semmi sincsen, de odáig három nap az út.

Ninda bólintott és felállt. Körülnézett a minden irányban ablakokkal borított pilótafülkében, ahol Fendria és a gyerekek ültek félkörben az üléseken, és az ajtóhoz lépett.

– Kiszállhatok?

Jasszilir megütközve nézett rá.

– *Itt?!*

– Itt.

A férfi segélykérően a tanárnőre nézett, aki hasonlóképpen meg volt lepve.

– De hát miért? – kérdezték szinte egyszerre.

– Meg akarom érinteni ezt a világot.

– De hiszen a szurdokban is a homokon járunk...

– Ez egy másik része a világnak, Jasszilir. Meg akarom ismerni.

A férfi bólintott és felkelt.

– Rendben. Veled megyek és vigyázok rád. Rövid időre elég egy sirriar a kis hátizsákkal.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Nem, egyedül megyek. És nincs szükségem védőruhára. Abban nem érezném Szaiszt.

– Tudod te, mi van odakint?!

Ninda csak mosolygott.

– Tudom. Sivatag. Itt én éppen úgy otthon vagyok, mint te.

Ezzel kilépett a fülkéből, egyenesen a liftbe. Megnyomta a gombot, s a lift leereszkedett vele a homokra. Az ajtó kinyílt, és valósággal mellbe vágta a hőség.

Kilépett a homokra és elindult. Csakhamar kiért a *Szújarnar* alól, s még néhány lépés múlva elérte a homokjáró árnyékának vonalát. Előrelépett.

A sugárzás úgy zuhant rá, mintha a *Szújarnar* teljes tömege megolvadt és ráömlött volna. Szaisz narancssárga napja kétszer akkorának látszott az égen, mint Szindoria sárga napja. Szindorián soha nem volt ilyen forróság. Soha nem volt ilyen csontszáraz a levegő. Soha nem volt a sivatag ilyen üres és élettelen.

– Itt vagyok, Szaisz – szólalt meg hangosan. – Hívtál. Eljöttem!

Magasan a feje fölött Jasszilir már gyors mozdulatokkal öltözködött.

– A fordítógép rögzít is, ugye? – szúrta a foga között a szavakat. – A Testvériség hallani fogja, hogy figyelmeztettem és megpróbáltam visszatartani. Azt valóban nem mondtam neki, hogy ne lépjen ki a hajó árnyékából, de eszembe se jutott, hogy megteszi. Remélem, a javamra írják majd, hogy utánamentem...

– Állj meg, Jasszilir – szólt rá Szinensi. – Nyugodj már meg! Nem lesz semmi baja. Visszajön!

– Dehogy jön vissza! A fénytérből? Egyedül semmiképpen.

Nem várt választ, fölkapott egy csomagot és ment.

Ninda csak állt, állt a folyton feltámadó és alábbhagyó sivatagi szélben, ami nem hozott enyhülést a szörnyű forróságban – állt és hallgatta a a Galaxis egyik legmostohább lakható világának szavait.

Mígnem egyszer csak valami hűvös, nedves borult rá, amitől sötét lett, és két erős kar ölelte át.

– Ninda! – hallotta Jasszilir hangját. – Ninda! Hark szirra nin isszesz, kirreni! Jarn an mi immasz dorn...

Beszélt tovább, de közben fel is kapta őt, mint egy falevelet, és a karjában vitte a lifthez. Ahogy belépett vele és bezárult az ajtó, Ninda letépte a fejről a hűtőponyvát. A légkondicionált liftben kellemes hűvösség fogadta. Jasszilir ezüst-piros csíkos, csuklyás ruhában meredt rá.

– Miért csináltad ezt?!

– Karszon ven kertanra szommu! – csattant fel Jasszilir. – Szanron nin hark! Hark sza kirreni!

– Nem értem! Jasszilir! Nem értem!

– Szanron szimu! Szimu, szimu!

Egyszerre jöttek rá, hogy nincs fordítógépük és hallgattak el. Jasszilir dühösen megnyomta a gombot, s egy pillanat múlva feltárult a pilótafülke ajtaja, ahonnan a társaik riadt arca nézett rájuk. Jasszilir belépett és fölragadta a pulton heverő suagot.

– Te teljesen megőrültél?! – csattant föl a hangja most már szúniul a készülékből. – *Fény van!* Van fogalmad arról, hogy mekkora odakint a fény? Hogy milyen forró a homok? Van fogalmad bármiről?!

Ninda csendes válaszát nem is hallotta, berontott a vezérlőpulthoz és lenyomott egy zöld gombot. A padló megremegett alattuk, amint a *Szújarnar* motorjai beindultak.

– Visszamegyünk a városba – közölte. – Ezt jelentenem kell, de először is kórházba viszlek, súlyos fényártalmat szenvedhetél.

– Semmi bajom – felelte Ninda, de ez csak olaj volt a tűzre.

– Hát azt nem fogod azonnal érezni. Világosan megmondtuk, hogy a fényzáró hártya csak a szurdok fölött van kifeszítve, nem?!

Ninda sóhajtott. A *Szújarnar* az eddigi sebességénél jóval gyorsabban robogott vissza a szurdokba, hátrálva, pontosan ugyanazon az útvonalon, amerre kijött, automatikusan. Jasszilir közben hívta az illiart.

– Itt Jasszilir. Egy szúni gyerek kiment a firmire, egyenesen a fénytérbe. Behoztam, biztonságban van. *Biztonságban van.* De nem tudom, mekkora fényártalmat szenvedett.

– Mennyit volt fénytérben? – kérdezte egy idősebb férfihang.

– Körülbelül három matit. – A fordítógép átszámította a helyiek időegységét is a szúni mértékre.

– Kilences van odakint, valószínűleg nem súlyos, nézd meg detektorral.

– Jó, de mondd a beállítást.

Jasszilir leakasztott a falról egy jókora fekete dobozt, ami úgy nézett ki, mintha már évezredek óta koptatnák, és csavargatni kezdett rajta egy sor gombot a másik férfi útmutatásai szerint, aki betűket és számokat sorolt neki. Aztán a dobozból kihúzott egy pálcát és forgatni kezdte Ninda feje körül. A dobozon négy fehér lámpa égett. Időnként az egyik sárgára váltott. Később a teste előtt, mellett, mögött folytatta.

– Könnyű elsőfokú – mondta a másik férfi. – Egyen sok vitamint, igyon sok folyadékot, és fényzár alatt van a helye. Ha rosszul lesz, azonnal kórházba vele.

– Rendben. Köszönöm.

Jasszilir megszakította a kapcsolatot, és komolyan nézett Nindára.

– Remélem, a gép lefordított mindent. Fényzár alá kerülsz. Fényvédelemmel foglak levinni a hajóról, és egyenesen visszaviszlek a saját hajódra. – Fendriára nézett. – Sajnálom, ha ez az eset elrontaná kapcsolatainkat a Testvériséggel, asszonyom. De a tanács ki fogja tiltani a kislányt Szaiszról.

A tanárnő válaszolni akart, de Ninda megelőzte.

– Nekem mondd, ne neki. Én mentem ki oda. Én vagyok felelős magamért, nem ő. Engem is meghallgat a tanács?

– Ha akarsz, persze.

– Talán akkor másképpen látják. A kapcsolatokat pedig ne féltsd. A Testvériség nem fog haragudni sem rád, sem a világodra. Én mentem ki oda.

– Igen, de te gyerek vagy, egy gyerekért pedig az összes közelben tartózkodó felnőtt felelős. Én pedig ennek a sivataghajónak a pilótája vagyok. Megérkeztünk, tessék egy fényruha, vedd fel és ellenőrzöm. Enélkül nem léphetsz ki már a hajóból.

Ninda gépiesen engedelmeskedett, de egyre az iménti félmondat járt a fejében.

Egy gyerekért az összes közelben tartózkodó felnőtt felelős.

A Testvériségben is tudják ezt. Szaiszon is. Szindorián miért nem tudják?

140.

nf-7 tanács

„Vannak világok, amiknek bonyolult lelke van. Másoknak egyszerűbb. Némelyik szomorú, boldogtalan. A világok sokfélék, akárcsak az emberek. De lelke mind-egyiknek van.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
211. sómir*

A szoba nem volt nagy. Ebben a sziklafalak közé ékelt, apró városban nem építettek nagy helyiségeket. Annyi hely volt csupán, hogy három székre leüljön a tanács három tagja, egy nő és két férfi, egy negyedikre Ninda, köztük volt egy viszonylag nagyobbacska asztal, és Ninda mögött egy polc. Nem volt semmilyen tanácstermük, ez Ferrutar otthonának volt a része.

Ő szólalt meg először.

– Ninda, a te hajód és néped természetesen megbecsült vendégünk Nirn illiarban és Szaisz egész világán. Veletek folytatott kereskedelmünk fennmaradásunk záloga. Számon tartjuk és hálásan fogadjuk, hogy Szaiszon eladott áruért a Testvériség olyan árat számít, amit mi, szerencsésebb világoknál jóval szegényebb emberek is meg tudunk fizetni. Mégis, mivel világunk éghajlata rendkívül kegyetlen, fokozott erővel kell vigyáznunk, hogy senkinek se essék baja. Ezért mint a városi tanács tagjainak az a feladatunk, hogy megkérjük a Testvériséget, többé ne engedjenek téged kiszállni a hajódból Szaisz felszínén. De mielőtt ezt megteszük, amint Jasszilir öcsémmel már közölted, beszélni szeretnél velünk. Ezért gyűltünk itt össze és kértünk ide téged. Hallgatunk.

Ninda tűnődött néhány pillanatig. Ferrutar csiszolt, kerek mondataiban – és a tanácstagok gondolataiban még inkább – világos volt a szándék: bármi történjék, a Testvériséget nem szabad megbántani. Ennél semmi sem lehet fontosabb számukra. Mindegy, hol van a Testvériség tűrőképességének határa, azt még messziről megközelíteni sem szabad. Ha Szúnahaum leállítja a kereskedelmet, vagy akár csupán galaktikus szintre emeli az árakat, Szaiszt egy éven belül mindenkinek el kell hagynia, vagy szomjan pusztul az egész szaiszi nemzet. Persze larnirra szüksége van a Galaxisnak, de a kitermelést a szaisziak nélkül is folytathatnák.

Szaisz népe a Testvériség jótékonyaságából létezhet.

Milyen érdekes különbség. Szindoria ipara és mezőgazdasága is édeskeveset termel ahhoz képest, amire szükségük van, és galaktikus helyzetük folytán nekik esélyük sincsen, hogy egy másik szállítócéggel megállapodhatnak, ha Szúnahaum leállítja a kereskedelmet. Ámmaít világosan elmagyarázta. Szindoria nem népteledne el a Testvériség nélkül, de a leggazdagabbak kivételével mindenki csakhamar mély nyomorba süllyedne. Tíz szindor év elég lenne hozzá. De a szindorok ezt nem hajlandók tudomásul venni. A szaisziak tisztában vannak vele, és nyíltan kimondják, nemcsak egymás között, neki, egy szüni gyerekek is. Pedig Szaisz közelebb fekszik más cégek útvonalaihoz, lenne esélyük megállapodni valame-lyikkel – csak pénzük nem lenne rá.

– Sajnálom, hogy megijesztettem Jasszilirt – felelte –, és ezáltal Nirn illiar népét is. De meg kell mondanom, hogy tökéletes biztonságban éreztem magam, akkor is, amikor már kint álltam a firnin és kiléptem a fénytérbe.

– Mert nem voltál tisztában vele, hová mész – felelte Szisszirmur.

– Sivatagi gyerek vagyok. Szindorián nem ismerjük a fényveszélyt, ez igaz. De a szindor sivatag éppoly gyilkos, mint a szaiszi, csak nem fénnel öl, hanem hővel és szárazsággal.

Soha nem hallotta ezt a szót: „fényveszély”. Csak tudta, hogy létezik ilyen szó.

– Nem, a szindor sivatag nem ilyen – szólalt meg a nő, Nihirri. – Jártam sivatagos világon, nem Szindorián, de sivatag volt. Szaisz a Galaxis egyetlen olyan lakott világa, ahol a fény az úr. Nézd meg ezt. Láttál már ilyet valaha?

Lecsatolta a csuklóján viselt kis készüléket és odanyújtotta Nindának, akiben ekkor tudatosult, hogy Nirn illiarban mindenkin ilyet látott. Kis kerek lapja volt, rajta hat különböző színű mutató állt mindenféle irányokba.

– Mindenki hord ilyet Szaiszon. Ingyen kapjuk. Ezt neked adom, hogy emlékeztesen erre a napra. Tudod, mire szolgál?

– Sugárzásmérő.

– Igen. Hat hullámhossztartományban mér. Itt a szobában a hegylanc tetején levő fényállomástól veszi az adatokat, de ha kilépsz a fénytérbe, közvetlenül mér. Amint a skálán látod, most közepesek a fényszintek. Kora délelőtt van. Öt derki múlva akkora lesz a fényteher, hogy ennyi idő alatt már rosszul lettél volna fényruha nélkül. – A fordítógép nyilván nem téved az átszámításnál, gondolta Ninda,

és eszerint az itteni napok sokkal hosszabbak. – Ha pedig jön egy fényvihar, akkor ez az idő bőven elég, hogy kórházba kerülj fénybetegséggel.

Fényteher, fényveszély, fénybetegség, fényvihar, fényruha, fénytér, fényállomás, fényvédelem! Hány szókapcsolatuk van ezeknek a fényvel?

Ninda mélyet sóhajtott.

– Mindezzel valóban nem voltam tisztában. Sajnálom. De amint mondtam, az volt a meggyőződésem, hogy tökéletes biztonságban vagyok... és most is ez az érzésem, hogy mindezt megtudtam.

– Akkor most már örülnénk – mondta Ferrutar –, ha elmondanád, miért mentél oda.

– Nem biztos, hogy el tudom mondani úgy, hogy megértsetek – kezdte Ninda –, és még kevésbé remélem, hogy hisztek nekem. De az volt az érzésem, hogy csak kint, a firmi fényterében érthetem meg Szaiszt.

– Mit akartál megérteni?

– Szaiszt... ennek a világnak a lényegét. Nehéz szavakba önteni.

– És megértetted?

– Nem. Nem volt elég időm rá.

– S mit gondolsz – hajolt előre Szisszirnur –, ha lett volna elég idő, mi történt volna?

Ninda habozott a válasszal. Aztán belenézett Szisszirnur széltől és naptól cserzett, ráncos, világosbarna arcába. A szemébe, ami kék volt, mint az övé... és még inkább az elméjébe. Kíváncsiságot érzékelt, és visszafogott várakozást.

Hát elkezdte.

– Szaisz egy olyan világ, ami szenved. Ezt érzem az emberekben. Az emberek szenvednek Szaiszon, és Szaisz maga is szenved. Ezért akartam megismerni odakint a fénytérben, ahol önmaga lehet és én is önmagam lehetek. Ahol nem zavar minket senki más. De nem számoltam azzal, hogy Jasszilir ilyen gyorsan utánam jön. Ha tudtam volna, hogy ekkora a fényveszély, nem mentem volna ki, mert nem lehetek kint elég soká, hogy megismerhessem Szaiszt.

Csend. A tanácstagok egymásra néztek.

– Azt hiszem, értem, amit mond – mondta Ferrutar.

– S gondolod – pillantott rá Nihirri –, hogy ha kísétál a firmire, akkor megért valamit, amit mi nem? Mitől?

– Vannak emberek, akik érzékelnek dolgokat, amiket mások nem. Én azt mondom: mi itt Szaiszon már megtanultuk, milyen fontos a türelem. Hát gyakoroljuk most is azt.

– Rendben – biccentett az asszony. – Ha így látod jónak, nincs kifogásom, de veszélyt nem vállalhatunk. Más világokon lehet hibázni, lehet újra próbálkozni. De ez itt Szaisz.

Szisszirnur megvakarta az állát.

– A fényteher csökkenthető – mondta kis szünet után.

– Csökkenthető – dűnnyögte Ferrutar egyetértően.

– Hogyan? – nézett csodálkozva Ninda.

– Természetesen éjszaka nincsen fényveszély – magyarázta Nihirri kedvesen. – A firnin üzemelő gépeinket mindig éjszaka keressük fel, ha tenni kell velük valamit. Ha útközben ki kell szállni a sivataghajókból, éjszaka szállunk ki. Éjjel a sivatag csak sivatag, olyasféle, mint a te világodon, fényveszély nélkül.

– Értem. De Szaisz lassan forog. Ha most délelőtt van, az *Aulang Laip* messze jár már, mire beesteledik.

– Persze – mosolygott Nihirri. – Itt. De a hajótoknak vannak kishajói. Az egyik el tud vinni Szaisz túloldalára, ahol most éjszaka van, és megértheted.

– Adunk melléd kísérot, aki vigyáz rád – mondta Szisszirnur. – Csak egyvalamit kérünk.

– Jöjjek vissza és mondjam el – felelte Ninda.

141.

nf-8 sivatag

„*Világok és emberek – mi a különbség? Mindkettő tele van csodákkal.*”

Ninda:

A fény lúmái,

146.

A sivatag hallgatott.

Szindorián soha nincsen ilyen csend a sivatagban, legalábbis Luakeán környékén nincs. Bizonyára Szaisz lakott vidékein sem. De ez a hely a legtávolabb esik minden településtől. A neve Harn. Mélysivatag. Itt még soha nem járt ember.

Ninda csendesen üldögélt a homokon és várt.

A homok még meleg volt. Olyan helyet választottak, ahol az éjszaka elég régen leszállt már ahhoz, hogy a homok ne legyen már kibírhatatlanul forró, de még meleg legyen. Mire a hosszú szaiszi éjszaka végén megvirrad, olyan hideg lesz, hogy jéggé fagyva minden nedvesség – ha lenne. De nincs. Harn sivatagjában eddig az éjjelig semmiféle nedvesség nem létezett, s ha ő elmegy innen, megint nem fog. A legközelebbi lakott hely olyan messze van, hogy a szél soha egyetlen vízmolekulát sem hozhatott még el onnan idáig.

Ninda várt. A sivatag hallgatott.

Éjszaka volt, de nem volt sötét. Szaisz égboltján milliónyi csillag alkot fátyolszerű foltokat, némelyik meglepően hasonlít más világok felhőire. De Szaiszon még soha senki nem látott felhőt. A foltok némelyike színes is volt – csillagködök, amilyeneknek a fotói díszítik a jannihäumokat, errefelé több is látható szabad szemmel.

Az égbolt világos derengését csak egyvalami törte meg. Ninda háta mögött fekete téglalapként rajzolódott az égre az aungir, ami idehozta. Bent rendes klímaviszonyok, és tíz ember. Szúnik és szaisziak. Három közülük orvos. Ülnek, beszélgetnek, egy képernyőt figyelnek, ami adatokat kap a Ninda kezén levő karkötőtől.

De nem foglalkozott velük. Ült, várakozott. Két-három matinként kortyolt egyet a keze ügyében álló palackból. Hiába nem volt már meleg, ebben a légkörben, ahol egyetlen vízmolekula sem volt, nagyon gyorsan kiszáradhatott az ember.

A sivatagnak nem volt sürgős. Ezen a helyen millió és millió éve nem történt semmi. Nem változott semmi. A sok milliárd apró szirn munkájának eredményeképpen lassan fogyott a homok és ugyanolyan lassan emelkedett a légkör oxigéntartalma. De a sivatag ma ugyanúgy néz ki, mint akkor, amikor az első emberek éltek Ősi Földön. S ha lesz az emberiségnek végnapja, ha minden ember eltűnik egyszer a Galaxisból, a sivatag akkor is ugyanilyen lesz.

Ninda türelmesen várakozott, bár neki összehasonlíthatatlanul kevesebb ideje volt, mint a sivatagnak. Az *Aulang Laip* egyetlen szaiszi napot tölt itt, s annak a nagy része már eltelt. De a sivatagot nem lehet sürgetni. Egy világ számára egy nap vagy egymilliárd év – édesmindegy.

Feltámadt a szél, felborzolta Ninda haját. Szállni kezdett a homok. Ninda belemarkolt a homokba, kiemelt egy kicsit, nézegette. Egy szirnt is talált a tenyerében, olyan volt, mintha a homok egy apró darabja kövült volna meg. Teljesen mozdulatlan volt. Tud mozogni, hiszen ki tud mászni a homok alól. De most nem mozdul. Másik tenyerébe szórta a homokot, úgy, hogy a szirn beleessen, de a homok mellészóródjon. Vajon megmozdul, ha nem talál homokot? A szirnekkal bármikor előfordulhat, hogy homok nélkül maradnak: a szél a homokkal együtt ideoda fújja őket, s kiköthetnek egy sziklaplatón. Akkor vissza kell jutniuk a homokra. De vajon csakugyan elindul, vagy feladja? Azaz feladás-e valóban, ha nem indul el? Lehet, hogy csak vár, hogy a szél elfújja megint, és akkor majd ismét táplálkozhat. Voltaképpen ez nem is táplálkozás, inkább növekedés. Ha van homok, kivonja belőle a szilíciumot és beépíti szöveteibe – ha nincs, vár. Testi funkcióihoz nem kell a homok, energiát nem abból merít, hanem a napfényből. Lehet persze az is, hogy ez a szirn itt a tenyerében egyszer elindulna, de olyan soká, hogy azt ő nem tudja kivárni. Lehet, hogy éjszaka nem is aktív, mert nincs energia. Valószínű, hogy a hosszú szaiszi éjszakát mozdulatlanul tölti.

Visszatette a szirnt a homokra, s egy pillanat múlva már nem is látta, a csillagfényben megkülönböztethetetlen volt a homok és a morzsányi, homokszerű lény. Nyilván napfényben is. Csak a mérete és a formája más, mint a homokszemcskéé.

Vajon milyen a többi szaiszi élőlény? Jasszilir nem tett említést más fajokról. Meg még sok mindenről. Például hogy mekkorára nőhet meg egy szirn. Hiszen ha a szilíciumot építi be a szöveteibe, akkor addig növekedhet, amíg talál homokot, márpedig azt bármeddig talál. Vajon vannak nagy szirnek is?

Fölvette a palackot, kiitta a benne maradt vizet, visszacsukta, és lefektette a palackot a homokra. A fekvők üresek, az állók tele vannak. Három üres, hét teli. Tíz

lirgából hét még megvan. Persze az aungiron még bőven van víz, és ha kifogyna, vagy bármi egyéb gondjuk támadna, az *Aulang Laip* azonnal a segítségükre siet. Két aungirt állítottak bolygó körüli pályára, hogy nekik nehegy megszakadjon a kapcsolatuk a hajóval. Mert a nirni tanács megkérte a Testvériséget, engedjék meg, hogy Ninda leülhessen a homokba valahol az éjszakai oldalon. Ők maguk nincsenek itt, sok dolguk van a város vezetésével, de a kérésük úgy meglepte az *Aulang Laip* nemlétező kapitányát, hogy utasítást adott: Nindát vigyék el az éjszakai oldalra, biztosítsanak neki megfelelő kíséretet, építsenek ki kommunikációs vonalat, mindent, amire szükség van. Valójában Fendria döntötte el, hogy így kell csinálni.

De nem ilyen dolgokra kellene gondolnia. Szaisz azért hívta, mert közölni akar valamit. Azért őt, mert ő receptor. Érzékelnie kell. Érzékelni – de mit? Merre irányítsa az érzékelését? Szaisz elméje felé?

Szaisz egy világ. Nincsen elméje.

A sivatag alatt lakó gigászi szörny, a Rerrihef, amiről a nirni gyerekek suttog-nak, nem létezik. Ők maguk sem hisznek benne, csak egy játék. A sivatag alatt csak közet van, az alatt pedig forró, képlékeny massa. Mint a legtöbb világ bel-sejében.

Nincs mit érzékelnie. Ha a sivatag el akarja érni őt, egyedül kell megtennie. Azaz... hát persze. Nincs is rá semmi esély. Tíz ember van az aungiron, alig né-hány lépésre innen. Tíz elme. Tíz örökösen vibráló gondolathalmaz. Hogyan hall-hatná meg a sivatag halk hívását ebben a zajban?!

Teljesen hiába jött ki ide.

És nem távolodhat el tőlük. Gyalog lehetetlen elég messzire jutni, meg nem is engednék, és ő sem akarna egyedül lenni ezen az életveszélyes helyen.

A sivatag pedig hallgat.

Hozhatott volna egy kirit, de amilyen nagy segítség lenne az érzékelés kiterjesz-tésével, annyira össze is zavarja mindent a bonyolult érzelmi hullámaival. Ha az a tíz ember az emberi érzelmvilágával és mentális képzetével ennyire zavarja az érzékelést, egy kiri itt olyan lenne, mintha egymillió emberi elme ricsajozna körü-lötte. A sivatag csendes hívását pedig már így sem lehet meghallani.

Nem lehet meghallani?

De hiszen hallja.

Pontosan ott van, ahol egész idő alatt eszébe sem jutott volna keresni. A tíz em-ber elméjében. A sajátjában. Mindenkiében, aki Szaiszon tartózkodik. A sivatag alapképlete az ő mentális alapképletük részeként jelenik meg, rárakódik arra és összefonódik, összeolvad vele. Vagyis – megtalálta. Tisztán érzékeli elmosódott, tompa zsongását.

Megvan a válasz. Majd kitalálja, hogyan önti szavakba Nirn tanácsa számára.

nf-9 eredmény

„Szaiszi látogatása arra adott alkalmat, hogy lefektesse a kollektív mentalizmus elvének alapjait. Sajátos, hogy az első megfigyeléseket olyan helyen tette, ahol csak tíz ember volt rajta kívül.”

Aini:

*Mentális lélektan,
E rind, 4. kötet, 62. sómir*

Az ajtó feltárult.

Az aungirban ülő tíz ember felnézett. Eddig üldögéltek, beszélgettek. Sildászi volt az ügyeletes figyelő, de ez is csak annyit jelentett, hogy ő ült le szemben a dzsilun-tuekan képernyőjével, és látta volna, ha bármi változik. Ninda pontos helyét, pulzusát, vérnyomását, vércukrát, hőmérsékletét, a környezet hőjét és fény-szintjét folyamatosan figyelte a karkötője. A tuekan persze jelzett volna, ha bármi megváltozik.

De nem jelzett a tuekan. Feltárult az ajtó, és Ninda besétált az aungirba. A tíz embernek ösztönösen az volt az első gondolata, hogy szemlátomást jól van.

– Van néhány kérdésem a szaisziakhoz – mondta Ninda nyugodtan, csendesen, és az asztalhoz lépett. Jasszilir meghökkenve húzódott arrébb, hogy helyet adjon neki. – A szirneken kívül milyen őshonos élet van Szaiszon?

– Semmilyen – felelték a szaisziak egyszerre, aztán egymásra néztek és Jermunnar folytatta. – Még a szirnől is csak hosszas vizsgálatokkal tudtuk kideríteni, hogy élőlény. A növekedése nagyon lassú, a hosszú szaiszi nappal egész folyamán mikroszkopikus tömeggel gyarapszik. A mozgása is nagyon lassú, de ki tudtuk mutatni, hogy saját erejéből mozog. És hát a belső struktúrája élőlényyszerű.

– De nem lehet sem a galaktikus állatokkal, sem a növényekkel összehasonlítani – tette hozzá Karnaszi. – Egészen más.

– Szilíciumélet – dűnnyögte Jasszilir.

– Szóval semmilyen más élőlény nincs – felelt az eredeti kérdésre Jermunnar. – Szaiszon nem jutott tovább az evolúció.

– És mekkora lehet egy szirn?

– Úgy tűnik, halhatatlanok – felelte Karnaszi. – De nem maradnak egyben akármeddig. Időnként kettéosztódnak. Ez a szaporodásuk. Ezért igazából soha nem haladják meg ezt a parányi méretet.

– Értem. Csak kíváncsi voltam. Köszönöm a magyarázatot, és hogy vigyáztatok rám. Választ kaptam a kérdéseimre. Indulhatunk vissza.

– Essek ki a fénybe, ha értem – dűnnyögte Jasszilir, és felállt. – De hát ez nem az én dolgom. Behozom a vizet és mehetünk.

Két matival később a csillagfényben szürkellő lenti táj szélén megjelent a fény. Az aungir alacsonyan repülve, gyorsan tartott felé. Hamarosan elérték a fényteret, s a sivatag sárga lett, aztán fehér az egyre élesebb fényben. A fehér tájon éppúgy nem volt semmi fogódzó a szemnek, mint a sötéten, csak a homokdombok követték egymást végeláthatatlan sokaságban.

Ninda csak félig-meddig figyelt oda. Szaisz mentális terén tűnődött. A kifejezés természetesen képtelenség. Egy világnak nem lehet semmilyen mentális vagy érzelmi megnyilvánulása, éppen úgy, ahogy egy kavicsnak. Egy világ nem élőlény. Egy óriási kötömb, semmi más.

De megváltoztatja az emberek érzelmi képletét. Ebben nincsen semmi különös. A kő nem tud világítani, de hatással van egy hely megvilágítására: árnyékot vet. A kérdés most két részből áll. Hogyan lehet kielemezni Szaisz hatását az emberek mentális-érzelmi alkatára és megnyilvánulásaira – és ebből ő mit és hogyan közzöljön Nirn illiar tanácsával?

Odalent feltűnt egy hegység, s egykettőre alájuk ért. Az aungir közben már ereszkedett, s csakhamar leért a Nirn-szurdokba. S Jasszilir is jött már a fényruhával, amit neki okvetlenül fel kell vennie, mielőtt kiszáll. Ninda sóhajtott és öltözni kezdett.

A zárt, ezüstfehér fényruhában sétált be Nirn illiarba, csak a csuklyát nyitotta fel, és bement a helyiségbe, ahová egy városbeli kalauzolta, ez most másutt volt, de szakasztott ugyanolyan szobácska, mint ahol korábban találkozott a tanáccsal. De csak a tanács egy tagja volt ott, Nihirri.

– Hamar visszajöttél, Ninda – mosolygott rá. – Foglalj helyet, tölts a kancsóból és mesélj.

Ninda helyet foglalt és illendőségből töltött magának egy kortyot.

– Nem jöttem hamar, Nihirri – felelte. – Soká jöttem. Neked csak két derki volt, de ott, ahol jártam, másképpen mérik az időt.

– Hogyan mérik? – nézett rá a nő nyílt tekintettel, kíváncsian.

– Szaisz mélysivatagjában nincsen idő. Éjszakák és nappalok milliói követték már egymást, de nem változik soha semmi, így az idő telik és áll is, egyszerre.

Nihirri mosolygott.

– Azért attól még telik, hogy nincsenek változások a sivatagon.

– Akkor mivel méred az időt, ha nem a változásokkal? Az órad számjegyeivel? Azok csak jelképei egy önkényes rendszernek. Mi az idő, ha nem a változások mértéke és sebessége? Hány éves vagy, Nihirri – és hány éves lennél, ha soha nem csináltál volna életedben semmit? Az eltelt évek száma szerint ugyanannyi – de tényleg ugyanannyi?

Az asszony komolyan nézett rá.

– Te egy kész filozófus vagy.

– Igen. Akárcsak te. Mind azok vagyunk. *Testvérek vagyunk a tűz lángjainál.*

Nihirri persze semmit sem tudott a janníhaumról és az örök tűzről, de komoly arccal bólintott.

- Értem. Sikerrel járt küldetésed?
- Igen. Tudom, mi bántja Szaisz világát.
- Mi?

– Ami az embereket. Szaiszon semmi sem történik, amit nem ember csinál. Nincs valóságos élet, csak az emberek meg az emberek által idehozott élőlények. A szirneknek nincs akarata, nincs véleményük. Szaisz baja az, hogy nem él. Lakhatatlan és lakatlan. Itt nincsen emberi élet, mert nem lehet. Nem létezhet, mert Szaisz viszonyai nem alkalmasak emberi élet számára. Ti persze azt hiszitek, hogy Szaiszon éltek. Pedig nem. Nirn és a többi városotok csak felszíne az életnek. Ti úgy éltek itt, mint a sýtlűr. Az egy növényyszerű élőlény azon a világon, ahol születtem. Kavicsokon él, úgy néz ki, mintha valami zölddel bekenték volna a kavicsot. Egy csomó mondásban használják hasonlatként, mert a világ legsebezhetőbb élőlénye. Ha végighúzod rajta az ujjadat, leperog és elpusztul. Ha elfordítod a kavicsot úgy, hogy a napi fény mennyiség túl kicsi vagy túl nagy legyen, akkor is... Ilyenek vagytok ti itt Szaiszon. Amikor őseitek idejöttek, belélegezhető léghőrt találtak, mert a szirnek jóvoltából ez az egy megvan. De nincs egyetlen molekulányi víz, nincs a légkörben ózonréteg, semmi sincs. Csak oxigén. Szaisz lakhatatlan. Egyetlen kincsét használjátok ki, a larnirt. Szerintem kupolavárosban kellene élnetek, mind együtt.

– Ezt sokan gondolják így. De nem tudunk felépíteni egy kupolavárost.

– Dehogynem. Használjátok ki Szaisz másik kincsét is. A szirneket.

– Miii?!

– Exportáljátok szirneket. Lassúbbak, mint a légültetvények, de homokon és fényen kívül semmire sincsen szükségük, összehasonlíthatatlanul kisebb a helyigényük, és semmiféle gondozást nem igényelnek. Akármelyik lakhatatlan világon le lehet tenni néhány hajórakomány szirnt, a keletkező oxigént begyűjteni, csak legyen elég fény. Homok mindenütt van.

Az asszony elképedve nézett a kék szempárba. A vendég felállt, felvette a poharat és kiitta a korábban kitöltött vizet, mert tudta, hogy Szaiszon ez a szokás.

– Ennyit tudtam mondani. Sok sikert.

– Te... te most megreformáltad Szaisz gazdaságát – mondta kis csend után a másik.

Ninda halványan elmosolyodott.

– Dehogy. Azt te fogod megtenni, ha elmondod a többieknek. És ők, ha végrehajtják. Én csak egy gondolatot mondtam el.

nf-10 fegyelmi

„*En soha nem voltam úgy tele gondolatokkal, mint ő. Soha nem tudtam úgy hatni az emberekre, mint ő. Persze erre neki az a válasza, hogy ő viszont soha nem tudott volna Szinensi lenni.*”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
43. sómir*

**Syëndoreia
Kaŋndim
57. náũkan 6.
a fehér órája**

– Tessék – nyújtotta át Vyhauteń. – Írásbeli figyelmeztetés. Egyedül így kerülhettem el, hogy drasztikusabb intézkedésre kényszerüljek.

– Tudomásul vettem – felelte Ámmaĩt.

– A szöveg azt is tartalmazza, hogy ha ez megismétlődik, nem lesz módomban ilyen enyhén elbírálni az ügyet.

– És ezen kívül, főnök?

– Mi lehet itt még „ezen kívül”?

– Természetesen a Testvériség. Hatvan napot kaptunk. A negyedrésze úgy telt el, hogy semmiféle intézkedés nem történt. Van valakinek valamiféle ötlete, hogy mit fogunk tenni?

– Ez már nem a mi dolgunk.

– Dehogynem, főnök. Kinek kell kimagyarázni az ügyet a szüniknál, ha nem nekünk?

– Kormányzati szinten foglalkoznak a problémával.

Ámmaĩt hátradőlt a széken és a főnökét nézte. Vyhauteń kék szemében azonban csak hidegséget látott.

– Te le akarsz engem rázni.

– Nem vagyok kíváncsi a véleményedre. Olvasd el a határozatot és változtass a viselkedéseden.

– Ahogy kívánod – sóhajtott Ámmaĩt, és visszasétált a saját irodájába.

A fegyelmi nem különösebben érdekelte. Az érdekelte, hogy az ország a vesztébe rohan. A szünik ultimátumát csak egy ostoba nem képes a helyén kezelni. Ötvenedikén a Testvériség valóra fogja váltani a fenyegetését.

Nagyot sóhajtott, és azt tette, amit ilyenkor elég gyakran szokott: üzenetet küldött Nindának, hogy beszélni szeretne vele. Az *Aulang Laip* ideje szerint késő

este volt, Ninda a jannihaumban üldögélt, sífíkrémes süteményt evett és a kártyázókat figyelte meg beszélgetett velük, hát visszahívta.

Ámmaít beszámolt neki az új fejleményekről. Már régen felhagyott azzal az elvvel, hogy nem avatja be a problémáiba, hiszen Ninda gyerek, nem kell ilyenek miatt aggódnia, ő élje csak a gyerekkorát. De amióta Ninda tudomást szerzett a nevében indított perekről, megismerkedett Hiragival is, egyre gyakrabban megbeszéltek ezeket a dolgokat. Nindának soha nem volt gondtalan gyerekkora, ezért sem jelentett neki problémát, és azért sem, mert egyszerűen nem ért el hozzá. Ezt Ámmaít őszintén csodálta. Ninda nyugalmán nem változtat semmi, ő mindig rendíthetetlenül, tökéletesen nyugodt. De az empátiája hibátlan.

– Gondolom, kellemetlen számodra a főnököd határozata.

– Nem különösebben... a karrierem szempontjából mellékes, illetve... fontos lehetne a jövőben, de egyre kevésbé hiszem, hogy nekem jövőm van ezen a pályán. Jobban zavar, hogy Lèëreÿn ennyire nem az az ember, akinek megismertem.

– Milyen volt?

– A mi szakmánkban fontos az empátia. Meg kell értenünk a tárgyalófél motívációit, éppen úgy, mint a delegálója motívációit, akivel csak őrajta keresztül érintkezhetünk. Lèëreÿn elég jó empata. Nem ez a legerősebb oldala, de azért, mert vannak erősebbek is. Most azonban az empátiáját gyakorlatilag felfüggesztette, nemcsak velem, hanem a Testvériséggel szemben is.

– Szívesen megismertem volna. Kár, hogy nem jött el.

– Mikor, hová?

Ninda beszámolt az üzenetről, amelyben Vyħaùteñ beszélgetést próbált kezdeményezni vele.

– Nahát, erről nem tudtam. De miért nem beszélte velem hiperfonon?

Ninda habozott. Senkinek, még Ámmaïtnak sem akart beszélni mentális képességeiről.

– Szemtől szemben akartam állni vele.

– Értem... de hát velem is hiperfonon beszélsz most is.

– És egyáltalán nem örülök neki. Jobb volt, amikor itt voltál.

– Köszönöm. Sajnos most esélyem sincs ekkora utat megtenni. Már nagyon messze járhattok.

– Bizonyára. Fogalmam sincs, hol vagyunk.

– Egy Liendu nevű világ felé tartunk – közölte vele Hinargé, miközben hazavitte a kék és a sárga szellemet.

– Nem is hallottam róla – felelte Ámmaït. – Megkeresem az atlaszban. Szúniuul Liendu... galaktikus nevén Lintun. Sentuni Államszövetség... Első spirálkar huszonnyolc? Szindoria nyolcvanhétnél van. Ez már galaktikus távolság. Sose gondoltam, hogy a Testvériség egyetlen hajója is ekkora utakat tesz meg. Nem csekély vállalkozókedv van a kapitányaitokban.

Ninda mosolygott és nem mondta, hogy nincs is kapitányuk. Valaki akkor is dönt az útirányról: a sófunni-rauróangi. Akkor őbennük van meg ez a vállalkozókedv.

– Nem tudok neked tanácsot adni, Ámmaít. A főnököd azt teszi, amit elvárnak tőle, és nem azt, ami helyes volna. Ez baj, de nem tudunk változtatni rajta. Neked is el kell majd döntened, hogy azt teszed-e, amit várnak tőled.

– Hiszen látod, hogy nem azt tettem. A kormány álláspontja helyett a te igazságot képviseltem.

Ninda megajándékozta egy mosollyal.

– De meddig leszel képes ezt tenni?

– Ameddig szükséges, mert nincs más választásom. A kormány álláspontja hazug és önpusztító. Hazug, mert a valóság elhallgatására épül, arra, hogy a nyilvánvaló tények nem azok. És önpusztító, mert ezzel azt okozza, hogy Szúnahaum és a csillagközi közvélemény ellenünk fordul. De a kormánynak semmiféle elképzelése nincsen erre a helyzetre.

– Az nekem sincs, hiába állsz az én pártomra.

– A te elképzelésed nem a gazdasági zárlat esetére vonatkozik, hanem eleve azt célozza, hogy ez a zárlat soha létre se jöjjön.

– Ez igaz. De kényszeríteni próbálnak majd, hogy állj át az ő oldalukra. Egy diktátor soha nem tűr ellentmondást.

Most Ámmaíton volt a mosolygás sora.

– Tudod, a diplomáciai ügyvivői pályára jelentkezőktől egész sor tulajdonságot követelnek meg. Ezek egyike a kitartás, vagy nevezhetjük makacsságnak is. Ezt elvárják tőlünk és mi is elvárjuk magunktól.

Amikor befejezték a beszélgetést, a kártyázók megkérdezték, mi Ninda barátjának a problémája.

– Szindorián egy közönyös, lélektelen diktatúra uralkodik – felelte. – Én nemrég egy interjúban elmondtam, mennyi bajt okoz ez, és a kormány agyon akarja hallgatni. Zavargások is kitörték, meg akarták verni a mieinket, és egy diplománk nekiszegezte Ámmaítnak a kérdést, hogy mit gondol. Ő pedig az én pártomra állt, és most fegyelmezni próbálják. Mert mindig könnyebb a hírhozót hibáztatni, mint a rossz hírrel szembenézni.

– Bölcs szavak – bólintott Ingszín, és három tüzet csinált. – A barátod rendes ember lehet. A hatalom ellen szót emelni nagyon nehéz dolog, bátorság kell hozzá. Remélem, nem esik baja.

– Nem hiszem, hogy bántani mernék. Túl nagy ember, túlságosan nekimennének miatta a kormánynak.

– Ebben nem értek egyet – mondta Hongadzsómi, és eldobta a kék nyolcast. – Éltem dzserang világokon, láttam ezt-azt. Egy diktatúra nem válogat az eszközökben. Megölnék vagy valami titkos börtönbe hurcolnak valakit, aztán elkezdnek hazudozni, hogy kórházban van meg mindenfélét. Persze senki nem hisz nekik, de ők úgy viselkednek, mintha az egész galaktikus közvélemény az ő pártjukon

állna. Ha rám hallgatsz, megmondod a barátodnak, hogy ne feszítse túl a húrt. Hallottam ezt-azt arról a szindor diktátorról. Gátlástalan, kegyetlen alak. És az alárendeltjei se lehetnek mások.

– Ezért örülhetünk – jegyezte meg Líhani –, hogy őseink véget vetettek minden egyszemélyi uralomnak. A hatalom gonosszá, közönyössé, korrupttá tesz.

Ninda hallgatta a kártyázókat és gondolkodott.

144.

nf-11 Liendu

„Hányszor megkérdezték tőlem, mit jelent ő nekem voltaképpen. Röviden csak annyit szoktam felelni, hogy a barátom. De ez ennél összetettebb. Régóta jogi doktor voltam, amikor ő még nem is élt, de soha nem tanultam még annyit, mint őtőle.”

*Ammait Ídara:
Barátságom Nindával,
37.*

Liendu
Aulang Laip
43614. senut ukingahan
820

Liendu különös világ volt – többen is ezt állították, de erre Ninda csak mosolygott és azt mondta, minden világ különös, csak másképpen. De amikor ott volt, el kellett ismernie, hogy Liendu valóban különös világ.

A város egy magaslaton állt, aminek a pereméről beláthatatlan mélységbe lehetett lenézni – de lejutni nem lehetett, a város kupola alatt volt. Lent a mélyben pedig fantasztikus látvány fogadta az utazókat: a szivárvány minden színében gomolygó gázok töltötték meg az óriási medencét, egészen a távolban emelkedő újabb hegyláncig. Ez Liendu légköre, sűrű, de vékony, persze teljesen alkalmatlan a lélegzésre. A hegyoldalban volt egy kilátó is, ahova liften, a hegy belsejében lehetett lejutni, s egy nagy, félkör alakú üvegburába lehetett kisétálni, ami kinyúlt a hegyből, be a gázfelhőbe. Hogy alattuk milyen mélység volt, azt nem lehetett látni.

Maga a város is furcsa volt. Itt a hegytetőn egy maximum egymillió városnak volt hely – ezzel a hegycsúcs betelt. Másik várost építeni valamelyik másik hegyen túlságosan nagy ráfordítás lett volna, a sentunik sajnálták a pénzt. Liendu ezerszínű gázai és az alattuk megbúvó ritka ércek és ásványok rengeteg pénzt hoztak, ezért rengeteg szerencsevadászt is vonzottak, de a bevételt az állam nem arra fordította, hogy itt építsen új városokat, hanem négy lakható világot igyeke-

zett lakhatóbbá tenni. Ennek viszont az volt az ára, hogy Liendu városában egymillió lakos helyett immár kilencmillió zsúfolódott össze. A kupolavárost belső födémekkel négy nagy szintre osztották, és mindegyik szinten mindenhol magas épületek álltak, köztük keskeny, forgalmas utcácskákkal. Parkok alig voltak, erdő egyáltalán nem.

Kevés ember érzi jól magát ebben a környezetben. Liendun mindig nagy a népvándorlás, sokan jönnek és sokan elmennek, és a világ híres a sok lelki betegről. De azért vannak, akik szeretik. Élénk, fejlett kulturális élete van, ami sok turistát is vonz.

Ninda mindezt az idegenvezetőjüktől tudta meg, egy Kehdua nevű idős nénitől, aki színésznő volt, s ezt a munkát időtöltésként vállalta a színházi munkája szünetében.

Lementek a bányába is, vagyis az egyikbe, nyolc bánya volt a hegy belsejében és az oldalában. Ők egy olyat látogattak meg, ami a hegy egyik kiugró platóján volt, mélyen a város alatt, kis kupolával lefedve persze. Egyetlen óriási terem volt az egész, erős fényű lámpákkal megvilágítva, és számtalan apró parcellára osztották, amikben rövidnadrágos emberek dolgoztak. Óriási hőség volt, és szinte teljes csend. Mindenki álarcot viselt, nekik is föl kellett venniük, mert a levegő tele volt porral. A szüni gyerekek négyen voltak, Ninda, Szinensi, Ángsauri és Rongami, meg persze velük volt Kehdua.

Ninda odasétált egy emberhez, akinek nagy szakálla látszott ki a légzőálarc alól, és folyt róla a víz. Éppen akkor tartott szünetet. Kikapcsolta a gépet – az akkora volt, mint Ninda –, letette és leült egy kis összecsukszerű székre. Levette az álarcot és ivott egy vizespalackból.

Ninda nézte néhány pillanatig, aztán ő is levette az álarcát.

– Tedd vissza – mutatott rá a bányász. – Itt nagyon nagy a por.

Szüni nyelven beszélt, erős akcentussal, de érthetően.

– Sivatagban nőttem föl – felelte Ninda.

– Igen? Én is. Melyik világon?

– Szindorián.

– Heszum. A mienk vörös sivatag, vasoxidos.

– A miénk is. De te honnan tudod, hogy én szüni vagyok?

A köntösüket letették a bejáratnál, Ninda is rövidnadrágban volt, haunda nélkül.

– Csak szüni turistacsoportok szoktak lejönni ide. Pláne gyerekek.

– Értem. Mit bányászol?

A férfi lenyúlt a lába mellett levő dobozkához és kivett valamit. Ninda odalépett, megszemlélte közelebbről.

– Egy darab kő?

– Nézd meg a kis piros foltot. Ott a lézer már súrolta a drágakövet. Nézd csak...

Fölvette a doboz melletti kis készüléket, kinyitotta a tetejét és betette a kavicsot egy átlátszó, gömbölyű tartályba. Aztán bekapcsolta. Fény gyulladt a tartályban, a kő pörögni kezdett, és fokozatosan zsugorodni, aztán egyre vörösebb lett.

– Hát ez nem valami nagy – dünnyögte a férfi. A gép leállt. Kinyitotta, kivette a most már egészen vörös, gömbölyű követ és odanyújtotta Nindának. – Látod, ezt bányászom.

– Mi ez?

– Valakinek majd ékszer lesz. Egy szép lány nyakában lóg majd láncon. Nekem ez pár napi lakbérem.

– Milyen gyakran találsz egy ilyet? – adta vissza Ninda a követ.

– Hát... nem elég gyakran. Nem könnyű kenyér ez. De van esélyem, hogy pár év alatt összeszedek egy kishajóra valót, amivel elkezdek furikázni. Nem hiszem, hogy ezt te megértenéd. A te szüleid nyilván sokkal jobban keresnek.

Ninda elmosolyodott.

– Nekem nincsenek szüleim. Szindorián csavargó voltam, amíg a Testvériségbe nem kerültem.

– Micsoda?! Komolyan beszélsz?

– Persze hogy komolyan beszél – felelte Ninda háta mögött Ángsauri. – A mi időszámításunk szerint... még százötven napja sincs, hogy nálunk él.

– Százharmincnégy – felelte Ninda.

– Nahát – mondta a bányász. – Én is csavargó voltam Hesszumon.

Egy pillanatig gondolkodott, aztán visszaadta a követ Nindának.

– Tessék. Neked adom. Csiszoltasd meg és viseld. Egy volt csavargó ajándéka egy volt csavargónak.

Ninda riadtan tiltakozott.

– Nem fogadhatom el. Neked ez a megélhetésed.

– Ugyan, nem nagy dolog.

Ninda egy szempillantás alatt döntésre jutott.

– Ugye ha egy volt csavargó adhat ajándékot egy volt csavargónak, akkor a másik volt csavargó is adhat ajándékot az első volt csavargónak?

A bányász nevetett.

– Hát persze. Mit forgatsz a fejedben?

– Meddig leszel még itt?

– Hát estig biztos.

– Visszajövök – ígérte Ninda, és elindult a kijárat felé. Befelé jövet látta a becsüspultot. Ki kellett várnia két bányászt, akik vagy egy tucat követ adtak el, de aztán az unott képű kiszolgáló őhöz fordult.

– Mi kellene?

– Mit ér ez a kő? – nyújtotta felé, de aztán visszakarta a kezét. – Ne dobd a többi közé, add vissza. Nem adom el, csak az értékét szeretném tudni.

– Jó, jó. Mutasd. Hát ez egy helyes kis perton. Ha itt adod el, negyvenezret kapsz érte. De Sentuni valamelyik nagy ékszerüzletében százat is.

– Száz micsodát?

– Százezer intet. Átszámítsam valami más pénzre?

– Igen. Szúni palanra.

- Várj csak... tizenhat egész nyolctized palan. A negyvenezer int, az meg...
- Hat egész hetvenkettő. Köszönöm.
- Ninda visszasétált a bányászhoz.
- Hamar megjöttél.
- Nem tudtam, hogy ilyen egyszerű lesz. Elhoztam az én ajándékomat.
- Nocsak.
- Van egy suagod?
- Hogyne lenne.

Ninda kivette a sajátját a nadrágzsebéből, ahova a drágakövet is tette. Átvette a bányászét, párszor megérintette, és visszaadta.

- Hát te megvetted tőlem a követ?!
- Nem. Megajándékoztalak. Te a kövel ajándékoztál meg, mert neked az volt. Én pár napi lakbérrel, mert nekem az volt.
- Értem. – A bányász a kezét nyújtotta. – Zeni Nirkt Olni vagyok.
- Ninda.

145.

nf-12 hipnopédia

„Ammaít a barátom. Ezért elnézem neki, hogy olyan sokáig nem tudta, mi a fontos és mitől.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
344. sómir*

Aulang Laip **43614. muhat liktuharan** **900**

Ninda ezen az estén jelent meg ismét a hipnolaborban, Hinenginek eddig más munkája akadt, nem tudta korábban vállalni.

– Szóval az ősi szúni nyelvet és kultúrát kérted – fogadta. – Sajnos csak ma napközben tudtam utána nézni. Nem megy a dolog, tizenhét ingsiut kellene hozzá. Mást találtam ki. Kapsz néhány művet az Ílgaszaumiból. Ha lemértük a haddisunhafarígít, megmondom, melyikeket.

Ninda bölintott, leült, fejére tette a haddisi-tuekan buráját és lenyomta a gombot. A berendezés hamar elkészült a felméréssel.

– Hét ingsiut – bólogatott Hinengi. – A szokásos határokon belül. Akkor nézd meg ezt a listát, kérlek.

Silgárahun-saurídi. Ingséfattin története. Rangáhuap története. Rangáhuap vándorlásai. Szinnun-Szúnahaum. Algahilk háborús kalandjai. Szúnahaum-sóhi-

pun. Nirang-niszi-Ílafaurródan. Angisztihépan bölcsessége, avagy kalandos elbeszélés Szúnahaum alapításáról. Dzsangszá-áhurin-Szúnahaum...

– Ötvenen vannak – mondta Hinengi. – Szúnahaum-sínarraómíró! és a Testvériség korai vándorló korszakáról szóló művek, meg még néhány abból az időből. Egytől egyig az Ílgaszaumi részei, vagyis a dzserangok egyiket sem ismerik. Szerintem szép tudásanyag, elég terjedelmes műveket válogattam össze.

– Akkor nekem is megfelel – felelte Ninda, rámosolygott Hinengire, és habozás nélkül elindította a gépet.

...sötétség...

...fény...

...fű. Magas fű, távolabb fák, kis folyócska... egy ember. Még egy, még egy. Nyolcan. A társai. Ülnek a fűben, mindenki mellett ott fekszik a fegyvere. Alga-hilk beszél.

– El kell indítanunk a dzsengileket. Angráhatun vezessen egy osztagot a hegylánc tövébe, és állítsák meg a masedeket, délutánra ott lesznek.

– Hány gépet tudsz adni? – kérdezi Angráhatun.

– Nyolcat.

– Legalább húsz kell!

– Örülj, hogy ennyi van. De a masedek se lesznek valami sokan. Szép számmal lőttünk ki belőlük az utóbbi időben. Örülünk ennek és használjuk ki. Próbáljátok ritkítani még őket, de ne pazaroljátok az energiát, kell az még máskorra is. Sáhasztuap megjött már?

– Nem, tűzharcba keveredett a Sommu partján.

– Milyen erővel?

– Négy főninerger van vele, az ellenség erőit még nem tudjuk.

– Derítsétek ki! Ha nagy a túlerő, meg kell támogatnunk legalább az úrból, nem hagyhatjuk veszni őket meg amit eddig elértek. Lássuk tovább. Ninda, te vezeted az első dzsengilszázadot. Kerüljétek meg a hegy lábát, nyomuljatok előre legalább a tópartig, és próbáljátok meg ott állást kiépíteni. Ne bocsátkozzatok fölöslegesen harcba, de persze védekezzetek, ha ők támadnak.

– Értettem, parancsnok – feleli, de a következő pillanatban már a pilótaülésben ül, már elég messze jár a bolygó gravitációs terétől, egy T8-as indzsinut üldöz, tüzet nyit rá, de az kitér, egy másik csatlakozik hozzá, őt szittel befordul és löni kezdi őt, de nem talál, neki sikerül szétlőni a második indzsinu kormányásíkját, az elveszti az irányvezérlését és tehetetlenül pörögve sodródni kezd a nyílt úr felé, de még itt van az első, kettős fordulót csinál és a Szengan felé veszi az irányt, a sűrű légkörben egykettőre nyomát veszítené, ezt nem hagyhatja, üldözi tovább, a kis hajó mögött a Szengan hatalmas kék sarlója, tizennyolc szittel száguld utána, de az indzsinu is tud ennyit, UVA hajtóműve lehet...

...és már ott áll Szengan kékeslila sivatagjában, úrruha van rajta és hirdzslézer a hátán, és mellette haladnak a FAUR-egységek, hosszú sorban vonulnak Húfarhaut

felé, a lánctalpak tetején a figyelők állnak két emelet magasságban, ő pedig színes lámpákkal jelez nekik a rádiócsend miatt...

...rádiócsend, rádiócsend...

– Rádiócsend – mondja. A namtiban áll az asztalnál, a háta mögött a képernyőn a Dzsern-hegység, az asztal körül a namti tagjai piszkos, poros ruhában, némelyek csak az úrsisakot vették le. – Színes lámpákkal fogunk jelezni, a FAUR-vezetők piros-kék jelzést használnak. Kérdés van?

...sötétség...

...villogó fények...

...leszálláshoz jeleznek a második hadosztály számára, a kishajók balra forduljanak a hegylánc fölött, a csapatszállítók a tóvidéken túl állomásoznak. Az egészségügyiek kövessék a piros fényeket a...

...villogó fények...

...ez a legnagyobb úrkikötő talán az egész Galaxisban, a hajókat a rádiókomunikációval egyidejűleg színes fényekkel is kalauzolják, a mi jelünk a három zöld villanás, leszállás után kocsit küldenek értünk és a csomagjainkért, a hajók közötti óriási sík platón akkora a forgalom, mint három nagyvárosban, de bent a városban sem csekélység, otthon Szúnahaumon el sem tudjuk képzelni, hány és hányféle jármű kergetőzik az utakon és a levegőben. Rakd fel a csomagokat a teherhordóra és mehetünk.

– Rendben, Rangáhuap – feleli, és kilépnek a hajóból a hatalmas síkságra.

– Rangáhuap – dörmögi Rangáhuap, szép szál ember, vörös a haja, s az úton némi szakállat növesztett. – Már megint Rangáhuap! Mikor tanulod meg végre?!

– Bocsáss meg. *Rangáhuap*.

– Azért. Ebben a bolond középső nyelvjárásban folyton elnyelitek a mássalhangzókat, hogy is ejted azt, hogy *hpen ánnihpat ngrsédmuat íhp?*

Ő nevet és megmondja.

– *Hien ánnihut ingséduat nilgi.*

– Nilgi, tessék, ez is milyen hülye szó – dohog Rangáhuap. – Összevissza kitekeritek a nyelvet, idestova nálunk a hegyvidéken beszélnek még rendesen egyedül.

Rangáhuap még morgolódik hosszasan, de nem tud felelni neki, mert ahogy mennek a ledöngölt talajon, már egyedül van, a lába alatt hullámos, füvel borított föld, s a facsoportok mögül idelátszik a víztükör, egészen közel, hamar eléri. Megáll a parton, leveszi a ruháját, a táskájából kiveszi a piros hofongrít, maga köré tekeri, a víz mellé guggol és belemártja a kezét.

– Ó, Szesszi, minden folyók anyja, rétek és földek táplálója, köszöntelek a törzsek szövetségének nevében, az emberek és állatok nevében, akik vizedet isszák, a növények nevében, akik vizedből sarjadnak, a magam nevében, aki gyermeked vagyok, Szesszi anyánk, nagy folyó. Hín-Szesszi, ahpélan-hangsé nírinan, isszan rírahp sénan saurgi, ngdzséran hiehp sádillan nirszip jan inarrip, hpuan langrí-ifar-ran ilg, sádillan dzsringszu hpuansá-hpengszí ilg, sádillan siehp ilg, luan rgamdzsi

– *Sáu!* – kiáltott fel Haufá, rémülten meredve Nindára, aki kinyitotta a szemét és csak nézett a semmibe. A mentő már kapott volna a táskájához, hiszen a gyerekeknek az egész agya kiéghet, de ekkor Ninda nyugodtan odanyúlt a kioldóhoz, lenyomta, aztán fölemelte mindkét kezét és levette a fejéről a sisakot. De megállt a mozdulatban, ahogy észrevette az embereket.

– Mi történt?

Fáhaurt odalépett hozzá és fölkapta a javun-tuekant.

– Még nem tudjuk, talán műszaki hiba. Megvizsgálak.

– Szó sem lehet róla – pillantott Ninda az érzékelőhálóra.

– De, szó van róla. Ha ellenkezel, még el is kábítalak, de akkor eltorzul az eredmény. Súlyosan károsodhat az agyad, ha nem csinálom meg ezt a vizsgálatot. Maradj nyugton!

Ninda kénytelen-kelletlen hagyta, hogy a fejére tegyék a javun-tuekan hálóját. Pedig Lýû megmondta, hogy agyvizsgálatot nem szabad engednie. Bár azt nem mondta, hogy miért.

– Fáhaurt – szólalt meg.

– Tessék.

– Amit a vizsgálat mutat, az orvosi titok?

– Hát hogyne.

– Rendben. Senkinek nem szólhattok róla.

– Jó. Te csak fekjüdj nyugodtan. Ne beszélj, ne mozogj, igyekezz nem gondolni semmire.

Az agyvizsgálat eredménye egyszerre volt megnyugtató és kétségbeejtő. Semmi sem következett be azokból a szörnyűségekből, amiket a szakirodalom leír a helytelenül alkalmazott vagy hibásan működő hipnopédiás kezeléssel, Fáhaurt azonnal haddisátin-hangé módba kapcsolta a készüléket, és zöld jelzést kapott, minden rendben. De aztán megnézte a gyerek agyát rendesen is, és nem értett semmit. Nem mintha bármire, amit látott, azt mondhatta volna, hogy kóros. Ez kétségtelesen egy egészséges agy, de semmi nem olyan benne, mint egy normális emberi agyban. Fáhaurt nyolcszáz éve volt agykutató orvos, és pontosan tudta, milyen változatai lehetségesek az emberi agynak, beleértve az összes ismert veleszületett, betegség folytán szerzett vagy baleseti károsodást, eltérést, abnormalitást. Nemcsak az emberi agyakat ismerte, a képletek megvoltak az Ősi Földről származó összes emlősállatról és a más világokról való, hasonló fejlettségi szintű állatokról is, talán egy-két kivétellel. De ez a kép semmire sem emlékeztette, amit valaha látott.

Mintha lyukak lettek volna a gyerek agyában. Nem fizikai értelemben, az agyállománynak magának az anatómiai felépítése nem térhetett el a normálistól, annak sokkal drasztikusabb következményei lettek volna. Amit lyukként nevezett meg, azok a haddasiszan-haturigí elektromos szerkezetében voltak. Például a K1-es szektorban látott egyet, elkezdett ránagyítani, megpróbált benézni a lyukba, ami alagútként vezetett valahová a mélybe – és egyszer csak nem volt ott, a hatu-

rígi normál struktúrájában találta magát. Megkísérelte más üzemmódokban is, de az eredmény ugyanaz volt.

Megpróbálta összefoglalni a gyerekeknek.

– Nézd, őszintén be kell vallanom, hogy nem tudom mire vélni, amit látok. További vizsgálatokat kell csinálnunk. Érzel most bármi rendkívülit, szokatlant?

– Az agyam egészséges – felelte Ninda nyugodtan, ahelyett hogy a kérdésre válaszolt volna.

– Ezt azért jó lenne alátámasztani néhány vizsgálati... – Fáhaurt mondata félbemaradt, mert a képernyőn szokatlan aktivitás kezdődött, az elektromos struktúra teljesen megbomlott, átrendeződött, a lyukak sötét sávokká nyúltak, amik lassan vándorolni kezdtek a haturígi szerkezetében.

– Mire gondolsz most? – kérdezte, igyekezve tompítani izgatottságát.

– Áttekintem a ma tanultakat – felelte Ninda közönyösen.

Valójában nem ezt tette. Szinensivel és a kirikkel feltérképezte az elméjét, egészen más szempontok szerint, mint amit bármilyen műszer mutatni tudna.

– Nem értem, mi Fáhaurt gondja – jött Szinensi hallhatatlan hangja a hajó egy távoli pontjáról. – Az elméd tökéletesen ép és érintetlen. És nem változott semmi a működésében. Minden zugát úgy ismerem, mint a tenyeremet, többet tudok róla, mint amit az orvosi műszerek valaha tudnának.

A kirik a maguk érzelemnyelvén ugyanezt közölték.

– Ezt a képet alaposan meg kell vizsgálni – hallotta az orvos hangját. – Beszél-nem kell egy-két kollégámmal.

– Titoktartást ígértél – felelte Ninda gyanakodva, de továbbra sem ült fel és nem nyitotta ki a szemét.

– Akikkel beszélni akarok, azok is orvosok. Megtartják a titkot. De ha valami veszélyes van az agyadban, azon segítenünk kell.

– Semmi veszélyes nincsen az agyamban.

– Nem kétlem, hogy jól érzed magad, de az átvitel mindössze fél derki után vészleállással megszakadt, ennek oka van és ez is okozhat további sérülést.

– Hinengi itt van? – kérdezte Ninda változatlan nyugalommal.

– Persze hogy itt vagyok, sien – hallotta az asszony riadt hangját.

– Milyen sorrendben mentek át a művek?

– A... a válogatás sorrendjében.

– Mi az utolsó?

– Jahanin-szódzsan – pillantott Hinengi gyorsan a jegyzékre.

– „Mit kerestek Sáhuttun-harindi rétjein, Dzsild-szettun tavainak mélyén, Fongészin-dzsaharan erdeiben, a Hallirt barlangjában? A boldogságot? Egész idő alatt magatokkal hurcoltátok. Ha nem tudtok önmagatoktól boldogok lenni, sehogy másképpen nem fogtok tudni. Vagy valamit, ami kisebb jelentőségű, mint a boldogság? Minek, ha nem vagytok boldogok? – Ezeket mondá Jahanin az egybe-gyűlteknak, akik módfelett elcsodálkoznak és úgy indulának haza.” Mondj még egy művet, Hinengi, most valahonnan a közepéről.

– Nem, ne mondj, Hinengi – mondta Fáhaurt, és intett a mentőknek. – Átme-
gyünk a kórházba, meg kell vizsgálnom téged alaposabban.

– Semmi bajom – morgott Ninda, de végül is ellenkezés nélkül tűrte, hogy Hau-
fá és Angírani kigurítsa a hipnoággal együtt, egyenesen a közvetlenül az ajtó
előtt álló mentőkocsiba. A felnőttek is beszálltak, a kocsi fölemelkedett és
pillanatokon belül egyenesen a kórház egyik helyisége előtt szállt le.

A vizsgálat hosszú volt és unalmas. Ninda csak feküdt egy ágyon, élőszóval
Hinengivel és telepatikus kapcsolaton át Szinensivel beszélgetett, hogy ne unja
magát annyira, a vizsgálatból nem érzett semmit – és nem is lett semmi használ-
ható eredmény. Ugyanaz jött ki mindenféle módon. Fáhaurt végül széttárta a kar-
ját.

– Ezekkel az eszközökkel nem fog menni. Meg kell néznünk az agyadat a szí-
naptikus kapcsolások szintjén.

Ninda sóhajtott.

– Az agyam egészséges, de ha ez téged megnyugtat, akkor tessék, tedd meg,
csak ne tartson soká.

– Pedig soká fog tartani, mert ahhoz haddisí-fongdzsirut kell, egy mikroelektro-
mos analizátor, ami nekünk nincs itt az *Aulang Laipon*. Nagyon jól fölszerelt kór-
házunk van, de erre még sosem volt szükség.

– Vagyis idehozatsz egyet?

– Nem. Az *Auszíni* kórházában van egy, és ők itt vannak a közelben. Pont
feljűk tartunk. Előremegyünk a mentők egyik hajójával.

Ninda sóhajtott.

– Szerintem ez az egész teljesen fölösleges.

– Nézd, a döntés természetesen a tiéd. De az életveszélyt még mindig nem zár-
hattuk ki. Az agyad elektromos struktúrája teljesen rendellenesen viselkedik. Tu-
dod, mi a különbség egy érző, cselekvő, gondolkodó ember és egy halott között?
Az agy elektromos struktúrája, a haturígi. De más veszély is van. Ha a haturígi-
ben bizonyos változások zajlanak le, abba nem hal bele az ember, élni fog – már
amennyire az életnek nevezhető, mert nem tud beszélni, nem tudja a tagjait moz-
gatni, csak fekszik tehetetlenül. És még nagyon sokféle veszély létezik. Bárcsak
megnyugtathatnád, hogy ezek téged nem fenyegetnek, de voltaképpen ugyan-
annyit tudok, mint amikor beléptem a hipnolaborba.

– Engem nem kell megnyugtatni – közölte Ninda rendíthetetlen nyugalommal. –
Pontosan tudom, hogy nem fenyeget semmilyen veszély.

– Akkor nyugtassuk meg azt a tizenhét orvost is, akik az elmúlt derki során a te
agyképeidet bújták, jó?

nf-14 haddisi-fongdzsirut

„Egyre többen és többen tudtunk róla, hogy Ninda rendkívüli. Mindenki egy-egy másik részletét. A teljes képet csak a csoport tagjai ismerhették meg – és nem is szabad senki másnak.”

Szinensi:

Ninda mentális struktúrája,
11.

Auszíni**43614. nodzsat nendihilgan**
980

Az út egy egész napig tartott a gyors mentőhajóval is. Eseménytelen volt, bár nem annyira unalmas, mint várta. Elbeszélgetett Fáhaurttal, Hinengivel, Fáhaurt asszisztensével, Dzsenguval és a pilótával, Asszingivel. Sokat tudott mesélni nekik a régi korokról, amikor a szünik a sarangák ellen harcoltak, meg amikor még békében éltek Szúnahaum-sínarraómin, meg vándorlásuk kezdeti szakaszáról a háború után. Most tanulta mindezt. Meg persze az út felét átaludta, hiszen éjszaka indultak. A felnőttek nem aludtak, órá vigyáztak, a javun-tuekan hálója végig rajta volt a fején, Fáhaurt megmondta, hogy ezt muszáj.

– El kell viselned, hogy ez állandóan a fejedben lesz. Lehet, hogy napokig, legfeljebb később más műszer helyettesíti majd.

Ninda mosolygott.

– Én csavargó voltam Szindorián.

– Tudom, és?

– Egy szindor csavargó mindig hord sapkát. Az ma is mindig a fejemen van. Ezt az egyet megtartottam a régi életemből. Úgyhogy nem fog zavarni.

– Rendben. Egyébként ha akarod, nyugodtan hordhatod rajta a sapkád is.

A mentőhajó – *Hilparin Rógautin*ak hívták – kicsi volt, de célszerűen rendezték be. A pilótafülke mögötti nagyteremben Ninda feküdt egy ágyban, körülötte a többiek kényelmes fotelekben üldögéltek – a többi ágy összecsukva rejtőzött valahol –, hátrébb volt két fürdőszoba és egy konyha, meg egy raktár, élelemmel, gyógyszerekkel, orvosi eszközökkel. Még hátrébb pedig hat kis alvófülke. A fontosabb eszközök a nagyterem faliszekrényeiben voltak, amik az ajtók kivételével mind a fal minden részét beborították, rengeteg apró fiók és ajtócska volt rajtuk, kis táblákkal, hogy hol mit tartanak. Fáhaurt azt mondta, egy ilyen hajón egyszerre négy beteget láthatnak el, beláthatatlanul sokféle betegségen és sérülésen tudnak segíteni. Sokszor megesik, hogy természeti katasztrófák színhelyénél felhőkben jelennek meg ezek a kis hajók, hogy segítsenek a sérülteken. Csillagközi

egyezmény kötelez rá minden világot és államot, hogy ilyenkor a bajbajutottak segítségére siessenek.

Az *Auszín*ből egyelőre nem látott semmit. Amikor kinyílt az ajtó, egy hatalmas dokktérben voltak, s ahogy Fáhaurt kigördítette az ágyat, Ninda egy csomó kishajót látott mindenfelé, meg egy magas férfit, a kitűzőjét nem látta.

– Erre menjetez – mutatta az irányt. Fáhaurt, Hinengi és Dzsengu sietve követte Ninda ágyát, amit valamelyikük távvezérelt. A magas férfi nem tartott velük. Végimentek egy folyosón és befordultak valahová.

– Rendben, megérkeztünk – mondta Fáhaurt. – Itt van a haddisi-fongdzsirut.

Ninda körülnézett. A helyiség, ahova került, hasonlított arra, ahol derkunlázással feküdt az otthoni kórházban. A haddisi-fongdzsirut egy kis szekrényke volt, amit Dzsengu odagördített az ágy mellé, és nyomban hozzálátott üzembe helyezni. Nem, nem is szekrényke, állapította meg Ninda. A gép a szekrényke tetején feküdt, az alsó fiókokban a tartozékai lehettek. Maga a gép nem volt nagyobb egy csecsemőnél.

– De hiszen ez sokkal kisebb nálam. Miért nem lehetett ezt áthozni hozzánk?

– Mert itt is szükség van rá – felelte Dzsengu, és elővett egy érzékelőhálózt az egyik fiókból, nagyobbbat és bonyolultabbat, mint a javun-tuekané. – Ez nagy kórház, itt több beteget kezelnek egyszerre, mint a mi hajónk egész népessége.

– Mekkora ez a hajó?

– Nagyon nagy, egymillióan élnek rajta, és sok árut is szállít. Nos, most levezem rólad a javun-tuekant, és ezt teszem a fejedre. Ugyanúgy nem fogsz érezni semmit, mint eddig.

– Tudom – felelte Ninda, és nyugodtan hagyta, hogy a szakállas asszisztens óvatosan kinyitogassa a kis csatokat, amik a fejére szorították a hálót, leemelje, aztán a helyére tegye a haddisi-fongdzsirut hálóját... hálójának néhány érzékelőjét. És Fáhaurtra nézett.

– Rendben, kezdhetjük – bólintott az orvos, és egy bonyolult, színes grafikont kezdett tanulmányozni egy nagy képernyőn, amit Hinengi tolt oda. Néhány pöttyöt arrébb tolt az ujjával. – Jó, Dzsengu, a kettest és a hármast lejjebb, a B sávhoz közelebb. – A másik férfi végtelen aprólékossággal lejjebb tolt két érzékelőt Ninda halántékán, talán egy nírriáinnel vagy még annyival sem. – Ez jó lesz. Nézzük a másik oldalon.

Ott is megismételték a szertartást, s a háló elülső része rásimult Ninda homlokára. Aztán jött a tarkója, s végül két pont a két füle mögött. Beletelt vagy egy limlibe, mire a háló rákerült Ninda fejére. Dzsengu minden egyes megtalált pontot külön kis eszközzel rögzített Ninda bőréhez vagy hajához. Hinengi adogatta őket. Amikor a háló öt pontját rögzítették, ketten álltak neki az összes többi érzékelőnek. Ez is igénybe vett pár matit. Fáhaurt ezalatt a képernyőt figyelte és folyton igazgatott valamit a színes pöttyökön.

– Rendben, ezzel megvagyunk – mondta végül. – Csináljunk egy próbát. – Intett a képernyőnek, s az hirtelen elsötétült. – Nézd ezt, Ninda. Ez fekete. Kérlek, gondolj erősen a fekete színre.

Ninda bólintott.

– Most a pirosra.

A képernyő hirtelen világosszürkére váltott. Ninda meglepve nézett a felnőttekre.

– Semmi baj. Ez sosem működik jól elsőre. Te fengrázol, ugye? Hát ha az *Aulang Laip* parkjának végéből akarnál egy fengirit rádobni egy sombirra, amit a park másik végén helyeztek el, méghozzá bekötött szemmel, milliószor több esélyed lenne, mint nekem, hogy elsőre eltaláljam a színapszisaid kapcsolási sémáját.

– Beszélj egyszerűbben, Fáhaurt – szólalt meg Hinengi. – Ez egy gyerek. Azt akarja mondani, sien, hogy amikor nem az a szín jelenik meg, amire gondoltál, az nem a te hibád, hanem az övé.

– Így van – bólintott az orvos –, köszönöm a kiigazítást. – Beszéd közben lendületesen igazgatott egy csomó színes pöttyöt a szürke képernyő egyik sarkában.

– Ennek a gépnek az a dolga, hogy kivetítse a gondolataidat... no, ezt persze ne értsd szó szerint. Ha azt mondanám, hogy gondolj mondjuk egy helyre, ahol Szindorián jártál, hát ez a gép abból soha semmit nem tudna elkapni. Ilyet semmilyen gép sem tud, de nem is erre való. No, hát ez már legalább piros.

Ninda lebiggyesztette a száját. A képernyő valami pszichoszínes árnyalatot mutatott.

– Tudom, nem tetszik, de benne van a piros gondolati sávjában. Első közelítésnek jó. Most gondolj a zöldre!

Megint szürke jött ki, amit Fáhaurt lassan átalakított valami fakó kékeszölddé. Aztán a sárgára kellett gondolni, és a kapott szín már nem volt teljesen szürke, némi sárgás árnyalat volt benne, s mikor Fáhaurt megigazította, egészen sárgaszerű volt, kissé zöldes. Aztán megint a piros jött, aztán a kék. Egyre közelebb jutottak a kívánt színekhez.

– Rendben. Jöhet a finomhangolás.

Dzsengu már felkészült, a fiókból kivett egy köteg kemény lapot, s odaadta Nindának.

– Válassz egyet – mondta. – Tartsd magad elé és csak nézd.

Ninda végiglapozta a köteget. Húsz kártyalap, mindegyik más színű, nem volt rajtuk semmi más, csak a puszta szín. S ahogy lapozta őket, észrevette, hogy a képernyőn színek váltakoznak. Nem egészen azok, amiket látott, de hasonlók. Végül kiválasztott egy lilát. Fáhaurt hosszan szabályozgatta a készüléket, és megkapta ugyanazt az árnyalatot. Valamilyen műszerrel ellenőrizte is.

– Rendben, csináljunk még egy próbát. Válassz egy másikat.

Ninda kivette az okkersárga kártyát, s egyből megkapta a színt a képernyőn is.

– Jó. Készen vagyunk. Most nézz körül a szobában.

Ninda körbejártatta tekintetét, és észrevett egy csomó színes tárgyat. Egy piros dobozkát a polcon. Egy lilát. Egy sárga virágot kis műanyag tartóban, ami kék volt. Egy narancssárga kis orvosi eszközt. És hát a fal mintája halványzöld volt. Ahogy észrevette ezeket a színeket, a képernyőn sorra megjelentek mind.

– Jól van – mondta Fáhaurt. – A beállítással megvagyunk. Hány óra?

– Hatvanhét – felelte Hinengi. – Majdnem egy derkink ráment.

– Akkor, azt hiszem, ideje aludni mennünk. Ninda, a vizsgálat egyszerűen annyi, hogy figyeljük az agyad működését. De időbe telik. Egy nap körülbelül, és ezalatt ugyanúgy kell élned, mint máskor. Rendben?

Ninda bólintott.

– Ez rendben van. Az alvás nem. Éhes vagyok.

148.

nf-15 társadalom

„És arra gondoltatok már, hogy Ninda is ember? Egyszer ő is meg fog halni. Hogyan forog tovább a Galaxis? Csak hallgatni tudnánk, ha nem létezne zene. Mit tennénk Ninda nélkül?”

Sileni:

Ninda élete,

670.

Persze nem étterembe mentek, hanem janníhaumba. Négy szúni, aki egy egész napja úton van, hová is mehetne máshová, mondta Dzsengu vidáman. A pilóta nem volt velük, ő már érkezéskor elment a maga dolgára.

A legközelebbi janníhaum nem volt messze. Gyalog mentek, Fáhaurt kijelentette, hogy Ninda lába egészséges, az agyát pedig normálisan kell használnia, különben a vizsgálat nem ér semmit. Tehát járkáljon, nézzen körül a hajón, táncolja körül az örök tüzet, játsszon fengrát, csináljon, amit akar. Ők sem lesznek mostantól a sarkában, aludni nekik is kell, és itt is van mentőszolgálat, ha bármi gond adódna.

A janníhaumban ugyanúgy fogadták őket, mintha otthon lennének, és ők ugyanolyan természetességgel ültek le egy asztalhoz. Nem voltak sokan, úgy egytucatnyian, de hát késő éjszaka volt. Mielőtt leültek, Hinengi odahajolt Nindához.

– Menj, köszönd az Őrzőt, másik hajóról jöttünk, illik köszönni az ő hajójuknak.

Ninda meglepődött.

– Miért én?

– Miért ne?

Ninda tehát odasétált az Őrzőhöz, aki egy magas fiú volt, a bőre éppen olyan világosbarna, mint az *Aulang Laipon* az emberek felének. Az Őrző szokásos tevékenységét folytatta, a sorgitínrögöket igazgatta a janníruannal, de most ránézett.

Ninda a homlokára tette a kezét.

– *Aulang Laip* köszönti *Auszíni*t – mondta.

A fiú is a homlokára tette a kezét.

– *Auszíni* köszönti *Aulang Laipot* és örömmel látja vendégül a tűznél.

– Testvérek vagyunk a tűz lángjainál – felelte Ninda.

– *Auszíni* örök tüze minden szüni örök tüze – felelte a fiú, és visszatért a munkájához.

Vacsora után Dzsengu nyomban felkelt és jó éjszakát kívánt, ő már álmos volt, említette korábban, hogy korán kelt előző nap, útközben pedig ő sem aludt, ahogy a többi felnőtt sem. Nindát ez nagyon zavarta, már induláskor kérte, hogy aludjanak nyugodtan, órá vigyáz a javun-tuekan, vagy ha már mindenáron ők akarnak vigyázni rá, hát aludjanak felváltva. Semmit sem segített, mindhárman átvirrasztották az előző éjszakát. Most, hogy Ninda fején ott volt a haddisi-fongdzsirut hálója, sokkal nyugodtabbak voltak.

– De hová megy? – kérdezte, amikor Dzsengu kísétált a janníhaumból, menet közben is jó éjszakát kívánva egy beszélgető csoportnak, akik viszontkívánták. A „jó éjszakát” volt az egyetlen köszönés, amit a szünik közül mindenki használt.

– Aludni, hisz hallhattad – felelte Hinengi.

– Úgy értem, aludni hová? Vissza a hajóra... a mentőhajóra?

– Nem, az nem arra való. Valaki átvette Asszingi helyett, és ha kell, elindul vele. Az is lehet, hogy már messze jár. Dzsengu megnézi a suagján, hol van a legközelebbi gantir, kivesz egy szobát és lefekszik.

– De hisz van lakása az *Aulang Laipon*.

– Persze, de itt is kell aludni valahol. Ha másik hajón tartózkodsz, ugyanúgy megillet egy szoba, mint otthon. Vagy ha család utazik együtt, akkor nagyobb lakás is. Te is kivehetsz egy gantirlakást, ettől az otthonit még nem fogják kiadni másnak. Csak ugyanazon a hajón nem lehet egyszerre két lakásod. Nos, én is megyek, fáradt vagyok már. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Ők Fáhaurttal még üldögéltek egy kicsit, aztán az öreg orvos kiitta a siddintuját és ő is elköszönt. Ninda maradt még, bár már száz is elmúlt, de nem volt fáradt. Egész nap feküdt, egy csomót aludt is az úton.

A janníhaumban ilyenkor éjszaka is nyüzsgőbb volt az élet, mint az *Aulang Laipon*. Nagy hajó. Gyakran odajött hozzá valaki, üdvözölte a köszönést nem használó, mégis közvetlen és udvarias szüni szokások szerint, megtudakolta, nincse-szüksége valamire. Nindának azonban nem volt szüksége semmire. Csak most érkezett, de pontosan tudta, hol található éttermet, nongirt vagy fadmilt, mosdót, pihenőszobát vagy akár egy gantirlakást, ahol megalhat – azaz persze nem tudta, de ott volt a suagja, az megmond mindent –, tudta, hogy itt éppen úgy bemehet min-

denhová, mint a saját hajóján, mert az ajtókat nem zárják, csak azokat, amik a suárból nyílnak a hajóra, de ő azokon is vissza tud jönni, ha netán kimenne a suárba, hiszen az ujjlenyomata az egész Testvériségben mindenütt működésbe hoz mindenféle zárat. Itthon volt, pedig semmit sem tudott erről a hajóról azon kívül, hogy nagy.

S tudta, hogy bárhol, a Testvériség bármelyik hajóján otthon fogja érezni magát. Vajon Szúnahaum és a többi világuk is úgy van berendezve, hogy bárhová csöppen az ember, úgy érezze magát, mint aki hazaérkezett?

Vajon más népek világi miért nincsenek így berendezve?

Szindoria például. És nem csak a csavargók számára, amint gondolhatná, ha nem találkozott volna Ámmaítal – de találkozott, apróra feltérképezték az elméjét Szinensivel és a kirikkal, bár őket nem is látta, de ők tisztán érzékelték és részletesen feltárták. Az, amit most Fáhaurt csinál az ő agyával, az Ámmaít elméjében végzett kutatáshoz képest olyan, mintha Szindoriát a Vűryñ utca egyik házának tanulmányozásával akarnák megismerni. Ők tehát behatóan ismerik Ámmaít elméjét és tudják, hogy lehet valaki gazdag és tekintélyes Szindorián, akkor sincsen otthon sehol máshol, csak a saját házában. Azt pedig Ámmaít elbeszéléséből tudja – hiszen az agyában tárolt ismereteket nem tudja ellopni, csak azt a gondolatot érzékeli, amit ő akkor éppen gondol –, hogy milyen bonyolult és sokszor üres szerzartások szerint érintkeznek a gazdagok. Például ha Ámmaít elmegy egy férfi barátjához, akkor annak illik itallal kínálnia őt, de a yèln szót kell használnia, ami alkoholtartalmú és alkohol nélküli italra egyaránt vonatkozhat. A kínálást illik elfogadni. Aztán étellel is megkínálja, de azt nem illik elfogadni. Ha viszont egy nő barátjához megy látogatóba, azzal először is nem illik kettesben maradnia, hacsak nem szerelmi kapcsolat van vagy alakul közöttük, és itt az italra a súwl szót kell használni, ami egyértelműen alkoholmentes italt jelent – csakhogy ettől még Ámmaít kérhet alkoholosat is, tehát a dolognak semmi értelme. Kivéve a lűrləwnát és hasonló erős italokat. Azt nem illik kérni, ha egy nőnél van látogatóban, és a nőnek sem illik vele megkínálnia. De egy barátnőjét igen. Tökéletesen értelmetlen az egész.

Szindorián a gazdagok azok, vagyis hát leginkább az igazán gazdagok, a felsővárosiak, akiknek az élete aránylag a legközelebb áll a szünikéhez. És üres ceremóniákon, rituálékon keresztül érintkeznek.

Hirtelen eszébe jutott, amit Rangáhuapnál olvasott... dehogyan olvasott, tegnap töltötték a fejébe, mindegy... a Dahambi nevű világon élt szemman társadalomról, akik szintén teljesen rabjai voltak az illemtudó szokásaiknak, vagyis persze náluk is csak a gazdagok, a kiváltságosok, a szegényeknek dolgozni kellett ott is. Úgy látszik, a Galaxisban időről időre minden megismétlődik.

Bocsánat. Rangáhuat. Az ő nyelvjárásában így mondták. Ninda olyan tisztán emlékezett a hipnoálombeli találkozásukra, mintha valóság lett volna, és ugyanúgy fel tudta idézni Rangáhuat alakját, mint például Angrolímiét, akit számtalanszor látott, Rangáhuatról pedig egyetlen hitelt érdemlő ábrázolás sem maradt

fenn. De neki olyan, mintha a barátja lenne, akivel együtt kalandozták végig a Galaxist.

A szindorok is olyanok, mint a régi szemmanok. Aki a megfelelő szavakra a megfelelő szavakkal válaszol, az közülük való, azt örömmel fogadják, bár azt is meglehetősen távolságtartással. De aki nem tudja a finom úri illemet, azt kirekesztik. Az valami felkapaszkodott bunkó.

Ő semmilyen szűni illemet nem tudott, amikor beesett az *Aulang Laipra* a dimakocsi tetején. Mégis úgy kezelték már első naptól, mint közülük valót.

149.

nf-16 Kis Őrző

„Tudni jó. De az rossz, ha visszaélünk a tudásunkkal. Ha úgy fejezzük ki tudásunkat, hogy lekicsinyeljük a másikat, amiért ő nem tudja, az visszaélés.”

*Ninda:
A fény lúmai,
19.*

Százhúszra járt már az idő. Ninda magában megállapította, hogy a szűnik itt is hamisítatlan, igazi szűnik. Negyven körül volt, hogy egy néni, Sangili odajött hozzá és nagyon kedvesen megkérdezte, mi a baj, miért nem megy lefeküdni, Ninda pedig elmagyarázta, egész nap aludt, és neki holnap nincs iskola, orvosi vizsgálat van – amire Sangili értőn biccentett, látva a fején a sapka alól kilátszó érzékelőhátlót. És ezt azóta nem kérdezte meg senki. Nyolc limli alatt legalább hússzor jött oda hozzá valaki és kérdezte meg, nem éhes-e, illetve kínálták is sok mindennel, meghívták az asztalukhoz, és ő el is fogadta a meghívást, evett-ivott, beszélgetett velük – bár máshol járt közben az esze –, másik asztalokhoz is odaült, egyszóval mindenki úgy bánt vele, ahogy a szűnik mindig szoktak a gyerekekkel – de azt nem kérdezték többet, hogy nem kellene-e lefeküdnie. Pedig Sangili nem sokkal később elment.

Száz után már megfogyatkozott a janníhaum népe, ilyenkor már csak azok vannak, akik reggel nem fognak dolgozni. Százhúszra már csak néhány ember maradt a janníhaumban, és ők is szállingóztak. Egy idős asszony, Suandí, aki a Ninda melletti asztaltól kelt fel, öreges léptekkel indult kifelé, de egyszer csak feljajdult és megbillent, fájlalta valamijét.

Ninda összerezsent. A Tűz Őrzője eldobta a janníruant és hosszú lábaival egykettőre ott termett, fölkapta az öregasszonyt, többen is odasiettek, de Ninda nem rájuk figyelt.

A janníruan! Az örök tűz nem maradhat őrizetlenül!

Fölpattant és odarohant. Gyorsan ledobta a köntösét, az lángot foghat, és felkapta a fém pálcát. Nem volt könnyű. Fogalma sem volt, honnan tudják az Őrzők, mikor melyik röghöz nyúljanak és mit tegyenek vele, de ha tudná, akkor sem biztos, hogy meg tudná csinálni. Mindegy. Akármit csinál, az csak jobb lehet, mint ha a janníruan a padlón fekszik. A janníruannak sehol máshol nem szabad lennie, csak az Őrző kezében – kivéve persze az éppen használaton kívülieket –, és semmi mást nem szabad csinálni vele, csak az örök tüzet gondozni és bizonyos szertartásokon a tűz jelképeként használni, mint az esküvőn is tették. A padlón nem feket.

Alsóruhában lépett fel a Tűz Otthonának peremére, amit egyébként az Őrzőn kívül senkinek sem szabad. Hirtelen sokkal melegebb lett. Persze, belépett a hőzáró légrétegbe. Átemelte a pálcát a perem fölé és a túlsó végét – külön neve volt: ruangit – rátette egy sorgitindarabra, ami nem égett. Megpróbálta a már égő részek felé lökni, hogy meggyulladjon. Némi ügyel-bajjal sikerült. Aztán arrébb lökött egy másik rögot. Közben a szeme sarkából látta, hogy megjönnek a mentők és elviszik Suandít, de csak a munkájára összpontosított, nem is figyelt a világra.

Aztán egy kéz érintette meg a vállát. Összerezcent, fölkapta a fejét. A Tűz Őrzője volt, ott állt mellette, mosolygott és a homlokára tette a kezét. Ninda sietve viszonozta.

– Köszönöm, Kis Őrző, hogy gondoskodtál helyettem *Auszíni* örök tüzeről.

– A Felhő gyermeke vagyok – felelte Ninda, ügyelve, hogy a nevét ne mondja, hiszen az Őrzőnek nincsen neve, amíg betölti hivatalát.

A nagyfiú kinyújtotta felé a kezét. Ninda át akarta adni a janníruant, de az Őrző a másik kezét is nyújtotta, megfogta Ninda derekát és gyengéden leemelte a peremről. Csak azután vette át tőle a janníruant, az Őrzők szokott, szertartásos módján. S ott állt mindenki, aki még volt a jannihaumban, és homlokukra tett kézzel üdvözölték.

Ninda Szindoriáról jött, ahol csavargó volt – de ez nem különösebben izgatta a szúnikat. Néha kérdezték Szindoriáról, meg hát persze számon tartották a tényt, hogy ő ott élt azelőtt. Megtalált egy elveszett gyereket Sielunton – ez még kevésbé érdekelte őket. Interjút adott Nombokának, ami miatt az ő nevével tüntettek Szindorián – ez meg aztán végképp érdektelen volt nekik. Akárcsak a Karri körüli politikai botrány és benne Ninda nemlétező szerepe.

De arról, hogy felvette a földről a janníruant és megpiszkálta az örök tüzet, már aznap tudott az egész *Auszíni*, és délelőtt, amikor Ninda a kórházban ült Fáhaurttal, Dzsenguval és még nyolc orvossal, belépett a Tűz Őrzője, ugyanaz a fiú, aki-vel az éjjel találkozott, a fekete Őrző-egyenruhában, ugyanúgy, mint az éjjel. Az orvosokra mosolygott, elnézést kért, s Nindához lépett, aki a helyiség közepén üldögélt egy kis asztalnál, előtte, mint a szúniknál mindig, enni-innivaló.

– A Tűz Őrzője köszönti a Kis Őrzőt – mondta homlokára tett kézzel. Ninda a mozdulatot viszonozta, a szavakra nem volt ideje felelni, az Őrző folytatta. – Aki a bármilyen okból kiesett Őrző helyére lép, nehogy Szúnahaum tüze egyedül

érezze magát, bármilyen rövid időre, az a Kis Őrző, attól kezdve mindig. Kérlek, fogadd el ezt kis hőstetted emlékére.

S egy mozdulattal kibontva átnyújtott Nindának egy ugyanolyan fekete Őrző-pólót, mint a sajátja, csak kisebbet, a mellén a ferde piros csíkkal és Szúnahaum hétágú csillagával.

Ninda zavartan nézett rá, aztán a körülötte állókra, majd megint az Őrzőre.

– Fogadd csak el – biztatta Hinengi mosolyogva. Mindenki mosolygott.

– Kis Őrző – tette hozzá Fáhaurt. – Ninda valósággal gyűjti a címeket – magyarázta a többieknek. – Sinnarszési is volt már, és hangin-fiengéni akar lenni.

– Nocsak – mondta Solgelszit doktornő, miközben Ninda meghatottan felállt, kibújt a köntöseből, és az alsóruhára felvette a fekete pólót. Az Őrző valahonnan elővárzásolta a nadrágot is. – A bátyám hangin-fiengéni. Sok érdekes dolgot tud mesélni ezzel kapcsolatban.

Ninda felhúzta a nadrágot és boldogan lépett a falitükör elé, hogy megszemlélje magát. Az Őrző odaállt mellé. Teljesen egyformák voltak. A janníhaum tüzének két Őrzője, egy nagy meg egy kicsi.

Ninda a fiú nyakába ugrott és megköszönte. Aztán, amikor az elment, ő a doktornőre nézett.

– Fhangít is tanulok – közölte vele –, fhangímester szeretnék lenni.

– No lám. Én is az vagyok. Mikor kezdted?

– Két éve Áhaninon találkoztam egy mestercsaláddal, ők magyarázták el, mi az, addig nem is hallottam róla. És kaptam tőlük egy gyerekdoárkészletet. Azóta tanulok. Eljárok az *Aulang Laipon* fhangísilgunba, és már írtam egy-két lúmát is.

– Szép. Az első dírben, gondolom.

– Igen, de ismerek néhány khát felsőbb dírekből is.

– Mondj egyet.

– Rakthinszá.

– Mit jelent?

– A tudás manifesztuma. Ha tudunk valamit, hogyan használjuk fel, hogyan fejezzük ki?

– Látod, ezt a khát én sem ismerem. Nem is tudom, hogy kell használni. Én a harmadik dírben járok.

Ninda gondolkodott egy-két pillanatig, majd egy fali képernyőhöz lépett és hátrázott mozdulatokkal rajzolni kezdett rá. Három egységet alakított ki, amik háromszög alakban érintették egymást, középen üresen maradt egy hely.

– Értem – mondta Solgelszit. – Szép gondolat. Te találtad ki?

– Igen, én. Épp most.

nf-17 történetek

„Mindenre odafigyel, minden érdekli. Mindent és mindenkit megfigyel és kielemez. Véleményt ritkán nyilvánít – ha mégis, az csak egy töredéke annak, amit gondol, az is leegyszerűsítve.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
43982. nisszugópan*

Egész nap tartott a vizsgálat, de nem sokban különbözött attól, hogy beszélgettek. Egy ideig ott a kórházi szobában, aztán kimentek sétálni. Megkérdezték, mire kíváncsi legelőször az *Auszínín*, és elvitték egy háromszor akkora parkba, mint az *Aulang Laip* nagy parkja. Ninda egy darabig ballagott a fák és bokrok között, meg-megérintette őket, az orvosok pedig vele sétáltak és figyelték a műszereiket, hogyan reagál mindarra, amit tapasztal. Aztán Ninda leült egy fa tövébe.

– Gyertek, üljete le.

Az orvosok letelepedtek a fűbe.

– Te ide mellém, Fáhaurt. Dőlj neki a fa törzsének és érezd a szeretetét.

Fáhaurt felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit, leült Ninda mellé és neki-dőlt a fának.

– Te nagy feszültségben élsz, amióta ott a hipnoszobában jelzett a riasztó. Nem tudom, miért jelzett, csak azt, hogy az agyam makkegészséges. Te azonban ezt nem hiszed, mert a hivatásod szabályai azt mondják, hogy nem szabad ezt hinned, mert ha a riasztó jelez, akkor nagyon nagy baj van. De nincs. A gép tervezői sem tudhattak előre mindent. Azért hoztalak ide, hogy viszonzzam a gondoskodásodat. Hunyd le a szemed és koncentrálj a fára. Érezd a szeretetét, és oldódní fog a feszültséged.

Az öreg orvos homlokráncolva nézett rá. – Nem hiszem, hogy szerepet kellene cserélnünk. Én vagyok a te orvosod, nem fordítva, és te nem vagy pszichiáter.

– Ne beszélj annyit. Engedd el magad és koncentrálj a fára.

Fáhaurt sóhajtvá engedelmeskedett.

– Andaur Hárahongí – mondta Ninda csendesén. – Kis falu a Dzsíamang oldalán, tízezer évvel a háború előtt. Száz-százötven kis házíkö, nagyrészt a hegyről lendületesen alásető Ingsé két partján. Csupa öregember, egyetlen fiatal házaspár gyerekekkel. Az öregek már nem dolgoznak, üldögélnek a kis főtéren, beszélgetnek. Estéknékt hallgatják a kicsiny Dzsuhuja énekét, és Rohpi anyó régi történeteket mesél. Egy világról, ahol valaha őseik éltek. „Lian, lian, lian. Idő, idő, idő. Mert voltak idők a mi időnk előtt is, és lesznek ezután. Az idő végtelenségében a mi életünk és világunk élete csak egy szempillantás. Nem tartott tovább annak a világnak élete sem, ahol egykor az emberi faj meglátta a napvilágot, Ősí Földnek.

A világegyetem idejének végtelenségében csak egyetlen szempillantás. Lian, lian, lian. De ezen a világon élt a leghosszabb ideig az ember. Számtalan évezred telt el azóta, hogy elhagytuk Ősi Földet és idejöttünk Szúnahaumra, de emlékszünk rá, mert emlékeztetnek a régi írások. Ősi Földön millió és millió évezredig élt az ember, mielőtt megtanult volna felszállni világaról és elindulni az űr felé, Ősi Föld embere sokáig azt hitte, az övé az egyetlen létező világ. Lian, lian, lian. Halljátok és lássátok, szúnik, a Felhő gyermekei, s adjátok tovább utódaitoknak, akárcsak Aurangiszurat anyánk Sziane üzenetét, hogy él még Ősi Föld, és ha elpusztul, akkor is él, és él Szúnahaum, és ha elpusztul, akkor is él, mert minden és mindenki él és életben is marad mindaddig, amíg őrzik emlékezetét az idő folyamában utána jövők. Hát meséljétek a régi történeteket.” Ezeket mondta Rohpi anyó, majd utána az unokája, Salluli, aztán Hirhengu apó, s még ezren és millióan, át az idő szövevényén, sorra elmondották a régi történeteket és feljegyezték az újabbakat, mert azok is régiek lesznek egyszer, ahogy a régiek egykor újak voltak. Simnunná.

– Simnunná – felelte az orvos. – Szépen beszélted el.

– Ez a Szúnahaum-sóhipunból való.

– Ismered ezt a szót: száhpain-sédauni?

– Igen. Mesélőt jelent az ősi nyelven.

– Ennél egy kicsit speciálisabb. Mesélő, de egy bizonyos fajta mesélő, olyan, aki Szúnahaum-sínarraómi régi történeteit meséli. Kevesen vannak. A miénk, az *Aulang Laipon* utoljára a nagybátyám volt, de ő már sok éve nem él.

– Akkor én leszek a következő – felelte Ninda határozottan.

Fáhaurt mosolyogva bölintott.

– Rendben. Amit az utolsó hipnokezeléssel kaptál, annak elégnek kell lennie hosszú időre. És muszáj is, hogy elég legyen, mert nem fogom engedélyezni a további kezeléseket.

– De hát miért nem? – hökkent meg Ninda.

– Nem látom biztosan, hogy mi történt, amikor megszólalt a rögzítő. A regisztrált adatokból képtelenek vagyunk kideríteni. Az agyadat még vizsgálni fogjuk egy ideig, de egyre valószínűlenebb, hogy még rábukkanhatunk bármire. De az biztos, hogy ez neked veszélyes. Békülj meg a gondolattal, hogy nem kapsz több hipnokezelést.

– De hiszen az agyamnak semmi baja.

– Elhiszem, de mi orvosok vagyunk, nekünk biztosra kell mennünk. Ha eltelik mondjuk húsz év és nem észlelünk rendellenességet, akkor fontolóra lehet venni. Addig nem.

Ninda tűnődött egy kicsit. Húsz év... az hatszáz nap. Annyi baj legyen. Kivárja.

– Rendben van, de gondolom, nem az a szándékom, hogy a húsz év alatt folyton vizsgálgatni akarsz.

– Nem, természetesen nem, amíg nem merül föl valamilyen rendellenesség gyanúja.

– Nem fog. Kiengedhetsz a feszültségből.

Fáhaurt elmosolyodott.

– Lesz helyette másik. Megkértek, hogy nézzem meg egy betegüket. Ő tényleg beteg, elég súlyos eset, úgyhogy maradok még, talán egy évig.

– És én?

– Most kívádjuk, hogy véget érjen ez a mérési ciklus, aztán levesszük rólad a hálót, valamikor este. Addig ismerkedj ezzel a hajóval, sétálgass, érezd jól magad. Ez itt a janníhaum.

– És hogyan jutok haza?

– Az *Aulang Laip* felénk tart. Azt hiszem, még megálltak valami világon, meg lassúbbak is, mint a mi mentőhajónk, de holnapután bedokkolnak erre a hajóra, és egyszerűen átsétálsz.

– Értem. Jól van. Én rendben leszek, de te is legyél rendben, Fáhaurt. Meg ti is – pillantott körbe az orvosokon. – Ti is nagyon feszültek vagytok mindig. Még feszültebbek, mint Fáhaurt, nyilván mert egy nagy hajón éltek, ahol sok a beteg, és máshonnan is idehozzák a nehezebb eseteket. Időnként muszáj kikapcsolódnok. Mit szoktatok csinálni olyankor?

Az orvosok válaszoltak, mint minden szúni általában, ők pedig különösen készségesen, hiszen a vizsgálathoz tartozott, hogy Ninda agyát folyamatos impulzusok ériék. Solgelszit olvas, zenét hallgat, fest. Ronkigu regényeket ír. Hirráhuni újdjátékos, méghezzá elég ismert...

– Az mi? – tudakolta Ninda.

Hirráhuni válasz helyett elővette a suagját, kicsit megsimogatta és eltette. Várt. Negyed mati sem telt bele, s egy teherhordó libbent fölé. Az orvos levett róla egy hosszúkás, fehér dobozt, s a teherhordó elszállt.

– Ez egy üld – mondta Hirráhuni, fölkel, odaült Ninda mellé a fa tövébe, és az ölébe fektette a dobozt. Valamit megnyomott rajta, s az feltárult. Ninda számtalan színes gombot, kapcsolót pillantott meg, s a férfi felé néző oldalon egy sor fehér lapocskát, amik között rövidebb feketék sorakoztak.

– Láttál már ilyet?

– Nem, még sosem.

– Nyomd meg valahol.

Ninda lenyomta az egyik fehér lapocskát, s a készülékből átható, zengő zenei hang szólalt meg.

– Ez egy hangszer!

– Igen. Gyakori típus, milliószám használjuk mindenhol, biztosan hallottál már üldzenét.

Hirráhuni lenyomott néhány színes gombot, aztán játszani kezdett.

Ninda hallgatta, s lelki szemei előtt megelevenedett a Sattahi-fennsík füves síksága, afölött repült, pedig sosem látta, csak könyvből ismerte. A Szildim-vízesés szivárványos fátyola, ahogy a Szesszi roppant víztömege aláhullva párába burkol-

ja a környéket. Illong sziklatornyai az ezrével röpködő, suhogó szárnyú jillákkal...

Igen. Hiszen a zene is történeteket mesél.

151.

nf-18 titkosszolgálat

„Ha elmesélsz egy történetet, a hallgatóid lelkében olvashatsz – akárcsak ők a tiédben és azében, aki a történetet megírta. A zenénél ugyanaz a helyzet.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
33. sómir*

Sÿyndoreia Kaŷndim 57. náũkan 15. a lila órája

– Természetesen lojális vagyok a kormányomhoz – felelte Ámmaït, s kortyolt még egyet az italából. – Hiszen állami alkalmazott vagyok. De még inkább lojális vagyok Sÿyndoreia népéhez, az eskümhöz híven.

– A kettő egy és ugyanaz, nem? – kérdezte ŸYllan doktor, szemorvos.

– A kormány és a nép?

– Nem, dehogy. A kormányhoz való lojalitás egyúttal a népnek tett eskü megtartását is jelenti, és megfordítva, nem igaz?

– Szeretném hinni, hogy igen.

– Tehát nem biztos benne?

– Néha nehéz biztosnak lenni.

– Meséljen valamit erről a Liîndã-ügyről.

– Nem Liîndã, Niîndã. Rõla mesélhetek éppen, de az ügyrõl nem tudok, mert az nem létezik.

– Titkos – bólított értõn az orvos.

– Dehogy titkos. Nincs mit titkolni. Egy szúni gyerek, a mi idõszámításunk szerint még hatéves sincs, és semmi egyebet nem csinál, mint amit minden szúni gyerek tesz az õ korában. Iskolába jár és egy karikadobós játékot játszik, hasonlót a mi šeênilũnkhöz. Pontosán nem tudnám megmondani, gyerekkoromban nem igen játszottam şeênilt.

Az orvos mosolygott.

– Ön megpróbálja elterelni a szót, én viszont az egyetem mellett a helyi lap riportereként is dolgoztam. Most elõveszem riporterit vénámat és kérdõre vonom õnt. Az a politikai botrány, amibe a kislány belekeveredett, az talán csak szóbe-

széd? Ön odautazott az *Aulang Laipra* – hibátlan szúni kiejtéssel mondta a hajó nevét, zenei hangsúlyok nélkül –, állítólag azért, hogy egy közönséges szúni gyerekkel találkozzon, miközben a hajón utazott az a volt elnöki tanácsadó. Ez véletlen egybeesés?

– Igen, doktor úr – felelte nyugodtan Ámmaït. – Ez véletlen egybeesés. Karri a Testvériség bármelyik hajójára felszállhatott volna. Neki nyilván fogalma sem volt Ninda ottlétéről, ahogy Nindának sem az övéről. Tudtommal életükben egyetlen szót sem beszéltek. Ebben tévedhetek, de Nindát az az ember egyáltalán nem érdekli, tehát nem hiszem, hogy beszélt volna vele. Pontosítok. Nindát a nagy tekerdő Galaxisban minden és mindenki érdekli, rendkívül nyitott és közvetlen gyerek, és amikor interjút adott Nombokának, akkor megkereste Karrit, hogy Nomboka beszélhessen vele is. De saját állítása szerint csak kikereste az utaslistán, küldött neki egy üzenetet, hogy ki akar vele beszélni és hol találja, aztán nem foglalkozott többet a dologgal.

– Á, igen, az a bizonyos interjú. Az elég komoly fejfájást okozott az ön hivatalának, ugye jól tudom?

– Nézőpont kérdése, hogy az interjú tette-e, vagy az a néhány száz honfitársunk, aki aztán kemény munkába kezdett avégett, hogy ellenünk fordítsa a Testvériséget.

– No igen, persze. Az valóban eléggé meggondolatlan cselekedet volt részükről.

Ámmaït fejében ekkor szólalt meg a vézscsengő. Az orvos a VÝLN ügynöke! Nekik áll érdekükben elterelni a figyelmet arról, hogy a szúniellenes tüntetést megrendezték, a cél az állóvíz megkavarása volt, hogy a közvélemény Szúna-haum ellen forduljon. Csak túl jól sikerült, mert a tüntetők megtámadtak egy szúni családot, amit a VÝLN igazán nem akarhatott, bár különösebben nem bánta volna – ha ez aztán nem váltja ki a Testvériség ultimátumát. De a VÝLN zavaros céljait és még zavarosabb módszereit ismerve akár még ez is szándékukban állhattott.

Körülnézett. A többi vendég szétszóródott a házban, s akik ebben a szobában voltak, azok az átellenes sarokban foglaltak helyet, egy négytagú társaság, ők is valami politikai eszmecserebe bonyolódtak, mint a szindorok gyakran, ha nem volt jelen külföldi. Aztán visszafordította tekintetét az orvosra.

A szindor titkosszolgálat nem szokta elsietni, hogy beavatkozzon egy-egy ügybe. Kivárják, hogy mikor jön el az ő idejük. De amikor úgy érzik, hogy eljött, akkor biztosan számítani lehet rájuk. Csak azt nem lehet tudni, hol, mikor és hogyan fognak megjelenni.

Tizenötödike van. Ha az ultimátum miatt akarnak beavatkozni, most még korai. Ha másért... de persze elsősorban az a kérdés, hogy mit akarnak éppen tőle. Ő nem kulcsszereplője ennek az ügynek, az ultimátum óta semmiképpen. Azzal most már az egész vezetésnek kell megküzdenie.

Az orvos hirtelen felállt.

– Bocsásson meg, az öreg vesék már nem működnek a régi módon. De át is engedem a kisasszonynak.

Udvariasan biccentett Ḥayÿt felé, aki akkor lépett a szobába. Világospiros løy-ban volt, ami kiemelte alakját. A másik társaságban levő négy férfi érdeklődve nézte.

Åmmaït is felállt.

– Gyere, sétáljunk egyet – súgta a barátnőjének, és belekarolt. Igyekezett nyugodtan kimenni a szobából.

– Valami baj van? – kérdezte a lány azon a hangon, amikor az ember nem igent vagy nemet vár válaszul, mert pontosan tudja, hogy a válasz igen lenne, a kérdés lényege az volt, hogy mi az a baj.

Åmmaït odahajolt hozzá, és a fülébe súgott, olyan arccal, mint aki éppen valami nagyon bizalmas szerelmes szavakat mond.

– Csinálj úgy, mintha enyhe rosszullet fogott volna el. Haza akarsz menni, és én természetesen elkísérlek.

– Mi a csodának?...

– Csssst... ne csinálj feltűnést.

Kisértáltak a villából, hátra, a parkolóhoz.

– Megmondanád, mi volt ez? Végre egyszer eljöttünk egy partira, és...

Hirtelen elhallgatott, mert észrevett valamit barátja arcán.

– Valami komoly baj van, igaz? – kérdezte egészen más hangon.

– Igen. El kell mennünk innen. Szükségem van egy kis időre, hogy átgondoljam.

Beszálltak a kocsiba. Åmmaït csak magasan a város fölött szólalt meg ismét, egy olyan beszélgetést folytatva, amit sosem kezdtek el.

– Ha egyszer így vagyunk, elviszlek egy barátomhoz. Elég jó orvos. Megvizsgál. Bizonyára nem komoly az egész, de szeretnék nyugodt lenni mindkettőtök felett.

Ḥayÿt szeme villámlott egyet, aztán a férfi felemelt ujját látva lassan bólintott.

– Jól van – felelte. – Köszönöm. Én is szeretném, ha minden rendben lenne. Persze talán túlaggódok az egészet...

– Majd kiderül.

Aztán már nem beszéltek többet az úton. Rövid utazás volt. A város egy pontján Åmmaït leszállt egy kis udvarra, lezárta a kocsit, és besétáltak egy épületbe. Szálloda, ismerte fel Ḥayÿt. Åmmaït készpénzzel fizetett az automatánál, és felmentek egy szobába. Minden kényelmet nélkülöző, olcsó kis hely volt. Egy ágy, két szék, egy kis fürdőszoba.

– Most már beszélhetünk – ült le Åmmaït az egyik székre.

Ḥayÿt állva maradt.

– Azt hiszem, elég jól viselem, nem? Hogy jutott eszedbe ez a képtelenség a kocsiban, hogy én terhes vagyok, te sývvý? A törvény tiltja, hogy valakinek lehall-

gassák a kocsiját. Pláne egy diplomataát! Ez nem jutott eszedbe? Kinek adtuk elő ezt a színjátékot?

– A VÝLN-nek – közölte Ámmaït tárgyilagosan. A lány lélegzete elakadt. – Persze hogy tiltja a törvény. De van róla elképzelésem, hogy ez őket mennyire érdeкли?

Ғаýýt lassan bólíntott.

– Igen, van elképzelésem. Szóval ők szálltak rád?

– Nagyon úgy fest a dolog.

– De hát mit akarhatnak?

– Fogalmam sincs, kicsim. Az biztos, hogy a Testvériség miatt van, de annak az ügynek az irányítása teljesen kicsúszott a kezemből... ha ugyan a kezemben volt valaha, vagy bárkiében, szerintem az események csak mentek a maguk útján... mindegy. Nem tudom, mit akarnak éppen tőlem.

– És azzal, hogy elrohantunk onnan, talán megtudod?

– Nyilván nem. Csak semmi kedvem nem volt bájologni Ү́Ÿllan doktorral, miközben tudom, hogy nekik dolgozik.

– Ү́Ÿllan?! Ezt nem mondhatod komolyan. Tudod, hány embernek mentette meg a látását?

Ámmaït mosolyt erőltetett az arcára.

– Attól még láthat ő maga is. Olyasmiket is, amiket mások nem szeretnének, hogy lásson.

A lány mély sóhajjal leült mellé.

– Még kiszállhatsz, kicsim. Nem vagy hozzám láncolva. Nem kell vállalnod ezt a veszélyt.

– Ugyan már. – Ғаýýt megvonta a vállát. – Ostobaság. Mit csinálhatnak velem, elrabolnak? Minek tennék? Hogy téged kényszerítsenek? Mire?

– Nem tudom. Talán ez a része tényleg ostobaság.

– Meddig maradunk itt? – pillantott körül Ғаýýt a szobában, amely kiáltó ellen-tétben volt a jómódú üzletember házával, ahonnan olyan hirtelen eljöttek.

– Csak amíg kigondolok valamit.

nf-19 tüntetés

„Néha megkérdezik, engem lecsuktak-e valaha Szindorián. És senki sem hiszi el, hogy ha lecsuktak volna, már nem élnék.”

Ninda:
Életem egy falevélen,
62. sómir

Jakamma
Aulang Laip
43615. nodzsat saurgéman
790

Ez volt az első város Ninda útján, ami kimondottan emlékeztette a szülővárosára. Az épületek stílusa. A sivatag. Akárcsak a Galaxis lakott világainak kilencven százaléka, Jakamma is sivatagra épült. És az emberek is valahogy... szindorszerűek voltak.

Ez akkor tűnt föl, amikor elkalandozott a csoporttól. Csak egy kicsit ment távolabb, mert be akart nézni egy kis térre, ahol apró bódékban árultak valamiket, jöttek-mentek az emberek, kicsit olyan volt, mint az *Aulang Laip* valamelyik kis tere, vagy akár még valamicskét a janníhaumhoz is lehetett hasonlítani.

Hogy ez mekkora tévedés, arra akkor jött rá, amikor meglátott egy csoport tüntetőt. Szakasztott olyanok voltak, mint Szindorián, ugyanolyan táblákat vittek – az ottaniakat ma már el tudná olvasni, az ittenieket ugyanúgy nem tudja, mint amikor Luakeánban látott tüntetéseket –, ugyanúgy rendőrök ögyelegtek mellettük, csak ezeknek nem fehér volt az egyenruhájuk, hanem kék. A kiáltozásból persze nem értett semmit. Sokan kiabáltak sokfélét, és az emberek csoportosulásából arra lehetett következtetni, hogy ellentüntetők is érkeztek. Ninda kíváncsian állt a tér sarkán, figyelte az embereket. Lehallgatással nem is próbálkozott, túl sokan voltak, nem lett volna értelme válogatni közülük.

Két kis csoport összeszólalkozott, a hangerő egyre nőtt, végül egy rendőr közbelépése vetett véget a vitának. De csak átmenetileg, az ellenfelek kicsivel odébb folytatták.

– Mi folyik itt? – kérdezte egy hang Ninda vállánál.

Ángsauri! Észre sem vette, hogy utánajött.

– Tüntetés – felelte.

– Az meg mi?

Ninda megvakarta az orrát.

– Ezeknek az embereknek valamilyen politikai kérdésben nem egyezik a véleményük a kormányéval, és idejöttek, hogy kinyilvánítsák.

– Miért, a kormány is itt van?

Ninda rábámult. Ángsauri egyetlen naiv kérdéssel szétzúzott minden tüntetést a Galaxisban.

A téren a helyzet kezdett elfajulni. A tüntetők üvöltöztek, az ellentüntetők visszaüvöltöztek, a rendőrök kézi hangszóróból üvöltöztek – nem lehetett tudni, melyik csoporttal, az is lehet, hogy mindkettővel –, aztán egyszer csak nem maradt senki más a téren, csak az üvöltözők meg a rendőrök.

– Nem vagyunk itt jó helyen – nézett körül Ninda, és kezdett felcsapni benne az idegesség.

– Miért nem?

– Mert itt verekedés lesz – kiabálta Ninda a hangzavart.

– Kellemetlen. De láttam már verekedést.

– De minket is megverhetnek, ha itt maradunk!

– Ne csinálj magadból csillagport, a hajó atomjaira bomlasztja ezt a világot, ha bajunk esik.

– De addigra már bajunk esett! – üvöltötte Ninda, mert az ordítózást már félig elnyomta a dübörgés, ahogy egy csapat óriási jármű fordult be a térre. Nem fért kétség hozzá, hogy a fegyveres erőkhöz tartoznak. Egy csapat egyetemista külsejű fiatal kirohant a tér közepére, onnan szórtak rájuk szitkokat, de a hangjuk elveszett a motorok robajában. Nyilván valami különlegesen zajos motorokat használtak, éppen azért, hogy megfélemlítse az embereket és lehetetlenné tegye a beszédet.

Egy osztag végigmasírozott a téren és terelni kezdte az embereket. Egykettőre odaértek hozzájuk. Egy nagydarab, tetőtől talpig páncélba öltözött, sisakos figura lenézett rájuk és mennydörgött valamit.

– Nem értem – felelte Ángsauri szúniul.

– Dörr-dörr-dörr!

Ángsauri megpróbálkozott egy barátságos mosollyal, de a rendőr nem törődött vele, kinyújtott karral mutatta az irányt, hogy merre menjenek, a tér szélén levő rendőrordonhoz. Itt két sisakos, páncélos alak megragadta őket, és egy szempillantás múlva nekivágódtak egy kocsni oldalának. Ezek szaladtak végig a testükön, aztán nyílt az ajtó, és belökték őket a kocsiba.

Ángsauri úgy káromkodott, mint egy mýniř. Kintről éles szirénázás hallatszott.

– Elvették a haundámat! – ez volt aztán az első szava.

– Nekem is...

– És a sua... – Ángsauri keze megállt a köntöse zsebén. – Tudod, mit jelent ez? *Elvették a suagunkat!*

– Most hogyan szólunk a hajónak? – csapott fel Nindában a rémület.

Ángsauri váratlanul elnevette magát.

– Sehogy! Nem hallod a szirénázást? A mi suagjaink azok! Ha erőszakkal elveszik, riaszt!

Kivágódott a jármű ajtaja, egy sisakos fej benézett, valamit mondott a maga nyelvén, aztán megint bevágta az ajtót.

Vártak.

Talán egy mati telhetett el, több semmiképpen, amikor hirtelen elsötétült az ég. Ángsauri mosolyogva mutatott ki az ablakon. Ninda szívdobogva ismerte föl az *Aulang Laip* aungirjait, legalább tízet látott, és csak jöttek lefelé, de nagyon gyorsan. És már ömlöttek is belőlük az emberek, az esszidzsinna élénksárga ruhájában, lebegve szálltak a tömeg fölött, és már ők voltak a hangosabbak. A tüntetők és a rendőrök mintha elnémultak volna. Az esszidzsinna pillanatok alatt megszállt, ellepett mindent, a sárga ruhások mindent megnéztek, vizsgáldtak.

– Minket keresnek – mondta Ángsauri –, de ebbe a kocsiba nem lehet belátni kívülről – állapította meg, ahogy egy esszidzsinna rájuk nézett kintről, de továbbment.

– Dörömböljünk – felelte Ninda, de hozzá se kezdett, odakint úgylis túl nagy a zaj. Aztán még nagyobb lett. Éles csattanások, az elkínzott fém sikolya, valahonnan a közelből. Aztán megint. Többfelől is. Egyszer csak az egész kocszi megrázódott velük, a széttépett fém hangja fülrepsztoén szólt közvetlen közelből, és alig hallották, amint egy hang azt mondja szúniuul:

– Itt vannak!

Kikászálódtak a kocsiból, aminek az ajtaját leszakítva tartotta két esszidzsinna valamilyen ollószerű szerkezettel, és éppen félredobták a kocszi mellé. Négy fegyveres vette körül őket azonnal.

– Jól vagytok?! Nem esett bajotok?!

– Minden rendben – felelte Ángsauri –, de elvették a suagunkat és a haundánkat...

A fegyveresek egymásra néztek. Vészjósló volt a tekintetük.

– Mit művelnek?! – jött oda egy dühös helyi rendőr fordítógéppel a kezében. – Tönkreteszik a kocsijainkat!

– Hol van a két gyerek jelvénye? – dörrent rá egy hórihorgas, nagydarab esszidzsinna. A suagot nem kérdezte – azt bemérik úgylis.

– Megfizetik az egész kárt, amit okoztak!

– Hol van a jelvényük?! – bömbölte az esszidzsinna nagyon haragosan. – Nem kérdezem többször!

– Nem tudom és nem is érdekel! Maguk szétverték a rendőrség tulajdonát!...

Még mondta tovább, de az esszidzsinna oda sem figyelt rá, kiadta a parancsot:

– Keressétek!

Egy limlin belül a téren levő összes rendőrségi járművet szétverték, felnyitották az utasteret, a csomagtartót, a gépházat, szabadon eresztettek egy csomó őrizetbe vett tüntetőt, akik csatlakoztak a téren szanaszét álldogáló társaikhoz és kárörvendve szemlélték a pusztítást.

Az pedig egyik pillanatról a másikra véget ért: meglett, amit kerestek. Két fegyveres hozta a négy apró tárgyat, két suagot és két haundát. A két kislány nyakába akasztották a jelvényeket és a kezükbe nyomták a suagokat.

– Volt még valami holmitok? – kérdezte a parancsnok.

– Nem, Singori – felelte Ángsauri természetes hangon, mint akinek a kedvéért naponta aprítanak fémtörmelékké egy készlet rendőrkocsit.

Singori visszafordult a rendőrhöz, aki iszonyú dühösen bámulta a szétvert kocsikat.

– Mondja meg a főnökének, hogy kapja magát és igyekezzen az *Aulang Laipra*, ha ugyan meg tudja magyarázni, hogy képzeltek, hogy a Szúnahaum Testvériség állampolgárait őrizetbe vehetik. Ráadásul gyerekeket! Mehetünk. Ti is jöttök? – fordult a két gyerekhez. – Nyugodtan itt is maradhattok. Ezek nem mernek még egyszer hozzátok nyúlni, de hagyok is itt veletek néhány embert.

Ninda bólintott, leplezetlen fölénytel nézett a bíborvörös képű rendőrré, és elindult a téren. Négy esszidzsinna követte.

– Jössz? – pillantott vissza Ángsaurira. – Szép ez a város, én még körülnéznék.

A tüntetők közül valakinél fordítógép lehetett, mert tapsviharban törtek ki.

153.

nf-20 kártérítés

„PéNZ? Az mi? Nem, félreértesz, a szó jelentését természetesen tudom. Mire jó a péNZ? Mit oldott meg valaha? És mennyi kárt okozott?”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
60. sómir*

Sÿndoreia Kaſndim 57. náũkan 22.

Ámmaít fancsali képpel nézte meg a tudósítást. A szúnik nem nyilatkoztak arról, hogy ki volt az a két gyerek, akiket a jakammai hatóságok őrizetbe vettek, de a riporternek sikerült annyit kiderítenie, hogy két kislány, és az egyik szőke volt. Az *Aulang Laip* neve is elhangzott. Nem sok szőke kislány utazhat egy szúni hajón, majdnem biztos, hogy Ninda volt az.

Így hát bekövetkezett, amitől valaha tartott, de olyan messzeségben Szindoriától, hogy a rendszer legelszántabb ellensége sem állíthatja, hogy nekik közük volt az ügYhöz. Mégsem lehet nyugodt, mert az ügY azóta régesrég túlnőtt azon a kérdésen, hogy Nindát zaklatják-e a szindor hatóságok, közvetve vagy közvetlenül. Szindzsauni ultimátumával a két állam kapcsolata válságosra fordult, ha pedig le-

telik a határidő és a kormány nem lép – nyilván nem fog –, azzal végérvényesen eljártsszák a szünik bizalmát.

Nindának tegnap óta magasabb összegű követelése van a Nemzeti Bankban, mint sok gazdag üzletembernek. Az állami szervek mostanáig gáncsolták, hogy Hiragi megtartathassa a következő tárgyalást, de csak annyit sikerült elérniük, hogy felbosszantották a bírói kollégiumot, és rendre a maximumot megközelítő ítéletek születtek. Egymillió, amiért a rendfenntartók ártatlanul üldözték azon a bizonyos hajnalon – Hiragi cinikusan kijelentette, hogy következményeit tekintve igazán ők kérhetnének jutalmat Nindától, hiszen sokkal jobb körülmények közé került, mint amit Szindorián valaha remélhetett volna, de persze maga a tett hatalommal való visszaélés volt. Ötmillió Lëywhəy bírónő ostoba ítéletéért, még öt-millió azért, mert diszkriminálta. Hatmillió, amiért kitiltották Szindoriáról. És még hárommillió az elfogatóparancsért.

Ámmaít nemigen tudta, mit lehet kezdeni a Testvériségben kétszázezer palannal, de gyanította, hogy sokkal többet, mint itthon a húszmillió häyval. De egyelőre nem fog kiderülni, mert Hiragi a tárgyalás után szinte azonnal kapott egy hívást valamilyen pénzügy-minisztériumi tisztviselőtől, aki kenetteljesen biztosította róla, hogy a pénzt az utolsó vasig ki fogják fizetni a felperes kezébe, ő személyesen fogja ellenőrizni. Hiragi válaszul közölte, hogy most azonnal bepereli, hiszen a napnál is világosabb, hogy „a felperes kezébe” azt jelenti, hogy Ninda jöjjön ide a Nemzeti Bankba, vegye át személyesen a pénzt, aztán nézegetheti, mert a törvény tiltja, hogy ötmilliót meghaladó összeget magánszemély kivigyen az országból vagy más állam pénznemére váltson át. A pénzügyér valamit makogott, hogy nekik biztosnak kell lenniük abban, hogy a pénz a címzett kezébe jut és nem illetéktelenhez, amire Hiragi megkérdezte, hogy milyen módon kívánnak meggyőződni Ninda személyazonosságáról, hiszen neki semmiféle szindor igazolványa nincsen, semmiféle szindor nyilvántartásban nem szerepel (kivéve a bűnügyi nyilvántartást, tette hozzá epésen), a Testvériség igazolásait pedig köztudomásúan nem fogadják el a szindor hivatalok. Ő is csak úgy folytathat ügyvédi gyakorlatot Szindorián, hogy előzetesen átment egy sor engedélyeztetési procedúrán. Közölte, hogy másnap bemegy a nemzeti bankba és átutaltatja a pénzt Ninda bankszámlájára a Testvériség bankrendszerébe, ha pedig ez akadályokba ütközik, akkor bepereli a pénzügyért, a minisztériumát és a nemzeti bankot.

Ámmaít ott volt Hiragi mellett, nemrég ért véget a tárgyalás, egy étteremben üldögéltek, beszélgettek. Mindketten tisztában voltak vele, hogy a minisztérium minden lehető meg fog tenni, hogy megakadályozza ennek az összegnek a kivitelét az országból.

Ma reggel aztán odamentek. Hiragi négy fiatal segéderőt hozott, négy szindor jogászygakornokot, akikre szükség is volt, mert a bankban úrlaphegyeket zúdítottak rájuk, abban a reményben, hogy elvehetik a kedvét. De Hiragi csak mosolygott, az úrlapokat odaadta a gyakornokoknak, és minden egyes tisztviselőtől mé-

zesmázosan megkérdezte, hogy ugye nem kívánják elgáncsolni, hogy ez a pénz eljusson ahhoz, akinek a bíróság megítélte – jogerősen, hiszen az alperes ezen a fokon már nem fellebbezhetett –, mert ha esetleg ő, Hiragi azt tapasztalná, hogy fölösleges adminisztrációval zaklatják, akkor kénytelen lenne beperelni a bankkal együtt azt a tisztviselőt is személy szerint, aki erre vállalkozik, és csak mondta, mondta, mondta. Az eredmény vegyes volt, némelyik tisztviselő igazán megijedt – igyekeztek fölényesen viselkedni, de hát mindenki tudja, milyen könnyű valakit beperelni Szindorián, és milyen nehéz aztán szabadulni a bírósági hercehurcából –, de többségük kénytelen volt ragaszkodni az előírásokhoz, nagyon sajnálja.

Amikor aztán az egyik gyakornok átvette a sokadik űrlapot, ránézett és visszaadta, közölve a tisztviselővel, hogy ennek a felén olyan adatokat kérnek, amiket ők már az imént kitöltöttek, úgymint a tisztviselő másolja át ezeket az adatokat, aztán ő majd kitölti a még hiányzókat – akkor megadták magukat. Egyszerre meg-
ritkultak az űrlapok, és csakhamar rátérhettek az átutalásra. Az utolsó kísérlet az volt, hogy ekkora összeget csak egy igazgatónak van joga ellenjegyezni, és most egyik igazgató sincs bent. Csakhogy erre Hiragi közölte, hogy az űrlapokon ő már megadta a rendelkezési jogot, a bank most már szabadon átutalhatja a pénzt *bárhová*, ezért ha dolgavégezetlenül kell távoznia, akkor előbb kénytelen lesz értesíteni a Központi Pénzügyőrséget, hogy vigyázzanak az ügyfele pénzére, amíg meg nem érkezik az az igazgató. Ezt persze a bankiak nagyon nem szerették volna, hiszen a pénzügyőrök egy sor visszaélést tártak volna fel, és nem lett volna melegség számukra, hogy a minisztérium kívánságára történt az egész – azazhogy ilyen el se hangozhatott volna, természetesen. Így aztán inkább hirtelen kiderült, hogy az egyik igazgató szerencsére a banktól nem messze tartózkodik. A tranzakciót végrehajtották, és Hiragi azonnal fel is hívta a Testvériség valamilyen pénzügyi osztályát, ki tudja, melyik naprendszerben, melyik hajón, ahol meg is találták az átutalást. Minden rendben.

Ninda semmit sem tud az egésztől, később akarják majd elmondani neki.

Erre most meg letartóztatják. Szindoria hasznát húzhatna ebből is, de természetesen nem fog. Kifejezhetné sajnálatát, amiért a Testvériség polgárát, azazhogy kettejüket ilyen atrocitás érte. Sőt mi több, éles hangú jegyzéket küldhetne az ot-tani kormánynak, amiért egy szindor állampolgárt, sőt gyereket ért náluk bántó-dás, és Szindoria ezen mélységesen fel van háborodva, ezért követeli, és a többi, és a többi. Hiszen Nindának, bár igazolni nem tudja, érvényes szindor állampol-gársága van, és ezt végre a belügyminisztérium is elismeri. Kénytelen, hiszen bí-rósági ítéletek sora szól róla.

De hát Szindoria hallgatni fog. Neki Vyħauteń határozott parancsot adott, hogy ne nyilatkozzon senkinek semmit a Testvériséggel kapcsolatban, ne tárgyaljon senkivel, ne vegyen részt semmilyen tevékenységben. Intézze el a régóta esedékes adminisztrációt, most az a dolga, minden egyéb azután, amikor *ők* többiek elsimít-tották az ügyet.

De nem úgy tűnik, mintha olyan nagyon igyekeznének. Szindzsauni ultimátumával kapcsolatban semmi sem történt. Az égvilágon semmi. Mintha nem is létezne.

S mintha a gondolataiban olvasna, megszólalt a jelzés. Lenyomta a gombot, és megjelent Szindzsauni arca.

– Beszélnem kell önnel – kezdte szúni nyelven és szúni szokás szerint, köszönés nélkül. – Az ultimátumunkról.

– Én... – Ámmaít megköszörülte a torkát. – A főnökömmel kell beszélnie. Már nem én vagyok az illetékes.

– Akkor legyen szíves, kapcsolja ide a főnökét is.

Výħaüteń arca zavart tükrözött, amikor meglátta kettejüket a képernyőjén. Szindzsauni nem hagyott időt, hogy gondolkozzon.

– Beszélni akartam Ídara úrral, de azt mondta, önnel kell beszélnem. – Výħaüteń önkéntelenül bólintott. – Én pedig Ídara úrral fogok beszélni. Ön meghallgatja és mindkét fél rögzíti. Tehát. Ma huszonkettedike van az önök naptára szerint. Mi történt azóta, hogy ötvenedikéig ultimátumot szabtam?

Výħaüteń kinyitotta a száját, aztán becsukta. Ha most megszólal, az szörnyű baklövés lenne. Intett, hogy Ámmaít beszéljen.

– Készítettünk egy jelentést... amiben naprakészen áll, hogy mi történt.

– Örömmel elolvasom, feltéve, hogy minden szava színigaz és látszatintézkedéseket nem tartalmaz. Ostobaságokra nem kívánom vesztegetni az időmet.

– Ez esetben – Ámmaít nagyot sóhajtott – a jelentésből nem marad semmi.

– Sejtettem – felelte Szindzsauni jéghidegen, és kikapcsolt.

154.

nf-21 háború

„Ha a barátod le akarja vetni magát a hegytetőről, elkaphatod és visszaránthatsz. Ha a kormányod készül erre, nem tehetsz semmit.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
110.*

– Egyetlen nap?! – üvöltötte Výħaüteń úgy, hogy zengett belé a tanácssterem. – Mi az, hogy egyetlen nap?! Kinek képzeled magát ez a nő?!

Senki sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon a kérdésre. A főnök maga is tudja. A nőt a Testvériség felhatalmazta, hogy döntsön, és ő dönt.

Szindzsauni egyenesen a belügyminisztert hívta föl, és ugyanolyan nyersen beszélt vele, mint velük. Egy napot adott – no jó, majdnem másfelet –: holnap estig hírt akar kapni valamilyen valóságos intézkedésről a csavargók érdekében, de ő

már nem fog hiperfonálni. Ő várja Ídara úr hívását, és legyen vonalban Vihauten úr meg Szamihi belügyminiszter. Holnap.

Samihi persze üvöltözött Vyhauténnel, az pedig velük.

– Micsoda eljárás ez, hogy a Galaxis legarrogánsabb ultimátumát még arrogánsabban a felére rövidítik?!

– Miért, főnök – szólalt meg Ýlléip –, mi lett volna, ha kivárbák a hatvan napot? Mit tettünk volna?

– Mit tudom én! Az nem az én dolgom, hanem a belügyé! De nekem kell érte tartanom a hátamat!

– Most éppen úgy fest a dolog, hogy Ámmaït tarthatja a hátát – jegyezte meg Ýlléip.

– Látod, ez is – csapott le rá Vyhautén, beszéd közben szakadatlanul föl-le járva a teremben. – Az is micsoda eljárás, hogy kizárólag övele hajlandó tárgyalni? Mi mikor szabtuk meg, hogy kivel vagyunk hajlandók tárgyalni?

– Negyvenhétben – felelte Ámmaït.

– Mi van?!

– Negyvenhétben. Tíz éve. Amikor a Šilÿk Köztársasággal tárgyaltunk, te magad jelentetted ki, hogy csak İvÿll doktorral vagy hajlandó megállapodni.

– No és?! Az egészen más helyzet volt! Egyetlen épeszű diplomatájuk sem volt rajta kívül!

Ámmaït a helyzet kilátástalan volta ellenére is elmosolyodott.

– Hát lehet, hogy ha ezt a mondatot elismételnéd a szüniknak, olyasmit felelnének, aminek nem örülsz.

– Hát tőlük kitelik – morogta Vyhautén. – Senkit sem tartanak épeszűnek önmagukon kívül.

– És arra emlékszel, hogy a šilÿkiek miért mentek bele a feltételedbe, főnök?

– Mert különben nem tárgyaltunk volna velük.

– Így van. Mert kicsik és gyengék, és kénytelenek voltak elfogadni a feltételeket. Akárcsak a Testvériséghez képest mi, főnök.

Vyhautén megállt egy pillanatra.

– Legszívesebben kirúgnálak. Böven találnék indokot, a nagy részét ki is hagyám, különben egész nap körmölhetek. Csak a szünik pont hozzád ragaszkodnak, hogy a sŵmw egye meg!

– Nyugodtan, Lèereÿn, de ettől eltekintve szándékodban áll *csinálni* is valamit?

– Mit kellene csinálnom szerinted?

– Nem tudom! – csattant föl Ámmaït. – Tudtommal te vagy a diplomáciai kar elnöke, de eddig még semmi mást nem hallottunk tőled, csak hisztizést!

– Nem, öregem, neem, neem! – Vyhautén a mutatóujját rázta Ámmaït felé. – Ezt a levest te főzted, nem én!

– Hát akkor én főztem. Mi vagyunk Sÿndoreia diplomáciai kara. Itt egy külpolitikai válság. Mit teszünk, ülünk és várunk, vagy van valami jobb is?

Nem derült ki, hogy lett volna-e válasz. Megszólalt a belső hálózati telefon. Véesŷndröp volt, Yrnaŷtiból.

– Egy helyi csoport összeverekedett néhány sũnŷval – közölte lihegve, alighanem futott. Kép nem jött, csak hang. – Most próbálok közelebb jutni...

– Kicsodák?! – rikoltotta Vyhaũteń.

– Civilek... azt hiszem... trágárságokat ordítóznak és hogy pusztuljatok, mŷsvĩnek... várj, mindjárt odaérek...

Åmmaĩt szó nélkül felállt és kísétált a teremből. Az emeleti erkély korlátjára könyökölt, onnan nézte a két városnegyeddel távolabbról is jól látható hajót, a *Szilgun Angardũmit*, ami szürke hegyként tornyosult a főváros fölé. Ezen a világon négy városban szoktak leszállni a Testvériség hajói: Kaŷndĩmban, Nŷllĩnkõpban, Lũakẽañban és Lũaysban. Ez ritkaság, hosszas tárgyalások után sikerült elérni. Az Államszövetség nyolc másik világán is leszállnak. A legtöbb kikötõben nyilván most is ott van egy szũni hajó, máshová talán hamarosan érkezne.

De nem fog. A *Szilgun Angardũmi* suárjából már elkezdték kiterelni a vásárlókat. Néhány huszad órán belül zárják a suárkapukat, a még kívül maradt szũnik máshol fognak bejutni a hajóba, de egyetlen embert sem fognak itthagyni. Az állandóan itt lakókat sem. Hiragi nyilván ezekben a pillanatokban kapta meg az utasítást, hogy hol jelentkezzen a családjával együtt, és akárhol vannak, értük megy az esszidzsinna, fegyveres védõõrizet mellett fogják összezsomagolni a holmijukat és szállnak egy aungirra. Minden aungir mellett ott repülnek már a kis dzsindrobotok, amiket békeidõben soha nem vesznek elõ, õ is csak azért ismeri õket, mert egy katonai konferencián megmutatták neki. Bármit szétlõnek, amirõl úgy ítélik, hogy veszélyezteti a biztonságukat.

Ès már nem fognak tárgyalni senkivel. Vele sem. Kitört a háború.

A *Szilgun Angardũmi* irdatlan teste mozdulatlanul feküdt a város közepén. Nem sokáig lesz ott. Talán egy limlit adnak a vásárlóknak, hogy távozzanak, de valószínũbb, hogy meggyõzõdnek róla, hogy mindenki elhagyta a suárt, és bezárják a kapukat.

Elõvette a vŷriĩsét, kicsit nézte tũnõdve, aztán megérintette a képernyõt és kiválasztotta Ninda arcát. A hívás nem ment ki. Csak egy kétnyelvũ felirat jelent meg. YELÅ – SZILARUT. Ez hamar ment. Most már egyetlen szindor sem hívhat senkit a Testvériségben. A vonalakat is lezárták. A holnapi hívás Szindzsauninak – elmarad. Hiragitól sem tud már búcsút venni.

S ekkor a város fölött megmozdult a *Szilgun Angardũmi*. Lassan, nyugodtan emelkedett fölfelé, mintha csak befejezte volna itteni munkáját és átadja helyét a következõnek. De nem lesz következõ. Åmmaĩt számon tartotta a fővárosi hajóciklust és tudta, hogy a *Szilgun Angardũminak* csak két nap múlva kellett volna elindulnia. De már ebben az órában elmegy az összes.

A kórházi betegeket magukkal viszik – csillagközi egyezmény van rá, hogy a gyógykezelésüket, ápolásukat ugyanúgy kell folytatni, mintha mi sem történt vol-

na. Amint lehet, kiteszik őket egy olyan világon, ahol van szindor külképviselet és megszervezi a hazaútjukat.

A készüléken ekkor megjelent Ḥayýt meglepett, zavart arca.

– Ámmaït... tudod, mi történt?

– Igen... – megköszörülte a torkát – igen, tudom. Yrnostíben egy csapat rasszista állat rátámadt a szúnikra. Itthagynak minket, Ḥayýt.

– Hol vagy most?

– A hivatalban.

– Odamegyek – felelte a lány, és letette.

A hivatalban, forgatta még a szót az agyában. Hát ez hivatal még, de már nem az övé. Vyħaüteń alig vakarta le a nyakáról a VÝLN-t – mégiscsak hallatlan, hogy a diplomáciai kar egy magas rangú tisztviselőjének titkosszolgálati ügye legyen –, rögtön ki fogja rúgni, aztán ő is repül, egy ekkora lebögést senki nem fog megúszni. Vyħaüteń a börtönt sem fogja elkerülni, ezer bizonyíték van, hogy hányszor döntött rosszul, ami végül ide vezetett. Neki legalább tiszta a lelkiismerete.

Ekkor egy aungir bukkant fel az épület mögül, alacsonyan szállt, látszott az oldalán a hétágú csillag, sőt a dzsindekét is látta, nyolcat tudott megszámolni, nyilván ugyanennyi van a másik oldalon, és maga a jármű is föl van fegyverezve. Ha ebből az irányból jön, akkor lehet, hogy éppen a nagykövetet viszi, Szelgiszun urat, meg azt a néhány követségi munkatársat és a családjukat. Az aungir enyhe ívben besorolt a főútvonalra. Lám csak. Evakuálják az embereiket, de a közlekedési szabályokat betartják.

Megszólalt a vȳriřs. A Napi Hírek. Visszautasította a hívást. Ha szabad lenne beszélnie, akkor se tudna mit mondani. Itt már elfogytak a szavak. Átállította a készüléket bizalmas üzemmódra.

– Azt hiszem, ezt valaki nagyon eltolta – szólalt meg Vyħaüteń hangja a háta mögött. A főnök odasétált mellé és a korlátra támaszkodott.

– Igen, főnök. Ez totálisan el lett tolvá.

– És még le sem ugorhatunk innen – nézett le az elnök az utcára. – A biztonsági robotok nem hagynának földet érni.

– Én nem is akarnék – közölte Ámmaït. – Ninda szokése óta azon dolgoztam, hogy *ezt* megelőzzem. Az én lelkiismeretem tiszta.

Nézte az egyre kisebbre zsugorodó *Szilgun Angardúmit* az égbolton, és Nindára gondolt. Vajon beszélhet még vele valaha?

nf-22 kiáltvány

„Különös, hogy milyen sokan próbálták eszközül felhasználni politikai céljaikra – hiszen csak egy gyerek volt –, s hogy ez mennyire lepergett róla. Nem is sikerült senkinek. Egyvalaki van, aki ha nem is politikai, de szakmai, üzleti karrierje felendülését neki köszönheti, éppen az, aki soha nem akarta felhasználni őt, de őáltalára lett a Galaxis egyik legismertebb ügyvédje. Én.”

Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
9. sómir

Aulang Laip
Jakamma
43615. dzsirat nisszugópan
486

Ninda csak jóval később, kaŋndīmi idő szerint késő éjjel értesült az eseményekről. Az *Aulang Laip*on dél volt, ebédhez készültek az iskolában. Arszi hívta fel.

– Azt hiszem, rossz hírt kell közölnöm. A szihannat-séharun döntése szerint megszakítottuk Szindoriával a kereskedelmi kapcsolatokat. A Felhő minden gyermeke elhagyta a szindor világokat, a hajóink mind felszálltak.

– Semmi közöm Szindoriához – felelte Ninda higgadtan –, de van ott egy barátom.

– Jelenleg nem tudod elérni. A szihannat-séharun ilyenkor biztonsági okokból lezár minden csatlakozást a problémás állam kommunikációs rendszeréhez. De ez nem szokott sokáig tartani, néhány nap, legfeljebb egy év.

– Köszönöm – felelte Ninda, és Arszi kikapcsolt.

Nindának eszébe jutott valami, és visszakapcsolta.

– Igen? – kérdezte Arszi.

– De hát mi történt voltaképpen?

– Ostoba ügy – mondta a nő, és beszámolt az ultimátumról meg a támadásról. – A hely nevét nem tudom kimondani, nekem úgy hangzik, hogy Irnaszti, és hozzátették, hogy egy tengerparti üdülőhely a főváros közelében.

– Mi fog most történni? – kérdezte Ninda Fendriát.

– Hát az általános forgatókönyv az, hogy bocsánatot kérnek, és akkor helyreállítjuk a kereskedelmet. De Szindoria esetén egy kicsit más a helyzet, mert ez az atrocitás csak az utolsó cseppet jelentette, a szindor kormány egyébként is régóta kockáztatta ezt.

Ninda bólintott.

– Akkor viszont – folytatta a tanárnő gondolatmenetét – el kell dönteniük, hogy mi a fontosabb, a kereskedelem vagy az, hogy továbbra is elnyomhassák az embereket.

– Tudom, melyik lesz a fontosabb – szölt közbe Szinensi. – És te is tudod.

– Igen, tudom. Egy olyan kormány számára, amelyik gyűlöli az embereket, semmi sem fontosabb a gyűlöleténél.

Szinensi villámgyorsan előkapta a suagját és írni kezdett.

– Mit csinálsz, sien?

– Leírom ezt. Írtál egy lúmát, ha nem vetted volna észre.

Ninda mosolygott.

– Rendben, írtam egy lúmát. De ezt akkor sem hagyhatjuk így.

– Hanem? Mit tudsz csinálni?

Ninda válasz helyett elővette a suagját és hiperfonált, azonnal, a summutleves mellett, gondolkodás nélkül.

– Nahát – szólalt meg a mély férfihang. – Ninda! Üdvözöllek a messze távolban!

Ninda tartotta magát a szüni szokáshoz és nem köszönt.

– Szíllon, tudsz arról, hogy megszakítottuk a kapcsolatokat Szindoriával?

– Természetesen. Ez a munkám.

– Csinálnál velem egy interjút megint?

– A legnagyobb örömmel! Csak egy kicsit messze vagy. Én is utaztam azóta. De ha távközléssel megfelel, bármikor összehozhatjuk.

– Megfelel. Valójában nem is interjúra gondoltam, hanem egy üzenetre, amit el kellene juttatni Szindoriára.

– Semmi akadálya. Mikor szeretnéd?

– Most.

– Gondolhattam volna. Rendben. Én rögzítek minden hívást, ezt is, úgyhogy csak kezd el bátran.

Ninda nagy levegőt vett és komolyan nézett az asztalon álló suagra.

– Szindorok – kezdte határozottan, irodalmi szindor nyelven. – Szindoria népe! Ninda vagyok. Néhányan talán már ismertek egy tévéinterjúból. Szindorián születtem, de elmenekültem onnan, az ervések elől, akik titeket is üldöznek. Most még többet fognak üldözni titeket. A Szúnahaum Testvériség megszakította kereskedelmi kapcsolatait Szindoriával. Ezzel minden kontroll megszűnt, ami az urak és pribékjeik garázdálkodását némileg visszafogta. Most már csak egyetlen erő maradt, ami felléphet ellenük. Ti, Szindoria népe. Ha élni akartok, lépnetek kell. Vűyrd Kíyreän zsarnoksága egyszer véget fog érni, mert törvényszerűen egyszer minden zsarnokság véget ér. Akik akkor élnek, nagyon örülni fognak. De mit érsz vele te, aki hallod a szavaimat, ha akkor már meghaltál? – Gondolkodott egy pillanatig. – Láttam néhány világot, amióta eljöttem Szindoriáról, és azt látom, hogy szinte mindenütt jobban élnek, mint ti. Tagadhatjátok még önmagatokat előtt is, de nyomorban éltek. Most még nagyobb nyomorba juttok. Az urak nem

fognak, csak ti. Ők továbbra is beszereznek maguknak mindent, amit csak megkívnának. Ne engedjétek!

Elhallgatott és várakozóan nézett Nombokára, aki teljesen meg volt döbbenve.

– Sznigri tval... hogy hoztad ezt össze?

– Ezt nem értem.

– Ez egy politikai kiáltvány, és te fejből, kapásból... mindegy, nem érdekes.

– Eljuttatod Szindoriára?

– De mennyire! Először azt hittem, meg kell ott keresnem valakit és eljuttatni hozzá az üzenetedet, de ezt egyenesen a mai hírfolyamba fogjuk betenni.

– Mikor?

– Nagyon hamar, beszélek a szerkesztőmmel és mehet ki adásba. Szindorián mindenki látni fogja. Meg fognak pukkadni. Főleg az a sǝmw̄ K̄iyeàn. De nagyon indulatosan fognak ám reagálni, tudod. Támadásoknak leszel kitéve.

Ninda nyugalma rendíthetetlen volt.

– És akkor talán nem úgy van, ahogy mondtam?

– De, persze. Megyek, intézkedem. Köszönöm, hogy engem kerestél meg. Jó utat!

A gyerekek és Fendria először is meghallgatták a kiáltvány fordítását, Fendria nem akarta élőben fordíttatni, hogy a gép hangja ne hallatsszon be a vonalba.

– Hát nem vagy semmi – mondta Ángsauri. – Mikor fogalmaztad ezt így meg?

– Csak mondtam, ami az eszembe jutott – felelte Ninda vállat vonva.

Szindorián még nagyobb szót a hír, mint Nomboka gondolta. A kormány hírsatornáin addig egy szó sem hangzott el arról, hogy Szúnahaum felmondta a kereskedelmet, még fontolgatták, hogy miképpen találják. Sokan, amikor látták felszállni a városukban állomásozó szúni hajót, még nem tulajdonítottak jelentőséget a dolognak, a szúnik hajói jönnek-mennek, hol ez, hol az áll a kikötőben, oly mindegy. Akik éppen akkor a suárban voltak és az esszidzsinna felhívására kényszerültek távozni, azok persze elmondták a hírt másoknak, és az gyorsan terjedt, de pletykaszinten maradt, minthogy a hírsatornákon nem szóltak róla.

Nomboka azonban az arcukba vágta az egészet. Nem azonnal tette közzé. Előbb meginterjúvolta a Testvériség szkehani képviselőjének vezetőjét, ő maga ugyanis éppen ott tartózkodott, és egyértelmű nyilatkozatot kért és kapott tőle arról, hogy a Testvériség igenis megszakította a kapcsolatait Szindoriával, amíg ők eleget nem tesznek a követelésüknek és nem lépnek a szindor állampolgárok emberi jogainak érdekében. Aztán bevágott egy rövid archív összeállítást a szindor szegények életéről, és utána Ninda kiáltványát.

Őt, Nombokát először egy szindor külügyi főosztályvezető hívta fel, aki inkább sértődött volt és dühös, és nagyon udvariasan megkérte, hogy kiegyensúlyozottan tudósítson világuk helyzetéről, ami távolról sem olyan, amilyennek lefesti. Nindára egy szót sem vesztegetett. Nomboka persze leadta a hívás felvételét. Erre már egy miniszterhelyettes reagált a szindor állami tévében, ahol Nombokát egy meg

nem nevezett idegen hatalom ügynökének nevezte, akik a szindor közrend és nyugalom megbontására és a jól működő állam szétzilálására törekednek.

Válaszul Larenka Szontiszkovarikinde a Belső-Galaktikus Hírügynökségtől *NEMCSAK NOMBOKA* felirattal leadta az egész híryanagot. Még javában tartott, amikor átvette Rekki, Sidi, Hatpan, Áhanin és persze Sielunt, ahol megcsinálták belőle a maguk terjedelmes gazdaságpolitikai elemzését.

Ninda kiáltványát mindenhol leadták, és elkezdték idézgetni. A hatalomnak reagálnia kellett. Tévésbeszélgetést szerveztek neves politikai és másféle szakértők bevonásával, ahol Nindát és kiáltványát kizárólag mint egy idegen hatalom naiv eszközét emlegették és elemezték. Ruāyp Lîmÿy professzor, a Kāñdîm-Šullein Egyetem tanára, csillagközi hírnevű elmekórtani szakértő hosszan taglalta, hogy Ninda magatartása milyen mentális sérülésekről tanúskodhat.

A válasz Hiragitól jött, aki a *Szilgun Angardûmi* fedélzetéről sajtótájékoztatót tartott a csillagközi tévéseknek mint Ninda ügyvédje. Rágalmazási perrel fenyegette meg az állami tévét és a beszélgetés valamennyi résztvevőjét, Lîmÿy professzort tudományos zsoldosnak nevezte, sarlatánnak, zugorvosnak, aki a kormánytól kapott pénzek hatására elfelejtette hivatása legegyszerűbb szabályát: *először vizsgáljuk meg a beteget!* Bepereli a Šullein Egyetemet is, akik ilyen embernek diplomát adtak a kezébe, és eléri, hogy Lîmÿy orvosi pályafutása dicstelen véget érjen ezzel az üggyel.

A Šulleinen már dolgoztak a professzort az égis magasztaló portréfilmen, amikor a Galaktikus Mentálhigiénés Orvosi Tanács alelnöke hiperfonált. Kérte, hogy nyugtassák meg: az az ügyvéd csak hözöng, és Lîmÿy ugye megvizsgálta Nindát?!

156.

nf-23 pénz

„En mondjam meg, mit akarjatok? Vagy hogy hogyan érétek el? Ki vagyok én? Egy utcagyerek Lüakēān sikátorából. A világotok tele van gondolkodó emberekkel. Kérdezzétek őket. Vagy önmagatokat. Mindenki saját magát, aztán egymást. Menjetek át a szomszédba és beszéljétek egymással. De ne tőlem várjátok azt a csodát, amit csak ti érhettek el.”

*Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
8.*

A Ninda körül kavargó politikai botrány semmiféle hatással nem volt az *Aulang Laip* életére, a 4-tabe elemi iskolára pedig még kevésbé. A singan-núdzsahud rövid megbeszélésen hozott egy határozatot, amit Kásirun közölt Nindával.

– Senki sem emlékszik olyan esetre, amikor egy gyerekünk került volna ilyen politikai viharok középpontjába. Felnőttekkel is ritkán fordul elő, mert mi általában távol tartjuk magunkat a csillagközi politikától. De a helyzet létrejött és foglalkoznunk kell vele. Úgy döntöttünk, ugyanazt fogjuk tenni, amit felnőtteknél. Vagyis változatlanul ott fogunk állni ütközőfelületként a Galaxis és közted, ha bármitől meg kell védeni, akkor megvédünk – jogi értelemben is, ez Hiragi és a jogszolgálat feladata –, egyébként nem szólunk bele, hogy hogyan veszel részt szülőhazád politi... .

– Szindoria nem a szülőhazám – vágott közbe Ninda nyersen. – Csak ott születtem.

– ...igen... értem. Bocsáss meg. Tehát nem szólunk bele. Azt nyilatkozol bárkinek, amit akarsz. Hát ennyi. És érkezett egy bankátutalásod. Húszmillió hāy, azaz kétszázezer palan Szindoriáról, a belügyminisztériumtól kártérítés gyanánt. Hiragi azt üzeni, hogy ez csak a kezdet. Hamarosan fölhív, csak rengeteg dolga van.

Ninda rezzenéstelen arccal vette tudomásul, hogy milliomos lett.

– Csak a kezdet? – ismételte tünődve. – Nem hiszem, hogy szindor bíróság valaha megítélt volna csavargónak pár ymnél többet.

– Ne haragudj, ymet mondtál? Az falevelet jelent.

– Igen, és a csavargók nyelvjárásában a százhāys bankjegyet, mert az is kékeszöld.

– Á, értem. Van valami elképzelésed, mit csinálsz a pénzzel?

– Semmit.

– Valóban?

– Kásirun, pénzzel semmit sem lehet csinálni. A pénz semmit sem ér. Egyedül az idő számít.

– Bölcs megállapítás. Idézet valahonnan?

– Most már igen.

– Ezt nem értem.

Ninda mosolygott.

– Máris leirom lúmaként, és akkor annak az idézete.

Meg is tette. *A pénzzel semmit sem lehet csinálni – értéktelen. Csak az idő számít.* És most olyat tett, amit korábban soha. A lehetőség hiányát jelentő *rimmat* és a cselekvést jelentő *ath* khát egyesítette egyetlen jelben, és izgatottan mutatta meg a fhangísilgunban a felnőtteknek, akik kedvesen mosolyogtak.

– Ez annyira gyakori – mondta Lingdzsaéti –, hogy külön neve van a fhangíirodalomban. *Lummraud*. Amikor úgy érzed, hogy feltaláltál valami újat, például egy új khát, és nem vagy benne biztos, hogy nem sértetted-e meg a szabályokat – aztán meglepve értesülsz róla, hogy azt már rég feltalálták és használják. Igen, ez a khá természetesen létezik. A neve *rimmanath*, és majdnem jól írtad. – Leírta a jelet, alig különbözött Ninda változatától. – Nincs ezzel semmi gond. Velünk is előfordul, pedig sok éve műveljük magas szinten a fhangít. Veled is elő fog for-

dulni számtalanszor. A fhangiban több tízezer khá van használatban, senki sem ismeri mindet.

Ninda közönye a pénz iránt nem volt szokatlan a szúni társadalomban. A szúniknak megvolt mindenük – Fendria kijelentette, hogy a Testvériségben nemcsak hogy nincsen szegénység, de kifejezetten tilos, hogy legyen: ha valaki elveszítené mindenét, a segítségére sietne a törzse, a jannihaum –, így a pénz általában nemigen érdekelte őket. Nagyon nagy összegek azért már mégiscsak. Kétszázezer palan egy dolgozó ember egyenes fizetése két-háromszáz éven át. Ángsauri azt mondta, ennyiért akkora házat lehet venni Szúnahaumon, mint egy kisebb hajó.

– Szúnahaumon pénzért adják a házat? – kérdezte Ninda.

– Igen, ott pénzért.

– Az, hogy a hajókon ingyen lakhatunk – magyarázta Fendria –, egyfajta ösztönzés és jutalom, hogy vállaljuk ezt az életmódot. Végül is a Felhőben mégiscsak biztonságosabb, és egy világ kényelmesebb, mint egy hajó. De a Testvériségnek azért fontos, hogy legyenek hajók, amik kereskednek a Galaxissal és bevételt hoznak. Ezért sok mindennel ösztönöznek minket erre, például a fizetések is magasabbak itt, mint otthon. De persze bárhol élünk, szúnik vagyunk, a Testvériség polgárai, és maximálisan kényelmessé tesszük az életünket. Nem azért vannak a hajón jannihaumok, dzsorongitok, parkok, uszodák, mert valaki kijelentette, hogy enélkül nem vállaljuk a kóborló életet a Galaxisban. Hanem mert szúnik vagyunk, szeretünk jól élni és meg is engedhetjük magunknak. Minden helyet, ahol szúnik élnek, igyekszünk berendezni az életmódunknak megfelelően.

– Jártam Szeszkandrán a képviselőten – szólalt meg Szinensi. – Jó nagy kupolaváros, a képviselőlet egy sűrűn lakott részen van. Egyetlen épület, négyemeletes, azt hiszem. Sokkal magasabb házak veszik körül, ezért a belső udvarának színes üvegteteje van, hogy ne lehessen felülről belátni. Bent minden van, ami kell, jannihaum, dzsorongit, a folyosókon mindenfelé a szokásos társalgók, közösségi helyiségek. Pár száz ember lakik ott. Mesélték, hogy ugyanabban az utcában van a rekki képviselőlet is, az egyszerűen csak egy irodaház, semmilyen közösségi életük nincsen. Nemcsak ott, máshol sincs, van rekki étterem a városban, de oda seszkandriaiak meg más világokról való turisták járnak, akik rekki ételt akarnak enni.

– Igen, a dzserangok között nemigen vannak olyan népek, akiknek olyan fejlett közösségi életük lenne, mint nekünk. Ez nyilván a hosszas úrbeli vándorlásnak köszönhető, amikor teljesen egymásra voltunk utalva.

– Már előbb is létezett a jannihaum – vitatta Ninda. – Szúnahaum-sínarraómi életét is már a közösségi szemlélet határozta meg.

– Ez igaz. Mégis sokat fejlődöttünk azóta.

– De végül is – terelte vissza a szót Rongami – nem beszéltünk arról, hogy mit csinálsz a pénzzel.

– Semmit – felelte Ninda ugyanazt, mint Kásirunnak.

– De hát hogyhogy?

Ninda vállat vont.

– Mit kellene csinálnom vele? Megvan mindenem. Ha egyszer tönkremenne mindegyik köntösöm vagy sarum, enélkül is vehetek másikat. Ennivalóra... ha mindennap költök egytized palant, akkor is hatvanhatezer évre elég ez a pénz. Nincs mire költenem. Teljesen mindegy, hogy száz palan van a számlámon vagy kétszázézer.

– Hát anyagiasság nem vagy – állapította meg Fendria.

– Nekem soha nem volt pénzem, amíg ide nem kerültem a hajóra. Akkor viszont rögtön annyi lett, amennyit sosem tudnék elkölteni, naponta egy palant kapok a Testvériségtől, az Szindorián száz háy, több ezerszerese a legnagyobb öszegnek, ami Szindorián valaha csörgött a zsebemben. Fogalmam sincs, mit tudnék kezdeni ennyi pénzzel. Egyetlenegyszer költöttem belőle, megvettem a kiskirimet. De hát most már van kirim, azt sem kell vennem többet, hiszen kölyök még, ötször-tízszer annyit fog élni, mint én magam. Ez a kétszázézer meg... – Megrántotta a vállát. – Ráadásul Hiragi azt mondta, hogy ez csak a kezdet. Nem tudom, mennyi pénzt akar kivásalni a szindorokból, de nem is érdekel. Felőlem csinálja, ha ez neki jólesik. Szereti a munkáját, hát perelgessen.

– Bosszúvágás sincs benned – nyugtázta Ángsauri.

– Miféle bosszúvágás?

– Téged örökké csak bántottak Szindorián, mégis benned az, hogy akkor csak fizessenek.

– Nem azok bántottak, akik ezt a pénzt kifizették. Vagyis persze de, ők is. De nemcsak ők, és pénzzel amúgy sem lehet jóvá tenni semmit. Legalábbis azzal nem, ha nekem küldenek pénzt, miközben a többi csavargót ettől még ugyanúgy bántják.

nf-24 emigrálás

„Mi mindketten ugyanabban a velejéig romlott államrendszerben nőttünk fel, de egészen más környezetben. Ő szerencsésebb helyzetből indult. De a szerencséje ekkorra elfogyott. Egy ostoba, beképzelt, gonosz, önző államban csak idő kérdése, hogy mikor fogy el az ember szerencséje. Nem hiszem, hogy lett volna más választása.”

Ninda:
Beszélgetések,
45.

**Sÿyndoreia
Lénirsõomaÿ
57. náũkan 27.
a fehér órája**

Az egész tájat hó fedte már. Lent a völgyben is belepett mindent, az erdő – Sÿyndoreia egyik legnagyobb erdeje – innen fentről úgy festett, mintha a fák teljes egészében hóból lennének. Ȥayÿt gyönyörködve nézte a korlátra támaszkodva. A korlát is csupa hó volt, de ez nem zavarta a fűtött ŷoŷnkabátban. Åmmaït is elnézte pár pillanatig a lenti tájat, aztán indult a házhoz.

- Miért jöttünk ide? – kérdezte Ȥayÿt.
- Összeszedek pár holmit bentről. Eladtam a házat.
- Eladtad?! De hiszen csak tavaly vetted meg!
- Így van. De nem lesz már szükségem hegyi nyaralóra.

A lány követte a házba. Åmmaït az előszoba sarkából előhúzott egy bőröndöt, bement a szobába és rakodni kezdett a polcokról.

- Miért nem?
- Nahát, erre nem is emlékeztem – forgatott Åmmaït egy apró tárgyat a kezében, aztán fölnézett. – Bocsáss meg, elgondolkoztam. Mit kérdeztél?

- Miért nem lesz már szükséged a házra?
- Mert nem fogok idejönni.
- Honnan?

A férfi vállat vont.

- Azt nem tudom. De nem ezen a világon lesz.
- És nem is máshol a Szövetségben – bólintott Ȥayÿt.
- Hát nem.
- Miért?
- Nézd, kicsim... nekem itt már nincs jövőm. A sũnÿk csak pár napja mentek el, még a mi felségterületünkhöz tartozó ŷrben vannak, de már felfüggesztettek,

hamarosan vád alá is helyeznek. A főnökömet is. Naponta tíz újságcikk foglalkozik azzal, hogy mekkora kárt okoztam a sűnŷk elűdözésével. Bűnbakra van szükségük, és én éppen kéznél vagyok. Ez csak rosszabb lesz. Nem várom meg.

– És mi lesz kettőnkkel?

– Azt te mondd meg. Minket nem sok minden köt össze. Pontosabban téged sokkal kevesebb köt hozzám, mint ehhez a világhoz. Itt van a családod, itt van az egyetem. Te dönts el, hová vigyelek. Lent van a völgyben Lènirsdõmaŷ városa, vasútállomással, a zöld órájára otthon lehetsz. De magammal vihetlek fölfelé is. A kocsiban ott van a te holmid is, mindent berakodtam, mielőtt elindultam. Ha itt maradsz, odaadom, a lakás kulcsával együtt.

– Fölfelé – ismételte Ḥaŷŷt lassan, ŷgyet sem vetve az utolsó szavakra.

– Sajnos nem sokat ígérhetek. Ha itt maradsz, sokáig nem látjuk viszont egymást – azt is lehet, hogy soha. Ha velem jössz, akkor meg a családdal lesz ugyanez a helyzet. Illetve... te visszajöhetsz. Én nem.

– Ilyen könnyen feladod?

Ḥaŷŷtnak szikrázott a szeme. Ámmaŷt elgyönyörkődött benne – talán utoljára. A Sŷladran fényében biztosan utoljára.

– Igen. Mert vagy ez, vagy a börtön. Hát ezt választottam. Nem vagyok büszke a megfutamodásomra. De ŷgy érzem, hogy mindent megtettem azért, hogy ez a helyzet ne következzen be. Mégis bekövetkezett, mert a vezetés viszont ezért tett meg mindent. Nem tudok többet tenni.

Kicsit hallgatott, szó nélkül csomagolt tovább.

– Kyãarlénŷben a tűntetők összecsaptak a rendõrséggel, sérültek is vannak. Sõmnűban egy csoport bevette magát a városi alagutakba, onnan záporozzák a szitkokat a hatalomra. Dŷrnŷben kijárási tilalmat vezettek be. És persze az egész országban kiürültek az áruházak, minden ŷzletet megrohantak az emberek a sűnŷk távozásának hírére, teljes áruhiány van, már szervezõdik a feketepiac. Az emberek valutát halmoznak fel, mindenféle állam pénznemében, csak a hãytól igyekeznek szabadulni, meg persze a sűnŷ pénztõl. Hamarosan meglõdül az infláció, abba pedig belerokkan a gazdaság. Már amennyire nekünk egyáltalán van gazdaságunk, mert õnellátásra például képtelenek vagyunk. Nem is lesz rá szükség, majd jönnek mindenféle szerencselovagok, akik betöltik a Testvériség helyét, csak persze jó drágán kínálják majd a portékájukat, tudva, hogy rá vagyunk szorulva. Tudod, mit fog erre lépni a kormány? Betiltja. Mindig ezt csinálják. Néhány vándorkereskedõt lecsukat, ŷgyhogy a többi még drágábban árusít majd, a kockázat miatt. Ha ez a spirál megindul, többé nincs megállás. És csak egyvalamit kellene tenniük, hogy ne így legyen. Emberszámba venni a csavargókat meg a kisebbségieket. Akkor a sűnŷk visszajönnének, és megint rendben lenne minden. De hát olyan mértékben rabjai a saját rasszizmusuknak, hogy erre képtelenek gondolni is. Itt káosz lesz, Ḥaŷŷt. Valójában már évtizedek óta káosz van, de rárakódott egy sajátos rend, ami elfedi, hogy a hatalomnak nincsenek elképzelései azon kívül, hogy hatalmon akar maradni. Most ez a rend már nem lesz

képes takarni a káoszt. És engem tesznek meg felelősnek ezért a helyzetért, a sűnűk távozásáért, ami ennek a káosznak az oka. Pedig nem így van. Éppen fordítva, a sűnűk távozásának az oka a nálunk levő káosz, mert nekik elégük lett abból, hogy a sÿndor hatalommal nem lehet beszélni, hogy a sÿndor hatalmat csak önmaga érdekli – hogy Sÿndoreia egy káosz. Hát ez van, kicsim.

Egy ideig hallgattak mindketten, Ámmaït csomagolt, aztán már Ḥayÿt is segített neki.

– Értem, amit mondasz – szólalt meg egy idő után. – És sajnos kénytelen vagyok egyetérteni. Én is érzem azt, amit mondasz. Apa is mesélt róla, hogy mennyit küzdöttek annak idején... majd elmesélem... szóval... rendben, veled megyek. De nem azért, mert annyira szeretlek, hogy nem tudok nélküled élni. Tudnék és fogok is. Egyszer majd visszajövök, talán nem is sokára, és téged ott hagylak, ahol akkor leszel. De látni akarom, hogy hol kötsz ki, és milyen ott az élet. Mert az lehet, hogy nálunk szörnyű és most még szörnyűbb lesz. De csak akkor hiszem el, hogy máshol jobb, ha a saját szememmel látom.

– Persze, te még sosem hagytad el az Államszövetséget. Jól van, látni fogod.

– Hová megyünk?

– Először Mÿněára, aztán meglátjuk.

– Hé, azt mondják, az még szép is.

– Szép, igen.

Elkészültek a csomagolással. Ámmaït lezárta mindkét bőröndöt, kinyitotta az ajtót és megnyomta a távirányítót. A bőröndök fűgén kigurultak a kocsihoz. Visszacsukta és a lányra nézett.

– Azért köszönöm, hogy eljössz... még ha nem is azért, mert olthatatlan szerelmet érzek irántam.

Ḥayÿt rámosolygott.

Két huszad óra múlva leszálltak Lènirsōmayban.

– Hé, ez a vasútállomás – nézett körül a lány. – Miért hoztál ide, ha egyszer föl-felé megyünk?

– Úgy is van. Innen indulunk, csak berakom a ház kulcsát az értékmegőrzőbe.

– Hát van itt úrkikötő?

– Van, egy egészen kicsi. Még személyzete sincsen. Automatából bérelek hajót.

Meg is tette. Megvolt pillanatok alatt, Ḥayÿt pedig értetlenül nézte az igazolványokat, amiket Ámmaït a kamera elé tartott.

– Várj már, mik ezek a kártyák?

– Ezek mi vagyunk, kicsim.

– Álnéven?!

– Nem szeretném, ha a külső légkörből visszairányítanának. Ezért jöttünk olyan helyre, ahol nincsen személyzet, senki sem ismerheti föl az arcomat... vagy akár a tiédet, hiszen felléptél már nem egyszer közönség előtt, a tévében is ment, te sem vagy ismeretlen ember. Az automata csak a kártyákat látja.

– De honnan vannak hamis névkártyáid?

Ámmaït mosolygott.

– A rang előjoga. Egy diplomatának ilyesmit szerezni semmiség. Ez az utolsó dolog, amire felhasználtam a rangomat, most pedig beszállunk a hajóba, és volt-nincs diplomáciai ügyvivő. Te balerina maradsz külföldön is, de én csak itt voltam diplomata.

A kocsit visszaküldték a bérállomásra – a sajátját Ámmaït már korábban eladta –, s a nyomukban guruló bőröndökkel hátrasétáltak az épület mögé. A környék teljesen néptelen volt, a földszintes, csupa üveg falú állomásépületben sem volt senki.

Két kishajó állt a hátsó térségen, hazai gyártmányú Nyÿpek. Berakták a bőröndöket, beszálltak. Ámmaït még egyszer visszanezett Lënirsõõmaÿ hófödte vasútállomására, az utolsó képre a szülőbolygójáról.

ngq

„De mondhatjuk úgy is, hogy a tanárnőm.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
11.*

MENEDÉK

ng-1 Sommesza

„Minden világon mások a viszonyok – hát mások az emberek is.”

*Ílgaszaumi,
Rangáhuap története,
37. sómir, 42. singir*

Sommesza
Aulang Laip
43615. famut karisszinan
852

– Nem Sommesza – nevetett Hirki. – So’meza!

Ninda értetlenül nézett rá. A „so” után valami olyan hangot ejtett, amiről neki elképzelése sem volt, hogy mi lehet, és az *sz*-et is nagyon furcsán mondta. De megpróbálta utánozni.

– Egész jó kezdetnek – mondta Hirki. – De ne *sz*-et mondj *z* helyett. A ti nyelvekben nincsen *z*? Mint amikor a bogár zümmög. *Zzzzz!*

– Nincs... nekem két anyanyelvem van, és ilyen hangot soha nem hallottam. De amit a „so” után kell, azt sem.

– Azt úgy mondd, hogy a torkodban megakasztoz a levegő útját.

Ninda próbálgatta, és egy idő után nemcsak a világ nevét tudta helyesen kiejteni, hanem a lányét is. Hirki neve sem ez volt, voltaképpen egészen közel állt ahhoz, amit szindor helyesírással *Hihrkinek* írtak volna – zenei hangsúlyok nélkül –, vagy talán még könnyebben tudta volna kimondani, ha annak idején Sielunton elsajátítja a kiejtést, Ílnától hallott hasonló hangokat.

Amikor a gyerekek kiszálltak egy-egy világon, Fendria vagy a *singan-núdzsahud* egy másik tagja szervezett nekik idegenvezetőt. Azok közül, akikkel találkozott, Hirki lehetett a legfiatalabb. Szúni időszámítás szerint alig kétszáz éves volt, ami sommeszai időben huszonkét év. Az itteniek nem a világuk keringési idejét használják időmértékül, mert Sommesza nagyon távol kering a napjától, négyszáz szúni év alatt kerül meg. Ehelyett az ország központi világának, Szemgának a keringésével számolnak.

Hirki volt azonfelül talán az egyetlen Ninda eddigi útján, akinek még nála is világosabb volt a bőre. Majdnem hófehér. A haja pedig egészen olyan szőke volt, mint az övé. Sommeszán sok az ilyen világos ember, a nagyon gyér sugárzás miatt, magyarázta. Ninda megemlítette, hogy Szindorián egyáltalán nem gyér a su-

gázzás, és ott is nagyon sok az ilyen világos ember, de ennél jobban már nem érdekelte a genetika.

Inkább a világ. Sommesza is sivatagbolygó volt, akárcsak Szindoria és Szaisz, de ezen a tényen kívül nem is hasonlított egyikre sem. Sommesza volt a legsötétebb világ, ahol eddig járt. Hirki szerint az egyik legsötétebb nyílt lakhatású világ a Galaxisban. Nappal volt, a három szüni napig tartó sommeszai nappal közepe, de az utcákon égett a világítás. Az mindig ég, mondta Hirki. A fekete égbolt tetején meg lehetett nézni Sommesza napját, egy sötétvörös korongot, de hosszan nem volt szabad belenézni, mert ahhoz elég erősen sugároz, hogy károsítsa a szemet. Sokkal több meleget adott, mint látható fényt, így Sommeszán általában kellemes az idő. Ninda, aki a meleg luakeáni éghajlaton nőtt fel, nyugodtan sétálhatott köntösben. Hirki az itteni divat szerint rövid ruhát hordott.

A város éppen olyan volt, amilyennek Ninda egy szindoriái kisvárost elképzelt. Húsz-harminc utca az egyik irányban, ugyanennyi keresztben. Nagyrészt földszintes vagy egyemeletes házak, a központban néhány magasabb. Csak itt a város peremén minden irányban homokvédő fal volt, amit felemelnek, ha jön a homokvihár. Szindorián ilyenre nem volt szükség, legalábbis Ninda nem tudott róla, hogy lenne olyan város, amit így kell védelmezni.

Most azonban nem volt kilátás homokviharra, egyszerűen átsétáltak a védőfalon, ami használaton kívül egy fekete fémcsík volt a homokra fektetve. A mozgatószerkezet alatta volt. Persze valamennyi szél mindig van, így részben belepte a homok.

Kint a sivatagban, a város fényeinek túl már olyan sötét volt, mint Szindorián késő este. Hirki éjjellátó szemüveget adott mindenkinek, különben csak pár tucat riginre láttak volna el. De a szemüveggel kiderült, hogy a sivatag nem üres és nem élettelen. Egészen az ellentéte volt Szaisz vakító fényben úszó sivatagjának, ahol a parányi, emberi mértékkel élőlénynek alig nevezhető szirneken kívül semmiféle élet nincsen, és egyetlen molekulányi víz sem.

Itt csak a fény hiányzott, az élet és a víz egyaránt megvolt. A városból hosszú csatorna vezetett ki a sivatagba, keskeny, egy gyerek könnyen átugorhatta, és egészen sekély vizű, bokáig ért. De víz folyt benne. A partján néhány helyen vékony cső nyúlt a magasba, élénkpirosak voltak a szemüveg képernyőjén, ezek időnként egy adag vizet fújtak a levegőbe, felhőként porlasztották szét a magasban.

A csatorna partját mindkét oldalon ritkás, foltokból álló, sárgás-kékes növénytakaró szegélyezte. Ninda előbb vette észre az állatokat, mint a növényeket. Az állatok a térdéig érhettek, négylábúak voltak, kékes és barnás színűek, és a növényeket ették. Kjvoszák, mondta Hirki, vagy legalábbis valami ilyesmit. Madarak is járkáltak a sivatagban, a növényekből csipegettek ők is, néha felszálltak, máshová röppentek. Aztán feltűnt a távolban egy nagyobb, narancsvörös állat.

– Ott egy hvreht – mutatta Hirki. – Kjvoszára fog vadászni... vagy ránk.

S lecsatolt az övéről egy henger alakú készüléket.

– Természetesen soha nem jövünk ki a sivatagba zvinz nélkül. Egyszerű elektromágneses erőtér, ez elriasztja. Ha közel jön, bekapcsolom, a kapitányotok a fejemet venné, ha valamelyikőtök hvrehtarapást szedne össze.

A hvreht nem jött közel, lassan óvakodott a kjvoszák felé, aztán támadásba lendült, azok pedig menekültek. Egy ugrással az árok túlszéljén termettek és rohantak. A hvreht utánuk. Csakhamar eltűntek a homokdűnék mögött.

– Hát most nem tudjuk meg, ki nyert – állapította meg Ángsauri.

– Remélem, a hvreht – mondta Hirki. – Ezen a környéken nagyon kevés van belőlük, és szükségünk van a biodiverzitásra. Mindössze húsz állatfajról mondhatjuk el, hogy számottevő létszámban fordulnak elő a város közelében, és mi jóval többet szeretnénk. Persze ti nem tudjátok, mi az a biodiverzitás, hiszen az egész népetek hajókon él. Nos, So'mezán eddig sikerült körülbelül kétezer fajt meghonosítanunk, ebből ezerhatszáz növény, négyszáz állat. A mikroorganizmusokat nem számítva bele. A növényfajok már körülbelül vannak annyian, hogy önfenn-tartó rendszert alkothattának egy olyan világon, ahol bőven van napfény és víz. A mi világunk azonban nem ilyen, ezért a növényeink folyamatos gondozásra szorulnak. Rengeteget foglalkozunk ezzel, minden felnőtt tíz nappól egyet a kertészetnek szentel. Ha nem így lenne, valamennyi kipusztulna. Ami az állatokat illeti, a négyszáz faj édeskevés egy valódi ökoszisztémához. Csak hát óriási munka egy élőlényt meghonosítani egy világon, ahol össze kell szoknia a többivel, és hát a mi természeti viszonyaink sem éppen kedvezőbbek. De dolgozunk rajta. Harminc városunk van a sivatag különböző területein, és mindegyikben más fajt próbálunk meghonosítani. Itt, Jar'aszmában jelenleg a zimki honosítása folyik, természetesen nem tudok nektek eleven zimkit mutatni, mert úgy vigyázunk rá, mint a szemünk fényére, de így néz ki.

A suagjáról kivetített nekik egy képet a levegőbe. Egy női kezét ábrázolt, talán éppen az övét, s a tenyerén egy állatka ült. Szürke bunda fedte a testét, nagy, kerek füle volt, hosszú, vékony farkcincája. Egy növényi szárat rágcsált.

– Ötszáz példányt hoztunk a városba, egyelőre ötvenet vittünk ki kísérletképpen a sivatagba, a többi egy kutatóintézetben van, szoktatjuk őket a sötétséghez.

A kép eltűnt; Hirki széles mozdulattal körbemutatott a sivatagon.

– A ti időszámításotok szerint több százezer évbe fog telni, de egy nap egész világunkat élet fogja borítani. Növények és állatok sokasága él majd itt, bármilyen sötét is van.

ng-2 titkosügynök

„*Ne építs bonyolult csapdát a hetiffúrinak. Űsd agyon. Sokszor a legegyszerűbb és legkézenfekvőbb megoldás a legjobb.*”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Mýněa
Ÿnkaš Tŵtyŷ Szálloda
57. náũkan 31.
a zœld órája

A szálloda szép volt. A szoba kényelmes. A kilátás a Šŷyolp hegységre – gyönyörű.

Helyi idő szerint a sárga órájában érkeztek, és bőven jutott idejük örülni ennek a sok szépségnek – egészen estig, a zöld órájáig. Elsétáltak a Výstřeèn-vizeséshez, hosszan csodálták, aztán visszaindultak a szállodához, a kerthelyiségben vacsoráztak, ami a Výstřeèn-tó fölötti teraszon volt, és az egész tavat be lehetett látni róla, a túlparton pedig a hegláncot. Dũkyňlevest akartak rendelni mýněai módra, majdnem ugyanolyan volt, mint a kaňdĩmi, de nem tésztával, hanem ýrtĩngombóccal... ám valaki megállt az asztaluknál.

– Ámmaĩt? Ámmaĩt Īdara, nahát! No lám csak, kit látok!

Ámmaĩt kényszeredetten ismerte fel a zœmœk, kissé kockafejű embert, volt egyetemi évfolyamtársát.

– Szervusz, Lũm.

– Lũm? Lũm? Már elfelejtetted, hogy szólítottál régen? Ó, bocsásson meg – nézett a férfi Ĥayŷtra –, Lũm Šwŵreŷ vagyok, ennek a derék embernek az évfolyamtársa voltam az egyetemen. De csak időben. Agyi kapacitásban nem vehetem föl vele a versenyt!

Harsányan felnevetett.

– Ĥayŷt Kyòrays – felelte a lány kurtán.

– Nagyon örvendek. Nem rokona Vŷskœyn Kyòraysnak?

– Az unokahúga vagyok – bólintott Ĥayŷt rutinszerűen. Sok éve megszokta, hogy a színész nagybácsira mindenki rákérdez, hiszen a szindor társadalomban el-képesztő faragatlanság lenne nem venni tudomást róla, ha valakit ugyanúgy hívnak, mint egy híres embert.

– Ó, hát ez csodálatos. Megengedik, hogy leüljek? – S válaszra sem várva odahúzott egy széket. Ámmaĩt megmerevedett, Ĥayŷttal elkapták egymás pillantását. Kéretlenül helyet foglalni mások asztalánál még egy régi baráttól is pimaszság, ez az ember pedig nem volt Ámmaĩt barátja. – Jaj, ne nézz már így rám, Ámmaĩt, tu-

dom, hogy nem illik, de hát ennyi lazaságot csak megengedhet magának az ember ennyi év után, nem? Mikor is láttuk egymást utoljára?

– Az egyetemen – felelte Ámmaït feszesen. Kezdt gyanakodni.

– No lám csak, hogy telik az idő! Mesélj, mi van veled, hogy megy sorod. Azért nem voltunk mi olyan rosszban annak idején. – Harsogva nevetett, többen odanéztek a közeli asztaloktól. – Várjál már, nem láttalak én téged egy-két éve a tévében valamit nyilatkozni? Mi is lettél te, valami külügyes?

– Diplomata – Ámmaït megköszöörülte a torkát –, és igen, láthatáll a tévében.

– No lám csak! Hát ez nagyszerű! S most is valamilyen diplomáciai küldetésben?

– Nem, szabadságon vagyok.

– Szabadságon, nahát, ez jó! – Megint nevetett, de aztán halkabban folytatta. – Te csirkefogó, már az egyetemen is ilyen kópé voltál. Úgy szólítottuk, Nagymester, kisasszony, mert ő találta ki a legjobb csínyeket. Minden csibésztségben benne volt. Hát most meg azt mondja nekem, hogy szabadságon van, miközben otthon égre-földre keresik.

Ámmaït magában megállapította, hogy így könnyebb is. Legalább most már biztosan tudja.

– Honnan veszi ezt? – kérdezte Șayÿt.

– Ó, hát csak onnan, hogy én egy kicsit más pályát futottam be az egyetem óta, kedves Șayÿt. Én is külügyi vonalon tevékenykedem, csak az én munkám kevésbé látványos, mondhatni, nem tartozik a szélesebb nyilvánosságra.

– Szóval mit akarsz? – kérdezte Ámmaït.

– Hát bizony, kedves Nagymesterem, arra szeretnélek kérni, hogy szakítsd meg a szabadságodat és gyere velem haza. Szeretnélek bemutatni egy-két barátomnak...

Șayÿtra nézett, mert a lány hirtelen felállt.

– Azt hiszem, rám itt már nincsen szükség.

– No lám csak, de hát hová megy, ked...

– Semmi köze hozzá – felelte a lány nyersen –, hacsak nem akar engem is letartóztatni.

Šwÿreÿ zavartan nézett vissza Ámmaïtra, aztán megint a lányra.

– Hát én nem fogalmaztam volna ilyen drasztikusan, de természetesen, ön oda megy, ahová akar. Arra azonban figyelmeztetem, hogy sÿndoï állampolgárként...

De a lány már kívül járt a hallótávolságon. Šwÿreÿ nem is folytatta, vállat vont és visszafordult Ámmaïthoz.

– Sajnálom, öregem. A cég ragaszkodik hozzá, hogy mindent megbeszéljünk, és valami formális tárgyalást akarnak. Dÿvuorÿ azt ígérte, kapsz egy eszméletlen hosszú büntetést, hogy a tömegek kielégítsék a bosszúszomjukat, és a színpalak mögött kegyelmet kapsz. Elnökit... Egyetlen órát sem leszel igazából lecsukva. Személyesen garantálja. Szerintem ez méltányos.

– Tudod, Lûym, a helyemben sokan kapnának ezen az ajánlaton. Bárki azonnal elfogadná, aki nem tud kettőig számolni. Először is te itt ezt elmondtad, Dÿvuorïp pedig ugyanezzel az erővel letagadja. Másodszor pedig az az örült még nem született meg, aki a VÿLN-ben megbízik. Úgyhogy nekem jobban tetszik az alternatív változat.

– Micsoda?

– Bármi más, öregem, mint visszatérni Sÿyndoreiára. Bármi más. Ezért ha nem bánod, én most elmegyek.

Mozdult, mint aki készül felállni, de Śwŵreÿ tiltakozóan fölemelte a kezét.

– Rosszul teszed, ha most elmész. Bocs, de nem engedhetlek el.

– Hát akkor mit csinálsz, talán lelősz?

– Hát azt nyilván nem, de vannak más eszközök is...

Ekkor megszólalt egy hang a háta mögött.

– Rendőrség. Uram, megkérem, hogy tegye a kezét a tarkójára.

Śwŵreÿ lesújtott döbbenettel pillantott hátra, és egy fegyvercsövet látott közvetlenül a fejénél. Ámmaït derűsen visszaült. Ő azt is látta, hogy a két rendőr után még többen érkeznek, civil ruhások is, és öt lépéssel Śwŵreÿ mögött Hÿÿt akkor ül le a pázsitos domboldalt szegélyező kőfalra.

– Döveÿn hadnagyhelyettes vagyok – szólalt meg egy másik hang, egy húszas éveiben járó, határozott férfi, aki megkerülte az asztalt és Śwŵreÿ szemébe nézve megállt, nem ült le. – Lenne szíves a nevét, uram?

– Lûym Śwŵreÿ – volt a felelet.

– A fiatal hölgy azt mondta, hogy ön a sÿyndor titkosszolgálatnak dolgozik. Van ehhez valami hozzáfűzni valója?

Śwŵreÿ arcán a teljes vereség látszott. Mÿnëa csak húsz éve, meglehetősen viharok után vált függetlenné Sÿyndoreiától, és nagyon harapnak a VÿLN embe-reire.

– A kislány téved vagy képzelődik – felelte. – Jogi tanácsadó vagyok egy kÿÿndïmi cégnél.

A hadnagyhelyettes bólintott, aztán lenyúlt az asztal alá, a székhez, amin korábban Hÿÿt ült, és fölvelt róla egy vÿriïst.

– Akkor ezen ugye nem fogunk semmi olyasmit hallani, ami a kislány tévedését vagy képzelgését támasztaná alá?

Śwŵreÿ nem felelt. A hadnagyhelyettes odanyújtotta a készüléket az emberének, aki visszaadta Hÿÿtnak, hogy az ujjlenyomata segítségével átvigyük a felvételt a rendőrségi adattárba.

– Letartóztatom – közölte, ismét Śwŵreÿre nézve. – Kémkedéssel, a Mÿnëa Köztársaság államrendjének megbontására irányuló szabotázzsal vádoló, aminek első fokát azzal valósította meg, hogy Sÿyndoreia Államszövetség titkosszolgálatának, a VÿLN-nek alkalmazásában vagy megbízásából Mÿnëa Köztársaság területére lépett és itt jogosulatlanul hatósági személyként próbált fellépni. A kapitányságon megkapja a szükséges képesítéssel rendelkező mÿnëai ügyvédek

jegyzékét. Sýndoreiai ügyvédet biztonsági okokból nem fogadhat. Kérem, álljon fel.

Šwŕeř letörten feltápáskodott. Két rendőr karfogót illesztett köréje.

– Lûym – szólalt meg Ámmaït.

A férfi ránézett.

– Kihagyott az emlékezeted. Nem Nagymesternek hívtatok, hanem Fõmesternek. Én pedig téged Kis Pizskosnak. Látod, rászolgáltál erre a névre – és agyi kapacitásban csakugyan nem veheted föl velem a versenyt.

– És velem sem – szólalt meg a háta mögött Țayýt. – Attól, hogy valaki táncosnõ, még nem buta.

A rendőrök elmentek, elvezették Šwŕeřt. Țayýt odaszaladt Ámmaïthoz, átölelték egymást.

– És most?

– Ügyes voltál. Amikor elsétáltál, már tudtam, hogy ezt fogod tenni.

– Jó, de mennyi időbe telik a VÛLN-nek egy másik ügynököt küldeni?

– Semennyibe. Akár itt ülhet még kettõ az asztaloknál. Azonnal elmegyünk innen.

Țayýt megérintette a vÛriřsét, hívott egy kocsit, ami könnyed libbenéssel leszállt a teraszra.

– Jó, de hová? Nem menekülhetünk világról világra, mint Řykkastään.

– De egy helyre mégiscsak mehetünk, ahová nem ér el a VÛLN keze. Szállj be.

A kocsi sebesen haladt a város felé.

160.

ng-3 menedékkérés

„A következõkben sorra fogom venni és részletesen is kifejtem, mi mindent tanult Ninda Haittól. Vagyis csak egy elenyészõ töredékét, így is nagyon hosszú lesz.”

Aini:

Ninda életének mellékszereplõi,

19. H

A várost LÛnkeõpnak hívták, ez volt MÛnëa egyik legnagyobb városa: húszezer lakosa volt. Sýndoreián egy ekkora város csak helyi jelentőségû, de itt fontos csomópont, csillagközi úrkikõtõ, áruk tömegének átrakodóhelye. Nem ez volt a fõváros, ami további elõnyt jelentett Ámmaït szemében. Mindazonáltal itt sem kockáztatott, a kocsit egyenesen a suárkapu elõtt tette le.

– Szóval ezt gondoltad ki – mondta Țayýt.

– Ezt. Itt biztonságban leszünk.

– Nézd... én hiszek neked, vagyis elhiszem, hogy meg vagy győződve arról, hogy helyesen cselekszel. De biztos vagy benne? Igen, te mindent megtettél azért, hogy a Testvériséget megtartsd az üzleti partnerünknek, de biztos, hogy ezt ők is így gondolják? Illetve nem lehet, hogy örülnek neki, hogy megszabadultak tőlünk?

– De, minden lehetséges. Egyetlen módja van, hogy megtudjuk.

Ғайыт egy sóhajjal bólintott.

Kiszálltak a kocsiból és sietős léptekkel bementek a suárba. A szokásos felirat fogadta őket, hat nyelven:

Köszöntjük a Silgerszin suárban

Fölötte a hatalmas hétágú csillag, alatta pedig a hajó neve: *Hilgari Fónird*. Ámmaít felolvasta a nevet, mert Ғайыт nem beszélt és nem is olvasott szúniul.

– Ez egy csillagnév – magyarázta. – Hilgari olyasmit jelent, hogy társas viszonyban levő, társaságkedvelő, a fónird pedig a kék óriáscsillagok egyik fajtája.

– Szép – mondta Ғайыт nyugtalanul –, de nem kellene beljebb mennünk?

– Átléptünk a piros vonalon – felelte a férfi. – Ez már a Testvériség felségterülete. Akár itt állhatna mellettünk tíz VÝLN-ügynök. Nem tehetnek többé semmit.

– Ennek igazán örülök, de *mi* mit fogunk tenni?

Ámmaít körbepillantott a tágas előtérben.

– Ott az esszidzsinna – mutatta. – Máris beszélek velük.

Odasietett és megnyomta a bebocsátást kérő gombot. Az ajtó feltárult.

– Segíthetek valamit? – kérdezte egy sárga köntösös férfi, piros sapkával a fején, szúniul. Szisztungi állt a kítűzőjén.

– Igen, uram. Ámmaít Ídara vagyok, volt diplomáciai ügyvivő Szindoriáról. Beléphetek?

– Hogyne, tessék.

Ámmaít átadta a holokockáját.

– Politikai menedékjogot szeretnék kérni a társamnak és magamnak.

Szisztungi felhúzta a szemöldökét és felállt.

– Jöjjenek be, foglaljanak helyet.

A magázó nyelvet használta, amit a szúnik csak hivatalos alkalmakkor vesznek elő.

Ғайыт némileg félénken óvakodott beljebb.

– Ғайыт Kyòrays – lehelte.

– Szisztungi.

– Megengedi? – nyúlt Ámmaít lassú mozdulattal a mellsebe felé, de nem ért hozzá, számon tartotta, hogy a biztonsági szolgálatnál van.

– Á, fordítógép? Kérem, csak nyugodtan. Én sajnos nem tudok szindorul.

Nyílt az ajtó a helyiség végében, egy esszidzsinna-egyenruhás nő nézett be, megszemlélte a két látogatót, biccentett Szisztunginak és kiment megint.

– Nos, mindkét fél rögzíti a beszélgetést, ugye?

Ámmaít elővette vÿriÿsét, megérintette és letette az asztra. A hosszúkás aszta egyik végén ÿlt, bal kezénél az esszidsinna, jobbról Țayÿt.

– Tehát én Szisztungi vagyok. Kérem, mondják be a nevüket a rögzítés kedvéért. Önök politikai menedékjogot kérnek a Testvériségtől?

– Ámmaít Ídara. Igen, politikai menedékjogot kérek.

– Țayÿt Kyoráys... igen, én is politikai menedékjogot kérek.

– Rendben. Kérem, mondják el, miért.

Ámmaít vagy másfél limli hosszán beszélt. Elmondott mindent Ninda szökésétől kezdve, az azóta történt incidenseket és az ő szerepét a következmények enyhítésében, egészen a Szindoriáról történt szökésükig. Szisztungi közbeszólás nélkül hallgatta. Az elbeszélés második-harmadik mondatánál kinyúlt oldalra, megnyomott egy gombot, amire egy kis pincérrobot tálcát helyezett eléjük, süteménnyel, gyümölcscsel, poharral és néhány üdítőitalos palackkal. Szisztungi nyugodtan töltött magának, és intett, hogy szolgálják ki magukat.

– Értem – mondta végül. – Én semmit sem tudok a szindor közállapotokról, ezért ezt majd meg kell mutatnunk egy-két szakértőnek. Hait?

– Igen?... – nézett rá a lány riadtan. Ha a férfi nem néz ugyanakkor órá, talán fel sem ismerte volna a saját nevét *y* helyett *i*-vel ejtve, a kettős zenei hangsúlyt egyetlen rövid magánhangzóra redukálva, s lágy helyett kemény *h*-val az elején.

– Ön következik. Ön miért kéri a politikai menedékjogot?

Țayÿt lélegzete elakadt. Eddig fel sem merült benne, hogy nem elég az, hogy ők összetartoznak és együtt akarnak maradni... de szerencsére feltalálta magát.

– Én... az imént a... a VÿLN egyik ügynökét átadtam a mÿnĕai hatóságoknak mint kémet.

– Bocsásson meg, minek az ügynökét?

– A szindor titkosszolgálatát – felelte Ámmaít.

– Értem. Folytassa.

– Le akarta tartóztatni Ámmaítot és visszavinni Sÿndoreiára, ahol hazaárulást akarják bíróság elé állítani. Én pedig szóltam a szálloda egyik biztonsági emberének, hogy hívja ki a rendőrséget, aztán átadtam nekik a hangfelvételt kettejük beszélgetéséről. Letartóztatták az ügynököt és elvitték. Ha megkérdezi őket, tanúsítani fogják. Szerintem engem ezért Sÿndoreián most bíróság elé állítanak.

– Hogyne, Hait – bólogatott Szisztungi. – Erről én is meg vagyok győződve. És pedig a hatóság munkájának akadályozásáért, ami köztörvényes bűncselekmény, tehát nem lehet alapja politikai menedékjognak.

– Mÿnĕa független állam – vetette ellene Ámmaít. – Ugyanúgy nem tűrik egy másik állam titkosszolgálati ügynökének tevékenységét, ahogy önök sem tűrnék, ha most itt ólálkodna egy a hajón.

Szisztungi elmosolyodott.

– No igen, de Szindoria szempontjából ez akkor is köztörvényes, ha pedig kiadatási kérelem érkezik, azt tőlük kapjuk. De hát ez nem az én dolgom. Én a *Hilgari Fónird* biztonsági szolgálatának tagjaként annyit tehetek, hogy rögzítettem

az önök kérelmét, és felajánlok önöknek egy kabint a hajón a Testvériség költségére. Köteles vagyok azonban figyelmeztetni önöket, hogy ha netán bizonyítást nyer, hogy önök félrevezették a Testvériséget, akkor a jegyek teljes árát ki kell fizetniük, a mai napig visszamenőleg. – Megvárta mindkettejük bólintását, s ránézett a képernyőjére. – Akkor hát az önöké a zöld hatos szektor 14 per 8-as kabinja. A hajó fedélzetén sem Szindoria, sem Minéa vagy más állam hatósága nem férhet önökhöz. Azonban amíg a menedékjogot meg nem kapják, a Testvériség nem vállal kötelezettséget arra, hogy a hajón kívül is megvédje önöket. Vagyis ha biztonságban akarnak lenni, ne hagyják el a fedélzetet. Ha van még holmijuk odakint, hozassák el. Van kérdésük?

– Mikor várható... a döntés? – kérdezte Həyət.

– Nem tudom. Sőt azt sem tudom, hogy ki fog dönteni, ugyanis a Testvériségnek nincsen külön erre a célra szolgáló intézménye. Bizonyára a külkapcsolatiak intézkednek majd, de ők sokan vannak, nem tudom, ki fogja vállalni.

– Mikor indulunk?

Szisztungi a faliórára mutatott.

– A mi óránk szerint most négyszázötvenegy. Hétszázkor indulunk, a következő állomásunk Angfirít lesz.

– Felhívhatjuk Szindoriát?

– Hát, az nem megy, azt hiszem. Ők zárlat alatt vannak. De az ilyesmi nem szokott sokáig tartani, talán pár nap és feloldják a zárat. Ó, igaz is, de, mégis meg lehet oldani. Azt megtehetik, hogy kiállnak a suárkapuba, mert onnan már csatlakozni tudnak a minéai rendszerhez, és őtőlük tudnak hiperfonálni Szindoriára. Csak maradjanak a piros vonalon belül, és nincs az az ügynök, aki kezét emelne önökre. A piros vonal innenső oldalán önök a *Hilgari Fónird* védelme alatt állnak.

ng-4 fengrá

„Életünk tele van csillagászati szóképekkel, hasonlatokkal. Százszor inkább, mint a dzserangoké. Például a Nagy Kanyar. Ez a kifejezés nem létezik dzserangok között, s a mi életünkben sem szerepelne, ha úgy élnénk, ahogyan a dzserangok hiszik. S hány szókép származik csak ebből az egyből...”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
326. sómir*

Aulang Laip
43615. dzsirat angdzsagan
780

Ninda kissé előredőlt, karját félig előrenyújtotta, kezét visszahajlította. Megtervezte az útvonalat és határozott mozdulattal elhajította a karikát. A piros-kék csíkos senszi lágy ívben átszállt a parkon, s lecsapott a kiválasztott jaulra. *Filommi* találatot ért el, vagyis a karika egyenesen lecsúszott a rúdon, nem körözött rajta ide-oda. Az ilyesmi nem változtatott a dobás pontszámán, de mindig sikert aratott. A csapattársai tapsoltak.

– Szép dobás volt, sien – nevetett Séssinauri –, és az átlagod ezzel elérte a kilencvenet. Fengrájátékos vagy, nekünk pedig van halligink. Indulhat a bajnokság.

– Te jó Galaxis, mikor?

– Sziangdzsankor, ha mind a harmincöt csapat zölddel jelöli magát a táblázaton. Csak mi vagyunk még pirosak, de most átállítom. A fengrábajnokság mindig sziangdzsan napján indul, mint minden csapatjáték versenye. Lesz időnk felkészülni.

– *ŰŰíp!* – fakadt ki Ninda önkéntelenül is első anyanyelvén, mert a másodikon nem ismert ennek megfelelő szót. – De hisz megvernek minket, mint a földühödött ervések.

– Miért vernének?

– Mert én még kezdő vagyok.

– Ugyan már, sien, remek halligí lesz belőled. Csinálunk egy nagyszerű bajnokságot, és ha megvernek, akkor mi van? Valakinek utolsónak is kell lennie. Bizz a tudásodban és ne aggódj az eredményért. Hing-hing, lássuk csak, csináljunk is egy próbabajnokságot, jó? Iszunk egy korty íhafit és nekilátunk.

Amíg az íhafit megitták a Szemmatun park sarkán, Séssinauri elmagyarázta a bajnokság menetét.

– Harmincöt csapat van és harmincöt az ötször hét. Fengrallukat alakítunk, és pedig mindig több fengrallu van és kevesebb csapat egy-egy fengralluban. Tehát hét fengrallu, az ábécé betűivel jelöljük őket, A, E, I, O, U, Pá, Tá. Sorsolás dönti

el, hogy melyik csapat melyikbe kerül. Az első fordulóban mindegyik csapat mindegyikkel játszik a fengrallujában, tehát négy-négy meccset. Ez jó pár meccset jelent fengrallunként...

– Tízet – szúrta közbe Ninda.

– Lehet, hogy annyit.

– Annyit. Az első játszik a négy továbival, a második hárommal, mert az elsővel már játszott, a harmadiknak már csak két ellenféllel kell, a negyediknek pedig csak az ötödikkel, négy meg kettő meg három meg egy. És mindig egyszerre két meccset lehet tartani, négy csapat játszik, az ötödik pihen.

– Szomtihatuen, hiszen tudod – mondta Ahundómi. – Mire mi kigondolnánk, hogyan kell kiszámolni, ő már kiszámolta.

– Hing-hing – bölintott Sésinauri. – Jól van. Szóval minden fengralluból továbbit a legjobb. Egyrészt számoljuk a nyert meccseket, a nyertes plusz egy pontot kap, a vesztes mínusz egyet, de ettől még lehet pontegyenlőség.

– Hogyne – bölintott Ninda. – Például két csapat két-két pontot kap, ketten mínusz kettőt, az ötödik pedig nullát. Az öt csapat pontjainak összege mindig nulla lesz.

– Ahogy mondd, szomtihatuen, szóval ha ilyen van, akkor a játékpontokat már egyáltalán nem számoljuk, hanem a játék közbeni dobásszámokat vetjük össze, és érdekes eredményeket kapunk ám. Mert megeshet, hogy mi mondjuk kikapunk a Drambitól nyolcvan-százra és a lista végére kerülünk, de ha a két nyertesnek ugyanannyi játékpontja van, akkor már nem az számít, hanem hogy ők esetleg száztíz-százhuszra nyertek, és akkor a mi nyolcvanunk már sokkal szebb eredmény. Még akár nyerhetünk is. Tehát érdemes minél nagyobb értékű dobásokat csinálni. Versenyjátzmában a sómangi nem nagyon térhet el, négyezer és hatezer között sorsolunk. Ha egy meccsünkön magas sómangi jut, akkor van egy kis hátrányunk azokkal szemben, akiknek alacsonyabb jött ki. Le kell dolgozni. Hát így megy.

– És a második fordulóban a hét csoportgyőztes játszik egymással?

– Igen, és te rögtön megmondod, hány meccset.

Ninda mosolygott.

– Hat meg öt meg négy meg három meg kettő meg egy az huszonegy. Mindenki hatszor játszik.

– Így van. Általában három-négy meccset is lejátszunk naponta, így pár nap alatt lezajlik a bajnokság.

– Iskola után?

– Dehogy. Iskola helyett. Bajnokságot csak tízévenként rendezünk, és olyankor szünetel az iskola. Ez itt a jannihaum. Mi megadjuk a módját a dolgoknak. Majd meglátod. Most viszont menjünk dobni.

Nindát meglepte, hogy egy játék miatt megszakítják az iskolát, de hamarosan belátta, hogy szüni felfogás szerint az iskola és a fengrabbajnokság csak két különböző módja annak, hogy társaságban legyenek.

Még javában dobáltak, amikor megjelent egy nagylány a parkban. Sötétbarna bőre volt, vörösesbarna haja, s a melle formájáról ítélve vagy ötven évvel idősebb volt Nindánál. Egy darabig figyelte őket egy padról, aztán odajött, amikor szünetet tartottak.

– Láttam, hogy kizöldültetek, Sómittir – fordult Séssinaurihoz. – Szóval meglesz a bajnokság? – Válaszra sem várva Nindához lépett. – Tehát te vagy az új halligí. Asszili vagyok, a Nekkaru daurtája.

– Ninda.

– Jól dobsz, halligí, de ti lesztek a desszert.

– Ugyan miért, daurta? – kérdezte Ahundómi.

– Mert rövidkéz a halligitek. Milyen daurta vagy te, Séssinauri, hogy nem veszed észre és nem javítod ki?

– Ki mondta, hogy nem vettem észre? – emelte föl Séssinauri az íhafis palackját a fűből. – Hátha ez a stratégiám.

– No, azért lesztek ti a desszert. Ki a szommitok?

– Én – felelte Andruni.

– Rövidkéz te legyél, ne a halligí. A halliginek olyan hosszú legyen a keze, mint a Settahur-hegylánc. Mi a felállítás?

– Szill: Ahundómi, szommi: Andruni, halligí: Ninda, lombisz: Ilkirúni, dzsindu: Jangiru, nert: Sittu, szesszuna: Angráhani, és én vagyok a daurta – felelte Séssinauri.

– No ide figyelj, daurta. Te a fiúkat szillnek meg szomminak tetted meg, én viszont pont halliginek, Dzsesszuket állítottam oda, érted már?

– Nem mindegy, hogy fiú vagy lány dob egy karikát? – kérdezte Ninda.

– De, a szomminál meg a nertnél. De a halligí fiú legyen, mert azok magasabban, ne csinálj már csillagport magatokból, így hogy lesztek ott a második fordulóban? Hallgass rám, úrhajót építek neked. Cseréld el Andrunit Nindával, vagy javítsd ki Ninda rövidkezét, de sziangdzsanig olyan hosszúra, mint a rohokkígí. Ja, és Ahundómi túlságosan lecsapja a szimdzsiket, az előbb az enti-settit úgy kapta el, hogy előtte hajszál híján megakadt egy húnban, nézd majd vissza, ezt a versenyen nem engedheted meg magadnak.

– De végül elkaptam az enti-settit – mondta a fiú.

– Odanézenek, saját galaxisa van! – fakadt ki Ninda. – Asszili arról beszél, hogy mi van, ha a hűnt kapod el.

– Értem én – felelte Ahundómi –, de én szeretek lecsapottal dobni, volt már, hogy az egész nézőtér csillagködöt evett, mert julkiban lien-rúmot hoztam, aztán egymás után mostam végig két neng és egy jaul csúcsát, de elkaptam a lien-rúmot, Asszili dzseranggá változott volna, ha látja.

– Láttam, te maundra – morogta a nagylány –, megnéztem felvételtől. Egyszerűen csak szerencséd volt, de úgy teszel, mintha te forgatnád a Galaxist. Jól van, nem árt a játékban egy kis izgalom. Csak egy kicsi lesz, nem sok, mert ki fogtok esni, meglátod. Hát a ruhátok megvan-e már?

Ninda meglepődött, nem tudott róla, hogy ruha is kell.

– Még nincs, de van egy tervem – felelte Séssinauri. – Piros-fekete-fehérben állunk ki.

– Mi zöld-sárga-feketében, és mindenkinek más színű szalag lesz a hajában.

– Nekünk sapkánk lesz, mert Ninda mindig sapkát hord, és akkor egyformák leszünk.

Ninda egészen meghatódott, amiért a barátnője erre is gondol.

162.

ng-5 várakozás

„Mit kellett volna tenni? Ezt a kérdést fölteheted életed minden egyes lépéséről – utólag. De értelme ennek csak akkor van, ha elképzelhető, hogy hasonló helyzet máskor is előáll majd, és akkor esetleg másképpen cselekszel.”

Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
63. sómir

Hilgari Fónird 43615. senut szammunan 550

A szállásukra igazán nem lehetett panasz.

A kabin kicsi volt, de azért elérték. Az ágy lábánál a bőröndökben ott volt minden holmijuk, már úgy hozatták el a mÿnēai szállodából, hogy nem léptek ki a hajóról. A suárban és a szísiben megtaláltak mindent, amire szükségük lehetett. Pénzük volt, Ámmaït még Mÿnēán szüni pénzre váltotta az egész vagyonukat. Ez hasznos előrelátásnak bizonyult, mert otthonról aggasztó hírek érkeztek a hây elértektelenedéséről. Távozásuk után három nappal a híradó beszámolt róla, hogy megdrágultak a belföldi hajóutak, mert az állami úrforgalmi társaság, a Sÿël eddig jól kiegészítette a Testvériség által lebonyolított belföldi forgalmat – az utasok ötven, az áru hetven százalékát a szúnik szállították –, most viszont nincs elegendő kapacitásuk. Ez persze azt okozta, hogy már elkezdett emelkedni mindannak az ára, amit az ürön át szállítottak. Arról nem szólt a híradó, hogy bármely idegen állam elkezdte volna korrigálni a hây árfolyamát, de ez csak idő kérdése.

– Tudod, hogy a Testvériség milyen árfolyamot alkalmaz jelenleg? – kérdezte Ámmaït.

– Hát egy a százhoz – bólintott Ḥayÿt.

– Igen, de tudod, hogy hívjuk ezt a külpolitikában? *Fölnyárfolyam*. Minden alkudozásunk kudarcba fulladt, hogy ezt megszüntessék. Van a közelben nyolc ország, ahol megcsinálhatod, hogy a hâyát átváltod az ő pénzükre, aztán azt pãalãna

– és akkor nagyjából hatvan háyért kaptál egy pãalãnt. Ők viszont százért adják nekünk, mert megtehetik. Kénytelenek vagyunk elfogadni a feltételeiket. Húsz éve ez az árfolyam van érvényben. A Testvériség sokkal erősebb nálunk, ezért azt csinálnak, amit akarnak. A jelenlegi helyzet is ezt példázza.

– Mégis ide jöttél, az ő területükre.

– Persze. Mert a fölényüket csak a sÿyndor állami intézményekkel érzékeltetik. Magánemberekkel nem. Gyakorlatilag biztos voltam benne, hogy nem fognak sem elutasítani, sem képtelen feltételeket szabni.

– Nem is szabhattak volna, a csillagközi jog tiltja.

– No, elég sok minden történik a Galaxisban, amit tilt a csillagközi jog. A Testvériség részéről még nem tapasztaltam inkorrektiséget, máshol annál többet. A legtöbbit otthon. Ha a Szövetséget korrekt emberek vezetnék korrekt módon, akkor ez a mostani helyzet egyáltalán nem jött volna létre.

– Rendben, és vajon a korrektségük odáig is terjed-e, hogy megadják nekünk a menedékjogot?

– Nehéz kérdés. Őket ismerve valószínűleg igen, ha nem ezt gondolnám, nem jöttünk volna ide. De gyakorlatilag nincsenek adataim arról, hogy ez ténylegesen milyen gyakran fordul elő. Szerintem mi vagyunk az első sÿyndorok hosszú-hosszú ideje, akik ilyet kérnek tőlük. Nindát nem számítva, hiszen ő nem politikai menedékjogot kért, csak nem volt hová mennie.

– A mi jogunk szerint köztörvényes volt. Ha őt befogadták...

– Ez sajnos hibás összehasonlítás, mert őket nem érdekli, hogy a mi jogunk szerint Ninda mi volt. Náluk egyszerűen egy védtelen gyerek, aki segítségre szorult... és mondhatom, velük értek egyet.

– Igen, persze. Ámmaït, mit fogunk csinálni, ha nem kapjuk meg a menedékjogot?

– Hát akkor elmegyünk valahová jó messzire. A Testvériség hajói elképesztő távolságokat kalandoznak be, ezt is Nindától tudom, ő most már olyan messzeségben jár, hogy belegendolni is nehéz, és alig telt el pár hónap... És végig az *Aulang Laipon* utazik. Nyilván a *Hilgari Fõnird* is galaktikus távolságokat tesz meg, úgyhogy amikor elég messze járunk már, egyszerűen lesétálunk valahol a fedélzetről. Ott már nem találunk ránk, mert nincsen arrafelé senki, aki ránk ismerhetne és jelenthetné a VÿLN-nek, hogy ott vagyunk. De én azért örülnék, ha megkapnánk a menedékjogot. Talán akkor megtudhatnánk valamit a sÿunÿk életéről.

– Meglepne – dörmögte Hãyÿt. – Annyira elzárkóznak, hogy néha azt hiszem, ők maguk sem tudnak egymásról semmit.

Ilyen beszélgetésekkel töltötték az időt napokon át. Végül aztán a hajón töltött negyedik napjukon, itteni idő szerint déltájban egy férfi hívta őket, Entilu.

– Az az igazság, hogy kemény labdát dobtatok ezzel a kéréssel – kezdte szúni módra, köszönés nélkül, és a szúni nyelv tegezõ formáját használta. – A Testvériségtõl elég ritkán kérnek politikai menedékjogot, de néhány évszázadonként azért előfordul. Viszont diplomata még soha nem kért tőlünk menedékjogot. Nem na-

gyon tudjuk, mihez kezdjünk az egészszel. Hait menedékjoga ehhez képest nagyon egyszerű lenne, megadjuk és kész, csak hát mivel ti egy pár vagytok, ez megbonyolítja. Létrehoztunk egy bizottságot, ami erről az egészről döntenet hivatott. A megbeszéléseink során arra jutottunk, hogy szeretnénk mindannyian egyazon helyiségben tartózkodni, amikor ezt megtárgyaljuk – mi hatan és ti ketten. Jelenleg azonban a bizottság tagjai elég messze vannak egymástól. Megszervezünk egy találkozót, de időbe telik. Talán egy évbe is.

– Kivárjuk – felelte Ámmaít türelmesen.

– Igen, efelől nincs kétségem, hiszen úgyse tehettek mást. Egyvalamit szeretnék leszögezni, mert ebben az egyben azonnal megállapodásra tudtunk jutni. Ha megkapjátok a menedékjogot, elvárjuk, hogy a szindor állammal ne lépjete kapcsolatra soha többé. Semmilyen szervezetével, tisztviselőjével, senkivel.

Ámmaít bólintott.

– Elfogadjuk.

– Egy pillanat – szólalt meg Ғаÿÿт. – Szólhatok?

– Hát hogyne – lepődött meg Entilu a kérdésem.

– Nekem Sÿÿndoreián van a családom.

– Gondolom, Ámmaítnek is van ott egy-két rokona, barátja – bólintott a szúni. – Velük tarthatok kapcsolatot. Még az ellen sincs kifogásunk, hogy Ámmaít beszéljen a korábbi minisztériumi munkatársaival, vagy hogy később hazatérjete, ha otthon rendeződik a helyzet. Maga a szindor állam az, amivel nem beszélhetek. Kereken megmondva: nem szeretnénk jerszut találni a hitandában.

Ғаÿÿт fölkapta a fejét.

– Elnézést, ezt nem értettem, a fordítógép egy gyümölcsben talált rovarról beszél...

– Jó a fordítás – bólintott Ámmaít. – A jerszu egy undok rovar, ami ha belebújik egy hitandagyümölcsbe, akkor azt a gyümölcsöt már nem akarod megenni. De kívülről ez nem látható. Entilu azt mondja, hogy nem szeretnének kémekeket befogadni.

– Ezt megértem, de hogyan fogjátok ellenőrizni?

– Sehogy – felelte Entilu nyugodtan. – A kommunikációtokeket ellenőrizni etikátlan és törvényellenes, tehát elképzelhetetlen. Annyit tehettem, hogy elmondtam, mi a kívánságunk. Nem tudom, milyen megoldást találunk ki az életetekre, igyekszünk valami elfogadhatóat. De ha kémet találnánk a hajóinkon, annak az életére tudom, milyen megoldást találnánk ki – és annak nem örülne az illető. Néhány nap múlva jelentkezik valaki, hogy elkalauzoljon hozzánk. Valószínűleg átszálltok egy másik hajóra, ez esetben minden holmitoket vigyéteke magatokkal.

S kikapcsolt, a szúnik szokásos hirtelen módján, köszönés nélkül.

– Vagyis... végül is megbízna bennünk – mondta Ғаÿÿт kissé hitetlenkedve.

– Igen. Ahogy ez az ember beszélt, az meglehetősen emlékeztet arra, ahogy a szúnik intézni szokták az ügyeiket. Nyíltak és egyenesek, és amíg te is az vagy, biztosan nem lesz bajotok egymással.

ng-6 tévéadás 1

„Mi az az ellenzék? Ez a kérdés határozta meg Ninda egész megítélését Szindorián. Százféléképpen.”

Sileni:
Ninda élete,
445.

Aulang Laip
43615. muhat fínirruگان
391

Az iskolában éppen kémiáról beszélgettek, az elemek felosztásáról gázokra, folyadékokra, szilárd anyagokra és instabilakra, illetve fémekre, nemfémekre és félfémekre... amikor csipogott az üzenetjelző Ninda zsebében. Ez meglepte. Senki sem tiltotta meg, hogy valaki üzenetet küldjön egy iskolában levő gyerekeknek, akár éppen egy másik gyerek egy másik iskolából – csak nem illik. Hát kivette a suagot a zsebéből és megnézte.

Szindoriáról érkezett sürgős üzenet. Likszunáhi tévériporter szeretne beszélni veled élő tévéadásban. Később nem ér rá, ragaszkodott, hogy most azonnal üzenjek neked. Szisszahan singan-núdzsahud.

Ninda úgy meglepődött, hogy szó nélkül odatartotta a suagot Ángsauri elé. A másik lány is meglepődött, de ő felolvasta.

– Ha akarod, hívd föl – mondta Fendria.

– Most?

Fendria mosolygott.

– A periódusos rendszer a Világegyetem keletkezése óta változatlan, kibír még néhány matit.

Ninda bólintott, aztán megnyomta az üzenethez mellékelt hívókédot.

– ŠAW Televízió, miben segíthetek? – kérdezte egy női hang szindorul.

– Ninda vagyok. Üzenetet kaptam, hogy egy riporter akar velem beszélni.

– Melyik riporter?

– Valami Lÿkšunahÿ.

Fogalma sem volt a név helyes kiejtéséről, hiszen a szüni nyelvű üzenetben semmi sem maradt a zenei hangsúlyokból.

– Lÿkšunahÿ?! Azonnal kapcsolom a stúdiót.

– Kettes stúdió, tessék – mondta egy másik női hang.

– Ninda vagyok – ismételte Ninda türelmesen. – Üzenetet kaptam Lÿkšunahÿ-től, hogy beszélni akar velem.

– Ó, igen, igen – élénkült meg a nő –, köszönöm, hogy hívtál. Tudok az ügyről. Lÿÿksûnahÿ tizenkét huszad múlva fejezi be a jelenlegi blokkot, akkor be tudunk kapcsolni.

– Ha nem ér rá foglalkozni velem, minek üzent? – méltatlankodott Ninda. – Akkor üzenjen majd akkor, ha ráér.

A nő tudhatott valamit arról, mennyi időbe telik egy szüni gyereket elérni két közvetítőn át, mert nagyon gyorsan válaszolt.

– Bocsáss meg, tudnál várni csak egy félhuszadot? Azonnal beszélek valakivel.

A nő válaszra sem várva felpattant és átrobogott a másik szobába a vezető szerkesztőhöz.

– Itt van Niindà, az a gyerek a Testvériségből, akinek tegnap üzentünk.

– Nagyszerű, Ýllí doktor után beadjuk.

– Nem fogja megvárni – közölte az asszisztens. – Ez leteszi a hiperfont és kész.

– Mi az, hogy leteszi? Kéÿl Lÿÿksûnahÿra csak úgy ráteszi a hiperfont?!

– Simán, uram. Azt mondta, hívja, amikor majd ráér. Tudja, milyenek *ezek odakint*.

A szerkesztő villámgyorsan döntött.

– Keverd be – utasította az asszisztent, és lenyomta a stúdió hangszórójának gombját.

– Itt Ílseÿn szerkesztő beszél. Elnézést, amiért meg kell szakítanom a beszélgetést, de kaptunk egy hívást a Testvériségből, Niindától, aki más időpontban sajnos nem tud a rendelkezésünkre állni. Egyhuszad órán belül adásba tesszük, Kéÿl, konferáld be, kérlek.

A kellemes kis szobának berendezett stúdióban a sztárrporter gondterhelten hallgatta a szerkesztői utasítást, aztán visszatért arcára a szokásos megnyerő tévés mosoly.

– Köszönöm, Rúyli. A szerkesztőnket hallották, kedves nézőink, Rúyli Ílseÿnt, aki munkatársainkkal mostanáig azon dolgozott, hogy hiperfonkapcsolatot teremtsen Niindával, és ez mostanra sikerült, ezért elnézést kérek a kedves nézőktől és Ýllí doktortól, akibe így belefojtottuk a szót, de kérem, maradjon itt velünk, és hamarosan folytatjuk. Mint bizonyára emlékeznek, sündë ötvenedikén ÆÆskü főterén több ezren tüntettek a kormány ellen, akik az ő nevét kiabálták. Vannak erről felvételeink, de nem tudom, kollégáimnak sikerül-e hirtelen megtalálni őket... á, már látom is. – A háta mögött levő képernyőn megjelent ÆÆskü kupolaváros főtere, ahol több ezer ember kiabálja Ninda nevét és tart a magasba táblákat, amiken szintén az ő neve áll. – Niindà egy körülbelül hatéves gyerek, aki itt született Sÿÿndorelán... igen, most kapom a jelzést, hogy...

– Ninda vagyok – szólalt meg Ninda a Galaxis egy másik szögletében, és a hiperhullámok hátán utazó hangja és arcképe ugyanakkor megjelent a káÿndími tévéstúdióban, a riporter háta mögött egy másik képernyőn, és előtte is egyen, hogy lássa. – Te vagy Lÿÿksûnahÿ, aki engem kerestt?

– Igen, itt vagyok, én vagyok az – mosolygott megnyerően a riporter. – Én kerestelek. Látsz engem, jó a vétel?

– Látlak. Hogy hívnak? – kérdezte Ninda azzal az igealakkal, amit akkor használnak a szindorban, amikor a másik személynevét akarják meg tudni.

Lÿÿksûnahÿ igyekezett leplezni megdöbbenését, amiért ez a gyerek nem ismeri őt. Itt nőtt fel, már nagykorú, és őrála még nem is hallott? De tudta, hogy nagyképűség lenne ezt kifejezésre juttatni.

– Keÿl vagyok.

– Tehát, Keÿl, miért kerestél?

– Az a különös helyzet állt elő, hogy mintha egyfajta véleményformáló tényezőként üdvözölhetnénk társadalmunkban egy hatéves gyereket, akinek ez a hatása már csak azért is meglepő, mert voltaképpen semmit sem *tett* a közéletben egyetlen interjú kivül, amit a VTMK Televízió riporterének, Nömvòkaã úrnak adott egy hónappal ezelőtt, annak apropóján, hogy belekeverték egy šydÿ kormánytisztviselővel kapcsolatos politikai botrányba. Az az ügy mostanra aktualitását veszítette, de az interjút követő tüntetések újramezdődtek azt követően, hogy a Sũna-haũm Testvériség sajnálatosan megszakította kapcsolatait a Sÿyndoreiai Államszövetséggel. Azért kerestük meg Niĩndàt, hogy feltegyük neki a kérdést: mi a véleménye minderről?

Niĩndát megzavarta az olajozottan előadott bevezető. Még soha nem látott beszélgetős tévéműsort, és most nem értette, hogy mi történik. Néhány pillanatnyi csend után a riporter meg is kérdezte:

– Niĩndà? Hallasz engem, vételben vagy?

– Persze hogy hallak. De te most rólam beszéltél vagy hozzám?

Ez a kérdés viszont most a riportert zavarta meg. Egy pillanatig nem tudta, mit mondjon, de ekkor a segítségére sietett Ýllĩ doktor.

– Elnézést, Lÿÿksûnahÿ úr, megengedi, hogy segítsék a kommunikációs zavar elsimításában?

– Kérem – vágott a dologhoz jó képet Lÿÿksûnahÿ, miközben a rendező gyorsan beadta egy kameráról Ýllĩ doktort. – Érezze otthon magát.

– Köszönöm, nagyon kedves. Niĩndà, én ÈËsyĩ Ýllĩ vagyok. Lÿÿksûnahÿ úr azért mondta el rólad ezt a sok mindent, mert ez egy tévéműsor, ebben a pillanatban több millióan néznek minket a Szövetség több világán, talán az összesen. A nézők nincsenek mind tisztában azzal, hogy te ki vagy és mit kell rólad tudni, ezért tájékoztatta őket. Most pedig tóled szeretné hallani, hogy mi a véleményed mindezekről.

– Miről mi a véleményem? – vont vállat Ninda, és tanácstalanul nézett Ángsaurira, aki a többiekkel együtt teljesen el volt bűvölve attól, hogy a társa fél Galaxisal távolabb egy élő tévéműsorban szerepel, és már értette is, amit beszélnek, mert Fendria időközben csendben hozatott fülhallgatókat mindenkinek, és így már használhattak fordítógépet.

– Nos, voltaképpen úgy fest a dolog, hogy akaratodon kívül az ellenzék egy csoportjának élére álltál.

Ninda ekkor feltette azt a kérdést, amit többet emlegettek ettől kezdve Szindorián, mint bármit, amit mondott. Ez volt az első olyan mondata, amit a szindor sajtó elemezni kezdett.

– Mi az az ellenzék?

164.

ng-7 tévéadás 2

„Egy sor lényegtelen eseménnyel váltam közismertté. Egy mesterségesen koholt politikai botrány, egy-egy interjú és tévébeszélgetés, ahol érdektelen, mellékes dolgokról beszélgettünk. Mégis örülök ezeknek, mert az általuk szerzett ismertségnek később hasznát vettem.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
92. sómir*

Az első észrevételt Kÿvirðoan tette, a neves politikai elemző, a szó szoros értelmében azonnal, ekkor még csak néhány szóban, amik pillanatokon belül megjelentek a *Rövidenben*. „Természetesen tudom, hogy Niündà csak egy gyerek, ráadásul tudatlan is. De a kérdése mégis úgy hat rám, mint politikai életünk ironikus jellemzése. Csakugyan. Mit jelent hazánkban ez a szó, hogy ellenzék? Van ilyenünk egyáltalán?” Erre sokan reagáltak, a vitát Ęrimÿyn indította meg azzal, hogy rámutatott: „Már nem csavargó, és tanulhatott a Testvériségben. Tanult is, hiszen irodalmi nyelven beszél. Nyilván náluk is van ellenzék. Szerintem a kérdése pontosan az, aminek látszik, aminek ön is értelmezte.” Ekkor kezdetét vette a vita arról, hogy Ninda mit tanulhatott a Testvériségben töltött idő alatt – valaki annak is utánajárt, hogy inii tizenhetedikén hagyta el Szindoriát, vagyis szindor időszámítás szerint kétszázegy napja –, de ez közben kibővült a tévéadásban hallottakkal.

ÿllí doktor ugyanis engedelmet kért a műsorvezetőtől és jóindulatúan elmagyarázta, mi az az ellenzék. Ninda azonban, mintha csak elő akarta volna segíteni a további találgatásokat, nem úgy reagált, hogy „most már értem”, de úgy sem, hogy „ezt eddig is tudtam”. Azt kérdezte:

– Mivel álltam én az ellenzék élére?

– Abban a bizonyos interjúban sok olyan dolgot mondtál ki, amit az ellenzék is hangoztat.

– De ĘĚsyń, akkor a kormány is ellenzék!

– Ez igencsak meglepő lenne, miért mondod ezt?

– Én arról beszéltem, hogy a csavargókat üldözik és bántják, éheznek, rettegnek. Ezek tények. Ha ezeket a tényeket bárki kimondja, az ellenzék? A kormány talán nem mondja ki?

Itt megint kibontakozott egy vita a háttérben arról, hogy Ninda komolyan beszél-e. De ezúttal nem tartott sokáig, mert Ýllĩ doktor hümmögött egy darabig, majd megfontoltan azt mondta:

– A kormánynak megvan a maga látásmódja ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban.

Még egy ellenzéki tévében sem mondhat ki az ember akármit, és ezt a jelenlévők meg a nézők is pontosan értették. Ninda azonban nem.

– Ez vűnellip! – vágott rá egy olyan kifejezést a csavargók szótárából, amit jólnevelt ember nem használ nyilvánosan, a tévében pedig aztán végképp nem. – Nincs azon mit látásmódozni, hogy valaki éhezik és állandóan verik. Ha a kormányod látásmódok mögé bújik, az azt jelenti, hogy egyszerűen letagadja a nyilvánvaló igazságot. Tehát felelősségre kell vonnod a kormányodat, neked is, Kéýl, és mindenkinek, aki tud az egészből.

Újabb vita bontakozott ki a háttérben arról, hogy „kormányod”, hogy vajon Ninda ezzel a kifejezéssel akarja-e jelezni elkülönülését a szindor politikától. A szlengnyelvi trágárságot a nézők többféleképpen értékelték, sokan a nyíltság jeleként tekintettek rá, hogy Ninda nem fél kimondani bármit – neki aztán nincs félnivalója a szindor hatalomtól –, mások egyszerű neveltlenségnek fogták fel. A stúdióban ülő két férfi azt a stratégiát választotta, hogy nem vesz tudomást erről a szóról.

– Természetesen felelősségre vonjuk, Niűndà – szólalt meg a műsorvezető. – Ez egy ellenzéki tévétársaság, és az ellenzéknek pontosan ez a dolga.

– Mióta működik ez a tévétársaság?

Lÿýkűnaħý kicsit zavartan pislogott.

– Nem tudom pontosan... talán harminc éve.

– Én öt és tíz éves vagyok! – csattant fel Ninda. – A szüleim és a nagyszüleim, akiket nem ismerek, nyilván ugyanilyen nyomorban éltek, akkoriban, amikor ti állítólag már felelősségre vontátok a kormányt. Fogtok egyszer valamit *csinálni* is, vagy csak ültök a szép víýrd szobátokban, a szép víýrd ruhátokban, és bólogattok önelégülten, hogy ti mennyi mindent tesztek? Ha harminc év nem volt elég, hogy megmozduljatok, akkor ti minek vagytok? Te mit csinálsz, EËsýñ, amikor nem ülsz ott Kéýl mellett?

A doktor zavartan köszörűlgette a torkát.

– Én... nos, én orvos vagyok.

Galaktikus híró agysebész volt, az Államszövetség egyik legismertebb tudósa, orvosnemzedékek tanítója, egyike a kevés embernek, akinél a hatalom nem törődött az ellenzéki pártállásával, és parlamenti rendelet mondta ki, hogy minden segítséget meg kell neki adni a munkájához. Saját kórházat építettek neki a főváros

közepén, és a legkiválóbb szakembereket szerződtették az egész országból, sőt külföldről is, hogy dolgozzanak vele és tanuljanak tőle.

– És gyógyítasz szegényeket is?

– Hát... természetesen – felelte a doktor. – Az orvos mindenkit gyógyít.

– Száz betegedből hány csavargó?

– Ÿllı doktor megvakarta az orrát.

– Ez nem ilyen egyszerű. Én azokat gyógyítom, akik hozzám kerülnek. Nem én választom ki ıket.

– Hol van a rendelıd, valamelyik nyomornegyedben vagy a Felsıvárosban?

– Ÿllı doktor nagy levegıt vett, de ekkor Lÿÿksınahÿ fılemelte a kezét.

– Egy pillanat türelmet kérek, kedves Ÿllı doktor úr, megengedi, hogy én válszolgajak? Nagyon köszönım. Kedves Nıındà, te néhány dologgal nem vagy tisztában. Ÿllı doktornak nem rendelıje van, hanem külön kórháza, ı ugyanis nem egyszerű orvos, hanem hírneves agysebész, ıhosszá nem sétálnak be az emberek az utcáról, hogy kötözze be ıket, hanem hosszas vizsgálatok után küldik ıket más orvosok. Ezért mindegy is, hogy hol van, és ezért nem ı választja ki, hogy kit kezel. Egészen biztos vagyok benne, hogy ha csavargó kerül a kórházába, az ugyanazt az ellátást kapja.

A doktornak ez az idı elég volt, hogy visszanyerje a nyugalját.

– Nem, Lÿÿksınahÿ úr, a kislánynak igaza van. Nem ott van a kérdés, hogy egy csavargó ugyanazt az ellátást kapja-e nálunk, persze hogy ugyanazt, elég lenne egyetlen eset, amikor nem így van, és a csillagközi akkreditációnk lesz oda. Nem itt van a probléma. Nıındà kérdése valójában, helyes olvasatban az: mekkora esélye van egy csavargónak, hogy ha olyan betegsége van, amit az én klinikámon kellene kezelni – akkor oda is kerül? A probléma itt van. Ön mint az ellenzéki sajtó prominens alakja tisztában van vele, mennyire elhanyagolt a szegények egészségügyi ellátása, a csavargóké pedig annál is jobban.

– Hogyne, természetesen. De ezen a ponton a korrektség kedvéért meg kell jeleznem, hogy csak Káyndımban ötmillióra becsülik csak a normális lakhatással bíró szegények orvosi ellátásának szervezési költségeit.

– Akkor beszélek az ügyvédemmel – közölte Ninda.

– Nocsak, ügyvéded is van?

– Van. És nemrég vımÿrral kórházba kerültem. Az ügyvédem kimutatta, hogy azt csak Sÿyndoreiáról hozhattam, és beperelte a kormányt húszmillióra. De most majd beszélek vele, hogy legyen kétszázmillió, akkor talán jut a vidéki városokba is. Mert a pénzt arra fogjuk fordítani, hogy mozgó egészségügyi szolgálatot létesítsünk a szegények számára. Addig meg gondolkodjatok, hogy a szép vıyrd ruhátok megvéd-e a vımÿrtól meg a többi vírustól.

Ninda itt nyert meg egy olyan csatát, aminek a létezésérıl sem tudott. S újabb táptalajt adott az elemzéseknek. Már azzal, hogy nemrég kimondta a pontos életkorát, elindult egy vita, hogy vajon mit is keres egy öt és tíz éves a tévében vala-

mi olyanféle minőségben, mintha tárgyalópartner lenne, vagy valamely hatalom képviselője, vagy...

Ekkor még senki sem jelentkezett, aki meg tudta volna határozni, hogy Ninda pontosan milyen szerepben jelent meg a szindor médiában.

165.

ng-8 tévéadás 3

„Az igazság akkor is igazság, ha elsőként egy gyerek mondja ki.”

*Ílgaszaumi,
Külföldi Gyűjtemények,
Idézetek szindor írótól, 6552.*

Ninda nem hagyta a két férfit sokáig töprengeni.

– Azzal kezdted, hogy én az ellenzék élére álltam, Kéyl. Én nem értem, hogy ezt mire alapozod, de te biztosan jobban értesz hozzá, legyen igazad. Akkor mint ellenzéki vezető vagy micsoda kérdezem, hogy hol vannak azok, akiket én szerinted vezetek. Mert én a nyomukat se látom. Megmutatnátok őket, hogy tényleg vezethessem azokat, akiket állítólag vezetek? Gondolom, van valahol a főváros egyik szép utcáján egy szép épület, amire ki van írva, hogy ott lakik az ellenzék, és ha bemennék oda, akkor találkozhatnék az ellenzéki vezetőkkel, az igaziakkal, akik szépen elmagyaráznák nekem hosszú mondatokban, hogy miért nem csinálnak semmit és miért vannak nagyon megelégedve azzal, hogy nem csinálnak semmit. És ha megkérdezném őket, hogy nem kellene most már mégiscsak csinálni valamit azon kívül, hogy fölveszik a szép fizetésüket és időnként tartanak egy szép beszédet a semmiről, akkor nem az lenne a válasz, hogy de, holnaptól csinálni fognak valamit, de az sem, hogy nem, ezután se fognak csinálni semmit, hanem szépen megmagyaráznák megint hosszú mondatokban, hogy ők valójában mennyi mindent csinálnak, csak én vagyok ilyen ostoba, hogy nem veszem észre, meg az összes szegény ember. Azért persze szóljatok, ha hülyeségeket beszélek és azok az ellenzéki vezetők nem is léteznek, én nem tudom, soha nem jártam a fővárosban.

Nagy csend lett. A két férfi kényelmetlenül nézett egymásra. Pontosán tudták, hogy Ninda minden szava igaz, az ellenzéki vezetők tényleg ilyen válaszokat adnának, és azt is, hogy Ninda akaratlanul talált rá az igazságra. Az élettörténetét ismerték az interjúból, és tudták, hogy amíg csavargó volt, nem járhatott Káyndimban, nem kapott volna útlevelet, de pénze sem lett volna a nagy kontinens másik végére utazni – azóta pedig a Galaxist járja az *Aulang Laippal*. És senkivel sem beszélt az ellenzék fő figurái közül, akitől mindezt tudhatta volna, mert *nem* tudhatta volna. Nem így fejezték volna ki magukat.

– Meglepő, amiket mondasz – dörmögte a riporter. – Kénytelen vagyok elismerni, hogy a szavaid a helyzet alapos ismeretéről tanúskodnak. Kapcsolatban állsz talán valakivel Sýyndořeielán?

– Igen, van ott két barátom. Ámmaït Îdařa diplomáciai ügyvivő és Hiragi, az ügyvédem. De egyikkel se beszélünk még az ellenzékéről, ezt a szót töletnek hallottam először.

A két férfi megint egymásra nézett. Mindkét megnevezettet ismerték. Îdařa mint magas rangú állami tisztviselő nem volt és nem is lehetett volna ellenzéki, és ha találkozott ellenzéki vezetőkkel – néha megesett, bár nem gyakran, hiszen ő külügyes volt –, akkor a tárgyalóasztal két ellentétes oldalán ültek. Hiragi pedig külföldi volt, tehát eleve nem vett részt a helyi politikában, még hozzá a Testvériség állampolgáraként az eleve nem is érdekelte. Társasági eseményeken nemegyszer találkozott ellenzéki vezetőkkel, üdvözölte őket és elcsevegett velük, de a politikát alig érintette – mint általában a szűnik.

Az a kifejezés, hogy az „ellenzék” szót Lÿÿksűnařytól hallotta először, ugyancsak találgatásokra adott alkalmat a nézők körében, hiszen éppen arról beszéltek korábban, a „mi az az ellenzék” kérdés kapcsán, hogy magának a szónak a jelentését Ninda bizonyára ismeri. De vajon csak most, Ýllï doktor magyarázatából tudta meg? Szó szerint kell érteni vajon, hogy magát a szót is most hallotta először?

– Nos hát – kezdte a riporter –, én egész pontosan úgy fogalmaztam, hogy az ellenzék egy csoportjának élére. Ellenzéknek azokat nevezzük, amint a doktor úr az imént elmagyarázta, akik nem értenek egyet a kormánnyal. De ettől még nagyon heterogén társaság, akik között több a különbség, mint a hasonlóság, s csak ez az egyetlen közös pontjuk van. Az a csoport, akikre én gondoltam, amikor a megjegyzésemet tettem, természetesen szintén nagyon sokféle emberből áll, és körülbelül az kapcsolja össze őket, hogy a veled készült interjú az egyik fontos hivatkozási alapjuk. Ha mondjuk tíz ember lett volna azon a bizonyos tüntetésen, akkor egy vállvonással elintézhetnénk az egészet. De több ezren voltak, körülbelül háromezerre teszik a számukat, egy háromezerezes városban. A lakosok egy százaléka ott volt, ami nagyon tekintélyes szám, ha arra gondolunk, hogy a háromezerezerben benne vannak a kisgyerekek, a betegek és a meggyőződéses kormánypártiak is. Ugyanez az arány Káyndïmban négyszázezer tüntetőt jelentett volna, ami lehetetlenül nagy szám, a többszöröse a valaha volt legnagyobb tüntetéseknek az országban. De még ennél is fontosabb, hogy kinek a nevét kiabálták. Kérlek, ne vedd sértésnek, amit mondok, de téged nem ismert senki. Egy gyerek vagy, aki... nem csinált még semmi különlegeset, hogy úgy mondjam. Tüntetésen politikai vezetők nevét szokták kiabálni, illetve mindenféle jelszavakat, de egy ismeretlen gyerek nevét nem.

– Mÿtrádoin – felelte Ninda.

– Ne haragudj, ezt nem értettem.

– Nyolcvan évvel ezelőtt tíz napig tüntettek tízezrek a főváros utcáin, és Mýtradóin nevét kiabálták.

– Valóban? De hiszen ő egy filmhős.

– Így van, de az ő nevéhez kötötték, amit követeltek.

– Értem. De akkor az ő neve voltaképpen inkább csak jelszó volt, nemde?

– De. Akárcsak az enyém.

– Á, értem már – derült fel a riporter. – Világos. Csakhogy Mýtradóin és közted van egy jelentős különbség. Azaz kettő is. Mýtradóin véghez vitt különféle jelentős hőstetteket – no persze azok csak kitaláltak voltak, de az emberek ilyenkor allegorikusan fogják fel a dolgot és a mondanivaló érdekében úgy tesznek, mintha azok a hőstettek igaziak lennének. Te ilyeneket nyilván nem tettél. Ennek ellenére Mýtradóin egy kitalált alak, akitől nem várhatták – gondolom, nem is várták –, hogy valóságosan előlép és a tömegek élére áll, te viszont élő ember vagy, akiről igenis születhetett ilyen tábla... – Lýýkšúnaḡy megérintette az asztalon fekvő kis képernyőt, s a háta mögött a falon megjelent a tüntetők egy csoportja, a táblájukon ezzel a felirattal: NIINDÁT A KORMÁNYBA!

Ninda vállat vont.

– A tábla írójától kellene megkérdezni, hogy miért írta. De én nem akarok bekerülni a kormányba. Azt se tudtam, hogy gyerekek is lehetnek benne.

– Hát... természetesen *nem* lehetnek.

– Akkor meg nem édesmindegy, hogy mit ír valaki a táblájára? Egyébként sem fogok visszatérni Sýýndoreiára.

– Egyáltalán nem? Úgy értem, később, akár felnőttkorodban sem tervezed, hogy hazalátogatsz?

– Haza? Hová haza? Nekem Sýýndoreia soha nem volt az otthonom, csak ott születtem. Én *itt* vagyok otthon.

Ezzel biccentett és barátságos mosollyal bontotta a vonalat.

Sok minden felkorbácsolta a szindor közvéleményt abból, amit mondott – de talán a legjobban ez az utolsó néhány szó. A nacionalisták elátkozták, amiért megtagadta szülőbolygóját. Erre válaszul a galaxisták persze védelmükbe vették: ugyan mitől érezné hazájának Sýýndoreiát, ha egyszer itt soha semmit nem kapott, bántáson, megalázáson kívül?

ng-9 vándorlás 1

„Pártok alakultak körülöttem, cikkek sokaságát írták minden szavamról. Talán azért, mert rólam még szabad volt beszélni – aztán azért, mert már rólam sem volt szabad. De mit számít mindez annak fényében, hogy amit ettől a csavargók élete változott, az pontosan nulla?”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,
17.

Jalgiran**43615. famut nahangan**

Nahangan napján értük jött egy fiatalember kiskocsival és elszállította őket a hajódokkba, ahol beültek egy hajócskába, akkorába, mint a futárhajók, amikkel diplomata korában Ámmaít közlekedni szokott, és átkeltek a *Jalgiran* fedélzetére. Ez a suár feleakkora sem volt, mint az *Aulang Laipé* és a *Hilgari Fónirdé*, de Ámmaít azt mondta, ebből semmilyen következtetést nem lehet levonni arra, hogy mekkora maga a hajó, ő már látott egészen nagy hajókat kicsi suárral, sőt suár nélkül, csak egy terem volt meg néhány folyosó, amiken át el lehetett jutni egyik hajóról a másikra. A Testvériség a hajóinak legnagyobb részét teljesen elzárja a dzserangok elől. Valószínűleg olyan hajóik is vannak, amire dzserangok egyáltalán nem tehetik a lábukat, de éppen ezért neki fogalma sem lehet a létezésükről.

És utaztak tovább, ismeretlen irányba, ismeretlen cél felé. Azaz persze nem egészen, hiszen az információs rendszer egy gombnyomásra megmondta, hogy mennyi idő – az ő odaérkezésük után még fél szúni nap – múlva érkeznek meg a következő állomásukra, aminek tucatnyi nyelven lehetett megtudni a nevét. De hát oda a menetrendes utasok mennek, nekik kettejüknek fogalmuk sem volt, hogy ott teszik-e ki őket vagy költöztetik megint egy újabb hajóra, vagy onnan még továbbutaznak ezzel a hajóval.

Hiperfonálni bármikor tudtak, de Szindoriára nem, a kapcsolatot nem állították még helyre – és a Testvériségbe sem, hiszen a suárból nem lehet, vagyis csak szúniknak, az utasok onnan ugyanúgy nem érik el a Testvériség privát hiperfonjait, mint a dzserang világokról. Sem Nindát és Hiragit, sem Hayýt családját nem tudták elérni. Vártak.

Szindorián a tévéadás után további fejlődésnek indult a Ninda körüli hírverés.

Ninda azonban egy szemernyit sem érdeklődött Szindoria iránt. Mással volt elfoglalva: készült a bajnokságra. Nahangan nyolcszázkor elvégezték a fengralluk kisorsolását. A hagyomány szerint a csapatok az első szinten, a park fűvén gyűltek össze, mind a harmincöt csapat, kétszáznyolcvan gyerek – azonfelül a család-

juk, barátaik is eljöttek, meg rengeteg érdeklődő, a park tömve volt emberekkel. De a csapatok külön gyűltek össze, leültek egy nagy körben, és középen volt a jokkuringömb meg a fengrallutábla.

A játékosok karszalagot viseltek, a csapatuk színeiben, rajta a pozíciójuk beosztásával.

– Mehetsz, sien – mondta Sésinauri.

A hagyomány szerint annak a csapatnak kellett kezdeni, amelyikben a legújában csatlakozott játékos volt, és ezt a játékost küldték a gömbhöz. Ninda tehát fölállt, odament a jokkuringömbhöz, megforgatta, kinyitotta az ajtócskát, kiemelt egy golyót, szétnyitotta, megnézte a benne levő betűt. Egy hegyesszögben megtört vonalat látott. Felmutatta.

– Tá! – jelentette be. Összecsuksa a golyót, letette a fűben fekvő nagy tábla, a táblához lépett, az alatta levő asztalkáról fölvette a Sómittir nevét viselő mágneses lapocskát és a táblán fölhelyezte a legalsó sorba, a Tá fengralluhoz. Aztán visszament a helyére, s közben már jött a mellettük ülő csapat, az Áfattugi egyik tagja, aki az I betűt húzta a csapatának.

Sorban jöttek a csapatok küldöttei és húztak maguknak betűt. Az Indzsip bekerült az A-ba, a Danda az U-ba, a Szomdzsan az I-be, aztán az Ollikuri is az U-ba.

– Ó, de kár – mondta a Danda egyik tagja –, szerettelek volna látni titeket a döntőben, Ollikuri.

– Láthatsz majd, Danda! – felelte egy Ollikuri. – A külvonalról nézheted, ahogy megverjük a többieket!

– Tévedés – vágta rá az egyik Jáfangil. – A te fengralludba kerültünk, úgyhogy nem leszel ott a döntőben!

Jókat nevettek, s közben a csapatok egy-egy tagja sorban kihúzta a betűjét. Hamar megtelt a táblázat. Az utolsó csapatnak, a Lerkvatának mind a nyolc tagja fölkel, kivették a gömbben maradt utolsó golyót, ellenőrizték, hogy E van benne, aztán visszarakodták a golyókat a jokkuringömbbe.

A Tá fengralluba került a Sómittir mellett az Elszilin, a Hilgerip, az Asszigiri és a Dirkori.

– Eszerint az első ríriben az Elszilinnel játszunk – állapította meg Sésinauri. – A Hilgerip az Asszigírral, és a Dirkori vár.

– Liltuni nagyon jó jaupikat dob – mondta Ahundómi. – Múlt évben a Lerkvata ellen ezer pontot hozott össze, mielőtt annyit mondhattál volna, hogy hikkili, mukkuli.

– Látom, megjegyezted, szill – szólalt meg Ninda háta mögött egy fiú. – Sziangdzsan napján újra megcsodálhatod.

– Hát hogyne, hallígi – felelte Ahundómi. – Kétszeres örömmel fogom nézni: mert szépek a dobásaid, és mert csillagport fogunk csinálni belőletek.

– Szissz-szissz! – mondta a nagyfiú, és leguggolt Sittu mellé. Nindára nézett. – A halligitek csinos kislány, de kezdő. Ki fogja dobni azokat a szép jaupikat? Mert te nem, Ahundómi.

– Dehogynem, majd meglátod.

– Én is dobok majd szép jaupikat – közölte Ninda.

– No honnan? Asszili mesélte, hogy rövidkéz vagy, vajon azt a daurtád már ki-javította?

Közben odagyültek a többiek is az Elszilinből, letelepedtek melléjük a fűbe.

– Dolgozunk rajta – mondta Séssinauri.

– Aha, ezt mondta Sermulígu is, amikor le akarta bontani a Hummi-hegyet, mindennap elvitt egy kavicsot. Innen a második famut a bajnokság, daurta.

– Tudod, halligí, azt elhiszem, hogy te két karika vagy, de Ninda jó kéz, akár rövid, akár nem. Fog dobni olyan szép jaupikat, mint bárki.

– Persze hogy fog, szólok Illikinek és összedobunk neki egy tanfolyamot hármásban.

Ninda a homlokát ráncolta. Emlékezett Illikire, találkozott vele, amikor sinnar-szési volt.

– Miért éppen Illikinek?

– Mert ragyogó a technikája. – Liltuni fölállt, körülnézett a körben, ami már eléggé megbomlott, a gyerekek odamentek a másik csapatokhoz, meg mindenfelé.

– Jorritun! – kurjantotta valamerre. – Hol van a lombiszotok?

– Illiki! – kiáltotta egy hang. – Az Elszilin téged keres!

Illiki egy apró kislány volt, Nindánál egy fejjel alacsonyabb, pedig ő is kicsi volt.

– Mi történt, Elszilin, elgörbült a sombirod?

– Olyasmi, lombisz. Hallgass ide. A Sómittir arra számít, hogy Ninda két hetes múlva olyan jaupikat dobál, mint a hattugi. De Ninda kezdő, rövidkéz és a tudásának fele az önbizalma. Tartani kellene neki egy kis továbbképzést.

– Jó – bólintott a kislány. Fölnézett Nindára. – Holnap nyolcszázkor kezdjük, te választasz pályát, halligí.

S elballagott, vissza az övéihez.

Ninda csak nézett. De hiszen ő mindkettőnek ellenfele. És gondolkodás nélkül nekiállnak tanítani őt.

– Mit nézel, halligí? – kérdezte az Elszilin nertje, Rokangi. – Nem visz el a dzsuldzsul. Tanulsz egy kicsit.

– De hát mi ellenfelek vagyunk – bukott ki Nindából.

Az Elszilin és a Sómittir együtt nevetett rajta.

– Ugyan, sien – mondta kedvesen az Elszilin daurtája, Ikkanuri. – Mit számít az? Ez nem Szindoria, ez a janníhaum. Játsszani akarunk, nem gyengék ellen győzni. Abban mi az izgalom? Legyél csak olyan jó, mint a jasszanhauhau, és úgy győzzünk le, az az igazi. Vagy ha tényleg olyan jó leszel és te győzol le minket – nőjél nagyra tőle!

ng-10 vándorlás 2

„Azért gonosz-e valaki, mert előnye származik belőle, vagy pusztán azért, mert élvezi – nem mindegy?”

*Ninda:
A fény lúmái,
623.*

Ambaun Hiahundzsé
Szulusik
43615. higit ófarguhan
345

Mindössze két napot töltöttek a *Jalgiranon*, aztán aungirba ültették őket és levittek egy kicsiny bányavilág, a Szulusik felszínére, egy apró kupolavárosba, ahol meg kellett várniuk a következő hajójukat. Ámmaít megkérdezte, biztonságos-e ez így. Szikkunu, az esszidzsinna, aki ekkor foglalkozott velük, igazi szúni nyíltsággal közölte:

– Szulusik sídi fennhatóság, de szúni gazdasági érdekeltség, a bányák háromnegyed részben a Testvériség tulajdonai. Közölni fogom az igazgatósággal, hogy vigyázzanak rátok, és hidd el, nem kell hozzátennem, hogy mi lesz különben.

Csakugyan közölte velük, az aungir ajtajában hat fegyveres fogadta őket a sídi rendőrök kék egyenruhájában, és a termet, ahol az aungir bedokkolt, teljesen kiürítették. Zárt kocsival vitték őket egy szállodába, ahol a kíséret kézben tartott, lövésre kész fegyverei mindenkit távol tartottak, amíg felmentek a szobájukba. Ғайýt később megállapította, hogy az ajtót is rájuk zárták.

– Mit mondtak, mikor jön a hajónk?

– Itteni idő szerint százharmincháromkor. – Ámmaít a falióra pillantott. – Most még csak tíz van. Ha egy sýndor óra megfelel tizenegy itteni, mit tudom én, milyen nevű időegységnek, akkor...

– Több mint egy egész nap – sóhajtott Ғайýt.

– Viszont háromszor akkora szobánk van, mint eddig.

– Igen, de eddig legalább haladtunk valamerre. No mindegy, ezen úgysem segíhetünk. Együnk valamit.

A Testvériség nem sietett. Szúni számítás szerint kilenc napja, hogy menedéket kértek tőlük – szindor napokban tizenegy –, és még senki semmit nem beszélt velük semmit Entilun kívül. Ha bármit kértek a hajók személyzetétől, ugyanazt az udvarias kiszolgálást kapták, semmi mást.

Lehet, hogy az *Ambaun Hiahundzsé* százharmincháromkor csakugyan leszállt Szulusikon, de már százötven volt, amikor kaptak egy hívást a rendőrségtől. Át kell kísérniük őket a hajóra, mikor tudnak elkészülni?

Régesrég készen álltak. Tizenkét szindoriai óra hosszat ültek a szobában és vártak, néha bekaptak pár falatot, étvágytalanul. Egyszer minden érdeklődés nélkül megnézték a helyi híreket, de egyből ki is ment minden a fejükből. Amikor végre mehettek, mentek. Ugyanúgy vissza, hat rendőrrel körülvéve, be egy aungirba, aztán a hajóra. Még azt sem tudták meg, hogy a két hajó közül bármelyik leszállt-e Szulusik felszínére, vagy az űrben maradtak. A méretüket sem tudták. Az *Ambaun Hiahundzsé* nagy hajónak tűnt, mert jókora suárja volt, és nem négyszögletes alaprajzú, hanem két koncentrikus körfolyosó, mindkét oldalukon üzletekkel, és legbelül egy kör alakú park. Hogy a külső körön kívül mi van, egy fal és mögötte a világűr, vagy a külső üzletek mögött még helyiségek, utcák vannak, azt nem lehetett tudni. Azt sem, hogy a suáron és a szísin kívül hány szint van, és ott mi van. Mint általában a szúni hajókról, erről sem lehetett megtudni semmit.

És az életük sem változott. Kaptak egy kabint, éppen olyat, mint az előző két hajón, és feljük sem nézett senki, ha éppen nem kértek segítséget – de hát nem volt mihez. De itt legalább kiléphettek a szobából, emberek között lehettek megint.

Szindor egy sem utazott rajtuk kívül a hajón – ezt meg lehetett tudni, ha az utasok névsorát nem is, mert mint minden csillagközi utasszállító társaság, a Testvériség is kínált különféle szolgáltatásokat, amikkel az utasok társaságot találhattak, és ezek közé tartozott, hogy fel lehetett tüntetni, milyen nyelven beszél valaki. Háyýt megnézte a listát, és senki nem értett szindorul. Vagy csak nem írta ki. Ők sem. Az utaslista titkos, így az egyetlen módja, hogy valaki tudomást szerezzen az ottlétükről, az, hogy meglátja őket, amikor nincsenek a szobájukban – de még egy VŶLN-ügynök sem tehet semmit, amíg a Testvériség hajóján tartózkodnak. Jelentheti, hogy itt vannak, de azzal sem mennek semmire. Végül is merényletet úgyszem akarnak ellenük elkövetni, nem mintha egy szúni hajón ezt valaki megúszhatná, a szúni biztonságiakkal az egész Galaxisban nem sokan vehetik föl a versenyt. De ők haza akarják vinni Ámmaïtot és rákenni a felelősséget a helyzetért. Ez pedig lehetetlen, hacsak a szúnik el nem utasítja a menedékjogát.

– Az egész nagy tekergő Galaxisban nincs még egy olyan hely, mint a Testvériség hajói – fejtegette egyik nap. – Ha bármelyik világon kérsz menedékjogot, ott meglehetsz, de az nem véd meg attól, hogy a VŶLN egyszerűen elraboljon. Ennél különb dolgoktól sem riadnak vissza. De innen nem lehet elrabolni valakit. Hogyan csinálnák? Ha kicsálnának valami ürüggyel egy bedokkolt kishajóra, a dokktérkapu nem nyílik ki, amíg a fedélzeten vagyunk. Erőszakkal pedig végképp esélytelen. Senki nem tudja, milyen erők vannak egy ilyen hajón. Biztos, hogy a VŶLN sem tudja, semmilyen ország titkosszolgálatára nem tud kideríteni semmit a Testvériség titkaiból. Én nem voltam velük igazán közeli érintkezésben, de elhi-

heted, hogy ezt tudnám. Lehet, hogy magukat a konkrét adatokat nem ismerném, de a tényről, hogy kiderítették, tudomást szereztem volna. Szóval még a VÝLN sem tudja, hogy milyen mondjuk ennek a hajónak a belső biztonsági rendszere. Márpedig ha lenne olyan őrült ügynök, aki ilyen helyen nekiállna egy emberrablási kísérletnek, a főnöke tiltaná meg, mert ezer százalék, hogy elkapják. És ha kiderül, hogy honnan küldték, márpedig kiderül, akkor a szúnikba ŰŰvÿys bújik bele. Abban a helyzetben, amiben most Sÿyndoreiával vannak, a fegyveres konfliktus sem zárható ki.

– Vannak hadihajóik?

– Nem tudom. Soha senki nem látott egyet sem. De a Galaxis hatalmas. Naprendszereket is találunk rendszeresen, amikről azelőtt nem tudott senki. Tudod, hogy hol építik a hajóikat?

– Nem.

– Más sem tudja. Mindenki azt hiszi, hogy a Kerk-vidék nagy hajógyáraiból kerülnek ki, mert régebben ott is gyártottak nekik hajókat. De nem gyárthatták ott az összeset. Nem mintha tudná bárki, hogy hány hajójuk van, de annak alapján, amennyire sokfelé járnak egyszerre, százezrekre becsüljük a számukat. Lehet nekik akárhány hadihajójuk. De történetesen azt sem tudjuk, hogy egy közönséges utasszállítójuk mennyire van felfegyverezve. Fel van. Ez az egy biztos. Senki nem megy ki a nyílt Galaxisba fegyvertelen hajóval, több tízezer emberrel a fedélzeten.

– De hogyan képesek ennyire jól megtartani a titkaikat?

– Nem tudom. Ezt sem tudja senki. Akinek egy csöpp esze van, az nem kérdez semmi effélét egy szúnitól, mert úgyse kap választ. Nindával is szóba kerültek olyanok, hogy hány ember él a hajóján. Nem válaszolt. Még azt sem tudom, hogy ő maga tudja-e. Fogalmam sincs, hogy mennyire mozog szabadon azon a hajón, mennyire érintkezik szabadon a szúnikkal, vagy akár azok egymással. Semmit sem tudunk. Ők kívül élnek ezen a Galaxison. Ha úgy tartja kedvük, elbújnak a hajóikon, és a mi számunkra elérhetetlenek. Ezzel a problémával kellett megküzdennem akkor is, amikor beszélni akartam Nindával – Lëëreÿn el is vérzett ezen, mert Ninda nem volt hajlandó hiperfonálni velem, és onnantól esélye sincs. Ha te nem akarsz beszélni valakivel, elmegy Káÿndimba, megvár az iskola előtt vagy az utcán, nem tudod kikerülni. De ha Lëëreÿn elutazik az *Aulang Laipra*, Ninda viszont nem megy le a suárba, ő nem tud mit tenni.

– Különös emberek – mondta Hÿáÿÿt.

– Igen. Különösek.

ng-11 hulaun

„Sokan, akiket egykor ismertél, emlékeznek valakire, aki már nem vagy.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
93. sómir*

Aulang Laip**43615. szahut szimsáhurán****330**

– Ez egyszerű – magyarázta Ilkarauni. – Amiket ezen az asztalon látsz, azokat össze kell keverni. Itt a keverőgép, ebbe rakod bele. A tojásokat be kell ejteni ezen az ajtón, a gép felnyitja, ha kéred, a sárgáját és a fehérjét is szétválasztja, de az nekünk most nem kell.

Ninda bólintott.

– Rendben.

– A mennyiségek is ki vannak mérve, te csak arra ügyelj, hogy a tészta egyenletes minőségű legyen. Tíz tálcával sütünk, a fele elfogy itthon, a másik fele megy a janníhaumba. Én fölszeletem a húst. Rígít nem láttátok?

– Átment a nisszibe valamiért – felelte Hutongi.

– Ha megjön, megcsinálhatná azokat a dzsivori süteményeket, azokhoz ő ért.

Szinensi ezalatt kiemelte a szekrényből a tálcákat a süteményeknek, akkorák voltak, hogy Ninda lefekhetett volna rájuk, valami antigravitációs gépecskével mozgatta a tornyot. Nindának úgy tűnt, az egész hulaunt betölti, pedig hát óriási helyiség volt, az egész jandri, tizenhat lakás közös konyhája.

– Szépen mozog ez a kislány a konyhában – szólalt meg az öreg Dzsellin, aki a hulaun társalgórészében üldögélt. Ninda nem tudta hirtelen, melyikükre érti, hat kislány is volt ott. – S az esze is vág, azt hallom. Ostobaság a szindoroktól, hogy ezt a szépséget veszni hagyják.

Ninda kicsit zavartan értette meg, hogy róla van szó, nem szokták szépségnek nevezni.

– A dzserangok másképpen mérik a szépséget – felelte Kerhitun. – Náluk szép csak az lehet, aki közülük való. De csúnya is. Aki nem, azt meg se látják.

– Itt vagyok – lépett be Rígí, Ilkarauni fia, nagydarab, magas férfi. – A nissziben nem volt már hattigymölc, a szomszéd szektorból hozattam.

– Jelentsd be, fiam – mondta Dzsellin.

– Persze, megvolt, nagypapa. Mít segítsek?

– Dzsivorit kellene csinálnod – lépett oda Ángsauri Nindához, és elvett az asztalról egy lézerkést. – És jó lenne, ha csinálnál zöldet is.

– Nem felejtettem el, hogy az a kedvenced. Légy nyugodt, kapsz egy fél tálcával.

– Melyik a zöld? – kérdezte Dzsellin.

– Füvek vannak benne. Szokkuni meg porrá őrölt hitangdzsá.

– Jó is az – bólintott az öreg. – Dolgoztam hitangdzsáültetvényen. Auríhaumon, a Jomm-hegy tövében. Ott sütöttünk hitangdzsás lepényt, a levelét a tésztába gyúrtuk, a lepényt meg megtöltöttük a gyümölcsével. Az öreg Jerru nagyon értett hozzá... nem, nem is, hát hazudok, nem ez volt a neve. Jarri. Azt hiszem, Jarri lehetett. Te talán tudod, gyermek, hát hiszen szindor születésű volt ő is, mint te.

Ninda meglepve nézett az öregre, aki szálegyenesen ült az asztalnál, kezében egy nirkumás bögrével.

– Úgy tudtam, nem sokan vannak nálunk Szindoriáról.

– Hát azért egy-kettő mindig akad. Én ugye kilencszázötven felé járok, ő meg... hát, én voltam akkor úgy háromszáz, ő lehetett vagy nyolcszáz körül, akkor meg lenne már talán ezeröttszáz is, hát ő már bizonyára a Fények között jár. Másfél évezred alatt több is jöhetett Szindoriáról, nemcsak ti ketten. Ott is emberek élnek.

– Befogadó társadalom vagyunk – mondta Angrolími, aki ott ült mellette, és egy tálcán nagy múgonddal szirszukorongokat díszített krémmel és gyümölcsdarabkákkal. – Sok nálunk a külföldi születésű. A Galaxis legtöbb világáról jönnek, legalábbis arról a vidékről, amerre megfordulnak a hajóink.

– De hogy tudunk ilyen sok embert befogadni – kérdezte Ninda –, ha közben elzárkózunk a Galaxistól?

– Ez egy érdekes probléma. A galaktikus társadalmakat típusokra osztják. Sokféle szempontból, itt kettő az, ami fontos. Vannak befogadó és kirekesztő társadalmak, illetve vannak nyíltak és elzárkózók. A Testvériség elzárkózó, de befogadó. Nem osztjuk meg az idegenekkel a titkainkat, de hajlandóak vagyunk egyet-egy bevenni magunk közé. Szindoria is elzárkózó, csak persze a dzserang társadalmaknál ez másmilyen, ők nem bújhatnak hajófalak és a Felhő biztonsága mögé, hanem idegenekkel nem beszélgetnek bármiről, a helyi problémákat belügynek tekintik és titkolni próbálják – ebben okozott zúrt a te diplomata barátod, amint elmesélted –, és ők ugyanakkor kirekesztők is, nemcsak az idegenekkel, hanem például a csavargókkal. Amennyire tudom, a nemzeti kisebbségek élete sem a sínagóri. A nyílt társadalmakban nemigen vannak ilyen titkok. Kevés igazán nyílt társadalom van, de azért akad, Ekkulangari például az egyik jó példa, ott az állami intézményeknek egyáltalán nem lehetnek titkaik, a sajtó mindent közzétesz. És el is várják tőle.

Közben Ninda elkészült a téstakeveréssel, Ilkarauni átvette tőle a tálakat és megmutatta, hogyan formázza a téstát. Ő pedig lelkesen hozzálátott.

Az emberek jöttek-mentek a hulaunban, ami nem lepte meg Nindát, régóta tudta, hogy a szúniknak minden hely egy kicsit janníhaum, ahol össze lehet gyűlni, a fhangísilgun is, a park is, az uszoda, a dzsorongit, a hulaun is. Ez volt az egyik oka a jandrik közös konyháinak, meg a célszerűség, a szúnik nem főztek minden-

nap, csak ünnepekkor, és akkor sem nyüzsgött egyszerre tizenhat család ebben a konyhában, hanem néhányan magukra vállalták a főzést az egész jandri és a jannihaum számára is – és így sokkal több és bonyolultabb konyhai gépük lehetett, mintha mindenkinek külön kellett volna mindet megvenni és tárolni.

Éppen ezért voltak a konyhában többfelé asztalok és padok, ahol le lehetett ülni, akárcsak a jannihaumban. De itt csak akkor volt társaság, amikor idejöttek főzni.

Most Kásirun érkezett a feleségével, Ángival, akivel Ninda is találkozott már egyszer-kétszer. Ők sem ebben a jandriban laktak, ahogy a társaság fele nem, a gyerekek közül egy sem. De nem számított. A régi mondás szerint a Testvériségben egy szúni mindenhol otthon van. Ninda úgy került ide, hogy elment a lányokkal és Rongamival a 4-tabe jannihaumba – hetes farka volt, nem volt iskola –, ahol Ángsauri összeakadt valakivel, aki elhívta segíteni, ő pedig hívta a többieket.

Kásirun melegen üdvözölte Nindát, ahogy szokta, bár ritkán beszéltek, de számon tartotta, hogy ő kalauzolta az *Aulang Laipon* töltött első napján, öt évvel ezelőtt.

– Hallom, hogy vagyonos lettél és politikai tényező „odahaza” – mosolygott rá, és a hangsúllyal érzékeltette, tudja, hogy Ninda nem tekinti otthonának Szindoriát.

– Ugyan... pénz, politika... ostobaságok – felelte Ninda, miközben összegyúrta a már lyukacsos tésztalapot, hogy ismét korongokat lyukasszon belőle. – Semmi jelentőségük, Kásirun.

– Hát sokan vannak, akik jelentőséget tulajdonítanak ezeknek. És végül is te vagy az egyetlen gyerek az egész Testvériségben, akinek ügyvédje van.

– Tudod, hogy nem én kértem. Hiragi jó ember, a barátom, de az, hogy ő pereket folytat, engem nem érdekel. Meghallgatom, ha beszél róluk, de hát édesmind-egy, hogy azokat a pereket az enyémekeknek nevezi vagy valaki másénak.

– Többek között megpróbálja kideríteni, ki vagy te voltaképpen... mi az eredeti neved, kik a szüleid.

Ninda fölpillantott rá.

– Nincsenek más szüleim, csak a Testvériség. Az eredeti nevem pedig Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá.

ng-12 riporterek

„Ha Nindára gondolok, az első, ami eszembe jut, az ő csendes, békés nyugalma. Már akkor meghökkentett, amikor megismertem: harmincnyolc napja élt egy számára teljesen idegen kultúrában, és olyan nyugodt magabiztossággal lépkedett benne, mintha évtizedes megszokás vezetné. Csak sokkal később jöttem rá, hogy mi a titka. Vagy talán rá sem jöttem. Minden titka mögött van egy még nagyobb.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
6.*

Szammadun
43615. nódzsat ukingahan

Amikor a következő hajó fedélzetére kerültek – már nem is számolták, hányadik hajón utaznak –, már elég messze jártak hazulról, túl a sídi területen, egy Ingrekisz nevű állam valamelyik naprendszerében. Ámmaít lemérte a galaxisatlaszban: már megtették annak a távolságnak a negyven százalékát, amennyire Ninda volt Szindoriától, amikor utoljára beszélt vele – csak hát nem ugyanaz az útvonaluk, mostanra nemcsak Szindoriától kerültek jó messze, de az *Aulang Lajptól* is.

És mégis összeakadtak a fedélzeten egy szindor házaspárral. Kâvün Deÿllari és Šoyl ŰŰkaĥy galaxisutazó riporterek, valaha egy kisebb tévétársaság alapítói és vezető munkatársai, a kâyndími társaság krémjéhez tartoztak, mindenkivel interjú készítettek, aki számított a fővárosban – Ámmaíttal is –, mígnem aztán egy nap rájöttek, hogy már nincs egyetlen híresség sem, aki ne nyilatkozott volna a közelmúltban, ha nem nekik, akkor egy kollégájuknak, és megvan annak a határa, hogy a közönség egyazon színésztől, énekestől vagy politikustól adott időn belül hány interjúra kíváncsi. Ezért elkezdtek ismeretlen embereket meginterjúvolni. A sarki hentessel kezdték, akihez vásárolni jártak. Sorra készítették az interjúkat kis üzletek vezetőivel, aztán már az alkalmazottaikkal, aztán még kevesebbre becsült foglalkozású emberekkel. Az utolsó interjúalányaik között volt egy köztisztviselési dolgozó, aki azokat a gépeket kezelte, amik a város szélső utcáiról naponta letakarítják a sivatagi homokot.

De a felháborodás egyre nőtt. Eleinte még elnézték nekik. De a kâyndími felsőbb körök, akik addig előszeretettel nézték a műsorukat, egyre több panaszt hallottak az adásban, és ez már nem nyerte el a tetszésüket. Arra még csak-csak kíváncsiak voltak, hogyan él egy olyan ember, aki havonta háromszor kap fizetést, és azt a pénzt kell beosztania húsz napra. De ezek az emberek panaszkodtak is. Nem a hatalomra, nem a rendszerre, hiszen a tévékamerának ezt nem merték volna. Életük viszontagságaira. Az előkelő köröknek azonban ez sem tetszett, és

végül, egyetlen év alatt elérték, hogy a műsort leállítsák. A két riporter az emigrációt választotta.

– Ennek már öt éve – mondta Deŷllari, és kortyolt egyet a poharából. Szúni bor volt benne, jaumíhí-kardzsaut. – Persze mi nem kértünk menedékjogot, minket nem üldözött senki. Van egy lakásunk egy kis kupolavárosban, és eljárunk mindenfelé.

– Otthon alig hallani magukról – mondta Ámmaït. – A rendszer agyonhallgatja mindazokat, akik nem tetszenek neki.

– Nocsak, ügyvivő úr – nézett föl ŰÚkaĥý, sovány, keskeny arcélú, szindornak elég sötét hajú ember. – Amikor interjút adott nekem, nem így beszélt. Eltökélt híve volt a kormány politikájának.

– A kormány alkalmazottja voltam, a kormány álláspontját kellett képviselnem...

– Azt mondta, a magánvéleménye is ez.

– Igen, akkoriban a kettő megegyezett, ami egyébként segíti az ember munkáját, de... – Ámmaït tünődve forgatta a poharát. – Azóta sok minden megváltozott.

– Hm. Nincs kedve interjút adni megint?

– Interjút?

– Igen. Úgy tűnik, lenne mondanivalója.

– Hát végül is miért ne... de nem most, ha nem bánja. Egy-két pohár után az ember már ne adjon interjút.

– Szerintem se – mosolygott ŰÚkaĥý. – Holnap? Kibérek egy tárgyalót.

– Rendben.

– És maga? – fordult ŰÚkaĥý Ħaŷthoz. – Volna kedve csatlakozni?

– Úgy érti, mint interjúalany, vagy...

– Hogyne, feltétlenül.

– De hát miről adnék én interjút? Én csak egy kezdő balett-táncosnő vagyok.

– Nem baj. Nem ez az, ami számít. Nézze, én természetesen megkérdezem Îċdaŷa urat mindenféle politikai kérdésekről, de ha az interjúban semmi más nem lesz, csak ez, akkor a nézők halálra unják magukat. Beszélünk kell a magánéletéről is, hiszen ő nem csupán diplomáciai ügyvivő, hanem ember is, akinek a magánéletét is fenekestül felforgatta ez a politikai helyzet. Minden rokona, barátja otthon maradt. Egyvalaki van még mindig mellette: ön. Azt szeretném, ha az interjú alatt ott ülne Îċdaŷa úr mellett, hogy a nézők lássák önt, és ha valamely kérdésről véleménye van, akkor azt elmondaná.

Ħaŷt mosolyogva bólintott.

– Semmi akadály. Beláthatatlan mennyiségű szabadidőm van.

– Engedjen meg egy helyesbítést, ŰÚkaĥý úr. – Ámmaït töltött magának még egy ujjnyi bort, de előbb egy kis kocka vulenki sajtot emelt fel. – Én csak voltam diplomáciai ügyvivő.

– Lemondott a rangjáról vagy elmozdították?

– Nos, egyik sem történt meg. Lemondani nem lett volna tanácsos abban a helyzetben, mert be kellett volna mennem a miniszterhez... és hát tudtommal még nem rúgtak ki.

– Eszerint ön hivatalosan még mindig diplomáciai ügyvivő.

– Igen. De nem tekintem annak magamat, mert önkényesen elhagytam az állomáshelyemet, ami körülbelül egy felmondással ér fel.

– Értem. Azt hiszem, ezt a kérdést érdemes lenne érinteni az interjúban is.

– Semmi akadály.

– Az az érzésem – mosolyodott el Həyft fanyarul –, megint egy olyan interjú fog kikerekedni, ami felkavarja otthon az állóvizet.

– Megint? – kérdezte Deyllari.

– A Niündà-interjúra gondolok.

A két riporter tekintetéből az derült ki, hogy ők erről nem hallottak. Amin nem is lepődött meg senki. A Galaxis hatalmas, és senki sincsen, aki mindenhol képes lenne követni a híreket. Elmesélték nekik, miről van szó, hogy kicsoda Ninda, és mit okozott az interjújával.

– Ez nagyon érdekes – mondta Deyllari. – Most hol van ez a gyermek? Szívesen megismerném.

– Nyilván a hajóján, az *Aulang Laipon* – felelte Ámmaït. – Jó messze járhatnak tőlünk. De tudja, milyenek a szúnik. Ha Ninda itt lenne, ezen a hajón, akkor sem jut a közelébe, ha ő nem akarja.

– Ez nyilvánvaló. Nos, azt hiszem, ideje megkérdeznünk vendéglátóinkat.

Deyllari felhívta a suaran-fődarangit, ahol egy Ringi nevű idősebb hölgy vette fel, és kissé értetlen arccal hallgatta a riporter szúni nyelven, elég gyér nyelvtudással adott magyarázatát.

– Bocsásson meg, Dejlari úr, de nem értem, mit szeretne, mármint a helyiségen kívül.

– Megengedi? – nyúlt a készülék felé Ámmaït. Deyllari átnyújtotta neki, ő pedig bemutatkozott a hölgynek. – Dejlari úrnak nehézségei vannak azzal, hogy az önök nyelvén kifejezze magát. Lényegében az a kérdésünk, hogy a jelen helyzetben, amikor a párom és én arra várunk, hogy önök elbírálják menedékjogi kérésünket, van-e kifogásuk az ellen, hogy interjút adjunk az uraknak. Természetesen a felvételt először is megküldjük önöknek, vagy ha úgy kívánják, jelen lehet az önök képviselője...

Ringi egyre jobban ráncolta a homlokát.

– Már megbocsásson, de ez engem emlékeztet a cenzúrára. Ismeri ezt a szúni nyelven? – Ámmaït bólintott. – A Szúnahaum Testvériségben a cenzúra minden formája tilos. Tisztában vagyok vele, hogy a Galaxisban szép számmal vannak világok, ahol szintén tilos, de gyakorolják, sőt olyanok is, ahol legális. Nálunk nem az. Nincs beleszólásunk, hogy ön kinek és mit nyilatkozik. Ha százszor menekült, akkor sem.

Ámmaït kihúzta magát ültében.

– Kérem, asszonyom, bocsásson meg, amiért felzaklattam. Hazánk szokásait követve úgy éreztük, muszáj feltennünk ezt a kérdést. Köszönöm, hogy válaszolt a kérdésekre.

Ringi biccentett és kikapcsolt, ahogy a szúnik szokták.

170.

ng-13 Taka

„Egyszerű körülményből adódott, hogy interjúkkal kezdődött mindaz, ami Szindorián lezajlott. Ahhoz, hogy nyíltan ki merjük mondani az igazságot, el kellett hagynunk az országot. Akkor pedig ez a kézenfekvő műfaj, amiben ezt megtehetjük. Csak a szúnik távozásától a velem készült első beszélgetés megjelenéséig eltelt időben állítólag milliók nézték meg otthon a Ninda-interjút – illegálisan.”

Ámmaít Ídara:

Az elmaradt szindor forradalom,

7.

Taka

Aulang Laip

43615. famut liktuhanan

420

Szúni idő szerint délelőtt volt, iskolaidő, de az *Aulang Laip* egyetlen gyereke sem volt iskolában. A szúnik nagy része, az utasok közül talán mindenki, s Taka-Irdi város lakosainak többsége is kint volt a Nork nevű nagy síkságon. Több tízezer ember. Székeken ültek, álltak, járkáltak. A csenevész fübe senki sem ült le, csupa jég volt minden. Az emberek mindenféle meleg ételt ettek, meleg italokat ittak, és be lehetett menni a fűtött csarnokokba, hogy az ember kicsit megmelegedjen.

Nindát, noha Luakeán sivatagi forróságában töltötte eddigi élete kilencvenhat százalékát, nem zavarta a hideg. Nem köntös volt rajta, hanem irdzsin, a szúnik hidegre való viselete, ami egy egybeszabott kabátból és nadrágból állt, csak a fejét, a kezét és a lábfejét hagyta szabadon. Tökéletes szigetelése volt. A cipőjének is. A kezére húzhatott volna kesztyűt, a fejére pedig fagyos időre való sapkát, akár olyat is, amiből csak a szeme látszik ki, de nem akart ilyesmit fölvenni, nem zavarta, hogy a kezét és az arcát akadálytalanul éri a hideg. A Szindoriáról hozott kék csavargósapka most is a fején volt, persze semmit sem melegített, de nem is volt rá szüksége.

Éjszaka volt, de nem volt sötét, a fejük fölött az égbolt háromnegyedét elborítva lebegett a Hau nevű gázóriás hatalmas fehér gömbje. Taka a Hau holdja volt.

A tömegben mozgolódás, sustorgás támadt. A gömb színe kezdett megváltozni. A látóhatáron kezdődött, egyszer csak halvány rózsaszín árnyalat keveredett a fe-

hérbe, de nem úgy, ahogy a legtöbb világon reggel és este vörösbe fordul a napkorong, ezt nem a fénytörés okozta, maga Hau kezdett rózsaszínbe fordulni, s a szín lassan végigömlött a gázóriás felszínén, a látható rész egynegyedét elborította, de közben a látóhatáron már megjelent a mélyvörös, és közvetlenül utána a sárga egész csomó árnyalata. Az emberek találgatták, melyik szín fog következni, mert nem lehetett tudni előre. Mindig másképpen zajlott le, más sorrendben és mennyiségben jöttek a színek, ahogy a Hau közeledett második, kisebb napjához, hatszáz szüni évenként egyszer, és az Ofu sugárzása mozgásba hozta előbb a felső, majd a mélyebb rétegeket a Hau gázóceánjában. Az Ofu még mélyen a látóhatár alatt volt, sokára fog felkelni, addigra ők már nem lesznek itt, de azon az oldalon, ahol látható, már nyár van, az emberek lenge öltözékben sétálnak és nyílnak a virágok.

A nyár ide is előbb jön, mint a napkelte. Bármelyik pillanatban elkezdődhet. Itt háromféle nyár van, egyet a nagyobbik nap, az Akki csinál, egyet az Ofu, és most az kezdődik, amit a Hau csinál. Ez a leghűvösebb, mert nem napsugárzástól ered.

Ahogy a kék és a lila árnyalatai sorra kerültek, a színek szivárványosan keveredve már a felszín nagyobb részén szétterjedtek. Bármikor megkezdődhetett a vihar.

Megint vörös és sárga színek jöttek, aztán egy hatalmas kék folt, ami kavargva beleömlött a sárgába, és egy helyütt, a kettő találkozásánál szikra lobbant. A tömegben moraj futott végig. A kis villanás egy vihangóc volt, a valóságban akkora lehetett, mint egy kisbolygó, de még nem indította be a reakciót, magában enyészett el. Még néhány kipattant, aztán elhalt. A Haunak az Ofu felé forduló oldalán most sárga folt ömlött szét megint, és ahogy egy vörös gázfolttal találkozott, egész viharzóna alakult ki, vagy tíz helyen villogtak a vegyi reakciók óriási szikrái, és hirtelen éles fénypászma lobbant egy területen, ami már nagyobb volt, mint Taka. De a gázok nem gyulladtak be. Van, hogy csak a tizedikre jön össze, mondták az emberek.

Most azonban a másodikra bekövetkezett. A második belobbanás egy matival később történt, egy élénk narancsszínű és egy mélykék folt határán, egy sor csapkodó szikra után jelent meg a fehér, elnyújtott fény, s hirtelen végigfutott a kék folton, felemészttette, kavargó, kihüvelykezhetetlen színek sokaságává változtatta, s egyszer csak továbbment a többi színre, a Hau felszínén gázrobbanások futottak végig, cikcakkos vonalakban gyűjtötták be egymást a szomszédos gázfelhők, s néhány pillanat múlva a felszín negyedrészen tombolt a tűz. Taka felszínén rohamosan kezdett növekedni a hőmérséklet, bár ahhoz még sokáig nem lesz elég, hogy az emberek kibújhassanak a meleg ruhákból. De hamarosan elolvad a jég, és a növényzet villámgyorsan életre kel.

Megjelent egy újabb színfolt, mélylila, gyorsan terjedt – a nézők szemszögéből balról –, s ahogy elérte a viharzónát, maga is lángra lobbant, a fénypászma végigszáguldott rajta, és a következő foltot már felgyújtotta, mielőtt igazán beért volna a Taka látószögébe. Ninda arcát langyos fuvallat érintette meg. Ez már a vi-

hartól lehet, mondták, hogy nagyon sok hőt termel, s az ugyanolyan gyorsan ér ide, mint a látható fény. Taka vékony légkörét valósággal felborzolja ez a sugárzás, ezért élénkül meg a szél. Már állandósult, folyamatos, enyhe szelet lehetett érezni. Érdekes, hogy langyos, pedig a talaj menti légrétegek még hidegek, de az itteni légkör annyira vékony, hogy egyből keveredni kezd az egész.

Szúni időszámítás szerint két évig tart ez a viharos időszak, aztán a Taka átér a Haunak arra az oldalára, amit nem ér az Ofu fénye. Mire a Taka visszakerül a Haunak ugyanerre az oldalára, addigra csökken a viharok intenzitása, mert az eléghető gázok nagyrészt elégttek, a Hau messzebb kerül az Ofutól, és csak harmincezer szúni év múlva kerül ismét elég közel. Akkor azonban kisebbek lesznek a gázfelhők, így a viharok is, mert még nem termelődött elég gáz a Hau mélyében – így kevesebb meleget is ad és nem is lesz olyan látványos. Ugyanekkora viharok majd öt-hat ciklus után, kétszázézer év múlva lesznek. Ezért gyűlt ide mindenki, aki csak tudott, hogy ezt megnézze.

A Nork síkság fagyos, világos éjszakája öt limli alatt nappallá változott. Még mindig hideg volt, a környék levegője csak egytized amsit melegedett, a talaj és a tavak, folyók vize semmit. Napokig fog tartani, hogy a változás érezhető legyen, de azt az *Aulang Laip* nem várja meg, mennek tovább, Szinelk felé. Az lesz a zárópont.

– Mi az a zárópont? – kérdezte Ninda, amikor Fendria bejelentette ezt az iskolában, és a gyerekek nagy örömmel fogadták.

– Szinelk után jön a Nagy Kanyar – felelte Fendria. – Szahutkor szállunk le Szinelken, és egy hetes múlva, sziangdzsankor indulunk. De nem megyünk tovább, hanem visszafordulunk.

Beszéd közben kivetítette a galaktikus környék térképét, amin piros vonallal megjelent az útjuk utolsó szakasza. Liendu, Jakamma, Sommesza, Taka, Szinelk... s itt a piros vonal éles kanyart tett, a térkép szerint jobbra, és továbbfuttott egy Katto nevű hely felé.

– Ez a Nagy Kanyar. Szinelk után is leszállunk az útba eső világokon, utasokat is veszünk fel, de aztán hamarosan már nem. A hajón egyetlen dzserang sem marad. Ők úgy tudják, hogy egy hajógyárba megyünk, karbantartásra.

– És hová megyünk?

– Haza! – ujjongtak a gyerekek. – Simnunná!

– Szúnahaumra?!...

– Igen. A jövő év a namindané.

– Mi az a... namindan?

– A Testvériség legnagyobb ünnepe. Tizenkét évenként az egész Galaxisból összegyűlnek a szúnik, hogy a namindant megünnepeljék. Egy egész éven át. S ezt csak otthon lehet igazán, Szúnahaumon.

– Az a legszebb ünnep a Galaxisban – mondta Ángsauri áhítatosan. – Majd meglátod.

ng-14 politika

„Amikor arról mesélt, mennyire fontos pillanat volt életében, amikor készült elhagyni Szindoriát, és nézte, ahogy lezárnák a tifongokat, én arra gondoltam: hiszen ő éppen olyan, mint a tifongok. Szilárd, rendíthetetlen, áthatolhatatlan.”

Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
25. sómir

Hantérani
Testvériség Háza
43615. dzsirat nendihlgan

– Otthon ma van ötvenediké – dünnyögte Ámmaït. – Ma járt volna le az eredeti ultimátum.

– Hát – mondta Ғayýt – most már nem jár le. Hogyan tudjuk visszaszerezni a Testvériség bizalmát?

– Tudod, mit követelnek.

– Éppen ezért kérdezem. Mert a kormány nem fogja teljesíteni a követeléseiket.

– Persze hogy nem. Most már presztízskérdést fognak csinálni belőle.

Ғayýt bólintott.

– Szinte hallom Vÿplèin hangját, amint elszántan magyarázza, hogy az Államszövetség mekkora, mennyi világunk van és mennyi lakosunk, és nem fogunk néhány úrbeli kereskedő kedvéért... nem tudom, milyen kifejezést fog használni. Talán meghunyászkodni, de lehet, hogy talál valami csípősebbet. Alighanem az úrbeli kereskedőt is valami fűszeresebb kifejezéssel adja elő.

– Vÿplèin a legrosszabb az egész kormányban – mordult fel Ámmaït. – Magánál Kÿyreännál is rosszabb.

Ғayýt arcán felháborodott kifejezés jelent meg.

– De Ámmaït, ilyet...

És elhallgatott.

– Ilyet nem szabad mondani, igaz? – kérdezte a férfi fáradt mosollyal.

A lány lassan bólintott.

– Hát persze. Ebben neveltek föl minket. Vúyrd Kÿyreàn a legjobb vezető az egész Galaxisban. De ha Vÿplèin ennyire... ennyire egy sÿmw, akkor Kÿyreàn még rosszabb, igaz?

– Egymagában egy egész sÿmwfészek.

Ғayýt sóhajtott.

– Azt hiszem, kezdem érteni a politikát.

– Kár – felelte Ámmaït. – A politikát érteni nem túlságosan szívderítő élmény. Főleg nálunk.

– Miért, hol az? Hallok ezt-azt a szomszéd országokból, ott se jobb a helyzet.

– Igen, valószínűleg tényleg nem. De azért vedd számításba, hogy amit hallasz, azt a sýyndor sajtó szűrőjén át kapod.

– Ellenzéki tévét nézek – felelte Țayýt magától értetődően, mint aki fölöslegesnek tartja a kedvesét emlékeztetni erre. Valamikor, ismeretségük kezdetén ellenzékisége vita forrása volt kettejük között, hiszen Ámmaït kormánypárti volt, más-ként nem is lehetett volna diplomata. De hát az ő kormánypártisága is már a múlté.

– Persze hogy azt nézel. Csakhogy nálunk az ellenzék sem igazán ellenzék. Te például ellenzéki családban nevelkedtél, magad is szemben állsz a kormányoldalal, mégis szentségtörésszámba megy neked a gondolat, hogy Vûyrd Kÿyreàn nem egy mesebeli csodalény. A mi ellenzékünk kritizálja a kormányt, kritizálja a parlamentet, sok mindent kritizál, de egy adott szintet soha nem lépnek túl. Tehát valójában nem ellenzék. Ők jól elvannak a maguk által magukra kényszerített ke-retek között, ennek egyébként neve is van, konstruktív ellenzékiségnek nevezik, és eredetileg azt értik alatta, hogy nem indítanak egyes kormánypárti politikusok ellen személyes lejárató kampányokat, egyáltalán nem támadják őket személyükben, csak az általuk támogatott politikai álláspontokkal foglalkoznak. Ami egyébként nagyon rendes tőlük, csak a valódi oka az, hogy ellenzéki politikusaink jól elvannak az állásukban, és eszükben sincs kockáztatni, hogy elveszítik a mandátumukat.

– Tudod... azért minden rosszban van valami jó. Sýyndoreia most még nagyobb nyomorba dől... de legalább te otthagytad a kormányoldalt.

– A karrieremmel együtt. Nem nehéz kitérni a kormányhú meggyőződésből, amikor a kormányoldal eldönti, hogy üldözni fogja az embert.

Țayýt bólintott. Fölkelt, az ablakhoz lépett.

Az udvarra nézett az ablakuk. A Testvériség Háza gyűrű alakú, négyszintes épület volt, irodákkal, lakásokkal, mindenféle helyiségekkel – a földszinten két ét-terem volt, tornaterem, tárgyalók, az alagsorban uszoda, meg még ki tudja, mi minden. A két legfelső szintre, akárcsak a szünik hajóin, ők be sem teheték a lá-bukat, akárcsak a nem szüni személyzet. A Testvériség Házában idegen nem fér-het hozzájuk, kint a városban, Hantérani világán természetesen nem szavatolják a biztonságukat.

– Milyen szép ez az egész – mondta Țayýt.

Ámmaït követte a tekintetét. A lány az udvar kertjeit szemlélte. Százzsinú virá-gok sokasága vette körül a hatalmas, árnyas fákat. Tavacska, gyermekjátszótér.

– A kapu zárva van – tette hozzá a lány hirtelen. – A kapu örökké zárva van, és csak engedéllyel lehet belépni. Ha valamilyen ügyet akarsz intézni, akkor csak abba az irodába engednek be, ahol az ügyedet elintézik, aztán kirakják a szűrődet. Minket beengedtek az alsó szintekre, a felsőkre minket sem.

– Persze. Ez így van a Testvériség minden külképviseletén.

– Tudom. Csak most eltűnődtem ezen. A mi képviseleteinken jóformán minden-hová beléphet mindenki, legfeljebb a magánlakosztályokba nem. A Testvériség senkit nem enged be sehová. Közben nálunk összeroppan a gazdaság, a politikai életünk pedig siralmas. Náluk valószínűleg mindkettő jól működik, mert soha senki nem hallott még arról, hogy bajaik lennének. Szerinted nem lehet, hogy a kettő összefügg?

– Az elzárkózásuk és a sikereik?

– Igen. Mi van, ha a képviseleteik és a hajóik elzárt részein valami olyasmit csinálnak, ami sikeressé teszi őket?

– Nem tudom. Ugyan mit csinálhatnának?

– Azt én sem tudom, csak eszembe jutott. Itt fogunk ülni négy vagy öt napot... már úton vagyunk, azt hiszem, huszónhárom napja, hát van időm töprengeni mindenféléről. Mondjuk akár éppen az időszámításról. Te gondoltál már arra, hogy micsoda hülyeség ez a rengetegféle időszámítás? A legtöbb világon nem is a helyi forgási-keringési értékeket veszik alapul... hanem az országuk központi világáét vagy valami egészen mást. Nálunk egy nap az az idő, ami alatt Sýndoreia egyszer megfordul a tengelye körül, de egy keringést nem pont egy év alatt tesz meg. Tizenkét nappal előbb, ha jól emlékszem. Mýněán megint más naptárat használnak, annak semmi köze a világuk mozgásához. A Testvériség is ezzel a lehetetlen időszámítással... harminc nappal áll egy évük, és olyan számokkal jelölik az életkorukat, mintha ősoREG fáK lennének, nem emberek. Ninda hány éves például?

– Százhuszónhárom vagy négy, azt hiszem – felelte Ámmaït mosolyogva.

– Na tessék. Egy gyerek. A dédapám hatvanegy évet élt, ennek a felét, és vénséges vén volt már. Az egész csak arra jó, hogy zavart keltsen és örökké át kelljen számíthatni. Én tizenkettő és kilenc vagyok, mennyi az itt a Testvériségben?

Ámmaït elővette a vÿriűsét és számolhatni kezdett.

– Irigylem Nindát, neki sosincs szüksége számológépre, egyből mondja a helyes választ. Te kétszázhetvennégy éves vagy a Testvériségben.

– Borzalmasan hangzik – nevetett a lány. – Nyugtass meg, hogy százat letagadhatok.

– Hát százat biztosan nem, mert ahhoz nyolcéves kiskamasznak kellene lenned, de majd megszokod az arányokat.

– Ha megkapjuk a menedékjogot. Mert ha nem, akkor valamilyen távoli világ szintolyan lehetetlen naptárát kell megtanulnom. Semmit sem tudok a Testvériségről, és el sem kezdhetek tanulni róluk, mert nem tudom, elfogadnak-e majd.

– Ninda erre valami olyasmit felelne, hogy tanulni sosem fölösleges. Ő folyton tanul, és imádja.

– Ugyan. Melyik gyerek szeret iskolába járni?

– Hát, gondolom, itt másmilyenek az iskolák, mint nálunk.

ng-15 fogadás

„Hogy mit tartok életem legnagyobb szerencséjének? Hát természetesen azt a bizonyos hajnalt egy eldugott, koszos utcasarkon, ami megfordította az életemet. A csoport egymásra találását. És azt, hogy a felnőttek, akik gyerekkoromban körülvettek, láthatták még, hogy mi lett belőlem.”

Ninda:

*Feljegyzések az utánunk jövőknek,
2. kötet, 61. sómir, 19. singir*

Aulang Laip

43615. szahut dzsorehan

810

– Na ugye – mondta Asszili elégedetten. – Nem is vagy te olyan rövidkéz, halligí.

– Nem neked köszönheti – felelte Illiki szárazon. – Te csak kritizálni tudsz, de én meg is tanítottam.

– Hát persze, lombisz. Éppen azért hívtalak téged, mert tudtam, hogy te meg tudod tanítani.

– Te is meg tudtad volna, ha jobb dobó lennél, daurta.

– Nono, lombisz, lassabban az öndicsérettel! Te nagyon ügyes dobó vagy, jó jaupikat vágtaal ki most is, de a pontszámot nem a szép dobásra adják, hanem a találatra. És a találati százalékban nem állsz az élen.

Az apró kislány csak fölpillantott a nagyra, és nem szólt semmit. Ninda csendesen mulatott magában.

– No jó, lombisz – mondta Asszili. – Fölötted leszek az egyéniben, elhiszed?

Illiki cöcögött és még mindig nem szólt semmit.

– Jól van, lombisz, látom, építettél saját hajót. Ide hallgass. Akinek a pontszáma kettőnk közül alacsonyabb, az fizeti mindkettőnk csapatának sziangdzsan esti vacsoráját. A nyertes választja az éttermet.

Illiki meghányta-vetette magában.

– Ha Ninda eléri legalább egyikünk pontszámát, akkor őt is meghívjuk a csapatával együtt.

– Rendben.

Illiki föltartotta jobb tenyerét. Asszili nekicsapta a magáét.

Ninda eltűnődött: egy szüni gyerek gond nélkül vállalhatja tizenhat, sőt huszonegy gyerek éttermi vacsorájának költségeit. Tudott már annyit Szindoria gazdasági viszonyairól ahhoz, hogy tudja, ott egy ilyen fogadást csak gazdag szülők gyerekei tehetnek. De hát náluk mindenki gazdag. Illetve ehhez nem kell annak lenni.

Persze neki is telne rá, hogy meghívja őket. Akár az egész hajót. Kétszáz ezer palanja van a bankban, ebből mindenkire jutna tíz, annyit nem is lehet enni, hogy ez elfogyjon. De azt nem tudja, hogy mennyi pénze van egy olyan gyerekeknek, aki a szüleitől kapja és nem a núzsahantól.

Séssinauri nevetett rajta később, amikor elmondta, mi jutott az eszébe. Persze hogy vállalják, meg se nézik a bankszámlájukat. Melyik szülő ne pótolná ki a gyereke pénzét, ha az elveszít egy ilyen fogadást?

Ninda pedig megállapította magában, hogy még mindig nem tud eleget a szúnikről.

Azok pedig óróra. Természetesnek vették, hogy ő is izgul a bajnokság miatt, ahogy közeledik, egyre jobban. Ő pedig egyre kevésbé izgult, s mostanra, négy nappal a bajnokság előtt már eltűnt belőle minden izgalom. Nyugodt volt, és nem volt benne semmi feszültség. A többiek, a saját csapata és az ellenfelek is, önbizalomnak tekintették ezt, a csapata győzelmébe vetett hitnek. Pedig nem az volt. Ninda nemcsak megjegyezte, amit Ikkanuri mondott, hogy játszani akarnak, hanem tovább is fejlesztette a gondolatot. Ha a játék a fontos, nem a győzelem, akkor nincs miért izgulni.

– Hát én nem tudnék ilyen haufi lenni – mondta Szinensi, amikor a fhangísilgun felé tartottak. Más útvonalon érkeztek, mert ő eddig a 4-tabe uszodában volt, Ninda pedig a 2-sigo egyik parkjában gyakorolt a csapatával, de ők ketten a hajó bármely távoli pontjairól tudtak beszélni, és nem kellett hozzá suag, semmilyen technikai eszközre nem volt szükségük.

– Haufi? – mosolygott Ninda.

– Aha, hideg és fekszik a tálban, amíg kikanalazod. Hogyhogy te nem izgulsz? Én nem is vagyok játékos, mégis izgulok.

– Semmilyen okot nem látok rá. Játsszani fogunk, és aki elég ügyes, az nyer.

A fhangímesterek nem a silgunban voltak, hanem a jandri kis kertjében ültek és zenét hallgattak. Egy fiú játszott úldon. Kis csoport verődött össze körülötte. Szinensi is ott állt már. Ninda is beállt a nézők közé és figyelte a fiú ujjait, amint hol lassabban, hol gyorsabban jártak a fehér és fekete billentyűkön és a kis színes gombokon. Kezdte érteni az összefüggést. Ha jobbra vitte az ujját, magasabb hang szólalt meg – ha balra, akkor mélyebb. A feketék és a fehérek közötti különbséget nem értette, ha volt egyáltalán. Aztán megfigyelte, hogy a billentyűket a fiú nem egyszerűen megnyomja, mint az árusítóautomaták kezelőgombjait, hanem különféle mélységekig nyomja, sőt néha mozgatja ugyanazt a billentyűt, fölle, és ezzel változik a hang.

Érdekesnek találta. És a zene is tetszett neki. Amikor a kis előadás véget ért, a nézők tapsoltak, a fiú pedig meghajolt és átült az egyik asztalhoz, kortyolt egy pohárból és beszélgetni kezdett a többiekkel. A közönség is szétszéledt, helyet foglaltak, elmentek a dolgukra.

Csak Ninda maradt ott az úld mellett, ami mozdulatlanul lebegett mellmagasságban, akárcsak a korong alakú ülőke, az a hasa magasságában. Nézte a rengeteg

színes gombot. Pirosak, narancsszínűek, rózsaszínűek, sárgák, zöldek, sötétzöldek, világoskékek, sötétzöldek, lilák, barnák, feketék, szürkék. Fehér gomb nem volt, nyilván mert nem látszott volna jól a gép fehér burkolatán. Voltak korong, ovális, négyszög alakúak, kisebbek és nagyobbak. Csoportokba voltak rendezve, és minden csoportot összefogott egy négyzet, amit a burkolatra rajzoltak, és írtak rá egy nevet. SIOR-KIN. SIOR-AKUH. SINU-NIM. LIKAR. UMORI. Ilyen feliratok voltak mindenhol. A gombokon is. Szúni betűkkel volt minden, tehát ezek szúni nyelven vannak. LIKAR az nyilván likarantahu, hangerőszabályzó. ONG viszont nyilván nem ongéleves... sőt nem is ongahaut, vakarózni. Ezeknek nem lehet közük egy hangszerhez.

Egyszer csak megjelent az üld fölött egy kéz, és lenyomott egy gombot. Mély, bűgő hang szólalt meg, s ahogy sorban lenyomkodta mellette, emelkedtek a hangok. Ninda fölpillantott. Az egyik fiú volt a jandriból, Kirgon, száznolcvan körüli.

– Szép hangszer, mi?

Ninda bólintott.

– Próbáld ki nyugodtan, Isszandé sose szól érte, ha hozzányúlnak.

Ninda tehát kipróbálta. Érdekes volt, ahogy változott a hang aszerint, hogy milyen erővel és sebességgel nyomta le a gombokat. Megnyomott egy sárga gombot is, de az nem adott semmilyen hangot.

– A színes gombok nem szólnak – mondta Kirgon. – Azok megváltoztatják a billentyűk hangját.

Valóban. Most egészen más hangon szólt az üld, mintha egy másik hangszerré változott volna. Isszandé keze alatt is többféle hangot adott ki, egyszerre, olyan volt, mintha három-négy zenész játszott volna együtt.

– Nem jól csinálod – szólt oda Isszandé. – Ülj oda hozzá, úgy kell.

Ninda fölpillantott. – De hát én egyáltalán nem értek hozzá.

A nagyfiú bólintott, fölkelte, odajött. Megérintette az ülőke oldalát és lejjebb vitte a levegőben.

– Tessék, ülj rá.

Ninda leült. A korong mozdulatlanul, szilárdan tartotta, mintha nem is a levegőben lebegett volna, hanem lábakon állna. Isszandé lejjebb engedte a hangszert is, az aljából kihúzott még egy ülőkorongot magának, és nekifogott magyarázni.

ng-16 tüntetés

„Egyszer megkérdeztem, vajon ez a csendes, szelíd nyugalom hogyan fejlődhetett ki olyasvalakiben, aki fél gyerekkorát üldözött vadként élte a nyomornegyed síkatorában. Mosolygott és azt felelte: ez később jött. Azt nem mondta meg, hogy honnan.”

*Ámmaït Ídara:
Barátságom Nindával,
6.*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
57. náũkan 53.
a piros órája**

– Üdvözlöm kedves nézőinket. Kéÿl Lÿÿksũnahÿ vagyok, önök a kaÿndimi SÂW Televízió adását látják. A piros órája van, ami azt jelenti, hogy már harmadik órája tart a tüntetés a Barna Ház hátsó kapuja előtt. Helyszíni tudósítónkat, Sÿn Lõwmit látják és hallják.

– Köszönöm, Kéÿl. Kedves nézőink, egy órával ezelőtt arról számoltam be, hogy mintegy kétezer ember gyűlt össze az Wÿttin-székház és a Reykũ park közötti területen. Nos, ez a helyzet pillanatok alatt megváltozott. A tüntetők számát most már öt-hatezerre teszik, egyre többen vannak a parkban is, a Swõssÿn sugárút felszíni forgalma gyakorlatilag leállt, bár fizikai akadályba nem ütközik, de számítsanak az utat pillanatonként keresztező gyalogosokra, és inkább a levegőben közlekedjenek. Kaptam egy ígéretet, hogy beszélhetünk valakivel a szervezők közül, aki természetesen névtelen kíván maradni, hangtorzítót használ és az arcát is maszk mögé fogja rejteni. Addig is, amíg ő megérkezik, nézzünk utána a rendõri jelenlétnek.

A kamera körbepásztázott a kereszteződésen. Ámmaït fejcsóválva nézte a páncélosokat a kedvenc aÿvÿsütõdéje előtt, és nem szólt semmit. A légikocsira sem. Bár kész csoda, hogy csak egy körözött odafenn.

Lõwmi hosszasan kommentálta a rendõri jelenlétet, a négy páncélosnak leolvasta és bemondta az azonosítószámát, aztán már légi felvételeket is mutatott, mert a tüntetők felküldtek néhány automatát, amik a tömeg fölött körözve adták a képeket.

– Ez nem öt-hatezer ember – mondta Hÿÿÿt.

– Hát nem – felelte Ámmaït.

– Amint látják, a tömeg már elér a Hÿrnuòptól a Karvëë sarkáig – mondta ekkor Lõwmi –, a másik irányban pedig... Këyl, te is úgy látod, hogy a Dëvyntá-emplék-műnél is vannak?

– Igen, Sÿn, én is ezt látom. Bár odáig nem folytonos az embertömeg, de akkor is ez közel húszezer ember lehet. A tizenötöt biztosan jóval meghaladja.

– Këyl, bocsáss meg, hogy félbeszakítalak, de megérkezett a szervező, aki beszél velünk. Üdvözlöm, uram... vagy hölgyem... ne haragudjon, nem tudom megállapítani.

A rendező kamerát váltott, a riporter előtt álló alakot mutatta. Tetőtől talpig fekete kezeslábasban volt, ami szemlátomást vastagon ki volt bélelve, így a test körvonalait sem lehetett kivenni. A fején csuklya volt, az alatt valami fekete maszk. Fekete kesztyű, fekete hegymászóbakancs. Semmi sem látszott belőle.

– Nem is fontos – felelte dörgő, torz géphangon. Keresztbe tett karral, kissé szétvetett lábbal állt. – Semmit sem számít, hogy én ki vagyok. Ugyanazt akarom, amit a többiek.

– Mondja el, kérem.

– Követeljük a kormány azonnali lemondását. Feltételek nélkül, még ma. Ha nem teljesítik a követelésünket, blokád alá vesszük a Barna Házat, aztán a Kék Házat is.

– Miért?

– Mert a kormány elárulta a népet, elárulta Sÿyndoreiát, elárulta a jövőnket. Láttuk, hallottuk és megjegyeztük, amit egy hónappal ezelőtt az elmenekült sÿyndor kislány mondott. Láttuk, hallottuk és megjegyeztük, amit két napja az elmenekült diplomáciai ügyvivő mondott. Láttuk, hallottuk és megjegyeztük mindazokat az üres, értelmetlen frázisokat, amiket a kormány mondogat évek óta. Niündà és Ámmaït Îldařa kimondhatta, hogy a kormány szólamai mögött mi van. Nyomor, szenvedés, pusztulása és pusztítása mindannak, ami Sÿyndoreiát valaha naggyá tette vagy tehette volna. Ők kimondhatták, mert elmenekültek innen. Meneküljünk el mi is, ha igazat akarunk szólni?

– Azt hiszem – szólalt meg Hÿyÿt halkán –, a rendszer bukásáig semmiképp sem térhetsz már haza.

– Hová haza? – vont vállat Ámmaït.

– Tehát ebből a két interjúból vonták le a következtetést, hogy a kormány elárulta Sÿyndoreiát?

– Dehogyan ezekből. Ön is itt él, ön is látja, hogyan élünk. Járt már külföldön is, igaz?

– Hogyne, sokfelé.

– Közülünk is sokan jártak. Láttunk világokat, ahol az emberek szegények, de nyugalomban élnek, mert a kormányuk nem terrorizálja őket. Láttunk világokat, ahol az emberek nem szegények, mert a világuknak jók az adottságai, és a kormányuk gondoskodik róla, hogy azokat ki is használják. Egyedül a bányászat szétvételével a kormány évente háromszázmilliós bevételtől fosztotta meg Sÿyndoreiát.

Pontosabban egyedül az anyavilág bányászatának szétverésével. A Szövetségi Világok bányái összesen évente tízmilliárddal tudnának többet termelni, mint amennyit most termelnek. Tudja, mit jelentene tízmilliárd hāy évente a Szövetségnek? Nem tudja. Én sem tudom. Senki sem tudja. Akkora összeg, amit ember el sem tud képzelni. Azt pedig, hogy az ipar milyen bevételeket hozhatna, ha rendesen kiépítenék, még megbecsülni sem lehet.

– A kormány erre azt szokta felelni, hogy nincs elég kereslet a bányászható nyersanyagainkra.

– Persze hogy nincs. Sosem keresték. Az urak jövedelme elegendő, hogy fényesen megéljenek. Ha a Szövetség többet keresne, mindenkinek több jutna, az emberek iskolába járhatnának, kinyílna a szemük, és egykettőre elkergetnék az urakat. Ezt mondta Niündā, és igaza volt. Niündā nem itt élt, nem ezeken a szép világos, tiszta utcákon csavargott, innen egykettőre eltüntetnék minden csavargót, ha idetévedne egy, mert sérti a magas uraságok kényes ízlését. Niündā a sötétségből jön, Lūākēān éjfélete sikátorából. Közülünk többen jártak ott. Láttuk az utcákat, ahová soha nem süt be a nap és nincsen világítás, láttuk a sivatagi homokkal és sárral borított utcákat, láttuk az Ÿmü parkot, ahol két fa van és azok is kiszáradtak régen, láttuk a tövükben alvókat, akiket mindennap az ervések ráznak fel és kergetnek el onnét, mert tilos a parkban aludni, mintha ugyan zavarnának bárkit, hiszen a parkhoz nem lehet eljutni másképpen, mint ezeken a sikátorokon át, hacsak nem a levegőből. Nincsenek ott kényes ízlésű urak, akiket ők zavarhatnának. Láttuk a gyerekeket, akiknek fogalmuk sincsen, mit jelent jóllakni, láttuk a sovány felnőtteket, akik ezeket a gyerekeket küldik koldulni, aztán ha ételhez jutnak, elveszik tőlük és felfalják. Csoda, hogy nem egymást falják fel. Egyedül Lūākēān városában naponta ötezer hāy értékű élelmiszert dobnak ki az éttermekben és szállodákban, mert a vendégnek a szükségesnél nagyobb adagot készítettek és nem fogyott el, és még tízezret azért, mert a raktárban több volt a szükségesnél és lejárt az eltarthatósága. Én jólétben nevelkedtem. Nem gazdag családban, de mindig volt mit ennem. Tudja, miért én tüntetek mégis? Mert akiknek leginkább tüntetniük kellene, nem tudnak. Nem tudnak még írni-olvasni sem, fogalmuk sincsen, hogy tüntethetnék, de azt sem tudják, hogy a kormány a felelős a sorsukért. Talán hallották már azt a szót, hogy kormány, de még az sem biztos, és nincsen számukra jelentése. Nem tudják, hogy a kormány az egy csoportnyi ember, akik döntéseket hoznak arról, hogy nekik éhezniük kell. Tudja, mi történt a Testvériség távozása után két nappal? Tíz százalékkal csökkentették a Lūākēānba és más városokba juttatott élelmiszersegélyeket, mert nincs pénz, és rendeltek egy csomó katonai járművet, amik többbe kerülnek, mint az összes élelmiszersegély. Persze nem csaptak hírverést a dolognak, de mi megtudtuk. Majd azt fogják mondani: „de hát az másik keret”. Akkor minek a titkolózás? És a másik keret talán nem a mi pénzünk?

ng-17 tüntetés

„Lényegtelen apróságokkal kezdődött. A Karri-ügybeli félreértés szülte az első interjút, az a tüntetést, aztán jött az első tévébeszélgetés, amiből Szindorián többen próbáltak politikai tőkét kovácsolni. De ha ezek nincsenek, Ninda nevét akkor is megismerte volna a Galaxis. Legfeljebb másképpen.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44010. algillíszan

Némi könnyebbéget jelentett elszigeteltségükben, hogy a Testvériség hírközlési minisztere vagy bárki valahol a távolban, valamelyik hajó mélyén utasítást adott, hogy kapcsolják vissza a kommunikációt Szindoriával. Ámmaït úgy állította be a készülékét, hogy ha az otthoni kormányzati vonalokról hívják, csak egy felvett üzenetet kapjanak, amiben közli, hogy a kormány számára ő nem elérhető. Felhívták a családjukat, barátait, elmondták, hogy jól vannak, de azt nem, hogy hol, csak azt, hogy egy távoli csillagrendszerben. Azt sem mondták meg, hogy a Testvériségtől kértek menedékjogot. A csillagközi hívásokat bemérni lehetetlen, a VÿLN sem tudja kideríteni, hogy ők hol vannak. A Testvériségben még nem akadt senki, aki ilyen adatot kiadott volna.

Ámmaït beszélt persze Nindával, Hiragival, Gerantival, más szüni barátaival is, akikkel eddig nem tehetett, mert a készüléke szindor rendszerű volt.

A tüntetés alkalmával a SÂW-ot is felhívta és elbeszélgetett velük.

– Lehet, hogy én nem tüntetnék, ha otthon lennék – ismerte el. – Nem az én stílusom, és mint kormánytisztviselőnek nem is lett volna jogom hozzá. De ez a fekete öltözetű mÿru – sikerült találnia egy olyan szót, ami mindkét nemre utalhat – semmi olyat nem mondott, amivel ne tudnék egyetérteni. Számomra különös és zavaró, hogy szándékomon kívül afféle ihletője lettem ennek a tüntetésnek, de teljesen jogosnak tartom.

– Ön jó ember, ügyvivő úr – felelte torz géphangján a mÿru. – Nemezszer láttam önt a tévében, amikor külpolitikai ügyekben nyilatkozott. Megfigyeltem, hogy mikor mond olyasmit, amivel személy szerint nem ért egyet, de kénytelen képviselni. Meglátszott önön. Ez mindig olyankor volt, amikor a kormány embertelen közönye miatt tiltakozó államok és csillagközi szervezetek képviselőit olcsó, üres szövegekkel kellett kifizetnie. Önnek eszmeileg közöttünk a helye. Láttam a kollégáit is, a legtöbbit a főnökét, Vÿhaütea urat. Őket más fából faragták. Ők meg vannak elégedve azzal, hogy „rend” van, mert az ő elképzelésük szerint az rend, hogy százazrek, talán milliók élnek közöttünk, akik sikátorokban bujkálnak és naponta megverik őket a „rend” nevében. Ön más. Ön jó embernek született, és ezen nem tudott változtatni, hogy rossz pályát választott.

– Köszönöm, hogy így látja. – Ámmaït átsiklott a kollégáiról szóló megjegyzésen. – Én csak szeretném, ha Sýyndoŕeia népe nyugalomban élne. Az egész. Mindannyian sýyndoŕok vagyunk.

– Úgy legyen – mondta a mýru. – Ennek azonban van két fő akadály. A kormány és a szegénység. Ha a kormány lemond, azzal még nem emeltünk ki a nyomorból senkit. Hosszú és fáradságos munka lesz emberi életet teremteni mindenkinek, de amíg ez az érdekkör van hatalmon, addig el sem kezdhetjük.

– A kormányoldalról meg fogják kérdezni, hogy önök hogyan kormányoznának.

– Mi? Kik azok a mi? Mi tanárok vagyunk, betegápolók, gyári munkások, divattervezők, vízültetvényi dolgozók. Ha a kormány lemond, mi visszatérünk a munkánkhoz. Válasszon a Szövetség népe másik kormányt, és az kormányozzon, ahogy jónak látja. Csak ne a Szövetség népének érdekei ellen.

– Gondolja, hogy találunk erre alkalmas vezetőket? – tett föl Ámmaït egy olyan kérdést, ami aligha tetszhetett a szerkesztőknek, hiszen számukra magától értetődő volt, hogy az ellenzéki vezetők lennének azok. De őt ez nem érdekelte.

– Nem tudom, ügyvivő úr. Én csak egy mýru vagyok, ahogy ön nevezett. Ez nem az én dolgom. Oldják meg! Most vissza kell mennem az enyéimhez. Visszontlátásra.

Az egyik operatőr kamerája eközben a parkban gyülekező tömeg transzparensen kalandozott, a rendező ezt küldte adásba, nyilván mert a fekete kezeslábasba öltözött alak nem volt túl érdekes látvány.

– Egy pillanatot kérek – szólalt meg Lýýksűnaḥý. – Vissza tudunk menni kissé jobbra? Jól láttam, hogy megint Niñdà neve van az egyik transzparensen?

– Igen, Kéyl, én is ezt láttam – felelte műsorvezetőtársa, Šuwlè Kýndötreý. – Talán oda tudnánk küldeni egy gépet és megkérdezni őket, miért írták fel az ő nevét. Mit gondoltok? Rendezőnket, Èrkāys Vötrűḥýt kérdezem.

– Máris intézkedem, Šuwlè – érkezett a rendező hangja a stúdió hangosbeszélőjéből. Közben a kamera visszafordult jobbra és ráközelített egy kis csoportra, akiknek két transzparensük is Ninda nevét viselte. *Niñdà megmondja az igazat, amit ti nem mertek állt az egyikén, és Niñdà sűnŕy, de közülünk való* a másikon. Nem valami hatásos szövegek, gondolta Ámmaït. A táblák közönséges műanyag lemezek voltak, fehérek, rajtuk fekete festékkel a szöveg, semmi lézertechnika.

Egy kis gép átrepült a tömeg fölött és leereszkedett hozzájuk. A ŠÁW emblémájának láttán ugrálni, integetni kezdtek.

– Kéyl Lýýksűnaḥý vagyok a ŠÁW Televíziótól – kezdte a műsorvezető, s a hatás persze nem maradt el, ezek az emberek néztek tévét, jól ismerték a nevét. Meg az arcát, amit a gép kivetített nekik a levegőbe. – Érdekelne, miért írták Niñdà nevét a táblájukra. Lenne valamelyiküknek kedve beszélni erről?

Egy szakállas férfi karját lengetve jelentkezett. A gép közelebb repült és lejjebb ereszkedett.

– ÖÖrin Műndeyl vagyok, öntözőmunkás. Hall engem, uram?

– Hogyne, Mündëyl úr, kitúnően látom és hallom önt. Ön választotta Niëndà nevét a táblára?

– Nem én egyedül. Közösen döntöttünk.

– Elmondaná, hogy miért? Úgy gondolom, ez sok nézőnket érdekelheti.

– Hát, tudja, uram, mi itt nem vagyunk nagyon tanult emberek. Én tizenhét és tizenegy éves vagyok és nem tanultam többet négy évnél. De annyit felfogok a világból, hogy az a kislány tele van jóakarattal, és ő kimondja azt, amit mi nem mondunk ki. Ő semmit sem tanult, amíg itt élt, Syëndoreián, mégis látja, mi zajlik az országunkban. Hát ezért írtuk az ő nevét ezekre a táblákra, uram.

– Mások is kimondanak sok mindent – vetette ellene Lÿÿksûnahÿ.

– Az igaz, uram. Mások is. De én a gyerekeimnek mégis azt mondtam: legyetek olyanok, mint ő. A nagylányom, Mÿÿla csak hat és nyolc éves, de fejből tudja azt a beszédet, folyton óróla beszél. „Mit érsz velem, ha akkor már meghaltál?“, ezt szokta mondogatni. Niëndà fiatalabb még önála is. Azt hiszem, nincs még hatéves se. Mégis látja, hogyan élünk. Volt hol megtapasztania, uram.

– Értem, Mündëyl úr. Tudja, itt van velünk a közvetítésben Ámmaït Îðara diplomáciai ügyvivő, aki jó barátságban van Niëndával. Arra gondoltam, hogy megkérdezem őt, lenne-e kedve a segítségünkre lenni abban, hogy érintkezésbe lépünk Niëndával ismét, és talán önök is beszélhetnének vele – ha vállalkozik rá. Egy kis türelmet kérek, hamarosan jelentkezem. Îðara úr, mi a véleménye?

– Lÿÿksûnahÿ úr, én nem tudom, hogy Ninda mit fog erre felelni – mondta Ámmaït –, de, tudja, a politika iránti érdeklődése meglehetősen csekély. Elmeséltem neki az utóbbi időben itthon történt eseményeket. Mit gondol, mit felelt?

– Hogy nem érdekli?

– Ez túl egyszerű lenne az ő számára. Azt felelte, megpróbálom minél pontosabban idézni: „Értem én, hogy el kell kergetni a zsarnokot. De amíg ezen dolgoznak, marad-e valami idejük játszani a gyerekeikkel?”

ng-18 csemegebolt

„Most jelent meg a negyedik könyv a Ninda-mitoszról. Őt professzor dolgozott rajta. Szegénykék. Amíg velem foglalkoznak, nem érnek rá arra, hogy hanyatt feküdjenek a fűben és nézzék a felhőket, ha vannak felhők a világukon. Vagy éjjel a csillagokat.”

Ninda:
*Életem egy falevélen,
645. sómir*

Aulang Laip
43615. senut neszihuran
825

Ámmaít hívása egy kellemes kis szobában találta Nindát, a Szekkanu csemegebolt és a Szigun ajándéküzlet közös pihenőjében. Két ajtó vezetett a suaribunba és az üzlet mögötti, dzserangoknak is elérhető mosdóelőtérbe; a falon körben polcok a két üzlet mostani és régebbi tulajdonosainak emléktárgyaival, csecsebecsével; és egy asztal, körülötte ülőgarnitúra. Itt üldögéltek és beszélgettek. Angrolími, az öccse, Illajóri és a húguk, Arkiszéni – ők voltak az üzletek tulajdonosai –, Illajóri fia, Ekkiszun, és négy gyerek, Ángsauri, Szinensi, Rongami meg Ninda.

– Aztán megszoktál-e már nálunk, gyermek? – érdeklődött Illajóri barátságosan. Nagydarab, mély hangú férfi volt, nagy szakállal, kék szemekkel, pedig mindkét testvérének barna volt. Hatszázötven körül járhatott.

– Igen, Illajóri – mosolygott Ninda. – A jót könnyű megszokni.

– Nemigen vágyhatsz haza, úgy gondolom.

– Nincs hová „haza”. Az én otthonom az *Aulang Laip*, Szúnahaum és a Testvériség.

– Úgy beszélsz, mint egy született szúni – lepődött meg a férfi.

– Azt hiszem, azért, mert született szúni vagyok. Azon a senut reggelen születtem, amikor Kásirun felíratott a családfára és Hinengi megtanított új anyanyelvemre. Addig nem léteztem. Nem volt Ninda. Hiszen a nevemet is akkor kaptam.

– Talán addig nem volt neved?

– Nem volt. Csak csúfnevem, mint mindenkinek a csavargók közül. Senkinek sem tudtuk az igazi nevét, bár azt tudom, hogy voltak köztünk, akiknek volt igazi, anyakönyvezett neve. Voltak, akik felnőtt korukig házban éltek, iskolába jártak, aztán volt munkájuk, és csak később lett belőlük csavargó. De voltak olyanok is, akiknek soha nem volt neve. – Fölvett a tálcáról egy sisszuke süteményt, néhány

pillanatig tanulmányozta az apró magvakat. – Tudod, minden szúni akkor kerül a családfára, amikor megszületik. Ezért hívják az Élet Fájának.

Szinensi előkapta a suagját, és amíg Ninda megette a sütit, gyorsan lefirkantott valamit.

– Mit írsz, sien? – érdeklődött Ekkisztun.

– „Minden szúni akkor kerül a családfára, amikor megszületik. Ezért hívják az Élet Fájának.”

– Folyton leírja, amit mondok – mosolygott Ninda.

– Mert folyton lúmákban beszélsz.

– Hogy fordítod ezt fhangíra? – kérdezte Angrolími.

– Thakin szúni ined norri enkh – Imasszan Norri ífh.

– Jogos – bólogatott az idős mester. – Én az *ífh* jelet lehagytam volna, szerintem főlöslleges. A fhangí szereti a tömörséget.

– Rendben.

– Ninda egyébként tényleg folyton lúmákban beszél – közölte Angrolími derűsen a testvéreivel.

– Nem lehet könnyű – vélte Arkiszéni. – Nyilván nem lehet mindent lúmában kifejezni.

– Ez egy érdekes kérdés. Már Akhar Felli is boncolgatta.

– Szerintem mindent ki lehet fejezni lúmákban – vélte Ninda. – Legfeljebb nem vagyunk rá képesek. Én csak az első dírben járok, nyilván nem tudok annyit, mint Angrolími. De igazából én általában nem akarom magam lúmában kifejezni, nem ez a célom, csak így adódik.

– Nos, az ötödik dírtől meglesznek az eszközeitek arra, hogy bármely mondatot áttegyetek a fhangí nyelvére, mert megismeritek az igeidőket, a kötőszavakat és egyéb nyelvtani eszközöket. De amint Akhar Felli megállapította, ettől még a közlés nem feltétlenül lúma. Akkor érezzük lúmának, ha egy igazságot vagy megfigyelést tömör és lényegretörő módon, a fhangí eszközeivel tudunk megragadni.

Ninda fölvetett egy jolkoli süteményt. Nézte pár pillanatig, s úgy szólalt meg, mintha csak ahhoz beszélne.

– Gondold át, hányféle összetevőből áll egy apró sütemény, s azok mind milyen bonyolult módon jönnek létre külön-külön. Ezer világot megjártak a sütid alapanyagai. S most azt gondold át, mennyivel bonyolultabb egy ember, mint egy szem sütemény.

Kis csend lett.

– Ezt ki írta? – kérdezte aztán Angrolími.

– Hát én, itt, most.

– Kész filozófus – dünnyögte Illajóri.

– Az mi? – kérdezte Ninda meglepve.

A felnőttek mosolyogtak.

– Íme egy filozófus, aki nem is ismeri ezt a szót – mondta Angrolími. – A filozófia sok mindennel foglalkozik. Hogy mi teszi egyes tetteinket helyessé vagy

helytelenné. Hogy milyen elvek, szabályok szerint helyes élnünk az életünket, illetve tágabb értelemben mi az életünk oka és célja, mi tette a világegyetemet és az élő természetet olyanná, amilyenek ma látjuk. Hogy mit tartunk jónak, mit szépségesnek, mit fejez ki nyelvünk és művészetünk, hogyan ismerhetjük meg a körülöttünk levő világot és önmagunkat, s mit kezdjük az ismereteinkkel. Nehéz kérdések ezek, gyerekeket nem szoktak érdekelni. De Illának abban igaza van, hogy te egy kis filozófus vagy. A gyerekeknek is megvan a maguk filozófiai érdeklődése, csak más természetű. A filozófia a minket körülvevő világ és önmagunk működésének megértése, és ezt minden csecsemő öntudatlanul alkalmazza. Amikor néhányszor leejt valamit, előbb-utóbb levonja a következtetést, hogy mindig le fog esni, amit leejt. Vagyis extrapolál a jövőre nézve, egy természeti törvény alapján, amit minden egyes csecsemő magának fedezett föl az emberiség őskora óta. Hiába ismerjük a gravitáció természetét, fizikai képleteit a történelem hajnala óta, nyilván nem élt még ember a Galaxisban, aki ebből tudta volna meg, hogy a tárgyak leesnek. A gyerekek filozófiája empirikus filozófia. Tapasztalnak valamit, és abból megfigyelik a törvényszerűségeket. A jég hideg, a láng forró, a víz folyékony, a fém szilárd. Valaha Ősi Föld fizikusainak légiója kellett hozzá, hogy igazából megértsük, miért van ez így. De hogy így van, azt minden gyerek magának fedezi fel.

– Minden újszülött számára előlről kezdődik a világ – bólintott Ninda.

– No és, visszatérve kicsit a filozófiából a köznapi dolgokra – szólalt meg Ekkisztun –, mostanában is fölfedeztél valami újat?

– Mostanában? – Ninda elmosolyodott. – Csak akkor nem fedezek föl semmi újat, amikor alszom. Tessék egy példa. Ez a szoba. Mióta van ez a szoba itt?

– Nyilván az *Aulang Laip* építése óta. Harmincezer éve.

– S mióta van így berendezve, mint most?

– Valószínűleg ugyanennyi, hiszen ezt a szobát erre tervezték. Persze a bútorokat időnként kicserélhették.

– Tessék, máris megvan a felfedezés. Az állandóság. Szúnahaum egyik fő jellemzője az állandóság. Szindoria csak hatezer-néhány száz éve áll fenn, és sok más állam is van a Galaxisban, amik rövidebb ideje léteznek, mint ez a szoba.

– És ez jó vagy rossz? – kérdezte Arkiszéni.

– Nem... ez nem jó vagy rossz, ez egyszerűen csak így van. – Ninda elnézett pár pillanatig egy fiatal párt a fali képernyőn, a csemegeboltban egy vulenki halpástétomos dobozt tanulmányoztak. – Ezt elég gyakran fölfedezem újra meg újra. Meg persze hogy nálunk mindenki egy család. Ti négyen tényleg családtagok vagytok, de mi gyerekek semmilyen rokonságban nem vagyunk veletek, és mégis itt ülünk az üzlet mögötti szobában, ahová egy dzserang a Galaxis végéig nem tehetné be a lábát.

– A szúniknál bonyolult kérdés, hogy ki rokon – mondta Ekkisztun. – Ez egy kis hajó, alig húsz ezer ember. A legtöbb rokonok vagyunk, még ha időnként cserélődik is a lakosság. De persze, igazad van. Szúnahaum egyetlen nagy család.

– Milliós szám voltak már a történelemben olyan csoportok, amik kijelentették magukról, hogy ők egyetlen nagy család. Olvastam erről egy cikket. Szúnahaum az első, amelyik ezt nemcsak kijelentette, hanem meg is valósította. Jártam két másik hajónkon, odamentem teljesen idegen szúnikhoz. Úgy néztek rám, mint a kishúgukra.

– Már csak hat év, és hazaérünk – mondta Illajóri. – Látni fogod, hogy ez ötmilliárd szúnikal van így.

176.

ng-19 tüntetők

„Zenetörténészek szerint az úld billentyűzetének felépítése, a hét egészhang és öt félhang rendszere még Ósi Földről származik. Sok ezerféle hangszer született ennek alapján. A szakértők az úldot tartják a legbonyolultabbnak és a legkifejezőbbnek, a fokozatmentes billentési szög és sebesség miatt.”

*Ílgaszaumi,
Terra-sóhipun,
Sz16 rind, 936. sómir, 528. singir*

Amikor a suag megszólalt és bemondta Ámmaít nevét, Ninda nyugodtan felelte:

– Sénu.

A szúni szokások szerint mindenki mindenhol válaszolt a hívásokra. Dzseranoknak nem mindig, de Ninda igen.

– Nem zavarlak? – kérdezte a suag a köntöse zsebében. Szúniul, köszönés nélkül, ahogy ők szokták.

– Nem. Mondd csak, Ámmaít.

– Szóval van otth... Szindorián egy kis ribillió. Néhány ezer ember összegyűlt a Barna Ház előtt, a kormány lemondását követelik, és néhány transzparenst...

– Várj, várj! Lassabban. Mi az a ribillió, mi az a Barna Ház és mi az a transzparenst?

– Bocsáss meg. Ribillió az, amikor egy csomó ember együtt lázong, követel valamit.

– Értem. Ilyenbe már keveredtünk Jakammán, csak nem tudtam, hogy hívják.

– A transzparenst egy nagy felirat, amit a lázongók a levegőbe emelnek, hogy messziről is lássák. Lehet egyszerű tábla, amire írtak vagy rajzoltak valamit, de lehet vetített holokép vagy lézerkép. A Barna Ház pedig egy épület Káyndimban, ahol sok kormányhivatalnak van a székhelye, például a belügyminisztériumnak is.

– Rendben, eddig értem.

– Nos hát, a tüntetők némelyike a te neveddel ellátott transzparenst tart a magasban, és mindkettőnk neve elhangzott egy kis beszédben, amit az egyik vezető-

jük tartott a SÁW Televízióban. Az egy ellenzéki tévétársaság. Én is elbeszélgettem velük, és szeretnének veled is beszélni.

Ninda a felnőttekre nézett.

– Ha kedved van, beszélj velük nyugodtan – mondta Angrolími.

Ninda felállt.

– Nem untatlak vele benneteket, amúgy is szindorul kell beszélünk.

Kisértált a suarihunba, leült a legelső benyílóban, az asztalkára tette a suagot maga elé, és rámosolygott a barátjára.

– Hát akkor hadd hallom, mit kíván a SÁW Televízió.

– Egy-két huszad és összekötlek benneteket – felelte Ámmaít, és visszahívta Szindoriát.

Ninda már ismerősként nézett Lÿŷkšúnaħ̄ra.

– Kéŷl, mit szeretnél?

– Üdvözöllek a nézők és a magam nevében, Niñdà. Szeretnék meghívni, hogy vegyél részt kis beszélgetésünkben a kormány lemondását követelő tüntetésről, ami jelenleg zajlik a Barna Ház előtt. Engedd meg, hogy bemutassam műsorvezetőtársamat, Šuŷle Kÿnõõtreyt, és velünk van a stúdióban Ānvaŷp Šinneñ professzor, politikai elemző. Először is megmutatnám neked a saját nevedet két táblán, amiket jelenleg is a magasba tartanak a Řeykū parkban. Kollégáim máris beadják a képet, igen, én már látom, te is látod, Niñdà?

Ninda egyáltalán nem reagált arra, hogy egy embercsoport az ő nevét emeli a magasba egy parkban.

– És ettől lemond a kormány?

– Öö... hogy mondtad, kérlek?

– Azt kérdeztem: és ettől lemond a kormány? Attól, hogy az én nevem van ott, vagy hogy ti ott beszélgettek?

– Nos, természetesen nem, de...

– És attól, hogy ők ott tüntetnek?

– Nem... nyilván ettől sem, de...

– Mit *de*? Pár ezer ember kimegy a parkba kiabálni, majd jól megverik és letartóztatják őket, de más nem fog történni. Miért nem ment ki a parkba Káŷndim összes lakója? Az több millió, de az ervé már százezer embert se tud tartóztatni. Miért nem mennek ki az emberek a többi városban, a többi világon? Ott is ugyanaz a kormány van hatalmon. Ti erről beszélgettek? Minek? Attól mi történik, azon kívül, hogy fizetést kaptok ezért?

Lÿŷkšúnaħ̄ kényszeredetten elmosolyodott.

– Te mindig a dolgok lényegéhez nyúlsz vissza és kimondasz mindent.

– Mit számít az? – vont vállat Ninda. – Tudsz válaszolni bármelyik kérdésemre? Nem tudsz. Megmondom, hogy miért. Mert van egy rendszer, és te annak vagy a része.

– Mindannyian a részei vagyunk.

– Én nem – rázta meg a fejét Ninda. – Én kívül állok a ti szindor társadalmaton. Amikor ott éltem, akkor is kívül álltam, mert kirekesztettek belőle. Most már nem élek ott. Ha akkor nem kellettem, hát ne kelljek most se.

– Hát... kár, hogy így látod, mert az volt a szándékom, hogy megkérlek, szólj a tüntetőkhöz egy nagy kivetítőt.

Ninda ismét megvonta a vállát, mint aki naponta szól több ezres tömegekhez.

– Semmi akadálya. De mit vársz ettől?

– Nem tudom – mondta a műsorvezető őszintén. – De a médiaszakmában, ahol én dolgozom, az ember hamar megtanulja, hogy bármiből kikerekedhet valami érdekes. Egy kis türelmedet kérem, a kollégáim már dolgoznak azon, hogy... nem, már kész is! Bármikor kitehetjük a képedet a Barna Házzal szemközti kivetítőre, csak szólnod kell.

– Hát akkor tedd ki.

S a képe megjelent a Śikýŵn-székház oldalán a nagy kivetítőt. Eddig is milliók látták az arcát, a beszélgetés eddigi része is élőben ment, akárcsak a korábbi tévébeszélgetés Lÿŷksûnaḥýval – de a ŚÂW a törvény értelmében nem használhatott olyan technikát, amivel a nézők közvetlen visszajelzést adhattak volna. Ninda most először szólhatott tömegnyi emberhez úgy, hogy azok válaszolhattak is. A környéken hemzsegték a kamerák és a mikrofonok.

Ahogy megjelent az arca, az emberek elkezdtek bökdösni a mellettük állókat, nézzék, nézzék, ott van Ninda. Aztán a tömeg tapsviharban tört ki.

– Ninda vagyok – szólalt meg a hatalmas hangszórókból most már a hang is, szállt a tér fölött, s most már azok is órá figyeltek, akik eddig nem látták jól a kivetítőt. Az emberek tapsoltak és a nevét kiabálták.

– Kéýl a tévéből felhívott és megkért, hogy beszéljek veletek – kezdte Ninda, és a tömeg elcsendesedve figyelt rá. – De miről beszéljünk? A kormány megbuktatásáról? Hát menjetek és buktassátok meg. Gondolom, nem én kellek hozzá, egy szúni gyerek fél galaxisnyi távolságból. De ha tévedek és nélkülem nem tudjátok megcsinálni, szóljatok!

Az emberek nevettek.

– Nem, akkor sem megyek oda, ha nélkülem nem boldogultok. A ti világotok nem az én világom, pedig ott születtem, négy hónapja lehet, hogy eljöttem onnan, de nincs már hozzá semmi közöm. De azért csak szóljatok, ha nem tudjátok egyedül megbuktatni a kormányt. Segíteni nem tudok és nem is akarok, de ki tudlak nevetni benneteket.

Az emberek meghökkentek.

– Mire számítottatok? Hány emberből áll a kormány? Én nem tudom, ti tudjátok. Ezer? Egymillió? És hányan vagytok ti? Vagy csak ti akarjátok megbuktatni a kormányt, akik ide eljöttetek? Ezt nem hiszem. Szerintem nem sokan lehetnek az egész Szövetségben, akiknek érdekében áll a kormány megmaradása. Néhány gazdag ember, gondolom. Mindig úgy szokott lenni, hogy van néhány gazdag ember, akiknek úgy tetszik, hogy a szegények még szegényebbek legyenek, és csi-

nálnak maguknak olyan kormányt, ami erről gondoskodik. De az nem szokott lenni – fölemelte a hangját –, hogy egy gyerektől várják a csodát, egy gyerek nevét emelik a magasba, hogy majd megoldja a bajaikat! Ilyenről még nem hallottam. Persze attól még megtörténhetett. Nagy a Galaxis.

Kis szünetet tartott, végigpillantott az embereken. Ekkor vette észre, hogy két férfi áll a kis benyiló előtt, a falra vetített képet nézik, a téren, utcákon, parkban összesereglett embereket, akikhez ő beszél, és ők is eléggé meg vannak lepve.

Folytatta.

– Ha abban kértek segítséget, hogy elmozdítsátok a kormányt, hozzám hiába jöttök. Hozzám akkor gyertek, ha önmagatokat akarjátok megmozdítani.

Búcsúzó mozdulattal fölemelte kezét, és kikapcsolt.

177.

ng-20 bajnokság 1

„Sokan olyan komolyan veszik a játékot, mintha az életük függne tőle. Mások játéknak veszik, amitől igazából függ az életük. Melyik a nagyobb hiba?”

*Ninda:
A fény lúmái,
796.*

***Aulang Laip* 43615. famut sziangdzsan 400**

– *Aulang Laip* 3634. dzsúmi fengrábjainokságát megnyitom – jelentette be Szim-muhi a szindir-fatti gypén álló dobogóról az egybegyűlteknek. – Harmincöt csapat méri össze erejét. A szellemek vezessék a kezüket!

A közönség éljenzett, Ninda pedig magában megállapította, hogy ez nem volt valami ünnepélyes.

– Kezdjük meg a sorsolást – mondta a férfi. – Először a fengralluk sorrendjét.

Egy kisfiú, Dzsemmiri fölszaladt a dobogóra és kihúzott hét közül hat golyót. A sorrend: Tá, A, U, E, I, Pá, O.

Nahát, az ő fengrallujukkal kezdik, gondolta Ninda.

– Köszönöm, akkor kezdjük is a Tával. Kérem a daurtákat, fáradjanak ide. – A csapatok vezérei bementek a körbe; dolguk most nem volt, csak fogadták a tapsot és hajlongtak. – Első ríri. Sómittir–Elszilin.

Dzsemmiri kihúzott egy golyót a másik gömbből.

– Sutergint – olvasta.

Nindának egy arcizma sem rezdült, pedig azon a pályán még egyáltalán nem játszott.

– Hilgerip–Asszigiri.

– Inkaszu – sorsolta ki a fiú a másik páros pályáját is.

A második ríriben a Dirkori ellen játszanak a Norkomi pályán, a harmadikban az Asszigiri ellen a Kerrun pályán, a negyedikben a Hilgerip ellen a Sutergint pályán, és az ötödik ríriben, utoljára ők pihennek, miután mindenki más már kimaradt egyszer. Minden ríri két meccsből áll, amiket egyidejűleg játszik két-két csapat, és az ötödik pihen. Naponta két-három rírit is lejátszanak, általában négy-öt derkin át.

A többi fengrallu beosztását is kisorsolták. Minden nap másik fengrallu játszik, így a közönségnek mindig csak két helyszín közül kell választania.

Amikor a sorsolás véget ért, el is indultak. Ők meg az Elszilin egyenesen lementek a Sutergint pályára, a 3-sidzsi szektorba. Rengeteg néző jött velük, tele volt a nagy lift, és a következővel is jöttek.

– Ninda játszott már a Suterginten? – hallatszott Ikkanuri hangja valahol a tömegben. – Pályabejárást kell tartanunk...

Ez is milyen jellemző, gondolta Ninda. Az ellenfél vezetőjének gondja van arra, hogy ő ne kerüljön hátrányos helyzetbe, amiért nincs helyismerete. És még csodálkoznak, hogy nem izgul.

A pályára érve Ikkanuri jelentette be, hogy Jongraki és Ninda még nem játszott itt, pályabejárásra van szükség. Jongraki egy pár évtizeddel idősebb fiú volt, aki szintén nem régóta fengrázott, de persze sokkal többet tudott a játékról, mint Ninda, és ennek tudatában is volt, így hát egyszerűen karon fogta és besétált vele a pálya közepére.

– Figyeld meg a sombirok helyét, hallígi – magyarázta. – Körbeme gyünk az egész pályán. Az egymáshoz viszonyított helyzetük a fontos. A jelzéseiket nem kell megjegyezni, azt a fentir-kalingiről is látod, de egészen térben nem tudod már őket megnézni, ha elkezdődött a játék. Már nem hagyhatod el a kalingit.

– Tudom, szill – dünnyögte Ninda.

Körbesétáltak a pályán, megnézték a sombirokat, bár Ninda nem igyekezett megjegyezni, hol vannak. Inkább a közönséget figyelte. Még mindig érkeztek, leültek a fűbe meg kis székekre, és várták a játékot.

– Hát akkor nézzük a színeket – mondta Ikkanuri, amikor visszatértek hozzájuk, és megérintette a dimmi képernyőjét. – Tehát jaul mínusz egy, neng plusz kettő, hún plusz egy, enti mínusz kettő, lien plusz három. Kérjük a sómangit.

A gép hangosan bementa, női hangon.

– 4813!

– Szép játék lesz – bölintott Séssinauri. – Lássuk, ki kezd.

A gép a Sómittirt sorsolta ki. Az első dobás hagyományosan a daurtáé.

– Kezdjük egy senszivel – mondta Séssinauri, és a fentirszongéhoz lépett. – Kinéztem magamnak egy lien-tekít.

Ninda végigpillantott a pályán. Zöld sombirt keresett olyan csíkkal, ami ferde sávokból áll. Volt egypár.

Séssinauri megérintette a szongégombot, a nyílásból kicsusszant egy fengiri, és rövid, hangos „bimm” szólalt meg. Indul az idő.

Séssinauri fellépett a fentirre, közben a senszit méregette a kezével, de nem nézett rá, a sombirokat figyelte a távolban. Pedig szép fengirit kapott, sötétkéket, világosabb kék és lila, márványszerű erezéssel.

Bimm! Első tized. A daurta nyugodtan készülődött, próbálgatta a fengiri fogását, célzott. Még háromszor egymás után magas, zengő „bimm” hangok jelezték a tizedmatikat. Aztán egy mély „bamm”. Ötödik tized.

– Piros – mondta Séssinauri, és beállt dobóállásba.

Bimm! Hatodik tized. Bimm! Hetedik tized.

Séssinauri megvakarta az orrát és most már végre igazán célzott.

Bomm! A nyolcadik tizedet egészen mély hang jelezte.

A daurta meglendítette a karját egyszer, kétszer, és harmadikra, amikor a kilencedik tized „bomm” hangja megszólalt, elhajította a fengirit. A korong átsuhant a park fölött, hosszú röppályát írt le, és szépen leereszkedett egy zöld sombirra. A találat nem volt tökéletes, a lyuk pereme ütődött a rúd végének, ami azt is okozhatta volna, hogy a fengiri levágódik a fűbe – ezt hekkunak hívják –, de most nem ez történt, a korong vadul ide-oda verődve rácsúszott a rúdra. Lien-teki-setti-rúm, a pirossal festett sáv a teki ferdén csíkozott mintáját viselte.

A közönség tapsolt. Séssinauri lelépett a dobogóról és hüvelykujját magasra tartva köszönte meg.

– Ügyes voltál, daurta – bólintott Ikkanuri. – Lássuk, hányan is vannak a pályán az ügyes daurták.

Ő is senszit választott, de nem mondta meg, milyen csíkra akar dobni. A sárga különböző árnyalatait foltokban viselő korongot kapott. Kevesebbet méregetett, a negyedik tizednél bejelentette, hogy kék, és a hatodiknál dobott. Lien-szutti-olki-rúm. Hatvan–negyvennyolcra vezet a Sómittir.

Második dobónak Sittut küldte a daurta, de a dobás nem sikerült, a korong valamivel a vége alatt találta el a rudat és leesett a fűbe. Hekku.

– Annyi baj legyen – vigasztalta Ikkanuri –, hosszú még a verseny. Szommi!

Kargat volt a szommijuk, egy köpcös fiú.

– Itt vagyok. Hová dobjak?

– Ahová akarsz, szommi – felelte Ahundómi csípősen. – Lehetőleg egy sombirra. Csak ne az előző kettőre, mert akkor érvénytelen, ugye tudod?

– Valami rémlik a szabályokról – dűnnyögte Kargat. – Nem is tudom, honnan. Talán attól lehet, hogy már fengráztam, amikor te járnai tanultál.

Nevettek. Ebből egy szó sem volt igaz, Ahundómi idősebb volt nála, igaz, hogy csak tíz évvel. De folyton ugratták egymást. Kargat szép, ötven pontos találatot ért el egy neng-hakka-rúm-olkival. Hatvan–kilencvennyolc.

Eléggé kiegyenlített volt a verseny, egyszer sem alkalmazhatták az ezres szabályt: amikor az egyik csapat átlép egy ezerrel osztható számot, akkor a másiknak, amelyik még nem lépte át, jár két plusz dobás, ha a pontkülönbség több két-

száz pontnál. De nem volt több. 1022–895 a Sómittir javára, aztán 1975–2024 az Elszilinek, 2990–3058 megint az Elszilinek, és utoljára 4010–3855 a Sómittir-nek.

Ninda nyolcvan százalékos találati aránnyal játszott. Egyszer hombit dobott, a kiválasztott rúdról úgy pattant le a korong, hogy megugrott és elkapott egy másikat – ő negyvenpontos dobást akart, de ez csak húsz volt. Járhatott volna rosszabbul is, egy entire is mehetett volna a korongja, és jókora mínuszt is csinálhatott volna.

– Halligí – mondta megint Séssinauri, amikor 4770 ponton álltak, illetve itt már a sómangitól való eltérést számolják, vagyis 43.

– Torgi-anken – felelte Ikkanuri.

Ninda szemrebbenés nélkül átvette Rokangitól a fehérrel pöttyözött fekete jaupt, és biztos kézzel dobott egy lien-tekit. A dimmin megjelent, hogy –5. Öt pontot egy kezdő is vissza tud vinni. Az Elszilin 37-en állt, ennyit nem lehet csinálni egyetlen dobással, és a következő dobásban akárki megcsinálja a –5-öt. Megnyerik.

És meg is nyerték. Enneszu negyven pontot dobott, aztán Séssinauri jaul-hommikot, mínusz ötöt.

– Sómangi – mondta be a dimmi, ők pedig egymás nyakába ugrottak. Mind a tizenhatan, az Elszilin is.

178.

ng-21 menedékjog 1

„Sokan vannak köztetek, akik azt hiszik, hogy én más vagyok. Pedig ti vagytok mások.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
72. sómir*

Aindszit Héruan **43616. dzsirat saurgéman** **410**

Hát itt vannak végre. Fél hónapba beletelt... illetve az itteniek időszámítása szerint közel egy évbe. Hantéraniról a *Dzsummérán* hozta el őket, aztán valahol az űrben átszálltak az *Aindszit Héruanra*. Szokás szerint kaptak egy kabint, és vele Entilu, a bizottsági tag üzenetét: öten már itt vannak közülük, a hatodikat másnapra várják, délelőtt megtartanák a tanácskozást.

S most itt ülnek egy kis tárgyalóban. Az asztalon üdítőitalok, sütemény, gyümölcs, megtisztítva, azonnal fogyaszthatóra darabolva, ahogy önáluk szokás. A

szúniktól még a gondolat is távol áll, hogy hosszabb beszélgetésnek enélkül kezdjenek neki. Amikor beléptek, egy ember már ült az asztalnál, Ongreki, egy ezüstös szakállú, nyurga szúni, aki éppen nusummát kortyolgatott. Kezet fogott velük, helyet kínálta őket, és visszamerült az olvasmányába. Ámmaít gyanította, hogy éppen az ő élettörténetét olvassa.

Aztán sorban beszállingózott két nő, Jakkili és Hirkenszi, majd egy nagyon idős férfi, Roráhongi, és végül még egy nő, Szitteki és az a férfi, Entilu, akivel korábban beszéltek.

– Hát akkor talán kezdjük el – mondta Jakkili. – Először is leszögeznék valamit. A kettőtök menedékjoga egymástól független kérdés, bár persze tisztában vagyunk velem, hogy együtt akartok maradni, tehát ha csak egyikőtök kapná meg a menedéket, akkor nem maradnátok köztünk. Ezért mindkettőtök ügyét meg kell tárgyalnunk, egymás után. De hadd kérdezzem meg, mi a tervetek arra az esetre, ha mégsem kapjátok meg a menedékjogot.

– Akkor egy másik államhoz kell fordulnunk – felelte Ámmaít. – Nagy a Galaxis... de én személy szerint a Testvériséget választanám, ha lehet.

– Mert vannak itt barátaid? – kérdezte Entilu.

– Elsősorban mert a Testvériség egyébként is közel áll a szívemhez.

– Kifejtenéd ezt bővebben, kérlek?

– Nos, galaxisszerte közmondásos, hogy a Testvériség a legstabilabb társadalom az egész Galaxisban. Az okát senki sem tudja, mármint rajtatok kívül persze, de így van. Ez engem lenyűgöz.

– Hátha csak nektek nem beszélünk a politikai viszállyainkról – mondta ravaszul hunyorítva Roráhongi.

– Az is lehetséges, hogyne. Csak nem nagyon valószínű. Én elég jó emberismerő vagyok, ez kell a munkámhoz. Nemegetszer megesett, hogy a tárgyalópartnereimen észrevettem, hogy az adott ügyről az ő társadalmukban nincsen egyetértés. Ilyen a szúni delegációknál soha nem fordult elő. A legnyugodtabbak az egész galaktikus környéken. Legalább harminc állam képviselőivel tárgyaltam az évek folyamán, van összehasonlítási alapom. Másokkal persze az lenne a fő szempontom, hogy milyen hírek érkeznek a politikai viszállyairól... elolvasnám a helyi híreket, és elég gyorsan képbe kerülnék. De hát a Testvériség belpolitikájáról hozzánk dzserangokhoz semmi sem jut el, így erre nem hagyatkozhatom. Mégis azt gondolom, hogy bízhatom az emberismeretemben. Eddig még sosem hagyott cserben.

– Mi a terved Szindoriával kapcsolatban arra az esetre, ha megkapod a menedékjogot? – kérdezte Szitteki.

Ámmaítot egy cseppet sem zavarta, hogy a közlésére semmilyen reakciót nem kapott.

– Családommal, barátaimmal természetesen továbbra is érintkezni fogok, de nem áll szándékomban kapcsolatot tartani a kormánnyal és intézményeivel – felelte. – Ami azt illeti, egykori kollégáimra sem vagyok különösebben kíváncsi. Az az álláspont, amit ők képviselnek, számomra elfogadhatatlan, tarthatatlan, lehetet-

len – hiszen ez az álláspont okozta azt a helyzetet, amibe Szindoria most került. Az elmúlt napokban kétszer is volt alkalmam megnézni volt főnökömet, Lérejn Víhautent a tévében. Megtarthatta az állását, és mélységesen kormányhú, kirekesztő szellemű nyilatkozatokat tesz, arról próbálja győzködni az embereket, hogy a szünik hibája, ami történt. Ezt én szánalmasnak és megvetésre méltónak tartom. Nem kívánom követni a példáját, akkor sem, ha nem kapom meg a menedékjogot. Szívesen visszatérnék még Szindoriára, de csak mint magánember. A szindor politikában is csak ebben a minőségemben veszek részt, az elmúlt napokban már adtam egy interjút és részt vettem egy tévébeszélgetésben.

– Miből szeretnél megélni a jövőben? – kérdezte Entilu.

– Van némi megtakarított pénzem, ebből egy ideig megélünk ketten, addig keresek munkát. Csillagközi jogászra mindenhol szükség van. Ismerem a galaktikus környék összes államának főbb jogelveit – a Testvériség kivételével, persze –, s bár diplomata nem szeretnék lenni többet, csillagközi mediátorként még beválthatok. Csináltam már.

– Mi a véleményed a fákról? – érdeklődött Roráhongi.

Ámmaít már lélegzetet vett, hogy válaszoljon, mire az öregember kimondta a kérdést, s ő már válaszra is nyitotta a száját, de megakadt.

– A... a fákról?

– Igen. Gondolom, ismered ezt a szót a nyelvünkön.

– Hát hogyan... természetesen. Nos, a fákról egy ideje mindig egy kislány jut eszembe, aki Szindorián született, és nemrég idemenekült a Testvériségbe. Találkoztam vele, és többek között arról beszélt nekem, hogy a fáknak érezni kell a szeretetét. Leültünk egy fa tövébe a parkban, és koncentráltunk. Aztán ezt csináltam néhányszor otthon is, meg a ti suárjaitokban és felszíni bázisaitokon. Biztos vagyok benne, hogy a fáknak tényleg van szeretete... de őszintén bevallva én még nem érzem.

– Miért vagy biztos a fák szeretetében? – kérdezte az öreg komoly arccal.

– Hát... ha őszinte akarok lenni... márpedig természetesen az akarok lenni veletek, egyébként is fontos számomra az őszinteség... szóval ez a kislány, akivel jó barátok vagyunk, elég rendkívüli egyéniség. Hajlamos vagyok tényként elfogadni, bármit mond. Gyerek még, de egyre inkább érzem, hogy egy igazi bölcs. Ő is szerepelt abban a szindor politikai tévéműsorban, amiben én, és úgy beszélt felnőtt emberekkel, hogy azok csak szájátva hallgatták. Néha úgy érzem... ó, hát persze. Hogy nem jöttem rá azonnal? Ez a kérdés... ez őtöle van. Igaz?

Roráhongi mosolygott.

– Természetesen megkerestük szüni barátaidat és véleményt kértünk tőlük – hiszen ezért kértük, hogy nevezd meg őket. Ninda vélemény helyett azt mondta, tegyük fel neked ezt a kérdést.

– Akkor ti bizonyára értitek, mit akar vele.

– Nem – felelte az öreg nyíltan. – Én sem értem, és úgy gondolom, társaim sem. De amikor beszéltem vele, utánanézttem, hogy ki ő. Szindoria sivatagos részén él-

te eddigi életét. Bizonyára nem gyakran láthatott fákat, és ezért tulajdonít nekik ilyen jelentőséget. De térjünk vissza rád.

A következő kérdést hallgatva Ámmaítnek átfutott az agyán, hogy felvilágosítja ezt az öregembert. Nindának nem azért ilyen fontosak a fák, mert sivatagban élt. Rendkívüli fontossággal bírnak a számára. Ha nem vette volna ezt észre abban a rövidke időben, amit ŷyllà elején együtt töltöttek, akkor is megtudta volna a hiperfonbeszélgetéseik során. Ninda mindenféle szempontból másként látja a világot, mint az átlagember. Mások a fontossági sorrendjei. Minden más.

De végül mégsem szólt. Ők úgysem értenék.

179.

ng-22 menedékjog 2

„Utólag visszatekintve világos: akkoriban már az ő gondolatai irányították az életünket. Egy gyerek mutatta nekünk az utat. Anélkül hogy akarta volna. Csak így alakult.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
122.*

A szúnik egy derkije hosszabb, mint egy szindoriai óra – mindkettő a nap egytized része, de a szindor nap egy negyedrésszel rövidebb –, és több mint egy derkibe beletelt, hogy Entilu végül azt mondja, rendben, szerinte eleget hallottak. Ámmaít nem tudta megállapítani, melyikük a bizottság vezetője, olyan érzése volt, hogy ilyen nincs is. Hirkenszi kérte, hogy tartsanak egy kis szünetet, mielőtt folytatják. A többiek bólogattak, Hirkenszi és Jakkili kiment, nyilván a mosdóba, a többiek olvastak, semmiségekről csevegtek néhány matin át.

Aztán folytatták Ḥayýtta, akinek persze kezdettől a fülén volt a fordítógép hallgatója, s most a szúnik is föltették, hogy értsék, amit mond – a lány eddig csak ritkán szólalt meg, s akkor Ámmaít fordított. Roráhongi először is arra kérte, mesélje el részletesen azt a titkosügynökös történetet.

Ḥayýt elmondott mindent.

– Azt hiszem, nem is volt alkalmam igazán végiggondolni, mit teszek. A VŷLN egyik ügynökét átadni egy másik állam hatóságainak... ez lehet helyes a mŷnēai törvények szerint, de Sŷyndoreián még az ellenzéki ismerőseim között is lennének, akik elszörnyedéssel hallgatnák, hogy mit tettem. Nem mintha feltételezném, hogy a mŷnēaiak bántották azt az embert... bár persze nem tudhatom biztosan... egyszerűen csak nálunk elfogadhatatlan, hogy valaki ne maximális odaadással viszonyuljon a hatóságokhoz. Vagyis... azt hiszem, az alázat még jobb szó. Amit tettem, az sokak szemében a rend tökéletes semmibe vétele. Márpedig nálunk ke-

vés dolgot tisztelnek annyira, mint a rendet. Mégis megtettem, mert ha nem teszem, akkor az az alak visszacipeli Ámmaïtot Sÿyndoreiára, valahová a VÿLN börtönébe, ahonnan aligha kerül ki élve. Ma is újra megtenném. Hogy őszinte legyek... akár egy vadidegenért is megtenném.

Végighallgatták az elbeszélést, de mint eddig, most sem reagáltak rá semmit.

– Te nem neveztl meg senkit barátodként a szünik között – mondta Jakkili. – Senkit sem ismersz nálunk?

– Közelebről senkit. Társaságban persze találkoztam szünikkel többször is, Ámmaït barátaival is váltottam néhány mondatot... Hīrākī ügyvéd úrral több alkalommal beszélgettem, meg Sēlkyšūn úrral, a Testvériség sÿyndoreiai nagyköveteivel és a feleségével is. De nem lepne meg, ha ők a nevemet hallva azt sem tudnák, hová tegyenek.

– Véleményed szerint mi várna rád – tért vissza Entilu mégiscsak a titkosügynök ügyére –, ha haza kellene menned Szindoriára?

A lány megborzongott.

– Semmiképp sem térek haza. Akkor inkább keresek egy világot valahol, jó távol, ahol nem is hallottak Sÿyndoreiáról.

– Bocsáss meg, kérlek, de én nem ezt kérdeztem – biccentett a férfi szelíden.

– Hát... elvileg lecsuknának hatóság akadályozásáért... vagy valami efféle, nem ismerem a pontos jogi megnevezést. De azt hiszem, a VÿLN nem érné be azzal, hogy kapok pár hónapot.

– Azt hiszem, erre én könnyebben tudok felelni – szólalt meg Ámmaït. – Megengeditek?

– Hogyne, parancsolj.

– A pontos jogi megnevezés úgy szól, hogy hatóság munkájának való ellenszegülés, feltéve, hogy az az ügynök bizonyítani tudja, hogy hatósági személy. De nem ez a lényeg. Nálunk a bírósági tárgyalások nyilvánosak, ha egyik fél sem kér zárt tárgyalást. Az ügyészség azonban ezt csak erőszakos bűncselekményeknél kérheti, és ez ugye nem az, ezért a VÿLN nem hagyná, hogy az ügy bíróság elé kerüljön. Meg még elég sokféle okból nem. Valószínűleg amint hazaérne, halálos baleset érné. Bár van némi esélye, hogy először felkeresné egy ügynök és életveszélyesen megfenyegetné, ha eljár a szája – és ha az illetőnek az lesz a benyomása, hogy a fenyegetés hatott, akkor békén hagyják. Nem tudom megmondani, hogy ez mennyire valószínű, de semmiképpen sem egy életbiztosítás. A VÿLN nem kicsinyes és nem áll értelmetlen bosszút, így például képtelenség feltételezni, hogy bántják a családját – nem nyernének vele semmit. De a céljaik és az eszközeik homályosak és zavarosak. Nehezen követhető, hogy mit miért tesznek, és még nehezebben jósolható meg.

Kis csend támadt, a szünik a hallottakon tűnődtek. Nem szóltak rá semmit, de látszott rajtuk, hogy nem tetszik nekik.

– Mi a terved a jövőre nézve, ha megkapod a menedékjogot? – kérdezte Roráhongi.

– Balerina vagyok. Még nem fejeztem be a tanulmányaimat, de gondolom, tánciskola és színház mindenütt akad a Galaxisban. Szerintem boldogulni fogok. Illetve...

– Igen?

– Csak... most az jutott eszembe, hogy nem tudom, hol fogunk élni, ha megkapjuk a menedékjogot. Egy kabinban valamelyik hajótok szisijében? Mert *itt* valóban nincsen se tánciskola, se színház.

– Ez a kérdés átvezet egy másik témakörhöz – felelte Ongreki –, ami akkor lesz aktuális, ha úgy döntünk, hogy megadjuk a menedékjogot. De még nem tudom, hogy eljutottunk-e a kérdések végére.

Körülnézett. Társai megcsóválták a fejüket.

– Hát akkor nincs is több kérdés. Ámmaíthoz még valami?

Mindenki nemet intett. Ekkor Ongreki kérdő arccal felmutatta egy ujját. Ez valami előre megbeszélte jelzés lehetett, mert a többiek bólintottak.

– Rendben – mondta Ongreki. – Akkor hát az a döntés lép érvénybe, amit előre elterveztünk, mert egyikőtök sem mondott semmi olyasmit, ami okot adna másféle döntés meghozatalára. Hait, neked feltétel nélkül megadjuk a menedékjogot.

A lány bólintott köszönetül, de nem volt könnyű. Elfogta a félelem attól a szótól, hogy „neked”. Ha csak neki, és Ámmaítnak nem...

– A te helyzeted bonyolultabb, Ámmaít – folytatta Ongreki. – Tekintve, hogy te Szindorián esküt tettél mint diplomata, és jog szerint ma is köteles vagy őket szolgálni, neked csak azzal a feltétellel adhatjuk meg a menedékjogot, hogy ezt a köteleket hivatalosan és eszmeileg is eltéped.

– Készséggel – felelte Ámmaít. – Már megírtam a hivatalos leköszönő nyilatkozatomat, minden formalitásnak megfelelően. A törvény szerint amikor elküldöm, azonnal hatályba lép.

– Szeretnénk, ha nyomban elküldenéd – vette át a szót Roráhongi –, de ez még csak az állásod felmondását jelenti. Hátravan az eskü. Mi elég komolyan vesszük az ilyesmit, és úgy tudjuk, a szindorok is.

Ámmaít az asztalra tette a vőriűsét, megmutatta nekik az ujjlenyomatával hitelesített leköszönő nyilatkozatot és a fordítást.

– Igen, ők is. De ez köztisztviselői eskü, a közalkalmazotti státusz megszűnésével ez is hatályát veszti.

S ezzel lenyomta a küldőgombot.

– E pillanattól a szindor törvény szerint nem vagyok többé diplomáciai ügyvivő, semmilyen kapocs nem fűz többé sem a külügyminisztériumhoz, sem a szindor állam bármilyen más intézményéhez.

– Ezt értjük – mondta Jakkili. – De szeretnénk biztosak lenni a dolgunkban. Úgy találjuk, hogy egy olyan szintű köteleket, amelyet mint köztisztviselő kötöttél Szindoriával, csak úgy lehet eltépni, ha egy másik köteleket kötsz. Ezért a menedékjog feltételül szabjuk, hogy fel kell vened Szúnahaum állampolgárságát.

ng-23 menedékjog 3

„Csak azokban a pillanatokban élsz, amiket megosztasz másokkal.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
7. sómir*

A két szindor megdöbbenve nézett a szúnikra. Aztán egymásra – majd megint a szúnikra.

– Elnézést – mondta aztán Ámmaít –, ez a fordulat kissé váratlanul ért minket.

– Igazán? – érdeklődött Roráhongi, és kortyolt egyet a bögréjéből, amit egy kis fémlapról emelt föl, az tartotta melegen. Lihattagyümölsből készült teát ivott.

– A Testvériség... hm... nem arról nevezetes, hogy előszeretettel hív meg sorai-ba külföldi születésűeket. Ellenkezőleg. Még kérvényezni is csak nagyon nehezen lehet az állampolgárságot, és nagyon ritkán adják meg.

– Ez igaz is meg nem is – felelte Roráhongi. – Valóban nagyon ritkán foglalkozunk ilyen kérelmekkel, de akkor általában teljesítjük őket. Az is igaz, hogy nagyon ritkán hívunk meg valakit. Ehhez meglehetősen speciális esetnek kell fennállnia, és nem hiszem, hogy ez akár, teszem azt, tíz évenként egyszer bekövetkezne az egész Galaxisban. Ami azt illeti, téged sem hívunk. Csak ha fenntartod a menedékjogi kérelmedet azok után, amiket eddig elmondtunk és amit most fogok mondani, akkor hívunk. Amit pedig el kell mondanom, az az, hogy az ilyen meghívások soha nem önzetlenek. A legkiválóbb művészeket vagy tudósokat sem szoktuk megkínálni az állampolgársággal csak azért, mert rokonszenvesek. Ha megtesszük, azért tesszük, mert érdekünkben áll. Az érdek pedig a te esetedben a következő. Nekünk Szindoria kétségkívül nem olyan fontos, mint mi önekik. Az ő galaktikus helyzetük nem teszi lehetővé, hogy bármely más csillagközi társasággal kifizetődő kereskedelmet folytassanak, nekünk viszont világok és államok sokasága áll rendelkezésünkre mint üzleti partner. Azzal, hogy Szindoriával megszakitottuk a kapcsolatot, külkereskedelmünk százalékban nem is mérhető hiányt szenvedett. És mégis fontos Szindoria. Nevezd idealizmusnak. A szúni nép nagyon sokat szenvedett a múltban, hasonlóan a Galaxis legtöbb népéhez – csak hogy mi ezekre máig emlékszünk, számon tartjuk, és nem akarjuk, hogy más népek is szenvedjenek. Szeretnénk, ha jól élnének. Természetesen ebben határozott üzleti érdek is van: ha politikailag jól él egy nép, akkor gazdaságilag is előbb-utóbb helyrerázódik, és jobb üzletfél lesz belőle, talán egyszer majd olyan, amellyel százalékban is már mérhető szinten tudunk üzletelni. A két cél egyszerre van jelen. De azt hiszem, ezt a részét már értitek.

Jakkili vette át a szót.

– Ha elfogadod az ajánlatunkat, akkor – mondhatni, az állampolgárságért cserébe – azt kérjük, hogy hass a szindorokra. Tudunk arról a tüntetésről, ami nemrég lezajlott, mert te adtál egy interjút. Többedmagammal megnéztem a felvételeket. Az interjút is meg tévészereplésedet is a tüntetésen. Azt láttuk, hogy a szindor emberek odafigyelnek rád. A politikusok nem, ez nyilvánvaló, de a neved egyre több embert mozgat meg Szindorián. Szeretnénk, ha ezentúl is beszélnél hozzájuk és megpróbálnál hatni rájuk. Ó, igen, és mielőtt elhangzik a kérdés: az ajánlat mindkettőtökre vonatkozik.

– De... mi a célotok?

– Azt látni, hogy a szindorok nyugalomban élnek, és a hajóink leszállhatnak ismét.

– Képtelenség olyan ígéretet tenni, hogy ezt el tudom érni.

– Ezt nem is kérjük. Csak azt, hogy próbálkozz. Ha úgy tetszik, azt kérjük, hogy folytasd az eddigi munkádat. Eddig Szindoria érdekeit képviselted más állammal, köztük velünk szemben. Ezentúl is Szindoria érdekeit fogod képviselni, hiszen elsősorban nekik fontos, hogy helyreállítsuk a kereskedelmünket.

– Ez igaz. De megígértettétek velem, hogy nem lépek kapcsolatba a szindor kormánnyal.

– Van ennek bármi jelentősége? – kérdezte Jakkili. – A szindor kormánnyal képtelenség tárgyalni. Értelmes és jó diplomatáik vannak, akik szépen csiszolt mondatokban biztosítanak kormányuk jó szándékairól és a problémák célszerű kezelésére, mihamarabbi megoldására tett erőfeszítéseiről – és közben tudom, hogy hazudnak, tökéletesen tisztában vannak vele, hogy a kormányuk nem fog tenni semmit. Hiába vagdosunk a fejükhöz ultimátumokat. Amikor megtudtam, hogy az unokahúgom előbb ötvennapos, aztán egynapos határidőt szabott, tudtam, hogy a szindorok is tisztában vannak vele, hogy ezt lehetetlen teljesíteni, de soha nem fogják kimondani, hogy hé, szűnik, ide hallgassatok, hát ezt mi nem tudjuk megcsinálni. Mert akkor mi válaszul megkérdeznénk: jó, és mennyi idő lenne rá elegendő? Akkor nekik mondaniuk kellene valamit, miközben mindenki tudja, hogy eszük ágában sincs tenni bármit, ha szándékukban állna, régesrég hozzákezdtek volna, a mi régebbi ultimátumunk hatására vagy akár maguktól is. Szindzsauni azért adott nekik abszurd ultimátumokat, hogy végre észrevegyék magukat: itt baj van! De ők válaszul elővették az örök fegyvert, a gyűlöletet, megtámadtak minket, háborús agressziót követtek el. S most még ők vannak megsértve... miközben az egész Galaxis tudja, hogy az ilyen rasszista támadásokat mindig a politikusok indítják el. Hát nem hiszem, hogy a kormánnyal van még értelme tárgyalni.

Ámmaít mosolygott.

– Szindzsauni. Igen figyelemreméltó tárgyalási stílusa van. Már ha ez a sajátja, nem pedig valamiféle szerep.

– Természetesen a sajátja. A döntéseket is ő hozta, hogy mit követel és mennyi időt ad rá. Ha a szájába rágtuk volna, hogy mit mondjon, én vagy Roráhongi vagy bárki, azzal az erővel mi magunk is megcsinálhattuk volna.

– Értem. Nos, visszatérve a fő kérdésre, ha a kormánnyal szerintetek nem érdemes tárgyalni, akkor kivel tárgyaljak?

– Szerintünk? – kérdezte Ongreki. – Miért, szerinted érdemes?

– Nos... igazad van, szerintem sem. Elnézést kérek, visszavonom a „szerintetek” szót.

– Ez nagyon diplomatásan hangzott – mosolygott Roráhongi.

– Hogy kivel? – Jakkili széttárta a kezét. – Azt nem tudjuk. Az ellenzékkel? Valamilyen nem politikai szervezetekkel? Közvetlenül az emberekkel? Talán mindhárom. Nem tudom. Én még csak nem is jártam soha Szindorián. Te ismered őket. Gondolkozz. Találj ki valamit.

– Mi történik, ha kudarcot vall? – kérdezte H̄aȳt.

– Akkor a szindorok továbbra is ebben az örült zsarnokságban fognak élni – felelte Ongreki.

– Értem...

Kis csend támadt.

– Az ifjú hölgy nem erre gondolt – fordult Ongrekihez Roráhongi a szokásos huncut mosolyával –, csak a válaszod után nem kérdezheti meg, amit eredetileg akart, mert önzőnek fog tűnni. A válasz az – nézett az öreg megint a lányra –, hogy bármit tesz is Ámmaít, ahhoz először fel kell venni a Testvériség állampolgárságát. Azt pedig nem lehet visszavenni.

– Soha – mondta Entilu csendesén. – Szúni állampolgárságától megfosztani soha, senkit, semmiért nem lehet. Ez egyike azoknak a törvényeinknek, amik soha nem változtak és nem is fognak.

Ámmaít H̄aȳtra nézett, aztán megint végigsiklott a pillantása a hat szúnin, akik türelmesen üldögéltek pasztellszínű köntösükben.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy mi kérjünk egy kis szünetet.

– Szükségtelen – felelte H̄aȳt határozottan. – Te már meghoztad a döntésedet. Én pedig veled tartok.

ng-24 befogadás

„Egy hely akkor az otthonod, ha könnybe lábad a szemed, amikor visszatérsz.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
362. sómir, 2. singir*

Aindzsit Héruan
43616. dzsirat saurgéman
570

A szúnik a maguk kényelmes módján föltápáskodtak és kísétáltak, persze köszönés nélkül, csak egy mosollyal és egy üdvözlő biccentéssel vagy kézmozdulattal, ahogy ők szokták.

– Még ma jelentkezni fog nálatok valaki – mondta Entilu, mielőtt kiment –, aki elintézi veletek a formaságokat és gondoskodik az új szállásokatokról. Sok sikert.

A tárgyalót rövid folyosó kötötte össze a suár főutcájával. Ahogy a folyosóra léptek, a lány körbepillantott.

– Az utasok ide sem léphetnek be engedély nélkül. Már itt is a világtól elzárt helyen vagyunk. Szerinted milyen lehet ott fönt, a lakószinteken?

– Nem tudom – tárta szét a karját Ámmaít. – Ez egyike a Galaxis nagy rejtélyeinek. De hamarosan megtudjuk. Ha a Testvériség állampolgárai leszünk, beengednek oda is.

– Hát – dünnyögte Ғayýt – azt azért nem gondoltam volna, hogy bevesznek maguk közé... még ők ajánlják föl...

– Nagyon ritkán fordul elő – bólított Ámmaít. – Azt hiszem, amióta én a pályán vagyok, az Államszövetségből talán húszan kaptak szúni állampolgárságot... Nindát is beleszámítva... de egyikük sem meghívással. Én diplomataként hallottam volna róla, ha egy sýyndor állampolgárt meghívtak volna a Testvériségbe... illetve... hát végül is ez sem biztos, az ő titkolózásuk mellett. Egyébként az tipikus szúni viselkedés, hogy előadták ezt a tervet, amit nekem véghez kell vinnem, és följajánlották az állampolgárságot, de *neked* nem lett volna muszáj följajánlaniuk, hagyhatták volna, hogy te kérelmezd. De nekik mindegy volt. Szeretik az egyszerű megoldásokat.

A suár parkjában üldögéltek, várták azt a valakit. Nem kellett sokáig várniuk, csak egyetlen limlit, és egy fiatal nő állt meg előttük, Kirta. Alacsony volt, világosbarna bőrű.

– Az én feladatom, hogy behozzalak titeket a Testvériségbe – kezdte köszönés nélkül, mint itt mindenki. – Mehetünk?

– Hogyne – ugrott föl Ámmaít –, csak a holminkat kellene...

– Bíz az automatákra. Amikor meglesz az új lakhelyetek, odavisznek mindent. Ғайыт is felállt. – Hát akkor mehetünk.

Kisértáltak a parkból és elmentek a főutcán egy ajtóhoz, amin a szúnik szokásának megfelelően semmiféle jelzés nem volt, még egy „idegeneknek tilos a belépés” felirat vagy hasonló sem. Nem is volt szükség rá, hiszen ujjlenyomatzár volt rajta. Kirta megérintette az érzékelőt, s az ajtó becsúszott a falba. Kis fülke volt mögötte.

Beléptek, s az ajtó becsukódott mögöttük. Ámmaít körülnézett a helyiségben, ami pontosan olyan üres volt és mentes minden látnivalótól, mint a legtöbb lift a Galaxisban.

– Azt hiszem, életünk új szakasza kezdődik – dünnyögte.

– Biztos vagyok benne – felelte Kirta. – És annak a kevésnek alapján, amit Szindoriáról tudok, merem remélni, hogy békésebb és sikeresebb szakasza.

Nyolcszögletű terembe léptek a liftből. Kirta benyitott a körben sorakozó ajtókat egyikén, egy kis irodába, és betessékelte őket.

– Nagyon hamar készen leszünk. Csak az ujjlenyomatokra és a személyi kártyákra van szükségem.

Átadták a vüriíseket és megérintették az ujjlenyomat-olvasót. Egyikük sem ült le, Kirta is csak odahajolt a számítógép fölé, fel sem vette az asztról.

– Ámmaít Ídara – olvasta a szúni betűs képernyőről. – És Hait Kióraisz. – Nem vette észre a két szindor összerendezését. – Az ujjlenyomatok megvannak, a bejegyzéshez más nem is kell. Meg is vagyunk. – Fölpillantott, előbb az egyikre, aztán a másikra. – Valami baj van?

Ámmaít megköszöriülte a torkát.

– Nos... az a helyzet... hogy az ő családnevével van egy kis baj.

– Igen?

– Abban a formában, ahogyan te ejtetted, a szindor nyelvben ez egy eléggé illetlen szó.

Kirta visszakapta a tekintetét a képernyőre.

– De hiszen a gép írta így ki. Máris kijavítom, hogyan hangzik helyesen?

– Kyõrayş... – lehelte Ғайыт, sejtve, hogy hiába mondja.

– Nem értem. De hát ezt mondtam én is.

– Megmagyarázom – vette föl Ámmaít a diplomata modorát. – A szindor nyelvben zenei hangsúlyokat használunk, amik a szúni nyelvből teljesen hiányoznak. Azaz mégsem, mert valójában minden nyelvben van egy bizonyos dallama a beszédnek, de a szúniiban ezeknek nincsen szerepe a jelentés szempontjából. Ezért a szúnik ugyanazt a szót sokféle zenei hangsúllyal ejthetik, amiket a szindor fül különböző szavaknak hall. Ahogyan te ejtetted a nevet, az nekünk egy teljesen más szó. Kyõrayş – Kýõrais. A szindorok nem asszociálnak egyikről a másikra, de a te ejtésedben átváltozik a szó.

– Értem... azt hiszem – mondta Kirta elgondolkodva. – De akkor mit tegyünk?

– Talán ha... megváltoztatnánk egy kicsit – mondta Ғайыт. – Mint egy művész-nevet.

– Semmi akadály.

– Akkor legyen Kyrìs. Ez a névnek egy másik változata, vannak távoli rokonaink, akiket így hívnak.

– Kirisz – ejtette ki Kirta gondosan, és figyelte a hatást. A két szindor mosolyogva bólogatott. – Hait Kirisz. Akkor ezt bejegyezhetem?

– Ha szüniul sem jelent valami szörnyűséget...

– Nem, dehogy. Egyébként az is az én feladatomban, hogy gondoskodjam a te hipnopédiás szüni nyelvtanításodról. A bejegyzések megvannak, a Testvériség állampolgárai vagytok. Tessék a suagjaitok, majd kaptok persze szüni gyártmányúakat. Mehetünk is.

Hait hitetlenkedve nézett rá.

– Ennyi volt az egész?

– Ennyi. Két rövid bejegyzés az állampolgárok névjegyzékébe. Ujjlenyomat és az összes azonosító adatot tartalmazó személyi suag birtokában igazán nem tart soká.

– És akkor... inntől Sýndořeia nem kaphat vissza minket?

– Nem. A Szúnahaum Testvériség nem adja ki az állampolgárait. Szindoria talán igen?

– Nagyon speciális esetben igen – felelte Ámmaít. – Ha az illető súlyos bűncselekményt követett el a másik állam kárára, és persze ha van kiadatási egyezményünk... egyezményük.

– Sajátos felfogás. Mi szüni állampolgárt nem adunk ki, és kész. Az egyszerű menedékjog is ezt eredményezte volna, de azzal nem kaptok többet, mint egy ingyenkabint a szísiben. Attól még természetesen a hajóra változatlanul nem léphetnétek be.

– De hisz eddig is a hajón voltunk – mondta Hait.

– Szó sincs róla. A suárban és a szísiben voltatok, de az nem a hajó. A hajó ott kezdődik, ahol az út véget ér mindenki számára, aki nem a Testvériség tagja. De talán induljunk el végre. Menet közben is beszélgethetünk.

Visszamentek a liftbe, s ezúttal egy tágas park szélén léptek ki belőle. A parkban gyerekek szaladgáltak, felnőttek sétáltak vagy ültek a fűben és a padokon. Egészen olyan volt, mint a suárbeli park – ami azt illeti, sokkal kisebb volt annál –, valahogy mégis mintha más lett volna. Ezek a gyerekek és felnőttek másképpen viselkedtek. Mintha a saját kertjükben lettek volna.

– Csak most léptünk igazából a hajóra – mosolygott rájuk Kirta. – Köszöntelek benneteket az *Aindsit Héruanon*.

nhq

„Az utat a kanyarok teszik érdekessé.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
27. sómir, 11. singir*

HAZAÚT

nh-1 julki

„Százhuszonnégy évesen kapta az első seurut. Szilkurin-ifang-rerri. Méghozzá a fhangifilozófia egyik neves mesterétől, Angrolimitől.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
Angrolími, 27.*

Aulang Laip
43616. dzsirat saurgéman
553

– Jól van, lombisz – mondta Ninda –, szép dobás volt. Hát még ha jó sombirra ment volna!

– Jó az a sombir, nagyon jó, kis halligí – nézett le rá a Hilgerip másfél fejjel magasabb lombisza, Hikkigu. – Ne tanítsd te az öreg lombiszt.

Ninda nevetett. A fiú legfeljebb száznegyven lehetett.

– Hát jól van, lombisz bácsi. Csak úgy ne járj, mint ŸŸkašti.

– Hát az meg ki?

– Egy szindor katonatiszt volt a Mûkaÿn elleni háborúban. Mindig győzött, hát nagyon nagyra volt magával. Aztán véget ért a háború, kapott kitüntetések, és jutalmul egy kishajót, amit az ellenségtől zsákmányoltak. Elindult vele, és a hajó egyszer csak leállt. Három napig úszott az úrben, mire odaért a legközelebbi hajó, éppenséggel a mi egyik hajónk. Egy szervizes átment hozzá, körülnézett a műszerfalon, egy kapcsolót átkattintott, elkért ötszáz häÿt, és már ott sem volt. ŸŸkašti pedig hazament és eladta a hajót...

Hikkigu jót nevetett.

– Hát én nem járok így, kicsi halligí. Mennyi pénz az az ötszáz, mondd?

– Öt palan.

– No, ingyen volt. Ide hallgass. Néhány kör múlva megint mi jövünk. Fogadást ajánlok a következő körre. Ha filommit dobsz, meghívlak hozzánk szeszkinára. Ha én dobok filommit, eljössz hozzánk szeszkinára.

Ninda nevetett.

– Azt se tudom, mi az.

– Még nem ettél szeszkinát? – kérdezte Ahundómi. – Ne hagyd ki. A nővéred készíti?

– Dehogy, szill. Én magam. Kettesben leszünk, úgy igazán romantikus. Holnap este kilencszázkor. 3-tabe 4, el ne felejtssd.

Ninda megint nevetett, és egy szavát sem hitte. Amiben igaza is volt, mert még egyikük sem került ismét sorra, amikor Hikkigu már meghívta Séssinaurit is, ugyanakkorra.

Hikkigut néhány dobással később küldte megint játékba a daurtája, settit szeretett volna dobni, de elhibázta.

– Hát, halligí, most már nincs vita, el kell jönnöd szeszkinára.

– Aha, édes kettesben, Séssinauri, te meg én, mi?

– Igen, meg a csapatomat is meghívtam. Lássuk csak. A szüleimen és a nagymamán kívül csak Virongi bácsi, Szamku és Líringisz lesz jelen, meg talán eljön Dzszerini, Férang és Angrolími bácsiék.

– Őt ismerem – lepődött meg Ninda. – Ő a bácsikád?

– Nem egész pontosan. Apám első feleségének, Szemmunak az unokatestvére.

Ninda összerezett. Jól tudta, hogy a szúniknál teljesen ötletszerű, hogy ki számít rokonnak. Úgyszólván akit annak akarnak tekinteni. Akit egy szúni gyerek a bácsikájának, nénikéjének, nagypapának vagy nagymamának nevez, vagy akit egy szúni öreg a kusunokájának hív, az lehet tényleg rokon, lehet törzsbelije vagy klántársa, és lehet, hogy semelyik szempontból sincsen semmi közük egymáshoz. Őt Ászanargi szokta a kusunokájának szólítani, de hát persze ő már ezerháromszáz éves, bárkit szólíthat így. Azazhogy meg is teszi.

– De ettől még édes kettesben leszünk – folytatta a fiú. – Ha két szerető szív egymásra talál, mit számít, hányan vannak még jelen?

– Azt a szerető szívet máshol kell keresned, lombisz.

– Ne siesd el, halligí. Az én szeszkinámnak varázsereje van. Egyébként Séssinauri téged szólít.

Ninda ijedten kapta föl a fejét és szaladt fengirit választani.

Ez volt a Sómittir negyedik meccse az első fordulóban. Az Elszilint és a Dirkorit legyőzték, az Asszigiritől kikaptak.

– Az utolsó két ríre nekünk már nincsen tét, gyerekek – mondta Séssinauri a játék előtt. – Ha a Hilgerip győz, nekünk akkor is megvan a két játékunk, csak az Asszigirinek van ennyi, de az ő pontszámuk gyengébb. Az első fordulót megnyertük. Az utolsó ríriben pedig mi vagyunk a sziszanda, csak nézzük, ahogy a többiek játszanak.

Ebben a játékban tehát már bármit lehet, de azért ők beleadtak mindent most is. Ninda jaupit kért, és a nehezen megközelíthető neng-rúm-olki-tekit szemelte ki, ami két magasabb sombir mögött állt, vagyis egészen felülről, függőlegesen kellett lecsapni rá. A neng szorzója plusz három, és ő kéket kért, vagyis a tekit, hatvan pontot akart csinálni.

Méregette kezében a fengirit. A sildelg stílusba tartozó jaupi volt, kissé aszimmetrikus, sok múlt azon, hogy melyik oldalával fogja meg az ember és lendíti ki. A dimmin sorban szólaltak meg a tizedmatik bimmjei.

– Julki – mondta Ninda a negyedik tizednél. – Neng-rúm-olki-teki, kék.

Adott négyzavas leírásnak megfelelő sombir mindig csak egy van a pályán, hát nem kellett a többieknek keresniük. Sulgetil, aki a dimmi mellett állt, nyomban rá is fordította a tárcsát, és a kiválasztott sombirt fény öntötte el.

– Hé, ezt nem lehet! – kiáltott föl a Hilgerip daurtája, Aundzsi. – Ne engedd neki, Séssinauri, kezdő még, el fogja rontani!

Bamm! – jelezte a dimmi. Ninda nyugodtan beállt a dobáshoz.

– Hadd rontsa – mondta nyugodtan Séssinauri. – Úgyis ti lesztek a desszert.

Bimm!

Ninda nyugodtan megtervezte a röppályát és a hozzá tartozó dobásívet.

Aundzsi a fejét csóválta.

Bimm!

– Ez így nagyon csillagporos – mondta Aundzsi. – De rendben, ha nekikezdtél, hát jó, rajta. Látni akarom azt a sombirt elkapva. Csináld meg, halligí!

Bomm! – kongatta a dimmi a nyolcadik tizedet.

Aundzsi fölemelte a kezét.

– Kúmlian!

A dimmi elhallgatott, a kilencedik tizedet már nem kondította el.

Nindához el sem jutottak a daurta szavai. Csak a fengirit látta, amint leírja a bo-nyolult röppályát, előbb ferdén fel a magasba, jobbra csavarodva, aztán visszafordul balra és éles szögben lecsap a két sombir mögé, egyenesen a neng-rúm-olki-tekire. Pontosán tudott előre mindent. Már csak el kellett dojni a fengirit.

Amikor eldobta, az elnémult dimmin még mindig pörgő számjegyek kilenc egész egy tizeden álltak meg. Aundzsinak fölösleges volt megállítania az órát. A fengiri fölszárnyalt a magasba, pontosan azon a röppályán, amit Ninda előre eltervezett, és lecsapott a neng-rúm-olki-tekire.

Elkapta.

A közönség nem ünnepelt. Több száz ember ült a pálya körül döbbent csendben.

– A dzsuldzsul egyen meg, ha értem – dünnyögte kis szünet után Aundzsi, odalépett Nindához és átölelte. – Ez akkora volt, mint a rohokkígi, megcsináltad, halligí, megcsináltad!

Erre már kitört az ünneplés. Mindkét csapat tagjai sorra ölelgették Nindát, a közönség pedig tapsolt és éljenzett.

– Kár, hogy nem az én csapatomban vagy – mondta aztán Aundzsi. – Hát ez bizony százhusz pont, akárhonnán nézem. Lesz mit ledolgoznunk, főleg hogy julki volt, és fogadok, hogy a julkihan is sikerülni fog. Tudom előre... no, lássuk, mi lesz az.

– Senszi – mondta Ninda.

– Ne ingereld a sotohan-vaturít, halligí! Sóhit eressz rá, pár napja még rövidkéz voltál! Ha nem kapod el, kétszáznegyvenet veszít a csapatod!

– Tudom – felelte Ninda hideg nyugalommal, és a szongéhoz lépett. Megérintette a gombot, s a gép kiadott egy szenzít. Ninda nyugodt léptekkel átsétált a kalingin, a fengirit tanulmányozta, próbalendítéseket csinált, ahogy szokták.

– Zöld – mondta aztán, és dobóállásba állt.

Bamm!

Ötödik tized. Ninda még egy mozdulatot tett, aztán lendületes, lágy ívben elhajította a korongot. Aundzsi valami szitkot mormolt a foga között. A piros szenzi átszállt a Vaukargi park fölött, és leereszkedett egy sombirra. A találat majdnem pontos volt, de a pörgő korong teste érte el a rúd végét, amitől megpördült és csattanva levágódott a fűbe. Hekku.

A közönség felhördült. A julki elveszett. A százhusz pontos dobásból mínusz százhusz pont lett. A Sómittir elveszítette addigi előnyének nagy részét, most már csak tíz ponttal vezettek.

Ninda nyugodtan, szelíden mosolygott Aundzsira.

183.

nh-2 szeszkinahudda

„Nagy a Sínisuál, elférünk alatta mindannyian.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Aulang Laip
43616. higit sillíman
900

Persze hogy elment Hikkiguékhoz szeszkinát enni. Jól tudta, hogy a fiú csak bolondozik ezzel a nagy romantikával, még Szinensiek között sincs több, mint hogy folyton együtt mászkálnak, kézen fogva, és mosolyognak egymásra. Majd úgy hatvan-nyolcvan év múlva lehet több is.

Jóval többen voltak, mint akiket Hikkigu elsorolt, vagy harmincan. A jandri kertjében állítottak föl egy hosszú asztalt, részekből rakták össze girbegurbán, hogy kikerülje a fákat.

A szeszkinahudda nagy, belső fűtésű edényekben készült, ott az asztalon, és egész idő alatt nem kapcsolták ki az edényeket, mert akkor a szeszkinahudda megdermedt volna. Olvasztott sajtból készült, többféléből, amiket ott kockáztak föl az asztal mellett, és dobáltak a forró főzőedénybe. Mindenféle fűszereket tettek bele, aztán a hargan a nagy kanálával kiemelt egy adagot félgömb alakú tányérkába, annak is volt fűtése, és hosszú villákra szűrt gyümölcsöket meg aprósüteményeket mártogattak bele, úgy ették.

A szeszkina készítőjének a hargau számított, aki eldöntötte, hogy melyik fajta sajtból, fűszerből mennyit rakjon az edénybe. Az egyiknek tényleg Hikkigu volt a hargauja. Mindegyik főzőedényre másik hargau ügyelt. De a sajtot nem ő kockázta fel, hanem a vendégek, és ők keverték össze a fűszereket is, a hargau útmutatása alapján.

– Az étel fűszerezése külön művészeti ág a konyhaművészetben belül – mondta Szamku, egy középkorú, kopasz bácsi Ninda mellett, miközben kis mozsárban szárított dzsehamleveleket tört porrá. – A szeszkina fűszerezése pedig még bonyolultabb. Hikkigu talán nem említette, de először csinálja közönség előtt.

– Miért olyan bonyolult a fűszerezése? – kérdezte Ninda.

– Nagyon egyszerű okból. Amíg a szeszkina-hudda tart, a szeszkina soha nincs kész. Megolvasztjuk a sajtot és fűszerezzük, de aztán ki is veszünk egy-egy adagot. Honnan tudod, hogy az üstben maradt szeszkinában milyen a fűszerek aránya, mennyi és milyen sajtot, mennyi fűszert tegyél bele azután?

– Minden adag egy kicsit más – mondta Angrolími, aki Nindával szemben ült és éppen aurí-szane sajtot darabolt. – Éppen ezért kicsik a szeszkinatálak, hogy sokféle ízt megkóstolhassunk.

– Mint a fengrában – nevetett Hikkigu. – Minden fengiri egy kicsit más.

– Így van – bólintott Angrolími. – A gépkonyha ezt is el tudja készíteni, akármi-kor rendelhetsz gépi gyártású szeszkinát. De szeszkina-huddát csak úgy tarthatsz, ha egy hargau keveri a sajtot meg a fűszereket.

– Ilyesmi van sok – magyarázta Nindának Liringisz, Szamku nővére. – Ómgit ettél már?

Ninda bólintott.

– Egyszer-kétszer.

– Tehát nem ettél. Az ómgi sem csak fűszerezett vaj, hanem műalkotás. Az óm-gimesterek sok ezerfélért tartanak számon, mennyit is, Szamku?

– Azt hiszem, a csoportok lehetnek vagy ötszázan, és mindegyikben van jó pár tucat típus. Nem tudom, én csak készítem az ómgit, de nem számolgomat...

Hikkigu kiemelt egy adagot a szeszkinából és kitálalta Liringisznek, aki nímikekszet mártott bele és elfogyasztotta.

– Mindenki másnak a mestere – mondta Angrolími derűsen. – Szamku az óm-gié, Hikkigu talán egyszer a szeszkináé, Ninda a fengráé...

– Az ám, az a neng-teki julki, az parádés volt – nevetett Hikkigu. – Ilyen ellenféltől kikapni is öröm.

– Nekem a julkihan jobban tetszett – felelte Angrolími, kitartoán nézve a csendesen mosolygó Nindát.

– De hiszen nem kapta el.

– Nem értesz te semmit, sien – mondta Liringisz. – Már a julki előtt is vezettek. Ha a julki pontszámát hazaviszi, nektek már esélyetek sincs. Még a büntetés levonása után is nyertek. Amúgy is továbbjutottak már.

Angrolími bólogatott.

– Megmutatta, hogy tud ilyet dobni, de nem döngölt földbe benneteket. Ninda egy...

Kicsit elgondolkodott.

– Mondd, sien, tudod, mi az, hogy seuru?

Ninda kurtán megrázta a fejét.

– A seuru egy díszítő jelző az ősi szúni nyelven. Nem sokan kapnak. Mind egyedi. Némelyik egész életében elkíséri az embert, a nevével együtt emlegetik, mint például Szukkitun Immáhan-hisszaurí seuruja azt jelenti: az Immá folyó szépségének megörökítője. Hát most te is kapsz tőlem egy seurut. Ninda Szilkurin-ífang-rerri. Azt jelenti, önzetlen és nemes lélek.

Ninda csak mosolygott és nem szólt semmit. Megköszönni csak a köznapi ajándékot szokás, és aki különleges ajándékot kap, az fontos és nem beszél. Mint a sá-haddahum.

Kis csend támadt, ünnepélyes, komoly csend, fokozatosan terjedt végig az asztal mentén. Valahonnan távolabbról megkérdezte egy férfihang:

– Mi történt, miért hallgattatok el?

– Ninda seurut kapott Angrolimitől – felelte egy lány.

– Nahát – mondta a férfi. – Mi az?

– Szilkurin-ífang-rerri. Önzetlen és nemes lélek.

– No lám csak. Ugye ő az a lieha kislány Szindoriáról?

– Nem lieha már – felelte Angrolími hangosan, hogy távolabb is értsék. – Talán soha nem is volt az. Olyan, mint aki mindig is köztünk élt.

Ninda szelíd mosollyal föltette a szeletelőlapot az emelőre, ami az üsthöz viszi, levette róla a következő adag sajtot és kockázni kezdte.

Igen, olyan, mintha mindig is köztük élt volna. Karisszinankor még csak hat éve lesz, de úgy jár-kel a hajón, mint egy született szúni. Már csak négy év, és meglátja Szúnahaumot is, de már régóta tudja, hogy ott is úgy fog járni-kelni, mint egy született szúni. Bárhol a Testvériségben. Ő ide tartozik.

Erről minden átmenet nélkül Ámmaít és Hait jutott eszébe. Entilu külkapcsolati gauran az ő véleményét is kikérte, mert ő már ismeri őket, és a szihannat-séharun azt tervezte, hogy megnyeri Ámmaítot a Testvériség számára, afféle összekötőnek Szindoriához. Ő azt felelte, hogy Ámmaít erre született. Ő egy híd a világok között. Ezen Entilu kicsit meglepődve mosolygott, ő pedig hozzátette:

– Vegyétek föl a Testvériségbe.

– Az Élet Fájára? Nem túlzás ez?

– Nagy a Sínisuál, elfér alatta még két ember – idézte Ninda a régi mondást kicsit megváltoztatva.

– No igen. De végül is a cél a kapcsolatok helyreállítása Szindoriával, ez más-képpen is lehetséges.

– Nem, Entilu. A cél az, hogy helyre tegyük ennek a két embernek az életét. Amikor engem befogadott a Testvériség, mi volt a cél? Hogy egy nap nagy feng-rájatékos legyek? Hogy megtaláljak Sielunton egy elveszett gyereket? Ugyan. Az

volt a cél, hogy életet adjatok nekem. És kitűnően sikerült. Ennél kisebb téttel soha hozzá se szabad kezdeni.

A férfi egy darabig elnézte őt a hiperfonon át, aztán azt mondta, rendben, megbeszéli a többiekkel az állampolgársági meghívást.

Jó pár napja ennek. Tegnap a Hilgerip elleni meccs után hívta Entilu, elmondta, hogy az ajánlatot elfogadták, és már folyik a felvételük. Ámmaít még nem hívta, nyilván el van foglalva, most tele lesznek új élményekkel, időbe telik, amíg megszokják. Neki könnyebben ment, hiszen azelőtt nem is volt élete. Nekik volt, egészen másfajta.

Hát majd bizonyára felhívják és elmondják, hogy érzik magukat a Testvériségben.

184.

nh-3 úldóra

„Ősi Földről hoztuk ezt a bölcsességet, amely öregebb, mint az emberlakta Galaxis, öregebb, mint – egy kivételével – bármely világ a Galaxisban. A környezet szent és sérthetetlen. Annak a politikusnak, kormánynak, államrendszernek, amelyik programjába vesz egy környezetszennyező tevékenységet, meg kell buknia. Azonnal.”

*Ílgszaumi,
Feddardin elmélkedéseiből,
19. sómir, 6. singir*

Aulang Laip **43616. szahut nisszugópan** **611**

Isszandé nem sokáig tanította úldra – igazából csak dzsorehan este, de hangsúlyozta, hogy ez csak ismerkedésnek jó, ő játszani tud, de tanárnak nem alkalmas. Másnap felhívta és közölte, hogy Nindának óriási szerencséje van, Szinelken föl vették Fondzsahutot, aki kiválóan tanítja az úldjátékot, és persze van szabadideje, hiszen a namindanra utazik haza. Isszandé már beszélt is vele, és Fondzsahut első szóra elvállalta.

Az iskola, a fengrábajnokság és a fhangí mellett Nindának még jutott ideje úldot is tanulni. Ninda lakásától csak két szektornyira, az 5-sigóban lakott egy gantirban, egyedül volt, a férjének még dolga volt Szinelken, egy későbbi hajóval jön. Önála ültek le egy úld elé.

– Pár napig ezen tanulunk – mondta Fondzsahut. – Ez az én egyik hangszerem, természetesen rám készült. Néhány nap alatt megismerlek eléggé és kapsz egy sajátot.

– Tehát nem egyformák?

– Hogy lennének egyformák? – Fondzsahut elébe tette a kezét. – Nézd a kezemet. Tartsd ide a tiédet mellé. Én nem vagyok egy nagy ember – csakugyan, alig tizenöt sudriginre nőtt –, de nézd, mennyivel nagyobb a kezem. Terpesszük szét az ujjainkat és tegyük a billentyűzetre. Az én hüvelyk- és kisujjam között tíz fehér billentyű fér el. A tiéd alatt mennyi is?

– Nyolc.

– Kis különbség, de különbség. Te nem tudsz egyszerre átfogni egy tízest az én úldomon, és egy oktávot is csak úgy, ha eléggé megfeszíted az ujjaidat, de ez már rontja a billentést. Az egyik szempont az, hogy a kezedet minimális megerőltetéssel tudd használni, ezért neked kisebb hangszer kell. A másik, ami ennél még fontosabb, hogy a hangszer a tiéd legyen. Hogy minden ott legyen és úgy legyen, ahogyan neked jó. Ez nem megy azonnal persze. Először kapsz egy gyakorlóúldot, kölcsönbe a raktárból, nem kell kifizetni, ezen ne aggaszd magad. Aztán időnként kicseréljük, ahogy jobban látható lesz, mik az igényeid. Mivel még növésben vagy, a kezed is nagyobb lesz, pár évtized múlva majd azért kell kicserélni. A profi zenészeknek saját tervezésű hangszerük van, és leginkább azon játszanak.

– De neked több is van. Azt mondtad, ez az egyik.

– Igen. – Fondzsahut fölállt, kinyitott egy szekrényt és kihúzott belőle négy úldot. Szépen kiúsztak a levegőbe, és önműködően kinyílt a fedelük. – Ez néhány darab a gyűjteményemből. Mindegyik hozzám van tervezve, de mindegyik más. Az igazán jó hangszernek egyedi tulajdonságai vannak, szinte már egyéniségek. Egy nagyobb koncertre ötöt-hatot is elviszek.

Ninda elnézte a levegőben lebegő hangszereket. Amin eddig próbálgatta a fogásokat, az fehér volt. A másik négyből kettő szintén fehér, egy piros, egy pedig fekete. Első ránézésre ennyi különbséget látott. Aztán azt is észrevette, hogy a színes gomboknak más az elrendezése. A fekete úldon éppenséggel sokkal több volt belőlük.

– Lássuk csak – tűnődött a zenész. – Még van négy évünk az ünnepig. Otthon én nem érek rá, nemcsak ünnepelni fogok, mint nyilván te is, hanem nagyszámú fellépésem is lesz. Azután továbbmegyünk, valamikor a namindan utolsó napjában szoktuk eldönteni, hogy melyik felkérést fogadjuk el. Vagy egy tucat dzserang világra hívtak minket. Mármint a férjem, Hiessunt is zenész.

Ninda bólintott.

– Ha ezzel a hajóval megyünk tovább, akkor tudlak még tanítani, amíg a hajón leszek. Ha nem együtt hajózunk, akkor lehet keríteni valaki mást. Sok jó úldtanár van a Testvériségben, kezdő szinten meg aztán tényleg rengeteg.

– De... neked nem olyan engem tanítani, mintha... mintha... egy egyetemi tanár kisgyerekekkel foglalkozna?

Fondzsahut visszaült mellé és rámosolygott.

– Én imádok tanítani és imádom a gyerekeket. Kettő van otthon, Hiessunttal jönnek majd. Jokszi csak hetvenéves, és már szépen eltapicskol az údon, egyszerűbb dallamokat is játszik. Úgyhogy jól megleszünk. Kezdjük az ábécével. A zenei hangoknak is van ábécéje. Betűkkel jelöljük őket. – Rátette egy ujját a billentyűzetre. – Keresd meg a két fekete előtti fehéret, ezt. Mindig innen kezdjük, a mássalhangzókkal. *Pá, tá, ká, bé, dé, gé, dzsi* – nyomkodta le a hangokat. – Ez egy oktáv. A fekete billentyűk ezeknek a kissé magasabb változatai: *sú, szú, fá, vé, mí*. – Megérintett egy gombot, s a hangszer összes billentyűjén megjelent a hozzá tartozó betű is. – Így könnyebb megjegyezni. Az ábécé első és utolsó öt betűjét másra használjuk.

Szahut délutánja elég volt, hogy Ninda tisztába jöjjön a hangokkal, hangközökkel és akkordokkal, és megtanuljon egy egyszerű dallamot, a Siletturut, amire aznap délelőtt még táncolt a janníhaumban.

– Azt hiszem, mára ennyi éppen elég is – mondta kilencszázkor Fondzsahut, és fölkelt az ülőkéről. – Nagyon szépen haladunk. Mit szólnál, ha muhat este folytatnánk?

Ninda bólintott.

– Rendben, semmi akadálya.

– Jól van, akkor viszont most gyerünk a janníhaumba, keressünk egy dzsilaunt, mert nekem kilyukad a gyomrom. Te nem vagy éhes?

– Dehogynem!

Fondzsahut ezen a hajón csak térképpel tudott tájékozódni, de azt az évszázados megszokás könnyedségével kezelte. Csak rápillantott, s már mentek is a legközelebbi lifthez, azzal pedig le három szintet, a 8-sigo janníhaumba. Ez egyike volt a kevésnek, ahol még Ninda sem járt, de persze ugyanúgy fogadták, mint a törzsheylein, a 4-tabe, 2-tari, 6-nika janníhaumban. A Tűz Őrzője külön üdvözölte, homlokára tett kézzel, ami nem kerülte el a zenész figyelmét. Odament az Őrzőhöz, köszöntötte, ahogy illik, ha valaki újonnan jött egy hajón, aztán Nindához visszatérve megkérdezte:

– Te Kis Őrző vagy?

– Igen – mondta Ninda kicsit zavartan. – Pedig nem is ezen a hajón történt, hanem az *Auszínin*.

– Az ilyesminek híre megy. Ez itt a janníhaum. Azért hívnak minket Testvériségnek, mert összetartozunk, tehát ismerjük egymást. Az pedig nagyfokú tudatlanság lenne egy Őrző részéről, ha nem ismerné a hajóján élő Őrzőket és Kis Őrzőket. Nahát! Dzsund! – kiáltott fel, éppen amikor leültek egy asztalhoz.

Ninda elmosolyodott, ahogy megismerte a feléjük közeledő jogi szakértőt, aki első itthoni napján a segítségükre volt a szindorokkal kapcsolatos kérdésekben. Mosolyogva lépett oda hozzájuk.

– Fondzsahut! Gesszulir gondolt ránk! Mikor érkeztél?

– Tegnap jöttem Szinelkről.

Dzsund lehuppant melléjük.

– Évtizedek óta nem láttalak, barátom – mondta olyan hangon, mintha egy évtized nem csupán háromszáz napig tartana. – De lám, itt ül melletted az a Szindoriáról jött kislány is, emlékszem rád, bár lehet, hogy te elfelejtettél.

– Szó sincs róla, Dzsund. Még a szavaidra is emlékszem, ahogyan elmagyaráztad, mennyire lehetetlen, hogy engem kiadjanak Szindoriának. Mindenre emlékszem az elmúlt hat évből.

– Már hat éve? De meséljeteK. Kezdd te, Fondzsahut, milyen hely Szilenk? Hiessunt és a gyerekek még ott vannak?

A férfiakat hallgatva Ninda eltűnődött azon, hogy ő mindenre emlékszik ebből a hat évből – az előtte levő száztizennyolcból is, de azok az emlékei olyanok, mint ha nem vele történt volna, csak könyvben olvasta volna. Ez Lýÿ műve, elhomályosította az emlékeket, hogy ne szenvedjen tőlük.

Gesszulir gondolt ránk, jutott eszébe az imént hallott mondat megint. Hidzsengri-húan-Gesszulir ifilurnd Hikeambi, a barátság, a baráti találkozások szelleme a handika mitológiában. Egy kis kunyhóban él a Jimmú-hinaherróri csúcán, néhány más szellemmel együtt, ezért oda tilos volt felmászni, nehogy megzavarják őket.

Vajon most hol vannak a szellemek, amióta Szúnahaum-sínarraómi világa megsemmisült?

185.

nh-4 második forduló

„Hosszú életem során talákoztaM mindenféle emberrel. Nem féltem soha senkitől – csak attól, akinek nem volt humorérzéke és nem szeretett játszani.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1017. sómir*

Aulang Laip
43616. senut algillíszan
360

Muttudarin, Jorritun, Nekkaru, Amtandzsi, Danda, Nikkiszt, Sómittir. Ez a hét csapat jutott be a bajnokság második fordulójába. Az első ríriben a Sómittir volt a sziszanda, mert ez mindig pozíció szerint halad: az első ríriben a sorsolás szerint legelőre került csapatok játszanak és az utolsó a sziszanda, aztán az utolsó előtti, és így tovább. Az első fordulóban ezért a Sómittir pihent utolsónak, mert a fengrallujukban ők voltak az elsők. Most viszont már az számít, hogy ők az utolsó, Tá fengralluból jöttek, ezért ők pihennek elsőként.

Az első fordulóban még tarthattak egyszerre két meccset is, a másodikban már nem, hogy a nézők valamennyit végignézhessék. Első ríri, első meccs: Muttudarin–Jorritun, 8-nibe, Szasszulit park. Sómangi 5017. A Sómittir a muan oldalon szétszóródva helyezkedett el, Ninda Séssinauri mellett ült a füben és szimmit eszegetett egy nagy dobozból. Néha Séssinauri is vett belőle.

Séssinauri már tükön ült, hogy mikor jön végre Kelgit, a Muttudarin nertje. De Dzenkaszu csak hetedikként küldte először játékbá.

– Na végre! – súgta Nindának olyan hangosan, hogy Ninda le merte volna fogadni, hogy az egész park hallja. – Figyeld meg, hogy dob és hogy mozog. Meg úgy az egészet figyeld meg.

– Láttam már ezerszer – dűnyögte Ninda.

– Ezt a srácot nem lehet elégszer látni. És nem lehet *eléggé* látni. Te nem tudod, mire való az uszoda? Hogy láthasd a srácokat meztelenül.

– Jártam már ott.

– Aha, ötször vagy tízszer hat év alatt, mi? Különben is ha rosszkor mész oda, fölöslegesen mentél oda, akkor legfeljebb úszni tudsz. Ha nincs ott az, akire kíváncsi vagy. Egy módja van, hogy biztos lehess a dolгодban. *Együtt* kell odamenni.

– Hé, daurta, ez a srác legalább nyolcvan évvel idősebb nálad.

– Csak hatvannal. Hé, szomtihatuen, számolj már, én százhuszonkét éves vagyok, ha nyolcvannal lenne nálam idősebb, akkor már nem játszhatna gyerekcsapatban!

– Akkor is. Ez már majdnem kész férfi.

Séssinauri buzgón helyeselt. Kelgit közben eldobta a fengirijét, rúmot csinált.

– Játékosnak teljesen átlagos, semmi kiemelkedő – állapította meg a tárgyilagos daurta –, csak pasinak csuda klassz.

Ninda sóhajtott és odakínálta a dobozt.

– Inkább egyél még szimmit, addig is csendben vagy.

Segorni következett, a Jorritun nertje. Szép sóhidobással elkapott egy rúmot ő is. Aztán Dzenkaszu, a Muttudarin daurtája, de ő most nem kapta el, és jött Illiki. Főlnézett a nagyfiúra.

– Maradtok még?

– Ne szemtelenkedj, dzsangibogárka. Te se tudsz egyszerre két sombirra dobni. Rajta, húzz fengirit és rakd ide az asztal alá, úgyis fölösleges eldobnod.

– Szerintem is – bólított Illiki. – Julki, jaul-sófu-dzsan-szutti, zöld. Jaupi!

Átvette a fengirijét, föllépett a dobogóra és elhajította. Egyből, azonnal, próbálkozás nélkül. A gyerekek talpra ugráltak. A jaupi átszállt a park fölött és filommi elkapta a jaul-dzsant.

A közönség döbbenet nézett.

– Jaul-teki-rúm-dzsan, kék. Jaupi!

És megint megcsinálta. A jaupi szépen elkapta ezt is, filommi.

– Várjatok – emelte a föl a kezét Szkamme. – Hányszor tudod megcsinálni egymás után, dzsangibogárka?

A kislány lebiggyesztette az ajkát.

– Nem tudom, szill. Hat-hét darab után általában elunom és abbahagyom.

A közönségből kitört a nevetés, éljeneztek, tapsoltak. A Jorritun hamarosan meg is nyerte a meccset. Nekkaru–Amandzsi a 4-nibe szektor Sahargun parkjában, egy derki múlva.

– Hát az egyénit Illiki nyeri, ez biztos – szögezte le Sésinauri, mialatt a Sómitir helyet foglalt a park egyik asztalánál. – Szianta tudott így dobni.

– Miért „tudott”? – nézett rá Ahundómi. – Most is tud, csak nem ezen a hajón él.

– Ja igen, persze, most is tud. De az első fordulót elnézve van mire büszkének lennünk. Ninda nagyon jól dob, nemcsak ahhoz képest, hogy kezdő. Tehetséges vagy, sien – nézett a daurta Nindára. – A statisztika szerint kétszáznyolcvan játékos közül a százhetvenkettedik voltál a találati arányban. Vagyis száznyolcvan voltak mögötted, és azok is mind régebben játszanak, mint te.

Ninda mosolyogva fölvelt egy hirsáhong szendvicset és beleharapott.

– Mármost ha megnézzük az egyéni statisztikát csapatokra bontva – folytatta a daurta –, akkor azt látjuk, hogy abból az ötvenhatból, akik a második fordulóba jutott csapatokban voltak, te voltál a negyvenedik. Ezt minden meccsünk után meg fogom nézni. Holnap a Dandával kimondottan azt szeretném, ha nem lenne gondod semmi másra, csak arra, hogy javítsd a találati arányodat.

– Minek? – kérdezte Ninda. – Ez csapatverseny.

– Azért, halligí, mert a daurtád ezt kéri tőled, és mint megállapítottad, ez egy csapatverseny. És én vagyok a csapat vezetője. Azt akarom, hogy a többi hat csapat csillagporrá essen a döbbenettől, hogy itt egy őstehetség halligí van, aki úgy dob, mint a furakkan, és egyéniben mondjuk az első tíz között végez, pedig alig pár éve tanulja. Közben meg még a fhangíval foglalkozik, úldon játszik és folyton bölcseket mond, és erre még ráadásul született fengrájátékos. Ezt kéri tőled a daurtád, halligí. Semmi mással ne törődj, csak a találati pontossággal.

Ninda mosolygott.

– Jól van, daurta, ahogy kívánod.

– Azért az első tíz az nem lesz könnyű – jegyezte meg Jangiru. – Abban biztosan benne lesz Illiki, Asszili, Ikkanuri, Karendra és szerintem Lilgut is.

– Helyes, tehát az első tíz fele még szabad – vágott vissza Sésinauri. – Illetve ha csak a második fordulókat számolod, akkor még jobb a helyzet, az Elszilín ugye kiesett, tehát Ikkanuri nincs az ötvenhatban.

– Szammutik és Halput még versenyben van – mondta Ahundómi.

– Még mindig van szabad hely. Egyébként ha Ninda netán mondjuk tizenkettediknek végez, akkor se viszi el a dzsuldzsul.

Ninda nyugodtan mosolygott tovább.

– Egy díjat biztosan megnyer – mondta Sittu. – Ő tud az egész bajnokságban a legnyugodtabban mosolyogni.

– És a legszebben is – tette hozzá Andruni ábrándos sóhajjal.

– Ne reménykedj, szommi – csóválta a fejét Angráhani. – Nem érdeklik a fiúk. Nem mintha a lányok érdekelnék. Nem tudom, ki érdekli.

Ninda rápillantott.

– Engem az emberek érdekelnek, Angráhani. Mindegyik. Minden ember lelkivilága más és más.

Ekkor jelzett a suagja. Narongi nevét mondta be. Ninda csodálkozva vette elő és nézett a képernyőre, az öreg törzsfőnök még soha nem hívta őt. Nem is igen beszéltek még, azon kívül, hogy bemutatkozott neki, amikor felvették a törzsbe.

– Ninda – kezdte –, Ászanargi anyánk úgy érzi, közeledik az idő, amikor elindulhat a Csillagok felé. Engem mint törzsfőnököt arra kért, téged kérjelek fel a dzuórt tiszttségére. Vállalod?

Ninda csak bólintani tudott.

186.

nh-5 fhangvizsga

„*Nekem ne keressetek dzuórt. Minek? Rólam tud mindent az egész Galaxis.*”

*Ninda:
Feljegyzések az utánunk jövőknek,
4. kötet, utószó*

***Aulang Laip* 43616. muhat nangrifan 770**

– Semmi akadály – felelte Angrolími. – Mikor szeretnéd?

– Hát... mi kell hozzá?

– Egy vizsgalapkészlet, hagyományosan papíron. Van a fiókban. Bármikor előveheted és kitöltheted.

– Hát akkor megpróbálnám.

Angrolími bólintott, fölkelt, kihúzott egy fiókot és Ninda elé tett egy papírköteget meg egy tollat.

– Száz kérdés. Mindegyik lapra írd rá a választ tollal. Amikor kész vagy, vizsgabizottságot alakítunk és értékeljük a válaszaidat.

Ninda bólintott és fölvette a tollat.

1. Kalva, anthun, daem, ilkh, neparnan, nikka, jamsza, dorth. Hogyan rendezed el ezt a nyolc jelet egy lúmvá, ha thonhatszöget nem alkothatsz?

Ninda leírta a lúmát a lap aljára, a szúni betűkkel leírt thabbuan szavakat a megfelelő khákkal helyettesítve. Így azt jelentette: „éjjel az erdőben nincsen sötét, mert egy kicsi állat világít: a jövendő”, és melléírta, hogy ez idézet Ómpon hem Szuáren rekki költő fhangíverséből. Aztán lapozott.

2. Milyen jelet helyeznél a hatszög közepébe?

Ninda megszemlélte a hatszöget – ando kharn nikka szanná ému rombé – és beírta a közepébe a derth jelét. „Mert nincs hideg, ha fűt minket a szerelem, a vágy a megismerésre, a játékos kedv vagy mindez együtt.”

3. Jellemezd a jaullíth kháját!

Ninda nekifogott és szépen leírt mindent, amit a jaullíthról mondani tudott.

Kicsit több, mint egy derkibe telt, hogy végezzen a száz kérdéssel. Ezalatt csend volt a fhangísilgunban, pedig nyolcan voltak jelen, de mindenki olvasnivalót vett elő és elmélyedt benne, hogy ne zavarják. ÝÝ mélyen aludt Ninda mellett, az egyik fotelban összegömbölyödve. Aztán amikor Ninda az utolsó lapot is ráfordította a készek halmára, Ámritin odalépett, fölvette a halmot és betette a vetítőbe. Máris megjelent a fali képernyőn az első lap.

– Nocsak – mondta Milongip. – Itt nem kalva van.

– Nem – felelte Ninda. – Kicséréltem akhalvára.

– Miért? Kérlek, meséld el.

– Ómpon hem Szuáren valóban kalvát használt, de ezzel a jövő fogalmát ha időben korlátlaná is tette, térben mégiscsak bekorlátozta a kalva „világunk jövője” mellékjelentése miatt. Én azonban a világegyetemre akartam tenni a hangsúlyt.

– Mégis ráírtad a nevét a lapra – mondta Lingdzaéti. – Pedig így már nem pontos az idézet.

– A gondolat az övé.

Lingdzaéti bólintott és felmutatta hüvelykujját. Az egyest tehát elfogadta. Másnak nem volt kérdése, így a többiek is követték példáját.

A lapok legtöbbszörénél voltak kérdések, néha kisebb vita is kialakult, és telt az idő. Éjjel harminckor, miután még csak a lapok felével készültek el, Angrolími fölemelte a kezét.

– Tudós társaim, kérlek, álljunk itt meg. Éjszaka van, Ninda gyerek még, ráadásul holnap is tart a bajnokság, helyt kell állnia csapata színeiben. Ki kell aludnia magát.

Ninda mosolygott.

– Nekem nagyon kevés alvás is elég. A silgunt persze már rég be kellett volna zárni, de én még úgysem feküdnék le. Száz előtt nem szoktam.

– És amikor iskola van? – kérdezte Lingdzaéti.

Ninda meglepett arcot vágott, mint aki csak ebben a pillanatban értesült az iskola létezéséről. Az asszony nevetett és bólintott.

– Jól van, akkor folytassuk. Miért gondolod, hogy a hemman a jó válasz?

– Mert a kérdés az időpontra vonatkozott, nem az időtávolságra.

– És ha szekhttel válaszoltál volna?

– Az is jó, de behatárolja az időt a mozgás folyamatára.

Lingdzaéti feltartotta hüvelykujját. A vizsga folytatódott.

Hajnali kétszáznegyvenkor értek a kérdések végére. Nindán egy csepp álmoság sem látszott, pedig már a felnőttek is ásítóztak. Nyugodtan felelgetett a kérdésekre.

Századik, utolsó lap. *Írj egy lúmát az időről.* Ninda ezt írta: „A napok elmúlnak és visszatérnek mint régi barátok. Hogyan fogadod őket, nyílt szívvel vagy elutasítón – csak rajtad áll.”

A kis alkotást meglehetősen csend fogadta. Ámritin fölkelt, kivette a kártyaköteget és letette az asztalra Ninda elé, a süteményes és gyümölcsös tálkák közé. A képernyőn ott maradt a lúma képe.

– Értem, hogy mit akarsz kifejezni – mondta aztán Angrolími. – Miért használtad a dertum jelet?

– Mert azt akartam jelölni, hogy a napok *régi* barátok. Olyanok, akik egyszer velünk voltak, és hosszú idő után térnek vissza. Nem egyszerűen barátok. Az azt jelentené, hogy *most* a barátaink. Ami bizonyára így van, de itt nem ez a fontos.

Nyolc felnyújtott hüvelykujj.

– A vizsgának vége – jelentette be Ámritin. – Száz válaszból százat egyhangúlag elfogadtunk.

Angrolími bólintott és felállt. A szekrényhez lépett, kihúzott egy fiókot és kivett valamit. Ahogy megfordult, Nindának a torkában dobogott a szíve. Ő is felállt.

Angrolími tenyerén az első dír kicsiny jelvénye feküdt. Kis fehér korongon felfelé mutató piros nyílhegy.

– Gratulálok – nyújtotta át. – Egydíres fhangímester vagy, Nindarangi-khom.

Ahogy átadta, át is ölelte őt. Csak egy pillanatra. Aztán sorban a többiek is.

– Hát akkor mehetünk is – mondta Milongip, és az ajtó felé indult mackós járásával.

– Milongip... – szólalt meg Ninda félénken.

– Igen?

– Köszönöm, hogy feláldoztad értem a mai éjszakát.

Milongip visszanezett és rámosolygott.

– Örömmel tettem. Itt leszek és fogom a kezedet következő vizsgáidon is.

– Most viszont alszol egyet – közölte Lingdzaéti ellentmondást nem tűrően. – Már haza sem engedlek, itt maradsz a nappaliban, egy pillanat és megágyazok. Ti pedig menjetek, mindjárt reggel van.

ŸŸ kinyitotta a szemét, fölemelte a fejecskéjét, ásított és körülnézett. Lingdzaéti néhány gyors mozdulattal ágygyá alakította a kanapét, és egy szempillantás múlva már ágynemű is volt rajta. A férfiak ezalatt épp hogy kiérték a helyiségből.

– Így ni, elsődíres fhangímester. Fölelőbresztelek, mielőtt kezdődik a meccsed az Amtandzsi ellen. De addig alvás!

Ninda elmosolyodott és kibújt a köntöséből.

– Hát jó.

Amint lefeküdt, ŸŸ egy kecses ugrással átlendült az asztal fölött és a lábához telepedett. Összegömbölyödött és már aludt is tovább. Lingdzsaéti leoltott minden fényt és átment a hálószobába.

Ez volt az első eset, hogy Ninda másvalaki lakásában aludt.

Délután aztán alig ért ki a Szíallit parkba, Séssinauri már messziről szaladt elé és valósággal nekiugrott.

– Hol a jelvényed?!

– Mi... mi...

– A dírelvényed, te sengiri! Hol hagytad?

– Otthon van a polcon...

– Azonnal küldj érte egy automatát és hozasd el. Azt akarom, hogy rajtad legyen a meccs alatt és az összes többi alatt is végig!

– Minek? Azt hiszed, attól talán jobban dobok?

– Ne kérdezz ilyen sokat, halligí, csak küldd az automatát!

Ninda nevetett és elhozatta a jelvényt. Már ott volt a mellén, amikor megérkeztek a pályára – és óriási éljenzés fogadta.

– Ezért kellett a jelvény, te sengiri – mondta neki Séssinauri.

– Te vagy a sengiri, daurta! Ez itt a jannihaum! Azt hiszed, a jelvény nélkül nem tudta volna az egész hajó, hogy letettem a vizsgát?

187.

nh-6 külügyminiszter-helyettes

„A holnap azoké, akik hallják jövetelét.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Sÿÿndoreia

Kaÿndim

57. Ÿyÿllu 5.

a piros órája

Sÿlleit vezető ügytitkárnak egy cseppet sem volt ínyére, hogy neki kell fogadnia a Csillagközi Békéltető Biróság hívását, de Ìsèyn miniszterhelyettesi titkár őt osztotta be, és semmi esély nem volt arra, hogy átadhassa az ügyeletet. Márpedig... de ideje sem jutott végiggondolni, hogy márpedig mi, mert kigyulladt a hívásjelző. Sÿlleit vezető ügytitkár nagyon szeretett volna máshol lenni, amikor megnyomta a gombot. Aztán már nem szeretett volna máshol lenni. A hívó nagyon szép volt. Egyszerűen elragadó. De alighanem egy fél Galaxissal távolabb van, hogy a sÿmwè egye meg!

– Üdvözlöm, uram. Antisa Vuostainiomis vagyok a CSBB-től, és a keresetükről szeretnék beszélni önnel.

Az ügytitkár krárogott. Valahogy visszanyerte az önuralmát.

– Üdvözlöm... hölgyem. Rÿynt Sÿlleit vezető ügytitkár. Hallgatom.

– Nos hát, közölnöm kell önnel és kormányával, hogy a bíróság nem fogadja be a keresetet. Önök azt kívánják a Szúnahaum Testvériségtől, hogy szolgáltatassák ki Ámmaít Îldařa diplomáciai ügyvivőt és Hÿÿyt Kyõřayş egyetemi hallgatót. A Testvériséget erre kötelezni a bíróságnak nem áll hatalmában, ezért az ügyet elutasítjuk. Indoklás: a megnevezettek sÿÿndõř állampolgárok ugyan, de egyúttal elnyerték a Testvériség állampolgárságát is, ezért a Testvériség törvényei szerint nem adhatók ki többé. Ennyit kellett közölnöm önökkel, uram.

Sÿlleit el volt ragadtatva attól is, ahogy a nő beszél. A hangja is gyönyörű volt, és a sÿÿndõř neveket hibátlanul ejtette, zenei hangsúlyokkal. Persze galaktikus nyelvet használtak. Azt is hibátlanul ejtette.

Sÿlleit némi üggyel-bajjal megköszönte a tájékoztatást. A nő elköszönt és bontotta a vonalat. Az ügytitkár mély sóhajjal átküldte az adatokat a fölöttesének, Lèeřeyn Vÿhaũteñnek, a diplomáciai testület elnökének.

– Én mondtam önnek, hogy ez nem fog menni, miniszter úr.

– Igen, elnök úr, megmondta – bólíntott Öõruwñ külügyminiszter. – Nos, hát legalább megpróbáltuk.

– Mit kíván, mit tegyünk most, uram?

A miniszter tûnõdve himbálózott ide-oda a székével, és az ornyergét dõrzsõlgette.

– Nyomást kellene gyakorolni a Testvériségre.

– Ha ezt meg tudnánk tenni, uram, mi lennénk az elsők a Galaxisban, akiknek ilyesmi sikerül.

– Nem, nem értett meg. Én nem ragaszkodom hozzá, hogy adják ki nekünk a maga volt kollégáját meg a szerelmét meg azt a kis csavargót. Bánom is én, hol vannak. Megpróbáltuk õket kiadatni, nem megy, rendben van – akkor lássunk mást. Maradjanak csak a mÿşvinek között... bocsánat, természetesen sÿÿnÿkat akartam mondani. Csak arra kellene rávenni a kormányukat, hogy ne hagyja õket nyakra-fõre nyilatkozgatni a *mi* ügyeinkrõl, meg nevetséges kiáltványokat küldõzgetni. Ez minden.

Vÿhaũteñ leplezte bosszúságát. Az alsõbb néposztályok körében használt csúf-név természetesen nem nyelvbotlás volt, hanem a miniszter szokásos rasszista kiszólásainak egyike. Olyan régóta használta már õket, hogy nem tudta felmérni: egy diplomatával szemben a demagógia semmit sem ér.

Kedve lett volna megkérdezni a minisztert, hogy ha az a kiáltvány olyan nevetséges volt, akkor miért zavarja ennyire, de hát nem kérdezhetette. Azt felelte, amit tudott.

– Ez sem fog menni, miniszter úr. Ön is tudja, mennyire sajátosan értelmezik õk a szólásszabadságot.

Õõruwñ mélyet sóhajtott.

– Tudtam, hogy ezt fogja válaszolni, elnök úr. Olyannyira tudtam, hogy már előre kigondoltam a magam viszontválaszát. Azt gondolom, hogy amikor a Testvériség hadüzenete után önt meghagytuk tisztségében, akkor a politikai szempontokat túlságosan előtérbe helyeztük a szakmai kívánalmakkal szemben. Az a véleményem, elnök úr, hogy ön nem igazán alkalmas arra a posztra, amit betölt. Azért mondom, hogy „nem igazán”, nem pedig azt, hogy „nem”, mert jelen pillanatban nincsen alkalmasabb jelöltem. Ez azonban nem változtat a tényen, hogy önből hiányzik a kreativitás, Vÿhauteñ elnök úr, ön merev és túlzottan szabálykövető. Ezért az a tervem – nem, kérem, még ne szóljon közbe –, hogy önt elmozdítom tisztéből, amikor találok alkalmas embert a pozícióra. Politikailag azonban az ön elbocsátása vagy lefokozása a legkevésbé sem kívánatos. Ha ezt a sũnũk távozása után azonnal megtettük volna, az más eset lenne – de nem tettük meg, és most már nem is tehetjük. Az egyetlen megoldás, hogy fölfelé buktatom önt. Módomban áll még egy miniszterhelyettest kinevezni.

Vÿhauteñ bólintott.

– Köszönöm, miniszter úr. Talán nekem sikerül alkalmasabb jelöltet találni. Van egy a kollégáim között, akiben több a kreativitás, mint bennem. Áváy Mũũleÿtet javaslom.

– Hmmm... nos, ezt megfontolom. Térjünk vissza erre a kérdésre néhány nap múlva, rendben?

– Hogyne, miniszter úr.

Ostoba alak, gondolta Vÿhauteñ, mialatt lement a lifttel és kísétált a Sũrĩrẽy parkba. Még hogy kreativitás. De annyi baj legyen. Az ő kezében van a kinevezés joga. Miniszterhelyettes. Lẽẽreÿn Vÿhauteñ külügyminiszter-helyettes. Mennyivel jobban hangzik, mint a diplomáciai testület elnöke. És aztán? Õõruwñ nem marad örökké miniszter, és akkor a négy helyettes egyike veszi át a pozícióját. Az esély egy a négyhez. Ha jól helyezkedik, ő lehet az utódja. Lẽẽreÿn Vÿhauteñ külügyminiszter!

Ostoba alak, gondolta Õõruwñ a székében himbálózva. Ez is csak sorolja a kifogásait, de amint följebb hághat a ranglétrán, elfelejti mindet. Holnapra már az ő talpát nyalja, csak megkaphassa azt a kinevezést. Le merné fogadni, hogy legkésőbb a liftben már külügyminiszter úrnak szólította saját magát.

Azokkal a Testvériségbe menekültekkel viszont csakugyan kezdeni kellene valamit. Amióta az a nevenincs kölyök azt az interjút adta annak a kiállhatatlan folgrinak, egymást érik a bajok. Most már ott tartanak, hogy örülni kell, amiért a sũnũ hajók elhagyták Sÿyndoreiát, mert ha még itt lennének, a tizenvalahány kikötőben, ahol leszállnak a hajóik, naponta menekülne valaki a fedélzetükre, és másnap már interjút adna, amiben a kormányt ostorozza.

A külügyminiszter mélyet sóhajtott. Vÿhauteñ külügyminiszter akar lenni? Egészségére! Ő akár ebben a huszad órában átadja a székét bárkinek. Ez a legrosszabb állás az egész Szövetségben, azelőtt se volt éppen egy örömnep, de

amióta hadiállapot van a sũnỹkkal, hát tényleg elviselhetetlen. Naponta másik világról jönnek tiltakozó jegyzékek, az ellenzéki sajtó pedig egyszerűen kibírhatatlan. Ő már napok óta nem is olvassa, és az alárendeltjeinek is megtiltotta. A sũnỹk arroganciája pedig... hát az a legelviselhetetlenebb. Egyáltalán kinek képzelik ezek magukat? Kinek képzeli magát a Galaxis, hogy beleszólhatnak az ő belső ügyeikbe?

Ostobaság, ostobaság mindenütt. Néhány koszos csavargó miatt. Igen, Sÿn-doreián vannak szegények és gazdagok. Mint minden egyes világon az egész hatalmas Galaxisban. No és? Ebből kell akkora ügyet csinálni?

188.

nh-7 saupu

„Minden embernek megvan a maga végtelen története.”

*Ninda:
A fény lúmái,
79.*

Aulang Laip
43616. nodzsat fargiszíman
630

Szinensi kívánsága volt, hogy előbb Ninda tegye le a vizsgát.

– Te egy *igazi* saupu vagy. Még Angrolími is csak egy nagyon nagy tudós és nagyon bölcs ember, de nem saupu. Én nem vagyok semmi különös. Még dzsími-re se játszom szépen, mindig hamisra sikerül. Neked kellett először letenni a vizsgát.

Ninda nevetett, átvette Âútól a labdát és eldobta megint. A kirik nemrég rákaptak a labdázásra, ha eldobták nekik, egészen úgy szaladtak utána, mint egy kutya, aztán egy darabig játszottak vele, egymásnak dobálgatták, lökdösték, mielőtt visszahozták, hogy dobja el újra.

– Dehogyan vagyok én saupu. Például nem vándorolok faluról falura, hogy tudást töltsék az emberek fejébe, ahogy a régi saupuk tették.

– Még elkezdheted. De nem ez a lényeg. A saupuk nem egyszerűen csak tudtak sok mindent, hanem *bölcsek* voltak. Teljesebb képük volt a világról, az emberekről, mindenről, és ezt a teljesebb képet a maga teljességében élték meg, függetlenül attól, hogy az egyes emberek, akikkel beszéltek, mennyit tudtak értelmezni belőle.

Ninda rábámult a barátnőjére.

– Ezt hol olvastad?

– Sehol, ezt én mondom. Annak alapján, amilyennek téged látlak. Vegyünk egy példát. Téged belekevertek a szindoriai politikába, tízezrek figyelnek ott a szavadra, de lehet, hogy milliók, nem tudom. Mit csinál egy neri ilyen helyzetben? Szerintem a tömegek élére áll. Ha van valami igazi mondanivalója, ha tud valamit csakugyan tenni, hogy az országnak jobb legyen, akkor azért – ha meg nem tud, akkor népszónok lesz, aki hülyeségekkel szédíti az embereket, csak hogy ő lehessen a jasszanhauhau. Valójában saját magát is szédíti. A rajongás olyan kábítószert, ami elkábítja azt is, aki rajong, és azt is, akiért rajonganak. Hing-hing, ez jó gondolat, leirom lúmának. Te észre se veszed a rajongóidat. A politikáról meg az a véleményed, hogy inkább feküdjenek a fűbe és nézzék a felhőket, az hasznosabb. De amikor beszélsz velük, hát az aztán... vivivivi... Mintha... mintha az anyjuk lennél, tudod? Azzal a tévessel is, aki folyton vigyorog, Keillel, tudom már a nevét, olyan vagy, mintha nem ő lenne az öregebb, hanem te, de legalább ötszáz évvel. Te tanítod és neveled az embereket. Ezért vagy te saupu.

Ninda mosolygott.

– Jaj, sien. Nem is szeretnék, ha nem lennél ilyen bolond.

– No tessék, ez is, ahogy ezt mondd. Mintha a kicsi lányod lennék. Tudod... tudod, ki vagy te?

– Mégsem saupu?

– De saupu is. Rájöttem. Van a Hífabauringdzsiben az a rész, amikor Gerrukí megérkezik a Hammá-hegységben az Idők Urához. Emlékszel?

– Persze.

– Hát olyan vagy te.

– Mint Gerrukí? – kérdezte Ninda incselkedve.

Szinensi föl se vette. Áhíthatosan folytatta.

– Te olyan vagy, mint az Idők Ura, sien. Aki kezében tartja a múltat és a jövőt, ismeri a mindenség titkait és látja az emberek lelkét.

– De hiszen te is látod az emberek lelkét, sien.

– Mert megtanítottál rá, Idők Ura. Tudod mit? Angrolimitől kaptál már egy seurut. Tőlem is kapsz. Hogy is mondják ősi nyelven... igen, megvan, hiom. Te vagy Ninda Farrúnin-hiom-lian, aki kezében tartja az időt.

– No, szépen fogok kinézni, ha hetesenként kapok valakitől egy seurut.

– Te semmit sem veszel komolyan, te sengiri! – csattant föl Szinensi most először élőlőszóval a végig gondolati úton folytatott beszélgetés során.

Együtt nevettek, de Szinensi egy pillanat múlva elkomolyodott megint.

– Nem tudom, hogy téged a képesség tett-e ilyen rendkívülivé. Ha igen, akkor lehet, hogy egyszer én is rendkívüli leszek...

– Most is az vagy – mondta Ninda szeretettel.

– Ugyan már. Emlékszel... említetted, hogy amikor az *Auszínín* voltatok, Fáhaurt megállapította, hogy te száhpain-sédauni vagy, mert te is Szúnahaum-sínarraómi régi történeteit meséled. De szerintem nem. Persze, mesélsz néha történeteket is, de nem gyakran, ahhoz képest, hogy egy csomó könyvet hipnóztál a fejedbe az

Ósi Világ korából, meg azóta is folyton olvasol. De te száhpain-sédauninak meg saupunak se vagy köznapi. Te valami... valami más vagy.

– Az Idők Ura – bölintott Ninda hamiskás mosollyal.

– Lehet, hogy az. Farrúnin-hiom-lian.

– Ugyan már, sien. Nézd – biccentett a kirik felé. – Nézd őket, ahogy átugrálják egymást, és ezeket a bonyolult szlalomozásokat csinálják egymás körül. Vagy majd amikor megérkezünk Szúnahaumra, heverj el a fűben és nézd a felhőket. Vannak ott felhők?

– Hogyne lennének, mindig a Dzsisszá-peremen keletkeznek és mindig sénin irányba haladnak. Ha eltévednél, ami amúgy lehetetlen, csak föl kell nézni az égre, amerre a felhők mennek, arra van Séninnaur.

– No látod, hát akkor ezt tedd, és ne azon agyalj, hogy én mi vagyok. Én semmi különös nem vagyok. Egy ember vagyok, mint te meg ő meg ő – intett a parkban sétálgatók felé. – No igen, megvan a képességem, ami neked is meg Lýý másik barátjának. Annyira vagyok különleges, mint te.

Szinensi lassan csóválta a fejét.

– Belőlem ne akarj csillagport csinálni, sien. Én nem vagyok olyan eszes, mint te, de mindent velem se lehet elhithetni. És... tudod mit? Be fogom bizonyítani, hogy igazam van.

– Hogyan?

– Vagyis nem. Rosszul mondom. *Te* fogod bebizonyítani.

Nevettek. Nézték a játszadozó kiriket. Közben csatlakozott hozzájuk egy kutya is, Aszki, akit már jól ismertek. Ővele máshogyan kellett játszani, bár a lényeg hasonló volt: szaladgálni, ugrálni. De a kutyák ragadozók, ezért vele zsákmányolós-dit játszottak: szaladtak előle, Aszki üldözte őket, aztán elkapta, és akkor birkóztak. A játékot némileg korlátozta, hogy a kutya ugyanúgy játszott velük, ahogy bármilyen más állattal tette volna, csak mímelve a harapásokat, hiszen kutya volt és nem tudta felfogni, hogy egy kiriben akkor se tudna kárt tenni, ha akarna. A kirik bőre az ő foga számára gyakorlatilag áthatolhatatlan, arról nem is beszélve, hogy ha bántani akarná őket, a kirik gyorsabban törölnék a szándékot az agyából, mint ahogy ő összecsatintja az állkapcsát. Ez utóbbiról persze a kiriken kívül csak Ninda és Szinensi tudott, a kirik szívósságáról viszont mindenki, ezért Aszki gazdáját sem zavarta a játékuk. Szakkenunak hívták, egy öreg bácsi volt, aki mindig leült valahol a közelben és a munkájába mélyedt, egy nagyképernyős suagot hozott magával és imdzsú nyelvű regényeket fordított szúnira.

– Te nem véletlenül kerültél a Testvériségbe, Időhordozó. Ezt mindhárman tudjuk. Lýý itt akadt rád, ezen a hajón, de ha nem felelt volna meg a céljainak, hogy itt maradj, el tudott volna juttatni egy másik ország hajójára, vagy vissza a városdba. Egyszerűen elsétálhattál volna az ervések orra előtt, semmiség lett volna neki törölni az agyukból, hogy láttak. De Lýý azt akarta, hogy szúni legyél. Ennek oka van.

– Persze. Az, hogy az egész Galaxisban egyedül itt várhatta, hogy rendesen fog-
nak bánni velem.

– Más oka is volt. Az egész Galaxisban egyedül itt várhatta, hogy azzá válsz,
akivé válnod kell. Figyeld meg, hogy igazam lesz.

189.

nh-8 bajnokság vége

„Kettejük elmondása szerint Szinensi képessége folyamatosan változott és fejlődött attól kezdve, hogy a kirik a hajóra kerültek. Ennek meg is találjuk a nyomát az első szint rétegeztségében.”

Aini:

*Szinensi lélekrajza a csoport számára,
1. szint 1. kör, A3V rind, 36/6/90.*

Aulang Laip

43616. szahut angdzsagan

700

Hétszázkor kezdődött a Lakkuni parkban a Nikkiszt–Sómittir. A bajnokság utolsó meccse. A sorrend már valójában kialakult. A Jorritun nyeri a bajnokságot, második a Nekkaru, harmadik a Sómittir, aztán az Amtandzsi, a Nikkiszt, a Danda és a Muttudarin. A meccsnek nem volt tétje, egyik csapat helyezése sem fog már változni, de azért ugyanúgy játszottak, mint máskor. Sómangi 5780, s mire ezt elérték, a Nikkiszt kétszer is megkapta az ezreseknél járó pluszdobásokat, akkora volt a Sómittir előnye.

– Sose bánjátok, Nikkiszt – vigasztalta őket Ahundómi –, dzsésziben elvernétek minket.

A Nikkiszt ugyanezzel a tagsággal és ugyanezen a néven dzsészit is játszott, és tényleg jók voltak benne, a Sómittirben pedig csak Ahundómi és Sésinauri szokott dzsészit játszani. A többiek elvéve vagy még azt sem. Ninda semmit sem tudott erről a játékról.

– Milyen játék a dzsészi? – kérdezte, miközben Ilkirúni dobáshoz készülődött.

– Jó – felelte Herkszu. – Én szeretem.

– No igen, de ott mit csinálnak? Ott is dobálnak valamit?

– Ja, vagy úgy. A dzsésziben nem dobálnak, hanem löknek. Golyókat. Különböző akadályokat kell kikerülni, és úgy átlökni őket karikákon.

– Á, értem. Ilyet láttam még Szindorián a Hídain moziban. Egy bottal ütötték meg a golyót, és az elrepült a réten. A gazdagok játéka volt persze.

– Aha, csak itt nincs rét, hanem egy nagy üres szoba, abban vannak a golyók meg minden. A levegőben. És ha magasan vannak, akkor föl kell emelkedni a levegőbe és úgy megütni őket.

– Vetítve vannak?

– Igen. Minden vetítve van. Ha igaziak lennének, nem tudnál közöttük röpködni antigéval. Egyszer gyere el, próbáld ki.

– Jó, lombisz, elmegyek. De most előbb csillagporrá verlek titeket, ha nem bánod.

– Ó, csak nyugodtan, halligí. Majd visszakapod a következő bajnokságban.

Ninda jaupit kért, kézbe vette, elfordult, hogy a dobogóra lépjen – és megdermedt. Értetlenül bámult két alakra a nézők között. Könnyű volt észrevenni őket: mindenki más ült, széken vagy a fűben, de ők ketten álltak. Két szőke, világos bőrrű szindor a sok barna szúni között.

A dimmi sorban ütötte a tizedmatikat, de Ninda még nem ocsúdott fel a negyedik tizednél sem.

– Kúmlian! – állította meg az órát Hernahut, a Nikkiszt daurtája feltartott kézzel. – Ninda, menj oda hozzájuk, üdvözdölj őket.

Ninda zavartan elindult, észre sem vette, hogy a fengirit változatlanul a kezében tartja. A közönség érdeklődve szemlélte őket. Látták a hasonlóságot Ninda és a két újonnan érkezett között, és jól ismerték Ninda idekerülésének történetét. Mostanra aligha akadt bárki az *Aulang Laipon*, aki ne tudta volna, ki Ninda, honnan jött, ki volt azelőtt.

Ninda gyors léptekkel átvágott a fűvön és megállt a külvonalat jelző, földbe szúrt pálcák közé feszített szalag előtt.

– Ámmaït... Ҳаѳѳт? Hogy kerültök ti ide?

– Eljöttünk – mosolygott a férfi. – Megkaptuk az állampolgárságot, és átjöttünk erre a hajóra. De menj csak vissza nyugodtan, ne várasd a társaidat. Itt maradunk, megnézzük, hogyan játszol.

Ninda bólintott, és ekkor szakadt rá a felismerés. Nem mehet vissza. Aki játék közben elhagyja a fentir-kalingit, azt kizárják a játék hátralevő részéből. Megfordult. A többiek nyugodtan álldogáltak vagy ültek, senki nem csinált semmit, őt várták. Mind a tizenöten, mindkét csapat.

– Jövök majd – mondta, és visszaindult a kalingihez. – De hát most...

– Gyere csak nyugodtan – mondta Hernahut.

– De a szabály...

– Ugyan már, ne törődj velem. Nem azért léptél ki a kalingiről, hogy csalj, hanem mert megjötték a barátaid. Gyere már!

Ninda megilletődve szaladt vissza hozzájuk. Egy limlivel később, amikor rúmot dobott, rámosolygott a fiúra.

– Látod, daurta, ha visszaküldtél volna, most nem lenne rúmkunk.

– Az lehet, halligí – nézett rá Hernahut komolyan –, de a játékot nem úgy kell megnyerni, hogy kiküldjük a pályáról az ellenfél játékosait, hanem hogy jobbak

vagyunk. Mi most nem vagyunk jobbak, és ha ti mind kísérelnétek a kalingiról, ez akkor is így lenne.

Ninda ezen gondolkodott a játék hátralevő részében. A Vürñt–Sëllewn párharc jutott eszébe, benne volt a szindoriai hipnoanyagban. Sokáig tartott, három ottani évig. A két prominens párt egymásnak tizenöt-húsz politikusról bizonyította be, hogy csalt a választásokon, sikkasztott, erkölcstelen életet él és hasonlókat. Ezek többsége visszavonult a politikától. Egy választást még csak kihúztak így, de két év múlva, a következő választáson már annyira meggyengült mindkét párt és annyira eljátszották a választók bizalmát, hogy nem jutottak be a parlamentbe, és hamarosan fel is oszlott mindkettő.

Hernahut egy százhuszonegynéhány éves kissrác. Ő honnan tudja azt, amit az a sok magasán képzett politikus nem tudott?

A meccset persze megnyerték. Vége a bajnokságnak. Két limli múlva eredményhirdetés a hombéban.

Ninda a többiekkel együtt átvette a Nikkiszt gratulációját, és visszaszaladt Ámmaítékhoz, akik közben székét kerítették maguknak.

– Ügyesek voltatok – mondta Ḥayýt. – Majd elmagyarázod a szabályokat? Nem sokat értettem abból, ami zajlik, csak azt, hogy a rudakra dobáltatok a karikákat.

Ninda bólintott.

– Szándékosan nem hívtalak jó néhány napja – mosolygott Ámmaít. – Megakartunk lepni azzal, hogy egyszer csak felbukkanunk a hajódon.

– Sikerült – nevetett Ninda, és lehuppant a föbe. – Most érkeztek?

– Igen, épp csak bedokkoltunk egy ilyen kis futárhajóval és megkerestünk téged, még szállásunk sincsen.

– Meséljetelek – mondta Ninda, elővette a suagját és megérintette rajta a zöld gombot. – Hogy tetszik a Testvériség?

Ḥayýt fölállt, arrébb tette a székét és leült Ninda mellé a föbe. Ámmaít észbe kapva követte példáját. Ugyanekkor odaröppent két kis pincérrobot, az egyik asztalkát helyezett eléjük, a másik egy tálcát tett rá gyümölcscsel, süteménnyel, innivalóval.

– Így már jobb – folytatta Ninda most már szúniul. – Elvégre szúnik vagyunk.

Ámmaít megcsóválta a fejét.

– Ḥayýt nem beszéli a nyelvet – felelte szindorul.

– Hogyhogy?

– Csináltak egy vizsgálatot – mondta a lány –, és az derült ki, hogy nincs elég szabad hely az agyamban a hipnopédiás kezeléshez. Néhány nap vagy talán néhány hónap múlva megnézik újra.

– Néhány év múlva – javította ki Ninda mosolyogva. – Az hogy lehet, hogy nincs elég hely?

– Úgy, hogy én az elutazásunkig keményen tanultam a főiskolán, és azóta is olvasom a könyveimet, művészettörténetet meg... – Hirtelen rájött, hogy akihez be-

szél, az nemrég még csavargó volt, és elharapta a mondatot. – Szóval már eléggé megterheltem az agyamat, most nem lehet hipnózni.

– Akkor jobb lesz, ha egy időre félreteszed a könyveidet – felelte Ninda. – Már az *Aulang Laippal* megismerkedni egész információhalmaz, aztán a szúni szokások, a kultúra... ehhez kell a szúni nyelv. És kevesebb mint négy év múlva már otthon leszünk.

– Hol „otthon”?

– Szúnahaumon.

– Mi az a Szúnahaum? – kérdezte a két felnőtt egyszerre.

190.

nh-9 botrányok 1

„Ha valakit nem lehet rávenni, hogy beszéljen valamiről, ott titok lappang. Ez a régi mondás jutott eszembe, amikor megtudtam, mit jelent a Testvériség nevében az, hogy Szúnahaum. Egész sereg naprendszerük van! És hagyják, hogy a Galaxis lekicsinylően nézzen rájuk, mert az űrben vándorolnak és nincsen saját világuk.”

Hait Kirisz:

Emlékiratok,

31.

Sÿÿndoreia 57. sÿÿllu 13.

Valamelyik újságíró a „nemzeti botránynap” elnevezést adta sÿÿllu tizenharmadikának.

Reggel a külügyminiszter bejelentette, hogy új helyettest nevez ki dr. Vÿÿaûteá, a korábbi diplomáciai testületi elnök személyében, akinek érdemeit hosszan méltatta. A helyét Mûÿlleÿt asszony fogja átvenni, aki kiváló szakember, őt is hosszan méltatta. A bejelentést élőben közvetítették, mint általában az ilyen eseményeket. Még javában tartott a kis ceremónia a Kisebbik Zöld Ház Mÿÿwteÿrun-termében, amikor a tüntetők körülvették az épületet. Káÿÿrin doktor, aki jogászként régóta ismert volt, de ellenzéki vezetőként ekkor debütált, rögtönzött beszédben tiltakozott egy olyan ember kinevezése ellen, aki napok óta mást sem tesz, mint a Galaxis többi része, elsősorban a sÿÿnyk ellen hergeli a polgárokat, rasszista, ki-rekesztő és erőszakos.

Ugyanebben az órában érkezett meg a Galaktikus Mentálhigiénés Orvosi tanács közleménye. Ruãÿp Límÿÿ professzort, miután nem jelent meg a meghallgatáson, amelyre megidéztek, és ki sem mentette magát, elmarasztalták, amiért egy Ninda nevű gyermek elmeállapotáról hivatalos minőségében, a Káÿÿndim-ÿÿllein Egyetemen betöltött pozíciójára hivatkozva, nagy nyilvánosság előtt, politikai céllal

nyilatkozatot tett, aminek során elmulasztotta megvizsgálni a nevezett gyermeket, a kötelező orvosi titoktartást megsértette, orvosi diagnózisát a beteg életének, életminőségének megóvásától, javításától eltérő célokra használta fel, ezzel a Galaktikus Orvosi Kódex számos előírását megsértette (megjelölték sorszám szerint, hogy melyeket), ezért a Tanács érvénytelenítette a professzor galaktikus orvosi működési engedélyét. Egyúttal felhívták a Káyndim-Süllein Egyetemet, hogy tíz szindoriai napon belül jelentse a Tanácsnak a professzor állami orvosi engedélyének bevonását és címeitől való megfosztását. Ha ez nem történik meg, a Tanács kezdeményezni fogja az egyetem galaktikus akkreditációjának visszavonását.

A professzort azóta nem látta senki, amióta azt a szerencsétlen nyilatkozatot tette Ninda elmeállapotáról. Az egyetemen sem tudtak róla semmit. Ýÿvokàhý professzor, az elmekórtani tanszék elnöke a tévében mondta el, hogy közleményt fogalmaz meg, amelyben mindezeket leírja majd, és kéri a Tanácsot, hogy tekintsen el a szankcióktól az egyetemet illetően, mert ők képtelenek felelősségre vonni Lîmÿy professzort.

A tüntetők azonban az Elmekórtani Tanszék Dürp utcai székházát is körülvették, Lîmÿy professzort szidalmazó jelszavakat kiabáltak, és Nindát éltették. A ŠÂW Televízió felvette egy férfi szavait, aki azt kiabálta:

– Niindà volt az első, aki kimondta, mi zajlik ebben az országban! Nem hagyjuk, hogy örülnek kiáltásuk ki! Örült az, aki nem látja, hogy a kormány a vesztünkbe visz minket! Lîmÿy nem örült! Lîmÿy gonosz! A mi vezetőnk Niindà, és ő is marad!

Az Ásyÿn téren jelent meg az első MÛRÿN feliratú tábla. Hatalmas fehér vászonra írták pirossal, és alá kisebb, fekete betűkkel a magyarázatot:

MÛRÿN ÛLLWIT RÛŰN ÝSLÎT NÎNDÀ

Ninda is látta a transzparenst. A 4-tabe janníhaumban üldögélt a két szindor liehával és sok szúníval, akiknek Ámmaít fordította le a feliratot.

– MÛrÿn hülyét jelent, elég durva szóval. De ők rövidítést csináltak belőle, azt rakták ki a kezdőbetűkből: „hülye az, aki nem hisz Nindának”.

Ninda mosolygott.

– Túlzásba viszik. Én nem tettem semmit. Adtam egy interjút... nagy dolog.

– Azt hiszem, nem gondoltad át – mondta Hait. – Ezeknek az embereknek nincsenek vezetőik. Az ellenzéki vezetőkben nem bíznak, mert egy sincs közöttük, aki ne lenne a posztján évek óta, és a helyzet még mindig kétségbeejtő... illetve a sűnÿk távozásával még rosszabb. De szükségük van vezetőkre. Szükségük van rá, hogy valaki megmondja nekik, mit tegyenek, vagy legalább hogy mit ne tegyenek... vagy ha egyiket sem, legalább úgy érezhessék, hogy megmondták nekik.

Ninda elkomolyodva, figyelmesen nézett rá, olyan hosszan, hogy Hait zavarba jött.

– Valami... rosszat mondtam?

– Nem, szó sincs róla. Nagyon is jót. Megvan a rálátásod az eseményekre és ismered az embereket.

– Én sem élek üvegbura alatt. Sokféle mászkáltam otthon, sokféle emberrel találkoztam. És hát sosem voltam kormánypárti, mindig abból a szemszögből néztem az eseményeket, hogy mi jó az embereknek, mit akarnak, és ebből következett, hogy tudni akartam azt is, miért és hogyan akarják.

A SÁW Televízió éppen a második Mürŷn-tábla feltűnéséről tudósított, két politikai elemző tárgyalta mindazt, ami erről eszükbe jutott – Ninda szerint tökéletes értelmetlenségeket, és egyáltalán nem érdekelt, hogy a neve minden huszad órában elhangzott –, amikor az adás váratlanul megszakadt.

Meghökkenve nézték a feketeséget a nagyképernyős suagon. Pár pillanat után megállt egy férfi a hátuk mögött.

– Mi történt?

– Hát... ez – mutatta Ámmaít.

A férfi elővett egy suagot és fölhívott valakit.

– Meg tudnád nézni, mi történt a Szindoriáról jövő közvetítéssel?

– Egy pillanat – felelte egy másik férfihang. – Megvan, semmi baja, látom a képet. Miért?

– És a SÁW Televíziót is látod? – kérdezte Ninda.

– Várj egy kicsit. Nem... nem tudom megmondani. A tévétársaságok neve az ottani ábécével van leírva, és én nem tudom elolvasni, de megmutatom.

A férfi, Hokszut suagján megjelent a jegyzék. SŷyMŷ, SŷyVèet, Īđđŷyń, ŠèaŠŷy.

– Ez csupa kormányhű cég – mondta Ámmaít.

– És másmilyenek is voltak? – kérdezte a férfi a vonal túlsó végén. – Várj, rögtön utánanézek. Aha, megvan. Nemrég még három további csatornát is vettünk tőlük. Itt az időpont, csak egy matival ezelőtt szakadt meg az adás. Utánakérdezek, hogy más hajóinkon tudják-e venni ezeket a csatornákat.

– Nem, nem tudják – mondta Ámmaít inkább csak magamagának.

– Nem – értett egyet Hait. – Csak az ellenzéki csatornák némultak el.

Hokszut leült Ámmaít mellé.

– Úgy értitek, hogy a szindor kormány kikapcsolta három tévétársaság hiperadását? Mert ellenzékiek?

– Igen, minden jel szerint ez történt.

– Ez varhaszi!

A gép ezt a kifejezést is hibátlanul lefordította. Hait bólintott.

– Igen, szerintem is.

– Gyakran csinál ilyeneket a kormányotok?

– Nem. Cenzúrát mindig is alkalmaztak, de ilyen szinten most fordult elő először... amennyire én vissza tudok emlékezni.

– Már nem az ő kormányuk, Hokszut – szólalt meg Ninda. – A szindor kormány, egyszerűen. Ők már nem tartoznak a fennhatósága alá.

- Miért, te talán igen?
– Én nem „már”, én soha nem tartoztam oda. Soha nem volt semmi közöm Szindoriához. Csak ott születtem.
– Azt hiszem, Ninda jobban rokonszenvezik a szúni kormányral – mosolygott Ámmait.
– Azt nem mondhatnám. Ugyanis nehéz rokonszenvezni olyasmivel, ami nem létezik.
– Ezt nem értem.
– Szúnahaumnak nincsen semmiféle kormánya – felelte Ninda nyugodtan.
A két szindor értetlenül nézett rá.
– A kislány jól mondja – bólintott Hokszut. – A Testvériségnek nincsen kormánya. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amiket nem kötünk dzserang barátaink orrára. Sőt, ami alighanem még jobban meg fog lepni titeket, a hajóinknak sincsen kapitánya.
– De hát akkor ki irányít?
– Különféle munkacsoportok. Például a sammun-riantuhi, aminek én is tagja vagyok, azért felelős, hogy mindig legyen energiánk és működjenek a létfenntartó rendszerek. A sófunni-r-hauróangi szabja meg az útirányt, a szihellin-ingu gondoskodik az élelmiszer-utánpótlásról, és így tovább. Van egy sereg ilyen csoport. De kapitány, az nincs. A dzserangok azt hiszik, azért nem láthatják a kapitányainkat soha, mert gögösek és elzárkózók...

191.

nh-10 botrányok 2

„Nem lehet minket megállítani vagy elnémítani. Mi vagyunk a változás, és a változás márpedig jön, akár tetszik, akár nem.”

*Ninda:
Nemlétezõ politikai beszédeim,
32*

A botrányosorozat azzal ért tetőpontjára, hogy valaki utasítást adott az ellenzéki tévécsatornák elnémítására, amiben Larenka Szontiszkovarikinde megállapítása szerint már az is döbbenetes és felháborító, hogy műszakilag megvolt rá a lehetőségük. Az intézkedést védelmébe vevő Kuuvÿrn belügyi államtitkár – aki hangsúlyozta, hogy ez nem egyszemélyi döntés volt – azzal érvelt, hogy Sÿyndoreia biztonsága érdekében volt erre szükség, és természetesen a helyzet rendeződésével majd ezt felülvizsgálják.

– Ha hallaná önmagát, Kuuvÿrn úr – mondta neki a riporter a mélységes utálat hangján –, maga is megdöbbenne, hogyan hagyhatják el a száját efféle mondatok.

– Asszonyom, úgy vélem, ön riporterként tartózkodik itt, és ezzel túllépi a hatáskörét.

– Nem én tettem elsőként kettőnk közül – vágott vissza Szontiszkovarikinde. – De rendben, akkor kérdezek. Tisztában van-e a sÿyndor kormány azzal, hogy a Belső-Galaktikus Hírügynökség a Belső-Galaktikus Konzorcium tulajdona és része, amely tíz államban összesen huszonnégy céget ölel fel, és ezek között egy sem sÿyndor illetőségű? Tisztában van-e a sÿyndor kormány azzal, hogy ha a Belső-Galaktikus Hírügynökség adása elnémul, azt Rêky, Sÿdÿ, Hãwtún, Hũust, Leërysa, ÁÅdesírñ, Kërát, Šomũleÿn, Mÿñëa és Savããns háborús agresszióknak fogja tekinteni, és haladéktalan lépéseket tesznek jogaik és üzleti érdekeik megvédésére? Tisztában van-e a sÿyndor kormány azzal, hogy az Államszövetségben jelenlevő többi külföldi hírügynökséggel ugyanez a helyzet?

Kuuvÿrn savanyú arccal bólintott.

– Igen... tisztában vagyunk vele.

– Akkor nem értem, hogy nem jutott eszébe egyiküknek sem, hogy a tüntetéseket most majd mi fogjuk közvetíteni, élve területenkívüliségünk előnyeivel, és csupán annyit nyertek az egészszel, hogy még jobban megutáltatták magukat a Galaxissal, már ha ez egyáltalán még fokozható. Államtitkár úr, kérem, nyilatkozzon: létezik az ostobaságnak az a fokozata, amit már ön sem képes elérni?

Elemzők később azt mondták: ha Kuuvÿrn humorosan fogja föl ezt, az is rossz választás lett volna, de még a kevésbé rossz. Ő a rosszabbat választotta, de elég régóta volt közismert ember, előre lehetett tudni, hogy így lesz.

– Szontiszkovarikinde asszony, ön visszaél a türelmemmel és kormányom türelmével és vendégszeretetével.

– Én nem vendég vagyok itt, Kuuvÿrn úr, hanem a Belső-Galaktikus Hírügynökség akkreditált tudósítója – vágott vissza Szontiszkovarikinde. – Mint tudja, ezt a sajtótájékoztatót társaságunk és a jelenlevő összes többi cég egyaránt élőben közvetíti a csillagközi nagyközönség számára. Ezért megismétlem a kérdésemet: mi volt az értelmel hallgattatni a ŠAW Televíziót, a DPÑ Hírügynökséget és a Mÿpĩ Sÿyndoreiát? Mit akartak ezzel elérni, tudva, hogy az adásaikat a külföldi társaságok ugyanúgy fogják közvetíteni tovább?

Kuuvÿrn a mutatóujjával fenyegette a riporternőt.

– Talán éppen ott van a hiba, hogy önök továbbra is közvetítenek, mert nincsen törvényes alapunk önöket is elnémítani!

– Igazán?! – pattant föl Szontiszkovarikinde. – Szóval csak a törvényes alap hiányzik, és bármilyen aljasságot kész lenne elkövetni? Hát hozzon róla törvényt! Most rögtön! Ön egy államtitkár! Hívja föl azt a kis zártkörű titkos társaságot, amely ebben az országban a színpalak mögött a törvényeket hozza, és írasson velük törvényt arról, hogy ha nem tetszik, amit a külföldi újságírók mondanak, a helyszínen agyonlőhesse őket! Itt leszek, megvárom!

– A törvényeket a parlament hozza! – mennydörögte az államtitkár lila képpel.

– Jó, csináljunk úgy, mintha elhinném, hát akkor hívja föl a parlamentet! Már itt vagyunk legalább tizenöt huszad órája, de ön még semmi értelmeset nem mondott és nem cselekedett, lesz szíves végre csinálni *bármit?!*

Kuuvÿrn dühödten kirohant a teremből.

Szontiszkovarikinde a kamera elé lépett.

– Kedves nézőink, jelenleg csak reménykedni tudunk benne, hogy a kormánynak akad talpraesettebb képviselője is, mint az államtitkár úr. Addig is, amíg a jelenlegi állapot nem javul, a következők elmondására kértek fel. A Belső-Galaktikus Hírügynökség megállapodást kötött a három ellenzéki tévécsatornával, és átvállaltuk teljes műsoruk sugárzását. Hamarosan indul a közvetítés. A ŠAW Televíziót a BGH 800-as, a DPN Hírügynökséget a BGH 801-es, a Mÿpĭ Sÿÿndoreiát pedig a BGH 802-es csillagközi közvetítő csatornán kísérhetik figyelemmel. Mindhárom díjmentesen. Köszönöm a figyelmet. Larenka Szontiszkovarikindét hallották Sÿÿndoreiáról, a káÿndĭmi Kisebbik Zöld Házból.

A botrány azonban tovább gyűrűzött. Ahogy Kuuvÿrn kirohant, messziről látta őt a Kelun Televízió egyik kamerája, amit a szemfüles operátor nyomban utána is küldött. Az államtitkár nem vette észre a háta mögött, magasan a mennyezet alatt suhanó kis gömböt. Benyitott egy ajtón és kifakadt:

– Beszélnem kell veled!

Kinézett az ajtón, de a kamera éppen egy mennyezeti lámpa mögött volt. Ahogy az államtitkár visszafordult és becsukta az ajtót, az operátor közelebb repült, és még elkapta a következő szavakat.

– Valahogy be kell fognunk a száját ennek a viñnüt nőnek!

Az ajtó becsukódott. Az operátor felvette a rajta levő feliratot: *ÈÈstun Layt bel-ügymiszter-helyettes*. A rövidke felvételt a Kelun azonnal adásba is küldte.

Kirobbanó botrány lett belőle. Számtalan hírkomentátor fordította le az államtitkár által használt kifejezést a Galaxis mindenféle nyelvére. A viñnüt egy hernyóféle kártevő, ami zöld. Larenka Szontiszkovarikinde bőre, mint a szavansziaké általában, enyhén zöldes, állítólag az éttrendjük okozza.

Ugyanakkor az is ismeretes – bár a kormány tagadja –, hogy Layt a VÿLN egyik vezetője. Márpedig senkinek nem volt illúziója afelől, hogy mit jelent, ha valakinek egy titkosszolgálat befogja a száját.

Szavansz egyszerre fejezte ki véleményét szindoriai képviselője útján és a Szavanszon állomásozó szindor követnek, akit maga a miniszterelnök kéretett magához. Mérheterlenül fel voltak háborodva az államtitkár primitív, tahó rasszizmusán, és garanciákat követeltek, hogy sem Szontiszkovarikinde, sem az Államszövetség területén tartózkodó bármely más szavanszi nem fog semmilyen kellemetlenséget szenvedni. Mert ha igen, akkor kénytelenek lesznek nemkívánatos következményeket fontolóra venni. Diplomáciai nyelven ez a kereskedelmi embargótól a háborúig mindent magába foglalt. Szavansz és Szindoria eddig is feszült viszonyán az elemzők szerint ez még ötven százalékot rontott, és tovább fog romlani, ha a szindor kormány régi szokása szerint nem tesz semmit, nem vonja felelősség-

re Kuuvÿrnt, nem ad garanciákat Szavansznak, úgy tesz, mintha semmilyen konfliktus nem létezne.

Kuuvÿrnt dicstelen szereplése csak olaj volt a tűzre a tüntetők számára, akik az egészet látták a BGH közvetítésében. A kormányzati negyedben ekkor már ötvenezren lehettek, és egyre dühösebbek voltak. A kormány egyelőre hallgatásba burkolózott.

A sárga órája volt, Káyndim városa fürdött a napfényben. Bizonyára ezért választotta valaki a fekete festéket. Széleseben dolgozott, az öklömnyi gépet alig látták páran, olyan gyorsan jelent meg, néhány pillanatig szálldosott a fal előtt, egykettőre fölfestette a feliratot, és már el is tűnt, gazdája alighanem elvitte valahová messzire és megsemmisítette, hogy ne lehessen lenyomozni. A tömeg üdvölgással üdvözölte a feliratot.

MÛRÿN

Vastag fekete vonalakkal díszelgett az elnöki palota törtfehér homlokzatán, az első emelet aljától a második emelet középmagasságáig.

192.

nh-11 Híreng

„A szüni civilizációban az egyik legnagyobb elismerés, amit kapni lehet, a seuru. Nem osztogatjuk nyakra-főre. De azért vannak, akik ötöt-hatot is kaptak életük során. Senki sem volt a történelemben, aki harminckét seurut gyűjtött volna össze. Senki más.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
877. sómir*

Híreng
Aulang Laip
43616. dzsirat muandzsán
830

Ninda megilletődve állt a buborékerkélyen és nézett végig a klaszkon. Magasan voltak, majdnem közvetlenül a hártya alatt. Az épület négyszintes volt, félig a sziklafalba vájva, alatta ötszáz rígin mélységben a sziklafal, minden kiszögellésén növények, sokszor a függőleges részeken is növények, a klaszk mindkét oldalán. Ezen a részen a klaszk csak ötven rígin széles volt, a mélyén száz-kétszáz rigines fák, valami különleges fajtákból, amik még itt is elbírják a saját súlyukat. A klaszk fenekére sehol nem lehetett lelátni, mindent beborítottak a zöld és kékeszöld növények meg a tarka, többnyire hatalmas virágok. Szép látvány volt. Hát még végigrepülni rajta kis itteni buborékjárművel, amiből minden irányban ki le-

het látni – ezek felhőkben rajzoltak a klaszk egész hosszában, az itteniek mind a sziklafalba vájt kisebb-nagyobb házakban élnek, ahonnan csak buborékkal lehet kijutni, és állandóan mászkálnak mindenfelé.

Leszállás közben a kilátóból Hireng úgy nézett ki, mintha a hepehupás, kisebb kráterekkel szabdalt, szürke kősíkságra rádobtak volna egy faágat. Közelebb érve már látszott, hogy az ágforma rajzolat nem rajta van a síkságon, hanem benne. Sok milliárd évvel ezelőtt a tektonikus erők megrepesztették a sziklatömböt. Hireng egész felszínén egyetlenegy helyen. Mindenhol máshol ugyanaz van, szikla szikla hátán. Levegő nincs és egyelőre nem is lesz, mert Hireng méretei mellett óriási munka lenne lakhatóvá tenni. Hireng az egyik legóriásibb világ, amin az ember megtelepedett, de nem odafent a sivatagban – ők dergnek hívják –, hanem a klaszk egyik kis mellékágát lefedték légzáró hártáival, feltöltötték ritka levegővel, és betöltötték növényekkel. Aztán fokozatosan birtokba vették az egészet. Ma végig buja növényzet borít mindent, a klaszk háromezer szirsi hosszú főágában és a negyvenöt mellékágban, amik összesen még nyolcezer szirszit kitesznek. Sehol máshol nincs élet Hirengen.

– A mellékágak vége általában olyan széles, mint egy kis szoba – magyarázta Hutk. – De ahol a nagyobb ágak jönnek ki a főágból, ott nemegyszer akkorára kiszélesedik, hogy a hajótok is elférne benne.

Persze az *Aulang Laipn*ál sokkal kisebb hajókat sem engedtek le a klaszkba, minden talpalatnyi hely a növényzetnek volt fenntartva. Ezért építették a házaikat a sziklafalba, nem pedig a klaszk fenekére.

– Hogyne terjeszkednénk – felelte Hutk egy kérdésre, amit Ninda nem hallott, a felnőttek bent voltak a szobában, ők Szinensivel, Ángsaurival és Rongamival a buborékerkélyen. – Évente pár száz rigint hosszabbítunk az ágakon, amióta csak elértük a meglevő részen a teljes betelepítést. Mindig annyit, amennyit be tudunk telepíteni. Hirengen nem fejlődnek gyorsan a növények.

Hirenget mondott, mert szüniul beszélt. Ők valami más nevet használnak a világukra a saját nyelvükön.

A buborékerkély zárt volt, mert senki nem érintkezhetett Hireng gravitációjával, a galaktikus szabvány huszonötszörösével. Az erkélyen túl Ninda öt endzsnyi súlya már százhuszonöt endzs lett volna, és ha kinyújtja a karját az erkélyről, úgy érzi, mintha valami borzasztó súlyú csomagot tartana, mert a karjának a súlya huszonötszörösére nő. Még kipróbálni sem volt szabad, mert a karja összezúródik a saját súlya alatt.

Nindának a legjobban az erdő illata tetszett, amit akkor is érzett, amikor bent volt a szobában, a kinti és a benti levegőt szabadon engedték keveredni. Látványra is gyönyörű volt. De hiába sétáltak Szinensivel közvetlenül a fák tövében – súlyruhában, persze, vastag, zárt kezeslábásban, aminek saját antigravitációs tere volt, másképp nem lehetett volna elviselni az iszonyú nehézkedést –, ketten együtt sem tudtak kaput nyitni. Vagy kevés volt a fa – harminchatezren voltak a klaszk teljes hosszában –, vagy a súly okozta, esetleg a légzáró hártá, de Ninda végül

arra jutott, hogy inkább az itteni fák sajátos szerkezete. Végül is ebben a gravitációban egy nagyobb fa annyit nyom, mint rendes gravitációban egy kisebb úrhajó, hát egészen különleges anyagból vannak a szöveitek, úgy nemesítették ki őket egyre nagyobb és nagyobb világokon.

Különös látvány volt, ahogy Hutk levágott egy levelet egy hekenfáról, és elengedte. A levél valósággal belevágódott a dús, hosszú szálú fűbe. Annyit nyomhatott a hirengi gravitációban, mint egy étellekkel megrakott jókora tál. De a fát ez a legkevésbé sem zavarta, az ágai ugyanúgy nőttek minden irányban, fölfelé is, akárcsak más világokon. Csak nem lehetett levelet tépni róla. Vágni kellett, lézerkéssel, mert a hirengi növények szöveitei olyan kemények voltak, mint az acél. Másképp nem bírták volna el a saját súlyukat.

Állat egyetlenegy sem élt a klaszkban. Nem bírták ki. Hutk mesélte, hogy hoztak olyan rovarokat, amik a saját súlyuk sokszorosát tudják felemelni – de azok sem voltak képesek huszonötszörösre növekedett testsúlyjal életben maradni.

– Ez nem ugyanaz, mintha egy nehéz tárgyat tennénk rájuk, hogy cipeljék. A test minden egyes része huszonötszörös súllyal nehezedik az alatta levőkre. A növények se bírnák, ha olyanokat hoznánk ide, amik a ti hajótokon élnek. Szétlapulnának, mint a turmixgépben. Hirenget azért lehetett benépesíteni növényekkel, mert már megvoltak azok a fajok, amik valamivel kisebb súlyban életképesek, és alkalmazkodni tudtak az ittenihez.

– Lehet növényeket termesztetni még ennél nagyobb súlyban is? – kérdezte Ángsauri.

– Ezt rendszeresen megkérdezik tőlünk – mosolygott Hutk amolyan öregemberes, huncut mosollyal. – Bizonyára, de nagyon kevés ekkora világ van a Galaxisban, szilárd felszínnel. Mesterséges gravitációban persze ki lehet próbálni, de nem tudunk róla, hogy bárki nekiállt volna valahol ekkora nehézkedést fenntartani annyi ideig, amíg növények nemzedékeinek százai élnek le az életüket és alkalmazkodnak. Mi értelme volna? Az így kinemesített fajokat nem tudná letelepíteni sehol. Vannak Hirengnél nagyobb súlyú világok is, de nem nagy a különbség, a mi növényeink megélnék ott is.

Hutk nem idegenvezető volt, hanem Angrolímiék régi barátja, valami növényekkel kapcsolatos munkája volt, tanulmányozta őket és mindenféle változtatásokat tett a tápanyagaikban, hogy másképpen fejlődjenek.

– Itt voltaképpen úgy élnek, mint a szaisziak – állapította meg Ninda, amikor már egy ideje kóboroltak a klaszk egyik elágazásának dús aljnövényzetében.

Ángsaurinak mondta, de Hutk is hallotta.

– Ismerem Szaiszt, sivatagbolygó, a legnagyobb hőséget ott éltem át. Mitől élünk mi úgy, mint az ottaniak?

– Hát... egyik világon sincs kupolaváros, anélkül is lehet élni. Kapcsolatba lehet kerülni a világ nyers természeti erőivel. De csak különleges óvintézkedésekkel. Itt súlyruha kell. – Megérintette a csuklya arcnyílásának peremét, amin egy merev műanyag karikán körben kis torzítók védték az arcát a huszonötszörös gra-

vitációtól. – Ott pedig fényruha. Mindkét világ felszínén szabadon kóborolhatsz, de csak ha betartod a helyi szabályokat. Különbön pillanatok alatt véged.

Az öreg bólogatott.

– Ebben igazad van. Sok ilyen világ van a Galaxisban. Jártam egyen, ahol reggel kizöldül a természet, minden virágba borul, de estére a növények vastag takarószirmokat csuknak a virágaikra, és te is jobban teszed, ha sürgősen fedél alá kerülsz, mert napnyugta után hamarosan olyan hideg lesz, hogy megfagy a szén-dioxid. S ez minden egyes nap így van.

– Szatesszán meg a forgóviharokra kell ügyelni – tette hozzá Angrolími. – Pillanatok alatt keletkeznek, és borzasztóan erősek, el tudnak ragadni embert, állatot. Hát... minden világnak megvan a maga baja.

Ninda értette a pillantást, amivel mestere ránézett. Igen, mindnek – kivéve azt az egyet, ahol pár év múlva leszálnak. A legotthonosabb világot a Galaxisban.

193.

nh-12 gyilkosságok

„Galaktikus léptékben Szindoria jelentéktelen ország. Ami a zavargások alatt ott elhangzott Nindával kapcsolatban, a Galaxis és Ninda szempontjából is érdektelen. De először Szindoria és a szomszéd államok figyelmét irányította Ninda személyére, aztán az események hullámai továbbhaladtak.”

Ámmaít Ídara:

*Az elmaradt szindor forradalom,
29.*

Syëndoreia 57. syëllu 19.

A „nemzeti botránynap” után állandósultak a tüntetések. Még mindig főleg az anyabolygón, elsősorban a fővárosban, de minden napra esett néhány tüntetés máshol is. Lūakēān történetesen tizenkilencedikéig kimaradt, hogy aztán elemi erővel törjön ki a népharag.

Kora reggel kezdődött, a szürke órájában. Egy csapat ervés a Kaÿÿp színház mögötti térről akart elkergetni néhány csavargót, a szokásos módszerrel: elkezdték verni őket. A csavargók menekültek, de az ervések tovább verték őket. Az egyik DÿŖM-bottal vágott fejbe egy kislányt, aki összeroskadt az út közepén, éppen egy olyan férfi előtt, aki nem volt sem ervés, sem csavargó. A kislány, mint a szindor lányok általában, szőke volt, rövid hajú, egészen világos bőré – és mint a szindor csavargók általában, kicsi volt, sovány és piszkos.

– Niündà! – kiáltott fel a férfi önkéntelenül, aztán persze maga is rájött, hogy képtelenséget beszél, az ott természetesen nem Ninda. – Mit művelnek maguk?! – üvöltött az ervésekre.

Aki a kislányt leütötte, leütötte őt is. Valamit üvöltözött vele, és őt is fejbe vágta a DŸRM-bottal.

Àntàs Vilëÿyt volt, az ország egyik legismertebb színésze és éneke, ünnepelt sztár, hazai és csillagközi díjak birtokosa. És három kisgyermek apja. Tizenkilenc éves volt.

A csavargókon és az ervéseken kívül legalább húszan látták a nemzet bálványának meggyilkolását. A felzúdulás óriási volt. A jelenlevők némelyike sikoltozott, mások viszont nekirontottak az ervéseknek pusztá kézzel. Azok még két embert megöltek, nyolcat letartóztattak, de közülük is megsérültek ketten, Àntàs gyilkosa meg aki a segítségére sietett.

A nyolc letartóztatottat alig vitték be az örszobára, már több ezres tömeg dörömbölt a kapun, követelték Àntàs és „Niündà” gyilkosának megbüntetését és a nyolc ember szabadon bocsátását. Aztán megrohamotozták a városi parancsnokságot.

Ekkoriban kellett volna felvenniük a munkát azoknak, akik reggel dolgozni mentek, de LŸakëånban aznap megállt az élet. Az RV-parancsnokság és a városháza előtt százezres tömeg örvongott, és egyre dagadt. A színházat is körülvették, azt kiabálták, hogy megvédik a színészeiket. A tömegben egyre több helyen bukkant fel Àntàs arcképe a gyász jeléül leszakított jobb alsó sarokkal, de csakhamar ott volt Nindàé is, ugyanígy. Pedig nem őt ölte meg az ervés, de ez már nem számított, ahogy az sem, hogy a szindor többségi társadalom amúgy szívből gyűlölte a csavargókat. De egy védtelen gyerek agyonütése az utca közepén, az már sok volt. A tévések egyre-másra kaptak mikrofonvégre síró embereket, akik „Niündàt” ugyanígy siratták, mint Àntàst, és azt kiabálták, hogy így hogy engedhetik ki a gyerekeiket az utcára, ha ezek az örültek halálos erősségre állított DŸRM-botokkal vagdalkoznak?!

A kormány hallgatott. Jó okuk volt rá. Àntàs nemcsak sztár volt, hanem a belügyminiszter feleségének az öccse is.

A családból azonban megszólalt valaki. Ýstlöyn Vilëÿyt középtábornok, aki fájdalom mellett előrehaladott korával is küszködve nyilatkozott Larenka Szontiszkovarikinének, szinte suttogva, alig pár rövid mondatot.

– Maholnap hatvanéves leszek, ha megérem. Engem már nem állítanak bíróság elé... vagy ha igen, mit számít... hát én vérdíjat tűzök ki annak a fejére, aki megölte Àntàst. Egymilliót adok annak, aki végez vele. Engem már semmi más nem érdekel.

A sárga órájában két új mozgalom támadt LŸakëånban, bár azt nem lehetett gondolni róluk, hogy aznap reggel szerveződtek. Már egy ideje készülődhettek, és aznap léptek színre. Először egy videófelvétel érkezett a Belső-Galaktikus Hírügynökséghez. Négy ervés térdelt valahol egy sikátorban, sáros fehér egyenruhá-

ban, sisak nélkül, tarkójukra tett kézzel. Minden irányból kíőrvúpok meredtek rájuk. Egy hangtorzítón át beszélő egyén felolvasta mindannyiuk nevét és rangját, érzékelőre nyomatta velük az ujjukat és bemutatta, hogy egyezik a testületi kártyájukon rögzített ujjlenyomattal. Aztán bejelentette, hogy ők a Šyũnt ĀĀm, a Nincs Kegyelem mozgalom, és mostantól ha bárhol meglátnak egy ervést egyenruhában, kérdés nélkül lelővik. Nem mondta meg, hogy a „bárhol” mekkora területet jelent, azt sem, hogy hányan vannak. A négy ervést megölték, és a felvételt véget ért.

Syũndoreia még nem tudta eldönteni, hogy ezt a terrortámadást annak tudja-e tekinteni, ami: gyilkosságnak, négy ártatlan ember lemészárlásának, amire nem mentség, hogy más ártatlan embereket viszont ervések öltek meg – amikor jelentkezett a másik mozgalom is.

Hús-huszonöt ember jelent meg a Vaĩkeru téren, a sivatagjárók viseletében: fekete nadrágban és fekete sivatagi kabátban, aminek a fejükre húzták a csuklyáját, az arcukon könnyű fekete porálarccal, ami csak a szájukat és az orrukat takarta. A dzsekijükön két nagy betű volt, egybefonódva, fehérrel: M és N. Alatta még egy felirat: ĀLAN, s ez alatt: ĀSEYŃ LŪT AĀSAÝ NĪNDĀ. Ninda a szövetség igazi vezetője.

Zászlót is vittek, fehérret, azon ugyanez állt feketével.

Ebből még nem lehetett pontosan tudni, mire gondolnak. Az ország hivatalos neve Syũndoreiaħy luòyap. Az *aseyn* általánosabb értelemben jelent szövetséget, bármely embercsoportok közötti összefogásra alkalmazható. De hamar kiderült. Mindenkinek válaszoltak a kérdéseire, és nemsokára a tévében is megjelentek. Larenka Szontiszkovarikinde mindenhol ott volt aznap Lũakěãnbán, a Vaĩkeru téren is, és megkérdezte, kik ők és mit akarnak.

– Sivatagjárók vagyunk – felelte a vezetőjük, egy nyurga fiatalember. – Ez a rendes ruhánk, csak rárajzoltuk a MŪRYŃ és Nĩndà kezdőbetűjét meg a mozgalomunk nevét. Nĩndà a mi igazi vezetőnk, a szövetségé, amit a népnek meg kell kötnie önmagával, ha életben akar maradni. Mi gondoskodtunk a hajnalban meggyilkolt másik csavargó kislány holttestéről, kint temettük el a sivatag peremén, ahogy őseink tették, virágot is tettünk a kezébe és megjelöltük a sírját. Azt írtuk a táblára, hogy Nĩndà, mert az igazi nevét nem lehet tudni, talán nem is volt neki. És mert minden csavargó Nĩndà. Minden bántalmazott, kirekesztett, elnyomott ember egy-egy Nĩndà!

– Mit akartok elérni? – kérdezte Szontiszkovarikinde.

– Békét akarunk. Most hallottuk, hogy egy csapat tébolyult ervéseket mészárol. Ez szörnyű. De amit az ervések tesznek, az is szörnyű! Mi békét akarunk a városban, a világon és az egész országban. De nem a terror békéjét, amikor az elnyomottak nem mernek mukkanni sem. Igazi békét.

– Hogyan akarjátok elérni?

– Mi sehogyan. Mi csak sivatagjárók vagyunk. Azt akarjuk, hogy az országnak olyan vezetői legyenek, akik igazából vezetik Syũndoreiát, nem csak trónolnak az

elérhetetlen palotáikban, mint a mesebeli királyok. Igazi kormányt akarunk, a nép kormányát, amit a nép választ és ami felelősséggel tartozik a népnek. Ez ma nem így van, a választás csak kirakat, a parlament csak porálarc, mint ez itt az arcomon, a törvényeket egy kis csoport írja titokban, és amit ők óhajtanak, az a törvény. Ezt mindenki tudja, de senki sem mer beszélni róla. Mi merünk. Mi történhet velünk? Megölnék minket is? Nem félünk tőlük!

Ámmaít és Hait mindezt az *Aulang Laip* 6-sigo 3 jandrijában levő kis lakásból nézte elszörnyedve. Egy ponton Ámmaít fölvette a suagját és felhívta Szindoriát, a Katonai Főügyészséget. Azonosította magát és közölte, hogy ismeretlen tettes ellen büntető feljelentést kíván tenni. Az ügyintéző megkérdezte, hogy miért.

– A terroristák által megölt egyik ervés azonos Ғауғаһа volt őrnaggyal, akinek ötéves büntetését kellene töltenie a katonai fegyházban.

194.

nh-13 hazafele

„Rövid időn belül kétszer is költöztünk azért, hogy Ninda közelében lehessünk. De hát egyik hajóhoz sem kötött minket semmi. Ekkoriban még mi voltunk az egyedüliek, akik őmiatta költöztek.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
25.*

***Aulang Laip* 43616. senut ófarguhan 870**

Az egész hajón végigfutott a hír, mindenki erről beszélt. Fínirrugan. Tizenkilenc fínirrugankor érkeznek a Felhőbe, és nahangankor elérik Szúnahaumot. Indulás hazulról huszonegy algilliszankor. Vagyis az érkezés és az indulás napját nem számítva negyvenhét napot töltenek az Abroncsvilágon.

– Kivéve engem – lépett oda Szinensi Nindához a Surhittu park szélén. – A szüleim otthon akarnak maradni.

Ninda osszerezzen. Szinensi ott marad Szúnahaumon? Nélküle utazzon tovább? De hiszen Szinensi nem egyszerűen a barátnője. Sokkal több. A mentális társa. Ezt is gondolati úton közölte. Élőszóval már régóta alig beszélnek, ha kettesben vannak. De amikor nincsenek kettesben, akkor is folyton gondolatokkal beszélgetnek, és már a kirik sem kellenek hozzá, Szinensi kiválóan megteremti a kapcsolatot egyedül is.

Szinensi persze érzékelte ezt a gondolatsort – az utóbbi években nagyszerűen kifinomult az érzékelése –, és rögtön válaszolt.

– A szüleim elhatározását megváltoztatni túl erős mentális befolyásolást igényelne. Kárt tehetnék bennük, és feltűnő is lenne, mert a kollégáikkal már megbeszélték. De *te* otthon maradhatsz.

– Hol?

– Ott is kapnál egy gantirlakást.

– Mennyi pénzért?

– Nem tudom – felelte Szinensi, és ahogy a szúnik szokták, azonnal elővette a suaáját és hívta Fendriát. – Mi történik, ha Ninda otthon akar maradni?

– Megismeri az anyavilágot és a Felhőt – volt a válasz. – Ezt egyetlen szúni gyerek neveléséből sem hagyjuk ki. Ha neki nem jutott volna eszébe, valamelyik nap felvettem volna én.

– Ezt értem, de akkor hol lakik? Mennyiért kap lakást?

– Egy árvagyerek, akinek nincsenek szülei, szerintem ingyen. Nem hiszem, hogy lenne erre szabály, Ninda az első gyerek időtlen idők óta, akinek semmiféle szülei nincsenek, miközben még jócskán rászorulna. Úgy százkilencven-kétszáz éves korától lehetne szó arról, hogy egyedül éljen – de hát Ninda körül semmi sem úgy van, ahogy megszoktuk és helyesnek tartjuk. Majd beszélek a nűdzsahannal, hogy találjuk ki, mi a megoldás.

– És mi lesz Rongamival? – kérdezte Ninda Szinensit.

– Valószínűleg ők is maradnak. Nem ritkaság ez. Amikor egy hajó hazatér a namindanra, több ezren maradnak otthon. Sokan meg akkor indulnak el.

– De... ha én otthon maradok, akkor mi lesz ŸŸvel?

– Gondolom, megoldják, hogy együtt maradhassanak. Lÿÿ tervéhez szükség van rá, hogy legyen kirid, és ezt ők is tudják, tehát veled marad, a családja meg nyilván vele tart. Rábeszélük a gazdáikat, hogy ők is menjenek – vagy keresnek másik gazdát. Ne féltsd őket, megoldják. Hűűű... vivivivi... ha otthon maradunk a namindan után, elviszlek mindenhová.

– Jó. Bejárjuk egész Szúnahaumot?

– Dehogyan, sien! Az egész Felhőt!

– Te mennyit voltál már a Felhőben?

– Nyolcvanöt éves koromig ki se mozdultam onnan. Hielgiszí-Hémuanban születtem, és sokat jártunk Auríhaumra meg mindenfelé Szúnahaumon. Egy ideig laktunk Ingészaumon is, csak tíz évet, az is nagyon szép világ. Aztán eljöttünk a *Nangriszá Fónird*-dal, de hamarosan átköltöztünk ide. Néha kicsit más hajókon is voltunk, a *Dzsúmun Árangin* meg a *Hinong Haurin*. Szóval csak harminchét éve jöttünk el a Felhőből, és a namindanra persze mindig hazatértünk. Legutóbb is két évet maradtunk, a *Dzsúmun Árangin* vitt oda, de az *Aulang Laippal* jöttünk el.

– És az *Aulang Laip* miért maradt ott a namindan után?

– Nem maradt ott, egy kishajó hozott ki minket. Jaj, ha hazaérünk, okvetlenül elmegyünk síelni. Te persze nem tudsz, hiszen sivatagban éltél. Megtanítalak.

Ninda mosolygott. Szinensi tapintatosan úgy csinál, mintha ő azért nem tanulhatott volna meg síelni, mert sivatagban élt.

– Az az, amikor a havon... – de már el is kapta barátnője gondolatát. – Aha, így már tudom. Sielunton jártam hóban, de ott senkit sem láttam síelni.

– Hát persze hogy nem, sien. A hegy tetején voltál, sportolni nem ott szoktak az emberek.

Szinensi lehuppant a fűbe a park sarkán, elővette a suagját, kicsit matatott rajta, és kivetített egy képet a szemközti falra. Ninda leült mellé. A képen hegységet látott, különös sárga anyag borította mindenhol.

– Ez Jáhannur. A hegységnek ezen az oldalán örökké tél van és éjszaka, mert a nap a hegység túloldalát süti. Itt a sénin oldalon ezért hó lep mindent. Sárgának látod, mert nincs más fény, csak ami a Sínisuálról visszaverődik. Ha nem lenne a Sínisuál, itt vaksötét lenne, és még ennél is hidegebb, mert valamicske meleget is közvetít. Innen már csak pár lépés a Séninnaur-perem, azon túl már semmi sincs. No, itt lehet a legjobbkat síelni az egész Galaxisban.

Ninda tűnődve nézte a képet.

– És mi van a hegység másik oldalán?

– Vicces módon az a Hideg-perem legmelegebb része, mert ott nem áll olyan alacsonyan a nap, a hegyoldal éppen telibe kapja a fényt. Ezért ott zöldellő kertek, gyümölcsösök vannak. Egyszer fölmentünk a gerincre, ahol a kettő találkozik. Az egy kopár, köves sáv, ahol már nem él meg a növényzet, de nincs elég hideg, hogy hó lepje be. Néhol a fű olyan magasra fölmászik, hogy az egyik lábaddal fűszálakon állhatsz, a másikkal hóban.

– Ez a legmagasabb hegység Szúnahaumon?

– Igen. Illetve csak Szúnahaungaur számít persze, a síórokon nem lehet mászkálni.

– Síór – ismételte Ninda fennhangon, de gondolatban folytatta. – Ez ugyanaz, mint az ősi nyelvben a síhúri. Lakhatatlan, élettelen bolygófelszín.

– Hát az ősi nyelvhez te értesz jobban. Igen, az. Dzsisszáfaur forró és Séninnaur hideg pusztasága. Szóval Jáhannur a legmagasabb, illetve van pár hegy, ami vetekszik vele, de azok már kilógnak Séninnaurra, ezért ott nem lehet síelni, a hideg oldalukon nincs már levegő.

– Veszélyes lehet ott mászkálni.

– Persze, nem is lehet, eléjük húzták a védőfalat. Végig mindkét peremen van egy fal, hogy ne lehessen kisétálni, és fölötte térfüggöny, hogy bent maradjon a levegő.

– És milyen széles Szúnahaungaur?

– Öt-hatezer szirsi körül. Nem mindenütt ugyanannyi, a domborzat miatt. De ha el akarsz gyalogolni a Forró-peremtől a Hidegig, jó pár évet szánj rá.

Ninda eltűnődött.

– Hát ha napi öt derkit gyalogolsz és ötöt pihensz, szerintem húsz éven belül meglehet.

– Hát ezt neked kell tudnod, szomtihatuen – nevetett a barátnője. – Én azt se tudnám, hol kezdjem a számolást.

– A megtehető távolsággal – mosolygott Ninda. – Egy derki alatt mondjuk két szirszit biztosan lehet gyalogolni. Akkor naponta tízet... innen már csak el kell osztanod.

Szinensi föl kacagott, és nem mondta, hogy ő ebből még mindig nem tudja, mit mivel kell elosztani, és az osztást se tudná fejben elvégezni. Ha tényleg szüksége lenne rá, ott a suagja.

Ninda úgylis tudja.

195.

nh-14 Szúnahaum

„A játékot nem úgy kell megnyerni, hogy kiküldjük a pályáról az ellenfél játékosait, hanem hogy jobbak vagyunk. Ezt első bajnokságomon tanultam egy daurtától.”

*Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
91.*

Aulang Laip **43616. muhat szimsáhurán** **505**

Az iskolában nem illett a gyerekeket hívni, de az ebédidőre ez nem vonatkozott. A hívót Szikkelunak hívták, kopasz férfi volt, alig volt sötétebb a bőre, mint Nindaé.

– A núdezsahan megvitatta a tanárnőd kérdését – mondta. – A Testvériség történelmében képtelenség föllelni olyan esetet, hogy egy hozzád hasonló korú gyerek mindenféle felnőtt nélkül éljen, így hát szabályok sincsenek ilyen kérdésekre. Vagyis most kellett csinálnunk egyet. Logikus, hogy valahol laknod kell, és nem tilthatjuk meg neked, hogy Szúnahaumon maradj. Kapsz majd egy gantirlakást, amikor hazaérünk.

– Mennyi időre?

– Hát ameddig otthon vagy.

– És... milyen feltétellel?

– Miféle feltétellel?

– Értem... – Ninda bólintott. – Köszönöm a núdezsahan gondoskodását.

– Ez a dolgunk – mosolygott Szikkelu, és kikapcsolt.

– Valamit nem értek – mondta Ninda kevéssel később, amikor végzett a sinerlevessel és rátért a johomisz nevű ételre, ami sült növények és sült hal keveréke volt. – Ha háromszázmillióan élnek Szúnahaumon, és a namindanra hazatér az

összes hajó, ötmilliárd emberrel, akkor ezek hol fognak lakni? Mármint a namindan idején?

– A föld alatt – felelte Fendria. – Az állandó lakosok a felszínen élnek, de Szúnahaungaur alatt nagyvárosokat építettünk. Idrihákat. Körülbelül ötezret, elszórva mindenfelé. Átlagosan egymillió lakosra vannak tervezve, és eléggé hasonlítanak a hajóink belsejére, csak persze nincs páncéljuk, hajtóműveik, zsilipek sincsenek. Persze lakhat bárki a hajóján is a namindan idején, ha akar, de ez nem nagyon szokás, mert a hajókon lakhatunk a többi évben is. De az idrihába is inkább csak aludni járnak az emberek. Amikor ébren vannak, akkor főleg ünnepelnek.

– De azért vannak állandó lakosok is az idrihában – tette hozzá Ángsauri. – Írfarauni bácsi a Hesszükundi idrihában lakik, jártam nála. Egy szektort nyitva tartanak állandóan, és ott él pár száz vagy egy-két ezer ember. A többit lezárják a namindanon kívül.

– Úgyhogy lesznek szomszédaid ott is – bólintott Fendria, és kitette a falra Szúnahaum térképét, amit Ninda már ismert. Azaz persze csak Szúnahaungaurét, a két síort a térkép nem ábrázolta, egy hosszú csík formájában jelent meg. Felül a Forró-perem, alul a Hideg. S rengeteg apró, fényes pont jelent meg rajta, mindenfelé. Fendria kiíratta néhánynak a nevét is. Hierut-Akkani, Jelgullat, Amszáharin, Nórszumut, Óngaharsz, Jangé-Dzsaugari, Ásszahu...

Ninda elnézte a térképet. Már tudta, hogy a lentről felfelé haladó vékony vonalak a csatornák, amik négy-öt szirsi távolságonként viszik fel dzsisszára a séninen lecsapódott vizet. A Hideg-perem tele van automatákkal, amik összelapátolják a havat és megolvasztva viszik a csatornába, de annyit mindig hagynak belőle, hogy az emberek élvezhessék a téli éjszaka örömeit. S mindezt folyamatosan. Ha az ember bárhol megáll, öt limlin belül találkozni fog egy automatával. Szúnahaumon nem reggelenként csapódik le a harmat, hiszen reggelek nem léteznek, és nem akkor hull a hó, amikor olyan az időjárás, hiszen időjárás sem létezik. A Hideg-peremen örökké hull a hó, igaz, csak a legszélén, egy körülbelül két szirsi széles sávban. A hóesés mértéke nagyon szűk határok között változik.

A csatornák a síkságokon sem nyílegyenesen tartanak dzsisszának, a hegyekben pedig néhol kimondottan kacskaringósak. A Sénin-peremről nyolcezer-hétszázket csatorna indul, de Dzsisszára csak hétezer-kilencszázötvenként érkezik meg, mert helyenként összekapcsolták őket, és egyetlen csatornaként haladnak tovább. Van olyan, amelyik tizenhárom csatorna összefolyásából keletkezett, hatalmas folyóként hömpölyög a Jargunnur-vidéken, és a neve Szesszi, akárcsak Szúnahaum-sínarraómi legendás nagy folyamának, amit *Szesszi anyáknak* szólítottak és szertartásosan köszöntöttek.

Tavak is vannak Szúnahaumon, nem is kevés. Majdnem mind úgy készült, hogy a csatorna vízből kivezettek valamennyit egy kis mellékágon, azt kiszélesítették tóvá, és egy másik mellékágon visszavezették az eredeti csatornába vagy a szomszédosba. Csak a Hideg-peremen van néhány olyan tó, ami harmatból vagy hóból keletkezett, és Jáhannur tövében egy, a Jáhanna-tó, amit úgy hoztak létre, hogy az

örökké hulló havat egy mélyedésbe gyűjtötték és jéggé hengerelték. Hatalmas korcsolyapálya lett belőle, a vége benyúlik a hóésésbe, néhol elér a védőfalig is.

Ninda hallott már néhány szúnahaumi – vagy ahogy gyakrabban mondják, otthoni – sajátosságáról is. Például az irányokról. Minden más világon van egy kitüntetett irány: az, amerre a bolygófelszín minden pontja halad forgása során, ezért abban az irányban lehet minden csillagászati napon egyszer felkelni látni a napot. Ez az irány a kelet. A vele ellentétes irány, a lenyugvó nap iránya nyugat. Ha kelet felé nézünk, akkor balra van észak, jobbra dél. Ezt a rendszert használják Ősi Föld óta minden világon, bár az elnevezések nyelvenként változnak. De Szúnahaum napja sarkcsillag. A kitüntetett irány itt is a nap iránya, dzsisszá – de ez az irány nem párhuzamos az egyenlítővel, hanem merőleges rá. Szúnahaumnak is van egyenlítője és sarkai, mert bár nagyon lassan, de mégiscsak forog. Ezért a nap iránya dzsisszá, a vele ellentétes irány pedig sénin, amik az ősi nyelvben forró, illetve hideget jelentenek. Ha dzsisszá felé nézünk, akkor balra van elgi, jobbra inku.

Az otthoni építkezés is sajátos. Természetesen Szúnahaumon is, mint minden nyílt felszínű világon, a nap iránya az első számú szempont, amikor egy ház elhelyezkedését megtervezik, de itt ez az irány örök és mozdulatlan, a nap állásszöge pedig a földrajzi szélességtől függ. Az ablakok mindenhol dzsisszá felé fordulnak, de az épületek árnyékos részét aszerint tervezik, hogy mennyi napfény van azon a szélességen. A Forró-perem környékén és még onnan jóval távolabb is lehet úgy építkezni, hogy az épület sénin oldalán egy kis belső udvar legyen, ami lehet zárt, félig vagy egészen nyitott sénin felé, dzsisszá irányból viszont az épület árnyékot vet rá. Kellemes, hűvös kis helyek jönnek így létre, az emberek szeretnek itt üldögélve beszélgetni, hasonlóan a hajók folyosóin mindenfelé megtalálható kis társalgókhoz. A Hideg-peremvidéken ilyen nem lehet, mert ezek az udvarok egészen hidegek és sötétek lennének, ezért éppen ellenkezőleg, a dzsisszá oldalra helyezik őket, s ezzel a ház egész szerkezetét meg kell változtatni.

Az otthoniak rengeteget utaznak. Akármikor fogják magukat, hívnak egy kocsi és átröppennek Szúnahaungaur másik szélére, ahol egészen más a hőmérséklet és a fény. Szeretnek csónakázni meg úszni a csatornában és hosszan barangolni a réteken és erdőkben.

Egészeiben véve, Ninda kellemes helynek képzelte el, és mindenki bólogatott, igen, tényleg az. Már az egész hajó alig várta, hogy végre megérkezzenek.

nh-15 diplomácia

„Éreztem honvágyat, de sosem kínzott igazán. Nem ez volt a bajom. Egyszerűen minden annyira eltért a megszokottól, hogy nem találtam a helyemet. Amíg hajóról hajóra vándoroltunk, más volt. Az – utazás. De az Aulang Laip mindennapi életébe beilleszkedni képtelenségnek tűnt. A szünik kiegyensúlyozottságához képest idegbetegnek éreztem magam. Nindához képest pedig még ők is azok.”

Hait Kirisz:
Emlékiratok,
12.

Aulang Laip

43616. nodzsat szisszadzsan

765

– Egyébként hol vagyunk voltaképpen? – kérdezte Hait, fel sem nézve a hímzéséből. Néhány napja állandóan ezt csinálta, Hinengi tanácsára, mert a fejtörést nem igénylő, manuális tevékenység segít, hogy ellazítsa az agyát és rendbe tegye az utóbbi években felhalmozott ismereteket. Ha egy ideig ilyesmivel tölti az idejét, felszabadul az agyában a szükséges hely és megtaníthatják hipnóval a szüni nyelvre.

– A 2-jodzsi janníhaumban – felelte Ninda meglepve. Ő dúthokat rendezgetett az asztalon, egy gondolatot keresett, azt próbálta kifejezni. Többen is ültek még az asztaluknál, eszegettek, beszélgettek.

– Jaj, nem erre gondoltam. A Galaxisban hol?

– Hát ott a suagod, nézd meg.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani. – Hait megnyomta a tün a fonalvágó gombot és beszúrta a túpárna sötétkék négyzetébe. A világoskéket húzta ki helyette, azzal folytatta.

Ninda válasz helyett elővette a sajátját és megnézte.

– Egy Szuttigiu nevű világ felé tartunk. Hallottál már róla?

– Nem, soha.

– Én jártam Szuttigun – szólt oda nekik Arszi az asztal túloldaláról. – Sivatagvilág néhány kupolavárossal. Hait, te ugye thammidakharant hímzel?

A gép lefordította, Hait pedig bólintott.

– No, akkor feltétlenül tegyél egy sétát a városban. Imádják a thammidakharan stílust, minden azzal van díszítve.

– Én még nem tudom, hogy szeretem-e – mosolygott a lány –, csak tanácsolták, hogy hímezzek, mintát kerestem, és ezt találtam. Jó bonyolult, csak ez volt a fontos.

Arszi fölállt, megkerülte az asztalt és Hait válla fölött megnézte a hímzést. Már egy jókora darab megvolt a vászon közepén. A legbelső kör, a thammi egészen, és a belőle kiinduló spirális szalag, a dakharan egyszer már körbefordult. Hait menetirányban haladt vele, belülről kifelé. Most megint sötétkéssel hímzett, ezzel húzta meg a dakharan szélét, aztán jön kívülről befelé a háromféle kék, kétféle sárga és kétféle piros színnel húzott minta, ami időnként kicsit megváltozik, és ettől a dakharan minden körbefordulás alatt egészen más lesz. Az asztalon egy nagyképernyős suag mutatta a minta soron következő részét.

– Fogalmam sincs, mit jelent – mondta Hait –, és nem is akarom tudni. Most egy ideig semmit sem akarok, ami tanulás. Tudom, hogy ez a minta thabban eredetű, és van valami összefüggése azzal, amit Ninda csinál – biccentett az asztalon alakuló lúma felé –, de semmit sem akarok tanulni.

– Igen, hallottam a problémáról. Mit mondott Hinengi, mikor nézitek meg újra?

– Huszonnyolcadikán.

Arszi egy pillanatig értetlenül nézett Nindára a lány feje fölött, aztán megértette, persze, fattilgópankor.

– Jól van. Hinengi remek szakember, rábízhatod magad. Ninda is folyékonyan csacsog szúniul. Amikor először láttam, még tolmácsra volt szükségünk.

Ninda arcára széles mosoly ült ki. Még mindig számon tartotta, hogy ma van a százkilencvenkettedik nap, amit a Testvériségben tölt, és emlékezett, hogy a legeslegelső szúni, akivel életében beszélt, az Arszi volt. Arszinak még a ruhája is ugyanaz volt, amit akkor viselt, könnyű kék szuffenruha, ő inkább ilyet szeretett hordani, nem köntöst. Hait sem abban járt, a hazulról hozott blúzait és nadrágjait hordta, még a kezdet kezdetén valaki felvilágosította őket, hogy a szúnik többnyire köntösben járnak ugyan, de ez csak szokás, nem előírás. Már azt is tudta, hogy ha helyreáll a kereskedelem Szindoriával, bárhol a Testvériségben megkaphatja akár a legújabb kaŋndimi divat szerinti darabokat, de addig is talál az üzletekben szindor gyártmányú ruhaneműt, itt az *Aulang Laipon* is.

– Szuttigu – olvasta Ninda tűnődve. – Ők szengilül beszélnek és Szumtigunak hívják. Vajon hogy lett nálunk a Szumtiguból Szuttigu, amikor az ő elnevezésüket is gond nélkül ki tudnánk mondani?

– Hát ezt nem tudom – mondta Arszi, és leült a szomszéd asztalhoz.

– Azt mondja, fő látványosságuk a város alatt húzódó barlangrendszer. Nahát! Luakeánban is van egy barlang, Lÿtkwŋn, jártam ott.

– Én is – nézett föl Hait.

– De hiszen te északon éltél.

– Igen, de...

A mondat befejezetlen maradt. Hait zavartan nézett Nindára, aztán azt gondolta: „Már megint az a mindentudó mosoly. Mintha ő lenne mindannyiunk ösöreg tanítója.”

Ezt tehát megbeszélték szavak nélkül. Hait folytatta a hímzést, Ninda a fhangiköltészetet.

Alig néhány lépésnyire tőlük, a janníhaum egyik pihenőfülkéjében Ámmaït egyedül ült egy képernyő előtt.

– Nekem e pillanatban semmilyen hivatalos tisztségem nincs – jelentette ki. – De diplomata voltam Sÿñdořeiañ és erre kért fel a Testvériség is.

– Mire, egész pontosan? – érdeklődött a képernyőről egy kopaszodó, pirospozsgás arcú férfi, Ýpeñ doktor az ellenzéki MÿÿT párt elnökségéből.

– Arra, hogy megindítsam a béketárgyalásokat.

– Velünk, Íldařa doktor? Ezt a helyzetet nem mi idéztük elő.

– Mit számít az? Az érdekünk közös. Helyreállítani a kereskedelmi kapcsolatokat, mielőtt az országban beáll a totális nyomor.

Ýpeñ hümmögött.

– No igen, persze. De mit tehet a MÿÿT ennek érdekében?

– Azt önöknek kell eldönteniük. A Testvériség úgy látja, hogy az áldatlan állapotok nem fognak megváltozni, amíg a jelenlegi vezetés van hatalmon.

– Hát éppen azt szeretnénk mi is, hogy a kormányt el lehessen mozdítani. Meggyőződésünk, hogy egy koalíciós kormány, amit a MÿÿT, a Sallëyn és feltehetően a RÛM alkot, esetleg egy-két kisebb párt bevonásával, sokkal jobban szolgálná Sÿñdořeia érdekeit. De még ha feltesszük, hogy ez megvalósulna, akkor is nyitva marad a kérdés, hogy milyen változásokat érhetnénk el a Testvériség által helytelenített problémákban.

– Gondolom, bármit, amire egy szövetségi kormány hatalmából telik.

– No igen, hogyne, uram. Csak hát a kormány nem egyedül vezeti az országot. Az alkotmány negyedik cikkelye ugyebár meglehetősen behatárolja lehetőségeit.

– Azt a cikkelyt is törölni kell az új alkotmányból – bólintott Ámmaït.

Ýpeñ fölkapta a fejét.

– A legfelsőbb akarat ebbe soha...

– Kÿyreànnak mennie kell – közölte Ámmaït.

A másik döbenten nézett rá. Még össze is rázkódott.

Sÿñdořeiañ soha senki nem nevezte az elnököt csak a családnevén, minden megtisztelő jelző nélkül.

– Ezt nem mondja komolyan!

– Nagyon is komolyan mondom. A Testvériség nem szabja a kapcsolatokat újrafelvételének feltételéül, hogy Kÿyreànt eltávolítsák a hatalomból. Ha Sÿñdořeia tartja magát a galaktikus emberi jogi normákhoz, felőlük kormányozhat akárki. Én azonban a magam részéről csak olyan politikai erővel tudok érdemben tárgyalni, amely magáévá teszi a gondolatot, hogy Kÿyreànt el kell mozdítani és független, csillagközi bíróság előtt elszámoltatni kormányzása alatt elkövetett bűneiről. Az a párt, amelynek ez nem deklarált célja, csak a Kÿyreàñ óhajait kiszolgáló kormány helyébe szeretne lépni, az nem törekszik valóságos politikai változásra, ennélfogva mint politikai erőt nem tudom komolyan venni.

Ýpeĩn vörös képe még vörösebbre gyúlt.

– Ez tökéletes lehetlenség! Egy politikai párt nem kívánhatja céljait törvénytelen, alkotmányellenes módon elérni!

– Törvényes az, amit annak nyilvánítanak. Kĩyreàn belevette az alkotmányba saját elmozdíthatatlanságát és felelősségre vonhatatlanságát, és az egész Szövetség ettől szenved.

– De akkor is az az alkotmány, uram!

Ámmaĩt lebiggyesztette az ajkát.

– A szomszéd helyiségben üldögél egy öt és tíz éves, akit eddigi élete kilencvenöt százalékában folyamatosan bántalmaztak annak az alkotmánynak a nevében. Idehívjam? Megmagyarázza neki, hogy az helyes volt?

Ýpeĩn nem kérdezte meg, ki az az öt és tíz éves. Tudta jól.

– Nyilván nem tudom neki megmagyarázni. De a pártomnak sem, hogy ön az elnök úr elmozdítását kívánja.

– Van egy rossz hírem, uram – közölte Ámmaĩt. – Amikor a Testvériség felkért, hogy közvetítsek, azt is közölték, hogy részükről semmilyen más tárgyalópartner nem számíthatnak. Kereken megmondva, nálunk én vagyok az egyetlen, aki még szóba áll önökkel.

197.

nh-16 Hait-interjú

„Minél több embert szeretünk, annál többfélét szeretünk, hiszen minden ember más. S minél többféle embert szeretünk, annál változatosabban tudjuk szeretni mindegyiküket külön-külön.”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
121. sómir*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
57. ÿÿllu 25.
a zöld órája**

– Hölgyeim és uraim, kedves nézőink, önök az Esti párbeszéd adását látják Kaÿndimból, a SÂW Televízió adását a Belső-Galaktikus Hírügynökség közvetítőhálózatának jóvoltából láthatják. Szamathan Komadhi vagyok, üdvözlöm önöket. Ma esti első beszélgetőpartnerem nagyon messziről jelentkezett be, galaktikus távolságokra jár Sÿÿndoreiától egy hajó fedélzetén – mindjárt kérdezni is fogjuk erről, de először is köszöntsük őt is, jó estét kívánok.

– Jó estét, Sÿyndoreia – érkezett a válasz, s a nézők látták is a vendéget. Szőke volt, kék szemű, egészen világos bőrű, éppen olyan, mint ők maguk.

– Nem mertem önt a nevéen szólítani, mert valami olyasmit hallottam, hogy megváltoztatta, jól értettem?

– Igen, Komadhi úr. Az új nevemen Ḥayýt Kyris vagyok. Ez nem nagy változtatás, az eredeti nevem Kyòrayś, csak ahogy ezt a sÿũny nyelvben kiejtik, az szá-munkra... kellemetlen hangzású. Ezért családom egy másik ágának nevét vettem föl.

– Értem. Rokona Vÿskôyn Kyòrayśnak?

– Igen, az unokahúga vagyok.

– Akkor hát, Kyris kisasszony, hadd mondjak el önről egy-két adatot nézőinknek. Vendégem a Mÿytrinòyl Fõiskola másodéves táncművész hallgatója volt, az iskola Sõravýt táncsoportjának szólistája, Dÿm-díjas, kék szalagos művész. Volt. Mindez múlt idő, mert nemrég elhagyta Sÿyndoreiát és ismeretlen helyre távozott. Adódik a kérdés: hová és miért?

– A Testvériségbe. Mégpedig azért, hogy kövessem a páromat.

– Aki ugye nem más, mint Ámmaït Îdaŕa diplomáciai ügyvivõ, akivel a kormány, hogy finoman mondjam, kissé feszült viszonyt ápol.

– Errõl nem Ámmaït tehet, hanem a kormány.

– Magától értetõdik. S milyen alapon választották éppen a Testvériséget, amellyel a kormány hasonlóan nem ápol jó viszonyt – azazhogy immár semmilyen viszonyt nem ápol?

– Ennek egyszerű oka van. Az egész Galaxisban egyedül itt lehetünk tökéletes biztonságban a sÿyndor kormány részérõl elképzelhetõ bármilyen fizikai agressziótól. Konkrétan: otthon nem tudják, hogy mi melyik hajón vagyunk és az a hajó hol tartózkodik. És nem is fogják megtudni.

– No de mûvésznõ kérem, a kormányról elég sok rosszat elmondtunk már itt az ellenzékben, de azt azért mégsem feltételezzük, hogy fizikailag önökre támadnának.

– Még a VÿLN-rõl sem?

Komadhi összerendezte. A sajtó nyilvánossága elõtt a VÿLN-t említeni mélyen beködolt tabu megsértése. És súlyos retorziókat vonhat maga után.

Csakhogy Kyris kisasszony *tényleg* elérhetetlen a sÿyndor hatóságok számára. A BGH szintén. A ŠÂW nem, de õk már így is nagyon felingerelték a kormányt, a lekapcsolásnál súlyosabbat azonban nem mernek tenni velük, mert az egész csillagközi sajtót feldühítenék. Személy szerint õt sem merik bántani. Sÿyndor állampolgársága van éppen, de Kerhaton született, befolyásos thabbuan családban. Kerhat széttépné a sÿyndor kormányt, ha neki baja esne.

Mindazonáltal szükségesnek látta megjegyezni:

– Nem látom jó ötletnek ennek a kérdésnek a megvitatását.

– Nem jó ötlet?! – csattant fel Ḥayýt. – Tudja, mi az az egyetlen dolog, amiben Sÿyndoreia és a Testvériség *igazán* különbözik? Nem az, hogy itt hajókon élnek,

nem a kormányzás módja, vagy hogy ők nem szoktak köszönni, mi meg annál hosszabban. Hanem az, hogy itt szabadon lehet beszélni mindenről! Tudja mit, Komadhi úr? Eddig nem akartam elmondani, de most már nem érdekel. Nemcsak azért jöttem a Testvériségbe, mert Ámmaïttal akartam maradni. Hanem mert Mÿnĕára utánunk jött a VÿLN egyik ügynöke, és le akarta tartóztatni Ámmaïtot, aztán magával vinni Sÿÿndoreiára, ahol látszattárgyalás és látszatbüntetés várt volna rá – állítólag. Ezt persze egyikünk sem hitte el, ezért odahívtam a mÿnĕai rendőrséget és átadtam nekik. Még a nevét is megmondom. Lÿym Šwŵreÿ, Ámmaïttal az egyetemről ismerik egymást. Hát ezért jöttem én a Testvériségbe, és itt is maradok... vagyis persze most már akármikor hazamehetek meglátogatni a családomat, és meg is fogom tenni, amikor arra jár a hajóm. Hiszen sÿùnÿ állampolgár vagyok! Nem eshet bántódásom Sÿÿndoreián. Tudja, mi tesz a sÿùnÿ kormány, ha egy sÿùnÿt bántanak bárhol a Galaxisban. És azt is tudja, hogy mit tesz a sÿÿndor kormány, ha egy sÿÿndort bántanak. Semmit – éppenséggel a legtöbb sÿÿndort maga a kormány és a kormányzati erőszakszervezetek bántják, nem igaz? Hát ebből nekem elegendem van. Ön nem akar beszélni a VÿLN-ről, Komadhi úr? Ennek egyetlen módja van. Ne kérjen fel interjúra többé. Ezt megteheti. De ha máskor is beszélget velem a tévében, vagy bárki más Sÿÿndoreiáról megteszi, igenis beszélni fogok a VÿLN-ről. Mert jogom van beszélni bármiről, és ezt a jogomat a Testvériség állampolgáraként nem korlátozhatja senki. Mondja, Komadhi úr, az ön országában van szólásszabadság? Ha van, akkor hogyan képes elviselni Sÿÿndoreiát?

Komadhi arcán félmosoly játszott. Kicsit hallgatott, aztán megjegyezte:

– Azt hiszem, dr. Îdara nagyon szerencsés ember. Szívesen cserélnék vele.

Ĥayÿt elmosolyodott, de az arca szigorú maradt.

– Valóban szerencsés. Sokszorosan. Először is jó helyre született, egy olyan társadalmi rétegbe, ahol semmi sem állt önmegvalósítása útjában. Jó állást kapott, magas rangot ért el. Azután pedig elkerült egy beteg társadalomból egy egészségesbe. Alig pár napja vagyok itt, de ezt már látom. Ez a társadalom egészséges. Otthon most a zöld órája van, ugye? Ha nem disszidálunk, most talán egy fogadáson lennénk. Ámmaïtot mint magas rangú diplomatát és neves jogászt bárhol szívesen fogadták a felsőbb körökben, no meg ő Šeÿlliin Îdara fia és Ÿtéet Îdara unokaöccse, ez is számít. Sokat. Én még túl fiatal vagyok ahhoz, hogy igazán nevem legyen mint balerinának, de azért valamicske már van, és a családomnak annál inkább, öt jó nevű orvos, három ügyvéd, az egyik politikus – igaz, ellenzéki, de ebben a tekintetben nyílt a társadalmunk, a két oldal vezetői megjelennek együtt a társaságban. Én is ebédeltem már olyan asztalnál, ahol két miniszter ült. De önt, Komadhi úr, nem hívhattam volna meg. Bármelyik műsorvezető-kollégáját igen, ez elismert, népszerű foglalkozás, hát hogyne. De ön külföldi, és ez mindent romba dönt.

Kis szünetet tartott.

– Itt a Testvériségben ezt nem is értik. Számukra mindenki, aki bekerült a Testvériségbe, közeli rokonnak számít. Még a nyelvüket sem tudom, de úgy bánnak velem, mintha itt születtem volna. Ért engem, Komadhi úr?

A riporter bólintott.

– Hogyne. Sokan megállapították már, hogy a sýyndor társadalom elzárkózik a külföldiektől.

– Akkor sokan állapították meg rosszul – felelte a lány epésen. – A sýyndor társadalom nem egyszerűen elzárkózó, hanem velejéig rasszista. Mindenkit lenéznak, aki nem az ő képzeletbeli eszményüket testesíti meg. Ön felsőfokon beszél a nyelvünket. Gondolom, tudja, milyen gúnynevet használnak a sùnnÿkra és az mit jelent.

– Igen. Tudom.

– Nos, a rasszizmus nem maga a baj. Csak egy tünete annak. A baj a diktatúra, ami feszültté, ingerültté, türelmetlenné teszi az embereket, és ez olyan dolgokban csapódik le, mint a rasszizmus. Valójában az, hogy én most itt vagyok és nem ott-hon, a rasszizmus következménye, kétszeresen is: a kormány utálja a saját népe szegény tagjait, és utálja a Testvériséget is. Valójában mindenkit utál. Ámmaít nem is szegény és nem is külföldi, mégis utálják.

198.

nh-17 fontosság

„Csak leülsz vele beszélgetni, és úgy érzed, más világba csöppentél. Ahogy ő gondolkodik... egyszerre érzed azt, hogy mennyire végtelenül eredeti, és hogy ez neked is eszedbe juthatott volna.”

Hait Kirisz:

Ninda,

124.

A tévébeszélgetés után, a lila órájában kezdődött a „csendes virrasztás az elüldözöttek tiszteletére” elnevezésű tüntetés a Lëésyt parkban, jóval távolabb a kormányzati negyedtól. Az emberek leültek a fübe és régi dalokat énekeltek, a *Galaxis vándorait*, a *Csillagfényt*, a *Világok benépesítését*. A rendfenntartók nem léptek közbe, a csillagközi jogvédő szervezetek miatt a kormány kényes volt arra, hogy békés tüntetést nem szabad erőszakkal megzavarni, de amint valaki megállapította, ha a legkisebb lámpát bekapcsolták, nappali világosság támadt a rengeteg fehér egyenruha miatt. De ott voltak a tévések és a jogvédők is, ami elejét vette minden atrocitásnak. Bár mint az egyik szakértő elmondta a tévében, a hatóságok eddig elég toleránsan álltak hozzá a tüntetőkhöz, ami finoman mondva nem egé-

szen egyezik meg a korábbi gyakorlattal. Csakhogy Káyndim magán érzi a Galaxis tekintetét, és most óvatosak.

Ḥayýt Kyris neve ekkor még nem jelent meg transzparensen, mert nem vittek transzparensket. Erre másnap reggelig kellett várni, amikor folytatódott a tüntetés a kormányzati negyedben, és most már az ő neve is ott volt, Ámmaït és Niinda neve mellett.

A két felnőtt továbbra is figyelemmel kísérte az otthoni eseményeket, Ninda továbbra sem. Neki Szindoria nem az otthona, jelentette ki megint.

– Megértem, hogy így érzel – felelte Hait. – De az az érzésem, hogy az ottani események olyan fontosak, hogy annak is érdemesek a figyelmére, akinek nem az az otthona... még annak is, aki nem is járt soha Sýyndoreián.

– Nem – ingatta Ninda lassan a fejét –, nem fontosak. Csak annak látszanak. De ez csak politika. A politika nem fontos. Mindegy, ki vezet egy országot. Az a fontos, hogy az emberek hogyan élnek. – A jannihaum szőnyegén játszó gyerekekre mutatott. – Árgaki fontosabb, mint Kíyreän akármilyen törvényei, mert ő egy igazi ember. Alig múlt húszéves és még csak beszélni tanul, hát igazán nem tehetett még semmi fontosat a Testvériségnek vagy a Galaxisnak vagy akármit. Kíyreän parancsai nem emberek, csak halott szavak, amiket aztán az ervések meg a többi erőszakos, gonosz ember tölt meg tartalommal.

– A politika befolyásolja, hogyan élnek az emberek. Sýyndoreián nagyon is.

– Igen. De mit befolyásol egy tüntetés? Vagy száz? Kíyreän észre se veszi. Majd ha elkergetik, az fontos lesz, de az is csak akkor, ha utána nem egy teljesen ugyanolyan zsarnok kerül a helyére, mert az nem fontos, hogy a zsarnokot hogy hívják. Ami a zsarnokság felszámolásáig történik, az nem fontos. Az, hogy ÝŸslëyt ÝŸslīn reggel kimegy a Zöld Ház elé és estig jelszavakat kiabál és rázza az öklét, az nem fontos. Hogy mit ír a táblájára, az nem fontos. Hogy mit gondolnak az ervések, amíg nézik őt, az nem fontos. Hogy milyen az a lakás, ahová aztán hazatér, hogy mit ad enni a gyerekeinek, hogy másnap kirúgják-e a munkahelyéről a tüntetés miatt, hogy van-e pénze közlekedésre, amivel bemegy dolgozni – ezek a fontos dolgok. Táblákra írják a nevemet? Hadd írják. Ha ezzel akarják tölteni a szabadidejüket, tőlem nyugodtan. Nincsen az én nevemen semmi titkos, oda írják, ahová akarják. Ha azt gondolják, hogy ez segít, nyugodtan. Ha azt kiabálják, hogy „legyünk mind olyanok, mint Niinda, aki ki merte mondani az igazat”, az nem fontos. Majd akkor lesz fontos, ha ez ad nekik erőt ahhoz, hogy Kíyreänt elkergezzék, de ebben nem hiszek.

– Különös gyerek vagy te – sóhajtott Ḥayýt.

– Mi bennem a különös?

– Ez a... ez a... ez a *végtelen* nyugalom! Én egy aránylag nyugodt természetű embernek tartom magam, bár Ámmaït még nálam is nyugodtabb, kell a munkájához, hiszen sokszor tárgyal olyan emberekkel, akik egészen más állásponton vannak, mégis közös nevezőre kell jutnia velük. De te még tízszer nyugodtabb vagy. Sőt ha azt veszem, hogy milyen körülmények között élt Ámmaït egész életében,

és milyen körülmények között éltél te, amíg ide nem kerültél, akkor te egymillió-szor nyugodtabb vagy.

Ninda rámosolygott. H̄aȳt mindig úgy érezte, ennek a gyereknek a mosolya olyan, mint egy ősolegényé, aki mindent tud és mindent tapasztalt.

– Ami volt, elmúlt. Nincs jelentősége. Csak annak van, hogy itt vagyunk a Testvériségben, és nem érhet el minket se az ervé, se a V̄YLN, semmi egyéb szervezet, amit K̄ȳrean még ki tud találni. És... nézz csak le a padlóra.

H̄aȳt odakapta a tekintetét. A padló ugyanolyan volt, mint bármikor máskor, pázsitot utánzó pasztellzöld foltok olvadtak lágyan egymásba.

– Ez a padló harmincezer éve, az *Aulang Laip* építése óta itt van. Itt lesz még sok százezer évig, mert a Testvériség hosszú távra építi a hajóit. Talán egyszer-számra megváltoztatják a mintáját, de továbbra is járni fognak rajta a szúnik nemzedékei, amikor te meg én már eltűntünk az idő útjain, ahogy előttünk is jártak rajta a szúnik nemzedékei. A mi életünk csak egy pillanat a hajó életében. De bármilyen hosszú ideig létezik ez a hajó, az is csak egy pillanat Szúnahaum vagy a Galaxis bármelyik világának életében. S a csillagok élete is csak egy pillanat a Galaxis életében... Az a csillag, amelynek fényénél az ember megszületett, galaktikus léptékben még alig mozdult meg azóta, amióta létezik az ember. Az ősi szúni mesék egy szóval kezdődnek, amit háromszor megismételnek. *Lian, lian, lian*. Idő, idő, idő. Mert az idő teszi a meséket mesévé. Egyszer majd talán mesévé olvad mindaz, amire az emberek emlékezni fognak V̄yrd K̄ȳrean uralmából, de az is lehet, hogy nem. Ki tudja? De az, hogy ez az uralom egyszer nemcsak véget ér, de el is merül a feledésben, az olyan biztos, mint hogy a világűr hideg, sötét és üres.

H̄aȳt mélyet sóhajtott. Ez a kicsi gyerek olyan, mint a dõȳllok, a régi krónikákban emlegetett „elmondó emberek”, akikről azt mondják, minden kérdésre tudtak válaszolni és irányt mutattak az embereknek. Csakhogy a dõȳllok legendájában több a költői túlzás, mint az igazság. Ez a kislány pedig valóságos. Itt ül mellette, rakosgatja a hatszögletű lapocskáit az asztalon, és olyan bölcs, mint az öreg R̄ydõir bácsi.

– Nem... V̄yrd K̄ȳrean uralmából nem lesznek mesék. Ha él a Galaxisban ember, akiből egy nap mesék lesznek... az te vagy.

nh-18 thabbuanok

„Megkérdezték, tudom-e, ki volt az első, aki felismerte Ninda jelentőségét. Visszakérdeztem. Több mint ötszáz éve rajong érte a Galaxis, de volt már bárki, aki ezt csakugyan felismerte?”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
740. sómir

Szuttigu
Aulang Laip
43616. dzsirat ukingahan
720

Minden úgy volt, ahogy a galaktikus atlasz rövid leírásában állt. Csakhogy Ninda nem olvasta el az egészet, elterelődött a figyelve, ezért váratlanul érte, hogy a sivatag mennyire más volt, mint amire számított. Szindoria vörös sivatagján nevelkedett és járt már sárga meg szürke sivatagokban, de Szuttigu sivatagja – fekete volt.

– Ez az úgynevezett porszén – magyarázta Nikturu, az idegenvezetőjük, aki maga is szúni volt, a külképviselő munkatársa. Persze most ő is hazautazik az *Aulang Laippal*. – Szervetlen eredetű szén. A felszín nagy részét ez borítja. Ebből van Szuttigu bevételének fele. A másik fele a szén között nyomokban található ritka fémekből.

A szuttigui kupolaváros a szénporsivatag fölé magasodó hegyléc lábára épült. A hegyek persze szürke kőzetekből voltak, nem szénből. A kupolának a sivataggal átellenes oldala a függőleges kőfalig nyúlt.

– Azazhogy valójában az idegenforgalmon is jócskán keres ez a világ – tette hozzá Nikturu.

Amennyire színtelen volt a sivatagban minden, a feketén és a szürkén kívül semmilyen színt nem lehetett látni odakint – olyan színes volt a kupolán belüli. Minden ház négy-öt emelet magas volt, mindegyik más színű és minden emelet más árnyalatú. Az egyik ház zöld volt, a legalsó szint sötét mélyzöld, a fölötte levő olyan zöld, mint a jograt héja, aztán fölfelé egyre világosabbak. A mellette levő kék volt, hasonló színezésben. Az alsó szint utcafrontján mindenhol üzletek, az utcák egészen úgy néztek ki, mint a suár üzletsorai, de itt sokkal díszesebb volt minden. Csakugyan rengetegszer használták a thammidakharan mintákat és a thabbuan stílus más elemeit, és az utcák tele voltak thabbuan nyelvű feliratokkal. Szuttigun él a galaktikus környék egyik legnagyobb thabbuan kolóniája, a nyolc-százezer lakos negyedrésze az, a többség pedig inerkta és horen.

– El tudod olvasni? – kérdezte Nindát Hait, amikor az első thabbuan nyelvű feliratok szembejöttek.

Ninda felmosolygott a kacskaringós betűkre, amik úgy néztek ki, mint egy hosszú, összevissza tekergetett fonal.

– Hogyne. Egydíres fhangímester vagyok, ismernem kell a rendes thabbuan írást is. Ez itt – intett egy sötétlila homlokzatú ház felé, ami előtt húsz-huszonöt asztalka volt meg székek, és emberek étkeztek – azt mondja, Szekhunturan Annuhkhin rathakas. Rathakas éttermet jelent.

– És a többi?

– Hát az a tulajdonos neve.

– Ja, értem. És beszélni is tudsz a thabbuanokkal?

– Talán. Mindjárt megpróbálok.

Ninda besétált az étterembe, Hait, Ámmaít, Szinensi, Rongami és Ángsauri követte, a többiek már szétszéledtek a környéken.

– Khano drant – szólította meg Ninda a bordó egyenruhás fiatalembert, aki az asztalok között lépkedett, mellén a cég emblémájával.

– Khano drant – mosolygott a fiatalember, és végignézett a csoporton. – Egy asztalt szeretnének, ugye? Kérem, jöjjenek velem, ott hátul még vannak nagyszerű, kellemes asztalaink.

– Én csak... a thabbuan nyelvtudásomat szerettem volna kipróbálni.

– Ó, az egészen más. Erre nem én vagyok a jó alany, mert csak néhány udvariassági kifejezést ismerek, de azonnal utánanézek, itt van-e a főnök úr vagy valaki a családjából. Ők beszélik a nyelvet. Egy pillanat türelmet.

S már el is sietett. De szinte azonnal vissza is jött.

– Máris itt lesz a főnök úr. De nem ülnek le? Bizonyára kényelmesebb lesz.

Hát leültek egy kis hátsó helyiségben, ahol egyetlen tízszemélyes asztal volt. A nagy ablak buja, zöldellő kerteskére nézett, amit minden irányból az épület falai vettek körbe. Emlékeztetett egy jandrira.

Még le sem ültek, s beröppentek az ajtón a szokásos pincérrobotok, s elhelyezték az asztalon a tálakat, poharakat, palackokat, szakasztott úgy, ahogy az *Aulang Laipon* ülne le egy társaság beszélgetni. A helybeliek szemlátomást ismerték a szúni szokásokat.

Néhány pillanat múlva belépett a főnök, idősebb úriember rövid, fehér szakállal, fehér lepelruhában, hasonlóan ahhoz, amit ünnepeken a szúnik vesznek a köntösükre. A bőre világos volt, a szeme kék, akárcsak Nindáé.

– Szekhunturan Annuhkhin vagyok. Köszöntöm önöket házamban.

Szúni nyelven beszélt, a hipnopédia adta könnyedséggel.

– Ninda – volt a válasz. – Namin khom intan niafhat.

– Ambé thond elan thabbuanthakkuridú – derült fel a főnök. – Ommétharan dhrien imszond enthan?

– Hien – bólintott Ninda. – Szumb iheszt antaut fhangídriszáná inkhiembhaman.

– Órim, órim – bólogatott a főnök derűsen, és helyet foglalt az egyik széken. – De talán jobb lesz, ha mégis szúni nyelven beszélünk, mert amint látom, vendégeim közül egyedül te érted a nyelvünket, ifjú fhangímester.

Szinensi megrázta a fejét.

– Jokhtin – mondta. – Ilet khamrut szí fhangíkhom émun.

– No lám. Ilyen népszerű a fhangí a szúni gyermekek körében?

– Nem annyira – nevetett Ninda. – Csak mi ketten foglalkozunk vele. A barát-nőm neve Szinensi. Ő még nem tette le a dírvizsgát, de pár napon belül meglesz.

– Megvallom, jómagam nem értek sokat a fhangíhoz. Az én családban senki sem filozofikus természetű. Mi üzletemberek vagyunk, éttermeket, szállodákat működtetünk több világon.

Ninda mosolygott.

– Elterjedt tévedés, hogy a fhangí egy filozófiai rendszer.

– Mert nem az? Mi hát akkor, fiatal mesterem?

– Egyszerűen a gondolatok rendszerbe foglalásának egy eszköze. A raktárkészleteidet is könyvelhetnéd vele – csak persze azt rábízd a számítógépedre. Írhatsz fhangiban szerelmes verset vagy fantasztikus novellát is. Sokan megtették már.

– No lám csak. Máris tanultam valamit. Köszönöm.

– Nindától mindenki mindig tanul valamit – jegyezte meg Ángsauri. – Ő olyan, mint egy tanító. A thabbuan hagyományban is megvannak a régi tanítók, akik meséltek az embereknek?

– Ó, hogyne. A régiek és a mostaniak is. A thabbuan kultúra nemcsak a fhangí útján fejezi ki az emberi gondolkodás sokrétűségét, hanem egyszerű szóbeli közléssel is. Nálunk az a szokás, hogy minden hetedik nap estéjén összegyűlünk, és mesélünk egymásnak. Régi történeteket, meg újabbakat is.

– Hetedik nap – suttogta Ángsauri. – Miért éppen a hetedik?

Szekhunturan Annukhin töltött magának egy kortyot a thabbuan gyümölcsleiből, ami egészen más volt, mint a szúni, Ninda már megkóstolta. Ízletes volt.

– Hát ezt bizony nem tudom, és amennyire megítélhetem, nem tudja senki más sem. Nagyon régi szokás nálunk, hogy az időt hétnapos egységekre osztjuk, és az utolsó nap estéje a hagyomány szerint ünnep.

A szünik zavartan néztek egymásra. Aztán Ninda feltalálta magát. Ha ez a thabbuan úriember nem tud arról, hogy a szüniknél szakasztott ugyanígy van, akkor ez nyilvánvalóan egyike a Testvériség titkainak, és akkor nem fedhetik fel őelőtte sem.

– Hallottam, hogy a thabbuan kultúra nagyon régi – mondta.

– Igen, így van, ifjú mesterem. Az egyik legöregebb a Galaxisban. Azokról a kultúrákról, amik az úgynevezett második galaktikus népvándorlás előtt már léteztek, lehetetlenség megmondani, milyen öregek, mert a legtöbb korábbi ismeret elveszett. A thabbuan és a szúni kultúra is ezek között van. Ennél részletesebb ismereteim sajnos nincsenek, én csak egy fogadós vagyok, nem történész. De ha

beszélni szeretnél egy thabbuan történésszel, azt pillanatok alatt meg tudom oldani. Az unokaöcsém történész, és nincs is messze.

– Örülnék neki – mosolygott Ninda.

200.

nh-19 Therra

„*Népünk életadója, örök otthonunk, kísérv el minket! Föld anyánk, kísérv el minket!*”

*Ílgaszaumi,
Terra-sóhipun,
R941 rind, 1389. sómir, 4311. singir*

A város igazán szép volt. Hait és Ámmaít együtt maradt, a gyerekek szaladgáltak, megnézték az üzleteket, a parkokat, fölmásztak a hegyoldalra felkúszó kis sikátorokban, ahol sokhelyütt csak akkora távolság volt a házak között, hogy két ember elfért egymás mellett. Haitot leginkább a Dýypí-hegyvidék városkaira emlékeztette, csak hát ez persze kupola alatt volt. A sikátorokban mindenfelé eldugott éttermek mérete viszont inkább az *Aulang Laipra* hasonlított: egészen aprók voltak. Még olyant is találtak, ami egy kis teraszon elhelyezett egyetlen nyolcszemélyes asztalból állt, s a teraszra nyíló ajtó mögött egyenesen a szintén parányi konyhába lehetett belépni.

De csak három gyerek szaladgált a városban. A negyedik ott maradt az étterem hátsó szobájában egy szintén fehér lepelbe öltözött, fekete szakállú férfival, aki ugyan édeskeveset értett szúni nyelven, de annál többet tudott a thabbuan történelemlről. Szammithuran Kharandinak hívták.

– Mint történész természetesen tisztában vagyok a szúni történelemmel is... már amennyit a néped nyilvánosságra hoz belőle – mosolyodott el. – Persze nem tudhatom, hogy ők maguk mennyivel tudnak többet, hiszen valójában minden nép történelmének hosszabb-rövidebb része feledésbe merült. Ez elkerülhetetlen, hiszen lehetetlen mindent feljegyezni.

Ninda az Ílgaszaumi Hatodik súrangirjára gondolt, ahol sok milliárd szúni életének *minden* említésre méltó mozzanata meg van örökítve, és a saját „családi” síhôngjára, aminek Szinensi már gondjaiba vette a kezelését, és rendszeresen feljegyzi benne Ninda életének jeles eseményeit, vagyis hát amiket ő annak tart. És a mondásait. Állandóan talál az ő szavai között valami olyasmit, amit meg kell örökíteni.

– Létezett egy világ, ahonnan az egész emberiség származik. Ez biológiai szükségesség, mert az egész Galaxisban élő összes ember egyetlen fajba tartozik. A

thabbuanok emlékeznek erre a világra, és ha kérdeznak minket róla, el is mondjuk.

– Mit tudtok erről a világról? – kérdezte Ninda. Teljesen megdöbbenette, hogy Ősi Föld emléke nem csak a szúnik körében él.

– A neve Therra vagy Ertha volt, vagy legalábbis a thabbuan nyelv kiejtési szabályai szerint így alakult át az eredeti név, bármi légyen is az. A két név természetesen ugyanaz. Thabbuanul *erra* annyit jelent, mint termőföld, talaj, ezt a szót talán ismered is fhangitanulmányaidból. Ez kaphatott egy *thi* előképzőt, aminek jelentése „rajta”, így jött létre a Therra név, és ennek változata az *erra-thia* összevonásából keletkezett Ertha. Bocsáss meg, természetesen téged nem a nyelvészeti vonatkozások érdekelnek. Azért említettem Therrát, mert hagyományaink szerint a szúnikkal együtt indultunk el onnan, azazhogy akkor még persze nem létezett külön thabbuan és szúni nép. Hogy milyen nép voltunk így együtt, arról sokat vitáztunk már, de körülbelül uralkodónak azt a nézetet tekinthetjük, hogy sem a thabbuan, sem a szúni nyelv nem tekinthető az akkor használt nyelv egyenes folytatásának, ahogy a két nép szokásai, hagyományai sem. Útjaink igen korán szétváltak. A te őseid egy olyan terület felé indultak, amit thabbuan nyelven Szothé-andúthinak hívnak, és ott hosszabb ideig éltek néhány világon, egymás után vagy egyszerre, nem tudjuk. Aztán ezek elpusztultak egy sor háborúban, és a nép azóta hajókon él, saját világot nem alapított többé. Az én népemnek is volt egy világa, Szikhannan-íthí, de ez nem háborúban vált lakhatatlanná, hanem természeti katasztrófa folytán. A háború ezt követően ért el minket. Azóta nekünk sincsen saját világunk, de mi más népek világain telepedtünk le mint kisebbség. Sok nép él így a Galaxisban, valójában a galaktikus nemzetiségek háromnegyede úgy él, hogy egyetlen világon sem alkot többséget. A ti életmódotok egyedülálló a Galaxisban, a miénk nem.

Hat ukingahan, gondolta Ninda. Kilenc finirruganig már három év sincsen, és otthon lesz a Felhőben, amiről egyetlen thabbuan sem tudja, hogy létezik.

– Therra... létezik még?

– Erre kétféle álláspont van. A szúni történészek azt állítják, hogy Therra azonos a Sagindra Köztársaságban található Terga vagy Tirka nevű világgal, de senki sem végzett vizsgálatokat ennek bizonyítása érdekében – voltaképpen azt sem tudjuk, hogyan lehetne ezt bebizonyítani. A thabbuanok szerint azonban az eredet világát a Szothé-khottori vidéken kell keresni. Természetesen emberi életnek és tevékenységnek léteznie kellett rajta már az első kirajzás előtt, méghozzá fejlett műszaki civilizációnak kellett lennie, máskülönben nem lettek volna képesek hipertéri utazásra, sőt semmilyen űrutazásra sem. Csakhogy az első kirajzás óta legalább százezer galaktikus év telt el... hogy is tudom rávenni a fordítógépet, hogy átszámítsa a te időszámításodra...

– Ne mondd, hogy galaktikus év, csak a számot és azt, hogy év.

– Á, értem. Tehát legalább egymillió-háromszázezer év. Most mennyit mondtott?

– Egymillió-háromszázezeret.

– Ó. Szép nagy szám. Nos hát, a legendák tizenkét nagy kirajzásról beszélnek, amik több galaktikus évezreden... bocsánat, több tizenháromezer éven át keresztül folytak le. De erre semmilyen bizonyíték nincsen, ez nem több legendánál, és a tizenkettő amúgy is gyanús szám, ez egyike a régi legendákban gyakran szereplő „mágikus számoknak”, matematikai okokból. Annyi bizonyos, hogy nagyszámú kirajzás volt, hosszú időn keresztül. Biztosak vagyunk benne, hogy az első és az utolsó kirajzást olyan hosszú idő választotta el egymástól, hogy az otthon maradtak és a már távozottak is történelmi távlatnak élték meg, feltehetően egész népek alakultak ki és szűntek meg ezalatt.

– Miért történtek a kirajzások?

– Most olyat kérdeztél, amiről nincs véleménykülönbség. Mindenkinek meggyőződése, hogy azért, mert emberek vagyunk. Az emberi faj örök tulajdonsága a fejlődésre, változásra törekvés, és hogy minden helyzetben boldogulni akarunk. Nyilván az egyes egyének azért döntöttek amellett, hogy felszállnak egy hajóra, mert régi lakóhelyükön nem boldogultak, máshol akartak szerencsét próbálni. Minden bizonnyal millió és millió ember fontolgatta hosszú időn át, hogy elinduljon-e, amíg végül elindult – és nyilván sokkal többen voltak, akik nem indultak el. Nem tudjuk, hogy az utolsó kirajzás után maradtak-e emberek Therrán, és ha igen, jelentős számban-e. Ha nem, és a szünik helymeghatározása helyes, akkor azóta kellett odaérkezniük újabb telepéseknek, hiszen az a világ ma lakott. A thabbuanok helymeghatározása nem jelöl meg konkrét világot, csak egy galaktikus környéket, ahol több természettől lakható világ is van. Ezek közül bármelyik lehet Therra.

– Hová mentek Therráról?

– Erről is nagyon sokat vitatkoztak a történészek. Körülbelül ezer világot jelöltek meg mint a kirajzók feltehető első számú célpontjait. Valóban úgy néznek ki, mint ahol ősidők óta élnek emberek. Ha ezeket a világokat berajzoljuk a térképre, akkor egy szabálytalan térbeli alakzatot kapunk, aminek belsejébe esik Therra mindkét feltételezett helye. Ha bármelyikkel nem így lenne, felül kellene vizsgálni az elképzelést.

Kharandi a zsebébe nyúlt, elővett egy suagot – az ő nyelvén akhanit –, és néhány mozdulattal elővarázsolt egy listát.

– Tudok neked adni néhány művet, amik ezekkel a korszakokkal és eseményekkel foglalkoznak. De természetesen én magam is örömmel a rendelkezésedre állok, ha később is szeretnél még beszélgetni.

– Köszönöm – mondta Ninda. – Igen, szeretnék.

nh-20 üld

„Az egyedüllét és az együttlét között ugyanaz a különbség, mint egy kavics és egy ember között.”

Ninda:
A fény lúmai,
354.

Aulang Laip
43616. szahut nendihlgan
350

– Bal lábbal kezdünk – mutatta Ángsauri –, balra és előre lépünk egyet, aztán jobb lábbal utána. Most ballal hátra egyenesen, és a jobb lábbal balra. Negyedfordulat. Eddig világos?

Hait nevetett.

– Hé, én táncosnő vagyok, ha elfelejtetted volna, ennél sokkal bonyolultabb táncokat is tudok.

– Hing-hing, és igazán be is mutathatnád már, szerintem mindenkit érdekel. Ez itt a janníhaum.

– Hogyhogy a janníhaum? Ez egy park.

– Ezt nem helynévnek kell érteni, ez egy mondás. Azt jelenti, hogy mind összetartozunk. *Aulang Laip* gyermekei vagyunk mindannyian, és mindenkit érdekel, hogy a többiek mit tudnak, mire képesek.

– Hát ami azt illeti, *én* egy Vÿsuít nevű külváros gyermeke vagyok.

– Én meg Lūakēān Dŵrm negyedében születtem – szólalt meg Ninda. – Mit számít az? A törzsszövetség tagjai vagyunk. Amit te csinálsz, az az egész Testvériséget érdekli, ahogy az is, amit Ángsauri csinál.

– Amit pedig *te* csinálsz, az meg Sÿëndoreiát érdekli. Látod, veled kapcsolatban ők is megvalósították a törzsszövetséget.

Ninda mosolygott. Ő nem gyakorolta a tánclépéseket, mert már ismerte ezt a táncot.

– Ugyan. Nem én érdeklek őket. Mindegy nekik, hogy én magam mit csinálok. Nekik az a fontos, hogy mit lehet felhasználni a politikai céljaikra. Ostobaság az egész.

– Hát ezt én nem annyira hiszem.

– Hogy ostobaság, vagy hogy az nekik a fontos?

– Valójában egyiket sem. Igen, tudom, mit gondolsz a politikáról. De vannak otthon... Sÿëndoreián emberek, akik igenis bíznak benned. Ne a politikusokra figyelj, hanem őrájuk. Azokra az emberekre, akiknek te adsz reményt.

– Reményt? Mire? Hogy él valaki a Galaxis egy távoli sarkában, aki kimondja, hogy ők nyomorognak és bántalmazzák őket? Sokra mennek vele.

– Lehet, hogy többre, mint gondolod. Azt érzik, hogy nincsenek egyedül. Vannak, akik odafigyelnek rájuk.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Rosszul teszik, ha egy gyerekbe vetik a reményüket, aki amúgy még messze is van és nincs is köze Szindoriához. Persze tudom, tudom... a bajba jutott ember minden reményt megragad. Hogyne tudnám. Csak a hiú remény sokszor rosszabb, mint a semmilyen remény. Abban legalább nem csalódnának. Bennem viszont csalódni fognak, mert nekem semmilyen eszközőm nincs arra, hogy javítsak az életükön.

– Ezt nem is várják tőled. Ez olyan felelősség lenne, amit te nemcsak azért nem vállalhatsz, mert gyerek vagy, mert szüni vagy, mert messze vagy. Ezt egyetlen ember semmiképpen sem vállalhatja. Senki. Bárkitől képtelenség lenne ilyet elvárni.

Nindát ekkor hívta Fondzsahut. Azt kérte, menjen el hozzá. Ninda tehát elsétált az 5-sigo szektorba. Fondzsahut kis szobájának közepén a levegőben ott feküdt Ninda saját üldja.

Kicsi volt, három oktávós. A billentyűk is keskenyek voltak, Ninda ujjaihoz méretezve, így az egész hangszer nem volt hosszabb huszonöt sudriginnél. A billentyűk fölött a kis színes gombok. Tíz különböző színű, kerek kis gomb a hangszín kiválasztásához, s mellettük a többi: a likarantahu, az ongsédzsari, a sior kezelőgombjai. Ezek is tízen voltak.

– Csak a legszükségesebb – mondta Fondzsahut. – Száz éven belül már nem fogsz tudni játszani rajta, mert megnő a kezed, de a tudásod gyorsabban. Akkor majd kell egy nagyobb, ami többet tud.

Ninda megilletődve simogatta végig a hangszert. A burkolat fehér volt, és a felnyitott fedőlappal belsejében megjelent egy kotta. Ninda rámosolygott a tanárára, megérintette a gombot, kihúzta az ülőkét, helyet foglalt, és ráillesztette ujjait az első akkordra.

– Ez a Szahannu kottája – állapította meg.

– Igen. Játssz el.

Ninda lenyomta az akkordot, s az gyönyörű szépen megszólalt. Pá-ká-dé. Aztán továbblépett, ahogy a kotta mutatta, bár nagyjából fejből tudta már a dalt, de inkább a kottára bízta magát. Egyetlen mati alatt véget ért. Egyszerű, rövidke kis gyerekdal.

– Jól van. Szép volt.

– Nem volt szép – vitatta Ninda, és a kottára mutatott. – Itt melléütöttem, gé helyett dzsít játszottam, és a negyedik-ötödik ilkiben végig túl mélyet nyomtam.

Fondzsahut mosolygott.

– Amíg az ember tisztában van a hibáival, addig nagy baj nem lehet. Hát akkor próbáld meg újra.

Ninda bólintott és lenyomta a pá-ká-dét.

Már néhány limli óta gyakorolt, amikor megszólalt a suagja. Kerszina volt, a törzse haundihúmatja.

– Ászanargi anyánk úgy érzi, nem lesz ideje kivárni a hazaérkezésünket. Néhányan a szűkebb családból elindulunk vele egy kishajóval, hogy láthassa még a Sínisuált. Amikor hazaértek, alighanem első feladatod a dzuuór lesz.

– Én ne menjek veletek? – kérdezte Ninda együttérzően.

– Jaj, dehogy – felelte Kerszina riadtan, és letette.

Fondzsahut megcsóválta a fejét.

– Ez rossz kérdés volt. A dzuuór nem kísérheti el a dzuuódirat, amíg az él, mert az olyan lenne, mintha sürgetné. Te majd akkor léphetsz színre, ha ő már egyesült a Fényekkel. Nem is tudtam, hogy dzuuórfelkérésed van.

Ninda fanyarul elmosolyodott.

– Sinnarszési jobban szerettem lenni.

– No lám. Milyen sinní volt?

– Hogyhogy milyen?

– Sokféle szertartás szerint lehet nálunk házasságot kötni. A miénk az a változat volt, amikor a sinnarszési meggyőzi az Őrzőt, hogy a házasulandókat az egész Testvériség el fogja kísérni útjukon.

Ninda bólintott.

– Áhi Hingaulí-angséti, sérurangilhópun Sínisuáli – idézte a szöveget.

– S ezt még mindig tudod? Mikor volt?

– Két éve. Persze hogy tudom, meg kellett tanulni.

– No persze, jól fogó, fiatal fejed van. Ezért tudsz ennyi mindent megtanulni egyszerre.

– Súrarihongsi-siamdí jull Ikkíran-szinné-Hangé – mosolygott Ninda. – A tanulás szelleme a handika mitológiában, a Dzsimbá-hangenando hegyen él egy kunyhóban, és ő Hangillíszan-rind-Angé szunn Áharahangídi, a tudás szellemének első segítője. A második segítővel, Ílgillinszauhuattan-dzsembil dimd Garhakarannival együtt ők alapították Hangilaorant, a legenda szerint.

– Aha, szóval hangin-fiengéni is vagy?

– Még csak tanulok.

– A második segítő minek a szelleme?

– Ílgillinszauhuattan a felfedezés szelleme, ő segíti mindazokat, akik olyasmikre akarnak rájönni, amit előttük még senki sem tudott, ismeretlen természeti törvényeket vagy új világokat akarnak felfedezni. Súrarihongsi azokkal foglalkozik, akik olyasmit akarnak megismerni, amit mások már tudnak, csak ők még nem tanultak meg. Tehát hangin-fiengéni is őáltala lehet az ember, meg sinnarszési meg minden ilyesféle.

– Hát Ílgahan hol marad?

Ninda felvonta a szemöldökét.

– Úgy látom, most én tudtam olyat mondani, amit nem ismersz – nevetett Fondzsahut. – Ő a szertartások szelleme. Én távol vagyok attól, hogy valaha hanginfiengéni legyek, nem is volt soha ilyen ambícióm, csak hát szeretek olvasni és ez meg az néha megragad a fejemben. De a teljes nevét bizony meg nem tudnám mondani... – Elővette a suagját. – Ílgahan-hank-Ríruhumdzsian imb Liemléni-hémuat. Gondolom, te ezt egyből meg tudod jegyezni.

Ninda önkéntelenül bólintott.

202.

nh-21 terraformálás

„Amikor még dzserang voltam, semmit sem tudtam a családról. Amióta szüni vagyok, nemegyszer eszembe jut: vajon a többi dzserang tudja, mi a család? Úgy, ahogy mi tudjuk?”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
74. sómir*

Aulang Laip **43616. nodzsat neszihuran** **352**

– Már csak kétezer érangra vagyunk Sasszákentől – ujjongott Ilgá, amikor bementek az iskolába.

– No, azért a Galaxis legtöbb országa elférne abban a kétezerben – jegyezte meg Szinensi.

– Bőven – felelte Fendria. – Nem hiszem, hogy lenne ország a Galaxisban, aminek a két legtávolabbi naprendszer ezer érangnál messzebb lenne egymástól. De persze egy hosszújratú hajónak kétezer érang csakugyan nem nagy távolság.

– Tényleg – kérdezte Ninda –, ha a namindanra minden hajónknak vissza kell térnie, akkor nem távolodhatnak nagyon messze a Felhőtől, igaz?

– Hát azt éppen nem mondanám, hogy *kell* – ült le Fendria, ezúttal székre. – Csak nem szokás távol maradni a namindanról. Ha valaki nem akar részt venni az ünnepségen, otthon is maradhat, nem tartunk népszámlálást, hogy hányan táncolnak a Jarragerti lábánál. De egy egész hajó aligha dönt így. Valaha persze, amikor a Felhőt még nem fedeztük fel, a hajóink bekalandozták a Galaxis minden táját, de aztán a *Jaussza* rábukkant a Felhőre és Szúnahaumra. A hajók továbbadták egymásnak a hírt, és a Szúnahaum-silgisszónaringi úgy döntött, hogy gyarmatosítjuk. Az első hajó, ami leszállt a *Jaussza* után, a *Hengil Szúmandi* volt, ami már az átalakításhoz szükséges felszerelést vitte, alig öt évvel később. S aztán évente érkezett egy hajó, összesen húsz. Ezek végezték el az átalakítás első lépéseit.

Fendria közben elindított egy filmet a fali kivetítón. Egy hajó érkezett Szúnahaum sivatagja fölé, a Sínisuál adta sárga megvilágításból láthatóan Szúnahaungaur belsejében. Ez nem kereskedőhajó volt. Sokkal nagyobb. Nem is szállt le, csak kinyitotta hatalmas tifongjait, és ezrével szálltak ki a kishajók, szétrepültek, végig a környék fölött, s ömlött belőlük a sirtinpor meg a víz, és dobálták a kapszulákat.

– Mint máshol is, első lépésben azok a növények csíráztak ki, amiknek nem kell oxigén – mesélte Fendria. – Az andaragi típusú fűfélék, a sotte és harrugi gombák. Ezek megkezdték az oxigéntermelést, és ugyanekkor elkezdtek kifeszíteni a térfüggönnyt, hogy a kezdetleges légkör együtt maradjon. A lakható terület eleinte egészen kicsiny volt, és nem élt még rajta senki. Aztán kezdtük fokozatosan tágítani. Egy évezred alatt Szúnahaungaur elért az egyenlítőtől a Dzsisszá-peremig, és a kör negyedrészt elfoglalta. Ekkor jött az átalakítás második fázisa. Nagy területeket fogtunk térfüggönybe, letelepítettük az oxigéntermelő fajokat, és már csak annyit vártunk, hogy kizöldüljenek, aztán elkezdtük az előző területekről átültetni a nagy, lombos fákat. A második évezred végére Szúnahaungaur körbeért a Sínisuál alatt, bár a hegyekben még nem volt elegendő levegőnk, sőt a gyerekeknek és az idősebbeknek dombokra sem volt szabad felmászni. De azért már elkezdtük betelepíteni világunkat, persze csak azután, hogy megalkottuk az időjárás-szabályozó rendszert, az első néhány száz csatornát, a harmatgyűjtőket és a visszaforgatókat. Aztán jöhetett, hogy kényelmessé tegyük, és lassan tágítsuk is Szúnahaungaur körét a Hideg-félgömb felé.

– Vagyis mindössze kétezer év alatt lakható lett – álmélkodott Ninda.

– Nagyjából igen, de ne feledd, hogy mi csak egy keskeny sávot tehattünk lakhatóvá. Az olyan világok, mint Szindoria, egész felszínükre kapnak napfényt, az azért sokkal nagyobb munka. Szúnahaumnak csak a Dzsisszá-oldalán van fény, és annak a nagy részét képtelenség átalakítani. Sok milliárd éve folyamatosan bombázza a sugárzás, és a világ kialakulásával járó intenzív vulkanizmus soha nem állt le. Majd meglátjátok. Föl lehet menni oda, csak egy kicsit bonyolult.

Ángsauri fölnevetett.

– Én már jártam ott. Téged is fölviszlek, Ninda. Amíg Dzsisszáfauron nem jár-tál, nem jártál érdekes helyen.

– És mi van Séninnauron? – kérdezte Ninda.

– Séninnaur ugyanolyan, mint a Galaxis lakatlan világainak kilencvenkilenc százaléka. – Fendria kivetítette Séninnaur szürke, hideg sivatagját. – Egyetlen dologban különbözik. Figyeld meg, mennyire sima a felszíne. – Ninda bólintott. – De nem mindenütt. A hegyek itt is hegyek, a kevés kráter pereme itt is kráterperem, a domborzati viszonyok nem különlegesek. A sima területek attól azok, hogy a kőzeteket sok millió humendzs súly préseli össze – minden tizenkét évben egy évig.

Ninda elmosolyodott. – Hát persze. A hajóink.

– Minden hajónak megvan a kijelölt helye Séninnauron. A hajócsaládok mindig együtt helyezkednek el. A mi helyünk a Fennir-síkság szélén van, a Raurgi-fennir hegy lábánál, a szülőhajónk elgi oldalán.

– Hát a hajóknak is van családja?

– Természetesen. Az *Aulang Laip* első lakói a *Dzsaurgá Halgarix*ről érkeztek, ezért az a szülőhajónk. Amikor a népességük megközelítette az engedélyezett maximumot, a hilluhin-fódarangi kiutalta nekik a hajóépítő-műhely következő hajóját. Ők nevezték el *Aulang Laip*nak, a fáhaut háborúk egyik hőse után. – Váltott a kép, a síkságon megjelentek a téglatest alakú, hatalmas szürke hajók. – Tőlünk elgi irányban van az első hajógyerekekünk, a *Sédauni*, tőle séninre a *Hinnu Hóran-gi*, aztán ez itt a *Szinná Rauri*, ez a *Dzsimmun Anragi*, ez pedig a *Szengur Sziharongi*. És itt, dzsisszá irányban a legújabb gyerekünk, a *Síolg Hanturi*. De a család tovább is van. A *Sédauni* két gyereke is itt van a képen, a *Sziammá* és a *Jalligirin*. Ha pedig egy kicsit errébb fordítom a képet, akkor láthatod a nagyszülőhajónkat, a *Fuangréhut*, és a többi gyerekét, a *Himborit*, a *Hisszin Szifarunit*, a *Liargan DzsaHANDÉT* és a *Nesszin Fónirdot*. Ezek a *Himbori* gyerekei, a *Jaurgi Himbori*, az *Ongdzsé Himbori* és a *Szinengan Himbori*, és a *Nesszin Fónirdnak* is van kettő, az *Ílargisz Hauri* és a *Fuaten Hauri*.

– De a szülőhajónk testvéreinek nincsen mind gyereke?

– Nincs, mert a hajókkal is előfordul, hogy nem születik gyerekük. Egyszerűen azért, mert az emberek jönnek-mennek, hol újak költöznek egy hajóra, hol elköltöznek onnan, születnek és meghalnak. Ha ennek a folyamatnak az a következménye, hogy egy hajó népessége hosszabb ideig nem éri el a befogadóképességét, akkor a hilluhin-fódarangi nem ad nekik új hajót. Az *Aulang Laip*nál a felső határ huszonötezer fő. Nem vagyunk messze tőle, huszonnégyezer-hatszázötven vagyunk, de a számítógép nem a pillanatnyi népességet figyeli, hanem a mindenkori változásokat, és aszerint jósolja meg, hogy szükség lesz-e új hajóra. Amíg elférünk mindannyian, addig nem fog elköltözni ezer ember innen csak azért, hogy ne ezen a hajón éljenek, hanem egy másikon. Márpedig minimum ezer ember mindig kell egy új hajóra. Ezer felnőtt, a gyerekeikkel. Amíg nem jelentkeznek ennyien, addig az új hajót nem állítják üzembe.

– Milyen közel állnak egymáshoz – nézte Ninda a képet.

– Nem pocsékoljuk a helyet, lesznek a hajóink még sokkal többen is. Annyi a hely, hogy az aungirok éppen be tudjanak szállni a hajók közé, automatika irányítja őket, az hajszálpontosan kormányoz. Két hajó mindig úgy áll egymás mellett, hogy a kijáratok ne legyenek fedésben, így egyszerre mindkettőnek közlekedhetnek az aungirjai. Ha kilépsz egy oldalzsilipen, rövidebb idő alatt jutsz el a szomszéd hajóhoz Séninnaur talaján gyalogolva, mint amennyi idő alatt úrruhát vettél.

Ninda tudta, hol vannak az oldalzsilipek, falitábla mutatta a suarihunban. Mindkét oldalon kettő-kettő, nagyon bonyolultak, dupla rendszerűek. Le kell menni a

suarihunból a suár alá, ki kell zsilipelni a külső héjba, aztán a héjból kell kizsilipelni a szabadba. Végtelenül ritkán használják őket.

203.

nh-22 ALAN

„Millió és millió világ van a Galaxisban, ahol mostoha körülmények között teremtetett életet az ember. Emberek élnek, állatot tartanak, növényeket természetnek örök télben. De örök nyárban is, ahol mindent kiéget a napsütés, ha nem vigyáznak. Élnek emberek abroncsvilágokon, ahol két lakhatatlan félteke között keskeny sávban virul az élet. De nincs még egy olyan világ, mint az Abroncsvilág.”

*Szinensi:
Színahaum és a Galaxis,
87.*

Sÿyndoreia Kaÿndim 57. ÿÿllu 33. a piros órája

Az első tíz napban a Nincs Kegyelem háromszor támadott meg ervéseket. Első alkalommal egy járőr négy tagját megsebesítették, de csak egyikük sérült meg súlyosan. A második támadásnál ketten életveszélyesen megsebesültek, ketten súlyosan. A harmadik támadásban a terroristák felrobbantottak egy járőrkocsit, de abban nem ült senki, a személyzet éppen a szomszéd utcában tartózkodott. Mindháromszor érkezett egy üzenet a sajtóba, de csak a külföldi orgánumok adták le. Mindhárom alkalommal a Nincs Kegyelem vállalta magára az akciót. A robbantásos merénylet után azt közölték, hogy tudták, hogy a kocsi üres, és felrobbanthatták volna akkor is, amikor négy ember ült benne, de ezzel akarták kimutatni, hogy ők nem könyörtelen gyilkosok, és az előző két merényletnél is meg tudták volna ölni az embereket, de nem tették.

Senki sem hitte el, hogy ők nem könyörtelen gyilkosok. Senki sem akadt a közvéleményben, sem a kormányoldalon, sem az ellenzéknél, aki a terroristákkal rokonszenvező nyilatkozatot tett volna. Úgy tűnt, elszigetelten állnak. A társadalom egyöntetűen elítélte őket, de nem egyformán, a negatív megnyilatkozások többfélék voltak. A megkérdezett közemberek elsősorban a gyilkosságot és az erőszakot ítélték el, s a középosztály körében eddig nem túl népszerű RV némi rokonszenvet nyert azáltal, hogy a megtámadott ervések végeredményben csak emberek voltak, nekik is volt családjuk, gyerekeik. De elhangzott olyan vélemény is, hogy maga az RV mint szervezet sem felelős a társadalom bajaiért, és értelmetlenség őket okolni, büntetni.

Az ellenzék egyik fő problémája volt – természetesen a sértettek iránti együttérzés kimutatása mellett –, hogy a terrrorszervezet a legrosszabb utat választotta a problémák rendezése iránti törekvésében, mert erőszakkal problémát megoldani nem lehet. Az ellenzéki pártok elhatárolódtak a Nincs Kegyelemtől, külön-külön nyilatkozatokban jelentették ki, hogy terroristákkal, bűnözőkkel nem vállalnak közösséget.

Sðovihý kormányzóvívő első sajtótájékoztatóján rossz hangot ütött meg, burkoltan meggyanúsította az ellenzéket a terroristák támogatásával. A közfelháborodást a tüntetők fejezték ki, akikről a kormány látványosan nem vett tudomást, de amikor az utcák már tele voltak Sðovihý arcképével, amin kékre festették a fülét – egy ismert gonosz rajzfilmfigurára emlékeztetve –, akkor egy másik szóvivő, Muntrèên állt ki és bocsánatot kért az ellenzékétől. Ez nagyon ritka volt a kormányzóvívőktől, bár nem példa nélküli.

Az ÀLAN mozgalom néhány napig tüntetett a Vaïkeru téren, a szokásos fekete csuklyás, porálarcos sivatagi kabátban. Körülöttük a többi tüntető, akik nem tartoztak mozgalmakhoz, ez idáig az ÀLAN-on kívül egyetlen elkülöníthető csoport sem alakult. Beszélgettek, ismerkedtek. Néhányan beléptek a mozgalomba, az ÀLAN nem jelölte meg követelményként, hogy csak sivatagjárók lehetnének a tagjai. Aztán a helyzet hirtelen megváltozott. Félreértés hatására, mint már oly sokszor a történelemben.

Az ÀLAN jelvénye, az összefonódó N és M betű egyre több táblán tűnt fel, és a tüntetők között levő rengeteg gyerek már jól ismerte, azok is, akik túl kicsik voltak a politikai problémák megértéséhez. Egy kétéves, aki a Sëts Óvoda világoskék-sárga csíkos kiskabátját viselte, neki is látott lerajzolni egy darab krétával az útra. Ez nem zavart senkit, volt már azon firkálás éppen elég, a járművek pedig úgyis mind a levegőben közlekedtek a tüntetések miatt. Többször is lerajzolta, de aztán más felületet keresett. Átvágott egy keskeny pázsitsávon és munkához látott egy falon. Előbb kicsiben, aztán nagyban. Amekkorára csak tudta. A Sárga Ház Vaïkeru téri falának talapzatát csakhamar féltucat ÀLAN-jelvény díszítette. Itt tartott munkájában, amikor odasietett egy ervés, kézen fogta és elvezette onnan. Megkérdezte, hogy hol az anyukája, aztán már a közelben állókat kérdezgette, hogy nem tudják-e, kihez tartozik ez a gyerek.

– Hol találtad?

– A Sárga Ház mellől vezettem el, ÀLAN-jelvényeket rajzolt a falra.

Az ervések munkához láttak, ahogy szokták, ha elveszett gyereket találnak, kiderítik, hogy kik a szülei. De a rövid párbeszédet olyanok is hallották a közelben, akik a legkevésbé sem rokonszenveztek az RV-vel, és csak ennyit hallottak. Valakit elvezettek a Sárga Háztól, mert ÀLAN-jelvényeket rajzolt a falra. A felrajzolt jelvényeket ők is látták. Arról nem szereztek tudomást, hogy az illető nem tüntető volt, aki politikai mondanót akart közölni, és nem ezért vezették el onnan.

A hír, hogy az ÀLAN-jelvény felrajzolásáért az ervések letartóztatják az embereket, futótűzként terjedt a téren és a környéken, mert időközben kiesett belőle az

a mozzanat is, hogy a jelvényeket a falra rajzolták. Senkinek sem jutna eszébe egy védett középület falára politikai jelvényt – vagy bármi mást – rajzolni, és senki sem csodálkozik, ha letartóztatják azt, aki ilyet tesz. De a hírből ez a részlet is kimaradt.

A Vaïķeru tér felbolydult. Mindenki tudni akarta, mi történt, és mindenki azonnal meg is tudta, a mellette állótól. A hírek pillanatokon belül tucatnyi változata keletkezett, aszerint, hogy az egyes hírközlők szerint mit csináltak az illetővel, és aszerint is, hogy ki volt az. Legtöbbször azt vélték tudni, hogy egy fiatal lány – pedig az óvodás fiú volt –, és csakhamar el is nevezték Niündának, éppen úgy, mint a tizenkilencedikén agyonütött csavargó kislányt. Ettől villámgyorsan fiatalodni kezdett, az első változatokban még fiatal felnőtt volt, aztán rövidesen öt-hat éves iskolásgyerek lett belőle.

Ÿrlessin Sammêit, az ÀLAN időközben megválasztott vezetője felmászott a Sitwn-szobor talapzatára és rövid beszédet tartott.

– Emberek! Maradjatok nyugton. Mi nem vagyunk terroristák, nem vagyunk erőszakosak. Nem fogunk most rátámadni sem az ervésekre, sem a kormány bármilyen más erőszakszervezetének tagjaira. Nem vesszük át az ő gonoszságukat. Azzal nekik kell elszámolniuk. Mi itt maradunk és csendesen demonstráljuk jelenlétünket, a nép jelenlétét, akik felé a kormány és intézményei elszámolással tartoznak. Ne hozzatok szégyent Niündà nevére.

A beszéd egyszerű, de hatásos volt, főleg azért, mert Sammêit kihangsúlyozón beszélt, de szinte suttogva. Ezt a kormány legvaskalaposabb híve sem tekinthette volna agresszívnek.

Az ÀLAN nem vezetett nyilvántartást a tagjairól, de a zöld órájára az addigi száz-százötven tag helyett legalább ötezren voltak, akik felrajzolták az ÀLAN-jelvényt a ruhájukra, táblájukra vagy zászlójukra.

Az *Aulang Laipon* csak Ámmait és a Hāyît kísérte figyelemmel az otthoni eseményeket. Rajtuk kívül senki sem volt a hajón, akinek köze lett volna Szindoriához.

Ninda látszólag arról is megfeledkezett, hogy létezik a Galaxisban egy Szindoria nevű világ. Úldot és fhangit tanult, s egész lelkével készült rá, hogy az Aboncsvilág felszínére lépjen.

nh-23 szellemek

„Csak néztük, ahogy ez a kislány a szemünk láttára változik át apránként valami fantasztikus emberré. Illetve azt hiszem, nem is ez történt. Mindig is az volt, csak apránként jöttünk rá. Nem ő változott meg azzal, ahogy felserdült és felnőtt. Az változott meg, hogy mi mennyit láttunk belőle.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
97.*

**Aulang Laip
Sasszáken
43616. higit sziangdzsan
870**

Sziangdzsan délelőtt érkeztek meg Sasszákenre, de kevesen foglalkoztak ezzel, hiszen ünnep volt. Ninda is csak este ment le a suárba és sétált ki a kapun, miután már kitáncolta magát az új év tiszteletére. Fondzsahut kis koncertet rögtönzött néhány zenész társával a 4-tabe janníhaumban, nagy sikere volt, és sorra kérte fel az embereket, főleg gyerekeket, hogy álljanak oda mellé és énekeljenek. Voltak szólók és kisebb kórusok. Nindát először Ángsauri taszigálta be egy rögtönzött kórusba, hatan voltak, a *Murran hesszinit* énekeltek, persze a többiek is akkor próbálták meg először, hát nem is sikerült valami jól, de mindenki jól mulatott, a közönség tapsolt. Aztán a Dzsival kórus énekelt el két dalt, ők már profik voltak, évtizedek óta énekeltek együtt, és a harmadik dalnál meghívtak maguk közé néhány gyereket, mert ők felnőttek voltak, és ilyet rendszeresen szoktak csinálni. Nindát is hívták, és ment, elénekelte velük együtt a *Jommu* című dalt. Persze a szöveget mindig a suagjáról olvasta, ahogy általában a többiek is, csak a Dzsival-tagok tudták őket fejből.

Hosszenu megtanította satturgin süteményt sütni. Kell hozzá liszt, tej, cukor, ómgi, tojás, tejföl, aurí-szane és aurí-silu sajt, meg egy dzsummu nevű por, amitől a massa a sütőben elkezd növekedni, és a tömör, rághatatlan masszából finom, légbuborékokkal tele tészta lesz. Fantasztikus látvány volt, ahogy az átlátszó sütőben a kis lapos korongok szép nagy hengerekké dagadtak.

– A sütemény íze attól függ, hogy milyen ómgit használsz – magyarázta. Idős asszony volt, Nindát Ký nénire emlékeztette a fehér hajával és a kis termetével, de Ký nenin látszott, hogy egész életében nyomorgott, Hosszenu pedig mindig jó-módban élt. No meg persze Ký néni bőre fehér volt, Hosszenué pedig egészen mély sötétbarna. – Mindig aszerint választunk ómgitípust, hogy milyen ízű süte-

ményt akarunk készíteni. Az óngimesterek bármilyen óngit ki tudnak keverni, de nekünk elég most a hiehandé, az ammanszá, a dzsangreki és a sildul.

– Milyen sildul? – állt meg a dzsilaun előtt egy öregember, Fáná.

– Hogyhogy milyen sildul?

– A sildul nem íz, hanem ízcsoport. Neked vangarun sildulra van szükséged, Hosszú.

– Simnunná – bólintott Ninda komoly arccal, amin mindkét öreg nevetett.

– Te ugye hangin-fiengéni vagy? – pillantott rá Fáná.

Ninda megrázta a fejét.

– Csak leszek, ha kitanulom.

– No, hát akkor fogadd meg egy öreg hangin-fiengéni tanácsát. Tanulj ki óngimesternek is. Mert minden szellemnek megvan az ő kedves óngija reggelire, ebédre és vacsorára is. Az óngi a szellemek étele. Úgy mondják, az óngi fogyasztása egyesít minket azzal a szellemmel, akinek a kedves óngiját éppen eszük.

Ninda meglepett arcot vágott – erről még nem tudott.

– Fánának igaz van – bólogatott Hosszú. – Nem sokat tudok az óngimesterségről, sem a szellemekről, de erről én is hallottam.

– Az ott például a hiehandé – intett Fáná a narancsos árnyalatú, szabályos téglatest alakú tömb felé, ami az egyik polcon állt átlátszó bura alatt, ami egyúttal hűvösen is tartotta. – Azt eszi reggelire Aurindaut-hankildzsómi úmalg dzsant Hildullaurambé, a folyóáradások szelleme. Gasszikinun szendvicset készít neki szolgálja, Órirri, a vörös hajú törpe, szeszillillevelekkel, fittungyümölcs magjával, Áhá faluban termett jommurhagymával. Úgy mondják, ha Órirri felbosszantja urát, mert kevés a szendvicsemben a szeszillil vagy nem szépen vágta föl a jommurt, akkor Aurindaut felmordul, és valahol Szúnahaum-sínarraómi világán kiönt egy folyó.

Ninda mosolygott.

– S mit szól ehhez Haúnangi-róran Ílasszal-ergit kehan Fáum, a folyók szelleme?

– Ó, Haúnangi szomorú olyankor. Ő azt szereti, amikor a folyók szépen folynak a medrükben, ahogy kell nekik. A Szesszi lassan és méltóságteljesen, a Fiek zabolátlanul le a hegyoldalon. Haúnangi annak a szelleme, hogy a folyók az ember testvérei, akik öntözik azt a földet, amit az ember megművel, inni adnak az embernek és állatainak, viszik az ember hajóit, úszni, fürdeni lehet bennük, a vizükkel tisztán tartani környezetünket. De nem haragszik Aurindautra, amiért kiönti a folyók vizét, mert tudja, hogy csak dühében teszi. Szépen visszatereli a vizet a mederbe, csak persze időbe telik. Néha sok munkája van ezzel, mert Haúnangit az is dühíti, ha sok esőt küld... no, tudod, ki?

– Lihetsz-szummenhóri ieldit Kergan Ánangé-émuan, az esők szelleme – nevetett Ninda –, aki a Fénimmi-fennsíkon ül a háza előtt egy suvumfa alatt, és ami-

kor a suvum szállongó virágpóra megcsiklandozza az orrát, akkor tüsszent, és ettől esik Szúnahaumon.

Ilyesmikkel telt a nap. Este aztán kiment a világra. Előbb nem lett volna értelme, mert Sasszákennek ezen a részén éppen ellentétes volt az idő, náluk nemrég kelt fel a nap.

Amíg meg nem szokta a szeme, különös látvány volt. Minden narancsszínben úszott, mert Sasszáken napja vörös óriás volt, és Fendria elmagyarázta róla, hogy a közeljövőben – persze csillagászati léptékben, vagyis lehet, hogy százmillió év múlva – tágulni fog, amitől Sasszáken lakhatatlanná válik. Végző soron ez vár minden világra, tette hozzá, hiszen a csillagok sem örökéletűek. Egyelőre azonban a vörös óriás szépen melegítette Sasszákent, ahol végtelenbe nyúló szántóföldek között terült el a kevéske város. Ez, ahol leszálltak, Szankun városa, két hegylanc között egy széles völgyben feküdt, és a felnöttek tipikus mezővárosnak mondták. Négyzetrácsos szerkezetű utcákban néhány száz épület, egy sem magasabb három szintnél. Az utcákon kevés jármű, kevés gyalogos. A városzéli utcák után minden irányból gabonamezők.

– Unalmas hely – mondta Ángsauri, ahogy az utcán sétáltak. – Kiszállsz, sétálsz egyet, nagyjából azért, hogy elmondhasd, itt is jártál, aztán hazamész.

– Miért, milyen egy nem unalmas hely, sien? – kérdezte Ninda.

– Hát például Sommesza elég érdekes hely, látni, hogy teljes sötétségben élnek, és mégis megvannak.

– So’meza – mondta Ninda mosolyogva azzal a kiejtéssel, amit ott tanult. – És ha már jártál ott és láttad? Legközelebb is ugyanolyan sötétségben fogod találni őket.

– Ez igaz.

– Ha egy hely csak attól érdekes, hogy még nem láttad, akkor nincs értelme kétszer elmenni ugyanoda.

– Mi mástól lehet még érdekes?

– Sok mindentől. Leginkább az emberektől. Mondjuk Hirengen bekóborolhatod a klaszkot és megnézheted, hol milyen magasra kúsztak föl a növények a sziklákon azon a szörnyű gravitációban, de ha nincs ott az a kedves öreg, Hutk, akkor sokkal kevésbé érdekes. Minden helyet az emberek tesznek érdekessé. Van egy maroknyi hely a Galaxisban, ami az ember közreműködése nélkül is érdekes, például Taka, amikor a Hau felszínén lejátszódik az a színjáték, de a legtöbb helyet az ember tette érdekessé, amikor lakhatóvá tette. És minden hely csak más emberek jelenlétében igazán érdekes.

– Szinensinek igaza van – dühöngte Ángsauri. – Te tényleg folyton ilyen Nagy Gondolatokat mondasz.

Ninda mosolygott. Ángsauri magában Ninda-mosolynak nevezte ezt a bölcs mosolyt.

– Mindenkinek vannak ilyen „Nagy Gondolatai”, legfeljebb nem mindenki mondja ki őket.

– Hát ezt nem hiszem. Én alapjában véve mindent elhiszek neked, sien, de azt, hogy mindenkinek olyan nagyok lennének a gondolatai, mint neked, azt nem.

205.

nh-24 tuamsá

„Különös játéka a sorsnak, hogy a szindorok rajongani kezdtek érte. Nem tudtak róla semmit. Egy eszméért rajongtak, amit őbenne testesítettek meg, és fogalmuk sem volt róla, hogy Ninda, a valóságos ember sokkal inkább lenne méltó a rajongásukra – ha ismernék. De honnan tudták volna? Mi sem ismertük. Szerintem senki sem tudta, hogy ő kicsoda és mit hord magában. Még nagyon sokáig.”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
43. sómir*

Aulang Laip

Ajtó

43617. szahut saurgéman

411

– Ajtónak hívjuk Sasszákent is – magyarázta Faullá a kilátóban összegyűlt gyerekeknek –, mert ez az a világ, amelyik a legközelebb van az Ajtóhoz. De igazából ez az Ajtó.

S a fal egy részére mutatott, amin éppolyan üres feketeséget láttak, mint körben a legtöbb részen.

– Nem láttok rajta semmit. Éppen ettől Ajtó. Üresség, amin át lehet menni. A dzserangok azért nem fedezték fel, hogy ez egy Ajtó, mert nem tudják, hogy mögötte van valami, ahová vezet. Nézzük meg messzebről.

A képen megjelent két spirálkar egy-egy részlete, köztük hatalmas üres területtel.

– Ez itt Szuangsanné – mutatta Faullá –, ez pedig Ílahaut. S itt köztük a tuamsá, ami ezen a környéken nagyjából ugyanolyan széles, mint Szuangsanné. Vagyis át lehet rajta kelni, de hosszú út, egy átlagos hajónak több ezer év. Ezek a barna folatok a felhők. A valóságban nem barnák, hanem éppen olyan sötétek, mint a világűr, de anyaguk van, ami takarja a belsejüket. A felhők anyaga, a mi Felhőnké is, végtelenül ritka, csillagközi por. Annyira ritka, hogy úgy hajózhatunk benne, mintha nem is létezne, de a legtöbb felhő olyan óriási, hogy a felhőn kívül álló szemlélő és a felhőben levő csillag között annyi por van, hogy a csillag fénye nem jut el a szemlélőhöz. A mi Felhőnk egyike a legnagyobbaknak és legsűrűbbeknek a tuamsának ebben a részében. Ez itt Sasszáken, ez itt Ílahaut legközelebbi pontján Hirdengur, húzzunk köztük egy egyenes vonalat. – A képen megjelent a két

pont és közöttük a zöld vonal. – Ez egymillió érang, amiből körülbelül kétszáz-ezer metszi a Felhőt, ezért ha valaki Sasszákenről Hirdengurra a legrövidebb úton akarna átkelni, áthaladna a Felhőn. De ettől minden kapitány visszariadna, mert a mi Felhőnk annyira sűrű, hogy ha körülbelül ezer érangot haladtál a Felhő Peremén túl, akkor már egyetlen csillagot sem látsz. Semerre. Tökéletes feketeségben hajózol másfél évig. A *Jaussza* hősiek felfedező útja nemcsak azért volt rendkívüli, mert felfedezték Szúnahaumot, hanem mert el mertek menni odáig, hogy felfedezhessék. S most nagyítsunk rá megint az Ajtó körzetére.

A képre beúszott a Felhő barna foltja, és Szuangsanné ezüstös sávja, rajta néhány naprendszer nevével.

– Kétezer érangnyi távolság van Sasszáken és a Felhő Pereme között, amit az üres tuamsában teszünk meg. Jelenleg ebben vagyunk. Onnantól, hogy elhagytuk Sasszáken naprendszerét, a dzserang hajók számára érzékelhetetlenek vagyunk, mert egy hajót egy naprendszeren kívül már lehetetlenség észrevenni, annyira végtelenül parányi az űr méreteihez képest. Kommunikálni persze tudunk velük, mert a hiperfényadónkat Sasszákenre állítjuk, és az ottani állomás közvetít a Galaxis többi részébe. Csak persze a hiperfénynek éppen az a lényege, hogy nem lehet tudni, honnan jön az adás. S most jön az a pillanat, amire napok óta vártunk. Kapcsoljátok be.

– Sénu, sénu – szólalt meg egy mély női alt. – *Airganir Haufóran*, Dzsául-dzsimi kilenc.

– Sénu, sénu. *Aulang Laip*, Sasszáken-súdi hét – felelte Faullá, és ugyanekkor a térképen megjelent a két hajó pozíciója, Dzsáultól dzsimi irányban kilenc, illetve Sasszákentől súdi irányban hét érangra.

– Sénu, sénu – szólalt meg még egy férfihang. – *Hiambé*, Sasszáken-súdi huszonhat.

– Sénu, sénu – jött a következő. – *Immangar Szúrang*i, Fóhaungá-nergi tizenöt.

– Sénu, sénu. *Jaurang Hauri*, Fóhaungá-dzsimi kilenc.

– Sénu, sénu. *Ájahan*, Sergahand-súdi nyolc.

– Sénu, sénu. *Ahpan Hpangrimi*, Sasszáken-nergi huszonkilenc.

Sorra jelentkeztek be a hajók, és mindnek megjelent a pozíciója a térképen. Az *Angaur Hiargi*, az *Ílargisz Hauri*, a *Dzсорintí*, a *Száhuná Fónird*, az *Angahandi*, az *Antokinan Lorki*, a *Mungaombé*, az *Erindun Émang*, a *Sauri*. Két mati alatt negyvenöt hajó jelentkezett be az ő közvetlen közelükből, a térképen megjelent a számláló is. Aztán jöttek a távolabbiak, a *Hauna Szími* már száz érangra járt Sasszákentől, a *Jáharan* százötvenre, és sorban érkeztek az üdvözlések a többiekől, már régóta egyszerre beszéltek, hangzavar lett belőle, nem lehetett érteni, de a térképen sorra gyulladtak ki a hajókat jelző kis zöld feliratok. Hetven hajó, száz, százhusz...

– Van ennek egy beceneve – intett Faullá a falnak immár hajónevekkel pöttyözött része felé. – Kis Felhő. Amikor a Szúnahaum felé, illetve egy évvel később visszafelé vonuló hajók sokasága valóságos felhőt alkot.

Ninda önkéntelenül bólintott. A térképen továbbra is egyre csak gyulladtak ki az újabb és újabb hajónevek, a hangszóróból pedig folyamatosan szóltak a hajók üdvözlétei. S ez csak egy ezredrésze az egésznek. A Testvériségnek százötven-ezer hajója van!

– Ninda – szólalt meg Faullá, és egyenesen órá nézett. Ninda pislogott. Ötven gyerek volt a teremben. – Sasszáken-nergi száznegyvennél hajózik az *Auszíni*, ahol Kis Őrző lettél. Úgy illik, hogy köszöntsd őket.

Ninda kicsit zavartan nézett a férfire. Már régóta jól érzékelte az *Aulang Laip* méreteit, több mint húszezer ember sokaságát, a nyolc lakószint százhatvannyolc szektorának több ezer épületét, s most, ebben a néhány matiban kezdte érzékelni a Testvériség méreteit is, ahol olyan hajókból, mint az *Aulang Laip* – sőt még jóval nagyobbakból is – százötvenezer utazik a Galaxisban.

S ez a hatalmas sokaság *öt* számon tartja.

Előrelépett és kis habozás után odament Faullához.

– Suórin, *Auszíni*, suórin – mondta a férfi. – *Aulang Laip* hívja *Auszínit*.

– Sénu, sénu, *Aulang Laip* – felelte egy női hang, miközben a többit valaki lehallkította, de nem kapcsolta ki. – *Auszíni* hallja *Aulang Laipot*.

– *Aulang Laip* hallja *Auszínit* – felelte Faullá és Nindára nézett.

Ninda több mint kétszáz napja élt a Testvériségben. Tudta, hogyan szólaljon meg a szünik szertartásos nyelvén, olyan helyzetben is, amilyenbe még nem került.

– *Auszíni*, az *Aulang Laip*ről Ninda, a Felhő Gyermeke köszönt benneteket.

– *Aulang Laip*, az *Auszíniről* Éraszunan, a Felhő Gyermeke köszönti a Kis Őrzőt, Nindát, a Felhő Gyermekeit. Jövöre Szúnahaumon!

– Jövöre Szúnahaumon! – felelte Ninda felragyogva, amiért jól válaszolt. Még két év, amíg hazaérnek, de a namindanra hazafelé tartó hajókon ez volt a hagyományos jókívánság, akkor is, ha még éveket tartott a hazaút és akkor is, amikor már leszálláshoz készülődtek Séninnauron.

Faullá barátságosan bólintott neki, és kikeresett még egy arcot a sokaságban.

– Írariengi – mondta. – Sergahand-hirtu kettőnél a tuamsába lépett a *Hínifarang Ómunni*.

Egy fiú odasétált hozzá, és ő maga hívta a másik hajót. Hát persze, őhelyette Faullá megcsinálta, mert neki persze fogalma sem volt róla, hogy ezt kell tennie. De egy született szüni tudja ezeket.

– Suórin, *Hínifarang Ómunni*, suórin – mondta Írariengi. – *Aulang Laip* hívja *Hínifarang Ómunnit*.

– Sénu, sénu, *Aulang Laip* – szólalt meg egy rekedtes férfihang. – *Hínifarang Ómunni* hallja *Aulang Laipot*.

– *Hínifarang Ómunni*, az *Aulang Laip*ről Írariengi, a Felhő Gyermeke köszönti Éfardzsimot, a Felhő Gyermekeit.

A rekedtes férfihang nevetett.

- Éfardzsim, a Felhő Gyermek a *Hínifarang Ómunniról* köszönti Írariengit az *Aulang Laipon*. Jövőre Szúnahaumon!
- Jövőre Szúnahaumon!

nic

„Csak egy csik egy világ felszínén. Két lakhatatlan félgömb között, aranygyűrű alatt, egy viruló kis mező. De nekünk ez a mindenünk.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
9. sómir, 1. singir*

ABRONCSVILÁG

ni-1 érkezés

„Életünk az állandóság és a változás vegyülete. Ha nincs állandóság, megőrülünk. Ha nincs változás, megkövesedünk.”

*Ílgaszaumi,
Jahanin-szódzsán,
39. sómir, 11. singir*

**Szúnahaum
Aulang Laip
43619. nodzsat finirrugan
311**

Hagyományosan az érkezés napján ér véget az iskola, hogy a gyerekek, akik éveket töltöttek a hajón, kimehessenek Szúnahaumra és örülhessenek az anyavilágnak. Előző nap Fendria azzal köszönt el tőlük, hogy aki visszatér a hajóra, azzal az új dzsúmiban, huszonegy saurgémankor találkoznak, akik pedig maradnak, azok majd úgyis visszajönnek elbúcsúzni. Ezt Ninda megjegyezte, hiszen ő otthon marad. Vissza kell jönnie elbúcsúzni. De nemcsak Fendriától. Az egész hajótól. Hány embert ismer vajon... alighanem több százat. Persze ebből le kell vonni azokat, akik szintén otthon maradnak: Szinensit, Rongamit, Ángsaurit meg a családjukat, meg hát még sokakat.

Általában néhány nap alatt teszik meg az utat a tuamsán és a Felhő Törzsén keresztül, nem telik két és fél évbe, de most a műszakiak találtak valami javítanivalót a hajógépeken, és az idő egy részét a tuamsában vesztegetve töltötték. Ezért indultak a szokásosnál hamarabb haza, de tizenkilenc finirrugan délelőttjén ők is otthon lesznek, ezt a sófunnir-hauróangi világosan és egyértelműen közölte. Javítás közben sorra haladtak el mellettük a hajók, eleinte csak pár száz naponta, aztán már ezrével, ahogy közeledett a namindan ideje. Persze bárki átszállhatott volna a rengeteg hajó valamelyikére, de az is hagyomány, hogy egy hajó mindig együtt tér haza, hacsak valami rendkívüli ok miatt valakinek nem lesz sietős.

Ilyen oka volt Ászanarginak, aki még Sasszáken előtt útnak indult, hogy még beszívhatta Szúnahaum levegőjét, és sokkal több ideje már nem is volt. Ők még a tuamsában voltak, amikor megjött a hír. Ászanargi egyesült a Csillagokkal.

Ninda szomorúan vette tudomásul, hogy megérkezésük után egyik legelső feladata valóban a dzsuór lesz.

Fínirrugan reggel háromszázkor már fent volt az első szinten, ahol ilyenkor kivetítőként használják a kupolát, több ezren feküdtek a fűben és néztek fölfelé. A parkban eloltották a világitást, sötétség borult rájuk.

– Innen már látható – jelentette be a kommentátor, Szamtahu. – Megjelölöm egy zöld karikával.

A kupolában alig húsz-huszonöt csillagot láttak szétszórva. Mindenhol máshol a sötétség. Az egyik csillag körül megjelent a zöld karika.

– Már csak két érangra vagyunk, az utolsó ugráshoz készülődünk. Háromszáztizenegykor elérjük Szúnahaum naprendszerét.

Senkinek sem kellett az órára nézni, a mennyezetén megjelent a százás szám, a tizedmatik száma, és egyenletesen csökkenni kezdett.

– Ez a legrosszabb – panaszkolta Rongami, aki Nindától nem messze éppen felült a fűben. – Az utolsó néhány mati. Azok a leghosszabbak.

– Minden mati pontosan ugyanolyan hosszú – felelte Ninda higgadtan. – Csak te vagy türelmetlen.

– Te talán nem?

– Hát... én is szeretnék már Szúnahaum földjére lépni, persze. De ez a limli pontosan ugyanannyi ideig fog tartani, mint az összes többi.

– Tudod, hogy Ninda nyugalma elég lenne egy sereg szirráhíri megállításhoz – mondta Ilgá.

Ninda csak mosolygott.

– Mindannyian tudjuk, hogy egy limli múlva belépünk Szúnahaum rendszerébe. Gondolom, még egy limli, és kiszállhatunk.

– Ó, az nem olyan egyszerű – felelte Ángsauri. – Itt nem pár száz ember száll ki, hanem az egész hajó. Ezért jön majd két hílari, amikbe átszállunk az úrben. A suár mindkét kapujához csatlakozik egy. Azok szállnak le Szúnahaungauron, mert az *Aulang Laip* súlya alatt teljesen tönkremenne a növényzet, amíg mi mind kimászunk. A hilarik könnyűek, és azokból minden irányban ki lehet szállni, úgyhogy csak rövid ideig lesznek ott.

Háromszáztizenegykor a kupolába vetített égboltról hirtelen eltűnt minden.

– Szúnahaum a fűnir-nelgi fölött fog megjelenni fél mati múlva – közölte Szamtahu. Mindenki arrafelé fordult és figyelt.

Nindának egy kicsit csalódást okozott a látvány. Szúnahaumból nem látszott több egy fényes foltnál.

– A távolságunk most tizenkétezer úmisz. Mindjárt csinálunk egy kis ugrást és bejelentkezünk.

Szúnahaum hirtelen megnőtt a kupola mennyezetén. Most már korong volt, kisé elliptikus formájú, sárgás színű.

– Suórin, Szúnahaum. *Aulang Laip* hívja a Testvériséget.

– Sénu, sénu, *Aulang Laip* – felelte azonnal egy női hang. – A Testvériség köszönti a Testvériséget. Jó itthon tudni benneteket.

– A Testvériség köszönti a Testvériséget – felelte Szamtahu. – Távolságunk négyezer úmisz, egy limli múlva belépünk a Sínisuál körébe és hazaérkezünk.

– Sénu, sénu, *Aulang Laip*. Várunk benneteket. Simunná.

– Simunná – felelte kórusban az egész *Aulang Laip*.

Közben megjelentek a kupolában a kis zöld feliratok is a közelben járó hajók nevével. Ott volt a *Hangszí Fónird*, a *Jengari*, az *Úhannin Faurá*, az *Úmú Faurá*, a *Holgréfauni*, a *Szahambari*, a *Fettulg Ilkarúmi*, a *Hatanda*, az *Ínihuahp*, az *Angisztilhepan*, a *Dzserambi Indzsémuan*, a *Rehamba*, a *Szasszavóri*, az *Ombajauki*, az *Aldillá Hónin*, az *Auríhaum Szónun*, az *Ingerrick*, a *Szilkan Immani*...

– *Szilkan Immani*? – kérdezte Ninda félhangosan. – Miért hívják így az egyik hajót?

– Miért ne hívhatnák így? – pillantott rá Rongami.

– Ez egy szindor költő neve. Sýlkwân Ímmanèŷ.

– Valószínűleg róla van elnevezve. Rengeteg hajót neveznek el híres emberekről. Az *Aulang Laip* is egy híres emberről kapta a nevét.

– De *Aulang Laip* szúni volt.

– Hát *Szilkan Immani* meg szindor. Sok hajót neveznek el külföldi híres emberekről is. Például az *Antokinan Lorki*, ahol laktunk egy ideig, egy dzserang orvos nevét viseli, azt hiszem, szengil volt.

– Ott megy az *Angisztilhepan* – mutatott fölfelé Ángsauri. – Azt meg kell nézned, Ninda, olyan szép hajót még nem láttál.

– Nem sok hajót láttam – felelte Ninda. – A *Színangiron* jártam meg az *Auszín*.

– Hát ez nem olyan. Nem is mondom el előre, csak odaviszlek valamelyik nap.

Szúnahaum egy mati alatt akkorára nőtt a kupolában, hogy már látszott az egyenlítőjét övező széles aranysárga sáv. Ninda csillogó szemmel figyelte. A Sínisuál ezer úmiszról már tisztán kivehető volt, felőlük nézve ferdén állt, a két sarkpont közötti távolság negyedrészt befogta. De a két siór között nem látszott különbség, mindkettő fakószürke volt.

– Melyik siór melyik?

– Nem tudom – mondta Szinensi. – Ilyen messziről nem lehet őket megkülönböztetni. Szúnahaum-síssanaurangi nem látszik, így nem tudjuk, melyik félgömb fordul feléje.

Míntha Szamtahu meghallotta volna, amiről beszélnek, néhány pillanat múlva piros Dzs betű jelent meg az űrben, nem messze attól a sarkvidéktől, amelyik Ninda felől nézve balról volt. A másik sarkvidék mellett kék S betű tűnt fel. Dzsisszáfaur–Séninnaur, világos, gondolta Ninda.

– Most a Sáhagun-vidék néz felénk – közölte Szamtahu –, és bejelöltem az irányokat. Otthon kellemes, egyenletes az időjárás.

Az emberek mosolyogtak, amiből Ninda gyanította, hogy ez egy hagyományos vicc. Hiszen Szúnahaumon örökké egyforma az időjárás.

ni-2 leszállás

„Persze ma már mindenki tudja, hogy Ninda új korszakot jelent a Galaxis történelmében. De mi, akik ott voltunk, amikor ez az új korszak elkezdődött – nem tudjuk, mikor volt az. Amikor a Testvériségbe került? Amikor először Szúnahaum-ra lépett? Amikor először álltak szemtől szemben egymással? Nem lehet tudni. Talán minden egyes napon egy kicsit újra meg újra elkezdődött.”

Hait Kirisz:

Ninda,

63.

Szúnahaum korongja most már gyorsan növekedett a képen, és Szamtahu szolt, hogy jelezzék kiszállási szándékukat.

– Jelezz a suagodon, hogy ki akarsz szállni – mondta Szinensi. – A hilarik számolják az embereket, és akkor indulnak, amikor megvan a létszám. Akik nem jeleznek, azok később aungirral tudják elhagyni a hajót.

Ninda bólintott és megnyomta a jelzést a suagján. Néhány pillanat múlva az *Aulang Laip* a Sínisuál magasságába ért és megállt. A kupolában most már oldalról látták a Sínisuál arany ívét.

Éppen olyan volt, mint amit a kis arany henger vetített ki – csak milliószor óriásibb és szebb. A közeli részeken látszottak az egyes fémes anyagdarabkák, amik mozdulatlanul álltak a levegőben – vagyis hát az űrben – Szúnahaum fölött, pedig valójában forogtak és keringtek körülötte, de olyan lassan, hogy ez nem látszott. Maga Szúnahaum még sokkal lassabban forog, több millió évig tart egyetlen fordulatot megtennie, míg a Sínisuál darabkái néhány száz év alatt tesznek meg egy-egy kört. Saját tengelyük körül más-más sebességgel forognak, általában naponta több fordulatot is megtesznek.

Meg lehetett számolni, hány darabka – Sínisuál-hógur – van olyan közel, hogy egyenként látsszon. Ninda tizenhetet tudott megszámolni. Mögöttük az egyenletes, irizáló arany fátyol. A kis arany henger tervezői igazán élethű utánzatot készítettek.

– Indulhatunk – jelentette be Szamtahu. – A hilarik két mati múlva bedokkolnak.

Az emberek sietség nélkül feltápáskodtak és indultak a liftekhez.

– Hogyan szállnánk ki, ha lennének még utasok a hajón? – kérdezte Ninda.

– Ugyanígy – felelte Szinensi –, mert csak a kórházban lehetnének, ahonnan nem jöhetnek ki.

– Minden namindan alkalmával van egy csomó hajó – fordult oda Ilkorgi, aki mellettük sétált az ösvényen –, ahol olyan betegeket ápolnak a kórházban, akiket nem lehet sem elbocsátani, sem átadni dzserang kórházaknak. Ezeket elhozzuk

magunkkal, de persze sosem tudják meg, hogy Szúnahaumon jártak. A mozgásképes hozzátartozóikat átmenetileg bezárjuk melléjük a kórházba, amíg mi elhagyjuk a hajót, aztán megint mászkálhatnak szabadon a suárban és a szísiben. Nem maradnak magukra, mindig hagyunk annyi személyzetet, hogy ellássuk őket. De ezen a hajón most nincsen beteg, egyetlen dzserang sincs már.

Ninda bólintott köszönetül, és kívárta sorát a liftnél, most sokan voltak, a harmadik lifttel mehetett. Lement a suárba Szinensivel, Rongamival és Ángsaurival. A Hafanni ékszerüzletnél léptek ki az üzletsorra. Mindig a közelebbi kapuhoz kellett menni, ezért balra fordultak és a lassan ballagó emberek sorában elmentek a suárkapuhoz. Mire ők odaértek, a tifongok már nyitva voltak, az emberek kiléptek a hajóból, be a hilariba. A legegyszerűbb fajta hajó volt, amit Ninda valaha látott. Egy óriási üres térség, ami most megtelt emberekkel. Több mint tízezer ember sétált be és várakozott. Eltartott egy darabig.

– Érdekes – dűnyögte Ninda. – Egyetlen ablak sincs.

– Mert úgyis csak pár ember tudna kinézni rajtuk, akik éppen a falnál vannak – felelte Ángsauri.

– És a mennyezetet?

– Ott meg csak a világűrt látnád. És a Felhőben vagyunk, ne feledd. Legfeljebb hetvenöt csillagot láthatnál, ha mind egy irányba esne. De nem esnek egy irányba, mert Szúnahaum a Felhő közepében van, egyszerre sose látsz négy-öt csillagnál többet. Itt nincsen csillagok égbolt.

– A Sinisuál alatt még azt a négyet-ötöt se látod – jegyezte meg egy mellettük álló férfi.

– Ja igen, persze hogy nem.

Ninda közben fölfedezte a mennyezetre kivetített számot. Nyolcezer-hatszáz fölött járt, és gyorsan csökkent. Az emberek száma, akik még be fognak szállni.

Végül elérte a nullát – tízezer ember álldogált a hilaris hatalmas térségében. Hangjelzés szólalt meg, a tifongokat bezárják. Ezt persze még ki kellett várni, de aztán elindultak. Bizonyára. A mozgást ugyanúgy nem lehetett érezni, mint más járműveken. Egyszer csak rengeteg kapu tárult fel a hilaris mind a négy oldalán, s az emberek elindultak kifelé.

Az első, amit Ninda megismert Szúnahaumból, az illat volt. Szúnahaumnak mező- és fűillata volt, egészen olyan, mint jó pár világnak, ahol Ninda már járt, de sokkal jobb. Hasonlított az első szint parkjának illatához, de erősebb, töményebb volt. Aztán ahogy fogytak az emberek, már látta is Szúnahaumot. Tágas rétet látott, élénkzöld fű borította, s ahogy közelebb ért a kijáráthoz, azt is látta, hogy a rétet minden irányban messzire nyúlik. De nem a látóhatárig. Szemközt erdő volt a messzeségben, balra nem túl messzire folyó húzódott – vagyis hát persze csatorna –, jobbra házak voltak jókora távolságban.

Lesétált a rámpán a hilariból, a padló olyan magasan lehetett a talaj fölött, mint az ő dereka. A hajó egész oldala lenyílt és rámpa lett belőle, azon mentek le. Tett pár lépést a bokáig érő fűben, és körülnézett.

Az égbolt olyan színű volt, amelyet még soha nem látott. Égszínkék, mint a kel-
lően vastag légkörű világokon általában, és aransárga, egyszerre, ugyanott. Nem
foltokban volt jelen a két szín, hanem együtt, valamilyen keverék formájában,
amiben világosan el lehetett különíteni az égbolt kékjét és a Sínisuál aranyát.
Gyönyörűnek találta.

Ahogy lejjebb fordította a tekintetét, újabb meglepő látvány fogadta. Körülötte
a fűben és a rámpán ott állt az összes osztálytársa, Fendria, a fhangísilgun összes
tagja, a Sómittir tagjai, Fondzsahut, Ámmaít, Hait, Kásirun, jó néhányan a többi
fengrácsapatból meg a törzséből, és még egy csomó ismerőse. Lehettek talán szá-
zan is. És senki sem azzal foglalkozott, hogy elhagyja a hilarit és elinduljon oda,
ahova Szúnahaumon először menni akar, hanem csak álltak és őt nézték.

– Ti mit néztek?

– Téged – felelte Kásirun.

– Látni akartuk, mit szólsz, amikor először teszed a lábadat Szúnahaum földjére
– tette hozzá Fendria.

Ninda elmosolyodott.

– Hogy mit szólok? Mit számít, hogy én mit szólok Szúnahaumhoz? Szúna-
haum évtizedredek óta ilyen, és ilyen lesz még sok millió éven át.

– De te jöttél a legmesszebből – mondta Arszi.

– Ámmaíték ugyanonnan jöttök.

– Úrrajzilag igen – bólintott Ámmaít. – De te egy egészen más világból kerültél
ki, mint Hait meg én.

– És te vagy Ninda – szólalt meg Szinensi jelentőségteljesen.

– Te meg Szinensi – felelte Ninda. – Ő meg Huafóni... ő meg Séssinauri. Min-
denki az, aki.

– Igen – bólintott Ámmaít. – Mindenki különleges a maga módján. Te valahogy
másképpen vagy különleges, mint mi mindannyian. Ezért gyűltünk most ide.

Ninda bólintott, és körülhordozta tekintetét a tájon.

– Hogy mit szólok Szúnahaumhoz, arra vagytok kíváncsiak? Hát még nem so-
kat láttam belőle... de ez az otthonom. Az *Aulang Laip* úgy vált az otthonommá,
hogy már ott éltem egy ideje, de egészen rövid ideje... első nap már az otthonom
lett. Szúnahaum már régóta az otthonom, jóval előbb az volt, mint ahogy akár egy
képet is láttam volna róla. Mert az *Aulang Laip* is Szúnahaum, a Testvériség min-
den hajójának minden apró zuga az. Minden hajónkat úgy rendeztük be, hogy ma-
gunkkal vihessük Szúnahaumot, bárhol járunk a Galaxisban. Testvérek vagyunk a
tűz lángjainál.

ni-3 Szúmarongellir

„Már elsőre is olyan volt Szúnahaum földjére lépni, mintha mindig azon jártam volna.”

Ninda:
*Életem egy falevélen,
517. sómir*

Egy szúni első útja, akár idegen hajóra, akár a szúnik bármelyik világára teszi a lábát, mindig a janníhaumhoz vezet – hacsak nincsen valami rendkívül sürgős dolga. Szúnahaumon annyi a különbség, hogy mivel egész Szúnahaungaur egyetlen janníhaumnak számít, a Tűz Otthona az a hely, amit először felkeresnek. Természetesen a hilarik is egy tűz közelében teszik le őket – nehéz is lenne máshol, hiszen mindenfelé vannak tüzek. Ezen a réten is volt egy, s az *Aulang Laip* lakói el is indultak felé. A három Szindoriáról jött újonnan érkező nem sietett annyira, előbb körülnéztek. A hilarijuk hamarosan felszállt, visszatért Séninnaur pusztaságában levő állomáshelyére, vagy talán egyből egy másik hajó fogadására indult.

S ahogy a hilari távozott, meglátták a napot is. Szúnahaum-síssanaurangi egyenletesen ragyogott rájuk valahol középmagasságban a látóhatár és az égbolt tetőpontja között. De nem magát a napot látták, csak egy nagy, fényes területet, ami egybefolyt a Sínisuál arany ragyogásával.

– Szúnahaum-síssanaurangi – szólalt meg Szinensi hangosan –, siengsáhi óran angarrí hpalgrifórun dzsinnú ógárahin! Singé-szisszu ángraihþ szuangrit óran!

Ninda lefordította mai szúni nyelvre.

– Szúnahaum-síssanaurangi, világunk őrző csillaga, népünk védelmezője, köszöntünk hazatérésünkkor! Ragyogj világunk fölött mindörökké!

– Mégpedig mindig ugyanott – törte meg a kis csendet Hait. Már megkapta a hipnopédiai oktatást, szúniul beszélt ő is.

– Hát persze – mosolygott Szinensi. – Soha nem fog elmozdulni onnan, ahol most látod.

– Nem tudom, hogy fogom ezt megszokni.

– Szerintem nehezebb megszokni a forgó világok örökké változó nappalait és éjszakáit. Emlékszem Szindoriára, jártam ott a tengerparton, jókat fürödtünk, de számon kellett tartani, hányadik derki van, mert estére lehűlt a levegő.

– Hogy *milyen óra* van – javította ki Ninda, Hait és Ámmaít automatikusan, egyszerre. Elnevelték magukat. – Szindorián nem számozott derkik vannak, hanem különböző színű órák – magyarázta Ninda. – Szürke, kék, rózsaszín, sárga, narancssárga, fehér, piros, zöld, lila, fekete.

– Van ebben a sorrendben bármiféle logika?

– Nem hiszem.

Nevetve indultak a Tűz Otthona felé, szemben a napnak, vagyis dzsisszá irányba. Nem kellett messzire menniük, a tűz is ott volt a réten. Több ezren vették körül az *Aulang Laip* népéből, a legtöbben letelepedtek valahol a közelben a fűbe, mások körbesétálták a tüzet, de voltak, akik elindultak valahová, folyamatosan érkeztek és távoztak a légikocsik. Szinensi egyenesen odament a tűzhöz. Az örök tűz körül soha nem lehet olyan tömeg, hogy még valakit oda ne engedjenek.

Homlokukra tett kézzel üdvözölték a Tűz Őrzőjét, egy már valamivel idősebb, négyszázéves forma nőt, aki a szokásos mosollyal fogadta őket és bölintott feléjük. Ha ilyen sokan köszöntik egyszerre, az Őrző nem teszi a kezét a homlokára, mert akkor állandóan ezt csinálná és nem tudná elvégezni a munkáját. De Szinensi oldalba bökte Nindát.

– Hing-hing, sien – felelte Ninda.

– Kis Őrző vagy, te sengiri – sziszegte Szinensi.

Ninda észbe kapott és megint a homlokára tette a kezét.

– *Auszíni* tüzének Kis Őrzője *Aulang Laip*ről köszönti Szúnahaum tüzének Őrzőjét – mondta.

Az Őrző figyelmesen ránézett, és most már a homlokára tette a kezét ő is.

– Szúmarongellir tüzének Őrzője köszönti *Aulang Laip* Kis Őrzőjét – felelte, és visszatért a munkájához.

– Hing-hing, sien – bölintott Szinensi. – Ezt soha ne felejtse el. *Auszínin* Kis Őrző lettél, és egész életedre az is maradsz. Ha olyan sokan vagyunk, hogy képtelenség az Őrzővel mindenkinek üdvözölni egymást, *neked* akkor is üdvözölnöd kell, és választ kell kapnod. Tiszteletlenség lenne *Auszíni* tüzével szemben, ha erről megfeledkeznénk.

Azzal leült a fűbe.

– Mit jelent az a név, aminek az Őrzőjének nevezte magát? – kérdezte Hait, leülve Szinensi mellé.

– Szúmarongellir ennek a vidéknek a neve – felelte Fendria. – Arra, elgi felé van Rongellir falu, inku felé pedig Szúmahaungi. Az az erdő sénin irányban a Szúmahaungi-erdő. Ez itt nagyrészt síkság, bár dzsisszá irányban vannak hegyek, de elég messze.

– Errefelé még nem jártam – mondta Szinensi. – De tudom, hogy a Hakunnur és a Rimmi között vagyunk, megnéztem a térképen. A Rimmi a Szikkurba ömlik, akárcsak a Dzsembur, azt pedig már ismerem, a Dzsembur partján van Jarkasszur falu, ahol sokszor jártam Nerki bácsikámnál.

– Én meg a Hakunnurt ismerem – felelte Fendria –, egyszer végigeveztünk rajta néhány barátommal.

– Á, szóval itt evezni is lehet? – figyelte föl Ámmaít.

– Szúnahaumon mindent lehet – mondta Rongami. – Jáhannurban korcsolyázatsz, Ilszulli fölött pedig úgy sétálhatsz a sivatagban, mint otthon. Mármint Szindorián.

– Csak egy kicsit kisebb – tette hozzá Fendria mosolyogva. – Talán százszor akkora, mint az *Aulang Laip* alapterülete. Vannak hófödte hegyeink, tavaink, erdők, rétek, falvak, városok. Minden van, ami más lakott világokon, kivéve a tengert – és az időjárás. Az nincsen. Én el is indulok, sok találkozóm van.

– Menjünk mi is – mondta Szinensi. – Megmutatjuk nektek Szúnahaumot. Hívok egy kocsit, és... hová menjünk először?

– A Fettir-dzsólimhoz – pillantott a térképre Ángsauri. – Nincs messze.

– Nem – csóválta a fejét Ninda. – A Jargunnur-vidékre.

Szinensi egy pillanatra összenézett Ángsaurival, aztán lassan bólintott.

– Hát persze, sien. El is feledkeztem róla. Hiszen te száhpain-sédauni vagy. Oda kell menned.

Beszálltak a kocsiba és fölemelkedtek. Ángsauri, Szinensi és Rongami éppoly kíváncsian nézelődött, mint a három szindoriai születésű jövevény. Ferdén keresztették a Hakunnurt, ami a Sínisuál fényében sárgásan csillogott, aztán átrepültek a szintén sík Sziresszun-vidéken, majd a Szenkusszi csatorna után a Jahankusszi-vidéken, ahol már alacsony dombok követték egymást, és a sok apró falu után egy nagyobb várost is láttak, Jahankusszit, ahol vagy kétezer ház állt kusza összeviszásban a dombokon. Elrepültek a Dzsauin-tó fölött, majd egy ideig követték a Dzsauin csatorna folyását, aztán az visszakanyarodott dzsisszá felé, ők pedig átrepültek a Jakkáni erdő fölött, és a Jamisszun csatorna után elérték a Jargunnur-vidéket. Erdős sávval kezdődött, a Jakkáni folytatásával, majd Jargunnur városa után egy sor apró tavat láttak, köztük parányi falvakkal, és már látták a Szesszit. Háromszor olyan széles volt, mint az eddig látott csatornák. Igazi nagy folyó. A partján fehér, kerek épület állt, afelé tartottak.

Leszálltak és kiléptek az épület előtti térségre, amit hatszögletű kövek borítottak, sárga, narancs és barna színben.

– Ez itt a Szesszi-auldzsau – mondta Ninda a két felnőttnek olyan arccal, mint aki már jól ismeri ezt a helyet. – Szúnahaum-sínarraómi világán volt egy hatalmas folyó, amit a szúnik Szesszi anyáknak hívtak, és nagy tiszteletben tartották. Egy egész kontinens legnagyobb folyója volt. Ennek emlékezetére hívják az Abroncsvilág legnagyobb csatornáját is Szesszinek. Ez az épület mindkettejük múzeuma-ként szolgál... de még nem mehetünk be.

– De – felelte Szinensi. – A Szesszit nem köszöntjük köznapi ruhában. A bejárat mögött találsz egy polcot, vegyél el egy piros hofongrit, abban kell kimenned a partra.

Ninda bólintott és már szaladt is.

ni-4 köszöntés

„Kicsit úgy éreztem magam, mint aki a sokadik résznél csöppen egy hosszú tévésorozatba. Húszszáz érkeztünk az Aulang Laippal, és senki más nem köszöntötte a Szesszit. Ő miért? Miért éppen ő? Hosszú időbe telt, mire sejteni kezdtem az okát. És talán ma sem értem, több évszázad elteltével.”

Hait Kirisz:
Ninda,
912.

Szúnahaum
Szesszi-auldzsán
43619. nodzsat finirrugán
383

– Ó, Szesszi, minden folyók anyja, rétek és földek táplálója, köszöntelek a törzsek szövetségének nevében, az emberek és állatok nevében, akik vizedet isszák, a növények nevében, akik vizedből sarjadnak, a magam nevében, aki gyermeked vagyok, Szesszi anyánk, nagy folyó. – Ninda beszéd közben végigsimított a víztükörön, azután ráhelyezte a hauhapvirágból font kis koszorút, ami lassan megindult dzsisszá felé a csatorna vizén. Ő pedig elmondta az ősi nyelven is. – Hín-Szesszi, ahpélan-hangsé nírinan, isszan rírahp sénan saurgi, ngdzsérán hiehp sádillan nirszip jan inarrip, hpuan langrí-ífarran ilg, sádillan dzsringszu hpuansá-hpengszí ilg, sádillan siehp ilg, luan rgamdzi nikka hín-Szesszi, hín-nírinan óngsá. – Aztán fattául is. – Jau-Szesszi, jallgi hesszi hellul immái, likk jam dorn samnittái, nikkanin ammi jallillat hukun nitt va jakun nitt, kalla dimm jamma dorn akkalittí, ammi jallillat kemmun nitt, kalla jamszu dorn ikkunái hall, ju ammi jallillat kenna nitt, jonn akessza lunn, jau-junnamisszi Szesszi, jimnanní sissz koll. *Lian, lian, lian.* Mert volt az úgy egykor, hogy fenn a Dzsombaut gerincevidékén, éppen az örök hó határa alatt, a Hpí-Szesszi völgyecskében elindult forrásából a szöszke kis patak, Ámbi-Szesszi falucskában, hétágú boltív alkotta kupola alatt, amit Lbaihpuán apó, ősi világunk nagy mestere a saját kezével faragott jammilani rerrufából, és elindult a kis patak akkora mederben, amin át tudtak lépni a gyerekek, s a medret mindkét oldalt rózsaszín dzsililvirágok szőnyegével díszítették, mert a Szesszi volt az a kis patak, minden folyók anyja. Elindult a kis patak és csak ment lefelé a Fonnirid csúcsai alatt, és magába nyelte a Finannir vizét, amely még nála is kisebb volt, majd a Szimmur és a Rokangir vizét, és kanyargott a völgyben, apró falvak között, amik tenyéryi helyecskéken épültek, néha a víz fölé helyezett lapokra, Szekun-Szesszi, Iffá-Szesszi, Ankadzsil, Rakihan és Hpengá, s közben befogadta a Fonnir és a Szilallut vizét, így folydogált a nagy kanyar, a Horkon-torok

felé. Amikor azt elérte, megindult a lejtőn, zúgott és habzott, sziklákat döngetett, s közben elnyelte a Darkihp csekélyke vizét, majd ötven ríngint zuhanva szétterült egy medencében, amit Szessziran-tónak hívtak. Négy városka állt a partján, Rokkoku, Hpainámi, Ásannit és Illuahp, hegyi üdülőhely valamennyi, az emberek fürödtek és csónakáztak, napoztak a tóparton. De a Szesszi nem maradt velük, továbbhaladt az Affáu-Szesszi völgyben, elnyelte a Ringukir és az Álangaur vizét, kövezett mederben haladt Alanná városának közepén, ahol a hidakról az emberek homlokukra tett kézzel köszöntöttek, s a városból kilépve egyesült a Raurangi vizével. Megkerülte a Dzsambauki tömbjét, gazdagodva annak patakjaival, a Halliguttal, a Jahaguttal, a Szomnurral, a Dzsihuval és a Rikkinivel, rámosolygott Oldzil-Szesszi városkára, s a Hafurangi vizét magába ömlesztve megalkotta a Négy Tavat, Sziembé, Ihumbé, Alihp és Ingar kerek tükrét, amelyek körül felépült Amudzsza, a hegyvidék egyetlen nagyvárosa. S a Szesszi megindult le a hegyláncról, a Funnen-torok előtt elnyelve a Sánihum vizét, majd lehömpölygött a Funnenen, be a hegy belsejébe, ahol a Dzsolg barlangban mindennap emberekkel találkozott, és onnan kiérve már a fennsíkon, Ófirrauri lapos tömbjén találta magát, ahol először próbálhatta ki, milyen több ágra szakadni és szigeteket alkotni, majd a Szesszihilgan-fanníraugarri félköríves, gyönyörű vízesésén lejutott a síkságra, Haumasziúni vidékére, Sinalg városánál, amelynek közepén egyesült a Szorrukir vizével, s immár nagy folyóként indult útjának második szakaszára, hogy átszelje a kontinenst, elnyelve olyan folyamok vizét, mint a Sziszangur, a Fimmur, a Sahunir, az Ala-Ilkinur és az Íli-Ilkinur, s útjának végén a hatalmas Szesszi-öblöt megformálva, száztíz szigetet körbeölelve, megpihenjen az óceánban. Ó, anyánk, sien-Szúnahaum-nuahup-Szesszi, te itt a tenyered alatt, aki Jannigup-Szesszi havának vizével indultál a Faurong alatt, s tizenkét testvéreddel egyesülve haladsz át Szúnahaungaur síkságain, dombvidékein és hegyláncain, öntözve földjeinket és itatva növényt, embert és állatot, mígnem Himargi vidékén utolsó vizeiddel eléred a hilapot, te ennek a folyónak viseled a nevét, mert legnagyobb vagy e világ nyolcezer-hétszázkét csatornája közül. E ponton, Jargunnur ífir Fargilandzsigiben állították fel eleink a Szesszi-auldzsant annak emlékezetéül, hogy létezett egykor a hatalmas folyam, Szúnahaum-sínarraómi világának legóriásibb folyama, amelynek torkolatvidékén akkora szigetek voltak, amiken elfért egy nagyváros, mint Higennup, amelynek fénykorában hárommillió lakosa volt. *Lian, lian, lian.* Régesrégén, millió és millió évvel ezelőtt, amikor még nem létezett a történelem, ugyanígy táplálták az életet Ősi Föld folyói, növények nőttek a partjukon, odajártak inni az állatok és az emberek, ott épültek az első települések, mert ott volt élelem a növényekből és állatokból, és ott volt víz, ami a növényeket és az állatokat fenntartotta, és ami nélkül nem élhetett az ember maga sem. Ebben a pillanatban is, Ősi Földön és millió és millió más világon, ahol az ember megtelepedett, a folyók látják el vízzel az embert, nemcsak azok persze, de származzon bár az a víz tóból, esőből, vízgyárból vagy kézi generátorból, mindegyik az egykori ősi földi folyók emlékét őrzi, mert önmaguk nem lenne ember, aki ezeket a vizeket fel-

használja, s e világok legtöbbször ember nélkül nem is lenne víz. Ó, Szesszi anyánk, emberkéz alkotott téged és nyolcezer-hétszázegy testvéredet is, hogy az insáhirun vizét séninről visszazállítsátok dzsisszára, ezzel téve lakhatóvá otthonukat, Szúnahaum-sádíhaum világát, ahol az ember ideérkezéséig egyetlen csepp víz sem volt, s nélkületek ma is hiába lenne, mert az élethez nem elég a víz, kell annak körforgása is. Ti vagytok hát a legfontosabbak Szúnahaum földjén, és ti is lesztek mindörökké, amíg ezen a világon élet lesz. Simunná.

Ninda a guggolásból letérdelt a parti sekélyesbe, lehajolt és megcsókolta a víz-tükröt. Aztán felállt, lekanyarította magáról az átázott piros hofongrít, ami voltaképpen egy magára tekert széles szövetsík volt, alsóruhában odament a vízparton álló hosszú, padszerű alkotmányhoz, és végigterítette rajta. S visszament az aul-dzsanza a köntöséért.

Hait csak nézte a kislányt és a csatorna szinte ivóvíz-tisztaságú vizét. Honnan tudja mindezt? Látta a többiek arcán az elégedettséget, igen, így kell ezt csinálni. De ő nem itt született, a szúni kultúra éppoly idegen neki, mint ez a világ. Felmondta fejből egy hegylánc térképét arról a rég elpusztult világról, tiszteleti nevet tud mondani ennek a csatornának, amit most lát életében először, ismeri ennek a kis szertartásnak minden részletét, még azt is tudja, mit tegyen a vizes hofongrival. Honnan?

210.

ni-5 magyarázatok

„Körülötted a világ hősökkel van tele. Talán nem is tudod róluk, hogy azok. De megharcoltak egy sor olyan harcot, amikkel talán sok-sok ember életét tették jobbra, talán csak a sajtójukat, de az is lehet, hogy veszítettek. Egy biztos: nehéz volt.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
220. sómir*

– Hogy honnan tudom? – kérdezett vissza Ninda, amikor föltette neki a kérdést. – Egyszerű dolog ez. Elolvastam egy csomó könyvet Szúnahaum-sínarraómiról, és beszélgetek az emberekkel. Sokat tudnak róla, sokat is mesélnek. A szúnik ma is őrzik a hagyományokat és a régi történeteket.

– Mint például az Szesszit köszönteni kell?

– Hing-hing – még inkább azt, hogy *van* Szesszi. A vízmérnököknek világos volt, hogy a domborzati viszonyok nem teszik lehetővé, hogy a nyolcezer-hétszázket csatorna mindegyikét sénin–dzsisszá végigvezessék egész Szúnahaungauron. A domborzat határozta meg azt is, hogy hány csatorna indul el a Sénin-pe-

remről, és a nagy részüket azért egyesítették, mert nem volt érdemes mindet külön-külön átvezetni a hegységeken. Amikor látták, hogy lesznek többszörös egyesítések, akkor Fallirgu csoportja kigondolta, hogy lesz egy, amelyikbe a legtöbb csatornát vezetik bele, és akkor az kapja a Szesszi nevét. A csatornák induló vízmennyisége nagyjából azonos, úgyhogy ahány csatornát egyesítenek, annyszorosra növekszik a mérete.

– Hogyan érnek véget a csatornák?

– Ahogy haladnak dzsisszá felé, egyre több vizet nyernek ki belőlük. Főleg sor-glaupok segítségével, amik oldalirányú kis csatornák, azokban megy ki a víz a földekre, és onnan szivattyúzzák ki az öntözőrendszerekbe. A városok vízellátását inkább közvetlenül a csatornából szivattyúzzák. Az ötszázas szélességtől fölfelé már sokkal több víz kell, egymást érik a szivattyúk, és az utolsó száz szirszin már látványosan keskenyednek a csatornák. A Dzsisszá-perem védőfalától egy-két szirszire szoktak véget érni, bár olyanok is vannak, amik elérik a falat. Ott már egészen kevés a víz. A végükön egy nagyobbacska, sekély medencét alakítanak ki, és mögötte állítják fel a hilapot. Az egy keresztirányban kifeszített vászon, festmények vannak rajta azokról a tájakról, amiken az a csatorna áthaladt a Hidedg-peremtől odáig. Szoktak találkozókat szervezni ott, a hilap tövében, például családi összejöveteleket, és a gyerekek pancsolnak a meleg, sekély hilapvízben.

– A Szesszi-hilap egy ligetben van – mesélte Szinensi. – A hilap fölött kétoldalt két óriási huhalli áll, a csatorna egyik oldalán a Tűz Otthona, a másikon egy kis dzsomsdzstűzhely, mi is süttünk rajta egyszer dzsomsdzskolbászt. Szimmivel.

– Hát rokang-ászin sajt volt-e rajta?

– Volt, volt, sien.

– Nagyjából mindegyik hilap ligetben van – vágta el Ángsauri a konyhaművészeti eszmecekerét. – Én egy kivételt ismerek, a Szeffunnurt, ami a Hulv-hegységben ér véget, egy neki kialakított kis mélyedésben, és meredek sziklafalak veszik körül. De ott is van egy pihenőpark, csak egy szirszivel lejjebb, mielőtt a Szeffunnur bemegy a sziklák közé. Oda csak csónakon lehet követni.

Lejjebb, gondolta Ámmaít. A folyás szerint följebb az a szúniknak *lejjebb*. Vajon hány dolog van, ami fordítva működik, mint ahogy logikus lenne?

– Szeffunnur... Rongellir... Jargunnur... – tűnődött Hait. – Miért végződik ennyi földrajzi név *r-re*?

Ninda nem lett volna önmaga, ha erre nem tudja a választ.

– Ezekben az ősi szúni *hir* és *innur* szavak vannak. *Hir* völgyet jelent, például Nirakkir az a Nirak-hegy tövében levő völgy. *Innur* pedig folyó. Jargunnur az *jarga gun innur*, vagyis kék erdő folyója.

– De Jargunnur nevű csatorna nincsen, vagy igen?

– Nem, nincs. De volt egy ilyen nevű folyó Szúnahaum-sínarraómin, ami nagy ívben megkerült egy földterületet, és annak ugyanaz volt a neve, mint a folyóé. Róla nevezték el ezt a vidéket.

– Sok név van ősi szúni nyelven?

– Igen, nagyon sok. Az *Abronsvilág Atlasza* szerint az összes földrajzi név negyedrésze részben vagy egészen ősi szúniul van, de a csatornaneveknek majdnem negyven százaléka. Beleszámítva azokat is, amiknek nem tudjuk az eredetét, de ismertek voltak már ősi világunkon is. Például a Szessziről csak tippelni lehet, hogy a neve a víz csobogását, sziszegését utánozza. Nincs olyan szó az ősi szúniuban, amivel kapcsolatba lehetne hozni, de mivel volt egy ilyen nevű folyó Szúnahaum-sínarraómin, valahonnan nyilván vették a nevét. Az igazán régi nevek eredete mindig az idők homályába vész. A nagy folyók neve pedig mindig nagyon régi.

Beszélgetés közben a folyóparton sétáltak. Az auldzsán mögött ritkás erdősáv húzódott, vagyis inkább gyümölcsös, jogratok, sornipok és heldik. A szúnik általában vegyesen ültetik a gyümölcsfákat, akárcsak a szindorok – Hait magában megállapította, hogy nem sok minden akad, amit ez a két nép egyformán csinálna, ez az egyik. Ahogy a fák közé értek, Hait megkérdezte:

– Ezek kinek a fái?

– Én se tudhatok mindent – nevetett Ninda.

– Lehet, hogy állami tulajdon – vélte Ámmaít.

– Lehet – bólintott Ángsauri –, de ugyanúgy lehet valakinek a magántulajdona is. A fák attól ugyanolyanok.

– Nincs körülkerítve.

– Szúnahaumon nem sok kerítést fogsz látni. Általában azok kerítik körbe a házukat, akiknek valami okuk van rá, például van egy még nevetetlen kiskutyájuk, és nem akarják, hogy elmászkáljon.

A fák mögül már odalátszott egy meredek, tíz-tizenöt rígin magas domboldal.

– Az már a Sígu-domb – intett előre Ángsauri –, ott kezdődik a Sígu-Higarrin vidék. Öt szirszire innen már jön a Higsarszá dombság. Közben van a Jalkollip fürdő, csak húsz medencéjük van, de némelyik egész labirintus, szigetekkel meg mindennel.

„Csak” húsz medence, gondolta Hait. Káyndim legnagyobb vízi parkjának hat medencéje van. És egyiknek sincsenek szigetei „meg minden”.

– Szógundzsi szebb lehet – mondta Ninda.

– Aha, az tényleg nagy fürdőhely, de Auríhaumon vannak igazán nagyok, Horgillíhaup meg Sigguninkú például, ahol édesvizes, termálvizes meg tengervizes medencék is vannak. De Hesszihinben szebb a táj.

– Jó, jó, elég lesz – csitította Ámmaít nevetve –, még a végén te is felmondasz egy térképet, mint Ninda.

– Hát nem éppen, mert ezek a fürdők negyed- meg félbolygónyi távolságra vannak egymástól. Nézzétek, mennyi áfip!

Ángsauri odaszaladt egy fa tövébe, ott mutatta a kis áfipkolóniát. Lehetnek vagy ötvenen. Kúpos, pasztellszínű testük egy-másfél sudriginre állt ki a földből, a tövüknél negyedakkora volt az átmérőjük, mint a magasságuk, a csúcuk lekerekített, kisujjvastagságú.

- Ezek gombák – mondta Hait teljesen fölöslegesen.
 - Azok hát – guggolt le melléjük Ámmaít –, hasonlítanak a kýdõrfélékhez. De azok élénkebb színűek, és ha egyet megeszel, olyan rosszul leszel, hogy még egyhez már nem lesz kedved.
 - Ezekből többet is megehetsz – mondta Ángsauri –, akár egy tucatot is, mielőtt rosszul lennél. Hanem az ízük valami pocsek. Viszont szépek, nem igaz?
 - Hát ha úgysem ehetőek – sóhajtott Rongami –, legalább szépek legyenek.
- Ninda fölnevetett.
- Így van. Legalább az egyik legyen a kettõ közül, igaz? Például Ángsauri is szép, és õt sem esszük meg.

211.

ni-6 merényletterv 1

„A tárgyak kicsik, nagyok, szögletesek, gömbölyűek, világosak, sötétek – ezeket a tulajdonságokat már csecsemõkorban megismerjük. Az emberek tulajdonságait csak késõbb kezdjük megismerni, és még felnõtt fejjel is van mit tanulnunk. A saját tulajdonságainkat a legtöbben soha nem értjük meg.”

*Ninda:
Beszélgetések,
330.*

Sÿÿndõreia Kaÿndim 57. lÿaikés 13. a piros órája

- Mikor kezdõdik náluk az új év? – kérdezte ÕÕruwñ külügyminiszter.
 - Harmincharmadikán, miniszter úr – felelte Vyhauteñ.
 - És az a hajó máris eltűnt a galaktikus kommunikációs rendszerbõl.
 - Igen. Kikapcsoltak.
 - Mikor is kértem önõket elõször arra, hogy derítsék ki, hová tűnnek a sũnÿk tizenkét ottani évenként egy évre?
 - Amikor hivatalba lépett, uram, de már az elõdje és az õ elõdje is ugyanezt kérte. Természetesen amit a VÿLN nem képes kideríteni, azt mi sem. Továbbra is ugyanannyit tudunk, mint eddig. Szervizelik a hajóikat. De hogy hol, nem tudjuk.
 - Az összeset egyszerre.
 - Igen, miniszter úr.
- ÕÕruwñ hátrafordult a forgószékekkel és kibámult a Dÿÿl-emplékparkra. Tűnõdve szemlélte a költõ szobrát, aztán megszólalt:
- Tudja, helyettes úr, miért vagyok én más, mint az elõdeim?

– Nem, de nyilván elmondja, uram.

– Elmondom. Mert nem érem be látszatválaszokkal. Ez látszatválasz. Tudjuk, hogy a süüný hajók hol épülnek?

– Nem tudjuk. Azt hisszük, hogy Kërk nagy hajógyáraiban, de tudni nem tudjuk. Ők ugyanúgy őrzik a titkaikat, mint a Testvériség.

– Nem tudom elhinni, hogy nem tudjuk ezeket a dolgokat. Hány ember dolgozik egy akkora hajógyárban? Nem létezik, hogy ne lehetne megkenni vagy megszarolni valakit.

– Kërk világi nagyon komolyan veszik az üzleti titkot, miniszter úr. A felderítésük pedig elég hatékony. Ha lebukunk, ami szinte biztos, akkor elvesztünk. Nemcsak a Kërk-világokon nem fogják szervizelni a hajóinkat, hanem külföldön sehol, magunkra leszünk utalva, és ez még egy optimista forgatókönyv. Milliárdos kártérítésre perelnének minket... kitiltanák a hajóinkat számos ország kikötőiből... rendkívül súlyos helyzetbe kerülnénk. És egyáltalán nem hiszem, hogy a megszerezhető információ megérné a kockázatot.

ÓÓruwí hátrapillantott.

– Álljunk csak meg itt. Miért gondolja, hogy nem lenne hasznos ez az információ?

– Nos, uram, tegyük fel, hogy igenlő választ kapunk: ott szervizelik a hajókat. Hogyan tudnánk felhasználni ezt az információt?

– Én inkább azon tűnődöm, mi van, hanem *nem* ott szervizelik őket.

– Kérem, miniszter úr, nézzük ezt. Tegyük fel, hogy valami csoda folytán nem csupán a nemleges választ kapjuk meg, hanem a konkrét információt is, hogy hol szervizelik azokat a hajókat. Mihez kezdünk vele? Tegyük fel, hogy belibben az ablakon egy mýřu és elrebegi, hogy hol van az *Aulang Laip*, sőt azt, hogy személy szerint Îldařa és Niündà hol van, még azon a hajón-e vagy máshol. Mit tudnánk tenni akkor?

– Ez a két ember... illetve idestova a harmadik is, a maga volt kollégájának a barátnőjét is hozzá kell számítani... egyre súlyosabb nemzetbiztonsági kockázatot jelent.

– Szerintem is. Csakhogy süüný állampolgárok. Sok mindenben nem értek egyet volt kollégámmal, de azt el kell ismernem, hogy helyesen látta: a Testvériség állampolgárai elérhetetlenek, sérthetetlenek számunkra. Ha Niündà tisztázatlan, ismeretlen okból baleset érné innen bármilyen távol, mi lennénk az első számú gyanúsítottak, és ha a legcsekélyebb bizonyítékot találják...

– Mi történhet?

– Uram, tizenkettőben az Ýřrist Köztársaság titkosszolgálatja merényletet szervezett egy süüný diplomata ellen. A merényletet megghiúsították és az egyik ügynököt elfogták. Kiderítették a valódi személyazonosságát, ez végül is nem nehéz feladat, többre nem is volt szükségük. A süüný hajók felszálltak Ýřristról, ugyanúgy, ahogy innen három hónapja, de onnan nem mentek el, hanem célba vették a kormányépületeket, és valami lehetetlenül rövid határidejű ultimátumot szabtak.

Azokat a vezetőket követelték, akik a merénylet kitervelésében szerepet játszottak, és az egész kormányt. Az ország egész vezetését, uram!

– Gondolom, nem adták ki őket.

– Rosszul gondolja, miniszter úr. Kiadták. De nem azonnal. A sũnũk a maguk emberbarát módszerével szétlõtték a fél fõvárost, mindig megmondták előre, hogy mikor, hova és milyen erõvel fognak lõni. Húsz év múlva még mindig mi adtunk nekik segílyt a fõvárosuk felépítéséhez. Egy másik fõvároséhoz. A régi helyén ma is csak romok vannak. Ha azt hiszi, miniszter úr, hogy ön elég fontos a nemzetnek ahhoz, hogy megkockáztassák Káyndĩm fölperzselését, akkor ki kell ábrándítanom. Diplomata vagyok, az a munkám, hogy megmondjam az igazat. Önt elsõ szóra ki fogják adni, és engem is. És ha Niĩndának baja esik, akkor az ön neve lesz a legelsõ a listán, akiket a Testvériség követelni fog, ön után pedig az enyém. És mielõtt megkérdezi, uram, hogy mi történt az ýyristi kormány tagjaival, miután kiadták õket: az õ bíróságaik ítelték el õket hosszú idõre.

Výhaũteĩn reszelõs hangja már egy-két huszad óta elhalt a kis irodában. A miniszter tũnõdve himbálózott a forgószekén.

– Nem túloz, Výhaũteĩn úr? – kérdezte hosszabb szũnet után.

– Melyik részében, miniszter úr?

– Az ýyristi eset egy diplomata volt, nyilván elég fontos ember. Niĩndà végeredményben csak egy gyerek. Én igazán szeretem a gyerekeket, de mégsem gondolnám egyenértékũ válasznak szétlõni mondjuk Rêky fõvárosát, ha õk bántanának egy itteni gyereket. Még akkor sem, ha a saját gyerekem volna. Azaz lehet, hogy én személy szerint adekvát reakciónak érezném, de a kormányom nem tenné magáévá az én érzelmi fûtõtségu álláspontomat.

– A helyzet rosszabb annál, hogy a sũnũk jobban szeretik a gyerekeket, mint mi. Nyilván nem. De õk presztizskérdést csinálnak abból, hogy az állampolgárainknak nem eshet bántódása. Mindegy, hogy ki az illetõ, Îĩdarával és a barátnõjével ugyanez a helyzet, pedig õk felnõttek és õk sem tartoznak közójük vérségileg. Nem számít. Pontosan ugyanabban a helyzetben vagyunk velük, mint Niĩndával, Îĩdara egész kampányt szervezett arra, hogy ezt beleverje a rendfenntartóink fejébe. Most már hárman vannak. Ha ebbõl a három emberbõl bármelyiknek, akárhol a Galaxisban, akármiféle baja esik, és kimutatják, hogy benne volt a kezünk, akkor nekünk végünk, uram. Már felmondták velünk a kereskedelmi és diplomáciai kapcsolatokat. A következõ lépés az, hogy Káyndĩm égboltján megjelenik mondjuk száz azokból az irdatlan hajókból, de lehet, hogy ezer, és körülbelül annyit tudunk a tüzerejükrõl, hogy egyetlen lövéssel eltüntethetik a föld színérõl ezt az épületet, azzal a parkkal együtt, amit ön éppen szemlél, miniszter úr, és félhuszad óra elég nekik, hogy az egész város ne létezzen többé, ha õk úgy akarják. És nem ez a legrosszabb a dologban, miniszter úr.

Õõruwĩ megpõrdült a székével.

– Hanem?

– Hanem hogy nem tárgyalnának velünk. Senki. Közölnek egy parancsot meg egy határidőt... pár órát... és vagy végrehajtjuk pontosan úgy, ahogy ők óhajtják, vagy tüzelnek. Aztán kapunk még néhány órát. De tárgyalások nem lennének, mert ha a Testvériség így viselkedik, akkor már nem tekinti a másik államot tárgyalóképesnek. Egyszerűen nem kíváncsiak többé a mondanivalónkra. Nincsen semmiféle hiperkód, amin el lehet érni őket, uram, csak a rengeteg hajó a levegőben, olyan sok, hogy éjszakai sötétségbe borítják az egész várost. Láttam az ýyris-ti felvételeket. Álltak és vártak, amíg letelt a határidő. Első alkalommal a kormány tagjai nem álltak ott a városnak azon a terén, amit ők megjelöltek, ezért pontosan a határidő leteltekor az elnöki palota eltűnt egy fénylobbanásban, és amikor felszállt a füst, csak izzó olvadék maradt a helyén. A hajók meg sem mozdultak. Még azt sem lehetett látni, hogy melyik lőtt. Csak küldtek egy újabb üzenetet a következő lövés helyével és idejével. A város zavartalanul élte az életét, mert mindenki tudta, hogy a sũnũk egy ÷yennel sem fognak mellélõni, csak kiũrítették a következõ épületet és környékét. Kaptak rá idõt.

Kis szũnet támadt megint. A két ember némán mérgette egymást.

– Természetesen nem kívánom, hogy higgyen nekem, uram – tette hozzá a miniszterhelyettes. – Nézzen utána. De ha azután nem mondja azt, hogy letesz a szándékáról, akkor kötelelességem lesz, hogy megakadályozzam.

212.

ni-7 merényletterv 2

„Ezt mostantól úgy fogalmazom meg, hogy a képességrõl úgy kell beszélünk, mintha az elménkben különféle készülékek lennének. Mindenkinek van emittere, ami az alapjeleket sugározza, és a legtöbb embernek van antennája, amikkel ezeket öntudatlanul veszi. Általában metakommunikáció és lélektani alapismeretekbõl levont következtetés útján.”

*Aini:
Mentális lélektan,
bevezetõ kötet, 72. sõmir*

– Ön fenyeget engem? – kérdezte a miniszter hidegen.

Výhaũten bõlintott.

– Igen. Fenyegetem. Külügyminiszter-helyettes vagyok, és formálisan még én vezetem a diplomáciai testületet is. Azonfelül sýyndoũr állampolgár vagyok, a hadsereg tartalékos ezredese és ember. Ha õn nem látja be, hogy amire készül, az a legsúlyosabb veszélybe sodorja hazánkat, akkor alkotmányos kötelelességem, hogy megállítsam.

– Hogyan gyõzhetném meg arról, hogy letettem a szándékomról?

– Nos, szeretnék beszélni önnel egy problémáról, ami hosszabb ideje foglalkoztat. A közvélemény látszólag napirendre tért fölötte, de ez csak azért tűnik így, mert mi azt kommunikáltuk, hogy a probléma nem létezik. Kuuvyrn államtitkáról, Layt belügyminiszter-helyettesről és syyllu tizenharmadikáról van szó.

ÖÖruwń bólogatott.

– No igen. Az a szörnyű zöld nő.

– Kénytelen vagyok megjegyezni, hogy az a nő csak a munkáját végzi, és meg kell kérdeznem, hogy mit tud ön a két említett úrnak ez ügyben szőtt terveiről.

– Azt hiszem, nemigen tudok válaszolni a kérdésére. Nincs tudomásom arról, hogy bármelyikük valami nemkívánatos lépést tervezne a saväänsi nővel kapcsolatban.

– Sajnos ez nem elég. Nekem lehetne elég, de a Szövetség jövője szempontjából nem az.

– Mi a problémája voltaképpen? Savääns nem a Testvériség.

– Önt ez megnyugtatja, miniszter úr? Kitűnő viszonyt ápolnak. Savääns tavaly eldicsekedett vele, hogy a külkereskedelmi mérlege a legjobb a galaktikus környéken, és természetesen az ő szállító partnerük is a Testvériség. Velünk mindkét országnak igen feszült a viszonya, és ha egy saväänsi riporternek bántódása esik nálunk, akkor nemcsak Savääns fog ellenünk fordulni, hanem a Testvériséggel fennálló kapcsolatunk is még kiélezettebb lesz. Valójában a jelenlegi helyzetben megjósolhatatlan, hogy ebben az esetben a süünÿk nem reagálnának-e éppen úgy, ahogy egy saját állampolgárunk sérelme esetén, miközben ezt nem tennék, ha a vétkesnek tartott fél nem Syündořeia lenne, hanem egy negyedik állam. Voltaképpen, miniszter úr, a Testvériség legmarkásabb és legarrogásabb fellépését kockáztatjuk minden olyan esetben, amikor nem ügyelünk kellőképpen bármely olyan ország bármely állampolgárának biztonságára, amely országgal a Testvériség jó viszonyban van – és bátran tekinthetjük úgy, hogy a Galaxis összes államával jobb a viszonyuk, mint velünk. A jelenlegi helyzetben a legsúlyosabb következményekkel fenyegethet bármilyen atrocitás a Testvériség szövetségeseivel, akik hivatalosan persze nekünk is a szövetségeseink, de a pusztá tény az, hogy ezek az államok a legkevésbé sem szenvedhetnek bennünket, és elég egyetlen rossz lépés, hogy bármelyikük ellenünk forduljon. S ez még mindig nem borulátó forgatókönyv, miniszter úr, mert nem tartalmazza azt az elemet, hogy esetleg bármelyik állam részünkről érkező sérelme esetén *valamennyi* ellenünk fordulhat. Mert ez sem zárható ki. Csillagközi renomékat olyan szintre tornáztuk le, amikor úgyszólván egyetlen szál swmwbajusz választ el minket a teljes kiközösítéstől, miniszter úr. Syyllu tizenharmadika óta fekszik egy követelés a diplomáciai testületnél, uram. Savääns magyarázatot követel a kérdéses esettel kapcsolatban. Azóta nem történt üzenetváltás az ügyben, és akár remélhetjük is éppen, hogy megfeledeztek róla, tekintve, hogy Savääns *nem* a Testvériség, ők nem vetnek be gondolkodás nélkül bármekkora erőt akár egyetlen állampolgárunk megvédése érdekében is – de ha Szontiszkovarikindének bántódása esik, akkor ez már nem így lesz, ak-

kor a nyakunkon lesznek, és velük együtt jó eséllyel a Testvériség is, és szinte kizárt, hogy Rêky nem avatkozik be Savãans oldalán a konfliktusba. Hesiwn pártja pedig csak az alkalmat lesi, hogy a galaktikus közösség szemében igazolható módon nekünk essen, mert csak egyvalamit szeretnének annál jobban, hogy megfosszák az elnök urat a hatalomtól: azt, hogy ők szerezzék meg azt a hatalmat. Természetesen remélhetjük, hogy a Testvériség azt már nem nézné jó szemmel, hogy Rêky anektálja Syëndoreiát, és azt is remélhetjük, hogy ebben az értelemben tett nyilatkozataikat Rêkyben megértéssel fogadják majd. Az előbbire elég jó esélyt látok, de az utóbbira a legkevésbé sem. A Testvériségnek pedig mi nem érünk annyit, hogy konfliktust vállaljon miattunk Rêkyvel. Bizonyára vannak ügyek, amik miatt vállalnák ezt, de a mi függetlenségünk nekik nem érdekük, ellenkezőleg, hiszen ha gyarmattá süllyedünk, nem jelentünk számukra problémát többé. Így tehát, miniszter úr, mindössze ez a néhány csekélység múlik azon, hogy annak a zöld nőnek bántódása esik-e. Vagy a jelenlegi helyzetben úgyszólván bármely külföldi állampolgárnak.

Megint csend állt be a kis irodában. A miniszter lassan bólogatott. Aztán tanács-talan kézmozdulatot tett.

– Értek mindent, amit ön mond. Csakhogy van egy probléma.

– Tudom, miniszter úr. De már Niëndà távozása előtt sem engedhettük volna meg magunknak a kormányzati szándékok ilyen széttagoltságát, és voltaképpen abban, hogy egy gyermekkorú csavargó, egy senki disszidálása ilyen letaglózó hatással van kül- és belpolitikai helyzetünkre egyaránt, abban szerepet játszik az is, hogy a kormányzatból hiányzik a határozott, egységes, eltökélt fellépés. Nem mintha ez egyébként jellemző lenne kormányzati rendszerünkre, hiszen hála az elnök úrnak *van* egységes és határozott vezetésünk. Csakhogy övele is megesik, hogy valami elkerüli a figyelmét.

– Azt hiszem, sejtem, hová szeretne kilyukadni, Vÿhaüteñ úr. Kihallgatást szeretne elérni az elnök úrnál.

– Nem, miniszter úr. Azt szeretném, ha ön beszélne velem. Hiába működne ön közre, hogy kieszközölje számomra az elnöki kihallgatást, ez így is beletelhet fél hónapba vagy még többbe is. Önt jóval rövidebb idő alatt fogadná az elnök úr. Márpedig az idő rohamosan telik. Amit megtehettünk Niëndà távozása előtt és még röviddel azután is, azt ma már nem tehetjük meg. A Testvériség távozásával pedig olyan szintig beszűkültek a lehetőségeink, ami már önálló fennmaradásunkat veszélyezteti. Ezért azt kérem, hogy beszéljen az elnök úrral, a lehető leggyorsabban, tárja elé az egész problémakört, és határozottan javasolja neki, hogy vegye saját kezébe annak kezelését. Az országban tartózkodó vagy velünk kapcsolatban álló külföldiekkel való bánásmódnak és kommunikációnak teljes egészében elnöki irányítás alá kell kerülnie.

– Rendeleti szabályozással – biccentett ÖÖruwí.

– Igen, feltétlenül.

– Megpróbálom. Az elnök úr azonban fel fog nekem tenni egy sor kérdést, amik azzal a bizonyos három emberrel lesznek kapcsolatosak, akik a Testvériségbe disszidáltak tőlünk, és akikről az imént megbeszéltük, hogy a félreállításuk nem-kívánatos következményeket vonna maga után. Rendben. De akkor továbbra is fennáll a probléma, amit ők jelentenek. Voltaképpen a probléma már túl is nőtt az ő személyükön, hiszen nem remélhető, hogy ha bármelyikük – teljesen rajtunk kívül álló okokból – elhalálozna, akkor megszűnne a lázadók jelképeként működni. Ellenkezőleg.

– Egyetértek, miniszter úr. És éppen ezért nem tudok megoldási javaslattal szolgálni. A helyzet annál inkább kellemetlen, mert a Testvériség sajátos csavarral Îðdarát nevezte ki az egyetlen emberré, akinek joga van velünk tárgyalni. Azaz nem velünk, hanem az ellenzékkel a kormány megbuktatásáról. Sőt az elnök úréről is.

– Nehéz elfogadnom, hogy még ennek ellenére is kénytelenek vagyunk tartózkodni minden olyan cselekménytől, ami Îðdarát véglegesen visszatartaná ettől a tevékenységétől.

– Nem egészen, miniszter úr. Igen, az kétségtelen, hogy ha Îðarának bántódása esik, akkor Sýndoreia a jelenlegi formájában megszűnik létezni. De egy tárgyaláshoz két fél kell, miniszter úr. Azt javaslom: éljen csak Îðara azon a hajón vagy amelyiken akar, az emberi kor legvégső határáig – de foglalkozzon ezentúl az olyan anyira kedvelt szerencsejátékaival, mert a jelenlegi munkáját csak akkor tudja elvégezni, ha itt, Sýndoreián tárgyalópartnerekre talál.

213.

ni-8 Jargunnur

„Szúnahaum és Aurihaum nem sokban hasonlít Szindoriára, és egymásra sem. Nekünk mindkettőt elég nehéz volt megszokni. Ninda a Galaxis bármely világán azonnal otthon lenne – ha érzelmi kötelék fűzi ahhoz a helyhez. Lehet ott forróság, fagy, sötétség, bármi.”

*Ámmaít Îðara:
Barátságom Nindával,
92.*

**Szúnahaum
Jargunnur
43619. famut muandzsán
390**

Jargunnur városa szúnahaumi mérték szerint közepesnek számított. Egy tucat utca kígyózott szeszélyes vonalban a Szesszi partja és a Jargunnur-domb között, egyik sem volt hosszabb ezer nirsinél, s mindkét oldalukon húsz-harminc ház sorako-

zott. Egy házban azonban hat-nyolc ember is lakott, így a teljes népesség meghaladta a kétezer főt.

A jargunnuri utcákat Luakeánban sikátornak hívták volna, mert keskenyek voltak és kaeskaringsak. De persze világosak és makulátlanul tiszták. Akárcsak az *Aulang Laip* jandrijaiban, a házakat nem az utcák kötötték össze, hanem a közös nagy kert, a szasszihaum, ahová legalább tíz-tizenöt ház főbejárata nyílt – az utcára csak az úgynevezett utcai bejárat, ami kevésbé volt fontos –, de volt olyan is, ahova negyvené. Az ablakok is a kertre nyíltak, az utcára inkább csak a konyhaablak. Itt persze voltak ablakok, éppen úgy, mint Luakeánban, viszont egyetlen emeletes ház sem volt a városban.

Más szempontból viszont Jargunnur nagyvárosnak számított: a szasszihaumok közül négyben is égett örök tűz, ami körül mindig ott lépkedett az Őrző. Ez itt legalább annyira fontos mércéje egy város méretének, mint a lakosok száma.

Ninda, aki természetesen nem mulasztotta el üdvözölni Jargunnur örök tüzeinek Őrzőjét mint Kis Őrző, az anyabolygón töltött első éjszakáján itt aludt a vendégházban, ahol éppen úgy voltak kis alvófülkék, mint az *Aulang Laip* janníhaumai mellett. Hait és Ámmaít a szomszédos fülkét kapta. A gyerekek pedig visszatértek a családjukhoz: Szinensi szülei innen nem messze, a Szesszi-Ángir vidéken voltak, Rongami családja valamivel távolabb, Dzsildir hegyoldalba épült városában, Ángsauri pedig megkerülte a fél abroncsot, hogy csatlakozzon a szüleihez, akik felkeresték Hellikun-Szommíban élő rokonaikat.

Jargunnur legfontosabb tulajdonsága azonban, mint Szúnahaungaur minden egyes pontjáé, a földrajzi szélesség volt. Ezerhatszázötvenkettő. Ezt itt a Dzsisszá-peremtől, pontosabban annak a Forró-sarkhoz legközelebb eső pontjától kezdve számították nullától, a dzsisszá-sénin irányú távolságot jelölte szirsziben, így a Sénin-perem ötezer-ötszáz körül volt, nem mindenütt ugyanannyi, hiszen egyik perem sem volt egyenes.

Szúnahaumon a szélességi öveket napszakokkal nevezték meg. Nullától ezerig úgy mondták: hemmi, vagyis nappal. Kétezerig: lirgi, kora délután. Háromezerig: szulgu, késő délután. Négyezerig: rildzsi, kora este. Ötezerig: hotti, késő este. És ötezertől kezdve hilagi, vagyis éjszaka. Jargunnur tehát a kora délutáni övezetbe tartozott.

Ninda felpillantott a háztetőkre. A szasszihaum dzsisszá oldalán levő házak te-tejének dzsisszá oldali szélén ferde üveglapok voltak felszerelve. Nem hasonlítottak a más világokon szokásos napelemekre, mert ezek a fény egy részét átengedték, hogy megvilágítsa a szasszihaumot és annak sénin oldalán levő házakat. Enyhén polarizálták Szúnahaum-síssanaurangi fényét, hogy ne zavarja a látást. Ez is az övezettől függött, az esti övben már erősebben polarizálták a fényt, mert annyira alacsonyan állt a nap, hogy kellemetlen volt abba az irányba nézni.

Asztalok is voltak a tűz közelében, mint a hajókon is a janníhaumokban. Szúnahaungaur egész területén így volt, csak a Sénin-peremvidéken nem, hiszen ott örök éjszaka és örök tél honolt. Jargunnur örök délutánjának soha nem változó

klímáját Ámmaít a Lÿpain-dombsághoz hasonlította: csendes, langyos szellő fűj – amit itt a szasszíhaumban alig érezni, a házak áttemelik fölöttük –, Lÿpainban néha esik az eső, itt persze soha, de a levegő az insáhirun jóvoltából mindig nedves kissé. Falgémun azt mondta, neki Szúnahaum kedvenc tulajdonságai közé tartozik az időjárás. Ami nincsen. Nindának és Ámmaitéknak is furcsa volt, hogy amikor tegnap késő este lefeküdtek, a nap kora délutáni állásban volt az égen, és amikor reggel fölkeltek, a nap pontosan ugyanott volt. Amióta az első telepések Szúnahaumra érkeztek, a nap már egy század sudriginnel elmozdult az égen. Hiszen Szúnahaum ha elképesztően lassan is, de forog.

Nindának persze ezt sem esett nehezebbé megszokni.

– Persze hogy nem – mondta Ámmaít. – Már kötődést ehhez a világhoz, mielőtt a földjére léptél volna. Neked ez elég ahhoz, hogy bárhol jól érezd magad.

– Rövid ideje ismersz, de jól – felelte Ninda a szokásos komoly arcával. – Ez a világ az otthonom. Az *Aulang Laip* is, természetesen, és a Testvériség bármelyik hajója vagy világa. Talán még egy idegen világon létesített kirendeltségünk is. Talán még a szindoriai is. De az igazi otthonom *Szúnahaum-sádihaum*.

– Ezt a kifejezést nem ismerem – húzta össze a homlokát Ámmaít.

– Szúnahaum, a mi édes otthonunk – bontotta ki modern nyelvi szavakra Szógasszi.

– Mindig is ez volt az otthonom, amióta lélegzek – felelte Ninda tünődően. – Csak nem tudtam róla a sáhaddif-hinahaóranig. *Szihaszangé dzsómin úráruan áng Szúnahaumiran*. Népünk Szúnahaumon született és ide tér vissza.

– Nézd – suttopta Hait fojtottan. – A tekintetét.

Ninda magába révedve ült az asztalnál, kissé lehajtott fejjel nézett maga elé, de nem az asztal lapját látta, s nem is alatta a szasszíhaum zöld fűvét. Mélyebbre nézett, le a világ lelkébe, amely milliárd és milliárd éve mozdulatlan szunnyadt az örök sötétben, és csak néha szólt egy-egy olyan különleges lényhez, aki szót értett vele.

hpíláran arriszíran dzsianghpat sziszeng árahp – hazatértem hozzád, ahol mindig is a helyem volt

aihp lbéant jun ilg árahp szgindríman – egyik vagyunk és egymáshoz tartozunk

A kapcsolatfelvétel itt megszakadt. Í, aki eddig háziállat módjára ült Ninda lábánál, néhány pillanat alatt sárgából mélyvörösre sötétedett, majd egészen sötét kékre, és ahogy elfeketedett, elaludt. Ugyanekkor Jargunnur városában helyreállt az áramszolgáltatás, ami olyan rövid időre, a mati harmincad-negyvened részére szakadt meg, hogy az embereknek fel se tűnt, de elég volt ahhoz, hogy Fórangaurból karbantartó robotok csapata induljon Jargunnurba.

Ninda felnézett, furcsán üres tekintettel, mint aki észre sem veszi azokat, akikhez beszél.

– Kevés világ tudja kifejezni az érzelmeit. Ez a világ igen. Kevés világ boldog. Ez a világ igen. Biztonságban érzi magát a szúnikkal kötött társulásában. Amióta őseink idejöttek, ez a világ boldog, mert értelme van létének, egy boldog és nyu-

godt népnek ad otthont és életet. Ezért vagyok én itt otthon. Mert én is ez a világ vagyok, akárcsak a többiek. Mi vagyunk Szúnahaum – ezt mondja egy gyerek az esküvői szertartáson, amikor az Őrző a sinnigahi-hiurangéhunt kéri. Mert mi vagyunk Szúnahaum. *Lian, lian, lian. Idő, idő, idő.* Mert volt az úgy egykor, hogy őseink, akiket akkor még nem szúniknak hívtak, megfélemlítettek a kötelékről, ami világukhoz köti őket, visszaéltek türelmével és bizalmával, és a pillanatnyi haszonnért kárt tettek a ökológiában. A világvédelem elemi szabályait akkor még nem ismerték. Így történt, hogy az a világ, Ősi Föld, az emberi faj és még sok millió állat- és növényfaj szülőhelye fokozatosan elveszítette azt a képességét, hogy milliárd és milliárd különféle élőlénynek nyújtson kényelmes és biztonságos otthont. Ezért kellett emberek millióinak és millióinak elvándorolni és a Galaxis mostoha világain teremteni olyan otthonokat, ahol Ősi Föld tragédiája nem ismétlődhet meg többé. Néhány világ, ahol nem ügyeltek erre, elpusztult, elnéptelenedett. De kialakultak a világvédelmi szabályok, és az emberiség otthonra lelt a Galaxisban. Így történt a Hajnalkorban. Most menjetek, és meséljétek tovább. Simunná.

Hirtelen rájuk nézett, elmosolyodott, és a tekintete megint megtelt étellel.

– Így áll a Terra-sóhipunban.

214.

ni-9 Hait

„Néha eszembe jut, mi lett volna, ha a szindor politikusok nem kavarrák össze azt a sok ostobaságot, és nem kényszerítik Ámmaítot és Haitot, hogy hozzánk meneküljenek. Soha nem is találkoztunk volna. Még elgondolni is szörnyű.”

Szinensi:

Szúnahaum és a Galaxis,

191.

– Szerintem itt valami nincs rendben – szólalt meg Hait szindor nyelven, amikor a gyerekek és Ninda előreszaladtak a vízesés felé. Rögtön el is gondolkodott azon, ahogy ezt gondolatban megfogalmazta magában. „A gyerekek és Ninda”? Miért, talán Ninda nem gyerek? Akkor miért így jutott eszébe? Ha felnőttekkel együtt gondol rá, akkor is így fogalmazódik meg benne: „a felnőttek és Ninda”. Vagyis felnőttek sem tekintik. De serdülőnek sem mondható. Majd úgy két és hét év múlva... azaz ötven-hatvan, ahogy itt mondják.

– Micsoda? – kérdezte Ámmaít, egy ideig várva, hogy párja folytatja, de hosszúra nyúlt a csend.

– Ninda... vagyis... nem tudom, hogyan fogalmazzam meg. Ninda valahogy nagyon más, mint a többi gyerek.

– Hát... igen, eléggé más. Más környezetből jött, más hatások érték.

– Nem hinném, hogy azokban a nyomornegyedekben mind ilyen. Szerintem *ilyen* egy sincs.

Ámmaít mosolygott.

– Igen, én is megszerettem. Ha lehetséges lenne, még örökbe is fogadnám, de hát elutasít minden effélet.

Hait szótlánul ballagott tovább. Nem tudta szavakba önteni, mi az, ami Nindát mindenkinél különösebbé teszi.

A vízesés tövében folyamatos volt a zúgás, ahogy az Ilgi vize kétszáz rígin magasságból leömlött a kis teknőbe, amit vájt magának az évezredek alatt. De nem zavarta a beszélgetést. Nem messze a parttól, egy kis magaslaton állt a Tűz Otthona, s egy középkorú férfi lépkedett mellette, kezében a janníruannal.

Hait elnézte egy ideig. Több tízezer janníhaum van ezen a világon, s a szúnik többi világán is ott vannak. A külképviselőteken is, és persze a hajókon. Negyven tűz ég az *Aulang Laipon*, minden hasonló méretű hajón ugyanennyi, a nagyobbakon még sokkal több. És a Testvériségnek százötvenezer hajója van. Hány ilyen tűz ég a Galaxisban? Ötmillió, tízmillió? És mindegyik körül éjjel-nappal, tizenegy év minden egyes napján ott lépked az Őrző és gondozza a tüzet hosszú pálcájával. Csak a tizenkettedik évben oltják ki őket, amikor a hajók és a külképviselőtek elnéptelenednek, még a Külső Világok is, mert mindenki hazajön az Abroncsvilágra, köszönteni a namindan ünnepét.

Minden hajón és világon külön információs rendszer gondoskodik arról, hogy az Őrzőt pontosan két derkinként leváltsák, minden tűz mellett naponta öt Őrző teljesít szolgálatot, s ez régebb óta van így, mint amennyi időre a krónikák vissza tudnak emlékezni. Legalább ötvenezer éve (az körülbelül kétezer-háromszáz szindor év). Ninda szerint azonban a szúni civilizációnak ez csak az utolsó, jobban dokumentált időszaka, és voltaképpen sokkal ősbibb, talán száz-kétszázézer éves. Lehet, hogy ennyi ideje égnek a tüzek és ennyi ideje lépkednek körülöttük az Őrzők mindenütt, ahol szúnik élnek, folyamatosan.

És erről az egészről egyetlen dzserang sem tud semmit. Amíg be nem fogadták őket a Testvériségbe, Ámmaít és ő sem sejtette, hogy a szúniknak bármiféle közüik lenne a tűzhöz, soha nem hallották azt a szót, hogy janníhaum vagy Őrző, és azok, akik ott maradtak Szindorián, azóta sem tudják és nem is fogják megtudni.

A Galaxis összes államának, népének, társadalmának összes szokása megismerhető. Filmeket, könyveket készítettek róluk, oda lehet menni hozzájuk és kérdezgetni őket az életükről. Az egyetlen kivétel a Testvériség.

Negyvenezer éve telepedtek le az első szúnik ezen a világon, de még tízezer évbe telt, hogy az egészet, vagyis Szúnahaungaur egész sávját lakhatóvá tegyék. Az elmúlt harmincezer évben már csak kisebb területeket foglaltak el a Hideg-peremvidéken, az örök éjszaka sávjában. Itt, a kora délutáni vidéken harmincöt-harmincnyolc évezrede már emberek élnek, városok, megművelt földek vannak. Mondjuk harmincötezer év... az több mint ezerhatszáz szindor év. Lehet, hogy ez a janníhaum azóta itt áll, azóta lépked körülötte minden nap minden órájában,

azaz derkijében egy Őrző. Ötmilliószor váltották már itt egymást. Azt nem lehet mondani, hogy télen-nyáron, éjjel-nappal, hiszen ezek a fogalmak itt nem léteznek, de Szindorián így mondják nyomatékosabb kifejezéssel, hogy mindig, megszakítás nélkül, állandóan.

A tekintete megakadt a feliratokon. Csak egy napja volt Szúnahaumon, de már többeszerre látott ilyet. Valaki, alighanem az Őrző letett egy suagot a Tűz Otthonának peremére, és az kivetített egy feliratot a levegőbe. *Fíran Auhengi*. Messziről is jól olvasható, zöld betűkkel. A felirat folyamatosan szállt fölfelé, aztán eltűnt, de a nyomában jött a többi. *Sahangim Szienzsa, Engur Ílanti, Simdin Hauri*. A hajók, amik éppen hazaérkeztek. Minden matiban négy-öt újabb hajó éri el Szúnahaum gravitációs terét. Később, az év utolsó napjaiban már sokkal sűrűbben fognak jönni.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy mindenfelé, ennek a világnak minden részén vannak ilyen suagok, amik mutatják, hogy mikor melyik hajó érkezik meg. Szúnahaum odafigyel a hajósokra. Várja őket haza a namindanra. *Ez itt a janníhaum*. Már Hait is értette ezt a mondást. Szindorián a politikusok szólamaiban rendre előbukkan, hogy egy vérből valók vagyunk mindnyájan, hogy ők is a nép gyermekei, hogy a szindor nép egységes fellépése révén ezt meg azt lesz képes elérni. De mit tudnak a szindorok a népről, akár a politikusok, akár bárki? A Galaxisban szindor hajók is közlekednek, nem olyan sok és nem is olyan nagyok, mint a Testvériségnek, de vannak. Például a *Sÿñtarün*, utazott egyszer rajta valaha régen... mintha korszakokkal ezelőtt lett volna, pedig csak egy éve volt, ottani... otthoni időszámítás szerint. Nem nagy hajó, szúni mérce szerint semmiképpen, de azért pár ezer utas elfér rajta. Leszáll Káñdĩmban és még két szindor világon, aztán elhagyja a hazai felségterületet és továbbmegy, Mÿněara, Rêkybe... szabott útvonala van, nem úgy, mint a szúni hajóknak. Nos, vajon otthon hányan tudják megmondani ebben a pillanatban, hogy hol jár a *Sÿñtarün*? Itt van a zsebében a szindor gyártmányú vÿriise, a kapcsolat Szindoriával működik, akármikor eléri bármelyik otthoni információs rendszert. Ki tudja deríteni, hol jár most a *Sÿñtarün*? Aligha. Nem mintha titok lenne, csak soha senkinek nem volt fontos, hogy ezt az információt publikusan elérhetővé tegye. Azt lehet megtudni, hogy adott kikötőből adott másik kikötőbe mikor indul hajó, de hogy az melyik lesz, az nekik nem fontos.

Hait olyan pontosan tudta, mintha részletes felvilágosítást kapott volna erről, hogy a Testvériség bármelyik polgára bármelyik hajójukról bármikor minden információt megkaphat, csak fogja a suagját és lefirkant néhány betűt. A pontos koordinátáit, az útirányát, az összes addig érintett és később tervezett kikötőt, a rakományt, a fedélzeten levők névsorát, még az utaslistát is, ami amúgy titkos – de csak a dzserangok számára.

– Hát persze – mondta Szonkéfoni, amikor rákérdezett. – Egész csomó intézmény felelős a hajóinkért, de mindegyikre érvényes, hogy a Testvériség intézmé-

neyei... a te világodon úgy mondanák, „állami”. Márpedig önmagunk előtt mégse tarthatunk titkot, nem igaz?

215.

ni-10 világok

„Minden gyerek a Galaxis középpontja. És ha egy gyerek meghal, a Galaxis forgása áll meg.”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
179. sómir*

Hait és Ámmaít már más világokon is látott vizesést, de az Ilgi-údarisz kicsit más volt, mint a többi. Azok vagy természetesek voltak, vagy mesterségesek. Ez mindkettő volt egyszerre. Maga az Ilgi mesterséges volt, nem folyó, hanem csatorna, hiszen Szúnahaumon egyetlen folyó sincs. De a vizesést nem tervezték meg, egyszerűen csak erre vezették az Ilgi vizét, a Hilkunilgi-fennsíkrol le a Szesszinilgi-síkságra, és hagyták, hogy a kétszáz rígin mélységbe leömlő víz kialakítsa a maga medrét. A medencét, amibe beleömlött, ő maga csinálta magának, előbb elmosta a puha, mesterséges talajt, aztán elkezdett teknőt vájni az alatta levő sziklába. És nem arra indult odalent, amerre akarták, mesélte Szonkéfoni. Az volt a terv, hogy belevezetik a Szesszibe, de a domborzat mást akart, és az Ilgi még egy jó darabig halad párhuzamosan a Szesszivel, aztán el is fordul tőle, magába ömleszti a Fárihun és a Szirdzsit vizét, s csak azután egyesül a Szesszivel.

Ámmaít egy ideig csodálta a szivárványt a medence fölött, aztán gyanútlanul megkérdezte, hogy ez milyen gyakran jelenik meg. És először nem értette a szunik mosolyát.

– Ámmaít – mondta Ninda, aki ugyanúgy először járt ezen a helyen, mint ő –, az Ilgi vize mindig ugyanígy zuhog alá a szikláról. A nap örökké ugyanonnan süt. Az a szivárvány ott volt, amikor Szindoriát megalapították, és ott lesz, míg az idő vissza nem tér önmagába. Simnunná.

– No igen – mondta az öreg Hulmaszényi –, azazhogy nem egészen, mert ahogy a víz koptatja a sziklaperemet, a vizesés lassan egyre hátrébb húzódik, de nincs okunk feltételezni, hogy a szivárvány ettől eltűnne.

– Szúnahaum a változatlanság világa – mondta Haurgá, egy Ámmaíttal egyidős férfi. – Itt nincs más változás, csak amit az ember okoz. Már mint a Nagy Katalizma óta persze, de hát amikor az történt, az emberi faj még ki sem alakult.

Ninda bólintott.

– Azelőtt Szúnahaum egy volt a sok élettelen világ között, amik mind egyformák – mondta. – De akkor, alighanem egy sor kisebb-nagyobb ütközés után, a Sí-

nisuál-jahasszíní bekerült a Hauhumma vonzáskörébe, de olyan pályán, amitől nem keringeni kezdett körülötte, hanem csak félfordulatot tett, ettől felgyorsult, s mint egy lövedék vágódott a naprendszer belseje felé. Nem találta telibe Szúnahaumot, de eltalálta. A Sínisuál-jahasszíní laza szerkezetű volt, valójában nem is kisbolygó, hanem kisbolygócsoport, ami csak egészen rövid ideje alakult ki, az egymáshoz sodródó darabok ütközése térítette le eredeti pályájáról és lökte ki a Hauhumma felé. A csoport egyik tagja, a Dzsisszáfaur-jahasszíní lezuhant, lövedékként vágódott Szúnahaum felszínébe a Dzseldul-hatarúnaringi nevű helyen, éppen a forgásiránnyal szemben, és valósággal lefékezte Szúnahaum forgását. A becsapódás nyomán alakult ki a Dzseldul kráterrendszer, ami ma is tele van a Jahasszíní darabjaival, és Szúnahaum felszíne hatalmas területen valósággal szilánkokra tört. Az energiakitörés akkora volt, hogy világunk egynyolcad forgástengely-irányú szöghányada azóta sem volt képes lehűlni, azért sem, mert a becsapódás nemcsak forgás-, hanem keringésiránnyal szemben is jött, Nap körüli útján is lefékezte Szúnahaumot, és ez a terület, Dzsisszáfaur azóta örökké ki van téve a napsugárzásnak. Azelőtt az idő felében Séninnauron volt nyár, mint minden nem abroncsvilágon. A Sínisuál-jahasszíní többi darabja pedig felrobbant Szúnahaum vonzóerejétől, és gyűrűként vette körül világunkat.

– Ragyogjon ránk mindörökké – nézett fel Hulmaszéní a Sínisuál arany ragyogására.

– Simnunná – felelte Ninda a többiekkel kórusban.

– Gondolom, olvastad mindezt – mondta Hait.

– Hát persze. A Szúnahaum-szilgiben van leírva. A csillagászok azt is kiszámították, hogy mekkorának kellett lennie a Sínisuál-jahasszíninek és mennyi volt abból a Dzsisszáfaur-jahasszíní tömege, de ezek a számok nekem nem mondanak semmit. Hetvenmilliárd, illetve huszonötmilliárd fádzsan. Azt is tudják, hogy a Nagy Katakizma előtt Szúnahaum hatezer mai év alatt kerülte meg Sísanaurangit, és egy évig tartott egy fordulata. Vagyis már azelőtt is mindkét mozgás lassú volt, ezért volt képes huszonötmilliárd fádzsan tömeg becsapódása szinte teljesen lefékezni. A legtöbb lakható vagy lakhatóvá tett világ nagyjából egy szüni nap alatt megfordul a tengelye körül, és legfeljebb harminc szüni év alatt megkerüli napját.

– Viszont az extremitások borzasztóan érdekesek – mondta Haurgá felesége, Algillí. – A Szehun-vidéken van egy világ, amit meglehetősen ügyel-bajjal tettek lakhatóvá, de mindig kicsi lesz a lakossága, mert olyan gyorsan forog, hogy nagyon kevesen képesek megszokni. Alig több mint egy derki alatt körbefordul. Vagyis öt limli a nappal, öt az éjszaka. Látod, ahogy a nap átvonul az égen és az árnyékok körbefordulnak. Az egész felszínét mezőgazdasági termelésre használják, és csak egyetlen kicsi városa van a sarkvidéken, ahol kevésbé érződik a forgás.

– Ez tényleg elég extrém – bólogatott Niszkergi, egy másik öreg. – Én inkább lassan forgó és lassan keringő világokon jártam. Érdekes, hogy mindkettőből elég

sok van: olyanok, ahol egy nap száz vagy ezer itthoni napig tart, meg olyanok, amik az átlagnál több százszor lassabban keringenek. De olyan egy sincs, ahol mindkét mozgás ennyire lassú lenne, mint Szúnahaumé.

Hait megint odapillantott a suagra, ami folyamatosan vetítette a feliratokat. *Dóralgun, Szemmin Fónird, Silmut Helgin.*

– Én a Sínisuálról kérdeznék valamit – szólalt meg. – Mitől van, hogy csupa sárga fémből áll?

– Nem csupán abból áll – felelte Szonkéfon. – Tény, hogy az összetétele harminc százalék arany, huszonzét százalék platina, negyvenhárom százalék réz. De ezeknek több mint a háromnegyede nem tiszta fém, hanem magas érc tartalmú kőzet. Az egynegyede pedig azért tiszta fém, mert ércfeldolgozók vannak odafent, elég nagy számban, amik elkapdossák a darabokat, feldolgozzák őket, a fémeket megint pályára állítják, a szilikátokat pedig hajókon lehozzuk és letesszük Séninauron. S azért áll ebből a három fémből, mert a legtöbb naprendszer kialakuláskor lezajlik egy úgynevezett szétválasztási folyamat. Az örvénylő anyag hajlamos sűrűsége szerint tömörülni, hasonló a hasonlóhoz. Nézd meg naprendszerünket ma, belülről kifelé. Legbelül a Dzsomti, tele kén- és magnéziumtartalmú vulkánokkal. Aztán Szúnahaum, kén és magnézium alig, annál több szilícium, vas, nikkel, kobalt, réz. Aztán Dzseldul, vagyis a kisbolygóövezet, ami soha nem tudott összeállni bolygóvá az árapályhatások miatt: szilícium, arany, platina, réz. Majd a Hauhumma: gázóriás, hidrogén, hélium, nemesgázok, a tizenhét holdja pedig mind a Dzseldul anyagából van, valaha kisbolygók voltak.

Ninda zsebében megrezzen a suag. Kivette, elolvasta az üzenetet és felállt.

– Mennem kell – szólalt meg. – Törzsfőnököm magához hívott.

– Melyik a törzsed? – kérdezte Algillí.

– Liktenit-upesz.

– Rotong-siluhut. Gondolom, dzsuór vagy.

Ninda bólintott.

– A Sínisuál világítsa meg arcodat – mondta Szonkéfon.

– Ööö... veled mehetünk? – kérdezte Hait.

– A szertartás nyilvános – felelték egyszerre többen is.

ni-11 dzsuór

„Megtörténhet, hogy a varázsló dzsuórja egyszer maga is varázsló lesz. Miért is ne? A dzsuór mindig gyermek. A varázsló mindig nagyon öreg. Így mire elkövetkezik, hogy az egykori dzsuór varázsló lehet, a régi varázslóra nem is emlékeznek máshonnan, csak az Ílgaszaumból.”

Angrolími:

*Népszokások és társadalmi konvenciók,
644.*

**Szúnahaum
Auháringi
43619. famut muandzsan
500**

Lehettek vagy hatszázan a teremben. Családtagok, a törzs tagjai, barátok. Néhányan szürkében, mások csak egy szürke szalagot viseltek a gyász jeléül, megint mások köznapi öltözékben. Kinek-kinek ahogy kedve tartotta. Csak Narongi és Ninda volt ünnepélyesen öltözve: szürke köntös, azon hátravetett csuklyájú fekete lepel, ferde vállszalag, és a haundájuk. Narongi a törzsfőnöki piros-fehér szalagot viselte, bonyolult geometriai mintákkal – Ninda a dzsuór szürkéjét. Együtt mentek fel a terem végében levő emelvényre, s homlokukra tett jobb kézzel köszöntötték Ásanargi haundáját, ami egy kis ferde állványra volt kihelyezve, a közönség felé fordítva, fekete bársonypárnán, ami kiemelte az arany csillogását.

– Ásanargi már a Csillagok között jár – szólalt meg Narongi. – Testét kívánsága szerint a Sáhillaszun-erdőben temettük el a fák alatt. Nem határozta meg, hogy a búcsúztatást hol tartsuk, ezért szülővárosát választottam. Tessék, Ninda, rajtad a sor.

Ninda nagyot sóhajtott, s fölemelte a kis lapot, amin a szövege volt. De rá sem nézett.

– Lian, lian, lian. Szúnahaum népe, hallgassátok meg, amit most a krónikás elbeszél nektek Ásanargiról, a Felhő gyermekéről, aki ezerháromszáznegyven évvel ezelőtt ezen a helyen, Auháringi városában született, s most visszatért a Csillagok közé, Ásanargiról, aki valaha gyermek volt ezen a helyen és hakkin-tahaut játszott a dombokon a barátaival, akikkel ma már együtt lehet a Csillagok között ismét, mert mind útnak indultak már jóval öelőtte, Ásanargiról, aki egy napon elutazott innen a Sédunnun partjára és egy ifjú reménytelenül szerelmes lett belé, aki ma szintén együtt lehet vele megint, Hiefahunak hívták és később orvos lett, Ásanargiról, aki még gyermekfejjel letette a hűségesküt Endzsahinak, akivel kilencszáz évet éltek együtt, s most az ő oldalán keresi útját a Csillagok között –

hallgassátok a történetet! Mert volt az úgy egykor, hogy a Felhő két gyermeke, a siehargut-engin törzsbéli Angéruni és a szesszugun-rongdzsami törzsbéli Hemsz-illu egy napon egymásra talált, s bár szerelmük hamar elvirágzott, mégis gyümölcsöt hozott, egy kisleányt, aki barna bőrrel és szőke hajjal született, de nyolcvanéves korára, amikor először utazott szüleivel a Külvilágba, megbarnult a haja, senki sem tudja az okát. Volt az úgy egykor, hogy...

Hait leghátul ült Ámmaít mellett, és nem hallgatta a történetet, ahogy Ninda felszólította rá. Le sem vette a szemét a kislányról, aki csak állt a fekete kámzsában, mellén keresztben a sűrű csík, s rajta a haunda, szőkesége világított a fényképek előtt, amiket kivetítettek a háta mögött levő nagy falra, és csak mondta, mondta, mondta. Rá sem nézett a kezében tartott lapra, és Hait olyan pontosan tudta, mint ha megmondták volna neki, hogy nem is fog ránézni. Nincs rá szüksége. Megtanulta kívülről.

Hait eddig nem tudta, miről szól ez a szertartás, és mi a dzsuór feladata, de most már értette. Ninda elmeséli Ászanargi egész életét. Ő is látta néhányszor, a tűz mellett üldögélt párnázott karosszékben, Ninda azt mondta róla, hogy ő a törzsnek a varázslója. Persze megkérdezte, hogy ez mit jelent, de Ninda csak annyit mondott, semmit, varázslatok nincsenek, tehát varázslók sem. Hait persze nemcsak a varázslót nem értette, hanem a törzset sem, és nem tudott mihez kezdeni Ninda magyarázatával.

– A törzs mi vagyunk, Hait – mondta egy este a jannihaumban, még otthon a hajón, felhúzott térdét átkarolva kuporgott a fehér dzsumszunszőnyegen a felnőttek lábánál, mellette aludt a kirije. – A törzsek szövetsége alkotja a Testvériséget. Egy nap a sáhaddif elé állsz, megkapod a haundádat és a törzsek egyikének tagja leszel. Attól kezdve lélegzeted egy a törzs lélegzetével, véred egy a törzs vérével, karod ereje a törzs karjának ereje, szellemed a törzs szelleme. Mert volt az úgy egykor, hogy őseink összegyűltek a tűz mellett és azt mondták: Ongdzsélahun, hínégahun, szilkogen hing sáhuraton, szisszú rilgdzsi imargatun, sánú hargá szingászatun. Ezt nem tudom úgy lefordítani, hogy rimeljen... egyek vagyunk, együtt harcolunk a fennmaradásért, együtt keressük élelmünket, együtt védelmezzük azokat, akik gyengébbek közöttünk, együtt maradunk egész életünkben. Történe-szeink úgy tartják, hogy a törzs a legősibb embercsoport, ami már az emberiség fejlődésének hajnalán kialakult, talán már akkor, amikor az ember még ki sem emelkedett egészen az állati sorból. *Lian, lian, lian*. Millió és millió évekkkel ezelőtt történt, Ősi Föld feledésbe merült tájain, amikről nem tudjuk, hogy puszták voltak, rétek, erdők vagy sivatagok, de ott éltek őseink, akiktől a Galaxis minden embere származik, tudatlanok és fejletlenek, de az őseink voltak. A felnövekvő gyerekek a szüleikkel maradtak, mert együtt erősebbek voltak és könnyebben boldogultak a fennmaradásért folytatott harcban, amit olyan körülmények között kellett megvívniuk, amiket ma már elképzelni sem tudunk, és velük maradtak az ő gyerekeik és az ő gyerekeik, és így, nemzedékeken át kialakult egyfajta társadalmi struktúra, lehet, hogy ahány törzs volt, annyiféle, bizonyára voltak, akik a gye-

rekekre vigyáztak, voltak, akik az öregeket gondozták, némelyek az élelem megtermelésével foglalkoztak, mások eszközöket készítettek. Mindez elmerült a feledésben, de így volt, megtörtént a Hajnalkorban. Simnunná.

– Terra-sóhipun, gondolom – mondta Hait, mert Ninda gyakran idézett ebből a műből, azazhogy ez is egy könyvtárnyi méretű gyűjtemény volt az Ílgaszaamin belül.

– Igen, Terra-sóhipun.

A dzsuórbeszéd hosszú volt, tizenkét limlin át tartott, és Ninda egyszer sem nézett a kezében fogott lapra, nem tartott szünetet, nem gondolkodott, csak mesélte Ászanargi életét, Haitnak néha az volt az érzése, mind az ezerháromszáznegyven évnek szentelni fog néhány mondatot. És hosszú mondatok voltak, a krónikás méltóságteljesen gördülő, kerek mondatai.

Végül aztán a beszéd véget ért. Nem jutott el Ászanargi távozásáig, néhány évvel korábban lett vége, amikor Ninda megismerkedett vele, és Ászanargi egy nap az ő fejére tette a kezét és azt mondta, nőj nagyra, kisunokám, mert amikor valaki elég öreg, akkor már mindenki az ő kisunokája.

Ninda a hallgatóság felé nyújtotta két karját.

– Most pedig köszönjük meg Ászanarginak, hogy velünk töltötte életét, és kérjük meg, hogy ezentúl a Sínisuál Fényének részeként világítsa meg utunkat.

Az emberek felálltak, s homlokukra tett kézzel üdvözölték a kis arany gömböt, ami előlebegett a színfalal mögül, egy kis kampóval megfogta Ászanargi haundájának láncát, és megindult felfelé. A mennyezeten kinyílt egy ablak és nyitva maradt. A gömböcske kirepült rajta, és csakhamar eltűnt a magasban.

A közönség oszladozni kezdett, de Hait megfigyelte, hogy egy csomóan odamennek Nindához, lehajolnak hozzá, mondanak neki valamit. Voltak, akik megsimogatták a fejét vagy csókot nyomtak a feje búbjára. Ninda a köszönetnyilvánításokat is úgy fogadta, mint mindent, nyugodtan, méltóságteljesen. Igen, ez a jó szó, gondolta Hait. Méltóságteljes. Csak állt nyugodtan a fekete kámzsában, mint egy jelkép.

Utolsóként Narongi is lehajolt hozzá és mindkét kezét a kislány fejére tette; a két szindor már közelebb jött, hallották, amit beszélnek.

– Szép szertartás volt, gyermek.

– Köszönöm, törzsem feje.

– De én nem ezt írtam. Alig használtál fel valamit a szövegemből.

– Tudom, nagyapa.

– Te végigolvastad és megtanultad Ászanargi egész siéhongját.

Ninda rezzenéstelenül állta az öreg törzsfőnök tekintetét.

– Dzsuoór vagyok. Ez a dolgom. És liktenit-upesz vagyok, haungszí a törzsszövetségben. Ez az életem. Simnunná.

– Simnunná, gyermek – mondta az öreg, magához ölelte, aztán elballagott.

ni-12 tűzgyújtás

„Amikor egy liehát magunk közé veszünk, tudjuk, hogy még nem érti, nem érzi a tűz szövetségét, amiről azelőtt nem is hallhatott. Időbe telik. Sokuknál nem is következik be. Ettől még a Felhő igazi gyermekeivé válhatnak.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

– Szép szertartás volt – mondta Ámmaít is, amikor már kifelé tartottak, négyesben, mert valahonnan a sokaságból előlépett Szinensi és csatlakozott hozzájuk, mint az árnyék. – Hová vitte a haundát az a robot?

Kiléptek a szabadba. Mint a legtöbb épület Szúnahaumon, ez is egyenesen a rét kissé letaposott, kikoptatott fűvére nyílt.

Szinensi felnézett a magasba, a Sínisuál sárga ragyogásába. Ninda Ámmaitra nézett és azt mondta:

– A haunda annak a jelképe, hogy az egyén része törzsének, s a törzs védelmezi őt. De a törzs része a törzsszövetségnek, Szúnahaumnak, ezért a haunda annak a köteléknek is jelképe, ami minket Szúnahaumhoz köt. Szúnahaum fő védelmezője pedig a Sínisuál. Az elhunytak haundáit ezért felvisszük a Sínisuálba és ott pályára állítjuk.

Hait nagyot nézett.

– Mindenkiét?

– Hát persze. Akik a hajókon haltak meg az elmúlt években, azokat is itthon búcsúztatjuk el, a haundájukat a hajójuk hazahozta, az is a Sínisuálba kerül. Már van odafent több százmillió, de hát ez a mennyiség ott meg se látszik.

– Eredetileg is onnan származnak – szólta közbe Szinensi. – A gépek időnként lehoznak egy-egy fémtömböt, azokból készülnek a haundák.

– És ha... elfogy? – kérdezte Hait.

A gyerekek mosolyogtak.

– A Sínisuál tiszta fémtartalomával a legnagyobb hajóinkat is több milliószor meg lehetne tölteni – mondta Szinensi. – Gondolj bele: hatezer szirsi szélességben az egész egyenlítő körülvési, és jó vastag is, talán kétezer szirsi, azt hiszem.

– No meg az átmérője – tette hozzá Ámmaít. – Hiszen magasan az űrben van.

– Van egy régi mondás – Ninda mintha meg sem hallotta volna, amit ők beszéltek –: *Sínisuálúni Sínisuálá*. Az ősi nyelven szokták idézni, pedig amikor a Felhő és világunkat felfedezték, már az újszűni nyelvet beszélték. *A Sínisuálból a Sínisuálba*. A haundáink onnan származnak és oda térnek vissza, de átvitt értelemben minket magunkat jelent.

– Az életünket – bólintott értőn Hait. – Már komolyan várom, hogy én is a sá-haddif elé állhassak.

– A namindan alatt nincsen sá-haddif – mondta Szinensi. – Ha addig nem készültök fel, meg kell várnotok a namindan-dzsúmit.

– Szerintem felkészülünk... bár még nem igazodom el a naptárban.

– Innen a második higit namindan-saugéman – határozta meg Szinensi tipikus szúni módra a hátralevő időt. – De az ünnepek már előző nap elkezdődnek, hiszen az sziangdzsan, a törzsek és klánok napja, azt is megtartjuk. Tízszer a hagyományos módon, tizenegyszer már a namindannal egybeolvasztva. Csak a tizenkettedik sziangdzsan más, a namindan utolsó napja, olyankor nem a törzsek és klánok napját tartjuk, hanem az ünnepi évet zárjuk le.

Beszélgetés közben átsétáltak a réten, ahol a dzsuór közönségének nagy része még ott volt, asztalok és padok kerültek elő, az emberek helyet foglaltak, kortyoltak valamit, eszegettek, beszélgettek. Haiték már ismerték a kifejezést erre is: szilníhaum, ami a szild-janníhaum, vagyis „tűz nélküli otthon” rövidítése, amikor a szúnik rögtönzött kis janníhaumot hoznak létre, de tüzet nem gyújtanak. De ha mégis gyújtanak, bármiféle tüzet, ami nem igazi Tűz Otthonában van, akkor már funníhaum a neve. S ez is megtörtént csakhamar, egy férfi kerített egy köteg tűzpálcát, leszúrta őket a földre és körülézett.

– Ninda, kérlek! – kiáltott oda neki. – Idejönnél?

Ninda odasétált, még mindig a dzsuór öltözékében. A férfit, Hatirrut nem is ismerte.

– Miért hívtál, Hatirru?

– Te Kis Őrző vagy, ugye? Gyere, gyűjtsuk meg ezt a tüzet Ászanargi emlékére.

Hatirru válasza sem várva leguggolt és meggyújtotta a pálcák felső végét egy kis kézi gyújtóval; ezek nem olyan pálcák voltak, amiket magukban meg lehetett gyújtani, mint a szindoriaiak, gyújtó kellett hozzá. A tűz fellobbant.

Ninda is leguggolt a tűzhöz és feléje nyújtotta jobb kezét.

– Szúnahaum tüze, Auháringi tüze, Ászanargi lelkének tüze, a törzsszövetség tüze, a liktenit-upeszek tüze! *Auszíni* Kis Őrzője köszönt téged születésedkor, köszönt e világon, a Sísisuál fénye alatt. Maradj velünk itt, e helyen, tedd ezt a rétet a szúnik janníhaumává, otthonunkká, adj lelkünknek melegséget, egyesítsd gondolatainkat Ászanargi gondolataival, aki a Fények közül pillant le ránk. Simnunná.

– Simnunná – mondta Hatirru elégedetten, és felállt. – Köszönöm, Őrző – s a homlokára tette a kezét.

Ninda viszonzta.

– A Felhő minden gyermekének öröm és megtiszteltetés köszönteni a tüzet.

Hatirru leült az egyik asztalhoz, Hait pedig, miután Ninda fél matin át még ott állt és nézte a kis köteg lángoló tűzpálcát, halkán megjegyezte:

– És mindez azért, mert pár évvel ezelőtt félhuszad órára fölvetted az Őrző pálcáját?

Ninda rápillantott és megcsóválta a fejét.

– Dehogy, sien. Azért, mert *az az ember vagyok*, akinek fontos volt, hogy a janíruan ne feküdjön a földön.

– Más is fölvette volna. Minden szúni odavan a tűzért.

Ninda elmosolyodott.

– De te nem.

– Hát... nézd, lehet, hogy *w̄rloym* illet kimondani, de nekem a tűz az még mindig csak tűz.

– Nem a te hibád. A tűz *tényleg* csak tűz. Nézd ezeket a pálcákat. A fa elég, és füst meg hamu marad utána. Így történt mindig, amikor az emberek tüzet gyújtottak, a Galaxis egész történelmében. Nekünk, szúniknak jelkép is a tűz, de ettől még maga a tűz ugyanolyan. És igen, más is fölvette volna, és akkor most ő lenne a Kis Őrző. Sokan viseljük a Testvériségben ezt a címet.

– Mondd csak – szólalt meg Ámmaít –, amikor fölvetted azt a pálcát, tudtad, hogy ezzel Kis Őrző leszel?

– Dehogysis. Fogalmam sem volt róla, teljesen váratlanul ért.

– S ezzel lett egy életre szóló társadalmi elkötelezettséged.

– Igen. De nem sok feladattal jár.

Ámmaít bólogatott. Nindát persze nem zavarják a társadalmi kötelezettségei, mint valaha őt, amikor diplomataként olyan sokféle eseményen kellett részt vennie – többnyire nem volt ugyan kötelező, de erősen ajánlott –, hogy egyes időszakokban alig volt egy szabad estéje. Nagyon örült neki, hogy bár elfogadta a Testvériségtől ezt a közvetítői szerepet, voltaképpen egy diplomáciai állást, ez eddig még nem járt semmilyen reprezentációs kötelezettséggel; belátható időn belül nem is fog, hiszen rajta kívül senki nem tart kapcsolatot Szindoriával.

Nindának egészen mások a megfontolásai. Kilenc itteni, rövid évvel ezelőttig nem volt semmiféle címe, rangja, társadalmi szerepe. Az, hogy most vannak, az ő számára azt jelenti, hogy fontos lett az embereknek, odafigyelnek rá.

A Testvériségben *tényleg* odafigyelnek. És nem azért, mert gyerek. Róluk kettejükről is, akárhová mennek Szúnahaumon, mindenki tudja, hogy kicsodák, honnan jöttek és miért. Még azok is, akik semmit sem tudnak Szindoriáról a nevén kívül.

ni-13 Jaszungar-Húmi

„Senki sem tudná szavakba önteni. Olyan ő, mint a handika mitológia szellemei, felfoghatatlanul hatalmas, de nem mindenható, beláthatatlan és felmérhetetlen. Kivéve nekünk persze – de nekünk is évszázadokba telt, hogy képesek legyünk át-fogni őt gondolatainkkal.”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
92. sómir

Szúnahaum
Jaszungar-Húmi
43619. szahut ófarguhan
440

Már négy napja itthon voltak, de nem volt lakásuk. Azaz kijelöltek nekik egyet-egyét, de Ninda nem is törődött vele, azt mondta, lehet, hogy addig nem költözik oda, amíg egész Szúnahaungaurt be nem járta. Haiték pedig vele tartottak. Ők is látni akarták Szúnahaumot, és még jobban azt, hogy a gyerek mit csinál, merre jár. Ninda az *Aulang Laipon* is érdekes egyéniség volt, de itthon, Szúnahaumon elképesztő gyorsasággal ment át valami furcsa változáson.

Mindennap máshol voltak, másik jannihaum pihenőfülkéiben aludtak. Igazából persze bejárhatták volna Szúnahaumot úgy is, hogy letelepednek egy bizonyos helyen, akár a kijelölt lakásukban, akár máshol, és éjszakára hazautaznak. De Ninda alig ismerte az alvás fogalmát, két derkit aludt éjszakánként, vagy még annyit sem. Az éjjeleket a jannihaumokban töltötte, beszélgetett az emberekkel, vagy sétált odakint, hiszen világos volt. Fáradhatatlan, állapította meg Hait, amikor háromszázhetvenkor fölkeltek Auháringi jannihaumában, kimentek a nagyterembe, és az ott üldögélők tudatták velük, hogy Nindát ne is keressék. Nem kellett fölhívni, a Testvériségben bárki bárkiről megnézheti a suagján, hogy hol van. Ninda ötszáz szirszivel távolabb, Jaszungar-Húmiban volt – hát fogták magukat és odarepültek.

Ez már a hemmi, a fényes nappal övezete volt. Szúnahaum-sissanaurangi magasan állt az égen, olyan volt a megvilágítás, mint Kaŷndimban a piros órájának közepe táján. Érdekes környék volt. Itt is véget ért egy fennsík, mint Hilkunilginél, egy meredek, mintegy háromszáz rígin magas sziklafallal, de ezen egyetlen víz-esés sem volt, mert dzsisszá irányban emelkedett, amerre a szúnahaumi csatornák mindig folynak. Volt viszont a tövében három tó. Az egyiket, a Szelgint a Szelgin-csatorna vize táplálta, ami aztán megkerülte a sziklafalat és továbbhaladt dzsisszá irányban. A másik két tavat föld alatti csővezetékkel hozták létre a Szelgin-

ből, ezzel feltöltve három mélyedést, amiket sziklaperem választott el. Ezen a pe-
remen épült Jaszungar-Húmi falu, a három tó közötti kacskaringós, keskeny, há-
romágú földszávon, ami sehol sem volt szélesebb kétszáz ríginél, csak a falu főté-
rén, ami a három tó találkozásánál feküdt. Százhusz házból állt a falu, ebből kettő
vendégház volt, egy külön ház a dzsorongit, tucatnyi gazdasági és műszaki épület.
Háromszáz lakos. Szúnahaumon átlagosnak számít.

Nindát a Nerkan és a Rendzsi közötti földszávon találták meg, egy olyan helyen,
ahol a víztől a vízig alig húszlépcsnyi pázsit volt. A köves sziklaperemen ültek
Szinensivel és egy nagyobb lánnyal, a víz fölé lógatták a lábukat, a nagylányé be-
leért a vízbe, az övék nem.

– Sellunak hívják – mondta éppen a nagylány, amikor Ámmaíték odaértek, az-
tán fölpillantott rájuk. – Rólatok már hallottam – nevetett rájuk –, ti vagytok Nin-
da barátai a szülőbolygójáról. Milyen hely?

– Nem olyan szép, mint ez – mondta Hait meggyőződéssel. – Én egy gyönyörű
városban nőttem fel, nem úgy, mint Ninda... de ez a világ tele van csodálatos he-
lyekkel. Hogy lehet, hogy ez a három tó ilyen közel van egymáshoz, és mégsem
egy tó?

– Éppen erről meséltem – fordult feléjük a lány, így már látták a kitűzőjét is: Er-
ragi. – Ez a Sínisuál műve. Itt becsapódott három tömb, amiket nyilván együtt tar-
tott a tömegvonzás, és három sellut hozott létre közvetlenül egymás mellett. Az-
tán a mieink egy kicsit lecsiszolták és feltöltötték a csatorna vízával. De kemény
szikla van alattunk.

– Kicsit emlékeztet az Ìmi-torokra – ült le mellé Hait. – Az egy nagy folyó tor-
kolata, ahol rengeteg sziget van, sokszor olyan közel egymáshoz, hogy ha nekifu-
tásból nagyot ugrasz, átjutsz a másik szigetre. De általában olyan keskeny kis
földszávonok, mint ez.

Ámmaít továbbment pár lépést és éppen leült Szinensi mellé, amikor a földnyel-
ven végigszáguldott egy falka kiri, úgy rohantak, hogy csak színes kavargásnak
látszottak. Nyilván futóversenyt tartanak. A kirik nagyon gyorsak és kitartóan
tudnak futni, hatalmas távolságokat tudnak megtenni. De persze nem hagyják ott
a gazdájukat. Ennek a kiricsaládnak Ninda és Szinensi afféle pótgazdája a rendes
gazdák mellett.

– Auríhaumon olyan is van – mondta Erragi. – Szigetek azért akadnak a mi csa-
tornáinkon is, de Auríhaumon valódi természetet találtak.

Ezzel föl pattant és otthagya őket, a szúni szokásnak megfelelően köszönés nél-
kül, magyarázatot sem adva, hogy miért megy el.

Hait összerendezte, ahogy az egyik kiri – ő képtelen volt megkülönböztetni őket
– hirtelen felbukkant mellette, s hátsó lábára ágaskodva feléje nyújtott egy kis na-
rancsvörös gyümölcsöt. Ő maga éppen világoskék volt.

– Köszönöm – felelte, és elvette tőle. A kiri tovább száguldott, de egy pillanat
múlva megjelent egy másik, világoszöld, aki Ámmaítának hozott egy ugyanolyan
gyümölcsöt.

- Ti nem kaptok?
- Mi már kaptunk és meg is ettük. – Ninda kivette a suagját a zsebéből és letette a fübe. A képernyő fölött megjelent Ángsauri arca.
- Jaszungar-Húmi? Szép hely. Mióta vagytok ott?
- Néhány limli óta.
- No, annyi alatt meg is lehet nézni az egészset. Most Szasszaniéknál vagyok, hamarosan elmegyek érted és leviszlek az *Angisztihpanra*, megígértem.
- „Le”?
- Természetesen a helyén áll, Séninnauron.
- Értem.
- Ángsauri kikapcsolt.
- Szóval Séninnaur „lent” van – dünnyögte Ninda.
- Persze – felelte Szinensi. – Hiszen a nap Dzsisszáfaur felől süt, tehát arra van a „fönt”.
- Viszont így a csatornák mindig „fölfelé” folynak – jegyezte meg Ámmaít.
- Semmi sem lehet tökéletes – bólintott Szinensi. – Szindorián milyenek az irányok?
- Hát... mi is használjuk ezeket, hogy „fent” meg „lent” – ismerte el Ámmaít. – A térkép alapján. A térképeink hagyományosan úgy vannak tájolva, hogy a nap jobbról kel és balra nyugszik. Ha „felfelé” nézek, akkor a jobb kezem felől kel a nap.
- No, itt majdnem ugyanígy van – mondta Szinensi. – Ha „felfelé”, dzsisszának nézel, akkor jobbról, inku felől kel föl minden, mert Szúnahaum arra forog. De mivel olyan lassan forog, mint a jaszumma-húnarómi, és az égen nem is látunk semmit, ami fölkelhetne, ezért a nap felé van „fönt”. És hát a csatornák persze arra folynak – hadarta, és közben már felugrott. – Jöttök? Ángsauri mindjárt itt lesz.
- Jövünk – mondta Hait, egy gyors pillantást váltva a párjával. – Szép hajó?
- Az *Angisztihpan*? Vivivivi... imádni fogjátok. A legnagyobb bölcsről kapta a nevét, aki megalapította Hangilaorant, és mellesleg pont olyan, mint Ninda.
- Ugyan miben? – lepődött meg a barátnője.
- Hogy mítoszok sokasága kering körülötte. Még azt sem tudjuk biztosan, létezett-e csakugyan.
- Körülöttem nem keringenek mítoszok – mosolygott Ninda.
- Várd csak ki a végét – felelte a másik három egszerre.

ni-14 Angisztilhepan

„Két dologból kell sok. Fém, amiből építed a hajót, és levegő, amivel megtöltöd. S máris akkora hajót építhetsz, amekkorát csak akarsz.”

Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
46. sómir, 4. singir

Szúnahaum
Angisztilhepan
43619. szahut ófarguhan
498

Ma már kideríthetetlen, mikor kezdett Angisztilhepan dolgozni nagy művén, és még inkább hogy hogyan. Akkoriban zavaros idők voltak. Hpailgásóniban, Árász-engiben, Szilhauniban, Íszádszaurgában és Fommahpínuában naponta szálltak le az újabb és újabb telepeshajók, egyenként legalább ezer családdal, de inkább öt-hatezerrel, akiknek otthont, megélhetést kellett biztosítanunk, a gyerekeiknek iskolát, és a többit. Ihandé, Szallahaut, Fádargaut, Hpászangi, Dzselgal... sorra nőttek ki a városok a földből a kezünk alatt. Angisztilhepennel egy pusztaságban talákoztam először a Dzsóhumin lábánál, akkoriban ott csak némi ritka, csenevész növényzet volt, ami az első magszórások után gyökeret eresztett. Meg a Hpaumi, ami a hegyekből ömlött egy sor vízeséssel és továbbfolyt a tenger felé. Ő volt a várostervező, én irányítottam az építkezést. Még volt időm, a gépek késve érkeztek, elnéztem, ahogy dolgozik. Gyorsan csinálta, persze csupa előregyártott épülettípust használt, a vetítők egymás után jelenítették meg a házakat, nekem igazán nem volt más dolgom, mint megvalósítani, amit ő megrajzolt. Meg is tettem, és fél nap alatt kinőtt a pusztából Szasszugit városa. Egy későbbi találkozásunkkor kezdett el a tervéről beszélni. Egy egyetemi város. Egy egyetem, ami egy egész város. Mégpedig olyan, ami az ország összes egyetemét egybefoglalja. Meg is tette: felépítette Hangilaorant.

Ninda befejezte a felolvasást, eltette a suagot.

– Fiddumit visszaemlékezései. De Ankildim és Szindat még jobbakat írt róla, csak azokat még nem olvastam, Ergindu mesélt róluk. Angisztilhepan ötlete az volt, hogy Szúnahaumnak egyetlen nagy egyetemre van szüksége, ami mindent magában foglal. Persze nem az építkezés volt a lényeg. Senki sem értett egyet vele. Akkor még fiatal ország voltunk, még nem volt saját egyetemünk, de már több világot mondhattunk magunkénak. Miért lett volna közös egyeteme ennek a sok világnak és városnak? Angisztilhepan azonban addig érvelt, amíg ő győzött,

igazat adtak neki. És a Szesszi nagy szigetén felépült az egyetemi város, aminek része volt minden oktatási intézmény az egész országban.

– A Hajó – mondta Jorongi. – Így hívták, mert a sziget olyan alakú volt, mint egy folyami hajó, és a felső végében egy épület állt, a Szingauri, a vezetőség székhelye, ami olyan volt, mint egy hajó parancsnoki hídja. Úgy is nevezték az egyetem vezetőségét, Hídnak. Így hívják ma is. A részeit pedig fedélzeteknek. Ez pedig ott elől az a hajó, ami Hangilaoran alapítójának nevét kapta, és majdnem akkora részt tartalmaz Hangilaorából, mint az Abroncsvilág maga.

Alattuk Séninnaur hegyes-völgyes, kráterekkel szabdalt, szürke felszíne suhant gyorsan hátrafelé, s a hegyek mögül kibukkant egy hajó. Szürke, akárcsak a táj.

– A méreteit persze így nehéz megítélni – mondta Fendria. – Az *Aulang Laip* úgy festene rajta, mint dzsangibogár a sahatti hátán.

– Á, az *Aulang Laip* – mosolygott Jorongi. – Jártam ott, szép hajó. Van ott egy kedves barátom, Angrolími.

– A fhangímesterünk – mondta Szinensi.

Az öregember feléjük fordult, figyelmesen megnézte őket.

– Ti fhangít tanultok?

– Ninda és én egydíres mesterek vagyunk.

– Angrolími avatott?

– Igen, az ő silgunjában.

– No lám. Ahaken szúthi?

– Kholen szkath – felelte Ninda –, amnarin ninkh. Mit tanultatok? Már tudunk mindent, tehát semmit. Mert a tudás hiánya és a tudás között csak látszólagos a különbség: mindkettő ugyanonnan ered és ugyanoda tér vissza, amikor megcsavarodik az idő. Ammun szkath nend ran szkath – thakun dharan imsza dharan nensza – nami dhrind.

Szinensi már elő is kapta a suagját és felírta.

– Honnan van ez az idézet? – pislogott Jorongi.

Ninda nem felelt, csak ült tovább csendesen.

– Sehonnan – mondta helyette Szinensi. – Ő írta, ebben a pillanatban.

Az aungir leereszkedett az *Angisztihpan* oldalához és beröppent egy kinyíló kapun.

Jorongi felállt.

– Ez nagyon figyelemreméltó. Itthon melyik silgunba jártok?

– Még egyikbe sem – felelte Szinensi.

– Gyertek el Vahanní-Ászanurba. Szeretnék erről a megcsavarodó időről részletesebben is beszélni veletek, de most mennem kell, várnak.

S már ott sem volt, az aungir mellett kocsiba szállt és elsuhant.

Ők gyalog indultak el. A terem, ahol az aungir leszállt, jóval nagyobb volt, mint az *Aulang Laip* aungir-sónurja, legalább száz kishajó állt benne, és a kapu, amin át a hajók bejöttek a szabadból – vagyis persze a zsilipből –, elég széles volt, hogy tízesével haladjanak át rajta. Az aungirjuk mellett volt egy kapu, azon át jutottak

ki egy hosszú, széles folyosóra, ahol akkora volt a forgalom, mint az *Aulang Lai-pon* még dzsúmidőben sem.

– Hogyhogy ilyen sokan vannak itt? – kérdezte Ámmaít.

– Még nem kezdődött meg a namindan – felelte Fendria –, és az intézmények, amik a hajón vannak, most is működnek. Elsősorban Hangilaoran. De gyárak is vannak a hajón, gazdaságok... sok minden.

Átvágtak a folyosón, beléptek egy kapun, és egy üreg tárult eléjük. A padló óriási területen hiányzott, leláttak az alattuk levő szintre, de ott is hiányzott a padló, meg az azalatt levő is, egyre kisebb területen. Egy óriási tölcser tetején álltak. Ahogy a korláthoz léptek és lenéztek, az alattuk levő szinten, ami valamivel kijebb nyúlt, mint az övék, embereket láttak mászkálni.

– Jundzs – ismerte fel Hait, hiszen tanulta a szót a hipnóban.

– Igen, ez egy jundzs – bólintott Fendria. – Nem is számít nagynak, tizenöt szint mély. Lent, ahol a vízszintes távolságok kisebbek, nézőtér kínálkozik előadások számára, amiket legalul, a jundzs fenekén tartanak, fent pedig légi sportokat lehet gyakorolni. És segíti a hajó levegőkészletének frissítését, amit ilyen méretek mellett már külön munka megszervezni.

Ninda elnézett oldalra. Az erkélyen, amin álltak, körbe lehetett járni az egész jundzsot, ami jókora út volt itt a legfelső szinten. És folyton erre-arra kanyarodott.

– Miért nem egyenes vonalú?

– Miért lenne az? A tervezők nem szeretik a monotóniát. Az *Aulang Lai-pon* is tele van változatossággal, gondolj csak vissza.

– De ez nem olyan nagy – állapította meg Ámmaít. – Az *Aulang Lai-pon* is könnyen elférne.

– Persze, ez csak egy kis zug ezen a hajón – bólintott Ángsauri. – Van ilyenből még rengeteg. Meg más is van. Gyertek.

Átmentek a jundzs másik oldalára, beléptek egy kapun, végigsétáltak egy folyosón – itt is jókora forgalom volt –, befordultak egy kereszteződésben, mentek még egy darabon, s egy kapu mögött megint erkélyre léptek. Újabb jundzs. De itt fákat láttak, balra, jobbra, elöl, ameddig csak a szem ellátott, egy egész erdőt. Maguk alatt. Ők a lombok magasságában álltak, és a jundzs túloldalát nem látták a sűrű lombtakarótól.

– Na? – vigyorgott Ángsauri. – Jó, mi? Tudom, hogy szeretitek az erdőket. Ez az egyik legnagyobb erdő, ami hajóban van.

Jó öreg Ángsauri, gondolta Ninda szeretettel. Persze ő nem tudja, mire kellenek nekik az erdők. Innen nem tudnak érintkezésbe lépni Lýývel, hiszen a jelek nem mennek át a hajó burkán... de Szúnahaumról sem érik el. Megpróbálták, de nem jött válasz. Vagy egy hajón van, vagy egy kupolavárosban.

ni-15 tárgyalás

„*En azon a reggelen rögtön tudtam, hogy az lesz életem legjelentősebb napja. De ezzel nem mindenki van így. Sokan csak utólag jönnek rá, hogy melyik nap volt az.*”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
89. sómir*

**Sÿndoreia
Kaſndim
57. lÿaikš 18.
a piros órája**

Vilēyt középtábornok halála vezető hír volt a médiában. A kormányhú sajtó egekig magasztalta a kiváló katonatisztet, a nagyszerű hazafit, akinek emlékét ápolni fogják – és mélyen hallgatott arról, hogy életének utolsó hónapjaiban ez a hazafi vérdíjat tűzött ki annak az ervésnek a fejére, aki megölte az unokáját.

Annál többet foglalkoztak ezzel az ellenzéki hírcsatornák, amik még mindig csak a BGH közvetítésében jutottak el a nézőkhöz, és szadista gyönyörrel hozták nyilvánosságra a gyilkos tárgyalásáról készült felvételt, amit a bíróság harminc évre titkosított, de a magánvádlónak a törvény szerint köteles volt rendelkezésére bocsátani egy másolatot, amit természetesen ő köteles volt megtekintés után megsemmisíteni, és senkinek sem adhatta tovább.

Vilēyt azonban továbbadta, méghozzá egyenesen a három ellenzéki hírcsatornának, azzal a kifejezett kívánsággal, hogy halálát követően a lehető leghamarabb tegyék közzé. Ez volt az első eset Sÿndoreia történelmében, amikor a kormányhoz ennyire közel álló család tagja, aki magas katonai rangot viselt és a múltban számos fontos politikai pozíciót töltött be, az ellenzéki sajtóhoz fordult közlendőjével, és pontosan tudhatta, hogy kérését teljesíteni fogják.

Így is történt. A három társaság egyeztette programját, és hogy egyikük se kerüljön előnyös, illetve hátrányos helyzetbe azáltal, hogy előbb, illetve később teszi közzé a felvételt, megállapodtak, hogy akkor indítják, amikor az óra pirosra vált. Előzetesen a társaságok egyik legismertebb vezető riportere megemlékezik az elhunyról és nála sokkal híresebb unokájáról, a gyilkosságról és a tárgyalásról, amiről a nyilvánosság semmi többet nem tudhatott meg, mint az ítéletet: harminc év katonai fegyház. Még a gyilkos nevét sem.

Anélkül, hogy ennél többet közöltek volna, a riporterek felkérték a nézőket, tartsák szem előtt, hogy a gyilkos már megkezdte büntetését, és tettét egyedül, előzetes kitervelés nélkül követte el, ezért ha családja, barátai vagy akár a rend-

fenntartóknál dolgozó kollégái bárki haragjának célpontjaivá válnának, azt ők, a tévécsatorna munkatársai mint felelős ellenzéki gondolkodású emberek csak a legnagyobb elítéléssel tudnák fogadni és az ilyen tett elkövetőjét a becsületes emberek megvetésével sújtják. Némi fogalmazásbeli eltérésekkel ugyanezt mondták mindhárom csatornán, a nézők pedig nem értették, hiszen senki sem tudja bántani egy ismeretlen ember családját.

S ekkor megjelent a címfelirat: *Ғw̄w̄nk Īrvak̄j beosztott huszadvezető bírósági tárgyalása.*

A nézők döbbenten ültek. S már meg is jelent a tárgyalóterem. A vádlott a rendfenntartók hófehér, makulátlan egyenruhájában, akárcsak a négy teremőr. Az ügyvédje, Dw̄wt doktor civilben. A vád képviselőjében Rēynk̄s doktor katonai ügyész, másodvezetési rangban, kék egyenruhában. A Vilē̄yt család mint magánvádló képviselőjében H̄onnū̄t professzor, a főváros egyik legnevesebb és legdrágább ügyvédje, aki negyvenhárom évesen visszavonult a tárgyalótermi csatározásoktól, csak egyetemi katedráját tartotta meg, de mostanra, negyvenhét éves korára már órái számát is jelentősen csökkentette. S már jöttek is a bírók: Śur̄nēyt főörnagy, L̄amis főörnagy és a bíróság elnöke, Ā̄ndeh̄y vezérezredes, katonai és polgári főbíró. Ők is kék egyenruhában.

A szokásos ceremóniák után Rēynk̄s doktor előadta, hogy a vádlottat négy ember meggyilkolásáért kívánják felelősségre vonni, akik közül az egyik családja magánvádat is emelt, és elmondta mindazt, amit tudni lehetett az eseményekről. Utána H̄onnū̄t professzor emelkedett szólásra. Röviden kitért a veszteségre, ami K̄ȳmōwt és Ē̄n̄id̄ys urak halálával érte családjukat – előbbi aligazgató volt egy áruházban, felesége és felnőtt fia gyászolta, utóbbi gépészmérnök volt a pályaudvaron, két kamasz gyereket hagyott hátra –, mélyen helytelenítette, hogy a családokat nem kereste fel minimálisan egy magas rangú tisztviselő a belügyminisztériumból, aki hivatalosan kifejezte volna az Államszövetség részvételi megdöbbenését és átadta volna a kártérítést. Ez utóbbit bizonyára perben kell majd követelniük – egy kollégája már érintkezésbe lépett velük és felajánlotta szolgálatait ingyen.

Az ezt követő félórát a professzor Ā̄nt̄s Vilē̄yt méltatásának szentelte, és végül feltette a kérdést: milyen ember, miféle „rendfenntartó” az, aki válogatás nélkül lesújt bárkire egy halálos erősségre állított D̄ȲRM-bottal, meg sem nézi, hogy ki áll előtte. Ā̄nt̄s mindenhol látható, jellegzetes vonásait nehéz lenne félreismerni, ha a vádlott ránézett volna áldozatára, rögtön tudta volna, kit lát, és egyébként is – s ez már a másik két áldozatra is vonatkozik – miképpen hihető, hogy jól öltözött, ápolt külsejű emberek csavargók lennének? De még ha azok lennének is, miféle ember az, aki agyonveri őket az utca közepén?

Ā̄mmaít, aki persze nézte a közvetítést, megállapította, hogy a „másik Ninda” ellen elkövetett gyilkosságot most hozták szóba először, s most is eléggé indirekt módon.

A tárgyalásnak ez volt az egyetlen mozzanata, amit ő figyelemre méltónak tartott, s a tévétársaságok is ezt a véleményt osztották. A felvétel után a ŠĂW adásában Kēyl Lÿŷkšunahÿ különféle területek néhány szakértőjével együtt azt kezdte boncolgatni, hogy „Niindā” meggyilkolására nem mint bűncselekményre tekintett a teremben jelenlevő hat kiváló jogász, hanem pusztán mint egy eseményre, amely Āntās felindultságát okozta, közbelépését motiválta. Három bírót és három ügyvédet, szakmájuk kiválóságait egyáltalán nem zavarta, hogy gyermekgyilkosság történt a nyílt utcán. Hosszan elemezték, hogy Āntās tökéletesen ártatlan és fegyvertelen, védtelen volt – Ĥonnūit professzor számtalanszor elmondta –, s annak is jelentős időt szenteltek, hogy a másik két férfi sem tett semmi mást, csak megpróbált megállítani egy dühöngő őrültet, aki történetesen RV-egyenruhát viselt. No persze orvosilag nem őrült, sietett megjegyezni a professzor. Felelős tetteiért, éppúgy, mint az, aki beállította vele a DÿRM-botot.

Tanúként hallgatták ki az összes előjáróját, és a bíróság le is fokozta Īmaštāa századost, aki nem tiltotta meg a lehető legnagyobb szigorral, hogy a botokat négyes erősségnél följebb kapcsolják, ahogy a szabályzatban áll. A tévések aztán ízekre szedték ezt a döntést, Kēyl egyértelműen kijelentette, hogy a századost bűnbaknak tartja, akinek megbüntetésére csak a vezetés lelkiismeretének megnyugtatását szolgálja. Az egész RV-ben minden egyes ember úgy kapcsolgatja a botját, ahogy akarja.

Ámmaít nem szólt hozzá, ő felvételtől látta az egészet, szűnaumi idő szerint késő este, az *Angisztilhepan* egyik janníhaumának pihenőfülkéjében. Már megnézték Hangilaorant, vagyis hát egy apró töredékét, a hajón levő része tizenkét szinten helyezkedett el, nagyobb alapterületen, mint az egész *Aulang Laip*. Ángsauri elvitte őket egy folyosóhoz, ahol a hangilaorani színjelzések azt közölték, hogy ez a Szaungémi, az előadóművészetek nagyfedélzetének Hariganszilangé fedélzete, ahol a táncművészetekkel foglalkoznak. Elég volt benyitni egy találomra kiválasztott ajtón, hogy Haitot rabul ejtse a hely. Odabent két tucat lány és fiú pontosan ugyanúgy táncolt, ahogy ő annak idején – alig néhány hónapja és galaktikus léptékben nem is olyan messze, de mintha egy másik életben lett volna. Csak néhány mondatot váltott az oktatóval, aztán továbbmentek, benéztek még néhány terembe. Hait azóta egyfolytában erről beszélt, és persze be fog iratkozni a Hariganszilangéra.

A gyerekeknek nem Hangilaoran tetszett a legjobban, hanem a Csillagvilág, a Galaxis legnagyobb és legszebb vidám parkja. Persze a dzserang világok nem számítanak.

ni-16 Hideg-perem

„Már azt hitted, érted a világot,
 már azt hitted, sejtetted a jövőt.
 Már azt hitted, elveszett minden,
 már azt hitted, nincs többé remény.
 Nézz a szemébe s visszakapod világot,
 nézz a szemébe s érzed az időt.
 Nézz a szemébe s ismét lesz majd tested,
 nézz a szemébe s kigyúl majd a fény.”

*Ílgaszaumi,
 Vahule Ílu,
 Limelullí Első Eposza*

**Szúnahaum
 Haurgaszíní
 43 619. nodzsat muandzsán
 390**

Azok után, hogy Fertilgóran mindenkinek kiosztott egy dzsírúhát az állomáson, és a lelkükre kötötte, hogy ki ne nyissák, Nindát meglepetésként érte, hogy melegebb van, mint Sielunton a hegytetőn. Az állomás egy kis dombon volt, még egy egész szirszire a faltól, és ha dzsisszá felé fordult az ember, érezte az arcán a Szúnahaum-insáhirun meleg fuvallatát.

Ahogy lesétáltak a domb sénin oldalán, már kezdett hűvösödni. És persze sötét volt. Itt egymilliárd éve nem volt más fény, mint az égbolton ragyogó halványsárga boltív. A Sínisuáltt innen lehetett látni a legjobban, itt már nem volt napfény, de a magasban lebegő fémdarabokat megvilágította, s azok idetükrözték a fényt. Amióta a szúnik megtelepedtek az Abroncsvilágon, jelentős erőfeszítést tettek azért, hogy növeljék a Sínisuáltt kiterjedését sénin irányban, és elsősorban innen termelték ki a kőzetet és változtatták tiszta fémmé, hogy a fényvisszaverést is erősítsék.

– Ezen a környéken csak tízezer éve van élet – mondta Fertilgóran, aki szintén kijött velük. – Valahányszor egy hirtelennel megnöveljük a visszaverő felületet odafent, idelelt két hirtelennel birtokba vehetünk.

Ninda lenézett a Sínisuálttról, a Haurgaszíní talajára, ami örökké fagyott lenne, ha nem melegítenék mesterségesen, hogy fákat ültethessenek. Már nem volt messze a domb lába és az erdő. A dzsírúha lábszárán levő fényvonalak megvilágították előtte a talajt, látta, hova lép. A mellén levő lámpákkal pedig messzebbre is ellátott.

Látta, hogy az erdő fölött esik a hó, de nem érezte. Az örökké ugyanabból az irányból érkező légáramlat a háta mögül jött. Ment tovább.

Ámmaítot és Haitot, akik nem a sivatagban nevelkedtek, hanem a hűvösebb szindor fővárosban, és megfordultak már annál is hidegebb vidékeken, nem zavarta a hideg. Vagyis hát itt nem is volt igazán hideg. Szinensi, Rongami és Ángsauri meg persze járt már itt nemegyszer.

Hamarosan elérték a domb lábát. Előttük az erdő. És a hóesés. Innen, közelebből sűrűbbnek tűnt.

– Elértük a séninsűhú vonalát – lépett Fettelgóran Ninda mellé. – Itt ér véget az insáhirun, itt adja ki a nedvességet. Nézz le a lábad elé: nincs egy szem hó sem. Nézz előre tíz lépést: mindent hó borít. Ha átléped a vonalat, *nagyon* hideg lesz. Te forró sivatagban éltél. Óvatosnak kell lennünk. Közvetlenül melletted leszek.

Ninda felnézett a férfira.

– Ez itt Szúnahaum-sádihaum. Itt engem semmi baj nem érhet.

S továbbment. A három felnőtt mindenestre felzárkózott mellé, s a gyerekek is velük. Í szokása szerint a lábuk körül szlalomozott, elrohangált balra-jobbra, mindent megnézett. Aztán fölpillantott ő is, fülecskéi fölmeredtek, úgy bámult az erdőre, ami lassan kivilágosodott. Végig az ágakon apró, sárgás fények gyúltak, a fa egész terjedelmében, az összes fán, ameddig a szem ellátott. Az egész erdő sárga fénybe borult.

Ninda átlépett a sűhúvonalon, s a következő lépésnél mintha a fejére szakadt volna a Sínisuál. Jeges szilánkok zápora ömlött rá, megállíthatatlan tömegben, nem volt szünet, nem volt lélegzetvétel.

– Jííííííííí – szólalt meg a lábánál a kiskiri. Ninda nem nézett le rá, pontosan érzékelte a lelkiállapotát, mint mindig. A kirik ritkán adtak hangot, főleg csodálkozásukban – mint most is.

– Húha – mondta Ámmaít Ninda jobbján. – Erre nem számítottam...

Ninda besétált a fák közé. Itt kevésbé érződött a hóesés, a fák megfogták a nagyját, de azért még bőven záporozott. Csupa örökzöld fajta, rerru, harku, argaszi alkotta ezt az erdőt, mint a Sénin-perem összes erdejét. Ezek a fák soha nem látják a napfényt, örök éjszakában, örök hózáporban élnek – de élnek, virágot, termést hoznak a hó alatt.

Ninda csak ment, bokáig, térdig süppedt a lába a hóban. Hamarosan találkozott egy hógyűjtővel, ami nagy lapátjával a tartályába döntötte a havat, s ott nyomban olvasztani kezdte, hogy aztán elvigye az egyik csatornához, beleöntse, s a víz megindulhasson vissza a Forró-peremre. A hógyűjtő rögtön felfigyelt Nindára, és villogni kezdtek a lámpák a tetején. Ninda felmutatta tenyerét, ahogy Fettelgóran tanította, s a lámpák kialudtak. Ha nem tette volna, a hógyűjtő veszélybe került embernek nézi és riasztja az esszidzsinnát. Pár pillanattal később a többiek is kézfelmutatással üdvözölték a hógyűjtőt, ami félresiklott az útjukból és beledöfte lapátját egy hóbuckába.

Ezen a részen az erdősáv nem volt széles, a hóban gázolva is két limli alatt elérték a védőfalat. Egyenletes, sima sötét fal volt, olyan anyagból, amit egyébként nemigen használtak falak építésére: kőből, Séninnaurról hozott kőzetből. Ninda elment a falig, és ott körülnézett. A Haurgaszini-domb és az állomás régen eltűnt a fák mögött. Odalépett egy fához, megérintette egy alacsony ágát kesztyűs kezével. Rerru volt, akadt ilyen az *Aulang Laipon* is. Az ág egész hosszát sűrűn borították a minden irányba kiálló, vékony tűskeformájú levelek, és köztük ügyesen felcsíptetve a kis sárga lámpák, amik itt is mindegyik fa minden egyes ágán ott világítottak, nem nagyobbak, mint egy szem jantigyümölcs, saját energiaforrással és a kapcsolási parancshoz szükséges vevővel együtt. Persze géppel rakták fel őket ide. Ember nem győzne ekkora munkát.

– Megtaláltad?

Ninda nem pillantott föl.

– Mit?

– Amit kerestél.

– Miből gondolod, hogy keresek valamit?

Hait elmosolyodott.

– Te örökké keresel valamit.

– Gondolod?

– Gondolom. És ha egy nap megtalálok... abba belerendül a Galaxis.

Ninda most felnézett. Hait varázslatosan szépnak látta a saját dzsirusujája és a fák fényfüzéreinek egyesített, sápadt sárgás fényében.

– Ha megtalálok, abba belerendül a Galaxis – ismételte lassan. Aztán elmosolyodott. – Akkor biztosan nem itt fogom megtalálni, Szúnahaungaur legelhagyottabb pontján, nem?

– Mindenhol találsz mozaikkockákat – felelte Hait meggyőződéssel.

Ninda lassan megcsóválta a fejét.

– Nincsenek mozaikkockák, sien. Nincs mit keresni. Mielőtt keresni kezdesz valamit, keresd önmagadban. – Hait könyökénél Szinensi máris előkapta a suagját és felírta ezeket a szavakat. – Nézd ezeket a fákat. Mi alig egy limlivel ezelőtt egy napfényes, vidám helyen ébredtünk. Ezek a fák soha nem látták a valódi napfényt. Tízezer éve élnek itt, az örökké tartó, jéghideg sötétségben. De rerrufák mindenfelé élnek a Galaxisban, sivatagban, folyóparton, hajókon... Mindenhol megélő, nagyon szívós faj, Fendria mesélte. Ősi Földről származnak, az ottani növények között is a legősibbek közé tartoznak. Nem tudjuk, mennyit változtak, amióta elhózták őket Ősi Földről. Bizonyára sokat – de lehet, hogy nem. Lehet, hogy ugyanilyen fák álltak azokon a furcsa, számunkra elképzelhetetlen tájakon, ahol az ember megkezdte fejlődését. Ezek sokkal ősbek az embernél... talán négy-milliárd éve fejlődtek ki, talán sokkal több.

Hait bólintott.

– Értem. De már láttál rerrufát. Nem azért jöttél ide, hogy megcsodáld, milyen ősi faj.

Ninda csak mosolygott.

– Te is itt vagy. *Te* miért jöttél ide?

– Téged kísértelek el... mert látni akartam, hogy mit csinálsz itt.

– No látod. Akkor már meg is van a válasz a kérdésedre.

S továbbindult a fák között, szokásos nyugalmával fogadva a kis tisztáson a nyakába ömlő havat.

222.

ni-17 letartóztatás

„Ha életed során hatással vagy más emberekre, lesz bennük valami közös – akkor is, ha nem is ismerik egymást.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
172. sómir*

Persze hogy kitört a botrány. Egy titkosított bírósági tárgyalás felvétele egyszerre három országos tévécsatormán! A törvény szerint szolgálati titoknak minősülő adatok nyilvánosságra hozása! Katonai titkoké!

Másnap reggel a katonai bíróság elnöke személyesen tett feljelentést, aminek nyomán egy szakasz rendfenntartó jelent meg a ŠAW székházában. A másik két tévécsatornát egyelőre békén hagyták. Személy szerint Lÿÿksûnaĥýt keresték mint állítólagos értelmi szerzőt. A lehető legkellemetlenebb körülmények között akadtak rá: a stúdióban, ahol a reggeli híradót vezette.

– Elnézést kérek, kedves nézőink, de úgy látom, váratlan vendégeink érkeztek – konferálta be őket széles mosollyal, s közben a rendfenntartók már oda is értek a teremnek ahhoz a részéhez, ahol ő ült egy pult mögött és beszélt. – Jó reggelt, uraim, miben lehetek a segítségükre?

A tízfős osztagot egy középkorú férfi vezette, akit szemlátomást nagyon feszélyezett a helyzet.

– Lÿÿksûnaĥý úr, Pwrlawt vezető alhadnagy vagyok. A törvény nevében letartóztatom. Kapcsolják ki a kamerákat!

– A kamerák bekapcsolva maradnak – érkezett a hangszóróból egy hang.

– Ki beszél?

– Šowĥý adásrendező. A törvény értelmében önnek nincs joga kikapcsoltatni a kamerákat.

– Már hogyne lenne jogom! Ez hatósági eljárás!

– Az lehet, és ki is kapcsolthatja a kamerákat bárhol az ország területén. Kivéve a tévétársaság tulajdonát képező épületben. Nyugodtan nézzen utána a törvény-

ben. De addig is javaslom, hogy üdvözlje a nézőket, mert az egész ország önt nézi ebben a pillanatban.

A vezető alhadnagy nyelt egyet. Kezdte sejteni, hogy a parancs végrehajtásával nagyon meg fog gyűlni a baja.

– Lÿŷkšunahÿ úr, hallotta, amit az imént mondtam, ugye? Letartóztatom. Velem kell jönnie.

– Máris megyek, amint közli, mivel vádol.

– A kapitányságon megtudja.

– Nem, most kell közölnie. A törvény szerint ön köteles a helyszínen közölni a letartóztatás indokát, ha felmerül a gyanú, hogy az intézkedés tévedésen alapul. Bennem ez a gyanú merült fel. Tehát?

– Ön katonai titkokat sértett meg.

– Hogy én? Honnan ismernék én ilyeneket?

– Ön tegnap nyilvánosságra hozta egy katonai bírósági tárgyalás titkos felvételét.

– Itt megint Šowŷy adásrendező – szólalt meg ismét a hangszóró. – Az ön fölöttesét tévesen tájékoztatták. Lÿŷkšunahÿ úr egy riporter, akinek nincs döntési joga arról, hogy mi kerüljön adásba. Ő csak kommentálja, de a döntés az adás főszerkesztőjének a feladatkörébe tartozik.

– És ki volt a tegnapi főszerkesztő? – kérdezte az alhadnagy felcsillanó reménnyel.

– Erre nem fogok önnek válaszolni, alhadnagy úr.

– Akkor ön akadályozza a hatóságot!

– Korántsem. Ön számos helyről megszerezheti ezt az információt, nemcsak tőlem. Nem akadályozom abban, hogy bárki mást megkérdezzen, de átnézheti a számítógépeinket is, vagy megkeresheti a tegnapi adás felvételét. Amit csak óhajt.

Pwrlawt arca kigyúlt. Tudta, hogy más sem fog válaszolni a kérdésre. A számítógépek sem, hiszen az ő ujjlenyomatával nem működnek. És a tegnapi adás felvételét is azok tudják visszajátszani. Ugyanakkor amit Šowŷy mond, az betű szerint igaz, nem tud belekötni. Hát azt tette, amit ebben a helyzetben tennie kellett: beküldte a központba az eddig elhangzottak felvételét, és embereivel kivonult a folyosóra megvárni az új parancsot.

A parancs hamarosan megérkezett, és az osztag följebb ment két emeletet, hogy letartóztassa Aümsëyn urat, a ŠAW elnökét mint legfőbb felelőst. Az elnök tiltakozás nélkül, derús nyugalommal ment velük a muñârduopi kapitányságra, ahol az ügyvédje előbb volt jelen, mint ő maga. Az alhadnagyot ez már nem zavarta, innentől főjön másnak a feje.

Ez a más pedig Duàkyš másodezredes volt, aki ugyanúgy nem tudott mit felelni az ügyvéd állításaira, mint korábban az alhadnagy. Az ügyvéd közölte, hogy a hatósági fellépés teljesen alaptalan, ők semmiféle titkot nem sértettek meg. A tárgyalás végén a főbíró közölte, hogy – idézte – „a bíróság a tárgyalás zárt jellegére való tekintettel kötelezi a jelenlevőket, hogy a titoktartást őrizték meg, a tárgyalás

felvételét harmadik személynek ne adják tovább”. A jelenlevőket, mondta az ügyvéd, Honnűt professzor irodájának egyik vezető munkatársa. Értelemszerűen ez kötelezi a középtábornok urat is, aki személyesen nem volt jelen, de bírósági határozat alapján kapott egy példányt a felvételtől. No de a SÁW Televízió nem volt jelen! Az, hogy a felvételt utólag katonai titoknak minősítik, nem változtat a tényen, hogy amikor a középtábornok úr átadta a társaságnak, nem volt az. Bírósági titok volt, nem katonai titok, akkor is, ha az egy katonai bíróság. Ha ugyanis katonai titok lett volna, akkor a középtábornok úr maga is csak úgy nézhette volna meg otthonában, hogy megfelelő katonai őrizetet biztosítanak számára arra az időre, nehogy a titok kiszivároгjon. Ez azonban nem így van, jelentette ki az ügyvéd, és felmutatott egy dokumentumot, amelyben Viléűyt középtábornok tanúsítja, hogy a felvételt normál biztosítással küldték el neki, és egyedül volt szobájában, amikor megnézte; semmilyen katonai szerv részéről senki nem ügyelt arra, hogy más ne láthassa vele együtt, akár az ő engedélyével, akár úgy, hogy bekukucskál az ablakon. Ennélfogva ez nem tekinthető katonai titoknak.

A SÁW Televízió kárörvendve kommentálta az esetet. A katonai bíróság – és rajta keresztül a hatalom – készpénznek vette, hogy egy magas rangú katonatiszt nem teszi meg, hogy bármilyen titkot kiszivároгtat a sajtónak. És mivel az RV-nél most már minisztériumi utasításra vártak, hogy mit tegyenek, a SÁW nyilvánosságra hozott még egy felvételt: a középtábornok úr nyilatkozatát, amit nem sokkal a tárgyalás után tett.

A szobájában ült egy fotelban, betakarva, a karjában infúzió. Hátradőlt a támlára, nem is mozdította a fejét.

– Tudtam, hogy a rendszerünk egy diktatúra, ahol az önkény az úr – suttoгta, néhány mondatonként megállva, mert erőt kellett gyűjtenie a beszédhez. – Mindig tudtam. Nem a rendszert akartam szolgálni, hanem hazám népét. Az utókor majd megítéli, bűnös voltam-e. Most egy kicsit jóvátészek... nem, nem. Ha bármi bűnöm volt, azt nem lehet jóvátenni. Inkább csak törlesztek. Nekem csak az a bajom, hogy egy dühöngő örült megölte az unokámat. Sűyndoreia baja az, hogy az állam vezetése az igazi dühöngő örült. Vigyázzatok. Ne engedjétek, hogy elpusztítsák Sűyndoreiát. Ti itt fogtok élni. Mire ezt megnézik, nekem már nem lesz szükségem másra Sűyndoreiából, mint egy kényelmes kis gödörre a sivatagban. De nektek élnetek kell. Ne hagyjátok. Szabaduljatok meg a kormánytól, de ne ringassátok magatokat abban a hitben, hogy egy új kormánnyal jobb lesz az életek. *Kergessétek el a zarnokot. Kergessétek el Vűyrd Kűyreañt.*

ni-18 fhangísilgun

„Hielgrúni szerint Ninda bárhol felnőhetett volna, mindenütt azzá a személyiséggé fejlődött volna, akivé válnia kellett. Nos, talán így is van – egy hely kivételével. Ha abban a közegben marad, ahol született, nem érte volna meg a felnőttkort. És talán egész Szindoria lángtengerré változott volna.”

Ámmaít Ídara:

*Az elmaradt szindor forradalom,
44.*

Szúnahaum
Vahanní-Ászanur
43619. nodzsat muandzsán
620

Ászanur volt a Vahanní-síkság legnagyobb városa, a Hideg-peremvidék szélén, ahol a nap éppen a látóhatáron volt, így a dzsisszá irányú égbolt örök napkeltében vöröslött. Vagy naplementében. Teljesen mindegy, hogyan nevezzük, mondta Ninda, amikor leszálltak. Hiszen a nap sem lemenni, sem felkelni nem fog soha. Hát nem, felelte Szinensi.

Csak ketten voltak, a többiek az *Aulang Laipon* sem tartottak velük, amikor a fhangísilgunba mentek, most is kerestek más elfoglaltságot. Csak unták volna magukat, amíg ők fhangínyelven dumálnak.

Ászanur kör alakú szasszíhaumján szálltak le, szépen gondozott nildpázsit fedte, ami jól bírta ezt a sarkvidéki éghajlatot. A teret környező épületeket gondosan úgy helyezték el, hogy magát a napot eltakarják, hiszen bármilyen gyenge itt a fénye, hosszan belenézni akkor is veszélyes és nem is kellemes, viszont gondoskodtak a tér egyenletes megvilágításáról, a tetőkön elhelyezett tükrök segítségével. Amiket persze soha nem kell elmozdítani. A főtéren így olyan volt a megvilágítás, amit más világokon kora estének hívnának. A városon kívül, ahol nincsenek tükrök, jóval sötétebbet talált az ember.

A tér elgi oldalán kerítés volt, amiből nagyon keveset lehetett találni Szúnahaumon, de itt speciális célt szolgált. A tér kijáratát zárta le, mert mögötte, alig pár rígin után hömpölygött a Vahanní – itt még jéghideg – vize, és a városban volt egy csomó kisgyerek, akik szüni szokás szerint mindenfelé mászkáltak, ugrottak a téren, őrizetlenül. Ninda érdeklődve figyelte őket, amint egy műanyag csövekből álló, bonyolult szerkezeten másztak föl egy tarkabarka kis házba, aztán onnan lecsúsztak. Az *Aulang Laipon* is voltak hasonlók, Ninda fejből meg tudta mondani egy tucatnyiról, hogy melyik parkokban.

– A janníhaumba jöttetek? – jött oda egy korukbeli fiú.

– A fhangsilgunba – felelte Szinensi. – Ő Ninda, én Szinensi vagyok. Jorongi hívott.

– Az az ajtó – mutatott a fiú az egyik dzsisszá oldali ajtóra. Odamentek, kopogtak; válasz nem jött. Szinensi benyitott. Nem is jöhetett válasz, mert az ajtó egy kis előtérbe nyílt, ahol nem volt senki. Kibújtak a kabátjukból, betették egy ruhatartó szekrénybe és bekopogtak a következő ajtón.

– Ki jár Ászanur estéjében? – hallatszott egy vidám férfihang.

Ninda mosolyogva megnyomta az ajtónyitó gombot.

– A tham küldöttei, Szinensi és Ninda, a Sínisuál fényéből – idézte kissé átalakítva a Dzsammirhaken szövegét.

– Lépjetek be, Szinensi és Ninda, a tham küldöttei – szólalt meg oldalról egy ismerős hang.

Ninda odakapta a tekintetét.

– Angrolími!

– A Felhő nagy, a Testvériség kicsi – idézte az idős mester a mondást.

– De sok fhangsilgun van benne – vigyorgott Szinensi. – Ti véletlenül éppen ugyanabba jöttetek, amelyikbe mi, ugyanakkor. Csak nem én szóltam?

A társaság nevetett, ők pedig helyet foglaltak. A jókora szobában némi zsúfolt-ságban, némi otthonos rendtelenségben húszan voltak velük együtt. Középen egy kerek, nagy asztalon, mint a szúniknál mindenütt, enni-innivaló, s az asztal lapja alatt körbefutó polcon dóarkészletek elemei, papírkötegek, tollak, mindenféle apró tárgyak.

– Éppen a Múnir kitöréséről beszélgetünk – szólalt meg Jorongi, tartva magát a szokáshoz, hogy ha érkezik valaki a társaságba, illik összefoglalni neki az aktuális beszédtemát. – Hamarosan tombolni kezd, mi pedig a fhangí fogalomrendszerében elemezzük.

– Mi az a Múnir? – kérdezte Ninda.

– Egy vulkán Dzsisszáfauron.

Egy fiatalember, Írahu fölkelt, Nindához lépett és letett elé egy suagot az asztalra. A készülék fölött a levegőben megjelent egy hegyvidék képe. Barnásvörös, kopár, élettelen táj. A kamera lassan elfordult, s a hegyek némelyikén fénylő sárga vonalak futottak le, mint a patakok. Aztán láthatóvá vált egy magas hegycsúcs, amiből füst szállt a magasba, és egyszer csak egy fényes pont is felröppent, ami ívet leírva visszazuhant valahová a hegy mögé.

– Vulkáni bomba – mondta Írahu. – Később lesz majd több is.

Ninda csodálkozva nézte.

– Ha a hegy ekkorka ezen a képen... mekkora volt az a bomba?

– Hát mivel elég nagy volt, hogy látszon a képen, alighanem legalább akkora, mint egy légikocsi. Az olyan nagy hegyek, mint a Múnir, jócskán tudják dobálni őket.

– Veszélyt jelent ránk?

– Dehogy. Több ezer szírszire van a Forró-peremen túl, de ha közelebb lenne, az sem számítana, a védőfalon nem jut át semmi, amit mi nem akarunk, hogy átjusson.

– Sok ilyen vulkán van Dzsisszáfauron – szólalt meg Lingdzaéti. – A félgömb kilenczede állandóan vulkanikus.

– Séninnauron viszont nincs egy sem – tűnődött Ninda.

– Nem, persze, nincsen – bölintott Írahu.

– Két véglet között, arany csík alatt zöldellő pázsit – mondta Ninda.

A silguntagok összenéztek.

– Lám csak, egy fhangívers – örült meg Jorongi. – Egy nyolcszavas thakkidúmi.

– Véletlen volt – mosolygott Ninda szerényen. – Alig láttam még thakkidúmiakat, nem sokat tudok róluk.

– Senki sem ír verset véletlenül – mondta Lingdzaéti. – Ha tehetség szunnyad benned, előjön az, mint a forrás a föld mélyéből, s ha táplálsz, tengerré duzzad. Ez is fhangívers, egy herukhúni, Váلكamúnasz írta pár száz éve.

– Ó, igen – bólogatott Jorongi. – Váلكamúnasz és az ő hasonlatai. Lávafolyamhoz is hasonlította a tehetséget, meg esőhöz.

– És hófödte tájhoz? – kérdezte Ninda.

– Hát... arra nem emlékszem, hogy szerepelt volna.

– Váلكamúnasz meleg világon él, nemigen alkalmaz hideg hasonlatokat – csóválta a fejét Angrolími.

– Mint hólepte táj terült el költői tehetsége, érintetlenül, míg egy nap ráléptek az olvasók – mondta Ninda.

– Jaj, te sengiri – kacagott Szinensi, s vele a többiek is.

Ninda figyelmét nem kerülte el, hogy az asztalon még egy suag fekszik, távolabb. Abból a szokásos feliratok szálltak fölfelé, ahogy megérkeztek a Testvériség újabb hajói. *Hekun Árati, Szilgun Aurihaum, Ambaur Észun, Sziehut, Dzsimszin Sengaur, Ómuat Jargunnur...*

Erről a hajónévről eszébe jutott a Jargunnur-vidék, arról pedig Szúnahaum belső hangja. Különös. Ezek az emberek itt körülötte sokkal bölcsebbek, tudósabbak, tapasztaltabbak nála. De egyikük sem tud áthatolni a hangelímin.

– Hangelími? – érkezett egy kérdés a gondolatai közé.

– Igen. Emlékszel a Faullígi-nommur utolsó sómirjára.

A gondolatközlés nem tett különbséget kérdés és állítás között, mert azzal, hogy gondolatban kérdést tettek fel, automatikusan megadták a választ is, ha ők maguk ismerték persze. Ha pedig nem, a gondolatközlésben a másik ezt is tudta.

– A gondolat és a megismerés határa, az elménk és a világegyetem közötti szakadék – idézte Ninda. – Az ember ősidők óta arra törekedett, hogy megismerje a világot, amely körülveszi. Leíró tudományok egész sorát teremtette: a fizikát, a kémiát, a biológiát, a matematikát, a filozófiát: hogy fogalmakat alkothasson, amikkel meg tudja magyarázni magának a mindenséget. De létezik egy határ, amin az emberi elme nem tud átlépni, mert emberi elme. Sem mindenhatóak, sem

mindentudóak nem vagyunk. Hogy ez a határ hol van, nem mindig tudjuk; s hogy mi van mögötte, azt nem is fogjuk megtudni. Bizonyára e határon túl vannak például az állatok gondolatai, egyes galaktikus jelenségek magyarázata, talán az univerzum alapszövetének leírása, ha létezik ilyen egyáltalán. De nem láthatunk a határ mögé. Ha egyszer megismerünk valamit azokból, amiket elsoroltam, tudni fogjuk, hogy igazából a határon innen volt. Valami ilyesmi, bár ő hosszabban írta le.

– Bámulatos az emlékezőtehetséged. Tehát a hangelími...

– Igen, így neveztem el.

– Tehát az az érintkezés túl volt a hangelímín?

– Egy világ érzelmi hulláma szerinted hová esik?

– Faullígi megmondta. Ha át tudod lépni a határt, nem is ott volt a határ.

Ninda kis mentális grimaszt vágott.

– Faullígi az emberi elméről írt. Emberi elme nem képes behatolni egy világ érzelmi struktúrájába. Hátha az én elmém nem is emberi.

224.

ni-19 fhangísilgun

„A szeretet mindkét embert jobbá, gazdagabbá, többé teszi. Nemcsak a kölcsönös szeretet – még az egyoldalú is.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
90. sómir*

Csak ültek egymás mellett és gondolkodtak. Nem kellett követniük közben a társaság beszélgetését – mialatt ők a villámgyorsan cikázó gondolatközlésben lefolytattak egy hosszú párbeszédet, azalatt mások a hangképző szervek lassú működésével alig pár szót mondtak ki.

– Nem – jelentette ki Szinensi végül. – Ezt velem nem eteted meg, sien. Tudom, hogy Faullíginék igaza volt, és hiszek benned. Emberi lény vagy. Az elméd minden zugát ismerem. *Tudnám*, ha bármiféle értelemben nem lennél tökéletesen ember. Engem nem lehet megtéveszteni veled kapcsolatban, még te magad sem vagy képes rá.

– Tudok olvasni az emberek gondolataiban.

– Én is.

– Mert a kirikkal megtanítottunk rá.

– És? Attól, hogy te ezt kisgyerekkorod óta meg tudod csinálni, már ne lennél ember? És ha találkoztál akkoriban egy ivuttal? Százezrével járják a Galaxist,

akármikor odatévedhetett egy és megtaníthatott. De nem emlékszel rá, ahogy én sem emlékszem, hogy milyen volt, amikor még nem ismertem a betűket.

– Miért éppen engem?

– Például mert észrevette, hogy a te intelligenciád a legmagasabb egész Szindorián. Vagy nem tudom. De idézni én is tudok. „Trillió és trillió ember él a Galaxisban, mind más módon, de ember valamennyi.”

– Feddardin.

– Úgy bizony, a jó öreg Feddardin, aki sokat tudott az emberekről. Nála többet csak mi ketten tudunk, hiszen ki tudjuk olvasni a gondolataikat.

– Nem hiszem, hogy az én intelligenciám lett volna a legmagasabb Szindorián.

– Hát azt már nem tudjuk meg, hogy akkoriban mi volt a helyzet, meg a többiekét sem tudjuk megmérni. De a tiédet igen.

– Az intelligenciát mérni lehet?

– Persze.

– Minek?

– Miért ne? Kíváncsiságból.

Ninda zsebében kis zizzenést hallatott a suag. Kivette, megnézte, odatartotta Szinensi elé, megszokásból, hiszen a másik amúgy is ki tudta volna olvasni az agyából, hogy mi volt az üzenet.

A liktenit-upesz törzs minden tagja hazaérkezett. Dzsirat ötszázkor hinerti Hessihun-Rinkarániban.

Szinensi mosolygott.

– Nézzétek, Ninda hinertimeghívót kapott – szólalt meg fennhangon.

– Hát itt az ideje – bólogatott Lingdzsaéti. – Hiszen sáhaddif-haungszí, a törzsszövetség szempontjából felnőtt ember.

– De fogalmam sincs, mi történik egy hinertin.

– Dehogynem – felelte Szinensi. – Számtalanszor jártál a janníhaumban.

Ugyanaz. Csak ezúttal a törzs tagjai lesznek jelen.

– Meg mindenki más – dűnyögte Ninda.

– Meg mindenki más – bólogatott Jorongi –, bár a hinertire nem szoktak menni más törzsbeliék, csak akik a párjukat kísérik el. Az én törzsem, a dzserkan-hangragi tegnap tartott hinertit, hatezren vagyunk, megtöltöttük Szeszkun-Dzsehuri szigetét. Melyik a te törzsed, gyermek?

– Liktenit-upesz.

– Ismerem őket. Narongival sokat játszottam sirgásahit. Ő még a törzsfőnök, ugye?

– Igen, ő.

– Derék ember. No, de nem azért jöttünk össze, hogy törzsekről csevegjünk. Ez egy fhangísilgun, ugye.

– Bocsánat, hogy eltereltem a szót – susogta Ninda, bár nem ő volt, hanem Szinensi.

– Nincs ezen mit bocsánatot kérni. Hanem, ohangi, ha már itt tartunk, mondhatnál valamit a törzséről a fhangí nyelvén.

Ninda rácsodálkozott a pillanatra: most először szólították ohanginak. Ez a megszólítás Hangilaoranon használatos, a tudósok mondják egymásnak... de már felelt is.

– Arhan szikhund roan nímí thempan – szekku dork rakha arríni khom ulszuth. Jorongi meglepve pislogott.

– Ezt... nem most találtad ki – mondta, miközben Szinensi már elő is kapta a suagját és felírta Ninda síehongjába.

– De – ismerte be Ninda mosolyogva.

– Szurra-vurra! Kapásból lúmát írtál? Ilyet se gyakran lát az ember.

– Állandóan ezt csinálja – mondta Lingdzsaéti. – Szinensi gyűjti a lúmaít, mennyi van most, sien?

– Harmincnégy.

– Kíro-annenu! S mikor is léptél a fhangí ösvényére?

– Tizenkettőben, Áhaninon találkoztam néhány helybelivel, akik dóar-thokkant játszottak, és egyikük, Szketro Mjanrit elmagyarázta röviden, mi az a fhangí, és kaptam tőle egy dóarkészletet.

– Szketro Mjanrit!

– Igen...

Kis csend ereszkedett a szobára.

– Lám csak – szólalt meg az öreg Hokkinu –, a gyermek csak ráteszi a lábát Áhanin világára, és nyomban egy neves mesterrel akad össze.

– Tízdíres mester, azt mondta – bólintott Ninda.

– Á, nyolc-tíz dír után az ember már nemigen törődik a vizsgákkal. Én háromszáz éve nyolcdíres vagyok, pedig a tizenkettő is meglehetne, de minek? Nem mindegy?

– Szketro Mjanrit ismert fhangíköltő és filozófus – mondta Ámbarauni. – Olvashattad is a nevét itt-ott... de inkább az írói nevét. Szakhunthandí.

Ninda pislogott. Ezt a nevet már ismerte.

– Aki a *Kambaran onkhinszot* írta?

– Igen. Olvastad?

– Belenéztem. „Themurannal sokat beszélünk erről. Ha szeretünk valakit, nem számít a távolság és az eltelt idő, nem számít, hogy gyakran beszélünk-e vagy épp egyáltalán nem, még az sem számít, hogy ő viszonzozza-e. Emlékszem, gyerekkoromban milyen szerelmes lettem a szomszéd kislányba, akit én egyáltalán nem érdekeltem, de úgy gondolom, több lettem, gazdagabb azzal, hogy ő belépett az életembe, és azóta is részemet képezi. Ma is hevesebben ver a szívem és melegség tölt el, ha rá gondolok.”

– Belenézett – mormolta Dzsekkarguni. – És rögtön idézni tud belőle.

– Lefogadom, hogy szó szerint – mondta Essziru.

– Persze, mindenre emlékszik – mosolygott Angrolími.

– Ninda, kipróbálhatok valamit? – kérdezte Jorongi, s a bólintásra fölkelt, odament a kislányhoz és átnyújtotta a suagját. – Nézd meg ezt. Mondjuk egy mati hosszan. Csak nézd, nem kell belőle érteni semmit.

Ninda elvette a suagot és figyelmesen tanulmányozta. A képernyő tele volt valamilyen ismeretlen írással. Ő három írást tudott elolvasni, a szúnit, a szindort és a thabbuant, de ezt még soha nem látta. Szépen ívelt, kacskaringós formák, de a thabbuan írásra nem is hasonlított. Fogalma sem volt, milyen nyelven van.

– Rendben – mondta Jorongi egy mati elteltével, elvette tőle a készüléket, néhány mozdulatot tett rajta és visszaadta. – Nézd meg most ezeket.

Most csak három szó volt a képernyőn, egymás alatt, ugyanazzal az írással.

– Az első szó nem szerepelt – jelentette ki Ninda határozottan. – A második igen. A harmadik is, de más volt a vége. Ott egy hullámvonallal végződött, aminek hurok van a végén, itt pedig egy karikával.

– Erre a válaszra számítottam – bólintott Jorongi elégedetten, leült Ninda mellé és vett egy süteményt az asztról.

– Amit egyszer lát, azt megjegyzi – mondta Angrolími.

– Jarrigíhatuen – bólogatott Jorongi.

– Igen, jarrigíhatuen. És ha öt év múlva mutatsz neki még három szót ebből a szövegből, emlékezni fog, hogy benne voltak-e, mert az agya úgy tárolja, mint a fényképet. Dzsallúnut bácsikám volt ilyen. Viszont ő hadilábon állt a számokkal, Ninda pedig szomtíhatuen is.

– Milyen nyelven van az a szöveg? – tudakolta Ninda.

– Egy imdzu nyelvű gyermekvers részlete. „Arhakan nammokari-pélu, arkosszan kirakcutun-szénu, rakimmatit kasszuho korka, karikkanat szakkono pirka, sziszip kirvak tikuppin tekarti, epparkutuk szavan kavurti.” Egy korka nevű, föld alatt élő kis emlősállat kalandjairól szól, aki úrpilóta akar lenni.

ni-20 Felhő

„Már gyerekkorában is többen megállapították, hogy különleges: mindenféle apróságban. Jól tud számolni, jó az emlékezőtehetsége. Csak számunkra, a csoport kiváltságosai számára lehetett nyilvánvaló, hogy ezek nem egymástól független képességek.”

Sileni:
Ninda élete,
144.

Szúnahaum
Szífún-Áhurangi
43619. senut szimsáhurán
940

Késő este volt már, de a Szífún-dombon persze fényes nappal volt, egymilliárd éve változatlanul. És nyári meleg – ez is egymilliárd éve változatlanul.

– Kellemes – állapította meg Hait. – Én jól éreztem magam a Hideg-peremen is, otthon is sokszor jártam a hegyekben meg északon, Sýþpleynben is, de azért a meleg mégis jobb.

– Száz szirszire dzsisszára sivatag van – mondta Szinensi. – Az egyetlen Szúna-haungaunon.

– Mekkora?

– Egészen picike, tízezer hirgon sincsen.

– Alkalomadtán megnézném. Az én világomon sok a sivatag.

– A tiéden? – szólalt meg Ninda. Hait fölpillantott a kislányra, aki akkor lépett ki a házból. Könnyű, fehér írinruhában volt, nem az ilyen vidéken már kellemetlenné váló köntösben.

– Te is ott születted, emlékszel a sivatagra.

– Hogyne. Luakeán pont sivatagra épült. De nekem Szindoria nem a világom.

– Persze, tudom. De én többet éltem ott, mint te, és nagyon sok szép emlékem is van. No meg a családom ott él.

– Visszamész?

– Nem tudom. Megszerettem Szúnahaumot... a Testvériséget, itt megvan nagyjából minden, amiért szeretjük Szindoriát, de nincs meg semmi abból, ami miatt nem szeretjük. Illetve...

Ninda kivárt egy verset.

– Illetve?

– Hát... az nyilvánvaló, hogy *te* nem fogsz visszatérni.

– Persze hogy nem. Semmi közöm Szindoriához.

– Nos, nevessetek ki, de bennem egyre erősebb az a gondolat, hogy én a közeldben akarok maradni és látni, hogy mi lesz belőled.

Ninda ledobta a ruháját és helyet foglalt Szinensi és Ángsauri között a nagy, kerek pihenőmatracon, amin sugárirányban, lábbal kifelé fekve napoztak. Fölnézett az égboltra, ami ragyogó kék és sárga volt, egyszerre, egyenletes színű, mindenféle minta vagy váltakozás nélkül, s mégsem a sárga és a kék keveréke, a zöld, hanem egyszerre mind a kettő.

– Ez kedves tőled. De úgy másfél évszázadot még várnod kell, hogy ez kiderüljön.

– Izgalmas lesz a várakozás. Te mindennap meglepetéseket szerzel.

Ninda nevetett.

– Te még nagyon fiatal vagy – mondta a lánynak, aki több mint kétszer annyi idős volt, mint ő. – Majd ha lesz gyereked, megtudod, hogy mindegyik mindennap meglepetéseket szeresz.

– No persze. Csak nem olyanokat, mint te. Ÿmwř unokaöcsém azzal szokott meglepetést szerezni, ha eltelt egy nap anélkül, hogy a keze, lába, feje beszorult volna valahová, ahová senki nem gondolta volna, hogy be tud. Te pedig... hány éves lehetsz, öt és tizenkettő? És te vagy a legnagyobb gondolkodó, akit ismerek.

– Kevés embert ismersz – incselkedett Ninda. – És ha én nem itt lennék, akkor hazatérnél Szindoriára?

– Miért, el akarsz menni?

– Eszem ágában sincs, csak megkérdeztem.

– Végleg nem mennék haza. Ámmaít is itt van, és ő még kevésbé akar hazatérni. A családomat majd időnként meglátogatom, gondolom, a Testvériségnek nincs ellene kifogása.

– Nincs – mondta Ninda. – Szabad ember vagy. Oda mész, ahová akarsz, a Testvériség hajói bárhová elvisznek.

– Csak a namindan ideje alatt persze nem tudod elhagyni a Felhőt – tette hozzá Ángsauri.

– Egyelőre amúgy sem sietnék haza – mondta Hait. – A távozásunk körülményei miatt. Van otthon egy pár ember, akik neheztelnek.

– Te megfeledkezel valamiről – felelte Ninda. – A Testvériség állampolgára vagy. Nem eshet bántódásod.

– Galaktikus botrány lenne belőle – erősítette meg Szinensi. – És mivel ezt nem szeretnénk, az esszidzsinna megerősített őrizete nélkül a lábadat sem tehetnéd Szindoriára.

– „Megerősített”? Miért vagyok én ilyen fontos?

– Nem te vagy a fontos, csak éppen hadiállapotban vagyunk Szindoriával. Ilyenkor csak véges végszükségben tesszük a lábunkat a felszínükre, de akkor olyan erővel, amivel nem szállnak szembe.

– Nagy Galaxis, hiszen az esszidzsinnánál a sima védelem is több ezer embert jelent!

– Így van – bólintott Szinensi. – Láttam a dédapám siéhongjában egy felvételt erről. Szahasszu volt a neve, és ő vezette a küldöttséget egy Hifu nevű világra, miután azok némileg felbosszantották a Testvériséget. A fél égboltjukat betakar-
ták a hajóink, és bárhová ment, fegyveresek és dzsindrobotok felhője követte.

– És fogadok, hogy ha valóban veszélyben lett volna, oda sem engedik – je-
gyezte meg Ninda.

– Persze hogy nem. Ez csak azért kell, hogy csillagport köhögjenek az erőink
látán.

– Azok hadihajók voltak – nevetett Rongami.

– Nem tudtam, hogy olyanok is vannak. – Hait felkönyökölt, hátranyúlt a
körmatrac közepén levő asztalkához és kortyolt egy kis ihafit.

– Nem is kevés. A Felhőben bőven van hely gyárat építeni. És a legvicce-
sebb, hogy a dzserangoknak fogalmuk sincs róla, hogy nekünk vannak hadihajó-
ink is.

– Hogyhogy? Hát nem látják őket?

– Nem. Vagyis de, csak kívülről ugyanolyanok, mint az utasszállítók. Ugyanak-
korák, de belül majdnem üresek, csak pár ember kell az irányításukhoz, ami azok-
nak kell, azt megépítik, de semmi mást.

– Elképesztő – állapította meg Hait. – Itt ülünk egy minden jóval ellátott, töké-
letesen berendezett világon, és van a közelben még egy csomó – és a Galaxis töb-
bi része még csak nem is gyanítja a létezésüket.

– Így van – vigyorgott Szinensi –, de szerencsére van köztünk egy száhpain-sé-
dauni!

– Hát jó – mondta Ninda. – Igen, titkolózunk a Galaxis előtt. *Lian, lian, lian.*
Mert volt az úgy egykor, hogy a szúnik, miután hosszú ideje éltek már Szúna-
haum világán, berendezték és kényelmes lakhellyé tették azt, szembetalálták ma-
gukat a problémával, hogy ezáltal kívánatosá is tették. Szangéraun – dzsangér-
aun. Szebb – vonzóbb. Szúnahaum virágzó ipara és mezőgazdasága, szép városai,
mezői, erdői, kertjei fölkeltették olyanok irigységét, akik csak úgy tudták elkép-
zelni, hogy gazdagabbak legyenek, ha elveszik másoktól. Nem a saranga nép:
csak a vezetői. A közember mit sem tehetett erről. Itt átugrok egy szakaszt...
Miután többet nem tehattünk, mint hogy pusztá életünket menekítettük a veszített
háborúból, úgy határoztunk: nem lesznek többé világaink, csak hajókon élünk
majd. Ám hosszabb idő után felderítőink rátaláltak a Felhőre, aminek rejttségét
galaktikus fekvése garantálta, s népünk úgy döntött, letelepszünk világain. Ekkor
Szahangéssauri megírta a Szúnahaum-dzsóhamningaurónit, s egy gyermek, Ílumi
felolvasta. A Testvériség összes hajóján, szerte a Galaxisban egyszerre hallgatták.

Ninda hirtelen felült.

– Mi, Szúnahaum népe, a szúni nemzet gyermekei e napon megfogadjuk és
örök időkre utódainkra hagyjuk, hogy a Felhőnek, melyet felfedeztünk és birtokba
kívánunk venni, jó lakói leszünk. Adományaival vissza nem élünk. Úgy rendez-
zük be magunknak világait, hogy azokon utódaink örök időkre békeségben, jó-

létben élhessenek, mint elvesztett világainkon egykor. S a Felhő létezésének titka, a Felhő világainak titka, Új-Szúnahaum létezésének titka a szúni nemzet titka marad mindörökké. S e naptól fogva úgy nevezzük magunkat: a Felhő gyermekei.

– Simnunná – mondták egyszerre valamennyien.

226.

ni-21 Sýñnt

„Ámmaítnek Szindoria volt a hazája, de otthagya és másik hazát választott – mert jó ember. Egy elnyomó, kegyetlen rezsimben a jó embereknek előbb-utóbb választaniuk kell. Vagy elmennek, vagy engednek a jóságukból.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

44.

Ámmaít ekkoriban aránylag kevés időt töltött Haittal és a gyerekekkel, bár mindehová elkísérte őket, de sokszor félrevonult, főleg amikor kaýndími idő szerint a fehér, a piros és a zöld órája volt. Próbálkozott. Az összes ellenzéki párt összes vezető politikusával tárgyalt, de mindegyiknél volt egy pont, ahol bezárultak a zsilipek.

Pontokba szedve, világosan fogalmazta meg mondandóját. Először. Amit elmond, az az ő személyes véleménye, de nyugodtan tekinthetik Szúnahaum hivatalos álláspontjának, mert senki más nem fog tárgyalni velük a Testvériségből. Másodszer. A jelenlegi helyzet nem fog változni, amíg Szindoria valódi, érdemi változtatást nem hajt végre emberi jogi politikáján, és annak valóságos látszata nem lesz; más szavakkal: most már hiába jelentené be a kormány, hogy teljesen új alapokra helyezi szociálpolitikáját, a szúnik a „hiszem, ha látom” elv alapján továbbra sem fognak közeledni hozzájuk, amíg a gyakorlatban nem látják megvalósulni ezt – és hogy hol tartanak, azt ő, Ámmaít Íldařa emigráns diplomáciai ügyvivő fogja megítélni. Harmadszer. A Testvériség számára közömbös, hogy ki a miniszterelnök, az államelnök, bárki Szindorián. Az ő számára viszont nem, és a Testvériség őrá bízta, hogy feltételeket szabjon, illetve valójában hogy bármiről bárhogyan tetszése szerint tárgyaljon. Az ő feltétele pedig az, hogy a kormánynak és Vűyrd Kíyreànnak egyaránt mennie kell. Ebből nem enged, és velük nem tárgyal. Új, koalíciós kormánynak kell alakulnia, amiben a jelenlegi kormánypárt nem kaphat szerepet.

– De kedves Íldařa úr – mondta Sýñnt doktor, az ellenzék egyik prominens alakja –, még ha meg is bukna a kormány, sőt az elnök urat is elmozdítanánk pozíciójából, ugyan mi garantálná, hogy a választások olyan koalíciót juttatnak hatalomra, amilyenről ön álmodik?

– Ęym – felelte Āmmaĭt.

– Parancsol?

– A megszólításom *ęym* – jelentette ki Āmmaĭt határozottan. – Ön az *ũilp* szót használta, én azonban harmadik osztályú államhivatalnoki rangot szereztem. Lesz szíves eszerint szólítani, *ũilp* Sýġnt.

Az ügyvéd nyelt egyet.

– No de ön erről a rangról lemondott.

– Csak az állásomról. Ráadásul az az állás, amit helyette kaptam a Testvériségtől, tényszerűen nagyköveti rangnak felel meg, sőt ennél is magasabbnak, mert amíg a Testvériség képviseletet tartott fenn Āaġndĭmban, addig mások is tárgyaltak, nem egyedül a nagykövet. Jelenleg azonban, mint beszélgetésünk elején kihangsúlyoztam, én vagyok Sýġndoreia egyetlen és kizárólagos tárgyalópartnerem. Erre nincs is fogalom a csillagközi jogban. Ami pedig az iménti kérdését illeti: Sýġndoreián a választásoknak édeskevés közük van ahhoz, hogy ki fog kormányozni. Ezt ön is tudja, én is tudom, nem mellékesen a nép is tudja. Nem látom be, hogy miután az elmúlt huszonnégy év során minden két évben kirakatválasztásokat tartottak, miért kellene önöknek a rezsimeg bukottatása után egyszerűen eljátszaniuk a jó gyereket és úgy tenni, mintha tekintetbe vennék a választók akaratát, Sýġndoreiát demokratikus jogállam gyanánt pozicionálva – illetve hogy ki hinné el, hogy jogállam. Ha az lenne, mi most nem tárgyalnánk itt, ügyvéd úr. Először is mert én a tárgyalóasztal másik oldalán ülnék, azt a munkát végezném, amire az egyetemen megtanítottak, az Államszövetséget képviselném – valószínű, hogy éppen a Testvériséggel szemben. Másodszor pedig ön a tárgyalóasztalnak semelyik oldalán sem ülne, hiszen formálisan önnek semmilyen tisztsége nincsen azon kívül, hogy egy fővárosi ügyvédi iroda tulajdonosa. Még csak nem is tagja egyetlen pártnak sem. De nem hiszem, hogy politikailag tájékozottnak számítana Sýġndoreián olyasvalaki, aki nem tudja, hogy önnek legalább akkora befolyása van az ellenzéki erők gondolkodására, mint a pártok elnökségi tagjainak.

– Magától értetődő, hogy *ön* kiterjedt tájékozottsággal bír, Īġdaġa úr. – Az ügyvéd most már a magasabb rangnak megfelelő szócskát használta, ezzel két rangosztállyal maga fölé helyezve tárgyalópartnerét. – Ennek folytán azonban azzal is tisztában kell lennie, hogy amit kíván, az megvalósíthatatlan.

– Ön kétszeresen is tévedésben van. Ezt nem én kívánom, hanem Sýġndoreia népe. Nem az én kedvemért kell megdönteni a rezsimeget, és nem is azért, hogy a Testvériség hajlandó legyen visszaállítani a kereskedelmet. Hanem négyszázmillió ember elemi érdekei miatt. És nem megvalósíthatatlan. Elhiszem, hogy önök, az úgynevezett ellenzék nem tudják megvalósítani. Kényelemszeretetből? Azt hiszem, ez lehet az udvariasabb szó a gyávaság helyett. Nincs kedvük felrúgni azokat a játékszabályokat, amik önöknek kényelmes, nyugodt életet biztosítanak. De önök egy kicsiny, kiváltságos réteg, akiket a hatalom éppen ezzel a kényelmes étellel vásárolt meg, és nyugodtan alszik, mert tudja, hogy önök nem fognak kenyéradó gazdájuk ellen fordulni. A többi négyszázmillió azonban nem él kényel-

mesen. Többségük a puszta életben maradásért harcol. Ha önök nem lépnek, majd lépnek ők, de annak önök sem fognak örülni, mert önöket is el fogják söpörni a rezsimmel együtt. És ami azt illeti, én sem fogom siratni önöket.

Az ügyvéd szenttelenül hallgatta. Túl dörzsölt volt ahhoz, hogy ilyesmivel ki lehessen hozni a sodrából.

– Tudja, ügyvivő úr, ezek a szavak emlékeztetnek engem valakire. Hasonlóan szokott beszélni, és az arcképe ott ragyog az ÁLAN mozgalom zászlóin.

– Nem – csóválta a fejét Ámmaït –, ő nem így beszél. Nem keres udvarias szavakat, az udvariatlanokat mondja. Neki nincs diplomata múltja, diplomata jövőt pedig nem tervez.

– Értem. Hogy van egyébként?

Ámmaït elmosolyodott.

– Ezt a kérdést nem szokták föltenni nekem. Jól van. Sokat tanul, és folyton bölcseseket mond.

– Gondolom, nem kérdezhetem meg, hogy a párjával örökbe fogadták-e, uram.

– Nem tudom, van-e erre nézve valamilyen előírás, de nem látok okot, hogy ne válaszoljak. Nem, sem mi, sem más nem fogadta örökbe. Minden ilyen ötletre az a reakciója: ha száztizennyolc évig elvolt szülők nélkül, most már minek?

– Tehát az ottani időszámítás szerint számolja a korát.

– Hogyne. És sūñny nyelven beszél, velem és Ḥayýttal is. És semmiféle érdeklődést nem tanúsít Sýñdořeia iránt. Nem a hazája, csak ott született. Ezt mindig elmondja.

– Ez igazán kár. Meglátásom szerint ugyanis ő van kulcspozícióban az itthoni helyzettel kapcsolatban.

– Ilyet más is mondott már, ügyvéd úr. Mindenkinek ugyanazt válaszolom. Ninda egy gyerek. Ne gyerekektől várják a megoldást a felnőttek problémáira. És a legkevésbé őtől, aki soha semmi jót nem kapott Sýñdořeiaitól, csak bántást. Oldják meg a problémáikat. Az önök problémái, nem az övéi. Ha otthon holnap kitörne egy forradalom és a rezsimet elsöpörve élhető rendszert juttatna érvényre – Ámmaït hátradőlt és széttárta kezét –, ne tudja meg, milyen kiábrándító közönnel reagálna a hírre. Őt nem érdekli Sýñdořeia, és nem érdekli az imádat, amit az ÁLAN-tagoktól kap. A Sýñdořeiaán egyszerre fennálló két személyi kultusz tökéletes ellentéte egymásnak. Kíyreàn megköveteli az imádatot, miközben csak megvetést érdemelne. Ninda csodálatra méltó, de semmiféle imádatra nem reagál. Kíyreàn gonosz, cinikus, kegyetlen, és csak a hatalom érdekli. Nindának nincs és nem is lesz semmiféle hatalma, ő immúnis erre – és olyan mértékben jó, amennyire emberi lény csak lehet.

– Ön nagyon szereti ezt a kislányt – bólintott az ügyvéd.

– Igen. Ha engedné, a lányomként szeretném. De mondhatjuk úgy is, hogy a tanárnóm. Egyébként mindenki szereti, aki ismeri. Plusz az ÁLAN-tagok, akik nem ismerik, és nem is őt szeretik, hanem egy eszményt, egy elképzelést, egy álmot. De nem ő az. Csak azt hiszik.

ni-22 Ninda-kultusz

„Egyszerű a magyarázata, hogy a szindoriai Ninda-kultusz miért akkor váltott magasabb intenzitásra, amikor Nindáról már hosszabb ideje nem is jött hír. Ez a pillanatnyi politikai helyzettel függ össze. Ninda valóságos személyének ekkor még semmi köze nem volt a kultuszhoz.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
1. kötet, 134.*

**Sÿÿndoreia
Lûakëän
57. lÿaikés 20.
a rózsaszín órája**

Az ÀLAN lûakëäni szervezete saját bevallása szerint két-háromszáz tagot számlált, amikor megkezdték ülösztrájkjukat az időközben nem hivatalosan Àntäs térnek elnevezett helyen, a színház mögött, ahol a színészt megölték. Hivatalos neve (Mülleèt Kãâtiwîr tér, egy katonatiszt után) már csak a tévében volt hallható, a helybeliek már Àntäs térnek hívták. Az még nem forgott közszájon, hogy Niündà tér, de volt már elemző, aki azt fejtegette a tévében, hogy ez utóbbi elnevezés két okból nem honosodhat meg: mert hát ugye nem is Niündà volt az a kislány, akit ott megölt a rendőr, és mert csavargó volt. A nagyközönség nem fogadta kedvezően ezt az elképzelést – ami kimondatlanul is tartalmazta, hogy magáról Niündàról sem lehetne elnevezni semmit, hiszen ő maga úgyszintén csavargó volt, amíg itt élt –, de végül a Niündà tér mégsem honosodott meg.

Az ÀLAN ülösztrájkja a kék órájában kezdődött. Leültek körben a téren, a sivatagjárók fekete kezeslábasában, fekete csuklyában, fekete porálarcban, és nem csináltak semmit. Középen felállítottak egy zászlórudat, amin a mozgalom zászlaja lengett a könnyű sivatagi szélben. A zászló meglehetősen átalakuláson ment át első megjelenése óta. A rövidítések magyarázata már nem volt rajta, csak a MÛRÿN-jelvény felül, az ÀLAN felirat alul – és a kettő között Ninda arcképe. A Nombokának adott interjúból másolták ki.

Amikor a városi tévétársaság riportere megjelent, az ÀLAN-tagok őt is, mint a többi járókelőt, az ősi ðllëÿ kézmozdulattal köszöntötték: két tenyerüket függőlegesen tartva egymáshoz illesztették, s a homlokukhoz érintették a két hüvelykujjukat. Ez a békét és szerencsét kívánó kézzel túl ritkán volt használatban és túl jelentőségteljes volt ahhoz, hogy bárki elkövesse azt a faragatlanságot, hogy nem viszonzza. A reporter sem követte el, sőt a téren ögyelgő hat ervés sem merte vállalni, hogy figyelmen kívül hagyja. Egyébként is nagyon óvatosak lettek a má-

sik mozgalom, a terrorista Nincs Kegyelem miatt, bár ők egy ideje nem hallattak magukról.

– Kedves nézőink, Dômerÿ Nûwəhÿ vagyok a LÛM Televíziótól, és Lûakêân-ból, a Kââtiwîr térről jelentkezem – de talán adekvátabb lenne most Àntàs térnek hívni, ahogy az ÀLAN mozgalom teszi. Őket látják itt körülöttem ülni, fölöttem pedig a mozgalom zászlaja leng. A csoport egyik tagja vállalta, hogy elmondja, miért vannak itt.

A riporter ezzel a bevezetővel odalépett egy fiatal lányhoz és leguggolt mellé, a kamera is leereszkedett.

– Bemutatkozna a nézőknek, kisasszony?

– A nevem Lûkarè ÀLAN – felelte a lány. Egyetemista korú lehetett, amennyire a porálarc alatt ki lehetett venni, tizenegy-tizenkét éves. Két lábát térdben maga alá hajlítva, kezét a térdére téve ült, nyugodtan, mozdulatlanul.

– Gondolom, nem a szülei nevezték el egy rajzfilmhősről és erről a mozgalomról.

– Nem. Én választottam a nevemet. Lûkarè az elnyomás, az igazságtalanság ellen küzd.

– De ha jól emlékszem a filmre, Lûkarè elég erőszakos figura.

– Mert rajzfilmen szerepel, és ott a nézők nem sok érdekeset találnának olyasvalakiben, aki csak ül és nem csinál semmit. Mi nem vagyunk erőszakosak, mi csak ülünk és várunk.

– Mire várnak, Lûkarè?

– A reggelt várjuk.

– De hiszen már a rózsaszín órája van.

– Nem a Sÿÿndoreia forgása szerinti reggelt. Azt a reggelt, amikor Sÿÿndoreia – nemcsak ez a világ: az egész Államszövetség – végre felébred és saját kezébe veszi sorsát.

– Úgy gondolja, hogy ez fog történni?

– Egyszer bizonyosan. „Törvénytörően egyszer minden zsarnokság véget ér.” Ezt mondta Nîïndà.

– Lehet, hogy sokáig kell várniuk.

– „Érdekli az idő a sivatag homokját, a tenger hullámaint?”

– Ezt is Nîïndà mondta?

– Nem, ezt Vâastÿn írta.

A riporter nyelt egyet. Ezt tudnia kellett volna. Elég ismert dalszerző.

– S mit tesznek, ha nem következik be, amire várnak?

– Bekövetkezik. Csak időbe telik. Az embereknek lehet sürgős, a történelemnek nem az. Azért ültünk ide, hogy figyelmeztessük az embereket: cselekedniük kell, mert a történelemnek ráér. Nekik nem ér rá.

– Az embereknek kell cselekedniük? Mit?

– Nîïndà azt mondta: *Menjetek és változtassatok rajta!*

– Ezt értem... de hogyan?

– Nem tudom. A társaim sem tudják. Ha tudnánk, hogyan tudunk változtatni rajta, akkor nem itt ülnénk, hanem ott lennénk, ahol tenni tudunk Sÿyndorëia jövőjéért.

– S az emberek honnan fogják tudni, mit tegyenek?

– Nem tudom. Ön tudja?

– Nem, én sem tudom, de hát én riporter vagyok, nekem az a munkám, hogy kérdezzek.

A lány most először nézett föl rá. Kék szeme volt, és szöke haj látszott ki a fekete csuklya alól.

– Ha te sem tudod, barátom, akkor közénk tartozol. Gyere, ülj le mellém és végezd a munkád. Kérdezz. Kérdezd önmagadat. Jó az, amiben élsz? Hogyan lehetne jobbá tenni? Mit tehetsz ezért? Mit tehet érte más? Ki tehet érte? Ülj le és gondolkodj, amíg el nem jutsz ahhoz a mondathoz, amit Nündától kaptunk. *Menjetek és változtassatok rajta.*

A sárga órájában aztán egy politikai elemző, dr. Vëmlaÿst úgy foglalta össze a riporter magatartását a tévénézőknek, hogy egyszersmind az egész város figyelme őrá fordult.

– Nūwāhÿ úr pontosan azt teszi, ami a dolga. Mint sÿyndor polgárnak azt kell tennie, amit önök is látnak: ül az Antäs téren és gondolkodik, mit tegyen a kialakult helyzetben. Mint a LWM tévétársaság alkalmazottjának természetesen neki munkaideje van, éspedig az most a feladata, hogy beszámoljon arról, ami az Antäs téren történik. Ezt is megteszi, néhány huszaddal ezelőtt is tudósított. De ha egy riportert meghívnak, hogy vegyen részt az eseményekben, amiről tudósítani kíván, akkor pontosan az a teendője, hogy elfogadja a meghívást és az események résztvevőjeként közelebbi betekintést ad a nézőknek. – Ezzel Vëmlaÿst doktor felállt a stúdióban. – Nekem pedig az a dolgom, hogy elemezzem a politikai életünkben zajló eseményeket, azok pedig jelenleg az Antäs téren zajlanak. Ezért ha megengedik, én most onnan fogom folytatni az elemzésemet.

A rendező villámgyorsan döntött. Egy kamerával követte az elemzőt, aki kísért a stúdióból, lement a negyedikről a földszintre, kiment az épületből és a Løyp utcán elballagott a színházig. A Dëy Kaur vendéglő előtt átment a téren, egyenesen a zászlóhoz. Körülnézett, s nyomban meg is találta Nūwāhÿt. Odament hozzá.

– Dr. Vëmlaÿst vagyok, politikai elemző. Ideülhetek?

– Hogyne – bólintott a tévés. – Elférünk.

Az elemző helyet foglalt. Ekkor vagy ötszázan voltak a téren, és ettől kezdve ugrásszerűen nőtt a létszám. A piros órájára Lūkëän egész belvárosát ellepték az ALAN csendben üldögélő tüntetői.

hjc

„Száz meg száz világon át vándorolt Hisszahémi, mire megtalálta, amit keresett: egy kis völgyet, erdővel, patakocskával, ahol házat építhetett. De nem maradt ott, mert azon a világon egy zsarnok uralkodott. Talán még most is vándorol.”

*Sileni:
Ninda történeteiből,
2. kötet, 43. sómir, 102. singir*

LETELEPEDÉS

nj-1 Dzsisszáfaur 1

„Van egy varázsigé, amivel az egész világot megváltoztathatod magad körül. Csak kimondod, és minden más lesz. Így hangzik: Nem tudom, de szeretném megtanulni.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
72. sómir*

Szúnahaum
Án-Dzsúfanninur 76-43-61
43619. muhat szisszadszan
440

Az úrruhát nem volt nehéz megszokni. A szúnik modern helgruhát használtak, ami nem nyomott többet kéttized endzsnél. Nem volt több egy papírvékony, átlátzó műanyag fóliánál, de kibírta a hőmérséklet-különbséget, a belső nyomást, bármekkora erőhatást, amit el is nyelt, a ruha viselője már meg sem érezte. A sisak, ami a ruha súlyának felét tette ki, csak egy sima, átlátzó gömb volt, az alján a csatlakozóval. És persze a hátizsák, ami a létfenntartó rendszert tartalmazta – az már fél endzset megnyomott, de gond nélkül életben tudta tartani a viselőjét extrém hosszú ideig. Egy világ felszínén, ahol mozog az ember, egy Ninda méretű gyereket egy-két évig, mondta Szammesztu. Kint az ürben, ahol nem lehet mozogni, tíz évig is. De persze hosszas kinttartózkodásra nem ilyen ruha való.

Nem mentek hosszú időre, nagy távolságra sem, de úgy felkészültek, mint valami csillagközi expedícióra. Szammesztu azt mondta, ez a szabály. Egy aungiron utaztak hatan, Ninda, Ámmaít, Hait, Szinensi és Rongami, meg tizennégy esszidszinna, akik csak azért jöttek, hogy rájuk vigyázzanak. Mindegyikükre kettő, és még kettő, akik az aungiron maradnak és arra vigyáznak. Meg még egy aungir tíztagú személyzettel, akik nem szállnak le, fentről biztosítják őket, és egy felhőnyi robot figyelte a szeizmikus aktivitást.

Szinensi azt mondta, ez a normális biztosítás a veszélytelen környékeken. És milyen van a veszélyeseken, kérdezte Hait. Ott egyáltalán nem szabad leszállni, felelte Szinensi.

Án-Dzsúfanninur egyszerűen a Dzsúfanninur-vidéktől dzsisszára levő legelső szektor neve. Egyforma, négyszögletes szektorokra van osztva egész Dzsisszáfaur. A szektorokon belül kisebb négyzetrácsot rajzoltak, és azokon belül számokkal adják meg a koordinátákat. De földrajzi nevek azért itt is vannak.

– Ez a Szelgun-völgy – mondta Dzsarrigíni. – A bal oldali hegyláncot Áhuszelgunnak hívják, a jobb oldalit Orgeninek. S az ott elől a Szelgun-hegy.

A völgy két-háromszáz rigin széles lehetett, és enyhén emelkedett a végét lezáró hegy felé. A talaj vörösesbarna volt, és valósággal úszott a napfényben. Szúna-haum-síssanaurangi magasan ragyogott az égen, és fényesebb volt, mint valaha. Ninda elnézegette kicsit. A sisak persze megszurte a fényt, nyugodtan bele lehetett nézni.

– Miért ilyen vörös a föld? – kérdezte.

– Sok benne a vasoxid. Nem mindenütt ilyen, de Dzsisszáfauron sok az ilyen vörös terület, sőt egészen pirosak is vannak, ahol töményebb a vasoxid.

Lassan lépkedtek fölfelé a rögös, puha talajon, ahol soha nem nőttek növények és soha nem volt egyetlen csepp víz sem. Háromszáz szirszire jártak a védőfal mögött.

– Egytized – szólalt meg Nikkurit.

– Igen, a hegy felé növekszik – bólintott Szammesztu. – A hegyoldalon már kettes erősségű a vulkanikus aktivitás, ami itt nem számít soknak. De mi nem megyünk föl a hegyoldalra, hanem ott befordulunk, látjátok azt a sziklát jobbra? Ott van a Hakkinun-raugarmi, a szikla mögött.

Hait eleinte kissé nyugtalan volt „idefönt”, ahogy a szúnik mondják. Járt már néhány világon – már azelőtt is, hogy elhagyták Szindoriát –, de még soha nem volt rajta úrruha és soha nem járt levegőtlen, élettelen bolygófelszínen. Szúna-haum itt egészen más arcát mutatta, mint Szúna-haungaur művelt kultúrtájain. Itt nem volt nyoma semmiféle emberi tevékenységnek, csak ők maguk meg a gépek, amiket most hoztak magukkal – meg a pár száz riginenként elhelyezett útjelző gömböcskék, amik tíz rigin magasságban lebegve világítanak fehéren, és figyelnek is persze. Pontosán lehetett tudni, hogy a hegyek túloldalán sincs ember, állat vagy növény még kevésbé, gépek sem, semmi sincs, néhány útjelzőn kívül. Csak hegyek és völgyek, élettelen, tűzforró sivatag. Ha vizet öntenének a sziklára, amin járnak, azonnal gőzzé válna. Ha a csupasz bőrükhöz érne a szikla, megégetné. Itt egymilliárd év óta szünet nélkül éget a nap.

Eszre sem vette, hogy ez a mondatot félhangosan is kimondta.

– Igen, így van – felelte Tilkerszu, aki legelől haladt, de persze a rádiókon jól hallották egymást. – Viszont mivel nincs levegő, ami közvetítené a meleget, az árnyékos területeken a világűr hidege uralkodik, hiszen ott egymilliárd éve árnyék van.

– Pontosabban – tette hozzá Szódzsengi – ez nem mindenütt van így, mert a vulkanikus erők sokhelyütt melegen tartják a talajt. Mint ott is, ahová most megyünk.

Ninda nyugodtan lépkedett a forró, vulkáni talajon, és érdeklődve szemlélte egy függőleges sziklafalat, amit kissé hullámos, vízszintes csíkok színezték, a barna, vörös és szürke különféle árnyalatai.

– Kőzetrétegek – követte a tekintete irányát Ámmaít. – Ezeket minden világon meg lehet figyelni. A geológusoknak ezek kész történeteket mesélnek. Persze én nem vagyok geológus.

– De én igen – nevetett Szódzsengi. – Dzsisszáfauron ilyen kőzetrétegződést gyakorlatilag csak a Peremtől számított két-háromezer szirszin lehet megfigyelni. Azon túl akkora a kőzetmozgás, hogy nem marad meg semmi. Itt a Peremvidéken még egészen ősi kőzetek is vannak, ezen a falon egy-egy réteg száz-kétszázmillió évet képvisel. A legelső réteg kétmilliárd éves, vagyis kétszer olyan idős, mint a Bumm. Ezt a környéket megkímélte a Bumm, csak a közvetett hatásait figyelhetjük meg, mint itt a szikla mögött.

Ninda megcsodálta a szikla tetején álló alkotást. Aranysárga volt, áttetsző, alul négy, felül is négy egyforma háromszöglap határolta, az egyik csúcsán állt, és akkora lehetett, mint maga Ninda. Alig látható kis támasztékok tartották.

A szikla túloldalán egy koromfekete folt ásított a falon. Itt Dzsisszáfauron kivehetetlen, hogy mi van az árnyékban, mert ahol nincs fény, ott a sötétség totális, nincsenek részletek, nincsenek a szürkének árnyalatai, csak a tökéletes feketeség. Az ő árnyékuk is ilyen, ahova az vetődik, ott kivehetetlenné válnak a talaj egyenetlenségei, ezért nem mennek egymás mögött, hogy lássák, hova lépnek.

Az esszidzsinnák közelebb mentek a folthoz, és felkapcsolták a ruhájuk világítását. A turisták követték példájukat. A sok ruhafény megvilágította a fal egy területét, de maradt egy rész, ami továbbra is sötét maradt. A Hakkinun-raugarmi bejárata. Sokkal magasabb volt, mint egy ember, és vagy két rígin széles. Tilkerszu, Ászilarg, Nikkurit és Szódzsengi nyomában Ninda is habozás nélkül besétált, s vele a többiek. Sötét folyosóra jutottak, aminek meglepően sima és kemény volt a talaja.

– Amin járunk, az láva – mondta Nikkurit. – Százmillió évvel ezelőtt vájta ki a láva ezt a folyosót. A tetejét többször beomlasztották a földrengések, de amióta felfedezték ezt a helyet, térfüggöny védi, nem omolhat be. Tehát nem fordulhat elő, hogy csapdába esünk idebent.

A folyosó elkanyarodott, s már látták a vörös fényt. A következő kanyar után pedig olyan világos lett, hogy el lehetett oltani a lámpákat. Mindent betöltött az erős vörös fény.

– Itt is vagyunk – mondta Tilkerszu, amikor Ninda észrevette, hogy a következő lépéssel már egy mesterséges lemezre lép. – A Hakkinun-raugarmi.

A hatalmas barlangot tűzvörösén izzó, folyékony láva töltötte ki. Egy egész látványos. A magas mennyezet lángvörös fényben úszott. De csak néhány pillanatig, aztán elkezdett szürkülni minden, egykettőre szürke lett az egész.

– A sisak színszűrős – magyarázta Ászilarg –, mert ebben a piros fényben egy idő után rosszul lesz az ember.

– Vissza lehet kapcsolni? – kérdezte Ninda.

– Hogyne, szóbeli paranccsal, de nem ajánlom.

– Olyannak akarom látni ezt a helyet, amilyen. Ez itt Szúnahaum, és én Szúnahaumot a maga valóságában akarom megismerni.

229.

nj-2 Dzsisszáfaur 2

„Az emberek úgy próbálják leküzdeni a távolságokat, hogy járműveket építenek. Millió éve mindenfélét, amik földön, levegőben, úrben, vízen haladnak. Pedig lehetsz leküzdhetetlen távolságra olyantól is, aki melletted áll.”

Ninda:

*Kommentárok az Első Szíanhoz,
401. sómir*

Ninda volt az egyetlen, aki kikapcsolta a színszűrőt és eredeti színeiben szemlélte az izzó lávatavat, amiből lávaszökőkutak is kilövelltek folyton, magasabbra, mint az üveghíd, amin átsétáltak fölötte. A levegő hőmérséklete elérte volna az ezer ansit, ha lett volna levegő. Az esszidzsinnák elmondták, hogy bármilyen anyag, amit nem különlegesen ezekre a viszonyokra szántak, azonnal lánggra lobban vagy elolvad ezen a helyen.

A láva gyakran eltalálta az üveghidat is. Egyik alkalommal éppen Ninda mellett csapódott a falnak, ő pedig megállt és érdeklődve tanulmányozta az üveg túldoldalán lecsorgó, narancsvörösen világító folyadékot. Nem hagyott nyomot, adhézió nélkül folyt le – ha megtapad a híd anyagán, nyilván napok alatt elborította volna.

Hait egyre fokozódó nyugtalansága, ami a barlangba érve olyan félelemmé változott, hogy kényszerítenie kellett magát, hogy ne mondja azt, hogy ő itt visszafordul – eddig tartott. Nézte a kislányt, aki halálos nyugalommal állt az üveghíd közepén a tűztengerben és érdeklődve tanulmányozott egy anyagcsomót, ami ha hozzáér, azonnal megölte volna. Félprofilból látszott az arca az átlátszó sisakban, a vakító ragyogásban hófehér volt – hiszen Hait sisakjában működött a színszűrő –, és olyan nyugalom látszott az arcán, mint aki éppen alszik.

De hirtelen megfordult és őrá meredt.

– Mi a baj, Hait?

A lány megdermedt. Elárulta volna a félelmét? Ninda legfeljebb a szeme sarkából láthatta őt. De nagyon jó megfigyelő.

– Semmi – mondta lassan.

Ninda tett két lépést felé, és fölnézett rá.

– Itt nincs mitől félni – mondta gyengéden. – Ez a hely éppen olyan biztonságos, mint a Szesszi partja Jargunnurban. Óriási munkát fektettek bele, hogy biztonságos legyen. Ha nem lenne tökéletesen biztonságos, soha nem engedtek volna

ide sem minket, sem mást, de én sem lettem volna hajlandó idejönni. Vigyáznom kell magamra, mert belőlem csak egy van. Gyere velem.

Hait zavartan megfogta a feléje nyújtott kezét, és elindult a kislány mellett.

A látató másik oldalán a híd véget ért, megint egy folyosón jártak, itt is lámpát kellett gyújtani. Aztán kiértek a szabadba. De itt nem völgyben voltak, hanem egy mély akna oldalában. Lent fekete mélység ásitott, a fejük fölött ki lehetett venni az akna száját a napfényben.

– Ez az akna a Hakkinun-szilusszi – állt meg mögöttük Ászilarg. – A fejük fölött négy emeletnyi magasság van. Lent persze az árnyék miatt nem látszik, hogy mennyi. Olyan, mintha egy feneketlen kútba néznénk. Valójában ha lent állnék az akna fenekén, nem sok hiányozna, hogy meg tudjam érinteni a cipőtöket.

Hirtelen elsötétült odafent a napfény, s apró, színes fényecskék ereszkedtek lefelé nagy sebességgel. Az aungir. Innen csak repülve jutnak ki.

– Nagyon érdekes volt – mondta mosolyogva Ninda a zsilipben, ahol először is vizet zúdítottak rájuk, ami a tűzforróra hevült ürrohákon azonnal gőzzé változott, nem is látták tőle egymást. – Sok ilyen látató van?

– Rengeteg – felelte Ászilarg. – Csak ebben a szektorban negyven, de ez a leglátványosabb, a nagy, boltozatos barlang miatt. A szabad ég alattiak általában nagyobbak, de igazán nagy látató errefelé nincsen, azok feljebb vannak. Ez egy úgynevezett félláva környék. Van szabad láva, de aránylag kevés. A szomszéd szektorban, An-Szetturiduban egyáltalán nincsenek látatavak, az száraz terület.

Kezdett tisztulni a gőzfelhő, lassan már a folyamatosan zuhogó vizet látták a sisaküveg mögött. Aztán elállt a víz, és jött a szárítás.

– Tilkerszu! – érkezett egy hang a másik aungirról.

– Tessék – felelte az esszidzsinna.

– Most szóltak, hogy megjött a *Haulgá Fónird*.

A férfi nevetett.

– Köszönöm, Szelki, kapcsold ide, kérlek. Suórin, *Haulgá Fónird*, suórin! A Testvériség hívja a Testvériséget!

Nyomban válaszolt egy mély férfihang.

– Sénu, sénu, Abroncsvilág, itt a *Haulgá Fónird*, a Testvériség köszönti a Testvériséget!

– Tilkerszu, *Haulgá Fónird* örök tűzének Örzője köszönti hajóját.

– *Haulgá Fónird* örök tűzének Örzője, Dzsemszugá köszönti társát – mondta egy másik férfihang. – Áhíni-hau!

– Áhíni-hau! – vágta rá Tilkerszu.

– Áhíni-hau – mondta Ninda csendesen. – Szisszéman dengu dzselgallí, kahan angsóran: mert akik együtt vigyáznak az örök tűzre, azokat egyesíti a tűz testvérisége, szahun-szahavun. Simnunná.

– Simnunná – felelte mindenki a rádiókból.

– Ki az, aki ilyen gyerekhangon úgy beszél, mint egy saupu? – kérdezte a rádióból Dzsemszugá.

Ninda elmosolyodott és nem szólt semmit. A zsilip ismét kinyílt, kiléphettek a szabadba, elérték második úticéljukat.

– Ninda – mondta helyette Szinensi. – Mindig így beszél. *Tényleg* saupu.

Ninda nevetett és kísélt a fennsíkra. Most magasan voltak, hatezer riginre az alapszint fölött. A környék összes hegyénél magasabban, egy széles, lapos hegytetőn, amit Ángan-Hattinak hívtak.

Körülnéztek. Án-Dzsúfanninur jókora részét látni lehetett innen, hosszú, alacsony hegyláncokat, völgyeket. Szúnahaum-sissanaurangi a hátuk mögött ragyogott, s minden, ami odalent feléjük nézett, teljes megvilágítást kapott. Két látavat is fölfedeztek a völgyekben, és egy aungirt, ami éppen akkor ereszkedett le az egyik völgyben, egészen távol. Nagyon messzire el lehetett látni, hiszen nem volt léggör, ami tompította volna a fényt.

– No? – kérdezte Ninda. – Idegenvezetés nem lesz?

– Jaj, bocsáss meg – kapott észbe Ászilarg –, csak elgondolkoztam. Különös gyerek vagy te.

– Hát az biztos – helyeselt Hait. Ő folyton Ninda különösségén rágódott. Ászilarg beszélni kezdett a látnivalókról, de ő nem igazán figyelt oda. Az jutott eszébe: lehet, hogy talált egy magyarázatot. Az emlékezőtehetséget. Azt régóta tudta, hogy Nindának rendkívüli emlékezete van, beszéltek róla többször, hogy amit lát, hall, olvas, azt megjegyzi. Mi van, ha ő reagálja túl, és egyszerűen ez a magyarázat?

Például. Állítása szerint Lūakēānban megtanult két nyelvet az ottani csavargóktól. Ezt mindenki fenntartással fogadja, még maga Ninda is, mert hát elég bizarr állítás, hogy ilyen körülmények között meg lehet tanulni egy – sőt két – nyelvet kompletten, de a tudásszintjét nem tudják ellenőrizni, mert az egész Testvériségben nem akadt senki, aki értette volna ezeket a nyelveket. A Siolláidróp-vidék kis lélekszámú nyelvei, az egész Államszövetségben csak ott beszélik őket, nem is rokonai a sýyndoinak, valami bevándorolt csoport hozta őket magával. Hait nem sokat tudott róluk, azokban a körökben, ahol felnőtt, a csavargók létezéséről sem vettek tudomást. Azóta pedig nem volt honnan tájékozódnia.

De mi van, ha Ninda ezzel az emlékezőtehetséggel egyszerűen megtanulhatta ezt a két nyelvet úgy, hogy minden szót megjegyzett, amit azok a csavargók ki mondtak? Megkérdezte, hogy mondják a férfit, a nőt, az utcát, megmondták, és többször nem kellett megkérdeznie. Lehet, hogy egy összetett segédigés szerkezetet nem tud alkotni, de megérti őket és megérteti magát. Már ha vannak azokban a nyelvekben összetett segédigés szerkezetek. Hait nem esett abba a hibába, hogy azt higgye a csavargók nyelveiről, hogy azok egyszerűbbek, hiányzik belőlük a ragozás és csak kevés szót használnak, csak mert iskolázatlan emberek beszélik őket. Ennél sokkal szélesebb látókörű volt. De persze nem biztos, hogy pont összetett segédigés szerkezetek vannak bennük. A szüniban még segédigék sincsenek, igemódok vannak helyettük.

Talán egyszerűen ez a magyarázat. Hipnopédiával és vizuálisan is összeolvasott egy halom szöveget az ősi szüni nyelven, és emlékszik mindenre. Végeredményben akad-e bármi a furcsaságai között, amire ez nem ad magyarázatot?

Hát például a nyugalma.

230.

nj-3 kleom

„Ninda háromszázötvenkét évet és négy napot élt még azután, hogy Ilgá kijelentette: a kapitány kötelessége közölni a Galaxissal Ninda halálhírét. Ez idő alatt őt kapitány követte a Hid Fényénél: Ilgá után jött Amdzsé, aztán Hattugémi, Dzsehilfórin, Sztravikas és végül Henga – mind azzal a tudattal, hogy talán rájuk zuhan majd ez a teher. Henga lett az. Miután a bejelentést megtette, csupán négy szóban, rögtön távozott a Fény Forrásától. Csak hetven napig volt kapitány.”

*Sileni:
Ninda élete,
1071.*

**Szúnahaum
Aulgúni
43619. nodzsat mulindzsan
390**

Végül is másnap délelőtt szánta rá magát, hogy elkezdjen tapogatózni. Aulgúni-ban voltak, egy apró, alig ötven lakosú falucska szasszíhaumában. Egyetlen erdei tisztásra épült az egész, a kora délutáni övezetben. Csak tizenkét ház, amik körbevették a szasszíhaumot, ennyi volt az egész. A szokásos kör alakú asztalnál ültek, ami egy helyen megszakadt, hogy a közepébe is be lehessen menni, de itt csak egyetlen ilyen asztal volt. A szasszíhaum többi része park, benne játszótér a gyerekeknek, és persze a Tűz Otthona, ami körül ugyanúgy lépkedett egy férfi, mint az *Aulang Laipon*. Az ilyen apró falucskákban nincs annyi Őrző-tanfolyamot végzett ember, hogy váltani tudják egymást, sőt legtöbbször egy sincs. Kétderkinként leszáll egy kocsi, megérkezik az új Őrző, átveszi szolgálatát az előzőtől, aki elmegy a kocsival, talán az Abroncs túlsó oldalára. Mindennap, éjjel-nappal... vagyishogy akkor is, amikor a falubeliek alszanak. Itt örökké a piros órája van. Ezen a szélességen a kezdete, de itt Aulgúni-ban inkább a közepe, mert a magas fák árnyékolják a napfényt, Aulgúni-ban egyetlen napellenző sincs, ellenkezőleg, hús szirsi magasan lebeg a fák fölött egy naptükör, ami enyhe szórt fényt vetít a szasszíhaumra. Ha kilépnek az egyetlen ajtón, ami a körön kívülre vezet, árnyék-

ba kerülnek, ott már inkább a piros órájának a vége van, bent a fák között pedig egészen este, a zöld órájának vége.

Hait tudta, hogy bizarr dolog így, sÿyndor óraszínekkel meghatározni a fényviszonyokat egy olyan világon, amiről Sÿyndoreián soha nem is hallottak és nem is fognak, de hát – életének eddigi tizenkét évét ott élte le, beleivódtak a sÿyndor fogalmak. Bár hipnóval tanult meg szúniul, és így anyanyelvének érzi, amikor magában gondolkodik, mégiscsak a sÿyndor szereti használni. Sÿyndor, nem szindor. Rendesen, zenei hangsúlyokkal.

– Ninda, kérdezhettek valamit? – szólalt meg.

– Hát persze – volt a válasz. Ninda nem az asztalnál ült, hanem a fűben, és Jorri-val játszott, egy harmincéves csöppséggel, együtt hempergették a földön ŸŸt. Jorri a kiskiri farkát húzkodta és jókat nevetett.

– Hogy is hívják azt a két nyelvet, amiket LŸakēānban tanultál?

Szúniul beszélt, hogy tekintettel legyen a jelenlevőkre, de a városnevet zenei hangsúlyokkal ejtette ki, ahogy kell.

– Kleom és kovand.

Ezek nem sÿyndor nyelvű elnevezések, gondolta Hait, nyilván így mondják ők a nyelvük nevét.

– Hogy mondják kleomul, hogy... – Hait fölneézett a házak fölé magasodó fákra – szép ez az erdő?

– Nem tudom, hogy mondják az erdőt. Azt se tudom, szindorul honnan tudtam a hipnó előtt. Luakeānban nincs erdő, csak kint, a városon túl.

Ő persze nem használt zenei hangsúlyokat.

– Akkor azt, hogy... szép ez a fa?

– Añ miri kerš.

– Szép magas ez a fa, szeretnék fölmászni rá.

– Añ miri Ÿrat kerš, lihať miđarik amŸtan.

– Hogy kell ezt leírni?

– Fogalmam sincs.

– Mennyit tudsz ezeken a nyelveken?

– Nem tudom. Nagyjából mindent, amit ott megtanulhattam, azt hiszem. Az erdőt nem. De a tengert igen... kleomul riviđa, kovandul raviŸnda. Pedig a tengert se láttuk ott. Karo kašo riviđa, karo aŸen kaveđa. Minél közelebb a tenger, annál zöldebb a sivatag.

– Várj, hogy ejtetted azt a szót?

– Melyiket?

– Az utolsó előttit.

– AŸen. Zöldet jelent.

– ŸŸsen?

– Dehogysis. Hagyd már a zenei hangsúlyokat, a kleomban olyanok nincsenek is. Szúniul tudsz azok nélkül beszélni, nem?

– Akkor aszen?

– Nem. *Aien*. Érintsd a nyelvedet a fogadhoz, és fújd ki a levegőt.

Hait próbálgatta. A gyerekek van tehetsége a nyelvekhez. Vagyis hát az ő emlékezőtehetségével bármihez persze. A zenetanulás most szünetel, mert Fondzsahutot mindenfelé hívják, amióta hazaért, aztán az ünnepi évben persze még többet fog dolgozni. De nem kétséges, hogy ha Ninda az ünnep után folytatja tanulmányait, mindenre emlékezni fog, amit eddig tanult.

Ninda közben a zsebébe nyúlt a suagjáért.

Megérkezett a Szilaun Fáhúmi. Barátnőtök, Szíhuria üdvözl benneteket.

Szinensi ekkor a szüleivel volt negyedabroncsnyi messzeségben, de a mentális kapcsolatuk zavartalan volt. Elég volt egy gondolatvillanás, annyi idő alatt, amíg az ember kettőt pislog, és tisztázták, hogy mindketten kaptak ilyen üzenetet. Nem sokkal több időbe telt megbeszélni, hogy egyiküknek sincsen Szíhuria nevű barát-nője, nem is hallottak róla. A *Szilaun Fáhúmival* sem volt soha semmilyen kapcsolatuk.

– Akkor tudjuk, ki küldte – villant át a gondolat tízezer szirsi távolságon, és Szinensi már nyúlt is a suagjáért.

– Négyszázötvenkor szállnak le Áriengdzsi mellett.

– Gyerünk! – vágta rá Ninda, puszt nyomott a kisfiú homlokára, s ahogy fölállt, már nyúlt is a suagjáért, hogy kocsit hívjon.

Hait értetlenül nézte, ahogy egy kocsi leereszkedik a szasszíhaumra, a kislány odaszalad hozzá a sarkában vágató kirikölyökkel együtt, beszáll, s már el is tűnik az égen, anélkül hogy őhöz egy szót szólt volna. Vagy bárkihez. Hát hiszen a szúnik nem köszönnek. De magyarázatot azért szoktak adni, ha ilyen hirtelen elrepülnek valahová.

Ninda átrepült a Heldzsi, a Rökkemi és a Gendá fölött, s már látszott a Fangarmé vize, amikor leszállt a Fangissan-hegyvidék egyik völgyében, Áriengdzsi és Hellihógu között, pár ríginre a völgybeli tűztől. Míg kiszállt, odament a tűzhöz és köszöntötte az Őrzőt, ahogy illik, leszállt Szinensi kocsija is.

– De miért nem érzünk semmit? – kérdezte Ninda.

– A hílari is úrhajó, a burkolata semmivel sem marad el a hajóinké mögött. Másként azt sem lehetne megcsinálni, hogy használaton kívül Séninnauron tároljuk őket, az egész tönkremenne a hidegben... jaj... vivivivi... olyan izgatott vagyok! Mi lesz... mi lesz, ha nem tetszem majd neki?

– Ugyan, sien. Nagyon fogsz neki tetszeni. Rajtam kívül egész Szúnahaumon csak te fogod érdekelni, hiszen csak te vagy birtokában a képességeknek.

– De az én képességem nem ugyanolyan, mint a tiéd.

– Hát éppen ezért, te sengiri – nevetett Ninda. – A kettőnk közötti különbséget fogja tanulmányozni. Ahogy mi is tesszük, amióta a kirik itt vannak és fény derült a képességedre. És igazán sokat megtudtunk már, nem igaz? Hát gondold el, mennyit tudunk majd meg vele együtt, az ő képességének birtokában. Leszállhatna már az a hílari.

Már közeledett is a híлари, nagy, lapos teste árnyékot vetett a völgyre, s a sok rövid, teleszkópos láb csakhamar talajt ért. A kislányok közelebb mentek, a többiekkel együtt, akik szintén vártak valakit az érkezők közül, százan is lehettek ezen az oldalon.

– Ha kinyílik az ajtó, nem rohanhatunk be – dünnyögte Szinensi. – Több tízezer ember fog kijönni.

– Nem számít. Nincs szükségünk fizikai közelségre, csak ez a fal ne legyen végre köztünk.

De a fal már nyílt is.

231.

nj-4 Lyy

„A fizikus tudja, hogy az idő objektív. Egy mati mindig ugyanannyi ideig tart. Mi tudjuk, hogy ez nem így van. Egy szempillantás alatt hosszú beszélgetéseket folytathatsz – a képesség birtokában.”

*Ninda:
Feljegyzések az utánunk jövőknek,
1. kötet, 41. sómir, 60. singir*

Szúnahaumon természetesen tökéletes helymeghatározó rendszer működött. Akit a híларival érkezők közül már vártak, csak megnézte a suagján, hogy merre induljon, a várakozók is meg tudták nézni, hogy az érkező hol van – pillanatok alatt megtalálták egymást. A híлари kapuin négy irányba kirajzó sok ezer ember rövid időre ellepett mindent, aztán kezdett oszlanı a tömeg.

A két kislánynak mindegy volt, hol vannak az emberek, és helymeghatározásra sem volt szükségük. Amikor a kapu nyílnı kezdett, egyből megszólalt a hang, amit nem a fülükkel hallottak, hanem az elméjükkel.

– Megjöttem, barátaim.

– Örülök, hogy itt vagy, Lyy, barátom – felelte Ninda boldogan. – Szinensivel már nagyon vártunk rád.

– Én is örülök neked – szólalt meg Szinensi hangok nélkül, és Yy is kibocsátotta a maga érzelmi hullámát, amire válaszként megérkezett a többi szúnahaumi kiri jelzése is. A kiri nem gyakori háziállat, de persze azért akadt még jó néhány a Testvériségben: Ninda és Szinensi tízezerre becsülte a számukat, amikor megérkeztek, és azóta jött még egyszer ennyi. Egyetlen hatalmas, globális mentális hálót alkottak, ami olyan magától értetődően fogadta magába kettejüket, mintha ők is kirik lettek volna.

– Szeretném, ha elmesélnétek, mi történt azóta elmétekben.

A választ nem ők adták meg, még a villámgyors mentális érintkezésben sem volt idejük rá, hogy egy szót is megfogalmazzanak. Csak egy gyengéd érintést éreztek az elméjükön, s Lyy egyszerűen kiemelte az ismereteket, amikre kíváncsi volt. Ennél lényegesen tovább tartott, hogy áttekintse és feldolgozza, de még ez az idő sem volt elég, hogy egymásra mosolyogjanak – nem is volt rá szükség, hogy elfordítsák a fejüket és mosolyra igazítsák az arcizmaikat, enélkül is érezték egymás elméjében a mosolyt, még jobban, mintha valóságosan látták volna.

– Ez csodálatos – szólalt meg Lyy néhány pillanat múlva. – Sejtettem, hogy a kirik segítségével fejlődni fogtok, de nem gondoltam, hogy ilyen rövid idő alatt ilyen sokat. Persze gyerekek vagytok, nagyon gyorsan tudtok fejlődni mindenben. Először is szeretnék válaszolni néhány kérdésre, amiket látok bennetek, bár nem mindegyiket tennétek föl, ha az emberek módján kommunikálnánk. Szinensi, benned még van némi kétség velem kapcsolatban. Fölösleges próbálkozás lenne elrejtened, és közöttünk semmiféle udvariaskodásra nincsen szükség. Egyenesen elmondom. Nem, Nindát nem befolyásoltam semmiben, és téged sem foglak. Azon a módon legalábbis nem, ahogyan mi ivutok – és a kirik is – képesek vagyunk irányítani az embereket, mentális hullámokkal elültetni bennük gondolatokat – a kirik persze csak érzelmeket –, amikről aztán egész hátralevő életükben azt gondolják, hogy az övéik voltak, a saját érzelmeiktől és gondolataiktól vezetve a saját döntéseiket hozták meg. Te már tudod, mert láttad a kiriknél, hogy kárt még ezen a módon sem lehet okozni az embereknek. Ez a kedves hölgy, Szíhuria, akit gazdámnak választottam néhány éve, most majd lehoz engem a hajóról a kis kosárkában és nektek ajándékoz, és mindig meg lesz róla győződve, hogy ő döntött így. Ha annyira ragaszkodna hozzám, hogy ez a befolyásolás kárt tenne az érzelmvilágában, soha nem választottam volna gazdámnak. Soha nem ártok az embereknek, mert túl nagy hatalom van a kezemben. Bármit megtehetek, amire ember képes, csak ki kell választanom a megfelelő embert. A hatalommal pedig óvatosan kell bánni, mert veszélyes arra is, aki gyakorolja, és arra is, akin gyakorolja. Benneteket azonban nemcsak ezért nem befolyásolok közvetlenül, hanem mert akkor nem lenne értelme az egésznek. Nekem az érintetlen képességekre van szükségem. Ha az irányításom alá vonnálak benneteket, semmiben sem különböznetek a többiektől. Ezért titeket soha nem foglak befolyásolni. Közvetve igen. Ugyanúgy, ahogy egy ember tenné. Elmondom, mit tartok helyesnek, és miért, aztán ti döntötök. Nindának még a kezdet kezdetén adtam néhány utasítást: hogy maradjon a szúnikkal, hogy soha ne hazudjon, és persze hogy ne engedje megnézni az agyhullámain. Te ezeket, Ninda, ellentmondást nem tűró parancsoknak érzekelted, mert elfogadtad mentális felsőbbiséget, akkor még a társadalmi ranglétra legalján is álltál, és gyerek is vagy. Ha irányításom alá vetted volna őket, akkor nem parancsnak vetted volna őket, hanem a saját döntéseidnek, és soha nem szerztél volna róla tudomást, hogy ezeket eredetileg én akartam. Érzem a meglepődésedet, Szinensi. Tegyük egy próbát. Kérlek, vakard meg a bal füledet.

Itt hosszabb szünet állt be érintkezésükben, amíg Szinensi megvakarta a bal fü-
lét, azután az orrát is.

– Miért vakartad meg az orrodát is?

– Viszketett – nevetett Szinensi.

– Nem, Szinensi, nem viszketett. Én adtam neked utasítást, hogy vakard meg az orrodát is, ezt azonban nem érzékelted utasításként, sőt semmilyen formában. A füleddel kapcsolatban megvolt a döntési jogod, hogy teljesíted-e a kérésemet vagy sem, de az orrodát illetően nem, mert nem is tudtál róla, hogy utasítást kaptál. A saját cselekvésednek hitted. Most már érted, hogy ez milyen nagy hatású és veszélyes eszköz. Ezt minden ivut csak nagyon ritkán és csak nagyon fontos esetben használja. Veletek szemben soha nem fogom alkalmazni, mert mint mondtam, nekem az érintetlen elmétekre van szükségem.

– Miért nem hoztad magaddal a másik barátodat? – kérdezte Ninda.

– Még neki is nagyon sokat kell fejlődnie, és nektek is. Most egy ideig vele voltam. A következő időszakot veletek fogom tölteni, figyelem és segítém a fejlődésedet, ahogy korábban az övét segítettem. Aztán visszamegyek hozzá egy időre, és amikor úgy találom, hogy eljött az ideje, hogy találkozzatok, akkor megszervezem a találkozót. Nektek kell majd odamennetek, mert ő nem tagja a Testvériségnek, tehát nem engedik be a Felhőbe.

– Ott milyen nyelven beszélnek? – kérdezte Szinensi. – Mivel Ninda nem kaphat hipnokezelést, hagyományos módszerekkel kell tanulnia. Az pedig időbe telik.

– Ebben igazad van. A barátommal mentális kapcsolatban tudtok érintkezni, ahol a nyelvi különbségek nem számítanak, de a körülötte levőkhöz is tudnotok kell szólni. A nyelvüket itt úgy hívják: szunnasz. Egy kicsiny, erdős világon él, amit szúniul szintén Szunnasznak hívnak. A névhasználat csak véletlen, és csak a szúniiban van meg, mert ők Szaunisznak mondják. Nagyon messze van innen, de tudom, hogy a Testvériségben nem gond megtanulni a nyelvüket.

A tömeg azzal a sebességgel oszladozott, amivel általában ilyen méretű ember-tömegek szoktak, de ők szörnyen lassúnak érezték, hiszen a mentális érintkezés sebessége sokszorosa volt a normál beszédének. De azért valahol a sokaság felénél megérkezett Szihuria, Lýÿ egyenesen odakalauzolta hozzá a két kislányt, hogy ne kelljen a nőt mentálisan irányítania.

Szihuria egy négyszáz körüli asszony volt, mondott is valamit, amiről úgy gondolta, hogy a háziállatának elajándékozásával kapcsolatos, de ők jóformán rá se néztek. Csak a kosarat nézték, amiben ott ült a fehér bundájú kis lény, s hatalmas, topázszerű szemével már messziről őket figyelte.

nj-5 fuvarok

„És most itt ülök ebben a hatalmas kikötőben, ahol kétszázezer ember néz rám, és a tévén át még tízmilliók, az egész Államszövetség! És tőlem várjátok a választ? Miért, Sÿyndoreia? Hiszen még a kérdéseket sem tudjátok! Ne engem kérdezzetek. Nézzetek a mellettetek ülőre. Nézzetek önmagatokba. Én nem vagyok az a varázsló, akinek hisztek!”

*Ámmaít Ídara:
Az elmaradt szindor forradalom,
266.*

**Sÿyndoreia
Muŷnt Lōōdeyń
57. lÿaikś 21.
a kék órája**

A Sírñeyt-hegy oldaláról nagyszerű kilátás nyílt a fővárosra, bár a részleteket a távolság miatt nem lehetett kivenni. Évtizedekkel korábban egy gazdag kereskedő építtetett itt egy házat, és pontosan tíz napig lakott benne, mielőtt kiderült róla, hogy miből gazdagodott meg. De szabadlábbon védekezhetett, és ezt fel is használta: beugrott kis hajócskájába, és pillanatok alatt eltűnt a Galaxisban. Nem rendeltek el csillagközi körözést, és a vádemelés soha nem történt meg – ugyanakkor csodálatosképpen az egyik magas rangú politikus hirtelen törvényes tulajdonosa lett Muŷnt Lōōdeyńnek. Az adásvételi szerződést bemutatta, az ingatlanadót megfizette, a vételár jogszerű eredetét bizonyította. Minden tökéletesen tiszta volt.

Halála után az örökösök csinos összegért eladták a házat a kormánynak, s azóta a mindenkori miniszterelnök nyári rezidenciájaként szolgált. A kormány más tagjai, befolyásos üzletemberek és más fontos személyiségek is vendégeskedtek itt.

Köztük Vÿħaũteń miniszterhelyettes, aki ez idő szerint a kertben heverészett egy nyugágyban és a reggeli fényeket csodálta Kāyńdĩm égboltján.

– Jó reggelt – hallott egy hangot a ház felől. – Maga már ilyenkor fent van, pihenőnapon?

– Maga is fent van, miniszter úr – felelte Vÿħaũteń mosolyogva. A közeledő Lũwlahÿ iparügyi miniszter volt, magas, szikár férfi, szabadidőruhában. Nem volt jókedve.

– Hát hogyne. Húsz napot ŸŸrdimeŷńben töltöttem, még nem álltam át az itteni időre.

– Sikerrel járt?

– Nem. A nyilvánosságnak persze nem így fogjuk tálalni, de teljes kudarcot vallottam. Ezek az emberek egyszerűen... szörnyűek. Tessék, nézze meg – nyújtott a

miniszterhelyettesnek egy kockát. – Miért csak én szenvedjek? Szenvedjen maga is. Én úszom egyet.

Výħaũteń készülékbe rakta a kockát és elindította a felvételt. Amíg nézte, fokozatosan lett egyre vörösebb a feje.

A helyiségről leritt, hogy egy teherhajó kapitányi fülkéje. Mégpedig šylvěĩn hajóé. A szemközti falon ott volt a Šylvěĩn Csillagközi Társaság címere. A címer alatt pedig egy hanyag testtartású, hanyag öltözetű fiatalember ült. Fiatalember? Kamasz. Talán tízéves lehetett.

– Igazán nagy megtiszteltetés – vigyorgott gúnyosan. – Egy igazi miniszter az én rozzant kis bárkámon. Dobja le magát, papa, és adja elő a mondókáját. Garsztilt?

Galaktikus nyelven beszélt.

– Nem, köszönöm – felelte Lũwłahỹ. Ő nem látszott, a képet nyilván rejtett kamerával készítette.

A fiú vállat vont, kivett egy szemet az előtte levő tálkából és a szájába dobta.

– Van önnek felhatalmazása a társaság nevében tárgyalni?

– Maga azzal ne törődjön, hogy nekem mire van felhatalmazásom. Amíg itt vagyok, beszélhet velem. Ha kész a rakodás, felszállok, akár végigmondta a mondanóját, akár nem. Persze velem is jöhet, normál fuvardíjért, de ágyam nincs.

– Köszönöm, erről lemondanék – mondta Lũwłahỹ. – Akkor a tárgyra térek.

– Helyes, tegye azt.

– Rövid leszek. Galaktikus időben húsz naponként száz konténert kérek. A legnagyobb, D4-es. Rakszáról Szindoriára.

– Ki veszi meg az árut?

– Az ottani ügynökeink. Becsomagolva fogja várni a hajókat.

– A felszínen vagy az állomáson?

– Az állomáson.

– Hol rakom le?

– Itt is az állomáson.

– Aha. – A fiú tűnődve nézett maga elé. – És hány fuvar?

– Határozatlan időre kötnénk a szerződést.

– Aha. Értem. Tehát innen elmegyek Rakszára, átveszem a skuflát, lehozom maguknak Szindargiára, visszamegyek, lehozom, visszamegyek, és kitépik a beleimet. Jól mondom, papa?

– Egy szót sem értek abból, amit beszél.

A fiú megint a szájába dobott egy szem garsztilt.

– Nézze, öregem. Ha öt hajó megjelenik egy rekki űrállomáson, arról már akkor tud az ottani kormány, a hadsereg, a titkosszolgálat és a sajtó, amikor a hajók még hozzá se láttak, hogy bedokkoljanak. Mármint arról, hogy maguknak visszük a skuflát. Maga szerint meddig tűrik?

– Mit?! Szabályszerűen megvásároljuk az árujukat. Mit képzelt, lopott árut akarok szállíttatni?

- A Szilven Társasággal? Nyavalyát. Csak magukat úgy utálják Rekkiben, mint... mint... á, lusta vagyok találó hasonlatot keresni.
- Ettől még hajlandók velünk kereskedni, és ha meg is haragszanak, nyilván nem a fuvarozón fogják kitölteni a haragjukat.
- Jól van, na. Képes beszéd volt, papa. Tudja, magukat mindenhol utálják. Nemcsak Rekkiben.
- Ez nem tartozik a tárgyhoz.
- Azt majd én mondom meg, papa, hogy mi tartozik a tárgyhoz. Hát lássuk csak. Ugyebár Rakszán fizetnek, rekki pénzben.
- Dehogy. Természetesen *itt* fizetünk, szindor pénzben.
- Hallgasson ide, papa. Én nem kérdeztem, hanem állítottam, hogy ott fognak fizetni, ottani pénzben. Csak nem képzeled, hogy elfogadom a szemétre való pénzüket?
- A pénznem lehet megállapodás tárgya. De Galaxis-szerte mindenhol az érkezőkor fizetik az áruszállítást.
- A fiú képe még gúnyosabb lett.
- Ha ti itt Szindargián betartanátok a galaktikus szabályokat, akkor most is a Testvériség szállítaná az árutokat, öregapu.
- Ne tegezzen. Az országunkat pedig Szindoriának hívják.
- Ország! – A fiú megvetően kiköpött. – Tudod, mi az a dargi? – Csend. – Hát annyit ér az országod, mint egy darab dargi az űrben! De ez a te bajod, nem az enyém. Tizenkettő.
- Tessék?!
- Nem hallasz, papa? Ti-zen-két-ezer szép kemény rekkan ide a markomba, fuvaronként.
- De hát ez abszurdum!
- A fiú színpadiasan felhúzta az orrát és elfordította a fejét.
- Megsértettél. Engem még senki nem nevezett... olyan izének, amit mondtál. Hagyd el a hajómat. Nem tárgyalok veled. Az ércszállítást folytatom, mert jól keresek vele, de ha mást is akartok, legközelebb udvariasabb ember jöjjön. Most hagyj magamra.
- Výħauteñ remegett a dühtől. Ez a pimaszság egyszerűen... ez mindennek a teteje. Nem csoda, hogy Lüwlahÿ fel van dűlva. Amit ezek a kölykők a hatalmi pozíciójukban megengednek maguknak, az a legelképesztőbb szemtelenség!
- Ugyanekkor Herszun Karne, a Szelkti világain bejegyzett KPR Társaság szállítványozási igazgatója kapott egy hívást az egyik közeli naprendszerből, Szaiszról. Hátradőlt karosszékében és bekapcsolta. A hívó egy vörösesbarna arcú, fekete hajú fiatalember volt.
- Jó napot, Herszun Karne úr. Hemmin Jarnakir vagyok a szaiszi planetáris kormány gazdasági minisztériumától. Megbízást hoztam az ön cége részére.
- Nocsak – vonta össze a szemöldökét az igazgató. – Jó napot. Nekünk? Hiszen önök a Testvériséggel állnak szerződésben.

– Ez így van, és ezt fenn is fogjuk tartani. Ők azonban most elvonulnak szokásos karbantartásukra, és azután is még időbe telik, hogy eljusson hozzánk egy alkalmas hajójuk. Nincs kifogásuk az ellen, hogy másik céghez forduljunk, sőt éppen ők javasolták.

– Értem. Hát kérem. Mi a megbízás?

– Előreláthatóan negyven-negyvenöt naponként – galaktikus időszámítás szerint – körülbelül ötven TARM-konténer elszállítása Szaiszról Kaggepandéra, majd az üres konténerek visszaszállítása. Nagyjából húsz-huszonöt alkalommal.

– Nincs akadálya – pillantott végig az igazgató a hajóregisztrációs adatokon. – A rakomány?

– Szirnek.

– Parancsol, kérem?

– Ez az őshonos szaiszi életforma.

Az igazgató meghökkenve pillantott az ügyintézőre.

– Élőlényeket akar konténerben szállítani?

– Ezeket lehet. Mindent kibírnak. Biztos lehet benne.

– Hát... az önök felelősségére. Milyen időközökben?

– Úgy számítjuk, hogy mire a hajó visszatér, megtöltjük a konténermennyiség másik felét, így ingajáratban közlekedhet.

– Ó, ez mindent leegyszerűsít, és így engedni is tudok az árból. Egy kishajót fogok küldeni, KAOR-osztályút, és így egy utat... pillanat... milyen pénznemben kéri az árat?

– A szom teljesen jó lesz.

– Nos, ezerötszázból ki tudunk hozni egy utat. Fizethető utanként vagy egyben a végén.

– Hány konténerre?

– Egy KAOR-hajón elfér hatvan konténer is. Akárhányat raknak fel, az ár ugyanaz.

– Rendben. Elfogadjuk. A konténerek útra készen állnak Nirn illiarban, bármikor jöhet a hajó.

– Kérek egy pillanat türelmet.

Herszun Karne még néhány gyors mozdulatot tett a képernyőn, és bólintott.

– Odaküldöm a *Szavon*-28-ast. Nincs messze, galaktikus időben két nap és ott lesz. A pilótával már meg tudnak beszélni minden további részletet.

– Köszönöm.

– Köszönöm, hogy minket választottak, Hemmin úr. Viszonthallásra.

– Viszonthallásra.

Jarnakir felhívta Nirn illiar tanácsát, és közölte velük: két galaktikus nap múlva, vagyis szaiszi csillagidőben még aznap ott lesz a hajó. Indulhat a Ninda-akció.

nj-6 világkapcsolat

„Ha tudták volna akkoriban, hogy a magyarázat az ötödik szinten van – mire mentek volna vele? Megközelíthetetlen volt az előző szintek felgombolyítása nélkül. S hiába térképeztük fel azóta, mindmáig nem értjük igazán.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
5. szint, bevezető*

Szúnahaum**Jasszani**

43619. nodzsat mulindzsán

770

Szúnahaumi fogalmak szerint Jasszani igazi nagyváros volt. Egy teknővölgyben feküdt a Szinolgu-hegység közepén, s a völgyben meg a hegyoldalakra felkúszó házsorokban húszezer ember élt. És folyója is volt, azaz persze csatornája. Olyan világokon, ahol a vizek természetes módon keringenek, a hegyekben mindenhol vannak források, amikből a víz lefelé indul meg, patakokat képez, aztán azok folyókká egyesülnek. Szúnahaumon erre esély sincsen. Semmilyen más víz nincs, csak a Sénin-peremen állandóan zuhogó hó, amit a csatornák felvisznek a Dzsisszá-peremre, ott szétöntözik, elpárolog, és a párás levegőt az insáhírun visszaviszi a Sénin-peremre.

Mégis vannak hegyek, ahol víz folyik. A Szinolgu-hegységet nem lehetett volna megkerülni a csatornákkal, ezért a mérnökök alagutakat fúrtak, amikben antigravitáció viszi fel a vizet, aztán egy helyen kibocsátják és engedik lefolyni. Húsz ilyen van a hegységben. A Lengu vize kétezer rígit utazik fölfelé az alagútban, és ötszázat ereszkedik a hegygerinc dzsisszá oldalán, mielőtt eléri Jasszani városát. Itt a kilencszázas szélességen a Lengu kellemesen hűvös, ritka párával telíti a teknővölgyet, aminek a dzsisszá oldalán már nincs újabb hegygerinc, ezért a nap egyenesen besüt a völgybe. De bármennyire dzsisszára fekszenek, a vízpára hűsítő hatása miatt elég volt egy széles, magas napellenzőt kifeszíteni a városon túl, ahol a Lengu ereszkedni kezd a Harrahun-Lengu dombvidék felé. Közönséges, fehér vászonellenzőt két fémrúd közé. Így a vakító fény helyett Jasszaniban rendes nappali világosság van.

Ninda és Szinensi ott üldögélt, ahol a Lengu vize összeszűkülte egy kis szakaszon, a Felső-tó és az Alsó-tó között. A tavakon csónakok siklottak, a szűkületen átvezető hidacsán sétáltak az emberek. Lýý és ÝÝ bent volt a tóban, a kirik és az ivutok is imádtak úszni. Nindáék csak megmártóztak, de már kijöttek.

– Azt hiszem, amióta megjött Lýý, már érzek valami változást – mondta Szinensi.

– Ez valójában érzékcsalódás – felelte Lýý, a víz alatt úszkálva. – Azt érzed, hogy kiteljesedettebb a hullámképed. Ez a változás azonban nem benned zajlott le. Eddig, kétszemélyes érintkezésekben a hullámalakítás háromnegyed részben Ninda elméjében zajlott le, negyedrészt a tiédben. A kirik a hullámközvetítés bajnokai, de gondolathullámokat nem tudnak önállóan formálni, csak közvetíteni. Érzelmi hullámokkal persze legalább annyit el tudnak érni. Most, hogy megjöttem én, átvettem a munka nagy részét. Nindától is, tőled is. Most a kilencven százalékát én csinálom, közel tíz százalékát meghagytam Nindának, és neked egy százaléknál is kevesebb jut. Szándékosan csináltam így, mert azt akarom, hogy az elmétek részben mentesüljön ettől a tehertől, és több energiátok maradjon receptorként működni. Nindának többet hagytam, mert ő kicsi kora óta ösztönös, magasan fejlett receptor, de nem árt, ha fejleszti. Neked, Szinensi, még nem sikerült igazi, önálló receptorra válnod. Ha valamennyien elzárnánk tőled az elménket, a kirik is, akkor hullámképzést egyáltalán nem tudnál végezni, és mások hullámaid is csak hézagosan tudnád venni, nem lennél képes komplex hullámképleteket átvenni, nem tudnád teljessé tenni a képedet más elmékről. Azt akarom, hogy igazi receptorra fejlődj, és ezt jelenleg úgy tudom elősegíteni, hogy átveszem az elmédre jutó teher legnagyobb részét. De a hatás majd hosszú távon fog jelentkezni.

– Értem... azt hiszem.

Lýý felmerült, levegőt vett, s kis mancsai erőteljes csapásaival megindult a felszínen.

– Nem tudom megmondani, hogy a te képességed meddig fejleszthető. Te vagy a harmadik ember a Galaxisban, akiben ilyen szintű mentális képességet fedeztünk fel, így korábbi tapasztalatokra nem támaszkodhatunk. Számomra külön öröm, hogy ismerhetem mindhármótokat, és a legnagyobb óvatossággal fogok eljárni, hogy mindhármótok képességét maximális hatékonysággal, a jó irányba fejlesszük tovább.

Nindában felmerült a gondolat, hogy ez vajon véletlen-e.

– Az nyilván igen – felelt Lýý –, hogy a Galaxis két távoli világán nagyjából egyidejűleg élt négy ragyogó képességű receptor, és én mindet ismertem, azt is, aki már meghalt. Ez véletlen. Az, hogy két receptor él ugyanazon a hajón, még hozzá iskolatársak és a legjobb barátnők voltatok már azelőtt is, hogy Szinensi képességére a kirik segítségével fény derült – ez nem lehet véletlen. Trillió és trillió ember népesíti be a Galaxist, akik között mindössze négy ilyen receptor született – még ha milliónyian vannak még, akiket nem fedeztünk föl, akkor is annyira ritkásan vagytok elszórva az emberi fajon belül, hogy valószínűbb az, hogy most azonnal belénk csapódik egy meteorit, mint az, hogy két receptor véletlenül található meg ugyanazon a hajón, ugyanabban az iskolában. Az egyetlen magyarázat, amit el tudok képzelni, az, hogy te okoztad, Ninda. Te tetted receptorra Szinensit, természetesen anélkül hogy szándékodban állt volna, vagy egyáltalán tudtál volna

róla. A kirik nélkül ez csak mostanra derült volna ki, amikor én találkozom vele és érzékelem az elméjét.

Ninda olyan mentális jellel válaszolt, ami a bölintásnak felelt meg. Természetesen vitán felül állt, hogy Lýý mentális képességei sokszorososan meghaladják az övéket, valószínűleg bármit, amire emberi lény képes lehet.

– Az a tervem, hogy mindhármótokból olyan szintű receptort nevelek, amilyent csak lehet. – Lýý megint alámerült, de a mentális hullámoknak a hajók burkolatán kívül semmilyen ismert anyag nem állta útját. – És persze kifejlesztjük a többi mentális képességeket is. A gondolati hullámátvitel óriási eredmény, Ninda időnként megpróbál képeket is átvinni, sőt... az az érintkezés Szúnahaum lényével rendkívül figyelemreméltó. Ilyet emberi lénytől még nem tapasztaltam. Közvetítenéd az akkori benyomásaidat?

Az átvitel kevesebb időt vett igénybe, mint egy szívdobbanás.

– Ez még figyelemreméltóbb, mint ahogy gondoltam. Lehet, hogy ez a képesség jelenleg ismert elemei közül az, ami a legnagyobb távlatokat fogja megnyitni a távolabbi jövőben. Megpróbálnád az érintkezést még egyszer?

– Örömmel – felelte Ninda.

Lehunyta a szemét, az elméjéből félretolt minden zavaró külső hatást, és lenézett a föld mélyébe.

Szúnahaum-húnígí, dzsilgin áhparg szimb karongisz. Óharing húnenni fáran, hpáilg-sáharg ángdzsiat.

Csend, válasz nem érkezett. Lejjebb!

Érezte az Abroncsvilág mélyének forróságát, a kőzetekre nehezedő iszonyú nyomást.

auhangéhpáilgan dzsiend hilm

Lýý döbbsen észlelte a körülöttük tomboló energiavihart, amit Szinensin kívül egyetlen ember sem vehetett észre. Jasszani házaiban megszűnt minden energiaszolgáltatás, a karbantartó robotok azonnal keresni kezdték a hibát, de mire Lýý közbeiktatta a saját energiahullámát, leállt az antigravitációs szivattyú a Szinolgu-hegység mélyén, és a Lengu megindult visszafelé, le a síkságra, hogy elöntse.

hpáilgarindú-ésangi szilg iergan

sáhandan-isszafúri riong hilg éhpahangit

száfan-száfaharindihp hpíaulgan dzsirdin ószahut

aingdzsíman hpíraníuhp

A meleg szél, a Szúnahaum-insáhirun, ami Szúnahaum lakhatóvá alakítása óta örökké változatlanul áramlott sénin felé, lassan kezdett elülni, ahogy a Ninda elméjén át a föld mélyébe áramló energiaörvény megkezdte az energiafonallá sűrűsödést.

ászilaun hiolg Szúnahaum-hirangémi hingdzsí rgíman hpalg ingdzsíman hiolg lbáharuhp szamságan száfan-száfahun ószahut

– Elég! – csattant Lýý parancsa.

Az energiafolyam szétrobbant, a vihar bevágódott a föld mélyébe és ott eltűnt. A város energiaszolgáltatása helyreállt, valójában kevesebb mint egy tizedmati alatt. A Lengu vize ez idő alatt alig tehetett meg néhány száz ríginél többet lefelé. A szivattyúk erőteljesen munkához láttak megint. A szél is gyorsabban feltámadt megint, mint ahogy egyetlen ember is észrevehette volna, ami történt. Valójában csak egyvalamit észlelhettek: hogy elaludt a kirijük. De az aligha tűnt fel bárkinek, hogy Szúnahaum egész felszínén az összes kiri egyszerre aludt el.

Ninda kinyitotta a szemét.

– Jól vagy, sien? – hallotta Lýý és Szinensi mentális hangját egyszerre.

– Persze. Miért ne lennék jól?

– Ez megnyugtat – mondta Lýý. – Ennek ellenére ezzel nem kísérletezhetsz többet. Olyan energiát szabadítottál fel, amit egy ponton túl nem tudnál kontrollálni, és az életedbe kerülhet.

– Rendben – felelte Ninda kis sóhajjal, és most a fejével is bólintott. – Úgy lesz, ahogy kívánod.

234.

nj-7 érzékelés

„Ez egyike sajátos tulajdonságainak. Mindenütt nyomot hagy. Ahogy egyre többfelé járt a Galaxisban, egyre többen emlékeztek rá. Az első namindanja előtt még csak Szindoria és Szaisz. Csak? Két egész világ.”

*Sileni:
Ninda élete,
159.*

Senkinek nem okozott meglepetést, hogy Nindának most már két háziállata van. Az már igen, hogy az új állat egy ivut. Ez nagyon ritka állat, többen mondták, hogy nemigen tudnak még egyről egész Szindorián – Ninda persze tudta, hogy nincs is egy sem, hiszen érzékelnék egymást. Lýý azt is meg tudta mondani, hogy az egész Felhőben nincsen több ivut, mert ők számon tartják egymást, tudják, ki hol jár.

– Érdekes dolog ez a mi érzékelésünk – mondta. – Amikor megérkeztem, nem tudtuk venni egymás jeleit, amíg a hajó zárva volt, mert a mentális hullámok nem hatolnak át a vastag falakon. De amikor te elindultál Szindoriáról, kapcsolatban maradhattunk, mert én már jártam az *Aulang Laipon* és kiderítettem, hogy hol tudok bejutni a jeleimmel abba a rendszerbe, ami a külvilág fizikai érzékelését biztosítja. A kirik nem tudják ezt megcsinálni, ők soha nem tudnak jeleket bejuttatni a zárt hajóba, vagy onnan kifelé. De én is csak naprendszeren belül, hipertéri távolságon már nem. Ha viszont erdőantennát használsz, akkor hipertéri távolságon

tudunk érintkezni. De azzal *csak* hipertéri távolságon, mert a hullám nem tud előbb visszatérni a normál térbe.

– Akkor ha ugyanannak a rendszernek két világán vagyunk, csak fénysebességgel tudunk érintkezni? – kérdezte Szinensi.

– Nem, annál gyorsabban, de nem hipersebességgel. A fizikusaitok sok mindent tudnak mindkét térről és azok kapcsolatáról, de nem eleget. Amikor az *Aulang Laip* a Szindoria-rendszer szélén az első ugrásra készülődött, én még Szindorián voltam, öt-hat fényderki távolságra voltunk egymástól, de időeltolódás nélkül érzékeltek egymást. Az egyik, amire ti talán egyszer képesek lesztek, az, hogy megválaszoljátok ezeket a kérdéseket.

– Mi?

– Mi ivutok nem tudjuk az ehhez szükséges tudást elsajátítani. Ismerem a tudományokat. Térfizika. Hiperfizika. Metastabil rendszerfizika. Interfizika. Hangilaoranon ezeket mind tanítják, és akik megtanulják, azok lesznek képesek hiperhajtóműveket és hipertéri kommunikációs rendszereket tervezni. Én ezeket mind megtanultam, többször is, volt olyan gazdám, aki Hangilaoranon saona volt, meg Kerken és Holgpartmszon is éltem olyanokkal, akik ezeket tudták. Kiolvastam az elméjükből mindent. Más ivutok is megtették. De be kellett látnunk, hogy nem tudunk mihez kezdeni ezekkel az ismeretekkel, ez a tudás az ivutok számára azon a határon túl van, amit te, Ninda, találóan hangelimínek nevezte el. A megismerhetőség végső határa. Az emberek számára megismerhető, számunkra nem. Nekünk is megvannak a korlátaink. Nektek emberi elmétek van, számotokra ez belül van a hangelimín. Ha akarjátok, elsajátíthatjátok ezeket a tudományokat – összehasonlíthatatlanul könnyebben persze, mint más emberek –, és talán válaszokat találtok ezekre a kérdésekre. Persze nem tudom, hogy valóságosan lehetséges-e, ahogy azt sem, hogy ha megkapjuk a válaszokat, azoknak lesz-e bármiféle hasznuk vagy jelentőségük. Te, Ninda, aligha fogod megpróbálni, a te elmédől a természettudományok távol állnak.

– Még azt sem tudom, mik azok – nevetett Ninda.

– E pillanatban nincs is jelentősége. Szinensi, neked természettudományosabb az érdeklődésed, te talán megpróbálkozhatasz ezzel. De a legtöbb esélye a harmadik társatoknak van. Nem tudom, és senki sem tudja. Néhányan közülünk úgy gondolják, hogy ezeket a kérdéseket és még néhányat csak úgy tudunk valaha is megválaszolni, ha különféle fajokba tartozó telepatikus és teleszinesztikus egyének – vagyis emberek, ivutok és kirik – hosszabb ideig tartó, szoros együttműködésben dolgoznak rajta. De azt is gondolják közülünk sokan, hogy ehhez a munkához az emberélet kevés, márpedig arra nem számíthatunk, hogy a ti életekben találunk elegendő számú receptort, akik elég idősek lesznek mondjuk a ti öreg korotokban, hogy már elsajátítsák tőletek az addig elért ismereteket, de elég fiatalok, hogy továbbvigyék. Ehhez egyszerűen túl kevesen vagytok. A Galaxist járó összes ivut együtt is csak négyet tudott eddig találni.

– Hármat – felelte Szinensi. A mentális érintkezés gyorsasága és teljessége folytán nem is kellett többet jeleznie, mindketten értették a teljes gondolatot.

– Ez igaz. Téged többé-kevésbé Ninda tett receptorrá. De ehhez az kellett, hogy az elméd olyan legyen, amiben a kiinduló képesség megvan. Márpedig én Szindorián többször is jártam az *Aulang Laipon*, te pedig akkor ki sem szálltál, vagyis nem volt köztünk hajóburok, és nem érzékeltem az elmédet. Ebből következően akár előttem állhattál volna az elméd akkori fejlettsége mellett, nem érzékeltél volna akként, ami vagy.

A Szinensi elméjében ekkor megjelenő gondolatszikráról azonnal érzékelté Ninda és Lýŷ is, hogy új irányba terelheti a kutatást.

– Valóban – mondta Lýŷ olyan mentális tónusban, ami a hangokkal folytatott érintkezésben az elbűvölt suttogásnak felelt meg. – Most már, a te jóvoltodból, Szinensi, megtudtuk, hogy az olyanokat, mint te, a kirik érzékelné tudják... illetve csak ha van a közelben egy receptor.

– Vagy egy ivut – bólintott Ninda.

– Igen. El kell mennünk egy erdőbe. A Galaxis messze van.

– Aurgádsúmi – mondta Szinensi. – Az nagy erdő, az egész hegyláncot befogja.

– Rendben. Hívj egy kocsit.

Szinensi villámgyorsan nyúlt a suagjáért és nyomta le a kocsihívót, de a mentális érintkezés sokkal gyorsabb volt, még hosszan beszélgettek, mire ezt megtette.

– Tehát ezért kellünk neked mi? – kérdezte Ninda.

– A legkevésbé sem. A mi civilizációnk nem tudományos alapokra épül, mint a tiétek, nekünk ez nem annyira fontos. Valószínű, hogy szűni időszámítás szerint több évezred kutatómunkája kellene hozzá az említett körülmények között. Nem hisszük, hogy megérné az erőfeszítést. Nekem arra kelletek, amit már az első nap elmondtam neked: barátság. A Galaxist benépesítő ivutok egyetlen mentális hálót alkotnak, olyanfélét, mint mi itt veletek és a kirikkel, csak nagyobb, hipertéri távolságokon is. Nem vagyunk magányosak, milliónyi barátunk van. De ember barátaink nincsenek, mert a közönséges emberek – a nerik, ahogy ti hívjátok őket – nem képesek velünk igazi barátságot kialakítani, hiszen nem is tudunk valóságos gondolatcserét folytatni egymással. Ezért hagyjuk meg őket abban a hitben, hogy állatok vagyunk. Olyan mindegy, mit hisznek. Mi viszont a barátságot ropant fontosnak tartjuk, az egyik legfontosabb érzelemnek. A másik a szerelem, amit mi is ismerünk, sőt a szexet is, noha mi is nem nélküli, nem ivaros szaporodó lények vagyunk, akárcsak a kirik. Ez utóbbi azonban eltérő fajok között anatómiai és biokémiai okokból sem képzelhető el, így most nem is fontos. A barátság nem támaszt ilyen igényeket, különböző fajok között is lehetséges. Az emberek a történelem előtti idők óta képesek barátságot kialakítani más fajokkal, elsősorban kutyákkal, de másokkal is. Kommunikálni nem, vagy csak nagyon korlátozottan, de barátságot létesíteni igen. Velünk is, hasonlóképpen. Mi szívesen barátokozunk velük, bár kommunikálni nem tudunk, illetve persze mi érezzük az ő gon-

dolataikat, sőt meg is tudjuk őket változtatni, de ők nem érzékelnek minket. Veletek egészen más a helyzet. Veletek egyenrangú barátságot alakíthatok ki. Különböző fajok képviselői között ez másként nem is lehetséges, csak ivutok, kirik és receptorok között.

235.

nj-8 nyüzsgés

„Nindával is előfordul néha, hogy téved. Két emlékezetes tévedése: eleinte butának tartotta Szinensit, és a szindoriai Ninda-kultuszra egyszer azt mondta: majd elfelejtik.”

Aini:

*Ninda mint köznapi ember,
23.*

Szúnahaum Sziengá-Szifannunszuarengi 43619. nodzsat mulindzsán 830

Szinensi az Aurgádzsúmi-hegység középső részén, a Sziengá-hegy oldalán tette le a légikocsit, egy kis fennsíkon levő tisztás szélén. A nappali övezetben voltak, a Sziengának ez az oldala elgi felé nézett és félárnyékban volt, de bőven volt meleg és fény. A fennsík nagyobb volt, mint a tisztás, minden irányból fák vették körül, csak a hegyen fölfelé volt egy szakasz, ahol nem nőttek fák, fel lehetett kaptatni valameddig a meredélyen. Lýý és ÝÝ szállt ki elsőnek, a kiskiri rögtön kiválasztott egy fát és fölmászott rá, gyümölcsöt szakítani.

Már megbeszélték, hogy Lýý egyedül teremt kapcsolatot, ők csak átvehetik a hullámokat rajta keresztül, de nem léphetnek be a hálóba. Életveszélyes lenne akkora energiákkal kísérletezniük.

Lýý odasétált az egyik fához, letelepedett a tövébe. A lányok leültek a fűben.

– Ürítsétek ki az elméteket – mondta Lýý –, akkor indítom.

Kinyitotta a kaput, s kezdte hálóba kapcsolni a fákat. Nindáék is érzékelték a hatszázötvenezer fát, amint elkezdtek kitárni antennáikat, a háló végigömlött Aurgádzsúmi három alacsony hegyláncán, s onnan ki a Szesszi mindkét partját, Áhilúmit, Lilgát és Jargunnurt keretező erdőségekig, a másik irányban pedig a Nikkundzsélagi-dombvidékig. Aztán Lýý elméjének könnyed mozdulatára a háló nyíltni kezdett. Ninda megcsodálta a hallatlan méretű alkotást, ami nagyobb volt, mint az ő sielunti hálója, nem is azért, mert százötvenezerrel több fa állt rendelkezésre, hanem mert ez az erdőség nagyobb területre terjedt ki, kevésbé voltak egy tömbbe gyűlve a fák, a Szesszi túlpartján már aránylag keskeny, hosszúkás erdő-

sávokban terjedt a jel Jargunnurig, helyenként pár száz rígenes távolságokat is átugorva. Ahogy a háló növekedni kezdett, Szúnahaungaur keskeny sávjának két-harmadát elborította, kinyúlt Dzsisszáfaur fölé, és nyelni kezdte a korlátlan mennyiségben áradó napenergiát. Lýŷ hosszabban várt, mint Ninda, a háló egészen megtelt energiával, mire betöltötte az üzenetét.

– Szinensit elméjének korábbi állapotában nem tudtam érzékelni, de a kirikkel kölcsönhatásba tudott lépni, fogta a hullámaikat és rosszul lett az intenzív érzelmi mezőktől. Az ő ötlete, hogy vigyünk magunkkal kiriket, akik meg tudják teremteni a kapcsolatot olyan elmékkel is, amilyen az övé volt, mielőtt Ninda fejleszteni kezdte.

Ahogy kilötte az üzenetet, Ninda és Szinensi valósággal anyagi testként érzékelte az ürbe zúduló energifolyamot, és úgy tűnt nekik, hogy magának az üzenetnek az útját is tudják követni, amint megindul a hipertérben Szuangsanné felé. Bár ez nyilván érzékcsalódás volt, a hipertérbe aligha hatolhatott el a hullámészlelés.

A válasz nem olyan formában érkezett, amit szavakra vagy mentális képzetekre tudtak volna fordítani. Mintha százak vagy ezrek beszéltek volna egyszerre. Egyenletes, mormoló zsongás töltötte be az elméjüket. Egy ideig ezt érzékelték, aztán Lýŷ elvágta a központi szálát, és a gigász felbomlott, szétfoszlott az ürben.

– Értem – mondta Lýŷ meglepve, amikor megértette, hogy ők nem tudtak semmit elkülöníteni a sokaság zsongásából. – Erre gondolnom kellett volna. Mi ivutok mindig mindannyian egyszerre beszélünk, normál csillagközi távolságokon ez nem probléma. Folyamatosan megtölti az agyunkat a többiek állandó jelenléte. Mi nyüzsgésnek nevezük. De ezt a ti emberi elmétek nem képesek elkülöníteni. Ezzel majd foglalkoznunk kell, amikor több ivut is lesz itt. Mások is fognak érkezni Szúnahaumra a namindan után, segítenek nekünk. És megvalósítják, amit kigondoltál, Szinensi. Amerre járnak a Galaxisban, visznek magukkal kiriket, úgy fogják keresni a hozzád hasonló receptorokat.

Ugyanekkor Aulgúníban Ámmaít feltett egy kérdést, ami már derkik óta a nyelvegység volt.

– Ha ennyire zavar, hogy egész napra eltűnik, miért nem mentél utána?

– Mert... mert elég nyilvánvaló volt, hogy nem akarja – felelte Hait kissé zavartan.

– No várjunk csak. Eddig azt kifogásoltad, hogy a Testvériség ennyire engedékeny ezzel a gyerekekkel, úgy jön-megy, ahogy neki tetszik. De te miben jársz el másképpen?

– Semmiben. Én is a folyamat része vagyok, ugyanúgy teszek, mint ők. Miért, mi mást tehetnék? Én egymagam nem tudok bármit is megváltoztatni.

– Ne haragudj, drágám, de ez ھااؤس.

– Hogy *micsoda*?

– A diplomáciai karban használtuk ezt a kifejezést. ھااؤس professzor, történész és politológus valami ilyesmit írt a könyvében: „Azok, akiket általában kisémbere-

reknek hívunk, úgy gondolják: én kicsi és jelentéktelen vagyok, nem tudok változtatni a világ folyásán, jobb tehát, ha csendben maradok. És pontosan emiatt nem is változik semmi.” A történethez hozzátartozik, hogy a professzor a könyve megjelenése után részt vett egy tévébeszélgetésben, ahol éppen Výměš nagybátyám tette föl neki a kérdést: „De hát ez így azt jelenti, hogy soha nem fog változni semmi. Professzor úr tud valami megoldást erre a helyzetre?” Mire Ĥaânuš végtelenül őszintén ránézett és azt mondta: „Ha tudnék, attól ez a helyzet megváltozna. De én magam kicsi és jelentéktelen vagyok, hogy ezen változtatni tudjak.” Azóta neveztük el őróla ezt a magatartást.

Hait mosolygott.

– Aranyos. És őszinte. Én sem tudok megoldást. Legszívesebben örökbe fogadnám veled. De ez mit oldana meg?

– Természetesen semmit. Jelenleg is hallgat ránk, ha tanácsolunk valamit, és nem kéri ki a véleményünket arról, hogy mikor és hová utazzon. Ha a szülei lennénk, ugyanígy lenne, semmi különbség. Jogunk lenne beleszólni, hogy mikor mehet és hová, hiszen még gyerek, de az egyik fő ok, amiért nem akarja az örökbe fogadást, az, hogy nem akarja elveszíteni az önállóságát, a szabadságát. Jelenleg a szó szoros értelmében korlátlan szabadságot élvez. Oda megy a Testvériségen belül, ahová akar. No meg mert semmilyen előnyét nem látja a családnak, hiszen tudod. Ha eddig elvolt nélküle... mindig ezt mondja.

– Igen, igen. De ez természetellenes. Egy gyereknek családra van szüksége. Tudom, mit akarsz mondani, ne is mondd. Hogy a Testvériség a családja, meg minden. Néha el is hiszem. Szinensivel elválaszthatatlanok. Mi is ilyenek voltunk Sýplúittal. Aztán ezek az elválaszthatatlan barátságok lassan felbomlanak. És különben sem barátságokról beszélek, hanem családról, ami nincs neki és nem is akar. Hogy fog így családot alapítani, ha azt sem tudja, mi az?

Ámmaít lehuppant kedvese mellé az ágyra.

– Én egyetértek veled mindenben. Csak fogalmam sincs, mit tehetnénk. Illetve egyvalamit megpróbálhatunk. Kedvet csinálhatunk neki a családhoz.

Hait összehúzta a szemöldökét.

– No hogyan?

– Hát legyünk család *mi*. Ketten, aztán minél előbb legalább hárman.

– Aha. Értem. Azért, hogy Nindának kedvet csináljunk hozzá, igaz?

– Csakis – nevetett Ámmaít, és megcsókolta.

nj-9 riongi

„Nem érzem szeretetlenségnek a gyerekeimmel szemben, hogy kimondom: Nindát éppen úgy szeretem, mint őket. Akkor sem kaphatott volna tőlem – de Ámmaittól sem – több szeretetet, ha hagyta volna, hogy örökbefogadjuk. Így is ugyanannyit kapott, mint a gyerekeink.”

Hait Kirisz:
Emlékiratok,
583.

Szúnahaum-sónariongi
43619. famut ukingahan
606

Ángsauri azt állította, hogy ez a legnagyobb riongi az egész Galaxisban. Hait ismerte már a kislányt és sejtette, hogy a dzserangok nem számítanak, de ez tényleg óriási volt. Ahogy megérkeztek, Ángsauri beültette őket egy légikocsiba, és végigszáguldtak egy erdő fölött, ami Szúnahaumon is jókorának számított volna.

– Ötszázezer fa – mondta Lýŷ, aki Ninda lábánál heverészett a kosarában és nem nézett ki az ablakon. – Csak ezen a szinten, és harminc van ilyenekből. Jár-tam már itt, használtam üzenetküldésre. A riongi kilenczede mezőgazdasági terület, de azért élnek rajta kétmillióan és kényelmesen elférnek.

– Tényleg a legnagyobb az egész Galaxisban? – kérdezte Ninda.

– Nem tudok nagyobbról. Sok világ épít hatalmas úrvárosokat, hogy növelje mezőgazdasági termelését, de inkább több kisebbet szoktak létesíteni. Egy ekkora építményt létrehozni az űrben akkora költség, amit kevés állam engedhet meg magának.

– Harminc ilyen erdőszint van – dicsekedett Ángsauri, aki persze nem tudta, hogy ők ezt már megbeszélték. – Negyven gabonaföldekkkel van tele, tíz pedig konyhakert. Az egész terület akkora, hogy Szindorián kitelne belőle még egy kontinens.

– Azt meghiszem – bámult ki Hait elhűlve. A fák csúcsa és a mennyezet között elhajózhatott volna az *Aulang Laip*. Az erdő végét egyik irányban sem látták. Lent az erdőben apró falucskák követték egymást, körülöttük az övékhez hasonló, nyitott járművek repültek mindenfelé. Erdőillata volt a levegőnek. – Mennyi idő volt ezt felépíteni?

– Fogalmam sincs – nevetett Ángsauri.

– Nem az építkezés az igazán hosszadalmas – mondta Ámmaít. – Hanem a betelepítés. Nekünk van egy városunk, *Eiñwś*, ami legfeljebb tízszer akkora, mint az *Aulang Laip*, szóval lehet, hogy a Testvériségnek utazó hajóból is van nagyobb.

Negyven éve áll készen... mármint negyven ottani éve, az elég sok idő. De még mindig nem sikerült beültetni az egészet.

– Sose hallottam róla – mondta Hait.

– Nem nagyon reklámozzák. Egyébként messze van az anyabolygótól, Mái-nuřp körül kering.

– Ha tízszer akkora, mint az *Aulang Laip* – mondta Szinensi –, akkora lehet, mint a *Falgé Súlargi*. Teherhajónak nem is nagy.

– Namindan-dzsúmival a Galaxisba megy egy új sor teherhajó – lelkendezett Ángsauri. – Az egyiket láttam, *Hirahangaun Sómargáhutnak* hívják, áhorun. Az egy közepes méretű teherhajó. Apa azt mondja, hatszáz konténert tud berakodni limlinként. Nézzétek, hergihik!

Legalább egy tucat hergihi ugrált odalent a fák csúcsain, bozontos farkukkal kormányoztak.

– Soha nem zuhannak le – újságolta Ángsauri. – Pedig emlősök, nem madarak. Nincsen szárnyuk.

A két felnőtt mosolygott és nem mondta, hogy ilyenek Szindorián is élnek, csak a nevük más.

Mint mindenütt ezekben a napokban, a légikocsiban is kitétek egy suagot hanyatt fektetve, amiből folyamatosan áramlottak a nevek föl a levegőbe, most már jóval sűrűbben, mint hazaérkezésükkor. Ezúttal Ámmaít vette észre az egyik nevet és szólalt meg.

– Sénu, sénu, *İlger Hógannin*. A Testvériség hívja a Testvériséget.

– Sénu, sénu, *Szúnahaum-sónariongi* – felelte egy női hang. – A Testvériség hazatért a Testvériséghez.

Ámmaít nemigen tudta, mivel folytassa – ahány beszélgetésnek eddig tanúja volt, mindig személy szerint az válaszolt a hívásra, akinek szólt. Hogy honnan tudták, ki az, arról sejtelve sem volt. Hát mondta, amit tudott.

– Ámmaít İdara hívja Geranti ügyvivőt.

– Ámmaít, nahát – szólalt meg az ismerős hang. – Amikor Kaindimban találkoztunk, nem gondoltam, hogy legközelebb a Felhőben látlak viszont. Hiszen olyan dzserang voltál, mint a Galaxis. Mikor is volt... alig hét éve. Felkereslek, amikor otthon leszünk.

– Azt hiszem, most van a csúc – nézte Szinensi a suag fölött szálldosó feliratokat. – Hat-nyolc nappal saurgéman előtt jönnek a legtöbben, aztán egyszer csak ritkulni kezdenek a feliratok, és akár néhány derki alatt elérjük, hogy már csak matinként egy vagy kettő fut be. Aztán már annyi sem...

– A Testvériség hazaérkezik – nevetett Ángsauri. – No, mi is megérkeztünk, az ott lent Juartun.

A *Szúnahaum-sónarionginak* nem voltak nagy városai, a népesség apróbb-nagyobb falvakban élt, elszórva az erdőben meg a földeken. Juartun közepes méretű volt, hatszáz lakos. Nem egy tömbben épült, hanem kisebb-nagyobb csoportokban álltak a házak, kis ösvények kötötték össze őket, és volt egy terecske, ahol a légi-

kocsi leszállt. Nindának persze első dolga volt üdvözölni az Örzőt, egy háromszáz körüli fiatalembert. Aztán átsétáltak a kis Jakki patak hídján és simára taposott erdei ösvényen értek el egy kétszintes házacskához. A háziak az ajtó előtt fogadták őket, Ángsaurit ölelgették: Hírani Ángsauri nagyanyjának volt a húga, nyolcszáz éves, kövérkés néneke. A férje, Isszetu viszont magas volt és sovány. Tömött bajusza még egészen sötét volt, de a haja már ezüstfehér.

– Hát ti vagytok azok a híresek Syëndoreiáról – nevetett rájuk Hírani. Szindorul beszélt, hibátlan nyelvtannal, bár erős szüni akcentussal. Inkább *Syëndorëa* volt, amit mondott.

– Mi – lepődött meg Ninda. – Te honnan tudsz szindorul?

Szúniul kérdezte, s most az asszony is ezen a nyelven válaszolt.

– Éltem ott... ó, több mint háromszáz évet. Nagyon régen volt, száznegyven voltam csak, amikor apám munkát vállalt a képviselőten és odaköltöztünk. Káyndímban jártam középiskolába, s még a gyerekeinket is ott kezdtük nevelni. Aztán hazajöttünk. No de ülünk le, együnk valamit – ez itt a janníhaum.

A ház előtt asztal állt, kör alakú paddal, mint úgyszólván mindenütt a Testvériségben. Az asztalon enni-innivaló, ami nélkül a szünik szinte képtelenek hosszan beszélgetni.

– Hát mi újság most odahaza? – tudakolta Isszetu, és töltött Nindának egy pohár íhafit.

– Készülünk a namindanra.

Isszetu meghökkent, de Ninda rezzenéstelenül nézett a szemébe.

– Azt kérdezted: odahaza. Az nekem a Sínisuál alatt van.

– Á... értem. – Isszetu letette a palackot, rápattintotta a zárat és bólintott. – Természetesen az Abroncsvilág mindnyájunk otthona. Hát akkor *Szindorián* mi újság?

Ninda vállat vont.

– Fogalmam sincs.

– Ninda semmilyen érdeklődést nem mutat Szindoria iránt – magyarázta meg Ámmait. – Teljesen asszimilálódott.

– Igazi csillaggyermek – mondta Ángsauri tiszteletteljesen. – Száhpain-sédauni... saupu. Már két seuruja is van.

Hírani elnevette magát.

– De kisunokám, hiszen még gyermek. Nem idősebb tenálad.

Ángsauri nem az ő unokája volt, hanem a nővééréé, de akkor is szólíthatta volna így, ha nem is lettek volna vérrokonok.

– Tényleg úgy van, ahogy Ángsauri mondja – bólintott Hait.

– Egy százhusz éves kisgyerekek seuruja? Méghozzá kettő? Mifélék?

– Szilkurin-ifang-rerri – susogta Ángsauri áhítatosan – és Farrúnin-hiom-lian. Az elsőt Angrolimitől kapta, a másikat Szinensitől.

Angrolími neve szemlátomást hatással volt az öregekre. Elismerően bólogattak.

– Hát azt el kell ismerni, ő tudja, kinek adjon seurut – mondta Isszetu lassan. – Angrolími komoly ember, nagy tudós. Azt mondod, hogy ez a csöpp kislány száhpain-sédauni? Milyen régen nem találkoztam eggyel se. Azok is mind sokkal idősebbek voltak.

– Mesélj valamit, Időhordozó – kérte Ángsauri.

Ninda elmosolyodott és beszélni kezdett.

237.

nj-10 csillagidő

„Minden gép és eszköz, amit valaha ember alkotott, arra szolgál és arra képes, hogy használóját anyag, energia és tér urává tegye. De az időnek soha nem lehetünk urai. Ha léteznének a mesebeli időutazók, még ők sem lennének azok. Hiszen végül megöregszenek és meghalnak.”

*Ninda:
A fény lúmái,
1168.*

– Azt mesélik, elsőként Hpánimumnak sikerült kidolgoznia egy használható módszert arra, hogy megbecsüljék a világok, a lakható világok és a már életet is hordozó világok arányát a Galaxisban, és ő volt az első, aki távolsági megfigyeléssel meghatározta nagyszámú csillagrendszer viszonyait az ember letelepedésének szempontjából. Több ezer rendszerről beszélnek, joggal, mert Hpánimu egy egész spirálszakaszon végig felderítette a látóvonalában levő legközelebbi rendszereket.

Azt nem tudjuk, hogy ezt melyik világon tette. Az általa felderített rendszerek a Káhpaindé-áragan vidéken vannak, így valószínű, hogy az a világ, ahol Hpánimu élt, nincs messze Ősi Földtől. Az is lehet, hogy magán Ősi Földön élt. Nehéz biztosat tudni, mert azt teljes bizonyossággal tudjuk, hogy a neve nem Hpánimu volt. Ezt a nevet később adták neki a Fóninnurhergindzsauri szakemberei, mert a valódi neve nem maradt fenn.

Az én nevem Uldzsáhpil, s ezeket a sorokat a Szúnahaum körül keringő Argikan űrvárosban írom, a világunk alapításától számított 813. évben. Most leírtam ezt az évszámot, de tudom, hogy egy nap érthetlenné változhat az olvasó számára. Amikor Szúnahaumot megalapították, legalább ötféle naptár volt használatban, s az, hogy mi onnantól számolunk, a hatodik, de azóta is születtek még. Megpróbálok átszámítani más naptárakra, hátha valamelyik ezek közül létezni fog még, amikor az olvasó kezébe veszi könyvemet. Tehát Ősi Földön jelenleg – ha számításaim pontosak, no meg ha használatban vannak még az ottani naptárak, amit mi nem tudhatunk biztosan – a KT 1560., illetve a DU 1811. évet írják. A Szelgé-

világokon a 980., a Dákar Köztársaságban a 959., a Harkaun-vidék világain az 1227. évet, s a nemrég létrejött Ilgil Szövetségben ez az alapítástól számított tizedik év.

No persze az évek hossza sem egyforma. De még a napoké sem. Nálunk Szúna-haumon, világunk keringésének megfelelően, egy év 410 napból áll, egy nap pedig az az idő, amíg világunk megfordul. Ez megfelel 93822 ütésnek. Vagyis világunk alapításától számítva mostanáig 31 milliárd 273 millió ütés telt el, meg még valamicske. Nem csoda, hogy gyakorlati célokra nem ezt használjuk, pedig ez az egy időszakasz tényleg egységes az egész Galaxisban.

Sajnos gond, hogy azok az események, amik alapján a naptárak kiindulópontját meghatározzák, idő múltával feledésbe merülnek. Már senki sem tudja, hogy Ősi Föld két naptára milyen alkalmakkor jött létre. Előttük is voltak korábbi naptárak, ez biztos.

Így tehát nem tudhatom biztosan, kései olvasóim tudni fogják-e majd, mennyi idő telt el az én időm és az övék között. Akadtak már kísérletek arra, hogy az időt a Galaxis olyan jelenségeihez kössék, amik nem csak egy-egy csillagrendszerben érvényesek, de egyiket illetően sem sikerült közmegegyezésre jutni. Mulatságos, hogy abból a számtalan államból, amely egy-egy ilyen tervre nemet mondott, mert ragaszkodott hagyományaihoz, milyen sok akadt, amely később habozás nélkül megváltoztatta naptárát, ha úgy kívánta az érdeke.

Annak, hogy a jövőről ennyire visszafogottan nyilatkozom, az az oka, hogy a múlttal is ugyanez a helyzet. Tudjuk, hogy Ősi Földön sok ezer éven át használtak naptárakat a jelenlegiek előtt is, többségüknek a szerkezetét is ismerjük. A régebbi időkben használatos T-naptár, ami Ősi Föld egyik nevének kezdőbetűjét viseli, 365 napos évekkel számolt, de négyévente hozzáadtak egy pótnapot, kivéve bizonyos eseteket. Az évet tizenkét hónapra osztották – hasonlóan a mi tizedéveinkhez –, amik 30 vagy 31 naposak voltak. És ismerték a mi hetes ciklusunkat, történe-szeinknek meggyőződése, hogy a hetes a földi hetes továbbélése, sőt azt állítják, hogy ha valamely mostani naptól héttel osztható számú napot visszamennénk az időben, akár akkorra, amikor az emberiség még nem gyarmatosított más világot, a hetesnek ugyanazon a napján találnánk magunkat, csak a neve lenne más, hiszen más nyelven beszélnének. Ennek ellenére a Galaxis legtöbb népe elfelejtette a hetest, csak mi szünik őriztük meg, a thabbuanok meg még talán három vagy négy nép. Tehát mint az imént mondtam, ismerjük Ősi Föld egykori T-naptárának szerkezetét, de ez a naptár valamikor a háromezredik éve körül kiment a használatból, és feledésbe merült a kapocs közte és a későbbi naptárak között. Viszontagságos történelmünk egyik kellemetlen hozadéka.

Miután tisztáztuk mindezt a naptárral kapcsolatban, el kell mondanom, hogy minél távolabbi jövőben él az olvasó, annál valószínűtlenebb, hogy megtalálja a térképen azokat a neveket, amiket említék. A nevek torzulnak, ahogy változik a nyelv, s még gyakrabban cserélik ki őket egészen más nevekre. Ráadásul megváltoznak a nevekkal jelölt dolgok is. A Galaxisban semmi sem állandó, bár a válto-

zások nem gyorsak. De mire a Galaxis egyszer megfordul tengelye körül – ami becsülhetően néhányszor tíz a tizenhatodik hatványon ütésbe telik –, addig teljesen megváltozik, csillagok milliói hunynak ki, csillagok milliói születnek.

Így tehát, noha tudjuk, hogy Hpánimu melyik naprendszereket derítette föl, a róluk összegyűjtött összes adat megvan, nem tudhatom, hogy kései olvasóim megtalálnak-e közülük akár egyet is. A pályaelemek végig mind megvannak, elméletileg végig lehet követni valamennyiük mozgását. De biztosan ezt sem tudhatom. Egy ütés jelenleg úgy van definiálva, hogy az alapállapotú cézium-133 atom két hiperfinom energiaszintje közötti átmenetnek megfelelő sugárzás 9192631770 periódusának időtartama. Hogy miért pont ennyi, azt nem tudja senki, csak olyan magyarázatok vannak, hogy Ősi Föld forgásidejéből ered, de az nem lesz mindig ugyanannyi, a Hajnal Holdjának fékező hatása miatt, no meg a jövődő nemzedékek el is veszíthetik a kapcsolatot Ősi Földdel. S mi van, ha egyszer megváltoztatják a definíciót, például a sugárperiódust lekerekítik kilencmilliárdra? Akkor a régi értékre alapuló számítások mind hibásak lesznek. De ez sem lenne baj, ha valaki elővenné ezeket a számításokat és átalakítaná az új rendszerbe. No de hát Hangilaoran archívumai régi csillagászati és történelmi adatok milliárdjait tárolják. Ugyan ki szedné elő koronként valamennyit, és állna neki ennek a munkának?

– Te jó ég – nevetett Hírani –, mennyi baja volt ennek a szegény embernek.

Ninda mosolyogva letette a suagot – a szöveget fejből mondta, csak a számértékeknél pillantott a képernyőre a biztonság kedvéért – és enni kezdett egy hirs-áhong szendvicset.

– Igaza volt – bólogatott Isszetu. – A Fóninnurhergindzsauri sokat küszködik ezzel. Így hívják Hangilaoran csillagásztörténeti fedélközét – tette hozzá magyarázóan. – Van csillagász barátom, aki mesélt erről.

Ninda lenyelte a szendvicset.

– Olvastam az Erragu-hausziban, hogy Rangáhpuat útleírásai már nemcsak azért elavultak, mert a világok és a társadalmak megváltoztak, hanem mert a koordináták sem jók, amiket megadott. A csillagok sebessége sem állandó.

Isszetu is fölvevett egy szendvicset.

– Bizony. Semmi sem állandó a Galaxisban. Mindig minden változik. Ez Természeti Törvény.

nj-11 Kaista

„Egy évezredet dolgoztam a tudomány és a művészet fellegvárában, ismerek mindenkit, aki korunkban eljutott a tudás legmagasabb fokaira. Néha az az érzésem, sok századnyi tanulás után el lehet jutni a bölcsességnek arra a szintjére, amin az a kislány állt, amikor megismertem. Talán.”

*Hait Kirisz:
Ninda,
3340.*

– Nemcsak Juartunba jöttetek? Hát még?

– Szeretnénk felkeresni Kaisztát, aki egy Serkahunt nevű faluban él.

– Semmi akadály – mondta Isszetu –, de neki ugyanannyi energia idejönni, mint nektek odamenni, már ha nem okvetlenül fontos, hogy ott találkozzatok.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Nem, az lényegtelen, hogy hol.

Isszetu megérintette a suagját.

– Kaiszta, van nálunk néhány vendég Szindoriáról... akarom mondani, befogadtuk őket, persze. Vele szeretnének találkozni.

– Jó, odamegyek – felelte egy női hang.

Hait azért volt még annyira jövevény a szúnik között, hogy kicsit meglepődjön. Azt már megszokta, hogy nem köszönnek... vagyis nem, nem szokta meg, örökké a nyelve hegyén volt a köszönés, de tudatában volt a szokásnak. De ez, hogy semmilyen kérdést nem tesz föl, kik azok, mit akarnak...

Arról nem is beszélve, hogy eddig a pillanatig fogalma sem volt róla, hogy létezik egy Kaiszta nevű nő és ők találkozni akarnak vele.

– Valójában – mosolygott Szinensi – nem mindannyian akarunk találkozni vele, csak Ninda meg én.

– Értem. Hát mindenesetre ezt nem volt nehéz megszervezni.

Már látszott is a fák fölött a légikocsi, egy pillanat múlva leszállt mellettük, s kilépett belőle egy nő. Fiatal volt, háromszázötven körül. Világos bőre volt, mint a szindoroknak, de kerekded arcán semmi sem emlékeztetett az ő vonásaira. A haja vörösseszőke volt, ami Szindorián is gyakran előfordult. Fehér blúzt és fehér nadrágot viselt.

– Miért akartatok találkozni velem? – állt meg előttük.

– Úgy tudjuk, hogy te nyelvtanár vagy – felelte Szinensi.

Hait nem mutatta rosszállását. Szindorián ez az egész beszélgetés lehetetlenség lett volna. Nem illett volna iderángatniuk, nekik kellett volna elmenni hozzá, és az üdvözlés után még a hogylétét tudakolni meg egy csomó ilyesmit, mielőtt rátérhetnek a jövetelük okára.

Kaiszta bólintott.

– Szeretnék szunnasz nyelvet tanulni. Ninda meg én.

– Miért?

– Kíváncsiságból.

– Miért nem hipnóval tanultok?

– Nekem az orvos megtiltotta – mondta Ninda. – Valamilyen rendellenességet talált az agyamban. Akkor meg már Szinensi is inkább velem tart.

Kaiszta leült melléjük.

– Kyrna lietindi?

– Ezt nem értjük – felelte Ninda. – Egy szót sem tudunk még.

– Értem. Pontosán ezt kérdeztem. Jó, tegyünk egy próbát. Mutatkozzunk be.

Muina Kaista Savyrinkēsiunas. Az én nevem Kaista Savyrinkēsiunas.

– Nahát, két neved van – csúszott ki Hait száján.

– Igen, személynév és családnév. Sokfelé van így a Galaxisban.

– Nálunk otthon... úgy értem, Szindorián is.

– Muina Ninda – mondta Ninda mosolyogva.

– Muina Szinensi.

– Leimi – bólintott Kaiszta. – Rendben. Nézzétek meg ezt, aztán hívjatok föl.

Eléjük tartotta a suagját, ők is elővették a sajátjukat. Kaiszta fölkelt, visszament a légikocsihoz és elrepült.

– Hát ez rövid találkozó volt – állapította meg Hait.

A két kislány összedugta a fejét Ninda suagja fölé. Egy képfelvételt kaptak. Kaiszta arca volt rajta, és egy felirat.

SIDAS MŪNAS KĪRIS

Alatta pedig:

Sauninas meiniksi eila Kaiste Savyrinkēsiunis

– Vivivivi... hé, ezek olyan betűk, mint amiket Szindorián használnak, nem?

– De, éppen olyanok.

– Igen, ez ugyanaz az ábécé – állt meg Ámmaít a hátuk mögött. – Csak zenei hangsúlyjelek nélkül.

– No, olvasd föl, sien.

Ninda felolvasta.

– Jól hangzik.

– Emlékszem, mit küszködtem ezekkel a betűkkel – nevetett Hírani. – A szüleim nem akartak hipnóval taníttatni, azt mondták, ott élünk, jó fejű gyerek vagyok, tanuljam csak meg. Hát megtanultam. De azt a sok kis apró vicket-vackot, amiket a betűk fölé kell rakni, azokat mindig összekevertem.

– Én is – sóhajtott Ámmaít.

– Nocsak, fiam, hát te hogyan?

– Úgy, hogy ahol én születtem, kicsit más volt a kiejtés. Káyndimban azt mondták... például... sýllēp lāyt, de nálunk ez úgy hangzott: sýllēp lāyt. Tényleg

csak a dallam tér el, de az éppen eléggé, úgyhogy meg kellett tanulnom a hivatalos helyesírást, ami a kaŋndimi kiejtésen alapul.

Az öregek, Ninda és Hait persze értette, de Szinensi és Ángsauri csak nézett rá.

– Ismételd meg – kérte Ángsauri.

– Sŷllèèp lâýt – sŷllèèp lâýt.

– De hát ez ugyanaz...

Nevettek.

– De sien, hát te is tudsz énekelni – mondta Hírani szelíden. – Kottázd le, és észre fogod venni a különbséget. Â... ã – énekelte. A szindor anyanyelvűek magukban megállapították, hogy jobban, mint amikor folyamatosan beszélt. De hát sok száz éve eljött onnan, nem gyakorolta.

– S miért jöttetek el onnan, gyerekek? – kérdezte Isszetu Ámmaíthoz fordulva.

– Hát... mert muszáj volt. Amióta a Testvériség otthagya őket, Szindoria egyre élehetlenebb.

– Nohát. Szóval ezzel a Kíreánnal nem éppen a sínangóri.

– Hát nagyon nem. Én diplomata voltam, eléggé átláttam a dolgokat. Ezért is kellett eljőnnünk.

– Emlékszem Kíreánra. Találkoztam vele egyszer.

– Nocsak, hogyhogy?

– Volt akkoriban egy konfliktus, szindor suhancok támadtak szúnikra, gúnyolták őket, bogárnak meg mindenféle... tudod, a szokásos eset. Én meg esszidzsinna voltam, és beszóltam a kormány... már nem emlékszem, milyen színű házába, hogy azonnal jöjjön fel hozzánk a lehető legnagyobb rangú ember. Emlékszem, a *Szallihúran* volt a hajóm. Hát ő jött. Valamilyen miniszter volt akkoriban.

– Belügyminiszter – dűnnyögte Ámmaít. – A külügyminiszternek kellett volna mennie, de akkoriban Vűütroyn volt a külügyminiszter, aki sokat betegeskedett.

– Ha te mondod, biztosan úgy van. Hát mit mondjak, nem néztem ki belőle, hogy egyszer ő fogja ott forgatni a csillagos eget. Csöndes kis emberke volt, nagyon udvarias, szerény, sőt, alázatos. Nagyon sajnálta, ami történt, és százszor bocsánatot kért.

– Nonnirkaga – szólalt meg Ninda hirtelen. – A szakmunszok főembere harmincezer évvel ezelőtt. Ő volt ilyen, amíg hatalomra nem került, aztán mindenkit börtönbe záratott, aki nem tetszett neki. Sokakat meg is öletett.

– Igen, előfordul ez a típus – bölintott Ámmaít. – Hogy Kíreánnak konkrétan mi terheli a számláját, azt nem tudjuk, de szórványosan kiszivárgott adataink azért vannak. Talán a gyilkosságokat ő kevésbé kultiválja, a mai világban nehezebb eltitkolni... mármint persze megeshet, hogy egy ellenzéki vezető váratlanul megbetegszik vagy balesetet szenved, és meg is esett már. Ilyenkor a kormány megmagyarázza, hogy semmi közük nem volt hozzá, és vannak, akik el is hiszik nekik. Azok, akik bármit és bárminek az ellenkezőjét elhiszik a kormánynak.

– Amikor Šellűüt infarktust kapott – mondta Hait csendesesen –, én képes lettem volna elhinni, hogy ez történt. Hiszen akármennyire terhére volt a rezsimnek,

mégiscsak egy már nem fiatal, szívbeteg ember, akinek nem lett volna szabad a tengerben úsznia. Csakhogy az a hely, ahol a holmiját letette a parton, végig nagy kavicsokkal volt borítva. Azokon gázolt volna be a vízbe, mezítláb? Amikor száz ríginnel arrébb ott volt a homokos partrész?

– Ez varhaszi – mondta Szinensi indulatosan. – Megölni valakit, mert nem tetszik a véleménye... Hát akkor ne hallgassa! Ámmaít...

– Tessék.

– El kell zavarnod azt a Kíreánt.

– Nekem? – nevetett a férfi.

– Te vagy a Testvériség egyetlen képviselője Szindorián. Követeld, hogy kergessék el.

– Hát ezt történetesen már megtettem. Csak sajnos nem képesek rá.

– Dehogynem – szólalt meg Ninda. – Minden zsarnokot el lehet zavarni. De csak ha előbb felnőtté válik a nép. Nem, ezt ne írd le, sien. Ezt nem én találtam ki, ez idézet a Terra-sóhipunból.

239.

nj-12 VÝLN

„Amikor felvetettük a gondolatot, hogy tegyük lakhatóvá és legyen országunk központi világa, komoly vitákra számítottunk, hiszen egy olyan világ volt, amihez hasonló nincsen a Galaxisban. Szinte mozdulatlanul lebeg az űrben, furcsa színű égboltján soha nem mozdul a nap, és nincsenek csillagok. Kérdések voltak, de ellenvetés nem. Egész népünk egyetértett: ez a mi világunk.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
1. sómir, 56. singir*

**Sýyndořeia
Kaŷndim
57. lýaikš 26.
a zöld órája**

A kis tanácsterem jól el volt rejtve a Nýrkastē Gyümölcskereskedelmi Társaság székházának alagsorában. Ezen a helyen soha nem foglalkoztak gyümölcsökkel. Az egész szint a VÝLN birtoka volt. Az irodában két férfi ült: Ęrsunō középrezredes, a hadsereg összekötője és Mútlewt vezető ügynök, az iroda gazdája. Most lezser kézmozdulattal üdvözölték a két belépőt, ŐŐruwń külügyminisztert és Layt belügyminiszter-helyettest, középvezető ügynököt. Hellyel kínálták őket és megkérdezték, innának-e valamit. Mindketten elhárították a kínálást.

– Nos tehát, hogy összefoglaljam az ön által vázolt problémát, miniszter úr – kezdte Mútlewt –, önök a legkülönbözőbb módokon próbálták megszakítani a kontaktust Îđara exügyvivő és az ellenzéki vezetők között, de sikertelenül. Ezért most azt szeretnék, ha mi tennénk pontot az ügy végére.

– Igen, Îđara most már egyértelmű hazaáruló – felelte ÖÖruwí. – Az ellenzékkel folytatott tárgyalásaiban most már világosan a legfelsőbb hely elmozdítását, a totális anarchiát követeli.

– Igen, hallottam a felvételeket. A kérdésem az: hogyan?

– Az önök lehetőségei igen kiterjedtek.

– Hogyne. De sajnos nem határtalanok.

– Talán ott követtünk el hibát – szólalt meg Layt –, hogy a szálakat az itteni végüknél próbáltuk elvágni. Ebben csakugyan nagyon korlátozottak a lehetőségeink, mert az ellenzék vezetői eléggé reflektorfényben vannak. Egyetlen balesetet sem tudunk megrendezni anélkül, hogy a legintenzívebb reakciókat vonnánk magunk után. A letartóztatás végképp szóba sem jöhet. Tehát a szálát a túlsó végénél kell elvágni. Ami annál könnyebb, minthogy ott egyetlen pontban fut össze valamennyi.

– Igen, persze – mondta Ęrsunò. – Csakhogy az a pont megközelíthetetlen, minthogy a Testvériségben van.

– Nem lehet, hogy ez csupán mítosz? – kérdezte ÖÖruwí.

– Mítosz?

– Igen. A Testvériség időtlen idők óta elzárkózik minden módszertől, amivel az embereiket meg lehetne közelíteni, a távközlést kivéve. Ezért mindenki készpénznek veszi, hogy ez lehetetlen. No de ha soha senki nem is próbálta? Azt megértem, hogy köznapi ember számára lehetetlen. Fölhívhatom a jegyirodáikat és megkérdezhetem, hogy ön, ezredes úr, rajta van-e a Hãamsantra tartó hajón, az lesz a válasz, hogy nem adhatnak felvilágosítást. Közember ennél többet nem tehet. Ha lenne ön ellen egy csillagközi elfogatóparancs, akkor a diplomatáink kérhetik őket, hogy legyenek szívesen önt megkeresni, és akkor *talán* lesznek olyan kedvesek és megteszik, sőt *talán* még ki is adják. Bár nekünk aligha. De ez itt a VÛLN, egy elég komoly lehetőségekkel rendelkező titkosszolgálat. Nem tudom elhinni, hogy nem vagyunk képesek hozzáférni Îđarához.

– Ön megfeleldezik valamiről – mondta Layt. – Îđara nem utasként van a hajón... akármelyiken. Sũnũ állampolgár. Vagyis bejárása van a hajóik tőlünk elzárt részébe, valószínűleg állandóan ott is tartózkodik. Tehát ha valami csoda folytán – hangsúlyozom: már ehhez is csoda kellene, hiszen az egyébként is megszereshetetlen utaslistákon sem szerepel – azonosítani tudnánk, hogy melyik hajón él, akkor sem jutnánk a közelébe. Telerakhatjuk a hajót ügynökökkel. Egy sem fog boldogulni azzal a triviális feladattal, hogy bejusson egy ajtón, amit bármelyik sũnũ ujjlenyomata kinyit, de az övé nem. Természetesen megpróbálhat kényszeríteni egy sũnũt, hogy engedje be, ami egyenlő az öngyilkossággal, az ügynök és a mi számunkra is.

– Meg is vesztegetheti – vetette közbe ÕŌruwń.

– Hogyne, ha elő tudja teremteni a szükséges forrásokat. Milliókkal sem érnék célt... mármint az ő pénzükben. Nem hiszem, hogy ennyit keresnének, de hogy megvesztegethetetlenek, azt garantálom.

– Más baj is van – szólalt meg Műtlewt. – Ha a legelső ember, akit megkönyé-kezünk, nem vevő az ajánlatra, akkor át is adja az ügynököt a biztonsági szolgálataknak. Az ügynöktől pedig egyenesen eljutnak hozzánk.

– Önök szűklátókörűen gondolkodnak – egyenesedett föl a székén Ęrsunò. – Ezek pitiáner módszerek. Én azt mondom: tettekre van szükség. Ha egyszer az Államszövetség biztonságát fenyegető tevékenységet kell elhárítani, nem bízhatjuk magunkat ilyen gyermekded eszközökre. Egy ügynök, aki talán majd bejut valahová, ahol talán ott van Ędara, akit talán megtalál és talán likvidálni tud! Ostobaság. Kényszeríteni kell a sűnűkat, hogy ők maguk adják ki. Ilyen egyszerű.

Műtlewt felvonta a szemöldökét.

– Nocsak. Ezredes úr eszerint birtokában van valami olyan eszköznek, aminek az egész Galaxis nincsen. Érdeklődéssel hallgatom.

– Akárki meg tudja csinálni! – csattant föl az ezredes. – Tűszul kell ejteni az embereket a sűnű képviselőten!

– Azt kiűritették – jegyezte meg Layt.

– Hát akkor egy másik államban!

– Akkor azokkal is összerúgjuk a port.

– Majd elbánunk velük!

– Értem – bólogatott Műtlewt. – Ehhez egy legalább háromszáz ýrlöp sebességgel érkező, mondjuk DÝÝ osztálynál nem nagyobb hajó kellene, ami belép az illető világ gravitációs terébe, mielőtt bemérhetnék, és kellő közelségből célba veszi a képviselő épületét. Meg tudjuk ezt csinálni?

– Hát persze! – rikoltotta az ezredes lelkesen. – Könnyedén! No igen, egy hajó nem elég, mert azt kilőhetik, de erre megvannak a módszerek, négy hajó megfelelő elhelyezésben fedezheti egymást. Elemi stratégiai tananyag!

Műtlewt türelmet kérően fölemelte a kezét.

– Következésképpen a sűnűk is ismerik, és ugyanúgy alkalmazni tudják. Őket ismerve az elnöki palotát fogják célba venni.

Az ezredes hitetlenkedve elmosolyodott.

– No de ügynök úr, az ő hajóik hatalmasak és lassúak!

– És ön tudja garantálni, hogy kicsik és gyorsak akkor már nem is lehetnek nekik? Vagy hogy nem tudnak akár néhány huszad alatt bérelni egy flottára valót?

– Az elnök urat biztonságba kell helyezni, mielőtt az akciót megindítjuk.

– S akkor az elnöki palotát már akár fel is áldozhatjuk? – érdeklődött Layt.

– Arról nem is beszélve – vetette közbe ÕŌruwń –, hogy képesek lehetnek kideríteni az elnök úr hollétét.

– Mégis hogyan? – hökkent meg Ęrsunò.

– Úgy, hogy nálunk viszont nincs meg az a biztonság, mint önáluk – szögezte le Laÿt. – Ezzel mint ténnyel kell számolnunk. Itt, a VÝLN berkeiben igen, egyébként nem. Tehát ki fogják deríteni. Lehet, hogy nem azonnal. Lehet, hogy szétlővik az összes kormányépületünket, mire kiderítik. Minél tovább tart nekik, annál nagyobbak lesznek a veszteségeink.

– Arról nem is beszélve – tette hozzá Mútlew̄t –, hogy ha embereket fenyegetünk, akkor ők sem lesznek tekintettel arra, hogy csak kiürítés után lőjék szét az épületeket.

– A háború elkerülhetetlenül áldozatokat követel – bólított az ezredes eltökélten. – Hősi halottak lesznek!

– És elpusztul az ország egész vezetése, aztán a sũn̄nyk elfoglalnak minket. Még ha az elnök urat és a kormányt biztonságba is helyezzük, a kitörő fejtelenségben egyszerően partra tesznek néhány nõd̄mot, vagy amilyen egység önáluk van, és megszállják az országot. Attól tartok, uraim, jobb megoldást kell kitalálnunk. Erre az akcióra sem a feletteseim nem adnának engedélyt, sem a józan ész.

240.

nj-13 Szív szútra

„A mi Galaxisunk csak egy a milliárdnyi közül. A Világegyetem még a Galaxis-hoz képest is felfoghatatlanul óriási. És ha az egész Világegyetem egy csillogó gömbben van, amivel egy még annál is felfoghatatlanul óriásibb világban egy kismacska játszik?”

*Ninda:
A fény lúmái,
264.*

Szúnahaum Síní-Gannaur 43619. szahut féninnulgan 370

A namindant megelőző féninnulgan az utolsó nap, aminek nincsen külön neve. Mert utána már csak öt nap van az évből és kezdődik a namindan, és ez az öt a kéz ujjainak nevét viseli: különüjj, anyaujj, apaujj, gyereküjj, babaujj. És ez az utolsó nap, amikor még semmilyen előkészületet nem tesznek – leszámítva persze, hogy ekkorra jóformán minden hajó hazatért már.

– A sáhaddif meddig működik? – kérdezte Hait aznap reggelizés közben, Síní-Gannaur jannihaumában.

– Úsarriganig – felelte Sigunu, egy helybeli fiú. – Ti még liehák vagytok?

– Igen... de arról beszéltünk éppen, hogy most már talán készen állunk.

– Akkor nem álltok készen – mondta Séhunnut, Sigunu apja.
– Hogyhogy?...
– Ha még csak „talán”, akkor nem.
– Értem. Mi kell ahhoz, hogy biztosan tudja az ember?
– Semmi különös. Egyszerűen csak tudod és kész.
– Mennyi idővel előbb kell szólni?
– Ha hétszázig szólsz, akkor még ma meglehet. Nyolcszáznál később nem szokták kezdeni.

Hait kezében megállt a kés, amivel a gásuanlekvárt kente a pirítására.

– Vagyis egyetlen derki alatt fölkészülnek?
– Kényelmesen. Amikor jelentkezel, ők megkapják az ismertetést, hogy mikor, hol, miért kerültél a Testvériségbe, ki voltál azelőtt, tettél-e azóta valami emlékezeteset. Természetesen átnézik a siéhongodat. De legelsősorban az emberismere-tükre hagyatkoznak.

– Sáhaddif? – hajolt hátra Dzsénuri a szomszéd asztalnál. – Rég nem voltam, mikor tartjátok?

– Azt... azt még nem tudom.

– Nagymama – mondta Séhunnut, aki semmilyen rokonságban nem állt Dzsénurival –, a kislánynak vajmi kevés fogalma van még a sáhaddifról, az egész törzsszövetségről.

– A törzsszövetség egyszerű dolog – szólalt meg Ninda, aki éppen akkor ért a közelükbe Ámmaittal. – Tagja vagy a törzsednek, a klánodnak, a hajódnak vagy világódnak, a jannihaumodnak, és ezt együtt mind úgy hívják, hogy Szúnahaum Testvériség. *Testvérek vagyunk a tűz lángjainál.*

Helyet foglalt és vett a pirítósból.

– Jó, ezt értem – nyelte le a falatot Hait. – De azt még mindig nem, hogy milyen célt szolgál a törzsek és klánok rendszere.

Ninda vállat vont.

– Én sem. Elfogadom mint tény.

– No várjatok csak, gyermekeim – mondta Séhunnut, és odaült az asztalukhoz, ölében a kis Hengivel, aki nyomban kapálózni kezdett a szendvicses tálca felé; adott neki egy saurrap szendvicset. – Ami a klánokat illeti, az egyszerű dolog. Neked ugye voltak szüleid, nagyszüleid, dédszüleid. – Haithoz beszélt; ő is tudta, hogy Nindának hiába voltak, nem tud róluk semmit.

– Hát persze.

– Nos, ezeket tartjuk nyilván a klánok formájában. Ez nem szolgál semmilyen célt, egyszerűen egy tény, hogy az ember szaporodása így működik.

– És én is bekerülök egy klánba, mint Ninda?

– Két klánba. Az embernek két szülője van. Nem, dehogyan kerülsz be. Már benne vagy, amióta élsz. Az, hogy a szindorok ezt nem tartják nyilván, vagy nem úgy, ahogy mi, az az ő dolguk, minket nem érdekel. A külföldi születésű szünik egy

olyan jelölést kapnak a családfán, ami mutatja, hogy az ő klánjaik kívül esnek az Élet Fáján. De attól még léteznek.

– És Ninda?

– A talált gyerekeket fiktív helyre jegyezzük be a családfán, amíg örökbefogadó szülőkre nem találnak. Akkor átkerülnek az ő klánjaikba. Vagy ha egyedülálló ember fogadja őket örökbe, akkor csak egy klánba. – Séhunnut elmosolyodott és adott Henginek még egy szendvicset. – Persze ott némileg kisiklott a rendszer, hogy Nindát nem fogadta örökbe senki. De aligha van bárki a nűdzsahanban, akit ezzel kapcsolatban az aggasztana, hogyan fog ez festeni a családfán. Sokkal inkább az, hogy megkap-e így mindent, ami szükséges az egészséges szellemi és érzelmi fejlődéséhez.

– Egészséges fejlődéséhez... – Hait a tenyerébe támasztotta a homlokát. – Amióta a közelében vagyok, egyszerre érzem, hogy ez a gyerek a létező legegészségtelenebb módon nevelődik, és hogy nem lehet okunk semmilyen panaszra a neveltetését illetően. Szerinted miért van ez?

A kérdést már nem a férfihoz intézte, hanem a kislányhoz, aki lenyelte a falatot, mielőtt válaszolt.

– Mert sokat aggodalmaskodsz – mosolygott rá. – Pontosan úgy élek, ahogy mindig is szerettem volna.

– De fogalmad sincs, milyen lehet családban élni.

– De van – felelte Ninda elkomolyodva, és Hait már látta a tekintetében azt a beláthatatlan mélységet, amiről mindig egy ősoleg tanítómesterre asszociált. – Családban élek. Te vagy a családom. Ámmaít. Szinensi. Hengi. Fondzsahut. A következő vadidegen ember, aki szembejön a Síní partján. A családomnak ötmilliárd tagja van. A szúnik is családtagoknak tekintik egymást, de én ezt magasabb szintre fejlesztettem: nekik vannak közvetlen családtagjaik is, vérrokonaik, nekem nincsenek, és nincs is rájuk szükségem.

– Ha nincsen ismereted az *igazi* családról... milyen anya leszel, sien?

– Jó anya leszek – felelte Ninda halkán, és lehunyta a szemét, mert megjelent előtte egy kép. Ő maga, mint egy fényképen, és az ölében egy kisgyerek. Egy ötven-hatvan éves szőke kislány.

– Nem a jövőt látod – szólalt meg az elméjében Lýÿ. – A jövőbe látni lehetetlenség. Ellentmond a természet törvényeinek. Egy elképzelt képet látsz. Ugyanezzel az erővel lehetne barna fiú is. Vagy ikrék.

Ninda kinyitotta a szemét. Tudta, hogy Lýÿ néhány mondata alatt Hait nem látott többet egy pislogásnál.

– Jó anya leszel – ismételte Hait. – Értem. Miért?

– Hogy miért?

– Igen. Miért? Azért, mert te ezt mondod? Ki vagy te, hogy ezt így kijelentheted?

Ninda vállat vont.

– Mit számít? A Galaxis egy morzsája vagyok. Tudod, mi a különbség a sötétség és a fény között?

Hait értetlenül nézett rá, akárcsak az asztal körül a többiek.

– Hát... hogy jön ez ide... a sötétben nem lehet látni, a fényben meg igen.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Nem, sien-Hait. A sötétség és a fény között semmilyen különbség nincsen – a Párszellemekek már tudják, és most már tudod te is. És mégis van különbség. A sötétben előtörnek belőlünk azok a félelmek, amik millió és millió évvel ezelőtt, félállat korunkban plántálódtak belénk, mert a világ veszélyes volt, és sötétben nem lehetett látni a veszélyeket. Világosban igen. De a világ éppen olyan veszélyes volt világosban is.

– Nagyon bölcs – mondta Hait. – De mi köze ennek az egészhez?

– A fényt és a sötétséget gyakran hasonlítjuk a tudáshoz és a tudatlansághoz. Nem véletlenül. Aki tudatlan, csak botorkál a világban, éppúgy, mint aki sötétbe csöppen. De ha fény és sötétség ugyanannak a lapnak a két oldala, akkor tudás és tudatlanság is. Vagyis tudni magamról, hogy jó anya leszek, vagy nem tudni – ugyanaz.

Hait erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem, nem, velem nem etetsz sivatagi homokot. Ez egy...

– Csillagport. Itt úgy mondják.

– Akkor azt. Ez egy logikai bűvészmutatvány. Ezzel azt is be tudod bizonyítani, hogy... hogy a semminek anyaga van.

Ninda két nagy, kéken csillogó szeméből gyengéd szeretet sugárzott rá.

– Igazad van. Tényleg van neki.

nj-14 sáhaddif

„Az utánunk jövők feltehetik a kérdést: ha a csoportot három receptor alapította, miért beszélnek örökké csak Nindáról? A választ nem a szindoriai Ninda-kultuszban kell keresni, arra megfelelt volna nekik bárki, akit csodálhatnak. Hanem Ninda egyéniségében.”

Aini:

*Ninda mint köznapi ember,
14.*

**Szúnahaum
Szágain-Szissunut
43619. szahut féninnulgan
790**

Szágain városa a nappali övezetben, a Dzsemmir-híran dzsisszá oldali lejtőjének lábánál épült, ahol a Raurámi vize leereszkedik a hegyoldalon és elindul a Raurámi-Fógun vidéken, hogy aztán rögtön két ágra váljon, egy nagyobbacska szigetet, Szissunutot fogva közre. A sziget felső végére vezető két hidacska csak száz ríginre volt Szágain szélső házaitól. A szágainiak többsége, sokan az *Aulang Laip*-ről és mások is eljöttek a szigeten fölállított sáhaddif-haurímúba, a széles, magas henger alakú sátorba, aminek kívül fehér volt a fala, belül viszont fekete.

– Hinahaórant idefönt mindig haurímú alatt tartunk – magyarázta Ángsauri, aki csak egy derki óta tudott az egészről, de volt ideje csodaszép frizurát csináltatni, amit apró, szikrázó ékkövek koszorúja díszített. Ninda eltűnődött rajta, hogy minek, amikor úgyis a fejére fogja borítani a fekete fahuddancsuklyát. – Lent a Hidedg-peremvidéken négy fal között, meg persze a hajókon is. Ott le lehet sötétíteni. De itt a Hemmi-róguni közepén már sátorban tartjuk, hogy sötét lehessen, de mégse szobában legyünk. Tudsz mindent, sáhaddihaton?

– Persze – kezdte mondani Ninda, de Ángsauri lélegzetvételnyi szünet nélkül folytatta.

– Ja, csillagpor vagyok, persze hogy tudsz mindent. Ha hiperatommotort kellene építened, egy derki múlva ahhoz is értenél. Elolvasnál róla egy könyvet és kész.

– Azt azért nem hiszem – nevetett Ninda. – Történetesen fogalmam sincs, mi az.

– Hát az hajtja a hajókat a hipertéren át.

Ninda a suagjára pillantott. Hétszázkilencven.

– Utolsó limli – mondta.

– Indulj, sáhaddihaton – felelte Ángsauri. – A Sínisuál fénye világítsa meg utadat.

Ninda visszasétált az öltözősátorhoz, ami mellett Hait és Ámmaít már várt rá, egy kisebb társasággal beszélgettek.

– Készüljünk. Utolsó limli.

Az emberek a homlokukra tették a kezüket, ők viszonzták és bementek az öltözősátorba.

– Ezek a tiétek – mutatott Ninda a két *sáhadhahum* feliratú dobozra. – Vegyék fel a fahuddant.

– Olyan érzésem van, mint a főiskolai felvételi vizsga előtt – sóhajtotta Hait.

Ninda rámosolygott.

– Nincs rossz válasz. Nem lehet hibázni.

– Igen, sien... tudom.

Ninda leakasztotta a nyakából a haundáját, kibújt a köntöséből és felvette a fekete fahuddant, a fekete sarut, a sárga szegélyes fekete sapkát, aztán átvette a mellén a sárga szalagot, s végül visszavette a haundáját. Ritka, hogy a sáhadhahumnak már van haundája, hiszen a legtöbbjük gyerek – de ha van neki, akkor föl kell tennie. Közben a felnőttek is átöltöztek. Ninda kritikus szemmel végigpillantott a megjelenésükön, és bólintott.

– Jól van, indulhatunk.

Megállt a doboz fölött, szeretettel rámosolygott a kis arany hengerre, és kiemelte.

– A Sínisuál fénye.

Ahogy kiléptek az öltözősátorból, az emberek már ott álltak, kétfelől. Ninda tett néhány lépést, aztán az ég felé emelte a kis hengert.

– Ja Sínisuáli – mondta –, ja ászan hauhpargi dzsúlun! Haurímúni síharut fillaup tihan ild háharaun!

Az emberek egyetértően mosolyogtak, bár a legtöbben nem is értették az ősi nyelvet, de Ninda le is fordította.

– Ó, Sínisuál, világunk védelmezője! Ez a kis henger ragyogásod jelképe legyen az ünnepi sátorban!

Beléptek a sátorba, ahol csak pár ríginre volt a Tűz Otthona – a sátrat természetesen eköré építették –, mellette ott lépkedett az Őrző, s ott várakoztak a Csillagok. Semmi sem ugyanúgy volt, mint amikor Ninda állt a sáhadhahum elé – más volt a helyszín, más a rendezés –, de a lényeg mégis ugyanaz volt. Az Érahang-szandzsé süvegét most is Angrolími viselte, Ninda maga kérte fel a feladatra, és hozta magával a társait is. A baungát nem Arvaszind szólaltatta meg, hanem az *Aulang Laip* másik dobosa, Óruhongi.

– A Sínisuál fénye köszönti a Felhő Csillagainak fényét – mondta Ninda hangosan. – Hait és Ámmaít sáhadhahum köszönti Szágain-Szissunut sáhadhahumot.

– A Felhő Csillagainak fénye köszönti a Sínisuál fényét – felelte az Érahang-szandzsé. – Szágain-Szissunut sáhadhahumot köszönti Hait és Ámmaít sáhadhahumot és Ninda sáhadhahumot.

Nem *Aulang Laip* sáhaddifja, természetesen, bár ezek az emberek ott élnek, legutóbb ott látták el a sáhaddif tisztét, és bizonyára legközelebb is ott fogják. De a testület tagjai nem emberek, hanem a Felhő Csillagai. Mindegy, hogy ki személyesíti meg őket, annak a helynek a nevét használják, ahol éppen vannak.

Rongami hozta az asztalkát, Szinensi és Ángsauri a két széket. A sáhaddahumok helyet foglaltak.

– A Felhő Csillagainak képviselőjében jöttünk el hozzátok – kezdte az Érahaung-szandzsé. – Azért küldtek minket, hogy vizsgáljuk meg, hová helyezzünk benneteket a Sínisuál alatt. Mindannyian egy-egy csillag nevét vettük fel erre az időre. Én vagyok az Érahaung-szandzsé.

Szó szerint azt mondta, amit őneki, állapította meg Ninda, csak a többes szám különbözik. A többiek is elmondták csillagnevüket. Ninda már valamennyiüket ismerte valódi nevéről is. Az Érahaung-szandzsé elmondta a lieháknak való kis ismertető szöveget is, aztán Nindára pillantott, aki odalépett az asztalkához, amin a henger feküdt.

– De mielőtt ezt megkezdjük, bocsássuk ki a Sínisuál fényét, hogy megvilágítsa elménket.

Az arany kör most is éppen olyan lenyűgöző volt, mint első látásra. Akik már sokszor látták, azt mondták, megunhatatlan.

– A Sínisuál fénye – mondta Ninda.

– A Sínisuál fénye – felelte a janníhaum.

Az Érahaung-szandzsé megkérdezte, melyikük kívánja kezdeni. Hait és Ámmaít egymásra nézett.

– A sorrendnek semmi jelentősége. Csak a sáhaddif egyszerre egy emberrel foglalkozhat.

Hait félénken fölemelte a kezét.

– Köszönöm, sáhaddahum. Akkor hát halljuk azokat a szavakat.

– *Család* – mondta a Dzsóningar-szími.

– Otthon – felelte Hait.

– *Hajó*.

– Utazás.

– *Űr*.

– Hideg.

– *Világ*.

– Mező.

– *Sivatag*.

– Szindoria.

– *Tánc*.

– Színpad.

– *Szúnahaum*.

– Felfedezés.

– *Törvény*.

- Bíróság.
- *Sínisuál.*
- Fény.
- *Otthon.*
- Gyerekek.
- *Szindoria.*
- Szüleim.
- *Zene.*
- Taps.
- *Csillag.*
- Éjszaka.
- *Janníhaum.*
- Tűz.
- *Repülés.*
- Utazás.

– Köszönjük, sáhaddahum – mondta az Érahaung-szandzsé, és elmondta a tudnivalókat a haukihaóranról is, mialatt a gyerekek elrendezték az állványokat.

A kis szertartás alatt Ninda nem csak azt csinálta, ami sáhaddihatunként kötelessége volt. Szinensi sem, aki mint sáhaddif-hilganil hozta-vitte a tárgyakat a sok tízezer éves szokásnak megfelelően. De eközben Lýývel – aki a sátortól nem messze a környékbeli legkisebbeket szórakoztatta mint aranyos, bolyhos állatka – feltérképezték Hait és a Csillagok elméjének működését. Hogyan dönti el a soron következő Csillag, melyik szót válassza? Milyen asszociációs láncot indít ez el Hait elméjében? Mire következtetnek a válaszból a Csillagok?

– Az ivutok háromszázezer éve állnak kapcsolatban az emberekkel – mondta nemrég Lýý. – Azóta kutatjuk az elméket; mint telepatikus fajnak ez első számú időtöltésünk. De egy receptor segítségével egészen más következtetéseket tudunk levonni. S most, hogy egyszerre két receptor van jelen...

– Én nem vagyok receptor – jelezte Szinensi elméje.

– De, az vagy. Csak másféle. A te elméd nem tud önállóan dolgozni a telepatikus rétegben. De már sokat fejlődöttél. Amikor Szindorián az *Aulang Laip* fedélzetén jártam, nem érzékeltelek, mert még a szubkognitív emissziód sem tért el a szokványostól. A kirik intenzív mentális mezőjére azonban reagáltál, s mivel ott volt Ninda is, fel tudtátok deríteni a történeteket és megkezdődhetett a tanulásod. Ma Szúnahaum felszínén bárhol érzékelem az elmédet, így már meg tudnám veled csinálni azt is, amit Nindával az *Aulang Laip* szindorai indulása előtt, hogy a hullámait összekapcsoltam a hajó kommunikációs rendszerével, így a hajó burkolatán keresztül is éreztük egymást, amíg planetáris távolságban voltunk.

– És a hipertér?

– Nem tudom, hogy emberi elme képes-e önállóan kommunikálni a hipertéren át. Eddig egyik receptor sem volt rá képes, de Arkasen öreg volt már, nem tudott

tanulni, ti hárman pedig fiatalok vagytok még, rólatok nem tudjuk. Talán majd kiderül.

242.

nj-15 sáhaddif

„Ha kívül tudsz helyezkedni az időn, láthatod, amint körbefordulva megcsavarodik és aláhull. De távolabbról szemlélve látod csak meg valódi alakját. Téren és időn kívülről látod csak meg, hogy a tér gömb, az idő pedig kör alakú.”

*Ninda:
Metafizika,
1/8/17.*

Ninda korábban már végignézte a képeket és megtanulta, hogy melyik mit ábrázol. Amikor Hait kiválasztott egyet, ők hárman kielemezték a hozzá tartozó gondolatokat.

Az első, amit választott, Feraglúnia volt, egy kopár hegylánc, a lábánál termékeny, zöld mezők, egy kékeszöld lombú erdőcske. Ez Haitot Szindoriára emlékeztette, ahonnan neki egészen más tájak éltek az emlékeiben, mint Nindának, hiszen ő északon élt, nem a sivatagos déli partvidéken. Aztán Tharombé, éjszakai felvétel a Tvemb-síkság városairól, s az égen a telifényben fürdő Szommonk szinte felhőmentesen, látszott egy darab óceán két kontinens között. Ez Haitban nemcsak Szindoria asszociációját hozta elő – megfordult a fejében, hogy a képen a partvonal egy része hasonlít Ytleinswôpra –, hanem Dálaára is gondolt, ahol kislány korában járt.

A harmadik kép már érdekesebb volt. Auríhaum, a Szingardzsáni-tóvidék, a kép előterében házacska kertje a Dzsellu partján, aztán a Dzsellu a kis szigettel, ahol mindössze négy fának jutott hely, de mind a négy más színű, az egyiknek világoszöld a lombja, a többinek sárga, narancsszínű és piros. Mögötte a túlparton a Felgiszun domboldala a tarka erdőkkel, de csak a kép jobb oldali harmadrésznél, mert balról a tóvidék folytatása látszik, a Jekku egyik holtága, amit Hesznun-Jekkunak hívnak, a Limmin-tó, partján Limminszúgi városkával. És az egész mögött a Súaf égbe törő, hólepte vonulata. Hait otthonosnak találta ezt a tájat, pedig semmire sem hasonlított, amit Szindorián ismert.

A negyedik sorban jó darabig töprengett, amíg választani tudott két félsivatagi táj között. Az egyik Sídi egyik világán készült, a másik valahol nagyon messze, Jakralvi valamelyik világán. Valamelyest mindkettő emlékeztette Szindoriára, a sivatagos vidékre, ahol Ninda élt, de egyébként nem is hasonlítottak. A sídiknél készült képen dimbes-dombos, sárga sivatag volt, elszórt cserjékkel, fücsomókkal, és a távolban egy zöld folt, alighanem légültetvény. A másikon vörös, vasoxi-

dos sivatag, alacsony növények nélkül, magányosan álló fákkal, az egyik tövében kicsiny, ablaktalan, összetákolt épület, alighanem valami szerszámraktár. Végül ezt választotta.

Az ötödik kép Hent egyik nagyvárosa volt, ahol magas toronyházak voltak az utca egyik oldalán, s a másikon kezdődött a nagy, dús lombú fákkal borított park. A hatodikon a Tirrigin levő U-hegy oldalán épült lépcsőzetes város. Mindkettőt érdekesnek találta, szívesen sétálgatott volna ott. A hetedik kép volt az egyetlen, ami magán Szúnahaumon készült, ahol a nyílegyenesen hömpölygő Szamminába beleömlik a domboldalon lezúduló Dzsílarin, akkora erővel, hogy habzik a víz. Haitnak ez is tetszett, meg a torkolat alatt álló ház, a Dzsílarin étterem, ami egy lapos sziklán áll, és az emberek úgy ehetnek, hogy a lábuk alatt harsog a víz.

A nyolcadik képen egy város Tolmkán, egész magasról fotózva, a kép bal szélén tenger, jobbra a távolban hegyek, a város közepén apró pálcikáknak látszottak a magas toronyházak, és egy hatalmas szürke tömbként a város szélén álló szúni hajó. Haitot lenyűgözte, hogy az egész városban ez az egyetlen dolog, ami jól látható. A kilencedik képen egy erdei ösvény Auríhaumon, amit zöld bokrok és kékeszöld meg zöld lombú fák szegélyeznek, és az egész fölé a jolgin, a herkanu és a dzsilm sárga és narancsszínű lombjai borultak, színpompás alagúttá változtatva az ösvényt. A tizediken Fualg hólepte dombsága, a hóval borított erdők, és két domb között egy kisváros, aminek városfűtése volt, és szabályos ellipszis alakú, zöld lyukat képezett a hószőnyegben. Téli kép volt a tizenegyedik is, egy jégbe-hóba fagyott erdőszél egy tó partján, Rekki valamelyik világán. Az utolsó viszont éppen nyári kép volt, szintén Rekkiről, tengerparti fotó egy nagyváros strandjáról, a háttérben fehér, magas szállodasor, kis parkok, éttermek napernyős asztalkákkal.

Miután Hait a tizenkettedik képet is a tálcára helyezte, amit Ninda mindig odanyújtott neki a háta mögül, megkönnyebbült sóhajjal a Csillagokra nézett. Szinensi és Ángsauri kétoldalról az állványokhoz lépett, elvették őket s már el is tűntek velük az utat engedő emberek között, Ninda pedig megkerülte Haitot és az asztalt, s a Csillagok előtt álló állványra szép sorban kirakta mind a tizenkét képet, nesztelenül, mint az árnyék.

– Köszönjük, sáhaddahum – mondta az Érahaung-szandzsé. – Most egy kis türelmedet kérjük.

Ninda visszasétált Hait mögé és várakozott. De az elméje szoros kapcsolatban állt a Csillagokéval. Természetesen képtelen lett volna egyszerre nyolc embert lehallgatni, valójában kettőt sem. Szinensi és a kirik egyesített segítségével kettőt már igen, de ez volt a maximum, és ez sem ment folyamatosan, csak a kettő között ide-oda váltogatva. Szinensi és a kirik voltaképpen annyit tudtak segíteni, hogy amíg Ninda az egyik embert hallgatta le, addig ők megtartották a másik hullámát, hogy ne kelljen minden váltásnál lebontani és újra felépíteni. Ennél többet csak Lýý tudott, aki nemcsak egyszerre több embert ért el, hanem a hullámot át

tudta adni Nindának és Szinensinek, sőt meg tudott jegyezni és újra lejátszani jel-sorokat, mint aki kimondott szöveget idéz vissza.

A sáhaddif tanácskozásának lehallgatása azonban nem adott ki használhatóbb eredményt, mint amit aztán a Hauhárangei-szími szóban is ismertetett.

– A képlet, amit kaptunk, a következőképpen szól. A sáhaddahum életének első szakaszát biztonságos, védett környezetben élte, ám röviddel azelőtt, hogy elhagyta Szindoriát, rá kellett ébrednie, hogy ez a biztonság félig-meddig illúzió, relatív biztonság, csak addig és annyiban valóságos, ameddig ellene nem fordulnak a szindor hatóságok. Megjósolhatatlan azonban, hogy ezt mivel lehet kiprovokálni. Úgy látjuk, akkor és azáltal vált felnőtté, hogy ezt felismerte. Túl rövid azonban az az idő, amit ezt követően még Szindorián töltött, ezért az a világ még mindig a gyermekkor biztonságos, nyugodt időszakát idézi fel számára. Amióta azonban a Testvériségbe érkezett, újfajta biztonságérzetre tett szert, arra, amit mindig is igyekeztünk megadni polgárainknak: hogy semmiféle hatósági önkény nem zavarhatja többé az életét, ugyanolyan biztonságban van most már valóságosan, amilyenben gyermekként hitte magát.

Kis csend után a Dzsóningar-szími megkérdezte:

– Kérlek, sáhaddahum, felelnél egy kérdésre? Elkötelezettség nélkül, azaz bármit felelsz most, senki sem kérheti számon később, hogy azzal megegyezően cselekszel-e. Szándékodban áll még visszatérni Szindoriára?

– Igen... – Hait megköszöri a torkát. – Látogatóba igen, de véglegesen nem.

– Köszönöm, sáhaddahum.

Több csillagtársuk nem kívánt szólni. Ninda segített lebonyolítani a szavazást.

– Haurganit. Szóvahut. Rotong. Sáltir. Sáltir. Hilgalut. Dzségar. Indzilup. Két szavazat a sáltir törzscsaládra.

– Javaslom a dzsilanut törzset – szólalt meg az Áharaun-szandzsé.

Szavaztak és elfogadták. Haitot felvették a sáltir-dzsilanut törzsbe, Óruhongi négyet ütött a baungán, s az Őrző már jött is, de a szertartás sem gátolta meg abban, hogy köszöntse Nindát mint Kis Őrzőt. Hait némileg elfogódottan kelt fel, és bedobta a sapkáját a tűzbe.

Ílarginup, a sáltir-dzsilanut törzs haundihumatja átadta Hait haundáját.

– Te nem gratulálhatsz neki – súgta oda Ninda Ámmaítnak, mialatt a jelenlevők Haitot ölelgették. – Csak ha már te is megkaptad a haundádat. Előbb szerencsétlenséget hozna.

A férfi rámosolygott; most, hogy ő a kis széken ült, egyforma magasak voltak.

– Honnan tudod ezt a rengeteg apróságot?

Ninda visszamosolygott rá.

– Ez a dolgom.

nj-16 Ámmaít-sáhaddif

„Azzal az energiával, amit ostoba emberek arra fordítanak, hogy másokkal gonoszkodjanak, már ki is taníthatnák magukat értelmesnek.”

Ninda:
Beszélgetések,
97.

– Látja, Vyħaũteń úr, fölöslegesen aggódtunk. – A miniszter töltött magának egy korty röveŷnsi bort. – Ődaŷa átmeneti nehézséget jelentett csupán. Beszélt néhány emberrel, akikkel nem jutott semmire, és itt el is akadt a dolog. Ülhet a hajóján és nézheti a csillagokat. Bort?

A miniszterhelyettes megcsóválta a fejét.

– Köszönöm, ezt a bort inkább kihagynám.

– No, csak nem tart attól, hogy meg van mérgezve?

– Dehogy. Csak ez negyvenes. Ott áll a palackon. Röveŷnsben abban az évben nagyon rossz volt az időjárás, nem kaptak elég napfényt, ez a bor körülbelül a legvacakabb, amit kapni lehet. Hogyan jutott hozzá?

– Hát... van egy házvezetőm, az vette.

– Vegyen föl egy borszakértőt. És nem gondolja, hogy Ődaŷa egyszerűen kivette a szabadságát?

– Nemrég volt szaba... ja, persze, *odakint* ez nem számít. Persze, kivehette éppen. Csak hát teljesen mindegy, hogy mit csinál. Nem talál senkit az ellenzékben, aki partner lenne a tervében. Az elnök urat akarja elmozdítani! A Galaxis verje meg, ez a bor tényleg pocsek!

– Hallottam róla. Én is figyelem a tevékenységét. Azt is tudom, hogy feltételül szabta az együttműködéshez, csak olyanokkal áll szóba, akik ebben is egyetértenek vele.

– No látja, Vyħaũteń úr. Itthon mindenki tisztában van vele, hogy ez hazaárulás. A maga exkollégája most már közönséges bűnöző.

– Nem egészen.

– Hát mi, ha nem bűnöző?

– De, bűnöző. Csak nem közönséges. Nagyon is rendkívüli. Vagy ön tud olyan bűnözőről, aki deklarálta volna, hogy a teljes államrendet meg akarja dönteni?

ŐŐruwń bólogatott.

– Ebben igaza van. De egyedül nem képes rá, társakat pedig nem talál. Úgy-hogy nézegesse csak nyugodtan a csillagokat.

Ámmaít nyugodtan nézett Ninda két kék csillagszemébe, amik a Sínisuál-karika arany irizálásától megvilágítva ragyogtak rá. Meg fognak örülni érte a fiúk, gon-

dolta. A külseje is egzotikus a szőkeségével, a halványrózsaszín bőrével, a kék szemével – az egyénisége pedig...

– *Család* – mondta az Ilhellin-főnird.

– Gyerekek – felelte Ámmaít.

– *Otthon*.

– Ház.

– *Világűr*.

– Utazás.

– *Törvény*.

– Egyetem.

– *Város*.

– Emberek.

– *Kéz*.

– Kézfogás.

– *Beszéd*.

– Tárgyalás.

– Nem enged ki – állapította meg Ninda. – A sáhaddif teljes sötétségben fog tapogatózni. Semmilyen támpontot nem ad.

– Ez legyen az ő problémájuk – felelte Lýŷ. – Nekünk még jól is jön, mert lehetőséget ad arra, hogy tanulmányozzuk az eljárásukat ilyen esetekben.

– De valamelyik törzsbe csak be kell sorolniuk!

– Biztos lehetsz benne, hogy meg fogják tenni. A sáhaddif tagjai értik a dolgukat. Akárkit nem kérnek fel erre a feladatra.

– *Szindoria*.

– Gyerekkor.

– *Étel*.

– Jóllakni.

– *Tanulni*.

– Ninda.

Ninda rezzenéstelen arccal nézett szembe vele az aranykőrön át. A hinahaóran válaszaik között nagyon ritkán szerepelnek személynevek, bár persze semmi sem tiltja őket – nincs rossz válasz, nem lehet hibázni –, s ha mégis előfordul egy, az általában a *család, gyerek, szülő* szavakra válasz.

– Ez áttörés – mondta Szinensi.

– Igen – felelte Lýŷ.

– *Sáhaddif*.

– Testvériség.

– *Színahaum*.

– Sínisuál.

– Köszönjük, sáhaddahum – mondta az Érahaung-szandzsé. – Most második feladatod következik.

Ámmaít választásai a haukihaóran képeiből már árulkodóbbak voltak a lelki alkátát illetően, hiszen itt nem tehetette meg, hogy semleges, semmitmondó képeket választ, azokból kellett választania, amiket kapott.

– Magabiztos személyiségnek fogják értékelni – állapította meg Szinensi. – De van egy problémája: elvesztette a hazáját, és még nem találta meg az újat. Szúna-haum még nem több neki egy érdekes körutazásnál.

– Hibátlan értékelés – közölte Lýŷ –, és az, hogy ilyenre képes vagy, hosszú távon fontosabb lesz, mint az, hogy Ámmaít jelenleg hogyan érzi magát. Egyébként ezen a problémán segíteni fog, ha letelepednek és lesz gyerekük is.

– Nem fognak letelepedni, amíg én utazatok – mondta Ninda.

– A gyerek miatt muszáj lesz.

– Az még tíz év. Hait nem fog véglegesen letelepedni a szülésig. Hacsak én nem teszem. Mi a véleményetek, válasszak állandó lakóhelyet?

– A namindanig hátralevő pár napra már nincs jelentősége – felelte Lýŷ –, az ünnep alatt meg végképp nem. Azért sem, mert még egyikük sem tud róla, hogy Hait terhes.

– De szerintem valamikor a közeljövőben jelentsd be, hogy az ünnep után letelepszél – mondta Szinensi. – Ez állandóságot visz az életükbe. Ki is választhatnád, hogy hol fogsz élni.

– Hát az egyik föld alatti városban kapok egy gantirlakást.

– Az csak az ünnep idején van így – felelte Szinensi. – Namindan-dzsúmi után pár nappal mindenki elutazik, lesz hely bőven. Vehetsz is egy házat.

– Minek nekem egy egész ház?

– Nem tudom, sien, de mire tartogatod azt a rengeteg pénzt a számládon?

Ninda olyan mentális jelet használt, ami a vállvonás gesztusának felelt meg.

– Semmire. Teljesen mindegy, mennyi pénz van a számlámon.

– Hát ha annyira mindegy, akkor nyugodtan kiadhatasz belőle egy helyes kis házra valahol a Hemmi-róguni egyik városában. És ott fogsz élni mindörökkön örökké, ami azt jelenti, hogy állandóan mászkálsz majd a Felhőben, és sosem alszol ott.

Nevettek, de ebből semmit sem látott bárki, aki éppen akkor rájuk nézett.

– Szinensi ötlete jó – mondta Lýŷ. – Haitnak és Ámmaítnek te jelenleg amolyan gyerekpótlék vagy, és melletted akarnak lenni azért is, mert tisztában vannak vele, hogy különleges vagy. Hogy mitől és miként, azt nem tudják, de ezen a ponton ez nem is fontos. Amíg te mindennap máshol alszol, ők is így fognak élni, de ők ezt az életmódot nem szeretik. Mégis trauma lesz számukra, hogy a gyerek miatt le kell telepedniük és így elszakadniuk tőled.

– Rendben – bólintott Ninda. – Közlöm velük, hogy le fogok telepedni namindan-dzsúmi után.

– Mikor?

– Most. Mármost amikor vége a szertartásnak. Ha a sáhaddif értékelése az lesz, amit kikövetkeztettél, sien, akkor nekem kitűnő alapot is teremtenek erre.

– Ez is hibátlan értékelés – mondta Lýŷ.

Természetesen Szinensinek igaza lett – de mégis másképpen zajlott le a dolog. Az Áharaun-szandzsé így fogalmazta meg:

– Csillagtársaim, a sáhaddifnak az a feladata, hogy a sáhaddahum alapvető lelki beállítottságát értékelje, nem pedig pillanatnyi lelkiállapotát, ami esetleg csak rövid ideje áll fenn és hasonlóan rövid idő alatt meg is változhat. Mégis meg kell jegyezni, hogy egyfelől valódi célunk elérésében némileg hátráltat minket az a zárkózottság, amit a sáhaddahum reakcióiban észlelünk – bár persze tudjuk kezelni és el tudjuk látni feladatunkat –, másfelől a sáhaddahum jelenlegi lelkiállapotát aggasztónak találom. Egy frusztrált embert látok a sáhaddahum reakcióiban, aki régi világát elveszítette, újat viszont nem talált: nem érzi jól magát Szúnahaumon. Kérlek, csillagtársaim, juttassátok kifejezésre meglátásaitokat.

– Egyetérték csillagtársammal – bólogatott az Iltellilun-szími. – Olyannyira, hogy felmerült bennem a gondolat, nem lenne-e boldogabb a sáhaddahum, ha visszatérne Szindoriára. E pillanatban hagyjuk figyelmen kívül az ottani jogi és politikai helyzetét, amiről nekem nincsenek ismereteim. Csak az elvesztett, kedves emberek és helyek iránti vágyódása szemszögéből tekintem a problémát.

– Magam is így látom, csillagtársam – mondta a Nikerdan-ingszá.

Ámmaít megköszöri a torkát.

– Elnézést... nagy illetlenség lenne, ha én is szólnék?

– Dehogy, sáhaddahum – ingatta fejét az Érahaung-szandzsé. – Senki nem korlátoz a szólásban. Figyelmesen hallgatunk.

– Valóban idegen nekem ez a világ. De felnőt vagyok, aki vállalja döntéseit. Itt szeretnék maradni végleg. Ha megengeditek.

– Ez a megjegyzés természetesen szónoki túlzás volt – mondta kedvesen a Nikerdan-ingszá. – A Testvériség állampolgára vagy.

Ninda felemelte jobb kezét.

– Én megpróbálok enyhíteni a sáhaddahum problémáján.

– Figyelmesen hallgatunk, sáhaddihaton – felelte az Érahaung-szandzsé.

Ninda felemelte a bal kezét is, s mindkettőt a Sínisuál-kör fölé nyújtotta.

– Szíhannin-ilfarg sáhaddihaton-algíman Éfandiúhp Ríraning séman-sáhaddahumúnihp. Ez áll a Sáhaddif-hpalgrígíben. A sáhaddihaton a sáhaddahum társa és kísérője a Csillagok Ösvényén. Bejelentem, hogy namindan-dzsúmikor veszek egy házat Jasszani ímb-Szinolgu sún-Lengu városában.

nj-17 Jasszani

„*Ne élj vissza másvalaki szeretetével.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
21.*

Miután Ámmaít számára kiválasztották a rotong-silaúri törzset, előlépett a haundihúmat és átadta a haundáját. Még tartottak a gratulációk, amikor az Érahaung-szandzsé odalépett Nindához.

- Van egy kérdésem, sáhaddihatun.
- Parancsolj velem, Érahaung-szandzsé.

Rajta volt a fekete fahuddan a hátrahajtott csuklyával, mellén a haunda és a sárga szianerg. Az Érahaung-szandzsé is viselte a fahuddant és a csillagsüveget. Csak címükön szólíhatták egymást.

- Mi indított arra, hogy megtedd ezt a bejelentést?
- A sáhaddihatunja vagyok.

– Tudod, hogy értettem. Miért gondolod, hogy ez segít a problémáján?

– Mindkét sáhaddahum ugyanazzal a gonddal küzd, csak más mértékben. Nekem persze nem beszélnek róla, de jól ismerem őket. Nem találják a helyüket az Abroncsvilágon, mert *én* sem találom, illetve nekem nem jelent problémát, hogy kóborolok a Sínisuál alatt. Nekik igen, ők azt szokták meg, hogy egyhelyben élnek, s most, hogy idegenbe kerültek, ez még fontosabb lenne. Csakhogy a közelemben akarnak maradni, szeretetből és érdeklődésből. Kú szathirin nimmá khaní.

– Ne élj vissza másvalaki szeretetével – bölintott az Érahaung-szandzsé. – Gondolom, ezt is ebben a pillanatban írtad.

– Igen, Érahaung-szandzsé.

– Köszönöm segítő őszinteségedet, Ninda Szilkurin-ífang-rerri.

Ninda a homlokára tette a kezét.

– Öröm és megtiszteltetés, hogy segítségedre lehetek világgéped kiteljesítésében, tanítónk, Érahaung-szandzsé.

Angrolími mosolyogva viszonzta a kézmozdulatot.

A sátor körül az emberek már letelepedtek a fűbe, asztalkákat hoztak ki, egykettőre olyan lett a sziget, mint egy tűz nélküli janníhaum. Aztán az automaták elbontották a sátrat – ami alatt még ögyelgett néhány ember, mert a Tűz Őrzőjét nem illik magára hagyni –, és igazán janníhaum lett a sziget megint.

– Most hogyan szólítsalak? – nézett föl Ámmaít mosolyogva, amikor Ninda megállt mellettük. Már átöltöztek mindnyájan, Ninda a fehér köntösét vette föl, a haundát is az öltözősátorban hagyta. Az automaták gondoskodnak róla, haunda meg nem vezett el a Testvériség történetében.

– Most már visszakaptuk a nevünket – huppant le melléjük a fűbe. – Vagyis... eddig is megvolt, csak nem volt szabad azon szólítani. A Csillagoknak, a Tűz Őrzőjének, a sinnarszésinek, a dzsuórnak... efféléknek nincsen nevük, amíg a feladatukat végzik.

– Gondolom, erre is tudsz egy idézetet.

– Fölösleges kérdés volt – állt meg mellettük Ángsauri –, Ninda mindenre tud idézetet. Hamar mondd el, sien, Jargahi éppen elhozatja a hangszerét.

– Hát jó. A Szúnahaum-szilgiben áll: „A Tűz Őrzője nem személy, hanem jelkép. Az örök tűz, a janníhaum, a törzsszövetség jelképe. Bárhonnan tér haza egy szúni, bármelyik világunkra vagy hajónkra, megtalálja a janníhaum tüzét és mellette az Őrzőt, aki soha nem hagyja magára a tüzet, ahogy a tűz sem hagyja soha magára Szúnahaumot.”

– Hát ezt én is ismerem – felelte Ángsauri.

– Persze hogy ismered, sien.

Ámmaít kívárta, hogy a beszélgetés eme részének láthatóan vége legyen, csak aztán hozta szóba, amit tudni szeretett volna.

– Hallgass ide. Mi volt ez a bejelentés a sáhaddif előtt?

– Hiszen hallottad – nézett rá Ninda nyugodtan.

– Hallottam. Hogy értetted, hogy az én problémámon akarsz segíteni?

Ninda elnézett a férfi mellett, a folyópartra, ahol néhány zenész éppen kirakotta kellékeit. Aztán Haitra pillantott, aki szintén érdeklődve várta a választ.

– Ti jelenleg két dolgot szeretnétek egyszerre. Mellettem lenni, és állandóságot érezni az életetekben. Letelepdeni valahol, berendezni az új otthonotokat. De én mindennap máshová utazom, így a kettő egyszerre nem lehetséges. Ezért most majd le fogok telepedni, hogy ti is megtehesétek anélkül, hogy elszakadnátok tőlem.

– De hát te szeretsz utazgatni – mondta Hait.

– Szeretek. Most egy ideig nem fogom csinálni... vagyis de, csak esténként hazamegyek Jasszaniba.

– Miért éppen oda?

– Megtetszett. A hegyek örök napfényben fürdő félköre, ami mintha az ölében tartaná a Lengu-medencét. Több ezer fa van a városban és körülötte, én pedig szeretem a fákat. És az egész város helyes a kis tarka házaival.

Szúnahaum városainak háromnegyedében tarkák a házak, gondolta Ámmaít, de hát végül is mindegy. Ha ez a gyerek a fejébe vesz valamit, úgyse lehet lebeszélni róla, és hát nem is akarja. Tényleg jó lenne letelepedni valahol. Ha Jasszaniban, akkor ott.

– Gondolom, nincs akadálya, hogy ti is vegyetek ott egy házat.

– Hát nem nagyon ismerem az itteni ingatlanárakat, de bizonyára megfizethetők. De mi van, ha nincs Jasszaniban két eladó ház?

Ninda elmosolyodott.

– Valószínűleg egy sincs. Miért lenne pont most? Ezen a világon az emberek ritkán vesznek olyan házat, amiben már lakott valaki. Előfordul persze. Ha valaki el akarja adni a házát, hamar talál vevőt. De általában olyan házat vesznek, amit akkor fognak felépíteni.

– Akkor kell egy-egy telek is.

– Kell hát. De az van bőven, a város csak a völgy felét tölti ki.

Ámmaít elővette a suagját és megkereste Jasszanit a térképen. Ők Haittal nem is jártak ott. A Szinolgu-hegységben találta meg, Jargunnurtól pár száz szirszi dzsisszára, a Szesszi és a Dzsáhani között. Rögtön feltűnt neki a teknővölgyet környező hegyvonulat alakja, olyan volt, mint egy tojás keskenyebbik vége. Úgy hívták, Dzsimbádon, a két végét lezáró hegy után: az elgi oldalon magasodott a Dzsimbá, az inku oldalon az Andon, s a kettő közötti gerincen bukott alá a Lengu, hogy aztán a hegyoldalon leereszkedve áthaladjon a Harrahun-dombságon. A teknővölgyet a másik végén, a sénin oldalon a Laułu tömbje zárta. Mindhárom magaslat meghaladta a hatezer rígit, igazi nagy hegyek voltak, a Szesszinek jókora kanyart kellett tennie, hogy megkerülje a Dzsimbá talapzatát.

Ámmaítak is feltűnt, hogy a völgy szája egyenesen dzsisszának néz, így a völgy telibe kapja a napfényt. De észrevett még valamit, mert a térkép a megvilágítási szinteket is jelölte. Egy kék foltot az Andon sénin lábánál. Ránagyított és megtudta, hogy a hegy tömbje ott teljes árnyékot vet a völgynek egy húszhírgonos területére, amit Hikenszinek hívnak, és ott sokkal hűvösebb van. Hideg nincsen, mert a hegyvonulat szemközti oldaláról visszaverődik a fény. De persze ez is egy sötétfolt, ahogy Szúnahaumon hívják azokat a területeket, amik egymilliárd éve nem látták a napfényt. Vele szemben, Dzsimbá-Erganszi enyhe ívben dzsisszának forduló hegyvonulatán viszont nem volt egy tenyérnyi hely, amit ne világított volna meg a nap. Egymilliárd éve szünet nélkül.

A város a Lengu folyásának mindkét oldalára épült. A két kiöblösödés, a Felső- és az Alsó-tó között, az inku oldalon volt a történelmi városmag, kacskaringós, keskeny utcákkal, amiket soha nem szántak földjáró járművek közlekedésére, hiszen ilyenek Szúnahaumon alig vannak. A környező területeken elszórt házacskákat, mindegyik a saját kertje közepén. Dzsisszá oldalukon kis asztalka padokkal a szabad ég alatt, sénin oldalukon egy másik, ha hűvösségre támadna kedvük. Kint lehet hagyni mindent. Se tolvajok, se viharok, se eső.

A térkép természetesen talajszintről vagy annál valamivel magasabbról is megtudta mutatni Szúnahaum bármely pontját, és Ámmaíték megnézték onnan is. A tompított napfényben fürdő, színes házacskákat úgy hatottak, mint egy játékváros Kwlín-kockákból, amikkel mindketten játszottak gyerekkorukban.

– Nekem tetszik – mondta Hait. – Vegyünk itt egy házat. De akkorát, hogy majd a gyerekeinknek is elég nagy legyen.

Ninda nem szólt semmit. Ő már pontosan tudta, hogy a gyerek nem a jövő, hanem a jelen. Illetve... már kezdte azt is érezni, hogy az a gyerek – kettő.

nj-18 házvásárlás

„Már a harmadik cikkben írják, hogy én békeszerető vagyok és elutasítok minden fegyvert. Igen, békeszerető vagyok. Ki nem az? De esszidzsinna vagyok, a tanfolyamon nyolcvan százalék volt a céllövőtjeljesítményem.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
57. sómir*

**Szúnahaum
Szágain-Szissunut
43619. senut dzsorehan
namindan-harvakin
310**

Itt töltötték az éjszakát a vendégházban, késő estig tartott a koncert, már nem mentek máshová. A janníhaumban reggeliztek, mint általában, és Jasszaniról beszélgettek.

– Nagyon egyszerű – mondta Szinensi, és az asztalra fektette a suagját, amiből nyomban elkezdtek felfelé szállni a hajónevek, de látványosan kevesebb, mint korábban. – Namindan idején képtelenség szabad lakást találni pont ott, ahol az ember akar, az idrihák némelyike közel száz százalékgig megtelik. De ha házat akartok építeni, az egész más. Ki akarna házat építeni pont ott, ahol ti? Még ha épül is egy pár új ház Jasszaniban, mert a hazatérő családok között lehetnek, akik ott akarnak letelepedni, akkor is van hely bőven. Főlöszleges megvárni a dzsúmit. Az ünnep alatt nem sokat lesztek otthon, de a ház attól még állhat.

– A kislánynak igaza van – állt meg az asztaluknál Sorgauti, egy kopaszodó, középkorú férfi, akit akkor láttak először, de ez persze senkit sem zavart. – Segítsek?

– Jó lenne – mondta Hait. Már túltette magát azon, hogy a szindor szokások megkövetelte hosszas ismerkedés itt teljesen elmarad.

Sorgauti helyet foglalt, vett egy szendvicset és elővette a suagját.

– Legjobb lesz, ha hozatok egy nagyképernyős készüléket – s már meg is tette azt a pár ujjmozdulatot, amivel a Testvériségben bármit el lehetett intézni. – Két kérdés van: pontosan hova kéritek a házat, és milyen ház legyen.

– Két házról van szó – jegyezte meg Ámmaít. – Egy Nindának, egy nekünk.

– Hát akkor kettő – bólintott Sorgauti, s már oda is libbent két automata, szilárdan tartva egy hatalmas, majdnem egy rígin széles készüléket a levegőben. A férfi nem nyúlt hozzá, a saját suagját használta továbbra is, s a képernyőn megjelent Jasszani térképe. – Szóval Jasszani? Itt vannak szabad helyek.

A térképen felhőnyi piros folt jelent meg.

– A telekárakról mit lehet tudni? – kérdezte Ámmaít.

– Egy házhely tízezer palan.

– Egész Jasszaniban?

– Mindenhol.

Hait önkéntelenül átszámította. Egymillióért bármelyik szindor városban kapni házhelyet – valahol a város szélén, a sivatag homokján.

– És az építkezés?

– Egy lakóház a méretétől függően öt- és tízezer között van.

Haitnak elkerekedett a szeme.

– Mekkora... házat lehet kapni ötezerért?

– Kétszobás kis kuckót, fürdőszoba, konyha, semmi más. Hatért már kétszer akorát kapsz, nyolcért olyat, amiben elfér egy nagy család, tízért pedig amekkorát csak akarsz. Az már háromszintes is lehet. Az olcsóbbaknál rá kell fizetni egy ezrest, ha még egy szintet kérsz.

Hait döbbenetn nézett Ámmaítra.

– Szindorián ennyibe kerül egy telek valami átlagos helyen, és még nincs rajta egy darab fal sem.

Sorgauti nevetett.

– És ha mégis szeretnél házat rá, mennyivel könnyítenek meg?

– Legalább ötmillióval, vagyis ötvenezer palannal – mondta Ámmaít –, de inkább a duplájával. Legalábbis a Testvériség kivonulása előtt így volt. Azóta folyamatosan emelkednek az árak.

– Majd változtatnak rajta – mondta Ninda közönyösen, és tett egy mozdulatot a suaáján, amitől kis sárga kör kezdett mozgolódni a térkép egy részén. – Mit szólnak ehhez a környékhez?

Haugímú, állt a térképen – Szúnaungaaron nemigen van néhány hircgonnáll nagyobb földterület, aminek ne lenne külön neve. A városmag és a hegylánc között, a Lengu jobb partján már több ház állt, de voltak még helyek.

Elfogadták, és lefoglaltak két házhelyet egymás mellett, ötven riginre a Lengu partjától, amit erdősáv szegélyezett ezen a szakaszon.

– S mekkora házakat szeretnétek? – kérdezte Sorgauti.

– Hát mi gyerekeket is tervezünk – mondta Hait, megvárva Ninda pillantását, amivel átengedte neki az elsőbbséget. – Három-négy szobánál kisebb nem elég.

– Több – mondta Ámmaít. – Neked kell egy gyakorlószoba, nekem pedig egy dolgozószoba. Ilyen árak mellett nem probléma.

– Mit gyakorolsz? – érdeklődött Sorgauti.

– Balerina vagyok.

– Nocsak. A fiam is balettozik. Talán még összefuttok.

Sorgauti a képernyőre hívott néhány hatszobás háztervet, és ki is választották az egyiket. Aztán Nindára nézett.

– De ha neked külön házad lesz, azt ki fizeti?

Ninda vállat vont.

– Kaptam kétszáztezret Szindoriáról. Úgyis folyton nyaggatnak, hogy költsék belőle. Hát most költök. De nekem elég egy szoba. Mihez kezdjek kettővel?

– Vannak egyszobás rajzok is – bölintott Sorgauti, és kikeresett néhányat. Ninda rámutatott az egyikre, és ezzel készen is voltak.

– Hát akkor rám már nincsen szükség. – Sorgauti fölkelte és eltette a suagot. – Megyek, várnak a gyerekek.

Ámmaít a párjára nézett.

– Nos, mi legyen? Megvegyük?

– Ha Ninda komolyan le akar telepedni...

Ninda szó nélkül rátette az ujjlenyomatát a szerződésre.

– Azért – kezdte Hait tűnődve – én igazából beköltöznék már az ünnep előtt. Akkor ott lenne a holmink, és ha az ünnep alatt hazamegyünk, oda mennénk haza. Mert hát azért aludni akkor is kell.

– Kell – bölintott Ninda. – Mennyi idő alatt épülnek fel?

– Hát gondolom – Ámmaít reflexszerűen a napra nézett, aztán rájött, mint már annyiszor, hogy annak az állásából nem tudja meg az időt –, ha formába öntött elemekből építkeznek, akkor ebéd után oda is mehetünk, nagyjából kész lesz minden. A számítógép úgyis értesít. Hova megyünk ma?

– Ninda meg Szinensi biztosan egy fhangísilgunba – mondta Ángsauri komolyan álcázott képpel. – Már dzsúmik óta nem voltak ott, nem is értem, hogy bírták.

– Edzettek és türelmesek vagyunk – nevetett Szinensi. – Eljöhethnél egyszer te is, csupa érdekes dologról beszélgetünk.

– De thabbuanul!

– Dehogya thabbuanul...

– Hát én bizony jobb elfoglaltságot is tudok. A szüleim négyszázkor várnak Já-hannurban, korcsolyázni megyünk. Gyertek el. Tudtok korcsolyázni?

– Tudok – bölintott Ámmaít –, bár elég rég nem volt a lábamon.

– Én balerina vagyok, persze hogy tudok – mondta Hait –, Nindát pedig megtanítjuk.

Ninda homlokráncolva nézett rájuk.

– Hogyan?

– Kapsz korcsolyát a lábadra, kiállsz a jégre és meglökünk. Nem nehéz.

– Persze – mondta Ángsauri a nevetethétkjével küzdve – ha valakinek százhuszonhét éves korára két seuruja van, attól még hasra esik a jégen. Majd segítünk, sien. Olyan, mint a siklókerék.

– Én siklókerekezni se tudok.

– No várj csak. – Ángsauri felugrott és elrohant valahová siklókerékért. Ninda nagyot sóhajtott.

– Gyerek vagy – jelentette ki Hait. – Tessék szaladgálni, ugrálni, játszani, mint a többi gyerek. Amikor a testedet kifárasztottad, akkor jöhet az agyad, csinálhatod a fhangís dolgaidat meg olvashatsz meg amit akarsz. A fengrát is abbahagyad,

pedig úgy tudom, jó voltál benne. Ezt neked is mondom, Szinensi. Nindán alig van valami izom, de te se mozgatsz.

– Dehogy hagytam abba a fengrát – felelte Ninda. – De ünnep előtt vagyunk és az *Aulang Laip* most tért haza tizenegy év távollét után. A csapatom tagjai szét-széledtek, végiglátogatják a barátaikat, akik itthon voltak vagy más hajókon. Ezt mindig így csinálják, ennek most van itt az ideje, nem az ünnep alatt vagy után.

– De te nem utazol el az ünnep után, tehát nem maradhatsz a Sómittirben – vitatta Ámmaít. – Miért nem lépsz be egy itteni csapatba?

Ninda nevetett.

– De hát most mondtam. Akik eddig itt éltek, azok a hajókról hazatértek látogatásait fogadják. Bármit akarsz csinálni Szúnahaumon az ötujjas napokon: nem érdemes. Majd az ünnep után.

246.

nj-19 Wabaraf

„Ninda arra tanít: minden ember mögött keressük a történetet és minden történet mögött a további embereket. Az ő története sem kivétel. Ez a napló róla szól, mert ő a Galaxis élő lelkiismerete, de minden mögött, amit tett, ott van a másik kettő, és ott vagyunk mi többiek is.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
bevezető, 2.*

Sÿñdořeia Kaŷndĩm 57. lÿaikš 27. a lila órája

Vÿhauteñ miniszterhelyettes fáradt sóhajjal kapcsolta be a hívót. Sajnos csillagközi hiperfon, egy másik időszámításból, ott bizonyára nappal van. És neki fontosabb, hogy beszéljenek, mint a hívónak.

– Üdvözlöm, Vihauten úr – jelentkezett be a másik, egy kopaszodó, köpcös férfi, aki a sÿñdořok számára szinte kiejthetetlen Wabaraf névre hallgatott, és egy távoli világ szülötte volt, amit ők Nifunak, a sÿñdořok Niúnak hívtak. Szúni nyelven beszélt, bár semmi köze sem volt a Testvériséghez, de ez volt az egyik nyelv, amit mindketten értettek. – Gondolom, rosszkor zavarom.

– Üdvözlöm, Wabaraf úr. – Vÿhauteñ gondosan ügyelt, hogy helyesen ejtse ki beszélgetőpartnere nevét, bár az abban levő négy mássalhangzóból csak egy, az *r* volt meg az ő anyanyelvében, és a *sz* kezdetű hang, a *v* és az *u* határán levő félmássalhangzó a szúniából is hiányzott. Egyáltalán nem akadt fenn azon, hogy a másik

még csak kísérletet sem tesz, hogy az ő nevét helyesen ejtse ki; a sýyndor zenei hangsúlyok erősen próbára teszik a külföldiek nyelvét. – Természetesen örömmel veszem a hívását. Parancsoljon velem. Miben állhatok a rendelkezésére?

A sýyndor normák szerint ez még a beszélgetést megkezdő köszönésnek is kevés volt, de Vyháuteń tudta, hogy Wabaraf világának illemszabályai szerint máris túl sokat udvariaskodtak.

– Hát kérem – tért a nifui nyomban a tárgyra –, nem megy éppen valami könnyen a dolog. Pillanatnyilag, hogy nyílt és egyértelmű legyek, képtelen vagyok megmondani, hogy a cégem milyen feltételekkel vállal önöknek élelmiszer- és gyógyszer szállításokat; az igazgató tanács eléggé megosztott ebben a kérdésben. Pár napba még beletelhet, hogy valami eredményre jussunk. Csak a türelmét kérhetem.

– Megértem, Wabaraf úr.

– Hanem igazából nem is ezért hívom, tudja. Amikor a jó múltkorában beszélgettünk, akkor ön mondott valamit, amivel gondolkodóba ejtet.

Vyháuteń meglepetést színlelt, bár jól tudta, mire gondol az üzletember, a Hare Rak Csillagközi Szállítmányozási Társaság igazgató tanácsának tagja. Wabaraf dörzsölt profi, de éppen ezért bizonyos dolgokban befolyásolható.

– Tudja, említette kétségeit arról, hogy a Testvériség Kerk világain szervizelteti a hajóit.

– Ó, igen, persze.

– Hát engem érdekelni kezdett a dolog, mert hát végül is pénzből él az ember, és egy ilyen információ megfelelő kézben komoly értéket képviselhet. Úgyhogy összeszedtem, amit csak lehet. Tudja, nem valami sok.

– Gondolom.

– A kerkiek legalább annyira titkolóznak, mint a Testvériség. Képzelve, az egész Galaxisban nem lehet kideríteni, hogy hány lakott világ van Kerk Allamban.

Vyháuteń most valóban meglepődött.

– De hiszen ezt mindenki tudja: háromszáz.

– Dehogy tudja. Csak azt hiszi, hogy tudja. Először is a háromszáz az lehet kétszázkilencven vagy háromszázhat, teszem azt. Nem mindegy. Másodszor egyetlen galaxistérképen sincs rajta mind. Egészen pontosan huszonöt világ van rajta, azok, amiken leszállhatnak a nem kerki hajók. A többit elnyeli az úr. Tudjuk, hogy léteznek, hiszen a csillagok messziről is láthatók, Annokerk mögött például a Nyolc Nővér nevű csillagsoport, amiről a kerkiek udvariasan csak annyit mondanak, hogy a felkeresésük külföldiek számára „nem ajánlatos”. Vannak Belső-Kerk csillagai, legalább nyolcvan, amiket tilos megközelíteni. És így tovább, ezzel nem untatom. Megkérdeztem egy nyugalmazott kapitány barátomat, hogy véleménye szerint egy kerki világon hány olyan hajót tudnak egyszerre szervizelni, mint amilyenek a szúni kereskedőhajók. Azt mondta, Kerk fejlettségi fokán több ezret is. Hát én elkezdtem spekulálni. Az biztos, hogy a Testvériségnek több tízezer hajója van, de hogy mennyi, azt nem tudja senki.

Lehet, hogy több százezer. És az is lehet, hogy Kerknek sokkal több világa – vagy éppen úrbeli szervizállomása – van, mint ahogy azt mi hisszük. Mi van, ha a kerkiel egyesegyedül a szúnikat beengedik azokra a világokra is, ahová senki mást?

– Nos, mi van akkor? – mosolyodott el Vÿhaüteñ.

– Az, hogy soha nem fogjuk megtudni, VÍhauten úr. A kerkiel biztonsági előírásai mintaserűek. Hanem én rájöttem valamire. A szúnik nem is Kerkre mennek!

– Hanem hová? – vonta föl a szemöldökét Vÿhaüteñ.

– Azt nem tudom. De körbehiperfonáltam egy-két helyet. A hajóik a fél spirálkaron szétszórva voltak, mielőtt ez a szervizidőszak megkezdődött. Többségük óriási távolságra Kerktól. Némelyiknek az utolsó állomása a Rakkonen-vidékre vagy éppen a Szemszienbe esik.

– De kedves Wabaraf úr. – Vÿhaüteñ gyakorlottan leplezte elkedvetlenedését. – Azok a hajók néhány nap alatt odaérhettek bárhová. Akár éppen Kerkre is. Az úr hatalmas, és könnyedén átsétálhatnak a naprendszerek szélén úgy, hogy nem veszik őket észre.

– No igen. De ha még akkora távolságot kell megtenniük a szervizelőhelyükig, akkor azt miért az úrben sompolyogva teszik meg? Miért nem szállnak le és üzletelnek? Hiszen ebből élnek.

– Például hogy mi ne tudjuk, hogy hová járnak. Egyébként az egész spirálkaron Kerk az egyetlen hely, ahol megvan a kellő műszaki felkészültség ilyen tömegű hajó egyidejű szervizelésére.

Wabaraf eltöprengett egy pillanatig.

– És ha nem is erre a spirálkarra járnak?

– Az is lehetséges – tárta szét a kezét Vÿhaüteñ. – A spirálkarok között több ezer átjáró van, és elég szélesek... vagyis hát a pusztá úrnek nincsenek határai, szóval a két szembenéző spirálkar egy-egy aránylag közeli világa között szoktak átjárni a hajók, ezt meg tudják tenni úgy is, hogy nem találkoznak senkivel. De más spirálkarokról nekem, őszintén szólva, semmilyen ismeretem nincs.

– Értem – biccentett az üzletember. – Hát akkor végül is továbbra is sötétben tapogatózunk. Mit is akartam mondani... szóval a maguk ügyében azért folynak ám az egyeztetések. Holnap összeülünk megint. A fő probléma jelenleg az, hogy mennyire biztonságos nekünk ez az üzlet, és miképpen jelenjen ez meg az anyagiakban.

Vÿhaüteñ diplomatikusan válaszolt, bár magában a Galaxisba kívánta Wabarafot és a cégét. Persze hogy ez volt a lényeg. Az egész szövegelés Kerkkel meg a szúnikkal csak azért volt, hogy az időt húzza.

– Nálunk az átlagosnál jobb a közbiztonság, Wabaraf úr. Független elemzők is megerősíthetik.

– No igen, hát persze. Én nem is arra gondoltam, hogy kizsebelnék-e az embe-reinket, ha sétálni indulnak önöknél, kedves VÍhauten úr. – A nifui nyájas moso-

lyából a miniszterhelyettes már tudta, hogy baj van. – Csak tudja, a Hare Rak eddig nem üzletelt önökkel, ugye. Ha most egyszer csak elkezdünk önöknek szállítani, éppen a jelenlegi... hogy is mondjam, igen kiélezett csillagközi politikai helyzetben, hát annak kétféle kicsengése is lehet. Mi azt szeretnénk, ha úgy lehetne beállítani, hogy mi emberbarát küldetésben járva segítségére sietünk az önök népének, amely most már, a Testvériség lépése folytán, még jobban nélkülöz, ugye. De ha nem ügyelünk a dolog tálalására, akkor megeshet, hogy olyanformán jön ki a sajtóban, hogy a jó hírére egyébként igen kényes Hare Rak az önök kormányával bonyolít le üzleteket, amelynek politikájáról a csillagközi közvéleménynek ugyebár az a véleménye, hogy egy glorszt. Már elnézést a szóért.

247.

nj-20 edzésterv

„Ha azt akarta volna valaha, hogy örökbe fogadják, ők boldogan megtették volna – és ő is csak őket választotta volna. De így is olyanok neki, mint a szülei.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
Hait Kirisz, 44.*

**Szúnahaum
Dzsimmutin-Jáhannur
43619. senut dzsorehan
namindan-harvakin
805**

Hait fáradtan, de elégedetten kortyolgatta a jogratos teáját. Ninda végre olyasmiket is csinál, amiket más korabeli gyerekek, megtanult siklókerekezni, korcsolyázni, még jéglabdázni is. Fendria jól döntött, amiért ezt eleinte nem erőltette, a kislány most is nádszálvékony, de legalább már nem csontsovány. Egy kicsit fel kellett előbb hizlalni, másként elájult volna a fizikai megerőltetéstől. De most már legfőbb ideje volt, hogy elkezdjen rendesen mozogni.

Összeállít neki egy edzéstervet. Hátha elfogadja. A mýlnît, illetve ahogy itt hívják, sádunnun lesz az alapja, a zenét amúgy is szereti, a zenére végzett ritmikus torna ellen bizonyára nem lesz kifogása. És mindenféle olyan játékra is szüksége van, amit mozogva végezhet. A fengrá édeskevés mozgással jár. De mivel azt szereti, meg lehet vele kedveltetni az olyan labdajátékokat, mint az ugrólabda, tánc-labda, légilabda... végül is a jéglabda is tetszett neki. Ő pedig az ünnep után folytatja tanulmányait Hangilaoranon, a balett Nindát is érdekelheti, meg is próbálhatja éppen. Lehet, hogy ahhoz már túl nagy, hogy igazából elkezdjen balettozni – bár a Herrukut-módszerrel jó balett-táncosokat képeznek olyanokból is, akik nála

jóval idősebb korokban kezdik –, de nem ez számít, hanem hogy csinálja. Jelenleg csak üldögél és meséli a történeteit meg a bölcs mondásait, ami persze nagyszerű dolog, ő, Hait személy szerint olyan büszke, mint a Vjřsřuùn-hegy, hogy egy ilyen rendkívüli gyereket ismer, sőt afféle nemhivatalos pótgyerekének tekinthet, és lélegzet-visszafojtva várja, hogy miféle nagy gondolkodó lesz belőle. De az egészségére akkor is gondolni kell.

Ninda ezalatt ílp szendvicset evett az asztal másik oldalán, és a felnőttek élénk eszmecseréjét hallgatta. Hait nem vett részt a beszélgetésben, inkább a gyereket figyelte. Mintha még az étvágya is jobb lenne, bár nehéz megmondani, mert mindig jó volt az étvágya. Eddigi élete kilenczizedében éhezett, nem csoda, hogy úgy eszik, mint a mýtűr. Ekkora szendvicsekből tizenöt-húsz darabot eszik meg egy alkalommal, most a tizenhetediknél tart – Hait számolta –, és nem látszik rajta, hogy kezdene jóllakni. Egyszerűbb lenne számolni, ha a szűni szendvicsek nem lennének még a szindor szendvicseknél is kisebbek. És amikor bejöttek a jépgályáról, azt mondta, hogy éhes. Ezt nem mondja gyakran. Illetve szinte soha nem mondja.

– Kaista – szólalt meg ekkor Ninda fölnézve. Hait követte a tekintetét. A szomszéd asztal mellett állt a nő, s most feljűk fordult.

– Ninda – felelte. – No, megnézted azt a videót?

– Hogyne.

– Jól van. Ünnepe után elkezdhetűnk tanulni, ha akarod.

– Rendben.

– Megnézte? – mosolyodott el Hait. – Szerintem kívűlről meg is tanulta.

– Suorřsy – vágta rá Ninda. – Muina Kaista Savyrinkēsiunas uis řy einalřis sauninainas. Veina liema antron kynon airřis.

A tanárnő közelebb lépett.

– Hé, azt nem mondtam, hogy meg is kell tanulni. Ez csak egy kis köszöntő, kedvcsinálónak.

– Ainke lřrainauomas kynon sauninas uis mystron řyndraikas – nevetett Ninda.

– És érted is, amit mondasz? – kérdezte Ángsauri.

– Persze, a videón a szöveg feliratozva van. De azt nem tudom, hogy melyik szó melyik.

– Nyilván – bólított Kaista. – Azt hiszem, téged könnyű lesz tanítani.

– Már alig várom – mosolygott Ninda.

– Beszélisz már valamilyen idegen nyelvet?

– Az eredeti anyanyelvem a szindor. Ott megtanultam kleomul és kovandul, és a fhangí révén egy kicsit tudok thabbuanul is.

– Nahát. Volt már szindor anyanyelvű tanítványom. Van egy előnyöd mindenki máshoz képest: az *i* és *y* hang közötti különbséget neked nem kell tanulni, ugyanaz, mint a szindorban. Véletlen egyezés, de kapóra jön. Szinensinek annál többet kell majd küzdenie vele. Viszont a hanglejtés meg a szindoroknak nehéz, mert a sauninas is elég dallamos, de egészen máshogy.

– Megbirkózunk vele.

– Leimi. A saunisiak köszönni szoktak, nekem pedig mennem kell, várnak rám. Ha elköszönünk, azt mondjuk: aikēvy. Szó szerint azt jelenti, hogy mehetsz.

– Aikēvy – felelte Ninda, és Hait önkéntelenül megismételte.

– Még mindig nem tudom, miért akarod ezt a nyelvet megtanulni.

– Miért ne?

– Ha itt lenne Szinensi, most mondana valami csillagporos mondást.

– Bármikor visszaérhet – nevetett Ninda –, kivárjuk. Szerintem szép nyelv.

– Aha, csak amikor eldöntötted, hogy meg akarod tanulni, még nem tudtál róla semmit. Engem nem tudsz félrevezetni.

Ninda sóhajtott és nem felelt.

– Egyébként az ősi szúnit kihagyta – jegyezte meg Ángsauri. – Azt is érted.

Ninda bólintott.

– Szúni, ősi szúni, szindor, kleom, kovand, thabbuan – számolta Ángsauri. – Hat nyelven tudsz. Hogy hozta ezt össze?

– Hát azért ebből négyet csak úgy nagyjából...

– Azért Szuttigan a thabbuanokkal elbeszélgettél – mondta Hait.

– Persze, az étterem főnökével pár mondatot. Kharandival fordítógéppel szoktam beszélgetni, mert ő nem tud szúniul, én pedig nem eleget thabbuanul ahhoz, hogy a galaktikus történelemről magyarázhasson nekem.

– És miket tudtál meg a galaktikus történelemről? – szólalt meg Ámmaít a háta mögött, aztán áthajolt fölötte és letett egy tálca süteményt az asztalra. Megkerülte az asztalt és leült Hait mellé.

– Rengeteg mindent. Abból, amit a történészek tudnak. De ők igazából édeskeveset tudnak. Kharandi mesélt egy kutatásról, ami megpróbálja visszakövetni a Galaxis benépesítését, már százezer évre visszamenőleg megvannak az adatok, hogy melyik világot honnan érkezett telepések népesítették be eredetileg, de gyakorlatilag ugyanazokat a népeket találták, amik ma vannak.

– De hiszen az még szindor években is majdnem ötezer év.

– A Galaxis történelmében nem sok. Kharandinak meggyőződése, hogy a thabbuanok és a szúnik ősei egy népbe tartoztak, és legalább százötvenezer éve váltak külön egymástól. Azt mondja, ennek az időnek a fele is elég volna, hogy a nyelvünk mostanra a felismerhetetlenségig különbözzön.

– És mire alapozza a meggyőződését?

– Nagyrészt régi legendákra.

– No, az a te asztalod – nevetett Ángsauri.

– Vannak olyan régi történetek, amikről csak azt tudjuk, hogy mi az az időszak, amikor már nem keletkezhetek. Például a Fhúmbauk, egy thabbuan mesegyűjtemény, Kharandi elküldte, van szúni fordítása. Egyik fő helyszíne Ammufé, amiről tudjuk, hogy egy közeli szupernóva-robbanás tette lakhatatlanná, és a csillagászok tudják, hogy ez hetvenezer éve volt. Azt nem tudjuk, hogy a Fhúmbauk mennyivel korábban keletkezett. Lehet, hogy több tízezer évvel régebbi.

– És el is olvastad már? – érdeklődött Ángsauri.
– Még csak belenéztem, de tudom, hogy azt akarod, hogy meséljek belőle valamit.

– Hát ha olyan jól tudod, akkor akár nyomban hozzá is kezdhetsz.

– Még nem – kurjantotta oda Szinensi a janníhaum távolabbi részéről. – Ilgrellivel hikkunlevest főzünk, mindjárt kész, akkor viszem az adagomat és leülök meghallgatni. Kinek vihetek?

– Én nem kérek, köszönöm – felelte Ninda –, annyit ettem, hogy kihízom a barlangot.

A janníhaum egy többszintes épületkomplexum része volt, ami egy barlangban épült a Jáhannur sénin oldalában, közvetlenül a tó jege fölött.

Hait bólíntott.

– Hízd csak ki. Akkorka vagy, mint egy kirikölyök, és vékonyabb, mint akárhány balerina. Egyél csak, és mostantól tornázz, sportolj. Egészségesnek kell lenned, mert számít rád a Galaxis.

248.

nj-21 szupernóva

„A *Sunnul* halmaz *Nimdzsi* nevű részében nagy erejű szupernóva-robbanás történt. Óvintézkedésre nincsen szükség, a szupernóva messze esik a lakott területektől.”

Ílgszaumi,
Galaktikus Hírek,
43400. szíangdzsan

Amikor a Hagaku felrobbant, Szitemnek kilencszáznegyvenhétmillió lakosa volt. Ebből mindössze tizennyolcmillió élt kupolavárosokban. Ezt a számot ötvenmillióig lehetett növelni, tovább nem. A Hagaku távolsága negyven hilmi fényév volt, vagyis kilencszázmillió embert kellett kitelepítenünk mindössze negyven hilmi év alatt. Naponta ötvenezret.

Az összes galaktikus utasszállító cég elindította a hajóit Szitem felé. Ötezer hajóval és körülbelül félmillió férőhellyel számoltunk, ami töredéke a szükségesnek, ha egyszer még Haszend is hús nap oda-vissza. Nem volt más választásunk, megindítottuk a kitelepítést. Közben a Galaxis összes többi részében teherhajók bonyolították le az utasforgalmat, és a jegyárak az egekbe szöktek. A társaságok a csőd szélén tántorogva fuvarozták a menekülteket, de tartották magukat az egyezményhez, nem kértek pénzt. Haszenden meg az elhelyezésükkel kínlódtak. Továbbvinni nem lehetett őket, hiszen nem volt mivel. Persze aki csak tudott, hajókat épített, mint az őrült.

Húsznaponként félmillió ember. Tizenegy és egynegyed millió évente. Negyven év alatt elszállítottunk négyszázötvenmillió embert. Közben csatlakoztak hozzánk kishajók, mindenféle szedett-vedett jachtocskák, amik elvittek egy-egy családot Haszendre, aztán visszatértek a következőért. Senki nem kért pénzt, hiszen az tilos. A népszaporulat jóformán nullára csökkent, a fiatalok nem vállaltak gyereket, de így is négyszázhetvenötmillió ember élt Szitemen, amikor elkezdett növekedni a sugárzás. Nyolcvanmillióan a régi kupolavárosokban, a középületekben, az utcákon, a parkokban, mindenütt. Háromszázkilencvenötmillióan pedig az óvóhelyeken. Akkora óvóhelyeket építettünk, mint egy-egy nagyváros, tízmilliók éltek bennük, kocsira rakták minden holmijukat és beköltöztek. Fából ácsoltak maguknak házikókat, a faanyag értékére már senki sem volt tekintettel, elszállítani képtelenség, az emberek is csak legszükségesebb javaikat vihették magukkal, itt pedig elpusztul minden. Az üresen visszatérő hajók hoztak Haszendről gépeket, amik egy-két nap alatt kivágtak és elszállítottak egy erdőt. De azért maradt jócskán.

Aztán bejött a szupernóva. Először csak emelkedni kezdett a sugárszint, négy ímről hatra, nyolcra, tizenegyre. Húsz nap alatt. Húsznál már nem lehet kint mászkálni védőruha nélkül. De senki sem látta a húszas értéket. A huszonegyedik napon, amikor tizenhat ím volt a Hagaku felé néző, éppen éjszakai oldalon, akkor jött be a szupernóva.

Mintha egymillió nap tüze robbant volna fel az égbolton. Egy ideig semmi mást nem láttunk, csak a fehér eget, amin nem voltak részletek, nem voltak színek vagy formák, csak a vakító, mindent magába nyelő fehérség. Fél éjszaka eltartott. Aztán kezdett oszlan, szétbomlani irdatlan fehér foltokra, és még mindig sokkal világosabb volt, mint a legfényesebb nyári napon. A megmaradt erdők, az ültetvények, a haszonállatok, minden, ami eleven volt, akkora sugáradagot kapott, hogy napokon belül elpusztult. Körben Szitem egész felszínén, ahogy a bolygó körbefordult. Egy nap alatt az egész világ megszűnt létezni, kivéve a védőfalak alatt.

Amikor bejött a szupernóva, kétmillió ímet mértünk, aztán lecsökkent háromszázezerre. De már ezer is messze meghaladta volna mindazt, amit a lakható világozokról el lehet képzelni. Az óvóhelyeket szándékosan úgy építettük, hogy mindenfelé legyen belőlük, hogy a behajózást mindig az éjszakai oldalon lehessen végezni. Már azt az oldalt hívtuk éjszakainak, ahonnan nem látszott a szupernóva. A nap nem számított többé.

Minden óvóhelyen naponta több hajó is leszállt, az emberek beözönlöttek, és a hajó felszállt megint. Tízezer ember meglepő gyorsasággal képes hajóra szállni. Még alig csökkent a népesség a szupernóva jövelekorihoz képest, amikor Szitem egész felszíne élettelen pusztasággá vált, amit a porra égett növények hamuja borított – és csakhamar be kellett indítani az oxigéngenerátorokat. Növények nélkül nincs oxigén-utánpótlás. A légkör oxigénjének körülbelül az egyharmadát tudtuk beszívni, pedig a gépek már a szupernóva jövele előtt készen álltak. A fele egyszerűen megsemmisült, oxidokat képezett mindenféle anyaggal, a szupernóva jö-

vetele óta mindenféle tüzek gyúltak a sugártérben. És húsz százalék megmaradt azután is, hogy kiürítettük Szitemet.

De kiürítettük Szitemet. Egyetlen embert sem hagyunk ott, de még kutyát vagy macskát sem. Senki nem halt meg sugárbetegség vagy oxigénhiány miatt, csak természetes okokból. Az első és az utolsó mentőhajó között hetvennyolc hilmi év telt el.

Döbbsent csend követte az elbeszélést.

– Föld anyánk, vigyázz ránk – susogta Ángsauri.

– Ennek hatvanezer éve – mondta Ninda. – Akkoriban rövid időn belül négy szupernóva-robbanás történt a lakott vidékek közelében, és az egész Galaxis gazdasága megrendült. Aztán összeállt egy csomó üzleti csoport, nagyobb államok kormányai, és nagy csillagközi szállítócégeket alapítottak. Persze mi még nem voltunk közöttük, a szunik akkoriban még Szúnahaum-sínarraómin éltek.

– Őrizze emléké a Galaxis szelleme – mondta halkan Ángsauri.

– Séhandunnin-ríru ilg Dzsírán Hpauhínísi – mosolygott rá Ninda.

– Ezt nem értem. Én nem tudok ennyit ősi szúniul.

– Így hívják a Galaxis szellemét. Az egyiket. A Galaxisnak öt szelleme van. A másik négy Ánarrihpalgil-féin dzseun heng-Rgílarrit, Áninnúrahp-hpailg Ímin-dzsómip Sziellit, Érahúni-engsá hpailg dzsirn-Hpílaút és Jakkulírarringé-rgónun lbaillan Hpáními. Mind az öttük erejére szükség van, hogy forgassák a Galaxist, ami nemcsak nehéz munka, de nagy figyelmet is igényel, hiszen minden csillag a maga pályáján, a maga sebességével kering.

– És Szemnoru?

– Őróla nem tudunk semmit azóta, hogy Sziane megteremtése után elment a világmindenség végtelen útjain. A handika tudósok szerint bejárja a világmindenséget, és egy nap talán visszatér.

– Simnunná – mondta Szinensi.

– Turistáskodik – dünnyögte Ámmaít.

– Turistáskodik – hagyta jóvá Ninda. – Nincs a Galaxisban. De hogy akkor hol van, azt nem tudom.

– Sien, a világegyetem nem a mi Galaxisunkból áll. Több százmilliárd galaxis van még a miénken kívül. Ha azokat Szemnoru mind végigjárja, egyhamar nem látjuk viszont.

– Jé... ezt nem tudtam.

– Szemnorunak miért van ilyen rövid neve? – kérdezte Hait.

– Ahangalauran, ha ugyan létezett, csak rövid nevet adott a szellemeknek. A hosszú nevek a későbbi handika irodalomból valók. Sászillihun-niek dzsild Szemnoru áná-Úszenin. De persze a hosszú neveket csak szertartásokon használják.

– Hát ehhez te értesz – nevetett Ámmaít.

– Valamelyest... de hangin-fiengéni még mindig nem vagyok. Viszont arra jöttem rá, hogy sok régi történet összefügg a csillagászzal, én meg nem tudok róla

semmit. Kicsit tanulmányozni fogom. Például valójában fogalmam sincs, mi az a szupernóva.

– Ezt meg tudom neked mondani. Amikor egy csillag felrobban.

– Egy egész csillag?

– Igen. Talán nem tévedek nagyot az időszámítások eltérése miatt, de akkortájt, amikor ti születetek, történt egy óriási robbanás. Szindoria égboltjának az egyik fele egészen sötét, mert kifelé néz a spirálkarból, és a szupernóva a másik spirálkarban volt. Így egyedülálló látványt nyújtott a sötét égen. Egy elképesztően fényes csillagot láttunk. Olvasni lehetett a fényénél. Szerencsére messze volt a lakott világoktól, kitelepítésre sehol nem volt szükség.

– De mitől robban fel egy csillag?

– Nos, egészen egyszerűen azért, mert túl nagy. A csillagok óriási gázgömbök, amikben a hidrogén héliummá fuzionál – olyasformán, mint egy fúziós energiatelepben –, de irtózatoss tömegű gáz van bennük, ami a súlyánál fogva befelé, a középpont felé igyekszik. Ugyanakkor a fúziós energia keltette hő kifelé tolja a gázt. Így jön létre az egyensúlyi állapot, és van egy működő csillagunk. De ha az egyensúly megbomlik, akkor nincs. Ha egy csillag hirtelen nagy anyagtömeget nyer – mégpedig egy közvetlen közelében levő másik csillagtól –, akkor a gáz súlya túl nagy lesz, a hő nyomása nem elég nagy, a csillag összeroppan, aztán felrobban. Ez a szupernóva. És ezért nem találsz a Galaxisban olyan lakott világot, ami ilyen szoros kettőscsillag körül keringene: mert mire bárki észrevenné, hogy bekövetkezik, már hajóra szállni sem lenne idő, a világot atomjaira tépi a robbanás.

nj-22 házak

„Nehéz volt elhinni, hogy ez a kislány, aki egyszerre akarja látni egész Szúnahaumot, a Felhőt, de a Galaxist is – ez a kislány egyszerre csak beköltözik egy kis kunyhóba a mi kedvünkért, és itt marad. Bármilyen szép is a környék. Nem is maradt, megnézett mindent. De mindig hazatért. Élete nagy részét itt élte le.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
703.*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43619. muhat neszihuran
namindan-jalgakin
362**

Este sokáig beszélgettek a síparadicsom egyik janníhaumában, aztán már nem mentek máshová, ott töltötték az éjszakát. Másnap délelőtt repültek Jasszaniba, hogy megnézzék a házaikat. Most csak hárman voltak, a lányok hazamentek a szüleikhez.

A Haugímú nevű környék néhány mati gyaloglásra volt az óvárostól, de úgy nézett ki, mint egy falu. Utcák nem voltak, a házakat pázsit és kert vette körül, főleg haszonnövények, amik nélkül a szúnik elképzelhetetlennek tartották a kertet, és jócskán voltak fák is. Az ő házaik közvetlenül egymás mellett voltak, pár rígin volt köztük, az ajtók egymás felé fordultak, ahogy Ámmaít beállította az irányt. A két ház között, kissé oldalt állt egy hatalmas huhalli, sárgászöld lombja mindkét házat betakarta, pedig Ámmaítéké kétszintes volt. Ninda háza volt közelebb a Lenguhoz, csak átsétált az erdősávon és ott volt. A másik irányban, a nagyobb ház mögött folytatódott Haugímú az elszórt házacskaival, aztán jött egy kisebb, sűrűbb házcsoport, Haugímahien, és egy újabb erdősáv, ami már elkezdett felkapaszkodni a Laulu oldalán. Ez volt a Dzsimbandon legközelebbi magaslata, kétezer-ötszáz rígin – vagyis még ezer a völgy fölött –, erdős foltokkal, jókora rétekekkel, néhány kiugró sziklával, amiket kedveltek a hegymászők, s a tetején kilátóval. Mint a hegyoldalakra általában, ide sem csővezetéken vitték fel a vizet, hanem kis robotok röpködtek tartályokkal és öntözték a növényeket, mindig annyi vízzel, amennyit fel tudtak szívni és elpárologtatni, hogy aztán az insáhirun levigye a nedvességet a Sénin-peremre.

Mivel a völgy maga is ezerötszáz rígin magasságban volt, az insáhirunt itt jobban lehetett érezni, a szabad ég alatt lobogott a hajuk, a fák levelei. Ez enyhítette a szélesség miatti meleget. Összességében nagyon kellemesnek találták a klímát.

Szúnahaumon ezen a magasságon még éppolyan sűrű a léggör, mint az alapszin-
ten, egész Szúnahaungaurnak nincsen egyetlen hegyesúcsa sem, ami kilógna a
léggörből.

A házaik pontosan olyanok voltak, ahogy kérték. Nindáé halványsárga, mint a
suehvirág, a másik sárgászöld, majdnem mint a huhalli levelei. Ninda kicsiny
háza nem állt másból, mint egy kis szobából, ahová egyenesen a szabad ég alól le-
hetett belépni, és a végében volt egy kis fürdőszoba meg egy valamivel nagyobb
konyha egymás mellett.

– Ez nem különb a gantirlakásodnál – mustrálta Ámmaít a szobácskát. – Legfel-
jebb hogy itt konyha is van. A rajzon valahogy megnyerőbb volt.

– Nekem ez is bőven elég. Mihez kezdenék kétszer ekkora szobával, vagy pláne
kettővel?

A szobában nem volt más, csak egy széles ágy a sarokban, egy asztal, egy szék
meg egy polc, amire az automaták persze már szépen kirakták Ninda holmiját.
Hait arra gondolt, hogy voltaképpen még soha nem látta Ninda összes ingóságát
így együtt. Alig volt valamije. Az áintliemi emlék, amit nekik is megmutatott, a
különféle színű vállszalagok, amiket sinnarszésiként, dzsuórként, sáhaddihatun-
ként kapott, a kis fehér doboz, ami minden felnött szúninak van, benne puha pár-
nácskán a haundája... apró műanyag talapzaton egy kis piros drágakő, amit vala-
melyik bányavilágon kapott... meg még egypár apróság. Néhány ruhadarabon, a
fhangídóarkészleten, a suagon és a haundán kívül csak emléktárgyai vannak. Né-
hány ruhadarab? Még alsóruhából is csak kettő van neki, ő egyszer szová is tette,
amire Ninda azt felelte, még kettő is sok, hiszen meztelenül alszik, azalatt bőven
kimossa és megszáritja a gép. Elég lenne egy is. Ő nem tudott mit felelni neki.
Mondja, hogy tönkremegy az állandó mosásban? Minden szúni naponta mossa a
ruháját, dehogymeg tönkre, Lëyni úr mesélte még valamikor, hogy a szúniknak
lehetetlen eladni bármiféle sÿndoreiai gyártmányú szövetet, mert udvarias mo-
sollyal megkérdezik, hogy ezt ugye viccnek szánta. A szúni textíliák mindent ki-
bírnak, Nindának csak akkor kell megválnia a ruhadarabjaitól, amikor majd kinö-
vi őket. A Galaxisra, az Őrzők közönséges pólót és vékony nadrágot hordanak, de
az tökéletesen tűzálló! Meg is van az ára, Lëyni úr erről is mesélt, hogy a legol-
csóbb szúni szövet tekercsenként egy ezres. Azért a köntösért, ami most őrajta
van, otthon... Sÿndoreián simán elkérhetne ötezret, még tízet is. Azt pedig nagy
összegbe le merné fogadni, hogy az Őrzők által hordott tűzálló textil ennek a
többszörösébe kerül.

A fürdőszoba szúni ízlés szerint mindennel el volt látva, a konyha hasonlókép-
pen, persze élelmiszer semmi nem volt benne, de megvoltak az alapfelszerelésű
konyhához tartozó kellékek, tányérok, evőeszközök, igaz, hogy nagyon kevés, de
indulásnak elég. Szépen elrendezve a konyhaszekrényben. Egyszerű hidrogénlé-
zeres tűzhely, teljesen üres hűtőszekrény, mosogatógép, no meg a konyha falainak
felét kitöltő, szintén teljesen üres polcok. A szakemberek egyszer elkészítették en-
nek a háztípusnak a tervét, bizonyára évtízezredekkel ezelőtt, s attól kezdve min-

den példányba automatikusan berakják őket. Ez mind benne van az árban, ami töredéke annak, amiért Sýndoreián a puszta falakat kapja az ember, ott egyedül a fürdőszobának és a konyhának a vízvezetékre csatlakozó elemei vannak beépítve, meg a mennyezeti világítás.

Az ő házuk jobban hasonlított arra, amit elképzelték, persze annak több időt is töltöttek a kiválasztásával. A bejárati ajtó a nappaliba nyílt, körülötte két szoba, konyha, fürdőszoba, mellékhelyiség. A bejárat mellett a lift. Az emeleten még négy szoba, másik fürdőszoba, mellékhelyiség, amiket egy kis folyosó kötött össze. Az egyik földszinti szobát rendezték be az automaták, és elhozták az *Aulang Laipon* tartott bőröndöket is, azokat a mellette levő szobába tették be. Nem nyitoták ki őket, nem is tudták volna, kombinációs zár van rajtuk.

– Hát... mindent láttunk – ült le Ámmaít az egyik emeleti szobában a földre. – Még jóvá kell hagynunk az építkezést, aztán nekiláthatunk bebútorozni. Remélem, azt meg lehet csinálni az ünnep előtti napokban.

Ninda nevetett.

– Mindig mindent lehet, az ünnep kellős közepén is foglalkozhatsz ezzel, csak akkor lemaradsz mindenről. Én már jóváhagytam az enyémet, és nincs is szükségem több bútorra.

A két felnőtt egymásra nézett. Hát akkor Ninda letelepedett? Mert elköltött tizennégyezer palant a kétszázezerből, aminek nem tulajdonít semmiféle értéket?

– Mi a gond?

Hait úgy döntött, kimondja.

– Mondd, te most tényleg letelepedtél itt?

– Hát nem ezt mondtam?

– De itt is fogsz maradni?

– Nem örökké, de többet leszek itt, mint máshol. Hé, én Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá vagyok, csillaggyermek a liktenit-upeszektéől, Szúna-haum és *Aulang Laip* lánya, ha én valamit mondok, az úgy is van!

nj-23 éjfé

„Zárd ki a külvilágot és nézz önmagadba. Mit láatsz? Egy másik világot? Akkor ezzel beláttad, hogy minden egyes szembejövőben találsz még egyet.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szíán,
81. sómir*

**Szúnahaum
Jargunnur-Szíhauganní
43619. namindan-szisszakin
948**

A szereplők hosszú menetben érkeztek a síkságra, hét különböző irányból, hogy a hét emberkígyó a Testvériség hétágú csillagát formázza. Igazából nem nagyon hasonlított, mert a vonalak nem is voltak egyenesek, nem is törekedtek erre. A szúnik nem kedvelik a katonás fegyelmet.

S persze nem voltak az egyik vonalban haladók pirosba öltözve, a többiek meg fehérbe. Mindenféle színű volt a ruhájuk.

A közönség is még javában igyekezett a helyére a dzsíhaumkör lelátóin, amiket az automaták csak ma délután állítottak fel. A kör, amit alkottak, az egész Szíhauganní-vidéket befogta, és a hétágú csillagot körbefogó kört rajzolta meg, de ezt igazán csak a magasból lehetett megfigyelni. A tíz emelet magas lelátókon nem székek voltak, hanem hosszú, párnázott pamlagok, a legtöbben nagyon sokáig lesznek itt, kell a kényelem. Ezt szolgálta a sok ezer apró pincerobot is, amik a zenészeknek ugyanúgy hordtak frissítőket, mint a nézőknek. Liftek nem voltak a lelátókon, a helyüket ugyanúgy tudták elhagyni, ahogy feljöttek ide a hatodikra – a hajók szintjeivel ellentétben ezt alulról felfelé számolták –, hozattak egy robottal repülőövet és leröppentek. Hait meglehetősen bizonytalansággal csatolta fel, ő még nem használt ilyet. Ninda sem, de zavartalanul fölvette és felszállt vele a hatodik emeletre.

Ninda, Hait és Ámmaít két oldalán Szinensi, Rongami, Ángsauri, Fendria, Angrolími és Lingdzaéti is egészen közel volt a családjukkal együtt, az ember csak fölállt és odasétált az ülőhely és a korlát közötti folyosón. A kirik rengeteget mászkáltak, Lýŷ inkább csak heverészett valahol a közelükben. Ők is nagyon figyeltek.

949. Öt limli van hátra a dzsúmból. A központi pódiumra felsétált az első higalli, Keinda, Szellamif-díjas énekesnő és színésznő. Fehér szuffenruhát viselt, s egy gyémántot a hajában. A közönség elcsendesedett.

– Szúnahaum! Itt az idő! – jelentette be Keinda, s félmillió ember egyszerre vágta rá:

– Simnunná!

Ahogy szerte Szúnahaumon mindenhol, tízezer ilyen körben ötmilliárd ember, az ottani higallik is mind egyszerre szólaltak meg. Hiszen az Abroncsvilágon nincsenek időzónák, mindenhol 950-et mutat az óra.

Köszöntő beszéd ilyenkor nincs. A zenészeké a főszerep.

A kör egy részén – a korlát előtt sorakozó képernyők közelről is mutatták őket – emberek álltak egymástól öt-hat lépésre, a lábukhoz támasztva két hosszúkás tárgy, a térdükig ért. A kamerák eddig is mutatták már őket többször. Most lehajoltak és fölverték őket. Megfogtak egy kis rudat, amit zsinór kötött össze a hosszúkás tárggyal, és azt meglendítették.

– Amarún – mondta Szinensi.

A zenészek pörgetni kezdték testük mellett az amarúnt, ami mély, lüktetve zenő hangot adott. Kis idő múlva a másik kezükben levőt is elindították, s a hosszú fémlapok mély bűgása betöltötte az Abroncsvilág tízezer dzsíhaumkörét. A rendes tüzeket kilencszázszor kioltották mindenütt. Most csak tízezer tűz égett az egész Testvériségben: a dzsíhaumkörök közepén, ahol az Őrzők most nem két derkinként váltották egymást, hanem egyetlen limlinként, hogy minél többen sorra kerülhessenek az ünnep alatt.

Ezernyi dzsógir döndült meg egyszerre, ötször egymás után. 950.

A dobosok következtek, csak pár százan, de a hangszereket jól hallották mindenütt. Lassú, de energikus ritmust kezdtek verni. Egy matiiig szól, aztán a dzsógírok újabb döndülése után bekapcsolódtak a dallamdobok is. Egyszerű, ünnepélyes dallamot ütöttek, amihez a 952-es dzsógírhang után csatlakoztak a fűvósok, diadalmasan szóltak három matin át – amiket mindig jeleztek a dzsógírok –, majd szünetet tartottak, s a baungák vették át a főszerepet.

960-kor négyszer szólaltak meg a dzsógírok, s ismét a fűvósok következtek, a vonósokkal együtt. Impozáns mű volt. 969-kor ért véget, a dzsógírütéssel egy időben egy pillanat alatt, és csend lett. A közönség szüni szokás szerint várt néhány pillanattig, aztán kitört a taps.

Keinda visszalépett az emelvényre.

– 5262917411-en köszöntjük a Testvériség 3635. dzsúmiáját. Negyvenkétmillióan egészségi okokból nincsenek itt, köztük száztizenkétezeren vannak azok, akik csak ebben az évben születtek. Hárommillióan a Felhő más részein tartózkodnak, s mintegy ötvenezren kint a Galaxisban.

A dzsógírok érces hangja háromszor végigzengett a dzsíhaumon. 970.

A következő zeneművet, *A Felhő Csillagait* az egész közönség együtt énekelte, Haitnak és Ámmaítanak Szinensi idejében odatette a szöveget a suagjára. Így zenéltek, énekeltek éjfélig. 990-kor a hátralevő egy limlit nem egyetlen dzsógírütés jelezte, hiszen az az egyes matiknak volt fenntartva, hanem a harsonák fűjtak egy óriásit. Ugyanekkor az egyik kapuban megjelent a namindan-dzsógir, lassan

úszott a kör közepe felé, előtte lépkedett a namindan-dzsógurauni, Szúfenni, egy nagydarab, magas férfi, fekete nadrágban, fehér pólóban. Ehhez a hangszerhez kell az erő. A namindan-dzsógir öt rígin magas volt, egy óriási fémkorong, amely két kábelen függött a tartókereten. Szúfenni eltörpült mellette. A kis emelvény, amin a hangszer utazott, méltóságteljesen lebegett végig a pázsiton, majd megállt a tűz otthona mellett és leereszkedett. A rendes dzsógirok elütötték a 995-öt.

– Szúnahaum namindan-dzsógirja köszönti Szúnahaum örök tűzét – mondta Szúfenni homlokára tett kézzel, az Őrző pedig viszonzta.

– Szúnahaum örök tüze köszönti Szúnahaum namindan-dzsógirját.

A hangosítás kiváló volt, minden szavukat hallották.

Keinda, aki mellettük állt az emelvényen, szintén a homlokára tette a kezét.

– Szúnahaum népe köszönti namindan-dzsógirját – mondta.

– Szúnahaum namindan-dzsógirja köszönti népét – felelte Szúfenni.

Kis csend, aztán a kis dzsógirok megint megszólaltak. 996.

Halkan, majd egyre erősödve zúgni kezdtek az amarúnok.

– Négy mati múlva éjfél. Véget ér a 43619. év és vele a 3634. dzsúmi – hirdette ki Keinda. – Magunk mögött hagyjuk a múlt egy darabját, és köszöntjük a jövőt.

Az Őrző és a namindan-dzsógurauni felment az emelvényre. Az Őrző két tenyérére fektette a janníruant, s a másik kettő rátette mindkét kezét.

Az emelvény széléről fénycsóvák lövelltek a magasba, s néhány ríginnel a három ember fölött szürke fénykör jelent meg, ami növekedni kezdett fölfelé, fényhenger lett belőle. Följebb sárgában, zöldben, megint sárgában, aztán pirosban folytatódott.

– Nagy Galaxis – mondta Ámmaít. – Hányszor láttam már a Testvériség zászlóját, de csak most értettem meg, mit jelent.

Hait bólintott. A felső harmad piros, az alsó szürke; a középső harmad alsó és felső harmada sárga, a középső zöld. A zászló némi művészi szabadsággal – a zöldnek nem is lenne szabad látszania –, de pontosan ábrázolja az Abroncsvilágot az úrból. Az egész Galaxis ismeri a piros-sárga-zöld-sárga-szürke zászlót, ahogy a körberajzolt hétágú csillagot is, aminek a felső ága piros. De egyiknek a jelentését sem ismeri egyetlen dzserang sem.

997.

Az amarúnok zúgásán kívül nem hallatszott más hang a dzsíhaumkörben. Mindenki csendben várt. A zászló fölött megjelent egy hatalmas szám a levegőben. 240. S nyomban csökkenni kezdett, ütésenként, egyenletesen. Amikor elérte a százhatvanat, a dzsógirok elütötték a 998-at. A szám tovább csökkent. Nyolcvannál utoljára szólaltak meg a dzsógirok, Szúfenni pedig ismét a homlokára tette a kezét, lement az emelvényről és felvette az óriási fémkorong mellett fekvő namindan-dzsógiruant, ami egy vastag rúd volt, olyan hosszú, mint Ninda, a végén egy kalapáccsal.

999. Egyetlen mati. A dzsíhaum népe kórusban számolta visszafelé az ütéseket.

Amikor kimondták a tízet, az amarúnok elhallgattak. Ötnél Szúfenni fölemelte a dzsógiruant és két karjával a háta mögé emelte.

– Négy! Három! Kettő! Egy!

Szúfenni meglendítette a kalapácsot és belecsapott a hatalmas fémkorongba, amely hangos, mély zengéssel köszöntötte a Testvériség 3635. dzsúmiját.

09

„Úgy mondják, a nap is megállt az égen, hogy lenézzen rájuk és csodálja őket, amikor ezek ketten először találkoztak.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
2. kötet, 4.*

MÁSODIK RÉSZ

HAJNALSUGÁR

Szinensi

oag

*„Szennyben és mocskokban, sötétben éltünk,
csak szenvedés volt az osztályrészünk,
míg egy nap ránk nézett Ninda
– és elhagyott minket, mielőtt láthattuk volna.”*

*ÀLAN:
Hősköltemény,*

NAMINDAN-DZSÚMI

oa-1 készülődés

„Új irányba tudod terelni a történelmet? Városok nőnek ki a földből, világok népesülnek be egy intésedre? Szép. Ügyes vagy. Hát családod van-e?”

*Ninda:
A fény lúmái,
1221.*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43 657. nodzsat saurgéman
namindan-dzsúmi
820**

A játék nem volt bonyolult. Lorra, Tunni, Dzselli, Í és Lí vett benne részt, voltak üldözők és voltak üldözöttek. Hogy ki melyik, az pillanatonként változhatott, bárki üldözhetett bárkit vagy akár egyszerre többeket is, és közben őt is üldözhatték többen. Ha valakit elkaptak, akkor ráugrottak és birkózni kezdtek. Az nem számított, hogy előzőleg ki volt az üldöző és ki az üldözött. A lényeg az volt, hogy rohángáljanak és nagyokat nevéssenek.

A nagyobbak a ház séninjén üldögéltek az asztal körül, beszélgettek, falatoztak, íhafit kortyolgattak. Vendégek is voltak, eljött Lingdzaéti és Angrolími, meg Hait egyetemi áhángija, Hilliga. Szinensi persze nem számított vendégnek.

– Nyolcszázhusz – mondta Hait –, ideje lecsutakolnom és ágyba tennem őket. Dzselli!

– Mármint Dzsellit? – érdeklődött mosolyogva Lingdzaéti, miközben vagy hetven riginre tőlük Dzselli megtorpant futtában és rájuk nézett.

– Gyere már! – kiáltotta oda Hait, Dzselli pedig megpördült és vágatában rohant oda hozzájuk, egy pillanat múlva ott is volt és Hait nyakába ugrott. Szinensi gyorsan elkapta a farkát, mielőtt a lendületes csóválással lesodor mindent az asztról.

– Jól van, jól van, jól van – csitította Hait. – Elég már. Elég, elég!

Dzselliben hirtelen tudatosult, mit mondanak neki, és fegyelmezten leült gazdája elé, mereven figyelte, csak a farka pörgött.

– Jó kutya vagy. Nem, Lingdzaéti, nem őt teszem ágyba, de ha bármelyik állatot hívom, a gyerekek is jönnek.

S jöttek is már, a kirikölyökkel és az ivuttal együtt, akik lépést tartottak velük.

– Nagyszerűen eljátszanak együtt. Örülök, hogy Ninda ennyi állatot tart a háznál. Csak hát most magával viszi őket, de később talán mi is veszünk kutyát.

– Nem, Dzsellit itthagynom veletek – szólalt meg Ninda.
– De hát te vetted.
– Mit számít az? Mindnyájunkat egyformán szeret, és megőrül az ikrekért, azok meg őérte. És persze imádni fogja a kiskutyát. Vegyétek csak meg. Amúgy pedig nem maradunk el soká, legfeljebb egy dzsúmi és visszaérünk.
– Hová is mentek? – kérdezte Hilliga.
– Egy kis világra a Szialfógi-ködön túl, nálunk Szunnaszna hívják.
– És mi van ott?
– Emberek – felelte Ninda.
– Ne hidd, hogy meg fogod tudni, miért utazik el – sóhajtott Hait. – Nem ad válaszokat, és nem lehet befolyásolni. Azt hiszem, akkor sem hallgatna ránk, ha hagyta volna, hogy örökbefogadjuk.

Ninda bólintott.

– Tényleg nem. Legalábbis bizonyos dolgokban semmiképp.
– És mi tartozik az ilyen „bizonyos dolgok” közé? – tudakolta Hilliga.
Ninda elgondolkodva nézett a nőre, aki éppoly karcsú és hajlékony volt, mint Hait, aki nagyon gyorsan visszaszerezte eredeti kondícióját a szülés után.
– Hogyan döntöd el, Hilliga, hogy milyen művet állíts színpadra, és abban milyen szerepet vállalj?

– Hát azt valahogy tudja az ember. Kialakul.
– Látod, erről van szó. Nekem is valahogy kialakul, hogy mit kell tennem. Tudja azt az ember. Vagy legalább érzi. És akkor abba már más nem szólhat bele. Talán azzal kezdődött, amikor úgy döntöttem, hogy letelepszem itt, Jasszaniban, mert a barátainak arra volt szükségük, hogy állandóság legyen az életükben, de mellettem is akartak lenni. És eltöltöttünk itt harminchat évet, ami alatt nem mozdultam ki innen néhány napnál hosszabb időre, azt is csak néhányszor, amikor Aurilhaumra utaztam. Mert Hait az ikreket várta, aztán megszülettek, aztán még kicsik voltak az utazgatáshoz, illetve persze még most is azok. Egy hajón ugyanúgy remekül ellennének, mint a hajólakó gyerekek, de ezt az utat nem egy hajón fogjuk megtenni, és Haitnak itt vagytok ti, a társulat, a színház. Ezért mondtam azt, hogy ne jöjjenek velünk, és miattuk igyekszem majd minél előbb visszatérni. De el kell mennem Szunnaszra. Ezt is valahogy tudja az ember.

Mostanra értek oda az ikrek, mert valamit tanulmányoztak a fűben, amit csak ők láttak, de aztán rohantak Nindához, mint mindig. Két törölmetszett szindor kisgyerek, szőkék, kék szeműek, halványrózsaszín bőrűek, és persze tudtak is szindorul, kétnyelvűnek nevelték őket, nemcsak a szüleik és Ninda beszélt hozzájuk rengeteget szindorul, hanem Szinensi is, elvállalt a kedvükért egy hipnokezelést. Huszonhét évesek voltak, már ügyesen szaladgáltak, és imádtak fölmászni mindenre.

– Örülök, hogy itt nevelkednek – mondta Ámmaít Angrolímire pillantva, míg Ninda a kicsiket ölelgette. – Otthon... azaz Szindorián nem lenne ilyen felhőtlen a gyerekkoruk.

– Gondolom, utálnak téged.

– Persze. Haitot is, Nindát pedig végképp, mármint a kormányzat, közben a nép meg imád minket, Nindára úgy néznek, mint a Galaxis szellemére. De nem is úgy értem, hogy azért, mert a mi gyerekeink. Szindorián ma egyetlen gyereknek sincsen felhőtlen gyerekkora. Nagyon rossz a helyzet.

– Elmentek oda is? – nézett Nindára Angrolími.

– Hogy mennénk, zárlat alatt vannak. Jól van, drágáim, nemsokára bemegyek elköszönni. Menjetez fürdeni. Sÿp ũint kéwt, in kÿdw.

– Sÿlòin – nevetett Tunni –, eim dôwř ũm.

– ŸŸn sÿp lày ũm – vágta rá Lorra, és beviharzottak a házba.

– No, attól odamenni éppen nem lehetetlen – felelte Angrolími. – Főleg neked. És talán érdemes is lenne.

– Miért?

Az idős mester elgondolkodva forgatott a kezében egy sámu süteményt.

– Én figyeltem a híradásokat. Nem azokat, amik Szindoriáról szólnak, hanem amik rólad. Megnéztem a tévébeszédeidet – azt hiszem, ennyivel mindenképpen tartozom a barátságunknak. Ha megjelenél ott a saját személyedben, azzal tenéd teljessé az eddigi munkádat.

– Az munka volt? Én csak elmondtam, amit gondolok.

Angrolími nem felelt, amíg el nem fogyasztotta a süteményt.

– És folyamatosan hatást gyakoroltál az ottaniak életére. Hány gyerek mondhatja el magáról, akár szindor, akár szüni vagy valamely egyéb világ lakója, hogy egész Szindoria odafigyel arra, amit mond?

– Felnőtt sem mondhatja ezt el magáról – szúrta közbe Ámmaít.

– Nem, persze – mondta Ninda. – Az nem úgy megy, hogy valaki megjelenik a tévében, és onnantól órá figyel az ország. Szindorián biztosan nem. Hogy énrám miért figyelnek... – Vállat vont. – Nem tudom. Ha nincs jobb dolguk, mint engem hallgatni...

– Te vagy az, aki elmondja nekik, amit tudniuk kell – felelte Lingdzaéti.

– Dehogyan. Tudják nagyon jól maguktól is.

– Igazad van, akkor te vagy az, aki kimondja, amit más nem mer kimondani. Negyven-ötven éve hallottak téged először, és azóta úgy néznek rád, mint egy szellemre.

– Odamehetek éppen. – Ninda most a másik vállán rándított egyet. – Mi változik azzal?

– Talán semmi. Talán minden. Nem tudhatod, amíg ki nem próbáltad.

– Ez Nathukkani lúmája – nevetett Ninda.

– Igen. Szerintem érdemes lenne eltöprengened az ötleten. Gondolom, a tévébeszédeket újrakezded.

– Persze. Ünnap előtt tíz nappal tartottam egyet, ugyanazt mondtam, mint mindig, de imádták ezt is. Valamelyik nap majd tartok egyet megint. Ettől Kíreán még ugyanúgy a vérüket fogja szívni.

– Ez nem egészen így van – szólalt meg Hilliga.
– Miért, hogy van?
– Szindoria zárlat alatt van, tehát szüni állampolgároknak tilos odamenni. Vagyis ha mégis oda akarsz menni, annak csak egyetlen módja van. És az megváltoztathat mindent.

252.

oa-2 tanácskozás

„Nincs más út, csak amerre sorsunk, a történelem visz minket. Az a kérdés, mit teszünk útközben.”

Sileni:
*Naplóm Nindával,
44509. dzsorehan*

Sÿëndoreia Kaÿndim 59. sündë 27. a zöld órája

– Több oka is van, hogy ezt a megbeszélést összehívtam – nézett végig az egybe-
gyülteken Vaisyl belügyminiszter. – Néhány kerek számmal kezdeném. Ma tíz
napja, hogy elfoglaltam hivatalomat. Jelenleg tartják, a többnapos rendezvényeket
egynek véve, a kétszázadik tüntetést, amelynek során arra a bizonyos lüakëàni
csavargólányra hivatkoznak. Ezekkel a tüntetésekkel összefüggésben eddig az én
részvételemmel kereken nulla alkalommal tartottunk megbeszélést. A Kílvarÿ Lé-
gi Szolgálat jelentése szerint most nőtt két liahâad magasra az a sírdomb, amit a
város határában a másik csavargólánynak emeltek. És kereken tízféle indok szere-
pel az állami jelképek használatáról szóló törvényben, amik alapján elrendelhető,
hogy valakinek a sírját a Szövetség lobogójával díszítsék, de azt nem találtam
meg benne, hogy egy rendfenntartó által agyonütött, névtelen utcagyereknek is
járna ugyanez!

Ahogy elhallgatott, csend lett a teremben, a többiek várták, hogy folytassa. Èy-
tunvâhÿ helyettes államügyész. Muwlaun miniszterelnökségi titkár. Ârawt állam-
biztonsági ezredes, az egyetlen nő a jelenlevők között. És Vÿhauteñ külügyi-
miniszter-helyettes.

– Azt szeretném megtudni önöktől: hogyan lehetséges, hogy egy gyerek, akinek
iskolában lenne a helye, méghozzá egy csavargó, egy *senki* gyakorlatilag az or-
szág egyik legbefolyásosabb emberévé nőtte ki magát, miközben külföldön, job-
ban mondva valahol egy úrhajón él, és nem is járt itt, amióta ezt a szédületes „kar-
riert” befutotta?

– Gondolom – felelte Áraŵt lassan –, miniszter urat valójában nem az érdekli, hogyan érte ezt el a Testvériség, hanem hogy mit lehetne tenni ennek az állapotnak a megszüntetése érdekében.

– Ahogy mondja, ezredes asszony. Pontosan ez érdekel.

– Egy ponton nem értek egyet a helyzetleírásával – mondta Muwlaün. – Nem gondolom, hogy az a gyerek annyira befolyásos lenne. Végül is ki hallgat rá? A csőcselék, amely bárkit követ, aki tetszetős jelszavakat hangoztat.

– Mondjon egyet – szólalt meg Vÿhauteñ.

– Parancsol?

– Mondjon egy tetszetős jelszót, amit a gyerektől hallott. Mert én egyet sem.

– Ugyan, kérem, ön odafigyel arra a kölyökre?

– Nem szívesen, de kénytelen vagyok, ugyanis ez a munkám.

– Teljesen mindegy, mond-e tetszetős jelszavakat. Azt mondja, amit hallani akarnak.

– A helyzet súlyosabb annál – mondta Áraŵt –, hogy mit mond a gyerek vagy mit nem. Amint a miniszter úr is említette, úgyszólván állandósultak a tüntetések. A másik csavargólány sírja nemzeti emlékhellyé változott, és állandóan mint „Niündá sírját” emlegetik, egy élő ember sírjaként, miközben egy halott fekszik benne! Egyszerűen elképesztő.

Muwlaün megvakarta az orrát.

– Szerettük volna felszámolni az egészet. Megígértük, hogy elhelyezzük azt a szerencsétlen gyereket a rendes temetőben. Végül is ott lenne a helye. Erre nekünk esett az az eszement Vönumây, hogy el akarjuk pusztítani a nemzeti emlékhelyet, és perrel fenyegetőzött.

– Mint ahogy valóban el is akarták pusztítani – jegyezte meg Vÿhauteñ egy kis kárörömmel a hangjában.

– Persze. Mert nem nemzeti emlékhely! Egy koszos utcakölyök sírja, amit egy másik koszos utcakölyökről neveztek el!

– Így van. Éppen ezért volt ostobaság, hogy egy állami hivatal egyáltalán szót fecsérelt az ügyre. Ezzel fontosságot adtak neki.

– Uraim – emelte föl a kezét Áraŵt –, mindenki követett el hibákat, de nem azért vagyunk itt, hogy ezeket megvitassuk. A miniszter úr azért hívott össze minket, hogy valamiféle cselekvési tervvel szolgáljunk.

– Csakhogy nem tudunk – tárta szét a karját Vÿhauteñ. – Nagyon egyszerű okból. Nem tudunk fellépni olyan ellenséggel szemben, aki nem létezik.

– Mármint Niündá? – érdeklődött a titkár.

– Igen, ő. Megengedem, hogy a kamera előtt talán valóban egy sÿndor származású gyerek ül, ez a külseje miatt logikus feltételezés, és felőlem használhatja a valódi nevét. Még az is lehetséges, hogy ő az a csavargó, aki tavaly elmenekült arra a hajóra – de ugyanekkora az esélye annak is, hogy egy köztük született gyerek, akinek a szülei sÿndorok. Ahogy annak is ugyanekkora esélye van, hogy egyszerűen egy animáció, megrajzolták, a hangját mesterségesen generálják. Mi

sem egyszerűbb ennél. Nem ez a lényeg, hanem a gondolatai. Mint említettem, megnézem a tévészeropléseit. Azok egy felnőtt ember gondolatai, titkár úr. Úgy is beszél, úgy fogalmaz, mint egy felnőtt.

– Egy pillanat – élénkült meg Èytunvâhÿ. – Azt mondja, hogy Niindà nem a saját gondolatait adja elő?

– Államügyész úr bizonyára nem kíséri figyelemmel a szerepléseit. Ha a tévében látható gyerek azonos azzal, aki annak idején az *Aulang Laipra* menekült, akkor most hét és hét éves. Még játszania kellene. Képtelenség a feltételezés, hogy egy iskolásgyerek, aki valamikor mostanában lép talán serdülőkorba, úgy beszéljen, mint egy filozófus. Magamnál tartom a beszédeit, hogy bármikor tanulmányozhassam őket. Kérnek ízelítőt?

Èytunvâhÿ bólintott. – Ha lenne olyan kedves. Őszintén bevallva az arcképénél többet még nem láttam belőle... azt is csak a tüntetők tábláin. Terveztem, hogy megnézem, de sose volt rá időm.

Vÿhaùten egy üres faldarabra vetítette ki Ninda képét, amint éppen a Šeësut téri tüntetőkhez beszél egy fali kivetítőről.

– Niindà! – mondta a szónok, egy szakállas fiatalember. – Jó itt látni téged, újra közöttünk!

– Köszönöm, Ymmêêr. Én is örülök nektek.

Irodalmi sÿyndorÿ nyelven beszélt, szépen csiszolt anyanyelvi kiejtéssel.

– Niindà, sokan közülünk hónapok óta itt ülnek mindennap. Majdnem két éve tüntetünk ezen a téren, mindhiába.

– Akkor menjetek haza – felelte Ninda nyugodtan.

– Hogyan tehetnénk, amikor a rezsimet jóformán csak szervezettségünk tudata tartja vissza attól, hogy még keményebb retorziókkal éljen?

– Nem tudom, Ymmêêr. Én csak egy gyerek vagyok, nekem nincsenek megoldásaim politikai problémákra. Sÿyndoreia politikai életét nem értem és nem is érdekel. Én nem az vagyok, akinek hisztek.

– Ezt minden alkalommal elmondod.

– Ezentúl is minden alkalommal el fogom mondani, amíg meg nem értitek, hogy én nem tudok megoldást találni semmilyen problémáokra. És nem is akarok. Ha én oldom meg Sÿyndoreia problémáit, akkor minek a nép? Az ország a népé. Nem a politikusoké és nem is az enyém. Ha hatalmamban állna, elmozdítanám Kÿyreant és a kormányát is, hogy ne nektek kelljen, de nem áll hatalmamban, és ha megtenném, hogyan működne tovább a Szövetség? Új kormányt is én teremtek nektek?

– Hát az jó lenne – felelte Ymmêêr savanyúan.

– És én mozgassam az Ìmi vizét is, ugye? Az ételt ne rágjam meg helyettetek?

– Neked mindenre van válaszod – szólalt meg egy köpcös férfi Ymmêêr mellett.

– Dehogyan van, Šowlôyt. Éppen azt magyarázom, hogy nekem semmire sincs válaszom.

– Szóval menjünk haza? És mi lesz aztán?

– Nem tudom, Šowłoyt. Emlékszel az első üzenetemre, ugye?
– *MenjeteK és változtassatok rajta!* – zúgta a téren összegyűlt húszezer fős tömeg.

– Így van – mosolygott Ninda. – *Ti menjeteK és változtassatok rajta.* Ahogy tudtok, ahogy jónak látjátok. Én nem tudom, mit lehet és kell tenni. Ha tudnám, megmondanám. De nem én vagyok a tham, amiről annyit beszél a thabbuan filozófia. És senki más sem. A tham a mindenségben jelenlevő rendező erő, a természet törvényei, hogy a feldobott kő leesik, a mágnes vonzza a vasat, hogy tetteinkért felelősek vagyunk. Az élettelen és az élő természet, az állatvilág és az emberi társadalom működésének törvényei. A tham azt mondja, hogy Kíyreàn diktatúrájának vége lesz, mert semmilyen diktatúra nem tarthat örökké. Megeshet, hogy maga Kíyreàn akkor már rég nem él, mert valaki más folytatja a diktatúráját őutána. A tham erről nem szól, és a történelemnek nem sietős. Nektek igen. Ti még látni akarjátok Kíyreànt a börtönben.

253.

oa-3 tanácskozás

„Sokan vannak, akiknek Ninda hírnevét köszönheti. De talán senki nem tett ezért annyit, mint egyetlen ellensége, a szindor állam, amely akkor sem tehetett volna Nindát híresebbé, ha ezt akarja, és nem pont az ellenkezőjét.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
Pereim Szindoria ellen, 8.*

– Egy pillanat türelmet – szólalt meg az államügyész, és a miniszterhelyettes udvariasan megállította a felvételt. – Ez a kitétel itt végeredményben kimeríti a ha-zaárulás fogalmát. Államellenes szervezkedés. Meg tudjuk vádolni ezzel.

– Ó, államügyész úr, ő ezt a bűnt minden egyes beszédében újra meg újra elköveti – legyintett Vÿhauteñ –, lenne a vádnak muníciója bőven. Csakhogy, mint tudja, számunkra hozzáférhetetlen.

– De már engedelmet – kapta föl a fejét az ezredes. – Rendben, megengedem, hogy a Testvériség polgárai kívül állnak a mi joghatályunkon. De hát azért olyat mégse látott még a Galaxis, hogy valaki ezt a védettségét arra használja, hogy szülőhazája rendjének felforgatására törjön!

– Pedig ezt teszi, immár másfél éve, ezredes asszony. Csak csillagközi döntőbírószágon perelhetnének, de ott elkaszálnák az ügyet, mert a Testvériség törvényei szerint kiskorú.

– Még egy pillanatot kérek én is – emelte föl az ujját Èytunvãhÿ. – Szerintem önök rossz irányban keresgélnek. A miniszterhelyettes úr az imént kimondott egy

gondolatot, és szeretném, ha nem hagynánk elsikkadni. Azt mondta: Niëndà nem létezik. Bár én csak annyit ismerek belőle, amennyit most láttam, de ezt most már én is így gondolom. Teljes képtelenség, hogy egy kisiskolás gyerek ilyen gondolatokat adjon elő és ilyen szavakkal. Éspedig véleményem szerint az is lehetetlen, hogy valaki súgjon neki, megírt feliratokat olvasson fel, hiszen nem lenne idő megírni ezeket a feliratokat. Tehát egyértelműnek találok, hogy animált figurával van dolgunk, és ez a gyerek nem is létezik. Ön, miniszterhelyettes úr, ezt mint három lehetőség egyikét említette. Szerintem viszont ez tény. Niëndà egy animált figura. Ön nem azért hozta szóba, mert ön is így gondolja?

– Nos – Vÿhaüteñ egymáshoz illesztette ujjai hegyét –, de, pontosan így gondolom. Természetesen lehetne éppen úgy is, ahogyan ők állítják, de spontán reagál a hallottakra, amire nem lehetne képes, ha valaki súgna neki a háttérből. Ez csak úgy lehet, ha valaki, természetesen egy felnőtt, aki rendelkezik a szükséges intelligenciával, műveltséggel, élettapasztalattal ésátöbbi, hallgatja a figurához intézett kérdéseket, és a saját szavaival, élőszóban válaszol. Ezt áttenni gyerekhangra, és hozzá igazítva mozgatni a figura száját – filmeseknek rutinfeladat, naponta csinálják. Nem véletlenül van mindenhol alaposan körülbástyázva a törvényekben, hogy tilos valakinek a mesterséges arcát vagy hangját felhasználni joghatállyal bíró nyilatkozat tételére. Ha Niëndà csakugyan úgy néz ki az életben, ahogy ezeken a felvételeken, akkor ezzel megsértették a jogait, hiszen a nyilatkozatai bűncselekményt valósítanak meg.

– Ez gondot okoz nekünk – mondta az államügyész. – Ugyanis ebben az esetben a Niëndà elleni vádak az üzemeltetőjére hárulnak át, csakhogy nem tudjuk, hogy az kicsoda.

– A Testvériség – mondta Árawt.

– A Testvériség nem jogi személy. Egyetlen állam sem az. Jogi személy a kormány, a parlament, egy-egy minisztérium, de maga az ország nem. És ha a bíróság megkérdezi, hogy a Testvériségen belül kit vádolunk, nem tudunk felelni. Marad tehát az ismeretlen tettes, csakhogy ez esetben a bíróság visszautalja az ügyet a nyomozó hatósághoz, de olyan nincs. *Nekik* nyilván megvan a saját nyomozó hatóságuk, de az nem fog együttműködni velünk, a mieinknek pedig semmilyen módja nincs bejutni a hajóikra és ott nyomozni – s ezzel véget is ért az egész. És ha találnánk is bárkit, akit meg lehet vádolni, nem érünk vele semmit, mert nem jelenik meg a bíróságon, nem küld ügyvédet, a Testvériség pedig csak annyit felel, hogy az állampolgáraikat nem adják ki.

– No de – mondta Vaisÿl – ez akkor is így van, ha önök tévednek és Niëndà az, akinek mondja magát. Őt sem adják ki.

– Pontosán, miniszter úr – bólintott az államügyész. – Ebből a szempontból tehát végeredményben mindegy is, hogy embert látunk vagy animált figurát, mindkét esetben egy vagy több sũnÿ állampolgárt kellene megvádolnunk, ami lehetetlen.

– Elég visszás helyzet, hogy létezik egy állam a Galaxisban, amelynek polgárai megtehetnek bármit – állapította meg Áraŵt.

– Bármit éppen nem, ezredes asszony. Erőszakos és vagyon elleni bűncselekményeknél a sűnű hatóságok együttműködők. Az állampolgárait kiadásáról ekkor sem lehet szó, de megtartják a tárgyalást valamelyik hajójuk suárjában, ahol a másik fél is jelen lehet, előadhatja álláspontját. Ha a vád bizonyítást nyer, kártérítést szoktak megítélni, amit haladéktalanul kifizetnek, és az elkövetőt is lecsukják. A probléma ott van, hogy Niündà kiskorú, mármint ugye a valódi gyerek, aki hozzájuk menekült, náluk kiskorúnak számít, de ha a jelenlegi tevékenységét fogja folytatni akkor is, amikor már nagykorú lesz, arra sem tudunk olyan vádat ráhúzni, amiben a sűnűk együttműködésére számíthatnánk. – Az ügyész elővett egy készüléket, amin kikeresett egy listát. – A törvényes államrend megdöntésére irányuló kísérlet. Ezt a vádat egy újságíró verte vissza, Larenka Szontiszkovarikinde, aki amolyan ügyvédjeként szegődött mellé, nincs kétségem afelől, hogy jó pénzért, de ez most lényegtelen, szóval kijelentette, hogy... idézem: „Ha azt, ami Sűndoreián jelenleg fennáll, törvényes államrendnek nevezzük, akkor mindenkinek elemi emberi kötelessége, hogy megdöntse.” Szontiszkovarikindéhez persze nem nyúlhatunk, hazája kormánya havonta többször megismétli fenyegetéseit arra az esetre, ha neki baja esik. Második tétel: hazaárulás, az alkotmánynak az elnök úr védelmét szolgáló rendelkezéseinek megsértésével. Erre Niündà azt mondta, hogy amíg... az elnök úrra szórt jelzőket nem ismételném el... tehát az ő hatalma alkotmányba van iktatva, addig itt senkinek sincsen hazája, amit el lehetne árulni, de neki Sűndoreia egyébként sem hazája.

– De hát ez abszurdum – szólalt meg a miniszter. – Amikor pénzkövetelései voltak, akkor az állampolgárságát lobogtatta, de ha törvényes kötelezettségei vannak, akkor sűnű állampolgár?!

– Többé-kevésbé így van, miniszter úr – felelte Vűhaűteń. – Kettős állampolgárként mindkét államból rendelkezik jogokkal és kötelezettségekkel. Csakhogy a gyakorlatban, mivel a másik állam történetesen a Testvériség, a felénk irányuló kötelezettségei számonkérhetetlenek. Ha pedig mégis számon tudnánk őket kérni... államügyész úr pontosabban meg tudja fogalmazni, mi lenne.

– Nos, igen. Ha valamiképpen bíróság elé tudnánk állítani akár a működtetőjét, akár a barátját, Ūdarát, akinek a bűnlajstroma semmivel sem rövidebb, akkor a védelem nem próbálná tagadni, hogy elkövették ezeket, hanem azzal érvelne, hogy ezek nem bűncselekmények. Szakító védelemnek hívják. Ők emelnének vádat az alkotmány ellen, vagyis egész államrendünk ellen.

– A Testvériség kormányával kellene valamilyen megállapodást keresni – szólalt meg Ęytunvűhű. – Diplomáciai úton.

– Csakhogy a diplomáciai kapcsolatok megszűntek – közölte Vűhaűteń. – Elutaztunk Šewlára, egy csillagközi kongresszusra. A sűnű küldöttek egyszerűen nem álltak velünk szóba. Közölték, hogy a sportról vagy az időjárásról szívesen beszélgetnek, de tárgyalni nem hajlandó a kormányuk, amíg nem teljesítettük a

követeléseiket. Mindössze hat ember van a Testvériségben, aki nem néz minket levegőnek. Niündà, Îldařa, a felesége meg a gyerekek az a három örült ügyvédje, akik havonta indítanak ellenünk egy pert valamelyik csillagközi bíróságon.

– Nagyobb baj, hogy meg is nyerik őket – sóhajtott Èytunvâhÿ. – És a jogerősen megítélt pénzüsszegek már átlépték a tízmilliárdot. Ez is egy kerek szám.

254.

oa-4 tanácskozás

„Amikor az ostoba ember belekormányozta magát egy képtelen helyzetbe, akkor nekiáll ostoba terveket gyártani, hogy a túloldalon kimászhatson. Pedig csak vissza kellene csinálnia az eredeti döntését – de arra nem hajlandó.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

74.

– Uraim – szólalt meg a belügyminiszter. Egyes számban ezt a szót csak férfiakra alkalmazták, de a szindor illemszabályok szerint többesben használhatta olyan értelemben, hogy az ezredest is magában foglalja. – Több mint egy órája ülünk itt és vitatkozunk, és nem jutunk semmire. A problémát azonban meg kell oldani. Mindannyian tudjuk, hogy államunk biztonsága és rendje, talán fennmaradása múlhat ezen. Még a fantasztikus írók sem gondoltak ki olyan képtelen helyzetet, hogy egy több naprendszer magában foglaló államalakulat jövője egy gyerek kezében legyen, és nem is szabad eltűrnünk. Muszáj valamilyen megoldásra jutnunk.

– Nem akartam én említeni – szólalt meg kis csend után Árawt ezredek –, mert nem szeretem a „katona egyenlő erőszak” sztereotípiáját, de ha más nem áll elő vele, akkor nekem kell felvetnem a fegyveres fellépés gondolatát.

– Ezt már többször megvitattam felelős beosztású vezetőkkel – felelte Vÿhauteń. – Kivitelezhetetlen.

– Biztos benne?

– Igen, ezredek. Egy sűnÿ állampolgárt lehetetlen megtalálni a Galaxisban, ha ő nem akarja. Nem tudjuk, melyik hajón van és hol található az a hajó. De ha ezt a kettőt tudnánk is, nem tudunk bejutni a hajó elzárt részére, és végképp nem tudunk ott fegyvert használni.

– De Vÿhauteń úr, én nem egy magányos merénylőről beszélek. Korábban eljuttottunk arra a következtetésre, hogy Niündà nem élő ember, csak egy animáció, vagyis nem lehet megölni. A működtetőit megtalálni képtelen vállalkozásnak tűnik. Îldařa és a párja pedig összehasonlíthatatlanul kevesebb fejfájást jelent szá-

munkra. Nem, nekünk nem egy-két ember ellen kell fegyveresen fellépünk. A problémáink forrása a Testvériség.

– Hadat akar üzeni, ezredes?

– Talán nincs rá elég okunk? Először felmondtak egy érvényes szállítási szerződést, majd ellenünk fordították a többi szállítócéget, azzal az elhatározott szándékkal, hogy tönkreteszik a gazdaságunkat. Majd pedig az államrendünket felforgató üzenetekkel bombáznak minket. Ön szerint mi az elegendő ok a háborúra, ha ez nem, miniszterhelyettes úr?

– Hogyan képzelel el ön ezt a háborút? Ugyebár nincsen egy világ, amit megtámadhatnánk.

– De van. Egy hajójukat kell elsőként megtámadni, és pedig valamelyik világon, mert az űrben igen komplikált volna.

– Vagyis egyúttal hadat üzenénk annak a világnak is – szúrta közbe a miniszter.

– Nos, igen. Szomszédaink magatartása, ami azt illeti, bőven ad rá okot, csak ki kell választani a célpontot. Természetesen a részleteket a vezérkar fogja kidolgozni, ha az elnök úr fehér utat ad a tervnek.

– Természetesen – bólintott Vaisyl. – Mivel ez egy polgári összejövétel, nekünk itt nyilván nincs módunk ezredes asszony elgondolását kiértékelni, ezt bízuk a szakértőkre.

– Egyetérték – felelte Árawt.

Vyħaũteũ zsebében jelzett a vȳriũs. Kivette, elolvasta az üzenetet és bosszúsan horkantott.

– Hát, kérem, ez éppen végszóra érkezett. Niĩndà, vagyis az üzemeltetõi megnyertek még egy pert. Űleȳks vezető ügyvéd üzent ĀAndeyĩrõl. A Csillagközi Dõntõbíróság ellenünk ítelt az Emberi Jogi Bíróság ellen beadott keresetünk ügyében. Jõvãhagyták az egymillió pããlãnrõl szóló ítéletet, és meg fogják vitatni a végrehajtási kérelmet.

– Végrehajtás? – hökkent meg Árawt. – Errõl nem hallottam.

– Nos, arról van szó, ezredes asszony, hogy a csillagközi egyezmények a szokásos végrehajtási eljárást kiterjesztik az államokra is. Niĩndà valamelyik ügyvédje már kérelmezte, hogy vegyék zár alá Sȳyndõreia állami vagyónát.

– A saját felségterületünkön?!

– Ez a bíróság belátásán múlik. Ha elegendõ sȳyndõr vagyont találnak a határon túl, akkor van esély, hogy egyelőre beérik azzal. Mondjuk az összeg tíz százalékkal már van esély. Csakhogy ettõl kezdve a hajóink nem szállhatnak le sehõl külföldön, mert az összes szomszédunkkal olyan a viszonyunk, hogy le fogják foglalni õket és átadják a bírósági végrehajtónak. És ne tudja meg, ezredes asszony, hogy milyen tarifával fogják kiszámlázni a legénység ottani elszállásolásának és hazafuvarozásának költségeit.

– A hadihajóink meg tudják védeni magukat!

– Azok igen, persze. De nyomatékosan tanácsolom a tábournok uraknak: ha az elnök úr jóváhagy valamilyen támadást, azt olyan erővel hajtsák végre, hogy a Testvériség megtámadott hajója és annak állomáshelye együttes erővel se tudja őket megadásra kényszeríteni.

– Ezt fölösleges volt mondania – felelte az ezredes bosszúsan. – Izé... elnézést a modortalanságomért.

– Nem történt semmi, ezredes asszony.

– Mi történne, ha a hajóink magánkézen lennének? – érdeklődött Èytunvähÿ.

– Ugyanaz – felelte Vÿhauteñ. – Miután jelenleg törvény írja elő, hogy négyes fokozatnál nagyobb hajó csak állami tulajdonban lehet, és az országban senkinek nincs annyi pénze, hogy akár egyet is megvegyen közülük, mindenki érteni fogja, hogy a hirtelen privatizációval csak az ítéletet akartuk kijátszani, és ugyanúgy lefoglalnák őket.

– Akárhogy is – sóhajtott a miniszter –, egyre inkább azt gondolom, hogy az egyetlen kiutunk a fegyveres ellenállás. Lehet, hogy nem leszünk népszerűek a pacifisták körében, de az utókor ítélete minket igazol majd.

– Kérek szépen egy kis figyelmet – szólalt meg Muwlaun. – Amíg önök ezt az érdekes jogi párbeszédet folytatták, nekem támadt egy ötletem. Kérem, legyenek elnézőek, ha képtelenségnek találják, még csak egy-két félhuszad óta dédelgetem az elgondolást. – Megvárta a többiek biztató pillantását, mielőtt folytatta. – Nos, az jutott eszembe, hogy a Niündà elleni merénylet tervét ugyebár praktikus okokból kellett elvetnünk. De van egy további ok. Ha Niündà meghalna, elnémulna ugyan, de a követelésük azzal sem csökkenne semmit, csak most már nem neki tartoznánk, hanem az örökbefogadó szüleinek. Akiket a sÿnÿ kormány kétségkívül előteremtene, akár azonosak az animáció működtetőivel, akár nem, hiszen nekik az az érdekük, hogy ez a pénz hozzájuk vándoroljon... No de mi van, ha Niündà csak egy animáció? Akkor nem öröklí senki a követelést. Akkor nincs követelés, hiszen a bíróság csak egy fantomnak ítélte meg ezeket a pénzeket, aki soha nem létezett.

– Értem önt – bólogatott Vaisÿl. – Tehát indítsunk ellenpert, amelyben Niündà létezését kérdőjelezzük meg?

– Szerintem igen, miniszter úr.

– Szerintem ne – csóválta a fejét az ezredes. – Nem elég hatásos. Van egy csomó jogerős ítéletük, amiken ez nem változtatna, legfeljebb perújrafelvételt kérhetünk, de nekünk nem ez a fő problémánk. Hanem a kártékony hatás, amit Niündà a tömegek moráljára gyakorol itthon. Ha elterjesztjük a hírt, hogy annak az ostoba ÀLAN mozgalomnak a bálványa nem is létezik, önök szerint meddig tart ki a mozgalom, meddig tartanak a tüntetések?

– Nekem tetszik az elgondolás – mondta Èytunvähÿ.

– Nekem is – mosolygott Vaisÿl elégedetten. – Ezredes asszony kérem, lenne szíves tolmácsolni a vezérkarnak a kérésemet? Természetesen ők döntenek el, hogy javasolják-e az elnök úrnak a fegyveres beavatkozást, illetve konkrétan mifélt, és

az elnök úr fogja eldönteni, hogy megvalósítsák-e. Én azonban mint eredendően kíváncsi ember azt szeretném kérni, hogy addig várjanak vele, amíg ki nem derül, hogy milyen hatással lesz Niündà leleplezése az ÀLAN-ra. Nem gondolom, hogy ez minden problémánkat meg fogja oldani, hiszen nyilván nem, de mégis látni szeretném a hatást.

– Készséggel, miniszter úr – felelte Àraŵt.

255.

oa-5 indulás

„*Sosem éreztem nagy kedvet, hogy elhagyjam a Felhőt, csak amikor Ninda elindult. Olyankor mindig szerettem volna vele menni.*”

*Hait Kirisz:
Ninda,
622.*

Szúnahaum
Angaur Dzsúrarengi
43657. dzsirat nisszugópan
530

Az *Aulang Laippal* is indulhattak volna, de a Galaxisba érve a hajó visszafelé, szógir irányba fog fordulni – Szaisz, Antaur, Áhanin, Sídi, Szindoria felé –, nekik viszont sáfur felé vezet az útjuk, ezért Ninda az *Angaur Dzsúrarengit* választotta. Namindan-dzsúmi idején a hajók útvonalát öt-hat állomásra előre meghatározzák, s csak a további célpontokat választják ki menet közben, ezért a gép fel tudott kínálni több száz hajót, amiknek a megfelelő irányba vezet az útjuk. Szinensi azt mondta, legyen egy nagy hajó, Ninda pedig rábólintott.

Harminchat éve nem hagyták el a Felhőt. Szinensi szülei nem akartak újra elindulni, letelepedtek Hakkinaré faluban, Elgdzsi már ott született, a Dzsimbá lábánál. Légikocsival csak egy mati volt Jasszanitól. Gyalog egyáltalán nem juthattak el egymáshoz, Jasszanit csak hegymászók érthették el, egyéves túrával, nemegyszer akadtak csoportok, akik megtették az utat, például a Harrahunról fel a Lengu folyásával szemben a völgyben, vagy akár át a hegyen is. De ők nem vágytak ilyen kalandra, ha találkozni akartak, valamelyikük hívott egy légikocsit, átröppent a Dzsimbá fölé, s már ott is volt a barátnőjénél. Többnyire Szinensi jött fel a völgybe, hiszen imádta az ikreket is.

– Ilyenkor érzem, mennyire más ez a világ, mint Szindoria – jegyezte meg Hait, amikor beszálltak a légikocsiba Ninda háza előtt.

– Milyenkor? – kérdezte Szinensi.

– Ott képtelenség lenne, hogy két gyerek mindenféle felnőtt nélkül egyszerűen elinduljon a Galaxisba.

– Legalább már nem mondod, hogy otthon – mosolygott Szinensi apja, Áfauri.

– Nem, azt már tényleg nem. Itt vagyok otthon, itt születtek a lányaim, itt fogom befejezni a tanulmányaimat, itt tapsol nekem a közönség... Tunni és Lorra nem is ismer mást, csak a Felhőt, Szindoria nem jelent nekik többet, mint a nagyszüleiket a képernyőn. És nem is akarom, hogy megszeressék. Mi Ámmaíttal szeretjük Szindoriát, éppen elég baj ez min nekünk.

– Ez elég depressziósan hangzik.

– Nem hiszem, hogy depressziósak lennénk – szólalt meg Ámmaít. – Csak realisták. Szeretni egy helyet, ahova nem mehetsz el, az nem annyira jó érzés. Márpedig mi addig nem térhetünk haza, amíg a rezsimeg nem bukik, de már akkor is csak látogatóba fogunk hazamenni. Ha az ikrek nagyobbak lesznek, megmutatjuk nekik a szülővárosunkat. Amikor már emlékezni is fognak rá, miután hazajövünk. Előbb úgysem mehetünk oda.

A híлари Dúrummur-Ífiben, egy tágas réten várakozott, hogy legyen helyük le szállni a légikocsiknak. Indulás öt-ötvenkor. Negyvennégykor értek oda, volt még idejük búcsúzkodni.

– Most sem fogod elárulni, igaz? – ölelte át Hait Nindát.

Ninda nem kérdezte meg, hogy mit.

– Emlékszel arra a huszadra, amikor eldöntötted, hogy Ámmaíttal maradsz és elhagyod Szindoriát?

– Hát persze.

– Látod, ilyen egyszerű.

– Hé, hé, állj csak meg, nem fizetsz ki egy ilyen Ninda-válasszal.

Ninda arcán megjelent a szokásos szelíd mosoly.

– Miért döntöttél úgy?

– Mert szeretem Ámmaítot és vele akartam maradni.

– A családodat és a világot is szereted, ezzel még nem válaszoltál.

– Ámmaítot jobban szeretem.

– Bárki más otthagya volna őmiatta Szindoriát?

– Természetesen nem.

– Mondtam, hogy ilyen egyszerű. Te meghoztad a helyes döntést, olyan szempontok alapján, amik másnak nem szempontok. Én is ugyanezt teszem. Pár év és visszatérünk.

Fölvette a kosarat, amiben Lí utazott, és felsétált a hílarira. Szinensi követte. Ít nem vitték magukkal, a családja mellett van a helye, Ángsauri fog vigyázni rá. Línek természetesen ott kell lennie, amikor a két receptor találkozik a harmadikkal. De a többi ivut, Háu, Lai és Szú itt marad, biztosítják a mentális kapcsolatot Szúnahummal és tovább dolgoznak Ninda tervén. Az ikrek még meg sem születtek, amikor előállt vele.

– Szerintem semmilyen alapja nincsen annak az állításotoknak, hogy a receptori érzékenység nem tanítható – jelentette ki egy alkalommal, amikor Hait terhessége még nem is látszott, bár már tudott róla mindenki. – Azt el tudom képzelni, hogy az én érzésem nem elég hozzá, sőt azt is, hogy a tiéd sem. De a kettő közötti különbségeket már elég jól ismerjük. Még nem látom bizonyítva, hogy a kettő együttműködve sem alkalmas erre.

– Ti emberek alighanem alapítanátok erre is egy tudományágot – felelte Háu; ők nem sokkal korábban érkeztek a namindan után meginduló forgalommal. – De én nem látom, hogy mit nyernénk ennek a tanulmányozásával.

– Újabb receptorokat, ha az elméletem helytálló.

– No igen, nyilván. De akkor mi lesz? Ezer és ezer receptor él majd a Galaxisban – mi végre?

– Nem tudom – felelte Ninda őszintén.

– Bölcs válasz – mondta Háu az ivutok iróniamentes komolyságával.

Tunni és Lorra elméjét akkortól kezdve tanulmányozták, amikor egyáltalán elkezdett kifejlődni az agyuk. Csak egyirányú kapcsolattal, ők vették a magzatok jeleit, de semmilyen hatást nem gyakoroltak rájuk, egészen pontosan úgy határozták meg a követelményt, hogy a kicsik agyának egyetlen szinaptikus kapcsolatában sem szabad változást okozni.

– Nem is férünk hozzá a szinapszisokhoz – dűnnyögte Ninda, amikor ezt Lí egy nap kijelentette. – Mi csak a vivőhullámokat tudjuk regisztrálni.

– De azokat a szinapszisok bocsátják ki, és ha visszaköveted a hullámokat, a végén ott lesznek.

– De ti eléritek őket?

– Nem, és nincs is rá szükségünk. Ti emberek szeretitek a hasonlatokat, hát tesék egy. Különleges laboratóriumi eszközök nélkül képtelenség egy élő szervezet egy bizonyos sejtjével bármiféle műveletet végezni. De ha sunerolajba mártod és megsütöd, az az egy sejt is meg fog sülni.

– Hm. Érdekes hasonlat, de értem a lényegét.

– Tudom. Semmiféle kockázatot nem vállalhatunk, hogy kárt teszünk bennük. A mi érzékelésünk és a tiéd között sokkal több a különbség, mint a hasonlóság. Mindketten képesek vagyunk úgy venni a hullámokat, hogy úgymond a végüket kapjuk el, és nem hatolunk közelebb a kibocsátó elméhez. De te néha igen, és nem mindig tudod kontrollálni a folyamatot. Emlékszem, mi történt, amikor a világ lényegével próbáltál érintkezésbe lépni. Te túl nagy energiát vetsz be. Talán egy nap – lehet, hogy a harmadik receptor segítségével – képes leszel féken tartani az energiádat annyira, hogy fejletlen, érzékeny elmékhez is közelíthetsz. De ma még nem. Egyáltalán nem szabad kapcsolódnod a magzati elmékhez. És neked sem, Szinensi.

– Úgy lesz – bólintott Ninda.

Tudta, hogy Lí semmiféle mentális ráhatást nem alkalmaz velük szemben, mindketten mindig szabad akaratukból cselekszenek, de hallgatott a barátjára.

Amit Lí mond, az mindig helyes, mert az ő emberinél sokkal fejlettebb intelligenciája olyan következtetéseket is levon, amikre egyetlen ember sem képes. Még Ninda maga sem, pedig Lí könnyedén megmérte az intelligenciáját. Azt mondta, a második legmagasabb, amit valaha tapasztalt emberi lélynél, csak a barátja, a másik receptor múlja felül egy egészen kevéssel.

Az ikrek azonban mindmáig semmilyen jelét nem mutatták a mentális érzékenységnek, sem veleszületettnek – ez valószínűtlen is volna –, sem annak, hogy taníthatóak lennének rá. A négy ivut döntése szerint hatvanéves korukig sem Ninda, sem Szinensi nem nyúlhat az elméjükhöz. Utána majd meglátják.

– Sok millió gyerek él Szúnahaumon – mondogatta Szinensi. – Miért éppen ők lennének fogékonyak? Lehet, hogy az egész Testvériségben senki sem az.

256.

oa-6 verekedések

„Nem lehet egy nép életét jobbra tenni azzal, hogy megölkünk valakitet.”

*Ninda:
A fény lúmái,
360.*

Minden szüni első útja egy hajón vagy világon – hacsak nincsen sürgős dolga – a jannihaumba vezet. Ninda és Szinensi a 3-sigo jannihaumot választotta, tudva, hogy bármelyikbe mennek, ugyanazt találják, mint az *Aulang Laip* vagy a világok jannihaumaiban.

Sokfelé jártak az elmúlt harminchat évben. Bejárták Szúnahaumot, Auríhaumot, megfordultak a Felhő néhány további világán is. Az *Angaur Dzsúrarengi* 3-sigo jannihauma egy auríhaumi városka, Honarungé jannihaumára emlékeztette őket, ami egy hegy mélyében épült, a város felével együtt; a város másik fele a barlang szájánál levő, hólepte fensíkon volt, kétezer riginre a Honar-tó fölött.

A jannihaum, akárcsak a honarungéi, kupolás tetejű volt, ami ritka volt a hajókon, hiszen fölöttük egy másik szint padlójának kellett lennie. Ninda itt is, mint mindenhol, először a tűzhöz járult és köszöntötte az Őrzőt mint *Auszini* Kis Őrzője. Az Őrző szokás szerint viszonzta, közben pedig Szinensi helyet foglalt egy asztalnál és megtudakolta, mi van a kupola fölött.

– A park – felelte egy férfi, Rinderi. – Van benne egy jókora domb, amin szánkózni is lehet, hegyet mászni, és barlangok épültek a belsejében. Az alatt vagyunk mi.

– Honnan jöttetek? – kérdezte Ilgunti, egy kétszázéves forma lány, akinek megakadt a tekintete Ninda szökeségén és világos bőrén.

– A Szinolgu-hegységéből – felelte Szinensi –, Ninda pedig eredetileg Szindoriáról.

– Az hol van? – kérdezte egy kisfiú.

– Egy dzserang világ – felelte Ninda –, kint a Galaxisban, a Sáhallurgint-ködökön túl.

– De te nem lehetsz dzserang. Akkor nem lehetnél itt.

– Persze hogy nem vagyok dzserang – mosolygott Ninda. – A törzsszövetség tagja vagyok, liktenit-upesz. Dzserangnak születtem, de felvettek a Testvériségbe.

A kisfiú – nem viselt kítűzőt, mint általában a gyerekek – láthatóan meglepődött ezen, nem tudta, hogy dzserangokból is lehetnek szúnik. Kicsi volt még, talán hetvenéves.

– Lehetnek szúnik dzserangokból – biztosította Ilgunti. – Sokan vannak közöttünk, akik valaha dzserangok voltak. Aztán eljönnek a Testvériségbe, a sáhaddif felveszi őket valamelyik törzsbe, és onnantól haungszik, mint mindenki más.

– Nahát – motyogta a kisfiú, beledugva az orrát egy pohár íhafiba.

– S hogyan kerültél ide Szindoriáról? – érdeklődött Rinderi.

Ninda elmesélte azt a luakeáni hajnalt közel negyvenhét évvel ezelőtt, ami megváltoztatta az életét. A felnőttek döbbenet hallgatták, a kisfiút és az asztalnál ülő többi kicsi gyereket nem kötötte le, nekik érthetetlen volt, amit előadott.

– Elképesztő egy világ lehet – mondta Rinderi.

– Az, elképesztő – szólalt meg egy mély basszus Ninda és Szinensi háta mögött, és egy nagydarab, szakállas férfi került meg az asztalt, hogy ülőhelyre találjon. De nem volt hely, ezért fölkapta az egyik apró kislányt, leült a helyére és az ölébe ültette a gyereket. – Jártam Szindorián. Több világán is jártam annak az országnak. Velem bizalmatlanok voltak, mert idegen vagyok. De egymással is bizalmatlanok, mert... a Galaxis tudja, miért.

Harrugí állt a kítűzőjén.

– Mindenkivel bizalmatlanok – felelte Ninda.

– S te ezt nem vetted át? – kérdezte Harrugí.

– Dehogynem – felelte Ninda határozottan. – Amikor azon a reggelen a suárba kerültem, tele voltam előítélettel, amiket ott belém neveltek. A szindorok bogaraknak hívják a szúnikat, és azt sulykolják a gyerekeikbe, hogy a bogarak halálra kínozzák őket, ezért nem szabad a kezükbe kerülniük.

– Ősi Föld, hallod, mivé lettek teremtményeid? – döbbenet meg Ilgunti.

– Ninda azóta sokat tett ez ellen – dicsekedett Szinensi. – Van három ügyvédje, akik sorra indítják a pereket Szindoria ellen. A kártérítésekből pedig felvilágosító programokat fognak finanszírozni.

– Ha majd szóba állunk Szindoriával – tette hozzá Ninda. – Mert már évtizedek óta felszálltunk onnan.

– Hát ahogy így elmondjátok, nekem nem is hiányoznak – mondta Ilgunti. – Elnézés, hogy így beszélek a szülőházadról.

– Szindoria nem a szülőházam – mondta Ninda, sokadszor már. – Csak ott születtem, de a házam a Testvériség. Szüni vagyok.

– Simnunná – vágta rá az asztalnál ülő összes felnőtt annyira egyszerre, mintha összebeszéltek volna. Nevettek.

– Egyhamar nem fogunk velük megint szóba állni – mondta Harrugí, és közelebb húzta a süteményes tálcát, ami felé az ölében ülő kislány nyújtogatta a kezét. – Kiállhatatlan társaság... mármint az állami embereikre értem. Én kettőt is megcsaptam annak idején.

Szinensi eltátotta a száját.

– Megcsaptál?

– Hát így esett, méghozzá két különböző alkalommal. Egyszer... lehet már száz éve, a fővárosban sétálgattam, amikor odajött egy köteg azokból a fehér egyenruhásokból, és elkezdett velem kötözködni. Hogy mit keres egy ilyen szép nagydarab sötétbarna ember az ő fővárosukban, bár hogy a bőröm színe miatt érdekelte őket, azt szerintem ők maguk se tudták. Mindenesetre nem tetszettem nekik. Mondtam, hogy semmi közük hozzá, amire ők mondtak még néhány dolgot, aminek a felére sem emlékszem, de ahhoz volt köze, hogy én szüni vagyok, és valamilyen bogárnak neveztek. Akkor én figyelmeztettem őket, hogy jobb lesz továbbállni, mert valakinek még baja talál esni. Mivel a hátuk mögött ott jött két esszidzsinna, már nemigen aggódtam amiatt, hogy lelőnek, úgyhogy amikor csak nem tágitottak, akkor kicsit összegyűrtem az egyiknek az arcát. Akkor volt egy kis kiabálás meg fegyverrel fenyegetőzés, és a végén tartottak két tárgyalást, az egyik megítélt a jóembernek valami kártérítést, a másik az ő fegyelmi tárgyalásuk volt, lecsukták valamennyit, csak azt nem, akit megütöttem, úgy vették, hogy ő már megbűnhődött. A másik eset valami hivatalnok volt, nem egyenruhás, az egy másik világukon volt, valami emberekkel rikácsolt valamit a nyelvükön, azt persze nem értem, de volt ott egy csomó síró gyerek, meg úgy általában látszott rajtuk, hogy csupa szegény ember. Úgyhogy odamentem és udvariasan megkérdeztem, hogy mi a baj, erre a hivatalnok ordítózni kezdett velem, én többször megkértem, hogy beszéljen velem emberi hangon, de úgy üvöltött, hogy a fordítógép alig győzte. Hát lehalkítottam. A tárgyaláson derült aztán ki, hogy azok az emberek nem tudtak fizetni valamilyen pénzt annak fejében, hogy laknak valahol, és ezért kitétték őket a lakásukból. Ezt a bírók sem értették, de azt sem, hogy miért kellett velem üvöltözni, és végül jellekes kártérítést kapott, egy palant. Hát ennyi történt. Mostanában már jó ideje biztonságban vannak az ilyen rikácsolók, a Testvériség egyetlen hajója sem megy oda, hát én sem megyek oda.

Jót nevettek. Nindának nagyon tetszett az „összegyűrt arcú” ervés története. Kapásból tudott mondani több száz történetet, amikor más ervések is megérdemelték volna, és el is mesélt néhányat a jelenlevőknek. A „másik Ninda” és Ántás meggyilkolását és az azóta történeteket is. A szüni iszonyattal hallgatták.

– A Nincs Kegyelem mozgalmat később felszámolták, rajtuk ütött a hadsereg és megölte valamennyit. Valóságos kis csatát vívtak. Szindorián nemigen akad sen-

ki, aki sajnálta volna őket, de az áldozataikat sem. Náluk nem szokás gyilkosokat sajnálni. De az életet nem tette jobbá sem az, hogy megöltek pár ervést, sem az, hogy aztán őket ölték meg. Nem lehet egy nép életét jobbá tenni azzal, hogy megölünk valakiket. Úgyhogy Szindoria élete továbbra is a korábbi zűrzavar, erőszak, gyűlölködés.

Szinensi csendben felírta Ninda előző mondatát a többihez.

257.

oa-7 Antras

„Színahaum: Abroncsvilág. Saunis: Zöld Golyó. Furcsa lehet olyan világon élni, amelyiknek nincsen beceneve. Szindoriának sincs, de ott élni nem ezért furcsa.”

Ninda:
Beszélgetések,
442.

– Hangikun Szesszinan? – tűnődött Harrugí. – Nem ismerős egyik sem.

– Mindkét klán kihalt már régen. Engem azért tettek ezekbe, mert még nevem sem volt, amikor a Testvériségbe kerültem. Én voltam az első Hangikun Szesszinan.

– S azóta többen vagytok?

– Igen, két barátom is Szindoriáról jött, nekik nincsenek klánjaik, mert már felnőttek, a régi nevüket használják. De van két kislányuk, ikrek, akik már az Abroncsvilágon születtek. Nekik klánbavétellel én adományoztam a klánneveiket. Hangikun Szesszinan Tunni Ídara Kirisz és Hangikun Szesszinan Lorra Ídara Kirisz.

– Tunni és Lorra? – figyelt föl egy öreg. – Ezek nem valami régi mesealakok?

– De igen, Szesszungari. A Gambi két hősnője, akik a pillantásukkal meg tudják állítani az időt. Én választottam a nevüket, mert így a szindor rokonságnak is ismerősek. Túnei és Lôreia, ezek szerepelnek az ottani névadásban. A szindoroknál ismétlődő nevek vannak, nincs mindenkinek egyedi, saját neve, mint nálunk.

– Furcsa szokás. Aztán mondd, azok a gyerekek is meg tudják állítani az időt?

– A pillantásukkal nem – felelt Ninda nagyon komolyan a bolondos kérdésre. – Azt senki sem tudja megcsinálni. Más kell ahhoz, hogy megálljon az idő.

– No mi?

– Hát ami azt illeti, Ímalli-hean hpert szónó-Áráhalgi, az évszakok szelleme mondta egyszer gazdájáról, Szillalgi-szúm ambi nong Dzsahászasszinariról, az idő folyásának szelleméről, hogy ha szépen megkérjük, megállítja a kedvünkért az időt. Csak ha nem telik többé az idő, hogyan kérjük meg, hogy indítsa el újra?

Még azt sem kérhetjük, hogy állítsa meg és valamennyi idő múlva indítsa el megint – ha idő nincs.

– Húha – mondta Harrugí. – Egy hingan-fiengéni.

Ninda mosolygott. Már valóban hingan-fiengéni volt, ismerte az összes szellemet és a hozzájuk kapcsolódó leírásokat, történeteket. Vizsgát is tett belőle.

– Ezen a módon tehát nem lehet megállítani az időt.

– No jó, de akkor hogyan?

– Nincs rá általános recept. Azt mondják, vannak pillanatok, amikor megáll az idő. Amikor a Fólangu-raut-huarungi hídján állsz és nézed a gyenge gravitációban lassan alábukó vizet, állítólag megáll az idő. De ez csak egy példa.

– Értem, mire gondolsz – bólogatott Szesszungari. – Azt hiszem, megéltem már ilyen pillanatokot, bár azoknak nem volt köze a Fólangu-raut-huarunghoz. Majd megtapasztalod, ha eljön az ideje.

A felnőttek és a nagyobb gyerekek mosolyogtak.

– Művelt gyerek vagy – mondta Harrugí. – Hát a testgyakorlásokkal hogy állsz?

– Többféle sportot kipróbáltam már.

– Nos hát, meséld el, melyikeket.

– Fengrával kezdtem, az *Aulang Laipon* a Sómittir tagja voltam, az Abroncsvilágon a Jellargunirban játszottam. A Jellargunir dzsészicsapatában is tag vagyok, légilabdázom, jégilabdázom, korcsolyázni és úszni is szeretek. Meg sádunnunozni, szóval ez már hétféle.

Szinensi oldalba bökte a barátnőjét.

– És te vagy a Jargunnur-vidék korosztályi hilorgin dzsúmbajnoka sircsahiban, te sengiri – sziszegte.

Ninda nevetve viszonzta a bökést.

– Egy táblás játék mitől testmozgás, te másik sengiri? Akkor az údot is mondjam hozzá?

Szinensi jelentősegteljesen bólított.

– Nagyszerűen játszik. Többször volt zenekarokban, és namindan-muandzsankor Hinerri-Szildzsengben saját kis koncertet is adott.

– Igen, sien, persze, de az sem testmozgás. Harrugí nem ezt kérdezte.

– No jó – mondta a férfi mosolyogva. – Akkor elmondom, miért kérdeztem. A fiam, Hilkinu tagja a Szemmahun csapatnak, és hiányzik két emberük, otthon maradtak. Úgyhogy minden elém kerülő gyereket megkérdezek. Ilesint játszanak. Azt kipróbáltátok már?

Csak a fejüket tudták csóválni. Ninda kénytelen volt beismerni, hogy még nem is hallott róla.

– Nem nagy csoda, sok százféle sportág létezik. Ha kedvetek van hozzá, a Szemmahun tárt karokkal vár benneteket is.

– Csakhogy mi nem leszünk eleget a hajón, hogy játszhassunk a bajnokságban – mondta Szinensi.

– Miért, mennyit lesztek itt?

– Csak pár évet.

– Játszani attól még érdemes – vélte Harrugí, és lenézett az ölében ülő kisgyerekre. – No, mi az? Mit szeretnél?

Némi gügyögéssel és mutogatással tisztázták, hogy a kislány oda szeretne menni a többi kicsihez, akik a szőnyegen játszottak.

– Ha leteszlek, az jó? Odamész?

A kicsi bólintott.

– Vagy vigyelek én oda?

A gyerek erre is bólintott.

Harrugí nevetett, fölkelt, odavitte és letette a szőnyegre.

– Így jó lesz? – kérdezte, de nem kapott választ, a csöppség már a többiekkel foglalkozott. A férfi visszatért az asztalhoz. Ninda le merte volna fogadni, hogy valójában nem is ismerik egymást.

– S innen merre mentek tovább? – kérdezte közben Ilgunti.

– Egy Szunnasz nevű világra – felelte Szinensi.

– Saunisra? – csillant föl egy másik lány, Jauráni szeme. – A kedvesem odaválosi. Eimin̄y sauninainas?

– Ais – bólintott Szinensi –, yn eim̄inis. Vyši leikas ainē synt uidon m̄ystron andronaiškiunē.

– Húha, én ilyen jól nem tudok. Csak nemrég találkoztunk, és hát én csak két-száznegyven éves vagyok, ő meg... hogy is számítottuk át, hatszáz körül van, ő már régóta köztünk élt, haungszí volt, amikor megismerkedtünk, szóval nem tudhatjuk, hogy tartós lesz-e a kapcsolat, ezért nem vágtam neki egy rendes nyelvtanfolyamnak vagy a hipnónak. Antras már régen tudott szúniul... nézzétek, ott van. *Antras!*

Ninda követte a tekintetét és a kézmozdulatát. Egy magas férfinak szólt, aki néhány asztallal távolabb állt és valakikkel beszélgetett. Most elindult feléjük.

– Nem mondhatod, hogy Antras, amikor megszólítod – közölte Szinensi. – Megszólító esetbe kell tenni. Antreis.

– Tényleg?

– De, mondhatja, ha szúniul beszél – jegyezte meg Ninda.

– Ja, tényleg, akkor igen...

Antras közben odaért hozzájuk. Neki is olyan világos volt a bőre, mint Nindának, de a haja barna.

– Tessék.

– Ezek a gyerekek hozzátok készülnek... mármint Saunisra, és a nyelvet is ismerik.

A férfi rájuk nézett, ők pedig föltartották anya- és apaujjukat, ahogy Kaistától tanulták.

– Aistravy. Muina Ninda.

– Aistravy. Muina Szinensi.

– Aistravais. Muina Antras Leinol̄iris. Ei Sauninta. Tyn kyno aikas?

– Ei Sūnahaumynta – felelt Szinensi –, ī Ninda Syndoreianta. Laina meistry vy-non sauninainis yn kōrion.

– Syndoreia? Lievy ūyn Syndoreia k̄yvis. De beszéljünk szúniul, hogy a többiek is értsenek. Hol tanultátok a nyelvet?

– Az Abroncsvilágon, Kaista Savyrinkēsiunastól.

– Kaistától? Ismerem. Persze nem vagyunk sokan saunisiak a Testvériségben. Szép a kiejtésed.

– Aidus – köszönte meg Szinensi.

– S mit fogtok csinálni Saunison?

– Ismerkedünk az emberekkel – felelte Ninda.

– Szép kis utat tesztek meg hozzá, át a fél Galaxison. Éppen Saunist kell ehhez fölkeresnetek?

Ninda bólintott és nem szólt semmit. De Antras sem faggatta őket, pusztit nyomott Jauráni feje búbjára és visszament a beszélgetőpartnereihez.

– Dōymis laiskas einošy – jegyezte meg Szinensi.

Ninda mosolygott. Igen, tényleg jóképű pasi.

– Ais, eida – bólintott Jauráni, jelezve, hogy értette.

258.

oa-8 sisunuk

„A saunisi utazás előtt otthon töltött három dzsúmiban még nem lett híres a Felhőben, de valamennyire ismert már igen. Csupa aprósággal. Kisebb fellépések üldjátékosként, tagság egy dzsészicsapatban, és hát – mesélt, mesélt, mesélt.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
140. sómir*

Szúnahaum Séfannun színház 43657. higit algillíszan 687

A huszonnégy sisunu akkora zsvajjal készülődött, mintha legalábbis kétszáz-negyvenen lennének. Ángsauri közelebb hajolt, hogy értse, amit Jolgri mond neki.

– Eddig is jól csináltál mindent – mondta a rendező. – Azt szeretném, hogy amikor a huafúnúval beszélsz, tegyél egy kicsit nagyobb hangsúlyt arra, hogy lenézed a butaságáért.

– Jó.

– Ami pedig a varázslót illeti...

A folytatást nem lehetett érteni, a ricsaj tetőfokára hágott a terem másik felében.

– Hé, sisunuk! – csattant föl Ángsauri. – Csönd legyen! Az ember a saját szavát se hallja!

A huszonnégy kisgyerek látszólag valamivel halkabbra fogta.

– Alakul, de még nem az igazi! – kurjantotta Ángsauri. – Hívom a varázslót és átváltoztat mindnyájatokat számúvá!

– Az meg micsoda? – kérdezte egyszerre egy csomó sisunu.

– Fogalmam sincs. Szindorián él és eddig még csak rosszat hallottam róla. Ha Hait kikoszarozta a királyt, megkérdezhetitek tőle, de a helyetekben inkább igyekeznék a színpadra.

A sisunuk kapkodva kirohantak. Jolgri jót nevetett.

– Te tanárnőnek is beválnál, nemcsak színésznőnek. Ennél nagyobb fegyelem csak akkor volt, amikor a barátnőd irányította őket.

– Ninda soha nem irányította őket – nevetett Ángsauri.

– De hisz itt voltam, miért mondod ezt?

– Ninda csak rájuk nézett, és irányították magukat.

– Értelek. Igen, tényleg valami ilyesmi. Nos, neked is nemsokára jelenésed van, beszéljük meg a varázslót.

A huszonnégy sisunu testhezálló fehér kezeslábasban, derekukon világoskék övvel, világoskék sapkában, világoskék kiscsizmában végigszáguldott a folyosón és beözönlött a sűrilliba, ahol a négy fódír már felkészülten várta őket és egykettőre lecsendesítette a lelkesedésüket.

– Így nem lehet kimenni a színpadra – förmedt rájuk Ónamurri, amikor a zshivaj már elcsendesedett. – Az ajtó mögött Innáhá-színajauszsi járja a tűztáncot, és pillanatok meglátja őt Rokkonin király, és beleszeret. Kik fognak állni mögöttük, amikor feleségül kéri? Talán ti? Ti nem sisunuk vagytok, hanem egy csapat kuncogó kiskölyök.

– Mert tényleg egy csapat kuncogó kiskölyök vagyunk – felelte az egyik, és erre mindenkiből kitört a nevetés.

– Hagyjuk ki őket – javasolta Jaraudzsi. – Ennyi rugalmasság belefér. A közönség soha nem hinné el, hogy ezeket Ninda képezte ki.

Ez hatott. Néhány matival később huszonnégy halálosan komoly, apró jégszellem lépdelt ki libasorban a színpadra és ingatta a fejét baljósan, mialatt Rokkonin, a Jégbirodalom királya feleségül kérte Innáhá-színajauszsi, a Tűz szellemének lányát, akit Hait alakított.

– Ninda meddig lesz távol? – kérdezte Jaraudzsi a sűrilliban, ahol már készülődtek a varázsló segítéi.

– Néhány évet, de még ebben a dzsúmiban visszatér – felelte Ónamurri. – Csak nem ide a színházba.

– Mondta?

– Nem, csak egy ekkora gyerek pár évente másvalamiért lelkesedik. Meddig járt a színházba, két évig?

– Van az három is. Eredetileg zenélni jött, Algilit tanítványaival, aztán lett belőle amolyan gyerekefelügyelő meg mindenféle.

– Értem. Ja igen, három éve én Auríhaumon voltam. No, készüljünk a díszlettel.

Ninda ezalatt éppen a Jekallur silgunban ült a nagy fehér hoklumszönyegen, és Veltarun előadását hallgatta a szokunni fhangífilozófiáról.

– Szokunn speciális helyzetben levő világ. Valójában nem világ, hanem hold, egy hatalmas gázóriásnak nagyon közel keringő kísérője. A gázóriás közel van a napjához. Mindennek következtében az idő több mint kilencven százalékában a szokunniak nem látják a napjukat, a gázóriás takarja, s mivel a megvilágítatlan oldalát látják, teljesen sötét az égboltjuk. Leszámítva a csillagokat persze. A maradék időben viszont a nap óriási mennyiségű sugárzást bocsát rájuk, és a gázóriás felszínének is a fényes oldalát látják. Ezek az ellentétek tükröződnek a szokunniak gondolatmenetében, különösen az az összetevője, hogy a világosság és a meleg, amit persze ők is pozitívnak értékelnek, mint minden ember, sokkal kevesebb időt kap életükben, mint a sötétség és a hideg. Ennélfogva...

– Nem minden ember – jegyezte meg Ninda.

Ha létezett szúni, aki zokon vette, ha félbeszakították, az nem a fhangítudósok közül került ki.

– Bocsáss meg, hogy érted ezt? – kérdezte Veltarun, egy kövérkés, teljesen kopasz, világosbarna bőrű férfi, aki kereken hétszázadik életévét taposta.

– Szaiszon az emberek nem szeretik a fényt és a meleget, mert nappal túl sokat kapnak belőle. Az éjszakát szeretik. Amikor ott jártunk az *Aulang Laippal*, eleve csak a mi kedvünkért kelt föl több száz ember, mert nappal értünk oda, és a hosszú helyi nappal folyamán el is hagytuk a világukat.

– Erős sugárzásnak kitett világ, gondolom.

– Igen, nagyon erős sugárzásban élnek.

– Igen, természetesen az ilyen világok kivételek. Akad jó néhány. Mindazonáltal az ott felnőtt emberek is jól alkalmazkodnak más világok viszonyaihoz, és némi akklimatizáció után zavartalanul sétálgatnak nappali világosságban.

– Erről jut eszembe – szólalt meg Likelnit, egy alig kétszáz éves nagyfiú –, van egy Hekannak nevű világ, ismeritek? Elképesztő hely. Őshonos élet van rajta, teljesen belélegezhető levegő, de ha kilépnek a szabadba, szemüveget tesznek föl, mert a kinti fény elviselhetetlen. Nem erős, teljesen normális, csak mintha egyszerre minden irányból jönne a fény. A légkörükkel van valami.

– Igen, vannak ilyen világok is – bólintott Veltarun türelmesen –, de ha megengeditek, folytatom. A szokunniak ellentétfogalmainál tartottam. Érdekes a mód, ahogyan a sötétség és a világosság közötti aránykülönbség visszatükröződik látásmódjukban, különösen a költészetben. Több verset ismerünk, ahol a költő kedvesének mosolyát a napsütéshez hasonlítja, és ismerni kell Szokunn viszonyait ahhoz, hogy megértsük: ez nem egyszerűen szépnek, hanem rendkívül ritkának is tünteti föl azt a mosolyt. Mutatok egy példát. Szammonon Akkin versének részlete, az én fordításomban.

A falı képernyőkön megjelent a szöveg, amit olvasott.

Oly szigorú mindig az arcod,

s oly ritkán süt ki a nap.

Mintha örökké vívnád a harcod,

s várnom kell, hogy téged lássalak.

Likelnit fölkelte, odalépett Nindához és leguggolt mellé.

– Erről jut eszembe – mondta nem túl hangosan, hiszen Veltarun tovább beszélt – , hány éves is vagy te?

– Százhatvanöt.

– Van srácod?

– Nincsen.

– Én szívesen lennék az.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Csajod sincs?

– Az sincs.

– A húgomnak sincs, és örülne egynek.

Ninda megint megcsóválta a fejét.

– Nem tetszem?

Ninda jól megnézte. Átlagos kétszázéves fiú, barna szemek, sötétbarna haj, világosbarna bőr, kerek arc, az orra alatt kezdődő bajusz.

– Nincs veled semmi bajom, csak nem kell nekem senki.

– Fura lány vagy.

Ninda bólintott.

Szinensi közelebb hajolt a fiúhoz, hogy ne zavarják az előadót a hangos beszéddel.

– Évente több felkérést is kap, de mindet visszautasítja.

– Értem. Mondjuk te is helyes vagy, de fogadok, hogy van már fiúd.

Szinensi bólintott.

– Most hol van?

Már elég messze járhattak az Abroncsvilágtól, de Szinensi nem azt mondta, hogy otthon. Elővette a suagját, párat érintett rajta, és közölte:

– Jasszíhin-Álguszúriban. Szép hely. Gondolom, családi programot szerveztek.

oa-9 Rano

„Mindenki szerez lelki sérüléseket gyerekkora során. Persze igyekszünk a gyerekeinket megvédeni ettől. De ha úgy nőnek föl, hogy semmilyen sérülés nem éri őket – akkor mitől nőnek föl?”

Hait Kirisz:

Ninda,

91.

Angaur Dzsúrarengi
43657. senut fargiszíman
350

Szokás szerint a namindan-dzsúmi csonka hetesén még nem volt tanítás, csak az első senuttal kezdődött. Most nem volt az a gondoskodás, amit Ninda a Testvériségben töltött második napján kapott, nem küldtek érte senkit. Már nem volt liukan-lieha. Szinensivel megreggeliztek – a 3-sibe szektorban vettek ki két gantirlakást egymás mellett –, aztán elmentek az iskolába, ugyanabban a szektorban.

– Jangaut – mutatták föl a tenyerüket, s a többiek viszonzták. Ninda két tanárnője, Fendria és Szettini után most férfi tanárt kapott, egy zöldes bőru szavanszit, akinek Rano állt a kitűzőjén, és a gyerekek mindnyájan az asztalról vették el a kitűzőjüket, senki sem hozta otthonról.

– Hát akkor telepedjünk le – mondta Rano, és helyet foglalt az egyik ülőpárnán. A gyerekek félkörben körülvették. – Gyerekek, ez egy teljesen új csoport. Velem együtt tízen vagyunk, és amint a feljegyzésekből látom, csak ketten vannak közteket, akik az előző dzsúmiban is ezen a hajón éltek. Én sem itt éltem. Mutatkozunk tehát be, én kezdem. A nevem Rano. Ez nem a teljes nevem, de nekünk szavansziaknak nagyon hosszú, megjegyezhetetlen nevünk van, ezért lerövidítettem.

– Miért, mi a teljes neved? – kérdezte Szinensi.

– Hambarano Szilandussziforambe. Ötszázhetvennégy éves vagyok... mi ebben a mulatságos?

– Bocsánat. – Szinensi komolyra igazította az arcát. – De Ninda meg én három dzsúmin át tanultunk szunnasziul. A tanárnőnket úgy hívják, Kaista Savyrinkēsiunas. Az egyik fő tananyagunk egy tévéSOROZAT volt, aminek a két főszereplője Leika Andryvaistrykeiluondas és Liemainas Satsykaulaindōris. Szóval ha szerinted ez hosszú...

Rano együtt nevetett a csoporttal.

– Tedd hozzá – jegyezte meg Ninda –, hogy a harmadik főszereplő neve Aunos Lȳranis, de neki még ez is hosszú, mert kutya.

Ezzel a jó hangulat meg is volt alapozva.

– Különben is nekünk öt nevünk van – mondta Áhori.

– Igen, de egyenként mind rövid – mosolygott Rano. – Egy ideig éltem egy Nit nevű világon, ahol olyan nyelven beszélnek, ami csupa egy-két szótagú szót használ. Hát nekik a Hambarano nagyon szokatlan volt. Ott rövidítettem le Ranóra, aztán amikor a Testvériségbe kerültem, megtartottam ezt a nevet.

– Mi vezette lépteidet szűnik lakta földre? – kérdezte Ninda.

Rano félrehajtott fejjel, csodálkozva nézett rá.

– Ez valami idézet?

– Igen – bólintott Ninda mosolyogva. – A Hettukun-rangaráni dzsullából.

– Értem. Hát természetesen egy lány. Niten találkoztunk, és miatta kértem az állampolgárságot. A gyerekeink pedig az óvodában. Kenti hetvenhat éves, Lermu negyvenöt. A feleségemet Anszinének hívják, eladó a suárban.

– Mióta élsz a Testvériségben? – kérdezte Ilgermu.

– Lassan száz éve.

– És jobb, mint a szülőbolygód?

– Hát... én szeretek itt. Otthon is szerettem. Időnként hazalátogatunk a családomhoz, most is oda tartunk. Ott töltünk egy-két évet, aztán hazajövünk. Szavansz nagyon szép hely, bár nagyon más, mint a legtöbb emberlakta világ. Az égbolt az egyetlen, aminek normális színe van. A tavaink többségének piros vagy sárga a vize, de akad rózsaszínű is. A falevelek mindenféle színűek, de zöld nagyon kevés akad köztük. Azt mondják, helyettük lettünk zöldek mi magunk.

Az osztály mosolygott. Ninda zsebében megrezsent a suag. Kivette, megnézte az üzenetet, visszatette.

– Nocsak – pillantott oda Rano –, ki az, aki nem tudja, hogy iskolaidőben nem illik a gyerekeknek üzenetet küldeni?

Ninda megcsóválta a fejét.

– Ez Szindoriáról jött, ott nem tudják, hogy itt mikor van iskola.

– Á, értem. Te onnan származol?

– Ott születtem.

– Rokonaid vannak ott?

– Nekem egyetlen rokonom sincsen az egész Galaxisban – felelte Ninda szárazon. – Csavargó voltam Szindorián, amíg egy véletlen folytán a Testvériségbe nem kerültem negyvenhét évvel ezelőtt.

– Nahát. Akkor ki üzent neked?

– Egy tévériporter. Néha szerepelek az ottani tévében.

– Ez ennél több – mondta Szinensi, és maga elé tette a suagját a szőnyegre.

A készülék fölött a levegőben megjelent a Mùutfréyn park Káÿndim belvárosában. Fekete-fehér emberfolyam lepte el a parkot és a környező utcákat, fekete sivatagi kabátos, porálarcos emberek, s ugyanilyenek fehérben is, mert már harminc éve nem lehetett kapni sem sivatagi kabátot, sem porálarcot, és Ninda egyszer azt mondta: „Akkor vegyetek föl fehéret. Nem mindegy?”

És mindenhol az ÀLAN mozgalom jelvénye. A ruhákon, zászlókon, transzparenseken. Akárcsak Ninda arcképe.

– Az a jelvény azt jelenti – közölte Szinensi –: „Ninda a szövetség igazi vezetője” és „Hülye, aki nem hisz Nindának”.

S a képen az egyik házfalon, a Dûtirlëwt bank nagy kivetítójén megjelent Ninda arca. A tömeg üdvívalgással köszöntötte, aztán egy szempillantás alatt csend lett.

– Myÿsin ám kéwt? – érdeklődött Ninda, és a gép fordított. – Hogy vagytok?

Az emberek az öklüket rázták a levegőbe.

– Értem. Unjátok Kÿyreánt, igaz? Én is unnam a helyetekben. Miért nem kéritek meg, hogy menjen a Galaxis másik végébe? Miért nem kerestek valakit? Valakit, aki képes vezetni az országot?

– Mert azt várjuk, hogy te felnőj! – rikoltotta valaki, és a nyomában kitört az üdvívalgás, Ninda nevét kiáltozták, előbb összevissza, aztán skandálni kezdték, de ő feltartotta egy ujját, és csend lett.

– Erről beszéltünk már, ÀLAN. Nem tudom és nem is akarom vezetni az országot, és ez felnőttkoromban is így lesz. És soha nem fogok visszamenni Sÿyndoreiára. A barátaim azt javasolták, hogy közöljem veletek: ha nem hagytok fel ezzel a képzelgéssel, véget fognak érni a beszélgetéseink. Én ezt talán kevésbé nyersen mondanám, hiszen tudom, hogy ezek a beszélgetések fontosak nektek, de én is azt gondolom, hogy nem élhettek álomvilágban. Nem nekem kell felnőnem, hanem nektek. Hagytátok a fejetekre nőni Kÿyreánt, mert mindent megoldott helyettetek és pótolhatatlannak állította be magát, most pedig azt várjátok, hogy majd én oldok meg mindent. Hát én nem leszek másik Kÿyreán. Oldjátok meg! Vegyétek kézbe az ország sorsát, ne valaki mástól várjátok, hogy majd megoldja helyettetek, mert ha valaki megteszi, akkor ugyanez lesz, mint ami most van, csak a zsarnokot fogják másképp hívni!

Csend.

– Hányadszor mondom el ezt? – kérdezte Ninda szemrehányóan. Az emberek lehorgasztott fejjel álltak, ültek, guggoltak. – Amennyire meg tudom ítélni, az ÀLAN az egyetlen politikai csoport Sÿyndoreián, aminek valami értelme van, de még ti sem értitek meg, hogy az egész politikának semmi értelme.

– Elég lesz már – szólalt meg az eleven Ninda, mialatt a többiek lenyűgözve bámulták a felvételt. – Iskolában vagyunk, sien.

Szinensi egy kézmozdulattal elnémította a suagot.

– Hetesenként legalább két fölkérést kap, hogy beszéljen a szindorokhoz, de csak évente egyszer szokott. Megörülnek érte. Ő a legnépszerűbb ember egész Szindorián. Mert egy igazi saupu.

– Ugyan már, sien. Az emberek ott nagyon rosszul élnek. Kell valaki, akibe kapaszkodhatnak, és véletlenül én voltam kéznél.

– Meg mert egy igazi saupu vagy – szólalt meg Ellirgi, egy magas fiú, akinek majdnem olyan világos volt a haja, mint egy szindornak, de a bőre barna. – Én is hallottam ám rólad. Kicsi a hely a janníhaum tüze mellett.

oa-10 Rekki

„Egy gonosz kormányzat soha nem enyhíthet korábbi gonosz elvein, rendelkezéseiben. Azzal beismerné saját gonoszságát. Egyféléképpen lehet ezektől megszabadulni. A gonosz kormánnyal együtt.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
140.*

Aiskeÿ
Arkormit
59. sündé 35.
a zöld órája

Īmerÿ helyettes őrnagy egyáltalán nem örült neki, hogy az állomás fogadótisztjével megegyezik az anyanyelvük. Ez a Sûnluõp lehet bevándorlók sokadik generációs leszármazottja, lehet disszidens, még az is lehet, hogy otthon elkövetett valamit, amiért neki le kellene tartóztatnia, ha sÿyndor felségterületen lennének, bárki lehet. Elsõ pillantásra ellenszenves volt a fensõbbséges arckifejezésével.

De nem voltak sÿyndor felségterületen. Az *Aiskeÿ* bedokkolt Arkormit kettes átrakodó állomására, és saját területi jogait éppúgy elvesztette, mintha egy szállítóhajó gyomrában tartózkodna. Mindkét férfi tisztában volt ezzel a ténnyel, de Sûnluõp fölénységét nem ez adta. Nem is az, hogy Arkormit elég jómódú világ, a Rekki Világok Szövetsége, azaz Rêky pedig még gazdagabb. Nem ez volt a fontos.

– Megkaptam a bevásárlólistáját – közölte teljesen szükségtelenül. Nyilvánvaló, hogy megkapta. Az volt az elsõ, amit a hajóbiztos leadott a hajódokumentumokkal együtt.

Īmerÿ bólintott.

– Van egy kis gond veled, tudja.

– Mi a gond veled?

– Az élelmiszer és a gyógyszer rendben van. De a többi nem. Gépalkatrészeket például egyáltalán nem adhatok el önnek. Tessék a rendelkezés.

Īmerÿ rápillantott a felé nyújtott képernyõre. Olvasott rekki nyelven. Hamar végzett az olvasmánnyal, nem volt hosszú. Újabb rendelkezésig megtiltom az alábbi kategóriákba tartozó árucikkek eladását színdar (rekkiül így mondták) illetõségû hajók számára – és következett a lista. Gyakorlatilag minden rajta volt az élelmiszer és a gyógyszer kivételével. Meg az alapvetõ nyersanyagok kivételével, mint oxigén és más gázok, víz, fémek, szervesetlen vegyületek – de ilyesmit nem is akartak venni, az van otthon is éppen elég.

Viszont nem a kormány egyik tagja írta alá. Īmerŷ ismerte a rekki kormány tagjainak nevét.

– Ki ez? – biccentett az aláírás felé.

– Valami osztályvezető a minisztériumban. – Sũnluõp azzal sem fárasztotta magát, hogy megmondja, melyikben.

– És õ határozza meg az állam exportpolitikáját?

Sũnluõp szó nélkül visszavette a készüléket, bõkött rajta néhányat és megint odanyújtotta.

Kormányhatározat. Rekki felmondja a Szĩndaraja Államszövetséggel kötött kereskedelmi egyezményeket... kereskedelmi embargó... az alapvetõ fogyasztási cikkeken felül minden árucikk eladása tilos... minden árucikk vásárlása tilos... a szĩndar valuta elfogadása egymillió hái értéken felül engedélyköteles...

– No igen, a negyedik pont. – Sũnluõp ronda képén most már még rondább vi-gyor is megjelent. – Arról is beszéljünk. Mivel akar fizetni? Egymillióért körülbe-lül egy nagyláda péksüteményt tudok adni, vagy egy kisláda hentesárut.

Tehát megint emelték az áraikat. Amióta a Testvériség hajói felszálltak Sŷyndoŕeia világairól, a hãŷ folyamatosan devalválódik. Több államban már egy-általán el se fogadják... voltaképpen ez a rekki kormányhatározat is ezt jelenti, csak udvariasságból egy kicsit álcázták, hiszen senki sem akar náluk ilyen kis õs-szegért vásárolni. Otthon valamivel jobb a helyzet, de már az utcai automaták is egy tízesért adják a szendvicset. Az a mennyiség, amiért most egymilliót kérnek, azelőtt nyolc-kilencszáz volt. Több mint ezerszeres áremelés!

Īmerŷ katona volt, nem kereskedõ. Ő a fegyverek nyelvén értett, alkudni nem tudott – igaz, ez nem jelentett valódi hátrányt, mert a rekki állam nem volt hajlan-dó alkudni. De a fegyverek nyelvén nem beszélhetett. Szigorú parancsa volt, hogy semmiféle összetűzésre nem kerülhet sor, ráadásul fegyvertelen kereskedõhajót kellett parancsnokolnia. A rekkik sem engedtek be felfegyverzett sŷyndoŕ hajót, és a kormány sem engedte õket ki a Szövetség területérõl.

– Van rekkanom – felelte, sok minden helyett, amiket felelni szeretett volna. – Húszezer rekkant szándékoztam elkölteni önöknél.

– Értem. Hát nézze. Élelmiszerral és gyógyszerrel is megtöltheti a rakteret, és még pénze is marad, hiszen egységnyi térfogatra ez olcsóbb. Legalább lesz mit enni odaát.

Īmerŷ bólintott. Semmit sem szeretett volna jobban, mint betõrni ennek a gũnyos, rátarti alaknak az orrát. „Legalább lesz mit enni odaát”! Mintha Sŷyndoŕeia valami nyomortanya lenne, ahol már enni sincs mit, hacsak õ, Sũnluõp, a kettes átrakodó állomás huszadrangú akármiféle tisztje nagy kegyesen el nem látja õket élelemmel.

De hát nem törhette be az orrát. A parancs egyértelmű volt. Semmiféle összetű-zésre nem kerülhet sor. Még szóbelire sem, mert ezektõl kitelik, hogy üres raktér-rel küldik õket haza, vagy éppen hajó nélkül, valami kalózbárkán utasként, a hajót meg ott fogják. A csillagközi közösség csak kárörvendene Sŷyndoŕeia sérelmén.

Aztán ők perelhetnének, de minek? A csillagközi bíróságok is egy hajóban repülnek ezekkel.

– Egy pillanat – mondta Sünluöp, és olvasni kezdett egy üzenetet. – Nahát, nézze, milyen szerencséje van. Egy sor orvosi eszközt és műszert levettek a tiltólistáról, éppen amikor önök itt vannak. Azt hiszem, az önök kormányának többre kellene becsülnie a mi nagyvonalúságunkat. Mi fontosnak tartjuk az önök népének egészségét. Úgy tűnik, még fontosabbnak, mint önök maguk, hiszen tudjuk, hogy milyen színvonalra zuhant önöknél az orvosi ellátás.

İmerÿ megállapította, hogy Sünluöp viszont nem kapott olyan utasítást, hogy kerülje a szóbeli inzultust.

– Niündà említette többször is – tette hozzá a másik magyarázóan, azzal a magától értetődő arccal, amivel az ember olyasmiről számol be, ami egyértelművé teszi, hogy csak az igazat mondhatja.

Niündà!

– Ön... ön az ÀLAN tagja? – kérdezte, maga sem tudta, miért.

– Tagja? – horkantott Sünluöp. – Én nem élek maguknál. Tudja, hogy hívják Sÿndořeia határain kívül azt, amit maguknál ÀLAN-tagnak neveznek?

– Nem – ismerte be a helyettes őrnagy. – Nem tudom.

– Úgy mondják – a másik férfi kissé közelebb hajolt, és pokoli gúnnyal szótagolta –: ép-el-mé-jü, nor-má-lis em-ber.

Várt néhány pillanatig.

– Furcsán hangzik, mi? Tudom, hogy odaát ritkaság. Vagyis hát csak azt hiszik. Az ÀLAN-gyűlések létszáma mutatja, mennyire nem ritkaság. Nos, én megyek is. Jó bevásárlást.

İmerÿ helyettes őrnagy még több huszadon át állt a kabin közepén ökölbe szorított kézzel, és csak arra tudott gondolni, hogy harminchárom és tíz éves. Még több mint hat év, mire betölti a nyugdíjkorhatárt.

De valahogy meg fogja oldani, hogy belföldi szolgálatra kérje magát. Akármilyen nehéz feladatra. Nem ijed meg tőle. A háborútól se ijedne meg, bár persze sosem látott háborút. De katona.

Katona, nem pedig... nem is tudott kifejezést arra az emberre, akinek most kell lennie, némán eltérve az ilyen Sünluöp-féle alakok pimaszkodását, mert ha nem teszi, akkor otthon nem lesz mit enni.

Haza kell vinnie százezer nagyláda élelmet. És a következő fordulóban is, és minden egyes fordulóban, neki vagy másnak, egészen addig, amíg a Galaxis békén nem hagyja végre Sÿndořeiait, hogy intézze az ügyeit belátása szerint.

oa-11 rágalom

„Esténként kiültünk a ház mögé, beszélgettünk, falatoztunk, néztük a fák árnyékát a fűvön, megmozdulnak-e. Soha nem mozdultak meg. De akinek a háza mögött mozognak az árnyékok, az is nyugodtan üljön ki és nézze őket. Sok lehetőséget ad gondolkodni.”

Sileni:
Ninda élete,
198.

Angaur Dzsúrarengi
43657. dzsirat angdzsagan
770

Ninda kritikus szemmel méregette a helyzetet. A kettes tábla látszólag teljes egészében a sárgáké, hiszen a kisszámú kék védő nem tudja feltartóztatni őket. Csak-hogy a hármas táblán piros főlény van, és a pirosaknak négy hajója tud átlőni a kettes táblára, még hozzá egyenesen a sárgák központi világát védelmező erőkre. Ezt felhasználva a kékék akár az egyes, akár a négyes tábláról ellentámadást indíthatnak – a négyesről persze csak akkor, ha elbírnak a zöldekkel.

– Mi a helyzet? – toppant oda mellé Lirkoni.

– Elég szoros az állás. Most senkire ne fogadj.

– Jó, nem fogadok. Ide hallgass, tudtad, hogy ezen a hajón uszoda is van?

Ninda felvonta a szemöldökét.

– Ez a hajó sokszorta nagyobb, mint amelyikkel én Szúnahaumra érkeztem, és tudtommal a legkisebb lakóhajókon is több uszoda van.

– Remek. Eljössz velem úszni?

– Amint látod, a játékot figyelem.

– Utána is lehet. Vagy holnap.

– Nem, nem megyek.

– Miért nem?

– Mert csak azért hívsz, hogy láthass meztelenül.

– No és? Mi azzal a baj?

Ninda vállat vont és nem felelt. A kékék ezalatt a csendes visszavonulást választották, elkezdtek áthúzódni a négyes és az egyes táblára, a kettest átengedve a sárgáknak. A zöldek viszont belemartak a pirosakba, két hajójukat is kilőtték. A táblák túloldalán a piros sapkás játékosok izgatott tanácskozásba kezdtek. A község ontotta a jó tanácsokat, egyezményes kézjelekkel, teljes csendben.

– No és a Higasztra eljössz?

– Minek?

– Lecsúszni hitorongán.

Ninda rápillantott a fiúra, mint aki akkor látja először, vagy mint aki akkor hall először a parkról és a benne levő nagy hegyről. De aztán bólintott.

– Rendben.

Ugyanekkor otthon az Abroncsvilágon, Jáhasszamin-Súlallergi janníhaumának pihenőfülkéjéből Ámmaít éppen üdvözölte az Ÿdörin képviselőit. A nemrég alakult új ellenzéki párt négy vezetőjének csatlakozásával együtt volt mindenki, akikkel beszélni szándékozott.

– Uraim – kezdte a hagyományos megszólítással, ami férfiakat és nőket egyaránt jelentett. – Én elég sok mindent láttam már a hatalomtól. Mondhatni, sem az aljasságuk, sem a primitívségük nem lep már meg. Most sem. Most a leleményességük lep meg, mert nem feltételeztem róluk több fantáziát, mint egy darab kavicsról. Ugyanakkor azonban ki kell jelentenem, hogy az aljasságuk és a primitívségük új határokat lépett át.

Pár pillanatnyi szünetet tartott.

– Úgy döntöttem, felhívást teszek közzé. A sajtó nem nevezheti meg a forrásait. De a forrás jelentkezhet. Álljon elő az a bizonyos névtelen informátor, és mondja el, honnan szedte a rágalmait. Álljon elő, ha van benne annyi bátorság, mint egy egyhónapos vÿÿsrinkölyökben! Hányan néznek minket jelenleg otthon?

– Harmincötmillióan – felelte Sirlóhÿ adásrendező. – De minden huszadban több százezren kapcsolnak ránk.

– Köszönöm. Néhány huszadonként legyenek szívesek kiírni. Meglátják, senki sem fog jelentkezni. Mert a forrás a hatalom valamelyik titkos vagy nyílt kiszivárogtató embere.

– Egy pillanatra kérem – szólalt meg Ravyÿt ügyvéd. – Ön tehát rágalomnak minősíti és határozottan cáfolja a hírt?

– Ez nem hír, csak rágalom, ügyvéd úr, és igen, a leghatározottabban cáfolum. Ha nem az lenne a cél, hogy megsemmisítsék Ninda reputációját, vele az ÀLAN mozgalmat és így az egész ellenzékét, akkor ostobaságnak nevezhetném, a háromfülű Sôdy-Vôdy meséjével egyenrangúnak, amit én szoktam mesélni a kislányaimnak elalvás előtt. Így azonban gonoszság, egy aljas cél érdekében kitalált aljas rágalom. Ninda ügyvédei is hallanak minket, és biztos vagyok benne, hogy eljárást fognak indíttatni.

– De ki ellen, ha nincs forrás? – érdeklődött Šwwniÿr, az ÀLAN képviselője.

– Gondolom, ismeretlen tettes ellen. Majd ők megmondják. De mivel a kormány az egyetlen, akinek ez érdekében áll, ők az első számú gyanúsítottak.

Keÿl Lÿÿkšûnahÿ megérintette a mikrofonját.

– Amíg az ellenfél képviselőjében senki sem áll elő, engedjék meg, hogy elvállaljam a kételkedő szerepét. Be tudják önök bizonyítani, hogy Ninda nem egy animáció? Hogy létező személy?

Ámmaítan és Haiton kívül ő volt az egyetlen, aki szindor nyelven beszélve nem tett zenei hangsúlyokat Ninda nevébe.

– Nincs rá szükség – mondta Ravyýt Ámmaít helyett. – Az alperesnek kell bizonyítania, hogy állításai helyállóak voltak. Niëndának és képviselőinek a szájukat sem kell kinyitniuk, meg sem kell jelenniük a tárgyaláson. Ha lesz alperes, a bizonyítási kötelezettség őt terheli.

– Köszönöm, ügyvéd úr – bólintott Ámmaít.

– Kérem, nincs mit. Megjegyezném azonban, hogy bár Niëndát kötelezettség nem terheli e körben, természetesen joga van megjelenni egy róla szóló tárgyaláson, joga van szót kérni és joga van bármit bebizonyítani. Ha pedig ezt megteszi, akkor nem kétlem, hogy szétzúzza a védelmet.

– No de uraim – kért szót Íru, az Ỳdörin elnöke. – Számos hivatalos dokumentum tanúsítja, hogy Niëndà létező személy. Bírósági ítéletek sora szól róla.

– Hogyne, elnök asszony – felelte Lÿÿksúnaḥỳ. – Csakhogy az ítéletek alapulhatnak megtévesztésen is, hiszen Nindát soha egyetlen sÿyndor bíróság sem látta. És ez a mostani hír sem arról szól, hogy ő nem létezik, csak arról, hogy a Lũakẽnból tavalyelőtt elmenekült gyerek azonos lenne azzal, akit a tévéközvetítésekben látunk. Ídara úr kérem, mi az önök válasza a sajtóhírnék arra az állítására, hogy egy öt-hat éves gyerek képtelen olyan filozofikus mélységű gondolatokat megfogalmazni, amilyeneket rendszeresen hallunk tőle?

Ámmaít mosolygott.

– Ez engem is megdöbbentett már a legelső találkozásunkkor, az *Aulang Laip* suárjában. Ninda ilyen. Ehhez nincs mit hozzátenni. Ilyen és kész. Lehet, hogy az ÀLAN mozgalom kiindulópontja sok mindenben hibás, lehet, hogy olyan elvárásokat fogalmaznak meg vele szemben, amiknek akkor sem tudna megfelelni, ha akarna, nagyon sok minden lehet, de az az egy biztos, hogy a mozgalom egy rendkívüli gondolkodót tisztel, talán korunk egyik legnagyobb filozófusát.

Kis csend lett, amit Šwvníyr tört meg.

– Köszönjük, ügyvivő úr, hogy megerősítette vélekedésünket. Az ÀLAN mozgalom ugyanezt gondolja. Lehet, hogy sok mindenben tévedünk. Igyekszünk nem téveszteni szem elől, hogy tiszteletünk tárgya egy gyerek. De úgy gondoljuk, szilárd meggyőződésünk, hogy rendkívüli gyerek. Ha Niëndà megtenné, amit ügyvéd úr említett, az nem azért szolgálna nagy örömünkre, mert visszaverné ezt a képtelen vádat, hiszen erre szerintünk semmi szükség nincs. Hanem mert láthatnánk őt itt, Sÿyndoreia földjén.

– Közben kaptam egy érdekes hírt – jelentette be Lÿÿksúnaḥỳ. – Az Aítřu Államban megjelenő Galaktikus Napjaink ilyen címmel számol be a dologról: „Az ön gyermeke valódi? Sürgősen ellenőrizze! Nindáról már kiderült, hogy csak rajzolja van! Lehet, hogy mindannyian rajzolt figurák vagyunk?”

A társaság nevetett, és velük a fél Államszövetség.

oa-12 rágalom

„Leghűségesebb szolgálaink, évtizedezrek hosszú során át kísérőink a tárgyak. Belegondoltatok már, hogy az a kés, amivel a kenyeret vágjátok, a szék, amin ültök, hány ezer embert kiszolgált már?”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmélkedéseiből,
45. sómir, 11. singir*

– Nos, perelünk – felelte Hiragi.

– Valóban? Itt a stúdióban és a tüntetők között az a vélekedés alakult ki, hogy a legmulatságosabb ostobaság, amin nevetni kell.

– Nevetünk rajta – vigyorodott el Hiragi, de csak egy pillanatra. – Viszont közben perelünk is. Társaimmal arra a döntésre jutottunk, hogy semmilyen hazugságot nem hagyunk megtorlatlanul, bárki bármit állít Nindáról, szembe kell néznie a következményekkel. Ha ezt most annyiban hagyjuk, a következő talán valami ordenáré disznóság lesz. Tisztában vagyunk vele, hogy az értelmi szerző nem a Hází Hírek szerkesztőségében üldögél, hanem egy kormányhivatalban, de a lapnak nem lesz más választása, mint elvinni a balhét.

Lÿÿkšũnaÿ bologatott.

– Ninda tud már az ügyről?

Hiragi vállat vont.

– Nem tudom. De azt hiszem, ön is tudja, mit fog szólni hozzá, ha tudomást szerez róla.

A riporter értőn bölintott.

– Igen, azt hiszem, tudom. Kedves nézőink, a riporternek nem feladata, hogy a riportalany helyett beszéljen, de ismerjük annyira Nindát, hogy meg tudjuk jósolni a reakcióját. El tudja őt érni, Hiragi úr?

– Természetesen, de hogy beszél-e velünk, azt nem garantálhatom. Mindjárt visszatérek.

Néhány huszad múlva Sÿyndoreián milliók törtek ki ujjongásban, mint mindig, amikor Ninda arca megjelent a tévében.

– Mi a helyzet, Sÿyndoreia? Hiragi azt mondta, beszélni szeretnétek velem.

– Igen, így van – mosolygott Lÿÿkšũnaÿ. Amikor Nindával beszélt, már régóta félretette a sÿyndor társadalomban kötelező udvariassági formulákat, mert Ninda teljesen úgy viselkedett, mint a sũnÿk, és semmiféle udvariaskodásra nem volt hajlandó. – Kaptunk egy érdekes hírt, amiről szeretnénk megkérdezni a véleményed.

– Kéÿl, én nem vagyok olyan hírelemző vagy mi a sÿkrw, amik szoktak lenni a tévében.

– Erre nincs is szükség. Illetve ez olyan hír, amit kizárólag te tudsz hitelt érdemlően elemezni. Felolvasom a hírt. „Niindà csupán egy animáció! A Házi Hírek biztos forrásból értesült arról, hogy az a gyermek, akit milliók bálványoznak hazánkban, mindössze egy elektronikusan előállított animáció, akit felnőttek irányítanak, kétségkívül a Testvériség kormányának megbízásából. Honfitársainknak maguknak kell levonniuk a következtetést, hogy ezek után van-e értelme annak a bizarr rajongásnak, aminek eszerint valóságos tárgya nincsen.”

Ninda egyre növekvő derűltséggel hallgatta a felolvasást. Az ÁLAN tüntetői az utcákon, tereken, parkokban átvették a mosolyát.

– Ugyan, Kéyl, te hülyéskedsz velem. Ilyesmi nem jelenik meg egy újságban.

– Biztosíthatlak, hogy nagyon is valóságosan megjelent.

– És most mit vársz tőlem? Jelentsem ki, hogy eleven ember vagyok? Nincs akadály, de minek? Ez a... mi is?... Álomhírek maga sem hiszi el ezt az ostobaságot, ahogy az sem, aki kitalálta és elküldte nekik. Pizskálódni akar. De minek? Kivel? Velem? Azt akarja, hogy az emberek ne hallgassanak rám? Nem mindegy? Soha egy szót nem mondtam nektek, ami ne lett volna akkor is úgy, ha én meg se születtem volna. Én elmondom azt, ami *van*, mert engem nem érnek el az ervések, én ki merek mondani bármit. Ez tölti el rettegéssel a kormányt, nem az, hogy azok a dolgok tényleg úgy vannak? Attól félnek, hogy a Galaxis másik végében egy gyerek kimondja, nem attól, hogy ezek a tények? Hát ez bizony nagy baj, Kéyl.

S ezzel kikapcsolt, szokása szerint meg sem várva, hogy valaki akar-e neki válaszolni.

A kis beszélgetés megint elemi erővel hatott a szindor közvéleményre. Azzal, hogy Ninda hibásan ejtette a Házi Hírek nevét, két zenei hangsúlyt megváltoztatott, és így már Álomhíreket jelentett, a hírlap ellen olyan gúnyolódáshullámot indított el, hogy a szerkesztőség nem kapott levegőt. Minden egyes hírükre tömegével jöttek a reakciók. Álmodták-e? A szereplőik nem animációk-e? A szerkesztőség tagjait egyre-másra nevezték animációnak, sőt már aznap megtörtént, hogy a sportrovat vezetőjét nem szolgálták ki egy ýsinsütőben, mert ők úgyis mind csak rajzolva vannak, ráadásul a tulajdonos hahotázva jelentette ki, hogy ő maga is csak rajzolva van, és a szerkesztő ne akarjon nála ýsint enni, mert az is csak rajzolva van, és kizavarta őt az üzletéből.

A ŠAW Televízió kárörvendve tudósított az eseményről, nem mulasztva el megjegyezni, hogy a kedves nézők ne higgyenek el ám egy szót sem a riportból, mert aki készítette, az is csak rajzolva van.

De a társadalmi lökэшullám, mint rendesen, nem állt meg a gúnyolódásnál. A Házi Hírek ezerszámra kapta az üzeneteket, amikben bocsánatkérést követeltek, és a hír koholójának megnevezését. Elméletek születtek, hogy melyik kormányhivatalból származhat a rágalom, és azok is egyre-másra kapták a felháborodott hívásokat. A tüntetések új erőre kaptak, a legkülönbözöbь kormánysszervek előtt tüntettek, míg az ÁLAN ki nem adta a jelszót, hogy nem szabad elaprózni erőiket, és az elnöki palotát választották. A lila órájára már milliósra dagadt tömeg vette

körül az épületet. És megtört egy tabu is. A sok-sok miniszter, párt- és állami vezető meg a Házi Hírek szerkesztői között, akiknek a neve vagy arcképe megjelent a transzparenseken, mondván, hogy hát ők nincsenek-e rajzolva, ott volt maga az államelnök is, akinek a nevét a szindor társadalomban csak különféle díszítő jelzők kíséretében volt szabad említeni, és semmiféleképpen nem képezhette viccelődés tárgyát. Ez súlyos retorziót vont maga után.

Most először azonban Vűyrd Kíyreànról is megkérdezték, hogy nincs-e rajzolva, illetve állították is, hogy de. Többféle fogalmazásban jelentek meg feliratok. És a becslések másfélmillió tüntetőről szóltak. Ennyi embert nem lehet letartóztatni, jelentette ki a képernyőről Lÿÿkšùnahÿ.

A palota szokás szerint úgy reagált, hogy a legfontosabb szempont az volt, hogy ne tűnjön kapitulációnak. Nem Kíyreàn nyilatkozott személyesen, ez amúgy sem volt gyakori, hanem első számú szóvivője, Mañnišruôp. Kijelentette, hogy a kormányzatnak nem feladata azt elemezni, hogy egy gyerek létezik-e vagy sem, és egyébként sem gondolja, hogy ez fontos lenne. A fő probléma e körben a Testvériséggel fennálló rossz viszony, amit Sÿyndoreia nagyon sajnál – és következett, mint rendesen, saját politikájuk tisztára mosdatása és a Testvériség besározása. Nindáról nem is ejtett több szót. Kérte az embereket, hogy térjenek haza, illetve ha már mindenképpen tüntetni akarnak, akkor válasszanak hozzá alkalmasabb indokot, illetve alkalmasabb helyszínt, hiszen ezúttal adekvátabb lett volna a Házi Hírek szerkesztősége előtt tüntetni.

Mindenki értette, hogy itt csak mellékes szempont, hogy Mañnišruôp a lapjukra hárítja a felelősséget a saját disznóságuk miatt. Ennél sokkal fontosabb, hogy az elnöki palotát tágas parkok, terek veszik körül, a szerkesztőség viszont egy belvárosi mellékutcában van, ahol legfeljebb egy-két ezer tüntetőnek jutna hely.

Mint már annyiszor, a szindorok azt érezték, hogy a kormány az ő szemükre veti a saját hibáját. Az elégedetlenség továbbra sem csökkent.

oa-13 Szvottakart 1

„Még nem is tudtuk, hogy küldetése van, amikor már beteljesítette annak első elemét. Csillagközi hírnévre tett szert.”

*Ámmaít Ídara:
Barátságom Nindával,
1106.*

Szvottakart
Angaur Dzsúrarengi
43 657. higit szilgaran
780

Szvottakart volt az első világ, ahogy beléptek a spirálkarba, Sasszákentől tíz érangra sáfur irányban. A Testvériség közepes fokozatba sorolta: kilépés csak az esszidzsinnával, de mérsékelt erők elegendőek, egy csoportnak egy főnyi védelem. A gyerekek számára ez Rano volt, aki fölvette a sárga egyenruháját a piros-sárga sapkával és a derékszíjjal, és lekísérte őket a városba. Kupolaváros volt egy szürke sivatag közepén, ami fölött tarka gázokból álló légkör volt. A hajó nem szállt le, mert a városkapuk nem voltak elég nagyok, aungirral lehetett lemenni, a helybeliek pedig a saját kishajóikkal jöhettek föl a suárba.

Nem volt gazdag város, ez nyomban látszott rajta. Tipikus bányaváros, ötvenezer lakos, az egyetlen lakott hely az egész bolygón, sőt az egész naprendszerben. A bányavárosok egyik tipikus problémájától szenvedett, a munkanélküliségtől. Nagyszámú szerencsevadász érkezett ide, akik itt akartak meggazdagodni, aztán nem jutott mindnek munka. Az utcákon mindenfelé fiatal férfiak lödörögtek, nagyrészt valamilyen kézzel mutogatós játékkal ütve el az idejüket. Rövidnadrágot hordtak, semmi mást. És elég soványak is voltak. Rano még otthon elmondta, hogy nem szabad közējük keveredni, indulatos, nehezen kezelhető emberek, adott esetben veszélyessé válhatnak.

Hát nem keveredtek közējük. Sétáltak az utcákon, nézegették a házakat. Errefelé a szürke volt a jellemző szín, a házak szemlátomást a sivatag kőzetéből épültek, csak egy részüket festették le, főleg fehérre vagy valamilyen fakó színre. De a festett házakon is nagy területeken lepattogzott a festék, a falak is rozogák voltak. Nindát nagyon emlékeztette Luakeánra. Azokban a negyedekben, ahol ő élt, szakasztott ilyenek voltak a házak.

– És nincs olyan érzésed, hogy nem mersz itt szabadon mozogni? – kérdezte Szinensi. – Hiszen ott nem mertél, bármikor jöhettek az ervések.

– Nem, semmi ilyen érzésem nincs. Rano megmondta, hogy az itteni rendőrök a tenyerünkől esznek.

– És ezektől sem félsz? – intett Szinensi egy kis csoport felé, olyan mozdulattal, amit kívülről nem láthatott senki, mert nem a kezével vagy a fejével csinálta, hanem az elméjével. Négy férfi meg két kamasz fiú. Érdeklődve szemléltek a szúni gyerekcsoportot.

– Nem hát. Itt van Rano, itt van a hajónk. Mitől félnék?

A kérdésére váratlanul a csoport maga adott választ. Elindultak feléjük, nem túl magabiztos léptekkel, de egyenesen Ninda és Szinensi felé, akik leghátul haladtak, vagy öt riginre lemaradva a társaiktól. Amikor a legelső már elég közel volt, valahonnan előlépett egy rendőr, valami olyasmit tartott a kezében, mint a szindor ervések DŸRM-botja, előrenyújtotta a férfi felé, és mondott valamit parancsoló hangon a nyelvükön.

Ninda megállva még látta a szeme sarkából, hogy Rano visszafordul, és egy pillanat múlva ott is állt mellettük.

A férfi a melle elé emelte két kezét, és ferdén tartott két tenyerét nyújtott ujjakkal, keresztben egymásra fektette, tenyérrrel befelé, aprókat hajlongott és magyarázni kezdett valamit. Szinensi feléje tartotta a suagját.

– Béke, rendőr úr – fordította a gép –, béke, senki nem bánt senkit. Csak kérdezni szeretnék valamit. Szabad, kérem?

– Hagyja őt békén – szólt Szinensi a rendőrrre ellentmondást nem tűrő hangon. A suag lefordította, s a rendőr leengedte a botját.

A férfi meghajolt a rendőr felé, aztán tett még két lépést előre. Merőn nézte Nindát, és megint a melle elé kapta két tenyerét, ferdén, keresztben. És föltette azt az egyetlen kérdést, amire Ninda a legkevésbé számított itt, Szvottakarton.

– Ugye te vagy Ninda?

Ninda értetlenül nézett rá. Szinensi törte meg a kis csendet.

– Ez kész. Most jársz itt először, megtettél már – visszanézett a városkapu felé – ötszáz lépést, de felismernek. Galaktikus híresség vagy, sien.

A suag persze lefordította. A férfi boldogan nevetett és hajlongott.

– Hát persze. Nindát mindenki ismeri. – Most másképpen hajolt meg, mélyebben, és megint keresztbe tette két tenyerét a melle előtt. – Te vagy az, akit a Galaxis küldött hozzánk. Te vagy az, aki fényt hoz az éjszakába. Ünnepe ez a nap, amikor lábadat világunk földjére tetted. A szellemek vigyázzák lépteidet.

– Húha – suttogta Irregi. – Figyelitek, kivel járunk egy iskolába?

Most már Ninda nézte merőn a férfit, aki fölegyenesedett és szemlátomást válaszra várt. Kis gondolkodás után Ninda is keresztbe tette két kezét és meghajolt.

– Köszönöm a kedves köszöntést – felelte. Meglepődést látott az arcokon, amiből arra következtetett, hogy neki másképpen kellett volna válaszolnia, a helybeliek maguk fölött állónak tekintik, és e helyett az üdvözlés helyett valami mást, leereszkedőbbet vártak tőle. De nem tudott és nem is akart másképpen viselkedni. – Mit tudsz te a szellemekről?

A férfi zavartan elvigyorodott.

– Szvottakarton mi ismerünk régi meséket szellemekről. Senki sem hisz bennük... úgy igazán. De számtalan mondásban szerepelnek.

Ninda bólintott.

– Jól van. Keressünk valahol valami helyet, ahol leülhetünk, és mesélj nekem a szellemekről.

– De kérem – szólalt meg a rendőr. – Nem mehet ezekkel az emberekkel... ha valami baja találna esni...

Mindenki értette a ki nem mondott folytatást. Akkor rájuk zúdul a Szúnahaum Testvériség haragja.

A férfi tiltakozni akart, de Ninda egy ujjmozdulattal elhallgattatta.

– Hallottad, mit mondott ez az ember, barátom. Nem eshet bajom Szvottakarton.

Az ember és a társai készségesen bólogattak. A rendőr kissé bizonytalanul bólintott és visszavonult, kézmozdulatot nem mutatott, de ő is meghajolt.

Szinensi fölpillantott Ranóra.

– Menjetek csak. Majd találkozunk.

A tanár egészen hasonlóan reagált, mint a rendőr, csak persze nem hajolt meg. Bólintott, és továbbment a gyerekekkel. Hisszoni még föltett egy kérdést.

– De hát mit fogtok csinálni?

– Beszélgetni fogunk – felelte Ninda nyugodtan.

S a férfiak invitáló kézmozdulatát követve belépett a házba, ami előtt álltak.

Szegényes, kopott szoba, bútorok nélkül. A padlót színes szőnyegek borították, amiken színes párnák feküdtek szétszórva.

– Köszöntelek szerény hajlékomban – hajolt meg a férfi. – Kérlek, foglaljatok helyet, ha méltónak találjátok e szobát.

Ninda bólintott és lehuppant az egyik párnára. Szinensi a mellette levőre csücscent. A házigazda mondott valamit az egyik társának gyorsan pergő nyelven, a fordítógép hallótávolságán kívül. A másik férfi bólintott, kifordult az ajtón és már el is tűnt.

A házigazda helyet foglalt velük szemben.

– Megkértem az öcsémet, hogy hívjon el még valakit, aki többet tud nektek mondani a szellemekről. De bocsássatok meg, azzal kellett volna kezdenem, hogy bemutatkozom. Arrensz Karszertszen vagyok, gázbányász, jelenleg tartalékos bánya felügyelő.

– Szinensi – biccentett Szinensi. – A barátnőm nevét... már tudod...

– Igen – ragyogott a férfi. – Szvottakarton mindenki tudja. De látom, ez meglep titeket. Van rá magyarázat. Nálunk nagyon sokan vannak munka nélkül, mert a gépeink... mindegy, ez most nem fontos. Ráérünk tévét nézni. Mindennap látunk téged a tévében, Ninda... körülbelül egy éve minden egyes nap. Volt alkalmunk meggyőződni róla, milyen ajándék vagy a Galaxis szellemeitől.

– De hiszen én nem szerepelek a tévében mindennap – lepődött meg Ninda.

– Sosem venném a bátorságot, hogy félrevezesselek.

– Talán más a magyarázat – mosolyodott el Szinensi. – Milyen hosszú nálatok egy nap?

– Hetvennyolcezer ütés. Úgy érted, hogy a ti napjaitok talán sokkal rövidebbek, és ami nálatok sok nap, az nálunk csak egy?

– Nem. A mi napunk egy egész kicsivel még hosszabb is. Akkor nem értem.

– Nyilván ismétlések – mondta Ninda.

– Az bizony lehetséges. – Karszertszen elnevette magát. – Nagy Galaxis... még mindig nem fogtam fel, hogy itt ülök a saját szobámban, szemtől szemben... *Nindával*...

264.

oa-14 Szvottakart 2

„Elmentünk Szvottakatra is. Persze senkit sem találtunk meg azokból, akik annak idején olyan nagy tisztelettel fogadták. Megváltozott a város is. De a tisztelet ugyanaz volt, és ugyanazok a régi mesék.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44398. liktuharan*

Belépett egy lány és egy fiú, egy alacsony asztalkát hoztak a két végénél fogva. Letették a vendégek elé, aztán meghajoltak, éppen úgy, ahogy Karszertszen, tenyerüket ferdén keresztbe téve. Az asztalka valami olcsó könnyűfémből készült, valaha sárgára festették, de a festék már nagyrészt lemállott – de tele volt süteményes és szendvices tányérekkel, poharakkal, kis palackokkal, szakasztott úgy, mint amikor a szúnik ülnek le beszélgetni.

– Kérlek, ne vessétek meg szerény asztalomat – hajolt meg Karszertszen. – És engedjétek meg, hogy bemutassam Anszans lányomat és Orszkind fiamat.

A vendégek meghajoltak, a fiatalok szintén. A nyitott ajtóban továbbra is ott tolongtak a kíváncsiak.

– Mesélj nekem a szellemekről, kérlek – mondta Ninda, és gyanítva, hogy az illem itt is az, hogy a kínálást illik elfogadni, töltött magának egy ragyogó kék italból.

– A régi mesék szerint valaha léteztek szellemek. Nagyhatalmúak voltak, de nem mindenhatók. Hosszú életűek, de nem örökkévalók. Nem voltak mentesek az olyan hibáktól, amik bennünk emberekből is megvannak. Nekik is voltak rossz hangulataik, ismerték az olyan tulajdonságokat, mint a féltékenység, a mohóság, a félelem, a gyávaság, a rosszindulat, és még sok mindenfélét.

– De alapvetően jók voltak – szólalt meg egy fiú az ajtóban. – Mindig jót akartak az embereknél.

Valaki lepisszegte.

– Ők miért nem jönnek be? – kérdezte Ninda az ajtóban szorongókra pillantva.

– E szobában most a vendég rendelkezik – hajolt meg Karszertszen.

– Hát akkor gyertek be és foglaljatok helyet az asztalunknál – mondta Ninda mosolyogva.

Azok beözönlöttek, keresztbe tett kézzel meghajoltak és mondták a nevüket. Szamnnun Rakkarszet. Rokmind Kilarkszet. Jarvak Jamninkszen – ez volt a fiú, aki közbeszólt az imént. Rankno Krippszket. Roamon Narmarkauk. Trando Karankriszet. Irkmin Szujarszesz. Szonrikan Jarrimirn. Ambrok Narmarkauk. Trovi Krippszket. Tveri Annirkaszket. Tizenegy férfi és nagyfiú. Aztán négy fiatal nő, akik a férfiak után jöttek be, de köztük foglaltak helyet. Szalin Annarszkit. Rokin Narmarkauk. Arrin Rakkarszit. Eran Kilarkszit.

– Jarrimirn? – pillantott Ninda egyikükre, egy magas, szikár emberre, akinek a férfiak közül egyedülként semmilyen szőrzet nem volt az arcán, még az itt szinte kötelező bajusz sem, és olyan sötét volt a bőre, mint a legtöbb szúninak. – Ez szaiszi név, nem?

– De igen – mosolyodott el szélesen az ember, és most szaiszi módra köszöntötte, tenyerét Ninda felé fordítva fölemelte a kezét, s a jobb füle mögé illesztette a hüvelykujját. – Én Szaiszon születtem, Jarkarn illiarban.

– Én is jártam Szaiszon, Nirn illiarban. – Ninda viszonzta a mozdulatot.

– Tudom. – Jarrimirn a többiekre nézett. – Itteni idő szerint csak két-három harapást töltött ott, de az én világom azóta többet beszél róla, mint bárki másról a Galaxisban.

– Varázslatos egyéniség – hajolt meg Karszertszen tiszteletudóan.

– Nem ezért. Adott egy tanácsot a népemnek, hogy hogyan tudnánk felvirágoztatni Szaiszt. A tanácsot megfogadták, és már gyűlik a pénz egy kupolaváros építésére.

– Csak szerencsém volt – mosolygott Ninda.

– Még nagyobb szerencséje volt Szaisznak – mondta Karszertszen.

Ninda kiitta a kék italt. Édeskés, enyhén csípős íz – az alapját az angdzsan adja, és valamilyen jograthoz hasonló gyümölcscsel keverték.

– Térjünk vissza a szellemekhez – kérte.

– Örömmel – bólintott Karszertszen. – Úgy tartják, hogy a szellemek...

Ekkor berobbant az ajtón egy kisfiú.

– Itt van – zihálta, aztán észbe kapott és keresztbe tett kézzel meghajolt Ninda előtt. – Jön már!

– Ki van itt?

– Alli anyó!

– Ez az öcsém fia, Arrikít – mondta Karszertszen. – Ül le, fiam, de előbb tegyél ide párnákat az anyónak.

Alli anyó ekkor lépett be az ajtón Karszertszen öccse kíséretében. Öreg volt, szúni számítás szerint nyolc-kilencszáz éves. Fehér haja volt, ráncos bőre, és tarka

ruha volt rajta, ő volt az egyetlen helybeli, akinek egész testét ruha fedte. Keresztbe tette a kezét és meghajolt, aztán a fivérek segítségével helyet foglalt a párnákon.

– Köszönöm, fiaim. Hát te vagy az a híres-nevezetes Ninda, gyermekem. Ünnepe lett a mai nap.

– Ninda vagyok – hajolt meg ő is –, de hogy ilyen híres lennék, arról eddig nem tudtam.

– Nem-e? Ó, gyermek. Szvottakart városában mindenki téged emleget, ha arról esik szó, mi minden rossz van a Galaxisban. Én Alli Asszjaszit vagyok, száz év járt el fölöttem az itteni számítás szerint, bejártam sok világot, sok embert megismertem, de nem is hallottam még senkiről, akibe oly odaadóan vetették volna a reményüket az emberek, mint tebeled.

– Én csak egy kislány vagyok – felelte Ninda. – Mit tehetek én azzal, ami rossz a Galaxisban? Ha majd felnövök, akkor is csak egyetlen ember leszek.

– Nem tudom, lányom. Nyilván nincsen varázshatalmad. Nem tudsz a gáztenger helyére levegőt, a sivatagból termőföldet varázsolni. Ezt nem is hiszi senki. De hatni tudsz az emberekre. Hallottam, hogy egy világon gazdasági csodát idéztél elő egy szavaddal.

Jarrimirn megköszöri a torkát.

– Az az én szülőbolygóm volt, Szaisz. Éppen erről beszéltünk, mielőtt maga megjött, anyó.

– S a szvottakartiak azt hiszik, itt is meg tudom csinálni?

– Nem tudhatjuk, lányom. Talán igen, talán nem. De ha itt nem, akkor majd máshol. – Az anyó töltött magának egy kortyot a kék gyümölcsitalból. – De mint Vankorsz elmondta, azért hívtatok, hogy meséljek neked a szellemekről. Így hát ezt fogom tenni. A gázbányászok azt mondják, sosem tudhatod, mikor kerül haraktíz a szívócsőved elé, csak annyit tehetsz, hogy figyelsz, hogy elkapaszd. Általánosabb értelemben ez azt jelenti, hogy bármiből kijöhet valami hasznos. – Kiitta az italt, s a poharat kezében tartva folytatta. – Ha a szellemekről esik szó, úgy illő, hogy Jatar említésével kezdjük, akiről úgy mesélik, hogy a Galaxis szívében, a központi fekete lyukban termett, s onnan bújt elő egy napon. Hogy ez hogyan volt lehetséges, amikor a fekete lyukból sem anyag, sem sugárzás nem szökhet meg, arra tudok válaszolni: a szellemeket nem alkotja sem anyag, sem sugárzás. Hanem hogy akkor miből vannak, azt nem tudom megmondani. Úgy is mondhatjuk, hogy tisztán szavakból, hiszen a szelleme kitalált lények csupán. Nem is hiszünk bennük igazán, mégis hatnak gondolkodásunkra. De lássuk, mit tart a legenda Jatar felől. *Egyszer régen, nagyon régen, mikor még a csillagok sem voltak mind ugyanazok, megnyílt a Jororszonki fekete burka, s előbújt belőle Jatar, Jatar-szellem, Jatar. Testét sem anyag, sem sugárzás nem alkotta, emberi szem nem láthatta. Hatalmas volt és mégis kicsiny, mert körötte nem volt semmi más, csak az irdatlan csillagok és a sokszorosan görbe gravitációs tér. Körülnézett és tépelődött, mit tegyen. Hogy meddig, azt nem tudhatja senki, de ha tudnánk, nem tud-*

nánk mégsem, mert azon a tájon, ahol millió és millió csillag sűrű szövedéke görbíti el a teret, elgörbül és beláthatatlanná válik az idő is. De végül egyszer elindult, hogy körülnézzon a Galaxisban és megismerje csodáit. Ezért mondjuk ma is a fiataloknak, akik még nem láttak semmit a Galaxisból: indulj el, ismerd meg a Galaxist, mint Jatar.

265.

oa-15 legendák

„Nem tudom, miért kezdett érdekelni már gyerekkoromban az emberiség őstörténete, a galaktikus terjeszkedés kora és az azt megelőző idők – miközben soha egy pillanatra sem érdekelt, hogy nekem magamnak kik voltak a szüleim.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
416. sómir*

Kilencszázötvenkor hívta Rano, hogy késő van, ideje hazamenni.

– Menjetek csak. Én maradok. Sok mindent kell még megbeszelnünk.

– Nem maradhatsz itt védelem nélkül.

– Dehogynem. Ne aggódj miattam. Senki sem fog bántani Szvottakarton.

– Ó, ebben biztos lehet, uram – harsant Karszertszen lelkes hangja. – A hajuk szála sem görbülhet meg!

– Szinensi veled van? – kérdezte Rano.

– Persze, itt van.

– És aludni mikor fogtok? Holnap is lesz nap.

Ninda vállat vont.

– Ráérünk. Nincs szükségünk sok alváásra.

Rano tehát hazament a gyerekekkel; több mint két derkit csatangoltak a városban, mindent megnéztek, amit lehetett – nem volt sok látványosság –, megkóstoltak egy-két helyi specialitást, aztán a hajóra érve elmondták a barátaiknak, hogy úgy nézett rájuk mindenki, mintha valami csodalények lennének. Erkanti konkrétan úgy fogalmazott, hogy olyan tisztelettel hajoltak meg előtte, mintha ő forgatná a Galaxist, pedig semmi mást nem tett, csak kért egy pohárral valami sárga üdítóből, de a kiszolgáló épp csak a földbe nem verte az orrát, úgy hajlongott előtte. Még hogy ez a világ nem biztonságos?

Ninda és Szinensi pedig folytatta a beszélgetést a szellemekről.

– Milyen napszak van nálatok? – kérdezte Ninda. – Nem szeretnénk túlságosan igénybe venni a türelmeteket.

– Ó, gyermek – nevetett az anyó –, a magamfajta öregnek kevés alvás is elég, és még amúgy is kora délután van. A te kedvedért pedig bármelyikünk feláldozza az alvásidejét, ha szükséges.

– Ezt nem kívánám töletek, reggel majd fölme gyünk, iskolába kell mennünk... úgy értem, hajóidő szerint reggel, ami még huszonnyolcezer ütés.

– Ó, lányom, nem tudom én azt a mi óránk szerint átszámítani, de soká lesz még este.

– Rendben. Ott tartottunk, anyó, hogy színre lép Hakun.

– Igen, Hakun, Reknut és Szkeszut utódja, aki a Jeheli csillaghalmazban született. Azt mondják, a Jeheli azért lett gömbhalmaz, mert amikor Szkeszut világra hozta Hakunt, Reknut meleg, biztonságos fészket akart neki, ezért összetolta a csillagokat egy nagy gömbbe.

– És más gömbhalmazok? – kérdezte Szinensi. – Hiszen a Galaxisban kétszáz-nál is több gömbhalmaz van.

Az anyó mosolygott.

– Lám, az űrben vándorló szunik között a gyermekek is tudnak ilyesmiket. Én nem tudok felelni a kérdésedre, lányom. A legendák természete, hogy csak a dolgok egy bizonyos részére adnak választ.

– Melyik halmazt hívjátok Jehelinek?

– Erre egy csillagász tudna felelni – mondta Vankorsz. – Ha kívánjátok... megkérdezhetek egy csillagászt.

– Örömet szereznel vele – hajolt meg ültében Szinensi.

A férfi fölkel, meghajolt és kiment, az anyó pedig folytatta.

– Millió évvel később, amikor Hakun felserdült, elhagyta a gömbhalmazt és bejárta a Galaxist. Azt mondják, abban az időben sokkal több volt a fekete lyuk, amik nem tetszettek neki, ezért elhatározta, hogy felbontja őket. Csillagokat dobált beléjük, amiket azok csak elnyeltek és nagyobbak lettek tőlük. Más megoldásokkal is kísérletezett, míg végül rájött, hogy ha egymásnak löki a fekete lyukakat, akkor összetörnek.

– A Szatkarau-törvény – sutto gta Ninda, hiszen tanult csillagászatot.

– Mit jelent ez az elnevezés, gyermekem?

– Ha két fekete lyuk a Szatkarau-határnak nevezett sebességnél gyorsabban ütközik össze, akkor szétépik egymás anyagát és egy sor humnauktává alakulnak. Ezek összeroppannak és felrobbannak, és galaktikus fáklyát kapunk.

– Lám, megint egy ismeret, amiről én nem hallottam sok évem során.

– A Hasszauhalgrúmi-szírongdzaumi... persze nem tudom, ti hogy nevezitek... egy ilyen galaktikus fáklya. Messziről úgy néz ki, mint egy szupernóva-robbanás maradványa.

– Elhiszem, lányom. Ládd, öreg fejjel is mindig tanul valamit az ember.

– Bocsánat a közbeszólásért, anyó. Kérlek, folytatd.

– Folytatom én, de már nem hosszan, gyermek, mert Hakun legendája csak annyit mond, hogy egy ideig, ami kétségkívül sokszorta hosszabb volt, mint az em-

beriség egész létezése, szóval egy ideig Hakun játszott a csillagokkal, fekete lyukakkal, galaktikus ködökkel, azután kíváncsi lett, mi történik, ha két galaxist lök egymásnak. De az az idő, ami alatt a mi Galaxisunk elérte volna a legközelebbi galaxist, az még neki is sok volt, ezért elhagyta a Galaxist, elment játszani más galaxisokkal. Mindez olyan sokkal azelőtt történt, hogy az emberi faj kialakult volna, hogy meg sem tudjuk mérni, mennyi idő telt el azóta. Hát így végződik Hakun legendája.

Alli anyó megint ivott egy kortyot a kék gyümölcsitalból.

– Ha már említetted az emberi faj kialakulását, anyó, vannak legendáitok arról is?

– Hogyne lennének, gyermekem. Zalko az a szellem, akinek az emberi faj létét köszönheti. Tudom, nektek szúniknak nem sikerül ezt a nevet kimondani, de nem baj.

Ninda nevetett. – Z, z, z. Már megtanultuk So'mezán.

– Ó, ez igazán örvendetes. Így hát Zalko volt az, aki arra jutott, hogy a csillagok körül keringő világok unalmasak, mert attól kezdve, hogy létrejöttek, többé nem történik rajtuk semmi. Ezért fölvetette társainak, hogy valami változót kellene alkotni rajtuk. Hemmu és Rorvi különféle fizikai jelenségeket javasolt, Szalfunak pedig nem is volt ötlete. De Zalko elmagyarázta, hogy mire gondolt: élőlényekre, akik növekszenek és elpusztulnak, szaporodnak és átalakítják környezetüket. Meglepődtek, mert élőlényekről még senki sem hallott. De Szalfunak sikerült alkotni néhányat, nem tudni, melyik világon, és aztán több világon is létrehozták őket. Maga Zalko is több világon kísérletezett mindenféle élőlényekkel, míg aztán az egyikén erőteljes fejlődésnek indultak, és hosszú-hosszú idő után, ami persze Zalkónak csak egy pillanat volt, kialakult az ember.

– Vagyis az embert nem maga Zalko teremtette?

– Nem, nem közvetlenül. Úgy tartják, ezer és ezer különféle lény követte egymást, egyre fejlettebbek. Az elsőeknek még egészen egyszerű volt a szerkezete, aztán mind bonyolultabbakká alakultak, nemzedékek millióin át. Hosszú idő volt, amíg megjelentek az emlősök, aztán azok között az egyre fejlettebb, intelligensebb változatok, míg végül az első emberek is világra jöttek. Eleinte ők is nagyon fejletlenek voltak, aztán fokozatosan egyre többet tanultak.

– Zalko ezalatt mit csinált, anyó?

– Továbbment más világokra és életet teremtett. Talán most is ezzel foglalatok valahol a Galaxis valamelyik távoli pontján.

– Anyó, és *hol* volt az a világ, ahol kialakult az ember?

– Azt bizony a legenda nem mondja meg, gyermekem. Senki sem tudja. Évezred évezred után repült el azóta, hogy kiléptünk a Galaxisba és világok millióit foglaltuk el, s az eredet világa feledésbe merült.

– Legenda sincsen róla?

– Csak annyi áll Zalko legendájában, hogy egy sárga törpe körül keringő világ volt, de hát az őshonos életet hordozó világok fele sárga törpe körül kering... az

ember és a hozzá genetikailag legközelebb álló állatok pedig sárga törpék világain érzik magukat a legjobbban a szabad természetben. Így nyugodtan vehetjük ténynek is, hogy sárga törpe volt. De hogy melyik a sok millió közül, azt senki sem tudja, lányom.

266.

oa-16 városháza

„*Figyelmes utazó számára nincs két egyforma hely.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
3095.*

Szinensi reggel kétszázkor már nagyon álmos volt, ezért Karszertszen hívott valami járművet, amivel Arrin és Eran kivitte a városkapuhoz és föltették egy aungirra. Ninda helyi idő szerint másnap hajnalig maradt, akkor már a helybeliek is elég álmosak voltak, ezért megbeszélték, hogy mikor jön vissza, és hazament – húszan kísérték el a városkapuig, hogy megvédelmezzék, illetve hogy még egy kicsit a közelében lehessenek. Volt kik közül kikerülnie annak a húsznak, az ajtóban egyre-másra tűntek fel újabb és újabb arcok, alighanem egy-két limlivel azután, hogy Karszertszennel találkoztak, már az egész bányaváros tudta, hogy itt van Ninda.

Amikor visszatért, teljesen megváltozott környezet fogadta. Mintha a város mind az ötvenezer lakója ott tolongott volna a városkapu mögötti téren. Fel is díszítették, Szvottakart kék, sárga és fekete háromszögekkel mintázott zászlói és a Testvériség piros-sárga-zöld-sárga-szürke csíkjai lengtek mindenütt. És a kapuban egy kis csoport élén ott állt egy nyurga, kopasz, fiatal férfi, mellén kék-sárga-fe fekete háromszöges jelvényel, és mélyen meghajolt Ninda előtt.

– Köszöntünk téged Szvottakart kicsiny világán, ó, Ninda, Galaxisunk tanítója. Tekintsd e helyet mint otthonodat. Házunk a te házad, ételünk a te ételed. S mikor elhagyod kupolánkat, e világ mindig mint második otthonod vár vissza.

Ninda negyvenhét éve élt a Testvériségben, ahol a legkülönbözőbb alkalmakkor beszéltek ilyen csiszolt, ünnepélyes nyelven, szokva volt hozzá. Mivel a férfi nevét nem tudta, körbenézett a téren egybesereglett embertömegen és hozzájuk intézte szavait.

– Köszönöm ezt a kedves fogadtatást, ó, Szvottakart népe. Bárhová vet sorsom a Galaxisban, e világra mindig otthonomként fogok visszagondolni, s ha úgy adódik, örömmel lépek majd ismét földjére.

Meghajolt, melle előtt ferdén keresztezve tenyerét, amit az emberek sietve vizsongoztak, de aztán üdvivalgásban törtek ki.

– Én Szonner Szturinszet polgármester vagyok – hajolt meg a kopasz fiatalember megint. – Én vezetem Szvottakart városát. Szeretnék meghívni – Szinensire pillantott – benneteket a városházára, ahol terített asztallal várnak ránk.

Ninda bizonytalan arcot vágott.

– Szonner, én azért jöttem, hogy Alli anyóval a szellemekről beszéljünk. Nagyon kedves tőled, hogy...

Szturinszet fölemelte két tenyerét.

– Semmi gond, semmi gond. Számunkra az a legfontosabb, hogy te jól érezd magad. Mi lenne, ha az anyó is velünk tartana a városházára, ahol kényelmes körülmények között beszélgethetek, és nagyobb hallgatóság elhelyezésére is mód nyílik?

Ninda jobban szeretett volna egy meghitt kis szobában beszélgetni, de jó képet vágott a dologhoz.

– Örömmel venném – felelte.

Nem kellett kocsiba ülniük, a városháza ott volt a tér szélén. Ninda, Szinensi és Szturinszet átvágott a tömegen, ami tiszteletudóan kétfelé vált előttük, s az emberek keresztbe tett tenyérrel, széles mosollyal bólogattak nekik.

– Nemigen tudom mire vélni ezt a nagy lelkesedést – jegyezte meg Ninda.

– Ó, te nagy híresség vagy Szvottakarton – felelte Szturinszet lelkesen. – Rengeteget tanultunk már tőled.

– Ugyan mit?

– Válassz ki valakit a tömegből, kérlek.

Ninda meglepve nézett föl az emberre, aztán megállt és egy fiatal nőre mutatott, aki nyomban meghajolt, két tenyerét keresztbe téve. Ninda viszonzta, a polgármester és Szinensi is.

– Kérlek, tudsz-e mondani Nindának valamit, amit tőle tanultál?

A nő elmosolyodott.

– Hát hogyne. Szennin Hirhakarszit bányalégvezető vagyok, és tudok idézni az egyik beszédedből. „Szindoriának változásra van szüksége, és azt nem én fogom hozni, hanem ti. Ti, Szindoria. És ahány világ csak akad a Galaxisban, ahol csak változásra van szükség, azt mindenhol ők maguk, az ottani emberek fogják elérni, és senki más nem tud nekik segíteni. Vagyis de, tud, csak jó esély van rá, hogy a saját javára fogja fordítani a segítségét.”

– Igen – mondta Ninda lassan –, tényleg ezt mondtam.

A nő mellett álló férfi is meghajolt.

– „Mégis azt mondom, inkább bízzatok más államokban, ha azt látjátok, hogy nekik is érdekükben áll, hogy segítsenek nektek, mint a saját vezetőitekben, akikről már tudjátok, hogy nem érdekeltek abban, hogy az ország élete könnyebb legyen. Nekik az a jó, ha ti szegények és tudatlanok vagytok, mert könnyebben uralkodnak fölöttetek.”

Ninda mosolyogva bólogatott, a férfi pedig megint keresztbe tette a tenyerét és aprókat hajlongva folytatta.

– Bocsáss meg, amiért megállítalak. Voszkon Ratmoszket< vagyok, érckutató mérnök. Szabad vitatkoznom azzal, amit mondasz?

– Hát persze. Bárkinek szabad.

– Akkor veletek tartok a városházára – felelte a mérnök, és követte őket.

A városháza kívülről ugyanolyan volt, mint akármelyik lakóház. Kopott, lemálolt festék a kőfalakon, valaha sárga lehetett. Az egyetlen különbség a széles kapu volt, ami nyitva várta őket. Sokan voltak a kapu közelében is, de senki sem lépett be Ninda előtt, csak Szturinszet sietett előre néhány lépéssel, hogy mint házigazda már bentről fogadhassa őt.

– Ez az épület ad otthont városi ügyeinknek. Kívülről csúnya, szegényes, de igyekeztünk szépen berendezni.

Bent már semmi sem hasonlított Karszertszen otthonára. Tágas előtérbe léptek, ahol éppen olyan kopott volt minden, mint máshol. Néhány ajtó nyílt belőle, közöttük egyszerű, kényelmetlen padok húzódtak a falak mentén. A polgármester előrement és egy érintéssel kinyitotta a szemközti ajtót, s belépett rajta Ninda előtt, ahogy illik.

Óriási terembe jutottak. Szemközt és kétoldalt ülésorok voltak félkörben, hátrafelé egyre magasabban, mint Hangilaoran előadótermeiben, ahol Ninda is járt már. Közvetlenül előttük pedig nem túl nagy térség, szőnyegekkel beterítve, párnákkal, a helyiek szokása szerinti alacsony asztallal, amit megraktak enni-innivalóval, szüni szokás szerint. Ninda és Szinensi helyet foglalt a párnákon, a polgármester még megvárta, amíg a tömegeből előkerül Alli anyó és mindenki mindenkit udvariasan üdvözöl, aztán ők is leültek. Meg az érckutató mérnök.

– Nem bánjátok, ha rögzítjük a beszélgetést? – tudakolta Szturinszet.

– Semmi kifogásunk ellene – felelte Ninda.

– Ez rendkívüli alkalom Szvottakarton. Minket általában elkerülnek a híres emberek, végül is csak egy kicsiny bányavilág vagyunk, semmi más. Ilyen jelentéktelen hely milliósámsra akad a Galaxisban, s mi nem különbözünk semmiben a többtől.

Ninda megcsóválta a fejét.

– Figyelmes utazó számára nincs két egyforma hely.

Szturinszet meglepve nézett rá, aztán bólintott.

– Értem, amit mondasz. Bocsánatot kérek a meghökkenésemért, de ez úgy hangzott, mint egy lúma.

– Állandóan lúmákban beszél – nevetett Szinensi, és közben fel is írta a mondatot. – Én pedig jegyzem a lúmaít. Rengeteg van már belőlük.

– Ó. Okvetlenül add ki őket könyvben, kérlek. Nagyra értékelem a fhangít, bár jómagam csak négy dírig jutottam.

– Mi még csak háromnál tartunk – felelte Ninda. – De elég is az udvariaskodásból, kezdjünk el beszélgetni. Te azt mondtad, Voszkon, hogy vitatkozni szeretnél a szavaimmal. Kérlek, mondd el, amit szeretnél.

– Köszönöm – hajolt meg a mérnök. – Te azt mondtad, a vezetőknek könnyebb, ha a nép szegény és tudatlan, mert könnyebben uralkodnak felettünk. Én pedig szeretném Szvottakartot állítani ellenpéldának. Nálunk a vezetők nem uralkodnak. Szturinszet polgármester megbízatása egyetlen évre szól – igaz, a mi éveink sokkal hosszabbak a Testvériség rövidke éveinél –, és amikor az letelik, szavazunk arról, hogy maradhat-e. Ha a többség azt mondja, hogy nem, akkor új jelölteknek kell jelentkezniük, akik közül választunk, és az év letelte után három nappal már más a polgármester.

Szturinszet bólogatott.

– Így van. Akkor vissza kell mennem a rendes állásomba, beosztott bányagépkezelőnek.

– Nem minden helyzetre igaz, amit mondtam – felelte Ninda. – Ha Szvottakart közigazgatása így működik, akkor ti szerencsésebbek vagytok, mint Szindoria, és még sok más jelentős állam a Galaxisban.

267.

oa-17 Dvńśy

„Azt hiszem, a híres embereknek általában nagy gondot jelent, hogy mihez kezdjenek a rajongóikkal, a tőlük jövő levelekkel, mindennel. Amikor én híres lettem, Ninda már régóta milliószor híresebb volt. Hát egyszerűen átvettem a módszerét. Engem sem érdekel, hogy mennyire vagyok híres. Ugyanúgy viselkedem, mintha nem lennék az.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
660.*

Angaur Dzsúrarengi 43 657. nodzsat muandzsan 502

Az üzenet már jóval korábban megjött, de Ninda csak ebédszünetben vette elő a suaáját. Természettudománnyal foglalkoztak, ami nem volt a kedvence, de Rano csupa érdekes dolgot mutatott. Behozott nekik egy antiövet, szétszedte a generátorát és levetített egy kisfilmet a működéséről.

– A mesterséges gravitáció lényege a gravitációs hullámok gerjesztése – mondta. – Mi most egy űrhajón vagyunk, ami szabadon úszik az űrben, ezért körülöttünk súlytalanság van. Ezt mi nem szeretnénk, ezért a hajó aljába hullámgenerátorok vannak beépítve, amik folyamatosan fejlesztik a gravitációs hullámokat, ugyanazzal az erővel, mint Szúnahaungaur felszínén. Ezt az erőt úgy hívjuk, hogy egy ong. Valamivel kevesebb, mint a galaktikus szabvány, de ez most nem

érdekes. A hajó fenekében a generátorok mindig pontosan egy ong erővel húznak minket lefelé. Ennek soha nem szabad megváltoznia, ingadoznia, mert sok-sok ember szenvedne súlyos sérüléseket. No most. Fíhaugi, ha már úgyis a kezében van az öv, mit gondolsz, mi történik, ha fölveszed és elindulsz vele fölfelé? Mondjuk, hogy a testsúlyod kereken hét endzs. Hogyan kell kiszámolni, hogy mekkora erőt kell a készüléknek kifejtenie?

– Gondolom, hét endzs – mondta a fiú –, mert az egy onggal kell megszorozni a hét endzsot, és az ugye hét. Ha fele ekkora lenne a gravitációs tér, akkor három és fél endzs erő elég lenne.

– Eddig rendben van. No most, mi történne, ha a súlyod tényleg pontosan hét endzs lenne, természetesen a ruháddal, cipőddel, no meg az antiövvel együtt, és a készülék tényleg pontosan hét endzs emelőerőt fejtene ki?

– Hát akkor... súlytalan lennék.

– Ez az! Az emberek gyakran esnek abba a hibába, hogy gondolkodás nélkül rámondják, hogy a saját súlyukat kell emelő irányú hullámokban kifejteni. Még arról is megfeledkeznek, hogy magának az antiövnek is van súlya, méghozzá nem is elhanyagolható. Hát még egy antrogónak! Húsz endzs! Kikapcsolva csak nagyon erős emberek tudják megemelni. Természetesen semmilyen antigravitációs készülékbe nem építenek precíziós mérleget, hogy a gép tudja, mekkora erővel emeljen. Egyszerűen csak elkezd emelni, és méri, hogy milyen sebességgel tud elszakadni a padlótól. Ebből következtetve pontosítja az emelőerőt, és pillanatok alatt kiszámítja, hogy milyen erejű hullámokat generáljon, hogy ne túl gyorsan emeljen téged és ne is túl lassan. No most. Mondjuk, hogy fölemelkedtél valamennyire, és leállítod az emelkedést, egy helyben lebegsz, tehát a gép megint pontosan hét endzs emelőerőt fejt ki. Én odalépek és a kezembe adom Lermut, akinek a súlya legyen két endzs. Mi fog történni?

– Leesünk – felelte Fíhaugi.

– Hát azt biztos nem.

– Dehogyan estek le, sien – pirított rá Szinensi. – Gondolkozz. Láttál már antiöves sportolókat, nem?

– De... tényleg. Nem, nem esünk le, de süllyedünk egy kicsit, mielőtt a gép visszaemelve a korábbi magasságra.

– No és mit gondolsz, mitől függ, hogy mennyit süllyedtek?

– Hát Lermu súlyától.

– Logikus válasz, csak bizony nem jó.

– Attól, hogy Lermu súlya hány százalékos növekedést okoz – mondta Sisszahut.

– Ez még logikusabb válasz, csak hát ez sem jó.

– A gép beállításától – mondta Ninda.

– Ez a jó válasz! A gép a tizedzeti törtrésze alatt fel tudja mérni, hogy mekkora lett a súly, és azonnal tudja, hogy mekkora emelőerőre váltson. Beállítástól függ, hogy ez mennyi. Például vannak emberek, akik magaslati munkákat végeznek, és

eközben nehéz alkatrészeket emelnek meg, akár több száz endzs súlyúakat, olyan szerszámokkal, amik átteszik a terhet a kezükről az antigravitátorukra. De nekik eközben nem szabad süllyedni, mert akkor nem tudják elvégezni a munkájukat, ezért úgy állítják be az antiöveiket, hogy súlynövekedés esetén azonnal a teljes ellenerőt kiadják. Ha viszont kikapcsolt antiövvel a derekadon lezuhansz valahonnan, azt a gép észleli és bekapcsol, de ha már valamekkora sebességre tettél szert, akkor nem adhat egyből egy teljes ongra számított hét endzs ellenerőt, mert a hirtelen fékezéstől megsérülnél, ezért fokozatosan kell lassítania, amíg biztonságosan megállíthat.

Ébédidőben aztán Ninda megnézte a suagját, ami egy írásos üzenetet mutatott a núdzsahantól.

– A mellékelt üzeneted jött Szindoriáról. A feladó személyazonosságát ellenőriztem, az, akinek mondja magát. Jerronti singan-núdzsahud, *Sziman Ilfangi*.

Az üzenet szintén írásban jött, szindor nyelven, fordítás nélkül. Jerronti persze nyilván lefordította magának – hacsak nem tud szindorul –, hiszen ismeretlen tartalmú leveleket a núdzsahan nem továbbít, de a fordítást nem mellékelte hozzá. Nindának nem is volt szüksége rá.

Kedves Nündà!

Biztosan nagyon sok levelet kapsz, talán el sem tudod mindet olvasni. De Sÿyndoreiáról nem sokat, azt hiszem. Nagyon nehéz lett innen írni a Testvériségbe. Van egy barátom Mÿnĕán, ő segített, enélkül nem is sikerült volna, mert a Testvériség postaszolgálata egyáltalán nem vesz föl üzenetet Sÿyndoreiáról. Videót pedig végképp nem. Ráadásul az egészet titokban kellett tartani, nehogy az apám megtudja.

Bocsáss meg, a bemutatkozással kellett volna kezdenem. Dÿwnśy Ęrlahÿ vagyok, hét és tizenhárom éves, káÿndimi lakos, és neked régóta rajongód. Minden szereplésedet megnézem, már kezdettől fogva. Tüntetni nem mehetek, mert az apám ledöntené dühében a Vĕĕsyt-hegyet. Ő nagyon nagy ellensége az ÀLAN-mozgalomnak, neked meg aztán végképp. Azt hiszem, nem túlzás azt mondani, hogy gyűlöl téged. Ő külügyminiszter-helyettes, Lĕĕreÿn Vÿhaÿteĕnek hívják, és azt hiszem, a munkája nagy része mostanában abból áll, hogy mindenféle ellenintézkedést próbál kitalálni teellened meg a mozgalom ellen. De mivel a mozgalom továbbra is működik, most már egy és tizenkét éve, azt hiszem, az apám nem jól végzi a munkáját. Ami szerintem nem baj, mert én teljesen egyetértek az ÀLAN-nal és veled.

Amióta a Testvériség elhagyott minket, itt egyre nagyobb a szegénység. Persze mi gazdagok vagyunk, egy szép nagy házban lakunk ĩmsenÿ-ÀĀylban, öt alkalmazott nyűzsög körülöttünk és lesi a kívánságainkat. De látom a szegénységet. Azelőtt a boltok tele voltak áruval. Akkoriban Üsilvÿynben laktunk, az nem ennyire menő környék, de ott is legalább ötven világ árui voltak az üzletekben. Konzervek

Daïmból, csoki Rékýből, iûmin a Testvériségből, filmkönyvek Sûnwisról. Rengeteg külföldi cucc. Most a Testvériségből semmit sem lehet kapni, még itt az âÿyli boltokban sem, pedig ennél menőbb talán nincs is. Amit ôk szállítottak, annak a töredéke maradt meg. És tudod, milyen áron? Az emberek százasokkal mennek bevásárolni, tucatjával viszik, és alig kapnak érte valamit, de ez nem lesz már így sokáig, mert bejelentették, hogy lesz ezres pénzkártya is. Ezres?!

Hát ezért értek én egyet veletek. Ezt a helyzetet nem a Testvériség csinálta, hanem a mi kormányunk.

Te voltál az elsô, aki nyíltan és ôszintén beszélt minderrôl a tévében. És hát azóta is. Már több mint két éve. Te vagy az egyetlen, akiben az emberek reménykednek. Én is.

Igazából ezért írtam. Persze te nem jöhetsz Sÿyndoreiára, én meg nem mehetek el innen, úgyhogy igazából nem lehet közöttünk semmi. De azért én nézlek a tévében továbbra is. Ha esetleg eljut hozzád ez a levél, írhatnál. Jobb, ha élôben nem beszélünk, mert valaki meghallhatja. A címem synkay-nvnp-dmt-dwss.

Dwñsÿ

268.

oa-18 tornaterem

„Volt az úgy egykor, hogy a szûnik összegyûltek esténként a janníhaum tüze mellett, és hallgatták a saupuk bölcs elmével elmondott történeteit. Aztán fordultak az idôk, elvesztettük Szûnahaum-sínarraómit, elvesztettük a saupukat is. Csak nagy ritkán akadt újra egy. Csak én hiszem, hogy ô a legnagyobb közülük?”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
805. sómir*

Angaur Dzsúrarengi
43 657. dzsirat lilgamíszan
780

Kedves Dwñsÿ, nem tudom, mennyire vagyok híres, ez nem is fontos. Szerintem a leveled legfontosabb része az, amit az apádról írsz. Hallottam már a nevét, sôt a SÁW többször is megpróbálta szóra bírni velem kapcsolatban, de elzárkózott. Pedig két évvel ezelôtt ô maga küldött nekem üzenetet, hogy beszélni szeretne velem hiperfonon, de én ragaszkodtam a személyes találkozóhoz, amire ô nem volt hajlandó.

De ez nem fontos. Nem tudom és különösebben nem is érdekel, hogy mi az a külügyminiszter-helyettes, de biztosan nagyon magas rangú ember. Semmi jelentôsége, hogy beszél-e velem, nekem semmilyen rangom nincsen, hacsak a harma-

dik fhangidír-khomot nem számítjuk, de nem hiszem, hogy ennek „politikai” jelentősége lenne. Ami fontos, az a kettőtök között levő ellentét.

Számomra megdöbbenő, hogy családon belül a „politika” ilyen ellentéteket kavarhat. Én nem tudom, milyen családban élni, de valamennyire mégiscsak, Ámmaïtéék révén, és náluk semmi ilyesmi nincsen. A Sÿyndoreïán maradt családtagjakkal sem, ők is egyetértenek velünk és a sÿyndor közállapotokkal kapcsolatban ugyanazt gondoljuk. Nem az a megdöbbenő, hogy vannak, akik mást gondolnak erről, hanem hogy ennyire súlyos ellentétet tud szítani köztetek a „politika”. Nem az a baj, hogy apád az ÁLAN ellensége, bár persze elég furcsa, hogy valaki ellensége lehet olyan embereknek, akik nem csinálnak semmit. A baj az indulatossága, az, amit elmondta, hogy hogyan reagálna, ha például tüntetni mennél. Megkérdeztem Ámmaïtot, aki azt mondta, hogy hatéves korodtól jogod van a véleményedet a szüleidtől függetlenül is kinyilvánítani, bár szavazati jogod persze csak tízéves korodban lesz. Vagyis részt vehetsz tüntetésen, akár a tévé nyilvánossága előtt beszélhetsz az ÁLAN tagjaival vagy éppen velem is, és apád nem tehet semmit.

De kétségtelen, hogy ő nem így gondolja. Szomorú dolog. Azt hiszem, ez addig biztosan nem fog megváltozni, amíg ilyen kormányzati munkát végez, mert a gondolkodását mindenki formálhatja, de a munkaadója elvárásait nem.

Ninda

– Egy szót sem szóltál a szindoriai szegénységről – állapította meg Szinensi, és fogást váltott a rúdon.

– Miért szóltam volna? Én ennek a fiúnak írtam, nem Szindoriának. A szegénységgel egyikünk sem tud tenni semmit. Attól, hogy az ÁLAN valamiféle csodatevőt lát bennem, még nem vagyok az, és semmiféle hatalmam nincsen. Te tudod a legjobban.

Szinensi pár pillanatig figyelte, ahogy a barátnője felhúzza magát a rúdon, aztán nekilátott ő is.

– Ha lemásztunk innen, keresünk pár külpolitikai hírt a szindor újságokban.

– Minek? Kit érdekel a „külpolitika”?

Ninda mindig ironikus felhanggal ejtette az ilyen szavakat, mintegy kételkedve ezeknek a fogalmaknak a létezésében vagy az értelmében. S mint mindent, ezt is kezdték átvenni tőle, főleg az ÁLAN-ban.

– Nem érted, sien. Némelyiknél a srác apja fog nyilatkozni.

– Hát aztán. Nem vagyok kíváncsi az ostobaságaira.

– Még mindig nem érted? Láthatod az arcát!

– És akkor mi van?

– Hát nem érted, te sengiri? Ha jóképű, akkor van esély, hogy a fia is jóképű!

Ninda úgy nevetett, hogy alig tudta fölemelni a súlyát a rúd fölé.

– Te vagy a sengiri. Kit érdekel, hogy jóképű-e?

– Mégiscsak te vagy a sengiri. Ha a srác buta lenne vagy ő is gyűlölné téged, teljesen mindegy lenne. De értelmesen ír, és tetszel neki. Egyáltalán nem mindegy, hogy jóképű-e.

– Ha ilyen bolondokat beszélsz, sien, hogy fogunk tornázni?

– A kezünkkel meg a lábunkkal – felelte Szinensi, és átkapaszkodott a másik korlátra. Hetesenként kétszer-háromszor tornáztak két derkit, már sok éve. Hait szigorúan Ninda lelkére kötötte, azt mondta, egy serdülő lánynak sokat kell mozognia. És egy fiúnak, kérdezte Szinensi. Annak is, felelte Hait, és elzavarta őket futni.

Meg is lett az eredménye. Ninda mostanra sokat erősödött, már nem volt olyan vézna, mint valaha. Körbe tudta futni Jasszani városát, és gyakran meg is tette. Itt a hajón már többször végigfutott az egyik végétől a másikig. Szokott korláton húzódkodni, súlyt emelni, sőt néha ökölrel csépelte egy nagy, puha zsákot. És persze kipróbált mindenféle labdajátékot, azokhoz is sokat kellett mozogni.

Nem csak erősebb lett, serdülni is elkezdett. A szindor lányok ugyanakkor kezdenek változni, mint a szúnik – ellentétben például a folgrikkal, akik jóval később –, s Ninda sem volt már az a fiús alkat, mint amikor a Testvériségbe került, még egészen gyerekfejjel. Mostanra másfél sudrígint nőtt, a csipője némileg szélesebb lett, a melle határozottan formálódott, bár végleges fejlettségétől még messze volt. Arcvonásai még eléggé kislányosak voltak, de a haját hagyta megnőni a szúni lányok divatja szerint, most már a lapockájáig ért.

Erre figyelt föl Innászi, egy vele egykorú lány, aki odajött hozzá, amikor Ninda szünetet tartott és ivott egy pohár súnunvizet, hogy pótolja az elveszített folyadékot és ásványi anyagokat.

– Tetszik a hajad – mondta, a szúnik szokása szerint egyből a tárgyra térve.

Ninda bólintott, jól tudva, mi lesz a folytatás.

– Ahol én születtem, mindenkinek ilyen van.

– Az lehet, de nekem nem ők tetszenek, hanem te.

– Kösz. De én nem akarok jární senkivel.

– Van valakid?

– Nincs. De nem is kell.

– Esetleg egy fiú?

– Nem, fiú se kell.

– Fura lány vagy.

Ninda mosolygott.

– Tudom.

Innászi nem erőltette. Sóhajtott, megfordult és elindult, de eszébe jutott valami és visszafordult.

– Figyelj csak. Van ennek valami köze ahhoz, hogy több országban milliók rajonganak érted?

Ninda fölfonta a szemöldökét.

– Mire gondolsz?

– Nem tudom. De van két furcsaságod. Egyszerre. A tévéből szónokolsz milli-óknak, és nem kell neked se lány, se fiú. Nem lehet valami összefüggés? Mármint feltűnő, hogy ez a kettő pont neked van meg.

Ninda mosolygott, de a szeme komoly maradt.

– Nem tudom. De annyiban biztos nincs köze a kettőnek egymáshoz, hogy nekem addig nem lesz párom, amíg nem találok, és addig fogok beszélni az emberekhez a tévében, amíg el nem unják. Gondolom, a kettő nem egyszerre fog bekövetkezni.

Innászi rábámult.

– Hány éves vagy te?

– Százhatvanöt. Miért?

A másik lány lassan bólintott. Göndör barna haja volt, világosbarna bőre, tipikus szűni arca.

– Ezért hallgatnak téged milliók. Mert úgy beszélsz, mintha legalább ezer lennél.

Ninda elnevette magát.

– Sokan vannak, akik tényleg ezerévesek, de őket nem hallgatják milliók. Nem tudom, hogy engem miért.

– Mert saupu vagy – felelte Innászi, és a homlokára tette a kezét.

269.

oa-19 Singup

„Körülbelül száz embert vonultatok fel könyvemben, akiknek része volt abban, hogy ma Nindát mint a galaktikus történelem egyik legnagyobb gondolkodóját ismerjük. Hogy miért éppen őket? Mert őket tudtam megtalálni, beszélni velük Nindáról, találkozásairól, annak Nindára gyakorolt hatásáról. De ezrek és tízezrek vannak, akiknek szintén megvolt a maguk szerepe. Mindenki, akivel valaha beszélt, hozzátett egy morzsát.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
bevezető, 2.*

Singup
Angaur Dzsúrarengi
43657. senut szisszadzsan
720

Singup biztonságos világ volt. Senki nem gondolt semmi rosszra.

A gyerekek alig pár matival a leszállás után hagyták el a hajót, a kiszálló utasokkal együtt, és elindultak az utcákon. A város a szabad ég alatt épült, meredek,

girbegurba hegyoldalon. Az *Angaur Dzsúrarengi* a város alatti völgyben szállt le, a környék egyetlen sík területén. Akik kiszálltak várost nézni, vagy igénybe vettek valamilyen járművet, vagy csak a legalsó szinteket látták. Ninda, Szinensi, Lirlani, Hingi és Immu volt a kivétel, ők igenis nekivágtak a meredek utcáknak gyalog. Nem is volt olyan nehéz. A helybeliek ésszel építkeztek, az utcák nem másztak föl nyílegyenesen a legnagyobb meredeken, hanem kanyarogtak. Érdekes volt megnézni ugyanazt a házat valahol messze a fejük fölött, aztán közelebb, majd már utcaszintben, ahol az ajtaja volt, aztán meg már felülről, a háztetőről is ki lehetett lépni az utcára, és a következő kanyar után a ház már lent volt a mélyben. De ott meg másik házak voltak utcaszintben.

– Fantasztikus – mondta Hingi, amikor kiértek egy kis térségre, amit házak vettek körül, csak egy boltíves bejárata volt, amin bejöttek, és arrébb egy másik boltív alatt lehetett kimenni. A hátuk mögött, lent a mélyben már nem is látszottak a völgy fényei. Idefönt is égett a világítás. Nappali éjszaka borult a városra, mert a napot teljesen eltakarta a még mindig följük tornyosuló *Angaur Dzsúrarengi*. A hegy magasabb volt nála, de odáig a város már nem ért föl.

Tényleg fantasztikus volt. A teret körülvevő házak építőinek láthatóan nem volt igénye az egyformaság. Mindegyik más színű és formájú volt, másképpen dőlt meg az egyenetlen talajon, még olyan is volt, amin az ablakok is láthatóan ferdék voltak. Vajon bent a padló is ferde?

A helybeliek mintha nem lettek volna ilyen fantasztikusak. Legalábbis azok a fiúk nem, akik az egyik ház előtt ültek székeken, asztalok előtt, ahogy a szünik is szoktak, iddögáltak valamit, és egyszer csak odaszóltak nekik. Persze a saját nyelvükön. Lirlani elővette a suagját.

– Üdvözlünk városunkban, úr vándorai – hajolt meg az egyik ültében, de a gúnyos hangsúly és a többiek röhögése világossá tette, hogy a vendégszeretetnek éppen az ellenkezőjéről van szó.

– Valami bajotok van velünk? – kérdezte Hingi.

– Mi bajunk lenne? – kérdezett vissza egy másik fiú. Ők jóval nagyobbak voltak, kétszáz körüliek. – Nekünk semmi bajunk. És ha gyorsan visszamentek a böhöm hajótokra, nektek se lesz.

Hingi és Immu egymásra nézett.

– Nem mindegy neked, hogy mikor megyünk vissza? – kérdezte Hingi.

– Hé, kisfiam, ez a mi városunk, értem?

– No és?

A nagyfiú felállt. Ninda sikátorokban, rossz hírű kocsmák környékén edzett tekintete fölismerte a részek ingatag mozgását. Elindult Hingi felé, aki mozdulatlanul várta.

– Na ide figyelj, kispofám – közölte a fiú. – Mi itt nem szeretjük a bajkeverőket. Minden rendben volt ebben a városban, amíg ti ide nem jöttetek éjszakát csinálni, aztán még ide is toljátok a képeteket a mi terünkre! Hát lerúglak a hegyoldalról, hogy leszállsz!

Már ordított, és jöttek a többiek is utána. Aztán hirtelen nagyon világos lett. A tér fölött megjelent egy aungir, amiből reflektorfény áradt rájuk, és pillanatok alatt négy esszidzsinna ereszkedett alá, közjük és a helyi fiúk közé.

A főkolompos hátratántorodott.

– Hé, mi van? Mi van? Most meg mi van?

– Nem beszélsz túl értelmesen – állapította meg az egyik esszidzsinna, elővett egy készüléket és odalépett a fiúhoz, aki nem tudott elég hamar reagálni. A karjához nyomta a kis eszközt, aztán sorban a többiekéhez. Eltette és várt. Azok eleinte összefüggéstelenül kiabáltak, a részegek módján, aztán fokozatosan elcsendesedtek. Végül az első dörzsölni kezdte a homlokát és értetlenül bámult rájuk.

– Mi... mi... mi történt?

– Baj – közölte az esszidzsinna szárazon. – Leitted magad és meg akartál verni szúni gyerekeket.

– Az nem... nem létezik... auuuu, a fejem...

– Hát az még fájni fog egy darabig. Főleg mert beszélek a kormányotokkal. Az, hogy pár kölyök leissza magát, nem a mi dolgunk. A mieinket megvédjük, a többi nem érdekel minket. De elhangzott pár dolog, amiről tudni szeretnénk, hogy a singupiak általános véleményét tükrözi-e.

Persze hogy pillanatok alatt ott volt a helyi rendőrség és a sajtó. Ők is gyorsak – csak azért nem értek oda előbb, mert Testvériség esszidzsinnájánál senki sem gyorsabb. És persze hogy az volt az esszidzsinna következő feladata, hogy az újságírókat visszaszorítsa, mert felismertek egy szöke hajjal koronázott arcot, és azonnal interjút akartak. Tizenöt-húszan lehettek, és mindegyik egyszerre beszélt. Úgyhogy az egyik esszidzsinna hangosítóra állította a suagját.

– Figyeljenek rám! – kiabálta túl a hangzavart. – Még nem kérdeztük meg Nindát, akar-e interjút adni. De ha nyomban nem lesz csönd, akkor nem is fogjuk, hanem fölraikom a fejünk fölött levő hajóra, és valamennyien elhagyjuk a várost. Értetek engem?

Teljes némaság volt a válasz. Még csak azt sem mondta senki, hogy igen. Az esszidzsinna vezetője, Szekasszuni helyeslően bólintott és Nindára nézett, aki tett néhány lépést az újságírók felé.

– Mire vagytok kíváncsiak? – kérdezte azzal a nyugalommal, amit már több száz világon ismertek.

Megint kitört a hangzavar, de csak egy-két szóig tartott, akkor mindenki riadtan elhallgatott. Ha a Testvériség fenyegetőzik valamivel, akkor azt be is váltja. Nem kockáztattak. Kicsit nézegették egymást, tanakodva, aztán a legidősebb, egy fehér hajú, fehér szakállú úriember kivált közülük és közelebb ment Nindához.

– Kedves Ninda, mint a jelenlevő riporterek korelnökének engedd meg, hogy köszöntselek világunkon és városunkban – kezdte fordítógép nélkül. – Szeretnénk, ha nem erről a sajnálatos incidensről ítélnél meg minket. Megkérhetünk, hogy nyilatkozz tudósítóinknak?

Ninda bólintott.

– Örömmel.

– Köszönöm. Én Sziku Illul Kugu vagyok, az MTS híradó riportere. Szüni időszámítás szerint... körülbelül hétszáz éves lehetek. Ezen a világon születtem, de messze innen, egy sarkvidéki világalakító állomáson. Ezt elég bemutatkozásnak tartod néhány rövid kérdéshez?

Ninda mosolygott. Már Galaxis-szerzte ismerték ezt a bolondériáját, hogy nem ad interjút olyanak, akiről nem tud semmit. Az első, Nomboka-féle interjú óta ötöt adott, és mindegyik alkalommal ő is tudni akart valamit a riporterről.

– Melyik nevedet használod?

– A Sziku a családnév, és az Illul Kugu a személynév, így együtt.

– Rendben, Illul Kugu. Kérdezz.

– Milyennek találsz Singupot?

– Nem sokat láttam még belőle... felsétáltunk itt a városban a hegyoldalon, idáig. De nagyon tetszik. Jártam már hegyen épült városokban, de olyat még nem láttam, ami ilyen meredeken megy fölfelé. Sok ilyen város van a világotokon?

– Nem, csak ez az egy. A többi mind hegyi fennsíkokon, de ott nincs hely arra, hogy egy ilyen hajó leszálljon. Ez a város azért épült ide, mert itt van a legnagyobb alkalmas leszállóhely. Singupon egyáltalán nincsenek sík mezők, csak hegyek és homoksivatagok.

– Érdekes. A világok mind tele vannak érdekességekkel. Itt is – körbemutatott a téren – ti építtetetek egy kellemes, otthonos kis ékszerdobozt, amiről nem is tudnak azok, akik nem jártak még Singupon. Millió és millió lehet ilyen a Galaxisban, de nem is hasonlítanak egymásra. Akárcsak az emberek.

oa-20 karizmatikus

„Némelyik filozófus azt mondja, a múlt már elmúlt, a jövő pedig még ismeretlen, hát egyik miatt sem érdemes aggódni vagy szomorkodni. Mivel azonban ezt sok ember mégis megteszi, meg kell néznünk, mi ad nekik okot rá. Az, hogy a múltban velünk történt események kihatnak a jelenünkre és a jövőnkre is. Ebből az egyszerű tényből egész gondolatkomplexum következik.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
278. sómir*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
59. ñündë 52.
a sárga órája**

– Szóval azt akarod nekem mondani – tagolta Vÿhaüteñ –, hogy pár részeg suhanc belekötött pár turistáskodó gyerekekbe, egy pofon el nem csattant, senki nem sérült meg, az anyagi kár zéró, és ez a hülyeség harmincvalahány naprendszer távolságban, *itt* bekerült a híradásokba, csak azért, mert az egyik gyereket történetesen Niëndának hívják?

– Pontosan – felelte Suwltiÿl.

– *Akármi* történik azzal a gyerekkel, az bekerül a napi hírekbe?! – háborgott Vÿhaüteñ.

– Hát körülbelül – mondta Suwltiÿl, kikeresett egy hírt és odacsúsztatta a külügyminiszter-helyettes elé. Vÿhaüteñ csak rápillantott.

– Igen, a harmadik díj a fhangiban, emlékszem, mekkora lelkesedést csaptak miatta. Mintha még senki más nem érte volna el ezt a fokozatot. A titkárnóm azon ujjongott, hogy Niëndával majdnem egyszerre érte el az ő fia is, és ő se sokkal idősebb, azt hiszem, nyolcéves, mindegy. Itt mindenki megörült?! Két éve, hogy az a gyerek interjút adott annak az égimeszelőnek, és azóta mindenki el van tőle ájulva, miért? Én kitüntetéssel végeztem a jogi egyetemet, és eléggé intelligens embernek tartanak. Hogy lehet, hogy én nem értem, mit esznek milliók azon a kölyöklányon?!

Suwltiÿl fanyarul elmosolyodott.

– Én sem számítom szellemiekben kispályásnak magamat, Lèëreÿn, és én sem értem. Tudod, végeztem egy kis számvetést. Utánanéztem a külföldön élő sÿÿndoroknak.

Vÿhaüteñ kortyolt egyet az ásványvizéből.

– Nahát, te időmilliomos lehetsz. És mi derült ki?

– Ami azt illeti, nekünk itt a testületnél eléggé megritkultak a tennivalóink a jelenlegi helyzetben. Adatokat gyűjtöttem több mint kétezer állampolgárunkról, akik az utóbbi tíz évben elmentek az országból és valamilyen negatív propagandát folytattak ellenünk. Hatvan százalékuk még a Testvériséggel való szakítás előtt vándorolt ki – negyven százalék azóta. Ez persze nem a valóságos kivándorlási ráta, az sokkal rosszabb, csak ebben a hónapban tízezren mentek el, akikről tudunk, de ők nem folytattak ellenünk propagandamunkát. A régebben távozott ezerkétszáz ember között tízen vannak, akiket mint bajkeverőket tartunk számon. Az újabb nyolcszáz között hetvenen! A többi csak egyszer-ször nyilatkozott valami kellemetlen, de ezek komoly fejfájást jelentenek. Mármint a régebben távozott tíz közül nyolcnak a tevékenysége felerősödött a Niündà körül csapott felhajtás hatására. A maradék kettő már idős ember, visszavonultak a politikától. Ez a hetvennyolc ember, akik közül Ámmaítot és a barátnőjét szándékosan ki is hagytam, egytől egyig belépett ebbe az ÁLAN szervezetbe, és természetesen bálványozzák Niündát. És most jön a csattanó: tudod, hogy őket ki bálványozza?

A külügyminiszter-helyettes azzal a mozdulattal húzta föl a szemöldökét, mint aki nem kíváncsi a válaszra.

– No?

– Senki. És ebben a névsorban azok vannak, akikkel a legjobban meggyűlt a bajunk az elmúlt években. Nem akarod hallani a névsort, Lèèrèyñ. Az ellenzék és más kormányellenes szervezetek prominens tagjai, akik némelyike sokéves munkásságot fejtett ki ellenünk, könyveket írtak rólunk, filmeket gyártottak, nagynevű személyiségek, és a sÿñdorok számára legismertebb ezer közéleti személyiség listájában huszonketten szerepelnek közülük, valahol a lista utolsó negyedében. Niündát csak az elnök úr és tizenöt színész-énekes sztár előzi meg. És van ennél rosszabb is. A népszerűségi lista, amin még mindig Niündà a legelső, két éve folyamatosan. Most ráadásul még kezd is elhúzni a pontszámokban.

– Nem hiszem, hogy a szenzációhajhász bulvárlapok listáira kellene alapozni a munkánkat.

– Nem hiszed? Tegnap kaptunk egy kérdést a Sÿyk-Vaïkaántól. „Meg tudják magyarázni, mitől van, hogy az önök országában a legnagyobb színészek sem érnek népszerűségben a nyomába sem egy serdületlen kamaszlánynak, aki soha semmi említésre méltót nem csinált, és eddig tizenhétszer jelentette ki kamera előtt, hogy semmi köze Sÿñndoréiához?”

– Ez provokáció.

Suwlítíyl vállat vont.

– De válaszolni kell rá. Ávay rám asszignálta. A Sÿyk-Vaïkaánt igazán nem vádolhatjuk azzal, hogy a mi ellenzékünk zsoldjában áll.

– Hát nem. És meg tudjuk magyarázni?

– Nem nagyon. Még azt sem mondhatom, hogy egy demagóg népszónok, aki mindig azt mondja, amit az emberek hallani akarnak, mert az emberek a legkevésbé sem azt akarják hallani, hogy nem fog változni semmi, amíg ők nem veszik a

kezükbé a dolgokat. Mármost ezeknek az embereknek ugye az a beállítottsága, hogy változást szeretnének, az államrend felbomlását. De nem úgy, hogy ők nekiállnak és forradalmat vagy nem tudom, mit csinálnak. Csak úgy változzon meg minden magától. Ez mindenféleképpen abszurd, akkor is, ha ellenzéki szemmel próbálom nézni a dolgokat, és Niëndà ezt vágja a képükbe állandóan. Hát nem örülnek. És mégis Niëndà áll a népszerűségi lista legelején. Szerinted milyen magyarázatot adjak?

– Karizmatikus személyiség.

– Karizmatikus? Mitől? A Šuòdwríń-csarnokban mindennap több ezer kamaszgyerek sportol, ha beraknánk közéjük, a helyett a sũnũ köntös helyett valami itteni öltözékben, észre se vennék. Gondolom, fiúnak néznék, mert hosszú a haja. Attól karizmatikus, hogy közhelyes bölcsességeket mond? „Ne élj vissza másvalaki szeretetével.” „Egy rossz kormányzat ugyanúgy nem tűnik el pusztán attól, hogy ezt szeretnék, mint egy kellemetlen betegség.” „A számegyenes végtelen: bármekkora számot mondasz, én csak rámondom: plusz egy. Ugyanígy van a Kĩyreàn-rendszer bűneivel.” Egy csomó ilyen gyűjtötték össze nekem a titkárságon.

– És mihez kezdesz velük?

– Hát ez az. – Suwłtĩŷl hátradőlt a fotelben. – Semmihez. Tiszta értelmetlenség az egész. Mármost nem az, amit mond, annak van értelme, még ha nem is valami falrengető. Foglalkozni vele, az az értelmetlenség. Egy gond van. Semmi kedvem leköszönni az állásomról, főleg nem egy csavargólány miatt. Úgyhogy valamit muszáj leszek kitalálni.

Výħaũteń tũnødve bólogatott, valójában már máshol járt az esze. Arra a régi ötletére gondolt, hogy beszélni kellene a gyerekekkel.

– Szóval most egy másik hajón él? – kérdezte hirtelen.

– Igen – pillantott a híre egykori helyettese –, az *Angaur Dzsúrarengin*.

– És messzebb jár innen, mint valaha.

– Tudtunkkal igen.

– Persze nem tudjuk, mikor, hogyan és miért került a másik hajóra.

– Nem. Talán a nevelőszülei ott kaptak munkát.

– De nem tudjuk, hogy azok kicsodák.

– Nem.

– Azt tudjuk, hogy Åmmaĩt és a barátnője nem a nevelőszülei. De róluk sem tudjuk, hogy melyik hajón élnek.

– Róluk sem. Amióta elmentek innen, egyetlen világról sem érkezett híradás, hogy kiszálltak volna. Bárhol lehetnek a Galaxisban.

Výħaũteń megdörzsölte az ornyergét. Örökké ugyanez a zsákutca. Két évvel ezelőtt sem tudtak semmit erről a három emberről, és ma sem tudnak. És ha netán kiderülne, hogy hol élnek, esetleg Niëndà nevelőszüleinek kiléte is kiderülne, akkor meg nem tudják, hogy mihez kezdjenek ezzel az ismerettel.

Két éve egy helyben toporognak, és közben egyre rosszabb a helyzet az országban. Legszívesebben elmenne nyugdíjba. Kínlódjon az utódja ezzel az egész műtfinuóppal. Huszonkilenc éves, elég öreg már, hogy belefáradjon ebbe az egészbe. Csak sajnós a nyugdíjhoz még nem elég öreg. És különben is. Suwltíyl-nak igaza van. Adja föl egy csavargólány miatt?

271.

oa-21 Vyhaüteének

„Sokféle érzélem van, amik képesek egy űrben keringő szikladarabot népes, vi-rágzó kultúrává alakítani. A nyereségvágy. Az otthonteremtés vágya. A félelem a túlnépesedéstől, a természeti katasztrófáktól, az elszegényedéstől egy korábbi vi-lágon. De csak egy érzélem van, ami képes egy világot elpusztítani. A gyűlölet.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
110.*

Angaur Dzsúrarengi 43657. famut liktuhanan 770

– Ugyan már – mondta Ninda. – Ostobaság. Pár srác egy kicsit beszszelt és el-vesztette a kontrollt. Minek ezt felfűjni?

– No igen – felelte Ankan hem Ímuren a Rekki Négyes Televíziótól. – Csak-hogy a szavaik igen erős ellenszenvről árulkodnak a szúnikkal szemben.

– Sőt gyűlöletről – tette hozzá Linkeran Hambilariszkvonde a Belső-Galakti-kus Hírügynökségtől.

– No és? A Galaxisban számos helyen gyűlölik a szúnikat. Ezt eddig is tudtuk. Egyébként a szavansziakat is, Linkeran. Valószínűleg egyetlen nép sincs, akiket ne gyűlölné senki. Lehet, hogy nem lenne egyszerű olyanokat találni, akik pont a szvottakartiakat gyűlölik, mert annyira jelentéktelen világ, viszont nagyon szegé-nyek, ezért alighanem belesznek azoknak a gyűlöletébe, akik a szegényeket gyű-lölik, de esetleg Szvottakartnak még a nevét se hallották. – Ninda töltött magának egy pohár íhafít, s a képernyőre nézve folytatta. – Például a szindor kormány, mint tudjuk, gyűlöli a szegényeket. De csak a szindorokat, mert úgy érzi, hogy fo-lyamatos problémaforrást jelentenek. Valójában a problémaforrás a szindor kor-mány. Ha egy szvottakarti ember elutazna Szindoriára, a kormány őt is gyűlölné, nem jobban és nem kevésbé, mint a szindorokat, mert látná rajta, hogy szegény. A gazdagság eltitkolható, de a szegénység meglátszik. – Kortyolt egyet az íhafiból. – Elnézést, eltértem a tárgytól. Igen, sokfelé gyűlölnék minket. No és? Megtanul-

tuk megvédeni magunkat, ha bárhol elkezdenek szórakozni velünk, jön az esszidzsinna és rendet teremt.

– Az esszidzsinna is egyik okozója a szúnik elleni gyűlöletnek – jegyezte meg Linkeran.

– Nem, az esszidzsinna a gyűlöletre adott válasz. De ezáltal gerjeszti a gyűlöletet. Az ervések csavargókkal szembeni gyűlölete kielégül abban, hogy időnként elkapnak egyet, agyba-főbe verik, és ettől okos fejűnek érzik magukat. A csavargók így mondják. Akik a szúnikat gyűlölik, bárhogyan nyilvánítják ezt ki, szembealálják magukat az esszidzsinnával, akik miatt a gyűlöletük nem elégülhet ki. Tehát fokozódik. A Testvériség álláspontja azonban az, hogy minket nem érdekel, ha ÝŸslēyt ÝŸslīn eredetileg nem akart többet, mint megpofozni egy szúnit, és azzal, hogy megakadályoztuk, százszorosára nő benne a gyűlölet, és most már gyilkolni szeretne. Ez az ő problémája, nem a miénk. Kezdjen vele, amit akar. Ha megpróbálja, rajtaveszt, az esszidzsinna résen lesz. Mi a legkisebb gyűlöletmegnyilvánulást sem toleráljuk. De nem is csapunk körülötte akkora hűhót, mint a galaktikus sajtó – ti is pusztán azért, mert én ott voltam. Sokadszor mondtam el, hogy ennek semmi jelentősége.

– Biztos vagy benne, hogy azok a fiúk nem ismertek föl? – kérdezte Hak Tiat Lium a KMR Televíziótól.

– Biztos. Bármilyen hihetetlen számotokra, engem nem ismernek *mindenütt* a Galaxisban – mosolygott Ninda.

– Ha így folytatódik – dűnnyögte a szavanszi tévés –, ez már nem sokáig lesz így.

– Ugyan, Linkeran, ha most ott a stúdióban, ahol ülsz, megjelenne a saját világod egyik legismertebb színésznője, mondjuk éppen a kedvenced, a váratlanság miatt őt sem ismernéd föl!

A riportereken végighullámozott a vidámság, Linkeran nevetett a legjobban.

– Hát az baj lenne, Ninda. Még a végén el is válna tőlem!

Dűnśy velük nevetett, de aztán kikapcsolta a tévét – úgyis fölveszi persze –, mert az ablakon át fehér fény áradt a szobába. Megvan az előnye annak, hogy a kormányzati kocsik fehérek, az összes szobában világosabb lesz a garázs felé eső oldalon, és lehet tudni, hogy apa kocsija leszállt. Hamarosan hallotta is, hogy apa üdvözli anyát, úgyhogy kiment a hallba.

– Jó estét, fiam – mondta apa, aztán a faliórára nézett, ami vidám piros színt árasztott –, vagyis hát dehogy van este, mindegy. Korábban eljöttem. Jó látni téged.

– Üdvözöllek, apám, örülök, hogy itt vagy.

Výħaűteűék családi légköre semmivel sem volt szertartásosabb, mint akármelyik sűyndör családé, a diplomáciai testület elnöke súlyt helyezett arra, hogy magas állása nem teszi őt különleges, mások fölött álló emberré, és ezt külügyminiszter-helyettesi minőségében is megtartotta. Elképzелhetetlen volt, hogy egy ha-

zatérő családtagot ne fogadjanak köszönéssel és egy-két udvarias szóval – de nem többel, az már túlzás lenne.

- Mi újság itthon?
- Még semmi, ami Ғw̄w̄nt illeti, de pár nap és meglehetnek a kölykök.
- Helyes.
- Viszont kérdezni szeretnék valamit.
- Egy pillanat.

A miniszterhelyettes belépett a dolgozószobájába, levette hétköznapi, de mégiscsak rangjához illő szürke dõimját és nadrágját – a cipõt már az elõtérben házi papucsra cserélte –, kényelmes házi nadrágot és fehér lûmot öltött, és átsétált a nappaliba, ahol helyet foglalt egy fotelban. Dwn̄sý követte.

- Hallgatlak, fiam.
- Mi lenne a véleményed, apám, ha sũn̄ nyelvét akarnék tanulni?
- Tudtommal rêky nyelven tanulsz – vonta össze szemöldökét az apa. – És tudod, hogy a hipnogép használatát nem támogatom.
- Bírnam a kettõt együtt is.
- Nos, ami a két nyelv egyidejũ tanulását illeti, az a véleményem, hogy ha ebben a korban nem tanulsz meg felmérni, mennyit bírsz, késõbb jóval nehezebb lesz. A kérdés jelentõségét persze nyilván az adja, hogy a Testvériséggel mostanában elég feszült a viszonyunk.

Dwn̄sý bólintott.

– Ezzel kapcsolatban nagyon egyszerű az álláspontom. A politikai ellentétek elõbb-utóbb így vagy úgy, de megoldódnak. Ha nem hinnék ebben, alkalmatlan lennék a munkámra. A sũn̄ pedig a Galaxis, vagy legalábbis a tágabb galaktikus környék egyik fontos nyelve, és akármilyen pályára mész, nagy valószínűséggel hasznát veszed. Tehát teljes támogatásomat élvezed ez ügyben, és amennyire idõm engedi, szívesen segítek is. Most nyomban kezdem. A te neved az õ kiejtésükben: *Dũnszi Erlahí*. Zenei hangsúlyok nélkül. Nemcsak hogy nem használnak zenei hangsúlyokat, föl sem ismerik õket, mintha egyáltalán nem lenne hallásuk. Pedig õk is szeretik a zenét. Az én nevem: *Lérejñ Vihauten*. Nem érzékelik a különbséget *i* és *y*, *u* és *w*, *n* és *ñ*, *h* és *ħ* között, és így tovább. No, ki tudod mondani a nevünket így?

Dwn̄sý néhányszor próbálkozott.

– Kezdetnek nem rossz. Persze, most jut eszembe, rêky tanulmányaidnál már találkoztál a dallamtalan beszéddel. Ami azt illeti, a Galaxis nyelveinek többsége dallamtalan.

A fiú tûnõdve ült a halvány bézs fotelben és az asztalkán álló kis virágcsendélet bámulta, mintha akkor látná elõször.

– Mondd, apám... fogok tudni tényleg beszélni velük?

Vyħauteñ megvakarta az orra tövét. Egy pillanattig tûnõdött, aztán ujjai hegyét összeillesztve bólintott.

– Jogos kérdés, fiam. Apaként és politikusként is kötelességem válaszolni rá, a kormány tagjaként pedig azon kell dolgoznom, hogy a válasz igen legyen. Ezt nem egyszerű elérni persze. Rêkyvel még csak-csak... ők valamivel türelmesebbek, mint a Testvériség. Velük csakugyan nehéz szót érteni.

– De hiszen nem is állnak velünk szóba.

– Hát ez az – sóhajtott a külügyminiszter-helyettes. – Így a legnehezebb tárgyalni. Mi mindig azon igyekszünk, hogy válaszoljunk mindenkinek, bár persze a válaszaink nem mindig tetszenek nekik... no de mindegy. Elnézésetet kérem, fiam, amiért a problémáimmal terheltelek.

– Szerintem ezek nemcsak a te problémáid, apám. Egész Sÿyndoreia problémái.

– Ebben igazad van. Ezt elsőként Nüindà mondta ki, de ettől még kétségtelenül igaz. Néha neki is lehet igaza.

– Általában nincs igaza, apám?

– Nos, hogy is mondjam? Igaza van, és mégisincsen. Kétségtelenül nagy nálunk a szegénység, és a kormány intézkedései is felelősek ezért. De a kormány feladata az, hogy az ország egészének jólétéről gondoskodjon. Eközben nem mindenki jár jól. Sajnos ezt be kell látnunk. Nincsen csodatevő hatalmunk, nem tudjuk a csavargók életét egy pillanat alatt rendbe tenni anélkül, hogy mások aránytalan sérelmet szenvednének. Választásra kényszerülünk.

– Értem, apám. De... miért nem mondod ezt el az embereknek?

272.

oa-22 forrongás

„Miért hiszitek, hogy hazudhattok nekünk?

Miért néztek ostobának?

Miért hiszitek, hogy megölhettek minket?

Nem tudjátok, mi a nép?”

*ÀLAN:
Hősköltemény,*

**Sÿyndoreia
Kaÿndim
59. sündë 56.
a sárga órája**

Larenka Szontizskovarikinde rámosolygott a nézőkre a képernyőről, keresztbe tett a lábát, és rámosolygott a kezében tartott kisképernyős olvasóra is.

– Üdvözlöm önöket. Azt hiszem, velem együtt sokan olvasták érdeklődéssel Vÿhauteñ külügyminiszter-helyettes ma reggel közzétett kis írását *Beszélgetés fiammal* címmel. Bizonyára sokan egyetértenek velem abban, hogy ennek az írás-

nak a hangvétele, az az emberi megközelítés, az az életszagú hozzáállás, amit a szerző vélhetően egy csakugyan a fiával folytatott beszélgetésből merített, olyasmi, amit régóta nélkülözünk a sýyndor közéletben, s a jövőben szívesen üdvözölnénk gyakrabban is. – Újabb kedves mosoly a nézőknek. – S ezzel el is mondtam minden pozitívumot, amit elmondhattam róla. Mert az az unásig ismételt szólam, hogy a kormány szeretne minden lehető megtenni a szegényekért, csak hát ugye ez nem lehetséges anélkül, hogy másoknak ártanának satöbbi, ne haragudjanak, ha nem olvasom föl az egészet, de ez pontosan az a típusú szövegelés, amiről Niindà egyszer-kétszer már megkérdezte: *ugye nem gondolod, hogy elhisszük ezt az ócska hazugságot?! –* Dühösen az asztalra dobta a készüléket. – Az, hogy Vÿhauteñ úr mindig külügyekkel foglalkozott, nem jelenti, hogy szabad úgy tennie, mintha halvány sejtelve sem lenne, hogy mi folyik az országon belül. Éppen neki kell a legjobban tudnia, akinek a vezetése alatt a diplomáciai kar képtelen volt megakadályozni, hogy a Testvériség megszakítsa a kereskedelmi és diplomáciai kapcsolatokat az országgal, és ezt a példát azóta öt állam követte többé-kevésbé, pontosan azok miatt a belügyi problémák miatt, amiket Vÿhauteñ úr szerint mindig is meg akartak oldani! Vÿhauteñ úr fia hét és tizenhárom éves, valamivel még idősebb is Niindánál, én ismerem, egy intelligens kiskamasz fiatalember. A külügyminiszter-helyettes úr úgy gondolja, hogy ezzel a háromfűlű Södý-Vödý meséjével egyenértékű ostobasághalmazzal bárkit megetethet ebben az országban, ahol senki nem téveszti össze a tengert a sivataggal?! Larenka Szontiszkovarikinét látták a BGH-tól, Káyndim, Sýyndoreia!

A szindor sajtó felrobbant. Szontiszkovarikinde régebben is gyakran húzogatta a kormányzat fülcimpáját, ahogy a szindorok a nagyon idegesítő tevékenységeket hívták, de amióta Ninda feltétlen támogatójául szegődött, már rettenetesen idegesítette őket. Ráadásul volt valami, ami a végletekig fokozta a kormány idegességét. A kahanuni flotta. Szavansz engedélyt kért és kapott szövetségesétől, Rekkitől, hogy a rekki fennhatóság alá tartozó Kahanunra telepítsen egy hadiflottát. Egyenesen az államhatárra. És egy szót sem szólhattak. Mind Szavansz, mind Rekki szövetséges volt Szindoriának is, katonai szerződések sora biztosította mindhárom államot a másik kettő békés szándékáról, és Szavansz ugyanúgy nem szólhatott volna egy szót sem, ha Szindoria kap hasonló engedélyt Rekkitől.

Arra sem szólhattak egy szót sem, hogy Szavansz minden egyes lehetséges és lehetetlen alkalommal emlékeztette őket a kahanuni flottára, és arra, hogy ha Szindoria bármelyik világán bármely szavanszi állampolgárnak bántódása esik, akkor azok a hajók szindor időszámítás szerint két óra alatt Káyndim égboltján vannak. Közölték a fényképüket, amint a kahanuni sivatag sűrű homokján fekszenek. A nevüket. *Nambarakoszonde, Hongonkorirando, Alambakorirando, Argarankihafande.* Méretben és tüzérezben a szindor Ímulëy osztálynak megfelelő csillagrombolók.

Szavansznak joga volt ezekkel a hajókkal fenyegetőzni. Bevetni őket nem volt joga, illetve lemondott róla a katonai egyezményekben, de a fenyegetőzés jogáról

nem mondott le. És ha Szontiszkovarikinde egyszer csak nyomtalanul eltűnik, akkor Szavansz mint sértett fél az egyezmény megsértésére fog hivatkozni, és a továbbiakban nem érzi magára kötelezőnek Szindoriával szemben.

A szindor kormánynak ezért nem maradt más eszköze, mint a sajtóban támadni Szontiszkovarikindét, már két éve folyamatosan, de csak annyit értek el vele, hogy még dühöttebben támadta a kormányt. És persze próbálkoztak jogi úton, mindenféle sajtóperekkel, de ezeket a BGH rendre megnyerte anélkül, hogy Szontiszkovarikinde egy huszadra is halkabbra vette volna, ellenkezőleg, maró hangon tudósított a perekről, ahol ő alperes volt, de a bíróság előtt tett nyilatkozatait is tudósításként fogalmazta meg. És ÀLAN-jelvényt hordott a ruháján. Amióta belépett a mozgalomba, besöpörte a negyedik, ötödik és hatodik Karanda-díját, a Galaktikus Újságírók Társaságának aranyérmét és nyolc riportjára tripla csillagot. És Szindoria erre sem szólhatott semmit. Az illetékes döntéshozó testületekben a szindor sajtó is képviseltette magát, a Testvériségnek viszont semmilyen intézménye vagy állampolgára nem volt jelen.

Ninda ezt a szócsatát is, mint a többit, ostobaságnak nevezte és nem vett részt benne, az ÀLAN viszont eddig sem szorult támogatásra, mostanra igen határozottan tudták védelmezni az álláspontjukat. Változatlanul nem voltak semmilyen intézményi formában nyilvántartva, mert ezt Ninda értelmetlenségnek nevezte, nem voltak tisztségviselőik, mert Ninda többször is lesújtóan nyilatkozott az ellenzéki politikusokról, akik állásként tekintenek pártmunkájukra – voltak viszont jó képességű, friss gondolkodású szónokaik, akik kimutattak minden egyes hibát a kormány sajtó érvelésében, és meglátták a hatalomnak azokat a lépéseit, amikről a kormány sajtó hallgatott.

Az, hogy az ÀLAN hivatalosan nem is létezett, lehetővé tette, hogy Larenka Szontiszkovarikinde és más külföldi állampolgárok is tevékenykedjenek benne, ami egy politikai pártban nem lett volna lehetséges. Így azonban a mozgalom nagyon hasznos közreműködői lettek belőlük, hiszen ők nem a diktatúrában nőttek fel, külföldről más szemléletet, más érvelést hoztak.

Ekkoriban volt az országnak egy politikához nem kötődő híre is: Šōkwýt városában egy ikerpár a fejénél összenőve jött a világra.

– Minden hatalomnak két eszköze van – idézte Ninda korábbi szavait Lambron Koraszcondahorarinke, a másik szavanszi BGH-tudósító. – Az erőszak és a hazugság. Ha az egyik nem válik be, előveszi a másikat. Nézzük a šōkwýti esetet. A tudományos módszer az, hogy összegyűlt ez a húsztagú orvoscsoport nyolc országból, tíz-húsz napig dolgoznak a műtét megtervezésén, aztán egész napos munkával, végtelenül finom hiperfénytechnikával fogják elválasztani, hogy melyik agysejt melyik gyermekhez tartozik. Ha a hatalomra bízánk, először nyilván a hazugságot választaná: kijelentené, hogy ez az ikerpár nem is létezik. Ahogy Nindát animációnak próbálták nevezni. És ha ez nem segít, jöhet az erőszak, végül is szét lehet választani őket egy baltával is. A hatalomnak nem az a célja, hogy a problémát megoldja és ezt a szereplők túléljék, csak az, hogy ne kelljen a

problémával foglalkoznia. Nem érdekli, hogy azért nem, mert lehazudta, és többé senki sem veszi észre a problémát, vagy mert akik a problémáról beszéltek, azok börtönben vannak vagy meghaltak. Csak ne kelljen! Minden hatalom irtózik a problémáktól, következésképpen alkalmatlan rá, hogy egy országot vezessen.

Szindoriában egyre nőtt az elégedetlenség, de továbbra sem történt semmilyen kísérlet a hatalmi struktúra megváltoztatására.

273.

oa-23 sirmi

„Mit tegyünk, hogy ne legyen az élet egy rémálom, amiből nincs fölébredés?”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
160. sómir, 25. singir*

Angaur Dzsúrarengi
43657. szahut dzsorehan
410

Ninda fölemelte a sirmit és célzott. Hosszan tanulmányozta a célkeresztet az üveglapon, elgondolta a lövés útját, aztán leengedte a fegyvert.

– Szerintem a hármas lesz jó.

– Hát akkor válaszd azt – mondta Szinensi –, csak lőj már, mert éhes vagyok.

– Akkor egyél – felelte Ninda nyugodtan, arrébb lépett és megint fölemelte a fegyvert. Hosszan, gondosan szemlélte a hármas üveglapot a célkeresztben, mielőtt a sirmi alig rezdült a kezében. Aztán nagy levegőt vett, bent tartotta, és lenyomta a gombot. Az első golyó kirepülése után kicsit oldalra fordította a csövet, s a továbbiak után is mindig egy kevéssel. A hat kis piros fénygömb más-más szögben érte el az üveglapot, s eszerint alakult a pályájuk. Az első kettő átment rajta, az első egyenesen eltalálta az egyes karikát, a második elment mellette, és négy üveglapról visszaverődve jutott el a fehér négyzetig. A többi golyó mind pattogni kezdett az üveglapok között, kettő tízes karikába ment, egy a fehér négyzetbe, egy pedig visszatért felénk és szétfoszlott a korlát fölött.

Ninda lebiggyesztette az ajkát.

– Huszonegy pont és két fehér. Löttem már jobbat is.

– Lőttél – bólintott Kaszi. – Ennek mennyi az átlaga?

Ninda sóhajtott.

– Három és fél. Háromszor hat az tizennyolc, és még félszer hat, ne mondd, hogy egyedül nem tudod elosztani.

– Nyilván tudnám, de minek strapáljam magam, szomtihatuen? No, menjünk, együk meg Sígargónit.

- Hogy *kit*?
- Te nem nézel modern filmeket?
- Nem – ismerte be Ninda. – Olvasni szoktam.
- Dzsávau kalandjai könyvben is megvannak.
- Amiket én olvasok, nem ennyire modernnek.

Beléptek a liftbe és automatikusan lépkedni kezdtek az első szinti sáv felé, bár a liftben csak két ember volt rajtuk kívül.

- Hát mennyire modernnek? – kérdezte Kaszi.
- Nem nagyon. Most a Simnání dzsullákat olvasom.
- Nem hangzik nagyon modernnek. A dzsullá valami régi legenda, nem?
- De – lépett ki Ninda a liftből, elindultak a park egyik sétaútján. – Állítólag ezek között vannak a legrégebb szúni írásművek.
- Hűha. És persze fejből tudod idézni.

Ninda mosolyogva bólintott, leült az étterem egyik padjára és megérintette az étlapot.

– Fölvágnád a sehaddut? „Száz meg száz csillagon át vándoroltam, hogy megtaláljam Janallát, ezer meg ezer veszéllyel küzdöttem meg érte, felhőkben támadó ellenségek légióit győztem le, de ezerszer és ezerszer le is győztek és végeztek velem. S ez így ment éveken át, mert Janallá itt élt a szomszéd faluban és nem beszélt velem.”

Kaszi és Rirgi tányérokra tette a nyolc körcikkre vágott sehaddut, körbeadogatták, és a csapat hozzálátott az evéshez.

- Szegény ember – mondta Kaszi.
- De legalább a fantáziája jó – tette hozzá Ingeki.
- Mikor írták ezt? – kérdezte Hilkinu.
- Talán ötvenezer éve. A legtöbb dzsullá keletkezési ideje elég bizonytalan.
- Akkor ezek még az ősi nyelven vannak?
- Hát persze. De lefordították őket.
- Te persze eredetiben olvasod – vigyorgott Ingeki.

Ninda bólintott, és bekapott egy darabkát a falatokra vágott sehadduból, ő így szokta enni.

Aztán már nem a régi legendákról beszéltek, Hilkinu szóba hozta az üzenetet, amit Ninda és Szinensi reggel kapott a sáfudillantól: alternatív útvonalat találtak, nisszugópankor átszállhatnak a *Szíminnura*.

– Ez elég nagy gond. Jó nagy hajó vagyunk, az igaz, de a sirmi nem különösebben népszerű játék. Nem lesz könnyű két másik lányt találni a helyetekre.

A csapatban kettejükön kívül csak egy lány volt, Ahimmi.

– Miért lányt? – kérdezte Szinensi. – A fiúk ugyanúgy lőnek, nem?

Hilkinu vigyorgott.

– De a lányokat jobb nézni közben.

Nevettek.

– Nindáék végül is nem mondták még, hogy átszállnak-e – mondta Ahimmi.

– Át – döntötte el Ninda. – Hosszú az út, nagy a Galaxis. Rövidítsünk rajta valamit.

– Hátha találkozunk még – mondta a legkisebb csapattag, Íraut.

Ninda mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Nem így kell mondani. Úgy mondják: „Jövöre Szúnahaumon”.

Szinensinek jelzett a suagja, a nyilvános üzenetek halk koppanásával, amiket az együtt levő csoportokból mindig csak egyvalakinek küldenek el. Megnézte.

– Most szállunk le Gresszin.

– Az jó hely – élénkült meg Hilkinu –, ne hagyjátok ki. Milyen napszak van odalent?

– Éjszaka – nézett utána Szinensi.

– Az nem jó. Mikor lesz nappal?

Szinensi fölnézett a képernyőről.

– Hát az is most van, csak a világ másik oldalán.

– Aha, csak hogy Gresszinek egyetlen kontinense van, a többi mind óceán.

– Ja, értem. Hát... ahol leszállunk, ott holnap ötszázkor kel a nap.

– Remek, akkor iskola után mehetünk. Gyertek el, meglátjátok, megéri.

Nindának a kiszállásról az jutott eszébe, hogy ezen a hajón még nem nézett körül a suárban. Amikor elkészönt a többiektől, lement megnézni.

Az *Angaur Dzsúrarengi* suárja sokkal nagyobb volt az *Aulang Laipénál*, ami nem függött össze azzal, hogy a hajó is sokkal nagyobb volt – egészen nagy hajóknak is lehet kicsi suárja, vagy éppen akár semmilyen. Ez háromszintes volt, mindhárom szinten két szembenéző üzletsor futott végig a hajó szélén, és a belső részen volt a szísi. Ninda legfelül, a harmadik szinten kezdte – ezeket a szinteket a lakószintektől külön, dzserang szokás szerint alulról fölfelé számozták –, előbb a suarhunban sétált végig egy jó darabon, s megfigyelte, hogy bármennyire is sok az utas és a vásárló, itt semmivel sem nagyobb a nyüzsgés, mint az *Aulang Laip* suarihunjában. Fél mati is eltelt néha úgy, hogy nem találkozott senkivel. Az üzletek között, amiknek a háta mögött végigment a folyosón, volt két ajándékbolt, három étterem, ruházati és műszakicikk-üzlet, s végül egy ékszerüzlet, Ninda ezen át sétált ki a suárba. Itt nagyobb volt a forgalom, az utasok szerettek mászkálni, őt persze sokan megnézték a szüni köntöse meg a világos bőre és haja miatt. Eleinte csak azért – aztán valaki felismerte.

– Ninda! – rikkantotta egy kisfiú, aki a szüleivel és a nővérével volt, s mind a négyen megálltak, hogy megcsodálják Nindát, aki az út másik oldaláról feléjük fordult. Egykettőre kisebb csoport verődött Ninda köré, s a neve futótűzként terjedt a suárban és alighanem már a szísisben is, mert egyre több ember közeledett. Ninda nyugodtan állt az embergyűrűben – senki sem jött közelebb két riginnél, tudták, hogy az esszidzinna mindent lát, és ha veszélyeztetve érzik Ninda testi épségét, pillanatok alatt eltüntetik onnan.

– Mondj valamit – kérte valaki, aztán már többen is, de Ninda megcsóválta a fejét.

– A szúnik csak ülve beszélgetnek – jelentette ki, és elindult az egyik közeli étterem felé. A tömeg kettévált előtte. Helyet foglalt egy padon, és rájuk mosolygott. – Még jobb lesz, ha ti is leültök.

Rendelt összehajtható székeket, s az emberek leültek, szófogadóan, mint a kisgyerekek.

– Nos hát – mondta Ninda, és rendelt magának egy tálca sielimmi süteményt meg egy palack íhafít. – Mondjak valamit? Miről? Meséljem el a századokon át alvó Sersugi történetét?

– Mondhatnál valamit magadról – kérte egy zöldes bőrű szavanszi.

– Magamról? – Ninda fölnevetett. – De hiszen én se tudok magamról semmit, sőt, kevesebbet, mint a szindor sajtó!

Az emberek nevettek.

– Te tényleg nem vagy animáció – mondta egy kislány. Ninda feléje nyújtotta a kezét, hívó mozdulattal, s a kislány odaszaladt hozzá. Százhusz körül járhatott. Fordítógéppel beszélt ő is, mint mindannyian. Ninda kézen fogta, aztán odaültette maga mellé.

– Nem, én tényleg nem vagyok animáció. De azt nem merném állítani, hogy akik ostobaságokat beszélnek rólam, vagy még inkább akik ezért alkalmazzák őket, azok valódi emberek lennének. Mert akkor lehetne egy csepp józan eszük.

274.

oa-24 leköszönés

„Nem Ninda a válasz minden elképzelhető kérdésre. Ninda a kérdés minden elképzelhető válasza.”

*ÁLAN:
Hősköltemény,*

A tömegből kivált egy ember, néhány lépést tett Ninda felé, és megállt az asztala másik oldalán levő pad mellett.

– Sera Rakragun vagyok, a Rinna-szik Hírek tudósítója. Megengeded, hogy leüljek és feltegyek néhány kérdést?

Ninda bólintott.

– Csak nyugodtan.

A férfi helyet foglalt, a levegőbe helyezett egy kameragömböt, és először is in-nivalót rendelt magának, nyilván ismerte a szúni szokásokat.

– A személynevem Sera – kezdte. – Szúni időszámítás szerint hatszáztíz éves vagyok. Ervan világán születtem, nagyon messze innen, de régóta Gresszin élek, most hazafelé tartok Algráról, egy riportkörútról.

Az *Angaur Dzsúrarengi* nem járt Algrán, de ez Nindát nem zavarta, a riporter felszállhatott Singupon vagy éppen bárhol az úrben egy másik hajóról, nem volt jelentősége.

– Őszintén bevallva zavarban vagyok – mosolygott a férfi. – Ugyanis én egészen másféle riportokhoz vagyok szokva. Még soha nem beszélgettem híres emberrel.

– Az én hírnevemnek semmi jelentősége – vont vállat Ninda. – Milyen riportokhoz vagy szokva?

– Én az úgynevezett kisemberekkel szoktam beszélgetni. Most például Algrán olyan embereket kérdeztem a munkájukról, akik növénytermesztéssel foglalkoznak. Algra jelentős mezőgazdasági világ.

– Akkor beszélj velem is úgy, ahogy velük, és menni fog – felelte Ninda azzal a szelíd mosollyal, amit akkor már több száz világon ismertek.

– Örömmel. Mondd, miért jöttél most ide, az *Angaur Dzsúrarengi* suárjába?

Ninda vállat vont.

– Miért ne? Itt is emberek vannak. Dzserangok vagy szünik – nem mindegy? Mindannyian emberek vagyunk.

– Sokszor megfigyelhettük, hogy téged nagyon érdekelnek az emberek. Most is, miközben velem beszélgetsz, ezeknek az embereknek az arcát tanulmányozod, akik itt összegyűltek a fogadtatásodra. Mit tartasz a legérdekesebbnek az emberekben?

– Hadd kérdezzek valamit. Hány ember él a Galaxisban?

– Ezt senki sem tudja, de a legkisebb becslés tíz a tizennyolcadik hatványon, a nagyobbak ennek a százszorosa, ezerszerese.

– El tudod képzelni, hogy létezzen két ember, akiknek teljesen ugyanaz az elméje, ugyanúgy gondolkodnak, ugyanaz a látásmódjuk mindenről?

A riporter elmosolyodott.

– Nem, ezt nem tudom elképzelni.

– Látod, ezzel meg is válaszoltad a saját kérdésedet, Sera. A Galaxis millió és millió világán élő emberek, akikből egy-egy világon is lehet sok millió vagy még több, mind-mind, egytől egyig másfajta. Ez ne lenne érdekes?

– Értem. Ebből a szempontból még valóban nem vizsgáltam a kérdést. Te többek között arról vagy ismert, hogy folyton beszélgetsz az emberekkel, akármerre jársz.

– Dehogyan.

– Kérem?

– Nem én vagyok az, aki folyton beszélget. Mások azok, akik nem beszélgetnek. Mondhatni, nem én vagyok az, aki arról híres, hogy beszélget, hanem mások azok, akik arról *nem* híresek, hogy *nem* beszélgetnek. Márpedig beszélgetni valakivel annyi, mint odafigyelni rá, odafigyelni pedig annyi, mint megpróbálni megérteni valamit abból, ahogyan ő látja a világot, az adott kérdést, amiről szó esik, s ezzel gazdagodik világképünk. Azzal pedig énképünk gazdagodik, ha a beszélge-

tés során közvetve vagy közvetlenül megtudunk valamit arról, hogyan lát a másik minket vagy azokat a dolgokat, amik nekünk fontosak. Ráadásul még szórakoztató is. Az embereknek...

A Galaxis egy távoli zugában Vÿhauteń külügyminiszter-helyettes elgyötört arccal lenyomta a némító gombját. Íróasztalára könyökölt, lüktető homlokát a bal kezére támasztotta, a jobbal pedig keresgélni kezdett valami csillapítót.

Ő a Galaxis legnagyobb ostobája. Idióta, eszement barom. Nem elég, hogy elhitte és másokkal is elhitette a saját örült hülyeségét, még nyilvánosságra is hozta! Megérdemli, ami most következik. Menesztés, bíróság, börtön. Egyetlen ostobasággal többet ártott az országnak, mint... mint...

Nem keresett hasonlatot. Végre meglelte a készüléket, amit keresett. A homlokához tartotta és lenyomta a gombot. A fejfájás csakhamar csillapodott, bár a nyomában támadt zúgó, bizsergő érzés se volt éppen kellemes. Mindegy. Egyetlen dolgot tehet, és most azonnal meg is teszi.

Írni kezdett.

Tisztelt miniszterelnök úr! Ezennel mint a „Niündà csupán egy animáció” kampány értelmi szerzője, vállalva az ezzel járó teljes politikai és jogi felelősséget, visszaadom Önnek megbízatásomat és állok elébe az ezután következő vizsgálatnak. Niündà olyan körülmények között, népes hallgatóság körében nyilatkozik, amely körülmények lehetetlenné teszik kampányunk állításának további fenntartását. Vÿhauteń külügyminiszter-helyettes.

Aztán csak ült, bámulta a szóke sÿyndor kislányt, aki nyugodt magabiztossággal nyilatkozik a riporternek, s bár a hangot nem kapcsolta vissza, pontosan tudta, hogy azok a gyerektől elképzelhetetlennek tartott, mélyen filozófiai gondolatok hangzanak el most is.

Néhány huszadon belül ott volt a válasz.

Tisztelt miniszterhelyettes úr! Lemondását köszönettel vettem, de nem fogadom el. Ön továbbra is bírja bizalmamat. Mindenki tévedhet, Ön is. Én is tévedhetek, és pontosan ezt tenném, ha egy ilyen jelentéktelen ügy miatt megválnék egy kiváló szakembertől. Kérem, gondoskodják a kampány visszavonásáról, de ne engedje nyilvánosságra jutni annak eredetét. Sãlmwnt miniszterelnök.

Vÿhauteń mély sóhajjal bólintott. Hát jó. Akkor marad a helyén és teszi, amit tud. Ami éppenséggel nem sok, de nincs más választása. Valakinek el kell végezni ezt a munkát. Lehet, hogy a kormány politikája külföldön nem népszerű, de az Államszövetségnek márpedig ez a kormánya van, és ők ezt a politikát folytatják. Egyedül a nemzet mondhat véleményt a kormány politikájáról, kétévenként a választásokon, az elnök úr munkájáról pedig hatévenként az elnökválasztáson. A nemzet bölcsességében kételkedni pedig vétek. Nem is: ostobaság. Ha nem hi-

szünk a nemzet bölcsességében, amely tízmilliók egyesített bölcsességét tartalmazza, akkor kiben bízhatunk? Az ellenzékben? Az is része a nemzetnek. Niündában? Ő nem része a nemzetnek, és egyébként is csak egy gyerek, de ő maga is éppen azt állítja magáról folyton, hogy semmilyen megoldása nincsen semmire.

El kell ismerni legalább ezt az egy jó tulajdonságát. Az emberek bálványozzák, olyan képességeket tulajdonítanak neki, amikkel objektív szemlélet mellett nem rendelkezhet, de ő maga is ugyanezt állítja, rendre visszaveri a rajongók kéréseit azzal, hogy ő nem képes megváltoztatni Sýyndoreia történelmét, erre éppen ők maguk képesek. Legalább nem vindikál magának hamis képességeket, nem afféle népámító, mint egykor İwrs, akinek az volt az egyetlen képessége, hogy jól tudott beszélni, ezzel alaposan megszédte magát, aztán eltűnt. De hát elkapták és bíróság elé került. Ha Niündát is el lehetne kapni és bíróság elé állítani, mi lenne a vád és mi lenne a bizonyíték? Hazaárulás? De hát hazája neki ez az ország? Szerinte nem. Törvény szerint sem. Igaz, bírósági ítéletek sora szól róla. De az ügyvédek akkor meg kijelentnék, hogy pont az a hazaárulás, ha valaki a kormány pártját fogja... mint az az undok zöld nő...

ÚÚíp, nem jó ez az egész sehogyan sem.

275.

oa-25 herga

„A történet leghumorosabb része: bizonyára mi voltunk az elsők a történelemben, akik egy nő genetikai kódjából megmondtuk, szült-e már gyereket.”

*Ámmaít İdara:
Barátságom Nindával,
1320.*

Gresszi
Angaur Dzsúrarengi
43657. senut nesszihuran
770

A világot, a rajta levő egyetlen nagyobb szárazföldet és a fővárost egyaránt Gresszinek hívták. Aungirral szálltak le, itt sehol nem lenne hely annál nagyobb hajónak, s az ablakból Ninda buján zöldellő erdővel borított vidéket látott, amiből egy részen szürke-barna hegyvonulat emelkedett ki. Hosszúkás földnyelv felé tartottak, amit a hegylánc választott el egy nagyobb földdarabtól. Mindkét irányban a végtelenbe nyúló óceán fogta közre.

– Vannak olyan világok is – mesélte Rano –, ahol egyáltalán nincsen szárazföld. A Henniri Köztársaságnak van egy világa, amit teljes egészében víz borít, de van

benne őshonos élet. Még hozzá nagyon változatos. De a lakossága nulla, még a tengerfenékre sem építkeztek, mert nagyon mély, inkább a holdján laknak.

Az aungirok a város szélén egy nagy parkolóba ereszkedtek le, szép sorban húszan, és amint kiszálltak az utasok, visszamentek újakért. Más helyekre is érkeztek aungirok, a hajó nagyon nagy forgalmat bonyolított le ezzel a kicsiny népességű világgal. A Nindáékkal együtt érkezők többsége átsétált a réten és felkereste a legközelebbi üzleteket, vagy elindult gyalog be a városba. Egy részük pedig a közelben várakozó buszokhoz. Rano, a gyerekek és Lí csak egy pillantást vetettek az üzletsorra, megkerülték, elsétáltak egy óriási szálloda előtt – balról a nyolcemeletes, csillogó-villogó szálloda, jobbról trópusi park, attól se sajnálták a pénzt, minden fűszál méretre vágva, minden pad, kerti lugas makulátlanul tiszta, rendezett, és a túlsó szélét nem is lehetett látni –, aztán még néhány kisebb épület, ahol per sze enni-innivalót árultak, és elérték a nyolcvan-száz rígin széles parti homokszárvot. Tarka napernyők sokasága, a homokra terített takarókon, matracokon heverésző emberek, szaladgáló, labdázó gyerekek. És a végeleáthatatlan óceán. Az sem volt üres, kisebb-nagyobb hajók sokasága pötytyözte.

– Ha fürdeni akartok, semmi akadály – mondta Rano. – Itt semmi sem drága, de a tengerpart végképp ingyen van.

– Nekem hárman is elmondtátok, hogy a hergát okvetlenül próbáljam ki – felelte Ninda. – Úgyhogy szeretném kipróbálni, akkor legalább megtudom, hogy mi az.

– Okvetlenül – nevetett a tanár, és egy pillanatig tanulmányozta a suagját. – Meg is van. Erre gyertek.

Elhaladtak a szálloda tengerparti oldalán, amit egy újabb üzletsor követett, ott befordultak, és az egyik épület előtt állt egy állat. Műanyagból volt. Két oszlopszerű hátsó lábán állt, hosszú, vastag farkára támaszkodott, törzse meredeken a magasba nyúlt, a végén nagy, kissé hosszúkás fejjel. Nagy, zöld szeme lepillantott az érkezőkre, szájában apró fogak sokasága villogott. Két hatalmas szárnyát oldalt kinyújtotta. A törzse zöld volt, sokféle árnyalatban, a szárnya sötétebb, a feje egészen világos. És akkora volt, mint az épületen két emelet.

– Ez a herga – mondta Hilkinu.

– És mit lehet vele csinálni? – bámult föl Ninda a magasba.

– Föl lehet rá ülni!

– Igen? Jó, hát ülünk föl.

S besétált a kapun.

Áthaladtak egy csarnokon, amit hergák képei és szobrai díszítettek, s turistakülsejű emberek mászkáltak benne, és fölsétáltak egy emeletnyit egy emelvényre, amin egy férfi előzékenyen köszöntötte őket, és száz gresszit kért. A pénzt is gresszinek hívták. Rano fölfedezett egy pénzautomatát, megérintette a palan gombját, és egy köteg vékony, fehér műanyaglapocskát kapott, amiket odaadott az embernek.

– Mennyi az a száz gresszi? – kérdezte Szinensi, mialatt az ember valami készüléssel kezdett foglalkozni.

– Tizenkét ezred – felelte a tanár. Az ember néhányszor megnyomott egy gombot a nyakában lógó készüléken, és biztosította őket, hogy csak egy egészen keveset kell várni. Így is volt. Közben antiövet kellett venniük magukra. Ninda nyugodt mozdulatokkal a derekára, vállára és combjára csatolta, többféle sport alkalomával már sokszor volt rajta ilyesmi.

Az emelvény tágas, zöld rétre nyílt, aminek a füve teljesen le volt taposva, és ritkás erdőben folytatódott. Ebből az erdőből jöttek elő a hergák, egyik a másik után, döngő léptű, toronymagas óriások. Szép lassan cammogtak oda az emelvényhez, és érdeklődve lenéztek rájuk.

– Húha – mondta Ninda önkéntelenül, amire az egyik herga egyenesen órá nézett, és le is hajolt hozzá. Nem volt két egyforma színű és mintájú. Zöldek, kékek, vörösés-narancsszínűek is voltak közöttük. Az, amelyik lehajolt Nindához, fekete volt, a feje szürke-barna foltos. Egyenesen Ninda elé hajtotta a fejét, ami jóval nagyobb volt, mint ő.

– Simogasd meg bátran – mondta a férfi, illetve a fordítógép. – A neve Hrond.

Ninda megsimogatta a herga hatalmas orrát, ami nagyobb volt, mint az ő feje. S meglepve érezte, hogy meleg. Ez egy melegvérű állat. Érdeklődve tanulmányozta őt két óriási zöld szemével. Aztán főlegyenesedett, hogy egy kis lebegő robot különös szerkezetet illeszthessen a hátára, ügyesen eligazgatta, aztán a herga hasa alatt összecsatolta. Nindának a férfi odanyújtott egy védőszemüveget, hogy tegye föl.

– Kapcsold be az övet és emelkedj föl.

Ninda felröppent Hrond fölé, és leereszkedett arra a szerkezetre. Könnyű volt megtalálni, hová tegye a lábát. Becsatolt egy hevedert a derekán, s immár biztosan ült a herga hátán, öt-hat rígin magasan a föld fölött.

Az állat nem várt semmilyen jelre. Elindult lassú lépteivel a réten, ami Nindának döbbenetesen újszerű élmény volt, hiszen ő ennél köznapibb állatok, mean vagy innum hátán sem ült még soha. Hrond cammogó lépéseiben volt valami különös, megnyugtató ringatás. De nem sokáig tartott. A herga kissé előredőlt és meggyorsította lépteit, roppant súlyához képest meglepő sebesen haladt, aztán kitérte két hatalmas, szürke szárnyát, amiken több felnőtt ember végigfekhetett volna, és csapott velük egyet lefelé. Ninda várta a következő lépés billenését, de az elmaradt. Az erdő közeledő fái egyszer csak zsugorodni kezdtek, s egy pillanat múlva már alattuk voltak. Hrond egészen lassan, lapos ívben emelkedett, egészen kevéssel az erdő fölé, de ahogy repültek, egyre magasabban jártak. Már messzire el lehetett látni a dzsungel fölött.

Hrond kissé megbillent balra, kanyarodtak. Messze elől Ninda meglátott egy csapat aungirt, amint fölfelé tartanak, ezek nem ott szálltak le, ahol ők, de ugyanabban a városban. A város messzire elnyúlt előttük és mögöttük is, végig a tengerparton egy keskeny sávban, de már távolodtak tőle, Hrond balra tartott, a bal olda-

li part felé. S nemsokára kint voltak a tenger fölött. A herga most egyenesbe fordult, nagyjából követte a partvonalat, aztán a part kanyarodott, ő pedig egyenesen repült tovább – megint a dzsungel fölött voltak.

Ninda most repült életében először úgy, hogy nem egy zárt, gravitált járműben volt, hanem érezte a szembefújó szelet, teste tehetetlenségét, amint Hron d irányt vált, meg amint enyhén föl-le billeg. Ez még annál is különösebb volt, mint negyvenhét évvel ezelőtt, amikor a Testvériségbe került. És nagyon élvezte. Eszébe sem jutott szólni Hron dnak, hogy forduljanak vissza. A herga pedig magától nem tette, csak időnként enyhe szögben kanyarodott, hol balra, hol jobbra.

Átrepültek egy másik város fölött, aztán tóvidék következett, fürdőzőkkel, kis hajókkal. Rétek, gyümölcsösök, falucskák, megint erdő, óriási fákkal, és Hron d ereszkedni kezdett. Hol akar itt leszállni, tündökött Ninda, aztán rájött, hogy mire lejjebb érnek, túljutnak ezeken a fákon, és látni fogják, mi van mögöttük.

De ott is dzsungel volt. Aztán amikor Hron d lába talán már a fák lombját súrolta, feltűnt egy kis tisztás. Könnyedén földet értek, Hron d futott egy kicsit, és megállt.

Ninda körülnézett. Sűrű erdő minden irányban, és tudta, hogy sok-sok szirsi távolságban nincs is más. Most először volt igazán messze minden emberi lénytől.

Kioldotta a hevedert és leereszkedett Hron d hátáról. A herga odasétált egy fához, amin akkora gyümölcsök nőttek, mint Ninda, és falatozni kezdett.

276.

oa-26 dzsungel

„Az életünk céljait vagy elérjük, és akkor megszűnnek célok lenni, vagy olyan sokáig nem érzük el, hogy már lemondunk róluk. Élni csak úgy lehet, ha mindig újabb és újabb célokat találunk magunknak.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
114. sómir*

Szúnahaumon és Auríhaumon is sokfelé járt már. Néhány hajón, egy sor dzserang világon. De soha nem volt még olyan helyen, ahol nem tudta, hol találja a legközelebbi embert, és ne tudták volna őrá, hogy hol van. Egész Gresszin senki sem tudja, csak ez a szárnyas fekete óriás, hogy hol vannak.

Azaz persze dehogynem. Nála van a suagja, aminek a helyét bármelyik másik szúni suagról olyan pontosan meg lehet állapítani, hogy az is látszik, ha egyet lép vagy átteszi a másik zsebébe. No meg a mentális kapcsolat Szinensivel és Lível is érintetlen. De ha ezek nem lennének, kizárt dolog, hogy az *Angaur Dzsúrarengi*-ről érkező egyetlen hívásra a gresszi hatóságok ne küldenének a levegőbe min-

dent, amijük csak van, egy eltűnt gyereket a föld alól is előkerítenének, és biztos, hogy ismernek minden helyet, ahol egy herga le tud szállni. Legalább száz rígin kifutópálya kell ennek a toronymagas fekete...

Ninda kicsit félrehajtott fejjel tanulmányozta Hrondot. A herga már nem volt egészen fekete. Határozott sötétzöld árnyalatot kezdett ölteni.

Hrond szétharapott egy hatalmas gyümölcsöt, legalább a negyediket, aztán lepillantott Nindára. Mély dörmögő hangot hallatott, felnyúlt a szájával, megragadta egy gyümölcs szárát, letépte, lehajolt Nindához, és a lába elé tette a gyümölcsöt.

– Köszönöm – mondta Ninda jobb híján, Hrond pedig folytatta az ebédjét. Ninda kíváncsiságból megkopogtatta a gyümölcsöt. Zöldeskék, tojásdad forma volt, olyan hosszú, mint Ninda maga, az átmérője mint az ő karjának hosszúsága, és minden bizonnyal a súlya is vetekedett az övével. Ha ez ember számára is ehető, alighanem évekig megélhetne belőle, csak nem tudja elfogyasztani. Lehet persze, hogy egy közönséges késsel felnyitható, csak hát kése sincsen. De ez nem zavarta, egyáltalán nem volt éhes, ahogy egyetlenegyszer sem, amióta a Testvériségbe került. Persze szívesen megkóstolta volna, és meg is teszi, ha valaki megmondja, hogy emberi fogyasztásra is alkalmas-e, és hozzájut valamilyen eszközhöz, amivel kinyithatja.

Növények zörgését hallotta a háta mögött. Megfordult. Állatok jöttek ki a sűrűből, zöldesbarna bundás, hosszúkás fejű négylábúak, Nindának a derekáiig érhetnek. Négyen voltak. Felé tartottak, de amikor észrevették őt, kicsit kitértek, a közelében haladtak el. A sorban az utolsó megállt, Ninda felé fordította fejét, sárgás színű szemeivel megvizsgálta, kis ormányával beleszimatolt a levegőbe, és halk horkantó hangot adott.

– Jangaut – felelte Ninda, felmutatva jobb tenyerét.

Az állat megint morrant egyet, és csatlakozott a társaihoz. Nem mentek vissza az erdőbe, a tisztás túlsó szélén találtak valami ennivalót, és röffenő-horkantó hangok kíséretében hozzáláltak. Ninda nem félt tőlük. Növényevőknek tünnek, és különben is rajta van az antiöv, egy mozdulattal fellibbenhet a levegőbe, ahol nem érik el. Ami azt illeti, ezzel az övvel vissza is tud repülni a fővárosba, akár egész Gresszit körberöpködheti keresztül-kasul, ez nem fárad el, nem éhez meg.

Megint Hrondra pillantott. A herga ügyet sem vetett a kis állatokra, továbbra is a gyümölcsöket harapdosta, és határozottan zöld volt már a törzse. Egyre világosabb zöld. A szárnya viszont kékeszöld árnyalatot öltött. A feje mély sárgászöld volt, a lábai sötétzöldek.

Éhes volt! Ezért volt fekete. Az az ember az indítóállomáson természetesen ismeri a hergákat és tudja, hogy ha egy herga fekete, akkor éhes, de nyilván úgy gondolta, hogy még tehetnek egy kört, mielőtt Hrond elmegy ebédelni. Illetve ha Hrond akkor már annyira éhes lett volna, oda se ment volna, hogy fölvegye őt. De ők nem annyit repültek, mint egy normális körnél, körülbelül öt limlit, hanem több mint egy egész derki hosszán, mert ő nem jelzett, hogy forduljanak vissza.

Így Hrond ahelyett, hogy visszavitte volna, leszállt, hogy egyen. Ha jóllakott, vajon milyen színű lesz? És hogyan közli, hogy ideje hazamenni? Közli egyáltalán, vagy csak fogja magát és elrepül, esetleg lefekszik aludni?

Ninda persze semmit sem tudott a hergákról. Azt sem, hogy Hrond a földi madarakhoz vagy a hullókhöz hasonlítható-e. A Galaxisban több millió világon fejlődött ki az őshonos élet, és közel egymillión érte el azt a szintet, ahol már állatok, növények, bonyolult, összetett ökológiák vannak – de mindössze egy maroknyi van köztük, ahol az állatok elég közel állnak a földiekhez, akár még keresztezhetők is. Gresszi aligha tartozik közéjük, így az itteni állatok szaporodása, belső testfelépítése valószínűleg olyan mértékben eltér Ősi Föld állatvilágától, hogy az ottani fogalmak órájuk egyáltalán nem alkalmazhatók.

Ráérősen sétálgatott a tisztáson, az élővilágot tanulmányozta, lépten-nyomon felfedezett valami újat. Volt egy piros, majdnem szabályos gömb alakú lény, ami a földön feküdt mozdulatlanul, öt-hat egyed alkotott kis csoportokat. Akkorák voltak, mint Ninda ökle, egyesek még kisebbek. De hiszen ezek gombák, jött rá Ninda, vagy legalábbis valami hasonló életforma. Nem nyúlt hozzájuk. A szindoriai gombák némelyike életveszélyes volt, a csavargók óvakodtak attól, hogy akár csak megérintsék őket. Talált egy tenyérszerű, világoszöld, csillag alakú állatot, aminek testén öt nyúlványon kívül semmilyen jellegzetességet nem tudott megfigyelni, mintha sem szeme, sem szája nem lett volna, csak tapogatott a nyúlványai-val és lassan haladt a fűben. Egy kis kígyót, ami mégsem volt kígyó, mert négy lába volt. Egy bokrot, aminek a fele teljesen bele volt taposva a fűbe – nyilván máskor is szállnak le itt hergák, és az egyik rálépett –, de a másik felén színes gömböcskék voltak az ágakon, piros, zöld, lila, sárga, kék, narancssárga... igazán jól nézett ki, de Ninda persze óvakodott attól, hogy bármilyen gyümölcsnek látszó dolgot megkóstoljon itt. Aztán észrevett egy emlősforma állatot, akkora volt, mint egy nagyobb kutya, egy fa törzsén kapaszkodva mászott lassan fölfelé, barna bunda fedte a testét, és időnként órá is odapillantott két nagy, világító zöld szemével. Voltak madarak is, folyamatosan röpködtek a tisztás fölött és fent a dzsungel fölött is, azok többsége eléggé hasonlított a szindoriai és szúnahaumi madarakra. De volt olyan madár is, aminek a szárnya végén karmok voltak, és meg tudta csinálni, hogy az egyik szárnya karmaival letépett egy gyümölcsöt, aztán azt cipelve leereszkedett és két karmával megfogva enni kezdte. A rovarok kevésbé hasonlítottak az Ősi Földről származókra, ezeknek ugyanis négy lábuk volt, és élénk színekben ragyogtak. Már ha egyáltalán rovarok voltak. A növényeknek többféle virágjuk volt, általában egy nagyobb, fehér vagy valamilyen pasztellszínű, és lejjebb egy kisebb, élénkebb színű.

Hrond morrant egy nagyot, Ninda odanézett. A herga már élénk középzöld színben pompázott, a szárnya kékeszöld volt, s most azt mozgatta, kinyitotta, visszacsukta.

– Induljunk? – kérdezte Ninda szúniul. Hrond, mintha értette volna, megint brummogott. Vagy hát lehet, hogy értette is. Dzselli is egy állat, nem tud beszélni,

de ért mindent, amit mondanak neki, már kiskutya korában megtanulta mindenkinek a nevét, a két ház helyiségeinek nevét, s bárkihez oda lehet küldeni.

Hrond megfordult, a tisztás túlsó széle felé, és felnézett az égre. Elég világos közlés volt. Ninda odament hozzá, bekapcsolta az övet, s fellibbent az állat hátára, ráült, becsatolta magát. Megpaskolta Hrond hátát. – Mehetünk.

277.

oa-27 dzsungel

„Ha van népszokás, ami biztosan ősbibb, mint bármely ma létező nép, az az, hogy amikor hosszabban akarunk beszélgetni, akkor asztalhoz ülünk és enni-innivalót teszünk magunk elé. Ez a Galaxis-szerte elterjedt szokás csak Ősi Földről származhat.”

*Angrolími:
Népszokások és társadalmi konvenciók,
25.*

A herga elindult cammogó, óriási lépéseivel. A tisztás szélén eszegető négy lábúak odakapták a tekintetüket, de tudták, hogy nem arra fog menni, nem törődtek vele. Hrond előredőlt, gyorsított, kinyitotta szárnyait, csapott egyet, s fellibbent a levegőbe. Nindát másodszor is lenyűgözte az a könnyedség, amivel ez a hatalmas súlyú élőlény elrugaszkodik a földtől és a magasba szökken, egyetlen szárnycsapás elég hozzá, meg a két láb egy rúgása. Persze megvan az ereje is hozzá, az imént, ahogy megmozgatta a szárnyait, Nindának volt alkalma megfigyelni a méretüket. A szárnyak hossza egyenként lehetett vagy három rigin, a szélességük egy vagy kettő, és kétségkívül olyan izmok mozgatták őket, amiket ennek a test-súlynak a felröptetéséhez alakított ki az itteni evolúció. Biztos, hogy Hrond a szárnya egyetlen mozdulatával egy meant is össze tudna lapítani, nemhogy egy embert.

Amikor erre jöttek, a nap a hátuk mögött volt, s most is hátulról sütött. Nem telt el annyi idő, hogy a nap állása megváltozhatott volna, bármilyen sebességgel is forog ez a világ. Tehát ugyanabban az irányban repülnek, még jobban távolodnak onnan, ahol felszálltak. De nem mindegy? Azért jött Gresszire, hogy megismerje.

Jó darabig repültek a dzsungel fölött, aztán szinte átmenet nélkül furcsa tavak vidéke következett: egy csomó négyzet meg téglalap alakú vízterület, amiket keskeny, egyenes földsávok választottak el. Nyilván mesterséges. A partján épületek. Az egyik oldalon még tartott a dzsungel, a másikon, a tenger felé rétek, szántóföldek. Kisváros, erdő, megint egy kisváros, megint tavak. Aztán feltűnt egy nagyobb város, tengerparti üdülőhely volt az is, mint a főváros, Hrond afelé tartott. Már ereszkedni is kezdett, s minden átmenet nélkül házak fölé értek. Ninda meg-

pillantott egy másik hergát, egy pirosat, amint szinte az épületek tetejét sűrűlva repül velük párhuzamosan, a lovasa integetett is. Ninda visszaintegetett.

Az errefelé lakóknak jó idegeik lehetnek, ha nem zavarják őket a házaik fölött állandóan röpködő hergák. Akkora a súlyuk, mint egy légikocsinak, és ők nem gépek, akár le is zuhanhatnak. És itt biztosan naponta repülnek, mert már látszik a leszállóhely, ahol egy csomó herga sétálgat. Egy park közepén van, az emberek is látszanak, ők is sétálnak, és magától értetődőnek veszik az óriási állatok jelenlétét.

S már lent is voltak, Hrond futott még egy kicsit, aztán lassított, függőlegesbe fordította a testét, és szépen becammogott Nindával az indítóállomásra. Ninda leszállt és megveregette az orrát.

– Köszönöm. Jól éreztem magam a dzsungelben.

Hrond elballagott, ő pedig kibújt az övből, felakasztotta a tartóra, és körülnézett a környéken. Egy pillanatig sem zavarta, hogy legalább ötven szirszire van az övéitől. Ahogy az sem, hogy a parkban csak az első nagyobb embercsoportnak kellett szembejönni, és máris felhangzott a neve.

– Ninda! Jarrahun, jalan mimp Ninda! Ninda hrile, Ninda hramo!

S egy-két matival később már a park egyik asztalánál ült, kicsit olyanformán, mint a janníhaumban, és beszélgetett az emberekkel. Közben hergák sétálgattak körülöttük.

Tőlük megtudta, hogy a gyümölcsöt, amit Hrond letépett neki, megkóstolhatta volna, de csakugyan kellett volna szerszám hozzá, nem is akármilyen, egy erre a célra szolgáló speciális eszköz. És egy felnőtt ereje. Hozattak egy gyümölcsöt automatával, meg a megfelelő eszközt is, amivel egy férfi felvágta – itteni nyelven rorriának hívták, szúniul orlínak. A héj alatt fehér hús volt, ezt ki kellett vágni a nagy, éles késszerű szerszámmal, amit ehhez más formára kellett állítani, mint a héj átvágásához, és akkor lehetett hozzáférni az öklömnyi piros gömbökhöz, amikben zselészerű, édes anyag volt. Gresszi ezeket nagy mennyiségben exportálja, otthon is ehet belőle, most már tudja a nevét.

Amikor a férfi elkezdte kibontani a piros gömböket és nagy tálakba rakodta őket, az erős, édes illat odacsalt egy hergakölyköt. Valamivel alacsonyabb volt, mint a férfi, de Nindánál már magasabb. Sárgászöld volt a bőre, az egész testén, csak a farka volt kissé zöldebb. Odacammogott az asztalhoz és a gömbökre nézve horkantott egyet. Az egyik kislány rögtön felugrott az asztalra, fölvetett egy gömböt – két kézzel kellett megfognia – és a kis herga szájába adta. Ninda megfigyelte, ahogy a rengeteg hegyes, de láthatóan növényevésre való fog rácsukodik az enni-valóra, aztán megáll a mozdulat, amíg a kislány elveszi onnan az ujját.

Nemsokára már Ninda is etette a hergakölyköt, közben pedig beszélgetett az emberekkel, kérdéseket tett föl és ő is válaszolt a kérdéseikre. Már a hergaanya is ott tornyosult fölöttük, de gyümölcsöt nem kért, csak figyelte, jól viselkedik-e a gyereke.

– A kölykök is tudnak repülni? – kérdezte Ninda.

– Mi az hogy! – felelték a helybeliek egymás szavába vágva. – Virtuózok. Valóságos bukfenceket csinálnak a levegőben, de a szülők csak a tenger fölött engedik, mert ők még elég gyakran lezuhannak. Olyankor először partra kell úszniuk, a vízről nem tudnak felszállni.

– Azért a felnőttek is szeretnek játszani a levegőben – nevetett valaki. – Kimennek a tenger fölé, csinálnak egy-két bukfencet, beleugranak a vízbe és úsznak egy jót.

Ninda fölpillantott a hat-nyolc rigin magas felnőtt hergára, és nagyon remélte, hogy ezt a vízbe ugrálást csak ott művelik, ahol nincsenek fürdőzők. Később a hajón utánanézett és megtudta, hogy a herga az egyik legnagyobb szárazföldi állat a Galaxisban, és történetesen a Galaxis egyik legnagyobb vízi állata is itt él Gresszin, hraummnak hívják, tízszer akkora, mint a herga, de nem tud kijönni ide a partvidék sekély vizébe.

– Gresszinek nagyon érdekes élővilága van – magyarázta egy férfi, aki alapiskolai tanár volt, legalábbis a fordítógép ezt a kifejezést használta. Alighanem olyasmi lehetett, mint náluk az elemi iskola. – A Galaxis legtöbb világán az állatok kisebb mértékben, a növények jobban kereszteződtek más világokra való élőlényekkel. Gresszin egyetlen faj sem él, ami bármely más világra való fajjal keresztezhető lenne, mert a genetikai kódjuk túlságosan eltér. És nem is élnek meg máshol, sem a növényeink, sem az állataink. Törvény is tiltja, hogy bármelyiket elvigyék innen. No persze, ami a hergát illeti, gondolom, a hajódon nemigen lenne hely neki, de etetni sem tudnátok. Ráadásul egy család húsz-harminc egyedből áll...

Nevettek. Ninda azért elképzelte, amint egy csapat herga szárnyal át a Jargunur-vidék fölött. Érdekes látvány lennének. Ami a hajókat illeti, a dzserangok persze nem tudják, de a Testvériségnek vannak olyan hajói, ahol egy herga vidáman sétálgathatna, sőt röpködhetne is.

278.

oa-28 miniszterelnök

„Minden gondolat lehet igaz vagy hamis. Az a gondolat, amely kijelenti magáról, hogy az egyedüli igaz gondolat, szükséggképpen csak hamis lehet.”

*Ninda:
A fény lúmái,
2260.*

– Mi a véleményed Gressziről? – kérdezte valaki, úgy egytucat különféle kérdés után.

– Nagyon tetszik – mosolygott Ninda. – Amíg Hronddal iderepültem, megnéztem mindent, amit tudtam. Ez talán a legzöldebb világ, amit ismerek.

– Valószínű – mondta egy Orkin nevű férfi. – A tengerparti homoksáv és a hegyekben egy-egy sziklás rész, no meg a városok kivételével az egész kontinenst növények borítják. Hetven százalék dzsungel.

– Jól éreztem magam ott is – bólintott Ninda.

– Mi a véleményed Kallon Rogiról? – kérdezte valaki az akkor már száz-százötven főnyi tömegből.

– Nem tudom, mi az.

A gressziék mosolyogtak.

– Így hívják a miniszterelnökünket – mondta Orkin.

– Értem. Én más országok vezetőit sem ismerem. De annak alapján, amit a szindor kormányról megtapasztaltam a saját bőrömön, nem is vágyom rá, hogy megismerjem őket.

– Pedig ő szívesen megismerkedne veled – szólalt meg egy férfi, aki éppen amellet állt, aki a kérdést föltette.

Ninda vállat vont.

– Ő is idejöhet és megismerkedhet velem.

– Köszönöm, élnék a meghívással – felelte a férfi mosolyogva, és előjött a sokaságból. – Kallon Rogi vagyok, Gresszi miniszterelnöke. Aki pedig a véleményedet kérdezte rólam, az öcsém, Errat Rogi.

Ninda zavartalanul kezét fogott mindkettejükkel. Ők állva maradtak, az asztal körül mindenütt ültek már emberek, és senki nem izgatta magát, hogy átadja a helyét. A miniszterelnök teljesen átlagos férfi volt, világosbarna bőrével, barna hajjal sem a szúnik, sem a szindorok közül nem rítt volna ki különösebben. Rövid, kék nadrágban és sárga ingben volt.

– Meglepő – mondta Ninda.

– Micsoda? – kérdezte a miniszterelnök.

– Ez a válaszom az öcséd kérdésére. A véleményem rólad, hogy meglepő vagy. Szalmúnt szindor miniszterelnök soha nem próbált velem beszélni, pedig Szindoriával elég sokrétű és bonyolult kapcsolatban vagyok, szindor politikusok elég gyakran mondanak rólam mindenfélét – de beszélni nem akarnak velem.

– Igen, értesülünk az ilyen dolgokról mi is.

– És azt is pontosan tudom, hogy ha Szalmúnt beszélni akarna velem, nem jönne oda hozzám egy parkban száz ember között.

– Hát ez valószínű – nevetett a miniszterelnök öccse. – A legtöbb állami vezető sokkal elzárkózóbb, mint a mieink.

– Te milyen miniszterelnök vagy, Kallon?

– Azt hiszem, erről a választóimat kellene megkérdezned.

– Én téged kérdezek. Annak az embernek, aki kiáll egy ország nyilvánossága elé és azt állítja magáról, hogy ő a legalkalmasabb annak az országnak a vezetésére, jól kell ismernie önmagát.

– Figyelemre méltó megállapítás – bólintott Kallon. – Igen, azt remélem, jól ismerem magamat. Hogy milyen miniszterelnök vagyok? Van nálunk egy mondás: „azt hiszi, hogy ő fűti a napot”. Arra mondják, aki azt hiszi magáról, hogy nélküle nem működne semmi, ő a középpontja mindennek. Nos, én a munkám során igyekszem ezt elkerülni. Persze fontos döntések futnak össze a kezemben, de ezeket nem az én egyéni elképzeléseim szerint döntöm el, hanem igyekszem megtalálni a célszerűséget. Nálunk általában nem díjazták az olyan politikusokat, akik azt állítják, hogy ők a legalkalmasabbak. Jobban szeretik azokat, akik egyszerűen csak alkalmasnak mondják magukat.

Ninda végigpillantott az embereken, akiket szemlátomást nem döbbsentett meg, hogy a miniszterelnök ott álldogál közöttük. Szindorián ez lehetetlen lett volna.

– Ti is így gondoljátok?

Az emberek kicsit zavartan, meglepve bólogtak.

– Ez kicsit provokatív kérdés volt – mondta Orkin felesége, Limti. – Az emberek általában nem szívesen mondanak valakiről őszinte véleményt a jelenlétében, és sok világon nem szívesen mondanak nyilvánosan véleményt a kormányzat munkájáról.

– Viszont megszoktuk, hogy Ninda provokatív kérdéseket tesz fel – jegyezte meg Kallon, és leült Ninda mellé a föbbe.

– Provokatív kérdéseket? – pillantott Ninda Limtire. – Őszinte kérdéseket. Képzeld el egy világot, ahol nem szabad a szexről beszélni. Akkor ott megszűnik a szex? Ha az élet egy jelensége létezik, akkor arról beszélni kell. Az én értelmezésemben Szindoria legnagyobb bűne nem az, hogy nem voltak hajlandók bármit tenni a szegényekért, hanem hogy úgy tettek, mintha minden rendben lenne, holott ők is pontosan tudták, hogy nincs minden rendben. Ez elvágja minden lehetőségét az értelmes kommunikációnak. Azt a problémát, aminek a létezését is tagadják, nem lehet megbeszélni.

– Bölcs szavak – felelte Kallon. – De az embereknek ettől még nemegyszer vannak nehézségeik, amikor olyasmiről kell nyilvánosan beszélniük, amiről nem szoktak.

– Bölcs szavak? – Ninda megint megvonta a vállát. – Semmi bölcseset nem látok abban, hogy képes vagyok fölismerni, hogy a dolgokról beszélni kell. Szerintem ezt előttem már millióan kimondták. Ahogy mindent, amit mondok. Egyetlen eredeti gondolatom sincs, mégis száz világ csügg a szavamon. Meg tudjátok ezt magyarázni?

– Én nem – nevetett Kallon –, de van, aki igen. Élt egyszer, nagyon régen egy filozófus, Arrigon. Hallottál róla? – Ninda megrázta a fejét. – Ő azt mondta: bölcs az, aki tudja, hogy semmi újat nem talált ki.

– Ezt ismerem, bár nem az ő nevével.

– No látod. Ez a bölcsesség önmagát demonstrálja.

– Vagy annyira magától értetődő, hogy nem is bölcsesség. Megfigyeltem, hogy bármit mondok, előbb-utóbb valaki rámondja, hogy milyen bölcs gondolat. Csak mert én mondtam. Hát így könnyű bölcsnek lenni.

– Szerintem az ilyenfajta bölcsességen hamar átlátnának az emberek. Te évek óta valamiféle bölcsként vagy közismert. Ennek oka van.

Ninda lebiggyesztette az ajkát.

– Persze, az, hogy az emberek nem gondolkodnak. Szindorián az ÀLAN mozgalom kijelentette, hogy én bölcs vagyok, sőt én valami rendkívüli bölcs vagyok, és ezt innentől mindenki készpénznek veszi. Ti is itt Gresszin. Te, Kallon, nyilván nem mész oda minden egyes turistához, aki megfordul nálatok.

A miniszterelnök bólintott.

– Ez valóban lehetetlen volna, nagy örömünkre népszerű idegenforgalmi látványosságaink vannak. Igen, azért jöttem ide hozzád, mert sok naprendszerben ismert, jelentős gondolkodónak tartalak, és ahogy itt beszélgetünk már egy ideje, csak arról győztél meg, hogy te nem tartod magad annak, arról a legkevésbé sem, hogy ne lennél az.

Ninda kiitta a helyi gyártmányú gyümölcslevét és mosolyogva nézett a miniszterelnökre.

– De hiszen most oldottad meg a problémát. Ha én jelentős gondolkodó vagyok, de nem tartom magam annak, akkor nincs elegendő önismeretem. No de ha még elegendő önismeretem sincs, akkor hogy lehetnék jelentős gondolkodó?

Kallon jót mosolygott.

– Helyes, akkor tehát csakugyan nem vagy jelentős gondolkodó. De mivel te sem tartod magad annak, az önismereted hibátlan. Ez esetben viszont mivel ez volt az egyetlen akadálya annak, hogy jelentős gondolkodónak tartsunk, s ez elhárult, mégiscsak az vagy.

Egymásra nevettek. Megalkották a Ninda-paradoxont.

oa-29 fogadás

„A Ninda-kultuszt szakaszokra, fokozatokra oszthatjuk, bár ezek pontos körülhatárolása nem könnyű és nem is éri meg a fáradságot. Ahogy Ninda mindig mondta: maga a kultusz lényegtelen, hiszen csak ugródeszka volt, eszköz ahhoz, hogy a Galaxissal meg tudja ismertetni gondolatait, miután őt magát már megismerték.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
1. kötet, 18.*

**Sÿyndoreia
Linswét
59. náúkan 1.
a zöld órája**

A kis fogadáson csupa jelentős ember vett részt. Politikusok – nemcsak az ellenzékben, kormánypártiak, sőt kormánytagok is –, művészek, tudósok, katonák. Az alkalom: ÁÄrlëyn Müdroön hatvanadik születésnapja. Az ünnepelt valaha Sÿyndoreia egyik legjelentősebb politikusa volt, még miniszterelnök is, és az egyetlen, aki élt még azokból az időkben. Akkori pártja már nem volt meg, s a maiak közül már egyhez sem csatlakozott, közéleti funkciót húsz éve nem vállalt, de politikai állását tekintve egyértelműen a Kíyreän-kormányzat ellenzékéhez tartozott. Továbbá az ország történelmében az egyetlen csillagközi hírnevet elért hiperfizikus volt, pontosabban hipersugárvegyész, annak idején olyan sok országban tanított egyetemeken, mint rajta kívül nagyon kevesen, annyi országtól kapott magas kitüntetések, mint egyetlen más sÿyndor sem, és – mivel szakterülete az itthoni törvények szerint katonai irányítás alá tartozik – tiszteletbeli helyettes középábrónok volt.

Mindebből semmi sem látszott, ahogy ült a karosszékében és fogadta a felköszöntöket, egy öreg, kopott, sötétzöld ím kabátban. De mindenki tudta, hogy ez ugyanaz a kabát, ami leghíresebb fotóján is rajta van, a harmincadik születésnapján, amit népes családja körében ünnepel, egyik unokája ül az ölében, amikor belép az elnök és átadja neki a Galaktikus Béketanács aranykoszorúját.

Már az unokáinak is volt unokája, de Müdroön professzor még mindig élénk tekintettel fogadta a köszöntéseket, és mindenkiről tudta, hogy kicsoda, bár néha eljátszotta, hogy nem.

– Te vagy Vyhauteñ – előzte meg a külügyminiszter-helyettes bemutatkozását –, láttalak a tévében.

– Köszönöm, professzor úr.

– Köszönheted is, mert laklak!

Výħaũteń nevetett. Az öreg már eljutott abba a korba és tekintélybe, amikor mindenkit tegezett és mindenkivel úgy beszélt, mint egy gyerekkel.

– Csak ne mulass ezen. Örökké ugyanazt a nótát fűjod. A Testvériség meg Niĩndà meg Niĩndà meg a Testvériség. Egyebet se hallok! Azt még soha nem hallottam tőled, hogy mi magunk mit szűrtunk el. Azaz nem mi. Ęn nyugdíjas vagyok. Ti!

A kis audienciának ezzel vége volt, Výħaũteń továbbsétált és más vendégekkel beszélgetett. Alig néhány huszaddal később lépett oda a csoportjukhoz Lũmẽen, a Csillagközi Hírektől.

– Hallották az új Niĩndà-hírt?

– Jaj, Lũmẽen úr – sóhajtott a Výħaũteń –, mindent, csak még egy Niĩndà-hírt ne!

– Megértem a gondját – mosolygott az újságíró. – De azt hiszem, csak holnapig tudja magától távol tartani. Holnap már talán kommunikét is kell írnia miatta.

– Nono – lepődött meg Výħaũteń –, azért *ennyire* az a gyerek mégse fontos, mármint a sýyndoř külpolitika számára.

– Az lehet. Ęs Krẽssy sem fontos?

Výħaũteń összeráncolta a homlokát. De. Elég távoli világ ugyan, de a galaktikus politikában más a fontos, nem a távolság. Vagy nemcsak az. Krẽssy sok gondot okozott Sýyndořeiańak már régebben is, de nem úgy, mint a szomszédai, hanem a galaktikus üzleti életen keresztül. Sýyndořeia elemi érdeke, hogy Krẽssy megmaradjon a mellett a politika mellett, hogy bár a sýyndoř politikát a legkevésbé sem szívelheti, jól felfogott üzleti érdekből nem hátrál ki folyamatban levő beruházásaikból.

– De – mondta lakonikusan.

– Nos hát, ez esetben a Csillagközi Hírek érdeklődéssel fogja várni, mit nyilatkozik a külügyminisztérium Niĩndà látogatásáról Krẽssyn.

Lũmẽen ezzel rámosolygott a pincérlányra és leemelt a tálcáról egy pohár élénkzöld italt.

– Ez ugye lýstańni, kedves?

– Igen, szerkesztő úr – felelte a lány. A szokás azt diktálta, hogy a legfelsőbb körök ünnepélyes alkalmakkor tartott fogadásain ne gépek szolgáljanak fel, hanem emberek, és illett őket észrevenni, rövid párbeszédet folytatni velük. S amit felszolgáltak, azt illett még beszélgetés közben is legalább egy udvarias bõlintással megköszönni.

– Mindjárt gondoltam – nézegette Lũmẽen az italt a fény felé tartva. – Alighanem a Šũwleỹ völgyébõl.

– Nem... a Nũmeỹń-szigetrõl... – mondta a lány zavartan.

– Ne dõljön be neki, gyermek – mondta Kasãħy ezredes széles mosollyal; a lány talán tízéves lehetett, vagy legfeljebb tíz és hét, õ meg negyven, bátran szólíthatta gyermeknek. – Hírneves borszakértõ, csak próbára teszi magát.

– Beismerem – kacagott föl az újságíró. – Köszönöm, kislány, és igyon egy pohárral maga is, higgye el, élményben lesz része.

A lány udvariasan biccentett az uraknak és továbbment.

Výhauteň türelmesen kivárta a beszélgetés végét.

– Lùmëên úr – szólalt meg –, ha már ön ennyivel jobban értesült nálam, lekötelezne, ha elmondaná, miért kellene nekünk nyilatkoznunk Niëndà ügyében.

– Hymm-ħymm, hát igen – hümmögött a riporter, és belekortyolt a pezsgőjébe.

– Niëndà Krëssyn. Igen. – Hirtelen megélnékült. – Tudja, az, hogy pont Krëssyról van szó, különleges zamatot ad az ügynök, valami olyasfélét, mint amilyen ennek a remek lýstárninak van... sajnálhatja, hogy kihagyta, de még visszahívhatjuk a kislányt... de az ALAN-t bármely más világ esetében is nagyon érdekelné, mi a kormány véleménye arról, ha a miniszterelnök fogadja Niëndát.

Výhauteň úgy érezte, mintha gyomron vágták volna. Ez az átkozott firkász ért hozzá, hogyan találja a dolgokat.

– Ezt nem mondja komolyan – szólalt meg Ārevyň doktor.

– Hát pedig bizony de. Közös fényképet is közzétettek. Persze azt nem tudjuk, hogy miről volt szó, de úgy tudjuk, hosszabban elbeszélgettek. Bizonyára Sÿyn-doreia is szóba került, ami aligha tölti el Výhauteň urat örömmel.

– Nézze... – vakarta meg az orrát a külügyminiszter-helyettes. – Niëndà akkor is csak egy gyerek, bármennyire imádja az ALAN mozgalom. Miről beszéltek volna, ha nem olyasmikről, mint... mint...

– Látom, nemigen jut eszébe semmi, amivel egy gyerekkel beszélni lehet – mondta némi éllel Ūllevÿ színművész. – Úgy emlékszik Niëndà bárkivel folytatott beszélgetéseire, mint amiken csupa gyerekeknek való témáról esett szó?

A külügyminiszter-helyettes mélyet sóhajtott.

– Igen, ebben alighanem igaza van. Nem tudom, mit fogunk reagálni, majd kiderül, ha látjuk a hírt és megbeszéljük. Önök, Lùmëên úr, hoznak valamit ezzel kapcsolatban?

A Csillagközi Hírek külpolitikai lap volt, nem kifejezetten ellenzéki, legalábbis nem tartozott sem jogi, sem pénzügyi szempontból senkihez az ellenzéki politikai erőkből, de kormánypárti biztosan nem volt.

– Hát van egy olyan terv, hogy egy kicsit megszorongatjuk a külügyet – ismerte el Lùmëên. – Niëndà mint politikai tényező, aki kormányfőkkel tárgyal, miközben itthon szóba sem áll vele senki a kormányzatból. De azért ezt még csiszoljuk egy kicsit.

– Én megpróbáltam beszélni vele – közölte Výhauteň. – Még amikor a diplomáciai testületet vezettem. De ő közölte, hogy hiperfonon nem tárgyal.

– S miért nem utazott oda a hajójára?

– Nagyon messze voltak már, nem hagyhattam itt mindent annyi időre.

Lùmëên lebiggyesztette az ajkát, ahogy Ninda szokta, és egy tipikus Ninda-választ adott, még a hanghordozását is utánozta.

– Annyira fontos ott ülni az íróasztalodnál, hogy nem érsz rá gyönyörködni a felhők futásában, és nem veszed észre magad körül az embereket. Szomorú életed lehet. Mi lenne, ha végre körülnéznél az életben?

Výħautėn bosszúsan mordult egyet. Ez az újságíró már a sokadik, aki azzal akar jópofa lenni, hogy azt a csavargólányt utánozza. Felfoghatatlan, hogy mit esznek rajta.

280.

oa-30 átszállás

„Van úgy, hogy nem is kell viszonzni a felkínált szeretetet. Elég elfogadni – és jobb ember leszel.”

Ninda:
A fény lúmái,
813.

Angaur Dzsúrarengi 43658. szahut nisszugópan 380

Kedves Ninda!

Még csak egész rövid ideje tanulok szúniul, levelet még nem tudok írni, de az ábécével már ismerkedem. Kaptam egy magántanárt, Īmut asszonyt, azt mondja, hogy a betűk elhelyezésére semmilyen szabály nincs, úgy rendezzük őket úhikba, ahogy akarjuk. Leírtuk az én nevemet többféleképpen is: D – Ú – NSZ – I, meg DÚ – NSZI meg máshogy is.

Az iskolai csoportunkkal kirándulni voltunk Ámáwnt-szigeten, nagyon szép hely, minden tele van ýlw̄- és vörėnfákkal, csupa tarkaság, kivéve a tengerparti fehér homokot, szóval igazi trópusi paradicsom. Valami olyasmi lehet, mint Krėssy, ahol nemrég te jártál. De persze ott köznapi sýyndoř élővilág van, nincsenek olyan fantasztikus állatok, mint Krėssyn. Van viszont helyette szegénység. Nem mintha elmentünk volna valami nyomornegyedbe vagy ilyesmi, csak látom az embereken. Meg a házaikon. Azokon még inkább. Az emberek fölveszik a turisták kedvéért a vidám arcot, de a házaikat nem tudják megvidámítani. Azok szegényesek. Legfeljebb a főutakra eső oldalakat kicsit kicsinosítják, de ha bekukucskálsz a keresztutcákba, ott már látszik az igazság. Ezt az ALAN egyik gyűlésén hallottam a tévében, kipróbáltam és tényleg így van. Kopott, töredezett falak – nem ám műanyagból vannak a házak, mint nálunk, dehogy, téglából! soha nem hittem volna még az Államszövetség eldugottabb világairól sem, hogy léteznek még téglaházak, nemhogy Sýyndořeialáról! –, az udvarokon a földön játszó,

szegényes ruhájú gyerekek. Persze nem mehettem oda hozzájuk, a kísérőink észrevették volna.

Most befejezem, nincs itt senki, megnézem a tegnapi gyűlés közvetítését.

Īmut asszony kedves, fiatal és szép, de nekem még mindig te tetszel jobban.

Dwńśy

Hetes farka volt, nem volt tanítás, de a 3-sibe elemi iskola gyerekei összegyűltek az első szinten, a Szimasszut étteremben, hogy elbúcsúzzanak Nindától és Szinen-sitől.

A szúnik szokva voltak az ilyen búcsúzkodáshoz. Egy szúni család általában csak minden második-harmadik dzsúmi alatt költözik másik hajóra, de ez azt jelenti, hogy mindenkivel, aki hajón él, akár egy-két évenként is megeshet, hogy valaki, akit ismer, másik hajón folytatja az útját. Nindának sem mindegyik ismerőse utazott vele Szindoriától Szúnahaumig az *Aulang Laipon*: Senszili és Rangikut, akiknek sinnarszészije volt, hamarosan átköltözött a *Hengrun Ámbarira*; Haurengi, az öreg bíró, jannihaumbeli beszélgetőpartnere a *Szisszan Fónirdra*; Adzsuvut, az egyik első ember, akitől a jannihaumban magyarázatokat kapott, a *Fóhin-nur Szigíivel* hazatért a Felhőbe, és Auríhaumon találkoztak is később; Dzsund, a jogász már a Felhőbe való hazatérés körül, valamilyen családi okból átment a *Jal-lilut Émire*, és velük tért haza; Nilli, az orvos viszont, aki megfürdette őt azon a bizonyos legelső reggelen, az *Aulang Laippal* tért haza, de már egy dzsúmi óta itt élt az *Angaur Dzsúrarengin*, találkoztak is, amióta Ninda is ezen a hajón utazott, és most is eljött elköszönni. És itt volt Antras Leinolīris, akivel néhányszor elbeszélgettek saunisi nyelven, meg még jó páran, akiket ismertek.

– Aureima lē Sūnahaumyntas – mondta az ősi szúni köszöntést anyanyelvén.

– Aureima lē Sūnahaumyntas – viszonzta Ninda –, kyno mŷnis liemēnis vātsykas.

– Jövőre Szúnahaumon – ölelte át Szinensit Hilkinu, aztán Nindát is. – Utána néztem, a *Szíminnunak* jelenleg nincsen hajójátéka. Honosítsatok meg valamit.

– A fengrát – vágta rá Ahimmi. – Te abban vagy a legjobb.

Nem búcsúzkodtak hosszan, nem szokás. Lementek az aungirkikötőbe és beszálltak a kis hajóba, amihez irányították őket. A holmijukat az automaták már berakták, Lít pedig Szinensi vitte kosárban. A hajócska besiklott az aungirzsilipbe.

– Nahát – dűnnyögte Ninda –, ezen a hajón most csak mi vagyunk.

– Majdnem – jelent meg egy férfiarc a fali képernyőn. – Hargdzseni aungaranfődir, *Szíminnu*. Az kétségtelen, hogy fizikailag nem vagyok ott, de sudriginnyi pontossággal fogom tudni, mikor hol vagytok, merre haladtok és milyen sebességgel, no meg a benti légnyomást, hőmérsékletet, mindent. Tovább tartana elsorolni, mint maga az út. A két hajó mindössze százezer szirszire van egymás-

tól, és mind a kettőn készültségben van az esszidzsinna – mint mindig, amikor ilyen műveletet végzünk. Hiba soha nem történhet.

– Én nem félek semmitől – felelte Ninda azzal az arckifejezéssel, amit már száz világon *Ninda-nyugalom* néven ismertek.

– Mi sem – bólintott Hargdzseni. – Cserehajó kizsilipel, indítom. Aungir kizsilipel, indítom. Suórin, *Angaur Dzsúrarengi*, suórin. Jövöre Szúnahaumon.

– Sénu, sénu, *Sziminnu* – felelte egy nő, ő is megjelent egy másik képernyőn. – Jövöre Szúnahaumon!

S kiröppentek az úrbe a falatnyi hajócskában – a harmadik képernyő tanúsága szerint, amin csak három számjegy jelent meg: kilenc egész tizenegy század mati. S egy pillanat múlva már el is kezdett csökkenni folyamatosan. Az úrból nem láttak semmit, az ablakokat ilyenkor vastag fémlapok takarják. Hargdzseni arca kisérté őket egy limlin át, lefelé nézett egy képernyőre, amit ők nem láttak, és bőven volt ideje beszélgetni velük.

– Meglehetősen kicsinek fogjátok találni a hajónkat az *Angaur Dzsúrarengi* után. Ez egy haulgémi, gyorsjáratú teherhajó, suár és szisi nélkül, a lakóterület mindössze két szint és tizenhat szektor. Szabad férőhelyünk sincsen, azért tudunk fogadni titeket, mert két gantir megüresedett Fénuri és Liemdzsit elköltözésével. De nem lesztek nálunk soká, ha jól tudom.

– Mi is így tudjuk – bólintott Ninda. – Pár éven belül Szunnaszra érünk, de addig még legalább egyszer át kell szállnunk.

– Lesz az két átszállás is, a távolságból és az útirányokból ítélve. Szép világ, jártam ott. Mi dolgokat Szunnaszon?

– Körül akarunk nézni – felelte Szinensi.

– Szeretitek az erdőket, gondolom.

Száz világon volt köztudott – minden részletet igyekeztek kideríteni és megjegyezni –, hogy Ninda felkeresi az erdőket, amerre csak jár. A mostani útján persze nem, hiszen Lí is vele utazott, nem kellett hipertéri üzenetet küldenie. De a Testvériségben alig ismerték őt jobban, mint bármely más gyereket. Rájuk nem hatott az a varázslat, ami elbűvölte a szindorokat és a nyomukban egyre több további világot. Ninda szerint a szúnik ítelték meg őt jól.

– Igen, szeretjük az erdőket – bólintott Szinensi.

– Hát ott lesz alkalmatok óriási erdőt látni.

– Tudjuk – mosolygott Szinensi –, a nyelvtanfolyamnak a világ megismerése is része volt.

– Megtanultátok a nyelvüket?

– Igen, az a tervünk, hogy ott töltünk egy-két évet.

– Értem. Hát az biztos, hogy szép világ.

Beszélgetéssel telt az egy limli. Másfél mati volt hátra, amikor Hargdzseni közölte, hogy az aungir bedokkolt, zárja a zsilipkaput. A cserehajó ugyanekkor dokkolt be az *Angaur Dzsúrarengin*. Ha nincs ok, hogy olyasvalaki is utazzon egy

aungiron, aki aztán vissza akar térni, akkor egyszerűen elcserélnek két aungirt, felesleannyi idő alatt megvan és mindkét hajó mehet az útján.

Az óra elérte a nullát és abban a pillanatban kinyílt az ajtó. A *Szíminnu* aungirkikötője ugyanolyan volt, mint a többi, csak kisebb. Az övékkel együtt öt kishajó sorakozott a hosszúkás teremben, aminek egyik végén a zsilipkapu volt, a másikon a bejárat a hajóba.

obq

„Nincs többé idő,
nincs többé tér.
Sötétség marad,
kihuny a fény.
Nem tehetsz semmit,
várnod kell,
hogy megjelenjen
Limelullí.”

Ílgaszaumi,
Vahule Ílu,
Limelullí Második Eposza

HÍRNÉV

ob-1 Szíminnu

„Kiskorunkban szívesen építünk magunknak képzelt világot, ahol minden szép és jó, mindenki szeret mindenkit, és minden sikerül. Csak egyetlen tanácsot tudok adni felnőtt korotokra. Ne hagyjátok abba akkor sem.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
68. sómir*

A legtöbb szüni teherhajón a lakóteret valahol közepén helyezik el, mert így a raktér héja azt is védi a sugárzástól. A *Szíminnu* esetében egészen a raktér közepén volt, alattuk és fölöttük húsz-húsz szinten árukkal megrakott konténerek, mindkét irányban kétszáz rígin szélességben. Egyetlen hely volt, ahol nem raktározta semmit, az a rövid folyosó, ami az aungirkikötőt összekötötte a külső kapuval. A raktérbe is ki lehetett menni, és szabad is volt, de végtelenül unalmas hely volt, végeláthatatlan hosszú, egészen keskeny, üres folyosók a mennyezetig feltornyozott, hajszálpontosan a helyükre illesztett konténerek között. A rakteret is szektorokra osztják, és egy-egy szektor egész oldalfala kinyitható, így több száz konténert egyszerre lehet kirakodni. Ezt persze az úrben csinálják, ezért azokat a szektorokat olyankor légmentesítik.

Annál otthonosabb volt a lakóter, mint mindenütt a szüniknál. A lakószinten tizenhat szektor, nidzsitől joriig, számozás nélkül, hiszen csak egy szinten voltak – a fölötte levő már a park volt, mint mindenütt. A tizenhat szektorból kilencet, nidzsitől sigóig teljes egészében lakásoknak és közösségi tereknek tartottak fenn, s csak a jo és ri oldal szektorai szolgáltak mindenféle műszaki célra. Szíminnu

Nindáék a lakórész közepén, a taszu szektor belsejében kaptak két gantirlakást. Mindkettő egy-egy kis parkra nyílt, fenn az emeleten. A két park a jannihaum két oldalán volt, zezugos folyosók kötötték össze őket.

Mivel minden lakószektorban egyetlen jannihaum volt, vagyis kilenc az egész hajón, és ötszáz emberre számítanak egy jannihaumot, ötezer lakosával a *Szíminnu* túlnépesedettnek számított. Hargdzseni, aki elkalauzolta őket a szállásukra, elmondta, hogy a legtöbben, akik az előző dzsumiban ezen a hajón éltek, most is itt vannak, őket is azért tudják befogadni, mert ketten elmentek a hajóról. Sok a gyerek, mondta elégedetten. De persze ez a kis többlet még nem gond a népesség eltartása szempontjából, tette hozzá. Lakás nincs több, az igaz.

Az, hogy sok a gyerek, azt okozta, hogy elég volt besétálniuk a taszu jannihaumba – Ninda természetesen nem mulasztotta el köszönteni a Tűz Őrzőjét mint

Kis Örző – és helyet foglalniuk az egyik asztalnál, azonnal híre ment az egész hajón, hogy van egy ivutjuk. Ettől kezdve Lít állandóan, egymást váltva simogatták a gyerekek. Persze megszokta, így volt mindenhol, amerre járt.

– Hallottam ám rólad – állt meg az asztaluknál egy kopasz férfi, Ilgrúhi. – Te vagy az, akit a szindorok úgy tisztelnek, mint valami szellemet.

Ninda bólintott.

– Igen, így van. Pedig én nem tettem ezért semmit.

– Hát azt azért nem hinném, hogy több millió ember csak úgy ötletszerűen elkezd valakiért rajongani. Vagy nem tudom, mennyien vannak, de biztosan elég sokan.

– Sokan – bólintott Szinensi. – Az ÀLAN mozgalom nem vezet nyilvántartást és nem számolja a tagjait, de csak a fővárosi tüntetéseken már kétmillió s tömeg is összegyűlik. És ő vezeti a népszerűségi listát.

– Kik között?

– Mindenki között. Nincsen senki, akit a szindorok annyira imádnának, mint őt.

Ilgrúhi lezökkent a padra.

– Mondd, tudsz te énekelni?

Ninda bólintott.

– Tudok.

– És szoktál énekelni a szindoroknak?

Ninda nevetett.

– Nem. Csak a családommal énekelek, a Felhő gyermekeivel.

– Én is – felelte Ilgrúhi. – Állítólag elég jól, van egy kis ismertségem ezzel kapcsolatban, de egyetlen dzserang se hallott rólam soha. De milliós rajongótáborom nekem sincs. Te hogy csináltad?

Ninda pontosan értette, hogy Ilgrúhi neves énekes, és ha nincs is milliós rajongótábor, az nem jelenti, hogy nem ismerik és hallgatják milliók. Hamarosan megtudta, hogy jól értette.

– Beszélek hozzájuk.

– Igen, ennyit én is tudok.

– Akkor tudsz mindent – felelte Ninda nyílt tekintettel. – Ennél többet nem teszek. Elmondom nekik, amit ők maguk is gondolnak, de nem merik kimondani. Én kimondom helyettük, és ettől már ők is ki merik mondani. Egyre többen. „Kellhet bátorság ahhoz, hogy belépünk a Sulgí-barlangba. De sokkal nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy elsőként lépünk be.”

– Feddardin.

– Feddardin – bólintott Ninda. – „Az igazság akkor is igazság, ha senki sem beszél róla. Csak mit ér az ilyen igazsággal bárki, ha nem él már, mire az elhangzik?” Fandirangé

– Ez is Feddardin?

– Nem, ez a Fandirangé dzsullából való.

– Hm. Nem túl modernnek az olvasmányaid.

– Száhpain-sédauni – mondta Szinensi tárgyilagosan.

– Nahát. Ilyen fiatalon?

Ninda elmosolyodott.

– *Lian, lian, lian.* Élt egyszer, valahol egy házban egy kisgyermek, aki elhatározta, hogy felfedezi magának a világmindenséget. Bár még csak tipegni tudott, habozás nélkül elindult, és ment egészen addig, amíg egy falhoz nem ért. Akkor megfordult és az ellenkező irányban indult el, ment, mendegélt, amíg el nem ért egy másik falhoz. Büszke volt magára, mert bejárta az egész világmindenséget. Szülei pedig a kerti padon ülve, mosolyogva figyelték.

– Ez miből... illetve ez bármikor játszódhat, bárhol!

Ninda bólintott.

– Simnunná.

– Azt akarod mondani, hogy minden olvasmányod akármikor játszódhat?

Ninda lassan bólogatott.

– Minden írásmű emberekről szól. Az emberek pedig időben, minden helyen emberek. Az események ha nem is ismétlődnek, elég hasonlóak tudnak lenni. Nekem elég sok közöm van a szindor diktatúrához – nem mondhatom, hogy sokat foglalkozom vele, mert nem, a szindor diktatúra foglalkozik sokat énvelem. Ez a diktatúra nem sokban különbözik a negyvenegyezres évek szolfilluni vagy a harmincnyolcezresek hirmdzsini diktatúrájától, és még mondhatnék százat, ezret, mármint ha ismernék ennyit, de nem olvastam ki a történelemkönyvet. Minden diktatúra nagyjából egyforma, valószínűleg a Hajnalkor óta, amikor még csak Ősi Földön épülhettek ki diktatúrák.

– Voltaképpen mi az a diktatúra? – szólt közbe Lerrini, egy háromszáz körüli nő. – Hallottam már a szót, de nemigen tudom a jelentését.

Ninda fölemelt a tálcáról egy ámszan szendvicset.

– Nézd meg ezt a szendvicset. Képzeld el, hogy egy olyan világon élsz, ahol tilos ilyen szendvicset készíteni. Hogy miért? Csak. Valaki megtiltotta, és ha megpróbálsz, letartóztatnak. Vagy azt képzeld el, hogy szabadon készíthetsz ámszant, csak nem tudod megtenni, mert nem lehet kolbászt kapni az üzletekben. Vagy hogy gond nélkül készítheted, de nem hívhatsz meg mondjuk engem, hogy együnk együtt, mert én másik társadalmi csoportba tartozom, és az tilos.

Lerrini fölemelte a kezét.

– Várj, várj! Azzal, hogy nem lehet kolbászt kapni, nyilván a szegénységre gondoltál. De nemcsak diktatúrában lehet szegénység.

– Persze, de egy diktatúrában szükségszerűen szegénység van. Legalábbis rosszabbul élnek az emberek, mint ahogyan élhetnének. Ez egy sufummun-sifimmin. Először mondjuk van a szegénység, az emberek elégedetlenek. Ekkor jön egy ember és azt mondja: majd én rendet teszek, segíték rajtatok! Ő lesz a diktátor, de eszében sincs segíteni az embereken, a saját hatalmában kéjeleg, például építtet magának egy óriási palotát. Az embereket pedig fegyelmezi, hiszen különben fellázadnának. Arra költi az emberek pénzét, hogy olyan szervezeteket mű-

ködtessen, amik összevernek és börtönbe zárnak mindenkit, aki nem illik a diktatúrába.

– De hát ez borzasztó.

– Igen – felelte Ninda rezzenéstelenül. – A diktatúra borzasztó.

– És mi van azokkal a társadalmi csoportokkal? – kérdezte Ilgrúhi.

– Szindorián én csavargó voltam – felelte Ninda tárgyilagosan. – Ez a szindor társadalom legalsó rétege. Egy csavargó semmi jóra nem számíthat senkitől, aki nem csavargó, vagy legalábbis nagyon szegény. Ha gazdagot láttunk, elbújtunk előle. És mindenki gazdagnak számított, aki rendesen volt öltözve.

– Miért, ti hogy voltatok öltözve? – kérdezte Lerrini.

– Fekete kezeslábast hordtunk... ami nem is volt fekete, csak koszos, az enyémet kimosták és otthon van a polcon... és fekete sapkát. – Levette a sapkáját. – Ezt. Akkor még fekete volt. Ezt az egy dolgot megtartottam. Talán én vagyok az egyetlen szúni, aki mindig sapkát hord.

282.

ob-2 levelezés

„Ha sokáig nézitek egymást, hasonlóná váltok.”

Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,

Szíminnu

Iluku

43658. famut karisszinan

Kedves Dwnsý, Krëssy tényleg olyan szép, amelyennek az útikönyvek leírják, ha egyszer alkalmad adódik eljutni oda, ne hagyd ki. Most egy unalmas kis bányavilágon vagyok – legalábbis a legtöbben annak tartanak. Csak hát engem elsősorban az emberek érdekelnek, és itt is emberek vannak.

Érdekes megfigyelni, milyen sokat alakít, változtat az emberek mentalitásán, hogy milyen a hely, ahol élnek, milyen a társadalmi közeg, amibe beleszületnek. Ilukun háromlaki bányászatot folytatnak, ugyanazokon a telepeken bányásznak szilárd, folyékony és gáznemű anyagokat. Ez elég veszélyes, mert bármikor áttörhetnek egy föld alatti üreg falait, amiből folyadék vagy gáz törhet rájuk, meg különféle vegyi reakciók is felléphetnek. Hát az ilukui bányászok nagyon óvatos emberek lettek, örökké a falakat vizsgálgatják maguk körül még a városban is. És fejből tudják, hogy melyik gáz melyik folyadékkal milyen hőmérsékleten mit tud csinálni.

Krëssy (a mi nyelvünkön Gresszi, de ezt nem tudom leírni sýyndor betűkkel – és erről jut eszembe, Iluku nevét csak a mi nyelvünkön tudom) nyugalmas világ.

Csak egyféle környezeti veszély létezik, az óceánon tomboló óriási viharok, de hát ez nem gond, ugyanúgy védekeznek, mint máshol. Az élővilág veszélytelen, megtudtam, hogy egyetlen állatuk sincs, aminek a támadásától tartani kellene, és mérgező növényeik sem. A hergák a Galaxis legjóindulatúbb teremtményei, és elég intelligensek, hogy még segíteni is tudjanak, volt eset, amikor egy hegyoldal megcsúszott (náluk majdnem minden éjjel esik az eső) és két herga tartott a vállán egy több ezer m̀ly súlyú sziklatömböt, amíg az emberek biztonságba kerültek és sikerült egy antidarura erősíteni, hiszen ha elengedik, őrájuk zuhan.

De Krëssy nem ettől igazán nyugalmas világ. Hanem mert a kormány békén hagyja az embereket. Ilukun is. Krëssy veszélytelen világ, Iluku veszélyes. De nyugalmas mindkettő, mert nincsen egy olyan kormányuk, mint például Sÿyndoreiának.

De nem ezekről akartam beszélni. Inkább a galliumról. Ilukun van a Galaxis egyik legnagyobb galliumlelőhelye, szinte vegytiszta állapotban is előfordul. Tudod, hogy bányásszák a galliumot? Amikor megtalálják a lelőhelyet, fölmelegítik az alagútnak azt a részét, és a nyers gallium megolvad és kifolyik a falból, csak föl kell szivattyúzni. Nekem is a kezembe adtak csipesszel egy kis darab galliumot, és megolvadt a kezem melegétől. Aztán

– Mít írsz? – huppant le mellé Szurgauni. Ninda fölpillantott és leengedte a sua-
got.

– Levelet.

– Levelelet?

Ninda bólintott.

– Van egy fiú Szindorián, vele levelezek.

Szurgauni furcsálkodva nézett rá.

– Miért?

– Mert nem akar beszélni velem, nehogy valaki meghallja. Az apja vadul el-
nem van, külügyminiszter-helyettes.

– Mi az a... külügyminiszter-helyettes?

Ninda tünődve nézte a másik lány kerekded vonású, mélybarna arcát.

– Igazad van – szólalt meg hosszú csend után.

– Mi... miben? Nem állítottam semmit, pont kérdeztem.

– Úgy van. A legjobb kérdést tetted föl. Mi az a külügyminiszter-helyettes? Lér-
ejn Vihauten úgy gondolja, hogy ő egy nagyon fontos ember, valamiféle nagyon
fontos dolgokat csinál, és akkor jön egy százhatvan éves kislány egy űrben kerin-
gő hajócskán, és nem azt kérdezi meg, hogy kicsoda Léréjn Vihauten, hanem
hogy mit a csillagport jelent az, hogy külügyminiszter-helyettes. Érted?

– Nem... nem értem. Azt mondod, hogy buta vagyok?

– Jaj, sien, dehogy. Nem veled van a baj. Ha annyira fontos dolog az, hogy va-
laki külügyminiszter-helyettes, akkor tudnod kellene. A fontos dolgokról általá-
ban szoktuk tudni, micsodák, nem igaz?

Szurgauni lehajtotta a fejét.

– Hátha csak én nem tudom.

– Biztos lehetsz benne, hogy nemcsak te nem tudod. Ötezer ember van ezen a hajón, és fogadni merek, hogy a nagy többségüknek sejtelve sincs róla.

– De miért?

– Két egyszerű okból. A külügyminiszter-helyettes a kormány tagja, márpedig a Testvériségnek régesrég nincsen már kormánya. A másik ok az, hogy a dzserang világok politikája a legkevésbé sem érdekeli minket. Ámmaít egyszer utánajárt, a felnőtteknek körülbelül fél százaléka szokta rendszeresen megnézni a külföldi politikai híreket. Márpedig nálunk is és külföldön is elég sokan gondolják, hogy mi egy elég sikeres állam vagyunk. Mi meg azt is tudjuk, hogy semmi szükségünk kormányra. Akkor mi is annyira fontos abban, hogy valaki külügyminiszter-helyettes?

Szurgauni döbbsen nézett Nindára.

– Te mindent olyan jól el tudsz magyarázni...

– Ezek nem olyan bonyolult dolgok, mint amilyenek látszanak. Ráadásul ha megnézzük, hogy milyen munkát végez Lérejn, az derül ki, hogy az a munka nemcsak nem fontos, hanem még káros is. Ámmaítot már említettem neked, de arról nem beszéltem, hogy mi volt a munkája Szindorián. Azon dolgozott, hogy megvédje az országát attól, ami aztán mégis bekövetkezett, hogy a mi hajóink felszálljanak onnan. Lérejn azon dolgozik, hogy már ne csak mi ne álljunk szóba többé Szindoriával, hanem más államok se. Vagyis pontosan az ellenkezőjét csinálja annak, amit józan ésszel kellene, nem a békéért dolgozik, hanem a béke ellen.

– Háborút akar?! – Szurgauni iszonyodva meredt új barátnőjére.

– Talán nem éppen háborút, de azt, hogy a béke ne álljon helyre. A jelenleg fennálló helyzetet próbálja véglegesíteni.

– De miért?

Ninda vállat vont.

– Nem tudom. Mert abban hisz, hogy az jó az országnak. Vagy a kormánynak. Vagy csak mert ezzel bízták meg, és nem talál más állást. Fogalmam sincs, és nem is érdekel. Ha gonoszat tesz, ha bántasz másokat, nem fogják megkérdezni, miért csináltad. Ezt mondta Feddardin, és szerintem igaza volt.

Szurgauni válaszolni akart, de a suagjából egyszer csak megszólalt Immegi:

– Hé, hallottátok? Csillagháború! Csillagháború!

Valósággal beharsogta a parkot, ami még szokatlanabbá tette a hívást. Nagyon ritkán használták azt a hívási módot, amikor a hívottnak nem kell válaszolnia, a hívó anélkül is beszélhet, és végképp ritkán úgy, hogy ilyen hangosra állították.

– Mit beszélsz? – hökkent meg Ninda.

Körülöttük mások is felfigyeltek, sétálgatók a parkban, egy félmeztelen ember, aki a kutyájával jött.

– Mi nyertük el a megbízást, pár nap múlva csillagháborúzunk! – lelkesedett Immegi.

– Várj már – szólalt meg a szakállas férfi, aki a kutyáját sétáltatta. – Ez a kislány nem érti, miről van szó. Ugye te vagy Ninda, akiről már hallottam? – Ninda bólintott. – Űharalgi vagyok. Egy pillanat. – Fölkapta Szurgauni suagját, simogatta pár pillanatig, és bólintott. – Itt is van. Egy Fúhi nevű világ hirdette meg, és mi vagyunk a legközelebb. Van egy elég nagy aszteroidájuk, ami be fog csapódni a világukba, és mi fogjuk megsemmisíteni.

– Ammiszan színasszan! – döbbsent meg Ninda. – Mikor?

– Hát odamegyünk, előkészülünk a dologhoz, gondolom, egy éven belül meglesz.

– De mikor fog becsapódni az aszteroida?

Űharalgi megint a suagra pillantott.

– Hatszázötven év múlva.

– Szissz?!...

– Tudod, az egész Galaxisban az a szabály, hogy ha olyan planetáris ütközés fenyeget, ami kárt tenne egy lakott világban, akkor nem várnak semeddig a beavatkozással, azonnal megsemmisítik a problémás testet. Ki fogjuk robbantani az úrból.

283.

ob-3 filozófia

„Hogy mit jelent az én emberszeretetem? Egyszerű. Minden emberben szeretem, hogy ő egy ember. Mindenki egy külön világ, amit fel lehet fedezni. De az én emberszeretetem nem végtelen és nem kimeríthetetlen: ember vagyok, nem valami mindent megbocsátó csodalény. A rossz embert én sem szeretem.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szíánhoz,
309. sómir*

**Szíminnu
Iluku
43658. higit karisszinan
505**

Ezen a hajón a niszu iskolába kerültek, ahol egy idősebb asszony, Alkeri tanított. Nyolcan voltak még rajtuk kívül, két lány és hat fiú. Mint a Testvériségben általában, Ninda az ő körükben is egzotikus külsejével irányította magára a figyelmet, nem pedig azzal, hogy őerte többtucatnyi világon rajonganak. Ezzel a szúnik nem sokat törődtek, a dzserang híreket alig ismerték, Ninda nekik egy volt a gyerekek

közül. Szindor származásával tisztában voltak, de hát más szindorok is éltek a Testvériségben. Történetesen itt az iskolában is volt egy, egy fiú, Jáfauringi, akinek barna haja volt, de éppen olyan halványrózsaszín bőre, mint Nindának.

Szinensi csak most, pár napi ismeretség után kérdezte meg, hogy ejtik a nevét szindorul.

– Sehogy – felelte Jáfau. – Apa nem akart nekem szindor nevet adni. Neki senkije nincsen Szindorián, akinek a nevem gondot okozna.

– És egyébként a nyelvet megtanultad?

– Hogyne. Bár nem valami jól, azt hiszem.

– Nindával gyakorolhatod – nevetett Íraigi.

– Wm lÿrmī – vont vállat Ninda, neki mindegy volt, végül is miért ne?

– Ęyma riuni suÿlliõp dèi – felelte Jáfau, de a többiek kedvéért le is fordította. – Veled szívesen is gyakorolnék.

– Ęymãâ – javította ki Ninda automatikusan, és kortyolt egyet a firin üdítõjébõl. Szelgit módra készült sült húst evett szimmivel és éharat salátával.

– Kymâp lit ûuwmeñ dõyp èermaýnwât dñt?

– Persze hogy hipnóval tanultam – felelte Ninda szúniul –, de persze megvan a régi nyelvjárásum is.

– Melyik?

– A lûakèáni csavargók nyelvjárása. Mûèÿt šiindruõp dèel kÿÿt.

– Kÿÿr?!

Ninda mosolyogva bölintott.

– Jópofa, mi? Ahonnan én jöttem, ott így beszélnek.

– Alig értem!

– Sokan nem értik Szindorián sem. Vagy csak úgy nagyjából. Néha így beszélek az ÆLAN-nal – föl kacagott –, hát meresztik is a szemüket. Próbálnak megérteni belõle valamit, de nem sok sikerrel.

– Ők nem lûakèániak?

– Azok is vannak köztük, az egész országban megvan a mozgalom. De csavargók nemigen akadnak köztük, mert õk elrejtõznek a sikátorokban és nem állnak szóba senkivel. Mindenkitõl félnek. Ilyen voltam én is.

– Szörnyû – mondta Alkeri.

– Igen, szörnyû. Szindoriára ez a legjobb jelzõ. És még rosszabbodik is.

– Hogyan?

– Nemrég elhangzott egy ÆLAN-gyûlésen, hogy pár éve... mármint pár ottani éve, szóval a mi idõszámításunk szerint harminc-negyven éve még csak a szegények éltek félelemben. Nemcsak a csavargók, azok a szegények is, akiknek volt munkájuk, lakásuk, de soha nem tudhatták, nem fogják-e kirúgni õket az állásukból, és akkor nem tudják fizetni a számláikat – no meg õk is ki vannak téve a hatóságok zaklatásának. De ma már nemcsak õk félnek. Az országban egyre fokozódik a feszültség. Rövid ideig létezett egy csoport, úgy hívták magukat, hogy Nincs Kegyelem, akik rendfenntartókat gyilkoltak. Aztán végül õket ölték meg, de na-

gyon sokat ártottak a köznyugalomnak... már ha létezett olyan Szindorián valaha, hogy nyugalom.

– De miért van ez az egész? – kérdezte Aufóni.

– Mert diktatúra van.

A szokásos Ninda-nyugalommal adott választ kis csend követte, a gyerekek csak ültek értetlenül.

– Diktatúra az – folytatta Ninda –, amikor egy ember parancsol az egész országban. A szindor diktátort Vuird Kíreánnak hívják. Ūl az elnöki palotában és parancsolgat. Mégpedig csupa olyan dolgot, ami azt szolgálja, hogy továbbra is ott űlhessen az elnöki palotában. Egy diktátornak mindig a saját hatalma a legfontosabb, nem pedig az, hogy mi a jó az országnak. Mindenkit űldöz, akinek nem tetszik az ő hatalma, mindenkitől fél, hogy egyszer kitaszítja a kényelmes kis fo-teljéből. Ezért Szindorián már senki nem mert szólni semmit, amiről akár csak gondolta, hogy hátha nem tetszik majd a zsarnoknak – amíg én nem adtam egy in-terjút tizenháromban egy folgri tévésnek. Abban elhangzott minden, amit a szin-dorok gondolnak, de nem mernek kimondani. Én ki mertem mondani. Engem nem érhet el a diktatúra semmilyen erőszakszervezete. Hát mondhatom, sokkot kaptak. Azóta egyre többen merik kimondani, bár eleinte csak álarcban, hangtor-zítóval. Ma már egyre többen vállalják a véleményüket, mert ennyi embert nem lehet letartóztatni, és már a rendőrség is fél, nem merik megtenni. Erre mondják, hogy pattanásig feszült a helyzet. Ha valami hibás lépésre ragadtatják magukat, például letartóztatják az ÀLAN mozgalom egyik vezetőjét, a tömeg nem fogja be-érni azzal, hogy űlnek és demonstrálnak. Kítörhet egy forradalom, és Kíreánt ki-dobhatják, akár meg is űlhetik.

– Mit jelent az, hogy „álan”? – kérdezte Alkeri.

Ninda elmosolyodott.

– Ez egy rövidítés. Azt jelenti: Ninda a szövetség igazi vezetője.

– Márminthogy *te*? – bámult rá Íraigi.

– Én. Nem én találtam ki, elhíheded. Én nem kértem tőlük ezt a csodálatot, és nem is gondolom, hogy megérdemelném.

– Ebben az utolsó részében tévedsz – szólalt meg Szinensi. – Nagyon is megér-demled, még ha történetesen nem is azzal vontad magadra a figyelmüket, *amiért* megérdemled.

– Tudom, sien. Szerinted én egy nagy filozófus vagyok.

– Dehogysis csak szerintem, te sengiri! Az vagy!

– Mi az a filozófus? – kérdezte Aufóni.

– Egy ember, aki folyton beszél – nevetett Ninda.

A tanárnő visszaadta a tányérját a robotnak és megcsóválta a fejét.

– Engedd meg, hogy erre én válaszoljak. Én ismertem egy filozófust még fiatal koromban. Rokonom volt, a dédapám testvére, Ászannu.

– Szulgalhéni – mormogta Ninda.

– Ismered a Szulgalhénit?

– Csak a címét, még nem olvastam.

– Értem. Igen, azt ő írta. Egy kalandregény, amiben folyton úrhajóznak meg lövöldöznek meg csatáznak, de közben lépten-nyomon komoly filozófiai vitákba bonyolódnak. Ászannut többek között olyan kérdések foglalkoztatták, mint hogy van-e valami célja létezésünknek. Az egyén életének is, meg annak, hogy kialakult az emberiség, egyáltalán az élővilág. Mi kell ahhoz, hogy egy ember, mielőtt befejezi életét, azt mondhassa: volt értelme, hogy megszülettem és leéltem az életemet? Ilyen kérdésekre keres választ egy filozófus.

– És te is? – nézett Aufóni Nindára.

– Ugyan már, sien – vigyorodott el Ninda. – Még nem tudom, hogy Ászannu talált-e választ ezekre a kérdésekre, de ha igen, akkor már megvannak a válaszok, ha meg nem, akkor én se fogom őket megtalálni.

– Ez nem volt nindás válasz – mondta Szinensi szigorúan. – Tessék igaziból válaszolni.

Ninda fölnevetett, de aztán komolyra igazította az arcát.

– Hát jó. Igen, sokféle kérdésre keresek választ. Arra a kérdésre, amit mondtál, Alkeri, én nem azt a választ adom, amit például Hírinni, hogy akkor van értelme életünknek, ha tettünk valamit másokért, létrehoztunk valamit – műalkotást vagy akár éppen egy gyereket –, egyszóval „nyomot hagytunk a világban”. Ez is adhat értelmet neki, nem vitatom, de szerintem ez nem szükséges hozzá. Ha lefekszel a Jauhallu partján a homokra, hallgatod a vízesés zúgását és vakargatod a kirid füle tövét, vagy elnézegeted a dzsungel életét Gresszin... már meg is találtad.

– No látod, te sengiri – mondta Szinensi. – Mégiscsak filozófus vagy te.

– Te vagy a sengiri! Amit elmondtam, azt mindenki tudja!

ob-4 diplomácia

„Ha az egyén emissziója hirtelen megváltozik, annak oka van. Azzal, hogy az okot megkeressük, általában nem az egyén, hanem a környezet valamely paraméterének megváltozását fogjuk felfedezni.”

Aini:

*Mentális lélektan,
A rind, 2. kötet, 3. sómir*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43 658. higit angdzsagan
770**

A csatornák vizének hőmérséklete általában a földrajzi szélességtől függött. A Hideg-peremnél még voltaképpen olvadt hó csordogált a mederben, aztán ahogy följebb értek dzsisszának, fokozatosan fölmelegedtek. Némelyiket itt-ott melegítették is, például a Száfú vize egy szakaszon a Fauharí-hegység láncának sénin oldalán haladt, örök árnyékban, ott fűtőlapok voltak a mederben, hogy ne hűljön le túlságosan a víz. A Forró-peremen, mielőtt a szivattyúk kiemelték a maradék vizet – amit nem öntöztek el korábban –, az már olyan meleg volt az örök napsütésben, hogy termálvíznek lehetett használni, és voltak is gyógyfürdők, amik számára tartalékolták a szükséges mennyiségű vizet és feldúsították ásványi anyagokkal.

A Lengu Jasszaninál kellemesen langyos volt, lent a síkságon már folyamatosan fürdött a napfényben, a hegy belsejében az alagúton pedig olyan rövid időt töltött, hogy azalatt semmit sem veszített a hőmérsékletéből. Az ötszáz rigin, amit a dzsisszá oldalon lefelé tett meg a városig, egy csomó vízesést is tartalmazott, amik némileg még melegítettek rajta, hiszen a sziklaperemen átbukó víz telibe kapta a napfényt. Valamit párolgott is, s a völgyet beterítette a hűvös, párás levegő. Mindent egybevéve Ninda nagyszerű helyet választott, gondolta Ámmaít már sok ezredszer, amióta itt éltek a haugímúí házban. Ezen a délutánon kint ültek a kavicsos folyóparton – a kavicsokat persze úgy hozták más világokról, hiszen a szúnahaumi csatornák túl rövid ideje léteznek ahhoz, hogy kavicsokká mállasszák a sziklákat – és nézték a Lenguban pancsoló gyerekeket. Volt belőlük vagy húsz, mindenféle korosztályból. Jorroki azt a játékot találta ki, hogy két karjával nagy kört formált a víz színe fölött, s a kicsik sorban átugrottak rajta, persze ezt már a mélyebb részen, Ilfu tenyerébe léptek, hogy el tudjanak rugaszkodni. Az ikrek borzasztóan élvezték, fölmásztak Ilfu maga elé tartott tenyerébe, a többiek „hef, hef” kiáltásaira átugrottak Jorroki két karja között, kecsesen besiklottak a vízbe,

kicsit elmerültek, tempóztak valamicskét előre, aztán a homlokpánt észlelte, hogy víz alatt van a fejük, és kiemelte. Akkor megfordultak és visszaúsztak a nagyfiúkhoz. Már úgy úsztak, mint a halak.

Dzselli és Í nem vett részt a játékban, ami az ugrálást illeti, de ott úszkáltak körülöttük folyton.

A felnőttek a vízparton üldögéltek, lábukat a vízbe lógatva. Hait és Ámmaít fürdőruhában, ahogy megszokták Szindorián, a szünik csak ledobták a köntösüket és alsóruhában ültek le. A gyerekek meztelenül, az ikrek is, hiszen szünik voltak.

– Szép időnk van ma – sütötte el Hiragi a régi viccet, hogy megtörje a csendet.

– Igen, kivételesen kellemes – tódította Ámmaít, s odapillantott a völgy végében kifeszített napellenző ponyvára, aminek elég áttetsző volt az anyaga, hogy átengedje a fényt és a meleget, de nem vakította el az embert a nap.

– Kaindímban viszont ömlik az eső – tette hozzá Hiragi. – És egyébként is borús az idő.

– Hát borús – bölintott Ámmaít.

– Mégpedig főleg a volt főnököd miatt – mondta Hait.

– Igen, egyre hisztisebben reagál mindenre, ami Nindával kapcsolatos. Mennyi ideje már, hogy Ninda Gresszin járt, de ő még mindig ezen hergeli magát. Azt hiszem, ki fogja provokálni, hogy Szindoria Gresszivel is összerúgja a port. Mégpedig kizárólag Ninda miatt, hiszen tavaly nességhez hívták Szindorián egyetlen rossz szót sem szólt senki Gressziről.

Hait lehajolt, megnedvesítette a kezét a Lenguban.

– Az jutott eszembe, hogy Szindoria szövetségese Gresszinek.

– Persze – bölintott Hiragi.

– Szindoria az összes közelében fekvő és számos távolabbi országnak is szövetségese. Nem tudom, hány százezer független állam van a Galaxisban, de nem halottam egyről sem, amelyiket ne szövetségi viszony fűzne más államokhoz. Gyakorlatilag ha végigsétálunk az országokon, mindig szövetségről szövetségesre, az egész Galaxist bejárhatjuk. És amennyire én tudom, másféle kapcsolat nincs is két állam között. Vagy szövetségesek, vagy semmilyen kapcsolat nincsen.

– Igen, én is azt hiszem – felelte Ámmaít. – Sőt a diplomácia fogalmai szerint Szindoria nekünk is szövetségesünk. Hiszen a szerződést soha nem bontotta fel senki.

Már régóta úgy fogalmazott ő is, hogy a „mi” az a Testvériség.

– Például Vÿhãuteń rettenetesen fúj Szavanszra – folytatta Hait – Larenka miatt. Ő egyre jobban gyűlöli, én egyre jobban szeretem... No de Szavansz is szövetségese Szindoriának. A kahanuni flottát akármikor át lehetne telepíteni akár Szindoria szívébe, akár leszállhatnának a Vÿvnyń-sivatagban is, és a szindorok nem szólhatnának egy szót sem. Hiszen szövetségesek.

– Ez nem egészen így van. Az egyezmény rögzíti, hogy hadihajók nem léphetnek a másik állam naprendszerébe az ottani védelmi miniszter engedélye nélkül,

és ha le akarnak szállni egy lakott világon, ahhoz már államelnöki engedély kell. Kivéve a kényszerleszállást persze.

– Igen, de ha Szavansz hivatalosan engedélyt kér, azt Szindoria milyen ürüggyel tagadná meg? Azt felelné, hogy utálunk benneteket?

– Hát ezt nyilván nem... nem tudom. Ha még ott dolgoznék és rám asszignálnák a feladatot, azt hiszem, azt tanácsolnám, hogy adjuk meg az engedélyt. Ez a legkisebb rossz. Ettől még azok a hajók nem fognak semmilyen atrocitást elkövetni, hiszen akkor Szavansz lenne az agresszor, viszont a szövetségesek valóban teljes joggal számíthatnak arra, hogy a hajóik leszállhatnak egymás világain, a hadihajók is.

– Igen, én is így gondoltam. Akkor már csak azt mondd meg nekem, mi célt szolgál a szövetségesi viszony.

Ámmaít elmosolyodott.

– Semmilyen. Merő formalitás. Ha valamely állam fegyveres erői megsértik egy másik állam szuverenitását – diplomáciai nyelven így mondjuk a lövöldözést –, akkor a galaktikus médiát és közvéleményt egyáltalán nem érdekli, hogy van-e közöttük szövetségesi viszony. Magát a tettet ítélik meg. Ezért minden államnak elsősorban azt kell mérlegelnie, hogy az ügy, ami miatt fellép, megéri-e a kockázatot, hogy ő vádolhatják agresszióval. A jelenlegi helyzetben ha Larenkát bántódás éri Szindorián, Szavansz joggal hivatkozhat állampolgárainak megvédésére, ami ugyebár náluk is alkotmányos kötelezettség, és a Galaxis el fogja fogadni, hogy erre nem láttak más módot, mint odaküldeni a kahanuni flottát.

– Nindának igaza van – sóhajtott Hait.

– Ez úgy hangzik, mint egy modern szindor közmondás. Miben van most éppen igaza?

– Azt hiszem, a lúmái között van olyan, hogy „Ha az ostobaságnak hangzatos nevet adsz, szabályokat fabrikálsz hozzá, intézményt alapítasz, hogy gondoskodjon a szabályokról – attól még ostobaság marad.”

Hiragi mosolyogva bólogatott. – Aha, tipikus. Utál minden intézményt.

– Nem, az „ostobaságot” utálja. A múltból itt ragadt, értelmetlen dolgokat, bürokratikus szabályokat. Minden ilyesmit. Hát ti?

Az ikrek olyan hirtelen bukkantak ki a vízből közvetlenül előttük, mint két ug róhal.

– Éhesek vagyunk – jelentették ki kórusban.

– Hát az úzásban megéhezik az ember – bólintott Hait. – Gyertek ki.

Ámmaíttal fölkaptak egy-egy törölközőt és megszáritották őket, aztán kinyitották a dobozokat, amikben mindenféle ennivalót hoztak. Dzselli is kimászott a partra, elrohant valamivel távolabbra, hogy kirázza bundájából a vizet, és jött vissza szímatolva, míg a gyerekek rávetették magukat a szadmátéra.

– Te is éhes vagy? – érdeklődött Hiragi, s mivel farkcsóválást kapott válaszul, kinyitotta azt a dobozt, amiben egy szelet folminhús volt. – Tessék.

Dzselli újabb csóválással megköszönte és hozzálátott.

ob-5 csillagháború

„Még fiatal volt, amikor a Galaxis már el is felejtette, hogy neki köze volt a Kire-án-diktatúra bukásához. Már csak az számított, hogy ő Ninda.”

Sileni:
Ninda élete,
742.

Szíminnu
Fúhi
43658. muhat nirséhagan
652

Alkeri azt mondta, Fúhi egyike a legkisebb világoknak, amik még képesek megtartani a légkörüket. De ezt idelent a felszínen nem lehetett észrevenni. A világtérkép persze kisebb, mint más szabad légkörű világokon, de hát ki nézegeti a térképet? A súlyuk is kisebb volt, de nem annyival, hogy szembetűnő legyen. Inkább csak labdajátékoknál, mesélték a fúhiak, azokat külön meg kell tanulni, mert a repülő tárgyaknak eléggé más a pályája.

De most nem labdázott senki. Pillanatok alatt híre ment, ki az, aki kiszállt az aungirból az egyik kicsi szigeten. Fúhi felszínét, éppen úgy, mint Gressziét, óceán borította, de itt nem egyetlen nagy szárazföld volt, hanem sok ezer kisebb-nagyobb sziget, a világ minden részére jutott belőlük. Az a sziget, ahol Ninda leszállt az iskolájabeli gyerekekkel és Lível, nem messze volt az egyenlítőtől. Alig volt nagyobb, mint a *Szíminnu* lakóterülete. A széles parti homokszávon belül világoszöld fal emelkedett, valami vastag szálú, fűféle növény, aminek a szálai több mint négy rígin magasra nőttek, így mögéjük egyáltalán nem lehetett látni. A sűrű fűfalon csak néhány helyen nyílt bejárat a faluba, ahol viszont az eget takarták a házak fölé magasodó fák lombkoronái. A szüni gyerekeket a szokásos barátságos fogadtatás várta, ami fél mati után átváltozott megdöbbenéssé, a Jarafano nevű kis sziget pedig átmenetileg Fúhi legfontosabb pontjává – Nindát felismerték.

Egyszerű oka volt, hogy éppen ide jöttek. Szüni időszámítás szerint hatszázötvenkét év és nyolc nap múlva ide fog becsapódni az a kisbolygó, amely egy összeütközés folytán letért a pályájáról. Jarafano és a közvetlen közelben levő hús további sziget – többségüket olyan keskeny tengerszorosok választják el egymástól, hogy úszva is át lehet kelni – teljesen meg fog semmisülni a leírhatatlan erejű robbanásban, amelynek tűzgömbje száz szirszi átmérőjű lesz, és a nyomában támadó szökőár egész Fúhit el fogja pusztítani. Magasabb lesz, mint a legnagyobb szüni hajó, pedig az óceán jókora része gőzzé válik. A robbanás forrósága a kicsiny világ által éppen csak hogy megtartott légkört ki fogja fűjni az ürbe, így az

óceán maradékát már semmi sem védi az űr hidegétől és be fog fagyni. A vastag jég alatt esetleg még megmaradó kevés vízben kipusztulnak a növények, mert nem kapnak fényt, aztán növényi táplálék és oxigén hiányában az állatok is. Néhány szüni nap alatt minden élet megszűnik ezen a világon.

– Hát ez a prognózis – foglalta össze Szono araki folyékony szüni nyelven, amit a fúhiak már jó ideje tudtak. – Ha az a kavics csak öt százalékkal nagyobb lenne, akkor megrepeszti ennek a világnak a kergét is, és Fúhi egyszerűen kettéhasad. De alig hiszem, hogy ez bárkinek számítana.

Nem a gyerekekhez beszélt, hanem Szilafunhoz, az Űrvédelem gauranjához, aki egy későbbi aungirral érkezett, amikor a gyerekek már bejárták a kis szigetet keresztül-kasul. Most helyet foglaltak egy óriási romminfa alatt, elvegyülve a helyi gyerekekkel – akik hihetetlenül boldogok voltak, hogy ott van velük Ninda is –, együtt nézték meg a kataklizmáról készített kisfilmet, és el voltak képedve.

Szilafun bólogatott.

– Értem. Ügyes munka – intett a képernyő felé. – Araki úr, van-e valamilyen kiválasztott időpontjuk, amikor szeretnék a csillagháborút megtartani?

Szono megcsóválta rövid túskehajjal fedett fejét. Az araki a rendfokozata volt a Himennin Köztársaság csillagflottájánál. Fúhi ennek az államnak volt a része.

– Nem, nincsen, gauran úr. Bármikor megtörténhet, amikor önöknek alkalmas.

– Akkor mit szólnának, ha most azonnal megcsinálnánk? Őszintén megvallva nem szeretném halogatni, pár napon belül várjuk a fiunk születését.

– Gratulálok! – harsogta Szono talpra szökkenve, és kezét nyújtott a másik parancsnoknak, aki a kézzszorítás mellé egy ölelést is kapott.

A galaktikus hagyományok szerint a csillagháborús főparancsnok tisztségére mindig a legszűkebb célpontról választanak ki egy gyereket. Itt is ki volt már sorolva, egy Hakori nevű kisfiú, szüni naptár szerint százéves lehetett. De amikor Szono odahívta magához, felállt, aztán Nindára nézett.

– Nem jöhetne Ninda is?

Ninda meglepve nézett Hakorira, Szonóra, Szilafunra.

– Én? Mire kellek én ott?

Erre Hakori nem tudott felelni, Szono adott választ.

– Különösebben semmire, de miért ne jönnél? Mondhatni, emelnéd az esemény fényét.

Ninda nevetett és ment. Nem mentek messzire, csak be az egyik házba, ahol már berendezték a csillagháborús főhadiszállást. Mégpedig Hakori szobájában, ahol az asztalára állítottak egy nagyképernyős suagot.

– Hát ez a csillagháborús főhadiszállás – mutatott körbe Szono –, mi pedig a vezérkar vagyunk, Szilafun úrral a két parancsnok, és te vagy a főparancsnok, Hakori.

Ninda és Hakori szülei megálltak az ajtóban, a gyerekek az ablakban bámészkodtak.

– Ez nem játék – jelentette be Szilafun. – A hagyomány szerint a főparancsnok mindig gyerek, akinek még jó esélye van, hogy megélje azt a napot, amikor a katasztrófa bekövetkezne. Gyerek irányítja a hadműveletet, de nem játékból. Ezt a kisbolygót kitöröljük az úrből, mielőtt elpusztítaná Fúhi világát. Főparancsnok, tiéd az irányítás. Ha megérinted a képernyőt, megslez a kapcsolat.

A kisfiú odaszaladt a képernyőhöz és megérintette. Előbb egy férfi arca jelent meg, aztán az oldalra csúszott, s a jobb oldali, fekete területen egy hosszúkás, szabálytalan kódarab tűnt fel.

– Erhangi nímud vagyok a Szúnahaum Testvériség Űrvédelmi Parancsnokságától – mondta a férfi. – A kisbolygót megközelítettük, főparancsnok. Engedélyt kérünk a leszállásra és a töltetek elhelyezésére.

Hakori vidáman bólintott, de aztán eszébe jutott, hogy ő most főparancsnok, és szigorúra igazította az arcát.

– Engedélyezem – felelte.

– Vettem. Két kishajó leszáll. A kisbolygó mérete és alakja miatt elég két kis erejű infranukleáris bomba. Megkezdjük az elhelyezésüket. A kisbolygó némileg hosszúkás, ezért a két végére tesszük őket.

Jobb oldalon váltott a kép, egy aungir oldalából láttak egy darabot, amint leereszkedett a kisbolygó szürke, kráteres felszínére. Aztán belibbent a kamera elé négy dzsindrobot, egy fogantyúkkal ellátott, lapos tárgyat cipeltek – ha ugyan cipelésnek volt ez nevezhető a kisbolygó gyenge gravitációjában –, letették a földre, a fogantyúknál befűrtak a talajba, és rögzítették.

– Egyes töltet kész – mondta Erhangi, amikor a dzsindék kiröppentek a képből. – Képet kérek a kettesről is.

Megint váltott a kép, a kisbolygó szürke talaján fekvő lapos szürke doboz helyett egy ugyanolyan dobozt mutatott. S már emelkedett is az aungir, a kisbolygó talaja lefelé kiment a képből.

– Töltetek elhelyezve, főparancsnok – jelentette Erhangi. – Három mati múlva a hajók visszaérnek a *Szíminnu* fedélzetére.

Hakori persze a saját nyelvén hallotta őt, a mértékegységet is átszámította a gép. A három mati alatt Ninda megállapította magában, hogy a csillagháború a legunalmasabb dolog, amivel találkozott, amióta a Testvériségben él.

Erhangi jelentette, hogy a hajók bedokkolnak, készen állnak. A kép megint a kisbolygót mutatta távolabbról.

– Eljött a pillanat – mondta Szono. – Amikor kiadod a tűzparancsot, Fúhi világa megszabadul a veszélytől.

A kisfiú rávigyorgott, aztán komoly arccal visszafordult a képernyőhöz, és kiadta a parancsot. Az ő nyelvén így hangzott:

– Aren!

A kisbolygó mintha hosszában összenyomódott volna, aztán szétrobbant, fényes tűzgolyó töltötte ki a képet, s egy pillanat alatt el is enyészett.

Nem volt különösebben látványos, gondolta Ninda, de azért ő is gratulált a többiekkel együtt a főparancsnoknak. S persze nemcsak őrá, de a háromtagú vezérkarra sem volt semmi szükség. De nem baj. A veszély elhárult, Hakori pedig élete végéig emlékezni fog rá, hogy ő mentette meg a világot.

286.

ob-6 békedíj

„Még azt sem értette meg a Galaxis, hogy az ő jelentősége nem a pitiáner politikai problémákkal kapcsolatos. Hiába kezdődött ezzel galaktikus hírneve. Véletlen, jelentéktelen apróság.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
740. sómir*

Az ünnepi ebéd sokkal érdekesebb volt, mint a csillagháború. A fúhiak, sőt a jaranóiak mindenkit meghívtak az ebédre, amire a szúnik udvariasan mosolyogtak és – természetesen – nem mondták meg, hogy a *Szíminnunak* hány lakosa van. Szilafun kimentette magát, neki haza kellett mennie, hogy a felesége mellett legyen. Valójában, gondolta Ninda, egyáltalán nem volt rá szükség, ahogy Szono arakira sem, a főparancsnokra sem, Erhangi teljesen egyedül csinált mindent – és nyilván ezért jött éppen Szilafun, jött rá egy pillanat múlva. Mert neki jó ürügye van, hogy minél előbb távozhasson. Természetesen ugyanez az ürügy bárki számára adott, de Szilafunnak csakugyan holnapután szül a felesége, az igazat mondhatta.

Az ünnepi ebédet a falu közepén, a szabad ég alatt tartották, hosszú asztalok voltak felállítva, egészen úgy, mint otthon. De voltak különbségek. Nem padokon ültek, hanem külön-külön székeken, és az asztalok végig le voltak takarva egy fehér szövettel, ami minden oldalon majdnem a földre lelógott. A szúni gyerekeknek sejtelmük sem volt, mire szolgálhat. De volt hasonlóság is: a fúhiak éppúgy beszélgettek evés közben, mint a szúnik. Egészen kis adagokat tálaltak apró, hatszögletű tányérekön, amiket nagy tálakba rendeztek, s ezek ide-oda röpködtek az asztal fölött. Ha valaki fölmutatta egy ujját, odarepült hozzá egy tál, leereszkedett, ő leszedett magának néhány tányért, s mikor azok kiürültek, egy másik robot elröppent velük.

– Ezek a hatszögletű tányérok ismerősek nekem – mondta Szinensi, érdeklődéssel tanulmányozva a kis színes tányérokat, amiket levett a tálról. Fölvett az egyikről egy húsgombócot és beleharapott.

– Talán foglalkoztál valamit a fhangíval – felelte Karati, Szono felesége, s a bólintásra folytatta. – Sokféle szokás hatszögletű tányérokat használni, jobb a hely-

kihasználásuk, mint a kör alakúaknak. A fhangiból ered, de persze mi nem tartunk olyan szertartásos étkezéseket, mint ők.

– Persze hogy foglalkozott – mondta egy fiatal férfi, a nevét nem tudták, hiszen az itteniek nem hordanak kitűzöt. – Nindáról tudjuk, hogy háromdíres fhangíkhom, nyilván a barátainak is beszélt róla.

– Én is háromdíres vagyok – mondta Szinensi. – Együtt tanulunk.

– Én meg öt – volt a válasz. – A Testvériségben népszerű a fhangí?

– Ismerek pár mestert, de hogy hányan vagyunk, azt nem tudom.

– Nálunk elég népszerű, szinte minden szigetcsoportnak saját klubja van.

– Mondhatnál egy lúmát, Ninda – kérte egy asszony.

Ninda elmosolyodott.

– Ha fhangímester vagy, néha megkérnek, hogy mondj egy lúmát. Ha Ninda vagy, folyton arra kérnek, hogy mondj valami bölcset. Pedig bölcset mindenki tud mondani. Bölcsen élni, az a nehéz.

– Ezt most taláلتad ki, ebben a pillanatban? – nézett rá az asszony meglepve. Ninda bólintott, Szinensi pedig elővette a suagját és fölírta, ahogy szokta.

Ninda néhány pillanattal később vette elő a suagját, mert megrezdült. Ámmaít volt az.

– Tudod, ki volt Ūmírleyn? – kérdezte szúni nyelven és szúni szokás szerint, köszönés nélkül.

Ninda megrázta a fejét.

– Szindoria alapításakor élt államférfi. Jelentős munkásságot fejtett ki abban, hogy az Államszövetségnek más államokkal meglevő területi és más nézeteltéréseit békés úton lehessen megoldani. Elneveztek róla egy igen nívós díjat, az a neve, hogy Ūmírleyn-békédíj. Átlag négyévenként ítélik oda egy-egy jelentős személyiségnek, aki sokat tett a békéért. Én még senkivel sem találkoztam, aki megkapta volna, utána néztem, öten vannak jelenleg életben, akiknek ilyen díja van. A Sùm Egyetem ítéli oda a díjat. Most fölhívtak és közölték, hogy van egy új díjazott.

Ninda csillogó szemmel nézett rá.

– Te kaptad a díjat?

– Dehogysis én. *Te* kaptad meg.

Ninda csuklásszerű, meglepett hangot hallatott.

– Felolvasom az indokolást. „A testület az ÁLAN mozgalom megalapításában és működtetésében, s ezáltal a Szindoriai Államszövetség közéleti nehézségeinek erőszakmentes megoldásának érdekében tett erőfeszítéseier Nindát, a Szúnahaum Testvériség polgárát az Ūmírleyn-békédíj arany fokozatával tünteti ki.”

Ninda döbbsenten nézett a kis suagra.

– Örülök, hogy elsőként gratulálhatok – mosolygott Ámmaít. – Megkérdeztem. Te vagy a legfiatalabb, aki valaha megkapta.

– És most... mit kellene tennem?

– Elmenni, átvenni, megköszönni. Ez persze a fennálló, azazhogy nem fennálló kapcsolatok mellett elég bonyolult, mint ahogy az is, hogy a díjbizottság jöjjön el Szindoriáról. De megszervezzük, vagy ezt, vagy azt.

– Értem. Jó.

Ninda eltette a suagot és nyugodtan evett tovább. A többiek sokatmondó pillanásokat váltottak. A fordítógépek révén természetesen értették, ami elhangzott.

– Megtisztelő – szólalt meg Arapano, aki ennek a világnak az első számú vezetője volt, valami olyan cím birtokában, amit Ninda nem értett a bemutatkozásakor –, hogy mi ezen a kis világon előbb értesültünk erről a kitüntetésről, mint a csillagközi sajtó.

Ninda felkuncogott.

– Azok az interjúim tartalmáról is előbb tudnak, mint ahogy adom őket.

– No, azért erről mégsem. Itt nincsen egyetlen újságíró sem, erről gondoskodom. Arról pedig meg vagyok győződve, hogy egy galaktikus hírnevű egyetem nem hagy egy ilyen hírt kiszivárogni, amíg a díjazottat nem értesítették.

Így is volt. Ammaít rövid üzenetben tájékoztatta a testület titkárságát arról, hogy Nindát értesítette a békedíjról, s ezután a titkárság nyilvánosságra hozta az előre megírt kommunikét.

Szindorián megint felrobbant a sajtó.

Ezen a napon a Testvériség ideje meglehetősen pontossággal megegyezett a káynđimi idővel, náluk is délután volt, a piros órája. Vŷhauteń külügyminiszter-helyettes a feleségével, a fiával és néhány barátjukkal a Mŷwŷtinröy parkban üldögélt, egy kŷrsönzenekart hallgattak, amikor odasétált hozzájuk Larenka Szontiszkovarikinde új operatőrével, Karetan Szambovalakorindével. Bemutatkozásra nem volt szükség, mind jól ismerték egymást. Sokkal jobban, mint szerették volna. Vŷhauteń kevés embert utált annyira, mint a szavanszi zöld nőt. Aki most persze bemutatta azt a mozdulatot, amire a külügyminiszter-helyettes már számított, amikor őt meglátta: feléje nyújtotta jobb kezét, felfelé fordított tenyérrel. Ha ő most elutasítja, hogy válaszoljon, a legsúlyosabb udvariatlanság lenne mégiscsak erőltetni, ilyen szarvashibát Szontiszkovarikinde természetesen nem követ el. De nincs értelme halogatni, úgyis el fogja kapni és fölteszi a kérdéseit. Ilyenkor, munkaidőn, hivatalon kívül, a családja jelenlétében legalább nem fogja egy halom kérdéssel zaklatni. Bólintott. Szontiszkovarikinde besétált a pad mögé, velük együtt nézte végig a kis rögtönzött koncertet, aztán mindkét könyökével a pad támlájára támaszkodva Vŷhauteń és a felesége között megkérdezte:

– Vŷhauteń úr, mondja, mi a véleménye Ninda Űmirleŷn-békedíjáról?

A külügyminiszter-helyettes megdermedt.

– Maga ugrat engem – préselte ki a szavakat. Interjúban, főleg villáminterjúban egyik féltől sem várták el a szindor felsőbb körökben elengedhetetlen udvarias és hosszadalmas üdvözléseket, és a szavanszi nővel végképp nem volt kedve hozzá.

– Ó, eszerint még nem hallott róla?

– Nézze... tudja, mi a véleményem arról a gyerekről. Babával kellene játszania, nem békedíjra ácsingóznia.

– Ki kell önt javítanom. Egy hét és kilenc éves gyerek már nem babázik. Kérdezze meg a fiát, mivel játszott ebben a korban, nem volt olyan régen.

Szambovalakorinde természetesen ismerte és betartotta a szabályt, a képbe csak a riportalanyt és a riportert vette be. Családtagokat csak kifejezett engedéllyel.

– És tudja, hogy a békedíjra nem lehet ácsingózni. Azt csak úgy odaítélik. Önnek van már, Vÿhaüteñ úr?

A miniszterhelyettes felhorkant.

– Nem is ismerek senkit, akinek lenne.

– Nem lehet, hogy rossz körből válogatja az ismerőseit?

Szontiszkovarikinde fölegyenesedett és távozott, Szambovalakorinde udvariasan bólintott nekik és követte a kolléganőjét.

287.

ob-7 álanya

„Csavard az időt magad köré s engedd lassan lehullani: több vagy, mint tér és idő, több vagy, mint a mindenség. Gyermek vagy.”

*Ninda:
A fény lúmái,
90.*

Sÿyndoreia Kaÿndim 59. náūkan 20. a kék órája

Már reggel elkezdődött, alig váltottak kékre az óraszámlopok a fővárosban. A Hajnali Krónika nemrég befejeződött adása már tálalta a Sùm Egyetem előző napi szenzációs bejelentését, és a reggeli híradóban Larenka Szontiszkovarikinde el is ismételte.

– Amint már talán értesültek, tegnap délután Sàsân asszony, az Ūmírleÿn-békedíj döntőbizottságának elnöke bejelentette, hogy Nindát a békedíj arany fokozatával tüntetik ki. A Sùm Egyetemet e pillanatig még nem tudtuk elérni, a fővárosban még csak a kék órája van – de úgy gondolom, nézőink számára világos, hogy milyen jelentőségű bejelentést hallottunk. Az Ūmírleÿn-békedíjat ez idáig ezeregyszázan kapták meg, az arany fokozatot pedig mindössze hatvanan, olyan formátumú személyiségek, mint ÅÅdeyl miniszterelnök és Lÿnsoÿ professzor, vagy például az én hazámból Ambrahoraton Szindalangrikando. A Testvériségből Ninda az első. Úgyszintén ő az első gyerek, aki megkapja. Ami azt illeti, munkatársá-

immal egyetlen gyereket sem találtunk Sýyndoreia történetében, aki ilyen magas kitüntetését kapott volna. – Larenka keresztbe tette a lábát és összeillesztette két kezén az ujjhegyeket. – Tisztában vagyok vele, hogy nem ez a legmagasabb kitüntetés, amit sýyndor egyetemen kapni lehet, és természetesen az állami kitüntetések sokkal jelentősebbek, nagyobb becsben vannak tartva. De a nem állami kitüntetések közül ez az egyik legmagasabb rangú, és pedig külföldön is, talán nem az egész Galaxisban, de minimálisan ezen a spirálkaron nagyon jól tudják, mit jelent az, ha valaki elnyeri a Sùm Egyetem Űmirleyn-békedíját. Az az ember már *valaki*. – Kis szünetet tartott. – Tudják, én nem vagyok sýyndor, nem tudok az önök fejével gondolkodni, az önök szívével érezni, hiába élek itt már néhány éve. De úgy gondolom, hogy ha sýyndor lennék, büszke lennék arra, hogy a városom, világom, országom olyan embert termelt, mint Ninda, és szégyellném, hogy olyan fegyveres szervezetet tartanak fenn a pénzemből, amely elüldözte őt innen, nemcsak úrrajzilag, hanem érzelmileg is messzire, s így ő már nem is tekinti szülőföldjének Sýyndoreiát. A hazájának pedig végképp nem. – A ruháján viselt kis MÜRŸN-jelvényre mutatott. – Mint az ÀLAN mozgalom tagja viszont büszke lehetek erre a kitüntetésre. Ninda azért kapta, mert a mi mozgalmunk létrehozásával megteremtette az esélyt arra, hogy békés úton távolítsuk el a hatalomból a diktátort és tányérnyalóit. S ez az esély azáltal vált valósággá, hogy az ÀLAN millió és millió tagja, szerte az Államszövetség világain együtt ült le a parkokban és az utcákon, porálarcban vagy anélkül, és mondta ki, hogy *elég volt!* Nem tűrünk tovább! – A hirtelen felcsattanás után várt néhány pillanatig, és éppen olyan higgadtan folytatta, mint addig. – Ezt jelenti Ninda békedíja. Annak elismerését, hogy ha egy nap ebben az országban béke és nyugalom lesz, az nem kis részben neki köszönhető – ha, illetve amíg pedig ezt nem tudjuk elérni, ő az, aki minden lehetőet megtett ezért. Larenka Szontiszkovarikindét hallották Káyndimból, a Belső-Galaktikus Hírügynökségtől.

Kedves Ninda!

Látod, már a ti irásotokkal írtam a nevedet. Először is engedd meg, hogy szívből gratuláljak a kitüntetéshez. Apám egy Larenka Szontiszkovarikindének adott vilálminterjában azt mondta, nem ismer senkit, akinek lenne Űmirleyn-békedíja. Nem felelhettem, hogy én most már igen, még ha levélbarátság formájában is.

Apa nagyon ki van kelve magából a díjad miatt, illetve hát inkább amiatt, amit ez a díj jelent a kormányoldalnak. Larenka alaposan kihasználja a fölényét. A Sùm Egyetem egyfolytában támadásokat kap a kormánytól, de hát nem tudnak mit tenni, a békedíjat az egyetem adományozza és kész. Még azt sem mondhatják, hogy az állam pénzéből adják, mert nem, a Sùm magánegyetem, a saját pénzüket használják. Lëšaysl éppenséggel azt mondta, hogy ezért a lépésért ő szíve szerint megvonná az egyetem állami támogatását, ha lenne, és nagyon sajnálja, hogy nincsen mit megvonni, mert ez hazaárulás, és ő feljelentést fog tenni.

Nahát... képzeld, mi történt! Most, amíg a levelet írom, megy a tévé, és megszólalt egy ügyvéd, azt mondja, hogy a te anyádat képviseli, aki vissza akar téged kapni! Mit szólsz ehhez?

Dúnszi

Kedves Dúnszi, engem a szindoriai politikai csatározások még akkor sem érdekelnek, ha velem kapcsolatosak. Nem tilthatom meg neked, hogy írsz ezekről, még csak nem is kérlek, hogy mellőzd ezt a témát, de tudnod kell, hogy ennél sokkal jobban érdekel az, ami veled történik, a mindennapi életed. Nem szeretném, ha a Süm Egyetemen dolgozóknak baja esne, de nem vagyok felelős értük.

Az én anyám a Testvériség, apám a Galaxis.

Ninda

Larenka Szontiszkovarikinde tünődve olvasgatta újra meg újra a kimért hangú, tárgyilagos kis üzenetet. „Kedves asszonyom, semmivel sem tudom és nem is kívánom bizonyítani, amit állítok, de levelezésben állok azzal, akinek az arcképet Ön is hordja a kitűzőjén. Megírtam neki a hírt az állítólagos anyjáról. Válasza egyetlen mondat volt. Engedélyt kértem tőle, hogy ezt a mondatot elküldjem Önnek. Válaszában felhatalmazott erre, Önt pedig arra, hogy nyilvánosságra hozza. A mondat így szól: »Az én anyám a Testvériség, apám a Galaxis.« Üdvözlettel a háromfűlű Södý-Vödý.”

Latolgatta, mit tegyen. Természetesen azt könnyű ellenőrizni, hogy Ninda csakugyan ezt írta-e. Neki nincsen közvetlen elérése Nindához, de Ámmaíthoz, Hait-hoz és az ügyvédekhez van, bármelyikük továbbítja a kérdést és a választ. Ha azonnal reagálnak, itteni időben számolva két huszadon belül megkapja a megerősítést. Éppen ezért fölösleges ezzel vacakolni, ezt a mesealak nevét viselő levélíró is pontosan tudja. Ráadásul az idézet annyira tipikusan nindás, hogy ha valami csoda folytán nem is őtőle származna, akkor is elismerné mint az ő szellemiségét hordozót.

Két munkatársa már nyomozott az ügyvéd után, aki az ismeretlenségből lépett elő a bejelentéssel, hogy ő képviseli Ninda anyját. Semmilyen részlettel nem szolgált, csak perelni akart. Az egész ügy büzlött. Csak azt kell kideríteni, melyik titkos kormányügynökség bérelte fel ezt az ügyvédet.

A Ninda-idézetet természetesen azonnal közzéteszi. De nem azért van a polcon az a rengeteg díja, hogy ne tudja, mi a dolga igazából. Írni kezdett.

„Kedves Södý-Vödý, köszönöm az idézetet, azonnal publikálom. De örömet szerezne, ha többet is mondana. Ha Ön levelezésben áll vele, akkor egy oldalon állunk. Mint nyilván tudja, egy újságíró nem fedheti fel a forrásait. Bizhat bennem. Ámrásin anyó”

Valami megérzésből választott ő is mesebeli álnevet. Még jól jöhet.

ob-8 ügyvédek

„Barátokra mindig szükségem volt. Ügyvédekre soha.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
70. sómir*

**Szúnahaum
Szildzsarit-Nígi
43 658. nodzsat szammunan
390**

– Lássuk jogi szempontból – kezdte Hiragi, végigpillantva a tanácssteremben egybegyűlteken. – Tegyük fel, hogy akit Horkuhí ügyvéd képvisel, az valóban Ninda vér szerinti anyja. Ez esetben nyilvánvalóan Luakeán szegénynegyedében él, csavargó vagy annál nem sokkal jobb helyzetű. Fel kell készülnünk arra az eshetőségre is, hogy amikor Nindát szülte, hasonló korú volt, mint most ő maga, akár még fiatalabb is. Lehet, hogy csak százharminc volt, egy gyerek, akit megerősztoltak vagy prostituáltak, és még most sincs háromszáz éves, tudatlan, műveletlen. Természetesen nem a lányát akarja visszakapni. Pénzt akar. Horkuhí ezért vállalta az ügyet, és a pénz tetemes része az ő zsebébe vándorolna. Nos, ez egy lehetséges forgatókönyv, kérlek, vázoljatok fel továbbiakat. S most lássuk a jogot. A szindor törvények szerint közeli rokon követelheti az eltartását, ha ő maga nem képes eltartani magát, és a másikat tehetős. Mint tudjátok, az a pénz, amit Szindoria fizetett különböző ítéletek nyomán, teljes egészében Nindát illette, és a későbbi kifizetések is őt illetik. Nekünk a dicsőség marad – nevetett a többiekre. – Az anyja részt követelhet ebből a pénzből. Mármost a szindor törvények szerint persze. Nálunk a követelés semmis. Mivel azonban Ninda az, aki, politikai megfontolásokat is figyelembe kell vennünk.

Végigpillantott az asztaloknál ülő ügyvédeken. Hiragi, Szissatu, Nerami, Amba-rauti, Jalhagut, Dzsernit, Mikarnip és Fíraszengi. Mától nyolcan vannak. A Csillagközi Jogszolgálat keretein belül külön nonprofit társaságot hoztak létre, kizárólag Ninda pereinek vitelére, úgy is hívják, Ninda-irodának. Ninda nem tud róla, őt a perek sem érdeklik meg az ügyvédek sem, legalábbis ebben a minőségükben nem. A barátaiként örömmel elbeszélget velük.

– Politikai megfontolásból – szólalt meg Mikarnip, az öles termetű, zengő hangú saona, aki négyszáz éve tanított politikai jogot –, ha nem Nindáról lenne szó, a leglogikusabb választás az lenne, ha rendszeres, jelentős összegű apanázt juttatna az anyjának. Ninda azonban semmilyen értéket nem tulajdonít a pénznek, ezért nem ezt fogja tenni, és nem is használna az imázsának.

– Nindának nincsen imázsa – vitatta Dzsernit. Amekkora nagydarab férfi volt Mikarnip, olyan kistermetű nő volt, egészen fehér volt már a haja, és szintén saona volt. Nekik kettejüknek volt a legmagasabb tudományos fokozata a társaságban. – Ninda egyszerűen csak önmaga. Egy ismert személyiség imázsát úgy építik fel a szakemberek. Ha Nindával valami efféle tanácsadó lépne kapcsolatba, nem is értené, mit akarnak tőle, aztán bolondságnak nevezné és felszólítaná, hogy inkább feküdjön hanyatt a fűben és nézze a felhőket.

Nevettek. A jellemzés találó volt, bár Dzsernit soha nem beszélt Nindával, de látta számtalanszor a tévében. A társaságból csak Hiragi állt vele személyes ismeretségben.

– Nem, nem ezt tenné – bólintott. – Valamilyen kapcsolatot akarna tartani az anyjával.

– Ha lenne anyja – szólalt meg Ambarauti. – De végtelenül csekély a valószínűsége. Voltaképpen nem értem, hogy ez az ügyvéd honnan szedi ezt a vérrokonságot.

– Onnan, hogy hírnevet és pénzt akar – mondta Szissatu.

– Persze, ez világos, de azt honnan szedi, hogy ezt a közvélemény majd elhiszi? Közvetlen vérrokonságról van szó, tehát a genetikai vizsgálat egyértelmű és perdöntő. Amíg ez nincs meg, értelmetlenség bármiről beszélni, tehát ostobaság volt kiállni a nyilvánosság elé.

– Nem, ha a valódi végcél nem a vérrokonság bizonyítása – csóválta a fejét Nerami professzor. – Pusztán hírverést akar, most azonnal, és mellékes számára az ügy kimenetele. Ezért azt gondolom, hogy visszajára kell fordítani a tervét. Feljelentést kell tenni csalás vádjával.

– Egyetérték – bólintott Dzsernit. – A kérdés csak az, hogy mikor. Várjuk meg a génkódot vagy sem?

– Mi a javaslatod? – pillantott rá Nerami.

– Ne várjunk. Most azonnal tegyük meg a feljelentést. Ezáltal Horkuhí kénytelen lesz tüstént bizonyítani, márpedig nem ez volt a terve, el akarta húzni az ügyet. Másként egyből a génkóddal állt volna elő. Ha egyáltalán van valaki, akinek a génkódja a birtokában van.

Így is történt, az iroda – teljes nevén a Szúnahaum Testvériség Csillagközi Jogszolgáltatának Ninda-irodája – feljelentette Hoørkwhŷ ügyvédet a kaŷndimi rendőrségen csalás, zsarolás és családjogi jogsértés miatt. Minthogy ez utóbbi vádpont már első osztályú bűncselekménynek minősült, az ügyvéd csak úgy kerülhette el a letartóztatást, ha tíz órán belül megjelenik az illetékes bíróságon és bemutatja bizonyítékait.

Meg is tette, másnap reggel bement a Vùlerń körzeti bíróságra, és az előcsarnokban természetesen nyilatkozott a sajtónak. Rengetegen voltak, az összes bel- és külföldi hírügynökség ott volt, és rengeteg kérdést is föltek. Az ügyvéd – jól öltözött, középkorú, testes ember, nagyképű modorral – először is kijelentette, hogy az ügyfelével kapcsolatban semmilyen kérdésre nem válaszol. S ehhez is

tartotta magát, bár a riporterek mindenáron szerettek volna kicsikarni belőle valamit Ninda anyjáról. Ehelyett a nagyszabású perről beszélt, ami most kezdetét veszi. Fellengzős szavakat használt, és Larenkának, aki természetesen jelen volt és több kérdést is fölített, az volt a határozott meggyőződése, hogy nem is érdeklí az ügy kimenetele, csak a nagyszabású per. Magától értetődően meg is kérdezte ezt Hoòrkwhýtól, de a kérdése a sok-sok megválaszolatlan között végezte, ahogy az is, hogy megszervezte-e már, hogy anya és gyermeke találkozhasson. Miután erre sem érkezett válasz, Larenka már biztosra vette, hogy semmilyen anya nem létezik.

Aśwųt bíró rövidre kívánta szabni a meghallgatást.

– Ez még nem tárgyalás, hölgyeim és uraim – közölte a riporterekkel vészjóslóan károgó, rekedt hangján. – Nos, ügyvéd úr, ön perelni kíván meg nem nevezett ügyfele nevében, aki állítása szerint egy Niündà nevű gyermek vér szerinti anyja. Igaz ez?

– Igen, bíró úr – pattant fel Hoòrkwhỹ. – Keresetünkben elő fogjuk adni, hogy...

– Keresetében fogja előadni, tehát nem most. Szorítkozzon igen és nem választokra. A Testvériség Csillagközi Jogszolgálatánál működő iroda bűnügyi feljelentéseket adott be ön ellen. Ezek itt vannak előttem. Nos, mindkét kérdést rövidre zárhatjuk. Önnél vannak a szóban forgó személy genetikai mintái?

– Nincsenek, bíró úr.

– Mikorra lesznek meg?

– Erre jelen pillanatban nem tudok vála...

– Akkor én válaszolok ön helyett – szakította félbe az ügyvédet Aśwųt másodszor is. – Holnap a fehér órájában nyújtsa be a mintákat. Itt, az én kezemhez. A meghallgatásnak vége.

– Bíró úr, ez nem olyan egysze...

– Dehogynem – felelte Aśwųt, és intett a teremőrnek. – A következő ügyet!

Hoòrkwhỹ meglehetősen leforrázva távozott a meghallgatásról, de továbbra is a nagymenőt játssza – állapította meg Larenka, és egy órán belül elmondta ugyan- ezt a tévében is.

ob-9 génminta

„Az életünket múlt, jelen és jövő együtt definiálja.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
29. sómir*

**Syëndoreia
Kaŋndim
59. náũkan 22.
a sárga órája**

– Kedves nézőink, a Belső-Galaktikus Hírügynökség kamerája előtt Ęrsányn Hoòrkwhỹ ügyvédet látják, aki azzal vált ismertté, hogy megtalálta Ninda vér szerinti anyját – saját állítása szerint. Üdvözlöm, ügyvéd úr.

Az ügyvéd rámosolygott a kamerára.

– Üdvözlöm a kedves nézőket és önt is, Szontiszkovarikinde asszony, és engedje meg, hogy először is kiigazítsam egy tévedését. Én már ezt megelőzően is ismert ügyvéd voltam.

– De, gondolom, a Ninda anyja körüli felhajtás jót tett az ismertségének.

– Nos, szerkesztő asszony, nekem eddig is kiterjedt ügyfélköröm volt – felelte az ügyvéd magabiztosan.

– Értem. Akkor beszéljünk a kiterjedt ügyfélkör egyik tagjáról, aki ugyebár Ninda anyja. Hogyan találkoztak? Ő jött el önhöz, vagy ön indított kutatást őtána?

– Nyilván tudja, hogy az ügyfeleimről nem adhatok felvilágosítást.

– No de valamiről mégiscsak kell beszélnünk ebben az interjúban, nem igaz? Ašwũyt bíró úr tízezer hãyra bírságolta önt, mert nem mutatta be a genetikai kódot ma reggelre. Holnap bemutatja?

– Hát ezt majd meglátjuk holnap.

– És *most* bemutatja?

– Hogyhogy „most”?

– A bíróság határozatára ön köteles bemutatni a bizonyítékot, különben napi bírságot fizet, jól mondom?

– Ha el nem érjük a határozat megváltoztatását.

– Rendben. Csakhogy van ebben az ügyben nagyobb hatalom is, mint a Vüleřn körzeti bíróság. Figyelmeztetem, ügyvéd úr, hogy csillagközi közvetítésben, élő adásban beszélgetünk.

Ezzel Larenka elővett egy olvasót, széthajtogatta és olvasni kezdett.

– Felszólítás. Alulírott Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá, a Szúnahaum Testvériség állampolgára felszólítom Ęrsányn Hoòrkwhỹ kaýndimi ügyvédet, hogy a nevemben eljáró Larenka Szontiszkovarikinde riporternek az állítólagos anyám genetikai kódját tartalmazó bizonyítékot késedelem nélkül szolgáltatassa ki. Ha ezt megtagadja, ügyvédek azonnal megindítják a büntetőeljárást Sýyndoëia Legfelsőbb Bíróságán. Ujjlenyomat: Ninda, ellenjegyezte Hiragi, kiállította a Szúnahaum Testvériség Csillagközi Jogszolgáltatának Ninda-irodája, 43 658. fínirrugan. Én ezt most átadtam önnek, ügyvéd úr, erre tanúm több tízmillió néző, és ha nem tesz eleget a felszólításnak, akkor köteles vagyok rendört hívni és letartóztatni önt rablás vádjával. Mi a válasza?

Az ügyvéd holsápadtan bámult az írásra.

– Ez... ezt az iratot nem ő adta ki – nyögte.

– Rendben, akkor hívok egy rendört, és a bíróságon Ninda majd tanúsítja, hogy ő nyomta le.

– Várjon – horkantotta az ügyvéd. Föltápaszkodott és kisietett az irodából. Szambovalakorinde átigazította a kamerát a kolléganőjére.

– Kedves nézőink, kérem, ne kössenek fogadásokat, hogy az ügyvéd úr most távozik-e a hátsó kijáraton – kérte őket Larenka szívélyes mosollyal. – Nem teheti meg, mert akkor Ninda nevében elfogatóparancsot kérek ellene a városi kapitány-ságon. A törvény szerint ugyanis az a genetikai kód személyes adat, és attól kezdve, hogy Ninda kéri a saját személyes adatát, az többé nem tagadható meg. A bíróságnak még igen, neki nem... és igen, azt a felszólítást valóban ő adta ki. Az ügyvédje megkérte rá, és ő habozás nélkül adott ujjlenyomatot. Ez az egész anyahistória őt egyáltalán nem érdekli, de az ügyvédek igen, és megírták ezt a felszólítást. Ninda pedig bízik az ügyvédekben, akiket a barátainak tekint, ezért lenyomta. Azt hiszem, kevesen vannak közöttünk, akik elhiszik, hogy Hoòrkwhỹ úr a való-ságos anyját találta meg, mindenesetre sem Ninda, sem az ügyvédek, sem én nem hiszem el. Egy kis hírnevet akart szerezni ezzel a kitalált anyával. Csakhogy egy ügyvédnek át kell gondolnia a lépéseit. Hoòrkwhỹ úr nem gondolta át. Most már bármelyik lépése a börtönbe vezethet.

A kamera megpördült, az ajtóban megjelent az ügyvéd. Fölényes vigyor ült a képén.

– Tessék – nyújtott valamit a riporter felé. – Vegyék csak fel, hogy átadtam.

Larenka felállt és egy dobozt nyújtott az ügyvédnek.

– Legyen szíves beletenni.

Hoòrkwhỹ a dobozba szórta a genetikai kódot, az operatőr ráközelített. Egy hajtincs volt, éppen olyan világosszöke, mint Nindáé és a legtöbb szindoré.

Larenka lecsukta a dobozt, a nézők a fedelén világító zöld és piros jelzést látták.

– Köszönöm. Amint látják, ez egy két ujjlenyomatot zár. Egy ujjlenyomat már rajta van, azé a szakemberé, aki majd elemezni fogja a génkódot. Most én is elhelyezem rajta az ujjlenyomatomat. – Rányomta a hüvelykujját. Csipogás hallat-

szott, s a zöld jel pirosra váltott. – Ezt most már csak mi ketten tudjuk felnyitni. Meg fogjuk vizsgálni a génkódot és nyilvánosságra hozzuk, amit megtudunk.

– És ha a kód nem egyezik? – kérdezte az ügyvéd.

– Hát akkor ugyebár önök tévedtek, Hoòrkwhÿ úr.

– Magam is így gondolom.

– Kivéve természetesen, ha nem tévedtek, hanem hazudtak.

– Ezt visszautasítom.

– Csak nyugodtan, nekem azonban az a meggyőződés, hogy ön végig tudta, hogy akit Ninda anyjaként emleget, annak semmi köze Nindához, és egyáltalán semmiféle anyja nem létezik.

– Még ön is kerülhet bíróság elé, szerkesztő asszony – emelte fel a hangját az ügyvéd. – Éppen ön említette az imént, hogy a nyilvánosság előtt beszélünk!

– Ahogy mondja, ügyvéd úr. Kíván esetleg sajtópert indítani?

– Még megtörténhet! – dörögte Hoòrkwhÿ.

– Örömmre szolgálna. Okvetlenül elmegeyek és tudósítok a tárgyalásról. Visszontlátásra.

Tizenöt huszaddal később Larenka már a laborból hívta Ámmaítot.

– Üdvözöllek. – Egy szindor nem érte volna be egyszavas köszönéssel, de hát ő szavanszi volt. – Már készül a géntérkép, és Vwřēsÿ is munkához látott már.

– Köszöntelek, Larenka. Jól fölhergelted az ügyvédet?

– Honnan tudod?

– Évek óta nézem a riportjaidat. Ha nem tudsz valakit úgy igazán feldühíteni, nem is érzed jól magad.

Larenka elmesélte találkozásukat.

– Végig az volt az érzésem, hogy fogalma sincs, milyen folyóba dobta a hálóját. Szerintem elmulasztott utánanézni a genetikának és a génkódelemzésnek. Azt hiszi, hogy a mintából, amit adott, nem tudunk mást megállapítani, mint hogy a mintaadó nőnemű-e és Nindával ötvenszázalékos egyezésben áll-e.

– Hát ezt jól hiszi – nevetett Ámmaít. – Hogy is számíthatna a mi rafinériánkra?

– Ha egy ilyen formátumú ember ilyen jelentőségű ügybe kezd, legyen korlátlan fantáziája. Gondolom, figyeled az itteni sajtót. Talán csak a szürke órájában nem jelenik meg huszadonként ötven újabb cikk Ninda anyjáról, miközben persze semmi új közlendőjük nincs, a semmit elemezgetik a végtelenségig. Ugrásra készen állnak. És tudod, én elég régi motoros vagyok a szakmában ahhoz, hogy lássam, Hoòrkwhÿnak egyáltalán nincsen olyan jó sajtója, mint hiszi. Semlegesek, igen, látszatra azok, de ha az derül ki, hogy Ninda valódi anyját találta meg, akkor nem az övé lesz a dicsőség, hanem az anyáé, ha pedig misztifikáció, akkor szét-szedik. Azahogy együtt szedjük szét persze. Ha az elméletünk beigazolódik, holnap sárgára az ügyvéd úr azt fogja kívánni, bárcsak sose hallott volna Nindáról.

Ámmaít egyetértően bólogatott.

– Mit gondolsz, mekkora az esély, hogy egy lüakēāni csavargó hallhatott már Nindáról?

– Minimális – felelte Larenka gondolkodás nélkül. – Teljesen el vannak vágva a hírközléstől. Írni-olvasni sem tudnak. Az egyetlen, ahonnan értesülhetnek bármiről, ami a városon kívül zajlik, az a néhány ósdi mozi, ahova Ninda is járt. Csak-hogy azokat a hatalom ellenőrzi, és őrála egy szó sem esik. Várj, Vvrěšy hív, bekapcsolom a beszélgetésbe.

290.

ob-10 leleplezés

„Ha mások úgy gondolják, hogy fontos vagy nekik, minden fontos lesz, ami veled kapcsolatos. Az is, hogy mit reggeliztél. Rá kell jönnöd, hogy nem az a fontos, hogy másoknak mi fontos. Hanem az, ami neked magadnak fontos.”

Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
266.

Sÿyndorëia Kaŷndĭm 59. űaũkan 23. a sárga órája

Ašwũyt bíró ellenséges tekintettel pillantott körbe a riporterek hadán, akik megtöltötték a tárgyalótermet.

– Hölgyeim és uraim – recsegte a mikrofonba –, az én bíróságomon nem szokás a sajtó képviselőit kiküldeni a teremből. De ha nem tartanak rendet, akkor ez be fog következni, éspedig a jelen ügy egész tartamára zárt tárgyalást fogok elrendelni. Teljes csendet követelek. Megértették?

A riporterek bűnbánóan bólogattak.

– Így már jobb. Nos tehát, Hoòrkwhŷ ügyvéd úr, ön egyetlenegyszer kiharcolt nálam egy napi haladékot arra, hogy a bizonyítékot bemutassa. – A bíró szemrehányóan nézett le emelvényéről az ügyvédre, aki tisztelettudóan, de igaza tökéletes tudatában pillantott vissza rá. – Erre a sajtóból kell értesülnöm arról, hogy egy tévériporternek már előbb átadta. Mivel magyarázza magatartását?

Az ügyvéd felállt és ünnepélyesre igazította testtartását.

– Tisztelt bíró úr, a bizonyíték nem sokkal azt megelőzően jutott el kezemhez, hogy átadtam Szontiszkovarikinde asszonynak. Természetesen szándékomban állt, hogy ma mindenféleképpen átadjam önnek is.

– Helyes, akkor hát legyen szíves.

Az ügyvéd a bírósági titkárhoz járult és átadott neki egy lezárt fiolát.

– Ön most annak a személynek a génmintáját adta át, akiről feltételezi, hogy a Niündà nevű gyermek vér szerinti anyja?

– Igen, bíró úr.
– Felfedi ennek a személynek a kilétét?
– Ügyfelem nem hatalmazott fel rá, hogy felfedjem a kilétét, bíró úr.
– Értem. Ön a tegnapi tévéinterjúban ugyebár azért adta át a génmintát, mert egy személyesen Niündà által kiadott felszólítást kapott rá.

– Igen, bíró úr.
– Feltételezem – folytatta a bíró nagyon fenyegetően –, hogy ha úgyszintén személyesen őáltala kiadott felszólítást kapna arra, hogy felfedje ügyfele kilétét, engedelmeskedne?!

Áswűyt olyan dühösen harsogta el a kérdést, hogy a teremben mindenki arra számított, hogy most azonnal felmutatja ezt az iratot. A riporterek pisszenni se mertek, moccanás nélkül ültek, álltak a helyükön, és nagyon élvezték.

– Sajnos, bíró úr – közölte Hoòrkwhỹ egy igazi kötelességtudó ember állhatatosságával –, ügyfelemmel kötött megállapodásom ezt nem teszi lehetővé, ezért nem lenne más választásom, mint vállalni a börtönt.

– Egy valódi mártír! – reccsent a bíró. – Erre majd még visszatérünk, de van egy tanúnk, aki a meghallgatás előtt jelentkezett nálam, hogy vallomást kíván tenni. A bíróság Larenka Szontiszkovarikindét szólítja.

– Tiltakozom – vágta rá az ügyvéd, mialatt a teremőr kinyitotta az ajtót és beszólította a riportert. – Ez még nem tárgyalás, bíró úr.

– Elutasítom.

– A szerkesztő asszony közismerten elfogult Niündà javára.

– Ez miért zavarja ügyvéd urat? Nem az a célja mindannyiunknak, hogy anya és gyermeke egymásra találhasson?!

Larenka megállt a bírói emelvény előtt, az ügyvédtől néhány lépésnyire, fehér kÿopján az ÀLAN mozgalom jelvényével, és rámosolygott a férfiakra.

– Jó napot, bíró úr, jó napot, ügyvéd úr.

– Üdvözlöm, asszonyom – felelte a bíró nyájasan, de távolságtartóan. – Ön kívánt tanúvallomást tenni. Hallgatjuk.

– Tisztelt bíró úr, szeretném tanúsítani, hogy Hoòrkwhỹ ügyvéd úr tegnap a sárga órájában átadta nekem ügyfele genetikai mintáját.

– Tudom, láttam a tévében. Elküldte a Testvériségnek?

– Nem, bíró úr.

– Netán ők küldték ide Niündà kódját? – ráncolta a homlokát Áswűyt hitetlenséggel, mert az csakugyan módfelett valószínűtlen volt, hogy a Testvériség erre hajlandó legyen.

– Nem, bíró úr.

– Hát akkor? Egy egész nap telt el, és még mindig nem hasonlították össze?

– Nem, bíró úr, és nem is fogjuk.

– És miért nem?

– Mert akinek a génmintáját Hoòrkwhỹ ügyvéd úr volt szíves átadni, az nem lehet Ninda anyja.

A bíró döbbenetesen nézett a riporterre, még előre is dőlt ültében.

– Micsoda? Csak nem azt akarja mondani, hogy egy férfi mintáját kapták?!

– Nem, bíró úr – felelte Larenka változatlanul higgadtan és magabiztosan. – A génkód egy nőé. Csakhogy az a nő soha nem szült gyereket.

A bíró harminchét évét meghazudtoló energiával talpra ugrott és mindkét tenyerével rávágott az asztalra.

– Asszonyom! – üvöltötte. – Ön hülyének néz engem?! A genetikai minta az egyén fogantatásától adott és élete folyamán többé nem változik! Hogyan tudna bárki kiolvasni belőle olyan információt, ami nincs benne?!

– Ez az információ nem a mintából való, tisztelt bíró úr.

– Hanem?!

– Egy interjúból, amit három éve készítettek. Az interjúalany többek között beszélt arról, hogy örökbefogadott egy kisfiút, mert neki orvosilag nem lehet gyermeke. Az interjúalany Mynsíin Hoòrkwhÿ operaénekesnő, az ügyvéd úr húga.

– *És az ő mintáját kapták?!*

– Igen, bíró úr.

– *Honnan tudja?!*

– Miután az ügyvéd úr kisietett és hamarosan hozta a mintát, biztos voltam benne, hogy azon frissiben szerezte. Nem is volt becsomagolva. Olyantól vette, aki ott volt a házban. Ezért felkértem egy magánnyomozót, hogy szerezzen génmintákat. Ez könnyű volt egy beröppenő minirobottal, amely végigjárta az épületet, észrevétlenül rászállt az emberek fejére, mintát vett a hajukból és már el is repült.

– Larenka felmutatta két ujjja között a bogár méretű robotot. – Tizenhét embert találtunk az épületben rajta és rajtam kívül. Nyolc nőt, abból kettő gyermek. A hat felnőtt nővel kezdtük, és meg is találtuk. Nálam van dr. Ömsevã genetikus jelentése, ő maga pedig a folyosón várakozik. A magánnyomozó, Vwrëšÿ úr szintén itt van. Jól van, ügyvéd úr?

Hoòrkwhÿ leroskadt egy székre, levegő után kapkodott és nem úgy festett, mint aki jól van. A bíró mentőt hívott, a tárgyalás félbeszakadt.

A piros órájának végén a Måànt Kórház kardiológiai osztályának ügyeleti szobája hiperfonhívást kapott. Űsaĥÿ doktor vette fel. Egy barna bőrű, széles arcvonású férfi volt.

– Hiragi vagyok, ügyvéd. Hoòrkwhÿ úr kezelőorvosát keresem.

– Űsaĥÿ, kardiológus, parancsoljon.

– Hogy van a pályatársam?

– Nyilván tudja, hogy erre nem válaszolhatok.

– No, én beérem egy „jól – rosszul” válasszal.

– Aránylag jól van.

– Örülök neki. Azt hiszem, a hívásomtól még jobban lesz, ha átadja az üzenetemet. Nem lesz büntetőeljárás. Semmi sem lesz. A szégyentől nem tudjuk megmenteni, de a börtönt megússza. Ninda utasítása.

Az orvos felvonta a szemöldökét. Szindor volt, kaŋndīmi lakos, hogyne tudta volna, ki Ninda. Az ingadozók közé tartozott.

– Nīindà utasítása?

– Hát hiszen ő a főnök, tudja. Nem akarja az ügyvéd úr vérét ontani, azt mondta, neki azzal semmivel sem lesz jobb, hagyjuk békén. Hát békén hagyjuk. A hűgát is. Lesz szíves átadni neki az üzenetet?

– Feltétlenül átadom.

Mint minden Nindával kapcsolatos hír, ez is óriási nyilvánosságot kapott, néhány huszadon belül az egész Államszövetség tudott róla, s mindazok az országok, ahová már elért Ninda hírneve. Ninda megkegyelmezett az ostoba ügyvédnek, aki az ő hátán akart híres lenni!

Ezért a nagylelkűségért még jobban imádták azok, akik addig imádták, és folyamatosan nőtt a tábora.

291.

ob-11 sirgásahi

„Hogy mi tette őt naggyá a tömegek szemében, és mitől volt nagy valóságosan, az két teljesen különböző dolog.”

*Sileni:
Ninda élete,
177.*

Szíminnu 43658. higit nahangan 660

Szurgauni meghökkenten nézett a táblára. Ninda pirosai lezárták a felső táblát, a zöldek pedig lefoglalták Szurgauni négy figuráját a másodikon.

– Sindvoren – közölte Ninda szelíden.

– De hát hogy csináltad?

– Egyszerű csel. Amíg a físhikát próbáltad védeni fent, én a másodikon siemet csináltam.

Szurgauni sóhajtott.

– Gratulálok. Éhen halok! Eszünk szimmit?

– Persze, csipős firrehinszósszal.

– Sulgával – szólalt meg egy férfihang közvetlenül Ninda feje fölött. Fölpillantott. Szurgauni apja volt, Ajahani. – Sulgálevél nélkül a firrehinszós mit sem ér.

– Igazad van – bólintott Ninda, és úgy ette. Ajahani is leült melléjük, ő is vett belőle.

– Láttam a játék végét. Jól játszol.

– Korosztályi hilorgin dzsúmibajnok voltam Jargunnurban – felelte Ninda kedves mosollyal.

– Nahát. Szurgauni még nem régóta játszik.

– Tudom, azért álltam ki veled, hogy tanítsam.

Ájahani bólogatott.

– Remek. Taníts engem is, jó? Ha ettünk, kihívlak.

– De apa! – szólt rá a lánya.

– Tudom, sien, akkor is megmondtam volna, ha nem szólsz.

– Bocsánat...

– Szóval én tíz dzsúmi óta részt veszek a felnőtt bajnokságban, és huszonkettődik a legjobb helyezésem.

– Hilorgin? – kérdezte Ninda nyugodtan.

– Hát nem éppen. Sziguszun és refangin. Azok nehezebbek. De tudom a hilorgin szabályokat is, úgy is játszhatunk.

Ninda bölintott és elővette a suagját. Elolvasta Ámmaít üzenetét, amit Larenkától kapott. *Hoørkwǎy sokkal jobban van, szerintem legalább a fele színjáték volt a betegségének. Még megfigyelik. Az ÁLAN-ban új mondás terjedt el. NŌŌS = Nīndáán ŌŌsáán Sǎtru. Larenka.*

Ninda mosolyogva tette el a suagot.

– Szindoria? – nézett rá Szurgauni.

– Honnan tudod?

– Akkor vágsz ilyen képet, amikor róluk hallasz vagy beszélsz. Mint egy anyuka, amikor rosszkodnak az aranyos kicsikék.

Ninda úgy nevetett, hogy ráborult az asztalra. Némi időbe telt, hogy válaszolni tudjon.

– Kitaláltak egy mondást. Az állatok fülét, például a kutyákét úgy mondják, hogy *nōōs*. Ennek megfordították a zenei hangsúlyát, most *nōōst* mondanak, és ez egy rövidítés, ami azt jelenti, hogy Ninda anyjának tiszteletére. Gondolom, az ügyvédek gúnyolják veled, aki azt állította, hogy megtalálta az anyámat.

– „Nōsz?” – kérdezte Szurgauni. – Mi a különbség?

– Á, hagyd, sien, nem érdekes. Romantikus bolondok, azt hiszik, hogy ha a sok rövidítéssel, jelvényel meg zászlóval szubkultúrát teremtenek maguknak, akkor minden rendben lesz.

– Miért, mit csinálnak helyette? – állt meg Szinensi csípőre tett kézzel az asztal túloldalán.

– Azt nem tudom, sien.

– No látod, hát akkor azt fogják csinálni, amit tudnak. Mikor játszottok sircásahit? Megnézném, hogyan csinálsz csillagport egy felnőttből.

– Nocsak – vonta föl a szemöldökét Ájahani. – Ilyen nagy a tudásod? Kérjek kölcsön még néhány figurát?

Ninda mosolygott. – Ugyan, Szinensi örökös túlzásai. Jól játszom, ez minden.

– Lássuk.

Hilorginban játszottak, Ninda volt a piros és a fehér, Ájahani a kék és a zöld. A pirosak a másodikon építettek ki bázist, a kékek a negyediken, de a fehérek és a zöldek már az első játékrészben úgy szét voltak szórva, ahogy csak az agresszíven játszó profiknál szokás. Ninda többször csinált villát a fehérekből, a harmadikon sikerült négy zöldet is elkapnia ezzel, viszont ekkor a kékek betörték a piros bázisra, és Ninda kénytelen volt feladni állásait és felmenekíteni figuráit az elsőre. Itt a zöldek egy kisebb gyűrűt már tudtak csinálni, amit az odaérkező pirosak rögtön megtámadtak, de csak jelentős áldozatok árán tudtak lerombolni. Közben a fehérek elveszítették az összes villájukat, a harmadikon és a negyediken a kékek bázist ugyan nem, de elég jó védelmi vonalakat tudtak kiépíteni, amin el is bukott a fehér támadás. Az utolsó fehér tartalék csak három lépéssel az utolsó zöld előtt veszett el. Ekkor anyagilag Ájahani állt jobban, huszonnégy kékje volt a táblákon és tizenegy tartaléka, Nindának viszont húsz piros és kilenc tartalék – de neki volt helyzeti előnye, az elsőn a kékek egyáltalán nem tudtak jelen lenni, és ő már szilárd bázist is kiépített ott, a kékeknek pedig csak négy villájuk létesült a többi szinten. Kettő a harmadikon, Ájahani ezt próbálta bázissá fejleszteni, Ninda pedig hozzálátott, hogy megghiúsítsa. Az első támadása úgy bukott el, hogy nem tudott veszteséget okozni, utána azonban ő épített ki villát a másodikon. Ájahani elfoglalta a negyedik szintet, és onnan vorent csinált, eltörte Ninda villáját, mielőtt még használhatta volna, amire válaszul Ninda az elsőről csinált vorent a harmadikra és egy pillanat alatt megszerezte a szintet. Senki nem jutott még a közelébe sem, hogy sindvorent csinálhasson. Ájahani megpróbálta bekeríteni Ninda maradék erőit a másodikon, de elmenekültek a harmadikra, és pillanatok alatt bázist építettek. Ájahani nem menekítette el megfogyatkozott csapatát a harmadikról, hanem támadni kezdte a bázist. Ninda hátba támadta őket, de ekkor beavatkoztak a negyedik szintű kékek, hirtelen villát alakítottak és elkezdték felmorzsolni a bázis védelmét.

Ninda felnézett.

– Megnyerted. Gratulálok.

Ájahani hátradőlt, kinyújtóztatta a hátát.

– Hét limlin át kitartottál. Jól játszol, megérdemelted a bajnokságot. Pár évtized és úgy fogsz játszani, mint a felnőtt bajnokok.

Ninda eltűnődött ezen, aztán megvonta a vállát.

– Lehet. Nem számít.

– Miért, nem szeretsz nyerni?

– Játsszani szeretek. Nem mindegy, hogy ki nyer? A Galaxis egyszerűbb és élményesebb hely lenne, ha nem akarna mindenki folyton nyerni.

Szinensi fölírta a mondatot, ahogy szokta.

Ninda felállt, egy pillanatig nézte a sirlósahitornyot, aztán levett a felső szintről két piros figurát.

– Nézzétek. Ez egy tiszt. Ez pedig egy katona. Miért? Mi okozza, hogy ez parancsolhat emennek? Mitől több ez, mint ez a másik?

– A tiszt elvégzett egy olyan iskolát – felelte Ájahani –, ami képessé teszi, hogy eldöntse, mi a helyes cselekvés az adott helyzetben.

– Igen, léteznek esetek, amikor igen. Amennyire tudom, nálunk az esszidzsinnában tényleg így van. – Elkezdte visszatenni a korongokat a dobozba. – De Ámma-ít mesélt a szindor fegyveres szervezetekről, az ervéről és másokról. Ott egyáltalán nem így van. Azokból lesz tiszt, akik beváltak valamilyen feladatkörben. De ez nem garantálja, hogy más feladatokra is alkalmasak lesznek.

– Történetesen esszidzsinna vagyok – mondta Ájahani. – Van még egy különbség, mármint a te elképzelésed és az esszidzsinna valóságos működése között. A szindorok szervezeteit nem ismerem. De nálunk egyáltalán nem úgy van, hogy a tiszt az parancsol, a katona meg engedelmeskedik. Minden beosztottól elvárjuk, hogy gondolkodjon, mielőtt cselekszik. Ezt az esszidzsinnakiképzésnél százszor elmondják. Attól, hogy a fölöttesed valamit helyesnek ítél, még nem biztos, hogy helyes. De ami ezeket a korongokat illeti, szerintem ellesznek a hilorgin szabályokkal is.

Ninda mosolyogva bölintott.

292.

ob-12 randi

„Minden kitalált ember létezik, és minden létező ember kitalált.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
115.*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
59. náūkan 25.
a piros órája**

Kedves Ninda!

Tudom, hogy Téged nem érdekel a politika, de muszáj elmesélnem, ami történik. Ne haragudj. Larenka Szontiszkovarikinde igazi sztár lett a hülye ügyvéd leleplezésével. A Mütresÿn parkban ma reggel nagygyűlést tartott az ALAN, ő is beszédet mondott, imád téged, és őt is imádják. Tartottak egy anonim számlálást. A parkban kilencszáztízezer ember nyomott gombot, az egész országban pedig tizenegymillió. Tizenegymillió rajongód van Sÿÿndoreia világain!

Én is megnyomtam a gombot. Hiszen anonim.

De akkor beszélek olyasmiről is, ami jobban érdekelhet Téged. Képzeld, Eïdi Samrÿn randira hívott. A Káwnūt cukrászdában találkozunk, mindjárt indulok,

amint megírtam ezt a levelet. Helyes lány. Persze nekem Te maradsz a favorit, csak hát messze vagy. Ami még nem is lenne baj, de nem is érdekellek.

Dűnszi

Dűnsy elküldte a levelet, és néhány huszaddal később már a cukrászdában ült, egyetlen huszaddal a megbeszélrt időpont előtt. A lány hajszálpontosan érkezett. Az ő köreikben a pontosság csak egy volt a sok követelmény közül, amiknek eleget tenni a jó modor alapvető része volt.

Dűnsy felállt, amikor a lány az asztalhoz lépett. Kezet fogtak és üdvözölték egymást, hosszadalmasan, a sýyndor szokásoknak megfelelően állva. Aztán leültek, és következett a beszélgetésnek az a része, amit mőytlőwnnek hívnak, a hosszadalmas érdeklődés a másik hogylétéről, családjának hogylétéről, és az erre adott szertartásos válaszok. Sütit rendelni csak ezután volt szabad.

Eīdivel osztálytársak voltak, tehát aznap is találkoztak már, ezért az illem megengedte, hogy ezt a részt meglehetősen lerövidítsék. Három huszad alatt túlestek rajta.

– Van egy kérdésem, kŵaŷp – tért Eīdi a lényegre. Mivel ez randi volt, nem szólíthatták egymást a személynevükön, az elképzeltetlen bizalmaskodás lett volna. Kŵaŷp valami olyasmit jelentett, mint „jóralvó fiatalember”. – Tudod, ezt a randit nem egészen a magam jószántából kértem.

Dűnsy meglepve nézett rá. Még ha Eīdinek valamelyik barátnője tanácsolta is, hogy randizzon vele, ezt akkor sem illett kimondani.

– Most megleptél, sýeyn – próbált a randira való illemszabályok szerint felelni.

– Igen, én is meg voltam lepve, kŵaŷp. – Eīdi lepillantott a tányérjára, amin egy épp csak megkezdett űrley s fánk árválkodott, aztán a fiúra nézett. – Tudod, kaptam egy levelet, amiben aziránt tudakozódnak rendkívül udvariasan és választékosan, hogy nem lennék-e olyan kedves randira hívni téged egy olyan helyre, ahol egyikünket sem lát a családunk – ezt külön kihangsúlyozta, mintha éppen elképzeltető lenne, hogy a család figyel valakit, aki randira megy –, és amikor találkoztunk, átadni neked az ő üdvözlétét. Ami történetesen elég nagy illetlenség részemről, és ezért külön elnézést kért.

– Nahát, sýeyn... nem is értem. Ki írta a levelet?

– Hát ez az. – Eīdi hátrasimította szőkésbarna haját, ami olyan hosszú volt, mint egy fiúnak, de őbenne éppen ez volt a különleges. – A levél egyenesen Égszínkék Meseországából érkezett, a Tarkabarka Sütemények Sütödéjéből. Igazán meglepetésemre szolgáltál, kŵaŷp. Nem gondoltam, hogy ilyen helyen is vannak ismeretségeid.

Dűnsy szabályszerűen lefagyott. Pontosán tudta, ki süti a süteményeket a mesebeli sütödében. Nagy volt már és nem volt kistestvére, de jól emlékezett. Az összes mesealak pótnagymamája, Āmrásin anyó.

De honnan tudja Larenka... vagyis... biztos, hogy tudja? Persze hogy biztos. Ha a külügyminiszter-helyettes fiával akart volna találkozni, nem nevezi magát Āmrasīn anyónak.

– Úgy látom, én is megleptelek, Dŵnsý – nyomta meg a nevet Eīdi. – Ez végül is nem igazi randi, csak egy üzenetközvetítés, fölösleges, hogy kŵařpnak szólít-salak. Szóval? Ki az, aki nem mer fenséges színed elé járulni, és engem bíz meg a közvetítéssel? Mert azt látom rajtad, hogy te tudod.

– Én... hát... tényleg eléggé ledöbbsentem.

– Miért nem ő maga ad neked randit?

– Ööö... nem egészen erről van szó.

– Úgy? Hát miről van szó?

– Várj, kérlek. – Dŵnsý valahogyn összeszedte a gondolatait. – Hadd kérdezzek előbb én valamit. Mondott valami konkrétat azon kívül, hogy hívj engem randira?

– Igen. Írjam meg, hogy mit szolgált az üzenetéhez.

– Értem... hát... esetleg megtennéd, hogy írsz neki?

– Kérlek, ahogy kívánod.

Eīdi elővette a vȳriīsét és lefirkantott egy üzenetet.

– Megírtam, hogy a cukrászdában ülünk. És most...

A vȳriīs megrezsent a kezében. A képernyőre pillantott, aztán csak odafordította a fiú felé.

Lennétek szívesek elsétálni a Dāmīrōn és az ŴŴleyř sarkára? Valaki várni fog ott benneteket. Nem kell sietni, nyugodtan egyétek meg a sütiteket.

– Ezt... ezt nem lehetett ilyen gyorsan megírni – suttogta a lány.

– Miért, az utcasarokra annak a valakinek oda lehetett érni?

– Mi folyik itt, Dŵnsý?

A fiú körbepillantott a kis cukrászdában.

– Ne itt. Együk meg a sütit és menjünk.

– Mi folyik itt, Dŵnsý? – kérdezte Eīdi ugyanazzal a hangsúllyal egy huszaddal később, már az utcán.

– Nem igazán tudnám megmondani.

– Te tudod, kicsoda Āmrasīn anyó?

– Igen... tudom. Csak azt nem értem, ő honnan tudja, hogy én ki vagyok.

– Megmagyaráznád?

– Jobb, ha egyelőre nem. – A fiú megállt, körülnézett és komoly arccal nézett a lányra. – És igazából jobb lenne, ha most szépen hazamennél és elfelejtenéd ezt az egészet.

– Van is eszemben. – Eīdi habozott egy pillanatig. – Mármint... kinek lenne jobb?

– Neked. Az apád miatt.

Eīdi apja Őrsen Samřyn volt, a belügyminisztérium fővárosi politikai felelőse. Az iskolájukba csupa magas rangú állami hivatalnok gyereke járt.

– Mi van az apámmal?

– Nem örülne, ha találkoznaĹł ĀmrasĹn any3val. Ęs nem 3 ker3ln3 bajba, hanem te.

EĹdi hat3rozott l3ptekkel elindult.

– H3t majd megl3tj3k. Nem kell neki mindent tudnia.

A megjel3lt sarok k3t csendes kis utca keresztez3d3se volt, nem messze a cukr3sd3t3l. Nem l3ttak a k3rny3ken senkit. De amikor oda3rtek, egy kapualj3b3l kisz3lt egy f3rfi.

– A ruha3zlet bej3rata el3tt 3ll egy vil3gosk3k mikrobusz. A rendsz3ma 16207090. Menj3tek oda.

Azzal bel3pett a kapun 3s elt3nt.

– De h3lye vagyok – csattant f3l EĹdi. – Te szervezted meg ezt az eg3szet! El akarsz k3pr3ztatni, titkos3gyn3k3sdit j3tszol nekem. Te *ennyire* sivataglak3nak hiszel engem?!

D3wn3y tiltakoz33an f3lemelte a kez3t.

– EĹdi... 3n sem tudok t3b3bet, mint te. Vagyis csak annyival, hogy kicsoda ĀmrasĹn any3, de ez minden.

– J3l van, k3w3yp, 3s kicsoda ĀmrasĹn any3?

– N3zd... nem szeretn3m itt az utc3n kimondani.

– Ismerem?

– Igen... l3ttad m3r.

– A sulinkba j3r?

– Nem... 3 feln3tt. A t3v3ben l3ttad.

EĹdi kicsit elt3totta a sz3j3t 3s egy sz3t sem sz3lt m3r, am3g oda3rtek a mikrobuszhoz. V3yst3ni gy3rtm3ny volt, 3j, el3g j3 kocs3. Amikor oda3rtek, az ajt3 f3lrecs3szott, 3s egy f3rfi dugta ki rajta a fej3t.

– Sz3llj3tok be – mondta minden 3dv3zlez n3lk3l.

D3wn3y bel3pett a kocsiba, s a nyom3ban EĹdi is, haboz3s n3lk3l. Bent s3t3t volt, de azt3n az ajt3 becsuk3dott, kigyulladt a f3ny, s a vel3k szemben lev3 3l3sen egy z3ldes b3r3 n3t pillantottak meg. EĹdi d3bbenten meredt r3.

– L3re3k3 S33nt3skovar3y3kind3?!

ob-13 Larenka

„Ha még gyerek vagy és megkérdezik, mi akarsz lenni, amikor felnősz, feleld azt: önmagam akarok lenni.”

Ninda:
Beszélgetések,
266.

– Igen, én vagyok – bólintott a tévés. – Üdvözöllek benneteket Égszínkék Meseországban. Történetesen sütöde nincs, de a kocsi tényleg égszínkék. Ő a kollégám, Asten Lÿýtřeřn. Ha nincs ellenetekre, elmegyünk innen, teszünk egy kört, hogy ha valaki figyelte bármelyikünket, ne figyelhesse tovább.

A férfi előre ült, s a kocsi fölemelkedett a magasba.

– Köszönöm a közbenjárást, Eřdì. Ugye megteszed, hogy erről a kis találkozásiról megfelelkezel, miután kiszálltál a kocsiból?

A lány felháborodott arcot vágott.

– Nem szoktam titkolózni a szüleim előtt.

– Hát itt az ideje elkezdni. Köszöntelek Sÿyndoreián, ahol mindenki mindenki előtt titkolózik. Így tesz a háromfülű Sôdÿ-Vôdÿ is, aki levelet ír Āmrásîn anyónak, mert a mondanivalóját el szeretné mondani, de az inkognitóját is szeretné megőrizni.

Dÿwnsÿ morcosan nézett a nőre.

– Hé, nem az a szabály, hogy a riporterek nem adják ki a forrásaikat?

– De. És? Hol adtam én ki forrást? A nyilvánossághoz egy betű sem fog erről eljutni soha. A kollégáimban megbízom, Eřdì pedig hallgatni fog, mert nem akarja, hogy bajba kerülj... meg ő maga sem akar bajba kerülni.

– Milyen bajba? – kérdezte a lány.

– Hadd válaszoljak erre én – nézett rá Dÿwnsÿ. – Azért írtam levelet Āmrásîn anyónak, mert el akartam neki mondani egy mondatot. Azt, hogy „Az én anyám a Testvériség, apám a Galaxis.”

– Ezt Niřndà mondta, de...

– Ezt Ninda nekem írta le egy levelében. – Dÿwnsÿ már élıszóban is zenei hangsúlyok nélkül ejtette Ninda nevét. Nem volt könnyű, de gyakorolta.

– *Neked?* Te Niřndával levelezel?

– Igen. Lassan egy hónapja.

– De hát hogyan?...

– Írtam neki, és ő válaszolt. Azóta pár naponként váltunk egy levelet. Beszámoltam neki az állítólagos anyjáról, és ő ezzel a mondattal válaszolt, amit említettem. Ennél jobban nem is igen érdekelte. Egyébként, Szontiszkovarikinde as-

szony, szeretnék gratulálni ahhoz, amit a Hoòrkwhÿ-ügyben csinált. Igazi újságírói bravúr.

– Köszönöm. Talán maradjunk a Larenkánál.

– De engem hogyan talált meg? Ninda azt ígérte, senkinek sem szól a levelezésünkről.

– Eszembe sem jutott, hogy őt kérdezzem. Az az igazság, hogy ha anyanyelvem lenne a sÿyndoř, vagy ha kizárólag hipnopédiával tanultam volna, akkor jóval tovább tart. De én egy ideig tanultam sÿyndořul, mielőtt igénybe vettem volna a hipnopédiát, ezért vannak dolgok, amikre fölfigyelek. Volt két szófordulat a leveledben, amik szemet szúrtak. „Levelezésben állok azzal, akinek az arcképét Ön is hordja a kitűzőjén.” Először is száz sÿyndořből kilencvenkilenc egyszerűen azt írta volna, hogy Nindával. Ilyen mondatot csak az fogalmaz, aki a felső tízezerhez tartozik, vagyis ahogy köznyelven mondják, sòvým. Ez még inkább megerősítette a gyanúmat, hogy gyerek az illető, Nindáról nehezen tudom elképzelni, hogy egy felnőtt sòvým-mal levelezésbe kezd. Aztán itt van az a szó, hogy kitűző. Erről talán nem is tudjátok, hogy rétegnyelvi szó, ezt a ti környezeteken használják, máshol nem ismert. Egyszóval szép lassan összeállt a kép. A környezet, ahol keresnem kellett téged, meglehetősen kicsi. Elég régóta dolgozom oknyomozó újságíróként ahhoz, hogy egy ilyen dolog ne jelentsen gondot.

– Valamit nem értek – szólalt meg Eïdi. – Niëndà tudja, hogy kivel levelez? Szóval nem valami mesealak nevét írtad neki is?

– Nem, a rendes nevemet használom – felelte Dwnśy.

– Akkor miért nyomozta le, Lâreńkà? – nézett a tévésre. – Meg is kérdezhetne volna Niëndát.

– Mint mondtam, eszembe sem jutott – mondta a riporter. – Ninda sokkal titoktartóbb ennél. Egyébként nem állunk személyes ismeretségben. Ismerem néhány barátját, őrajtuk keresztül érintkezünk, de eddig még soha nem beszéltünk. S hogy miért nyomoztam le? Kíváncsiságból. Sokat tanultam Nindától, amióta követem a munkásságát, és tudom, hogy ha ő végezte volna ezt a nyomozást, annak az lett volna a célja, hogy egy új barátra tegyen szert. Az a nyomozás első pillanatától világos volt, hogy bárkit találok a háromfülű Sòdÿ-Vòdÿ álarca mögött, riport nem lehet ebből, hiszen Ninda barátja az illető. Ninda barátjáról nem csinálhatok riportot, ha ő rejtőzködni akar.

– Nagyon megharagszik, Lâreńkà – kérdezte Eïdi összehúzott szemmel –, ha azt mondom, hogy nem bízom magában?

Larenka mosolyogva nézte a gyerekeket.

– Megvan a magadhoz való eszed. Hadd kérdezzek valamit. Mi a véleményed Nindáról?

– Niëndà egy bajkeverő – felelte a lány határozottan. – A Testvériség fizetett ügynöke, aki azon dolgozik, hogy tönkregyene a kormány jó hírét.

– Értem. De engedd meg, hogy megismételjem a kérdést, mert azt hiszem, nem értetted jól. Mi a *te* véleményed Nindáról? Mert amit mondtál, az az apád munka-

adójának a véleménye. De én nem a belügyminisztériummal beszélek, hanem Eïdi Samrÿnnel, egy saját véleményyt formáló, gondolkodó emberrel. Ezért szeretném a *te* véleményedet hallani.

– És az én véleményem nem egyezhet meg az apáméval? – kérdezte a lány, dacos fintort vágva.

– Ó, dehogynem. Persze. Akkor kérlek, mesélj azokról a tapasztalataidról, amik alapján arra a meggyőződésre jutottál, amelyet most megosztottál velünk.

– Tapasztalataimról?! – csattant föl Eïdi. – Mindenki tudja, kicsoda a maguk Niëndája! Egyfolytában Sÿëndoreiát gyalázza a tévében!

– Mondanál egy példát? Én nem emlékszem rá, hogy ilyet tett volna.

– Csak nem gondolja, hogy megnéztem?!

Csend. A négy ember némán ült a kocsiban. Eïdi értetlenül nézett egyikről a másikra. Dwnÿs azonban éppolyan csendben ült, s csak nézett maga elé, mint Larenka.

– Erre ugye nem tudnak mit válaszolni, igaz?!

Larenka lassan ingatta a fejét.

– Nem, kis szívem, nem tudunk. Amikor valaki arra büszke, hogy nem tájékozódott a kérdésben, és kritika nélkül átvette a fölötte állók ideológiáját, ráadásul ezt a saját véleményének nevezi, arra sajnos nincs mit felelni. Az az öntelt butaságnak olyan foka, amire senki nem képes válaszolni semmit... azaz talán csak egyvalaki. – Egy vÿriÿsen matatott valamit. – Az volt a szándékom, hogy repülünk egyet a sivatag fölött, hogy ne tudjon senki észrevétlenül utánunk jönni, aztán visszamegyünk és néhány utcával arrébb leszállunk. De ennél hosszabbra kell nyújtanunk ezt a kis találkozót, mert neked sajnos most vissza kell iratkoznod az óvodába.

– Köszönöm – felelte Eïdi epésen –, nincs rá szükségem. Kitünően érzem magam úgy, ahogy vagyok.

Larenka megnyomott valamit, és a fali képernyőn megjelent Ninda.

– Szóval a világgépeddel minden rendben van? – kérdezte. – Nagyon szerencsés ember vagy. Életed végéig minden kérdéssre meglesz az előregyártott válasz. Neked csak követned kell. Már csak egyvalamit szeretnék tudni. Ha az életedet ilyen jól elrendezték előre, akkor hol vagy *te* ebben a képben? Mi szükség ehhez *rád*? Miért nem azok élnek az életedet helyetted, akik megtervezték? Ha az ő gondolataikat gondold, minek élsz? Nem te élted az eddigi életedet sem, nem te fogod élni az ezutánit sem. Nem te neveled föl a gyermekeidet. Mindent csak az ő gondolataik egy másolata csinál. De akkor mi nem tudunk vitatkozni egymással. Én Ninda vagyok. De te ki vagy? Vÿyrd Kÿyreàn gondolatainak edénye? Akkor jöjjön ide helyetted Vÿyrd Kÿyreàn és válaszoljon ő. Lehet, hogy gonosz. De ő legalább önmaga.

ob-14 Luakeán

„Amióta létezik az emberi faj, mindig voltak szegények és gazdagok. Mindig voltak, akik jómódban éltek, és akik nyomorban. Azt szokták mondani, hogy ez természetes, ilyen az élet. Csak azt nem mondta még meg senki, hogy miért természetes.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
68. sómir, 40. singir*

A kis mikrobusz már a sivatag fölött járt, telve ellenségességgel.

– Niündà azzal csinált magának népszerűséget, hogy az elnök urat szidalmazza. Pedig ő egy nagyszerű ember, akinek Niündà soha a nyomába sem fog érni!

– A felét eltaláltad. Nindának soha esze ágában nem lenne egy diktátor nyomába lépni. A másik fele viszont tévedés. Ninda nem szidalmazza Kíyreánt. Csak elmondja, ami van. Amit mindenki tud, mindenki lát, mindenki a maga bőrén tapasztal. Majdnem mindegyik tévébeszédében azt kérdezi...

Larenka néhány pillanatig simogatta a vőriist, és megjelent megint Ninda.

– De már sokadszor kérdezem, hogy mi szükségetek van éppen rám ahhoz, hogy elmondjam, mennyire velejéig romlott a Kíyreàn-diktatúra. Magatoktól nem tudjátok? Ti most is ott éltek. Ha nem jövök én és nem mondom el, hogy az iskola gyerekeknek minden reggel fel kell állniuk és kórusban hálát kell zengeniük az ő jötevőjüknek, Vúyrd Kíyreàn elnök úr... micsodájának is? „Öméltóságának”? Közben pedig ugyanezeknek a gyerekeknek a kilencven százaléka nem jut elegendő, jó minőségű élelemhez, és csupa hazugságot tanulnak az ország történelméről. Szóval ha nem jövök én és nem mondom el mindezt, akkor nem így van? Igen, én voltam az első, aki nyilvánosan kimondta. No és? Hol van az már? Létrejött az ÀLAN mozgalom, naponta több millió ember tüntet, remek szónokok akadnak köztetek, akik most már szintén kimondják. Ti többet tudtok nálam a sýyndor helyzetéről, én például nem tudtam erről az iskolai kötelező hála nyilvánításról sem, hiszen Sýyndoreián nem jártam iskolába.

Larenka megállította a felvételt.

– Válaszd ki tetszésed szerint Ninda bármelyik állítását, amit nem tartasz igaznak, és bizonyítékok sokaságával fogok szolgálni. Ninda nem ad bizonyítékokat, mert akikhez beszél, azok még nála is jobban tudnak mindent, de nekem az a munkám, hogy dokumentáljam, ami Sýyndoreián zajlik. A Belső-Galaktikus Hírügynökség és a társult médiatársaságok egész hírányaga rendelkezésedre áll, sok millió óranyi felvétel a Szövetség összes világáról, csak mondd, mire vagy kíváncsi. Hinni akarsz Kíyreànnak? Kérlek, ahogy óhajtod. A te döntésed. De akkor hozz informált döntést. Ne azért higgy Kíyreànnak, mert otthon a belügyminiszté-

rium politikai főfelelőse az ő tiszteletét zengi, könnyen teheti, a havi fizetése több, mint amennyi pénzt egy gyári munkás két év alatt keres. Ne azért higgy Kíyreànnak, mert nem tudod, hogy a közvetlen közeledben, a Drômeyn utcában vannak családok, ahol akkor van mit enni, ha a segélyszervezetek visznek. Azért higgy Kíyreànnak, mert *tudod* mindezt, és tudatosan úgy döntöttél, hogy neki akarsz hinni.

– Mindenki tudja, hogy a szegénységet Nĩndà mýsvĩnjei okozták – morogta Eĩdi. – Kereskedelem nélkül hogy lenne áru a boltokban?

– Hát ezt nem mindenki tudja. Ezt csak azok tudják, akik szándékosan elnéznek két tény fölött. Először: a szegénység természetesen sokat rosszabbodott a Testvériség távozásával, de már azt megelőzően is milliók éltek a létminimum alatt. Másodszor: a kereskedelmi kapcsolatok felbontását a Kíyreàn-vezetés provokálta ki azzal, hogy a saját állampolgárainak millióit nem vette emberszámba, a saját törvényeit nem tartotta be, és legvégül előre kitervelt rasszista támadást indított egy békésen sétálgató társaság ellen, azzal a céllal, hogy a Testvériség távozását kiprovokálja. Ezt is bizonyítani tudom, egy szavadba kerül. – Larenka a helyzetjelzőre pillantott. – Nos, egy huszad és megérkezünk. Meghívlak.

– Hová?

– Színházba.

Eĩdi az órájára pillantott. A számlap már zöld volt.

– Nem mehetek el egy esti előadásra a szüleim tudta nélkül.

– Ó, ez ne aggasszon. Még ebben az órában otthon leszel. Ez egy különlegesen rövid előadás.

S a kocsí mintegy végszóra leszállt egy kis utcán. Éppen olyan csendesnek tűnt, mint ahonnan eljöttek.

Dwńsý kipillantott az ablakon.

– Hol vagyunk?

– Lũakẽãnban. A másik irányba nézz. Az ott a Kaÿp színház.

Miközben kiszálltak, Larenka kivett valamit a zsebéből, szétbontotta négyfelé, egyet-egyed odaadott a két gyereknek. Eĩdi értetlenül forgatta. Fekete sivatagi porálarc volt, rajta fehérrel az egymásba kapaszkodó M és N betű. MURŸN – NŸNDÀ.

Dwńsý habozás nélkül az arcára illesztette. Eĩdi felháborodott képet vágott, de Larenka fölemelte az ujját.

– Légy szíves, tedd föl. Itt senkinek sincs fegyvere, de ökle mindenkinek van. A szép ruhád, az ápolt külsőd *itt* nem ajánlólevél a jó társaságba, ellenkezőleg. Ástennel csak ketten vagyunk, egyikünk sem jó verekedő, és semmi kedvünk megverni senkit. Néhány ýomra innen már nagyon ellenségesen néznek arra, akinek szép a ruhája, és nem viseli ezt a jelvényt.

Eĩdi igyekezett nem mutatni, hogy fél, de kicsit remegett az ujjá, ahogy becsatlolta a tarkóján az álarc szíját.

Tényleg csak néhány ŷomot sétáltak, a kocsí az emlékhely közvetlen közelében szállt le. Kis embercsoport vette körül, akik ott üldögéltek, beszélgettek, nem csináltak semmit. Eīdi dōbbenten nézte az emlékhelyet. A tér szélén állt, de olyan helyen, hogy a talajon gördülő kocsiknak kerülni kellett. Kis földhányás, akkora, mint egy óvodás gyerek, teleültetve a gyász fehér ŷymīnvirágaival, s a közepéből zászlórúd állt ki, rajta fehér zászlócskán ugyanaz a jelvény feketével, ami az ő porálarcukon. A dombocska tövében tábla, két fényképpel. Nīndà – és Àntàs Vilēyt. A képek jobb alsó sarka leszakítva.

Eīdi pontosan tudta, ki volt Àntàs. Imádtá a hangját, a tekintetét, egész lényét. Őt és tizenegy éves volt, amikor a sztárt meggyilkolták, éppen elég idős ahhoz, hogy fūlig szerelmes lehessen belé, és napokig zokogott utána.

A két felnőtt leguggolt a dombocska mellé, mintha sír lenne. Dwnśy szintén. Eīdi kis habozás után közelebb lépett és követte példájukat.

– Egy és tizenkét évvel ezelőtt – kezdte Larenka csendesen – négy ember halt meg itt értelmetlenül. Kettőnek a családja azt kérte, hogy férjük, apjuk fényképe ne legyen itt. Egynek itt van az arcása. A negyedikről soha nem készült kép. Nem tudjuk, milyen volt, nem tudjuk, hogy hívták. Csak azt tudjuk, hogy soha nem kapott mást, csak verést és bántalmazást, míg végül ŷyīllu tizenkilencedike reggelén egy dühöngő őrült agyonütötte. Mi, az ÀLAN tagjai neveztük el őt arról a kislányról, akibe minden bizalmunkat vetettük. Nyugodjanak mind békében. Szomhovákon daremban kavolandrászin.

– Ťaro omđan aken narīđom imat – felelte rá Àsten.

Larenka sóhajtva felállt, s megvárta, hogy ők is fölkeljenek.

– Akkor hát mehetünk a színházba.

De nem a színház felé indult, hanem éppen az ellenkező irányba. Beléptek egy lakóház kapuján, le a lépcsőn a pinceszintre, és Larenka végigmutatott a piszkos, poros folyosón.

– Ninda sokszor járt erre. Gyertek. Van itt egy alagút a tér alatt, ami a színházba vezet.

ob-15 Eïdi

„Pillanatok alatt köthetsz életre szóló barátságot. Pillanatok alatt le is tudod rombolni. Működésben tartani, az a nehéz.”

Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
68. sómir

Szíminnu**43658. szahut lilgamíszan**

373

Döbbenetes élmény volt, mondhatom. Nem is a színház pincéjében voltunk, hanem még az alatt. Larenka magyarázott valamit arról, hogy mire szolgált az a szint, de őszintén bevallva elfelejtettem.

*Több százan voltak, Ninda. Gyerekek is, akkorák, mint mi, meg még fiatalab-
bak. Larenka azt mondta, az éjszakát várják, hogy előmerészkedjenek és megpró-
báljanak lopni valami ennivalót. Semmijük sincs, csak amit lopnak. Larenka em-
lékeztetett minket, hogy két éve még Te is így éltél... mintha el tudnánk felejteni.*

*Én akkor szereztem tudomást az ANÜ létezéséről, amikor találkoztam velük. Azt
jelenti, Álavý Niündà Ünís. Te tudtál róla, hogy léteznek ilyen emberek? Fognak
egy zseblámpát meg egy MÜRŸN-jelvényes porálarcot, lemenni az ilyen föld
alatti búvóhelyekre, és elkezdenek beszélni az emberekhez. Tanítják őket. Ketten
voltak, két fiatal férfi, egyik se tanár vagy ilyesmi, az egyik egyetemista, a másik
légtünetvényi munkás. Egy űhot sem kapnak ezért, de csinálják. Olyasmikre tanít-
ják őket, hogy hol férnek hozzá mindenfélékhez, hol oszt élelmiszert az ALAN –
mert már ezt is megszervezték –, hol érhetnek el nyilvános információs hálózato-
kat, hogy kell őket használni... és olvasni is tanítják őket!*

*Eïdi teljesen kiborult, amikor ezt a nyomort meglátta. Azt mondta, egész életé-
ben hazudtak neki, és nem megy haza ilyen emberekhez. Egy órát beszélünk a lel-
kére, s végül azért volt hajlandó hazamenni, mert különben Larenka kerül bajba
az eltűnése miatt. De eltett egy porálarcot. Én is. El fogunk menni ezekhez az em-
berekhez, nem is muszáj Lüakēānba utazni, vannak szép számmal Káyndimban is.
Segíteni fogunk nekik, amit tudunk. Jól tanulunk mindketten, tovább tudunk vala-
mit tanítani nekik.*

Ninda fölneézett az olvasásból, mert odatoppant elébe Szurgauuni.

– Hé, ne üldögélj már itt, szükség van még egy emberre az inkruhoz.

Ninda eltette a suagot és fölállt.

– Hol?

– A nagy dzsilaunban. Hargí és Éhinu már dolgozik, de ketten sose végeznek.

A következő derkiben Ninda semmi mást nem csinált, csak töltögette és hajtogatta az inkrut. Nem először csinálta, értett hozzá, de Hargí ugyancsak megdolgoztatta, mert rengeteg lepényt tudott készíteni rövid idő alatt, és Nindának némi időbe telt a töltelék eligazítása meg a tézsta összehajtása úgy, hogy szép legyen és egészen körbefogja a tölteléket. Szurgauni is ezen dolgozott, Éhinu pedig, miután a lányok átvették a töltögetést, a sütéssel foglalkozott. S közben persze beszélgettek. A mondás szerint ha két szüni főz és csendben vannak, orvost kell hívni.

– Igen, én is hallottam a te Szindoriádról – bólogatott Hargí. – Sőt éltem is egy olyan világon, ahol szintén egy zsarnok uralkodott, Szuguhi volt a neve. A világnak is meg a zsarnoknak is.

– Melyiket nevezték el a másikról? – kérdezte Ninda.

– Egyiket sem. Gyakori családnév önáluk a világuk neve, és a zsarnokot is pont így hívták. Bár ők kicsit máshogy ejtik, de arra én már nem emlékszem. Csak öt évet dolgoztam a képviselőten, aztán elegendő lettem Szuguhiból, mind a kettőből, és eljöttem. No, ott minden a Szuguhi arcával volt tele. Mentél az utcán, és ott volt egy házfalon az ő arcképe hatalmas nagyban. A következő sarkon megint. Hol csak vigyorgott nagy magabiztosan, hol csinált is valamit, az asztalosmunka volt a nagy kedvence, folyton valami szekrényeket, székeket vagy játékokat csinált.

– És ezt tették ki a házfalra? – pillantott föl Szurgauni.

– Ezt bizony. Az elnök úr az esztergapadnál. Az elnök úr új alkotásával. Az elnök úr fafaragás közben. Ami azt illeti, nekem fogalmam sincs, hogy tényleg ő csinálta-e azt a sok faholmit, vagy csak odaállt melléjük, mert valami reklámszakember azt találta ki, hogy ezt jelöljék meg az elnök úr kedvtelésének.

– Érdekes – morfondírozott Ninda. – Amennyire tudom, Szindorián sehol nincsenek kint Kíreán képei a házakon. Amíg ott éltem, nem láttam egyet sem, de amikor a szindorokkal beszélek, gyakran látok utcai képeket, ott sincsenek.

– Hát, tudod, minden madárnak más a fészke – mondta Hargí. – Szuguhin rengeteget láttad az elnököt, de alig láttad a nemzeti színeket, már nem is emlékszem, mik voltak. Eldzsilen meg minden azzal volt kidíszítve, piros-sárga-zöld-kék-lila, a szívárvány öt színe, elég dekoratív is, ami azt illeti.

– Szindorián kint van a zászló a középületeken – mondta Ninda. – Fehér-narancs-citromsárga. De Kíreánról én azt sem tudom, hogy néz ki.

– Hát nem láttad a tévében?

Ninda elmosolyodott.

– Amikor ott éltem, csak hallottam arról, hogy létezik tévé. Most pedig ha a szindor tévét nézem, azért teszem, mert én vagyok benne.

– Te a tévében? – pillantott rá Éhinu.

– Én.

Éhinu hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Tényleg, nagypapa – mondta Szurgauni, ámbár egyáltalán nem voltak rokonok. – Folyton benne van a szindor tévében. Beszél az emberekhez. Az ottaniak

egyszerűen bolondulnak érte. Láttam a statisztikát, ő a legnépszerűbb ember abban az országban.

– Hing-hing – mondta Éhinu, és töltött még olajat a sütőbe. – Különös hely lett a Galaxis, amióta emberek vannak benne.

– Sáhi – felelte Ninda.

– Olvastad?

Ninda bólintott, aztán szóval is felelt, mert Éhinu éppen hátat fordított neki, hogy lerakjon egy sütőtálcát az asztalra.

– Igen, olvastam. Fura ember volt. Úgy írt a Galaxisról, mint aki már benne élt, amikor az első csillagok kialakultak.

– Valóban. Egyébként Sáhi csakugyan elég fura ember, nemcsak volt, ma is él és új könyvön dolgozik. Szoktunk beszélgetni, mivelhogy az öcsém.

– Ó...

Nyílt az ajtó és belibbent Szinensi.

– Mít segítek?

– Jó, hogy jössz – bólintott Hargi –, keverhetsz még tölteléket, a húsból és a zöldségesből is kell még.

– Máris, nagymama – felelte Szinensi, ámbár ugyanúgy nem volt rokona Harginak, mint Szurgauni Éhinunak. Kezet mosott és szemügyre vette az apróra kockázott nyersanyagokat. – Jöttök este uszodába, lányok? Hógait hívott, hétszázra beszéltük meg. Dzsalgil és Hérangi is ott lesz.

– És Rongami? – kérdezte Ninda helytelenítően.

Szinensi rápillantott.

– Mi van Rongamival? Ő nem lesz ott, a Sínisuál arany gyűrűje alatt hagytuk, nem emlékszel? Ez idő szerint Ászisszun-Hatarigú jannihaumában tartózkodik.

– Dehogynem emlékszem, sien, de akkor is ő a párod.

– Hát aztán, nem férjhez megyek, te sengiri, csak úszni!

– Te vagy a sengiri! A fiúk mindig csak azért hívnak minket az uszodába, hogy megnézhesenek meztelenül.

– Azért van a szemük, hogy nézzenek veled.

Az öregek jókat mosolyogtak.

– A te Szindoriádon hogyan szoktak fürödni a gyerekek? – kérdezte Éhinu.

– Nem az *én* Szindoriám – felelte Ninda. – Semmi közöm Szindoriához. Egyébként nem tudom, hogy mások hogyan szoktak, mi csavargók voltunk, a mi szokásaik semmire sem hasonlítanak más szindorok szokásaiból. De Hait mesélte, hogy ők fürdőruhában szoktak fürdeni.

– Ruhát vesznek föl a fürdéshez? – ütközött meg Szurgauni.

– Nem láttad még? – nézett rá Szinensi, miközben a keverőbe illesztette az első edényt. – Dzserang világok strandjain lehet látni, hogy ilyen kis valamiket vesznek az emberek magukra. Vannak helyek, ahol nem is szabad egészen csupaszon fürdeni, de oda én nemigen mennék. Ha már kisétálok egy dzserang világ tenger-

partjára, hogy a szabad ég alatt napozzak és fürödjek, akkor érjen csak az ottani napfény rendesen. Hú, sukkuni-jukkuni, tettem én ebbe ilsiemlevelet?

– Tettél – felelte Ninda, aki alig látott oda a nagy asztal másik oldaláról, de akár beszélgettek, akár nem, folyamatos mentális kapcsolatban állt a barátnőjével, és emlékezett a gondolatra Szinensi elméjében, amikor beleszórta az edénybe az apróra vágott leveleket.

– De jó. Szóval eljössz az uszodába?

– Elmegyek, persze.

296.

ob-16 rasszizmus

„Egy igazán nagy szellemnek kicsi az a világ, ahol él, mert a Galaxis kisebb-nagyobb részében gondolkodik. Ninda az első és egyetlen, akinek még az egész Galaxis is túl kicsi.”

Aini:

Ninda mint köznap ember,

11.

Javarán

Szíminnu

43658. nodzsat szisszadzsan

770

Először lassan haladt, aztán meredekebb lett a lejtő, gyorsulni kezdett. Kinézett oldalra, a cső fala átlátszó volt, balról egy másik cső haladt mellette, de nem ugyanabban az irányban, elkanyarodott, s már a fákat látta, aztán azok elmaradtak mellőle és kilátott a tengerpartra. A cső tetején levő lyukakon át arcába vágott a szél. Hirtelen kanyar következett, a lendülettől felcsúszott a cső oldalára, jobbra fordult a csővel, aztán még élesebb kanyarral balra, ide-oda dobálódott a csőben, többször is. A csőben visszhangzott mások sikítozása, de Ninda meg se nyikkant. A cső egyszer csak megint meredekebb lett, és folyamatosan, éles szögben jobbra tartott, csavarvonalban haladt lefelé, nagyon gyorsan. Aztán egy ívvel egyenesbe és majdnem vízszintesbe fordult, itt már egyáltalán nem volt teteje a csőnek, és egyszer csak belecsozott a medencébe.

– Milyen volt? – nevetett rá Szurgauni, de válaszra sem várva lebukott és a víz alatt kigyózva elúszott, mint egy hal, a karját nem is mozgatva. Ninda megpróbálta utánacsínálni, és egészen jól sikerült. Két férfi mellett bukkantak föl, akik a sekély részen álltak a medence fenekén, valamilyen ismeretlen nyelven diskuráltak és ügyet sem vetettek rájuk. Ninda kidugta a fejét, megkereste a lépcsőt és elindult felé.

– Te nem vagy éhes? – szólt vissza Szurgauninak.

– Jaj, de. Kiesik a gyomrom. Szinensi hol van?

– Majd előkerül – felelte Ninda, aki bárhol és bármikor olyan pontosan meg tudta állapítani Szinensi hollétét, mint egy suag, de ebbe másokat nem avathatott be. Szinensi a medence túlsó szélén volt, ő is éppen kifelé tartott a vízből, és már meg is beszéltek, hogy ő is jön enni. Ahogy kimásztak, éppen odatoppant Hongra-ki, bólogatott, ő is jön.

Leakasztottak egy-egy törölközőt a rúdról, valamelyest megszáritkoztak, aztán elindultak a büfé felé. Ninda beszaladt a mellékhelyiségbe, s a büfénél érte utol őket. De még nem ettek és nem is rendeltek. A büfé előtt álltak, már ott volt Algorit, Jáfaú és Aufóni is, öt szüni gyerek hat nagy kamasz társaságában, akik éppen beszéltek hozzájuk, persze fordítógépen át.

– Most miért hallgattok? – kérdezte az egyik, amikor Ninda odaért. – Elvitte a nyelveteket a hularka? – Ezt a szót a gép nem tudta lefordítani. – Csupaszon ti is egészen úgy néztek ki, mint a normális emberek, csak barnábbak vagytok. Az űrben barnultatok így le? Persze légkör nélkül nem csoda. Látjátok, itt igazi légkör van, nem palackozott levegő, mint nálatok, hát szívjátok be jól a finom javarani levegőt!

Ninda elszörnyedve hallgatta a többi kamasz röhögését, és habozás nélkül odalépett a beszélő mögé. A hátába bökte egy ujját. A fiú összerezzen és megpördült. Ninda számonkérő arccal nézett föl rá.

– Mi folyik itt?

Szeme sarkából észrevett egy kék egyenruhás javarani biztonsaágit, aki határozott léptekkel feléjük tartott, és tudta, hogy akkor az esszidzsinna sincs messze.

– Beszélgetek a ksefu gyerekekkel. Mi dolgod velük, aprónép?

– A gép nem tudta lefordítani, hogy milyen gyerekekkel beszélgetsz – felelte Ninda, és érezte, hogy valaki megáll a háta mögött. A srác fölnézett Ninda mögé.

– Én... mi csak beszélgettünk, uram – mondta annak, aki Ninda mögött állt.

– Miről beszélgettetek? – kérdezte az szüni nyelven, Ninda megismerte a hangját, Angrakari volt, egyik esszidzsinna kísérőjük.

– Hát csak... ismerkedtünk...

Már ott állt mellettük a javarani biztonsaági is, magas, erős férfi, összefonta két karját a mellén és nekiszögezte a kérdést a fiúnak:

– Miért vannak megijedve azok a gyerekek?

– Mi csak... hát...

– Én tettem föl az első kérdést – szólalt meg Ninda hangosan. – Milyen gyerekekkel? Valami olyat mondott a fordító, hogy „ksefu”.

A fiú szemlátomást nem örült, hogy idézik a szavait.

– Ksefu?! – kérdezte fenyegetően a javarani. – Ezt a jelzőt használtad? Ez itt a HV Társaság fürdőközpontja, turisztikai látványosság, itt nem beszélünk ilyen hangon a turistákkal!

A fiú egyik férfiről a másikra pillantgatott, aztán lenézett Nindára megint, mert ő szólalt meg.

– Akkor én is válaszolok a kérdésekre, hogy mi dolgom velük. Ők a családom. Én is szüni vagyok.

– Ilyen szöke és rózsasz... – motyogta a fiú, aztán hirtelen leguggolt és közvetlen közelből Ninda arcába bámult. – De hisz... te... te pont olyan vagy...

– Milyen vagyok?

– Te vagy... *Ninda*?...

– Igen, én.

A javarani csak ekkor nézett le Nindára, aki mindkettejükhöz képest akkora volt, mint egy kisgyerek, és összerezett, mint akit megütöttek.

– Tényleg – nyögte. – De hát hogyan...

Zavartan nézett föl az esszidzsinnára, akinek Ninda nem látta az arcát, nem fordult meg. Angrakari nem szólt semmit.

– Hogy kerülök ide? Itt jár a hajóm, és lejöttünk fürdeni meg várost nézni. Nagy hajó – közölte a fiúval szárazon. – Van benne elég levegő. Nem kell palackból lélegezni. Jártál már a Testvériség suárjaiban? Volt levegő?

A fiú rákvörösen bólíntott.

– Akkor mit akartál ezzel a palackból lélegzéssel?

A fiú lehorgasztott fejjel guggolt előtte, nem tudott válaszolni. Az egyik társa szólalt meg.

– Szkarvo! An nano ksavran ke Ninda szvaraks!

– A fordítógép nem hallotta – mondta Ninda. – Közelebb jönnél?

A második fiú odalépett a társa mellé.

– Azt mondtam, hogy válaszoljon, ha maga Ninda kérdezi. Én... mi tudjuk, hogy te ki vagy. Egész Javarán tudja. Mi messze vagyunk attól a világtól, ahol te születél és ahol híres lettél, de nézünk tévét, és mindennap látunk benne téged. Ezen a világon úgy hívnak téged: Aszin Ankon Ninda. Ninda, a béke teremője. Sajnáljuk, ami az imént történt. Szkarvo nem akart rosszat. Meghívhatunk benneteket a büfébe?

Ninda nyugodt, szelíd tekintettel nézett föl a nyurga fiúra.

– Hát persze.

Besétáltak mind a büfébe. A hátuk mögött az esszidzsinna és a javarani biztonsági egymásra nézett.

– Ezt hogy csinálta? – kérdezte Angrakari.

– Ő Ninda – felelte a javarani tisztelettel. – Képes rá. Azt hiszem, bármire képes.

Az esszidzsinna hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és belépett a gyerekek után. A javarani követte.

– Itt is kaptál egy seurut – mondta Szinensi, mialatt odasétáltak az egyik nagyobb asztalhoz. – Örület, amit a Galaxis kitalál.

Ninda leült az asztal végénél. Körbepillantott az emberektől nyüzsgő helyiségben, ahol mindenütt tarkabarka dekoráció volt, Javaran tájait, építészeti nevezetességeit ábrázoló képek.

– Akkor most meséljetez nekem – nézett végig a fiúkon, miután azok is leültek. – Tudni akarok mindent arról, hogy mi a bajotok, vagy ezen a világon bárkinek mi a baja a szúnikkal, mit jelent pontosan az, hogy ksefu, miért hiszitek, hogy palackból lélegzünk, miközben tudjátok, hogy nem... egyszóval mindent. Mert én ismerni akarom az embereket a Galaxisban. Azokat a tulajdonságaikat is, amik nem tetszenek nekem vagy másoknak. A teljes képet akarom. Értitek, amit mondok?

A fiúk összenéztek egymással, és lassan, egymás után bólogatni kezdtek.

– Te vagy Ninda – mondta Szkarvo elfogódottan. – Nem kérhetsz olyat, amit ne teljesítenénk, ha képesek vagyunk rá. Hol kezdjük?

– Rendeljünk valami enivalót, és meséljetez arról, hogy mit gondolnak Javaron a népemről.

297.

ob-17 külügy

„Ninda valójában legalább annyi örömet szerzett a rezsím embereinek, mint amennyi fejfájást. Volt kire mutogatniuk. Volt kire rákenniük minden hibájukat. Mindig megvolt a mentség: nem így lenne, ha nincsen Ninda!”

*Ámmaít Ídara:
Az elmaradt szindor forradalom,
162.*

Syëndoëia

Kaëndim

59. náũkan 31.

a rózsaszín órája

Nem, gondolta Vÿhaũteñ külügyminiszter-helyettes a reggeli jelentés első címére pillantva. Nem, ezt nem. Mindent, csak még egy Niündà-hírt ne. Vulkánkitörést a főváros közepén, vagy amit a Galaxis akar, csak Niündàt ne még ma reggelre is.

Visszatette az olvasót az asztalra. Majd mindjárt elolvassa. Fölkelt, a polchoz lépett, levett egy palack lwlÿmot, és töltött egy pohárral. Ha este lenne, sóõmuwi bort inna, vagy inkább valami töményet, sássént vagy ìlehint. De ilyenkor reggel nem nyúl alkoholhoz. Ez tiszta vitamin. Segít megedzeni a gondolkodást, és nincs káros mellékhatása.

Ivott egy kortyot, az asztalhoz lépett és lenyomott egy gombot.

– Àmeÿt bejött már?

– Igen, főnök úr – felelte a titkárnője. – Beküldjem?

– Legyen szíves.

Míg várt, visszalépett a palackért, elővett még egy poharat és azt is megtöltötte.

– Jó reggelt, Lèëreÿn – lépett be az asszisztense. Fiatal volt, karcsú és gyönyörű. Szőke haja a háta közepéig ért, mint egy férfinék, de a szomszédos naprendszerben fekvő Údûn világon született, ahol a hajviselet szokása éppen ellentétes volt az anyabolygóéval: ott a nők hordtak hosszú haját. A minisztériumban senki nem tette szóvá Âmeÿt extravagáns hajviseletét – elképzelhetetlen modortalanság lett volna.

– Jó reggelt, Âmeÿt – felelte Vÿhaÿteñ, és a nő felé tolta a poharat az asztalon. – Gyümölcslé, úgy gondoltam, jól fog esni.

– Köszönöm, igazán kedves tőled. Úgy tűnik számomra, mintha nem lennél a legjobb kedvedben.

A jó modor megkövetelte, hogy észrevegye és szóvá is tegye a másik lelkiállapotát.

– Te viszont kicsattansz az ifjúságtól és az életerőtől. Ha nem lennék nő, már koslatnék utánad.

– Ha nem lennél nő, én koslatnék teutánad.

– Gondolom, olvastad már a napi jelentést – vágta el az udvariaskodást Vÿhaÿteñ; mindaz, amit eddig mondtak, nem volt több elemi üdvözlésnél. Âmeÿtnek az volt a szokása, hogy a reggeli jelentést már munkába menet elolvassa.

– Persze, elolvastam.

– Talán egy kicsit könnyebben viselném a legújabb Nîindà-hírt, ha te röviden összefoglalnád nekem.

– Megint találkozott egy miniszterelnökkel. Våaranon. Állítólag csak fürdeni ment egy vízi élményparkba más gyerekekkel, amikor helybeli suhancok beléjük kötöttek. Aztán fölismerték őt és úgy fogadták, mintha maga a Galaxis küldte volna, és elmeséltek neki mindent a helyi nacionalizmusról és az előítéletekről. Valaki odahívta a miniszterelnököt, aki oda is ment, és a vízipark büféjében elbeszélgettek.

– Ó, te nagy Galaxis – sóhajtotta Vÿhaÿteñ. – Beteszi a lábát egy világra, erre odajön a miniszterelnök. Szerinted egy-egy világon hány ilyen korú gyerek száll le naponta? Azokhoz miért nem megy oda a miniszterelnök? Ha egyszer ez a kis csavargó megint Sÿÿndořeiára tenné a lábcskáit, a mi miniszterelnökünknek is oda kellene menni hozzá? Á, ne is válaszolj, Âmeÿt, úgylis tudom. Ezek után már rossz fényt vetne ránk, ha nem menne oda. Kötöttek valamilyen egyezményt is?

– Nem, csak beszélgettek. Våaran történelméről. A miniszterelnök szociológus.

– Kész szerencse.

– Van más is. A Sùm Egyetem bejelentette, hogy ma indul Nîindà után a béke-díj átadóbizottsága.

Vÿhaÿteñ megint sóhajtott, kihörpintette a gyümölcslevet és megmasszírozta a homlokát.

– Szóval az öreg meggyógyult. Meg tudjuk akadályozni az útjukat?
– Nem.
– Gondoltam. Hát akkor hadd menjenek. Bárcsak vissza se jönnének... mondd, jól emlékszem, hogy a gyerek most egy teherhajón utazik?
– Igen.
– Akkor abban nincsen suár.
– Valószínűleg nincs. Tudni nem tudjuk.
– Csakhogy a bizottságot a sünnÿk ugyanúgy nem fogják a hajójukra engedni, mint bárki mást.

– Persze hogy nem, Lèëreÿn, nyilván a gyerek megy át az ő hajójukra. No és? Hiába sÿyndor felségterület, a Sùm tulajdona, és csak az ő embereik lesznek ott.

– Igen, igen, igazad van.

Megint sóhajtott egyet, aztán lemondóan legyintett.

– Végül is ha az egyik hadihajónkra sétálna át, akkor se nagyon tudom, mit csinálnék vele. Vetessem őrizetbe? Olyan indulatok szabadulnának el... Ez az egész ügy kinőtt az ellenőrzésünk alól, Ámeÿt.

– A Niëndá-iroda indított még két pert.

– Ez már meg sem lep. Van vagy egy tucat érvényben.

– Az egyiket a minisztérium ellen, a te egyik nyilatkozatod miatt.

– Milyen kedves tőlük, hogy figyelemre méltatnak. Hát egy kicsikét még számít, amit a kormány tagjai mondanak ebben az országban? Adunk ki kommünikét?

– Javasolnám. Tudod, mit mondott Måásseÿ: ha csak az ő hangjukat hallják, csak őrájuk fognak figyelni. Írok egy vázlatot, jó?

– Nagyon jó, Ámeÿt. Ha nem lenne kötelező, hogy megnézzem, kézbe se venném, jó az ügy, ahogy te megírod. Csinálj majd egy igeragozási hibát, amit kijavíthatok, és akkor úgy tűnik, hogy én is hozzájárultam. Nem tudod véletlenül, melyik fiókban lapult a józan eszem, amikor ezt a posztot elvállaltam?

A nő felállt.

– Egyenes következménye volt a korábbi posztodnak. Amikor pedig azt elvállaltad, Niëndá még valamelyik sikátorban üldögélt a koszos kövön, ahova való. Vagy még csak feküdni és bömbölni tudott? Mennyi ideig voltál testületi elnök?

– Már egy nap is sok volt – felelte Vÿÿaÿteÿ, és rápillantott a vÿriisére. – No lám, végre valami jó is. Tárgyalásom van Åkswén Sÿwnÿppal.

– Tud tenni valamit?

– Talán.

Vÿÿaÿteÿ ezzel átsétált a Kisebbik Zöld Házba, és a földszinti aula melletti étterem különszobájában vendégül látta Sÿwnÿpot egy tál eÿmötinlevesre.

– Ne legyenek nagy várakozásaid, Lèëreÿn – jelentette ki a köpcös, kopaszodó üzletkötő. – A terv, hogy leszerződöm a Mitt Társasággal, az nagyon jó. Szerintem menni fog. De éppen azért, mert ők még kicsik, kevés hajójuk van, kevés a bevételük, hát sarkára kell állítaniuk minden pénzkockát, nekik egy ilyen szerző-

dés többet ér, mint kissrác korunkban egy szép lány mosolya. Úgyhogy készülj fel minden rosszra, ha ki akarják ütni őket.

– Kicsoda?

– Szerintem a KVL föl fogja őket vásárolni, ha neszét veszik a mi üzletünknek.

– Nagy Galaxis, Àkswén, ennyire nem lehetnek elvetemültek!

Šuwníp vállalt vont, egy eymötinkockát bámult a kanalán, aztán bekapta.

– Ők másképpen magyarázzák. Szerintük minket el kell szigetelni, mert mi vagyunk az elvetemültek, és ettől hátha észre térünk. És van ám tovább is. Nem tőlem hallottad és letagadom, ha rám hivatkozol, de megjelent a gondolat, hogy minket galaktikus embargó alá kellene helyezni. Nem tudom, honnan ered, de elkezdett keringeni galaktikus diplomáciai körökben.

A külügyminiszter-helyettes étvágytalanul bámulta a tényérját. Számított erre. A KVL a többedik csillagközi szállítócég, amelyiknek nem jó a sýyndörök pénze, nem hajlandók szállítani nekik. Amióta a Testvériség hajói felszálltak, a munkája... az egész külügy munkája gyakorlatilag abból áll, hogy újabb és újabb cégekkel próbálnak megegyezni. Meg persze hogy a csavargólány ügyvédekkel hadakoznak.

Számított erre, de remélte, hogy mégsem következik be. Vagy legalább nem ilyen hamar.

298.

ob-18 Hettun

„Ez a könyv csak azokról szól és szólhat, akik fontos szerepet töltek be Ninda életében. Mellékszereplőknek hívom őket, bár némelyik főszereplővé lépett elő, de abban az időszakban, amit velük kapcsolatban tárgyalok, még mellékszereplők voltak. Sokan voltak, akikről nem írhattam külön fejezetet, de őket sem szabad lebecsülni. Mindenki, akivel Ninda valaha akár csak egy-két limlit beszélgetett, fontos hatással volt gondolkodásának alakulására.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
bevezető*

Szíminnu
43658. szahut nendihilgan
580

– Mi a besorolásod? – érdeklődött Rinakki, Alkeri fia, négyszázötven éves férfi.

– Másodosztály, második fokozat – felelte Ninda.

– No lám. Én egy fokozattal lejjebb voltam gyerekkoromban.

– És azóta?

– Versenyszerűen már nem játszom. A lányommal szoktam dobálgatni, száz-négy éves, maholnap beleár a korba. Szépen dobja már a karikát, és egyre többször kapja el a sombirokat.

Ninda helyeslően bólogatott, aztán fölnézett az Őrzőre, aki tőlük csak egy-két ríginre lépkedett a tűz körül, és valahogy nem tetszett neki az arckifejezése.

– *Szíminnu* tüzének Őrzője – szólalt meg hangosan –, jól vagy?

Az Őrző kétszáz éves lány lehetett, vöröseshajna haja volt, mint Asszilinek, és nem feledkezett meg róla, hogy a homlokára tegye a kezét, ahogy Nindára nézett. De egyáltalán nem úgy festett, mint aki jól van.

– Az Őrző köszöni *Auszíni* Kis Őrzőjének kérdését. Jól vagyok. Ellátom a feladatomat.

– Szerintem nem vagy jól – nézte Rinakki összehúzott szemmel, és körülpillantott. – Seldihu, kérlek, idejönnél? – kiáltott oda egy orvosnak, aki távolabb ült egy asztalnál. Odajött hozzájuk és Rinakki pillantását követve ránézett az Őrzőre.

– Mi a gond, Őrző?

– A hasam fáj – sóhajtotta a lány –, de már csak két limli van a szolgálatomból, kibírom addig.

– Hát te tudod – mondta az orvos, és megsimogatta a suagját. Nyomban odalibbent egy apró robot egy fájdalomcsillapítóval, elvette tőle és az Őrző karjához érintette.

– Köszönöm, Seldihu, nem volt rá szükség, de azért jobb.

– Ha átadtad a janníruant, megvizsgálak.

– Rendben. – Az Őrző ellépett a férfitől és ügyesen kibillentett a helyéből egy sorgitínrögöt.

– Mind ilyen – dűnnyögte Rinakki mosolyogva. – Amíg véget nem ér a szolgálatuk az örök tűz mellett, semmi másról nem akarnak hallani. Persze te is tudod, Kis Őrző vagy. *Auszíni*t mondott a kislány, jól értettem?

Ninda bólintott.

– Jártam ott. Szép hajó. – Csettintett a nyelvével. – És találkoztam ott egy-két szép lánnyal is.

Ninda mosolygott.

– Az én eredeti hajóm az *Aulang Laip*. Az *Auszíni*n csak egészen rövid időt töltöttem, de úgy adódott, hogy ott lettem Kis Őrző.

– Kicsiny hely a Testvériség: az *Aulang Laip*on is eltöltöttem négy-öt évet, vannak ott barátaim. Vagyis hát nem mind vannak ott, meg némelyik azóta a Csillagok útján jár. Régen volt. Talán Narongi bácsit ismered közülük.

– Törzsem feje – mondta Ninda tisztelettel. – Liktenit-upesz vagyok.

– Jirrá-szuamregi. Lám, hogy telik az idő, amikor ott éltem, még Émensu volt a törzsfőnök, aki amúgy egyik dédapám húga volt, de hát ő már régen eltávozott. No de – Rinakki a térdére csapott – a gyerekeket nem az öregek meg az elmúltak érdeklik.

– Engem mindenki érdekel – felelte Ninda azzal a szelíd mosollyal, amit ekkoriban Szindorián és még tucatnyi államban százezerszámra ábrázoltak zászlókon, transzparensen, faliképeken. De Ninda nem is gondolt erre, amikor mosolygott. – Engem az emberek érdekelnek. A múltban vagy a jelenben, nem számít.

– Aha – nevetett föl Szurgauni, aki éppen elsétált mellettük, a kicsik játszószőnyegéhez kísérte Sessát –, te az egész Galaxissal próbálsz ismeretséget kötni, százezer évre visszamenőleg. Nézd, sien-Sessa, milyen szép házat épít Ahendi és Lulgi, menjünk, segítsünk nekik.

– Csak nem történészkedsz? – kérdezte Rinakki. – Nekem is hobbim.

Ninda bólintott.

– Érdekel a galaktikus őstörténet.

– Konkrétan valamely korszak?

– Mostanában leginkább arra vagyok kíváncsi, hogyan zajlott le az emberek kirajzása Ősi Földről.

– Hát ez nehéz ügy. Nagyon kevés írott anyagunk van. Ismered a Hettun-hipotézist?

Ninda nemet intett.

– Körülbelül húszezer éve fogalmazta meg egy munkacsoport. A lényege az, hogy történnie kellett valamilyen katasztrófának a kirajzás körüli időszakban, ami elpusztította az erről készült feljegyzéseket. Mégpedig egy háborúra gondolnak. Azért nem később, mert akkor az emberiség már szétszórtabban élt, bármi történet volna velük, az már csak a Galaxis egy részét érintette volna, és a többi részen megmaradnak az adatok. És azért gondolnak háborúra, mert ez az a fajta katasztrófa, amiről elképzelhető, hogy ilyen károkat okoz. Bizonyára informatikai fegyvereket vetettek be, olyanokat, amik a számítógépeket teszik tönkre.

Ninda értetlenül nézett a férfira.

– Nos, gondold át, hogy van egy ellenséges hadsereg, ami sok-sok hajóból áll, szanaszét az űrben és világok felszínén. Mit csinálsz? Egyenként kilövöd őket? Nehéz vállalkozás. Hatékonyabb, ha megbénítod az információs rendszerüket. Akkor nem tudnak kommunikálni egymással, nem tudnak összehangolt hadmozdulatokat végezni, semmit sem tudnak együtt csinálni, hiába érintetlen az összes emberük, fegyverük, hajójuk, ha a számítógépek felmondták a szolgálatot. De ha végérvényesen tönkrementek, akkor minden bennük tárolt adat elpusztult, az is, aminek semmi köze nem volt a háborúhoz. Mint például a régi feljegyzések. A Hettun-csoport arra is gondolt, hogy miután abban a háborúban az összes résztvevő fél közvetlenül Ősi Földről származott, az információs rendszereik még sokkal jobban össze lehettek kapcsolva, mint azt ma gondoljuk. Akkor pedig ha az egyik fél olyan fegyvert vetett be, ami láncreakció-szerűen tönkretette az összes egymáshoz kapcsolt számítógépet, annak áldozatul eshettek a saját rendszerei is, azok is, amik még ott voltak Ősi Földön. Az elmélet persze feltételezi, hogy akkoriban még nem voltak kifejlesztve a hálózatok modern védelmi technológiái.

– No de bizonyos adatok megmaradtak – vitatta Ninda. – A Terra-sóhipunban több ezer film és könyv van abból a korszakból, amikor még nem is létezett csillagközi utazás.

– A pusztítás nyilván nem ért el mindent. Az elmélet azt is magában foglalja, hogy léteztek alhálózatok, amik a kritikus időpontban le voltak kapcsolva a központi hálózatról, így ezek tartalma megmaradt. Vagy léteztek adattárolók, amiket egyáltalán nem tartottak a hálózatra kapcsolva. Hettunék véleménye szerint éppen az valószínűsíti ezt, hogy a kirajzás előtti adatok maradtak fenn, vagyis azok, amikhez egy ideje már nem nyúlt senki. A friss adatok a csillagközi hálózaton voltak, ezért azok elpusztultak.

– Azt mondtad, ez az elmélet húszezer éves. Azóta kiderült erről valami újabb is?

– Tudtommal nem, de hát én nem vagyok hivatásos történész. De utána lehet nézni. Legjobb, ha megkérdezed a Hínahauransúmi-hirrenit.

Ninda meglepve pislogott a férfitra. Tudta, hogy Hangilaoran történettudományi fedélzetét hívják Hínahauransúminak, a hirreni pedig a fedélzet információs szolgálata, ami a szakterületükbe vágó tudományos kérdésekre válaszol.

– De hát én gyerek vagyok, nem tudós.

– Éppen azért. Mit gondolsz, kik teszik föl a legtöbb tudományos kérdést? Természetesen a gyerekek. Dolgoztam a Szingrauhindzséni-hirreniben, és rengeteg gyereknek válaszoltam olyan kérdésekre, hogy miért esik hó a Hideg-peremen, miért olvad el a csatornában, miért csattognak villámok Auríhaumon... sok mindent kérdeznek. Azért van a hirreni, hogy válaszoljon.

Ninda meglepve, lassan bólintott. Negyven éve él a Testvériségben, és egész idő alatt nem is hallott erről. De hát igazából nem is olyan nagy csoda. Mindig minden kérdésére válaszolt valaki.

299.

ob-19 átszállás

„Ha az embereknek nincs tudásuk valamiről, akkor hajlamosak olyanokat odagondolni, amiről már hallottak, de az már nem biztos, hogy tisztában is vannak a jelentésével.”

Ninda:
Beszélgetések,
242.

Kedves Ninda!

Fura dolog ez. Tíz napja eljárunk Eïðivel a Vèlâyn piac mögötti térre, föl tesszük a jelvényes porálarcunkat és beszélgetünk a csavargókkal. Már személyes ismerő-

seink vannak közöttük. Csoportok alakulnak, nem mindig ugyanazokból, de egyre gyakoribb, hogy eljönnek direkt, hogy velünk találkozzanak. Eïdi elég közvetlen természetű, főleg a lányokkal elég könnyen megtalálja a hangot. Itt nem úgy van, mint Lūakēānban a színház alatt, ahol gyerekek is vannak, itt eddig csak nálunk idősebbekkel találkoztunk. De nem sokkal idősebbekkel, a többség tíz-tizenöt között van.

Szóval fura dolog ez. Az ĀNŪ tagjai vagyunk, vagyis „engedélyünk” van rá, hogy tanítsuk a csavargókat bármire, amire csak tudjuk. De nincsen semmiféle igazolványunk, nem szerepelünk semmilyen jegyzékben. A szervezetnek nincsen nyilvántartása senkiről, és senki sincs, aki azt az engedélyt kiadta volna. Van egy mentorunk, Uývīn, amúgy légültetvényi munkás, ő azt mondta, hogy senki sem tudja, hogy az ĀNŪ legális-e vagy sem. Hivatalosan egyáltalán nem létezik, de hát hivatalosan maga az ĀLAN sem létezik, nincs bejegyezve sehová, még szervezeti formája sincsen. Az a különbség, hogy az ĀLAN-ról mindennap beszélnek a tévében, az ĀNŪ-ról meg sehol, csak az ĀLAN titkos megbeszélésein.

De ezt csak úgy megjegyeztem, tudom, hogy téged nem ez érdekel, hanem hogy mit csinálunk az ĀNŪ-ban. Én jelenleg olvasni tanítom őket. Négy és nyolc között szokott lenni a csoportom létszáma, és mivel nem mindig ugyanazok vannak jelen, általában mindig megmutatok annyi betűt, amennyit csak tudok. Az a terv, hogy ha egyik alkalommal mondjuk éntőlem megtanulnak mondjuk öt betűt, más alkalommal valaki mástól hatot, és esetleg meg is jegyzik, akkor idő múltával hátha tudni fogják az egészet. Vagyis persze nem betűket tanítok, hanem szavakat, amiket betűkre bontunk. A Te neved a legnépszerűbb szavak egyike, van egy fiú, aki azzal büszkélkedett nekem tegnap, hogy megtanulta a korábbi leckét és már le tudja írni a saját nevét meg a Tiédet.

Eïdi nehezebbet vállalt: társadalmi életet tanít. Elmondja a csavargóknak, hogyan élnek a közrendűek, akiket ők gazdagoknak hívnak, mik a szokásaik, hogyan beszélnek. Óriásiakat nevetnek, amikor rendes köznyelven elismétli az ő szavaiikat, amiket azon a csavargónyelven mondanak. Uývīn azt mondja, az minden nagyvárosban más, vagyis hiába ismered Te a lūakēāni csavargók nyelvét, a káýndimieké ugyanolyan furcsa lenne neked is, mint nekünk. Nemcsak beszélni tanulnak, hanem a tantervben (mert az is van, illetve folyamatosan készül) szerepel az is, hogy hogyan kell beszélgetni. Ezzel még nem foglalkoztak, de olyanokat fognak tanulni, hogy hogyan kell odamenni valakihez, köszönni, megkérdezni valamit, megköszönni a felvilágosítást.

Jelzett Ninda kezében a suag, megérintette a gombot. Egy férfiarc jelent meg, s a név: Imbarti.

– Megvan a következő hajótok. Saurgémankor átvesz titeket a Hallihuat Fónird, és azzal éritek el Szunnaszt.

– Mikor? – kérdezte Ninda.

– Két év alatt, hatvan végén, körülbelül dzsorehankor, de ez még változhat.

Ninda bólintott.

– Köszönöm.

Ötvenhét nisszugópankor indultak, vagyis kis híján négy évbe, száztizennégy napba telik az út. Persze jöhetnek volna közvetlenül, valamilyen gyorsjáratú kishajóval, van olyan is a Testvériségnek bőven, s akkor azt a háromszázezer érangot kell megtenniük, ami Szúnahaumot elválasztja Saunistól, nem a kereskedőhajókkal kacskaringózva négy-ötszáz ezret, talán még többet. De az ivutok ellenezték.

– A kishajónak van két pilótája – mondta Lí. – Valamilyen indokolásra van szükségük, hogy miért kell húsz napig kuksolniuk egy hajóban két gyerekkel meg egy ivuttal. A diszpécsterszolgálat sem ad oda egy hajót meg két pilótát csak azért, mert ti utazgatni akartok, a valódi okot pedig nem fedhetjük fel.

– De ez a kevésbé fontos szempont – vette át a szót Háu. – A kereskedőhajókon is emberek vannak, és leszállnak világokon, ahol más népek élnek. Nézzétek meg a Galaxist, ismerkedjétek az emberekkel. Szélesíti a látókörötöket, bővíti ember-és társadalomképeteket.

Ezzel Ninda is egyetértett. Kíváncsi volt a Galaxisra és semmi kedve nem volt fél éven vagy egy egészen át negyedmagával üldögelni egy kishajóban, ahol van öt-hat helyiség, ha utazhat a Testvériség mozgó városaiban, emberek között is. Régóta tudta már, hogy ő sosem állt Línek olyan befolyása alatt, mint más emberek, akiket a gazdájának nevez, csak egyetlenegyszer alkalmazott befolyást, amikor demonstrálta ezt Szinensi orrának megvakartatásával. Lí Szúnahaumra érkezése óta ő, Ninda a gazdája, de sem őt, sem Szinensit nem irányította soha, mert neki a befolyástól mentes elméjükre van szüksége. Ezért a döntést, hogy a kereskedőhajók rendes útvonalán mennek, nem az ivutok hozták, hanem ők, a csoport mindnyájan együtt. S még ezen a kicsiny hajón is van annyi látnivaló, annyi érdekes ember, hogy bőven megéri a hosszabb utat...

Tünődéséből egy ujj riasztotta föl, amivel megveregették a vállát. Fölkapta a fejét.

– Mit ülsz itt megint? – hajolt oda Szurgauni. – Gyere játszani, szükségünk van még egy emberre. Olvasni ráérsz később is.

– Mit játszotok? – tette el Ninda a suagot.

– Zenét! Küldj gépet az úldodért, koncertet adunk.

És már futott is. Ninda pár lépést loholt utána, aztán rájött, hogy hiszen Szurgauni a Jasszegun parkba megy, követheti lassabban is. Elővette a suagját megint, megérintette az úld gombját, s alig tette el a készüléket, egy automata libbent oda a hangszerével. Elvette tőle és átsétált a parkba.

Még mindig tanulóúldot használt, egy gyermekméretű Dzsirgant, a második hangszerét. Az elsőt nemrég visszaadta, mert valamivel már nagyobb volt a keze. Jelenleg Fondzsahut és Arkingi felváltva tanította, távközléssel persze, Fondzsahut a Horgikan-vidék dzserang világain turnézott, Arkingi pedig otthon volt a Felhőben, Auríhaumon.

– Érezd a zenét – mondta Fondzsahut mindig. – Mindennek ez az alapja. Ha ez megvan, akár mellé is üthetsz.

Már gyülekezett a közönség, és a kis zenekar is összeállt. Szurgauni, Ilgimu és Herhikut dzsímiren játszott, Angszé haumúnin, Órongur pedig, az egyetlen felnőtt köztük, az ütős hangszereket kezelte. Ninda melléjük lépett és elengedte az úldot, hogy az fekve maradjon a levegőben.

– Mit játszunk? – kérdezte.

– Valami szépet – mondta Szurgauni a hangszere húrjait babrálva, megpendítette egyiket-másikat, a húrfeszítőket igazgatta.

– Sankrúhi jó lesz? – kérdezte Angszé.

– Nekem fogalmam sincs, mi az – nézett rá Ninda.

– Majd rájössz. Én kezdem, és néhány sor után kövessetek.

A nagylány a szájához emelte a haumúnit, belefújt a csövecskékbe, és megszólalt egy kedves, egyszerű, finom melódia. Könnyű volt követni. Ninda a fúkra pillantott, aztán Szurgaunira, és hamarosan belépett az úlddal, majd a többiek is. Nindának sejtelve sem volt, mit játszanak, de nagyon jól ment. Miután meghajoltak és a közönség megtapsolta őket, Angszé rámosolygott.

– No, ismerős volt?

– Nem.

– De hiszen ez szindor zene.

Ninda elnevette magát.

– Én semmit sem tudok a szindor zenéről. A történelmükről még csak-csak, de ami most van, arról fogalmam sincs.

300.

ob-20 séta

„Mesélj az életről. Elkezdődött már?”

*Ninda:
A fény lúmai,
2158.*

**Ík
Szíminnu
43659. szahut saurgéman
705**

Ík sivatagvilág volt, de egészen egyedi, semmiben sem hasonlított a Galaxis milliányi sivatagvilágára. A sivatag vörös volt, tele zöldeskék anyagdarabkákkal, amik helyenként akkora területeket borítottak be, mint Ámmaíték háza, vagy még nagyobbakat.

– Kornt – mondta Ilermi, és fölvelt egy darabot. – Ez a neve. Magas fémtartalmú érc. Sok millió amdzsrét termelünk ki belőle. Meg persze a vasoxidból is, amitől a talaj vörös. A hajótok is visz belőle jócskán.

A *Szíminnu* jól látszott a város fölött az égen, ami fekete volt, hiszen idekint nincs levegő. Ők már nem mennek vissza, elbúcsúztak az ottaniaktól, kivéve Szurgaunit, aki lejött velük ide. Előttük a vörös dombvidék hullámzott, ami a láthatáron magas hegyekben folytatódott. Hátuk mögött a városkupola, itt kint pedig ők négyen Ilermivel, a helyi idegenvezetővel. Úrruhában, természetesen.

– Ez pedig – kotorászott Ilermi a korntdarabokkal teleszórt porban, aztán kiemelt valamit – egy harv.

Az anyagdarab, amit Szurgauni kezébe adott – ő állt hozzá a legközelebb –, egy vörös porral borított, furcsán szabályos hasábforma tárgy volt, akkora, mint a kislány két ökle.

– Ez mi?

– Bent a városban megtisztítják és lecsiszolják neked. Sok van belőle idekint. A magas vasoxidtartalmú homok forróság hatására megüvegesedik, és nagyon érdekes képződmények lesznek belőle.

– Jé... de... – Szurgauni körbepillantott – miből jön itt a forróság?

– Nézz körbe – mutatta az asszony. – Ez egy kis kráter itt körülöttünk. Néhány napja itt becsapott egy meteorit. Az okozta a forróságot. Mielőtt kijöttünk, utánanéztem, volt-e a közelben becsapódás az utóbbi időben.

– Suórin, Szurgauni – szólalt meg egy férfihang az úrruhák fülhallgatóiban.

– Sénu, sénu, *Szíminnu*, hallak, nagypapa.

– Hétszázötvenkor indulunk.

– Vettem. Most mennyi van?

– Hétszázhat.

– Rendben, jövök.

A *Szíminnu* kikapcsolt.

Ilerminek Szurgauni elmondta, amit beszéltek, mert a Testvériségben még az idegen úrruhák kommunikátorairól is automatikusan lekapcsolják a dzserang vonalakat, ha belső hívás érkezik.

– Akkor igyekezzünk, még az úrruhából is ki kell másznod.

Ez nem is volt olyan egyszerű, az ikiek valami másfajta ruhát használtak, amin rengeteg kapsot és csatlakozót kellett szétnyitni. Egyedül nem is tudták megcsinálni, ahogy a beöltözést sem – valahányszor egy csoport kiment vagy bejött, mindenkinek az öltöztetésére odajött egy külön ember. Szurgauni öltöztetője még az elején elvette tőle a harvot, odaadta valakinek, hogy csiszolja meg, amíg ők öltözködnek. Harmincra másztak ki a ruhából, aztán Ilermi kalauzolásával átmentek egy közeli helyiségbe, ahol egy védőköpenyt, védőszemüveget viselő fiatalember állt valami szerkezet előtt, amiben rögzítve volt a harv – de nem is látták –, és egy készüléket nyomott neki, ami éles, nem túl hangos visítást hallatott.

– Mikor lesz kész? – kérdezte Ilermi szúniul.

- Hat vagy nyolc – felelte a férfi szintén szúniul, errefelé sokan értették a nyelvet. – Szép példány, megéri jól megcsinálni.
- Az a ti időtökben hétszázhatvan – számította át az asszony. – Kicsit hosszadalmas lesz csillagközi postával, de utánad küldjük.
- Dehogyan. Megvárom.
- De akkor lekésed a hajódat!
- Szurgauni értetlenül bámult föl rá. Ninda elmosolyodott.
- Ilermi, egy szúni soha nem késheti le a hajóját. A *Szíminnu* az otthona, tehát meg fogja várni. Persze föl kell szólnunk nekik, hogy késni fog.
- A hátralevő időben kisétáltak az épület elé, amiben a zsilip és a harvot megmunkáló férfi munkahelye is volt. Szemközt fölfedeztek egy ajándékboltot, és úgy elmerültek a nézelődésben, hogy csak arra kapták föl a fejüket, hogy a nevüket hallják Ilermi hangján a bolt másik részéből.
- Tessék – nyújtott át egy hosszúkás, mélykék bársonydobozt. – Ík népének ajándéka a Testvériség gyermekének.
- A dobozban szintén mélykék bársonypárnán pihent egy hatalmas, fehér-opálosan ragyogó üvegtojás.
- Ezekkel fogd meg – mutatott Ilermi egy pár kesztyűre a doboz tetejében levő kis zsebben –, pusztá kézzel soha, mert minden ujjlenyomat meglátszik rajta.
- Szurgauni fölhúzta a kesztyűket és kiemelte a harvot a dobozból. Ámúltan néztek mindhárman. A tojás nem tojás volt, hanem szimmetrikus ellipszoid, azaz mégsem, mert a felülete nem ívelt volt, hanem sok-sok lapos felület határolta, kis sokszöglapok, amik mind más szögben verték vissza a képet. A tojás belseje szivárványosan ragyogott, és ami elsőre nem látszott, narancsos-sárgás-rózsaszínes fátyol húzódott benne, mint egy nagyon finom textília, olyan ritka, hogy csak némi szemlélés után fedezték fel, de aztán már nem tévesztették szem elől, bárhogy forgatta Szurgauni.
- Üveg, de mégsem üveg – mondta Ilermi. – Más világok anyagaiból, műhelyben nem lehet iki harvot csinálni, csak hasonlót. Azt meg is teszik. A valódi harv azonban ránézésre felismerhető. Nektek is hoztam – lépett be az asszony egy polc mögé, és két továbbival tért vissza.
- De hát – mondta Szinensi, átvéve a maga dobozát – ha ezek csak meteoritbecsapódással jöhet létre, akkor ez nagyon ritka, nem?
- Naprendszerünkben van egy hatalmas felhő, ezért rengeteg becsapódást kapunk. A Galaxisban persze nagyon ritka és értékes a harv, de nekünk sok van belőle. Azért nem mindenkinek adunk. Kormányom azzal bízott meg, hogy *neked* – nézett Nindára – és a barátnőidnek okvetlenül szerezzek egyet-egyet.
- Ninda mosolygott és kiemelte a saját harvját a bordó dobozból. Más volt a formája, kerekdedebb, és a belsejében a fátyol is más volt, zöldes-sárgás-pirosas, kissé tömöttebb. Szinensiében pedig kékes-lilás árnyalatú.
- Én csak egy gyerek vagyok, amilyen ezerszámra van nálatok is.

– Ezt mi is tudjuk. De nem átlagos gyerek. Mi is nézzük a csillagközi tévét, tudunk arról, ami körülötted zajlik. S aligha találsz bárkit Íken, aki ne tudná, ki vagy.

Ninda továbbra is mosolygott, de a tekintete komoly volt.

– Miért, ki vagyok? Mít tudtok rólam?

– Hát... amit a híradásokból megtudhattunk.

Ninda lassan megcsóválta a fejét.

– Képes lennél a tévéhírekből képet alkotni önmagadról?

A nő értetlenül nézett rá.

– Dehogyan...

– Akkor hogyan tudhatnád meg belőlük rólam, egy idegenről, hogy kicsoda?

Szurgaunit visszakísérték az aungirjához, megölelték, mondták egymásnak, hogy jövőre Szúnahaumon – a többiektől már elbúcsúztak a hajón. Aztán Lível, aki eddig egy parkban sétálgatott és simogatásokat gyűjtött be az iki gyerekektől, elindultak fölfedezni a várost. Ilermi természetesen velük tartott, hiszen idegenvezető is volt és vigyázott is rájuk.

Ík városa nem sok meglepetéssel szolgált. Mint oly sok sivatagvilágon, itt is egyetlen kupolavárosban élt a világ egész népessége, így minden itt volt, a lakónegyedek, a gyárak, az üzleti negyedek, és a várost ugyanúgy hívták, mint a világot.

Ami másképpen történt, mint a korábban meglátogatott világokon, az az, hogy miután Nindát úgyszólván azonnal felismerték, amint kilépett az utcára, nem állt meg, hogy beszélgessen velük. Azt mondta:

– Szeretném megismerni a világotokat és titeket. Jöttök velem sétálni és beszélgetni?

És az emberek mentek. Mire áthaladtak egy parkon és elértek egy bevásárlóközponthoz, több százan voltak. Sétáltak és beszélgettek.

Az viszont most is megtörtént, hogy állami vezető is csatlakozott hozzá, csak nem a miniszterelnök, mert az egy másik naprendszerben tartózkodott, hanem a külügyminiszter.

ob-21 szálloda

„Ha elég soká futsz, célhoz érsz. Hacsak nem a rossz irányba futsz.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
110. sómir*

– A nézők közül talán néhányan különösnek találják – fogalmazott szépen, tagoltan Ingit –, hogy két gyerek ellátogat hozzánk a Testvériségből, és interjút készítünk velük meg a külügyminiszter fogadja őket. Te mit gondolsz erről?

– Én is különösnek tartom – felelte Ninda szokott mosolyával. – Ki vagyok én? Mi vagyok én? Egy szúni gyerek a sok millió közül, egy gyerek a Galaxis billió és billió gyereke közül. De ez igaz Ikkunra is.

– Én is egy külügyminiszter vagyok a billió és billió közül? – mosolygott Ikkun külügyminiszter.

– Ember vagy – felelte Ninda. – Mi az a „külügyminiszter”? Egy cím, amit ráaggatnak az emberre. De ki vagy te, amikor nem viseled vagy nem használod ezt a címedet?

Egy tágas parkban üldögéltek a városháza előtt, nekik meg a miniszternek és a riporternek hoztak egy-egy széket, hogy jobban lássa őket a fűben ücsörgő ember-tömeg. Legalább ezer ember, nagyon sok gyerek. Lí ide-oda sétálgatott köztük, hogy a gyerekeknek alkalmuk legyen simogatni őt. Amikor megjelent Ingit, a helyi tévé egyik legismertebb riportere, egy fiatal, éjfékete hajú nő, hozott magával két kameragömböt is, amikből az egyik oda tudott repülni a hallgatóságban ahhoz, aki kérdezni szeretett volna.

– Mi a véleményed Íkről? – kérdezte valaki.

– Nyugalmas világ, ahol békében lehet élni.

– Honnan tudod? – emelte föl Ikkun az ujját. – Lehet, hogy a városháza másik oldalán éppen rendőrök verik a tüntetőket.

– Akkor az emberek nem mernének itt üldögélni és velem beszélgetni, te pedig mint a kormány tagja nem mernél idejönni, egy nyilvános parkba, ezer ember elé, testőrök nélkül, fegyvertelenül.

– És ha a ruhám alatt fegyver van? És ha a hátad mögött állnak a testőreim?

Ninda megcsóválta fejét, a már ismert szelíd nyugalommal.

– Nem így van. Elárulná a tekinteted, a hanghordozásod, minden mozdulatod. Te nem félsz Ík polgáraitól. És ha egy miniszternek nem kell félnie az emberektől, akkor az az ország rendben van.

– Sok országban láttad, hogy a miniszterek félnek az emberektől?

– Én nem sokban, de azért nem ritka. Szindorián láttam. Nem akkor, amikor ott éltem, hanem később, amikor a kormány elkezdett ostobaságokat kitalálni, hogy

az emberek ne hallgassanak rám. Pedig ennek semmi értelme, én azt mondom, ami van. De akad még világ, ahol nincs rend. Sídi például, ahol zűrzavar volt, amikor ott jártam, és azóta is mindenféle alakok tépik ki egymás kezéből a hatalmat. Vagy Jakamma, ahol tüntetésbe kerültünk és letartóztattak minket egy másik barátnőmmel, Ángsaurival.

– Nocsak. Mi történt?

– Természetesen ugyanaz, ami mindig, amikor a Testvériség polgárait megsértik. A mieink a segítségünkre siettek, szétverték egy csomó rendőrautót, és még kártérítést is követeltek.

– Íken ilyen nem fordulhat elő – jelentette ki Ikkun határozottan. – Tüntetőket letartóztatni tilos, benne van az alkotmányban.

Ninda bólintott.

– Te mit szoktál játszani? – kérdezte egy korabeli fiú.

– Főleg csapatjátékokat, ahol labdázni kell vagy karikát dobni. Nem tudom, nálatok ismerik-e őket.

– Mondd a nevüket és bízd a fordítógépre – javasolta Ingit.

– Rendszben. Az első csapatjátékom a fengrá volt.

– Kari. Anvot ker tilmnirra i ketun – mondta a fordítógép.

– Tehát a ketun. Lehet, hogy a szabályok nem ugyanazok, de van nálunk is egy ilyen játék.

Egy ideig játékokról beszélgettek, aztán a zenéről. A két kislány holmija a szállodai szobában volt letéve, és itt nem volt olyan automata, ami az ő ujjlenyomatuk nélkül oda be tudott volna menni, de hoztak Nindának egy másik üldöt – itt menének hívták –, azon játszott el néhány kisebb darabot.

– Elfogadod emlékül? – kérdezte azután Ikkun a hangszer felé biccentve.

Ninda meglepve nézett rá.

– Ez a tiéd?

– Nem egészen. Az Állami Zenekar tulajdona, viszont ott én vagyok az egyik zenekarvezető, és jogom van elajándékozni egy hangszeret egy különleges vendégnek.

Ninda elmosolyodott.

– Értem. Akkor... köszönettel elfogadom.

A szállodában egy kétágyas szobájuk volt, bár a Testvériség ugyanúgy kifizetett volna kettőt is, de nyilvánvaló volt, hogy két gyerek egy idegen világon, távol a szüniktől szívesebben marad együtt. Így is volt.

– A *Sziminnu* már messze jár – mondta Szinensi, amikor fölmentek a szobába. – Különös. Amióta élek, még soha nem voltam ilyen távol a törzsszövetségtől.

– Én csak amióta az *Aulang Lairpra* tettem a lábam – bólintott Ninda, és szemügyre vette az asztalra helyezett gyümölcsstálat. Kivett egy hosszúkás, élénk világoskék gyümölcsöt és érdeklődve megszimatolta. – De az már közel ötven éve volt, és azóta én se voltam tőlük ilyen messze. De hát mi ketten is a törzsszövetség vagyunk.

– Mi ketten és Lí egy külön törzsszövetség is vagyunk – felelte Szinensi nevetve.

Íken nem volt szúni képviselő, és rajtuk kívül egyetlen szúni sem tartózkodott ezen a világon. Teljesen magukban voltak. A *Szíminnu* még ebben a naprendszerben tartózkodott, de már valahol kint járt a szélén, még fölvesz valami árut egy kicsiny, hideg bányavilágon, ahol egyetlen ember sem él, csak automata gépek vannak, aztán elhagyja ezt a rendszert.

Szinensi nem kért gyümölcsöt, vacsoráztak már, a szálloda éttermében a külügyminiszterrel, és Nindára minden elhaladó úgy nézett, mint egy galaktikus hírnevű hírességre. Amíg Szinensi lezuhanyozott, Ninda letette a köntösét, elhelyezkedett a fotelban és olvasott, mint általában. Surradin regényét olvasta egy bajba került kutatóúrhajóról, ami egy folyamatos meteorbombázásnak és földrengéseknek kitett világon hajtott végre kényszerleszállást, és ezer veszedelemmel kellett megküzdeniük a mentőosztagoknak is. Aztán Szinensi megjött és megkérdezte, melyik ágyat választja.

– Válassz te – mondta Ninda, és ő is elment zuhanyozni. Még jó darabig olvasott, amíg Szinensi már aludt, és nem egészen három derki alvás után, kipihenten ébredt. A fürdőszobából hívta föl Haitot, hogy ne ébressze föl Szinensit.

– Már megint vihart kavartál Szindorián – fogadta a fiatalasszony, éppen az ikrek reggelijét készítette.

– Én sosem kavarok vihart Szindorián – volt a válasz. – Ők kavarják saját maguknak, én legfeljebb az ürügy vagyok.

– De kitűnő ürügy. Parlamenti vita van arról, hogy miért fogadnak téged mindenhol a kormányok.

– Rengeteg szabad idejük van – vont vállat Ninda, és meg sem kérdezte, hogy mit állítanak a vitatkozóknak. Akkor sem érdekelte volna, ha nem akkor toppannak az ikrek a konyhába és nem fedezik őt föl rögtön a fali képernyőn. Nagyon lelkesek voltak, persze most is azt kérdezték, hogy mikor jönnek már haza, ő pedig mesélt és képeket mutatott nekik Íkről, ahogy a korábban fölkeresett világokról is. A kérdésekre nem tudott mást válaszolni, csak azt, hogy még elég soká. Még ő maga is csak találgatni tudta, meddig lesznek távol, a kicsiknek meg még időfögmük sincs, nem látják át, mennyi év.

Aztán fölkeltek Szinensi is, és lementek reggelizni a szálló éttermébe, ahol alkalmazottak és vendégek is a már megszokott mély, hírességeknek kijáró tisztelettel üdvözölték Nindát.

ob-22 javaslat

„*Nem a világgal állsz kapcsolatban – hanem a képpel, amit alkotsz róla. Ez szükségképpen torz: mindenkié az. A kérdés az, hogy mennyire torz.*”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
244.*

**Sÿndoreia
Kaÿndim
59. náũkán 45.
a piros órája**

A tanácskozást egészen szűk körben tartották, a Sárga Ház egyik eldugott, harmadik emeleti folyosójának egyik még eldugottabb szobácskájában, ami nem is iroda volt, hanem egy lakosztály nappalija. A lakosztályt olyan kormánytagoknak, diplomatáknak, egyéb fontos személyiségeknek tartották fenn, akiknek nem volt lakásuk az anyavilágon, de ez idő szerint lakatlan volt.

És csak öten voltak jelen. Ásorÿ tájékoztatási miniszter. Muwlaũn miniszterelnökségi titkár. Vyhaũteũ külügyminiszter-helyettes, az ügy szakértője. Inakehÿ belügyminiszter-helyettes. Valamint a diplomáciai testület elnöke, Muũlleÿt.

– Uraim – kezdte Muwlaũn azzal a szóval, amely Muũlleÿt asszonyt is magában foglalta. – Mielőtt elkezdünk térképet rajzolni azokról az országokról, ahol Niĩndat nagykövetnek kijáró tisztelettel fogadják, van bármelyiküknek valamilyen épkézláb ötlete? Mert jelenleg azt gondolom, hogy ha a miniszterelnök úr mindnyájunkat kirúg, amiért rosszul végezzük a munkánkat, igaza lesz. Nem tudunk megbirkózni azzal a fenyegetéssel, amit kormányzatunkra egy iskolásgyerek jelent!

– Fontolóra vették már, hogy fegyveresen lépjenek fel? – kérdezte Muũlleÿt.

– Igen, elnök asszony, volt egy ilyen terv, de nem kapta meg a jóváhagyást a legfelsőbb helyről.

– Talán nem is baj – mondta Vyhaũteũ. – Még rosszabbul sült volna el, mint az én esztelen „Niĩndá egy animáció” ötletem.

– Könnyen meglehet, hogy belesodortuk volna az országot egy vesztes háborúba – bólintott Ásorÿ. – Az elnök úr helyesen döntött.

– Most is benne vagyunk egy háborúban – vitatta Inakehÿ –, csak egyelőre nem fegyverekkel vívjuk. Valójában az ALAN mozgalom megalakulása óta verbális polgárháború folyik, és nem sok hiányzik hozzá, hogy a konfliktus eszkalálódjon.

– Egyszer már nagyon közel voltunk ehhez – állapította meg Vyhaũteũ –, amikor azok az őrült terroristák rendfenntartókat kezdtek gyilkolni. Szerencsére sike-

rült felszámolni a csoportjukat. Az ÁLAN azonban több tízmillió tagot számol, és semmilyen törvényt nem sért a tevékenységével. Mindkét körülmény külön-külön lehetetlenné teszi, hogy érdemben lépjünk fel ellenük.

– Módosíthatnánk a gyülekezési törvényt – vetette fel Īnaķeķŷ.

– Ez nem vezetne célra – felelte Mũlleŷt –, vagy megtalálnák a módját, hogy az új törvénynek is eleget téve tũntessenek, vagy kitorne a káosz, akár egy fegyveres konfliktus.

– Nem mintha védeni akarnám ōket – jegyezte meg Āsorŷ egy szem kekszet forgatva ujjai között –, de elég békés természetűek.

– Persze – vágta rá Vŷĥaũteũ –, hiszen ezzel is kényelmesen eléri a céljukat. Minden testi megerõltetés nélkül, csak üldõgéléssel két éve ellehetetlenítik a kormányzat munkáját és ellenünk fordítják a csillagközi közvéleményt. Bolondok lennének életveszélyt vállalni. Tõkéletes zsákutcába kerũtünk. Javasoltam, hogy tartóztassuk le a vezetõiket, de egy hasonló tanácskozáson beláttuk, hogy a vezetõik nem igazi vezetõk, rendszertelen idõközönként egyszerően kicserélõdnek, újak állnak a helyükre. Ugyanez lenne akkor is, ha bármelyiket kiemelnénk a sorból, mi nem nyernénk semmit, de annál többet veszítenénk.

Mũlleŷt töltött magának egy korty åndĩni åsványvizet.

– Akkor megvan a megoldás, Lẽẽreŷn, megtaláltad.

A miniszterhelyettes rábámult hivatali utódjára.

– Ēn? Milyen megoldást találtam én?

– Mit mondtál az elõbb? Emlékezz vissza.

– Hogy javasoltam, hogy...

– Elõtte.

– Hogy nem kell vállalniuk az életveszélyt...

– A kettõ között – nevetett a nõ, és kiitta a vizet.

– Tõkéletes zsákutcába kerũtünk.

– Pontosan. Te éppen zsákutcában laksz, igaz? Mit csinál az ember, ha betéved egy zsákutcába?

– Hát... megfordul és visszamegy. Mit találtál ki, Āvaŷ?

A diplomatafõnök letette a poharat és végignézett a négy férfin.

– Hallgassanak ide. Wneŷŷ, akinek munkásságát nyilván õnök is ismerik, azt mondta, hogy ha nem megy úgy, ahogy addig csináltuk, meg kell próbálni az ellenkezõjét. De ha ez nem elég konkrét, akkor emlékeztetném õnõket a Sẽsiũnõndoktrínára.

– Ezt én nem ismerem – szólalt meg Īnaķeķŷ –, beavatna esetleg, elnök asszony?

– Hogyne, miniszterhelyettes úr, õrõmmel. Egy távoli világon játszódott az ügy, nekünk nincs rá elnevezésünk, õk Ēssũnak hívják. A vita azon dũlt, hogy a légũltetvényüket építsék-e meg vagy egy hullámerõmũvet. A kormány az erõmũvet akarta, de a légũltetvény népszerűbb volt, mint általában. Egy darabig ment a hazavona, aztán Sẽsiũnõn miniszterelnõk kijelentette, hogy a népnek márpedig igaza

van, és a kormánynak nem áll jogában, hogy a nép akaratának ellentmondjon. Amivel az ellenzéket egy csapásra megfosztotta minden fegyverétől, megnyerte a párharcot és a választásokat is, az ellenzék pedig teljesen demoralizálódott, évekbe telt, hogy összeszedjék magukat.

– Úgy érti, elnök asszony... – Īnakeh̄y gondterhelten tanulmányozta a poharát.
– Nem, nyilván én értem félre. Nem mondja komolyan, hogy Niindà mellé kellenek állnunk!

– Gondolja csak át logikusan. Milyen politikai muníciója van az ÀLAN-nak őrajta kívül? Gondolja végig az ellenzéki pártok és médiák lényegesebb megnyilatkozásait mondjuk ebben az évben. Mi van közte, ami nem érinti Niindàt? Gyakorlatilag semmi, mert akármiről esik szó, mindig őt rángatják elő, mint valami orákulumot, mindenben ő az útjelzőjük, afféle univerzális tanácsadó, aki ugyan a valóságban soha nem ad tanácsot, ők mégis követik a nemlétező tanácsait. Képezlje el, hogy *mi is* ugyanezt tesszük. Mi lesz akkor az ellenzékéből?

A férfiák hallgattak pár pillanatig. Àsor̄y is ivott egy kis ásványvizet, és bólintott.

– Értem, amit mond, Mùülleýt asszony. Ez a feladat nyilván az én tárcámra hárulna... kissé bizzar ötlet, de nyilván kivitelezhető. Persze a miniszterelnök úr jóváhagyása mindenképpen kell hozzá, elvégre ezzel egész eddigi politikánkat ellenkezőjére fordítjuk, legalábbis ami a propagandát illeti...

– Hát... némileg berzenkedem elnök asszony javaslata ellen – ismerte el Muw-laun –, de el kell ismernem, hogy van benne ésszerűség.

– Nekem rossz érzéseim vannak a javaslattal kapcsolatban – mondta Vÿhauteñ.

– Milyen vonatkozásban? – kérdezte Mùülleýt.

– Az az érzésem, Àvaý, hogy az én animációs ötletemhez hasonlóan visszafelé fog elsülni. Azt javaslom, hogy még mielőtt a miniszterelnök úr elé terjesztik az elgondolást, miniszter úr – Vÿhauteñ Àsor̄yra pillantott – készíttessen részletes hatástanulmányt. Részletesebbet, mint az animációs ötlet esetében.

– Ennek igazán semmi akadály.

– Esetleg azzal lehetne kezdeni – vakarta meg az orra tövét Īnakeh̄y –, hogy mi is adunk valamilyen kitüntetést Niindának, mindegy, mit, mondjuk az ÀÀint-rend csillagját vagy akármit.

– Nem, nem azt – élénkült meg Mùülleýt. – Azt csak az elnök úr adhatja át személyesen, és amíg a gyerek ide nem jön, addig csak egy ígéretet tettünk a kitüntetésre. Márpedig tudjuk, hogy a gyerek nem fog idejönni, nem engedi a Testvériség, tehát üres szavaknak fogják tekinteni. Azt mondják majd, hogy azért ígértük neki, mert tudtuk, hogy sohasem kell odaadni. Olyan kitüntetést kell adni, amit távollétében is megkaphat. Az Èmwynt például.

– Amúgy is ma vagy holnap utoléri őt az egyetemi küldöttség – mondta Vÿhauteñ –, átadják a békedíjat... ahhoz lehetne kapcsolni valamilyen.

– Szerintem kitűnő ötlet, Lèereyn – bólintott Mùülleýt.

ob-23 éjszaka

„Nem akkor változunk meg, amikor mondják nekünk, hogy meg kell változnunk, hanem amikor mi magunk érezzük, hogy szükséges.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szíán,
181. sómir*

Ík**43659. senut sillíman****304**

Amikor fölkeltek a saját idejük szerint reggel, Íken még késő éjszaka volt, de a szállodában természetesen minden működött – mint az űrkikötők közelében levő szállodákban mindenhol a Galaxisban, hiszen a vendégek a legkülönbözőbb világokról érkeznek. Az étteremben, ahol iki gyümölcsös szendvicseket reggeliztek, most is sűrögtek az alkalmazottak, és vendégek is voltak szép számmal. Nindát nagy tisztelettel üdvözölték, de társalogni most nem próbáltak vele, nem zavarták az érkezésben.

Reggeli után sétálni mentek. A város utcái éles ellentétben voltak a szálloda éjjel is nyüzsgő életével. Az éjszakára megvilágított utcákon – Íken, ahol átlátszó volt a városkupola, az éjszaka megegyezett a csillagászati éjszakával, amikor Ík napja nem látható – gyér volt a forgalom, csak egy-egy korán munkába siető légi-kocsi húzott el odafent, gyalogos egy sem. Azazhogy egy limlibe beletelt, amikor szembejött az első, egy szakállas férfi, aki először egy keresztutcába akart befordulni, de ahogy észrevette őket, irányt váltott és odajött hozzájuk.

– Jo regelt – mondta szüni nyelven, felismerte a ruházatukat. – Mit keres ilyenkor utcan? Segithetek valamit? Netan elteved?

Erős akcentussal beszélt, a hosszú és a rövid hangok között alig volt különbség, és a zöngés mássalhangzók egy része inkább zöngétlennek hatott.

– Nem, nem tévedtünk el – felelte Szinensi nyugodtan. – Sétálunk, nézelődünk, ismerkedünk a várossal.

– Á, ertem. No de ilyenkor?

– Miért ne?

A férfi oldalt lépett, hogy jobban lássa az arcukat.

– *Ninda?* Ugye te vagy Ninda? Nincs tőp szöke szüni...

Ninda fölnevetett.

– Én vagyok Ninda, de azért a szöke szünikből van több is.

– Hal hir, hogy it vagy vilagon. Nagyon mektisztel talalkosz teged. Ilvor vagyok, energiaműszeresz. Sajnos munka kel siet, de nagyon örül. Üdvöz titek. Te is, kiskutyá.

S ezzel továbbment.

– Azt hitte, kutya vagyok – derült Lí.

– A gyenge világítás miatt – felelte Szinensi. – Nem is értem, miért nem világítják meg jobban az utcákat.

– Mert a házaknak ablakaik vannak – felelte Ninda. – Így nappal bejön a fény és nem kell világítani. De ha éjjel jobban megvilágítanak az utcát, akkor elhasználnák azt az energiát, amit megtakarítanak nappal.

– Ja persze. Túlságosan abroncsvilágian gondolkodom. Hiszen Auríhaumon is így van.

Szabadon beszélhettek az Abroncsvilágról vagy a Testvériség bármely titkáról, hiszen mentális kapcsolaton át érintkeztek, amit közönséges ember nem tud kihallgatni, csak egy hozzájuk hasonló receptor – de annak a jelenlétét a város legtávolabbi pontjáról is érzékelnék.

Ninda sóhajtott.

– Még csak két éve jöttünk el onnan, de máris hiányzik.

Szinensi nem vágott közbe, csak a gondolati közlés villámgyorsaságával egyidejűleg érzékelt Ninda gondolatát és adta meg a választ.

– Mert fél napja nem vagyunk a Testvériségben. Az *Angaur Dzsúrarengi* és a *Sziminnu* is része Szúnahaumnak, ott is az Abroncsvilág vesz minket körül. De itt, egy dzserang világban kívül vagyunk mindenben, ami Szúnahaum. Mintha kilépünk volna egy síór felszínére, csak mi ketten, az esszidzsinna nélkül.

– Lehet olyat?

– Nekünk nem, csak akinek van úrjáró képesítése, de azt csak felnőtteknek adnak. De Dzsisszáfaurhoz még egy külön vizsga is kell, a vulkanikus aktivitás miatt.

Befordultak egy sarkon, és különös dolgot pillantottak meg. Narancsszínű fénytömb volt előttük nem messze, egy függőleges fényhasáb. Elindultak felé.

– Tudod, mi ez? – értette meg Ninda. – Luakeánban láttam egyszer ilyet. Ez egy beteg fa.

A fényhasábban valóban volt egy fa, aminek minden ágát és levelét narancsszínbe burkolta a fentről és lentől érkező erős, élénk fény. Az irányított sugártömbnek olyan élesek voltak a szélei, hogy amint megálltak előtte és Szinensi bedugta a kezét, az csuklóig narancsszínt öltött, s egy fényes vonal választotta el a rendes színű résztől. A fa fölött négyszögletes lap lebegett, abból jött a fény, és körülötte leterítettek valamit a parányi füves területre a fa körül, az pedig fölfelé világított.

– Ez valami tápláló sugárzás – magyarázta Ninda. – A fa új erőre kap tőle.

– Jól néz ki – bólintott Szinensi. – Mennyi ideig csinálják ezt vele?

– Nem tudom. Azt a fát Luakeánban többször is láttam, közben eltelhetett... legalább egy lýt, vagyis másfél év, és azalatt végig meg volt világítva. Éjjel-nappal, állandóan.

– Otthon sosem láttam ilyet – húzta vissza Szinensi a kezét. Továbbindultak.

– Gondolom, azért nem, mert a sihesszun-dzsáninhihanur robotjai minden egyes fát számon tartanak az Abroncsvilág egész felszínén, és nem hagyják, hogy bármelyik megbetegedjen.

Ezzel Ninda előhúzta a suagját, amiről egy női arc nézett rá, Esszurígi.

– Minden rendben veletek?

– Minden – felelte Ninda.

– Mint nyilván rájöttetek, késni fogunk, méghozzá nem is kicsit, kitérőt kellett tennünk egy súlyos beteg utas miatt. Most egy Ásannit nevű világon vagyunk, száz érangra töletek. Küldhetek értetek futárhajót, az... pillanat... – A nő valahová oldalra pillantott. – A mi időnk szerint ötszáznyolcvan és hatszáz között odaérhet. Mi csak éjfél körül érjük el Íket.

– Nem sietünk – felelte Ninda nyugodtan. – Ík biztonságos világ. Eltöltjük az időt.

– Rendben. Más is van. Szindoriáról érkezett egy megkeresés, a Szúm Egyetem küldöttsége akar veled találkozni. Ők még mielőttünk ott lesznek. Tudják, hogy Íken vagy, mert láttak a tévében, de ha nem adsz engedélyt, akkor szólok az íki hatóságoknak, hogy akadályozzák meg a találkozást.

Ninda higgadt szelídséggel nézett vissza rá.

– Miért ne akarnék találkozni velük – vagy bárkivel az egész nagy tekergő Galaxisban?

– Rendben, megmondom. Mi fogunk jelentkezni, amikor ők odaérnek, mert a kódodat nem adtam ki.

Ninda bólintott és eltette a suagot.

– A núzszahan fölöslegesen aggódik – jegyezte meg.

– Csak a munkájukat végzik. Ők nem dönthetik el helyetted, hogy akarsz-e találkozni valakivel, az a dolguk, hogy megkérdezzék.

– Persze, igazad van.

Elértek egy kis térre, ahol piac működött – azaz ilyenkor éjszaka nem működött. Elsétáltak az asztalkák előtt, amiken kint volt az áru, csupa gyümölcs.

– Nézd, mennyiféle gyümölcsöt árulnak – pillantott körbe Ninda. – Ennek a világnak élénk a kereskedelme. És megengedhetnek maguknak olyan biztonsági berendezést, hogy kint hagyhassák a holmit éjszakára.

– Szindorián nem hagyják kint?

– Ahol én éltem, ott sehol, mindent emberek és gépek őriznek együtt. De persze mindig kihagy az örök figyelme, különben már nem élnék. Te, ez hinadzsri, hogy lehetne venni belőle?

– Sehogy, hisz nincs kinek kifizetni.

– Az lehetetlen, sien. Valahol kell hogy legyen egy automata.

Ninda körbeszaladt és föl is fedezte az asztalsor végén álló gépet. Szemlátomást nemcsak helybelieknek szánták, csillagközi szabvány szerinti, egyértelmű jelzésekkel volt ellátva. Természetesen volt rajta ujjlenyomat-olvasó, amin érintésre megjelent szúni betűkkel, hogy Szúnahaum Testvériség. Ennél több nem, hiszen a dzserang világokon nincs meg a szúni bankrendszer referenciaanyaga, tehát ez a gép nem tudja Ninda nevét, a számladatait, csak annyit, hogy ez egy szúni ujjlenyomat, és a pénz a Testvériségből fog érkezni.

Így aztán könnyen meg tudtak venni két zacskó kis piros, édes hinadzsrit, és azt eszegetve mentek tovább.

304.

ob-24 békedíj

„A szemed olyan, mint egy fényképezőgép. Amit láttál, arra emlékezni tudsz. De ha igazán jól akarsz emlékezni, ha a lényegre akarsz emlékezni, akkor ne a szemeddel fényképezd le, hanem a lelkeddel.”

*Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
68.*

Szúni idő szerint négyszáznegyvenkor hívta Nindát Hait a hírrel, hogy kapott még egy kitüntetést.

– Elég sajátos ügy. Ásorÿ tájékoztatási miniszter személyesen jelentette be. Megkapod az Ámayñ-émlékdíjat, amit a kormány olyan személyiségeknek adományoz, akik sokat tettek az ország közéleti problémáinak enyhítésére.

– Én nem tettem semmit – felelte Ninda, aki ez idő szerint egy parkban üldögélt egy kis tó partján, és játszadozó íki gyerekeket figyelt.

– Ásorÿ szerint az ALAN megalapításával ráirányítottad a figyelmet egy sor súlyos visszásságra. Tudom, még azt sem te csináltad, de ennél fontosabb az, hogy Ásorÿ a kormány nevében visszavont minden elítélő nyilatkozatot, amit rád mondtak, és bocsánatot kért.

Nindának egy arcizma sem rezzent.

– No és?

– Nézd, ez egy elég komoly állami elismerés.

– És ettől nem lesz többé Szindorián elnyomás?

– De, minden valószínűség szerint a kormány politikájában nem változik semmi.

– Akkor meg nem mindegy?

Hait sóhajtott.

– Teljesen igazad van.

A következő hívás a núdzsahantól jött, közölték, hogy a szindorok hamarosan leszállnak Íken, és Ninda legyen szíves kimenni a kikötőbe néhány limli múlva. Alig tették le, s már jelentkezett az íki kormány képviselőjében egy ügybuzgó fiatalember, aki azt tudakolta, hogy lehetne-e a díjátadást Íken, egy kormányépületben megtartani. Nindának nem volt ellene kifogása. Eljöhet-e a sajtó, érdeklődött az ügybuzgó fiatalember. Miért ne jöhetne, vont vállat Ninda.

Így aztán az íki városházához érkeztek két limli múlva, ahol már jókora tömeget találtak. Íkiek, tévések, turisták. Ninda szokásos mosolyával üdvözölte őket, ők pedig elkezdtek tapsolni. Ninda nyomában Szinensivel és Lível besétált a városházára. A tömeg sorfalat állt kétfelől, és tapsoltak. Ninda belépett a nagy tanácsterembe és végigment az ülősorok között. Az emelvényen egy kis csoport állt fekete-kék csíkos, hosszú ruhában, hengeres fekete kalapban.

– A Sùm Egyetem küldöttsége vagyunk – mosolygott rá egy idősebb hölgy, amikor Ninda felsétált az emelvényre. Szinensi helyet foglalt a széksorokban, Lí pedig a lábánál. – Az én nevem Sëyn Sàsân, jogász vagyok, és mi vagyunk az Ūmírleyn-békedíj döntőbizottsága. Szeretném bemutatni neked Őreñ Yÿstôn, professzort, a társadalometikai tanszék vezetőjét, Hywñ Ūmořy, professzort, aki történész, jogász, a Dâlley Főiskola elnöke, Vûriñ Równy professzort, a szociológiai tanszék elnökét, valamint Šoýlen Dŵnařyñ professzort, az államtudományi tanszék elnökhelyettesét. Azért jöttünk, mert a Sùm Egyetem nagytanácsa nevében szeretnénk felkérni téged, Niindà, hogy mindazért a tevékenységedért, amit Sÿyndořeia népének jobb és boldogabb életéért az ÀLAN mozgalom megalapításával kifejtesz, fogadd el Sùm Fényétől az Ūmírleyn-békedíj arany fokozatát.

S átnyújtott Nindának egy talapzaton álló kis arany szobrocskát. Bonyolult térbeli csillagot ábrázolt.

– Köszönöm – vette át Ninda, a díjra pillantott, aztán a közönségre. – Ezt nem én kaptam, hanem az ÀLAN. A Sùm Egyetem felismerte, hogy az ÀLAN mozgalom a változás ígéretét és reményét hozta el Sÿyndořeianak. Ezt jelenti ez a békedíj. Mert amíg nincsen változás, addig nem lesz béke. – Kissé felemelte a hangját. – Mondom: a Sùm Egyetem ismerte fel. Az ÀLAN tagjai is tudják, és még sokan lehetnek Sÿyndořeian, akik értik ezt, bár magához a mozgalomhoz nem csatlakoztak. De amíg a kormányzat nem érti, addig nem változik semmi. – Lepillantott az arany csillagra. – Abban a reményben veszem át ezt a díjat, hogy több ilyen már nem kapok. – Meglepett arcok a sokaságban. – A következő díjat már az új vezetéstől szeretném kapni!

Kirobbanó taps. Ninda biccentett a közönség felé, és nyugodtan állt a professzorok félköre előtt.

Szindorián, a Nagyobbik Zöld Házban ezalatt kis ünnepség keretében átadták az Àmařn-émlékdíjat, amit Ninda nevében az ÀLAN egyik vezetője, Ūlywn Ūkayl vett át. Az állami hírcsatornák nagy felhajtást csaptak az emlékdíjnak, de Ninda díjátvevő beszédét nem adták közre. Az ellenzéki tévék persze igen, és maró gúny

tárgyává tették a kormánymédiának ezt a lépését. A minisztérium gyorsan lépett, s az esti híradókban már elhangzott Ninda beszéde is.

A beszéd után Ninda lesétált az emelvényről és odaadta a békedíjat Szinensinek.

– Mit csináljak vele? – nézett rá a barátnője.

– Legjobb, ha átküldöd a szállodába. Ez mi? – vett észre Ninda egy kártyát, ami szerényen meghúzódott a díj talapzatának egy nyílásában.

– Ez a pénzutasvány – világosította föl Sàsân asszony. – A díjjal egymillió hây is jár. Ha bárhol a Galaxisban elviszed egy bankba, beváltják.

– Ó – mondta Ninda.

Az iki tévét most is Ingit képviselte, aki már ott állt mellettük.

– Milyen érzés megkapni egy olyan díjat, amit csak egy maroknyi különleges ember kaphat meg?

Ninda eltűnődött, mint mindig, amikor kérdeztek tőle valamit.

– Nem is tudom. Igazából nem érzek semmi különbséget. Én ugyanaz az ember vagyok, mint eddig. És ezentúl is ugyanaz leszek. Eszembe jutott a Pirosképú, az egyik csavargó, akit Szindorián ismertem gyerekkoromban. – A jelenlevők kedvesen mosolyogtak és nem tették szóvá, hogy hiszen még mindig gyerek. – Rendes ember volt. Nem volt semmije, de azt megosztotta velünk, egy szem gyümölcsöt, néha némi aprópénzt. Aztán egyszer sok pénzhez jutott, egy egész hâyhoz. Már-mint persze lopta valahol. Nem lehetett elosztani, mert egyetlen pénzkártya volt. Hát ennivalót vett, és azt osztotta szét. – Körbenézett az embereken. – Én csavargó voltam Szindorián, de az nem szerettem lenni, és amióta nem kell annak lennem, nem akarok többé az lenni. Aztán egy szúni gyerek lettem az *Aulang Lai*pon, és az már szeretek lenni. Ezért meg is maradok annak. Én egy szúni gyerek vagyok és maradok az *Aulang Lai*pról – mondta emelt hangon. – Nem vagyok híres ember, hiába lettem híres. Nem vagyok vÿyrd, bár gazdag lettem. Továbbra is csak egy szúni gyerek vagyok az *Aulang Lai*pról.

A közönségnek ez is nagyon tetszett. Ingit, aki amolyan háziasszonyi teendőket is ellátott, átkalauzolta őket a szomszéd terembe, ahol egy nagy kerek asztalt helyeztek el, ekörül foglaltak helyet. A két szúni kislány egészen otthonosan érezte magát, bár az asztal nem volt egészen olyan, mint a janníhaumban, jóval nagyobb volt, és nem volt üres a közepe, hogy belül is lehessen ülni. Nem is padokon ültek, hanem székeken, de megvoltak a szendvicsek, gyümölcs, üdítők, mint otthon. Az ikiek és a szindorok is ismerték a szúni szokásokat, bár persze a janníhaumról nem tudtak semmit.

Az asztal köré ült le a Sùm küldöttsége, az iki kormány több tagja, a csillagközi sajtó képviselői, neves iki tudósok és művészek – valamint két gyerek a Testvériségből.

– Szeretném kifejezésre juttatni – jelentette be Ingit a széke mellett állva – Ík népének elégedettségét, amiért ilyen illusztris társaságot tudtunk összegyűjteni kicsiny és jelentéktelen világunkon. Érezzék otthon magukat.

Ezzel helyet foglalt, ők pedig beszélgettek, éppen úgy, ahogyan a szúnik szoktak a jannihaumban. Egy különbség volt mégiscsak. Otthon Ninda egy volt a beszélgetők közül, nagy érdeklődéssel hallgatták, de másokat is így hallgattak. Ezen a beszélgetésen mindenki Nindára figyelt, mindenki őt akarta hallani.

305.

ob-25 új hajó

„Mit tudsz róla? Ismered?
Láttad a szeme csillanását?
Tudod, hogyan veszi a levegőt?
Figyeltél rá egyáltalán?”

Ílgaszaumi,
Vahule Ílu,
Limelullí Második Eposza

Ík
Hallihuat Fónird
43659. senut sillíman
971

Íki idő szerint délután volt, amikor megint jelzett Ninda suagja.

– Itt a *Hallihuat Fónird* – jelentkezett egy Ekkanu nevű férfi. – Kilencszáznolcvankor szállunk le.

Ninda bólintott és eltette a készüléket megint, néhány meglepett pillantást gyűjtve be a dzserangoktól, akik persze nem mind voltak hozzászokva, hogy a szúnik nem köszönnek, nem udvariaskodnak, egy olyan közlést pedig, amit valaki a munkáját végezve ad, többnyire megköszönni sem szoktak. De senki nem szólt semmit, csak kicsit később kérdezte meg Ingit, látva, hogy Ninda zavartalanul beszélget tovább:

– Mindjárt megérkezik a hajótok. Természetesen nem kívánunk a szükségesnél tovább visszaélni a türelmetekkel.

– Nem sietünk – felelte Ninda nyugodtan. – A *Hallihuat Fónird* még egypár napig itt állomásozik.

– Így van – mosolygott a riporternő. – Nagyon örülünk, ha minél tovább körünkben tudhatunk téged.

Řowný professzor, egy fehér körszakállas, harmincöt körüli férfi ekkor látta elérkezettnek az időt kimondani, amit már kezdettől fogva szeretett volna.

– Valójában, ami azt illeti, Sýyndoreia is nagyon boldog lenne, ha földjére lép-nél. Természetesen tisztában vagyunk vele, hogy a Testvériség még mindig nem hajlandó velünk helyreállítani a kapcsolatokat. De ha úgy gondolnád, hogy eljön-

nél, és a sũnũ hatóságok is beleegyeznek, akkor bármely állam hajójával érkehetnél bárhová a Szövetség területére, szavatolnánk a teljes biztonságodat. Az ÀLAN mozgalom erre az alkalomra fel fog fogadni egy biztonsági céget, amely professzionális módszerekkel fog őrizni a nap tíz órájában téged és mindenkit, aki veled jön.

A szépen csiszolt körmondatokhoz kérő tekintet tartozott, és a végén Rowńy jobb kezén négy ujjat lazán ökölbe hajlított, a mutatóujját pedig meggörbítve fel tartotta, ami Szindorián azt jelentette: „nagyon szépen kérek”.

Ninda kicsit gondolkodott a válaszon.

– Nem akarom elszomorítani az ÀLAN-t, de semmilyen okot nem látok arra, hogy odamenjek. Tudod, Vũriń, nekem Sũndoreia csak egy világ a sok közül. Ha nem Íken adódott volna, hogy átszállunk a *Sziminnuról* a *Hallihuat Fónirdra*, akkor itt sem jártam volna, vagy csak egyszer-kétszer kiszállok, nem töltök itt időt. A Galaxisban több milliárd lakott világ van. Miért éppen oda mennék? Ha arra járok, nincs akadály, hogy kiszálljak – de csak akkor járhatok arra, ha arra visz a hajóm útja. Ez pedig nem lehetséges, amíg a jelenlegi helyzet fennáll. Ebben a Testvériség Ámmaĩt útmutatásához tartja magát: amíg a Kĩyreàn-rendszer fennáll, Sũnahaũm hajói nem érintik a Szövetség területét.

– Elnézést – vonta föl a szemöldökét a professzor –, úgy érted, amíg a Kĩyreàn-rendszer nem változtat a szociálpolitikáján.

– Nem fog – jelentette ki Ninda kategorikusan. – A rendszert meg kell dönteni. Kĩyreànnak távoznia kell.

Látható volt a Sũm-küldöttek arcán a megbotránkozás, amiért az örökké megtisztelő jelzőkkel elhalmozott elnököt csak a családnevén említi, de igyekeztek túltenni magukat rajta. Ninda hozzáállása a Kĩyreàn-rendszerhez közismert volt Szindorián.

– Ez Ámmaĩt határozott kívánsága – folytatta Ninda. – Meggyőződésem szerint ő az az ember ismeretségi körömben, aki mindenkinél jobban átlátja Sũndoreia politikai viszonyait. Én is az ő elveit követem Sũndoreiával kapcsolatban. És azt várom el a sũndor néptől, hogy a saját kezébe vegye a sorsát, döntsék el, hogy mit akarnak, és valósítsák meg, amit elhatároztak. Ne tőlem várjanak valamiféle csodatételt, mert nem vagyok csodatevő.

Ezt a szindorok persze már számtalanszor hallották Ninda tévébeszédeiben, hát nem lepődtek meg rajta. Azt azonban eddig még nem szögezte le ilyen kategorikusan, hogy nem megy oda, amíg a rendszer fennáll.

A beszélgetés íki idő szerint este ért véget. Ingit többször megkérdezte, hogy nem álmosak-e a gyerekek, hiszen az ő idejük szerint már éjszaka volt, száznegyvenkor jöttek ki a városházáról és sétáltak át a tér túloldalára, ahol már tárva-nyitva állt a *Hallihuat Fónird* suárkapuja, fölötte Szúnahaũm hatalmas hétágú csillagával.

Nem voltak álmosak. Ninda megállt a kapu előtt, ahol ki-be áramlottak az emberek, a suárnak jócskán volt forgalma. Felnézett a két feliratra:

Üdvözljük a Dzsenirrit suárban

S fölötté a fehér körrel övezett hétágú csillagra, ami minden szúninak az otthont jelenti. Besétáltak a suárkapun, ami ugyanolyan előtérbe vezetett, mint az *Aulang Laipon*, és odamentek a fal egy kiválasztott pontjához. Szinensi megérintette az ujjlenyomat-érzékelőt, az ajtó kinyílt, s beléptek a liftbe.

– Itthon vagyunk – mosolygott Ninda, ahogy kiléptek a 3-sika szektorba és megláttak egy tipikus szúni parkot.

– Tipikus? – reagált Szinensi a villanásnyi gondolatra. – Te szavakba tudod önteni, mi a különbség egy szúni és egy dzserang park között?

– Nem. Mégis úgy érzem, hogy a mi parkjaink valahogy mások, mint a dzserangoké. Pedig ők is arra használják őket, hogy kikapcsolódjanak, leheveredjenek a fűre, játsszanak, szaladgáljanak. De mégis mások az ő parkjaik.

De most nem mentek be a parkba, hanem megkerülték a liftet és beléptek a jannihaumba, ahová minden szúni első útja vezet egy új hajón. Ez is éppen olyan volt, mint a Testvériség millió és millió jannihauma. A négyzet alakú, nagy helyiség közepén a Tűz Otthona, arrébb a gyerekek játszószőnyege, több is, és asztalok, padok, ahogy mindenütt. Ahol beléptek, a szomszédos ajtón a pihenőszobák szokásos jele volt, két vízszintes vonal középen összekötve egy függőlegessel.

Ninda nyugodt lépteivel odament a Tűz Otthonához, s homlokára tette a kezét.

– *Auszíni* Kis Örzője *Szíminnuról* köszönti Szúnahaum tüzének Örzőjét – mondta.

Az Örző, egy középkorú férfi figyelmesen ránézett és a homlokára tett kézzel viszonzta az üdvözlést.

– *Hallihuat Fónird* tüzének Örzője köszönti *Auszíni* Kis Örzőjét.

Egymásra mosolyogtak, s Ninda leült egy asztalhoz. Szinensi már beszélgetett valakivel, akit természetesen akkor látott életében először. Nindát is pillanatok alatt bevonták a társalgásba, és egy matin belül megállt mellette egy fiatalasszony egy tál süteménnyel.

– Utazók vagytok? – érdeklődött egy nagyfiú, Siuddá. Nyilván hallotta az Örző köszöntését, amit csak azok a Kis Örzők szoktak, akik új hajóra lépnek. Utazónak azt hívták a szúnik, aki hajóról hajóra vándorolva tart valamilyen úticél felé.

– Igen, az *Angaur Dzsúrarengivel* indultunk hazulról, aztán a *Szíminnuval* idáig – felelte Ninda a szúni szokásoknak megfelelően, hiszen őket sokkal jobban érdekli, hogy melyik hajóval utazik valaki, mint hogy melyik dzserang világra tart.

– A *Szíminnu* volt itt előttünk? Jártam rajta, helyes kicsi hajó.

Ninda bólintott. Ő még egy kerek évet sem töltött ott, de jól érezte magát. Helyes kicsi hajó. Kicsi, hiszen a hatalmas raktér a szúnik felfogása szerint nem tartozik a hajóhoz, a hajó az a terület, ahol élnek.

OCG

„Merre jársz?
Melyik világon?
Ismerik ott?
Hallottak róla?
Kérdezz meg mindenkit.
Meg kell találnunk
Limelullit!”

*Ninda:
Limelullí,*

LIMELULLÍ

oc-1 ámdzsi

„Csak a tudás ad kiutat abból, amiben él az ember.”

*Ninda:
A fény lúmai,
470.*

**Hallihuat Fónird
43659. nodzsat algillíszan
811**

Ninda elgondolkodva tanulmányozta az asztalt. Lassan körbejárta, aztán döntött. Egy helyen megállt, fölemelte a ríruant, a sendához érintette, és erőteljesen meglökte. A sendá átszelte a második körcikket, és a dzsuentől nem messze eltalált egy órit, ami bele is esett a dzsuenbe, aztán továbbgurult a negyedik körcikk felé, ahol becsapódott egy csoportba, hat órit, ennurit és jehit lökött szét. Egy óri és egy jehi is kuenbe esett a szélen, aztán még néhány golyó átrendeződött a negyedik, az ötödik és a második körcikkbén. A golyók megálltak.

– Két óri és egy jehi – jelentette be Osszuni, a magas, szakállas játékvezető, és felírta a falitáblára Ninda nevéhez a hét pontot. – Áranu, rajtad a sor.

A nagyfiú helyeslően meglóbálta a ríruanját.

– Jól löksz, sien, ahhoz képest, hogy most kezdted.

– Te is jól löksz – viszonzta Ninda –, ahhoz képest, hogy évtizedek óta csinálod.

Áranu nevetett és átment a negyedik körcikkhez. Meglökte a sendát, ami megindult az ötödik körcikk felé, de mielőtt a hatodikat elérte volna, elkanyarodott és belökött egy ennurit a dzsuenbe. Ninda nagyot nézett. A sendá semminek sem ütközött neki az ennuri előtt, márpedig az útja elején nem afelé tartott. Nem is tartott, mert ahol Ninda lökése után állt, ott négy golyó választotta el az ennuritól.

– Ezt hogy csináltad?!

– Görbe lökésnek hívják – felelte Áranu, mialatt Osszuni felírta a tíz pontot. – Nem a golyó közepét célzod meg a ríruannal, hanem a szélét. – Kivett egy golyót a tartóból, a tenyerén tartotta, úgy mutatta meg. – Ettől forogni kezd, és kanyarodva gurul. Szép dolgokat lehet vele csinálni, de ne most próbáld ki, mert ezt csak gyakorlással lehet hasznosítani, lemaradnál a játékban.

Ninda vállat vont.

– Valakinek utolsónak is kell lennie.

Hellugi két órit lökött be, egy jehit is szeretett volna, de az a hetedik körcikk kuenje előtt megállt, egészen közel hozzá.

– Hing-hing – mondta –, hát ez himmugi, mint a szimmugi. Lökdd be, sien.

Ez Rínekinek szólt, aki bölintott és belökte a jehit, a visszapatánó sendá azonban begurult középre és beleesett a dzsuenbe. Így a jehi nem ért pontot.

– Szissz – mondta a kislefő.

– Hát igen – mondta Osszuni. – Van ilyen.

Kivette a sendát az asztal alatt körbefutó alagútból és Nindára nézett. – Ninda, te választasz körcikket.

Ninda figyelmesen tanulmányozta az asztalt. A nyolc körcikk mindegyikében jócskán voltak még golyók. Húsz fehér (óri, egy pont), nyolc kék (jehi, öt pont), hat piros (ennuri, tíz pont). A sárga golyó, a hilgi a hatodik körcikkben volt, az csak egy pontot ér, amíg van még golyó az asztalon, és mindig visszateszik. Amikor más golyó már nincsen, akkor lehet belökni húsz pontért, és akkor vége a játéknak.

– Hatos – mondta. Osszuni fehér kesztyűs kezével a hatos körcikk közepében levő fehér pontra helyezte a fekete golyót. Ninda lökött egyet, szétugrasztotta a hetedik körcikkben levő csoportot, és középen a dzsuenbe szépen bement egy ennuri és egy jehi, a nyolcadik körcikk kuenjébe pedig egy óri.

– Húha, sien – mondta a játékvezető.

– Hát húha bizony – értett egyet Áranu –, tizenhat pont, szép lökés volt. Fog ez menni, dzsangibogárka.

De azért Ninda végül valóban utolsó lett. Játék után leültek a dzsorongit melletti étteremben szendvicset enni, Ninda pedig elővette a suagját.

Kedves Ninda!

Fantasztikus, milyen gyorsan változik itt minden. Először bejelentették, hogy mostantól a kormány is lelkesen csatlakozik mindahhoz, amit Te hirdetsz, aztán az ÀLAN kihirdette, hogy feloszlatták magukat, hiszen mostantól a kormány fogja ellátni az ő feladataikat. És képzeld, mennyi eszük volt az ÀLAN-os gyerekeknek, megvárták, hogy a belügy elkezdjen örülni, aztán tették hozzá, hogy mi a kívánságlistájuk, vagyis a feltételek ahhoz, hogy tényleg feloszlássák a mozgalmat. Persze tapodtat sem engedtek a korábbiakból. Erre a belügy elkezdett hápogni, már megint az a gyengeelméjű Kuivvyrn került elő, Larenka persze most is ízekre szedte. Hazudnak ezek állandóan, annyit se képesek változtatni a viselkedésükön, mint az Ìmi vizén a Šóen homokja.

Persze tudom, hogy ez téged nem érdekel. Mesélek inkább a mi munkánkról Eïdivel. Hihetetlen, hogy még csak harmadhónapja csináljuk. Máris van egy csomó eredménye. Néhány állandó tanítványunk lett, akik visszajárnak hozzánk, mindennap a piros órájában találkozunk a Véláyn piac mögött. A többségük nem tanul gyorsan, de azért már tudnak néhány dolgot, és van egy-két ember, akik már

egészen sok mindent, az ábécé nagy részét például, és a társasági érintkezésben is haladnak. Főleg nyolc-kilenc éves kamaszok, de felnőttek is vannak köztük, húsz-évesek is. És láncreakcióban megy az egész. Ők is továbbtanítják, amit tanultak, így ők is jobban megjegyzik, és terjednek az ismeretek.

Dúnszi

Ninda ujsa gyors mozdulatokkal siklott a képernyőn, a szúnik rövidke vonalakból álló írásának folyékony változatával írt, amikor a rövidke vonalakat összevonják és minden szót egy-egy kacskaringós vonal képvisel. A suag rögtön áttette rendes nyomtatott szúni betűkre. Dúnszi még nem sokat ért a nyelvből, de fordítógéppel persze megérti, és az eredeti szöveget tanulmányozva tanul is.

Kedves Dúnszi, ezek nagyon jó hírek. A legjobb része az, amit láncreakciónak hívsz. Milliók élnek nyomorban és tudatlanságban Szindorián, ennyi embert az ANÜ összes önkéntese sem tud oktatásban részesíteni – de ha továbbadják a tudást, akkor el fog terjedni, mint a tűz. Csak a tudás ad kiutat abból, amiben él az ember. Érdeklődéssel várom további híreidet. Ninda.

Elküldte a levelet, megette a szendvicsét és megint elővette a suagot.

– Merre jársz? – érdeklődött Hait, mint már annyiszor.

– Az elsőn vagyok a parkban – felelte Ninda, a szúnik általános szokása szerint figyelmen kívül hagyva, hogy merre jár a hajója. Nem is tartotta számon, csak amikor leszálltak valahol. – Amdzsit jászottunk a fiúkkal.

– Az melyik játék is?

– Amikor egy nagy kör alakú asztalon golyókat kell lyukakba lökdösnöni egy hosszú rúddal.

– Ja igen, láttam már.

– Mi újság otthon?

– Hát – Hait elmosolyodott – visszaadtam Hemmíni szerepét.

– De hiszen imádod táncolni!

– Igen, de túl nagy megerőltetés, az orvos nem javasolja.

Ninda szeme elkerekedett.

– Miiii?!

– Úgy bizony. Te mindent értesz kevés szóból is.

– Mi lesz?

– Fiú. Hetvenben itt lesz velünk.

– Nahát! – Ninda összecsapta a kezét. – Az első a családban.

Hait meghatottan mosolygott rá. Ninda persze saját magát is beleszámolta Haiték családjába.

oc-2 Szillon

„A Felhőben minden van, ami a szüniknek kellhet. Bőségesen meg tudnánk termelni mindazt, amire az egész népességünknek szüksége van, élelmet, gépi eszközöket, egyszerűen mindent. Hely is van, ahol ellakjunk. Megtehetnénk, hogy mindannyian visszatérünk a Felhőbe, és soha ki sem mozdulunk onnan. Csak így érdekesebb.”

Szinensi:
Szúnahaum és a Galaxis,
98.

Aufar
Hallihuat Fónird
43659. higit dzsanargan
752

Ninda jó pár különleges világon megfordult már a Galaxisban tett két útja során. De Aufar volt az első, ahol halakat látott a feje fölött. Az aufari kupolavárosok néhány száz rígenes mélységben a tenger alatt helyezkedtek el, mert Aufarnak nagyon kevés szárazföldje volt, csupa apró sziget, amiket a természetnek engedtek át.

Az aungir ugyanúgy zsilipelt be a víz alatt, mint az ürben. A *Hallihuat Fónird*, ami ugyanakkora és ugyanolyan típusú volt, mint az *Aulang Laip*, nem szállt le a víz alá, hogy kímélje a sekély víz gazdag élővilágát. Ninda, Szinensi meg a többi gyerek érdeklődve figyelte a tengeri életet az aungir fali képernyőin, aztán a kikötőcsarnokban az üvegezett mennyezeten át.

– Ezen a környéken több mint ötezer faj él – mesélte Falau, az idegenvezető, magas, szikár férfi, éppolyan sötétbarna, mint a szünik. – Háromezer-hétszázféle hal, a többi egyéb makroszkopikus állat.

– Ebből mennyi ehető? – érdeklődött Ímeszi.

– Több mint háromezer faj kerül az asztalunkra. Szeretitek a rákot?

– Mi az hogy!

– Ha elnéztek balra, a magas fehér épület tövében, ahol piros ernyő alatt vannak asztalok, ott találjátok a Galaxis egyik leghíresebb rákkonyháját, a Hanaufart. A mi nyelvünkön *hanau* rákot jelent.

Ninda fölnézett a csarnok közepén felfüggesztett táblára, amin nagy betűs feliratok mutatták az irányokat. Balra: HANURU ALINAN, alatta: HAUMI ILAN. Jobbra: AUFAR HINAURI és RAHIMA AUFAR. Azzal az ábécével, amikkel a szindor és a sauninas nyelvet is írják. Ninda rámosolygott a betűkre. Falau követte a tekintetét.

– Gondolom, ismerősek ezek a betűk otthonról.

Ninda megrázta a fejét.

– Nem, otthon nem ezeket használjuk. Szindorián láttam ilyen betűket, meg megtanultam a sauninas nyelvet, azt is ezekkel írják.

– Igen... bocsáss meg, én Szindoriára értettem.

– Szindoria nem az otthonom, csak ott születtem – mondta Ninda talán ezred-szer életében. S közben elvégzett fejben egy osztást. Százhatvanhét évesnek tekintti magát, és száztizennyolc volt, amikor a Testvériségbe került. Életének kis híján harminc százalékát már szűniként élte le.

Az aufariak valamilyen trükkkel megoldották, hogy az ember a víz alatt épült kupolában ne érezze, hogy a víz alatt van egy kupolában. Látták a fejük fölött a kék vizet és benne a halakat, de idelent a városban az embernek nem volt olyan érzése, hogy a tengerfenéken sétál. Inkább olyan volt, mintha az óceánra egyszerűen csak lenéznének, vagy mintha vetítve lenne.

Sétáltak egy nagyot a városban, Falau idegenvezetése mellett, és Nindát egyre-másra üdvözölték ismerősként a járókelők, de nem jöttek oda hozzá százával, hogy beszélgessen velük. Talán az aufariakat más fából faragták. A kormány tagjai nem is jöhettek oda hozzá, hacsak hajóra nem ülnek a kedvéért, mert Aufar a Hanit Köztársaság része volt, és a kormánya egy távolabbi naprendszerben működött. De találkozhatnak még, a *Hallihuat Fónird* jár majd a központi világukon is.

S persze ettek rákot a Hanaufarban, tényleg jó is volt, bár Ninda megállapította, hogy Angroti néni Szasszigendá-Dzsauldban mégiscsak jobban csinálja. Ezek a derék dzserangok sosem fognak tudomást szerezni erről, hiszen az a bájos kis szűni falucska a Laulu túloldalán el van rejtve a Felhő mélyében, simnunná.

– Lehet, hogy így jobb – dünnyögte Ninda, amikor az ötödik rákot bontotta föl.

– Mi jobb? – kérdezte Hongoki.

– Néha kicsit fárasztó, hogy százával jönnek hozzám az emberek a világokon. Szeretem őket és mindre kíváncsi vagyok, de néha nem bánom, hogy nem jönnek.

– Akkor nem is üdvözölhetlek? – szólalt meg egy férfihang az asztaluk mellett, szúniul. Fölnéztek. Aztán még följebb. Nagyon magasra.

– Szillon! – Ninda letette a rákot és a rákkést. – Nahát! Gyere, ülj az asztalunkhoz és mesélj. – A gyerekekre és az idegenvezetőre nézett. – Szillon Nomboka Marotomandi tévériporter Folgriról. Ő az idegenvezetőnk, Falau, ők pedig a barátaim, Szinensi, Hongoki, Lilgu, Ímeszi, Sandémi és Ánahaut.

– Üdvözöllek benneteket – telepedett az asztalhoz Nomboka, és a szűni szokásoknak megfelelően nyomban maga elé húzott egy tányért, a rákfogóval kiemelt egy sült rákot, a tányérjára tette, és szedett hozzá köretet. A szűnik nem kértek az ennivalóból – vettek maguknak. A jannihaumban még inkább ez volt a szokás, de azt persze Nomboka nem ismerhette.

– Mi járatban vagy Aufaron? – érdeklődött Ninda.

– Ugyanazért jöttem, mint amikor először találkoztunk: miattad. Haniton értesültem iki látogatásodról, és hogy onnan a *Hallihuat Fónirdon* utaztál tovább.

A szúni hajók Íkról általában valamelyik hanit világra mennek, ezért megkérdeztem a diszpécserirodátokat, és idejöttem. Látni akartalak.

– És beszélni velem – bólintott Ninda.

– Igen, beszélni, azaz persze kamera előtt beszélgetni veled. – Nomboka megkóstolta a rákot és elismerően bólintott. – Értenek hozzá. No igen, kamera előtt persze, de nem most rögtön. Együk csak meg a rákunkat. A köret is jó. Arra gondoltam, hogy megkérdezlek, hogy van ezekkel a kormánytagokkal, akikkel találkozatsz egyik világon a másik után. Azt mondják, te vagy az első gyerek a Galaxis történetében, akivel ilyesmi történt.

Ninda bólintott és szedett még a köretből. Főtt szeszamagvak voltak, mindenféle párolt gyümölcszel dúsítva.

– Valószínű. De nem tudom, mi vonzza őket hozzám. Sem a politikusokról, sem a többiekről. Csak úgy jönnek. Itt Aufaron pont nem.

– Tudom, hogy a Testvériség életéről sosem beszéltek, de így kamera nélkül elárulod, hogy a hajódon is ilyen népszerű vagy-e?

– Nem, nem vagyok. A szúnik között én csak egy gyerek vagyok, a legtöbben nem is hallottak róla, hogy néhány dzserang világon énrám úgy néznek, mint a Galaxis szellemére. Nem mintha bárki tudná az okát.

– Kicsit felelősnek érzem magam ezért a helyzetért – nyelt le Nomboka egy falatot –, hiszen én készítettem veled azt a bizonyos első interjút, ami ezt a különös dicsőségmenetet elindította. A ti időtök szerint negyvenhat éve – és azóta te vagy a legnépszerűbb ember a Szindoriai Államszövetségben, de tizennégy további államban is imádnak, valahol a népszerűségi listák legelején állsz. Engem érdekelnek az ilyen jelenségek, ez pedig különösen, hiszen valamennyire szerepem volt a folyamat elindításában.

Ninda lebiggyesztette a száját.

– Ez az üzlet négy nemzedék óta süti a rákot a helybelieknek és a turistáknak. Naponta négyszer hozza nekik a hajó a friss, élő rákot, kis medencékben tartják őket, és amit egyik hajótól a másikig nem használnak föl, azt visszaengedik a tengerbe. Szerintem ennek a családnak a története van olyan érdekes, mint az enyém.

– Bizonyára, de senki sem tud a Galaxis minden érdekes történetével megismerkedni.

– Nem, senki. De ez nem ok arra, hogy kihagyjuk azokat is, amik szembejönnek velünk. Nem tudom, Szillon, mitől lettem én ilyen népszerű azon a sok-sok világon, és nem is tartom különösebben fontosnak. Az emberek folyton lelkesednek valamiért. Most érterem, legközelebb aztán valaki másért.

– Ebben nem egészen értünk egyet. Egyre inkább úgy tűnik, hogy a népszerűség csak növekszik.

– Negyvenhat éve nem ismert engem senki. A nulláról csak növekedni tud. Pár év és elfelejtenek, meglátod.

– Hm. Szoktak a szúnik fogadni?

Ninda nevetett.

– Hát persze. Fogadok veled egy ebédbe, hogy néhány év múlva csak egy emlék leszek a galaktikus hírchívumokban.

308.

oc-3 kiállítás

„Olyan egyszerű lenne így magyarázni: bejárta a Galaxist, hogy reményt vigyen az embereknek, amilyen sokfelé csak tud. De hát ez egy romantikus fikció. Mindig azért utazott, hogy megismerje a Galaxist, vagy mert valahol dolgozott. Pár eset kivételével, amik bekerültek a történelemkönyvekbe.”

Hait Kirisz:
Ninda,
630.

Auríhaum Ímir-Szurgani 43659. szahut lidzsúmatan 390

Szurgani az Ímir délkeleti lejtőjén, ötezer ríginre a tengerszint fölött épült, az elképzelhető legjobb kilátással az Onginur völgyére és a túloldalán a Súafűhin fenséges vonulatára. Fölöttük még háromezer rígin emelkedett az Ímir tömbje, a városból látható volt az Ímir-dzsamma délkeleti oldala magasan a fejük fölött – innen nézve a szikla éppen olyan volt, mint valamilyen mesebeli állat, amely büszke tartásban elnyúlva ül a hegytetőn.

– A kilátásra nem lehet panaszunk – mondta dörgő basszusán Urragi –, ennél jobb már csak akkor lehetne, ha nem a Súafűhint, hanem magát a Súafot látnánk. Az azért kicsit messzebb van. Vagy ha nyugatról nem takarná a tengert a Dzsengin. De hát nem lehet mindent egyszerre. Innen a legjobb a kilátás az Ilszinre!

Kint ültek a teraszon; a korlát mögött vagy ötven rígin fűvel fedett, enyhe lejtő, aztán még egy korlát, és a több ezer rígin mélység. Hait lepillantott a völgy túloldalán levő sziklafalra, ahonnan az Ilszin vize ezerrígin függőleges falon robajlott alá egyenesen az Onginurba, párafelhőbe burkolva a környéket. A vízesés hangja nem hallatszott egy szirzi távolságból és több mint négyezer ríginel lejjebbről, de amikor délről megindul a fúnúmi nevű szél, az egész völgyet betölti az Ilszin párája, és az néha egészen Szurgani magasságáig feljön.

Mindezt Urragi és a felesége, Hieli mondta el, Haiték nem tapasztalták, a fúnúminak nem most van itt az ideje. Az majd ősszel jön, de most még nyár van. Auríhaumon évszakok vannak, éppen úgy, mint Szindorián. Az időszámítás elég bonyolult, hiszen minden gyakorlati célra a szüni napokat és éveket használják, de az auríhaumi napok hossza egy egészen kicsivel, nyolc matival több a szüni nap

hosszánál, az éveket pedig így mindkét rendszerben számolni kell: a 411360 mati hosszúságú auríhaumi év megfelel 411,36 szúmi napnak, viszont ez idő alatt Auríhaumon csak 408-szor kel fel a nap. Hait meg is kérdezte, hogy ha egyszer Auríhaumnak százmillió lakossága van, miért nem térnek át az itteni napra és évre mint időegységre, elvégre Szúnahaumon semmiféle csillagászati jelenség nincsen, amivel a naptárat összhangba kellene vagy lehetne hozni.

– Tudod, a hagyomány – mondta Uragi, aki itt született Auríhaumon és hatszáz év alatt nem járt másért az Abroncsvilágon, mint a namindant ünnepelni meg egy-két napos látogatásokon a barátainál, de mi sem állt tőle távolabb, mint az auríhaumi lokálpatriotizmus. Ez más auríhaumiakra sem volt jellemző, az itteniek szerették a világukat, de nem helyezték Szúnahaum elébe. – Igaz, hogy a naptárunknak semmi köze az Abroncsvilág csillagászati viszonyaihoz, meg hát semmilyen világéhoz sem, de hát ez a hagyomány. Nincs rá más magyarázat.

– Mindjárt négyszáz – szólalt meg Hieli a terasz ajtajában –, ha gondoljátok, elkezdhethük.

Ámmaít bölintott és fölkelt, kezét nyújtva Haitnak, aki csatlakozott hozzá. Végigsétáltak a termeken, még egyszer szemügyre vették a posztamenseket és rajtuk a műveket. Aztán kimentek az előcsarnokba, és Hieli kitérte a kaput. A kapu mögötti tágas réten, ami elválasztotta őket a közeli házaktól, pár ember ögyelgett.

– Jöhethünk? – vigyorgott rájuk Filgúmit, egy kis helybeli emberke, akit előző nap ismertek meg.

– Gyertek csak. A kiállítás mostantól nyitva áll.

Szurgani közepes méretű városka volt, ezeregyszáz lakossal, azok többsége már az első derkiben eljött, de máshonnan is, egész Auríhaumról jöttek az emberek, a szurgani kiállítótermet az egész Felhőben ismerték. A nap nagy részében százan is voltak az épületben és tanulmányozták Ámmaít térfestményeit. Szépen fogyott a kis füzetke, amit összeállított hozzájuk, hagyományosan papíron, de háromdimenziós fényképekkel.

Ámmaít első kiállítása ezzel megkezdődött. Egy évig lesznek itt a képek, és persze vevőre is fognak találni. Sokan gratuláltak, természetesen Ninda és Szinensi is.

– Mindig tetszettek a képeid – mondta Ninda, aki persze valamennyit ismerte, amit Ámmaít a Testvériségbe kerülése után festett, és a korábbiakról is látta a térbeli felvételeket. – Némelyikben sok a mondanivaló, univerzálisak, mindenféle élethelyzetben megállják a helyüket más-más értelmezésben. Mások viszont egy adott témát írnak le nagyon pontosan, de maximálisan szubjektíven, a te egyéni látásmódod szerint. De a csillagászati tárgyuakat is szeretem.

Ámmaít mosolyogva megköszönte.

– Hogy tetszik az új hajód?

– Ó, nagyon kellemes. Singérin, akárcsak az *Aulang Laip*, de a belső berendezése persze egészen más. A 4-tadzsiban lakunk, a gantirunkhoz olyan zezgugos és girbegurba folyosók vezetnek, mint valami állat föld alatti alagútrendszere. Más-

hol is jártunk ilyenekben, de ezen a hajón nagyon kedvelik. Ja igen, te is láttál ilyet a suddulfógani belvárosban, az ráadásul többszintes, ez meg csak kettő. És persze csupa kedves ember van itt is. A tanárunk, Halgil megértő, segítőkész és remekül magyaráz, az iskolánkban is csupa jó fej gyerek van, Sandémi folyton mond valami poénosat, imádom.

Ámmaít pillantása megpihent egy kétszázéves forma lányon, aki elmélyülten szemlélte az *Ütköző galaxisokat*, aztán odalépett egy fiú is, és beszélgetni kezdtek róla.

– Érdekes – dünnyögte.

– Mi érdekes? – akarta tudni Ninda.

– Tudod, én Szindorián többször jártam kiállításokon. Nekem persze nem volt még kiállításom, de másokén igen, és megfigyeltem, hogyan járnak kiállításra a szindorok.

– Hogyan?

– Megnézik a képeket, szobrokat. Bólogatnak, aztán mennek tovább.

– És a szűnik?

– Hosszan tanulmányozzák, különféle értelmezéseket keresnek, aztán később még visszamennek, újra tanulmányozzák, összevetik a művész más munkáival. Az oktatásban van a különbség. A szindor közoktatás igen felületes, nem gondolkodni tanít, csak az alapismeretekre.

Ninda lebiggyesztette az ajkát a szokásos „nem tudok Szindoria problémáival mihez kezdeni” arckifejezésével.

– Tudom, téged nem érdekel Szindoria. Viszont Szindoriát érdekel te. Nem gondoltál még arra, hogy valamire föl kellene használni a fölöttük nyert befolyásodat?

– Én nem – mosolyodott el Ninda –, de az ALAN megteszi.

Ámmaít megfigyelte, hogy a mozgalom nevét Ninda helyes zenei hangsúlyozással ejti, de Szindoriáét változatlanul az egyszerűsített szűni kiejtésben használja.

– Szerintem pedig itt az ideje, hogy te is tegyél valamit.

– Ugyan miért? Nem te mondod mindig, hogy a gyerekeket nem szabad bevonni a felnőttek problémáinak megoldásába?

– Te már bevonódtál, ezen már túlvagyunk. És egyáltalán nem Szindoria érdekében gondolom, hogy cselekedned kellene.

– Hanem az én érdekemben?

– Igen, pontosan a te saját érdekedben. Elhiheted, hogy fontosabb vagy nekem, mint Szindoria.

Ninda gyengéd mosollyal nézett rá.

– Ti is nekem. Jól van. Egyszer el fogok menni Szindoriára.

oc-4 Ęwruęy

„*Ha ismeresz valakit, aki nem ér annyit, mint te, az azt jelenti: él benned a vágy, hogy találj embereket, akiknek fölébe helyezheted magad.*”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,
78.

Sÿyndořeia
Kaŷndim
59. náũkán 55.
a zöld órája

Eĩdi és Dŵnsý, mint általában, együtt indult haza az ĀNŪ-óra után, egyfelé vitt az útjuk. Természetesen az óráról beszélgettek.

– Figyeled, Ősuĩt már egészen jól olvas – mondta Dŵnsý. – Kezdi kapisgálni a szavakat.

– Igen. Mondjuk ő elég fiatal is. De ĀĀllũn bácsinak nem megy olyan jól. Azt hiszem, öreg már hozzá. Mit fogunk csinálni, ha nem tudjuk megtanítani?

– Hát körülbelül semmit...

Ekkor értek a Mũlũn-épület sarkához, s készültek

átmenni a Šwęy úton, amikor Dŵnsý szavait egy hang szakította félbe.

– Aztán legalább lezuhanyoztok?

Megtorpantak és előbb néztek egymásra, csak aztán fordultak meg. Az épület sarkának támaszkodva Ęwruęy Sálańdũõp állt, az osztálytársuk.

– Tudom, honnan jöttetek – közölte. – A piac mögött dumáltatok a koszos csavargókkal. És tegnap is meg tegnapelőtt is. Remélem, mielőtt bejöttetek a szép tiszta iskolánkba, legalább lezuhanyoztatok!

– Ęwruęy – mondta Eĩdi felháborodva –, hogy beszélhetsz így?

– Ęn?! Ti mászkáltok a csavargók közé!

– Igen! – csattant föl Eĩdi. – Mi elmegyünk közéjük!

Dŵnsý előrelépett és türelmet kérõn egyik karját az egyik, másikat a másik lány felé nyújtotta.

– Egy pillanat, kérlek. Beszéljük ezt meg értelmes emberek módjára. Ęwruęy, megtennéd, hogy leülsz velünk beszélgetni néhány huszadra? Szavamat adom, hogy nem kaptunk azoktól az emberektõl semmilyen fertõzést vagy élõsdit.

Ęwruęy kinyitotta a száját, hogy valami csípõset feleljen, aztán rájõtt, hogy nem teheti. Akkor nem ülhet le velük beszélgetni. Csakhogy Dŵnsý azzal a kifejezéssel kérte erre, hogy *eyĩl sŷm kũlan*. Ez elég nyomatékos kérés, ezt visszautasítani olyan udvariatlanság, ami vetekszik a másik kettõ bűnével. Még a saját apja is,

Daoreÿt rendőrszázados, ő is megróná azért, hogy ennek a kérésnek nem tett eleget. Akármilyen szankciót alkalmaz ezek ellen, ő maga sem vinné el szárazon. Tartozik azzal az apja – és az anyja, a minisztériumi osztályvezető-helyettes – társadalmi állásának, hogy végighallgatja őket.

– Köszönöm, hogy leültél velünk beszélgetni, Ęwruÿ – kezdte Dwnsý a sÿyndor felsőbb körökbe tartozó gyerekek szokásos szertartásosságával, amikor helyet foglaltak a Mûlûn park egyik asztalkájának két oldalán.

– Örömmre szolgál, ha segítségedre lehetek – mondta rá Ęwruÿ gépiesen a szokásos választ, minden meggyőződés nélkül.

– Ęwruÿ, azok az emberek nem olyan tiszták, mint mi, mert nincs lehetőségük rendesen mosakodni és kimosni a ruhájukat. De ennél fontosabb probléma, hogy azon a műveltségi szinten, amin állnak, nincs igényük a rendes tisztaságra. Ez nem az ő személyes hiányosságuk, Ęwruÿ, ez egyszerűen műveltség kérdése. Semmilyen műveltségük nincsen, nem tanultak soha semmit. Ezen akarunk mi változtatni azzal, hogy tanítjuk őket. Szép lassan elsajá...

– *Tanítjátok őket?* – kérdezte Ęwruÿ annyira elhűlve, hogy a *kÿm* szócskát önkéntelenül nagyszüleinek vaidörÿ tájszólásában, *kÿÿm*nek ejtette. – *Ti?! Mire tanítjátok őket?*

– Olvasni – felelte Eïdi –, társadalmi és mindenféle más ismeretekre. Én ma éppen a tisztaságról beszéltem nekik, hogy milyen fontos dolog, és milyen sok betegséget lehet kapni a piszkos ruhától, piszkos bőrtől. És értik ám, Ęwruÿ. Az ÀLAN már szervezi, hogy tudjanak tisztálkodni.

– Az *ÀÀÀÀÀLÁN?*!

A kérdés bonyolult, hasonlóan összetett dallamívet írt le, mint a legzeneibb sÿyndor nyelvtörök.

– Igen, az ÀLAN – nézett Eïdi az osztálytársnője szemébe. – Mi az ÀLAN tagjai vagyunk, és segítünk a szegényeknek. Azoknak, akiknek nem segít senki. Szerinted ez rossz?

Ęwruÿ föl pattant. – Eïdi! Az ÀLAN egy... egy... egy felforgató, gonosz, terrorista...

A szava elakadt. Mindhárman látták a park sétányán sietősen feléjük tartó rendfenntartókat. Ketten voltak, az elöl haladónak helyettes őrmesteri rangjelzése volt. S már ott is álltak fölöttük.

– Nÿmôt helyettes őrmester vagyok – tisztelgett az ervés –, üdvözlöm önöket. Segíthetek valamiben? Valami problémájuk van? Ezek a gyerekek pimaszkodnak önnel?

Eïdi és Dwnsý szótlánul nézett Ęwruÿre, aki némán visszanézett rájuk, aztán lassan megcsóválta a fejét.

– Nem, őrmester úr – mondta kiszáradt szájjal, aztán megköszöörülte a torkát. – Nincsen semmi baj. Ők az iskolatársaim.

– Köszönöm. – Az őrmester megint tisztelgett. – Viszontlátásra.

Elmentek. A három gyerek még egy huszadon át csak nézte egymást.

– Nem tudtam, mit mondjak neki – szólalt meg aztán Ęwru y. – Nem adhatlak f l titeket... osztálytársak vagyunk...

– Nem tettél nagy dolgot – közölte E di tárgyilagosan. – Az  LAN legális szervezet és bárki törvényesen a tagja lehet.

–  s a szüleitek?... Mit szólnának, ha megtudn k?

– Hiaba töltenek be a szüleink fontos pozíciókat a rendszerben, d nt sk pesek vagyunk. Bel phet nk bármilyen legális szervezetbe. Az  LAN is legális.

– Te is beléphetsz – tette hozzá D wns y.

 wru y elképedve nézett rá.

– Hogy  n?! Miért l pn k  n be abba a szervezetbe?

– Miért ne? Csináltál már olyat, mint mi.

– Neked bek k lt a f led?! Mit csináltam  n olyat?

– Te magad mesélted, hogy négyéves korodban magadhoz vettél egy  rva  luiu nk lyk t és hónapokig etteted.

– No  s?

– Az  LAN ugyanezt teszi emberekkel. S ynd r polgárokkal, akiknek ugyan gy nincsen senkijük, aki gondoskodik róluk, mint annak a kölyöknek. Már nem csupán tüntetnek. Szervezkednek – szervezked nk. Az oktatás volt az első, mert ahhoz nem kell semmi, csak a fejünkben levő tud s. De már szervezik az ingyenkonyh kat, gyűjtik a pénzt, az élelmiszert.

– A csavargóknak... – suttogta  wru y teljes döbbenetben.

– A szegényeknek. Egyedül ebben a városban ötvenezer ember nem mindennap tudja biztosan, hogy másnap lesz-e mit ennie. Ennek a fele gyerek. Az egész  llamsz vets gben tízmillióra becsülik a számukat.

– Na persze. Tudhattam volna, hogy a felforgató sajtó eltúlzott számait fogod ismételgetni.

– Miért – hajolt előre E di –, szerinted hányan kellene lenniük ahhoz, hogy cselekedni kelljen? Abból az  luiu nk ly kb l csak egy volt, nem?

– Akkor cselekedtél,  wru y – mondta D wns y. – Most nem? Ha emberekről van szó, már nem számíthatnak r d?

E di elővette a v ri s t és matatott rajta egy kicsit. Aztán odanyújtotta a barátnőjének.

– Ezeket a képeket én magam csináltam L ak  nban, a Ka yp színház alagsora alatti b v helyen, a D rymin piac és a V t  ruh z alatti b v helyen, és a M uk alagútban.

 wru y szótlanul lapozta végig a képeket. Volt vagy harminc. Emberek – férfiak, nők, gyerekek. Félig sötétbe borult, föld alatti termekben, csak E di és mások v ri se világított. Mindenki rongyos volt és piszkos. A legtöbben csak üldögéltek a földön, a kicsik néha a felnőttek – a szüleik? –  leben, de többnyire magukban. Tárgyak nem voltak a képeken. Senkinek nem volt semmije.

Az utolsó k p után  wru y f ll lt és visszaadta a készüléket. Aztán a háta mögé pillantott.

– Rendben. A Vwt áruház csak egy sarok innen. Mutassátok meg nekem azokat az embereket.

A másik kettő csak bólintott, és elindultak.

– Szüksége lesz egy álarcra – mondta Eīdi Dwnśynak, amikor elérték a park szélét.

– Álarcra? – nézett rá a másik lány.

– Igen, egy ALAN-jelvényes porálarcra. Az ottaniak ingerültek tudnak lenni, ha valakinek szép a ruhája, és nem viseli a jelvényt.

– A... azt, amelyiken Nīindā betűje van?

– Igen, a barátom nevének kezdőbetűje – felelte Dwnśy higgadtan. – Annak a MŪRŪYN rövidítésnek a kezdőbetűjével, aminek az utolsó betűje szintén az ő neve. Majd megkapod az én álarcomat, engem már felismernek a Vwt alatt.

De nem kellett odaadnia az álarcát. Az áruház rakodóudvara mögötti térségen, amit ócska ládatornyok takartak a külvilág elől, már őrség állt a rozzant bádogajtó előtt. Négy rongyos suhanc, persze mindenféle fegyver nélkül.

– Eīdi és Dwnśy – mondta az egyik. – Ki ez veletek? Egy viyrd?

Ēwruēy elszörnyedt, egyszerre három okból. Amiért ezt a gazdagokra használt csúfnevet hallotta magáról, mert a fiú nevükön szólította az ő osztálytársait, és mert nem köszönt.

– Viyrd – bólintott Dwnśy. – Nindához jött, hogy meglássa a sötétségben a fényt.

– Jól van. Ti felelték érte. Īp, adj neki egy álarcot. Beléphettek a fénybe.

A rozzant bádogajtó mögül éjfekete sötétség ásitott rájuk.

310.

oc-5 vihar 1

„Szillon egyike azoknak, akik csak a munkájukat végezték, és úgy kerültek vele évszázadokig tartó meghitt barátságba. Akárcsak én.”

Hiragi:

Akik Nindává tették,

Szillon Nomboka Marotomandi, 1.

Hallihuat Fónird

Hanit

43659. muhat angdzsagan

730

– Hölgyeim és uraim, Szillon Nomboka Marotomandit látják a VTMK televíziótól, a Hanit Köztársaság központi világáról, Hanitról. Ez az épület a hátam mögött a Nemzeti Színház, amelynek gömbölyű épületét mindenütt jól ismerik a hanit vi-

lágokon – közvetítésünk nézőinek viszont sokkal ismerősebb az a szőke kislány, aki itt áll mellettem. Én azért ülök, mert állva olyan magas vagyok, hogy a kamera csak messziről tudna egyszerre mindkettőnket mutatni – mivelhogy ő, mint önök jól tudják, meglehetősen kicsi. De ne is róla beszéljünk, hanem vele. Ninda, hogy tetszik Hanit?

– Érdekes világ – felelte Ninda mosolyogva. – Ennek a kék csillagnak az erős fényében valahogy minden más, de Hanit gyorsan forog, és az emberek három napot és éjszakát töltenek ébren egyhuzamban. Azt mondják, szörnyű szélviharok és árvizek is vannak a gyors forgás miatt, és nemsokára megint lesz egy.

– Igen – bólintott Nomboka –, azazhogy már kialakult. Egy elég nagy ciklon, hamarosan eléri a várost. Itt leszel, amikor ideér?

– Feltétlenül. Még soha nem láttam igazi vihart. Szindorián nincsenek nagyon nagy viharok, és amik vannak, azoknak sem esik útjába Luakeán. Azokon a világokon pedig, ahol azóta megfordultam, éppen nem volt vihar.

Ez nem volt egészen igaz, Auríhaumon már átélt vihart kétszer is, de persze annak a világnak a létezéséről a dzserangok nem tudhatnak. Sokkal kisebb viharok voltak amúgy is. Az elsőnél Hergun-Sammúdiban volt, a janníhaum ablakából figyelte, ahogy a szürkeség beteríti a várost, a fák lombjai csapkodni kezdenek, aztán megjön az eső, és egykettőre úrrá lesz odakint a káosz. A másodiknál, két évvel később Szadzsinkében kiment a szasszihaum gyepére, és szembenézett a viharral. Végig kint volt, hagyta, hogy a szél ide-oda lökdösse, port és növényi törmelékkel vagdosson hozzá, és persze bőrig ázott, de csak alsóruhát hagyott magán, így kevésbé érezte. Amikor a vihar elült, visszament a janníhaumba, megszártkozott, néhány matit állt melegvörös fényben, és meg sem fázott.

Ebben a viharban nem maradhat kint. Ezt tudta. Hafeini azt mondta, az itteni viharokat egytől tízig számozzák, és ez kint a tengeren is már hatos volt, de a partra érve felerősödik, mert beszorul két hegylanc közé, nyolcas vagy kilences lesz belőle.

Nombokával egy Hononua nevű nagy térségen üldögéltek, illetve Ninda a kamera kedvéért odaállt Nomboka széke mellé. Sokan voltak jelen, de a kamera látókörén kívül. A haniti kormány több tagja, a polgármester, a meteorológiai intézet igazgatója, mindenféle helyi notabilitások és több száz báméskodó, meg Szi-nensi. A közelben. A térség többi részén legalább ezren. Hononua egy tágas, enyhén hullámos rét volt Hanit városa és az óceán között, két magas hegylanc közé szorítva, a Hanit folyó jobb partján. Ha Ninda balra nézett, ellátott az óceánig, ami fölött ragyogó kék volt az ég. De már nem sokáig. Ha pedig jobbra nézett, a pályaudvar és a zöldség- és gyümölcs piac épületét látta; velük szemben, a kamera mögött pedig a város szélső házait.

Egyszer csak zenei hangok szólaltak meg. *Bomm, bomm, bomm, bomm – bimm, bimm, bimm, bimm!* Négy mély, négy magas. Mint a dzsógirütések, valahonnan a levegőből, átható, erős hangok.

– Negyedik riasztás – mondogatták az emberek, és a kövérkés Elilamo polgármester odajött Nindáékhoz.

– Sajnálom, de hamarosan fedél alá kell húzódnunk – közölte –, érkezik a vihar.

– Kedves nézőink – ragadta meg Nomboka az alkalmat, és odafordította a kamerát egy kis távirányító segítségével, amit úgy tartott a kezébe rejtve, hogy a nézők nem látták –, bemutatom Elilamo urat, Hanit polgármesterét, aki éppen arról értesített minket, hogy közeledik a vihar. Mennyire van közel hozzánk, uram?

Bomm, bomm, bomm, bomm – bimm, bimm, bimm, bimm – ismétlődött a riasztójel.

– Csillagközi mértékkel számolva körülbelül ezer ütés – készségeskedett a polgármester –, és máris itt lesz.

A tömeg megindult a város felé, sokan légikocsit hívtak, nyilván messzebbre tartottak. Ninda nyugodtan álldogált Nomboka mellett.

– Az a tervem – mondta a riporter a kamerába, amit ismét maga felé fordított –, hogy tudósítani fogunk arról, ahogy Ninda megszemléli a haniti ciklont. Úgy tudom, különleges jelenség, Nindát pedig érdeklik a különleges természeti jelenségek. Jól tudom?

– Igen – mosolygott Ninda. – Érdekelnek. Egy Taka nevű holdon láttam ennél sokszorta nagyobb vihart is, de az nem ott volt, hanem a gázóriáson, ami körül az a világ kering.

– Ó, gázóriásvihar, azok valóban nagyon érdekesek. Láttam néhányat.

Ninda elnézett a távolba, az óceán felé.

– Már látszik.

Nomboka ülve maradt, de a kamerát felröptette a magasba, és a képernyőjét figyelte.

– Kedves nézőink, most már önök is láthatják, egy apró szürke foltként a távolban. Most lassan rá fogok nagyítani, hogy jobban megfigyelhessük.

Fokozatosan vált láthatóvá a hatalmas, gomolygó szürkesség, mindenféle mozgó nyúlványokkal. A méreteit azonban nem lehetett felbecsülni. Időnként megszólalt a négy mély és a négy magas hang, aztán egyszer csak már három.

Bomm, bomm, bomm – bimm, bimm, bimm!

– Harmadik riasztás – mondta a polgármester, és a többiekre nézett. – Kedves vendégeink, kérem, legyenek szívesek a város felé indulni, nemsokára itt a vihar. Köszönöm.

A vendégek elindultak – Ninda és Nomboka maradt. De ugyanekkor feltámadt a szél, szinte pillanatról pillanatra erősödött, s egy matin belül már lobogott a hajuk, Ninda köntösének a szárnya, aztán a fák hajladozni kezdtek. Az óceán fölött már sötétszürke volt az ég. Elilamo idegesen nézett rájuk. Már csak ők hárman voltak idekint, és Ninda volt az egyik legfontosabb vendég, akit ez a hely látott hosszú-hosszú ideje.

Bomm, bomm – bimm, bimm! – Bomm, bomm – bimm, bimm!

Nomboka fölkelt, a székét összehajtotta, zsebre vágta.

– Második riasztás. Nem maradhatunk tovább idekint, Ninda, sajnálom.

Ninda bólintott, és a megkönnyebbült polgármester nyomában beszállt az elébük libbenő kis járműbe, ami hengeres volt, körben átlátszó fallal, s az egyetlen, kör alakú ülés a közepén volt. Más nem is volt benne. Az ajtó becsukódott. Odakint vészes gyorsasággal fokozódott a szél.

– Ez a kocsi kibírja? – kérdezte Ninda.

– Hogyne, természetesen – vágta rá Elilamo.

– És nem is fújja el?

– Nem, dehogy. ALIO-meghajtása van.

– Akkor maradhatnánk itt? Nem a távolból szeretném szemlélni.

Már folyamatosan szólt a második riasztás két mély, két magas hangja.

– Maradhatunk, hát hogyne – készségeskedett Elilamo, és eltette a kis távirányítót, amivel éppen készült indítani. Egyre sötétedett körülöttük, és egyre több volt a szálló por, növényi törmelék. Aztán az óceán felől megjelent egy hatalmas fekete fal.

Bomm, bimm, bomm, bimm, bomm, bimm! – bömbölte a hangszóró.

Ninda csillogó szemmel figyelte a három-négy rigin magas, függőleges vízfalat, ami egy futó ember gyorsaságával száguldott feléjük.

– Első riasztás – mondta.

311.

oc-6 vihar 2

„A két fő tényező, ami akár javadra, akár ártalmadra lehet: önmagad – és mindenki más. Nagyjából egyenlő arányban.”

Lí-Nindaran:

Gondolatok,

615. sómir

A két férfi ösztönösen valamilyen védekező tartást próbált fölvenni, ahogy rájuk zúdult a vízfal. Ninda csak nézte gyönyörködve. Egy pillanatra elsötétült körülöttük a világ, de nem teljesen, a zöldeskék áradat alatt találták magukat, aztán kibukkantak, az árhullám továbbment. Ninda hátrapillantott. Az áradat ugyanúgy hömpölygött tovább, ezen a kis kocsin úgy csapott át, mintha ott sem lenne. De a város határában már ott magasodtak a nagy szürke gátlemezek, amik sokkal magasabbak voltak, mint az árhullám, és szilárdak, mint a *Hallihuat Fónird* tifongjai. A víz csakhamar el is érte őket és visszacsapódott, de már sokkal kisebb erővel. És egyszerre csak nem is volt már árvíz, az alattuk fortyogó, habzó áradat már az volt, ami visszafelé tartott az óceánba. Jött helyette az eső, amit a szél vízszintesen vágott a kocsi oldalának.

– Mennyi ideig tart? – kérdezte Ninda.

– A nagyon nehéz szakasza nem sokáig, talán háromezer ütés – felelte Elilamo –, de aztán még több tízezer ütésig elhúzódik, valamikor holnap hajnalban lesz vége. Javaslom, hogy induljunk el és nézzük meg máshonnan is.

Ninda beleegyezett, és felszálltak, megnézték egy kicsit magasabbról. Innen a vihar ugyanolyannak látszott, de a talaj nem, szinte eltűnt szem elől, a lent kavargó áradatban lehetetlen volt megállapítani, hol érnek véget a felhők és hol kezdődik a vízzel borított Hononua-síkság. Elilamo a város fölé vitte a kocsit, és Ninda meglepve látta, hogy Hanit színpompás épületei helyén szürke, szabálytalan sokszögű test van.

– Természetesen a várost viharpáncél fedi – magyarázta a polgármester. – Haniton minden városnak van ilyen. A páncélon kívül egyáltalán nem építkezünk, veszélyes lenne. A mezőgazdasági területeknek is páncéljuk van, enélkül képtelen-ség lenne itt gazdálkodni.

– Milyen gyakran vannak ekkora viharok?

– A mi évünk körülbelül négyszáz szúni évnek felel meg, és van benne két viharos időszak, amik egyenként az év tíz százalékát teszik ki. Egy ilyen időszakban egy adott helyen átlag tíz vihar szokott bekövetkezni, de harmincig is felmehet. Az erősségük is változó, itt a fővárosban negyven nappal ezelőtt hármás ciklon volt, ehhez képest jelentéktelen.

– És az év többi nyolcvan százalékában? – kérdezte Nomboka.

– Ó, olyankor csak szelek vannak, de eső alig, szinte teljes a szárazság. Hanit szélsőséges éghajlatú világ. Bár van rosszabb is.

– Magam is ismerek néhányat – bólintott Nomboka. – Nagyon excentrikus pályájú világokat, amik rövid ideig vannak napközben, és akkor forróság van, amit aztán hosszú-hosszú fagy követ. Lassú forgásúakat, ahol mindkét évszak nagyon hosszú. Viharos világok is léteznek szép számmal. Olyanon is jártam, ahol állandóan csapkodnak a villámok, de eső nincs egy csepp sem.

– De akkor ott kupolavárosban élnek – pillantott rá Ninda.

– Igen, de közlekednek a szabadban. Van belélegezhető léghő. Csak a villámcsapás ellen védekezni kell.

– Láttam már villámokat – bólintott Ninda. – De itt nem látok egyet sem.

– Innen nem láthatók – felelte a polgármester –, a ciklon belsejében vannak, jó messze. Mi csak a szélét kapjuk, a ciklonmag nem is fog kijönni a szárazföldre.

– És azt nem lehet megnézni?

– Hát ezzel a kocsival nem... de van olyan gépünk, ami biztonságosan be tud vinni a ciklon magjába. Ha fúni barátaink megengedik, persze.

Fúnit mondott szúni helyett, az ő nyelvükben nincs *sz* hang.

Ninda bólintott, elővette a suagját és fölhívta Halgilt.

– Szeretnék berepülni a ciklon magjába. A hanitoknak van alkalmas járművük, de a ti engedélyetekre van szükségük hozzá.

– Menj csak – bölintott a tanár –, ahova ők be mernek menni, oda nyugodtan mehetsz te is.

Ninda a polgármesterre nézett, aki megadóan bölintott és ő is fölhívott valakit.

Egy limlivel később bent a városban beszálltak egy teljesen gömb alakú, szintén átlátszó járműbe, amit egy meghökkentő külsejű pilóta vezetett. Ninda soha nem látott még majdnem mellközépig érő, fehér szakállat kopasz fejen.

– Anilao vagyok – mondta a pilóta mélyen zengő basszushangon, szúni nyelven, alig érezhető akcentussal. – Szálljatok be és foglaljatok helyet.

Szinensi is csatlakozott, kosárban hozta Lít, akit letett a padlóra.

– Az állatka nem fog félni? – érdeklődött Anilao.

– Egy ivut sosem fél – felelte Szinensi.

– Rendben. Mulihi, aulu-Elilamo.

– Mulihi, aulu-Anilao – bölintott vissza a polgármester, a két szúni kislány pedig ezzel megtanult köszönni és urazni hanit nyelven.

Nomboka beprézelte hosszú termetét az ajtón.

– Üdvözlöm, Nomboka úr – bölintott a pilóta. – Anilao vagyok. Régóta nézem a műsorait.

– Köszönöm, nagyon kedves – biccentett a folgri mosolyogva, és helyet foglalt. Öt ülés helyezkedett el körben a gömbben, mind forgatható, hogy minden irányba kinézhessenek.

Hulilo, hanahau, fahurai, maniroa. Egész csomó szót tanultam a haniti ciklonok magjában tapasztalható jelenségekről. A hulilo például olyasmi, amit Anilao „oszlopvillámnak” magyarázott, egy egész nyaláb villám egyszerre, amik olyan szélességben csapnak le, hogy egy jókora erdőt le tudnának tarolni. Fantasztikus fényt áraszt egy ilyen hulilo, Hanit tízmilliós fővárosának minden szobájába elég volna. A hanahau viszont egy alig látható, vékony kis szikra, ami a földből csap ki – fölfelé! –, egészen magasra fölrag a felhőkbe, és ennek nyomán jön a lefelé csapó nagy, fényes villám. Fahurainak akkor hívják, amikor sok villám jön egyszerre, de nem nyalábba összefogva, mint a hulilo, hanem szanaszét, egy aránylag kis területre csapnak be azok is, de nem együtt. A legérdekesebb a maniroa. Ez úgy keletkezik, hogy a villámból „kiszakad” egy darab, és egy hatalmas adag elektromosság gömb alakban lebegve marad a levegőben. Egy ekkora ciklonban ezerszám keletkeznek, Szillon csinált felvételeket, százzszámra vannak rajtuk maniroák, majd láthatod a filmjében.

Hosszabb filmet csinál. Aufartól jött velünk, és most megbeszéltük, hogy továbbra is elkísér, forgat azokon a világokon, amiken kiszállok. Ez egy ilyen dokumentumféle lesz, hogy hogyan járja be Ninda a Galaxist. Szerinte Szindorián meg egy csomó világon imádni fogják. Nekem meg olyan mindegy, hogy van-e a közelenben egy kamera, én ugyanúgy mászkálok a világokon, akár látja a Galaxis, akár nem. Szillont pedig megkedveltem, rendes ember, örülök a társaságának.

Ő is kedvel engem, de persze nem pusztán szeretetből utazik velem, ez a munkája, a tévétársaság fizeti a jegyét a Hallihuat Fóniridon. Mindenki jól jár. A tévések filmelhetnek kedvükre, én beszélgethetek Szillonnal, a nézők meg láthatnak engem a haniti kormányral vacsorázni. Hogy ez nekik miért jó, azt sosem fogom megérteni, de hát tőlem nézzék. Mit kellene titkolnom azon, hogy vacsorázom?

312.

0c-7 határok 1

„Azért kértem, hogy velem tarthassak az útján, mert látni és dokumentálni szerettem volna, ahogy beszél az emberekkel. Haniton figyeltem meg először. Varázslatos hatással tud lenni rájuk.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
2.*

A vacsorát a Lauhaki Hifano Színház nagyszínpadán tartották, kétezer néző jelenlétében, akik szintén rendelhetek maguknak az ételből, de a színpadon berendezett asztalnál csak a kormány tagjai és más kiválóságok foglalhattak helyet – és a két szüni kislány. Mindez egy ismeretlen rendezvény szervező zsenijét dicsérte, egészen addig, amíg Hafulau miniszterelnök dagályos üdvözlő beszéde és Ninda lakonikus köszönetnyilvánítása el nem hangzott. Felszolgálták az első fogást, egy haili nevű halból készült előételt. A vendégek nyugodtan hozzáláttak, de ekkor a színpad szélén megjelent egy ember és elindult az asztal felé.

A biztonságiak nyomban ott termettek, karon is fogták, amire kiabálni kezdett.

– Hagyjanak! Nekem is jogom van Nindával beszélni! Aiszilu nagykövet vagyok! Beszélni akarok Nindával!

– Mi folyik ott? – kérdezte Szinensi, aki közelebb ült az incidens helyszínéhez.

– Ez az ember illetéktelenül tartózkodik itt – közölte Hafulau. – Elnézést kérek a rendezvényért, azonnal intézkednek.

– Várjanak – felelte Ninda. – Ki az az ember, és miért akarják innen eltávolítani?

Már négy biztonsági fogta le a színpad szélén álló embert, aki nem próbált védekezni, de a biztonságiak sem mozdultak, zavartan várták az utasítást.

– Én vagyok a miniszterelnök – emelte föl a hangját Hafulau. – Parancsot adtam, hajtsák végre!

A biztonságiak parancsnoka intett, és elkezdtek kivonszolni a magát nagykövetnek nevező embert. Ugyanekkor Ninda és Szinensi lecsapta a villáját, fölpattantak mindketten, és elindultak a rendezvény felé.

A botrány a levegőben lógott.

Ninda odatoppant a biztonságiakhoz, akik jókora fölényük ellenére is küszködve próbálták levonszolni a nagydarab embert, és rájuk szólt:

– Elengedhetitek. Mindhárman elmegyünk innen, most azonnal.

Hafulau rémülten bámult utánuk.

– De Ninda!...

Ninda megfordult.

– Ha őt kidobják innen, mert velem akar beszélni, akkor nekem sincs helyem itt. Elmegyünk a színházból, a városból és Hanit világaról. Vissza a hajónkra. Akarsz velünk jönni? – nézett a rendbontóra. – Úgy látom, nem vagy itt népszerű.

Hafulau tekintete hirtelen találkozott Nomboka leplezetlenül kárörvendő vigyorával, és tudatosult benne, hogy az egész élet adásban látja a fél Galaxis. Felugrott.

– Várjanak! – Még a száját is futva törölte meg, pedig csak néhány lépésre voltak tőle. – Várjanak... elnézést kérek... sajnálatos félreértés történt... engedjék el ezt az urat.

A biztonságiak engedelmesen visszavonultak.

Ninda fagyosan nézett föl a miniszterelnökre.

– Mi volt ez, Hafulau?

– Én... elnézést kérek. Kérlek, gyere vissza... te Hanit népének megbecsült vendége vagy.

– Rendben, visszajövünk mindhárman. – A másik férfihoz fordult. – Ninda vagyok. Te ki vagy?

– Aiszilu – felelte az –, Salumat nagykövete vagyok.

– Örülök, hogy megismerhettelek. Kérlek, foglalj helyet az asztalunknál.

A nézőtér felmorajlott. A salumati Aiszilu ott ül a kormányval egy asztalnál! Ők jól tudták, kicsoda ez az ember és miért akarta Hafulau kizavartatni a teremből. A moraj egyaránt jött a kormánypártiaktól és az ellenzékiektől, más-más okból.

A két gyerek és a két férfi visszament az asztalhoz.

– Hozzanak még egy széket és terítéket – rendelkezett Szinensi, mint aki otthon van. A személyzet rohant végrehajtani az utasítást. A hosszú asztal egyik végén ült Ninda, jobbján a miniszterelnök, balján Szinensi, aki arrébb húzódott, és az asztal sarkához ült Aiszilu.

– Meséld el, miért jöttél ide és miért akartál beszélni velem – pillantott rá Ninda.

A nagykövet illemtudóan kézbe vette a villáját és megérintette a halat.

– Salumat népét képviselem. A mi világunk jelenleg a Hanit Köztársaság ellenőrzése alatt áll...

Nomboka nem mulasztotta el felvenni Hafulau arckifejezését, amint ráébred, hogy semmiféleképpen nem tudja elhallgattatni ellenfelét. És végképp nem vághat közbe. Ha az iménti incidens nem történt volna meg, akkor csak udvariatlanság lenne. Így már katasztrofális következményekkel járna.

– Salumat függetlenségi törekvései évek óta semmilyen visszhangra nem talál-
nak sem a haniti politikában, sem a galaktikus közvéleményben. Azért jöttem,
hogy beszéljek veled. Rád odafigyelnek. Szeretném átadni neked Salumat kormá-
nyának és népének meghívását és felkérését, hogy nyisd meg a Salu Kulturális
Fesztivált.

Ninda Hafulauhoz fordult.

– Engem még soha sehol nem kértek fel semmi ilyesmire. Nem hívtak meg
egyetlen világra sem, kivéve Szindoriát. Tudtad ezt, Hafulau?

A miniszterelnök legyőzötten megcsóválta a fejét.

– Nem... nézd, én Hanit népét képviselem. Mi nem értünk egyet Faumati törek-
véseivel... mi így hívjuk a világukat...

– Várjatok egy pillanatot. Nekem ezt még föl kell fogni. Mondd, Aiszilu, miért
fontos nektek a függetlenség?

A nagykövet jólnevelten evett egy falatot a halból.

– Hosszú történet, hogy hogyan került a világunk Hanit fennhatósága alá.

Ninda türelmet kérően fölemelte a kezét.

– Én nem ezt kérdeztem. Értem, hogy korábban függetlenek voltatok. Most nem
vagytok azok. De mi ennek a jelentősége? Miben más az életetek most, mint ak-
kor?

– Legelsősorban is abban, hogy most Hanitról irányítanak minket.

– Salumat élethordozó világ?

– Részben lakhatóak vagyunk, egész pontosan a felszín harminc százalékát tet-
tük lakhatóvá.

– Hány településetek van?

– Százhusz körül.

– Nevezd meg kettőt, kérlek.

– A fővárosunk Salufau, a másik nagyváros neve Auaniki.

– Rendben. Amikor függetlenek voltatok, Auaniki lakói nem zúgolódtak, amiért
Salufauból kormányozzák őket és nem onnan helyből?

A színházteremben vágni lehetett a csendet.

– Ezt... ezt nem értem – préselte ki a nagykövet a szavakat.

– De, szerintem nagyon is érted. Auanikiból nézve Salufau „valahol máshol”
van. Hanit talán nem „valahol máshol” van?

– De Hanit már egy másik naprendszer!

– Ha jól tudom, az ország egész csomó naprendszert foglal magában. Azok
mind zúgolódnak, hogy függetlenek akarnak lenni? – Ninda fogta a kését meg a
villáját, és elkezdte apró darabokra vagdosni a halszeletet. – Nézd ezt a halat.
Akármilyen kicsire szabdalhatom, attól még hal marad. A Galaxis mindenhogyan
Galaxis marad, akárhány darabra vágjuk mi emberek. A naprendszerek, a világok,
minden pontosan ugyanolyan, akárhová rajzolsz közöttük határokat. Függetlenek
akartok lenni? Mitől, Hanittól? Felőlem nyugodtan, de miért nem akartok függet-
lenek lenni a kontinens másik részétől, a szomszéd várostól, a szomszéd utcától?

Hogy akik Hanitból kormányoznak titeket, azok nem salumatiak? No és? A salufaiak meg nem auanikiek, és lefogadom, hogy ez nem zavarná az auaniki lakosokat, csak pont a hanitiak ne kormányozzák őket. De miért pont ők ne?

S ezzel magára hagyva a nagykövetet megrökönyödésével a miniszterelnök felé fordult.

– És te? Miért nem hagyod Salumatot békében élni a maga életét? Nem mindegy Hanitnak, hogy Salumatot kik kormányozzák? Ha Salumat része az országoknak, akkor különbek, jobbak vagytok?

Körbepillantott a hallgatóságon.

– Tud nekem valaki válaszolni egy egyszerű kérdésre? A Galaxis csillagokból áll, amik körül világok keringenek. A világokon városok állnak, amik utcákból, házakból állnak. Ezekben mind emberek élnek. A dolognak itt vége is lehetne, de nem. Az emberek államokra osztották fel a Galaxist. Némelyik csak egyetlen világ, mások egész csomó naprendszert felölelnek. Képzeltbeli vonalakkal rajzolták tele a világuirt, határoknak hívják őket, és a vonalaktól függ, hogy mik a törvények. Miért? Mi a különbség Salumat, Hanit, Szindoria, Ík és Antaur között? Nekem nem fér a fejembe, hogy mitől lesz két világ egyazon állam, másik két világ külön állam. Vagy akkor már miért nem osztjuk fel a világokat is? Rajzolhatnánk egy-két országhatárt itt, Hanit felszínén is. Mondjuk a folyó, ami ezt a várost kettészeli, lehetne egy országhatár, és a túlparti városrész már külföld. Adjatok egy térképet, rajzolok rá néhány határt. Jó lesz?

313.

oc-8 határok 2

„Egy évszázaddal később még mindig úgy hivatkoztak rá: »a haniti beszéd«. Hogy miért, azt sosem fogom megérteni. Mondtam én ott bármit, ami nem nyilvánvaló?”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

394.

A két politikus roppant kellemetlen helyzetbe került. Mindketten kinyilvánították már, hogy milyen fontosságot tulajdonítanak Ninda immár jelképerőre emelkedett személyének – a kormány fogadást adott a tiszteletére, a salumatiak pedig az ő közreműködésével próbálták függetlenségük ügyére irányítani a csillagközi figyelmet. Maga Ninda mint ember végeredményben csak egy gyerek volt, ezért a véleményével egyik oldal sem kalkulált komolyan. De ez a vélemény mégiscsak elhangzott, és egyiküknek sem tetszett, amit hallottak.

– Bocsáss meg, Ninda – szólalt meg kis csend után Hafulau –, de azt hiszem, nem egészen értem, amit mondani szeretnél. Végül is melyik oldalnak van szerinted igaza?

Százhusz világon több milliárd ember látta élőben azt az arckifejezést, amivel Ninda a férfira nézett. A hidegkék szempárban megcsillanó mély, elítélő helytelenítés mintegy a védjegye lett.

– Miért kellene, hogy bármelyik oldalnak igaza legyen, Hafulau? Ti csak azon vitatkoztok, hogy Salumat és Hanit között legyen-e még egy vonal a galaktikus térképen. Én viszont lényegtelennek tartom, hogy hány vonal van rajta. Maguknak a vonalaknak a létevel nem értek egyet.

– Ezt megértjük – szólalt meg Aiszilu. – De a kérdés a kormányzás. Mi azt nem szeretnénk, ha továbbra is Hanitról irányítanának minket, haniti érdekek mentén.

– Tehát ha függetlenek lesztek, salumati érdekek mentén fogjátok irányítani a világokat?

– Hát hogyan.

– Vagyis Salumaton mindenkinek egyforma érdekei vannak?

– Természetesen nem – felelte a nagykövet elnéző mosollyal. – A demokratikus választások lényege, hogy a többség akarata érvényesüljön. Most persze megkérdezed, hogy Hanitot nem demokratikus választások alapján kormányozzák-e – de, persze. Csakhogy ott a többség tizenkét világ többségét jelenti. A független Salumaton viszont a mi többségünk kormányozna.

Ninda nyugodtan elfogyasztotta a halat, amíg a férfi beszélt, aztán letette a világlát.

– Ugyanezzel az érveléssel Auaniki is független akarhatna lenni Salufautól.

– De az csak két különböző város. Salumat és Hanit két külön nemzet.

– Szindoria és Minéa ugyanaz a nemzet – vágta rá Ninda –, Minéa mégis ki mondta a függetlenségét. Ha a nemzetiségüket kérdezed, szindoroknak fogják hívni magukat, ha az állampolgárságukat, akkor minéaiaknak. Rengeteg ilyen hely van. De olyanok is, ahol több nemzet él ugyanabban az államban, például Szuttigu. Szerintem a nemzet egyszerűen egy mese, amit a politikusok arra használnak, hogy az emberekkel elfogadtassák a gonosz terveiket. A jó terveket nem kell mesékkel elfogadtatni, azokat az emberek egyszerűen elfogadják. – Fölemelte az ujját, mert Aiszilu közbe akart szólni. – Mi az a nemzet? – Körbenézett az embereken. – Tud erre válaszolni valaki? Én szindornak születtem, de a szindorok nem tekintettek a nemzet részének, mert csavargó voltam. A szünik kérdés nélkül, azonnal a nemzet részének tekintettek, és azóta én is szüninak tekintem magam. Nem szindornak. Szindorián nemcsak a nemzet nem tekintett engem szindornak, én sem éreztem a nemzet részének magam, azt sem tudtam, hogy létezik olyan, hogy nemzet. Milliók élnek úgy Szindorián, hogy fogalmuk sincs a nemzetről. Máshol is. Szindoria nem valami különlegesen szörnyű hely. Mármint szörnyűnek szörnyű, de nem különlegesen. Sok hasonló van a Galaxisban.

Néhány hellyel távolabb egy nő kissé fölemelkedett a székéről és biccentett a többieknek, mielőtt Nindára nézett.

– Naiha vagyok, szociológus. Azt hiszem, illetékes vagyok megválaszolni a kérdésedet. A nemzet azoknak az embereknek az összessége, akiket valamilyen kötelek fog össze. Ez lehet azonos az államisággal, és lehet eltérő. Haniton él egy fonihí nevű közösség, akik önálló nemzetet alkotnak, ugyanakkor részei a hanit nemzetnek – ezt biztosan állíthatom, mert sokat dolgoztam velük. A fonihik mind hanitok is, és annak is érzik magukat. A salumatiak nem érzik magukat hanitnak. Ez a probléma. A fonihik nem akarnak függetlenek lenni, a salumatiak viszont igen. Nagyjából ez az, ami a nemzet fogalmát definiálja.

Ninda köszönőleg bólintott a szociológus felé, aztán elgondolkodva nézett a nagykövetre.

– Salumat minden egyes lakója független akar lenni?

– Nem – felelte Aiszilu őszintén. – Van nálunk egy Egységpárt, akik meg akarnak maradni Hanit kötelékében. Igen feszült és indulatos viták dúlnak emiatt.

– Tehát még ti magatok sem tudtok kialakítani egy közös álláspontot, és Hanitot kéritek, hogy teljesítse a kívánságokat, ami csak a világotok egy részének a kívánsága. Valakinek mindenhogyan rossz lesz. Most a te csoportodnak rossz. Ha kiváltak Hanitból, az Egységpártnak lesz rossz. Látod, hogy a baj magukkal a határokkal van?

– A Galaxis egész történelme során voltak határok – jegyezte meg Naiha.

– És a Galaxis egész történelme során csak baj származott belőle – felelte Ninda. – Ismeritek Ásinnilu történetét? Elmesélem. Ásinnilu virágzó gazdaságú, szép világ volt valahol a Suavunt-ködök vidékén, jó természeti adottságokkal, bővebben a nyersanyagoknak, kiváló volt az ipara és a mezőgazdasága. Az életszínvonal magas volt, az emberek elégedettek voltak. De jött egy nyughatatlan alak, akinek az volt a célja, hogy ő legyen Ásinnilu ura és parancsolója. Kirobbantott egy polgárháborút, de nem sikerült meghódítania Ásinnilut, a csapataival el kellett menekülnie a világ holdjára. De azt meghódította, attól kezdve a hold az övé volt, rémuralmat vezetett be, és elkezdte folyamatosan zaklatni Ásinnilut, no meg a világ hajóforgalmát. Rövidesen elfordult tőlük az összes kereskedelmi partnerük, persze mi is, és Ásinnilu ipara és mezőgazdasága csakhamar tönkrement, nem volt kinek eladni az árujukat. Persze ott is bevezettek egy határt, a világ és a holdja két külön állam lett, aminek az lett a következménye, hogy a hold lakói szenvedtek a diktátortól, mert Ásinnilu tiszteletben tartotta a határt és nem avatkozott a dolgukba, de Ásinnilu lakói is szenvedtek a diktátortól, mert ő viszont nem tisztelte a határt. Ilyen történetekből el tudok mesélni nektek vagy tízet, de ezrével, tízezzrével voltak a galaktikus történelemben. Mit gondoltok, hány embert öltek meg a Galaxisban azért, mert óvatlanul vagy kényszerűségből átlépett egy határt anélkül, hogy engedélyt kért volna rá? Hány város, világ életét lehetetlenítette el, hogy egyszer csak lett mellettük egy határ?

Aiszilu törte meg a csendet kis idő elteltével.

– Ha jól értem, az az álláspontod, hogy ne legyünk függetlenek, mert azzal még egy határ keletkezik.

– Így is mondhatjuk. De szerintem nem az az egyetlen kérdés, hogy Hanit és Salumat hány állam. Nem az a fő kérdés. Hanem hogy a salumatiak hogy érzik magukat, akár részei Hanitnak, akár nem. Egyedül ez számít. Ezért fogadom el a meghívást. Elmegyek Salumatra és megnézem, hogyan él a néped, Aiszilu.

314.

oc-9 fesztivál

„Omdzsaszin azt írta, hogy a saunisi utunk eredménye Ninda hallatlan népszerűsége. De nem. Tehetett volna Ninda bármit. A népszerűsége egyszerűen csak nőtt, magától, és terjedt, csak terjedt, világról világra.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
660. sómir*

Salumat
Faulahanu
43659. nodzsat szilgaran
440

A hely neve Aihanonua volt salumati nyelven és hanitul is. Egy sziget belsejében elhelyezkedő, árnyas liget. A fák mögött odalátszott a *Faulahanu* fehér törzse, a hajóé, amivel idejöttek Hanitról. Ninda, Szinensi, Lí, még egy tucat szúni, főleg gyerekek, és rengeteg salumati, meg a haniti kormány több tagja, a miniszterelnök is. Ninda egyszerűen megkérdezte, hogy ugye eljönnek ők is – és persze eljöttek. Ezrével voltak helybeliek, a fűben üldögéltek, fölmásztak a fákra, mindenhol volt belőlük.

Hianao, a fesztivál elnöke, egy fehér tunikát viselő, ősz szakállú, kopasz bácsi fellépdelt az emelvényre és fölemelte mindkét kezét.

– Airahi – mondta mélyen zengő hangján.

– Airahi! – zúgta a tömeg.

– Anaszau fahinit i lau i hiri ao naisani – jelentette be Hianao jószágon, a szúniknak pedig fordított a gép. Hanit nyelven is megismételte. – Anihau ahini i lau i hiri ao nahani. Szeretettel üdvözlöm helybeli és távolról érkezett vendégeinket. Az idén nem vagyunk magunkban a Salu Kulturális Fesztivál megnyitóján. Velünk van a köztársaság kormányának küldöttsége. Sok mindenben nem értünk velük egyet, tudom. De kérek benneteket, barátaim, tegyék most félre ellentéteinket. A Salu Fesztiválon soha nem szerepelt politika – ne kapjon szerepet most

sem. Kérlek benneteket, salumatiak, köszöntsétek őket velem együtt. Hafulau miniszterelnök.

A miniszterelnök felsietett az emelvényre, a közönség pedig apró sípokat vett elő és csilingelő, trillázó hangokat csalt elő belőlük.

– Nálunk ez a tetszésnyilvánítás – magyarázta Efauhi, a fiatalasszony, akinek a gondjaira bízták őket.

Hiano bemutatta a haniti kormány öt tagját, akik jobb tenyerüket feltartva üdvözölték a jelenlevőket, azután egymás után helyet foglaltak az emelvény hátsó részén.

– Azt, hogy ők itt vannak – jelentette ki ezután a fesztiválearnök –, egyvalakinek köszönhetjük. Láttátok a tévében, hogyan érte el, hogy a haniti kormány eljőjön. És itt van ő is. Köszöntsük együtt Salumat és Hanit barátját, Nindát.

Ninda nyugodtan felsétált az emelvényre – de odafentről meglepve nézett az emberekre. A sípok ezúttal nem szólaltak meg. A közönség néhány pillanatig néma maradt, aztán némi nesz támadt – több ezer ember állt talpra egyszerre. Eltelhetett vagy egy tizedmat, amíg ott álltak mind, aztán két tenyerüket a mellük előtt összeillesztve meghajoltak Ninda előtt.

– Ez is tetszésnyilvánítás? – kérdezte Szinensi az emelvény mellett.

– Nnnnem... vagyis de... – helyesbített Efauhi zavartan –, csak... ez a létező legnagyobb tisztelet kifejezése...

– Airahi! – kiáltotta Ninda csengő hangon a sok ezer embernek, és a milliónak, akik a tévéen át nézték.

– Airahi! – ujjongtak az emberek főlegyenesedve. – Airahi, airahi!

Nindának volt egy rövid szövege, amit előre megírt, hogy útközben lefordíthatassa, mert az ő nyelvükön akart szólni hozzájuk.

– Kahini ao Salumat ei ao Hanit! – szólt határozottan, magabiztosan. – Hinaori sau ai hanirifaua, alamauri ai nihi ino aifa hinonaot eki fautasza, akuhano hakiri amahu: ihili ei szinano. Auhatu heki szihifu hini aiha ino eihaniszu iheki. Au laiheri e hini ihonao iheki ai e amino. Ao Hanit ei hiko ineni aikulau ino a szini au halikiri ahimaua, ei i enu auka ahafiri o ahana au, ihi eki i aurafiri aszano sihinot. Aniau e hiao hifari aua ine ai Salumat ariramo efuni eki oi a Salu Ahafarau Ohini Aika. Ou hanaisza eio ihonao i fauhalini ei szimilaua! Airahi! Salumatiak és haniatiak! Először járok országotokban, még alig láttam belőle valamit, de tudom, hogy itt sem hiányzik a két legfontosabb, ami emberré tesz minket: a kedvesség és a művészet. Azért rendezitek meg ezt az eseményt minden négy évben, hogy ezeket megünnepeljétek. Most másképpen alakult ez a megnyitőünnepség, mint máskor. Eljött Hanit kormánya, hogy részesei legyenek örömetöknek, és talán elkezdőd-hessen egy olyan folyamat, ami mindkét nép számára javulást hoz. Ebben a reményben nyitom meg Salumat világának háromszáznegyvenkettedik Salu Kulturális Fesztiválját. Hozzon ez az ünnep békét és boldogságot!

A közönség reakciója most nem volt olyan szertartásos, mint az előbb. Ujjongásban törtek ki, és a levegőbe dobálták a sapkájukat. A sípokat is megszólaltatták, és sokan kiabálták Ninda nevét, meg lelkes jelszavakat is a nyelvükön.

Ninda két derkit maradt még velük, ott ült a közönség soraiban, beszélgetett az emberekkel, evett a szendvicseiből és velük nézte a fellépő művészeket. Énekesek, táncosok léptek föl, szólisták, csoportok. Megtanult egy-két salumati dalt, sőt ő is föllépett az üdijával, a *Szesszurint* játszotta, nagy sikerrel, az egész közönség együtt énekelte vele – ők is ismerték.

Aztán búcsút vett az emberektől, de nem Salumattól, csak ettől a szigettől. Szinensivel, Lível és Efauhival légikocsiba ültek és átrepültek néhány sziget és tengersáv fölött. Ezen a vidéken sűrűn követték egymást az apróbb-nagyobb szigetek. Ninda választotta ki az egyiket, egyszerűen rámutatott, Efauhi pedig odaküldte a kocsit. Leszálltak egy kis falu főterének szélén. Ott is állt a tánc, az emberek énekeltek, ünnepeltek. Észre sem vették őket, csak a dal végén, akkor gyűltek oda Ninda köré, és teljesen el voltak bűvölve. A hírneve már ide is eljutott.

– Szerintem – jegyezte meg Szinensi a gondolatérintkezés mások számára érzékelhetetlen nyelvén – minél messzebb kerülünk Szindoriától, annál kevésbé tudják az emberek, hogy mitől vagy te olyan híres. Csak maga a tény marad, hogy az vagy. Ezek az emberek ennek az eldugott kis világnak ebben az eldugott falucskájában soha nem látnak híres embert testközelből. Csak annyit értenek az egészből, hogy most itt van egy.

– Persze – felelte Ninda a gondolatnyelv olyan érzelmi jelzésével, ami megfelelt immár több tucat világon ismert szelíd mosolyának. – Megjegyzem, a szindorok se nagyon tudják eldönteni, hogy én mitől vagyok önekik annyira fontos.

– Igen – értett egyet a barátnője –, addig mondogattad nekik, hogy neked semmilyen hatalmad nincsen, ne benned keressék a reményt az életükre, hogy már kezdik elhinni. De továbbra is imádnak és bálványoznak, csak már nemigen tudják, hogy miért. Mert te vagy te, és kész.

– Jó elemzés, egyetértek.

Közben minden nehézség nélkül beszélgettek a helybeliekkel, az erre való képességet már régen elsajátították. Két mondat között, egy lélegzetvételnyi idő alatt egész gondolatsorokat tudtak cserélni. Kétfelé figyelni pedig a legcsekélyebb nehézséget sem jelentett.

A falubeliek – a falut Haiszinatnak hívták – leginkább arra voltak kíváncsiak, mi Ninda véleménye Salumat függetlenségéről. De Nindának nem volt véleménye.

– Nem tudom, mi lesz Salumat függetlenségével, barátaim. Én csak egy gyerek vagyok a Testvériségből. Ne engem kérdezzetek, hanem önmagatokat.

oc-10 ĘĚnahý

*„Rád néz és meghódít,
mert tudod, hogy ismer.
Pillantása els z d t,
mert benne a Galaxis.”*

* LAN:
Hősköltemény,*

**Sý ndoreia
Ka ndim
59. n  kan 59.
a zöld órája**

Vý a te n miniszterhelyettes komoly arccal olvasta végig a jelentést. Nyugodt mozdulattal az asztalra tette az olvasót és fölnézett.

– Nem tudom, mit gondoljak,  awll y. Hihet en hangzik. De a külügyes szakmában az egyik legelső dolog, amit megtanulunk, az, hogy a hihető dolgok nem mindig hihet k.

– A hihetetlenek pedig nem mindig hihetetlenek – vágta rá  awll y ĘĚnahý, akinek miniszteri m sodasszisztensi címe voltaképpen azt jelentette, hogy ő volt az új ember a minisztérium központi irodájában. Tizenhét éves fiatalember, hosszú sz ke sörénye a vállat verdeste, kék szeméből magabiztos önbizalom és a magasabb rangnak kijáró feltétlen tisztelet sugárzott. V y a te n személyesen választotta ki tucatnyi jelölt közül, alig pár napja. Természetesen a N ind -ügyet adta neki elsőként. Írjon róla egy olyan elemzést, amin   meg lesz lepv .

Végül is a célt elérte, elég meglepőt alkotott. Szerinte N ind  nem a Testvériség kreálmánya, és nem is a belföldi ellenz k . Az a diadalmenet, amit jelenleg befut a Galaxisban – utoljára a  anýt Köztársaságban már valamiféle belpolitikai tanácsadóként is fellépett, ami még akkor is tökéletesen érthetetlen volna, ha felnőtt lenne –, mostanára világossá tette, hogy itt csillagközi összeesküvésről van szó. ĘĚnahý fejtegetése k t szervezetet vizsgált meg: a Galaktikus B kesz vets get (amelynek természetesen Sý ndoreia is tagja, de csak formálisan, az elnök  r beiktatása után hamarosan megromlott a kapcsolatuk a szervezettel, az ország deleg tus nak mandátuma lejárt és nem újították meg)  s a M diaszolg ltat k Galaktikus Társulását (amelynek a Belső-Galaktikus Hírügynökség tagja, a sý ndor hírszolgáltatók közül viszont egyik sem, mert tiltja a törvény). A tanulmány érveket sorakoztatott fel a gyanú mellett és ellene is, majd nekilátott mindkét nézőpont érveit megcáfolni. A végkövetkeztetés: a gyanú mellett érvek nem cáfolhatók hitelt érdemlően, az ellene sz l k igen, tehát a gyanú megalapozott.

– Igen – mondta Vÿhauteñ lassan, elgondolkodva –, a hihető és a hihetetlen között sokszor csak hajszálnyi a különbség. Szép munka – intett az olvasó felé. – Természetesen nem hozhatjuk nyilvánosságra, de az kétségtelen, hogy szép munka.

Az asszisztens elmosolyodott.

– Ha a nagy nyilvánosság számára akartam volna írni, filmforgatókönyveket írnék.

– Egyetérték. Azon tűnődöm, mit tegyünk most, hogy mindezt tisztáztuk.

– Nekem van egy elképzelésem. – ĘĚnahÿ megvárta fölöttese kérdő szemöldök-ráncolását, mielőtt folytatta. – Az MGT soha nem operál közvetlenül, mindig csak tagszervezetein keresztül. Nÿindà Saunisra tart. – Zenei hangsúlyok nélkül ejtette a világ nevét. – Ęn pedig sokszor jártam ott, mindenkit ismerek Saunison, aki számít, folyékonyan beszélem a nyelvet, akár el is adhatom magam saunisinak, csak le kell vágatnom a hajamat. Tegyük fel, hogy odarepülök egy gyors kishajóval. Jóval őelőtte ott lehetek. A csillagközi hírszolgálatok is ott lesznek, és az MGT embereit akkor már csak az nem szúrja ki, aki nem akarja. De a GBSZ emberei is láthatóak lesznek. Csak idejében ott kell lenni és figyelni.

– Ęrtem. A kérdés az, hogy mi lesz, ha leleplezed őket.

– Akkor a kezünkben lesz a bizonyíték, amivel Nÿindàt egyszer s mindenkorra kivonhatjuk a képletből. Mit érdekelné az ĀLAN-t a galaktikusok bábja?

– No igen. Ebben van némi ráció. Mikor ér oda a gyerek?

– Információt természetesen lehetetlen szerezni erről, de a sÿunÿ hajók útvonalait ismerve a jövő hónap második felében. De persze ha a gyerek otthagyja a hajót és máshogyan folytatja az útját, arról nem szerzünk tudomást, csak ha már megérkezett – mint a mostani kitérő esetében.

– Nyilván. Nem zárkózom el az ötletedtől. Ęrtesz sÿunÿ nyelven?

– Nem, de addig megtanulok.

– Rendben. De van itt egy kérdés, amit nem érintettünk. Mi a gyerek célja?

– Saunis.

– Saunis, Saunis! De ott mit akar? Kivel akar kapcsolatba lépni és miért? Turistaútnak egy kicsit hosszú, nem?

– Voltaképpen nem, Lèëreÿn, ha azt veszed, hogy nincsen kiindulópontja. Hiszen a gyerek sÿunÿ. A hajóján él, és azzal együtt utazik.

Vÿhauteñ bosszúsán fÿjt egyet.

– Még a... hogy is hívják... igen, az *Angaur Dzsúrarengivel* utazott, amikor megemlítette valamelyik világon, hogy oda tart. Azóta többször is átszállt. Ez az egy előnye van számunkra a népszerűségének: most már tudjuk, hogy merre jár. Legalább két ottani éve Saunis a deklarált úti célja. Szóval igenis hosszú út. De miért? Mit akar ott?

– Ha ki lehet deríteni, én kiderítem – felelte az asszisztens.

A miniszterhelyettes bólintott.

– Rendben. Indulj, amilyen gyorsan csak tudsz. Kiutaltatok egy futárhajót.

– Indulok, főnök. Ami pedig a kérdéset illeti, hogy kivel akar kapcsolatba lépni és miért... ha csak kapcsolatba akarna lépni valakivel, azt megtehetné sokkal gyorsabban, ezért találták föl a hiperfont, nem igaz?

– De. Valahová el akar menni azon a világon, valamit meg akar nézni. De mit, Šawllëy? Van ott valami különleges látnivaló?

ĚĚnaħý lebiggyesztette az ajkát.

– A Galaxis minden világán van látnivaló, Lèëreÿn. Fogalmam sincs, hogy őt mi érdekli.

– Nézz utána. Nézd végig a tévébeszédeit.

– Meglesz.

– Az ellenfelet ismerni kell. Ęn megengedhetem magamnak azt a luxust, hogy csak annyit ismerek meg Niündã szövegeiből, amennyit muszáj, mert vannak szép számmal alárendeltjeim, akikre rátestálhatom. Ha egyszer neked is lesznek, a tanácsom az, hogy tedd ugyanezt. Ennél a gyereknél idegesítőbbet, undorítóbbat még nem tapasztaltam külügyi pályámon... úgy értem, mint egyén igazán kedves gyerek, de a jelenség, amit képvisel és amit okoz vele, az szörnyű.

Šawllëy ĚĚnaħý miniszteri másodasszisztens fölment a tetőre, kocsiba szállt és átrepült a Rózsaszínű Házba, ahol a hipnolaborban szűni nyelvleckét vett. Aztán hazament Ÿtroŵn Sêësben levő kis lakásába és minden sietség nélkül összecsomagolt. Majd lement a Mÿswŵ bevásárlóközpontba, ahol volt fodrászüzlet, és a lány kezébe nyomott egy saunisi kiadású képes magazint, egy olyan oldalon ki-nyitva, ahol volt egy férfiarckép.

– Ilyet legyen szíves.

A lány jól megnézte a képet.

– Ilyen rövidet? Mint egy lánynak?

– Igen. Ahová utazom, ott ez a divat.

– Ahogy kívánja – bólintott a lány, előkapta a lézerollót és szakavatottan munkához látott. – Kér bajuszt is?

– Micsodát?

– Bajuszt. Szórszájat. Orrprémet. Arccsíkot.

A lány kapásból elsorolta a kifejezést négyféle syÿndoř nyelvjárásban.

ĚĚnaħý értetlenül meredt rá, aztán megnézte még egyszer a magazint. A fényképen levő férfinak valami szörzet volt az orra és a szája között.

– Jaj, nem, nem. Köszönöm. Ez nem divat náluk sem, csak ez itt egy színész egy filmből, azért viseli.

– Á, értem. Üzleti út?

– Csak turistaút.

– Semmiképp se másszon fára.

ĚĚnaħý elmosolyodott. A fodrászlány ismeri Saunist.

– Járt már ott?

– Jártam bizony, a pasimmal felültünk egy sÿunÿ hajóra és körbesétáltuk a Galaxist. Legalábbis egy részét. Sok világot megnéztünk. Régi szép idők. Ma már

nem engedhetnénk meg magunknak. Amióta elment a Testvériség, sokkal drágább a csillagközi közlekedés. Hát talán majd Niündà segít rajtunk.

ĒĒnahý megdermedt. Ezt a mondást még nem ismerte. Hát már itt tart a Niündà-kultusz?

316.

oc-11 bányaváros

„Százhatvanas éveiben aztán egyszer csak elkezdte érdekelni, hogyan élnek egy-egy világon a szegények. Voltak, akik egy jövőendő szociológust láttak benne. Hogy is láthattak volna tovább az orruknál?”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
3. szint, bevezető*

An Mún

Hallihuat Fónird

43659. senut nahangan

727

Ninda érdeklődve figyelte, hogyan készíti Ap Ná az et kla dí. Mindent el is magyarázott.

– Ez itt ka dó – mutatta a félgömb alakú kelt tésztát, aminek mélyedés volt a belsejében. – Ka dó kezded lassan sütni, és töltöd bele lassan at ké. Ez mint szúni konyhán ómgi, ín bá tejből, fűszerekkel. Közben kevered ik iep fá, reszelt sajt, ez olvad vele össze. – Ezt a részét már ráhagyta Ap Thóra, ő átlépett a széles munkasztal másik részére. – Most csinálod saláta. Ka tvá éip, ez egy finom növény, megszagolod. – Inkább állította, mint kérdezte. Ninda megszimatolta a zöld leveleket. Kellemes mentolos illatuk volt. – Erre tesztek ni drá, kis gyümölcsből magok, ko tlam, ez levélke, és másik levélke, ki tró am. Ez formál kis kehely, ebbe teszed ha dóp. Húspogácsa. Ez már kész korábban. Most Ap Tho ad nekem ka dó – a bácsi odatolta felesége elé a két tésztafélgömböt a belesütött vajas-sajtos keveréssel –, és ebbe beteszed saláta. Látod, szépen ül benne. Most jön an o rí – s egy kis lapáttal rátett egy vékony szelet jogratot –, és rá utolsónak ban ná, kicsit csípős mártás, csak egész kevés. És most leborítom másik ka dó. Így. Most et kla dí kész. Lehet megenni. Csinálok még többieknek is.

Ninda megköszönte az ő nyelvükön.

– Khom ni á.

– Kra dí, gyermekem – bólogatott a nénike –, kra dí. Szívesen. Ki ein át, jó étvágyat.

S közben már szélesebb mozdulatokkal készítette az újabb et kla díket a többieknek. Ők pedig jóízűen elfogyasztották és nem mondták, hogy ez csak egy változata a hengdzsihu szendvicznek, amit jól ismernek náluk, ezerféleképp készítik.

Évés közben Ninda körül nézett a parányi étteremben, ahol az öreg néni és bácsin meg őrajtuk kívül most nem volt senki. A falak halványpirosak, fekete és arany díszítéssel, a mennyezet alatt sorban ételfotók és arcképek.

– Kik vannak a fényképeken?

– Híres emberek, akik étkeztek itt nálunk – felelte Ap Ná. – Étterem nagyon régi, vezette dédanyám is már. Ez itt, veled szemben Aik Ten Dú, nagy énekművész Kén En világról, az pedig ott, piros ruhás asszony Kip Eit Lé elnök. És ott, kiop tú étel fotó helyett lesz Nin Dá.

A gyerekek meglepve néztek össze. Az, hogy Ninda fényképe ott lesz, még nem is lett volna annyira megdöbentő – hiszen kétségtelenül éppen elég híres. De Ap Ná nem Nindának mondta, hanem két szótagban, Nin Dá, noha semmilyen nehézséget nem okozott neki kimondani a leghosszabb szüni szavakat sem. A nyelvtannal voltak gondjai, de a kiejtése hibátlan volt.

Kiem Ön korábban már elmondta, hogy itt az a szokás, hogy a legnépszerűbb külföldi hírességek nevét átalakítják, például Szengaruni itt Szen Gá Rún névre hallgat, Dzsraivilpat neve viszont annyira nem illik az itteni hangtanba, hogy Szat Ei Kíp, nek hívják.

Valakit egyszer csak An Mún-i nevének szólítani nagyon nagy megtiszteltetés – ezt a következtetést Ninda vonta le egy szempillantás alatt, és tudta, mi a dolga. Főlemelkedett a magas ülőkéről, és az itteni szokás szerint mindkét tenyerét a mellére simította, vízszintesen, összeérintve ujjai hegyét.

– Khom ni á – köszönte meg, kissé meghajolva.

– Ó, gyermek, nekünk megtiszteltetés ez. De hányadik alkalomszor jársz te An Mún világban?

– Most először, Ap Ná anyám.

– És ismered itteni udvarias viselkedést? Anyádnak szólítod öreg étterem néni, mint kedves, illetudó An Mún-i gyerekek?

– Megtanultam – mosolygott Ninda. – Amikor kiszálltam a hajóból, az idegenvezetőnket, Kiem Önt kifaggattam az itteni szokásokról.

– Milyen bölcs gyermek vagy. De hiszen éppen erről ismer egész Galaxis.

Ninda mosolygott.

– Kaphatok egy am tie úmot is?

Ap Ná meglepve nézett rá. Az ételek neve ki volt írva a fali képekre.

– Hát te tudod elolvasni mi írásunk is?

– Szindorián születtem, ott ugyanezeket a betűket használják. És megtanultam saunisiul, ők is így írnak.

– Ó – mondta Ap Ná, és már lépett is a fali polchoz, szedegette le a dobozkákat a hozzávalókkal. – Szindoria, igen. Hallottam róla. De Saunisról többet. Nincs messze. Aike syni ty eina?

Ninda udvariasan bólogatott. Ap Ná ugyanazon a szinten beszélte a sauninas nyelvet, mint a szúnit, csak valamivel gyengébb kiejtéssel, összevissza használta az *i* és *y* hangokat. Akárcsak Szinensi. Nindát szindor anyanyelve segítette, hogy megkülönböztesse őket.

– Syni ēriasy, aitas kymos uodais.

– Hé – szólalt meg Sigartiu –, mi is szeretnénk érteni.

Ninda rámosolygott.

– Ap Ná anyó azt kérdezte, jártam-e már ott, és én azt feleltem, hogy még nem, de most majd körülnézek.

Amikor teleették magukat, elköszöntek Ap Nától és Ap Thótól – nyolc gyerek fejenként hat-nyolcféle szendvicset evett, és az egész csak egy ezredbe került – és elindultak a városban, most már szétszéledve, mindenki arra ment, amerre kedve tartotta; még Szinensi sem tartott Nindával, hiszen ha kétfelé válnak, kétszer annyit láthatnak.

Ez nem An Mún világának fővárosa volt, hanem egy bányaváros, Eip Krui, kívül a már lakhatóra formált területen, így kupola alatt voltak. A kupolán túl már volt némi légkör, a lélegzéshez még nem elég, de a déli órákban az átlátszó kupola fölött már mélykék volt az ég, nem fekete, a kevés levegő kezdte szétszórni a napfényt. Ahogy Ninda felnézett, először ezt a mélykék eget látta, aztán egy szürke, téglatest alakú tárgyat, ami árnyékot vetett elhaladtában az utcákra – egy hajó. Ninda tudta, hogy az űrhajók valóságos méreteit nem lehet megbecsülni, csak ha lent állnak a talajon. Ez lehetett egy nagy hajó nagyobb magasságban vagy egy kisebb alacsonyan. Valószínűleg a fővárosba, Tauk An Múnba tart.

Eip Krui tipikus bányászváros volt, a gazdagabbak közül, mert itt értékes ércet bányásztak. Az utcákon ez inkább csak annyiban látszott, hogy minden ház alsó szintjén üzletek és vendéglátóhelyek voltak, és egész sor bevásárlóközpont, üzletház volt mindenfelé. Ezek voltak Szúnahaum fő vásárlói a városban, cserébe pedig sok ezer amdzsré ércet rakodtak. Ninda mellett is egymás után haladtak el a hatalmas dimakamionok, piros-fekete csikosak, az oldalukon a helyi bányatársaság nevével: Eip Krui Hak Ní Toan Dam. Vitték az ércet a *Hallihuat Fónirdra*.

Ninda nem csak úgy ögyelgett az utcán, céltudatosan haladt. Kifelé tartott a városközpontból, a város szélét akarta elérni. Arra volt kíváncsi, hogyan élnek An Múnon a szegények.

oc-12 szegények

„Tökéletes szerelem nem létezik. Két ember vágyai, gondolatai, értelmi világa mindig különbözik, s ez apránként feloldja a szerelmet. Kivéve... ha nem különbözik, mert nem tud különbözni.”

Sileni:

Nindaran-sóhipun,
1.

Kedves Dúnszi!

Újabban fölvettem azt a szokást, hogy megnézem, hogyan élnek egyik-másik világon a szegények. Salumaton is megnéztem, most An Múnon is. Azt kell mondanom, hogy sok a különbség és sok a hasonlóság.

A salumati Haiszinat faluban nagyjából abból élnek, amit halásznak és természetnek, annak egy részét a falu eladja, és abból vásárolnak. Van egy kis bolt a faluban, ahol nemigen van semmi más, mint ami a halászathoz meg a gazdasághoz kell, meg konzervek és más apróság. Az An Mún-i Eip Krui bányászváros Hom Krui negyedében viszont egyáltalán nincsenek boltok, mert a negyedből akár gyalog is kényelmesen be lehet sétálni a belvárosba, ahol rengeteg üzlet van. De ritkán mennek oda, nem tudják megfizetni.

Haiszinatban kis házakban élnek az emberek, minden irányban az erdő veszi körül őket, és az egyik irányban néhány tucat rígin erdő mögött a tenger van. A házaik sihaptéglából épülnek, mindnek a faluközösség a tulajdonosa, mert csak együtt tudnak megvenni egy új házra valót. Kétszobás kis kunyhók, csak fürdőszoba van bennük, még konyha sincs, közös konyhán főznek. Hom Kruiban toronyházak vannak, amiket az állam épített, úgyhogy ezekért a lakók fizetnek, hogy ott lakhassanak, időszakonként egy kisebb összeget.

Hom Krui lakóinak sokkal magasabb a jövedelmük, mint a haiszinati falusiaknak, de azoknak mégiscsak mindig van mit enniük, mert meg tudják termelni, amire szükségük van. Eip Krui azonban nagyváros, ott csak az jut élelemhez, aki meg tudja vásárolni.

– Mit írsz? – szólalt meg Osszuni a háta mögött.

Ninda fölpillantott. – Levelet egy barátomnak Szindoriára.

A szünik között magától értetődő volt, hogy mások beleolvassanak abba, amit valaki nyilvános helyen olvas vagy ír. Főleg a janníhaumban. Ha valaki úgy akar írni, hogy ne lássák, csinálhatja otthon, bemehet a janníhaum egyik pihenőfülkéjébe, kereshet bárhol egy nyugalmas zugot. A janníhaumban bele fognak olvasni a kezében tartott szövegbe.

– Arról leveleztek, hogyan élnek a szegények különféle világokon? – kérdezte Osszuni ennek megfelelően.

– Arról is. A barátom egy iskolás fiú, aki délutánonként eljár a szegényekhez és tanítja őket. Sokat megtud így az életükről. Neki ez újdonság, mert az ő családja gazdag. Nekem nem, mert én ugyanúgy éltem Szindorián, mint azok a szegények.

– Nahát. – A férfi leült Ninda mellé és letette a süteményes tálcáját is. – Sajátos érdeklődési körötök van.

– Érdekelnek az emberek – bólintott Ninda.

– S miért pont a szegények?

– Miért ne? Én is annak születtem.

– Értem. Csak mert a húgom, Sessifu szociológus, és éppen a szegényekkel foglalkozik. Nemrég tért haza Iksetről, ahol szegényekkel dolgozott, és itt van a hajón.

Ninda bólintott, elővette a suagját és beírta Sessifu nevét. Piros fényt kapott, Sessifu most hosszabb ideig nem zavarható. Eltette a suagot.

– Majd beszélek vele. Érdekelnek a szegények problémái.

Szociológusoknak (famisszan-rógauni, wvminrènsy) hívják azokat, akik a szegények problémáival foglalkoznak. El fogok beszélgetni az egyikkel. Most egyikük bátyjával beszélgettem, aki azt mondta, a szociológusok nem segíteni próbálnak a szegényeknek – vagyis akár azt is, de a munkájuk nem erről szól –, hanem azt kutatják, mik azok a társadalmi folyamatok, amiktől ők elszegényednek és amiktől szegények is maradnak. Meg hogy mit kellene tenni, hogy enyhítsünk a szegények problémáin. Szerintem ez fontos munka, ha eredménye is van annak, amit kitalálnak. Azt hiszem, Szindoria szegényeinek helyzete is rengeteg munkát tud adni a szociológusoknak.

Kicsit tünődött, aztán eltette a suagot a félkész levéllel és kiballagott egy lifthez. Lement a suárba és kísétált a suarihun egyik ajtaján a Hilgrefun étterembe. Körülnézett.

A bordóval és arannyal díszített, előkelő külsejű étterem úgy nézett ki, mint a dzserang világok drága, gazdagoknak való helyei, de a hajó bármelyik utasa étkezhetett itt, és az árak semmivel sem voltak magasabbak, mint a suár többi éttermében. A Testvériség nem takarékoskodott a díszes étkészletekkel, mennyezeti világítással, fali képekkel. Sokan éppen azért jöttek ide, mert itt olyan környezetben fogyaszthatták el az ételüket, amilyent otthon, valamely dzserang világon nem tudtak volna megfizetni. Ninda jól tudta, hogy nem minden utas gazdag, bár a Testvériség hajóin igencsak sokba kerülnek a jegyek; de sokaknak a munkahelyük fizeti, és minden járaton vannak többen is, akik jótékonyságból kaptak helyet. Ninda most ez utóbbiakra volt kíváncsi, és tudta, hol keresse őket. A szigorúan titkos utaslista, amihez a dzserangoknál még a titkosszolgálatok sem férhettek hozzá – számára egyáltalán nem volt titok, Szúnahaum bármelyik hajójának utas-

listáját teljes részletességgel megnézhetette, akár a jelenlegit, akár a múltbelieket, vagy éppen a későbbi foglalatásokat.

Már útközben megnézte: tíz utast, illetve családot talált, akik jótékonysági jeggyel utaznak. Amikor leért a suárba, megkereste, melyikük van legközelebb. Kiment a Hilgrefunból, átsétált az utca túloldalára és meg is találta a Hokkun ajándékbolt előtt. Hiszen az utaslista arcképeket is tartalmaz. Egy középkorú férfi, már öszülő szakállal. Íken szállt fel és Heruntára tartott. Andar Kalorginak hívták.

– Üdvözöllek, Andar – állt meg előtte Ninda. – Zavarhatlak?

A férfi meglepve pillantott le rá.

– Ninda vagyok – tette hozzá Ninda, alighanem teljesen fölöslegesen, mert a férfi arcán már megjelent a felismerés.

– Ninda... nahát...

– Igen, én. Volna kedved beszélgetni velem?

Miután a férfi túljutott az első megdöbbenésen, leültek egy asztalkához, amiből mindenfelé voltak a suárban. Egy érintés Ninda suagján, és a pincérrobotok hoztak nekik süteményt, gyümölcsöt, szendvicseket, üdítőket. A fordítógép szetsza nyelvre volt állítva, mert az utaslista azt is tartalmazta, hogy milyen nyelven értenek az utasok.

– Ezt... nem értem – pillantott a férfi az asztalra.

– A szunik sosem beszélgetnek másként, csak falatozás közben – felelte Ninda, és föl is vett egy húfi süteményt.

– Miért én? – kérdezte Kalorgi.

– Egyszerűen olyasvalakivel akartam beszélni, aki jótékonyságból utazik a hajón, és te voltál a legközelebb.

– Értem. Elnézést, ha kicsit megilletődött képet vágok, de nem számítottam rá, hogy bárki megszólít itt a hajón... és a legkevésbé sem arra, hogy *te* leszel az.

– Engem érdekelnek az emberek, és főleg a szegények. Te jótékonyságból utazol a hajón, és én kíváncsi lettem erre.

– A családomhoz tartok Heruntára – sóhajtott Kalorgi. – A fiam ott van kórházban.

– Te pedig Íken dolgoztál?

– Nem, igazából Hóellin a bányában, de onnan el tudtam jönni egy teherhajóval. Hóellire nem járnak a Testvériség hajói.

– Mi baja a fiadnak?

– Megsérült... összedőlt a házunk Szevún egy földrengésben. Súlyos fejsérülést szenvedett, a csillagközi mentők vitték el Heruntára, mert csak ott tudnak segíteni rajta.

– Most hogy van?

– Már sokkal jobban. Újra beszél, a végtagjait is mozgatja már... nagyon agódtunk miatta.

Ninda előkapta a suagján a csillagtérképet. Szevútól Herunta nem volt messze, de Hóelli és Ík igen.

– S hogy kerültél te Hóellire?

– Valakinek pénzt is kell keresnie a családban. A bányában mindig van munka.

Kalorgi rövid, tényszerű mondatait Ninda kevésnek találta, ezért inkább kiépítette a hullámot és hozzálátott, hogy lehallgassa. Egy derki múlva, amikor elköszöntek, már részletes rálátása volt egy szegény és még természeti katasztrófától is sújtott család életére, és volt még egy barátja.

318.

oc-13 lebukás

„Történészek, szociológusok, pszichológusok egész sora került kapcsolatba vele már gyerekkorától – de sokáig egymásról nem is tudva működtek együtt vele, semmilyen munkaközösséget nem alkottak még.”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
236.*

Herunta
Hallihuat Fónird
43659. famut szimsáhurán
760

Nomboka elképzelni sem tudott volna hálásabb riporttémát, mint követni Nindát, akinek már a spirálkar jókora részén elterjedt a hírneve, amint szokásos nyugodt járásával megjelenik a suár egyik liftjében, rámosolyog a riporterre és a kamerára, és elindul ki a hajóból, a suárkapu mögött kocsiba ülnek, átszeli a fehér fényben úszó nagyváros egy részét, leszáll a kórház kisvárosnyinak tűnő épülete előtt, és besétál, végig a folyosókon, egy megtiszteltetéstől ájuldozó fiatal nő kíséretében, és mindenhol a folyosón mindenki döbbsen néz rá, mint egy földre szállt mesealakra.

A fehér köntösbe bújt kicsiny alak belépett az asszisztens által kinyitott ajtón, aminek már a száma is mutatta, milyen hatalmas ez a kórház: 2795. Andar Kalorgi felugrott és az ajtóhoz jött.

– Ninda... örülök, hogy látlak. Gyere be, ismerd meg a családomat.

Nomboka jó dramaturgiai érzékkel megállt az ajtóban, csak a kamerát küldte be, hogy vegye fel Ninda találkozását Kalorgiékkal. Feleség, ágyban fekvő kisfiú, és még nyolc gyerek. Az egész szoba tele volt velük.

Szindorián is nézik, ahogy Ninda meglátogatja egy épp hogy megismert ember családját, gondolta Nomboka. Úgy kell nekik. Az a hülye Vyhãuteñ idegrohamot fog kapni, ha meglátja.

Ebben tévedett. Vÿhauteñ már minden Nindával kapcsolatos hírre csak legyintett. Náluk is este volt már, és alig hogy hazaért a munkából, egy kellemetlen beszélgetésen kellett részt vennie. Ásrēwt Sálañdùòp hívta, akiről az adattárból tudta meg, hogy a fia egyik osztálytársnőjének az anyja, helyettes osztályvezető a belügyminisztériumban.

– Jó estét kívánok, miniszterhelyettes úr – bólintott tisztelettudó mosollyal. – Rendkívüli öröömre szolgál látni önt, és sajnálom, hogy kénytelen vagyok ott-honában háborgatni.

– Jó estét, asszonyom. Igazán nem okoz gondot. Nekem kell kifejezmem öröömöt, hogy újra láthatom önt, ilyen hosszú idő után.

Lēēreÿn Vÿhauteñ felkészült és lelkiismeretes ember volt. Futó ismerőseit is feljegyezte az adattárba, így tudta, hogy már tárgyaltak egymással, évekkal ezelőtt, amikor a nő még a külügynél volt. A gyerekeik még nem is éltek.

– Ó, ön tehát emlékszik rám. Megtisztel vele, miniszterhelyettes úr.

Egy kormánytaggal beszélgetést kezdeményezni a sÿñdoř illemszabályok szerint olyan horderejű dolog, hogy az udvariaskodásnak több huszadon át kell tartania, mielőtt a lényegre térnének. Egyedül neki mint magas rangúnak volt joga ezt lerövidíteni.

– Asszonyom, kíváncsivá tett a hívásával. Megadva a tiszteletet az illemszabályoknak, megengedi, hogy hívásának okát tudakoljam?

A hölgy jólnevelten reagált, azonnal rátért a mondandójára.

– Első hallásra úgy vélheti, hogy ez a mi családi ügyünk, miniszterhelyettes úr. A lányom, Ęwruēy mintegy tíz napja mindennap eljár egy olyan helyre, ahol *csavargókkal* találkozik.

A miniszterhelyettes felvonta a szemöldökét.

– Milyen célból?

– Tanítja őket, miniszterhelyettes úr. Sÿñdořeia történelméről és földrajzáról beszél nekik.

Vÿhauteñ zavartan nézett a képernyőre.

– Igen, asszonyom, még mindig úgy vélem, hogy ez az önök családi ügye, de nyilván meg fogom tudni, hogy mégsem.

– Igen, Vÿhauteñ miniszterhelyettes úr. Azt hiszem, bár bizonyosságom nincsen, hogy ebben az ön fia is részt vesz.

– Hm. Legyen szíves részletesen beszámolni.

– Készséggel, miniszterhelyettes úr. Tegnap korábban értem haza, és Ęwruēy még nem volt itthon. Amikor megérkezett, kérdőre vontam, és azt mondta, hogy az ön fiával volt randevúja a Lâásynnál. Ez természetesen nem zavart volna, noha én úgy tudom, hogy Eīdi Samřynnel jár. – Vÿhauteñ nem mutatta, hogy neki erről fogalma sem volt. – Csakhogy nem sokkal korábban egy barátnőmmel beszélgettem, aki megemlítette, hogy éppen ott megy el előtte az ön fia, miniszterhelyettes úr, és ő ekkor a Mùsw városrészben járt. Ez így képtelenségnek hangzott, ezért

ma követtem a lányomat. Tudom, hogy nem illik, miniszterhelyettes úr, de félttem Ęwruêyt, és nem akarom, hogy rossz társaságba keveredjen.

– Megértem – mondta Vÿhaùteñ szárazon.

– Bocsásssa meg a bőbeszédűségemet, miniszterhelyettes úr. Ęwruêy ma délután a Vÿt áruházba ment, de nem a főbejáraton ment be, hanem egy melléképületbe. Követtem, de egy csomó rongyos... koszos... fenyegető csavargó állta utamat. Kénytelen voltam félrelökni őket... pusztá kézzel, de hát a lányomról volt szó. Utánamentem.

– Ęwruêy! – kiáltotta az anya a vaksötét folyosón messze előtte imbolygó lámpa-fénynek, amiben csak sejtette a lányát.

A fény megtorpant, a lámpát tartó alak megfordult.

– Anya?!

– Én vagyok!

A fény ugrálni kezdett, Ęwruêy futásnak eredt felé. Ugyanekkor kinyílt a bejárat ajtó, valaki belépett az anya mögött, s a beáradó fényben már látta a lányát.

ĀLAN-jelvényes, fekete sivatagi porálarc volt rajta.

– Ęwruêy... – nézett az asszony döbbenet a lányára. – Mi... mi ez rajtad?!...

– Ez az ĀLAN jelvénye – felelte a kislány kemény, nyers hangon. – Hogy jutottál be ide álarc nélkül?

– Az ĀLAN jelvénye?! De hát mi folyik itt? Hogy kerülsz te ide, miért van ez rajtad?

Ęwruêy nem válaszolt azonnal, az anyja háta mögé nézett. Az asszony is hátrafordult, mert a bejárat felől egy lámpa közeledett. S már ott is volt. Egy férfi.

– Ne ijedjete meg. Niñdà fényét hordozom.

– Niñdà útján járunk mi is – felelte Ęwruêy kemény hangon, és az anyja arcát figyelte a lámpa visszfényében.

– Mi történik itt? – kérdezte az asszony kétségbeesetten.

– Ez egy iskola, asszonyom – felelte a férfi.

– Iskola?...

– Igen. Csavargókat tanítunk olvasni, boldogulni a világban, megismertetjük velük Sÿñdoreia múltját és jelenét. Csupa olyasmit, amit ön és a lánya megtanult az elemi iskolában.

Vÿhaùteñ szigorú arccal hallgatta végig az osztályvezetőnő elbeszélését. Persze hogy karon fogta a lányát és elrohant vele onnan. És persze hogy a gyerek most otthon ül és duzzog, hiszen mi mást tenne, ezek mindig ilyenek, eldöntik, hogy mit óhajtanak, tíznaponként más vad dolgot, és ha nem úgy van, ahogy ők szeretnék, akkor hisztiznek. De ez most nem érdekes. Két gond is van. Ez a különös mozgalom, amiről Sálañdùp asszony révén tudomást szerzett – és a fia. Vajon Dÿnsýnak is van valami köze ehhez az egészhez? És vajon mit tegyen ezzel az információval a mozgalomról?

Kezdjük a mozgalommal. Jelentse be? Hol? Miért? Az ÀLAN törvényesen működik, és valakit valamire tanítani szintén nem ütközik semmilyen törvénybe. Az ellenzék megőrülne a boldogságtól, ha az ÀLAN-t vegzálni kezdenék ezért, rendőrállamot kiáltanának meg ki tudja, még mit. Ostobaság lenne ilyen kártyát adni a kezükbe.

No jó. De vajon mi a helyzet Dwnsýval? Vajon ő is beállt... ezek közé? Vajon veszély fenyegeti? Mert ezek a csavargók a legkevésbé sem megbízható népség, ezek nem fognak a jótettért jóval fizetni, ezek közé épeszű ember nem engedi a gyerekeit. És persze a rendfenntartás... képtelenség még a gondolat is, hogy ezek nem fognak lebukni, az RV rá fog jönni mindenre, és meghurcolják Dwnsýt.

Mit tegyen?

Míg ő ezen tépelődött, Ęwruêy anyja egy idegen nőnek nyitott ajtót, aki udvariasan köszöntötte, betartva a szükséges illemszabályokat.

– Asszonyom – tért végül a lényegre –, azért jöttem, hogy beszéljek önnel. Arról, ami délután történt. Amikor elhozta Ęwruêyt a menedékhelyről.

– Igen... – Az asszony gyanakodni kezdett. – Ki küldte önt, asszonyom?

– Az ÀLAN mozgalom, Sálañdùp asszony. Tudomására kell hoznom, hogy rosszat tesz. Nincs is joga hozzá.

– Megvédeni a lányomat talán csak jogom van! – csattant fel az anya, de a másik nő türelmet kérő kézmozdulatot tett.

– Nincs mitől megvédenie, asszonyom. Az ÀLAN-ban biztonságban van. Erre szavunkat adjuk. Be is bizonyítjuk. Jöjjenek el mindketten. Hozza el a férjét is. Látni fogják, hogy nem fenyegeti önöket veszély. És ne feledje: a lánya már nem gyerek. Joga van dönteni az életéről. És Niñdà fénye neki is világít. Viszontlátásra.

„*A Galaxisban kétféle fény világít: a csillagoké és a tudásé.*”

*Ninda:
A fény lúmai,
89.*

**Syëndoreia
Kaŋndim
59. sýyllu 7.
a fekete órája**

Vyhauteń miniszterhelyettes egész este az otthoni íróasztalánál ült és gondolkodott. Közben megválaszolt néhány sürgősebb üzenetet, de amikor Ítureyn kérte, hogy beszéljenek a Šwmit-ügyről, akkor visszaírt, hogy holnap.

Végül aztán a lila órájának végére döntésre jutott. Fölkelt és átment a gyerekekhez.

– Tessék, apám – felelte Dwnśy. Az ágyán feküdt és olvasott.

– Mit olvasol? – lépett be az apa.

– Êmoń Sõlmýtól *A házat*. Egy házról szól, amiben nemzedékek sora követi egymást. De nem azért jöttél, hogy ezt megkérdeszd – állapította meg a fiú, mialatt az apja leült az ágy mellé és bólintott.

– Helyesen látod. A tárgyra térek, fiam. Azt az értesülést kaptam, hogy az egyik osztálytársad... mi is erre a jó szó... meggondolatlanságot csinált.

Ëwruëy már elmondta Dwnśynak és Eĩdinek is, hogy lebukott az anyja előtt; egy magasan kvalifikált sýyndor̄ köztisztviselőnek soha nem jutna eszébe megakadályozni, hogy a gyereke beszéljen a barátaival, bármi rosszat tett is.

– Ki? Mit?

Vyhauteń figyelmen kívül hagyta az első kérdést.

– Különös tevékenységbe kezdett. Csavargókat kezdett tanítani mindenféle elemi iskolai tantárgyra.

– Miért nevezed ezt meggondolatlanságnak? – kérdezte Dwnśy. A szeme sem rebbent a hírre, állapította meg Vyhauteń, aki szokva volt ahhoz, hogy figyelje annak az arcjátékát, akivel beszél.

– Mert ezek az emberek veszélyesek, Dwnśy. Nem kaptak semmilyen nevelést, műveltséget. Nincsenek gátlásaik. Számukra mi csak „a gazdagok” vagyunk, van egy csúfnevünk is: *vjyrd*, így hívnak minket. El is rabolhatják az osztálytársadat, hogy váltságdíjat követeljenek. Dühükben megverhetik, meg is ölhetik.

– Honnan tudod, hogy ezek az emberek milyenek, apám? – nézett Dwnśy higgadtan az apja szemébe. – Tudsz róluk bármit?

– Te talán igen? – A kérdés hangsúlya nem volt sem kihívó, sem számonkérő. Csak a tartalma.

– Igen, apám – felelte Dv̄nsý, aki már régen felkészült erre a beszélgetésre. – Sokat beszélgetek velük, mialatt olvasni és más dolgokra tanítom őket az ĀNŪ-ban.

Výħaũteń felvonta a szemöldökét.

– Ālavý Nĩndà Ūnĩs – tette hozzá a fia.

A miniszterhelyettes felnyögött és kezébe temette az arcát.

– Nagy Galaxis. Mondd, hogy nem igaz. Mondd, hogy téged nem hálóztak be!

– Apám – ült föl a fiú –, Ninda nem az, akinek hiszed. Igen, az ĀLAN tagja vagyok, és Ninda tanítását követem. És meggyőződésem, hogy jó sýyndoř polgár vagyok, sőt hogy csak úgy lehetek jó hazafi, ha hallgatok Nindára. Szeretném, ha te is megismernéd.

– Fiam – nézett fel a miniszterhelyettes. – Tudsz róla, hogy a Testvériség már egy külön jogi céget létesített arra a célra, hogy annak a gyerekeknek a nevében pereket zúdítson a nyakunkba? Hogy ha az összes követelésüket kifizetjük, az már kiteszi az államkassza tartalmának tetemes részét?

– Hogyne tudnám, apám. De ez a pénz mind vissza fog kerülni Sýyndořeiára.

– Igen, én is hallottam a sok szövegelést az alapítványaikról. De engem most nem a pénz érdekel, hanem te. Ninda és a Testvériség ma már az ellenségünk. Te pedig beállsz közéjük?

Dv̄nsý türelmet kérõn felemelte a kezét.

– Mondd, apám, megnézted te már Nindát?

– De fiam, hiszen tudod, hogy ez a munkám.

– Nem, apám, nem azt kérdeztem, hogy a beszédeit megnézted-e. Őt magát megnézted-e?

Výħaũteń megütközve nézett a fiára.

– Gondolod, hogy csukott szemmel néztem?

– Nos, jól van. És mit láttál?

– Egy teljesen átlagos gyereket, akit teljesen értelmetlenül bálványoz a fél Galaxis.

Dv̄nsý bölintott, felállt, az asztalhoz lépett, fölvetett egy nagyképernyõs olvasót, párat érintett rajta, és odaadta az apjának. Ninda arc képe volt, az ismert szelíd mosolyával, nyugodtan tekintett a fényképezõgépbe. A fehér köntöse volt rajta. Szabad téren készült a kép, valamelyik világon, amit meglátogatott, zöld lombok elõtt.

– Kérlek, apám, nézd meg így is. Állóképen, ahol nem számít, hogy beszél-e éppen, és hogy mit mond. Most mit látsz?

– Mit látnék? – meredt a képernyõre Výħaũteń. – Így is csak ugyanazt a gyereket. Egy szõke, kék szemû sýyndoř kölykõt. Mit kellene még látnom?

– Semmit, apám. Semmi mást. A lényegyet látod. Egy teljesen átlagos, hétköznapi gyereket.

A miniszterhelyettes értetlenül meredt a fiára.

– És most?

– Hát nem érted, apám? Egy gyerekkel hadakozol. Egy gyerek ellen küzd az egész kormányod. Ninda nem tett soha semmit, de még csak nem is mondott soha semmit. Az ellenségetek *soha nem létezett*.

Výħaũteĩn sóhajtott.

– Bár el tudnám fogadni, amit mondasz, fiam. De a tevékenységével borzalmas károkat okoz Sýndoreiának. Elhiszem, hogy neked rokonszenves, de... nem ezen múlik.

– Apám, jelenleg Ninda az, aki a legtöbb jót teszi Sýndoreiával. Ő ad nekünk reményt, hogy egyszer kiszabadulunk a zsarnokságból.

Az apa sóhajtott, már sokadszor.

– Azt hiszem, fiam, hiábavaló lenne azzal érvelnem, hogy az elnök úr a legjobbakat akarja a nemzetnek, és törvényes választáson, a nép bizalmából került hatalomra.

– Igen, apám, ezzel valóban hiábavaló érvelned. Kĩyrean valóban törvényes választáson került hatalomra – miután puccsal elkergette Sámmeĩtilt, és már évek óta ő uralta a médiát, százféle módon sulykolta az emberekbe saját tévedhetlenségét és tökéletességét, az ellenzéki jelölteket pedig megfélemlítette, ellehetetlenítette, némelyiket koholt vádakkal börtönbe juttatta, szóval igen, mindezek után valóban törvényes választáson szerzett kilencven százalékot. De hogy a legjobbakat akarja a nemzetnek, azt már nem tudod velem elhithetni, hacsak nem magyarázod meg, hogy miért nem hajlandó még csak tárgyalni sem az ÀLAN követeléseiről. Tárgyalni, apám. Azt mondhatod, hogy ha valamelyiket teljesítenék, az ennyibe meg amannyiba kerülne – az ellenzéknek erre is megvan a válasza, de mondhatod. De tárgyalni, az nem kerülne semmibe.

– De fiam, ha csak tárgyalunk és nem teszünk semmit, akkor ugyanúgy nem változik semmi.

– Kivéve azt, hogy a nemzet nem gondolja többé, hogy az általa megválasztott elnök nem áll szóba vele, a nemzettel, akiktől hatalmát kapta.

A miniszterhelyettes abbahagyta a fejcsóválást.

– Nézd, fiam. Jól tudod, hogy én a családon belül nem engedek viszályt, széthúzást, sem politikai, sem más okból. Én bízom az elnök úrban, akinek képességeiről már számtalanszor meggyőződtem a múltban. Te nem – te még fiatal vagy, te nem tapasztaltad az elnök úr jóságát. De én benned is bízom. Ahogyan te most Niĩndà és a Testvériség befolyása alá kerültél, ugyanúgy ki is kerülhetsz alóla megint. Én ezt türelemmel kivárom, és legjobb tudásommal segíteni fogok.

Dwnsýy elismerően bólintott. Az apja egy ostoba, maradi nézet képviselője, de nincsen benne zsigeri ellenkezés minden más ellen.

– Köszönöm, apám. Cserébe én is segíteni fogok, hogy megértsd, mit jelent Ninda Sýndoreia számára, és merről világít a fény.

– A fény... – dűnnyögte az apa. – Az osztálytársad is folyton valami fényt emlegetett.

– Az a tudás fénye, apám. A Galaxisban kétféle fény világít: a csillagoké és a tudásé. Ezt Ninda mondta. Az ő fénye a tudás fénye, az, aminek világánál az emberi faj elérte mindazt, amit elért. Mi az ÀLAN-ban Ninda fényének hívjuk, mert itthon Syëndoreián a tudás fényét régóta takarja az erőszak sötétsége, és Ninda az, aki újra meggyújtotta ezt nekünk.

320.

oc-15 Limelullí

„Minden, ami történt veled, egy-egy kis impulzussal kezdődött. Előbb Nomboka interjúja. Aztán Limelullí. Mindig egy kis szikrából lett az erdőtüz.”

*Hait Kirisz:
Ninda,
202.*

Hallihuat Fónird 43659. szahut ukingahan 407

Ninda már reggeltől egyfolytában dolgozott, csak munka közben kapott be egy-egy elkészült sütit, azért is, hogy ellenőrizze, jól sikerültek-e. Most tartott először egy kis pihenőt, négyszáz után, mert a suehutok és a rongdzsirok már bent voltak a sütőben, és Hesszini azon tűnődött, mit süssön következőnek.

– Csinálhatnál heffun sütit, nagymama – javasolta Ílke, aki persze semmilyen rokona nem volt Hesszininek.

– Emkulevéllal töltve?

– Azzal is, meg lekvárral, hinkivel meg dzseldruval...

– Hát ha ilyen jól tudod, kezdj is hozzá – bölintott az asszony, és a kislány már repült is a nisszibe a hozzávalókért. Ninda úgy gondolta, boldogulnak nélküle, hát kilépett a dzsilaunból a jannihaumba, ahol a hetes farkát ünnepelték a szünik. A többiek nyomban hívták is táncolni, Ninda pedig örömmel ment, hiszen a tüzet táncolták éppen körül. Aztán letelepedett a kicsikhez a játszószőnyegre, mert Jokkílu éppen böngött, és egy síró kisgyerekekhez a jannihaumban egy mati negyedrészen belül ketten-hárman is odamennek. Egy darabig ott is maradt, játszott a kisebb gyerekekkel.

Négyszázhétkor hívta Hait, hogy jó szahutot kívánjon neki.

– Az ikrek már lelkesen gyúrják a tészta, szomkin sütit akarnak csinálni, mindenféle állatkás formában.

– Tegyetek hilgport a töltelékbe – javasolta Ninda mosolyogva. Jól tudta, hogy az ikrek munkája tökéletes lesz, csak Hait még alaposan utánuk gyúrja, amikor nem veszik észre.

– Persze, Ámmaít már darálja a konyhában. Merre jártok?

– A hajó? Fogalmam sincs, sien-Hait, azt csak a sófunniir-hauróangi tartja számon, hogy merre jár a hajója. Mi szűnik csak amikor állunk egy világon... bár a legtöbben a lábukat se teszik ki a hajóból, úgyhogy nem néznek utána, hol vannak. De úgy tudom, jövő dzsorehankor érkezünk Saunisra, szóval még több mint egy év. Harmincnégy nap – számította át egy szemvillanás alatt a csak nevekkal jelölt szüni napokat. – Az már nem sok.

Hiperfonálás után Ninda játszott egy parti szekufot három másik gyerekekkel, de gyenge volt a lapja, ő lett az utolsó. Táncolt is még, és játszott a kicsikkel megint. Később egy zenekarba is beállt, mindenféle jó zenét játszottak. Aztán Ongeli megtanította haukin játszani.

– Egyszerű dolog. Így kézbe veszed, ide teszed a jobb kezedet, azzal pengeted a húrokat, a ballal pedig a hangokat fogod le.

Nem kellett sokáig magyarázni, Ninda hamar megértette a lényegét, csak a mozdulatok helyes végrehajtásával boldogult nehezebben.

– Hamar megszokod – nyugtatta meg Ongeli. Fiatal, négyszáz körüli férfi volt, egészen sötét bőré. – De igazából nem kell több, mint egy-két akkordot pengetni, és már zenélhetsz.

Kézbe vette a másik haukit, pengetett egy akkordot, és énekelni kezdett.

*Áztunk, fáztunk, szűkölködtünk,
Viszályok tomboltak köztünk,
Soha senki nem segített,
Senki más, csak Szisszugisset,
Kért is érte jócskán árat,
Egész népünk érte fáradt,
Táncoltunk a kedve szerint,
S ha kívánta, akkor megint,
Egyvalaki segített csak,
S vége lett a zsarnokságnak,
Szisszugisset nélkül élünk,
Már csak magunknak zenélünk.*

Illetve igazából nem is énekelt, csak úgy mondta a szavakat kicsit dallamosan, néhol változtatott egy keveset a dallamon, de alapjában véve sokkal egyhangúbb volt, mint az az éneklés, amit Ninda ismert, mikor az ember kiereszti a hangját. S közben egy-egy akkordot pengetett hozzá. Nindának nagyon tetszett.

– Ez nagyon jó volt. Mi ez?

– Ez egy régi ballada Limelullíró. Ismered Limelullít?

Ninda megrázta a fejét.

– Vahule İlu találta ki több tízezer évvel ezelőtt, aztán mások is írtak róla. Verseket, dalokat, még egy-két regényt is. Nagy hősnő, de elég misztikus.

– Majd utánaolvasok. Tetszik, ahogyan énekelsz. Én mindig csak így hallottam énekelni – s Ninda dalra fakadt –: *Dzséngin híssune raugá harrigan, szind szísszin singá dzsirrigan, ingep lúrat szind fini áhardit, sunu jongé szind fáhaurit...*

– Hát így is lehet, persze – bölintott Ongeli –, de másképpen is. – Megpendítette a haukit és elénekelte ugyanazt a dalt, a korábbi módon, alig eresztve ki a hangját, csak olyanfomán, mintha dallamosan beszélne. Ninda a második versszaknál csatlakozott hozzá és együtt énekelték végig a dalt.

– Ez jó volt – mosolygott Ongeli. – Te nem nagyon szoktál énekelni, igaz?

– Szahutkor néha, meg a namindanon.

– Nemcsak ünnepekkor kellene. Tanultál énekelni?

– Énekelni? – lepődött meg Ninda. – Mit lehet azon tanulni?

– A pontos hangképzést, a jó légzéstechnikát, ó, nagyon sok mindent lehet és kell megtanulni a szép énekléshez. Hallgass csak ide, sien. Énekelj utánam: *lall-laaaaaaa...*

Ninda kiénekelte Ongeli után, egy rövidebb mély és egy hosszabb, magasabb hangot, amilyen szépen csak tudta.

– Jó. Nagyon jó, de lehet még jobb. A két hang közötti különbségre figyelj.

Ninda egy ideig kísérletezett. Ongeli rengeteget dicsérte, azt mondta, szüksége van egy énektanárra, de hosszas tanulásra nincsen, nagyon jól énekel már most is. Felhívta a hűgát, Sillurit, aki a fél Galaxissal távolabb járó *Szesztun Dzsangurin* lakott, s örömmel elvállalta, hogy ad néhány leckét Nindának.

Kellemesen telt a hetes farka. Ninda szerette a szahutokat, amik többségét végig a janníhaumban töltötte, beszélgetett, játszott, evett, zenélt, énekel, táncolt a többiekkel. A hetes többi napján is legalább egy derkit eltöltött a janníhaumban – két kezén meg tudta számolni, hány nap volt az elmúlt évtizedekben, amikor dzserang világokon töltötte az egész napját és a janníhaumba nem jutott el –, de szahutkor mindig többen voltak, aznap a legtöbb szüni legalább rövid időre benézett a janníhaumba. Ninda ilyenkor érezte legjobban, hogy ők egy igazi család, az egész hajó vagy város – az egész Testvériség.

De szahut este azért jutott néhány gondolata Szindoriának is – ekkor sem magától jutott eszébe, Dúnszi küldött levelet megint, arra válaszolt, miután beszélt Ámaíttal is néhány limlit, és ő elültetett a fejében egy gondolatot.

Kíyreàn meg fog bukni. Ez törvényszerű, mert előbb vagy utóbb minden zsarnokság megbukik. De arra vigyáznok kell, hogy ne cseréljétek fel egy másik zsarnoksággal. Kíyreàn bukása után ne lobogjanak az utcákon mindenfelé az ALAN nindás és műrños jelvényei az én arcképpemmel, mert a zsarnokság elleni harc jelképéből azonnal az elnyomás jelképévé változnának, amint megszűnik a zsar-

nokság és már nincs mi ellen harcolni. Nem tilthatom meg nektek, hogy jelvényeket találjatok ki és viseljete, de az arcképpemmel én rendelkezem, és az csak addig lehet kitéve nyilvánosan, amíg Kíyreàn uralma fennáll. Kérlek, mondd ezt meg az ÀLAN-nak is. Ninda

321.

oc-16 nyilvánosság

„A lehető legrosszabb helyen, a lehető legrosszabb időben született. Nem csoda, hogy hős lett belőle.”

*Àmmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
11.*

Sÿyndoreia Kaýndim 59. sÿyllu 12. a kék órája

– Jó reggelt, Sÿyndoreia, jó reggelt kíván kedves nézőinknek Larenka Szontiszko-varikinde, és különösen jó reggelt kívánok az ÀLAN mozgalom tagjainak, mert nekik, azaz nekünk szól az az üzenet, amit az éjjel juttatott el hozzánk Ninda, kivételesen írásban. De előbb műsorvezető társam, Kéyl Lÿÿksúnañy is szeretné üdvözölni önöket.

– Köszönöm, Lârenkà, jó reggelt kívánok a kedves nézőknek. Magam is érdeklődéssel várom, milyen üzenetet kaptunk Nindától. Kérlek, Lârenkà, olvasd föl.

– Örömmel, Kéyl. Az üzenet így szól: „Kíyreàn meg fog bukni. Ez törvényszerű, mert előbb vagy utóbb minden zsarnokság megbukik. De arra vigyáznokotok kell, hogy ne cseréljétek fel egy másik zsarnoksággal. Kíyreàn bukása után ne lobogjanak az utcákon mindenfelé az ÀLAN nindás és mürños jelvényei az én arcképpemmel, mert a zsarnokság elleni harc jelképéből azonnal az elnyomás jelképévé változnának, amint megszűnik a zsarnokság és már nincs mi ellen harcolni. Nem tilthatom meg nektek, hogy jelvényeket találjatok ki és viseljete, de az arcképpemmel én rendelkezem, és az csak addig lehet kitéve nyilvánosan, amíg Kíyreàn uralma fennáll.”

– Ó – mondta a színör tévés, felvonva szemöldökét. – Most megleptél, kedves Lârenkà, kétszeresen is. Először is az üzenet közvetítésének módjával. Ninda levélben írta ezt meg neked?

– Nos, Kéyl, nem nekem írta, hanem valaki másnak, aki nem kívánta felfedni kiletét. Nevezük őt a háromfülv Sôdy-Vôdýnak.

– Értem. Ez igazán érdekes. De térjünk rá meglepődésem másik okára. Ninda rendszeresen figyelmeztet minket, hogy a jelenlegi rendszert nem cserélhetjük másik zsarnokságra, ez nem újdonság; de ezt az üzenetet úgy értelmezem, hogy amint a rendszer megbukik, Ninda arcképét minden nyilvános helyről el kell távolítani. Ez egyedül a fővárosban több ezer falra ragasztott óriásmatricát jelenthet, kivetítőket, transzparenszeket, zászlókat... vajon jól értem, hogy Nindának az a kívánsága, hogy ha a rendszer megbukik, ezeket rögtön távolítsuk el?

– Meggyőződéseim szerint igen, Kéyl. De hát megszoktuk már Nindától ezeket a sommás, ellentmondást nem tűrő felszólításokat. Voltaképpen egy ilyen felszólítással kezdődött mindaz, amit ma Ninda nevéhez kötünk.

– Valóban. „Menjetek és változtassatok rajta!” És ehhez kapcsolódik az a bejelentés is, amiről ennél többet magam sem tudok, de az ÀLAN eljuttatott hozzám egy üzenetet erről... Séwr? Hallasz engem?

A képernyőn megjelent a Lômeýt-székház hátsó falának egy darabja az ismert falfestménnyel, egy tájkép Wýssoön világaról, és előtte a ŠÂW másik riportere.

– Jó reggelt kívánok, kedves nézőink, Séwr Kûyrahÿ jelentkezik a Sárğa Ház mellől, ahol e pillanatban átlagos számban, körülbelül húszezren lehetnek a tüntetők. Márís látjuk a pódiumot, ahol szólásra készülődik valaki. Hallgassuk.

Egy porálarcos fiatalember lépett fel a tér szélén, a Mënnuŵ-ház falánál már egy éve álló emelvényre, aminek fennmaradása fölött az ÀLAN és a városi hatóságok öt hónapon át vívtak jogi csatát, de végül az emelvény maradt.

– Jó reggelt, Syñdořeia, jó reggelt, Niñdà!

A tömeg boldogan harsogta Ninda nevét.

– Barátaim! – kezdte a fiú, és az álarcán levő Ninda-jelvényre mutatott. – A jelvény, amit viselünk, kötelez. Arra kötelez, hogy dolgozzunk és harcoljunk egy szabad, békés országért. Szeretnék most beszámolni nektek ennek a munkának és harcnak az állásáról. Az ÀLAN vezetősége úgy határozott, hogy a nyilvánosság elé tárunk néhány dolgot, amiket ti, akik itt vagytok a téren, már jól ismertek, de honfitársaink többsége még nem tud róluk. Bele is kezdek. Egyébként a nevem ÁÁrew, egyetemista vagyok, vegyész szakra járok a Sùmon, és azért jöttem, hogy elmondjam Syñdořeia népének és a csillagközi közvéleménynek: néhány hónapja Niñdà-munkacsoportok működnek országszerte, amik négy területen fejtenek ki munkát. Az ÊËsuñ Niñdà Ünís élelmet gyűjt, illetve pénzt is, amin élelmet vásárol, és azt eljuttatja a szegényekhez, hajléktalanokhoz, csavargókhoz. Mostanáig több ezer titkos konyhát hoztunk létre, amik mától fogva nem titkosak, és bár nem kétlem, hogy a hatalom semmilyen lépéstől nem fog visszariadni, hogy gáncsolhassa működésüket, biztos vagyok benne, hogy ezeket rendre vissza fogjuk verni és a konyhák működni fognak. Az Ūsraýt Niñdà Ünís menedékeket létesít a hajléktalanok számára, elsősorban elhagyott létesítményekben, de hamarosan már saját építkezésekbe is bele fognak kezdeni; ezeket a menedékeket meg is védelmezik a kormányerők zaklatásaitól, és ígérik, hogy ha a rendfenntartók megpróbálják bármelyiket felszámolni, annak csillagközi visszhangja lesz. Az

Álavý Niindà Ünís a szegények, hajléktalanok, csavargók oktatásáról gondoskodik: elsősorban olvasni tanítják őket, történelmünkre, állampolgári jogaikra és minden olyan ismeretre, aminek segítségével könnyebben boldogulnak az életben. Következő tervük az, hogy akit csak lehet, felkészítenek arra, hogy munkát tudjon vállalni, és keresnek is neki. Végül pedig az Ímeýllu Niindà Ünís orvosi vizsgálatokat végez és egyszerűbb gyógykezelésekről is gondoskodik, illetve akinél szükséges, annak intézkedik kórházi ellátásáról. Ez a négy csoport már hosszabb ideje tevékenykedik a nyilvánosságtól elrejtve, elzárkózva, de ma, űyýllu tizenkettedikén elérkezettnek láttuk az időt, hogy a szélesebb nyilvánosság elé lépjünk. Ez a bejelentés egyúttal felhívás is honfitársainkhoz: ha tenni akartok Sýýndoreiáért, mindannyiunk élhetőbb jövőjéért, gyertek sorainkba. Az ÁLAN mozgalom már az egész országban megtalálható, minden világ minden nagyobb településén, bárhol lehet jelentkezni. S elmondom, hogy tegnap esti adatok szerint a négy munkacsoportban dolgozó önkéntesek száma háromszáznyolcvanezer fő, ami eddig naponta néhány százal, egy-két ezerrel növekedett. Szeretnénk, ha e bejelentés nyomán még sokkal többen jönnének. Ez minden, amit el akartam mondani, köszönöm, hogy meghallgattatok.

Húha, gondolta Výhauteń külügyminiszter-helyettes, és elnémította a tévét, a stúdiósok kommentárjaira már nem volt kíváncsi. Húha. Az ÁNÜ létezéséről már tudott a fiától, de arról nem, hogy van ÊËNÜ, ŪNÜ és İNÜ is. Négy csoport, közel négyszázezer ember! Élelem, Menedék, Tudás, Egészség Ninda Csoport. Mindenhol Niindà neve jön szembe. Meg az arcképe. Kicsoda, micsoda ez a gyerek, akiért az egész ország lelkesedik? Dwnşy maga is azt mondja, hogy egy teljesen átlagos gyerek. Miért rajong az ország egy gyerekért?

Mert megtestesít valamit, persze, ezt tudjuk. De miért kell megtestesíteni? Nincsen szabadság önélküle Sýýndoreián?

Az emberek nem értik a különbséget rend és elnyomás között. Az elnök úr kormányzásának köszönhetően Sýýndoreián rend van. Nem elnyomás. Szólásszabadság van. A cenzúra nem a szólásszabadság ellen van, hanem a rend védelmében. Ha a kormányzat fellépett volna az ÁLAN ellen még létrejöttének pillanatában, az elnyomás lett volna, mert semmilyen törvénybe ütközöt nem tettek – ezt ő is kénytelen elismerni –, azaz valójában azóta sem tesznek. Mégis teljesen feldúlták az állam rendjét.

S most persze majd ezrével lépnek közéjük az újabb önkéntesek, akiket éppen úgy félrevezetnek a szép ígéretek, mint szegény Dwnşyt.

A saját fia sem érti, miért okoz mindezzel kárt a hazájának. Másokkal hogy lenne képes megértetni?

oc-17 földrengés

„Személyesen látni, közelről megtapasztalni – ez lett neki a legfontosabb. Én pedig veled tartottam. Mert engem is érdekelt minden, ami őt.”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
441. sómir

Suhurg
Hallihuat Fónird
43659. famut dzsorehan
620

A suhurgi tévé szerint az ő világukon tudtak Ninda létezéséről és a körülötte kialakult, sok világra kiterjedő hírverésről, de nem osztottak az iránta táplált immár csillagközi csodálatban – eddig a napig, suhurgi naptár szerint 59/138-ig. A suhurgi kupolaváros kétmillió lakója figyelte ámulva, amint Ninda kísétál a Hragar-frókm tövébe a köznapi kék köntösében, csak egy antiövvel a derekán és egy légmaszkkal az arcán, egy szál magában. Mert meg akarta nézni. Szinensi ott jött mögötte, ő is a köznapi fehér köntösében, antiövvel, légmaszkkal.

Mínusz ezerhatszázötvenkor, suhurgi idő szerint.

A város minden pontján a kivetítők már régóta csak ezeket a számokat mutatták. Egyenletesen csökkentek, kitaróan a nulla felé. Néha ugrottak egyet, följebb vagy lejjebb, amikor az újabb mérések eredménye mást mutatott.

Ninda zavartalanul sétált ki az égbe nyúló sziklafalhoz, amit utolsóként ő fog látni ilyen közelről. A tövénél a fal egészen meredek volt, s csak nagyon magasan, ahová már fel sem lehetett látni, ott kezdett kissé ferdülni. A Hragar-frókm háromszor olyan magas, mint a *Hallihuat Fónird*. Most még.

Erősen fúj a szél, de nem volt kellemetlen. A város túloldaláról, a síkságról jön, beszágul ebbe a szűk völgybe, aztán eloszlik a hegyek között. Szinte tiszta nitrogén, a síkság ültetvényei még túl fiatalok ahhoz, hogy sok oxigént termeljenek. De a hőmérséklet kellemes volt, kicsit meleg, mint Jasszaniban.

– Milyen jól meg lehet figyelni a kőzetrétegeket – mondta Ninda, gondolati közléssel, ahogy Szinensivel mindig beszéltek.

– Igen, több száz van belőlük. Ez a sziklafal több milliárd éves.

Ninda megfordult, a másik falat szemlélte. Az is ugyanolyan volt, rétegezett.

– A rétegek megfelelnek egymásnak. Nézd, az a szélesebb, világos réteg nyolc-tíz rígin magasságban mindkét oldalon egyforma.

– Hát persze.

– De mi vájta ide ezt a völgyet?

– Hát azt nem tudom, sien. A víz ugye nem, hiszen az ember ideérkezéséig nem volt belőle egy csepp sem.

A fejük fölött, egészen magasan lassan keringtek az esszidzsinna megfigyelő robotjai. Ilgóran kijelentette, hogy semmilyen intézkedést nem tart túlzásnak a két gyerek biztonsága érdekében, és a suhurgiai siettek egyetérteni vele. A lányok antiövét a *Hallihuat Fónird*-ről irányították számítógéppel, ha túl veszélyesre fordul a helyzet, azonnal kihozzák őket.

Mínusz ezeröttszáz, suhurgi idő szerint. Szúni időben nagyjából egy limli.

– Kezdődik – mondta bent a városházán Ahuku planetológus.

A völgy távolabbi részén hirtelen fény lobbant, és valami sötét tömeg emelkedett a magasba. Ninda és Szinensi kíváncsian figyelte.

– Dzsangrihórun – tippelte Szinensi. Sokat láttak belőlük Dzsisszáfauron.

– Valami olyasmi – bólintott Ninda.

Megint fények lobbantak ugyanott, és végig a két szembenéző sziklafal mentén kövek kezdtek záporozni. Hat robot ereszkedett le a fejük fölé, hogy megvédjék őket, mindkettejüknek megvolt a három kijelölt robotja, amik háromszöget alkottak néhány ríggel a fejük fölött.

A dzsangrihórunból már füstoszlop tornyosult a völgy fölé, de a szél az ellenkező irányba vitte.

A hat robot csakhamar munkához láthatott, azon a részen is elkezdtek zuhogni a sziklák, ahol ők álltak. Mínusz ezerháromszáznál már folyamatosan villogtak a zöld fénysugarak és porlasztották a lefelé tartó szikladarabokat, a két kislány pedig érdeklődve figyelte a háborút.

Csak akkor tudatosult bennük, hogy már a dzsangrihórun kitörése óta folyamatosan remeg a talpuk alatt a föld, amikor a rezgés hirtelen abbamaradt.

– Figyelem – szólalt meg Ahuku hangja a fülükben és mindenütt a városban. – Készüljetek, emelkedik a feszültség!

Csend. A sziklazápor is alábbhagyott.

– Azt hiszem, tényleg nagyot fog szólni – mondta Ninda mentális nyelven. – Érzed a hullámaid?

– Igen – felelte Szinensi. – Ezt csak mi hárman érezzük egész Suhurgon.

A Hragar-frókm sziklafalat, a völgyet, a várost és a *Hallihuat Fónird*-ot hirtelen iszonyatos erejű ütés érte alulról. Ninda és Szinensi három rígin magasra repült a levegőbe, és az övük nem is engedte le őket, mert a völgy talaja kettéhasadt, és hosszú szakaszon fekete füst tört fel belőle. Ellepte őket és néhány pillanatig nem láttak semmit. Amikor megint kitisztult a látásuk, már magasan a Hragar-frókm fölött lebegtek. Az esszidzsinna kiemelte őket, s kissé oldalra vitte, a legjobb irányba, hogy láthassák a sziklafal tetejéről lebillenő irdatlan kötömeget, amely eleinte még csak lassan dőlt a mélybe, egyenesen a város fölé. Hallották a fülhallgatójukban a torokhangú suhurgi nyelven elhangzó, gyors parancsszavakat, de még semmi sem történt, a szikla pedig átbillent a fal peremén és zuhanni kezdett. Sokkal nagyobb volt, mint a *Hallihuat Fónird*. Aztán felvillant egy vakító zöld

fénynyaláb, sokkal fényesebb Suhurg napjánál, és egy ideig úgy maradt, beryogva az égboltot. Beláthatatlanul széles volt.

– Ejha – mondta Ninda fennhangon.

A fény éppoly hirtelen aludt ki, ahogy kigyulladt. Amikor a két kislány megint látott valamit, a kőtömeg helyén csak egy gyorsan táguló, sűrű porfelhő maradt.

– Van tűzerejük – bólintott Szinensi.

A földrengés azonban még csak most kezdődött. A Hragar-frókm két szembenéző sziklafala elkezdett egymásnak dőlni. A Testvériség robotjai már kirepültek Nindáékkal együtt, s most a közelükben lebegtek, készen, hogy megvédjék őket. A völgy eltűnt a szem elől, a helyén füst- és porfelhő tört a magasba. A robaj minden elképzelhetőnél hangosabb volt. Milliárd és milliárd amdzsré indult meg lefelé, de Suhurg tektonikus erőinek úgy tetszett, hogy ne maradhassanak meg ott. Ahuku megint jelzett valamit, de nem értették a szavát a szörnyű zajban. A hegylánc távolabbi oldala dőlni kezdett kifelé, a várostól több tucat szirszire fekvő völgyekre még sokkal nagyobb sziklaomlás zúdult. Egy újabb sziklatömb indult meg a város fölött, most nem a völgy, hanem a síkság termőföldjei felé. Ezúttal a *Hallihuat Fónird*-ből lövellt ki egy zöld fénycsóva, és ez a tömb is porrá vált.

Két mati telhetett el, amióta megkezdődött a földrengés, és a hegyláncra nem lehetett ráismerni. Persze látni sem lehetett, a porfelhők betakartak mindent.

– Itt Ilgóran – szólalt meg a fülükben az esszidzsinnun-fódir. – Jól vagytok?

– Miért ne lennénk jól? – kérdezett vissza Ninda egy tipikusan nindás, nyugodt mondattal, ami pillanatok alatt bejárta a Galaxist, annak ellenére, hogy élőben csak a Testvériség belső vonalán volt hallható.

– Visszahozlak a városba. Sajnálom, hogy nem láthattatok közelebről, de a biztonsági szempontok már másodlagosak voltak ahhoz képest, hogy ha ott hagylak benneteket, nem láttatok volna semmit.

– Megértjük, Ilgóran – felelte Ninda, és a város kapujában könnyedén földet érve lecsatolta az antiövet, de a légmaszkot csak azután, hogy a kapu bezárult mögöttük. – Így is egyedülálló élmény volt. Suórin, *Hallihuat Fónird*.

Ezzel besétáltak a kapu mögötti térre, ahol több ezer suhurgi várta őket, lenyűgözve a két gyerektől, akik egyenesen odamentek a földrengés torkába – mert kíváncsiak voltak rá.

oc-18 elnök

„Sokáig nem értették, mennyire fontos tulajdonsága, hogy bárhol, bármikor képes barátságokat kötni – öreggel, fiatalal, férfival, nővel, bárkivel a Galaxisban. Igazából az egyik legfontosabb tulajdonsága.”

Aini:

*Ninda mint köznapi ember,
79.*

A suhurgi elnök kopasz, tömzsi öregember volt, aki nemigen tudta, mit kezdjen Nindával. Azt jól tudta, mi a Testvériség – Suhurg egyike volt azoknak a világoknak, ahol a szúni hajóktól függött az egész gazdasági élet, ha nem is annyira markánsan, mint Szaisz esetében. De Nindáról Rgahaku elnök nem tudott semmit, csak amit a tanácsadói most, sebtében tudakozódva kiderítettek, és az is ellentmondásosnak tűnt. Mindenesetre Rgahaku annyit biztosan tudott, hogy Ninda fontos ember, és széles mosolyt illesztett kissé torz ábrázatára, ahogy beljebb tesékelte a fogadósobájába.

– Mindig öröm számomra, ha neves embereket láthatok vendégül eldugott kis világunkon – kezdte egy begyakoroltnak és elcsépeltnak tűnő formulával. – A Szúnahaum Testvériségből érkező vendégeket pedig a legnagyobb örömmel látom.

Folyékonyan beszélt a szúni nyelvet, de erős akcentussal, hallhatóan nem hipnopédiával tanulta. A *h*-kat gyakran olyanformán ejtette, mint Suhurg nevében, valahol a torkában egy krákogó hang gyanánt, és időnként más, furcsa torokhangok is keveredtek a beszédébe. De mindent egybevéve érthető volt, és Ninda amúgy is hozzászólt már a mindenféle világokon élő emberek változatos kiejtéséhez.

– Köszönöm – mondta Ninda, és helyet foglalt a felkínált fotelban. Egy pillantást vetett Nombokára, aki a kamera látókörén kívül foglalt helyet, és hozzálátott, hogy megkönnyítse valahogy az elnök dolgát. – Akiknek ez a tévéközvetítés szól, rólam már sok mindent tudnak, de rólad talán nem annyira. Én sem. Mesélnél magadról?

– Ó, készséggel. A nevem Oszerhi Rgahaku Iht. Az eredeti foglalkozásom hajóműszerész, de már régóta politizálok is, a globalista párt elnökségi tagja vagyok. Nálunk egy pártelnök nem lehet egyúttal államelnök is – tette hozzá magyarázóan, bár ezt Ninda nem értette és nem is érdekelte, de hagyta folytatni –, ezért a választásokon el kell dönteni, hogy kit delegálunk az elnökségre, és én lettem az.

– Melyik nevedet használod? – kérdezte Ninda, felhasználva, hogy az elnök levegőt vett.

– Aaaa... hogy... á, igen. Az Oszerhi a személynevem. Rgahaku, az a családnev, és Iht azt jelenti, hogy én a negyedik vagyok a családban, aki ezt a nevet viseli.

Ninda kísérletezni kezdett az elnök nevében hemzsegő torokhangokkal, amire Rgahaku lelkes, túlzó dicséretekkel reagált, talán a Testvériségnek akart megfelelni vagy fogalma sem volt, hogy kell beszélni egy gyerekkel.

– Szerinted milyen Suhurgon élni, Oszerhi? – kérdezte aztán, minden átmenet nélkül. A most tanult módon krárogva ejtette a *h*-t és a végén levő *rg* által jelölt gurgulázó hangot is kimondta. Komoly, figyelmes tekintettel nézett az elnökre, aki némileg zavartan pillantott vissza rá. Nem tudta, hogy Ninda ezt a kérdést már több világon feltette, közembereknek és politikusoknak is.

– Suhurgon élni? Hát én ugye mindig itt éltem. Kellemes világ. Igazából nem gyakoriak a földrengések, főleg nem az akkorák, amekkorát most átéltünk. Ez volt a legnagyobb földrengés, amióta Suhurgon emberi élet van.

Ezt Ninda már számtalanszor hallotta a riporterektől, a helyiektől, a nagy földrengés hírére idesereglett külföldiektől és Nombokától is.

– Én a kormányzatra gondoltam. Milyen itt a szegényeknek? Milyen azoknak, akik nem értenek egyet a kormány álláspontjával?

– Óóóó – az elnök meglepett pillantást vetett a kamera felé –, ezen nem kell törődöd a fejcskédet. Mi jól elvagyunk itt, ezen a világon. Kicsit még sivatagos, az igaz, a légkörünk sincsen még kész, de megéltünk szépen, és fejlődünk, haladunk.

Ninda felállt.

– Te nem veszel engem komolyan – felelte, és nyugodt léptekkel kísért a fogadószobából és az államházból, ahogy az épületet hívták az itteniek. Nomboka utánaküldte a kamerát, és közölte a halálra vált Rgahakuval:

– Elnök úr, ez a gyerek a Galaxis egyik fontos politikai tényezője, s a közeli jövőben egyre fontosabbá fog válni. Én mondom önnek. És pontosan azért, mert nem hagyja magát kifizetni olcsó és semmitmondó válaszokkal.

– De... most hová megy?

– Gondolom, megszerzi magának a válaszokat a kérdéseire, ha már öntől nem kapta meg. Ne vegye rossz néven, hogy köszönés nélkül távozott – tudja, szűni, teljesen azzá vált. Nem köszön, mert náluk nem szokás. Nekem most mennem kell, arra szól a megbízatásom, hogy kövessem őt a világokon, ahol jár. Remélem, látjuk még egymást, elnök úr. Megtiszteltetés volt, hogy megismerhettem önt. Viszontlátásra.

Ninda pedig egyenesen elment a város szegénynegyedébe, Hekhunafba, aminek a létezéséről sem tudott, mégis csalthatatlan biztonsággal rátalált. A látvány, ami fogadta, meglehetősen hasonlított Hom Kruira An Múnon: magas házak, sok-sok kicsiny lakás, szűk utcák, kicsiny terek. De most valamit másképpen csinált, mint ott. Bement hozzájuk. Az egyik földszinti lakásba, ahol a gyerekek az udvaron játszottak, s a háziasszony is az udvaron, az ajtó előtt tisztított valami zöldséget, hasonlót a semtuhoz, amit a szűnik levesbe főznek.

– Ninda vagyok – lépett oda a vendég. – Nem zavarlak?

Nomboka ügyesen helyet keresett a kameragömbnek, ahol rálát Ninda arcára, de őket nem zavarja, ő pedig megállt az udvar sarkán a falnak támaszkodva.

– Nem – felelte az asszony. Éppolyan világosbarna bőre volt, mint Szinensinek, fekete haja, zöldes szeme. – Nem zavarasz. A nevem Arrai. Mi világból szaladsz?

Ninda bízott a fordítógépben és az ösztönében, hogy helyesen értelmezi a kérdést.

– A Testvériségből jöttem, a *Hallihuat Fónir*drol. Segíthetek? – biccentett a zöldségek felé.

– Ó, gyermek, nem való ez a piszkos munka a te szép rózsaszín kezvednek.

Ninda szokásos szelíd mosolyával fölvetett egy kést és munkához látott. Mire a lánanyi zöldséget megtisztították, Arrai elmesélte az életét. Az első gyereke születésekor még maga is félig gyerek volt, aztán jött a többi. Már van hat. Három apától. A harmadik rendes ember, nem iszik annyit, mint a másik kettő. Munkája is van, de a fordítógép nem boldogult azzal a szóval, ami a foglalkozását jelölte, valamilyen bányászati dolog. Suhurg bányavilág volt, mint a Galaxisban a legtöbb fiatal benépesítésű világ. Aztán a zöldséget ketten együtt bevitték a lakásba, és Ninda segítette a főzésben is. Ő is mesélt a maga életéről, mert Arrainak fogalma sem volt, hogy ő kicsoda.

Nomboka csak a fejét csóválta. Ez a gyerek mindenütt mindenkivel szót ért. Az elnök nem vette komolyan, ez az asszony igen. Több mint egy derkit maradt, megismerkedett Arrai gyerekeivel, hat apróbb-nagyobb, maszatos örökmozgóval, evett az ételükből, és barátjukként távozott.

Rgahaku villámgyorsan mozgósította a szükséges tanácsadóit, kiokosította magát és megkereste Nindát a suárban. Bocsánatot kért. Nomboka persze közvetítette, ahogy a suár egyik éttermében barátságosan elbeszélgetnek vagy hat limli hosszan. Persze kétségtelenül azért, mert Rgahaku politikailag nem engedheti meg magának, hogy ne legyen jóban egy ilyen fontos emberrel, no meg egyúttal a Testvériséggel.

oc-19 lakótelep

„Mindenre emlékszik, ami valaha történt vele, amit hallott vagy olvasott. Kitűnően számol fejből. Az intelligenciahányadosa az egyik legmagasabb, amit valaha mértek. Sokan hiszik, hogy valamiféle csodalény. Pedig egyszerűen csak rend van az agyában.”

Szinensi:

Ninda mentális struktúrája,
36.

Ommudi
Hallihuat Fónird
43660. muhat saurgéman
793

Én le mertem volna fogadni, hogy a munkacsoportok létének nyilvánosságra hozatalával rászabadul az országra a swmw, mindenki örjöngeni fog, és az ervések mint a zöld orrúak fognak rohángálni és mindent bezáratni meg betiltani. Hát nem. Az ALAN vezetőségének több esze volt, mint nekem. Nem történt semmi. A kormány hírcsatornái egyszerűen hallgatnak az egészről. Mintha a bejelentés meg sem történt volna. De hiszen a te békedíjadról és Amaÿñ-émlékdíjadról sem ejtenek egy szót sem, pedig utóbbit tőlük kaptad.

Larenka persze folyton piszkálja őket ezért, azt mondja, aki csak a kormány tévéit nézi, az azt hiheti, hogy Sÿyndoreia maga a sÿyndraluòp, minden rendben van, senkinek semmi problémája, az elnök úr öméltóságának zsenialitása mindent megold és így tovább. Ő elmondja naponta, hogy mi minden nincs rendben, és a lista egyre hosszabbodik. Már óriási az áruhiány. Állami hajók mennek ki külföldre, élelmiszert, gyógyszert vásárolnak, de csak keveset tudnak hozni és nagyon drágán. Egyre jobban kiürülnek a boltok.

Dúnszi új levelét Ninda Ommudi világán olvasta el, a kikötőtérben egy étterem asztalánál. Ahogy körülnézett, legalább harminc boltot látott, tele áruval. Ommudi nagyon gazdag világ volt, a Galaxis e részének fő kereskedelmi központja. Azaz nem világ, csak hold, egy gázóriás kicsiny holdja, ahol már beépítettek minden talpalatnyi helyet, a hold talajából nem is látszik semmi, és persze nincs kikötő akkora hajóknak, mint a *Hallihuat Fónird*, csak aungirok tudnak leszállni, de azok számára rengeteg kikötőt létesítettek. Mindegyik olyan, mint egy bevásárlóközpont, az ember kilép a hajójából egy tágas, fedett térségen és százával jönnek szembe a reklámfeliratok, üzletek cégtáblái, minden irányban üzletek vannak. Amíg Ninda elsétált az étteremig, még egy csomósor nyílt ki a tető és ereszke-

dett le egy-egy kishajó, az ő aungirjaik és más világokról valók is. A tető fölött zsilipelnek. Ommudinak nincsen légköre.

Az étterem igazi csillagközi volt, mindenféle világról való ételeket tartottak, és az étlapon lehetett keresni az ételek származása szerint is. Ninda körülnézett a helyi specialitások között, és kiválasztott egy halas szendvicset, apró magvakkal készítették, gyümölcsdarabkákkal. Jó volt, csak kicsi, hát rendelt egy másikat. Nem volt egészen ugyanolyan, de az is jó volt.

A két szendvics után elindult felfedezni Ommudit. Körbesétált a kikötőszint üzleti negyedén, talált egy átjárót a szomszéd kikötőbe, ahol szintén megvolt a rengeteg üzlet. Ommudin naponta ezer hajó is megfordul, több millió utassal. Aztán befordult az egyik folyosóra, ahol lefelé mutató nyíl volt, a sokadik már, amit látott. Különös helyre jutott. A folyosó hirtelen meredeken lejtteni kezdett, s egy hosszú lépcső vezetett le benne – de ez mozgott. Ninda meglepve nézte, ahogy az emberek rálépnek a lépcsőre és az megindul velük lefelé, vagyis nem akkor indult meg, folyamatosan mozgott, vitte az embereket. Kipróbálta ő is, rálépett az egyik lépcsőfokra, volt vagy húsz ember még azon a fokon, szépen utaztak lefelé. Aztán megérkeztek – egy széles platóra, ahonnan tovább lehetett menni a lépcsővel lefelé, vagy elmenni jobbra, amerre mindenfelét jeleztek a táblák, tíz nyelven, szúniul és saunisiul is. Szindor nyelvű feliratok nem voltak, ilyen messze Szindoriától már nem fordulnak elő, náluk a suárban is más nyelvekre cserélték már annak a vidéknek a nyelveit.

Ninda egészen addig utazott, amíg a folytonos mozgásban levő lépcső vitte. Itt letről számozták a szinteket, a kikötő a nyolcszázkilencvenötödik szinten volt, a lépcső pedig a hatszázadikon ért véget egy óriási csarnokban, ahonnan mindenféle irányokba vezettek folyosók. Voltak mozgójárdák és lehetett bérelni siklókereket. Ninda megérintette a gombot, a kijelzőn megjelent a tízezred palanos levonás, és a gép kiadott neki egyet. A lábára csatolta és elindult az egyik beláthatatlanul hosszú folyosón, amit a feliratok szerint 600/DMM/44F-nek hívtak.

A folyosóról mindkét oldalon széles kapuk nyíltak egyenletes távolságokban, sorszámozva. Ninda találmásra befordult a tizediknél. 600/DMM/4FF/10. A kapu kitárult, s mögötte valóságos kis erdő fogadta. Az első hely Ommudin, ahol növényeket látott. Hatalmas, henger alakú térség alján állt, sűrűn beültetett parkban, amire körben ablakok ezrei nyíltak. Ninda tíz szintet számolt meg fölfelé, aztán a henger véget ért. Nyilván újabb hasonló van fölötte.

Az erdőt nem nagyon gondozták, az ágak helyenként összeborultak a kis utak fölött, amiken egy-egy szerelmespáron vagy kutyasétáltatón kívül alig találkozott valakivel. Átment az erdőn, s a túloldalon egy ugyanolyan folyosót talált. 600/DMM/5FF/10. A helyiek biztosan értik a logikáját, gondolta Ninda, átsétált a folyosó másik oldalára és benézett a kapun. Ugyanolyan tízemeletes ház, hengeres udvar, erdővel borítva. Tömémtelen ablak. És minden fal mindenütt fehér volt.

Ninda ráébredt, hogy a Galaxis egyik legunalmasabb helyén tartózkodik. Ezen a lakótelepen valószínűleg ezerszámra vannak ilyen épületek, Ommudinak nagyon

nagy a népsűrűsége, csakhogy most munkaidő van, és alig van valaki otthon. Úgyhogy ő inkább valahol máshol fog körülnézni.

Elindult a folyosón, találomra valamerre. Itt is volt idegenvezetőjük, de ő a csoporttal maradt, talán még mindig a kikötőben vannak. Szinensi és Lí most is vele van.

Elért egy térségre, ahol három ilyen folyosó találkozott, itt is üzletek voltak, és valamivel több ember. Köztük egy világoskék egyenruhás, aki megszólította.

– Amparon koraguz? Hfald arp ndimta? Aikosy keina rīmis? Alor klom ingh? Jaszvalsendrau?

Lélegzetnyi szünet nélkül öt nyelven egymás után. Ommudi soknemzetiségű világ. S az egyik nyelvet Ninda értette is. Keresel valamit?

– Aimuonis, sy ruona mā neimas. Nagyon kedves vagy, de nincs szükségem segítségére.

– Vy eika juorainē sūny? Szúni kislány vagy?

Ninda természetesen szúni módra volt öltözve. Ha a haundája is rajta lett volna, a rendőr föl sem teszi a kérdést, annyira egyértelmű, hogy igen.

– Airis myton ŷ *Hallihuat Fōnirdais* – bólintott.

– Dai šyn yrton tryndasyntē skāria lienas, kyn eina skuovy aikosy? De itt háromszáz színtel lejjebb vagyunk, itt mit keresel?

– Andaviury jaulas Ommudeiā. Fölfedezem magamnak Ommudit.

– Ÿmeiris? És a szüleid?

– Neidinde. Sose voltak.

A rendőr elmosolyodott.

– Aira lŷkši meton skynon ōhyon. Eiška. Erre tudok érdekesebb helyet is. Gyere.

Ninda nyugodtan követte a rendőrt egy rendőrségi antrogóhoz, ami világoskék volt, fehérrel díszítve, akárcsak a rendőr egyenruhája. Eszébe sem jutott lehallgatni a férfit. Ha az bármi rosszat akarna, az esszidzsinna ebben a sok száz emelet mély labirintusban is pillanatok alatt megtalálja őket, és ezt a rendőr is pontosan tudja.

A rendőr maga elé ültette és beleszólt a mikrofonjába.

– Dó-mó-mó akka-szat-akka-hatakini szom tíkni ananta, karitan kiví akan, ak szúni kikan tilaka szattí hikan.

Ninda suagja nem volt fordításra kapcsolva, és csak az elején a DMM-et megkésőbb a szúnit értette, de világos volt az üzenet jelentése, bármilyen nyelven volt is. A rendőr a DMM jelű helyről elvisz egy szúni gyereket valahová.

S már indultak is.

oc-20 társadalom

„Ősi emberi tulajdonság, hogy szeretjük elmesélni az életünket egy-egy vadidegennek. Neki is elmesélték sokan. Kiben kezdtek először megváltozni a dolgok – őbenne vagy azokban, akikkel beszélt? Ki tudja?”

Aini:

*Ninda életének mellékszereplői,
bevezető*

A kis antigravitációs robogó hangtalanul siklott a folyosón, hátán a rendőrrel és a szúni kislánnyal.

– Muina Lerko – mutatkozott be a rendőr.

– Muina Ninda.

– Aisa vy šymais sauninas, uistis kyri einā? Szépen beszélsz saunisiul, jártál már ott?

– Aidēva, yron ŷmista. Šylē? Még nem, de oda tartok. És te?

A rendőr mosolygott.

– Ommudeia yn vaistona leiškas kārasy, indemas rūnas, saikanē ōrny aimodes sauninas. Ommudi soknemzetiségű ország, rengeteg a turista, a rendőrségnél többek között a saunisi is kötelező.

– Aišta. Kyši eitaini? Értem. Hová tartunk?

A robogó már lefelé tartott egy ferde alagútban.

– Aila uorītsy ei Aiskane ŷndras, eiřmy lindas meistonas, aukavystē syton kyrandis. Itt a közelben van a Gyermekvilág, messzi világokon is híres, gondoltam, megmutatom neked.

– Ylma jouri eikanda aindrīs. Jobban szeretek emberekkel ismerkedni.

– Aindrīs? Ylon kyva eištris einā. Emberekkel? Hát azok is lesznek ott.

– Leimi. Rendben.

A Gyermekvilág egy óriási park volt, tele játékokkal, amiken gyerekek másztak, szaladgáltak, csúszkáltak, de sok olyasmi is volt, amik körbe-körbe forogtak és gyerekek ültek rajtuk, meg síneken mentek meg repültek. Ninda nem mutatta, hogy mennyire idegen tőle ez a hely. Lerko jót akart, amikor idehozta, de ő nem játszani akar, hanem emberekkel ismerkedni. Igaz, azon a kihalt lakótelepen egyáltalán nem akadt össze senkivel.

Sétára indult a parkban, arra számítva, hogy a rendőr elköszön és megy a dolgára, de Lerko csak letette az antrogót és vele tartott. Elmondta, hogy ő hetven éve rendőr Ommudin – elfelejtette megmondani, hogy ezt milyen időszámítás szerint kell érteni, de Nindát ez nem zavarta –, de még sose találkozott magányos szúni gyerekekkel, és ha Ninda nem bánja, akkor vele tart. Ninda hirtelen rájött, hogy hiszen ha emberekkel akar ismerkedni Ommudin, ez a rendőr is az, és éppen az éle-

téről akarta kérdezni, amikor Lerko tapintatosan megérdeklődte, hogy mi történt az ő szüleivel. Ninda elmesélte Szindoriát és csavargóként töltött éveit, amitől a rendőr elszörnyedt és föltett száz kérdést Szindoriáról – soha nem hallott róla –, Ninda pedig válaszolgatott. Kiderült, hogy Ninda Szindorián töltött száztizennyolc szüni éve itt negyvennek számít, vagyis a rendőr hetven éve náluk kétszáznak felel meg. Aztán ő kezdte kérdezgetni Lerkót az életéről, de ekkor már meglátott egy éttermet, odament, helyet foglalt, innivalót, szendvicseket és süteményt rendelt, és a rendőr meglepett arckifejezésére csak ennyit mondott.

– Sūneina lieka mynas. A szúnik így szokták.

– Oi, an nūys syndoreinas? Ó, vagyis nem szindor vagy?

– Niemas meilastrȳn Syndoreiā, kau javyndrēsȳ – felelte Ninda sok ezredszer életében, hogy semmi köze Szindoriához, csak ott született.

Lerko sosem tervezte különösebben, hogy majd rendőr lesz, de nem bánta meg, hogy belépett a szolgálathoz. A gázóriás egy másik holdján, Jolkón született, ahol leginkább gyári munkás lehetett volna, de az nem fizetett volna elég jól, ezért eljött Ommudira, mert volt már két gyereke, akiket el kellett tartania. A harmadik már itt született. De itt félbeszakította magát, hát hiszen minek beszél egy gyereknek ilyesmikről, ezek a gyerekeket nem érdeklik.

– Eia uōria – felelte Ninda. – Aikoja trūndomis. Kȳ uōrei ryndas ai Jolko? Einōryldeinas skais lȳrnis syntras? Uike maila yri eimāstȳne. Én más vagyok. Én válaszokat keresek. Mások miért maradtak Jolkón? Ők meg tudnak élni gyári munkásként? Nyilván nekik is vannak gyerekeik.

Lerko bólogatott.

– No persze, vannak nekik is. És vannak, akik maradtak. De nagyon nagy az elvándorlás Jolkóról, ahogy más holdjainkról is, Kartmunit népessége a felére csökkent száz év alatt...

– Miért?

– Nem tudnak eltartani annyi embert. Ommudin kialakult egy óriási kereskedelem és szórakoztatóipar, ami el tudja tartani ezt a népességet. De Rombo körül harminc lakott hold kering. A többinek Ommudi kiszolgálójaként kell megélnie, ahogy tud. Hát nem mindegyik tud igazán.

– Ezt nem értem – mondta Ninda töprengve. – Hát nem mindegyik ugyanaz az állam?

– Dehogynem, természetesen. Rombo Köztársaság.

– Akkor miért nem osztjátok el a jövedelmeket a népesség arányában, hogy Jolkónak és a többi holdnak is jusson annyi, mint Ommudinak?

– Hát igen, ez logikus gondolat, csak hát a pénzt nem az egyes holdak keresik meg, hanem cégek, magánemberek. Mondjuk ezt a parkot, a Gyermevilágot egy cég működteti, ők beszedik a díjakat, és az az övék. Arról ők nem tehetnek, hogy az ő nyereségük ebből a parkból meg egy csomó más létesítményből akkora, mint némelyik szegényebb holdunknak az egész költségvetése. Meg Ommudi se tehet róla.

– No igen. De térjünk vissza tehozzád.

– Hát én ugye rendőrként végül is megtaláltam a számításomat. A munka nem éppen könnyű, nálunk nem a legjobb a közbiztonság, de nem is veszélyes. Jól is fizet, és van elég szabadidőm a családomra.

– Mit csinálsz a szabadidőben?

– Hát szoktunk például utazni, szeretünk világokat látni. A feleségemmel egyszerre vesszük ki a szabadságunkat, és általában elmegyünk valahová, többnyire a ti egyik hajótokkal.

Nindának erről eszébe jutott valami.

– Mi az emberek véleménye nálatok a Testvériségről?

– Jelentős forgalmat bonyolítunk le veletek, van úgy, hogy egyszerre öt hajótok áll a kikötőinkben.

– Nem, én az emberek véleményét kérdeztem. Szindorián a szúnikat bogaraknak csúfolják, és engem arra tanítottak, hogy azért gazdagok, mert elrabolnak családokat és váltságdíjat követelnek tőlük. Más világokon is találkoztam hasonló mítoszokkal. Itt is van efféle?

Lerko kényelmetlen arcot vágott.

– Miért érdekel ez téged?

– Van egy ilyen hobbim, hogy érdekelnek a Galaxisban terjedő rasszista nézetek.

– Értem... – húzta a szót Lerko –, hát rasszista nézet az van éppen nálunk, de nem a szúnikat illetően. Rendőrként néha dolgom akad egy-egy verekedéssel ilyen okok miatt. A mi népességünk hirtelen duzzadt igen nagyra, és vannak, akik a régebbi lakosság leszármazottainak vallják magukat, az ő szavaikkal „ősi rombóiak”. Jelen vannak Rombo valamennyi holdján, de Ommudin vannak a legsúlyosabb ellentétek, mert itt a legnagyobb a zsúfoltság és a társadalmi feszültségek. Nekik azokkal van bajuk, akik később telepedtek le Rombo holdjain, amikor azokat már lakhatóvá tették, benépesítették, vagyis ők már „nem dolgoztak meg érte”. No persze ezek az ősi rombóiak sem, legfeljebb a dédszüleik, de ők nagyon büszkék erre. Nem mintha ezek a „jövénnyek” nem járultak volna hozzá jócskán a holdak életéhez, gazdagságához, de hát ez az „ősieket” nem érdekli. Némelyik úgy érzi, az, hogy ő egy eredeti telepés leszármazottja, többet számít mindennél, és előjogokat követel magának. Általában csendesek, de vannak alkalmak, főleg a hagyományos nemzeti ünnepek, amikor elkezdenek hőzöngeni.

– S olyankor mit csinálsz?

– Mit csinálnék? – mosolygott Lerko. – Amire a fölöttesem utasít. Általában lefűjjük őket egy kis nyugtató permittel, még kurjongatnak egy kicsit, aztán hazamennek.

oc-21 kormányválság

„Az emberiség történetének egyik legősibb közhelye, Ósi Föld múltjába vesző elemi tapasztalat lenne, hogy a politikusok hazudnak? Engem ez a feltételezés lesújt és elszomorít.”

Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
240.

Sÿÿndoŕeia
Kaÿndim
59. ſÿÿllu 25.
a fehér órája

Egy miniszterhelyettes lemondása mindig felkavarja egy ország politikai életét. A sÿÿndŕ külügyesek egyébként is mindig a figyelem középpontjában voltak, amióta az ország a csillagközi közösség perifériájára sodródott.

Vÿÿaÿteñ miniszterhelyettesnek jutott a feladat, hogy sajtótájékoztatót tartson és méltassa kollégája érdemeit, aki megrendült egészsége miatt kénytelen megválni hivatalától.

– Ezt ugye nem mondja komolyan, Vÿÿaÿteñ úr? – állt fel Larenka Szontiszkovarikinde. – Három napja találkoztam ÁAreyñ úrral, majd kicsattant az egészségtől. Mit titkolnak, mondja?

– Nem rendülhet meg valakinek az egészsége hirtelen is? – kérdezett vissza Vÿÿaÿteñ.

– Ó, dehogynem. S mi történik, ha mondjuk három nap múlva megint találkozom ÁAreyñ úrral és akkor is makkegészséges lesz?

– Igazán örülnék, ha ez bekövetkezne, de kollégám jelenleg orvosi kezelés alatt áll.

Larenka arcán felcsillant az a bizonyos félmosoly, amiről Vÿÿaÿteñ már régóta tudta, hogy bajt jelent.

– Rendben, miniszterhelyettes úr. Fogadást ajánlok önnek. Ha három nap, azaz kereken harminc óra leforgása alatt, huszonnyolcadikán a fehér órájáig nem mutatok fel egy friss interjút ÁAreyñ úrral, amin ő maga nem mondja el, hogy egészséges, akkor adok önnek egy sÿÿndoŕeiai óra műsoridőt a BGH-nál, amiben azt mond, amit akar.

Vÿÿaÿteñ együtt nevetett a többi riporterrel.

– Miből gondolja, Szontiszkovarikinde asszony, hogy ez számomra értékes ajánlat?

– Ó, Vyħauteń úr, az ellentételt sem találok különösebben értékesnek. Nálunk Szavanszon nem illik nagy tétre fogadni a tévében. Ha az említett interjú harminc órán belül adásba megy, cserébe nem kérek többet az ön lemondásánál.

A miniszterhelyettes arcáról lehervadt a mosoly.

– Ennyire csekély értékűnek tartja a miniszterhelyettesi pozíciót? Egy óra műsoridővel egyenértékűnek?

– Nem pontosan. Maga a pozíció több órányit is megérne. Csak nem az a munka, amit ön végez ezen a poszton.

A nevetés most már egyértelműen Vyħauteń kárára szólt. A miniszterhelyettes kénytelen volt némi szigort vinni a hangjába, noha tudta, hogy ezt az ALAN-osok vaskalaposságnak értékelik.

– Szerkesztő asszony, én bízom abban, hogy az elnök úr és kormányom ennél többre tartja munkámat. Ha mégsem, akkor pedig idejében tudtomra fogják adni. Az ajánlott fogadást éppen azért nem fogadhatom el, mert nem egyeztethető össze kormányzatom belém vetett bizalmával.

– Amely bizalmat AAřeyń úr – mivel is játszotta el?

– Mint mondtam, AAřeyń úr egészségügyi okokból távozik posztjáról.

– Tehát ha bemutatom az említett interjút, amelyből kiderül, hogy egészséges, akkor ön, mivel fogadásunk nem érvényes, nem mond le ugyan, de AAřeyń úr visszatérhet posztjára – mivelhogy egészséges?

Vyħauteń mélyet sóhajtott és emlékeztette magát, hogy Szontiszkovarikindével csínján kell bánni.

– Nem tudok önnek jóslatokat mondani olyan helyzetekre, amik nem következtek még be és nem is tartom valószínűnek, hogy bekövetkeznének.

– Ahogy kívánja. Találkozunk a képernyő előtt.

Řisüt AAřeyń régi ember volt a politikában, tíz éve állt már kormányzati szolgálatban. A Mwnawkyep-szigetéről származott, és bár volt ott egy háza, köztudott volt, hogy soha nem jár otthon, még csak a szigetcsoportot sem keresi fel. Egy káyndími házacskaiban élt egymaga, sosem nősült meg, gyerekei nem voltak. De egész nap semmi jele nem volt, hogy hazament volna. Tagja volt egy-két klubnak, de ott sem látták. Felszívódott.

Larenka ezért légikocsiba ült és meg sem állt Mwnawkyepig. Kis trópusi szigetcsoport volt, igazi turistaparadicsom, ahol mindig nyüzsögtek a Szövetség minden világáról és külföldről érkezett vakációzók. Kivéve most. Larenka döbbenet lépkedett a szigetek fővárosának főutcáján, ahol huszadonként öt-hat ember jött szembe. Máskor száz is.

– Csinálj egy sor vágóképet, Karetan – mondta az operatőrének. – Őrület, ami itt van. Mindjárt föl is veszünk egy bejelentkezést.

Szambovalakorinde megállt a Lëet-épület előtt és fölvette a kolléganőjét.

– Kedves nézőink, Larenka Szontiszkovarikinde jelentkezik a Mwnawkyep-szigetéről. Sokaknak ismerős lehet a hátam mögött látható épület, a Lëet-ház Mwnaw-Šannı̄p főterén, sokan töltöttük itt a szabadságunkat. Olyan sokan, hogy tele

volt a hely emberekkel, igaz? Hát most nézzenek körül. – Szambovalakorinde lassan körbesöpört a kamerával. – Alig látni valakit. Gondolom, nem hiszik, hogy előlem bújtak el, ugye?! Dehogy. Nincsenek. Mwnawkyêp turisták nélkül maradt. És ha itt nincsenek, akkor nincsenek Àlléynsrôpban, nincsenek Înnatšwûmban, nincsenek sehol! Ugye tudják, miért – mert nincs pénz üdülni menni. Sÿyndoreia egyre fokozódó nyomora azon látszik a legjobban, ami nem mindennapi létszükséglet. Arra az emberek nem tudnak költeni többé. Köszönöm, hogy meghallgattak. Rendben, Karetan – mondta most már szavansziul –, ezt eltesszük, és az ÂAreyń-interjú után adjuk le, nehogy az emberünk szagot fogjon.

Kerülő úton közelítették meg a lemondott miniszterhelyettes házát, a tengerpart felől. A parti fövényen csak néhány ember lézengett, valamivel többen voltak a vízben, különféle vízi sporteszközökkel. Az operatőr csinált néhány vágóképet ró-luk és a parti erdősáv trópusi fáiról, no meg a végtelenbe nyúló tengerről.

A ház félig a fák közé rejtőzött, hogy kevésbé érje a tengeri szél. A két tévés körbejárta az épületet, emberi jelenlét nyomait keresték. Ha ÂAreyń csakugyan évek óta nem járt itt, akkor csak a karbantartó robotok által tartott rendet és tisztaságot találják.

Csak azt találták.

– Márpedig ÂAreyń itt van – jelentette ki Larenka azzal a kinyilatkoztatásszerű bizonyossággal, amelyről maga állította, hogy Nindától tanulta. – És meg is fogjuk találni.

A zöld órájában, amikor a lemondott külügyminiszter-helyettessel készült interjú publikálta, Larenka azzal konferálta be: a kedves nézők a Kÿyrean-rezsim története legnagyobb botrányának kezdetét tekinthetik meg.

És megjelent Risüt ÂAreyń közismert arca, a tévések szokása szerint az interjú közepéről kivágott pár mondattal.

– Csak úgy adok magának interjút, Szontiszkovarikinde asszony, ha nem publikálja addig, amíg én a Szövetség területén tartózkodom. Mert azért kellett lemondanom, mert azt mondtam egy kormányülésen, hogy oda kellene figyelni arra a kislányra igazából, mert nagyon sok minden igaz abból, amit mond. Ennek már egy egész napja. Azóta már nem így látom. Azt gondolom, hogy *minden* igaz, amit Niindâ mond nekünk, és hátralevő életemet annak kívánom szentelni, hogy valamit jótégyek abból a szegényből, hogy közreműködője voltam egy kormánypolitikának, ami arra épült, hogy őt szidalmazza. Sajnálom, Niindâ. Remélem, egyszer megbocsátasz.

Váltott a kép, visszatért Larenka arca.

– Természetesen az ígéretemet megtartottam. ÂAreyń úr jelenleg egy hajón utazik, amely nem sÿyndor illetőségű, és a csillagközi törvények értelmében a sÿyndor hatóságoknak nincs joguk feltartóztatni és átkutatni. Az interjút ketten készítettük operatőr kollégámmal, Karetan Szambovalakorindével, és addig senki más nem láthatta, amíg ÂAreyń úr hajója biztonságban fel nem szállt. Következik Risüt ÂAreyń volt külügyminiszter-helyettes interjúja, amelynek azt a címet is

adhatnánk: Gyászbeszéd a Sálmwnt-kormány fölött. Csatolják be a biztonsági övüket, elkezdjük.

S következett ÁÁreyń miniszterhelyettes több mint egyórás monológja, tengerparti házának tetőteraszán egy nyugágyban.

Az ország döbenten hallgatta. ÁÁreyń kitálalt mindenről. Nemcsak Nindával kapcsolatban. Államtitkok tömegét adta ki.

Sálmwnt miniszterelnök még az éjjel beadta lemondását. Az államelnök elfogadta. Sýyndořeia kormánya megbukott.

327.

oc-22 miniszterelnök

„Mindenkiben él a kettős törekvés, hogy egyéniségként és egyszersmind valamely csoport, közösség tagjaként definiálja önmagát.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
130. sómir*

**Szúnahaum
Jasszani
43 660. dzsirat algilliszán
408**

*Niëndának sikerült: megbuktatta kormányunkat
A Testvériség intrikája vezetett a kormány bukásához
Hazaárulók szövetsége: Niëndà, ÁÁreyń, Îđara*

Ámmaít végignézte a kormánypárti újságcímeket, és a képernyőre pillantott.

– Voltaképpen mit várnak most tőlem?

Hideg, szenttelen volt az arca és a tekintete. A képernyőről a szindor ellenzék hat prominens vezetője nézett rá.

Ýpeĩn doktor vállalta az első szólás feladatát.

– Most, hogy a kormány lemondott, Îđara úr – kezdte –, valamilyen megoldást kellene találnunk. Az ellenzék nem tud megegyezni, hogy kit delegáljunk a választásokra.

– Remélem, nem azért hívtak, hogy beszéljem rá Nindát a jelöltségre – felelte Ámmaít udvarias gúnnyal.

– Kérem, ügyvivő úr, ne tréfáljon ezzel. Ön is tudja, milyen sok forog kockán.

– Nem, Ýpeĩn doktor úr, nem tudom – felelte Ámmaít komoly hangon. – Semmiféle ésszerű érvet nem látok amellet, hogy miért lenne az ellenzék jelöltjének bármiféle reális esélye megnyerni egy választást, illetve ha ez netán sikerül, akkor

hatalomra lépni és vezetni az országot. Mármost persze úgy, hogy nem a diktátor utasításait követi, hanem ellenzéki programot valósít meg. Az egyetlen valódi ellenzék, az ÀLAN programját. Önök úgy gondolják, hogy jelenleg létezik olyan miniszterelnök, aki keresztülvihetne bármit az ÀLAN elgondolásaiból?

– Talán egyvalaki lehetne, Îdaŕa úr – szólalt meg Àssaĥÿ. – Létezik egy közéleti személyiség, akinek elég hitele és tekintélye van egy választás megnyeréséhez. Ön, ügyvivő úr.

Àmmaít elmosolyodott.

– Most én kérem, hogy ne tréfáljon ezzel, Àssaĥÿ úr – felelte. – Önök mindannyian pontosan tudják, hogy én soha nem fogok visszatérni Sÿÿndoreiára – legfeljebb látogatóba –, és végképp nem vállalom semmiféle köztisztséget. Kÿyreàn bukása után sem, addig pedig már a jelölés elfogadásával is részt vállalnék a rezsím bűneiben. A válaszom kategorikus és végleges nem, uraim.

– Úgy gondolja – kérdezte Nûÿmmeÿ aggodalmasan –, hogy akit jelölünk, az is ilyen bűnrészességet vállal?

– Sÿÿndoreián már két és két éve az egyetlen mértékadó politikai tényező egy jelenleg hét és tíz éves kislány – közölte Àmmaít. – Önöknek mint az ellenzék vezetőinek pontosan tudniuk kell, hogy ő erre mit felelne.

– Niînda elutasít minden címet, rangot, ostobaságoknak tartja őket – mondta Ýpeîn savanyúan.

Vagy hat limlit beszélgettek, aztán Àmmaít fölkelt és kísértelt a dolgozószobájából, aminek kényelme, reprezentatív megjelenése semmivel sem maradt el egykori szindoriai szobája mögött. Kilépett a házból, s a sarkánál, a huhalli tövében álló asztalnál megtalálta Haitot, aki egy nagyképernyős suagon írt éppen. Àmmaít megkerülte Hait foteljét és a képernyőre nézett. Hait a könyvén dolgozott, a szindor és a szûni balett összehasonlításáról.

– Hol tartasz? – telepedett a férfi a másik fotelbe. Szúnahaum jó tulajdonságai közé tartozott, hogy már évek óta lehetett egy üllögarnitúrájuk a szabadban, hiszen soha nem esett az eső.

– A Mÿÿrit-korszaknál. Sajátosan szögletes, kemény mozdulatokkal fejezte ki az érzelmeit. Itt említem Nîndát is, aki a szavakat fogalmazza hasonlóan.

Àmmaít mosolygott. Közben észrevette az ikreket is, akik a Haugímú-erdő szélén játszottak az állatokkal.

– Engem éppen fölkértek miniszterelnöknek.

Hait fölkapta a fejét.

– Miii?

Szindorul a kérdőszó *lyw* volt, ami így elnyújtva, *lyyyýw* alakban hasonlított a *lyw* szóra, ami egy levesbe való gombócot jelentett.

– Nem, gombócot főzni nem kell. Az ellenzéki pártok azt hiszik, hogy most majd szabad választásokat tarthatnak, és jelöltet akarnak állítani. Igyekeztem kiábrándítani őket. De azért persze indulnak a választásokon, lesz jelöltjük, de hát én persze nem vállaltam.

– Azért megtisztelő, hogy rád gondoltak. Illetve... ahogy Ninda néz minden politikai funkcióra, talán nem is. De azért – Hait elnevette magát – mostantól úgy fogok tekinteni magamra, mint olyasvalakinek a feleségére, aki lehetett volna miniszterelnök is.

– Legfeljebb jelölt. És nincsenek illúzióim afelől, hogy Kíyreàn és a VÛLN meddig megy el, hogy az ellenzéki jelöltet félreállítsa. Megbeszéltük, hogy egy sor fenyegetést kapnak a fejükre, nehogy a jelöltnek baja essen, és a választási csalások ellen is.

– Tulajdonképpen nem sok értelme van – tűnődött el a fiatalasszony. – Nyugodtan hagyhatnák nyerni az ellenzéki jelöltet. Mit tudna megváltoztatni?

– Hát az egész kormányt ő állítja össze, ugye.

– Persze, drágám, de gondold végig. Az alkotmány szerint a választások megnyerése automatikusan feljogosítást ad kormányalakításra. De magát a kormányt már csak elnöki jóváhagyással állíthatja össze, Ámmaít! Kíyreànnak minden egyes miniszter kinevezését jóvá kell hagynia. Akit nem fogad el, nem lehet miniszter, és ha a bel-, kül-, igazság- és pénzügyminiszter közül csak az egyiket nem fogadja el – a három-három jelöltből egyiket sem –, akkor a miniszterelnök elveszíti a bizalmat és új választásokat kell kiírni. Vagyis az ellenzéki miniszterelnök kénytelen minimálisan ezt a négy minisztert Kíyreàn ízlése szerint kijelölni. Voltaképpen mi az, amit ezek után ő eldönthetne az ország élén?

Ámmaít felvonta a szemöldökét.

– Jó pár éve... illetve itt évtizede ismerlek, de nem is sejtettem, hogy ilyen tájékozott vagy a sÿyndor alkotmányban.

– Nem is voltam az, ma reggel olvastam el az alkotmány harmadik fejezetét. Figyelj, drágám. Semmiféle kibúvó nem létezik. Az alkotmány szerint az elnöknek teljhatalma van, mert ha a miniszterelnök nem azt csinálja, amit ő akar, *egyszer* kell felszólítania, hogy változtasson a politikáján, aztán leválthatja és új választásokat írhat ki. A kormány által benyújtott törvényjavaslatokat a parlament elvileg közvetlenül kapja meg, de az elnöknek joga van előzetesen „véleményezni” őket, és találtam egy kimutatást arról, hogy a Kíyreàn által negatívan véleményezett törvényjavaslatoknak mi lett a sorsa.

– A Sõmarût-statisztika – bölintott Ámmaít. – A parlament soha, egyetlen esetben sem szegült szembe „a legfelsőbb akarattal”. Ez már egyéves, de azóta is helytálló.

– Pontosan. Akkor már csak egy dolgot szeretnék tudni. A miniszterelnök havi fizetése száznyolcvanezer hãÿ. Mire költi az ország ezt a pénzt? És mivel a miniszterek a valóságban semmit sem csinálhatnak, amivel a miniszterelnök, azaz még valóságosabban Kíyreàn nem ért egyet, várjunk csak... belügy, külügy, igazságügy, pénzügy, védelem, gazdaság, egészségügy, oktatásügy, iparügy... ez kilenc, kihagytam valamit?

– Nem, annyi az.

– A miniszterek fizetése ugyanannyi, mint a miniszterelnöké, tízszer száznyolcvan... egymillió-nyolc. Mi értelme elkölteni ezt a pénzt?

– Tedd meg a következő lépést – mondta Ámmaít csendesen.

– Készséggel. A minisztériumok egyetlen alkalmazottja sem hozhat olyan döntést, ami ellentétes a törvényekkel, a minisztérium irányelveivel, amiket a miniszter határoz meg, és a belső szabályokkal, amikről annyit meséltél. A minisztériumi dolgozók fizetése havi másfél milliárd. Miközben döntéseket nem hozhatnak. Miért?

– Már egy ideje nem került otthon transzparenszre a neved – felelte a férje. – Írd le ezt egy cikkben, vagy még jobb, ha adsz egy interjút Larenkának, és veled lesz tele az ellenzéki sajtó.

– Nincs akadálya, de ettől mi változik?

– Semmi. Éppen ez az. Tudod, mit mond Ninda mindig. Sýyndoreián azért nem változhat meg soha semmi, mert még a változás is be van tiltva.

Hait folytatta az idézetet.

– Van az ország, és van Vúyrd Kíyreán, aki játszik vele. A kettő közül az egyik fölösleges.

328.

oc-23 dzsemrur

„Lehettem volna talán miniszterelnök. És akkor? Talán nem annak az egy szem szösze kislánynak akarunk megfelelni mindannyian – tudva vagy sem, hogy abból a szempárból a Galaxis jó szelleme tekint ránk?”

Ámmaít Ídara:

Az elmaradt szindor forradalom,

449.

Hinnuldud

Hallihuat Fónird

43 660. higit nangrifan

760

Ninda hallotta ugyan Ámmaíttól, hogy Szindorián megbukott a kormány, de ez egyáltalán nem érdekelte. Az sem, hogy a rezsím sajtója őt teszi felelőssé, és az ügyvédei természetesen sajtóperek sorozatát indítják emiatt. A dzsemrur érdekelte.

Hinnuldud majdnem olyan jelentős csillagközi kereskedelmi központ volt, mint a szomszédos naprendszerben fekvő Ommudi, de mint világ egészen más. Meleg sivatagvilág részben belélegezhető légkörrel, mint oly sok másik a Galaxisban. A dzsemrurt két kupolaváros, Hinnuru és Nufirra között tartották, egy széles völgy-

ben, elég közel az ültetvényekhez ahhoz, hogy a levegő oxigéntartalma megfelelő legyen, de elég távol tőlük ahhoz, hogy a helyiek ne idegeskedjenek a növényeik épsége miatt. A völgy lankás oldalán, pár száz ríginenként sorakoztak a hajók, s előttük, közöttük minden terület a dzsemruré volt. Ez egészen pontosan azt jelentette, hogy amint kiléptek a suárból, kiskocsik sokasága közé jutottak, amik egyetlen sorokat formáltak, és a nyitott rakterek tele voltak áruval. Másképpen nem volt szabad árulni, csak kocsiból, hiszen félre kell állni mindenkinek, amikor hajó száll le vagy fel. Mire Ninda és a gyerekek kijöttek, a hajó már három derki óta itt állt, az árusok minden irányból körülvették. A Testvériség hajói mindig jó üzletekkel kecsegtettek.

Ninda itt is hamar elszakadt a többiektől, kivéve Nombokát, aki csak néhány derkivel korábban érkezett vissza – kapott egy megbízást a cégétől, ezért amikor Ninda Ommudin a rendőrrel beszélgetett, ő Rombo egy másik holdján készített riportot –, s most kamerájával Ninda nyomában maradt hosszú lépteivel, és filmezte, ahogy ismerkedik a dzsemrurral.

Az első kocsi, ami a suárkapu előtt állt, egy lestrapált, fehér Kemman furgon volt, Ninda egész sor világon látott már hasonlókat. Ennek nagy tábla volt a tetején, soknyelvű felirattal. Szúni és saunisi is volt köztük. Hinnuldudi emlékek. Ezeket árulták. Ninda végigpillantott a kínálaton és továbbment, a következő kocsizhoz. Az is elég rozzant volt, és abban is emléktárgyakat árultak.

– Üdvözöllek – szólította meg az árus szúni nyelven. – Valami szép emléktárgy Hinnuldud világjából neked?

– Nem, köszönöm – rázta meg a fejét Ninda.

Az árus, egy ritkás szakállú, nyurga férfi fölemelt valamit a furgon oldalában álló pultról.

– Kérek, nézd meg ez kicsi játék. Hinnuldud világban sivatag ábrázolja, eredeti jammamkristály faragás.

– Műanyag öntvény – közölte Ninda anélkül, hogy közelebb lépett volna. – Szindorián néha loptam ilyet, de nem adtak érte két űhot sem.

– Micsoda?! – csattant fel az árus. – Te kis tolvaj tanít engem áru?!

Nomboka közelebb lépett – majdnem olyan magas volt, mint a furgon –, amire az árus riadtan visszavonulót fűjt.

– Űgy értek, semmi baj, igen. Mi barátok Testvériségnek. Kérem, kedves gyermek, te elfogad Hinnuldud barátság jelképnek ez kicsi játékot ajándékra?

Ninda elfogadta. Egy kis dombormű volt, olyan, mint egy térképrészlet: egy darab sivatagi táj, a közepén a Henalliddal, ami egy egészen szabályos boltív formájú sziklaalakulat. Sok világon csiszol ilyeneket a szél, és Hinnuldudon már az ember idejőtte előtt is volt légkör, tiszta nitrogén. A kis alkotás valóban műanyag volt, de annak szép.

Ez az egyetlen árus volt, akivel Nindának, mondhatni, problémája akadt. A többiek éppen olyanok voltak, mint az első árus azután, hogy Nombokát meglátta, sugárzott a szívélyesség belőlük is, Ninda szúni öltözéke itt is ajánlólevél volt

mindenütt. Vagy két derki hosszát. Járt kocsiról kocsira, nézegette a rengetegféle árut, váltott néhány szót az árusokkal. Nomboka türelmesen járt a nyomában és filmezett, bár nem gondolta, hogy hasznát tudja majd venni az anyagnak.

Két derki elteltével – szúni idő szerint már késő este volt, a sivatagnak ezen a részén csak most közeledett az alkony – Ninda figyelme megakadt egy kis csoport helybelin, akik a kocsisor mögött félrehúzódva üldögéltek egy kis tűz körül. Nomboka persze nem értette, miért indul el feléjük Ninda, hiszen soha nem halott a janníhaumról és az örök tűzről.

– Asszúran ni-hadd – lépett Ninda a kis csoporthoz, és feltartotta jobb kezét. Nombokának fogalma sem volt, honnan szedi ezt az üdvözlést, de a hinnuldudiai szemlátomást értették.

– Ni-hadd nin-szúran – felelte egy asszony. – Ahat nidd-naut im?

– Üdvözlünk a tűzünkél. Közülünk való vagy? – fordította Ninda suagja.

– Limm – mondta Ninda hinnuldudi nyelven, hogy nem, és szúniul folytatta. – Ami azt jelenti, hogy igen. Egy a Galaxis, egy az ember, és mind testvérek vagyunk a tűz lángjainál.

– Okos szavak – felelte egy férfi szúniul. – Gyere, ülj a tűzünkhöz, melegedj velünk.

Ninda csak egyet lépett, aztán félig hátrafordulva Nombokára nézett.

– Ő a barátom. Szillon Nomboka Marotomandi tévériporter Folgriról.

– Hát jöjjön ő is – bólintott a férfi. – Én Dzsinnun ni-Himmusszil vagyok.

– Az én nevem Ninda – telepedett Ninda a tűzhöz, Szillon pedig vele átellenben ült le, és a saját feje fölé állította a kamerát, hogy lássa Nindát.

– Folgri és Szúnahaum – mondta Dzsinnun egyikről a másikra tekintve. – Melyikötök országában szokás tévékamerával ülni a tűzhöz?

– Elnézést kérek – felelte Szillon –, ha zavarja önöket, leállítom. Riportot készítetek Nindáról, hogy hogyan jár-kei a világokon, érintkezik másokkal.

– Hemma – mondta az asszony, és a gép fordított: – Nahát. Mi az oka, hogy ezt teszed?

– A Galaxis egy távolabbi részén – elsősorban Szindoria világán, de sok más helyen is – megkülönböztetett tisztelettel viszonyulnak ehhez a kislányhoz.

– Miért?

Ninda felelt a riporter helyett.

– Szindorián azt hiszik, én valamiféle galaktikus csodatevő vagyok, aki megszabadítja őket a zsarnoktól. Valahányszor beszélek velük, elmondom, hogy nem. Semmilyen hatalmam nincsen. Én csak egy gyerek vagyok, aki nem is él Szindorián. De a szindorok hisznek bennem – egyszerűen azért, mert nincsen senki más, akiben hihetnének. Régebben az elnökükben hittek, de ő semmi mást nem akar, mint uralkodni és a zsebét tömni. A nép egy része már kiábrándult belőle, és helyette most énbennem hisznek.

– Egy részletet kihagytál – felelte Nomboka mosolyogva. – A nép egy része azért ábrándult ki belőle, mert te elmondtál róla mindent, amit addig senki sem mert elmondani.

Ninda vállat vont, őt ez a részlet nem érdekelte, de Dzsinnun megrázta a fejét.

– Nekünk is volt már diktátorunk, tudjuk, milyen az. Az igazságot kimondani – sokszor az a legnehezebb.

– Nekem nem volt az – biggyesztette le a száját Ninda –, én nem élek Szindorián, engem nem érnek el, azt mondok, amit akarok. Ezért kap tőlem gutaütést a rezsim. De nem beszélhetnénk érdekesebb dolgokról?

– Miről szeretnél beszélni, csillagokból jött gyermek?

– Például rólatok. Hinnuldud meleg világ, ti mégis a tűz körül ültök. Miért kell nektek a tűz?

– Ó, ez régi hagyomány nálunk – szólalt meg egy másik férfi. – Én Jettun szahikkofenni vagyok, én vagyok a tűzmester. Az én tisztem a tűz meggyújtása. Ez szertartás nálunk, amit minden este elvégzünk. Ha vársz még egy keveset, mindenfelé láthatod majd a tüzeket itt a völgyben. Mesélőink úgy tartják, a tűz egyesíti gondolatainkat, mindannyiunkét, akik ma élünk és akik régen éltek. Hagyományaik szerint az emberek már a civilizáció hajnala óta tüzet gyűjtöttek esténként – csak akkor hagytak fel vele, amikor már volt modern világítás. Nekünk is van, de a tüzeket azért meggyújtjuk.

329.

0c-24 Limelullí

„A Galaxisnak hála, hogy azon a hinnuldudi estén a tűz mellett be volt kapcsolva a kamera.”

Szillon Nomboka Marotomandi:

Útjaim Nindával,

22.

*Ilgajauri,
hínun dzsannin hirgan szasszanúri,
jáhan szingan dzsaumat falgindúri,
saujá dzsírít szildzsat ingiszulli,
nikan hínut jaulla – Limelullí...*

*Angavauri,
hínun dzsannin szahan irragúni,
jáhan szingan sillat argamúni,
saujá dzsírit simmun airgahulli,
nikan hínut jaulla – Limelullí...*

*Jánajauri,
hínun dzsannin garan angirúszí,
jáhan szingan aurat hirrahúszí,
saujá dzsírit ergat nisszajulli,
nikan hínut jaulla – Limelullí...*

*Fádinauri,
hínun dzsannin gisszun jalkarúmi,
jáhan szingan hiraut váhardzsúmi,
saujá dzsírit nirdzsun haumafulli,
niki hina szualli – Limelullí...*

Ninda azt mondta, még soha nem énekelte el a dalt senkinek, csak pár napja írta. A szöveg és a dallam is az övé. A kíséretet jammifeddán játszotta hozzá, egy itteni hangszeren, ami nagyon hasonlított a haukira, Jettun azt mondta, aki az egyiken tud játszani, a másikon is tud. Ninda csak egyetlen leckét vett Ongelitől, tizenegynéhány napja, de tudta a lényegét: egy-két akkordot kell pengetni, és énekelni, vagyis hát inkább dallamosan beszélni.

Sikere volt. Dzsinnun azt mondta, régi hinnul dalokra emlékezteti, de a témaválasztás, Limelullí története már galaktikus kulturális örökség, itt Hinnuldu-don is ismerik, vannak versek róla náluk is.

– A mi nyelvünk, a hinnul nagyon régi. Őseink egy Lárit nevű világról vándoroltak ide, amiről úgy tartják, hogy az volt az emberiség legelső világa. Már ott is hinnul nyelven beszéltek, bár az akkor hinnul kevésbé hasonlított a mostanira.

– Egy pillanatra kérlek, Dzsinnun – emelte föl az ujját Ninda. – Azt mondd, hogy Lárit volt az a világ, amin az emberi faj kialakult?

– Ez nem egyszerű kérdés – mosolygott a férfi. – Konkrétan van egy sor régi mondánk, amikben ez áll: „az emberek által birtokba vett első világ, Lárit”. Ez ugyanis a mi nyelvünkön rímel: *nin-Lárit fin-jámit kuat isz-nárit*. A *nárit* ige azt jelenti, elfoglalni, birtokba venni, és itt kezdődik a probléma. Némelyek szerint ez az „első” az eredet világát jelenti, mások szerint az első olyan világot, ahol le szálltak az emberek hajói és birtokba vették. De persze van olyan vélemény, ami szerint az ige lényegtelen, mert csak azért került a mondákba ez az ige, hogy rímeljen a világ nevével – meg az a vélemény is létezik, hogy pont a világ neve nem megbízható, mert alakíthattak rajta, hogy rímeljen az igével. Egyszerűen, mint mondtam, nem egyszerű kérdés.

– Ezek soha nem egyszerű kérdések – bólintott Ninda. – A múlt tele van rejtélyekkel. Valami történt, de nem készültek róla feljegyzések, talán nem gondolták, hogy az fontos lesz az utókornak, vagy az események sodrában nem jutott idejük rá – vagy voltak feljegyzések, de elvesztek.

Sokáig beszélgettek a tűznél, nem végig ugyanazokkal, mert az üzlet nem állhatott meg, Dzsinnun is fölkelt, felváltotta a bátyját a kocsinál az árusításban, s akkor az jött a tűzhöz, Jumman ja-Himmusszil, egy deresedő szakállú ember, aki egészen olyan köntöst hordott, mint a szúnik, fehérét. Ő is tudott szúniul, egyszerűen elolvasta és egyből megtanulta Ninda szerzeményét, és csakhamar együtt énekeltek.

Ninda Limelullí-dala csillagerővel járta be a Galaxisnak azt a részét, ahol a Ninda-kultusz már virágzott. Szindorián az ellenzéki tévécsatornák a következő órák folyamán több tucatszor leadták. A kormánypártiak egyelőre kivártak, senki sem mert dönteni, mert Ninda továbbra is mély ellenszenv tárgya volt a kormányoldalon – ezen az Ámayñ-émlékdíj sem változtatott semmit –, de ezt a politikamentes zeneművet az ellenzék szerint nyugodtan közléthették volna. A kormány azonban már csak ügyvezetőként, csökkentett jogkörrel működött, így senki senkitől nem mert engedélyt kérni, hogy a dalt adásba küldje. Egészen Ammaít két szindorai órával később tett tévényilatkozatáig, amiben maró gúny tárgyává tette a kormánypárti tévéket, ahol már ahhoz is miniszteri jóváhagyásra várnak, hogy egy éneklő gyerekről készült felvételt leadjanak – legközelebb mi lesz, egy óvodásoknak szóló bábfilmhez parlamenti szavazás meg elnöki jóváhagyás fog kelleni?

Ez hatott, és csakhamar azok a megrögzötten rendszerhű szindorok is láthatták Nindát énekelni, akik nem voltak hajlandók az ellenzéki csatornákra kapcsolni.

Más országokban egyszerűbb volt a helyzet. A Ninda-kultusz hatása alatt álló területeken százmilliók látták Nindát élőben énekelni, több milliárd ember pedig csekély késéssel, amikor ő még mindig ott ült a tűznél és beszélgetett az árusokkal. Ez a hirtelen népszerűség azonban azt okozta, hogy néhány, a Ninda-kultusz határain kívül álló országban a tévések felfigyeltek a jelenségre, hogy szomszédaiknál mindenki egy tábortűz mellett éneklő kislányt bámul, és ők is leadták a felvételt. Aztán Akken és Hilgri tévései megtalálták Ammaít nyilatkozatát, s mivel mindkét országnak erősen feszült volt a viszonya a szindor rezsimmel, adásba küldték azt is. Majd pedig Ninda néhány szindorai beszédét.

A Ninda-kultusz pillanatok alatt gyökeret vert Akkenen és Hilgrin, de Oendán, a Jargié világain, az Avanni Szövetségben, Aiszglún és magán Hinnuldudon is, majdnem az egész galaktikus környéken.

A Testvériség most is kimaradt, társadalmuk befelé forduló, a külvilág kulturális eseményeire kevésbé figyelő természete miatt. Saunis némileg hasonló társadalom volt, sokan látták Nindát énekelni, de nem tett rájuk nagy hatást.

Ninda semmit sem tudott hírnevének ugrásszerű növekedéséről, és nem is érdekelte. A kamerára ügyet sem vetve beszélgetett az árusokkal, énekel velük, evett

az ételükből – Hinnuldudon nem ismerték a szúni szokást, hogy mindig apró falatokat raknak maguk elé, amikor beszélgetnek, de ott a tűzön készítettek maguknak vacsorát, és Ninda meg Nomboka is kapott belőle. Apróra darabolt húst főztek mindenféle zöldségekkel, és tálalás után friss gyümölesszeletekkel körítették.

Későig maradt, a *Hallihuat Fónirdon* már kétszáz volt, mire hazatért, és Hinnuldudon is éjfélhez közeledtek. A dzsemrur továbbra is működött, hiszen a szísiben utazók a legkülönbözőbb időzónájú világokon szálltak a hajóra, és többségük megtartotta korábbi biológiai óráját, esetleg átállóban volt úti céljának helyi idejére. Az utasok között a nap minden szakában voltak, akiknek nappal volt, és az árusok is alkalmazkodtak ehhez.

Másnap szahut volt, Ninda a janníhaumban töltötte a délelőttöt és a délután egy részét, de hatszáz után megint kiment Hinnuldudra. Néhány árus már megismerte, hogy őt látták előző este a tévében. De még mindig nem csaptak körülötte akkora hűhót, mint a Ninda-kultusz világain. Örült neki. Elsétált a kocsik között, nézegette az árut, váltott néhány mondatot az árusokkal és vevőkkel. Késő estig ott kószált, s olyan messzire elkóborolt, hogy végül egy fiatal helybeli lány vitte haza antrogón.

odg

„Ahol született és nevelkedett, egy tenyérnyi hely sem jutott neki, amit az otthonának nevezhetett volna. Mire felnőtt, a Testvériségen kívül egy sor dzserang világon is otthon volt – mert úgy üdvözölték, mint közülük valót.”

*Hait Kirisz:
Ninda,
1150.*

SAUNIS

od-1 tárgyalások

„*A Galaxis tele van gyönyörű dolgokkal. Nem, Szinensi, ezt ne írd le. Ezt mindenki tudja.*”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
986. sómir*

**Sÿndoreia
Kaſndim
59. ſÿllu 29.
a kék órája**

Vÿhauteſn külügyminiszter-helyettes az orrnyergét vakargatva tanulmányozta az aznapi temérdek elintéznivaló listáját. Este egy tévékabaréban gratuláltak a kormánynak, amiért most végre kipihenhették magukat. Pihenni? Ezeknek fogalmuk sincsen az egésztől. Az, hogy a kormány megbukott, távolról sem jelenti, hogy ők most elutazhatnak a Sdönnêyt-szigetekre vakációzni. Dehogyan. Majd ha lesz új kormány, akkor mehet nyaralni mindenki, aki abban nem lesz benne. De az még nagyon messze van, az elnök úr még a választások időpontját sem hirdette ki, és addig mint az ügyvezető kormány tagjainak a helyükön kell maradniuk. Rengeteg a munka. A belügyben még szörnyűbb lehet, de itt is van azért bőven.

Az elintéznivalók listája természetesen csak azt tartalmazta, amit személy szerint neki kellett elintéznie; de volt egy másik lista, azokkal az ügyekkel, amik nem igényeltek miniszterhelyettesi szintű ügymenetet, de az ő döntését várták abban, hogy ki foglalkozzon azokkal az ügyekkel. Végignézte ezt a listát is. Meghökken-tő olvasmány volt.

Gratulációk Sÿndoreia népének abból az alkalomból, hogy ilyen zenei tehetséget neveltek. Tizenhét világról. Egy szót sem értett az egészből. Persze látta Ninda éneklős felvételét, de nem tett rá nagyobb benyomást, eszébe sem jutott, hogy őrá asszociáljon. Így hát kinyitotta a dokumentumokat – és az elsőnek rögtön az elején ott állt nagyobb betűkkel: **Niëndà.**

A többire már nem is volt kíváncsi. Gúnyolódnak. Aki bármit is tud Niëndáról, azt az egyet biztosan, hogy Sÿndoreia semmit sem tett érte, sem a zenei vagy bármilyen tehetségéért, sem őerte magáért. Ezt kénytelen elismerni, akármennyire elege van Niëndából. Igen, gúnyolódnak, de hogyhogy tizenheten egyöntetűleg?

Ezt a kérdést föltette Âmeÿtnek is.

– Már utána néztem – bólintott az asszisztense a képernyőről. – Egy hinnuldudi újságíró az oka, Fimmer im-Likkandillu. – Zenei hangsúlyok nélkül ejtette a nevet, ez egyike volt annak a kevés tulajdonságának, amit Vÿhaüteñ nem kedvelt benne. – Írt egy cikket, amiben azt javasolta, hogy köszönjék meg nekünk. Te tizenhetet kaptál, én huszonötöt, valaki a disztribútoroknál eléggé elszúrta, hiszen ez egyszerű ügyintézői szinten elintézhető lett volna.

– Egyetértek. Asszignáltasd lejjebb, kérlek.

– Meglesz, és a felelősségre vonás is, de van itt más is, Lèèrèÿn.

– Le merem fogadni, hogy az is Niëndà.

– Igen. Az ÀLAN elkezdett a gyerek énektudásával froclizni minket, és most az az új szellemesség, hogy a kormányban senki sem tud énekelni.

Vÿhaüteñ kényszeredetten nevetett. – Ostobák! Honnan tudhatnák? Én például tudok énekelni.

– Tudom, bariton. Nyilván arról szól az egész, hogy a kormány tagjai személy szerint nem elég szimpatikusak nekik. Ami ugye szívük joga, és nem érinti az ország politikai életét.

– Kezdem azt hinni, hogy ennek az országnak semmiféle politikai élete nincsen, csak Niëndà, Niëndà a végtelenségig. Rendben, Àmeÿt, köszönöm.

Vÿhaüteñ először is felhívta Annenkeorrit a VTTL Csillagközi Szállítmányozástól, és hosszan tárgyalt vele Sÿÿndoreia szükségleteiről – és ez volt aznap talán az egyetlen tárgyalása, amiben nem hangzott el Niëndà neve. Mert a következőben már igen. Ez ugyanarról szólt, mint az előző.

– Értek én mindent, kedves Vÿhaüteñ – bólogatott Karron és Társa joviális, kövérkés üzletkötője, Harregin Nompergoni, aki a távoli Kasszen-vidék világairól származott, és ottani divat szerint lelógó, nagy bajuszt növesztett. – De ön is értsen meg engem. Én most kötök magával egy üzletet, és elkezdek szállítani. De vajon ott lesz-e még maga, amikor fizetni kell?

– De Nompergoni úr, fizetni nem én fogok, hanem az államkincstár.

– Az mivel jobb? Jön valami magáról megfélelgetett rőtmanó, ír valami ordenáré örültséget Nindáról, és a Testvériség százmilliókra pereli magukat. Akkor miből fizetnek?

Vÿhaüteñ olyan váratlanul érte Ninda nevének említése, hogy meg sem kérdezte, mi lehet az a „rőtmanó”.

– De hiszen előre fogunk fizetni...

– Jó, igen, ebben igaza van. Elnézést. De átgondolta, hogy nekem ez mivel jár? Ezzel egy-egy szállítmányt külön-külön kell összeállítani. Nem rakhatok össze előre mondjuk húszat, mert nem tudom, hogy maguk meddig lesznek fizetőképesekek. Hogy ez mennyivel dobja meg a költségeket, azt most nem tudom megmondani, de lesz egypár százalék.

Vÿhaüteñ tudta, hogy az üzletkötő igazat mond, a költségek valóban megnőnek ezáltal – de persze nem annyival, amennyit majd ezen a címen elkér, és különben is gond nélkül összerakhatna húsz szállítmányt egyszerre. Akár százat. Mi bajuk

lenne a tartósított élelmiszereknek a konténerekben? Az egésznek csak az a célja, hogy több pénzt vasaljanak ki belőlük, és froclizzák őket. Amióta Niindà elkezdte ezt az örült ámokfutást ellenük, a Galaxis egyik legfontosabb problémája lett, hogy mi van Sýndoreián a szegényekkel. Kapásból tudna mondani tíz világot, ahol hasonló szintű problémák vannak, ha pedig még utána is olvas, akkor több ezret csak itt a galaktikus környéken, de azokkal összesen nem foglalkozik ennyit a csillagközi média.

Az egész napja így telt. Minden külföldi tárgyalópartnere abból az alapállásból indult, hogy a sýndor kormány megérdemelte bukását, kár, hogy csak a kormány bukott meg és nem a rezsim, és hogy a következő kormány pontosan ugyanilyen emberekből fog állni. Többen érdeklődtek, hogy ő, Vyhauteń lesz-e az új külügy-miniszter, és nemigen vették a fáradságot titkolni reményüket, hogy nem.

Estére teljesen kifáradt. A kocsijához indult, de aztán gondolt egyet és inkább gyalog vágott neki, kicsit kiszellőzteti a fejét. Ő is sokat gondolkodott azon, lesz-e helye az új kormányban – nem, nem külügyminiszterként, csak helyettesként, Érsom asszonyt jelölik miniszterelnöknek, aki Müntreysszel szeretne dolgozni. Müntreyss minisztersége esetén az ő miniszterhelyettesi pozíciójával nem lesz gond, Müntreyss jól ismeri az ő tudását, kvalitásait, és már jelezte is, hogy számít rá.

Csakhogy ő maga akarja-e vállalni? Van ennek így értelme?

Nem az a baj, hogy gondok vannak a kül- és a belpolitikában egyaránt. Minden országban vannak. Itt is mindig voltak, mindig lesznek. Ha nem lennének, nem kellene kormány. A baj az, hogy a gondok egyre nagyobb hányadát egy gyerek-lány okozza, aki valahol a Galaxis másik csücskében él egy hajón, nem csinál soha semmi különöset, de *itt*, ahol az a gyerek soha egy szót nem szólt, minden szavát felfűjják és valami varázserőt tulajdonítanak még a mosolyának is.

Nem mintha ne lenne szép mosolya. De trilliónyi gyerek van a Galaxisban, akiknek éppen ilyen szép mosolya van. Mit eszik több millió értelmes felnőtt ember ezen a gyereken?

Éppen itt tartott a gondolatmenetben, amikor kiért a kormányzati negyedből, kilépett a Sállorûn térre, és pontosan szembejött Niindà mosolya. Egy házfalon volt, sokszoros életnagyságú arcképet ragasztottak fel papírból, és alatta felirat nagy piros betűkkel: Niindà-ingyenkonyha. Hát persze, már ilyen is van, az ő nevében osztanak még ételt is. Nélküle nem tudnának? Csak azóta vannak éhes emberek Sýndoreián, amióta ő beszélni kezdett róluk?

Egyszerre tudatosult benne két dolog. Hogy délben nem volt étvágya, teljesen kihagyta az ebédet, és most kínzóan éhes; és hogy fel fogják ismerni. Az arca közismert. Akkor mi lesz? Megverik? A tér tele volt Niindà-jelvényes alakokkal.

Az egyik azok közül, akik ételt osztottak a sorban álló szegényeknek, egyenesen ránézett. Egy tízéves forma fiatal nő.

– Jó estét, Vyhauteń úr – mosolygott rá. – Nem éhes?

od-2 ingyenkonyha

„Hány irány van a térben? Azt szoktuk mondani, hogy hat: balra, jobbra, előre, hátra, föl, le. De ezek csak a kitüntetett irányok. Ha pontos irányokat akarunk megadni, milliót és milliót találhatunk. Akkor hát hány irány van az időben?”

Ninda:
Metafizika,
9/3/42.

A meglepett, határozatlan miniszterhelyetteshez a téren álldogálók egyike ment oda, egy testes férfi, fekete pólóján a jelvénnnyel. Álarc nem volt rajta, és be is mutatkozott. Hol voltak már a kezdeti idők, amikor az ÀLAN-osok csak álarcban mutatkoztak, sőt a hangjukat is is eltorzították.

– Jó estét, Vÿhaüteń úr. Âmroït Lošnës. – Kezet nyújtott, Vÿhaüteń pedig automatikusan nyújtotta a magáét. – Valóban nem úgy néz ki, mint egy jóllakott ember, mi történt, ha meg nem sértem?

– Semmi... semmi különös – Vÿhaüteń megköszöörülte a torkát –, csak nem értem rá ebédelni.

– Hát akkor jöjjön, jut magának is. No, ne kéresse magát. Sorba kell persze állni, mert kivételezés az nincsen minálunk, de éhes embert elküldeni nem szoktunk, amíg el nem fogy.

– De hát... mi ellentétes oldalon állunk.

– No és? Ugye tudja, mit mondana erre Niëndà: akkor a sült hal már nem sült hal? Álljon már be abba a sorba, ne kéresse magát.

Vÿhaüteń beállt a sor végére, harmincan lehettek előtte.

– Tudja – állt meg mellette Lošnës –, én azt gondolom erről, hogy a politikai ellenfelünket meghívni vacsorára, az egy eléggé civilizált dolog. Elküldeni egy éhes embert egy ingyenkonyháról, az viszont nem az. Mit gondol, abból a kétszáz emberről, akik itt ma már vacsoráztak, hányan gondolják ugyanazt az elnökről, mint maga? Hányan szavaztak rá? Nem mindenki hajléktalan itt sem, illetve az elnökválasztáskor némelyik még választópolgár volt. Honnan tudánk, kinek mi a pártállása? És miért érdekelne minket? Ez egy ingyenkonyha. Tudja, én egy éve még dolgoztam, most meg nincs munkám. És tudja-e, kinek köszönhetem, hogy nincsen? – Vÿhaüteń nemet intett, Lošnës pedig felmutatott a hatalmas Ninda-plakát-ra. – *Neki*. Ja, nem is jól mutatkoztam be. Miniszterhelyettes úr, Lošnës háromcsillagos helyettes őrmester, a Nössalÿp körzeti parancsnokság második osztályától jelentkezik! Mármint ugye ez volt még egy éve – tette hozzá –, aztán kezdtem rájönni, hogy miről is beszél Niëndà voltaképpen, és egyszerre nem éreztem helyesnek, hogy csavargókat fegyelmezek. Nem mintha durva lettem volna velük vagy ilyesmi, nálunk a fővárosban sose volt az, aminek Niëndà Lūakëánban ki

volt téve, mi csak megjelentünk valahol, intettünk a botunkkal, és a csavargók engedelmesen elkotródtak. Aztán rájöttem, hogy hát hiszen ezek az emberek csak enni akarnak. És leszereltem. Még kapom a leszerelési járadékot, most lesz a tizennegyedik hónap, aztán már nekem se lesz jövedelmem, mint itt a többieknek, akik sorban állnak. Talán egyszer-egyszer majd nekem is be kell állnom a sorba. De higgye el, Vyħauteň úr, most nyugodtabban megyek haza. Ma este segítettem egy csomó embernek. Amíg rendfenntartó voltam, addig leginkább csak értelmetlen munkát végeztem. Mondjuk háromnegyed részben biztosan.

Vyħauteň zavartan észlelte, hogy a sorban előtte álló ember átveszi az adagját és félreáll. Ő következett. A tízéves forma nő rámosolygott és átnyújtott egy papírtányért. Sült hal és sült ilišŷ volt rajta.

– Tessék. Jó étvágyat.

Vyħauteň zavara egy pillanat alatt elszállt. Bal kezével átvette a tányért, a jobbal pedig a zsebébe nyúlt és kivett egy ötszázás pénzkártyát.

– De Vyħauteň úr, ez ingyenkonyha – mondta a nő.

– Tudom. Én viszont nem szorulok rá, hogy itt étkezzem. Lošnĕs úr azt mondta, éhes embert ingyenkonyháról elküldeni nem civilizált dolog. Egyetértek. De az sem civilizált dolog, ha én itt ingyen megeszem egy szegény ember adagját, miközben a főváros legdrágább éttermeiben is étkezhetem. Ez tehát hozzájárulás az ingyenkonyha működéséhez.

Ezzel udvariasan bólintott a nőnek, és kilépett a sorból.

– Azt hiszem, maga rendes ember, Vyħauteň úr – mondta Lošnĕs. – Már ne vegye rossz néven... azt hiszem, nem reflektál arra, hogy az ĀLAN egy aktivistája nevezze magát jó embernek, Niündā mércéje szerint, de mégis azt gondolom, hogy maga jó ember. Nem a jó oldalra állt, az igaz. De Niündā azt mondta, időt kell adni az embereknek, hogy rájöjjenek, mi a helyes. El kell mondani nekik, de az nem elég, nekik maguknak is be kell látniuk.

Az étel tagadhatatlanul jó volt, állapította meg Vyħauteň, amikor a többiekhez hasonlóan letette a tányérját a Käärren-ház homlokzati falának műanyag szegélyére, és belekóstolt a halba. Ez a bőbeszédű ex-rendfenntartó találatna éppen magának valaki mást, akire rázúdítja a bölcsességeit, de az étel jó, és az adag is bőséges. No igen, olyanokra méretezték, akik egész nap ezzel az egy tányér étellel laknak jól.

Elfogyasztotta az ételt és visszament megköszönni. A nő rámosolygott és megint megköszönte az adományt. Vyħauteň elindult hazafelé. Hazáig még egy csomó plakáton és transzparensen látta Ninda arcát, a Keəluħŷy parkban tüntetők is voltak, ĀLAN-jelvényekkel, és egy szónok. A miniszterhelyettes belehallgatott a beszédbe.

– Most pedig, hogy a kormány megbukott, ezért is Niündāt okolják. Mert volt köztük egy, ĀAreyň miniszterhelyettes, aki odafigyelt Niündāra és megértette, miről beszél. Vagyis nem ezért, hanem mert ki is mondta. Vagyis nem ezért, hanem mert emiatt kidobták a kormányból. Vagyis nem ezért, hanem mert lehazudták az

egészet. Vagyis nem ezért, hanem mert kiderült! – üvöltötte a szónok vörös arccal. – Ha nem derült volna ki, sunnyogtak volna tovább. Talán eltüntetik ÁAreynt is, mint már nem egy ellenfelüket. Niindát talán nem tüntették el? – Vÿhauteñ meghökken. Ők? Hogyan? Mikor? Azt se tudta, hogy Niindà eltűnt. – Hiszen Niindà pontosan ugyanaz az ember volt, amíg itt élt Sÿyndoreián, aki később, de nem tudott megszólalni nyilvánosan. Bolyongott a sikátorokban és rettegett mindenkitől. – Aha, így érti, értette meg Vÿhauteñ. – De kérdezem én: miért oka Niindà a kormány bukásának? Az összes kormánypárti lap erről cikkez, de egy sem tudta megmagyarázni. Kérte Niindà, hogy ÁAreynt rúgják ki a kormányból? Kérte Niindà, hogy sumákolják el az igazi okát? Vagy kért ilyet az ÀLAN mozgalom? Minden ostobaságot ők csináltak, és Niindát okolják érte, de akkor már miért éppen Niindát? Miért nem azokat az RV-seket, akik örökké ütlegelték a lüakëáni csavargókat, és ezzel olyan emberré tették Niindát, amilyenek ma ismerjük? Miért nem azt a csavargót, aki azon a bizonyos hajnalon fejbe dobta azt az ervést, amitől aztán Niindà úgy megijedt, hogy bemenekült a suárba? Miért nem a zöld orrú Kÿyten-Mÿÿtent? Hallgassatok ide. Az egyetlen ok, amiért a kormány Niindát kiáltotta ki bűnösnek, az, hogy Niindà bűnös. Mindenért. Niindà az oka, hogy esik az eső. Niindà az oka, hogy nem esik az eső. Niindà miatt halt meg Loômeñ professzor, az én kémiatanárom, úgy fél évvel azelőtt, hogy Niindà megszületett! Minden rosszat Niindà okoz, és ez így lesz mindörökké – vagyis csak addig, amíg engedjük, hogy ebben az országban mindent Vÿyrd Kÿyreän döntsön el. Te ott, barátom, a kék sapkában: te el tudod dönteni egy hét és tíz évesről egyedül, hogy rendes ember-e? És te ott, a piros ruhás lány? Örülök, hogy két találomra kiválasztott ember egyedül is képes erre. Én is! Az már három! Akkor mi szükségünk nekünk Vÿyrd Kÿyreänra?!

Vÿhauteñ nagyot sóhajtott. Ez a beszéd egyértelműen bűncselekmény, államel- lenes izgatás, az elnöki hatalom lejáratása... néhány éve ennek egy év volt a bűn- tetési tétele, a Niindà-botrányok miatt fölemelték ötre... de már büntetőeljárások sem indulnak ilyenek miatt. Mi értelme lenne?

Valósággal belehasított a felismerés. Már mindegy, hogy az elnök úr az az em- ber-e, akinek ő tartja, vagy akinek emezek. A rendszer napjai meg vannak szám- lálva.

od-3 zsebtolvaj

„Tett egy csomó utat a Galaxisban – már gyerekefjével elkezdte – és mindenfelé beszélgetett az emberekkel. Egy emberrel, egy családdal, kisebb csoportokkal. De úgy tűnik, mintha az egész Galaxissal beszélgetett volna.”

Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
70.

Argannesz
Hallihuat Fónird
43 660. muhat lidzsúmatan
760

Arganneszt minden nyelven világnak hívták, pedig nem volt az. Egy kis hold felszínén kezdték építeni, aztán a hold közeteit teljesen fel is használták, és még sokkal több máshonnan odahordott építőanyagot. De létezett egy mítosz, hogy valahol Argannesz gigantikus fémkomplexumának mélyében létezik még valamennyi a hold eredeti anyagából. Hogy így volt-e csakugyan, azt maguk az argannesziek sem tudták, de ez is hozzájárulhatott, hogy Arganneszt világnak tekintették.

Szuangsannének ebben a részében ez volt a legnagyobb úrváros, több ezerszer akkora, mint akár a *Szúnahaum-sónariongi* – és akárcsak az, ez is egy lakható és lakott világ körül keringett. A világot Kovannitnak hívták, és gyönyörű tájairól volt ismert, igazi turistaparadicsom volt, családok, szerelmesek milliói keresték fel – és nem voltak rajta városok, csak kis falucskák, amik kizárólag idegenforgalommal foglalkoztak, a kovannitaiak Arganneszen éltek, akárcsak a turisták közül akik nem voltak dúsgazdagok, mert lent Kovanniton méregdrága volt a szállás.

Azt a helyet, ahová a *Hallihuat Fónird* bedokkolt, százhatvanas kikötőnek hívták; egy hatalmas térség volt, ahova húsz hajó tudott egyszerre dokkolni. Ninda végignézte a feliratokat; a hajók neve nyolcféle ábécével volt kiírva, köztük szúni és saunisi írással is. *Dzsongen Haurigi, Szesszinan Ómbrauni, Hiketen, Narkault, Efinnen-813, Likari, Hallihuat Fónird*. Hét hajó, abból három szúni. A százhatvanas kikötő – mint nyilván a többi is – tele volt elszórt, kisebb üzletekkel, éttermekkel, mindenféle szolgáltató épületekkel, és a húsz hajókijárat között még továbbiak voltak, ahol a városba lehetett jutni, meg szállodajelzések is voltak mindenfelé. Ninda körül ezrével hemzsegték az emberek és a mennyezet alatt, húsz-harminc rígin magasságban száguldó kocsik meg teherhordók. Megfigyelte, hogy kötött pályákon haladnak, egészen közel egymáshoz, hogy jól kihasználják a teret, precíz központi irányítással. Az embereket persze nem gép irányította, a tömeg-

ben nem volt könnyű manőverezni, de Ninda azért körbesétált a kikötőben, ismerkedett vele.

Egészen addig, amíg a közvetlen közelében megszólalt egy éles, vijjogó hang, és egy szempillantás múlva egy sárga fénynyaláb közepében találta magát. Fölnézett. A fény erős volt, de nem vakító, egy piros-sárga mintás légi járműből eredt.

– Itt az Arganneszi Rendőrség – szólalt meg egy harsány, szintetikus hang, és Ninda közelében az emberek lelassították lépteiket, sokan meg is álltak, bábészkodtak. Ninda még nem tudta eldönteni, mit tegyen, de a rendőrség sem tudta még folytatni a mondanivalóját, amikor az emberek feje fölött száguldva megjelent az első csapat esszidzsinna, aztán a nyomukban egyre több.

– Itt a Szúnahaum Testvériség biztonsági szolgálata – szólalt meg egy határozott férfihang, és Ninda megpillantotta a beszélőt is, közvetlenül előtte lebegett, két-három rígin magasságban és őt figyelte. – Információt kérek az Arganneszi Rendőrségtől.

– Itt az Arganneszi Rendőrség – válaszolt valahonnan egy másik férfihang, szintén szúni nyelven –, ju-Nakkili hadnagy beszél. Az önök egyik polgárát meglopták.

Ninda ijedten kapott a zsebéhez. Nem volt meg a suagja. Ugyanebben a pillanatban a rászégeződő fénynyaláb kialudt.

– Micsoda? – hökkent meg az esszidzsinna. – Mit loptak el tőle?

A választ egyszerre kétfelől kapta.

– A suagomat – mondta Ninda.

– A suagját – felelte a hadnagy is. – Ha bemérik, egykettőre meglesz a tolvaj.

Valaki nyilván intézkedett, és a hadnagy pillanatokon belül hozzátehetette:

– Köszönjük, vettük az adatokat. Igen, meg is van. Kasszen-nol, ja-Jahalli út, a Neffulu felé tart. Persze a gyorsliften lógott meg. Látjuk is, egy pillanat és meglesz.

Ninda visszaidézte, amikor valaki beleütközött, pillanatokkal a vijjogó hang megszólalása előtt. A hangot természetesen a suag maga adta ki, mert idegen ujjlenyomatot érzékelt, de ő erre nem jött rá azonnal, és nem társította az ütközéssel.

– Egy gyerek – szólalt meg hangosan.

– Igen, egy gyerek – felelte a láthatatlan hadnagy –, és el is kaptuk.

– Beszélhetek vele?

– Természetesen.

Negyed mati sem telt bele, ott volt a tolvaj, egy rendőrségi antrogon ült hátul. Az emberek helyet adtak, s a rendőr leszállt vele.

– Üdvözlöm – tisztelgett. – Arganneszi Rendőrség, szi-Szennufalli őrmester. Sajnáljuk, hogy ilyen kellemetlenség érte Arganneszen. Tessék az ellopott tárgy.

Ninda kurta biccentéssel átvette a suagot, de közben a tolvajt nézte. Akkora lehetett, mint ő, amikor a Testvériségbe került.

– Mit fognak most tenni vele?

– Még nem büntethető – felelte az őrmester. – Hazaviszem és egy kicsit elbeszélgetek a családjával.

– Van családod? – kérdezte Ninda most már a fiútól, aki lehorgasztott fejjel ült az antrogón. Bólintott.

– Igen, kisasszony, van neki – mondta szí-Szennufalli. – Arganneszen mindenkinek van. Az árva gyerekeket nevelőszülőkhöz adjuk, tehát nekik is van családjuk.

– Okvetlenül muszáj hazavinnie?

– Nem, nem muszáj, de ezt szoktuk tenni. El is engedhetem.

– Akkor kérem, tegye azt.

Az őrmester bólintott, megnyomott egy gombot, és a fiú biztonsági öve kikapcsolt. A tolvaj meglepve nézett Nindára.

– Szállj le – mondta az őrmester –, hallottad, elengedtelek.

– Gyere – mondta Ninda –, beszéljünk egy kicsit rendőrök nélkül.

Pár lépésre volt egy kis büfé, odasétált és helyet foglalt. Az őrmester hanyagul tiszteltgette és fölszállt az antrogójával. A fiú nem mozdult.

– Hedan nak talip arantankane?

Ninda fölmutatta a suagot, hogy túl messze van, nem érti. A fiú közelebb lépett és megismételte.

– Honnan tudod, hogy nem lépek el?

– Sehonnan – felelte Ninda nyugodtan. – Ha el akarsz menni, menj.

– Mit akarsz tőlem?

– Beszélgetni. Sokáig én is tolvaj voltam.

– Na ne szédíts.

– Pedig így van. Eddigi életem hetven százalékában csavargó voltam Szindorián.

– Az meg hol a Galaxisban van?

– Messze innen. Nem ülsz le? Meghívlak.

– És mit loptál, hogy ilyen jól megy?

Ninda a szúni szokásoknak megfelelően süteményt, szendvicseket, gyümölcsöt, innivalót akart rendelni külön-külön, de ahogy kézbe vette az étlapot, rögtön talált rajta egy szúni nyelvű feliratot: *sidirrun-haufáran*. Megnyomta. A pincérobot egy szempillantás alatt letett eléjük egy hamisítatlan szúni tálat, háromféle íhafis palackkal. A fiú nagyot nézett.

– Nem loptam semmit. Most a Testvériség tagja vagyok és rendes életem van. Már nem lopok. Te miért lopsz? Mesélnél róla? Engem mindenkinek az élete érdekel.

– És engedsz simán ellépni?

– Hát persze. Akár ebben a pillanatban. Látod, a rendőrök is lekoptak. De szerintem együnk előbb egy pár falatot és beszéljünk. Ellépni ráérsz azután is. Senki nem fog üldözni. A suagomat visszakaptam, kár nem ért. És ha elfogadsz tőlem egy jótanácsot, úgy is, mint egyik tolvaj a másiktól: szúniktól soha ne lopj.

És a szúni hajók suárjában se. Holtbiztos lebukás. A szúnik biztonsági rendszerét nem lehet kicselezni.

A fiú belenézett a szőke kislány higgadt, szenvtelen tekintetébe, és mesélni kezdett.

333.

od-4 fesztivál

„Ninda, egy 168 éves szúni kislány, akit Szindoriától a Jonkorin-vidékig mint valamiféle csodatevőt tisztelnek, a Hinnullid-vidék világain köznapibb hírnévre is szert tett mint énekesnő.”

*Ílgaszaumi,
Galaktikus Hírek,
43 660. nodzsat karisszinan*

Hinnuldud és ArganneszHinnuldud és Argannesz két külön állam területén feküdt, de Arganneszen jelentős létszámú hinnul kisebbség élt két külön állam területén feküdt, de Arganneszen jelentős létszámú hinnul kisebbség élt; történetesen azok a rendőrök is hinnulok voltak, akikkel Ninda beszélt a zsebtolvajlás alkalmával. Ők nem ismerték fel, sem mint a Ninda-kultusz hősnőjét – Szindoria messze volt, a kultusz idáig már nem hatolt el –, sem mint azt a kislányt, akit láttak a tévében a tábortűz mellett énekelni Hinnuldudon. De hinnul nemzetiségű volt Runnut ni-Nakkulamman is, Amet városrész polgármestere. Rendszeresen nézte a hinnuldudi tévéadásokat, látta Nindát énekelni, nagyon tetszett neki, és utánanézett, mikor érkezik hozzájuk a *Hallihuat Fónird*.

A zsebtolvajt Finirmónak hívták, és az ifunt volt az anyanyelve. Ő nem volt magányos árva, mint Ninda, neki volt anyja és testvérei, azért lopott, hogy megéljen a család. Az anyjának időnként volt valami alkalmi munkája, de nagyrészt ő is görbe utakon jutott pénzhez, a legidősebb testvér hasonlóképpen, a három kisebb pedig még nem vállalhatott munkát, ők csak lopni tudtak. Finirmo azt mondta, az ő környékükön nagyon kevés munka akad, az emberek inkább lopni járnak, vagy aki tud, az eljár a suárba meg más bevásárlóközpontokba, megvesz mindenfélét, és eladja némi kis haszonnal.

Miután elköszöntek, Finirmo hazaindult – a maradék ennivalót Ninda nekiadta, kértek neki egy dobozt a büfében –, Ninda pedig a kikötő alatti világot derítette föl. Alapvető szerkezetében Argannesz miben sem különbözött Ommuditól: mindkettőt egy hold köré építették, és egy talpalatnyi beépítetlen hely sem maradt. De Ommudi mindenestül elfért volna Argannesz néhány városrészében. Ommudinak egymilliárd lakója volt – ez is elég sok egy kis hold méreteihez képest –, Argannesznek viszont közel százmilliárd. Ommudi hold nagyságú városa átlago-

san ezer szintnyi magasságra épült a hold felszíne fölé – Arganneszen nem volt már felszín, vagy nem tudott róla senki, hogy létezne, és nemigen volt hely, ahol ne lett volna legalább kétezer szintje. Itt a százhatvanas kikötőben a helyi térképek a 2320. szintet mutatták. A kikötő egy nagy, kerek torony volt, tíz szint magas, körülötte üres térség, amit a bedokkoló hajók teste számára tartottak fenn. A hajók súlyát nem az építmény viselte, súlytalanok voltak, mert a külső héjon kívül nem érvényesült a benti mesterséges gravitáció. Ahhoz pedig még Argannesz sem volt elég nagy, hogy a pusztá tömegével számottevő gravitációt keltsen.

A kikötőszint alatt raktárak voltak a kikötőben áthaladó rengeteg áru számára, azok alatt pedig park, a csillagközi szabványok szerint, amik adott terjedelmű beépített területre adott terjedelmű parkosított területet írtak elő. Ezt a legtöbb világon betartották – a szúni hajókon messze túl is teljesítették. Ami Nindának feltűnt, az volt, hogy Ommudival ellentétben itt a park sokkal gondozottabb volt, és szép számmal akadtak benne emberek. Itt most bizonyára nincs munkaidő, gondolta. Elővette a suagját, mert megzizsent.

– Argannesz egyik polgármestere, Runnut ni-Nakkulamman szeretne veled beszélni – kezdte Fargúni singan-núdzsahud, egy fiatal férfi. – Szeretne felkérni, hogy lépj föl egy itteni fesztiválon.

Ninda csodálkozva nézett a képernyőre.

– Fesztiválon? Én? Kapcsolj össze minket, kérlek.

Fargúni bólintott, és a képernyőn megjelent egy ezüstös szakállú, ráncos arcú ember.

– Á, kedves Ninda – derült fel. – Köszöntelek Argannesz világán. Runnut ni-Nakkulamman vagyok, Amet városrész polgármestere. Meghívást hoztam a számodra.

Ninda bólintott, és ahogy a szúnik szokták, nem köszönt.

– Aki az üzenetet átadta, valamilyen fesztivált emlegetett.

– Így van. Amet rendezi meg már sok éve a hinnul kulturális fesztivált, nagy örömmre éppen most is. Erre szeretnék tisztelettel meghívni.

– De hát... én nem is vagyok hinnul...

– Ó, ez mellékes, lényegtelen. Írtál egy dalt, ami Hinnuldudon nagy sikert aratott, előbb a te nyelveden, aztán hinnulul is, és arra gondoltam, hogy nagy öröme szolgálna a közönségnek, ha elénekelnéd itt is. Akár mindkét nyelven.

– Hinnulul... hogy érted, hogy hinnulul is sikert aratott?

– Ó, nem is tudtál róla? Kérlek, várj egy pillanatot, máris megmutatom.

A férfi kinyúlt oldalra, s egy tizedmati múlva megjelent egy fiú arca. Valamivel idősebb lehetett Nindánál.

– Ő itt Horren aun-Szakkaridenni, ismert énekes Hinnuldudon. Ő fordította le a dalodat hinnulra.

A kép megmozdult, s megszólalt a zene, szakasztott úgy, mint amikor Ninda énekelte.

*Asz-sziháni,
an-nakkinda farran algisandi,
in-mut kollan saran ja-hannandi,
asz-szadinnan henran argafulli,
im-nahillat szidun – Limelulli...*

*Jam-suszáni,
an-nakkinda hi-ran ájadzsúri,
in-mut kollan saran jak-kulúri,
asz-szadinnan nikun imbrakulli,
im-nahillat szidun – Limelulli...*

*Fid-duráni,
an-nakkinda jafan kallahúdi,
in-mut kollan hetan all-idzsúdi,
asz-szadinnan karun rakkadulli,
im-nahillat szidun – Limelulli...*

*An-nukári,
an-nakkinda fahan ak-kurúti,
in-mut kollan dzsINAN nimmarúti,
asz-szadinnan kehun irrajulli,
jasz-nahilli dzsahut – Limelulli...*

Ninda felállt, kezében a haukival kurtán meghajolt, a közönség pedig tapsolt. Ninda visszament a színpad mögé, ahol begyűjtött néhány gratulációt a többiektől, akik némelyikéről már tudta, másokról inkább csak sejtette, hogy neves hinnul művészek. Meg persze a polgármester, Szinensi meg néhány iskolatársa is gratulált.

– Jó voltál, kislány – mondta egy mély basszushangú, körszakállas ember. – Igaz, hogy amúgy egy szót sem tudsz a nyelvünkön?

Hinnulul beszélt, fordítógéppel. Itt a színházban senki sem tudott szúniul, de mindenki nagyon kedves volt.

– Egpár szót azért igen, udvariassági kifejezéseket – mosolygott Ninda. – Megtanultam Horren szövegét, de persze nem értek belőle semmit.

– Ügyes vagy. Ide hallgass. Kellene nekem egy olyan hang, mint a tied. Szoprán, de nem zeng úgy, mint egy operaénekesé, tudsz kicsit visszafogottabban, rekedtesen énekelni. Igaz is, az én nevem Nimmud nut-Rumalli, operaénekes vagyok, és egy gyermekeknek szóló műsoron dolgozom. Ebben van egy dal, amibe szerintem jól beleillene a te hangod. Mit szólsz hozzá?

– De az én hajóm nemsokára továbbmegy.

– No, nem olyan hosszadalmas ügy ez. Mikor indul a hajód?

Ninda a suagjára nézett.

– Két derki múlva – felelte, bízva abban, hogy a fordítógép átszámítja.

– Hum-mum – vakarta meg a körszakállát az operaénekes. – Hát akkor hiperfonon. Holnapra összeszedem a többi közreműködőt, és megcsináljuk, jó?

– Jó – bólintott Ninda, bár fogalma sem volt, hogy mit fognak csinálni. De ez nem zavarta. Adott közvetlen kódkapcsolatot Nimmudnak, hogy elérje majd. Maradt még két derkit az óriási színházteremben, megnézte a többi fellépőt, kezét rázott egy sor ismert művésszel és az elragadtatott polgármesterrel, aztán légikocsin visszatért társaival a százhatvanas kikötőbe, Argannesz túlsó oldalára, és besétáltak a suárba.

Később Ninda megnézte, van-e frissebb terv a Saunisra érkezésre. Igen, volt: nendihilgan, két nappal előbb, mint ahogy korábban tervezték. Tizenhat nap múlva Saunison vannak.

334.

od-5 fesztivál

„Szindorián Ninda negyvenhat és egy éves, de itthon kereken ezer. A szindorok ezt a dátumot választották a jubileumi ünnepekre, hiszen ő szúni naptár szerint számolja a korát. Egy szúni évig, vagyis 387 szindor óra hosszat ünnepelnek.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44492. saurgéman*

Sýyndoreia Lũakēān 59. šyÿllu 32. a sárga órája

A Kaÿyp színház előtti húszezres tömeg csendesen várakozott. A szónok, Iserĩin kórházi betegápoló is csak állt és várt az emelvényen. Néhány huszad elteltével a színházzal szemközt, az Wmerit irodaház homlokzatán elhelyezett képernyő végre kivilágosodott, és megjelent rajta Hait. A tömeg lelkesen üdvözölte.

– Üdv, Lũakēān – mondta. – Üdv, ÀLAN.

– Üdv, Haÿÿt! – zúgta a tömeg. Ez a rövid „üdv” az ÀLAN által meghonosított új szokások egyike volt.

– Tudom, hogy Nindát vártátok. Ő is jön, csak még dolgozik egy zenefelvételen egy operaénekesssel. – A tömegben elismerő moraj futott végig. – Ti mivel töltitek a napot?

– Haÿÿt – kezdte Iserĩin ünnepélyesen –, Niĩndāt mint dalszerzőt és énekesnőt is megismerni különleges, újszerű élmény volt Sýyndoreia számára. Az ÀLAN az-

zal szeretné ezt megünnepelni, hogy zenei fesztivált rendez Niündà tiszteletére. Itt, a Kaÿp színház előtt, azoknak a helyeknek az egyikén, ahol ő maga is sokszor megfordult, itt szeretnék megkezdeni ezt a fesztivált, ami reményeink szerint egy hosszú sorozat első ilyen rendezvénye lesz.

Hait meghatottan mosolygott rájuk, s némileg zavarban is volt.

– Megleptél, Iserĩn... megleptetek. – Megköszöri a torkát. – Azt gondolom, hogy ez nagyon kedves tőletek, de abban nem vagyok biztos, hogy Ninda örülni fog, hogy mindig mindent róla neveztek el.

– Igen, mi is tartunk attól, hogy nem nyerjük el az elismerését – felelte a szónok derűsen –, de azt hiszem, mi itt az ÀLAN-ban már megszoktuk, hogy őtőle leginkább csak korholást kapunk. Megszoktuk és elfogadjuk. Amikor őt választottuk szellemi vezetőnknek, azért tettük, mert tőle kapunk útmutatást, hogy mit kellene tennünk – akkor is, ha ő folyton azt állítja, hogy nem mondja meg nekünk, mit tegyünk. Valójában mégis ezt teszi: megmondja, mit csinálunk rosszul és miért.

– De folyton ezt mondja – vitatta Hait. – Ha őt hallgatjátok, úgy tűnik, hogy semmit sem csináltok jól.

– No igen, de ez azért van, mert ő csak a végcél látja. Amíg azt el nem értük, addig minden egyéb csak... hogy is mondaná Niündà... vacakolás.

A közönség jót nevetett. Ismerték Ninda örökös számonkéréseit.

Rajongásuk tárgya ezalatt sok százezer éranggal távolabb, a *Hallihuat Fónird* gyomrában egy kis hangstúdióban ült és Nimmuddal azon kísérletezett, hogyan kellene azt a szólamot énekelni. Végül találtak megfelelő hangfekvést, felénekeltek egy változatot, és következhetett az összepróbálás a többiekkel. A dalt Nindával együtt négy gyerek, egy nő és Nimmud énekli majd, de még nem gyűltek mind össze, Nindának jutott ideje felhívni Szindoriát. A közönség lelkes éljenzésére a szokásos kedves, de hűvös üdvözléssel reagált, majd meghallgatta Iserĩn bejelentését a Niündà Zenei Fesztiválról.

– Ez kedves tőletek – felelte a szindorok nagy meglepetésére. – Nem számítottam ilyen elismerésre. Én csak elénekeltem egy dalt. De mi a tervetek? Lesz rólam elnevezve mozgalom meg ingyenkonyha meg iskola meg fesztivál, és közben Vúyrd Kíyreàn irányítja az országot? Nekem mindegy, ti éltek ott, nektek nem mindegy.

Ez már ismerősebben hangzott, mint a köszönet az elején.

– Nos – hümmögött Iserĩn –, természetesen ettől függetlenül változatlanul szeretnénk, ha Vúyrd Kíyreàn nem irányítaná többé Sÿyndoreiát. Ezt azonban nem olyan egyszerű elérni, illetve addig is és azután is a zenei fesztivál másra szolgál, nem a kormányzás módjának vagy az elnök személyének a megváltoztatására.

Ezzel Ninda is egyetértett, és a fesztivál kezdetét vette. Négy szindoriai óra hosszat tartott, tucatnyi fellépővel, énekesekkel, együttesekkel. Ninda is elénekelte nekik a *Limelullít*, szüniul, aztán megállapodtak, hogy lefordítják szindorra is. Ninda nem vállalta, de jelentkeztek többen is, akik csináltak már ilyet.

– Ami azt illeti – mondta Ninda, végigtekintve a téren hömpölygő tömegen –, csinálhatnátok valami mást is.

– Mit? – kérdezte az ekkor ügyeletes szónok, Ōnisùy.

– Nem tudom. Valami hasznosat. Ott vagytok húszezren, ennek legalább a fele munkabíró felnőtt, és az ország tele van bajokkal. Ti jobban tudjátok, mi minden-nel.

Az emberek tanácstalankodtak egy kicsit, aztán valaki felszökkent a színpadra.

– Niëndának igaza van – mondta.

– Mint mindig! – zúgta a tömeg.

– Hallgassatok ide. Az én nevem Èikahý, és légültetvényi munkás vagyok Kaswñdomból. Az ültetvény bővítésénél aztán elkel a munkaerő! Gépekre nincs pénzünk, a sivatag pedig nem tűnik el magától. Van itt kétszáz ember, aki tudja, hogyan kell kezelni a kézi sũynoñtletöt? Vagy hajlandó megtanulni?

Háromszáztizenötven jelentkeztek néhány huszad alatt, és el is indultak légikocsikon a várostól délre, a sivatag közepén fekvő ültetvény felé. Egy másik csapat, nyolcvanhat ember vállalta, hogy kitakarítja a tér mögötti utcákat, ahová a város takarékossági okokból már évtizedek óta alig küldött takarítóautomatákat.

Ők voltak az első két Wñtásit Niëndà Ünís, Ninda-önkéntescsapat. S még aznap létrejöttek továbbiak. Egyikük, a Sýyllaõn Niëndà Ünís még nem kezdett dolgozni, ők holnap összegyűlnek a Šeeràñ stadionban és hozzálátnak egy új város megtervezéséhez. Ninda kifejezetten kérte, hogy ne őröla nevezzék el, bár a szindor névadásban egyébként sem volt szokás emberekről nevezni el városokat. Az új városban a jelenlegi csavargóknak fognak lakásokat építeni.

– Azt hiszem – mondta Hait, amikor Szindoriát már kikapcsolták a hiperfonból –, valami egészen rendkívüli az, amit odaát megvalósítanak a te ihletésedre.

Ninda bólintott.

– Ha kell nekik valaki, aki mozgásra bírja őket, és én lehetek az – széttárta a kezét –, hát akkor én leszek. A dolognak így sincsen sok értelme, de hát akkor csinálják így.

– Szindorián hatvan éve nem alapítottak új települést – mondta Ámmaít. – Yl-lefløy volt az utolsó. S most egyszer csak megint egyet... igen, ez valóban rendkívüli. No meg az akkori alapítások egy betelepítési terv részei voltak, egy cég hozott létre nyolc vagy kilenc kisvárost a Sääsinõt völgyében. De olyanra, hogy az emberek csak úgy nekiálltak volna tervezni egy új várost, az Első Telepesek óta nem volt példa.

Ninda nem hatódott meg az esemény rendkívüliségétől, ahogy akkor sem, amikor – luakeáni idő szerint még aznap éjjel – kapott egy üzenetet az ottani ÀLAN-vezetőségtől: megvan a város neve. *Reménynek* fogják hívni, mert a jövőbe vetett reményük jegyében tervezik meg. Ez a szó szindorul *Àindin*, vagyis a betűk átrendezésével és egyetlen zenei hangsúly megváltoztatásával előállítható belőle az ő neve.

– Mégiscsak rólad nevezték el – közölte Szinensi. – És nem szólhatsz egy kukkot sem, mert akkor sem Nindának hívják, hanem Reménynek. Értsd már meg, te sengiri, hogy abban az országban te vagy minden. Te vagy a remény is!

335.

od-6 vita

„Sellilun összeszámolta: ezredik évemig kétszázötz világot gyűlt össze, ahol valamilyen különleges okból vagyok fontos. Aztán megkérdezte, mit szólok hozzá. Azt, feleltem, hogy túl sok szabadidő van, Sellilun.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1120. sómir*

Sÿyndoreia Kaÿndim 59. ÿÿllu 34. a zöld órája

Vÿhauteñ miniszterhelyettes harmincnegyedikén jutott végre döntésre, és nyomban fel is hívta Mũntreÿst, hogy megmondja neki. Nem vállalja. Elfáradt, kilátástalannak érzi a munkáját, úgy érzi, ömésekkkel birkózik. Mũntreÿs azt javasolta, vegyen ki egy kis szabadságot, Vÿhauteñ pedig azt felelte, fontolóra veszi. ÖÖruwñnal is beszélt, a miniszter azt mondta, menjen nyugodtan, megoldják a helyettesítését. Ez az időszak mindenkit próbára tesz, tette hozzá megértően.

Vÿhauteñ emiatt döntött végül úgy, hogy nem megy szabadságra, és ezt megmondta a családjának is.

– ÖÖruwñ úrnak igaza van. Ez az időszak megterhelő mindnyájunk számára, éppen ezért nem lenne helyes, ha én most szabadságnám magam, amikor mindenki más dolgozik.

Dwñsÿ hümmögött. A nappaliban voltak, meitömi csirkét ettek sÿwtlaiti zöldségkörettel.

– Szerintem is igaza van – mondta.

– Örülök, hogy így látod. Miután az új kormány munkába áll, elutazunk valahová.

– Szerintem – folytatta Dwñsÿ, mint aki az előző mondatot nem is hallotta – még sokkal többet kellene dolgoznotok ebben az időszakban, hogy kiszúrjátok Nindával.

A miniszterhelyettes meglepve vonta fel a szemöldökét, meg is állt a keze a késsel.

– Már nem szimpatizálsz vele? Örömmel hallom.

– Sajnos nem tudom hosszúra nyújtani az örömet, apám. Változatlanul mindenkinél jobban tiszteltem Nindát, és a legnagyobb embernek tartom, aki valaha élt. Ezért kellene kiszúrnotok vele.

– Megmagyaráznád?

– Nagyon egyszerű. Itt van például a legújabb kezdeményezésük, Àindin városa. Te mit tennél, ha te lennél a miniszterelnök?

– Szerencsére nem én vagyok, de gondolom, azt, amit Sālmwnt úr tesz.

– Akkor bizony rossz miniszterelnök lennél, akárcsak ő.

– De fiam – korholta édesanyja –, nem illik így beszélni a vacsoraasztalnál.

Vyħauteñ energikus mozdulattal levágott egy szeletet a húsból.

– Nem, drágám, valóban nem illik, de Dwnśy is tudja, hogy nálunk itthon, családi körben mindent őszintén ki lehet mondani. Egyébként a kormányzati munka mindig és mindenfelől támadásoknak van kitéve, Sālmwnt úr sem fog belehalni, hogy eggyel több ellenfele van. Nos tehát, fiam, mit kellene tennie ezzel a kezdeményezéssel egy jó miniszterelnöknek?

– Követni az alkotmány hetvenkilencedik szakaszát.

– Hymm, hymm, fiam, nézd el apádnak, hogy nem tudja kívülről.

– A kormány feladata gondoskodni az Államszövetség világainak lakhatóvá tételéről és a benépesítés feltételeinek megteremtéséről, valamint új települések építéséről.

Vyħauteñ némán rágta a húst, aztán evett egy kis zöldséget is. Csak meglehetősen szünet után szólalt meg.

– Értelek, fiam. Természetesen kézenfekvő válasz lenne, hogy a gazdaság jelenlegi teljesítőképessége mellett ez nem valósítható meg... de nyilvánvalóan ráfeleled, hogy az ALAN által építendő város ugyanennek a gazdaságnak a terméke lesz.

– Sok mindenben nem értünk egyet, apám, de az éleslátásodat nagyra tartom.

– Köszönöm. Viszont ez azt jelenti, hogy ha a várost sikerül megépíteni, akkor Sālmwnt úr rosszul ítélte meg a gazdaság teljesítőképességét.

Dwnśy lassan bólogatott, megfontoltan, illedelmesen étkezve.

– Sālmwnt úr végeredményben lemondott, tehát eleve nem lehet jó kormányfő.

– Egy politikai csatározásban... – Vyħauteñ elharapta a mondatot. – Persze, fiam, igazad van, ezt az elvet még Àsseñ Roñi fektette le, emlékszem. Igen, voltaképpen csakugyan.

– Most logikai hibát követtél el, apám – figyelmeztette a fia.

– Nocsak. – A miniszterhelyettes a homlokát ráncolta. – Mifélt?

– Semmilyen ésszerű alapon álló bizonyíték nincsen amellett, hogy aki lemond, az *ennélfogva* ne lehetne jó miniszterelnök. Àsseñ Roñi ezt mondta, és ötven éve mindenki tényként fogadja el ezt az állítást, te is. Egyébként én is, de innentől nincs ésszerű ok arra, hogy ne fogadj el bármit, amit Ninda állít. Hiszen az alapséma ugyanaz: egyvalaki állít valamit, amit mindenki tényként fogad el.

Az apja elnevette magát.

– Fiam, neked ügyvédnek kell majd menned. Gondolom, hiába is szólnék, hogy az egyik egy öregember volt, negyven év minden tapasztalatával a háta mögött, a másik pedig egy gyerek.

– Ninda bölcsőbb, mint sok öregember, apám.

– Igen, fiam, tudom, hogy te hiszel ebben.

– Ez nem hit, apám. Éndaķít a múlt havi cikkében vallásnak nevezte a Ninda iránti tiszteletet, pedig nem az. Mi nem egyszerűen „hiszünk” Nindában, hanem a saját két szemünkkel meggyőződünk a bölcsességéről. Az ÀLAN sok tagja gyűjti a bölcs mondásait, és néhányan már dolgoznak azon, hogy ezeket egységbe foglalják. Ki fogják adni könyvben. Ismered Ônterýy professzort?

– Hogyne ismerném, fiam. Valaha rendszeresen úsztunk együtt az Wmeninben. De már rég nem hallottam róla.

– Van mit bepótolnod. Ő is tagja az ÀLAN-nak, és azt mondja, Ninda korunk egyik legjelentősebb filozófusa.

A miniszterhelyettes letette a villát.

– De fiam, hát ő maga a filozófus!

– Hát ez az – mosolygott Dwnsý.

Výħauteń megcsóválta a fejét.

– Az öregnek agyára ment valami. Várj csak, hány éves is lehet... legalább ötven!

– Van az már ötvenkettő is, de az agya úgy fog, akár egy tízévesé.

– Értem – bólított Výħauteń, és vágott még egy szelet húst. – Természetesen elképzelhető, hogy fiatalok és öregek, mindenki egyöntetűen jól ítéli meg Niündät, csak én nem – meg még néhány ember, akik egyetértenek a kormánnyal.

– Igen, apám – felelte Dwnsý, és komolyan az apja szemébe nézett. – Ti ítéletek meg rosszul. De sosem késő újra átgondolni.

– Nézd, fiam – sóhajtott az apa –, a probléma nem magával Niündával van. Ő egy jóakarató, kedves gyermek, akit mindenki szeret, vagy szeretne, ha ő semmi más nem lenne, csak önmaga. Megengedem, hogy még bölcs is. Nem itt van a baj, nem az ő személyével, hanem azzal a hatással, amit kifejt a syýndor közállapotokra.

– Mármint hogy elkezdődött az a változás, hogy most már emberszámba veszik a szegényeket, sőt a csavargókat is?

– Nem, fiam, természetesen nem ez a baj. Az a baj, hogy megosztja az embereket és károszt generál. Nézd meg a Testvériséggel fennálló viszonyunkat az ő megjelenése előtt és nézd meg most. Nézd meg ugyanezt más államokkal, elsősorban a szomszédainkkal. Nézd meg a parlamenti pártok népszerűségi mutatóit akkor és most – nemcsak a kormánypártra gondolok, az ellenzékre is. Bármennyire nem értek egyet az ellenzékkel, szívvel-lélekkel vallom, hogy az embereknek, az egyéneknek politikai értelemben tartozniuk kell valahova, ha nem a kormányoldalhoz, akkor az ellenzékhez. Az ÀLAN mozgalom átmenetileg hatalmas tömegeket állított maga mögé, mert újszerű, érdekes, izgalmas. De meddig fog ez tartani, fiam?

És mi marad az ÁLAN nyomában, amikor kialszik a lelkesedés? A meglevő pártoktól már elfordultak, az ő mozgalmuk pedig feloszlik. Akkor mihez kezdenek?

Dvnsy erőteljesen megrázta a fejét.

– Úgy gondolod, hogy ha kialszik a lelkesedés, akkor már nem térhetnek vissza a korábbi pártokhoz? Jól gondolod, apám. Valóban nem, mert ezektől a pártoktól nagyon régóta semmi érdemlegeset nem kapnak. Azért szavaznak rájuk, mert nincsen senki más, akire szavazhatnának. De miből gondolod, hogy valaha is kialszik a lelkesedés? Illetve... miféle lelkesedés? Az emberek jobban, emberibb módon akarnak élni. Gondolod, hogy adott idő múlva egyszer csak már nem akarnak?

336.

od-7 naptárak

„A végtelen Világegyetemben végtelen a változatosság.”

*Ninda:
A fény lúmai,
673.*

Hallihuat Fónird 43660. dzsirat szilgaran 380

– Úgy tartják, hogy Ősi Föld naprendszerének bizonyos csillagászati adottságai felelősek az első naptárak kialakulásáért – magyarázta Halgil. – Ősi Földnek volt egy holdja, méghozzá meglehetősen nagy...

– Van – javította ki Isszungi.

– Hogyan?... Ja igen, persze. Természetesen most is megvan. Tehát egy elég nagy holdja, amelyet ők Lun vagy Mun néven emlegettek. Mi Ősi Holdnak hívjuk. Ez a hold végigment a szokásos fényváltozásokon, mint minden saját fény nélküli égitest a Galaxisban. A primitív, a csillagászatról semmit sem tudó emberek nem értették, miért látják a holdjukat fokozatosan növekedni, aztán megint csökkenni, eltűnni, aztán újra előbukkanni. Valamilyen élőlénynek tekinthették, aki megszületik, felnő, megöregszik, elpusztul, és így tovább. Ennek a képzeletbeli holdlénynek az újjászületését ünnepelték meg huszonnyolc naponként. Onnan tudjuk, hogy huszonnyolc, hogy megünnepelték a másik három kitüntetett fázispillanatot is, vagyis a nulla, ötven, száz és megint ötven százalékos teljességet, mégpedig hétnaponként. Ebből származik az a hetes ciklus, amit mi is megtartunk mindmáig. Legalábbis ez az egyik elmélet a hetes eredetéről – tárta szét a kezét a tanár.

– Vagyis szahutkor van fázis-nulla? – kérdezte Sessunan.

– Igen.

– De hiszen akkor tudjuk, melyik világ Ősi Föld!
– Természetesen tudjuk. Rajta van a csillagtérképeken.
– Az csak egy feltételezés. A térképek azt mutatják, hogy a szüni történészek melyik világot tartják Ősi Földnek. De nem tudjuk biztosan, hogy az volt-e.
– Rendben, értem. És hogy érted, hogy mégis tudjuk?
– Egyszerű. Oda kell menni és megnézni a fázisokat. Ha a feltételezett Ősi Földön akkor van fázis-nulla, amikor nálunk szahut, akkor az az. De ha nem, akkor is valahol ott kell lennie a közelben. Egy lakható világ elég nagy holddal, aminek a fázis-nullái egybeesnek a mi szahutunkkal – ilyen nem lesz sok.
– Ki kell hogy ábrándítsalak – szólalt meg Ninda. – Nem fognak egybeesni. Ugyanis más a napunk hossza. *Lian, lian, lian. Mert akkor összegyűltek a világok képviselői magán Ősi Földön, és szóltak. Közös naptárra van szükségünk. Mert minden világnak más a napja hossza. Ütésekben számolták a nap hosszát, Ősi Föld napja hosszának 86400-ad részével. Hogy miért éppen ennyivel, azt nem tudja senki.* Ez a Nengin-Terra-ríhagi dzsullából van.
– Ó...
– De „ó” bizony – bölintott a tanár. – Nindának, illetve a dzsullának igaza van. Vannak világok, amiknek a forgási időtartama kevesebb tízezer ütésnél, és vannak, amiknek kétszázezernél is több – no meg van Szúnahaum, aminek annyira lassú a forgása, mintha nem is lenne.
– Tíz egész hat tized billió ütés fordulatonként – mondta Szinensi áhítatosan.
– A Sínisuál alatt – tette hozzá Hóharengi.
– Simnunná – mondták valamennyien egyszerre.
– A Galaxis minden világa más és más – mondta Halgil.
– Rangápuat – bölintott Ninda.
– Ezt ő írta? – kérdezte a tanár.
– Igen. „Vannak kicsiny világok és vannak nagyok. Hidegek és forrók. Vannak lassú és gyors keringésűek, sivatagosak, nedvesek, mindenféle légkörűek, összetételűek, mindenféle világ van a Galaxisban. A változatosság végtelen. A Galaxis minden világa más és más.”
– Lám csak – bölintott Halgil –, én csak erre az egy mondatra emlékeztem, de erre jól. Mert, gondolom, te pontosan idézted.
– Pontos, mint a sissuni – lehelte Hóharengi.
– *Firgahan-sissuni* – vágta rá Ninda –, *ilengit hpíraunan dzsammí drifan éránnan sissuni, hpáginná sissuni, naszunnan-algórín sissuni hpáila fanná!*
Nevettek, de aztán Hóharengi megkérdezte, hogy ez mit jelent.
– Tudod, mi az a sissuni?
– Hát... nem. Ezt csak úgy mondják. Pontos, mint a sissuni. Valami gép?
– Nem. A sissuni ősi szüni nyelven ugyanaz a madár, mint a mai nyelvben a jagíri. Egy kis zöldeskék madár, amelyik Szúnahaum-sínarraómin minden reggel pontosan ugyanakkor kirepült a fészkéből, pontosan ugyanannyi ideig gyűjtött élelmet, és este pontosan ugyanakkor tért vissza a fészkére. Ma Szúnahaumon

ugyanígy él, pedig nincsenek reggelek és esték, de a mai jagírik is ilyen pontosak. Óraműpontossággal élnek. Hing-hing, szóval amit mondtam, az egy régi mondás. „Fiókáit nevelő sissuni, a fák lombjai között élelmét kereső sissuni, a gondos sissuni, aki jó sissuni módjára végzi munkáját.” Ez egy mondás, amit a pontosan és jól dolgozó emberre használtak.

– Fantasztikus – mondta Hóharengi.

– De térjünk vissza a naptárakra – pillantott Ninda a tanárra.

– Rendben. Még azt szeretném hozzátenni, hogy eredetüket tekintve háromféle naptárat tartunk számon. Olyanokat, amik tükrözik az adott világ forgási-keringési adottságait; olyanokat, amik egy másik világéit tükrözik, általában egy adott állam központi világáét; és azokat, amiknél semmilyen kapcsolat nem mutatható ki bármely világ csillagászati jellemzőivel. Ilyen a mi naptárunk is. Van olyan elmélet, hogy a napunk hossza azért nyolcvanezer ütés, mert Ősi Föld napja 86400, és ehelyett választottak kereken nyolcvanezret. De nincs magyarázat, hogy miért nem kilencvenet. Olyan elmélet is van, hogy a négy hetes által kitett huszonnyolc napot fölkerékítették harmincra, és ez lett az évünk hossza. De nincs magyarázat arra, hogy miért választottak őseink ennyire rövid évet, az egész Galaxisban alighanem a legrövidebbet.

– És melyik a leghosszabb? – kérdezte Illarími.

– Talán a ferrunai. Ők a világuk keringésének valódi időtartamát használják az év hosszának, és... – Halgil érintett párat a suagján – igen, egy napjuk 105400 ütés, és 22416 napos az évük.

– Ezerhetvenhét szúni évig tart – állapította meg Ninda.

A gyerekek jót nevettek.

– Akkor Áraruat dédpapa nemrég múlt egyéves – kacarászott Hildzsinu. – Ferrunán még újszülöttnek számít!

– A barátnőm, Hait Szindoriáról jött, akárcsak én – mesélte Ninda, amikor csitult a vidámság. – De ő már felnőtt volt, amikor eljött. Sokáig nehéz volt neki megszokni, hogy nálunk ilyen rövidek az évek, mert náluk is hosszúak. Hait a Testvériségben háromszáztizenkilenc éves, de ahol felnőtt, ott csak tizennégy és kilenc.

A gyerekek nagyot néztek.

– Mármint huszonhárom? – kérdezte Illarími.

– Nem. A szindor évet tizennégy lýtntre osztják, amik hatvan nappól állnak. Amikor valaki azt mondja, hogy tizennégy és kilenc éves vagyok, az tizennégy évet és kilenc lýtnt jelent.

– Nálunk csak évek és napok vannak – magyarázta Halgil –, meg persze a hetes. De vannak naptárrendszerek, ahol az évek hosszúak és különböző részekre osztják őket, hogy eligazodjanak az időben. A hosszú ferrunai évet is szakaszokra osztják. – Megint belenézett a suagjába. – Azt olvasom itt, hogy az év negyvennyolc részből áll, amiknek neve van, és mindegyik 467 napos. Ezeket aztán tovább osztják harminchat részre, amiknek szintén nevük van, és tizenkét-tizenhá-

rom naposak. Azoknak is neve van, mint nálunk. Így három szóval meg tudják mondani, hol tartanak az időben.

337.

od-8 bejelentés

„A barátság nem attól függ, hogy mi a másik foglalkozása – vagy bármilyen adottsága. A barátság az barátság.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
10. D.*

Sÿndoreia Kaſndim 59. ſÿllu 36. a sárga órája

Már az is felháborodást keltett, hogy nem volt sajtótájékoztató, csak az elnöki titkárság adott ki egy közleményt. A tartalma pedig végképp feltűzelte az ellenzéknek. Az elnök úr munkatársaival tanácskozva és a helyzetet alaposan mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy az országnak minél gyorsabban szüksége van egy új kormányra, hogy a vezetés biztos kézbe kerülésével megnyugodhassanak a kedélyek. Ezért a választásokat e hónap negyvenedikére tűzi ki.

Az ALAN, az ellenzéki pártok, mindenki ízekre tépte az elnököt ezért, persze a kötelező tisztelet betartásával. Larenka, élve helyzeti előnyével, hogy mint külföldinek nem kötelessége olyan érzelmeket nyilvánítani a diktátor iránt, amiket nem érez, nem vett szendvicset a szájába, ahogy Sÿndoreián szokták mondani.

– Ha él ember az országban, aki ezt a tömény hülyeséggel vegyített gonoszsgot elhiszi, megmagyarázhatná nekem – fakadt ki a tévében. – Úgy gondolom, világos, mint a Sÿlandrian fénye, hogy mi a cél, de azért elmondom. Az ellenzéknek nincs jelöltje, és négy nap alatt nem is lesz. Idő pedig, hogy a jelölt programját kialakítsák és megismertessék a választókkal, az végképp nem lesz. Amit hallottak, az Érsom asszony miniszterelnöki kinevezése volt. Kollégáim már megkeresték Érsom asszonyt, hogy gratulálhassunk Sÿndoreia első olyan miniszterelnökének, aki teljesen a választások mellőzésével került... vagy inkább úgy mondom: akit teljesen választások nélkül helyeztek kormányra, de egyelőre nem sikerült elérnünk. Nem is csodálom. A helyében én is elbújnék a sajtó és mindenki más elől is. Természetesen van egy meglevő kormány is, akiket szintén megkerestünk, de tőlük sem jött még válasz, amit szintén nem csodálok. Azt hiszem, eltart majd egy darabig, hogy kiizzadjanak valamit.

De nem kellett sokáig várniuk. A fehér órájában a miniszterelnöki hivatal is kiadott egy közleményt. Illő tisztelettel fogadják az elnök úr döntését, a belügyminiszter úr már megkezdte a gondoskodást a választások zavartalan lebonyolításáról, a miniszterelnök úr pedig felkészült, hogy zökkenőmentesen adhassa át hivatalát utódjának. S tekintettel arra, hogy a kormány tagjai roppantul megfeszítetten dolgoznak, az átadásig már nem tartanak több sajtótájékoztatót. A közleményt Sálmwnt úr nevében UÚřevwn miniszterelnöki titkár adta ki.

Výħaũteń miniszterhelyettes éppen Larenka Szontiszkovarikinde újabb dührohámát nézte – a zöld nő megmagyarázta a nézőknek, hogy az egésznek az a célja, hogy ő ne tehesen föl kemény és nehezen megválaszolható kérdéseket a kormánynak –, amikor megjelent a képernyőn a fia arca. Výħaũteń megérintette a gombot.

– Üdvözöllek, fiam. Nem szoktál az irodában hívni, valami baj van?

– Köszöntelek, apám. Csak meg akartam kérdezni: hazajössz vacsorára?

Výħaũteń összevonta a szemöldökét.

– Miért ne mennék? Mindig hazamegyek vacsorára.

– Eszerint mégsem kell olyan roppantul megfeszítetten dolgoznod, ahogy a közlemény mondja. Mondd, apám, most UÚřevwn úr hazudott, Sálmwnt úr, vagy az egész kormány?

A miniszterhelyettes nagyot sóhajtott.

– Fiam, nem várom el tőled, hogy megértsd. De a kormányzati munka sajnos néha görbe utakra is kényszerít. Igen, Szontiszkovarikinde asszonynek igaza van, nem a sok munka miatt szüntettük meg a sajtótájékoztatókat, hanem mert elégünk van a záporozó rágalmaiból, csúsztatásaiból, mindemből. Majd az új kormány eldönti, mihez kezd vele.

– De apám, te vádolsz Larenkát csúsztatással, amikor éppen elismerted, hogy nyíltan hazudtatok? Ez hogyan lehetséges?

Výħaũteń az ajkába harapott. Lehajtott fejjel gondolkodott néhány pillanatig.

– Ebben igazad van, fiam. Bocsánatot kérek.

– Bocsánatkéréseid fontos számomra, apám. Szívből megbocsátok.

Az apa megint sóhajtott. Két nagyon korrekt ember. Mindig annak tartotta magát és annak nevelte a fiát is. Miért érzi úgy, hogy a korrektség már nem elég?

Mindig úgy érezte, hogy a fia felnéz rá, hogy olyasvalaki lett belőle – diplomata, diplomáciai testületi elnök, majd külügyminiszter-helyettes –, akire a fia felnézhet. Az ALAN hatása, hogy ez megváltozott? Ő még mindig ugyanaz az ember, miniszterhelyettesként a legjobb munkát igyekszik végezni, amit ezekben a nehéz időkben csak lehetséges, de a fia már más szemmel néz rá. A serdülőkor teszi, vagy csakugyan az ALAN? Amióta benne van ebben a képtelen szervezetben, azóta... korrekt vele, igen, ez a jó szó. Korrekt, és semmi több. Már nem érzi, hogy felnézne rá. Mint apjára még igen, de már nem tartja egy jó ügy érdekében áldozatos munkát végző államférfinak.

Csak idő kérdése, és már mint apjára sem fog felnézni többet.

Képzeld, az volt a tervem, hogy írok egy kis dolgozatot a sýyndoř államrendszer felépítéséről szúniul. Hogy mit csinál az elnök, a miniszterelnök, a miniszterek, a parlament. De nem lehet, mert ezeket a szavakat nem találom a szótárban, és Ĩĭ-mut asszony sem ismeri őket, pedig ő jól ismeri a nyelveteket. Hogy lehet, hogy ezeket a szavakat kihagyták a szótárból? Nálatok milyen rendszer van, királyság?

Dúnszi, én nem tudom, hogy nálunk királyság van-e, mert ezt a szót soha nem hallottam, pedig ismerem az irodalmi szindort és a csavargók nyelvjárását is. Mint tudod, a Testvériség nem beszél társadalmi felépítéséről. De nincs jobb témád a nyelvtanuláshoz, csak ez az értelmetlen „politika”?

Elnök: haunnarígí. Miniszterelnök: silannut-fáhannaun. Miniszter: silannuhut. Parlament: silgul.

Nem volt illendő, hogy egy ismeretlen szóval zavarba hozzalak, kérlek, bocsáss meg. A királyság egy régies államforma, bár persze lehet, hogy létezik még valahol, nagy a Galaxis. Lényege az, hogy egyetlen ember vezeti az országot, aki egyéni szeszélye alapján dönt a törvényekről, és amikor meghal, a gyereke lép a helyébe.

Igazad van, találhatnék jobb témát is. De azon tűnődöm éppen, hogy politikai pályára megyek. Sok mindent tudnék tenni a népemért. Csak az a kérdés, hogy szóba állnál-e még velem.

Dúnszi, te sengiri, hogy fordul meg ilyen a fejedben? A politikai pálya is ostobaság, meg az is, hogy én akkor ne állnék szóba veled. A barátság nem attól függ, hogy mi a másik foglalkozása – vagy bármilyen adottsága. A barátság az barátság.

A „politika” viszont nem pálya, csak egy ostoba időtöltés ostoba embereknek, akik valami tragédiát éltek meg életükben, és ártatlan embereknek akarnak törleszteni. No igen, akad néha egy-két álmodozó is, akik azt hiszik, hogy majd ők lesznek a nagy valakik, akik javítanak népük sorsán. Aztán beléjük kapaszkodik ezer másik, gonosz, gátlástalan emberek, akik az ő hátukon akarnak karriert csinálni. Mint belém Hođrkwhý, az a swmvű ügyvéd. Egyik csoportban se látnálak szívesen.

Értem. Mi az a sengiri?

od-9 reggel

„Az ember az egyetlen értelmes lény a Galaxisban. Gépeivel képes legyűrni a teret és az időt, úrrá lenni a természet erőin. Nincs már többé félnivalója – csak a másik embertől.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
120. sómir*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43660. szahut szammunan
290**

Ámmaít már kora reggel a dolgozószobájában volt, be akarta fejezni az előadását, amit másnap tart Hangilaoranon, a politikatudományi fedélközben, a Hisszunau-tilgórinon. Letelepédésük után honosította diplomáját és azóta tanított. Az egyetemi rangja hilga volt, a szindor úytinnek megfelelő két rang közül az alacsonyabbik, de ezzel is száz palant kapott előadásonként, és évente négyet-ötöt tartott. Fő bevételi forrása nem ez volt, hanem amit diplomáciai szaknyelven úgy határozott meg, mint „a Testvériség Szindoriára akkreditált rendkívüli, nem telepített nagykövete”, minthogy nem ott élt, ahol a munkáját ellátta. Tízezer volt az éves fizetése, ami Szindorián most már kevés híján havonta húszmilliónak felelt meg. Tárgyalópartnerei, a szindor politikai élet nagy formátumú személyiségei a huszadrészt sem keresték meg ennek, ráadásul az egyre gyorsuló infláció miatt a pénzük számottevően kevesebbet ért, amikor elköltötték, mint amikor megkeresték.

Az előadás egy sorozat része, ami a diktatúrák működéséről szól. Holnap a Lemiru-diktatúráról fog beszélni, amely kétezer éve működött az Isszil Köztársaságban. Lemiru demokratikus választás útján került hatalomra, és egy ideig egészen normálisan kormányzott. A gondok ott kezdődtek, amikor veszélyben kezdte érezni a hatalmát olyan politikai viszályok miatt, amik semmivel sem voltak súlyosabbak, mint amiket bármely kormányzat megél bármely országban. Lemiru rosszul reagált: megölette fő politikai ellenfelét. A közfelháborodás elől is rossz irányba menekült: bevetette a hadsereget, amelynek segítségével terroruralmat vezetett be, további ellenfeleit is megölte vagy börtönbe zárta, megtiltotta az emberek gyülekezését az utcán vagy magánházaiban, megtiltotta, hogy éjszaka elhagyják az otthonukat, egyre több mindent tiltott meg, és gátlástalanul ölette meg azokat, akik nem engedelmessé váltak. Végül, szüni naptár szerint egyévi pusztítás után testőrségének egyik tagja lelőtte és a helyére akart állni, de még aznap megölték

őt is, és kitört egy polgárháború, aminek a helyszínre érkező csillagközi békefenntartók vetettek véget.

Miután körülbelül két limli hosszan felvázolta ezeket az eseményeket, rátér a véres rémtettekre, amiket a polgárháborúban elkövettek. Ez is eltart egy limliig, pedig nem is fogja nagyon részletezni, mielőtt rátér annak kifejtésére, hogy akik az isszili polgárháborúban védtelen embereket, sőt gyerekeket, még csecsemőket is meggyilkoltak minden elképzelhető ok nélkül, ugyanúgy és ugyanazért cselekedtek, mint akik tízezer évvel korábban a halgfarnti mészárlást elkövették, meg akik a saknarszteni mészárlást elkövették, és így tovább. Feltehetően már az emberiség történetének hajnalán, Ősi Földön is történtek hasonlók.

Mindezek oka az emberben, mindenkiben, az egész emberi fajban meglevő, öröklött és leküzdhetetlen hajlam a vad és gátlástalan kegyetlenségre. Az, hogy szomszédaink rendes, barátságos emberek, csak addig igaz, amíg civilizált társadalomban élünk – ha megszűnik körülöttünk a társadalmi együttélés korlátrendszere, bárkiből előtörhet a vadállat, és lehet, hogy ezer emberből csak egy válik gyilkossá, de az az egy is...

Nyílt az ajtó, belépett Dzselli. Volt nyitógomb alacsonyan is, hogy a gyerekek és az állatok is elérjék, bár Dzselli két lábra állva elérte a felső gombot is. Odajött az asztalhoz és fölnézett Ámmaitra. Közben az ajtó szépen visszasiklott a helyére.

– Ó-ó, Dzselli – üdvözölte a férfit. – Mi újság? A gyerekek?

Dzselli leült és lenézett a padlóra maga elé.

– Értem, alszanak. Hait?

A kutya továbbra is a padlót nézte.

– Rendben. S te mit szeretnél?

A kutya fölpillantott és fejét jobb oldalára billentve nézett Ámmaitra. Ez Nindát jelentette.

– Igen, tudom, várod vissza. Még nem érte el Saunist, úgyhogy sajnos sokáig fog még tartani. Több év még mindig.

Dzselli nem mindent értett meg a szavakból, de eleget ahhoz, hogy tudja, sokáig kell még várnia. Volt időfogalma, ha némileg homályos is. Lefeküdt Ámmait lábához és nagyot sóhajtott. Ámmait lehajolt hozzá és megvakargatta a füle tövét, a kutya pedig csapott párat a farkával.

– Jól van, Dzselli. Jó kutya vagy. Néhány év múlva megjön a gazdád és a nyakába ugorhatsz.

Még egy limlit dolgozott, aztán félresiklott az ajtó és berohantak az ikrek. Dzselli felugrott, hogy köszöntse őket.

– Dûy liemà, Ôtī – ugrott az apja nyakába Tunni. Lorra átbújt az asztal alatt és a másik oldalról ugrott. Ő is ugyanígy üdvözölte.

– Dûy liemà, šȳmūat – ölelte át őket az apa. – Kÿȳni leamu õy?

– Persze hogy éhesek vagyunk – felelte Lorra szüniul.

– Mindig éhesek vagyunk – vágta rá Tunni.

– Akkor gyerünk a konyhába – mondták kórusban mindhárman, és Dzselli is lelkesen csóválta a farkát.

A családapa éppen gyümölcsöket szeletelt az enduri salátához – a gyerekek segítsége nélkül persze sokkal gyorsabban ment volna –, amikor belépett a felesége.

– Dûy liemà – mondta egy ásítással, aminek a végére már a nyakában csimpaszkodott a két kicsi. Ehhez mindketten ragaszkodtak: ha magukban voltak, szindorul beszéltek. Ők ketten legalábbis. Az ikrek vegyesen használták a két nyelvet, Ninda pedig csak szúniul beszélt, kivéve a kicsikkel, de szúnira azért főleg ő tanította őket; Hait és Ámmaít eleinte csak szindorul beszélt hozzájuk, logikusan úgy gondolva, hogy ezt a nyelvet csak őtőlük sajátíthatják el, a szúnit meg az egész környezetüktől.

Viszont nem ýdorsot ittak reggelenként, hanem nusummát. Nem mintha olcsóbb lett volna vagy könnyebben megszerezhető – ugyanannyiba kerültek, és mind a kettőt egy gombnyomással lehetett meghozatni. Csak a nusummát jobban kedvelték. A gyerekek ezen a reggelen íhäft ittak, de a szindor gyártmányú Ýnîl gyümölcslevet is szerették, meg másféléket, több világról. A tuamsában fekvő Szúnahaum sokkal messzebb volt Szuangsanné nagy kereskedővilágaitól, mint Szindoria, de nem létezett olyan fogyasztási cikk, amit itt meg ne lehetett volna kapni, és pedig olyan csekély árréssel, hogy a dzserang kereskedők szörnyethaltak volna ijedtükben, ha megtudják. Így például az Ýnîl palackonként (egy êt, vagyis körülbelül háromnegyed lirga) két űhba került Szindorián az infláció előtt, vagyis egy hâyért négyszázötven palackot adtak, egy palanért tehát negyvenötezet. Mostanra az infláció miatt az Ýnîl szindoriai ára már öt hâyra rúgott, de Szúnahaumon változatlanul ugyanannyiért adták, egy tízezred palanért negyven palackot.

Ilyesmikről beszélgettek Haittal a reggeli mellett. Az ikrek egymással diskuráltak furcsa, szindor és szúni keverék nyelvükön, amit a szüleik is csak némi erőfeszítéssel értettek meg, mert elnyelték a szavak felét, szindor kiejtéssel ejtettek szúni szavakat és megfordítva, s töméntelen saját találmányú kifejezést is használtak.

– Azt hiszem – mondta Hait –, többet kellene foglalkoznod gazdaságpolitikával.

– Ugyan miért?

– Mert hárman szoktunk rendszeresen szerepelni a tüntetők transzparensin, és Szindoriának óriási gazdasági problémái is vannak. Nindától ez olyan távol van, mint a Miîsrûn-felhő, de én se sokat értek hozzá. A szindorok viszont válaszokat szeretnének.

– Aha, és tudod, mit szokott erre Ninda felelni.

Hait bólintott.

– Hogy ne tőle várják a válaszokat.

od-10 interjú

„Egyik legkedvesebb megbízatásom volt, hogy kövessem a világokon, amiket felkeres. Kár, hogy az első ilyen út nem tartott soká.”

Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
86.

Sÿndoreia gazdasági problémái két tőről fakadnak. Az első, amit a kormány úgyszólván naponta emleget: az ország kedvezőtlen űrrajzi fekvése. A másik, amiről a kormány soha nem tesz említést: a rossz gazdaságpolitika.

Tény, hogy az ország fekvése kedvezőtlen. Naprendszerének többsége jócskán kiesik a galaktikus útvonalokról – az anyabolygó elsősorban azért lett az ország központja, mert beljebb esik a spirálkar sűrűbben lakott része felé, ezáltal azonban az ország szélén helyezkedik el –; néhány naprendszere éppenséggel annyira peremvidéki helyzetű, hogy csak negyven-hatvan sÿndor naponként egyszer jár oda hajó. Tény, hogy nyersanyagokból nincsen a legjobban ellátva: az anyabolygó kÿyriañbányáinak kimerülése óta az egyetlen jelentős lelőhely a Kÿm-köd. És tény, hogy a köd gázbányászatát ellátó géppark soha nem volt igazán megfelelő, csak egyszer volt egy időszak, amikor huszonöt bányahajó dolgozott a ködben, és ma már csak nyolcan vannak.

Am az is tény, hogy a köd viszonyai között egy bányahajó értéke tíz év alatt megtérül. Tény, hogy Kÿm világának Laätwn nevű holdján nyolc leselejtezett bányahajó fekszik évtizedek óta, mert a kijavításukra nem jutott pénz, noha egy-két év alatt mindegyik hajó kitermelte volna a javítási költségeit. (Hogy a többi kislejtezett hajóval mi történt, az rejtély.) A bányatársaság azonban nem fordított eleget az eszközpark karbantartására és szervizelésére. A bányatársaság állami cég, irányítását az ipari minisztérium egyik osztályvezetője végzi, aki közvetlenül a miniszternek tartozik beszámolóval. Magától értetődik, hogy a mindenkori osztályvezetők beszámoltak a mindenkori minisztereknek, hiszen a sÿndor viszonyok között elképzelhetetlen lenne, hogy ne ez történjék, és kormány szinten születtek azok a döntések, hogy nem fejlesztik a gépparkot.

Hasonló a helyzet a kÿyriañbányákkal, amelyekről az egész ország tudja, hogy kimerültek. De azt a közvélemény nem tudja, hogy csak minimális erőfeszítés történt új bányák felkutatására, és a kÿyriañ mellett nagy mennyiségben megtalálható sòméét kitermelését gyakorlatilag abbahagyták a kÿyriañlelőhelyek kimerüléseivel, mert csak a gépek átalakításával lett volna gazdaságossá tehető.

Az Államszövetség nyolc világán vannak olyan fém- és ásványlelőhelyek, amiket soha nem aknáztak ki megfelelően, némelyiket egyáltalán nem. Mert nem születtek

meg a kormányzati döntések, nem biztosították a forrásokat a szükséges beruházásokhoz.

Ennek a tanulmánynak nem célja vizsgálni, hogy miért vallanak kudarcot a kormányok olyan gazdaságpolitika megvalósításában, ami alkalmas lett volna a bányászat felvirágoztatására, a lelőhelyek rendes kiaknázására. Anélkül, hogy ezt a szempontot elsődleges fontosságúnak minősíteném, hangot kell adnom annak a meglátásnak, hogy a „kormányzati akarat” Syñndoreián mindig egy vagy több tisztviselőnek az előjáróiknak való megfelelési kényszerével azonos.

Ámmaít félbehagyta a munkát, át akart nézni némi szakirodalmat a kormányok gazdaságpolitikai döntéseivel kapcsolatban. Éppen ezek listáját böngészte, amikor megrezzent a suagja.

– Üdvözlöm, ügyvivő úr – mondta egy zöldes bőrű, rövid szakállú férfi. – Szirankarun Fandarokilambé vagyok a Samaun Televíziótól, Arganneszről. Szeretnék időpontot egyeztetni önnel egy interjú számára.

Ámmaít biccentett.

– Köszöntöm, Fandarokilambé úr. Akár most azonnal is rendelkezésére állhatok.

– Ez nagyon kedves öntől, ügyvivő úr, és örömmel élnék is vele, de mi egy hosszabb, terjedelmesebb mélyinterjúra gondoltunk. Igazság szerint azt szeretném kérni, hogy meglátogathassam a hajóján.

Ámmaít nem felelhetett, hogy nem egy hajón él, hanem a Felhő mélyén, de volt alkalmas válasza.

– Erre jelenleg technikai okokból nincsen mód, szerkesztő úr. Hiperfonon kellené megvalósítanunk.

– Nincs akadálya, Ídara úr. Ez esetben ha megengedi, elkezdeném.

– Parancsoljon.

– Köszönöm. Először Szindoriáról szeretném kérdezni. Azt a hírt kaptuk, hogy az ellenzék felkérte önt miniszterelnök-jelöltnek. Van ehhez kommentárja, ügyvivő úr?

– Igen, így történt. Természetesen nem fogadtam el.

– Mert miniszterelnök nem akar lenni, vagy mert egyáltalán nem kíván hazatérni Szindoriára?

– Nem kívánok. Az én otthonom most már itt van.

– Voltaképpen melyik hajó az az „itt”, Ídara úr?

– Az egész Testvériséget értettem ez alatt.

– Értem. Ha most otthon, azazhogy Szindorián élne, mit szólt volna a felkéréshez?

– Akkor is nemet mondtam volna. Azt hiszem, ezen a ponton térhetünk át a kérdezz-felelekről a mélyinterjúra.

– Örömet szerezne vele, ügyvivő úr.

Ámmaít részletesen kifejtette, hogy Kíyreàn elnöksége alatt és miatt miért lenne elfogadhatatlan ezt elvállalni. Több mint egy limlit beszélt erről, Fandarokilambé csak néhány rövid kérdést szúrt közbe.

– Köszönöm a részletes elemzést, ügyvivő úr – mondta aztán –, és most engedje meg, hogy áttérjek egy másik dologra, ami itt Arganneszen foglalkoztatja a közvéleményt. Ninda énekesi karrierje.

– Mi van vele?

– Ön nem értesült? Egy csapat neves művész, hinnulok, szavansziak és arganak közreműködésével készült egy zenés gyerekműsor, amiben fellépett Ninda is. Nagyon szépen énekel, nekem elhiheti, de ha megengedi, küldök önnek egy felvételt. Szerettem volna megkérdezni a véleményét róla, de persze ha még nem látta, akkor ezt a kérdést későbbre kell halasztanom.

– Úgy – bólintott lassan Ámmaít, és két kezén összeillesztette az ujjak hegyét. – Már el is tűnődtem rajta, hogy mi lehet az oka, hogy ott Arganneszen a távoli Szindoria politikai ügyei iránt érdeklődnek.

Fandarokilambé tiltakozó kézmozdulatot tett.

– Ne értsen félre, ügyvivő úr. Arganneszen ez valóban nem érdekli a nézőket, de nem azért beszéltem önt erről ilyen hosszsan, hogy ürügyem legyen Nindát szóba hozni. Az interjúnak ez a része Szindorián fog adásba kerülni, ha ön majd megadja jóváhagyását. Szerződésben állunk a Belső-Galaktikus Hírügynökséggel, ők fogják átvenni tőlünk.

Ámmaít bólintott.

– Rendben. Természetesen egy pillanatig sem feltételeztem önről kétszínűséget, Fandarokilambé úr.

– Igyekszem megszolgálni a bizalmát, Ídara úr. Tehát Ninda énekesi karrierje. Egy arganneszi lapban egy szerintem nem túl tájékozott és nevét nem vállaló személy azt írta, idézem: „Érdekes lenne, ha kiderülne, hogy az állítólagos Ninda-kultusz nem más, mint egy – egyébként igazán szép hangú, de nem kiemelkedően tehetséges – énekes gyermek népszerűsítése érdekében szervezett reklámkampany.” Mit szól ehhez?

Ámmaít fölnevetett.

– Hát azt tanácsolom a szerzőnek, hogy Szindoriára semmiképp se tegye a lábát, mert három feje fog nőni – ez egy szindor mondás –, ettől függetlenül pedig azt gondolom – elkomolyodott –, hogy én lennék a legboldogabb, ha Ninda ezentúl az énekléssel foglalkozna, és lenne belőle akármekkora sztár, mindegy, csak ne lenne több tucat világ számára valamiféle galaktikus szellem.

A riporter meglepett arcot vágott.

– Úgy érti, hogy önnek ellenére van a Ninda-kultusz?

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy a hírnév gyakran hoz ki rosszat az emberekből, és az ilyen típusú hírnév... igen, félttem őt attól, hogy Szindoria afféle mindentudó tanácsadója legyen.

– Eddig még nem figyeltem meg rajta a legcsekélyebb jelét sem, hogy a fejébe szállt volna a tömegek imádata. De ön közelről ismeri. Ön tapasztalt ilyesmit? Ámmaít megcsóválta a fejét. Nem. Ő sem.

340.

od-11 gáztörpe

„Élt egyszer valahol egy boldog ember. Nem tudta magáról, hogy boldog. Vége a mesének.”

Sileni:

*Ninda történeteiből,
3. kötet, 86. sómir, 110. singir*

Elg
Hallihuat Fónird
43660. muhat muandzsán
808

Nombokának sikerült remek képeket csinálnia Nindáról, amint Elg kikötőjében állva fölbámul a Rhelgre. Ő persze nem tudta, hogy Ninda három dzsúmit élt olyan világon, aminek szintén van gyűrűje – de a Rhelg egészen máslyen volt. A Sínisuál szélesebb volt, mint Szúnahaungaur, így letről nézve nem volt széle, hanem az egész égboltot egyenletesen átszínezte. A Szúnahaumon született gyerekeknek fogalmuk sem volt a Sínisuál létezéséről, amíg el nem magyarázták nekik. Az elgi gyerekek számára a Rhelg létezése nyilvánvaló, magyarázatra ahhoz van szükségük, hogy megértsék, mi az.

A Rhelg keskeny gyűrű volt. Elg egyenlítője körül lapos, alig néhány szirsi vastag korongba rendeződve keringett sok milliárd kőzetdarab. Az átmérője viszont hatalmas volt, a tizenötezer szirsi átmérőjű világ felszíne fölött ötezer szirsi magasan kezdődött, és hatvanezer szirsi távolságban ért véget. És elég sűrű volt ahhoz, hogy Elg felét sötét árnyékba borítsa.

Hnelg városa, ahol leszálltak, félúton volt a sark és az egyenlítő között, egy kerek mélyedésben, ami fölött felhős volt az ég – Elgen mindig felhős volt az ég –, de a felhők között jól látszott a Rhelg. Egy óriási ferde félkör, ami mindenféle irányba szórta, törte és szűrte a fényt, szivárványokat keltett maga körül, amik folyamatosan változtak, ahogy a Rhelget alkotó szikladarabok keringtek, jóval gyorsabban Elg forgásánál. Nomboka előrelátóan kettős képet csinált, egyszerre vette Ninda arcát és az égboltot, amit néz. Szinensit kihagyta a képből, tiszteletben tartotta, hogy ő nem szeret szerepelni. Ninda szokása szerint egyáltalán nem törődött a kamerával.

– Ammiszan szinasszan – dünnyögte.

– Olyan, mint Ferriden szobra azon a nagy téren, hogy is hívják azt a világot? – tűnődött el Szinensi. – Sigrenu!

– Ott még nem jártam – felelte Ninda olyan hangon, mintha már mindenfelé járt volna a Galaxisban, csak éppen Sigrenun nem.

– A szobor tiszta üvegből van, rengeteg kis kockából áll, amik mintha a levegőben lebegnének, és mindenfelé tükröznek meg szivárványoznak.

– Igen, én is láttam – bólintott Nomboka. – Tényleg szép. Ferriden sok ilyet csinált, és érdekeseket mesélt is róluk, szívesen odaadom az interjút.

– Te interjút csináltál Ferridennel? – csillant föl Szinensi szeme.

– Igen. Sajnos az volt az utolsó interjú, amit adhatott, de így egész pályájának összefoglalását adhatta benne. Nézzétek, amott hátul, az is szép.

A két kislány megfordult, de nem tudták, mire gondol a tévés. A mutatott irányban a kikötőtér üres, szürke műanyagját látták, amit húsz-harminc ríginre tőlük egy szürke fal zárt le.

– Á, értem – mondta Nomboka. – Megengeded? – Odalépett Nindához és föl-emelte, mint egy csecsemőt.

A szürke fal mögötti térségben, valamivel az ő szintjük alatt egy épület ferde, különböző irányú síkokból álló üvegtetején a Rhelg és a felhők sokféle szögben tükröződtek, csillogtak, szikráztak.

– Szissz – mondta Ninda. Nomboka letette, aztán fölemelte Szinensit is.

– Szissz – hangzott még egyszer.

Elgen tett sétájuk során más érdekes, szép dolgokat is láttak, az elgiek szerették a városuk utcáit kidíszíteni, az épületek falait mindenhol festmények, rajzok borították. De ennél is különösebb volt az a látvány, ami az úrkikötő melletti kilátótoronyban fogadta őket. A sárga sivatagról, amit Ninda leszállás közben látott a kilátóból, itt kiderült, hogy nem is sivatag. Felhő volt, egy folyamatosan gomolygó, átláthatatlan sárga felhőtömeg, amely mintegy száz rígin vastagságban borította a talajt, a város körül minden irányban. Valójában nem is talajmélyedésben épült Hnelg városa, hanem ebben a felhőtakaróban vágta egy lyukat.

– Nagyon értékes harkitgáz – szólította meg őket egy ember szúniul. – Sok van belőle Fényföldön.

– Fényföldön? – pillantott oda Ninda.

– Így hívjuk ezt a félgömböt, ahol süt a nap. Elgen sűrű légkör van különféle gázokból, amik sávokba rendeződnek, mint a gázóriásokon. Mi itt egy harkitsávban élünk.

– Értem – mondta Ninda.

– Elnézést – lépett közelebb az ember –, Arten kale Ronanni planetológus vagyok. Te vagy Ninda. – A tévére pillantott. – An ja hin szomettidan Szillon Nomboka Marotomandi szanenla Folgri om.

– Imszkan kari han – bólintott Nomboka –, aparain.

– Ő pedig Szinensi – mutatta be Ninda a barátnőjét, és egy mati múlva a planetológus már Elg világaról mesélt nekik, az egyetlen módon, ahogy a szünik beszélgetni szoktak: az asztalnál falatozva.

– Elg egy úgynevezett mini gázóriás – kezdte. – Gáztörpének is hívják. A valódi gázóriások tömegének legnagyobb részét a vastag, sűrű légkör teszi ki, legtöbbjükön leszállni sem lehet. Elg tömegének csak egy ezredrészét teszi ki a légkör, de ez is ezerszer annyi, mint a lakható világokon. A magas hegyek ki is lógnak a gázburokból, ezeken építjük a városainkat.

– Nahát – mondta Szinensi. – Fentről mélyedésnek látszik.

– Az is, a gázburokhoz képest. De igazából egy valóságos hegyóriás tetején vagyunk, csak a gázburok egy kicsit még magasabb. Térfüggöny tartja vissza, hogy be ne törjön ide. De van egy olyan hegyünk is, ami jóval kilóg a burokból, azon épült Auden, a főváros. Árnyékföldön is vannak városaink.

– Gondolom, mind kupola alatt.

– Ó, igen. Auden kupolája az egyik legnagyobb a Galaxisnak ezen a részén. Nézzétek csak!

A vendégek az ablakhoz léptek és egy nagy fekete foltot láttak lent a sárga gáztömegben. Egyenesen feléjük tartott.

– Jaj, mi ez?

– Valamilyen eltérő összetételű gáz. Hogy pontosan milyen, azt nehéz megmondani, a fekete szín kevert gázzal árulkodik.

A fekete folt nekiütközött a térfüggönynek, kilapult, elvékonyodott, és lassan eltűnt.

– Mi történt vele?

– Széteszlott, elkeveredett. De nézzétek, ott van egy másik.

A másik folt lilásvörös volt, valamivel távolabb alakult ki, a gáz egyszer csak elkezdett egy területen elszíneződni.

– Angrepengáz – mondta Arten. – Felhasználják az iparban ezt is.

– Nem értem – pillantott rá Nomboka. – Az egyik fajta gáz belsejében a másik részecskéi egyszer csak elkezdenek összesűrűsödni?

– Ó, nem, Nomboka úr, korántsem. Ezek gázbuborékok, amik Elg bendőjében formálódtak, és lassan felszállnak a harkitrétegben. Mi akkor látjuk meg őket, amikor a felszínre érnek. Akkor általában elindulnak valamerre, ahogy a gázok mozgása sodorja őket, aztán hamarosan el is keverednek. Ott pedig egy narancs-sárga buborék ér felszínre, látja? Az közönséges bróm.

– Mekkora ezek a buborékok a valóságban? – kérdezte Ninda, mert a homok-sárga harkitgáz sima felszínén nem volt mihez viszonyítani a méreteket és távolságokat.

– Ritkán kisebbek, mint négy-öt háztömb, de elérhetik az öt szirsi átmérőt is.

Ninda elismerően megsóválta a fejét.

– A Galaxis tele van gyönyörű dolgokkal. – A barátnőjére pillantott, aki már nyúlt a suagjáért. – Nem, Szinensi, ezt ne írd le. Ezt mindenki tudja.

od-12 gáztörpe

„Már a saunisi útján is így csinálta. Megismerkedett egy-egy világ viszonyaival, és néhány emberrel is onnan. Így alakított ki képet a világról, s ezekből a mozaikkockákból állt össze képe a Galaxisról.”

Aini:

*Ninda mint köznapri ember,
80.*

Elgen világossá vált, hogy nincs egyenes összefüggés a világok Szindoriától való távolsága és Ninda hírneve között. Suhargon már csak tudták, ki Ninda, de a rajongás elmaradt; Ommudi óta pedig már nem is ismerték, illetve csak mint az éneklő kislányt a hinnuldudi dzsemrurról és az arganneszi fesztiválról. Azóta is folyamatosan távolodtak Szindoriától, de Elgre igenis eljutott Ninda hírneve, mind a kettő, az énekesi és a szindorok rajongásának híre is. Olyannyira, hogy két derkivel Elgre érkezése után kapott egy hívást a nűzsahantól, Szefargauttól.

– Felhívott minket Rhanu professzor az elgi egyetemről. Szeretne felkérni téged, hogy tarts náluk előadást.

Nindának elkerekedett a szeme.

– Én? Előadást? Nagy Galaxis, miről?

– Szerintem kérdezd meg tőle.

Ninda bólintott, Szefargaut pedig átkapcsolta egy kövérkés férfihoz, akinek feül kopasz volt a feje, csak körben volt rajta némi ősz haj, és mélyen ülő, seszínű szemével kíváncsian nézett rá.

– Ninda...

– Igen, én vagyok.

– Ó... igen, igen. Üdvözöllek Elg világán, Ninda. – A professzor kurtán biccentett. – Hírét vettük, hogy világunkon tartózkodsz, és nagyon megörültünk jöttödnek. Hozzánk is eljutott annak a különleges és rendkívüli szeretetnek a híre, melynek Szindorián és sok más világon is örvendesz. Tudunkkal Elgen és holdjain nem vert gyökeret ez a furcsa eszme – bár ha netán mégis, azt sem látnánk indokoltnak kifogásolni –, de a galaktikus hírverés útján értesültünk létéről. Egyetemünk elnöksége rövid tanácskozás során hozott döntést arról, hogy felkérnénk téged, beszélj nekünk arról a jelenségről, mely Szindoria és más világok népében személyed kapcsán kiformalódott. Rám ruházták a feladatot, hogy ezt a meghívást átnyújtsam. Magától értetődően fedezzük költségeidet és a szokásos összegű, kétszáz rhud tiszteletdíjat ajánlhatjuk föl részedre is.

Ninda szokva volt a szúnik szertartásos beszédéhez, de zavarba hozták a professzor cirkalmas mondatai. Folyékonyan beszélt szúniul, de nem szertartásos volt, csak bonyolult.

Nem próbálta utánozni.

– Semmi akadálya, szívesen beszélek róla. Mikor és hol?

– Nagyon köszönöm – biccentett megint a professzor. – Az egyetem létesítményei fővárosunkban, Audenben találhatóak. Ha megjelölöd az időpontot, amikor neked alkalmas, küldünk érted járművet.

– Akár most is – vágta rá Ninda gondolkodás nélkül.

A professzor nagyon örült, és a Varnen parkban, ahol Ninda ekkor sétálgatott, hamarosan leszállt egy nagyobbacska légikocsi. Egy háromszáz év körüli nő szállt ki belőle, egyenesen őhöz indult, nyilván ő is, mint mindenki, nyomban tudta, hogy melyik Ninda. Egy szőke, rózsaszín bőrű gyerek szúni öltözékben, ilyen nincsen sok. Még mindig ugyanaz a két köntöse volt, keveset nőtt, nem sokat kellett igazítani rajtuk. Most a fehéret viselte.

– Üdvözöllek, Ninda – biccentett a nő éppen úgy, ahogy a professzor, de ő fordítógépet használt. – Ini kel Aszrhani vagyok az Elg-Auden Egyetemről, és érted jöttem.

Ninda viszonzta a biccentést.

– Rendben. Mehetünk.

Ahogy a légikocsi kilépett a város térfüggőnye alól, emelkedni kezdtek, s csakhamar láthatóvá vált Elg sűrű légkörének sávos mintázata, amit már leszálláskor is láttak.

– Érdekes – mondta Szinensi. – Még egészen alacsonyan voltunk, amikor már nem látszott az a folt, amiben a város épült. Amikor Elget betelepítették, vajon hogyan találták meg?

– Gondolom, még nem is létezett – felelte Nomboka –, hiszen ott a légkör magasabb a talajszintnél, csak a térfüggőny tartja vissza. Nyilván szondákkal kerestek olyan helyeket, ahol aránylag kis mélységben szilárd talaj van.

– Á, értem.

– Nézzétek a sávok határát – mondta Ninda.

– Jól néz ki – bölintott Szinensi.

Abból a magasságból, amiben repültek, négy sávra lehetett rálátni; menetirány szerint balról jobbra nézve barnászörös, piszkosfehér, homoksárga és megint barnászörös. A sávok határán a színek bonyolult, kacsaringós örvényekbe gyűrődtek, látni lehetett az örvények forgását és a bennük csapkodó villámokat. A legtöbb örvényben több villám is kipattant, amíg elrepültek fölöttük.

– Mekkora egy ilyen örvény? – kérdezte Ninda.

– Szerintem elférne bennük egy város – tippelte Nomboka, és a nőre nézett, aki széttárta a kezét.

– Én sajnos nem tudom a választ ilyen kérdésekre, a titkárságon dolgozom.

– Mennyi Elg átmérője? – kérdezte Szinensi.

Ezt persze a nő is tudta.

– Tizenhétézer-nyolcszázharminckilenc szirsi – számította át a fordítógép.

- No, szomtihatuen – pillantott Szinensi a barátnőjére –, akkor ki tudod számítani, mekkorák az örvények.
- Ugyan hogy, te sengiri? – nevetett Ninda.
- Látjuk a világ görbületét, ennek a szögéből kiszámíthatod, hogy a kerületének mekkora hányadát látjuk, vagyis hány szirszit fog át a látóhatárunk, és ebből azt, hogy mekkorák az örvények.
- No persze. Csak ehhez nemcsak számolni kellene remekül tudni, hanem fantasztikus szemmértékre is szükségem lenne.
- Nahát, egy adottság, ami neked hiányzik? – incselkedett vele Szinensi.
- Egyébként az átmérőjük négyszáz és nyolcszáz szirszit között van – szólalt meg Nomboka. – Amíg ti számolgattatok, megnéztem a galaktikus lexikonban.
- Hát így is lehet persze – bólintott Ninda, és balra kapta a tekintetét. – Az mi? Balról egy fehér, szögletesnek látszó tárgy emelkedett a látóhatár fölé.
- Rha-in Arer – felelte Ini –, a gyűrűben keringő egyik holdunk.
- Gondolom, lakhatatlan – mondta Nomboka.
- Persze, voltaképpen csak egy nagy jégtömb. Több ilyen is van a gyűrűben.
- Nem olvad el? Hiszen telibe kapja a napfényt.
- Hát ezt nem tudom – tárta szét a kezét Ini. – Az egyetemen természetesen van planetológiai tanszék, és az előadásodon alighanem ott lesz jó néhány szakember is, akiket megkérdezhetsz. Én sajnos nem értek hozzá.
- Ninda hümmögött és megvakarta az orrát.
- Ami azt illeti, fogalmam sincs, hogy kell egy egyetemen előadást tartani. A két felnőtt egymásra nézett.
- Ninda rengeteg interjút adott már – magyarázta Nomboka –, de előadást tényleg nem tartott még.
- Hááát – tűnődött Ini. – És ha... interjúként szerveznénk meg?
- Jó ötlet – mondta Ninda, el sem véve tekintetét az ablakról. Kint a látóhatáron megjelent egy szürke test. Gyorsan emelkedett, s a görbület ívéről látszott, hogy jókora.
- Ez az egyik valódi holdunk, Szonafr – mondta Ini. – Kétmillió lakosa van. Hirtelen tűzoszlop tört fel előttük, pattogó szikrákat szórt magából, ingadozva, billegve állt a gáztengerben. A kocsirányt változtatott.
- Ez pedig nyilván az, amikor a gázok találkoznak – állapította meg Ninda.
- Igen, valami ilyesmi. – Ini megköszörülte a torkát. – A... az utunk természetesen veszélytelen, az irányítás kikerül mindent, ami kárt tehetne bennünk, de eleve magasabban is repülünk, mint ameddig a tüzek felérnek.
- Ne aggassa magát – mosolygott Nomboka –, ez a két gyerek ott volt Suhurgon egy akkora földrengésnél, ami után újra kellett rajzolni az ottani világtérképeket, ezek nem félnek semmitől.
- Egyszerű oka van – felelte Ninda. – Senki nem lenne olyan örült, hogy valóban veszélyes helyre engedjen minket. Meg sem kérdeztem, anélkül is tudom, hogy ezt a légikocsit figyelni az itteni irányítás és a miénk is.

– Jól tudod – szólalt meg egy férfihang. – Itt Ahin kale Rhamdo, Külső Légköri Fogalmi Felügyelőség.

– Itt pedig Inersza az esszidzsinnától – érkezett egy női hang is.

– No látod, Ini – mosolygott Ninda. – Suhurgon is vigyáztak ránk. Mindenütt vigyáznak ránk. Mitől félnénk?

342.

od-13 egyetem

„Vannak emberek, akiknek fogalmuk sincsen, hogyan élnek mások a Galaxis más részén – vagy akár ugyanabban az utcában.”

*Ninda:
A fény lúmái,
1525.*

Elg fővárosa egy jókora lyuk volt a gázburokban, hosszúkás tojásdad forma, s egyik végén egy nagy területet foglalt el az egyetem. A légikocsi az egyik épület előtti nagy parkban szállt le, sok más kocsi mellé, ami a két kislánynak furcsa látvány volt – Szúnahaumon a légikocsik nem maradtak ott, ahová vitték az utasait, hanem automatikusan visszatértek valamelyik föld alatti parkolójukba. De itt nyilván nincs hová menniük, mert a város csak hetven szirszi hosszú és a közepén nem egészen negyven szirszi széles.

Az épület emlékeztette őket a Szasszavaut színházra Auríhaumon, egyszer jártak ott, a Hogennómit nézték meg, Hait szerepelt a táncbetétekben. Mindkét épületnek oszlopsor volt az elején, amik egy díszes, háromszögletű homlokzatot tartottak. A Szasszavaut fehér volt, ez viszont halvány narancsszínű.

Megcsodálták a parkot szegélyező hatalmas fákat, és besétáltak az épületbe. Nagy volt a forgalom, mindkét irányban áramlottak az emberek, de kocsik nem, csak gyalog jártak. Ini az előcsarnokból balra nyíló első ajtóhoz kalauzolta őket, ami tárva-nyitva állt, és ott is folyamatosan haladtak az emberek, de leginkább csak befelé. A több rígin széles ajtó méltó volt a mögötte levő óriási teremhez, ami tömve volt emberekkel. Nindáék a széksorok közötti folyosón úgy haladtak a színpad felé, hogy észre sem vették őket a sokaságban. A színpadon négy ember beszélgetett valamiről a helyi nyelven, de a suagok nem hallották őket. Aztán a beszélgetés véget ért, a beszélgetők biccentéssel üdvözölték a hallgatóságot, akik a lábukkal dobogtak a padlón.

Ini fölment a színpadra és bekonferálta őket.

– Ame rhina int narina, szava afr aninerh ako szorh szona Szindoria dirh Szunahaum Szivandona, rhad kani ant Szillon Nomboka Marotomandi a lano kani int: Ninda!

Ninda és Nomboka felsétált a színpadra és biccentett a nézőknek, akik lelkesen dobogtak a padlón.

– Köszönjük – bólintott a riporter Ininek, aki lesétált és helyet foglalt Szinensi mellett. Ők is ültek a színpadon.

– Köszöntöm a tisztelt jelenlevőket és a képernyők előtt ülő nézőket – kezdte Nomboka. – Sokaknak talán nem újdonság, hogy Nindával régóta ismerjük egymást. Mostani útján mellésezegődtem, hogy dokumentáljam, amint különféle világokat látogat meg az a gyermek, akit a Galaxis egyre nagyobb területein tisztelnek – szerinted, Ninda, miért?

– Mert nincs más, akit tiszteljenek – felelte Ninda tárgyilagosan. – Szindorián kezdődött az egész, egy interjúval, amit te készítettél velem negyvenhét évvel ezelőtt. Én elmondtam, amit tudok a szindoriai állapotokról, a szindorok pedig valósággal megvadultak, mert én voltam az egyetlen, aki ezeket kimondta. Azóta szoktunk beszélgetni a tévében, nekem pedig Szindorián kívül is terjed a hírnevem. Egyszerűen azért, mert én őszintén és nyíltan beszélek a szindorokkal. Úgy látszik, ezt nem sokan csinálják Szindorián kívül sem.

– Mi az, amiről őszintén beszélsz velük?

– Szindoria politikai állapota, a Kíreán-diktatúra.

– Mesélnél róla?

– A Galaxisnak ezen a részén talán nem is tudják elképzelni, milyen ott az élet. Van egy ember, Vuid Kíreán, aki már elég régóta államelnök. Van kormány meg parlament, de azok inkább csak dísznek vannak, mert soha nem dönthetnek semmiben úgy, hogy azért Kíreán megharagudjon. És persze senki az egész országban. Soha semmiben. Valamelyik oktatási miniszter elrendelte, hogy az iskolás gyerekeknek minden reggel kórusban kell hálálkodniuk az elnök úr „örméltóságának”. Azóta ez így van az ország összes iskolájában, mert az utasításnak elmentmondani lehetetlen. De nem kell ám ezt minden gyereknek megcsinálnia. A becslések szerint a szindor gyerekek egynegyede nem jár iskolába, de ebben nem lehetnek benne a csavargók, akikről semmilyen statisztika nincsen. Amilyen én is voltam, amíg ott éltem. Rólunk csak bűnügyi statisztikák készültek.

Egy robot libbent az asztal fölé, két pohár üdítőt tett eléjük; Elgen talán nem tudtak róla, hogy a szünik falatozás közben szoktak beszélgetni. Ninda nem tette szóvá.

– A csavargóknak nincsen semmijük. Egész nap ülnek az utcán vagy mászkálnak, próbálnak lopni valami ennivalót. Ebből áll az életük, az enyém is ebből állt ott. És menekültünk az ervések elől. Így hívják az ottani rendfenntartókat, akiknek az az egyik legfontosabb elfoglaltságuk, hogy ha meglátják a csavargókat, akkor nekik essenek és ütlegetni kezdjék őket.

– Milyen okuk lehet erre?

– Az ürügy az, hogy a csavargók lopnak, megzavarják a közrendet, erőszakos bűncselekményekre is hajlamosak. De ezt én is csak akkor hallottam, amikor már a Testvériségben éltem, mert az ervések természetesen semmit sem mondanak

maguknak a csavargóknak – igaz, a csavargók sem várják meg, hogy az ervések megpróbálnak-e beszélni velük, hanem a lehető leggyorsabban elmenekülnek, még mielőtt azok túl közel érnének hozzájuk. Úgy élnek, mint a vadállatok. Igen, erőszakos bűncselekményeket is elkövetnek, bár nem gyakran, de például én úgy kerültem a Testvériségbe, hogy azért menekültem el az ervések elől, mert az egyik társam megdobott egy ervést egy nagy kővel. S mielőtt megkérdezed: igen, én ebben persze vétlen voltam, de eszem ágában sem volt megállni és megpróbálni megmagyarázni az ervéseknek, hogy nem én tettem. Előbb vertek volna agyon, mint ahogy ezt el tudom mondani. – Végigtekintett az elképedt arcokon. – Azt hiszitek, túlzok? A szindor ervések nem egy csavargót megöltek már, gyerekeket is. Egyiküket halála után Nindának nevezték el, énutánam, és a sírja ma nemzeti emlékhely.

– Miért ilyen erőszakosak az ervések?

– Nem ők az erőszakosak. Szindorián *mindenki* erőszakos. Ez egy alapjában véve erőszakos államrendben elkerülhetetlen. Az állam és képviselői erőszakosak, legfeljebb más-más módon, az ervések verik az embereket, a hivatalnokok meg értelmetlenül szigorú, embertelen határozatokat hoznak. Ennek ellentételeként az emberek is erőszakosak. Az egyetlen változás, az egyetlen csoport, akik nem erőszakosak, az ALAN mozgalom, ami engem tett meg vezetőjének, bár persze én nem tettem semmit. Ők sokáig csak ültek és tüntettek, aztán fokozatosan elkezdtek tevékenykedni, szociális szolgáltatásokat hoztak létre a szegények számára.

– Bocsáss meg egy pillanatra. Kifejtenéd kicsit bővebben is, hogy miért erőszakos mindenki Szindorián?

– Van egy saunisi mondás. Ai juoras s̄ynory šleita, lien āndary šleita. Ha a fa gyökere elkorhad, az egész elkorhad. Egy hierarchikus társadalmi rendszerben a hierarchia csúcsán levők a társadalom gyökere, ők határozzák meg, hogyan fog viselkedni mindenki abban a rendszerben. Mindegy, hogy az a társadalom egy munkahely, egy kórház, egy államrend vagy akár egy család. A vezetők hibái mindenki hibáivá válnak. Ha a vezető korrupt, mindenki korrupt lesz. Ha a vezető lusta, mindenki ellustul. És így tovább. Kíréánnak a hatalma megőrzésén túl semmi nem számít, ezért erőszakosan lép fel mindenkivel szemben, akitől félti a hatalmát. Gonosz, kicsinyes, kegyetlen. Tehát ilyen embereket választ közvetlen munkatársainak, azok hasonlókat maguk mellé, és így tovább. Aki pedig nem volt ilyen, ilyenné válik, ha előrébb akar jutni. Egy ilyen társadalomban mindenki olyan, mint a vezető.

od-14 egyetem

„A szindorok tizenöt éve rajongtak már Kíreánért, amikor én feltűntem. Hát elkezdtek émirántam is rajongani. A kettő között nemigen volt semmi különbség. Miért, hogyan, mitől lett volna?”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,
447.

– Miből vontad le ezt a következtetést? – kérdezte Nomboka. – A Testvériségben tapasztaltad?

– Nem kellett bárhol tapasztalnom. Ez egyetemes emberi tulajdonság. Vegyünk egy alapjában véve buta embert, aki valamilyen okból vezető pozícióba kerül. Van egy csomó munkatársa, akik alatta állnak a hierarchiában – hiszen ő a vezető –, de okosabbak nála. Éreztetni fogják vele, mert egy művelt, intelligens ember joggal érzi sértve magát, ha egy nála rosszabb képességű ember utasítgatja. Ettől ő fogja sértve érezni magát, és igyekszik megszabadulni a nála jobb képességűektől, elküldi, kiutálja őket. Újakat vesz föl helyettük, olyanokat, akik nála is butábbak, mert velük szemben fölényben érzi magát. Ezekkel az emberekkel ugyanez játszódik le, ők is olyan alárendeltet keresnek maguk mellé, akik biztosítják a fölényérzetüket. Kellő idő elteltével az intézményben eluralkodik az, hogy minél alacsonyabb rangban van valaki, annál ostobább. Gondolom, ezt a jelenséget már sokan tapasztalták a jelenlevők közül.

Egyetértés látszott az arcokon.

– No igen – bólintott Nomboka –, de amint elmondtad, Kíreán szindor elnök hibája nem az ostobaság, hanem az erőszakosság.

– Az ugyanaz. Ha valakin azt látod, hogy ostoba, tudhatod, hogy erőszakos is, mert csak így érvényesülhet. Ha viszont valakin azt látod, hogy erőszakos, akkor tudhatod, hogy ostoba is, mert csak az ostoba embernek van szüksége erőszakosságra, hogy érvényesülni tudjon. No persze... hacsak nem veszi körül csupa ostoba, erőszakos ember, akik között csak úgy boldogul, ha ő is erőszakosan lép fel az igazsága érdekében. Tény, hogy Szindoria államberendezkedésében ez a helyzet már létrejött, hiszen az ostoba elnök sok éve hatalmon van, mostanra mindenhol, minden állami pozícióban ostoba emberek vannak.

– Értem. De akkor hogy lehet, hogy a kormányban csupa diplomás, sőt többdiplomás, művelt, széles látókörű embert találunk?

– Nem az az ostoba, aki még az írás-olvasással is hadilábon áll. A szindor vezetésben levő emberek egy dologban mindenképpen ostobák: azt hiszik, hogy lehet egy országot úgy vezetni, ahogyan ők teszik. Azt hiszik, hogy attól, hogy az elnöki posztot eddig Kíreán töltötte be, ennek ezentúl is így kell lennie, sőt ezentúl is

így lesz. Ez egy nagyon fontos része az ő ostobaságuknak. Más országokban is hallottam egyébként ilyen kormányokról. Azt hiszik, hogy az az államrend, amit ők kitaláltak, az végleges és visszavonhatatlan, ezentúl már mindig ők lesznek hatalmon, és ilyenformán nem is vonhatják őket felelősségre soha. Ennek pedig az az oka, hogy azt hiszik, hogy az a rendszer, ami nekik jó, az embereknek is jó. Ők jól élnek ebben a rendszerben, tehát mindenki jól él – aki nem, az bizonyára tehet-ségtelen, ügyetlen, élheterlen ember. Nem gondolnak arra, hogy egy működőképes társadalom a tehetségtelen, ügyetlen embereket sem hagyhatja éhen veszni, de arra sem, hogy a szegények talán fél százaléka az, aki ezért szegény. A többi azért szegény, mert ők olyan szabályokat találnak ki, amiktől aki szegény volt, szegény is marad, aki pedig nem annyira, elszegényedik. És tudatlanságban marad. Például a közlekedési adó, amit csavargó koromban „útlevél” néven ismertünk. Ha elhagyod a körzetedet, fizetni kell. Nem sokat, de jellemző, hogy csavargó koromban én úgy tudtam, hogy ezer háiért lehet kapni egy hamis útlevelet. Pedig mindössze két hái lett volna a közlekedési adó, ha el akarom hagyni a várost – persze nekem akkoriban az is óriási összeg lett volna. De a szindor kormány módszereinek fontos része, hogy a szegényeket tudatlanságban és megtévesztésben tartják. Elhítetik velük, hogy Kíreán valamiféle mitikus hős, és Szindoria számára a legnagyobb jótétemény, hogy ő lehet a nemzet mindenféléje. Nem egyszerűen elnök, hanem megmentőjük, jótévőjük, a Szindorián eluralkodó nagy össznépi boldogság megteremtője, megtestesítője. Nem tudsz olyan csodadolgot mondani, ami Kíreán ne lenne. Pedig semmilyen különleges képessége nincsen, csak egy zsarnok, aki kidobta a hatalomból az előző zsarnokot.

Nomboka rutinosan fölmérte a közönségen eluralkodó szörnyülködést és kívárt egy kicsit, mielőtt föltette a következő kérdést.

– Hogyan válhatott Kíreán elnök ilyen csodalénnyé a tömegek szemében?

– Ez egyszerű. Amikor hatalomra került, az állami tévék elkezdtek egész nap ujjongani, hogy mekkora szerencse érte Szindoriát övele, mekkora boldogság, mekkora haszon. Ez ment mindennap. Én akkor még nem is éltem, de Ámmaít mesélt róla. Az állami tévék teremtettek egy alternatív világot, ahol Szindoriát rengeteg baj érte a múltban – ez eleinte valóság volt, aztán különféle sosemvolt titkok nyilvánosságra hozatalával megteremtettek egy sor olyan katasztrófát, amik soha nem történtek meg –, és ellelkendezték, hogy Kíreán zsenialitása folytán ezek nem fordulhatnak többet elő. Másról se szól a propaganda azóta sem, csak Kíreánról lelkendeznek megállás nélkül. Közben azonban hosszú idő telt el, és a Kíreán nevével fémjelzett gazdasági csoda elmaradt, ahogy az összes többi csoda is. Kíreán megöregedett, a rendszer megkopott, és most már csak olyan, mint Herrihapun. Ismeritek Herrihapun történetét? Harcos volt, katona, akinek semmilyen hadi képessége, tehetsége nem volt, csak elegendő szerencséje ahhoz, hogy túlélje a harcokat. Ezért nagyon nagy hősnek tartotta magát. Ment valahol egy sivatagos világ felszínén, összevissza töredezett, horpadt harci úrpáncélban, ment, ment, illetve inkább csak botorkált, alig vonszolta magát. Aztán egyszer megállt, egy pil-

lanatig gondolkodott, összeesett és meghalt. Hát ilyen a Kíreán-rendszer. Még mindig megy előre, bár már inkább csak botorkálni tud, már csak vonszolja magát, de megy előre kitarotán, mert ha megáll, akkor összeesik és meghal. Miért füttyöltek?

A széksorokból már egy ideje hallatszott a füttyülés, egyre gyakrabban, mindenfelől. Rövid, éles füttyök. Egy fiú az első sorból fölkel, felugrott a színpadra és odahajolt a fordítógép közelébe.

– A füttyögetés nálunk azt jelenti, hogy nem tetszik, amit hallunk, de az tetszik, ahogyan elmeséled.

Ninda nevetett.

– Értem. Köszönöm a felvilágosítást. – A fiú barátságosan biccentett és visszaült. – Nekem sem tetszik, amit Kíreán művel a szindorokkal. Millió és millió ember éli le az egész életét olyan nyomorban, ami nem méltó emberhez. A betegeknek nem jut tisztességes orvosi ellátás, gyógyszer. Az élelem kevés és rossz minőségű, a gyerekek elegendő kalória, vitamin, ásványi anyag nélkül nőnek fel, tele vannak betegségekkel... – Ninda széttárta a kezét. – A szegénység betegségeket sokaságát eredményezi, megrövidíti az emberek életét, működésképtelenné teszi az ország gazdaságát: Szindorián ma már legalább tízmillió regisztrált munkanélküli lehet, bár az adatok titkosak, és csak találgathatjuk, hogy mennyien lehetnek a nem regisztráltak. Amilyen én is lennék, ha még ott élnék.

– Te nem lehetnél munkanélküli – vetette közbe Nomboka, ügyesen játszva a nem elég jól értesültet. – Gyerek vagy még, nem dolgozhatnál.

– De, dolgozhatnék, ami az életkoromat illeti. A Testvériségben százhatvan-nyolc éves vagyok, ami Szindorián hét és tíz évnek felel meg, és ott már felnőttkor. Ez is jelentős különbség Szindoria és a galaktikus környék más államai között. A Kíreán-rendszer pusztá kegyetlenségből a gyerekeket is munkaképessé számítja, ötéves kortól – ez a Testvériségben mindössze száznyolc évnek felel meg – korlátozottan, hatéves, vagyis nálunk százharminc éves kortól pedig teljesen. Vagyis ott már felnőttnek számítok. Amikor elmenekültem Szindoriáról, Ámmaít, aki később a barátom lett, sokat küzdött azért, hogy visszavonasson egy ellenem kiadott elfogatóparancsot, mert persze büntetőjogilag is felelősségre vonható lettem volna. Ha ott maradok és elkapnak, talán bányába küldenek kényszermunkára. Ha bűnösnek találhatnak persze. De egy csavargó a szindor bíróságokon már akkor is bűnös, ha létezik.

Éles füttyökoncert volt a közönség válasza.

od-15 kormányváltás

„Mindannyiunk legnagyobb ellensége és legjobb barátja. Elvisz és hoz jó és rossz dolgokat. Ilyen az idő.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
31. sómir*

**Sÿndoreia
Kaŷndim
59. ŷÿllu 41.
a sárga órája**

Vÿhauteŷn miniszterhelyettes ráérősen csomagolt. Lÿÿsit úr csak a fehér órájában foglalja el az irodát, a hagyomány szerint az új kormányok mindig ünnepléssel töltik a délelőttöt. Az is hagyomány, hogy a régi kormánytagok a fehér órájában ünnepélyes keretek között adják át megbízatásukat az újaknak, addig pedig kiürítik irodáikat és elhelyezik az asztalokon a szokásos meŷÿncokrocskákat. Lÿÿsit úr csokra már ott volt az asztalon, ahonnan most Vÿhauteŷn elvette a családi fotókockáit, apró dísz tárgyait.

Elgondolkodva szemlélte őket. Volt egy öklömnyi zöld müÿringömbje, a Testvériség egyik diplomatájától kapta ajándékba még testületi elnök korában. Ahogy forgatták, a belsejében a millió apró szemcse más-más irányokból nézve más-más alakzatokká állt össze. Vÿhauteŷnek, ahogy most forgatta, eszébe jutott az a tárgyalássorozat, aminek során kapta. Az *Orimmon Fauri* fedélzetén voltak, nem a suárban, hanem a szisiben, egy otthonos kényelemmel berendezett tárgyalóteremben. Arhegit úr, a tárgyalópartnere lepte meg ezzel, ő pedig egy Észak-Ĥÿÿteinből való, művészi porcelán dobozkával viszonzta.

Sok szép pillanatot megért a testületnél. Miniszterhelyettesként... hát, nem annyira. De diplomatának sem fog már visszamenni, nem asszisztál ahhoz, ahogy az állam tönkreteszi önmagát és egyre nagyobb bajba sodorja a nemzetet. Mert ez zajlik most. Ennyiben igaza van Niindának. Nem, ő ettől még nem az a csodalény, akinek az ÀLAN hiszi vagy akarja hinni, ő ettől még csak egy köznapi gyerek, de hát bárkinek lehetnek jó meglátásai. Még egy gyereknek is. No meg azért az ugyan igaz, hogy baklövés volt őt animált figurának hinni, de ettől még nem magától értetődő, hogy mindent, amit mond, ő maga talált ki. Akárkitől hallhatta. Leginkább Ámmaïttól persze.

Hívást jelzett az asztali készülék, odalépett hozzá. A hívó Vimŷÿys volt a Külföldi Szemléttől. Vÿhauteŷn megérintette a gombot.

– Üdvözlöm, miniszterhelyettes úr – bólintott a főszerkesztő olyan élénkséggel, ami Vyháuteň hangulatának éppen az ellentéte volt.

– Tessék – mondta Vyháuteň tömören, csak minimális erőfeszítést fordítva arra, hogy ne legyen mogorva, de az udvariasságot teljesen mellőzte. – Mit óhajt?

– Van egy problémánk, miniszterhelyettes úr. Elnézést, hogy önt zavarom vele, de senki mást nem tudtunk elérni a kormányból. A helyzet az, hogy az ellenzéki csatornák közzétettek egy felvételt egy interjúról, amit Niindà adott egy Ělk nevű világon...

– Igen, igen. Elnézést, hogy megakasztom, de tudom, mit akar kérdezni. Nem kívánom előírni önöknek, hogy mit tegyenek, de javaslom, hogy adják le önök is.

– Nos, miniszterhelyettes úr, az interjú módfelett kellemetlen hangnemben szól a kormányzatról és a Szövetségben élő emberek életéről.

– Ezt megszoktuk Niindától, nem igaz?

– Még *annál is* kellemetlenebb hangon, amit megszoktunk, miniszterhelyettes úr.

Vyháuteň letette a műyrngömböt.

– ÁAreyň után már nem lehet rosszabb. Vagy igen?

– Nehéz összehasonlítani, miniszterhelyettes úr, mert más-más dolgokról szólnak. ÁAreyň kormányzati titkokat adott ki, amik azért végeredményben az utca emberét nem annyira izgatják. De amit Niindà mond... az pontosan az, ami igen. Nagyjából ugyanaz, amit eddig is mondott, de még sokkal intenzívebben.

Vyháuteň tűnődött néhány pillanatig. Természetesen az ĀLAN fegyvert kovácsol ebből is – de a felmérések szerint az emberek hetven százaléka még mindig nem nézi azokat az átkozott csatornákat.

– Tartsa vissza a hírt.

– Ez utasítás, miniszterhelyettes úr?

– Igen, ez utasítás.

– Köszönöm, miniszterhelyettes úr – derült fel a szerkesztő aggodalmas arca, és nekifogott az illem megkövetelte hosszas búcsúzkodásnak, de Vyháuteň egykettő-re véget vetett a dolognak és bontotta a vonalat.

Mi értelme lenne adásba engedni? Akik ezt megnézik, azok eddig is csüggték azon a gyereken. Főlösképpen még szaporítani a számukat. Az emberek túlságosan befolyásolhatók. Niindà tavalyelőtt elmondott mindenfélét a kétségtelenül nagyon rossz tapasztalataiból, amiket csavargóként szerzett, és azóta mindenki úgy hallgatja, mintha a Szövetség összes polgárára érvényes abszolútumokat mondott volna ki. Igen, csavargónak lenni, szegényen élni rossz. Senki sem állította, hogy nem. De szegények mindenhol vannak a Galaxisban, kétségkívül még a csodálatos Testvériségben is, és azoknak is rossz. Sajnálatos. Ám a szegénység nélküli Galaxist még nem találták föl.

Gondolom, nem követted figyelemmel az itteni választásokat – ahogy ismerlek, valószínűleg az sem érdekel, amikor a Testvériségben vannak választások. Szóval

az ellenzéknek nem volt esélyes jelöltje, így a kormánypárt nyert, Érsom asszony lesz az új miniszterelnök. De hát ez minket gyakorlatilag nem érint, mármint személyesen, hiszen apám semmiképpen sem óhajtott részt venni az új kormány munkájában. Most egy ideig pihenni fog, nem keres más munkát – diplomatának sem akar visszamenni –, de pénzünk van elég, megleszünk. Anya azt mondta, írja meg az emlékiratait. Apa azt felelte, még gondolkodik rajta.

Anya nem lép ki az állásából, de szabadságot vesz ki, és először is elmegyünk ÈEsswnlőynba nyaralni. Szép hely, csupa kicsi, hegyes-völgyes sziget, buja növényzettel, apró, festői falucskákkal. Persze lehet, hogy te a Galaxisban tett útjaidon látsz szebb helyeket is. Vagyis hát valószínű.

Láttam az òlki interjúdat, nagyon tetszett. Te vagy az egyetlen ember, aki őszintén, kendőzetlenül megmondja az igazat a Kÿyreàn-rezsimről a tévében. És még valami. A mai helyi gyűlésen ÁÁsin azt mondta, a rezsim aljasságai olyan szintig fajultak, hogy az emberek előbb-utóbb erőszakhoz folyamodtak volna, ha nem vagyunk mi, mármint az ÀLAN. Mostanára ez már bekövetkezett volna, talán már Antàs meggyilkolásakor, ÁAreyñ kipakolása pedig már a sokadik eset volt, amikor leszakadhatott volna a sójtvirág bimbója. Annak, hogy ez mindmáig nem történt meg, ÁÁsin szerint az egyetlen oka az, hogy az ÀLAN erőszakmentesen demonstrál, és ezzel megmutatja mindenki másnak is, hogy ezt így is lehet csinálni. Vagyis neked köszönhetjük, hogy még nem tört ki egy polgárháború.

Tudom a válaszodat előre, le sem kell írnod. Nem a te műved, hanem az ÀLAN-é. Csak az ÀLAN meg a te műved, akkor is, ha szerinted nem így van. A te gondolataid nélkül a mozgalom soha nem jött volna létre, és nem is maradt volna sokáig működőképes, ha te nem beszélsz velünk rendszeresen.

Rendben, elfogadom: az ÀLAN az én művem, de a békét, ami nagyjából mégiscsak megmaradt Sÿyndoreiàn, azt az ÀLAN tartja fenn. De ezen elmélkedni csak akkor van értelme, ha a béke meg is marad. Ha mégis kitör az a polgárháború, nem sokat számít, kinek volt köszönhető, hogy nem előbb tört ki.

od-16 útitervek

„Vannak olyanok, ha kevesen is, akiket egy tízmilliós világon tízezres tömeg fogad az űrkikötőben. De százezres tömeg? A teljes népesség néhány százaléka? Erre soha nem volt példa – Nindán kívül.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44 399. fáttilgópan

Hallihuat Fónird
43660. famut lilgamíszan
412

– Nézzétek – hozott Halgil a képernyőre egy írást –, ez egy ősi szüni nyelvemlék. Még a régi írással. Láttatok már ilyet?

– Ninda el is tudja olvasni – mosolygott Isszungi.

– Nem kétlem, és a többiek közül?

A többiek a fejüket csóválták.

– Nem nehéz – mondta Ninda. – Ez is betűírás, csak összekötötték a betűket, mint mi a gyors kézírásban. És kis csoportokat alkotnak, amiknek hpau volt a nevük, ez a mai úhi elődje. Náluk szigorúbbak voltak a szabályok, hogy hol van a hpauk határa, és kaeskringósabbak a betűk.

Közben persze, mint szinte mindig, Szinensivel és Lível is beszélgetett. Két kijuttatott mondat közben hosszú eszmecesteréket folytattak.

– Mindenképpen jobb ötlet – mondta Lí. – Ha semmi más ok nincs rá, csak Nomboka, már az is elég.

– Miért, mi más ok lehetne még?

– Mint tudod, némelyik világon kapcsolatba lépek a nyüzsgéssel. Az a véleményünk, hogy túl sokan tudják, hogy Saunisra tartasz. A fél spirálkar. Olyanok is tudhatják, akiknek nem kellene.

– Ugyan, az esszidzsinna ott is vigyáz rám!

– Igen, de még jobb lenne, ha nem lenne szükség rá. Szembe kell néznünk a galaktikus hírnév árnyoldalaival. Meg kell védenünk téged a tömegektől. Ma még megteheted, hogy különösebb óvintézkedések nélkül kiszállsz egy-egy világon és elvegyülsz az emberek között, de lehet, hogy néhány évtized múlva már testőrök-re lesz szükséged, mert még ha nem is kell tartanunk a szindor kormány ügynökeitől, akár éppen merénylőitől, attól igen, hogy a tömeg pusztaszeretetében összemorzsol. Viszont konkrétan Saunison már most is tartunk ilyesmitől, mert az odáig vezető állomásainkat csak nagyjából tudják megtippelni, de Saunist

biztosra mondtad nekik. A nyüzsgésnek az a véleménye, hogy a jövőben nem szabad nyilvánosságra hozni, hogy hová utazol és mikor.

– Rendben – döntötte el Ninda –, Vallaju után elindulunk.

Mindig ő hozott döntéseket hármuk útítervéről, ez így magától alakult ki.

– Például mit jelent a karika? – kérdezte ekkor Isszungi.

– Az ősi szúni írásban a betűk helye fontos volt – felelte Ninda. – A régebbi írásban, a sennujagiban volt egy összekötő vonal, a hehpi, ami fölött és alatt a betűk jelentése más volt: a karika a hehpi fölött *b* betű volt, alatta *p*, de ha volt fölötte egy pont is, akkor felül *l*, alul *h*. Az újabb írásban, a szittujagiban elmaradt a hehpi, a betűket nem szavanként csoportosították, hanem hpaukat alkottak belőlük, formájuk szerint. Van egy négy betűből álló csoport, a félköríves, kampós betűk, ezeket nem lehet mindkét oldalról kötni a szomszéd betűhöz, ezért előttük vagy utánuk új hpaut kell kezdeni. A függőleges vonalat, ami a *v* vagy pontozással *f* betűt jelent, azt pedig egyáltalán nem szabad kötni semerről.

– És mi van ideírva? – kérdezte Sinari.

– *Angrásihin* – olvasta Ninda –, vagyis üdvözlés, köszöntés. *Sónanneruhp ileit ligun úsangi, Silgarópan, ilfen ringin dzsúman dzsaullat hargini, angrásau júrin sónannehp, hi hpalen angé-hakkiren dzsinú-lit ilgran, saussanan allí hakkirensihin sínu, rgamit angihp síden hpiraut solgémuan.* Üdvözöl távolba szakadt barátod, Silgarópan, arról a vidékről, ahol a csillagok csak messziről szemlélik egymást, üdvözöllek e jeles napon, amikor talán száz világon is ünnepelnek valamit, de nekünk elég ok az ünneplésre, hogy soraim eljutnak hozzád és bizvást egészségben találjak.

– Ezt így kapásból fordítottad? – húzta össze a homlokát Halgil.

– Nem egészen – nevetett Ninda –, ez Rakkinun fordítása, én csak elmondtam...

– De fejből – mormogta Sinari.

Sáwllèy ĘĚnahý ekkortájt hiperfonált haza VÿhauĚn miniszterhelyettesnek, aki természetesen fogadta a hívást, hiszen a folyamatban levő ügyeket tovább kellett vinnie. A formaságokra csak annyi időt vesztegettek, amennyit muszáj volt.

– Mindenekelőtt megkérdezném, ki az én misszióm felelőse az új kormányban.

– Pillanatnyilag nincs felelőse – felelte VÿhauĚn –, a tartalék ügyekhez soroltuk, úgyhogy ezt egyelőre magam vezetem tovább.

– Értem. Nos, megérkeztem Saunisra, és érdekes jelenséget tapasztaltam. Niëndà hajója nyolc-tizenkét sũnÿ nap múlva érhet Saunisra, de a rajongói máris ott gyülekeznek, meglepetést készítenek elő neki. Óriási felhajtás lesz, a kikötőt kidíszítik az ĀLAN zászlóival, Niëndà arcképe ott lesz mindenütt, és a fél város tele van jelvényes alakokkal. De folyamatosan érkeznek újak. Persze én is szerezttem jelvényes ruhát meg sapkát, elvegyültem közöttük. Valaki ma úgy becsülte, hogy ötvenezeren vannak már itt, legalább tíz országból.

– Hm. A helyiek mit szólnak hozzá?

– Semmit. Saunison bármely adott pillanatban legalább félmillió, de inkább egymillió turistát lehet találni. Ez a kis létszámnövekedés nekik nem ügy. Az meg, hogy miért jönnek, a legkevésbé sem érdekli a saunisiakat. Jöjjenek, költsenek.

– Világos.

– Ami a békeszövetséget és a médiásokat illeti, nem találtam még rájuk, de nem is igen hiszem, hogy már most megmutatkoznának. Majd amikor a gyerek ideér. Sejttem, hol lesznek.

– Meséld el.

– A saunisi úrkikötő egy kerek, felfelé nyitott térség, hat akkora hajónak van benne hely, mint a *Hallihuat Fónird*. Az érkezés előtti napon már lehet tudni, hogy melyik részre fognak leszállni és pontosan mikor. A kikötőt egy épület veszi körül, amin nyitott folyosók mennek körbe, és kijáratok vannak rajta a kikötőtérbe, talajszinten is meg az egyes szintekről függőfolyosókat lehet kibocsátani a hajókhoz. A szúni kereskedőhajók suárja talajszintre nyílik, mert kinyitnak alattuk egy aknát, és az aljuk a talajszintre kerül. Nekik tehát nem kell függőfolyosó. A falhoz közelebbi suárkapuval szemben kinyitnak egy kaput, amikor a hajó földet ért, és megindulhat a forgalom. Nos, e fölött a kapu fölött fognak állni, a második szinten, és a folyosóról fognak figyelni. Természetesen az első szinten is lesznek ügynökök, de azokat nehezebb kiszűrni a tömegben.

– Értem. Ésszerűen hangzik.

– Miután észlelem őket, kiderítem a személyazonosságukat és az intézményi hovatartozásukat. Aztán nyilvánosságra hozhatjátok az egészet.

– Helyes. Mondd, olyasmit nem tapasztaltál, ami arra enged következtetni, hogy Niëndä netáni elszánt ellenségei is jelen lennének Saunison?

ĚĚnaĥy megrázta a fejét.

– Nem, semmi ilyesmit. Hát vannak neki ellenségei, úgy értem, rajtunk kívül?

– Nincsenek. Éppen erről van szó.

– Világos. Valamiféle merénylőtől tartasz?

Vyĥauteĥ széttárta a karját.

– Ki ne tartana? Bármennyire tiszteljük az elnök urat és bármennyire bolondnak tartjuk azokat, akik nem, ettől még tény, hogy a milliók között, akik szintén tisztelik, akadhatnak örültek is. Ha egy közülük odautazik és ráló a gyerekre, itt kiszabadul fészkből a sŵmw. Ha Āmmaĥt egész életében csak egyetlen helyes megállapítást tesz, az kétségtelenül az, hogy ha annak a gyerekeknek csak egy haja szála meggörbül bárhol a Galaxisban, akkor egyszer s mindenkorra gyerekgyilkosnak fognak minket bélyegezni – minket és nem mást. Ahogy a dolgok most állnak, az is elképzelhető, hogy az elnök úr élete is veszélybe kerülne egy ilyen incidens miatt. De a pozíciója biztosan.

– A helyiek és az ĀLAN is védeni fogja – felelte ĚĚnaĥy –, de ha így áll a dolog, én is igyekszem résen lenni. Megpróbálok a közelébe kerülni és figyelni. És ha kell, hát a lézer elé ugrok.

– Hazafiság, az elnök úr iránti elkötelezettség, vagy a gyerekek iránti védelmező ösztön?

– Talán mindez együtt – mosolygott az ügynök.

346.

od-17 Társaság

„Amikor Saunisra érkezett, a helyi rendőrség, az ALAN, még a szindor külügyminisztérium ügynöke is kész lett volna megvédelmezni. De ez nem volt elég biztonságos.”

Aini:

Ninda mint köznapi ember,

95.

Szúnahaum

Sirgá-Jáfuri

43 660. dzsirat ófarguhan

420

A Sirgá oldalában, egy zezugos kis völgyben épült Jáfuri apró falucskája, terebélyes ramurák, huhallik, firdek lombsátra alatt. Az a huhalli, ami a terasz fölött emelkedett, Haitékat emlékeztette az övékre. Tizenhárom ember ült a terasz nagy asztala körül, a szúnik szokásos módján enni-innivalóval ellátva; kettő a hiperfonok képernyőjén volt. Lent a völgy aljában a Limmun egyesült a Hargiszurral és úgy folydogált tovább dzsisszá felé.

– Barátaim – kezdte Hiragi. – Azért vagyunk most itt, hogy új formába öntsük együttműködésünket. E kis társaságban mindannyiunknak meggyőződése, hogy korunk egyik jelentős személyisége született meg mintegy százhetven évvel ezelőtt egy nyomorgó világ valamelyik síkatorában. Az a célunk, hogy a magunk eszközeivel segítsük őt azzá válni, akinek a tham rendelte, ha megengeditek ezt a megfogalmazást. Ezért létrehozzuk a Ninda Társaságot. Ennek alapító tagjai először is Hait és Ámmaít, akik mindenkinél közelebb állnak ahhoz, hogy Ninda szüleinek nevezhessék magukat; Angrolími és Lingdzsaéti, akik Ninda fhangímestereiként sokat tettek eszmevilágának csiszolásáért; Kaiszta, aki szunnasz nyelvre tanította; Sugiran és Andzsihut, akik a Galaktikus Hírek munkatársaiként sokat foglalkoztak a Nindáról szóló külföldi hírekkel, és már egy ideje dolgoznak ezek összegyűjtésén és archiválásán; valamint mi nyolcan ügyvédek, a Csillagközi Jogszolgálat Ninda-irodájának munkatársai: Dzsernit, Mikarnip, Fíraszengi, Ambarauti, Nerami, Jalhagut, Szissatu és jómagam. Minket, kis csoportunk tagjait az különböztet meg másoktól, hogy az átlagosnál kicsit jobban ismerjük Nindát, többségünk már egypár évtizede, és érzekelve, hogy ő egy rendkívüli ember, aki

rendkívüli hatással van környezetére, feladatunknak érezzük, hogy ebben segítünk. Hát ennyit előljáróban.

– Amikor megkerestél, Hiragi – szólalt meg Ámmaít –, hogy alapítsunk egy ilyen társaságot, megvallom, először nem nagyon értettem, mit akarsz ezzel. Hiszen megvédték a jogait, mi kell még? Aztán Hait láttatta be velem, hogy bizony kelleni fog még valami, de e pillanatban senki sem tudhatja, hogy mi. Ha Ninda csakugyan egy ennyire rendkívüli ember, akkor különleges dolgokat fog véghez vinni, de ehhez bizonyára szüksége lesz segítségre. Ez a társaság lehet a magja annak az apparátusnak, amely majd a háttérből segítheti munkáját.

– Van elképzelésed – kérdezte Kaiszta –, mik lehetnek azok a különleges dolgok?

– Nem tudom, jó nyomon járok-e, de az az érzésem, hogy ő lesz az, aki felszabadítja Szindoriát az elnyomás alól.

– De hisz gyerek még – mondta szelíden Dzsernit.

– Nem lesz mindig az, illetve... annak is vannak előnyei, hogy gyerek még. Másképp néznek rá, másképpen beszélnek vele.

– De ennél is fontosabb – vette át a szót Hait –, még ha furcsán is hangzik egy szindor szájából, hogy Szindoria felszabadításánál lehet valami fontosabb, hogy Ámmaíttal arra a következtetésre jutottunk, hogy ez csak egy lesz tetteinek sorában. Úgy értem: Nindát a legkevésbé sem érdekli Szindoria felszabadítása, pontosabban az, hogy ebben ő bármilyen szerepet játsszon. Abban a bizonyos legelső interjúban, ami híressé tette, azt mondta: „Menjetek és változtassatok rajta!” Azóta is ezt ismételteti, és egy cseppet sem izgatja, hogy a szindorok végül is mikor fognak menni és változtatni rajta. Ha nem teszik meg, az ő bajuk. Ninda nem az a forradalmár típus, aki arra teszi föl az életét, hogy véget vessen a népére nehezedő zsarnokságnak, ez egyáltalán nem érdekli, és persze nem is tekinti hazájának Szindoriát. Távlati céljai között... azaz persze nincsenek még konkrétan megfogalmazott távlati céljai, de majd ha lesznek, azok között sokkal nagyobb jelentőségű dolgok fognak szerepelni, mint a szindor zsarnokság legyőzése. Hogy mik, azt majd akkor fogjuk megtudni, most még nyilván ő maga sem tudja.

– Egyetértek – bólintott Hiragi. – Azért vetettem föl ennek a társaságnak az ötletét, mert én is hiszek Nindában, és úgy gondolom, hogy ti is.

Kaiszta tünődve forgatott egy aprósüteményt.

– Harminc évig naponta találkoztunk a nyelvtanfolyamon. Egy derkit szoktam tanítani, de ők Szinensivel általában másfelet, kettőt is maradtak. Ha kellett, segítettek ellátni Laniát, csak tovább szövegelhessünk saunisiul. Volt alkalmam megismerni a gondolkodásmódját – és nagyon sajnálom, hogy véget ért a tanfolyam. Egyébként ez az első eset, hogy valaki befejezi nálam tanulmányait, pedig kamaszkorom óta, háromszáz éve tanítom az anyanyelvemet, de a nyelvtanulás olyasmi, ami sosem ér véget, mindig van mit tanulni – ők ketten a kivétel, ők kitanultak mindent, amit lehetett. Szóval sajnálom, hogy véget ért a tanfolyam, mert így kevesebbet találkozunk, illetve amióta elutaztak, egyáltalán nem. Én a nyugal-

mát és az intelligenciáját csodálom. Lania tizenöt éves volt, amikor elkezdtem Nindát tanítani, aztán ő továbbtanította a kicsinek, aki tőle tanulta a fele anyanyelvét. Persze Szinensi is ugyanannyit beleadott. Borzasztóan vigyáztak, hogy ne használjanak hibás nyelvtant, nehogy Lania rosszul tanulja meg tőlük, de csak Szinensi stresszelt ezen is, Ninda magától értetődőnek vette, hogy ő csak hibátlanul beszélhet saunisiul, mert amit ő csinál, annak tökéletesnek kell lennie és kész. Kevesebb nem éri be.

A jelenlevők értőn mosolyogtak. Mind jól ismerték Nindát, bár a két újságíró és az ügyvédek némelyike csak a médiából.

– Az a tervünk – jelentkezett szólásra Sugiran, egy szakállas fiatalember –, hogy kibővítjük a Ninda-archívumot, igyekszünk megszerezni minden róla szóló hírt, tévéfelvételt a dzserang világokról, és az Ílgaszaumi szokásos módszerei szerint katalogizáljuk. Andzsihuttal az a meggyőződésünk, hogy létezni fog egy olyan tudományág, hogy Ninda-kutatás.

– Igen – vette át a szót a másik szakállas fiatalember, aki nagyon hasonlított Sugiranra; az öccse volt. – Bárki is legyen maga Ninda személy szerint, és bármit tesz vagy nem tesz is a jövőben, a személye körül kialakult galaktikus kultusz már túl jelentős ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk. Dzserang világok százain úgy tekintenek Nindára, mint egy galaktikus szellemre, és ez minden bizonnyal marandó jelenség lesz. De ha mégsem, akkor gyors elvirágzása miatt is figyelemre méltó lesz.

– Egyetérték – mondta Angrolími a képernyőről –, és mégsem. A Ninda-kultusz természetesen igazán érdekes jelenség, egy gyerek, akit több száz világon imádnak, pedig nem tett semmi különöset, énekesi karrierje végül is későbbi, mint a körülötte kialakult felhajtás... de Nindában nem a kultusz az, ami érdekes. Maga Ninda. Meglátásom szerint – és ebben kompetensnek tartom magam – egy nagy filozófust ismertünk meg benne. Most, gyerekfejjel egy rendkívüli gondolkodó. Mi lesz belőle, mire felnőtt?

– Lehet, hogy semmi – mondta Kaiszta félig kérdő hangsúllyal. – A tehetséges gyermekek nem mindig maradnak felnőtt korokra is azok.

– Persze, ez is lehetséges, Kaiszta. Nálatok Szauniszon szoktak fogadni?

A nő nevetett.

– Elég régóta élek a Testvériségben, átvettem a szokásokat. Fogadhatunk, ha akarsz.

od-18 vallás

„Diplomata voltam, aztán teljhatalmú nagykövet lettem. Befolyásos, sikeres, gazdag ember vagyok. Írtam népszerű könyveket, csillagszerte méltatott műtárgyakat alkottam. De mi ez mind ahhoz képest, hogy van egy csodálatos feleségem, és gyerekszivaj tölti be a házat?”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
764.*

Hallihuat Fónird
43660. szahut szisszadzsan
430

- Dzsígur – mondta Allauri.
- Dehogy dzsígur, sien – közölte Szinensi.
- De hiszen látod, nem?
- Szinensi oldalra vitte a hangróját és megtámadta Allauri argészijét a kék tartományban.
- Láttam. De te is látod?
- Ammiszan szinasszan – mondta a fiú, és megvakarta az orrát. – Erre nem számítottam.
- Azt gondoltam. Pedig az a hangrá végig ott volt ám a táblán.
- Na ne mondd. Magamtól rá nem jöttem volna. De így te se tudsz dzsígurt csinálni.
- De tud – szólalt meg Ninda.
- No hogyan?
- Neked most nincs más kiutad, mint visszatámadni Szinensit a kék tartományban, így ő ezalatt kiűz téged a zöldből és a két finennivel megcsinálja a dzsígurt.
- Akkor közbelépek az argészivel.
- No próbáld meg, de meglepne, ha sikerülne.
- Nem sikerülhetett, mert az argészit Allauri kénytelen volt még előbb bevetni a kék tartományban, és ott volt lekötve, amikor Szinensi megcsinálta a dzsígurt.
- Hát így – mondta.
- Figyeljete csak – nézett rájuk a fiú –, mikor is tanultátok ti ezt a játékot?
- Már két hetessel ezelőtt – nevetett Szinensi. – No gyertek, táncoljuk körül a tüzet, aztán süssünk sehaddut.
- Gombásat – nyalta meg a száját Allauri –, hokkigombával és muneti sajttal.
- Ninda körültáncolta velük a tüzet, aztán segített kikeverni a tésztát a sehadduhoz, persze nem egyet csináltak, szahut volt, a janníhaumban nyüzsgött a

nép, sokan ettek sehaddut. Allauri nyújtotta korongokká, Szinensi készítette a gombás-sajtos-paradicsomos töltelékét, jallifüvel és terkaruttal fűszerezve, és Rúheni sütötte őket.

Szindorián ezalatt már nemzeti vita tárgya volt Ninda Saunisra érkezése. Az ÀLAN helyet bérelt egy rekki hajón, ötezer embert tudtak feltenni rá, és ők már úton voltak Saunis felé. Az új kormány pedig újult erővel támadta őket, Mũntreýs külügyminiszter hosszú beszédben kelt ki a jelenség ellen, amit ő „Niĩndà-vallásnak” nevezett el, és nevetségesnek tartotta, hogy ötezer ember elutazzon a Galaxis másik végébe csak azért, hogy egy pillantást vethessen egy gyereklányra, akiben nincsen semmi különös. Válaszul kapott egy sort Ámmaíttól, írásban: „Galaktikus léptékben Saunis egészen közel van Sýyndořeiához. Távolról sem a Galaxis másik végén. A miniszter úrnak fogalma sincs a Galaxis méreteiről.” Mũntreýs ettől derékszögbe fordult, ahogy a szindorok szokták mondani, és egy újabb sajtónyilatkozatban hosszan magyarázta, hogy mekkora utakat tett fiatal korában, és tisztában van a Galaxis méreteivel. Ámmaít megint visszaírt: „Köszönöm a miniszter úrnak, hogy megnyugtatót úrrajzi ismereteivel kapcsolatban. Ért esetleg a műoruntenyészítéshez is?” Mũntreýs még ott volt a tévéstúdióban, amikor a választ beolvasták neki, és még jobban dühbe gurult. El akart kezdeni magyarázkodni, de menet közben rájött, hogy ezzel pont Ámmaít tányérját rakodja, úgyhogy abba hagyta.

Az ÀLAN kicsit később nyilatkozott. Tökéletes ostobaságnak nevezték, hogy az ő világnézetük „Niĩndà-vallás” lenne, és közzétettek egy rövid beszélgetést ÁÅn-senũn professzorral, az ország legismertebb kultúrtörténészével.

– A vallások a világegyetem létezésének és működésének magyarázatával foglalkoznak – jelentette ki az agg tudós, ötvenhárom évével az ország legöregebb aktív egyetemi tanára. Még mindig tartott előadásokat, tájékozott volt az ország közéletében, és pártatlanságához, tárgyilagosságához nem férhetett kétség. – Többségük a világegyetem egyes jelenségeit érzékszervekkel és műszerekkel egyaránt érzékelhetetlen lényekkel hozza kapcsolatba, s ezeket a lényeket megkülönböztetett tiszteletben részesíti. Ezek lehetnek természetfeletti hatalommal bíró, különleges lények vagy az elhunyt ősök szellemei. Az úgynevezett Niĩndà-vallásban ilyen nem található. Tiszteletben három személyt részesítenek, ezek azonban közönséges emberek, akik ma is élnek. Léteznek vallások, amelyeknek nincsenek különleges lényei, ez esetben viszont tartalmaznak valamilyen útmutatásokat arra, hogy az egyénnek hogyan kellene élnie, milyen magatartást tanúsítania, hogy élete jobbra forduljon. Sajátos körülmény, hogy ez jelen van Niĩndà beszédeiben, de alig talál visszhangra az ÀLAN kommunikációjában.

– Hogy érti ezt, professzor úr? – kérdezte a riporter, Lambron Korasz Kondahorarinke.

– Niĩndà rengeteget beszél arról, hogy az életben mi a fontos. Hogy játsszatok a gyerekeitekkel, egyetek jókat, sétáljatok az erdőben, szerelmeskedjétek, érezzétek jól magatokat. De az ÀLAN erre csak minimális mértékben figyel oda, őket job-

ban érdekli az, amit Niündä a sýyndor politikai helyzetről mond. Ezért az ÁLAN világnézete akkor sem lehet vallás, ha az, amit Niündä mond, vallás lenne. De az sem vallás, mert hiányzik belőle egy fontos összetevő. Nem mondja, hogy ha mindazokat megteesszük, amiket mond, akkor valamiféle jutalmat nyerünk valamely igazságosztó hatalomtól, márpedig a vallásokban, azokban is, ahol különleges lényeket nem definiáltak, az előírt életmódnak, magatartásnak speciális jelentősége van. Elsősorban az, hogy ezáltal definiálhatja magát az egyén az adott vallási közösség tagjaként és szeparálhatja el magát mint e közösség tagját azoktól, akik nem az ő vallását követik, nem a közösségbe tartoznak. A vallásnak mint közösségteremtő erőnek nagyobb a jelentősége, mint bármely egyéb vetületének. Csakhogy Niündä egyetlen szót sem ejt arról, hogy azzal, hogy az általa javasolt életmódot követi az ember, részévé válna vagy maradna bármiféle közösségnek. Gondoljon egyik kedvenc mondására: „Jó, de eközben marad időtök arra, hogy leheveredjete a fűben és nézzétek a felhőket?” Ugye nem gondolja, hogy a fűben heverés és a felhők nézése közösségteremtő tevékenység? Niündä triviális általánosságokat mond. Sétáljunk az erdőben. Miért? Mert az erdőben sétálni kellemes dolog. Én is szoktam, a Vêwmot-erdő mellett lakom, nemegyszer kimentem az erdőbe már akkor, amikor ő még meg sem született. Niündä semmilyen jutalmat nem helyez kilátásba azoknak, akik úgy élnek, ahogyan ő javasolja, egyszerűen csak csupa olyasmit javasol, amiről objektíve tudjuk, hogy a legtöbb ember számára örömteli dolgok. És akinek nem az, annak nem kell csinálnia csak azért, mert ő ezt mondja. Tudomásom szerint minden vallás tartalmaz olyan előírásokat, amiket követni kell, akár tetszenek az embernek, akár nem – például valamely ünnepeket megtartani, egyes előírást ruhadarabokat viselni és hasonlókat –, de Niündä semmi ilyesmit nem vár el.

– Köszönjük, professzor úr – bölintott udvariasan Koraszkonahorarinke.

– Van itt azonban még valami – folytatta a tanár zavartalanul. – Ha vallásnak nem is nevezhető, a vallás csírájának már igen, ha egy élő embernek olyan képességeket tulajdonítunk, amelyekkel sem ő, sem más élő ember nem rendelkezhet, és emiatt tiszteletben részesítjük. Nem értve ide természetesen a bűvészeket, akik lehetetlen dolgokat csinálnak, de hát tudjuk, hogy az csak illúzió, játék. Ha viszont egy felnőtt ember valóságos komolyan azt hinné egy bűvésről, hogy a labdát virágcokorra változtatta, az már egyfajta vallás kezdetleges formája lenne: tévhit, hiedelem.

– És Niündä hívei ilyen képességeket tulajdonítanak neki?

– Nem egészen. Persze használnak olyan szófordulatokat, hogy Niündä majd ezt teszi meg azt teszi, de valójában nem azt gondolják, hogy ő maga, egy gyerek személy szerint, hanem az őáltala inspirált sýyndor emberek. Mások azok, akik egy embernek olyan képességeket tulajdonítanak, amikkel senki emberfia nem rendelkezhet. Vagy ön tud a fizika törvényein alapuló magyarázatot arra, hogyan lehet képes szeretve tisztelt elnök urunk, Vúyrd Kíyreän a pusztá akaratóval termővé tenni a sivatagot és megzabolázni az időjárást?

od-19 bányaváros

„Közhely, hogy a Galaxis beláthatatlanul nagy. De tény is: a Galaxis leghíresebb világainak híre sem terjed túl a saját spirálkarjuk pár tízmillió érangnyi szakaszán. Azon túl a nevüket sem hallották. S akkor ne lennének megdöbbenve, hogy van valaki, akinek a nevét az egész Galaxisban megismerték?”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44672. sziangdzsan*

Vallaju
Hallihuat Fónird
43660. muhat ukingahan
760

A Galaxis belélegezhető levegőjű világainak kilencvenöt százaléka meleg sivatagvilág. Négy és fél százalékuk normál, emberi életnek ideális hőmérsékletű. S mindössze fél százalékot tesznek ki a hideg sivatagok. Nindának ez a kis statisztika jutott az eszébe, ahogy végignézett a hólepte tájon. Idekint mindent belepett a hó, a dimbes-dombos vidéken messzire el lehetett látni, és semmi más nem látszott, csak hó és jég. Seholy egy fa, egy bokor, semmilyen növény. Azok sokkal messzebb vannak.

Belélegezhető levegője csak olyan világnak lehet, ahol van növényzet, hogy újratermelje az oxigént, ami egykettőre kötésbe lép más elemekkel és utánpótlás nélkül eltűnik a légkörből. Ez a legegyszerűbb dolog, amit mindenki tud a világokról. Ha pedig van növényzet, víznek is kell lennie – ha pedig egy nedves világ hideg, akkor ott hó és jég borít mindent.

Vallaju átlagos felszíni hőmérséklete öt amsi fagypont fölött. Elég meleg ahhoz, hogy lehessen a légkörében vízpára és a talajon szabad víz, folyók, tavak. De ez csak az átlag. Itt, Himmoho vidékén most a tél közepe, mínusz huszonkét amsi van, és az itteni csillagászati év kétharmadában nem olvad el a hó.

Dzsíruhában lehetett csak kijönni, így csak az arcukon érezhették a fagyos vallajui szelet, bár ott sem sokáig, mert a mínusz huszonkét amsi az öt gilul szél-erősség mellett elviselhetetlen volt. Csak épp kipróbálták, aztán lezárták az arcvédőjüket is. A helybeliek is csak ilyenféle öltözékben jönnek ki, ha egyáltalán kijönnek ebben az évszakban. A város a föld alatt van, a szabadban nem csinálnak semmit. Errefelé legalábbis nem. Az egyenlítő vidékén ültetvények vannak, amik a hűvös, de örök nyárban szépen virágzanak. Itt nincsenek azok sem.

Himmoho bányaváros volt, de annak nagyon nagy – ötmillió lakos –, minden kényelemmel berendezve. A kijelölt leszállóhelyen átkelőfolyosó várta a *Hallihu-*

at Fónirdot, és a tifongokat úgy nyitották föl, mintha az űrben lennének: a belső kapu zárva maradt, amíg a külsőt kinyitották és csatlakoztatták a folyosót. Az utasok és vásárlók közönséges utcai ruhában sétálhattak ki-be. A folyosó egy tágas előcsarnokba vezetett, ahonnan buszjáratok és taxik indultak. Nindák – vagy húsz dzserang társaságában – először fölmentek egy lifttel, egy nagy teremben dzsíruhába bújtak, majd zsilipen mentek ki a szabadba. A meleg energia, és az energiát nem szabad pazarolni – ezt az elvet Vallajun éppúgy betartják, mint mindenütt a Galaxisban.

A pár limlis kinti séta után visszazsilipeltek a városba és lementek néhány szintet. Himmoho nem olyan téglatest alakú volt, mint a szúni hajók és a Szúnahau-mon a föld alatt épült idrihák: a suagjukon egyből megtalált várostérkép bonyolult térbeli alakzatot mutatott, a város harminckét szintje nem mind volt ugyanakkora és nem mind volt teljes fedésben egymással. Ezt a várost folyamatosan bővítetik, ahogy a bányászat folyik, újabb részeket vájnak ki a meglevők szomszédságában, kitermelik az ott levő ércanyagot, és azzal a területtel nő a város. Sokfelé csinálnak ilyet.

Nindát a legkevésbé sem zavarta, hogy itt semmit sem tudnak az ő hírnevéről. Láthatták éppen a Limelullí-dalt, Vallajun szokták nézni a hinnuldudi és arganne-szi tévéadásokat, de nem adták jelét, hogy felismernék. Nyugodtan sétálhatott a városban és gyönyörködött a rengeteg park buja trópusi növényzetében. Amilyen kopár volt a fenti világ, olyan tarka és életteli idelent. Kemojo, az idegenvezető-jük elmondta, hogy a város ökoszisztémájáért egyetlen cég felelős, amely a lakók majdnem tíz százalékát foglalkoztatja.

A huszonhetedik szinten levő Karunu park ötszáz hirgonon terült el, és csak fából nyolcvanfélé, négyezer darabot tartalmazott. Voltak benne kis tavak és patakok, vízesések, dombocskák, játszóterek a kicsiknek és mindenféle társasjátékhoz való területek a nagyobbaknak.

– Talán ez a hely hasonlít a legjobban a mi parkjainkra az összes dzserang világon – jegyezte meg Szinensi gondolati nyelven.

– Igen, tényleg gyönyörű – bólintott Ninda, azazhogy a bólintás mentális megfelelőjét adta ki.

Később aztán itt is keresett magának ismerőst. A parkban találkozott egy férfival, aki egy padon ülve lendületesen írt valamit egy nagyképernyős suagon, és elég bosszúsnak látszott.

– Valami gondod van? – lépett oda hozzá. – Segíthetek valamiben?

– Hm?... Nem, nem, kösz – felelte a férfi.

Ninda nem tágított.

– Szerintem valami gondod van – jelentette ki.

A férfi fölpillantott.

– No jó, az tényleg van, de megoldom. Menj csak vissza játszani.

Ninda helyet foglalt mellette a padon.

– Nem játszani jöttem, hanem hogy megismerjem ezt a világot és lakóit.

A férfi ránézett.

– Á, a Testvériségből, ugye? Most van itt a hajó. No, ha a te hajód nem lenne itt, nekem sem lenne semmi gondom.

– Nocsak. Kíváncsivá tettél. Elmondod?

A férfi sóhajtott és összehajtotta a suagot.

– Hát jó. Én fémet adok el a te hajódnak. Az imént kiadtam a parancsot, hogy holnap reggelig rakjanak föl hatezer konténer nióbbiumot, és azt a választ kaptam, hogy nincs. Csak ezerötszáz van.

– Akkor rakass föl annyit – felelte Ninda.

– De hát hatezerre szól a megrendelés – mondta a férfi rosszallóan. – Én mindig pontosan szállítok. A megfelelő időpontban, a megfelelő mennyiséget, a megfelelő minőségben. És természetesen *van* hatezer konténer nióbbiumom, elég furcsa lenne, ha nem készíteném elő a szükséges mennyiséget, amire megjön a hajó. Ezért nem értem, miért kaptam ezt a választ.

– Kitől kaptad?

– Hát az anyagnyilvántartásomtól.

– Az hol van?

– Itt a kezemben – emelintette meg a férfi a suagot.

– És hol van a nióbbium?

– Egy anyagraktárban, húsz szinttel alattunk.

Ninda elgondolkodott egy pillanatig.

– Lehet, hogy a raktárban ott van a hatezer konténer, csak a nyilvántartásod nem tud róla?

– Hát nagyon úgy fest. Csak ha én most odamegyek és elkezdem végignézni a konténereket, nemhogy reggelre nem tudom fölrakatni a nióbbiumot, de még akkor is azokat fogom nyitogatni, amikor a hajó visszafelé jön.

– Értem. S még mit tartasz abban a raktárban?

– Rengeteg mindent, gyermekem, mi több százféle nyersfémet, ércet, meddő anyagot forgalmazunk. Csak nyersvasam van vagy egymillió konténerrel.

– Jó nagy raktár lehet.

A férfi mosolyogva bölintott.

– Elnyelne akár tíz olyan hajót, mint amivel jöttél. Ezért – megint komolyra váltott az arca – ha hiba van a nyilvántartásban, akkor nagy a baj. Akkor minden mással is baj lehet. Lehet, hogy az a négyezer-ötszáz konténer réznek lett elkönnyelve, lehet, hogy higanynak vagy minkralnak. Bármi lehet. Ezért vagyok én bosszús.

– Az nem lehet, hogy egyáltalán semminek sincsen elkönnyelve?

– Hát még akár az is lehet.

– De ugye rá van írva a konténerekre, hogy mi van bennük?

– Persze, a megfelelő kódokkal.

Ninda megvakarta az orra tövét.

– Akkor szerintem küldj le robotokat. Olyanokat, amik tudnak repülni és olvasni. Amennyit csak tudsz. Keress velük nióbbiumos konténereket, jegyezzék föl, hogy hol találhatnak.

– Igen, közben én is erre jutottam – sóhajtott a férfi. – Valószínűleg a hajódról bérelek pár ezer dzsindrobotot, azok gyorsak és sok van belőlük. Az egész raktárat újra kell leltároznom.

– Hát akkor tedd azt. De amíg a robotok dolgoznak, szerintem ne ülj itt és boszankodj. Ha nem találják meg a konténereidet, még mindig ráérsz akkor bosszankodni. Keress valami kikapcsolódást. Van családod?

– Hogyne, három gyerekem van.

– Hát akkor velük együtt. Ül le velük játszani egy nagyot, meglátod, nem fogsz a konténereidre gondolni.

349.

od-20 különút

„Valahová megérkezni egészen más, mint ott lenni.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

Silgárait Szúdzsauri 43660. nодzsat liktuharan 360

– *Silgárait Szúdzsauri?* – lepődött meg Ámmaít, hiszen a suagja nemcsak azt mutatta, hogy ki hívja, hanem azt is, hogy honnan. – Hát ez miféle hajó?

– Egy kis jakkilgu a *Hallihuat Fónird*ről. Szinensivel átszálltunk erre, ezzel megyünk Saunisra.

– A rajongók miatt? Értem. De hiszen a hajóról is kiszállhatatok volna egy aungirral úgy, hogy nem vesznek észre.

– Az aungirt követni lehet. Biztonságosabb így. A mi ötletünk volt, de az esszi-dzsinna egyetértett velünk.

– Igen, hát végül is igazad van. Csak Szindoriáról legalább húsvezren utaztak oda, hogy téged láthassanak. Jut eszembe, mi van Nombokával?

– Természetesen ő sem tudja, hogy eljöttünk. Akkor közzétenné a tévében, és az emberek pont nem a *Hallihuat Fónird*ot várnák megkülönböztetett figyelemmel, hanem az ilyen kicsi hajókat. Korábban fogunk odaérni, és máshol is szállunk le.

– Értem. Mekkora az a hajó, mármint belül?

– Négy lakókabinja van, egy a pilótáé, egy üresen maradt. Elég nekünk erre az útra.

– És holnap visszaköltöztök a *Hallihuat Fónird*ra?

– Nem. Van szállásunk. Már várnak itt minket.

Ámmaít agyában vadul cikáztak a gondolatok. Nyilvánvaló volt, hogy ezt Nindaék nem most szervezték meg, kezdettől fogva úgy jöttek ide, hogy valaki várta őket. De ki és miért?

Persze Ninda nem mondja meg. Ha meg akarta volna mondani, már a kezdet kezdetén megtehetette volna. Három éve utazik a Galaxisban abban a tudatban, hogy várják Saunison, de még őket sem avatta be semmibe.

– Gondolom – szólalt meg végül –, még mindig nem árulod el ennek az útnak a valódi célját.

– Hamarosan megtudod – felelte Ninda szokásos szelíd, nyugodt mosolyával.

Az út Vallajutól Saunisig eseménytelen volt, és nem is tartott soká. Öt derki sem telt bele. Közben a pilótával beszélgettek, aki szavanszi származású volt, Hilvinek hívták.

– És megtalálta az az ember a konténeireit? – nevetett.

– Igen, megtalálta. Azt nem tudom, hogy idejében föl tudták-e rakodni mindet, de hát legrosszabb esetben a *Hallihuat Fónird* némi késéssel indult. Ráérnek.

– Nem úgy van az – emelte föl az ujját Hilvi. – Az utasok számítanak a hajók pontosságára. Igyekszünk minimalizálni az olyan alkalmak számát, amikor egy-egy hajó nem indul pontosan.

– Hát akkor legrosszabb esetben nem rakták föl azokat a konténeereket – vont vállat Ninda –, majd fölrajkák legközelebb.

– No igen. De mesélhetnél most már arról, hogy miért kell nektek egy nappal a hajó előtt odaérni. Mert én elviszlek, ez a dolgom, de Sorgéhunak azt mondtam, majd megkérdeszem tőletek.

– Nem az a lényeg, hogy mikor – felelte Ninda, szokott nyugalomával végignézve a kis vezérlőterem képernyőin, amik egy része a külvilág csillagait mutatta, más részük különféle adatokat, nyilván a hajó helyzetéről és műszaki állapotáról.

– De meglehetősen felhajtást készítettek elő nekem a szindorok és más világokról jött rajongóim. Nem értik, hogy ez nekem csak teher. Inkább kikerülöm őket.

– Hm. Miért csinálták a felhajtást?

Ninda elkezdte elmesélni a történetet, amit már annyiszor, amikor a Testvériségből kérdezte ezt valaki, aki teljesen tájékozatlan volt.

– Szindorián engem valamiféle szerencsehozó szellemként tisztelnek.

– Pillanat – emelte föl az ujját a pilóta. – Erről tudok. Még arról is, hogy mozgalmat alapítottál odabent, amiben néhány szavanszi is fontos szerepet játszik; nekem csak az apám szavanszi, de azért tudok róla. Amit nem értek, az az, hogy most ezt miért szervezték.

A szünik szóhasználatában minden, ami a Felhőn kívül volt, az „odabent”, hiszen a Felhő két spirálkar között, a tuamsában helyezkedett el, mintegy kívül a Galaxison, legalábbis pszichológiai értelemben.

– Mert tudják, hogy Saunisra tartok, és azt is, hogy melyik hajóval. Ez az első eset, hogy ismerik egy konkrét kikötőmet, és az nem a következő, ahová már nem

lenne idejük olyan messziről odaérni. Éppen azért kerülöm ki őket, mert ha most nem teszem, akkor minden egyes alkalommal, amikor megérkezem valahová, ott fognak hemzsegni, ha elég idejük van kideríteni az útvonalamat.

Míndez végeredményben igaz volt. Csak volt egy ennél sokkal fontosabb okuk is, hogy kerüljék a feltűnést, amit senki sem ismert rajtuk kívül. A kikötőben ott fogja várni őket a harmadik receptor. Még mindig nem tudtak egymásról semmit, egymás nevét sem. A nyüzsgés gondoskodik mindenről, Saunison már hosszabb ideje egy csomó ivut tartózkodik, ők tájékoztatták a harmadik receptort mindenről, ami szükséges volt, de arról nem, hogy Ninda az, aki meg fog érkezeni.

– Természetesen amikor ott lesztek, minden kérdésekre válaszolunk – mondta Lí még Szúnahaumon –, ha egyáltalán lesznek még akkor kérdéseitek. Mert szerintem nem, illetve konkrétan a nyüzsgésben alakult ki az a vélemény, hogy akkor már tudni fogtok mindent.

– Értem a problémát – bólogatott Hilvi. – Anyám ismert színésznő, Lifeninek hívják. Otthon nincsenek gondjai, mert nálunk tudják az illetet, de bent Dzszerangüniban sokszor van szükség az esszidzsinnára, annyira imádják. S ha egy-két ezer ember mind egyszerre szeretne a közelébe jutni, abból még baleset is lehet.

– Így van – bólogatott Szinensi. – És Nindát Saunison húszezren várják csak Szindoriáról. Azt meg, hogy más világookról hányan lesznek ott, meg se becsülte senki.

Hilvi nagyot nézett.

– Jó nagy szám. És egyáltalán nem akarsz velük találkozni?

– Nem igazán.

– Hát te tudod. De mondjuk én a helyedben nem hagynám őket cserben. Készültek erre, átutaztak a fél Galaxison... erre te csak úgy faképnél hagyod őket?

Ninda elrágódott ezen pár pillanatig.

– A tévébeszédeimben rendszeresen mondok olyat, hogy ha nem cselekszenek, csak engem csodálnak és tőlem várják a válaszokat olyan kérdésekre, amiket nem tudok, nem tudhatok és nem is akarok helyettük megoldani, akkor nem fogok velük beszélni többet. Talán éppen most jött el az ideje, hogy ezt megtegyem. Én nem kértem, hogy szervezzék meg ezt az óriási valamit Saunison a tiszteletemre. Szerintem most már túlzásba vitték.

A pilóta ivott egy korty íhafit és szokása szerint végigfuttatta tekintetét a műszereken, nem mintha szükség lett volna rá, hiszen a számítógép minden rendelkezésre álló feladatra figyelmezteti és egyúttal meg is oldja, gyorsabban, mint ahogy ember képes lenne rá.

– Van egy régi mondás. Azért vagy híres, mert az emberek bizalmat fektettek beléd, és ez kötelez.

Ninda az ajkába harapott. Töprengett egy kicsit, és írt egy rövid üzenetet.

Kedves Dúnszi, kérlek, juttasd el az ÁLAN-hoz: találkozni fogok az emberekkel Saunison, de személyes okokból néhány nappal később. A helyet és az időpontot idejében közzé fogom tenni. Aki tud és akar, megvárhat. Köszönöm.

350.

od-21 megérkezés

„Tévedés lenne azt gondolni, hogy a saunisi útnak nem volt más haszna, mint az a két találkozás. Ennél persze semmi sem fontosabb. De az a sok hely, ahol jártam, az a sok ember, akikkel ismeretséget kötöttem és akik történeteket meséltek nekem – mind hatással voltak rám és arra, akivé lettem. Hálas vagyok nekik.”

Ninda:

*Feljegyzések az utánunk jövőknek,
1. kötet, 813. sómir, 95. singir*

Silgáraut Szúdsauri Saunis 43660. nodzsat liktuhanan 820

Saunis kicsiny világ, átmérője nyolcvan százaléka Szúnahauménak, felszíni nehézkedése is arányosan kisebb, bár a különbség hamar megszokható. A Kylkas és Muiri ikercsillag harmadik bolygója. Kísérője nincsen. Keringési pályája, mint az ikercsillagok világainak általában, extrém hosszú, több mint háromezer szüni év alatt kerüli meg napjainak közös tömegközéppontját. A saunisi naptárban ennek nincsen nyoma, éveket nem számolnak, csak napokat, amelyek hossza a naptár szerint kilencvenezer ütés, bár Saunis forgásideje ennél valamivel kevesebb. A dátumot általában három-négy számjegyre rövidítve használják. A napokat száz részre osztják.

A csillagászok kategorizálása szerint enyhén langyos világ, felszíni hőmérséklete az egyenlítő vidékén hatvan-hetven amsi, a sarkvidékeken huszonöt-harminc.

Őshonos életet hordoz, egyikét azoknak az ökológiáknak, amelyeket nem lehet keresztezni Ősi Földről származó élőlényekkel, és meg sem lehet honosítani más világokon. Saunis egész felszínét, a két sarki sapka kivételével, erdő borítja, három övezetben. Az egyenlítői sávban élnek a jaršinák, ettől északra és délre a prienišinák, a sarkvidéket övező sávokban pedig a šiunidinák. A földi biológia meghatározása szerint nem mondhatók fáknek, bár a külsejük hasonló. Sejtjeik anyaga már jobban eltér, ennek – és Saunis átlag alatti nehézkedésének – köszönhető, hogy elbírják saját súlyukat.

A jaršinák a Galaxisban ismert legnagyobb és leghosszabb életű élőlények. Egy jaršinatorzs átlagosan háromezer rigin magasra nő, és egy egyed százötven-két-

száz törzset növeszt közel egy szirsi átmérőjű területen, amelyeket vastag támpillérek kötnek össze. Saunis kétszer is megkerüli napjait, mire egy jaršina eléri teljes fejlettségét, és ezután még tíz-tizenöt helyi csillagászati éven át él. A körülbelül negyedmillió egyed a saunisiak mind elnevezték, sőt az egyes törzseket és támpilléreket is. A jaršinatörzsek a tövüknél elérhetik a kétszáz rígin átmérőt, s még a csúcs közelében sem vékonyabbak ötven ríginél. Ágaik nyolc-tíz, támpilléreik ötven-nyolcvan rígin vastagok. Leveleik az ágakon, a támpilléreken és közvetlenül a törzsön is nőnek, kissé tojásdad formájúak, zöldek, és akkorák, hogy egy felnőtt ember végigfekhet rajtuk. Magjuk csonthéjas, barna, gömb alakú, átmérője egy rígin, belseje emberi és állati fogyasztásra is alkalmas, a Galaxisban ismert, drága csemege. Gyümölcsük a hagyományos biológiai értelemben nem gyümölcs, mert a funkciója nem az, hogy a magokat tartalmazza és ezzel az állatokat rávegye azok terjesztésére: a jaršina magja külön nő, nem a gyümölcs belsejében, a gyümölcs egyfajta átmeneti tápanyagraktár, amelyben a jaršina tárolja azokat a cukrokat, enzimeket, aminosavakat, amiket később fog felhasználni. A gyümölcsök ellipszoid alakúak, két-három rígin átmérőjük is meglehetnek, vékony zöldessárga héj borítja őket. A gyümölcs húsa emberi fogyasztásra is alkalmas, sokféle színű és ízű lehet.

Mind a magok, mind a gyümölcsök az ágakon, támpilléreken és a törzseken is nőnek, nagy létszámú csoportokban. A gyümölcsök néhány nap alatt érik el teljes méretüket, majd száz-kétszáz napon át megmaradnak, míg végül a jaršina kinyeri belőlük az elraktározott anyagokat és elfonnyadnak. A saunisiak pontos nyilvántartást vezetnek a szüretelésről, minden törzsről egy nap alatt a gyümölcsök tíz százalékát szüretelik le, aztán negyven napig nem nyúlnak ahhoz a törzshöz. A magokat azonban mind leszedik, amíg a jaršina el nem éri öregkorát, amikor majd szükség lesz új magok kicsírázására.

A jaršina élete azzal ér véget, hogy a törzsek különböző részeiben megszűnik a nedvek keringése, majd alsó részük összeroppan a súly alatt, és a kolosszus összeomlik. Megesik, hogy némelyik oldalra dől és kárt tesz a szomszédos jaršinában, amely legtöbbször hamarosan elpusztul ettől. A kidőlt törzsek a trópusi forróságban, a szünet nélkül ömlő esőben rövid idő alatt elbomlanak, de néhány mag kicsírázik, s az induló törzsek összekapcsolódnak a föld alatt és fölött is.

A prienišinák a jaršinák egyedüli rokonai, de tizedakkorára sem nőnek meg. A genetikusok szerint a prienišinák voltak előbb, majd a trópusi öv erősebb napsugárzásában élő egyedeik növekedni kezdtek. Az őserdő intenzív élete minden nyomot eltüntet, így biológiai régészetre nincs mód. Saunisnak domborzata sincsen, a növényzet sok millió évvel ezelőtt lekoptatta. Szabad vízfelületek sincsenek, az esővizet a talajból azonnal felszívják a fák.

A šiunidinák hasonlítanak a földi eredetű rerrukhoz, túlevelűek, nyitvatermők, harminc-ötven ríginre nőnek meg. A sarkvidékek kivételével Saunis egész felszínén megtalálhatók, de a jaršinák és prienišinák elnyomják őket, csak a hideg övezetben válhattak uralkodóvá.

Ötezer további fafaj él Saunison, ezek nem tudták kiszorítani riválisaikat egyetlen területről sem, a saunisiak „hátrányfának” (liomaistis) hívják őket. Fűfélék nincsenek, a talajon leginkább mohák és gombák élnek. A virágos növényeket a fákon élősködő parazitanövények képviselik.

Az állatvilág is változatos. Ezernél több madárfaj, több száz rágcsáló és néhány tucat gyíkféle teszi ki a gerinceseket. Halak nincsenek, az ízeltlábúak is hiányoznak, van viszont tízezerféle puhatestű. Néhány ragadozó madár kivételével az összes állat növényevő. A saunisi evolúció csúcán egy rágcsálófaj áll, a saipalis, amely a fák törzsébe rágott odvakban él, a jaršina gyümölcsével, magjával és levelével táplálkozik, és bár értelmes lénynek nem mondható, az *értelmes állat* megjelölést kiérdemelte: saját nyelve van, amely vijjogó, sziszegő, huhogó hangokból áll, valódi szókincse van hatvan szóval, és egy kezdetleges nyelvtan alapjait is felmutatja.

Saunison két város áll, az eredetileg kopár sarkvidékeken: az északi város neve Aimas, a délié Uolis. Aimasnak tíz-, Uolisnak nyolcmillió lakosa van. A sarki sapkák területének csak a felét építették be, a többin réteket, erdőket telepítettek földi fajokból, illetve a városok körül egy-két szirsi szélességben üresen hagytak egy földsváot, ez választja el őket a šiunidinaerdőtől.

Saunis mezőgazdasági világ, jövedelmeinek fele a Galaxisban egyedülálló növényi termésekből származik. De vannak gyárai is, és virágzó idegenforgalma.

Mindezt a két kislány megtanulta Kaistától a nyelvtanfolyamon. S még sokkal többet is. Láttak felvételeket a két városról, az őserdőről, az állatokról, hallottak beszélni saipalist. Sok mindent tudtak erről a világról, mielőtt megérkeztek ide, de most csak egyvalami számított. Mivel a *Silgáraut Szúdzsauri* kicsiny hajó volt, nem volt muszáj a rendes kikötőben leszállnia, megkapta az engedélyt az egyik rétre Aimas szélén. Lí a hajó hírközlő rendszerén át idejében kijuttatta az üzenetet a nyüzsgésnek, hogy melyik hajóval érkeznek, és a harmadik receptor ott fogja várni őket a zsilipajtó mögött.

Hilvi szépen letette a hajót a kijelölt helyen, és bólintott. Megérkeztek.

Ninda és Szinensi szíve vadul kalapált, ahogy a zsilipben állva várták, hogy a külső ajtó nyílni kezdjen.

oeq

„Utad nem szól másról, mint célod eléréséről. Akár járművel tett utazásra gondolkunk, akár az életet hasonlítjuk úthoz, ez így van. S mindkettőre igaz, hogy semmit sem ér az út, ha csak mész egyenesen, s nem nézed meg magad körül, amit csak lehet.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
101. sómir*

ALAPPONT

oe-1 kapcsolatfelvétel

„Ha elérted célodat, elégedett lehetsz. De nyomban keresned kell magadnak másikat célt.”

*Szinensi:
Ősszegyűjtött lúmaim,
116.*

**Saunis
Sylandrē aiskane**

Már olvasni is tudott, bár iskolába még nem járt, amikor kezdte megérteni, hogy mások csak a kimondott szavakat hallják. Eleinte azt hitte, hogy csak a többi gyerek nem hallja a ki nem mondott szavakat, majd csak akkor lesznek rá képesek, amikor nagyobbak lesznek, és öneki valamiért már hamarabb sikerült. Hiszen megfigyelte, hogy a gyerekek más-más ütemben fejlődnek, az egyik már tud felülni, felállni, tipegni, a másik meg még nem. Volt kiken megfigyelnie: huszonegy gyerek élt rajta kívül az aiskanében. De aztán kezdett világossá válni, hogy a felnőttek is csak a kimondott szavakat hallják. Végül úgy derítette ki, hogy kísérletezni kezdett.

– Anya – szólalt meg határozottan, megállva anya háta mögött, de csak gondolatban mondta ki a szót. És anya nem válaszolt, meg sem fordult, s a gondolatai között sem jelent meg semmilyen visszhangja annak, hogy őt most megszólították. Akkor elment a többiekhez, kipróbálta velük is. Senki nem válaszolt a gondolatokra, senki az egész aiskanében, s amikor bementek a városba és ott kísérletezett, ott sem volt senki, aki vette volna a gondolatait.

Ahogy cseperedett, egyre világosabb lett, hogy egész Saunison ő az egyetlen, aki érzi mások elméjét. De nem beszélt róla senkinek, félt, hogy kinevetnék, nem hinnének neki, vagy akár meg is haragudnának, amiért a gondolataikba lát. Ez zárkózottá, visszahúzódóvá tette. Egészen addig, amíg sárga korában valaki meg nem szólította *őt* gondolati úton. Soha nem fogja elfelejteni azt a pillanatot. A Liesis-réten játszottak, ő a patak hídján hasalt és a vízbe lógatta a kezét, a többiek mindenféle szaladgáltak. Egyszer csak olyasmit érzett, amit még soha. Minden nap szokott keresgélni mások gondolatai között, de most azt érezte, hogy valaki más lép be az ő gondolatai közé. És már meg is hallotta a hangot, ami megszólította, némán, csak bent az elméjében. Éppen úgy, ahogyan ő szólongatta valaha az embereket.

Már ült, nézett körbe, de nem látott senkit, akit ne ismert volna jól és ne tudta volna róla, hogy képtelen a gondolatközlésre.

– Te nem látsz engem, én sem téged. Messze vagyunk egymástól, de érezzük egymás elméjét.

– Ki vagy te? – kérdezte, vagyis csak megjelent a gondolatában a kérdés, szakba sem kellett öntenie.

– Én egy mŷtnis vagyok. Tudom, hogy még nem láttál mŷtnist, csak képen, mert ha találkoztál volna egygel, érzékeltétek volna egymás elméjét. Mi mŷtnisek képesek vagyunk a gondolatok cseréjére, más elmék érzékelésére. Az emberek nem. Te igen. Nagyon kevés ember képes rá. Egyetlenegyét ismertem az egész Galaxisban, de ő már nem él. Te vagy a második. Senki másról nem tudunk az emberek közül, aki képes lenne érzékelni az elméket.

Lenyűgöző élmény volt, ahogy megformálódtak a fejében a gondolatok, amiket nem ő gondolt, válaszként azokra a kérdésekre, amiket végig sem gondolt, csak felmerültek valahol az agyában, de a mŷtnis azonnal tudott válaszolni. Már régóta beszélgettek, amikor feltűnt neki, hogy mintha megállt volna az idő.

– Nem, nem állt meg – felelte a mŷtnis, hiszen ezt a gondolatszikrát is érzékelté. – De a gondolati érintkezés olyan gyors, hogy hosszú beszélgetéseket tudunk folytatni egy szempillantás alatt. Erre mostantól mindig lesz lehetőségünk, mert itt fogok maradni Saunison. Minket az emberek háziállatként tartanak, sejtelmük sincs róla, hogy értelmesek vagyunk, nem is szabad megtudniuk. Valójában azonban mi irányítjuk a körülöttünk folyó eseményeket. Most van egy gazdám, egy helvor kereskedő, akivel bejártam a Galaxis egy részét. Neki még ma el kell utaznia, és ebben nem akarom megakadályozni, de úgy fogja érezni, hogy el kell ajánldékoznia engem valakinek, aki majd mintegy véletlenül találkozni fog veled és neked ajándékozik. Még sosem volt állatod, nem baj, nekünk mŷtniseknek nem kell gondunkat viselni, én egyébként is felnőtt vagyok már. Veled maradok gyerekkorod egy részén, mindenki a háziállatodnak fog gondolni, de a barátod leszek. Nem tudok még egy emberi elméről a Galaxisban, ami a tiédhez fogható, ezért itt akarok maradni veled, hogy jobban megismerjelek.

Így is történt. Néhány nappal később ők bementek a városba, és a Laike meg a Vyraunas sarkán várta a barátja, Lŷ. Így hívták a mŷtnist. Vidáman szaladgált a fűvön, mint egy kiskutya, fehér bundás, bolyhos kis állat volt. Ő odaszaladt hozzá, játszani kezdtek, és végül a nő, akié akkor Lŷ volt, egyszerűen neki ajándékozta. Anyáék sem láttak ebben semmi kivetnivalót. Lŷ kezelésbe vette az elméjüket, akárcsak a korábbi gazdáit.

Úgy nőtt fel, hogy Lŷ mindig vele volt, ha nem is fizikailag, de a mentális kapcsolatot mindig fenntartották. A kék osztályba járt már, amikor Lŷ úgy határozott, ideje továbblépnie a Galaxisba. De hívott maga helyett más mŷtniseket, kettőt, Nöt és Šät, hogy ő ne maradjon egyedül. Aztán amikor piros lett, akkor kapta a hírt Lŷtől, hogy talált egy új receptort, és kevéssel utóbb az is kiderült, hogy ket-

tőt. De még várniuk kellett, amíg találkozhatnak, a második receptor nem elég érett rá, a harmadik pedig még kevésbé.

Így hát várt. Pontosán tudta, hogy eljön a napja ennek a találkozásnak, és a mýt-nisek segítenek, meggyorsítják a másik két receptor tanulását, amennyire csak lehet. Egy nap Lȳ megüzente, hogy a másik két receptor a Testvériségből fog érkezni, és bár a mentális kapcsolat nem ismer nyelvi korlátokat, megtanulják a sauninast, hogy könnyebben elboldoguljanak itt. Erre ő meg megtanult süny nyelven, amin mindenki csodálkozott, mert Saunison kevesen értik a Testvériség nyelvét, s különben is ő itt él az aiskanében, ahol nemigen járnak sünyk.

Mostanra, fehér korára – Lȳ véleménye szerint és a család meg a barátok véleménye szerint is – egyike a legnagyobb egyéniségeknek, akiket Saunis valaha látott. Az aiskane kedvence, bár visszahúzódó természet, nem szeret középpontban lenni, a családi ünnepeken részt vesz ugyan, de nem szerepel, inkább félrehúzódik. Természetesen az intelligenciahányadosa rendkívül magas – azt csak ő meg a mýt-nisek tudják, hogy nemcsak egyszerűen magas, hanem az emberiség történetében az egyik legmagasabb –, ha nem így lenne, soha nem lehetett volna belőle receptor. Kijárta az iskolát, megtanult mellette még néhány dolgot, a süny és a syllan nyelvet, elkezdett pszichológiát tanulni, tud myltinen és airandán játszani, tagja a Kȳvena sportegyesületnek, és negyven ynši magas.

Barna haja és kék szeme van.

352.

oe-2 aiskane

„Mi emberek annyiféle világon annyiféleképpen tudunk otthont teremteni magunknak, hogy elgondolni is nehéz. Egyvalami számít: hogy otthon érezzük benne magunkat.”

*Ílgszaumi,
Rangáhuap története,
45. sómir, 9. singir*

A Sylandrē aiskanét még dédapa alapította, Ruomis Skovainauksis. A város szélén, a nyolcadik lȳmas peremén telepedett meg, egy yrna földön, amit később az utódok kilenc yrnára növeltek. Ruomis felesége volt Laiske Luodas, eleinte ők ketten alkották az aiskanét az öt gyerekükkel: Anteis, Mārnis, Līnaike, Eiši és Kyris. Mind ott maradtak az aiskanében. Dédapáék már nem élnek, de nagyapáék még mind.

Anteis nagyapa Ylnea Lienist vette feleségül, négy gyerekük van, Aurionis, Juora, Lynkas és Meista. Aurionis beköltözött a városba, neki ott van a családja, de a többiek itt maradtak: Juora férje Līnis Systokas, van öt gyerekük, Synena, Aila,

Lumis, Šydas és Leiris. Lynkas férje Arnas Jarnivaistisyluomas, van egy lányuk, Salyna Skovainauksis, meg Arnas két gyereket hozott az előző házasságából, Laikont és Rynda Ālarist.

Meista egyelőre egyedül él.

Mārnis nagypapa első felesége Aliendra Synandylē, nekik egy gyerekük van, Aivaskas bácsi, aki a városban él. A második felesége maradt az aiskanében, Aila Jarmiskovailyndas, akivel két fiuk van, Sydonas és Rīmis. Sydonas felesége Ynena Aiškaviuni, Rīmisé Elistra Sandovas, nekik van két fiuk, Ōrnas és Aukastis. De Aila nagymamának is vannak gyerekei az előző házasságából, s az egyikük, Aista is belépett az aiskanébe. Neki is van egy férje, Karindas Strādis, és három gyerekük, Syrmeina, Laivis és Skrāsis.

Līnaike nagymama férje Andrauris Strynošaurainis, az ő gyerekük a kisebbik Eiši Luodas – vagyis anya – és Jauris Strynošaurainis, akinek a fiát szintén Jaurisnak hívják, egyedül fogadta örökbe.

Eiši nagymama férje Uonas Salmius, nekik hármas ikreik vannak, Arymas, Uonas és Jōris. Arymas elment Saunisról, a kisebbik Uonas elvette Ynē KyliRANDAURAVYSTĒT, de gyerekük még nincsen, Jōris pedig Aleina Syšyvaunisszal örökbe fogadott négy kisgyereket külföldről, az ő nevük Meina, Alna, Varis és Viestas.

Kyris nagypapa első felesége, Ainda Lynolāris már nem él, de van egy lányuk, Eina, akinek a férje Saimo Systrovaunas, és a fiuk neve Jormas. A nagypapa második felesége Eiši Kalindrākis, a közös fiuk Myrnas, akinek a férje Meitonas Andojauras, és van két lányuk, Maina Andojauras és Sieina Skovainauksis.

Anya férje – apa, Vieto Kondilais. És egy gyerekük van, ő.

Az aiskane kétszintes épülete két andiára Jōrokyna városrész szélétől, a Liesisrét és a Maujas-erdő között van, az alaprajza szabálytalan, hatoldalú alakzat, amely a tizenhét család lakásait és egy sor egyéb, műszaki, gazdasági helyiséget tartalmaz, s a tágas udvart fogja körbe, amin főleg fák, bokrok és gyerekjátékok vannak. Egy fal osztja két részre, a külső rész az üzleti terület, ahol a nyilvános helyiségek vannak, a belső a családé, a kicsiknek nem szabad onnan kijönni felügyelet nélkül. A lakások összes ablaka befelé nyílik, sem a külső udvarra, sem a külvilágba nincsen ablak.

Az aiskane kilenc yrna földjén húszféle fűszernövényt termesztenek, száznaponta szüretelnek, egy szüret tizenkétezer aumast fizet, a költségek levonása után. Továbbá elnyerték egy jaršina gondnokságát. Ezerszeres kicsinyítésű műanyag modellje a belső udvar közepén áll, majdnem felér az udvar halványsárga kupolatetejéig. Százhetvenhárom törzse van. Négy embernek ad munkát a gondozása, jelenleg Arnas, Meista, Aista és Ynē irányítja a több tízezer robotot, amik a törzsek mentén röpködnek és minden rendellenességet megkeresnek, meggyógyítanak. A jaršina nyolcezer saipaliscsaládnak ad otthont és megélhetést, a magok és gyümölcsök szüretelésével pedig száznaponként hatvanezer aumast jövedelmez az aiskanének. A neve Sailemyvandryliris Jarinaiš Mynōnas, de az aiskanében csak úgy hívják: Juorus, vagyis „a fa”.

Jōrokyna városrész, ahol az aiskane áll, nem nagy, ötezer lakosa van, de van egy nagy bevásárlóközpontja, a világ legnagyobb yntavaisgyára és egy légikikötője. Az yntavais Saunis fontos exportcikkei közé tartozik, a prienišina lehántott kérégből készítik, könnyű, olcsó, jól megmunkálható, szívós építőipari nyersanyag. Jōrokyna ezenfelül ismeretes a jōrus sajtáról is, aminek innen származik a receptje. Lágy, enyhén sós, narancsszínű sajt, színét és ízét az örölt makynamagtól nyeri. Sokfelé készítik Saunison, a Sylandrē aiskane alagsorában is van egy kis házi sajtüzem.

Jōrokynán túl a fōutca – Saunison utak vannak és számottevő felszíni közlekedés – az Andomis negyedbe vezet, ami egy kis tavat ölel körül, persze mesterségeset, Saunison se tavak, se patakok nincsenek, csak amit úgy létesítettek. Andomisban van az a felsőiskola, ahova az aiskane nagyobb gyerekei is járnak, és a tó vize tele van ezerszínű lyvomasokkal, amiknek a víz színén lebegő, nagy, kerek levelein sytenisek, lairendák, lynkasok élnek. Persze ezek mind külbolygói fajok.

Saunis parlamentáris köztársaság, harminchat képviselőt választanak egy intézménybe, aminek a neve Šūndra. Jōrokyna, Andomis és a környék többi városrésze a Jaranis körzetbe tartozik, aminek a képviselője most Uonas nagypapa. Félmillió ember ügyeivel foglalkozik. De volt ő már miniszter is, erdőminiszter, az ő irányítása alá tartozott az egész jaršina-, prienišina- és šiunidinaövezet. Saunis gazdasági életének kilencven százaléka kapcsolódik közvetlenül vagy közvetve az erdőhöz, ahol egyébként lehetetlen élni, a szünet nélkül ömlő eső nem nyomja el a dzsungel erős, rossz szagát és nem csökkenti a forróságot, sem a kórokozók számát. A turisták némelyike kimerészkedik, de csak vízvédő ruhában, még légzőkészüléket is visznek, bár a levegő teljesen belélegezhető, de úgy érzi magát az ember, mintha a víz alatt lenne. Nem is engedik ki őket másképp. Felügyeletet is kapnak, mert a szakadó esőben, a teljesen egyforma fák tömegében egykettőre elvesztenék az irányt. De azért mégiscsak inkább zárt járművekben mennek, kis egyszemélyes légi kapszulákban, amiket szabadon irányíthatnak, de úgy vannak programozva, hogy vigyázzanak mindenre, főleg a kúszónövények rengeteg indájára. Ezekkel be lehet repülni a törzsek közé, föl lehet menni a hegynyi magasságú jaršinák tetejéig, és meg lehet nézni a szárazbarlangokat is. Ezek a legérdekesebbek. Úgy keletkeznek, hogy a törzseket összekötő támpilléreken meg a parazitanövények indáin fennakadnak az óriási jaršinalevelek, és tetőt képeznek, amiről lefolyik a víz. Némelyik akár több ezer napon át is megmarad. A barlangban állatok vernek tanyát.

Most Kylkas-idő van. Ez azt jelenti, hogy Aimast jelenleg a Kylkas világítja meg, Uolist pedig a Muiri. Negyvenhétézer naponként találkoznak az egyenlítőnél és helyet cserélnek, vagyis Saunis átlép a kiegyenlítési ponton. Ilyenkor néhány ezer napig sokkal sötétebb van a sarkvidékeken. Egyébként Jōrokyna szélességén késő délutáni megvilágítás és éjszaka váltogatja egymást. De mindig kellemes az idő. A hideget itt nem ismerik.

oe-3 Aini

„Saunis éppen úgy az otthonom, mint Szúnahaum. Szindoria nem, pedig ott sokkal többet éltem, mint Saunison. Csakhogy Saunis barátsággal, szeretettel fogadott, Szindoria pedig eltaszított magától.”

*Ninda:
Beszélgetések,
640.*

Saunis
Sylandrē aiskane
16123
59

Szinensi csak azt érezte, hogy amint az ajtó kinyílik, az agyát elárasztja a rengeteg információ. Pillanatokon belül mindent tudtak egymásról mind a hárman, egymás egész korábbi életéről, gondolatvilágáról, a helyről, ahol élnek, az emberekről, akiket ismernek – mindent. S ahogy azok ketten pár lépéssel átszelték a köztük levő távolságot és egymás nyakába borultak, ő döbbenetben nézett le Lí melegen csillogó, topázsárga szemének kifejező tekintetébe.

– Sok éve készültem erre a találkozásra – mondta tanítójuk elégedetten.

Aini bal karjával elengedte Nindát és Szinensi felé nyújtotta. Ő odalépett hozzájuk, s átölelték egymást mindhárman. A karjukkal is, de az elméjükkel még szorosabban.

Három kiskamasz lány. Egyidősek, egyforma magasak. Ninda szőke, a másik kettő barna. Szinensi bőre világosbarna, a másik kettőé rózsaszín. Szinensi szeme barna, a másik kettőé kék. Ninda fehér köntösben és a Szindoriáról hozott kék sapkájában, Szinensi kék köntösben, Aini combközépig érő, piros ruhában.

Három emberi test kapaszkodott össze, és négy elme. Lí kísértelt a zsilipkapun, a magas fübe, körülnézett. Sokat szaladgált valaha ezen a réten, amikor mindenki Aini házi kedvenceként ismerte, s valójában a barátja és mentális tanára volt.

Aini Luodas. Négyezer-ötszáz napos, szúni naptár szerint százhatvannyolc éves. Az ivutok által ismert legintelligensebb ember a Galaxisban, néhány százalékkal intelligensebb még Nindánál is. Bár az ő szintjükön ez már teljesen mindegy.

Aztán bekapcsolódott a nyüzsgés is. Aininak ez idő szerint tizenöt ivut volt az elmetársa, akik Saunis két városának minden részében szétszórva éltek, nem is találkoztak egymással fizikailag, de nem is volt szükségük rá, közvetlen közelségből sem érzékelhették volna jobban egymás elméjét, mint Saunis túlsó oldaláról. Most Lí hívására megnyitották elméjüket a két szúni kislánynak, s már érzékelhették a nyüzsgést ők is. Csak érzékelni tudták, érteni sosem fogják, erre emberi

elme nem alkalmas, Aini ezt már kiderítette az elmúlt időszak során. Mégis lélegzetelállító volt érzéklni a tizenhat ivut szoros mentális hálóját, minden pillanatban százával cikázó gondolataikat, mintha egy folyamatosan mozgó, csillámló, milliányi színben szikrázó felületet szemlélnének. Aztán a nyüzsgés még részletgazdagabb, még bonyolultabb lett: az ivutok bekapcsolták a hálóba a Saunison élő kiriket is. Anélkül hogy megszámozták volna őket vagy megkérdezték volna bárkitől, Ninda és Szinensi azonnal tudta, hogy százharmincyolc kiri tartózkodik Saunison e pillanatban, s a maguk összetett érzelmi hullámaival gazdagították a hálót.

Az ivutok vártak egy kicsit, aztán összekapcsolták őket a nagy nyüzsgéssel is, az ivutok csillagközi távolságokon átívelő hálózatával, millió és millió ivut áttekinthetetlenül bonyolult gondolatszíkjaival. De csak egy töredék matira, csak hogy érezzék, milyen.

– Ez életem legszebb napja – mondta Ninda Aini szemébe nézve. Aini rámosolygott és az arcához szorította az arcát.

Aini Leina Lauri Aurodīti Kassiōpeia Vietiena Eišiena Luodas vuory aike Kondilaistē nō Skovainauksistē. Ez Aini teljes neve a saunisi szokások szerint. Négy személyneve van – ez átlagos szám, senkinek sincs háromnál kevesebb, de ötnél több sem szokott lenni. Az ötödiket csillagnévnek hívják, minden saunisit valamilyen csillagról is elneveznek, senki sem tudja, miért, ez a szokás. Aztán a szülei, Vieto és Eiši neve következik, majd a családnév. Mivel a saunisiak között gyakori a névváltoztatás, Aini a *vuory* szócskát viseli a családneve után, ami azt jelenti, hogy őelőtte legalább négy őst ugyanígy hívták. A nőket persze, mert a saunisiak az azonos nemű szülőjük családnevét öröklik. A szúnik mindkettőt, a szindoroknál pedig a szülők választják ki, hogy melyiket. Aini ezek mögött még viseli az apja családnevét (aike Kondilaistē) és a nagycsaládjának a nevét (nō Skovainauksistē). Később ezek után még a párja és a gyerekei neve is odakerül.

Mentális időszámítás szerint sokáig maradtak a réten, a *Silgáraut Szúdzsauri* zsilipkapujánál: két-három mati hosszan beszélgettek hangok nélkül. Ezalatt mindhárman megismerték egymás teljes élettörténetét, sokkal részletesebben, mint azt szavakkal valaha el lehetett volna mesélni, Aininak ettől kezdve részletes képe volt mindarról, ami Nindával és Szinensivel valaha történt, a legjelentéktelenebb eseményekről is, és nekik is hasonlóképpen. Ezzel megsérült a nagy titok: Aini lett az első ember a történelemben, aki nem volt szúni állampolgár, és tudomást szerzett a Felhőről, Szúnahaumról, a szúni hajók lakószintjeinek felépítéséről, mindenről, amit Ninda és Szinensi ismert a Testvériség titkaiból. De természetesen ezt az ivutok előre tudták, és magától értetődő volt mindannyiuk számára, hogy Aini ugyanúgy megőrzi a szúnik titkait, mint maguk a szúnik. Egyébként is szúni vá fog válni ő maga is. Ezt már régóta tudja. Megtanulta a nyelvet és felkészült rá, hogy egy nap elhagyja az otthonát és a szülőbolygóját valaki kedvéért, akit akkor még nem ismert, vagy egy ügy kedvéért, ami voltaképpen nem is létezik.

Most már ismeri azt, akinek a kedvéért el fogja hagyni a szülőbolygóját. Sőt most már azt a világot is ismeri, ahol élni fog helyette. És mindezen ismeretek birtokában változatlanul helyes döntésnek tartja, szívesen fog Szúnahaumra menni.

Aini valójában nem szeretett igazán a Sylandrēben élni. Ahogy nőtt, egyre kevésbé. Mindenki szerette őt, és voltaképpen ő is szeretett mindenkit, hiszen igazán kedvesek voltak és szeretetreméltóak, de nem voltak alkalmas szellemi partnerek. Neki nem. Sokkal többre vágyott, mint amit a családjától kaphatott.

Nindával más volt a helyzet. Aininak születésétől fogva megvolt mindene, az aiskane szeretetteljes, biztonságos légköre vette körül – Nindát nem. Amióta a Testvériségbe került, sokkal inkább lenyűgözte az, hogy igazi életet élhet, otthona van, családja van, semhogy zavarhatta volna, hogy nem akad közöttük egyenlő szellemi társra. No meg egy azért mégis volt, Szinensi, akit első találkozásukkor még üresfejú libának hitt, de hamar rájött a tévedésére, s amióta a kirik és az ő mentális hálójának tagja lett, majd Lí és más ivutok is csatlakoztak hozzájuk, azóta rohamléptekkel fejlődött, s mostanra mindenben fölveszi a versenyt Nindával. Nindának semmi oka nem volt elvágyódni a Testvériségből, magát Szúnahaumot sem hagyta volna el, ha az ivutoknak nem az a kívánsága, hogy itt, Saunison találkozzon Ainival, hogy ismerje meg a helyet, ahol felnőtt, az embereket, akik körülvették, ahogy Aini is meg fogja ismerni Szúnahaumot és azokat, akik Nindát körülveszik. Ez valóban így volt helyes, és éppen ezért most itt maradnak egy darabig, megismerik az aiskanét és Saunist.

354.

oe-4 aiskane

„Azóta is kutatjuk, hogyan volt lehetséges ilyen mennyiségű információ ilyen sebességű átvitele. Ha Sileni feltételezése az ötödik szintről helyes, akkor mindaz a sok dolog, amiért Nindát ennyire tiszteli a Galaxis, eltörpül ennek jelentősége mellett.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
5. szint 1. kör, V5M rind, 65/9/114.*

Az aiskane halványsárga külső falán kétszárnyú nagy kapu, fölötte csak egyetlen szó:

SYLANDRĒ

– afölött pedig az aiskane jelvénye, egy ugró saipalis, mancsában négyszirmú yltasvirággal. A gyerekek jöttére a kapu kétfelé besiklott a falba. Beléptek. Alagútszerű átjáró volt a kapu mögött, a falakon kétoldalt keskeny ládák tarka virágok-

kal, egy sor alul, egy a fejük magasságában. Mindkét oldalon egy ajtó szakította meg őket. Aini benyitott a bal oldalán.

– Hoztam két vendéget – közölte odabent valakivel, s már ők is az ajtóban álltak, benéztek. Kis iroda, egy nő ült odabent, jöttükre felállt. Eina Lynolāris. A két szúni kislány tudott mindent, amit Aini, az arcokat is ismerték. Eina a zsebébe nyúlt suag – illetve itteni nyelven *ȳdis* – után, de Ninda megelőzte.

– Aistravy. Muina Ninda. Értünk saunisiul, nincs szükség fordítógépre. Ő Szi-nensi.

– Ó. Aistravais! Ez nagyszerű. Gyertek be. Én Eina Lynolāris vagyok, köszön-telek benneteket a Sylandrēben. Mi járatban jöttetek?

Ninda és Szinensi természetesen azt is tudta, hogy Aini senkinek egy szót sem szólt előre az ő érkezésükről. Így találták célszerűnek.

– Azért jöttünk, hogy megismerjük Saunist. Mivel Ainit már ismerjük, úgy gondoltuk, nála szállnánk meg.

– Nahát. Honnan ismeritek egymást?

– Véletlenül akadtunk össze távközléssel – felelte Ninda, amit már előre eldön-töttek. Ebbe nem lehetett belekötni, hiszen csak a gyerekeknek szóló galaktikus csevegős fórumok milliószámra léteztek.

Eina nem is csodálkozott rajta.

– Értem. Nagyszerű. Most érkeztetek? Gondolom, még nem sokat láttatok a Zöld Golyóból.

– Semmit, csak a nyelvtanfolyamon láttunk filmeket róla.

– Nahát, tanfolyamon? – Eina teljesen el volt képedve. – Sosem találkoztam még senkivel, aki tanfolyamon *ennyire* kiválóan megtanulta a nyelvünket.

Ninda szelíden, nindásan mosolygott, és természetesen esze ágában sem volt egy árva szót sem szólni arról, hogy a mentális érintkezésnek ezen a fokán akkor is anyanyelvi tökéletességgel tudna saunisiul, ha korábban egy szót sem tanult volna.

Eina összeráncolta a homlokát.

– Yyy... Ismerlek én téged?

– Nem tudom – felelte Ninda. – Néha megjelenek a tévében, talán onnan.

– Tudom már. A tévében láttalak, egy régi balladát énekeltél Lymelullīról, nem?

– Hát róla, de nem olyan régi... én írtam, éppen akkor.

– Nahát, ez nagyszerű. – Ninda szelíden mosolygott. Einának minden nahát meg nagyszerű. – Mi itt a Sylandrēben sokat szoktunk énekelni, és szívesen lát-nánk, ha velünk tartanál.

– Örömmel.

– Nahát, az egy *mȳtnis*? – vette észre az asszony az ajtó melletti szekrényke tö-vében üldögélő apró alakot. – A tiétek?

Odalépett hozzá, leguggolt és megsimogatta. Lí hálásan fogadta, mint mindig, amikor az emberek simogatták. Eina legalább nem tartotta a kezét az orra elé, hogy megszagolhassa, mintha kutya volna.

– Nagyon aranyos. Aini, kérj neki egy kis vystrinonszárat Jauristól.

– Persze, anya – felelte Aini. A saunisi és a szúni társadalom megegyezett abban, hogy a szülőket, nagyszülőket megillető megszólítások nemcsak a valóságos rokonokra vonatkozhattak, de volt egy eltérés. A Testvériségben Ninda bármely felnőtt nőt anyjának szólíthatott, ami eléggé meg is lepte Ainit. Saunison a nagyszülők összes lánygyermeké „anya”, s a nagyszülők összes fiúgyermekének felesége szintén. De senki más. Ugyanígy a dédszülők lánygyermekéi és a fiúk feleségei mind „nagymama”, de senki más.

– Hát akkor utatokra is bocsátalak benneteket. Aini majd megmutatja a házat és összeismertet lakóival. Éreztétek jól magatokat.

– Köszönjük – bólintottak, s kiléptek az irodából. Persze semmilyen információra nem volt szükségük. Mindent tudtak a Sylandréről, amit Aini tudott.

A kapubejáró mögött a külső udvar volt, egy nagy, kerek térség, a közepén virágágyás, keresztben sétatutak, körben szintén. A külső udvarba nyílt egy sor iroda, tárgyaló, itt adták el a Sylandrē terményeit és vettek mindenfélét, amivel az aiskane kereskedett. Most is sétálgatott itt egy-két üzletfél az aiskanebeli tárgyalópartnereikkel. Nindáék felmutatták nekik anya- és apaujjukat, ők pedig viszonzták.

A kapubejáróval szemben volt a belső udvar kapuja, ami nem nyílt ki a közeledésükre, ujjlenyomatos zárja volt. Aini kinyitotta. Itt is volt egy kis átjáró, balra-jobbra két ajtócskával, raktárhelyiségekbe nyíltak. Aini a szemközti nyitotta ki, és beléptek a belső udvarra. Nézniük – nem volt rajta mit. Minden bokornak minden levelét ismerték. Végigmentek a sétányon, Luodasék lakásáig. Aini megérintette az ajtót, bementek, leültek Aini szobájában. Itt persze végképp tudták mindezen a helyét. Mintha a saját szobájukban ültek volna le.

Šawllëy ĘĚnaħy másodasszisztens ezalatt két városrésszel távolabb, a Jastrindas szálló 417-es szobájában tünődve hevert az ágyán, félig ülve, hátát a párnának támasztva. Gondolkodott. Néhány huszaddal azelőtt vette kézhez a minisztérium személyzeti főnökségének levelét. Legyen szíves nyilatkozni, elfogadja-e a Dòoren Intézet állami koordinátori állását.

A levél mindenben megfelelt a šyëndor kormánykörök régi hagyományainak. Először: az új kormány munkába állása után még jó pár napba beletelt, hogy eldöntsék, mi legyen övele, de nagyon sokat mégse vártak – az alacsonyabb rangú munkatársakat egy-két hónapot is váratták, amíg döntenek róluk. Másodszor: nem közölték nyersen, hogy ki van rúgva, hanem felajánlottak egy állást, ami nem egészen kormányzati, de nem is áll egészen távol attól. Harmadszor: az állás tökéletesen alkalmatlan, az ő képzettségének a legkevésbé sem felel meg, előre lehetett tudni, hogy nem fogja elfogadni – és tényleg nem. Negyedszer: semmit sem kér-

deznek, például arról, hogy nem kapott-e valamilyen feladatot, amit még nem végzett el vagy nem számolt be az eredményéről.

Tehát ki van rúgva. Ennek a kormányváltás óta elég nagy volt az esélye, mert az ő szintjén leginkább csak azt nézik, hogy ezelőtt mennyire tette hasznossá magát a minisztériumban, és azzal nemigen foglalkoznak, hogy mennyi ideje jutott rá. De azért reménykedett, hogy talán mégsem. Hát most már nem reménykedik.

Csak éppen ő átszelte a fél spirálkart egy feladat miatt, amit már nem tud elvégezni. Megnézheti, hogy valamelyik szervezet emberei ott lesznek-e, amikor Niëndà partra száll. Csak nincs kinek beszámolnia róla. A megbízója, Vÿħaũteñ úr sem tagja már a kormánynak.

A hajója persze a minisztérium tulajdona, annak haza kell kerülnie. De a kikötőben a saunisi hatóságok nyilvántartásba vették, otthon is tudják, hogy itt van, megoldják a hazaszállítását. Ha ő esetleg nem tér haza.

Mert haza akar egyáltalán térni?

Hová haza? A kormány megbukott. Józan látásmóddal szemlélve nyilvánvaló, hogy az elnök urat is rövidesen meg fogják buktatni. Ami Sÿyndořeia következik, az az anarchia, a Niëndà iránt rajongó féleszüek rémuralma, téboly és pusztítás. Erre menjen haza?

Nem. Itt marad. Megnézi magának Niëndà dicsőséges bevonulását és hogy kik állnak a háta mögött – elvégzi a feladatát, még ha nincs is már állása és megbízója sem. Aztán keres magának valamit itt Saunison. Kellemes hely, szereti. Ezért először is felhívja a szüleit és megbeszéli velük, hogy ők is jöjjenek el hazulról. A következő időkben nem lesz jó otthon az elnök úr húséges hívének lenni.

355.

oe-5 támadások

„Már ott, Saunison eldöntöttük, hogy a Galaxis előtt továbbra is csak Ninda fog szerepelni. Én eleve jobban szerettem háttérbe húzódni, Ainitól pedig végképp távol áll minden szereplés. Rajongjanak továbbra is csak Nindáért.”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
360. sómir

Sÿyndořeia
Kaÿndim
59. ſÿÿllu 52.
a fehér órája

Amikor a *Hallihuat Fónird* megérkezett Saunisra, és Ninda előzetes bejelentésének megfelelően nem szállt partra, a Kaÿndimban megjelenő *Külsőségek* című lap

hozott egy véleménycikket arról, hogy nem is fog, mert az egész Ninda körüli felhajtás csak szemfényvesztés, és az igazságtalanul mellőzött Vyhauteń doktornak volt igaza, Ninda egy animáció.

Vyhauteń, aki számon tartotta, hogy sehol nem jelent meg egy szó sem arról, hogy az ő ötlete volt, bocsánatkérésre szólította fel a kis lapot, és perrel fenyegette meg őket. A Ninda Társaság viszont nem küldött felszólítást, egyből perelt. Változatlanul rendelkezésükre állt a Csillagközi Jogszolgálat teljes szakmai apparátusa, együtt pillanatok alatt össze tudtak állítani egy keresetlevelet.

A harmadik választ Ámmaít adta, Larenkának egy villáminterjúban.

– Az, hogy véleménycikkeknek álcázták, semmin sem változtat, ez ugyanaz a kormánypropaganda, amiből egyszer már kiesett a swmw. Nem értem, mi a céljuk ezzel. Ninda egy csomó időt töltött Nomboka úr kamerája előtt, mit akarnak még? Vérvizsgálattal akarják kimutatni, hogy ő létezik, vagy elég lesz, ha odamegy és orba vágja őket?

Kedves Ninda, remélem, jól vagy. Amióta azt a rövidke üzenetet küldted, én is aggódom, hogy nem esett-e valami bajod, meg velem együtt fél Sÿyndoreia és még sok-sok világ.

Itthon a feje tetején áll minden. Az ellenzéki tévében nagyjából másfél huszadonként hangzik el, hogy az új kormány egyetlen előnye, hogy ők nem a régi kormány. Hoznak rendelkezéseket, de azok nem sokban különböznek azoktól, amiket a régi kormány hozott. A tüntetések felerősödtek, az ALAN-nak már legalább húszmillió tagja van, de lehet, hogy harminc. Továbbra sem tartanak minket nyilván. Várj csak, éppen most mondta be a tévé, hogy Úmeskÿnen huszonnyolcezeren vallották magukat ALAN-tagnak, és az ő lakosságuk harminckilencezer! A maradék nagyjából mind gyerek lehet. Azt mondja, ez egy kis hold a Sidey-rendszerben. Óriási örömmel üdvözölték őket a Sömvwn térről, most ott van a legnagyobb tüntetés, hétszázezer ember együtt.

De tudom, téged csak az érdekel, hogy velem mi van. Megvagyunk, köszönöm. Suli után mindig megyünk tanítani Eïdivel. Ewruéy tegnap óta nincs velünk, átment az ÊËsuńba, ő inkább ingyenkonyhán szeretne dolgozni. De persze ma is találkoztunk a munkában, a Vwt áruház mögött voltunk – a búvóhelyet átalakítják, rendes menedékhely lesz belőle, most nem odabent tanítunk –, és Ewruéy csapata is ott osztotta az ételt, ördënsültet ilíşÿpürével. Kétszáz embernek beszéltem a Lölmeń-korszakról, nyilván tudod, mennyire emlékeztet a jelenlegi, azazhogy az ALAN fellépése előtti helyzetre.

Apám most nem csinál semmit, otthon ül, az iratait rendezgeti, azt mondja, lehet, hogy megírja az emlékeit külügyi pályájáról. Munkát egyelőre nem keres, ki-piheni a fáradalmakat. Anyámat is rábeszélte, hogy lépjen ki. Mi értelme? Úgyis elveszíti az állását ő is, amikor megbukik a rendszer. Lehet, hogy még az idén.

Ĕwruĕyt az Țtuĥý utca sarkán támadták meg, ahogy hazafelé tartott az ételosztásból. Négyen voltak, négy felnőtt férfi. Ketten szemből jöttek, megálltak előtte, elállták az útját, kettő a háta mögül. Nem kérdeztek, nem mondtak semmit, csak elkezdtek verni. Ĕwruĕy szerint egy egész huszad beletelhetett, mire egy járőr odaért és kiszabadította. A kórházban tért magához, egy ágyon feküdt és éppen vizsgálták.

– Mi történt?... – suttogta.

– Önt megtámadták – közölte egy hang. – Számos ütést és rúgást kapott. Nemi erőszak nem történt, meg sem kíséreltek ilyesmit. Csontja nem tört, súlyos sérülése nincsen, de enyhe agyrázkódása és számos zúzódása van. Meg tudja mondani a nevét?

– Ĕwruĕy... Sàlaándùòp.

Maga Ĕwruĕy még nem is tudta, hogy le van tartóztatva. A járőr értesítette a szüleit, beszámolt róla, hogy a lányukat letartóztatták verekedésért, könnyű sérülésekkel került kórházba, és az ügyvédje legyen szíves jelentkezni az àâyli kapitányságon. Adott hivatkozási számot meg mindent.

Sàlaándùòp asszony döbbenten bámult a képernyőre, talán még egy egész huszaddal azután is, hogy a járőr letette. *ŰŰíp!* Ĕwruĕy! *Tudta*, hogy ez a nagy barátkozás a csavargókkal rosszra vezet! Most mit csináljon?!

Az első reakcióját a düh és a sértődöttség szülte, de szerencsésen: felhívta Dwnsyt és üvöltözött vele, amiért belevitte a lányát ebbe az örütségbe. Mit képzelt, majd az emberek szó nélkül fogják túrni, amit művelnek?!

Dwnsy egyszerűen és az udvariasság legelemibb szabályait figyelmen kívül hagyva bontotta a vonalat és felhívta Larenkát. Így Ĕwruĕy még a vizsgálóasztalon feküdt, amikor a riporter már tudott a dologról.

Ez volt a harmadik eset, amiről tudomást szerzett, még mielőtt eldönthette volna, mit gondoljon a legelsőről. Most már egyértelmű döntésre jutott. Átszólt a központba, hogy élő időt kér, és amikor megkapta, felhívta a városi főkapitányságot és kérte a parancsnokot, Àmřewyn másodtábornokot. Hamarosan meg is kapta.

– Üdvözlöm, Àmřewyn tábornok úr. Larenka Szontiszkovarikinde vagyok a Belső-Galaktikus Hírügynökségtől, és élő adásban beszélgetünk. Szeretném megkérdezni önt, mi a véleménye arról, hogy néhány huszadon belül, a főváros teljesen különböző részein, három békésen sétálgató, félig-meddig gyermekkorú ÀLAN-aktivistát támadtak meg ismeretlenek az utcán, és véletlenül mindháromszor úgy esett, hogy ezeket a bűnözőket jól felkészült rendfenntartóinknak nem sikerült őrizetbe venniük, ám az említett fiatal aktivistákat, alaposan összevert állapotukat kihasználva, sikeresen őrizetbe vették és jelenleg a kórházban őrizet alatt tartják, *holott őket verték meg*, és szeretném megtudni tábornok úr szándékait arról, hogy *hány ilyen lesz még!*

A tábornok arca lilára gyült. Idős ember volt, közel a negyvenhez, de ahhoz, hogy egy tévériporter élő adásban üvöltözzön vele, nem szokott hozzá. Még kesregélte a szavakat, amikor Larenka folytatta, mintha választ kapott volna.

– Természetesen a térfelügyelő kamerák képeit már kiértékelték és a támadókat azonosították – jelentette ki, mint aki ismert tényről közöl. – Nyilvánvaló, hogy ön egy órán belül sajtótájékoztatót tart, ahol ismerteti az illetők személyazonosságát és beszámol elfogásukról. Erre nem is vesztegetnék szót, erre kötelezi önt a törvény. Szeretnék feljelentést tenni önnél mint a törvényesség legfőbb őrénél a városban, ismeretlen tettesek ellen ennek a támadássorozatnak a megszervezése miatt, amit attól a nyilvánvaló szándéktól vezetett el, hogy az ÆLAN-t demoralizálják, a kormánypártot és az ellenzéket egymás ellen hangolják, míg végül kirobbanhatnak egy polgárháborút. A bűncselekmény megnevezése tehát a büntető törvénykönyv nyolcadik fejezete szerinti hazaárulás, a közrend megzavarása, továbbá közbotrányokozás és súlyos testi sértés, habár a sértettek csak könnyebben sérültek, de az elkövetők csak a rendfenntartók beavatkozásának hatására hagytak fel tevékenységükkel, így az súlyosabban minősül. Második feljelentésem az eseteknél jelenlevő járőrök ellen irányul, amiért a cselekvésükben már fizikailag korlátozott elkövetőket nem voltak képesek és/vagy hajlandók le is tartóztatni, ezzel megszegték köteleességüket és a közösséget veszélynek tették ki. Hallgatom, tábornok úr!

Fél huszad is beletelhetett, amíg Larenka, az ország és a külföldi nézők Åmrewyn lilászörös arcát szemlélték, de választ nem kaptak. A tábornok kétségkívül egyszerre akart érdemben megfelelni a riporter vádjaira, és kikérni magának, amiért az RV parancsnokával ilyen hangon beszélnek. Ugyanakkor jól tudta, hogy nagyon kell vigyáznia a szavaira.

– Talán egy kicsit több időre lesz szüksége – mondta végül Larenka csípősen. – Remélem, felhív legkésőbb a zöld órájáig. Viszonthallásra. Åmrewyn másodtábornok urat látták – de nem hallották, kedves nézőink.

Bontotta a vonalat és felhívta a Társaságot, még mindig élő adásban. Hiragi az első szóra közölte, hogy nemcsak a három megvert aktivista védelmét látják el, hanem minden ÆLAN-tagét, akinek szüksége van vagy lesz rá.

oe-6 reakciók

„A történészek szerint soha nem volt még semmilyen embercsoportnak olyan vezetője, mint én. Mert én megmaradtam annak, aki voltam, miközben galaktikus jelentőségű személyiséggé váltam. Szerintük. Szerintem én soha semminek nem voltam a vezetője, és nem is akarok az lenni.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
420.*

Az aktivisták elleni támadások megosztották a szindor közvéleményt, de egyenlőtlenül. Még az elkötelezett Kíyreàn-pártiak nagy többsége is elítélte a támadásokat. Több prominens kormánypárti személyiség tett olyan értelmű nyilatkozatot, hogy ők változatlanul elítélik az ÀLAN-t és tevékenységét, no de gyerekeket megverni az utcán, ez nem megoldás, nem eljárás, ilyet nem lehet csinálni. Még a kormánypárt parlamenti képviselői között is akadtak, akik ezt gondolták. Négyen közülük összeültek egy irodában, megbeszélték álláspontjukat, azután fölhívták a ŠÁW Televíziót és élő adásban jelentették be, hogy az erőszak ellentétes az elnök úr mindig is hangoztatott és azóta is érvényes politikájával, és ettől ők elhatárolódnak. Hamarosan a parlament elnöke is tett ilyen bejelentést, majd a miniszterelnök, aki éppen a fogorvosnál volt, ezért nyilatkozott némi késéssel. Mindannyian csatlakoztak Larenkának ahhoz a kívánságához, hogy mind az elkövetőket, mind a hanyagul dolgozó rendfenntartókat meg kell büntetni; azt a kiszólást pedig, amikor kvázi megvádolta a városi rendfenntartás parancsnokát a támadások megszervezésével, a hirtelen felindulás számlájára írták és ekként menthetőnek találták.

De feltűnt egy kisebb csoport, akik nem így gondolkodtak. Vagy legalábbis a hangadóik egyelőre nem voltak sokan. Kijelentették, hogy az ÀLAN hazaárulóit igenis tisztességre kell végre tanítani, és igazán mit vannak úgy oda, semmi baja nem esett annak a három kölyöknek, most majd végre megtanulják tisztelni a rendet és az államrendszert.

Az első választ, ami némileg meglepte őket, írásban kapták, Múdenröp olvasta be a kormánypárti Šýyndoreia Múnaveêt tévécsatorna esti híradójában.

„Üzenem azoknak, akik a rend és az államrendszer tiszteletét veréssel akarják tanítani. Feleséggemmel mindketten kormánytisztviselők vagyunk, társadalmi eszmélésünk óta az elnök úr elkötelezett hívei és támogatói. Noha szüleink mindketőnket verés nélkül neveltek, és mások sem vertek minket. Négy gyermekünket ugyancsak ebben a szellemben neveltük. Nyilván nem kell mondanom, hogy ők sem kaptak soha verést. Az erőszak alkalmatlan mint nevelési eszköz. Legidősebb fiunk jelenleg gyakornok az egyik minisztériumban, nagylányunk egyetemista és

államigazgatási pályára készül, a negyedik még nem döntött. Harmadik gyermekünk, akit megverték, Âmis Ýmarw̄t az egyetlen a családban, aki nyitott az ÀLAN gondolkodására. Miután hazajött a kórházból – a letartóztatást az ÀLAN jogászainak nyomására szüntették meg –, kijelentette, hogy ezek után még elkötelezettebb lesz, és meg fogja mutatni azoknak az aljas embereknek, akik szerint az erőszak egy eszköz, hogy az erőszakra erőszakmentesen is lehet válaszolni, de ha megint megtámadják, szükség esetén fegyverrel is megvédi magát. Dr. Ôõsleyñ Ýmarw̄t belügyminisztériumi fõtanácsos, a Belügyi Testület elnökhelyettese.”

S mint az utóbbi idõben legtöbbször, most is kitört a botrány.

Kormánykörökben rendkívül nehezményezték Ýmarw̄t nyilatkozatát, és ezt meg is mondták neki, a belügyminiszter közölte egy négy szemközti beszélgetésben. De nem nyúlhattak hozzá, rendkívül rosszul ütött volna ki, ha most elmozdítják. Ezért igyekeztek agyonhallgatni, mint rendszerint mindent, ami kellemetlen volt számukra.

Az ÀLAN persze éppen az ellenkezõjét gondolta. Larenka fogalmazta meg a tévében ezt is.

– Nem sok minden van, amiben Ýmarw̄t úrral egyetértenénk mi ÀLAN-tagok. De lám, van valami, amiben igen. Nem olyasmi, hogy milyen a zenei vagy konyhai ízlésünk, hanem a jelen politikai problémákkal szorosan összefüggõ dolog. Ez pedig az erőszak elítélése. Az erőszak nem problémakezelési eszköz, soha nem volt és soha nem is lesz az. Akik ezeket a támadásokat megszervezték és végrehajtották, nyilván maguk sem gondolták, hogy képesek lesznek megvérsni az ÀLAN összes tagját, vagy akár csak a Ninda-munkacsoportok összes tagját. Akkor mi értelme? Úgy ismerik az ÀLAN-t, mint akik megijednek és felhagynak tevékenységükkel, mert hármat közülük megverték? Hiszen még azok sem teszik, akiket megverték. Annyi változott, hogy elszántabbak lettek, Âmis Ýmarw̄tról legalábbis már tudjuk ezt, de valószínûsítem, hogy a másik kettõvel is hasonló a helyzet. Lehet, hogy holnap más áll a helyükön, talán még holnapután is, de fel fogják venni újra, és folytatják, ahol abba hagyták.

A második sértett, egy kilenc és öt éves lány, Èsýñ Vüllorý maga nyilatkozott a tévének, Kéyl Lÿýksûnahýnak, még onnan a kórházból.

– Az W̄Wten körzetben, a Milařen és a Kãrnû közötti területen szoktam ételt osztani. Pár napig feküdnöm kell, de aztán megyek megint. Aki oda akar jönni, hogy megverjen, megtalál. De én ott leszek.

A harmadik, Èwruêy Sàlañdùòp írásos üzenetet juttatott el a sajtónak, már késõ éjszaka.

Megverték. Félek utcára menni. Félek az ÀLAN tagja maradni. Nem csinálom többet. Csak ne bántsanak! Ugye ezt szeretnétek most hallani, ti aljas gonosztevõk, útonállók, pribékék? Hát azt leshetitek! Amint lábra tudok állni, megyek vissza az utcára, segíték azoknak, akiknek senki más nem segít, csak Niñdà és mi!

De nyilatkozott az ÀLAN is, nagyon hamar, egy óra sem telt bele azután, hogy Larenka leüvöltötte tábornok fejét. Az országos vezetõség bejelentette, hogy meg-

védik az aktivistáikat, mostantól csakis csoportosan járnak az utcán, és aki megpróbál rájuk támadni, készüljön fel, hogy ő kerül a kórházba – vagy éppen a föld alá. Az ALAN békés és békeszerető mozgalom, de nem fogják megvárni, hogy esetleg néhány gyerek élete árán kelljen eljutniuk a felismerésig, hogy békésen viselkedni csak akkor lehet, ha az ellenfél is azt teszi. Ha kell, fegyverrel is védekezni fognak. Remélik, hogy Niindà nem fog megharagudni ezért a lépésükért.

Ninda azonban egész nap nem jelentkezett. Azóta nem hallatott magáról, amióta elküldte azt az üzenetet, hogy néhány nappal később találkozik az emberekkel Saunison. Ezt Larenka tette közzé előző nap, a háromfűlű továbbította.

– Azt hiszem, mindnyájan nehezen nélkülözzük Niindát ezekben az órákban – mondta a tévénézőknek Lÿÿkšùnaĥÿ. – De nyilván oka van, hogy időt kért, két-ségkívül halaszthatatlan elfoglaltsága adódott.

– Igen, egészen bizonyos – bólogatott műsorvezető társa, . – A háromfűlű Sôdÿ-Vôdÿ talán többet is tud, de hát nem tudjuk megkérdezni.

– Néha elgondolkodom, ki lehet a háromfűlű Sôdÿ-Vôdÿ – szólalt meg beszélgetőtársuk, történelemtanár, aki szavanszi állampolgár volt, de thabbuan nemzeti-ségű. – Vajon hogyan áll vele kapcsolatban Ninda? Vagyis nem. Miért éppen öve-le?

– Nyilván az egyik barátja – vélte Lÿÿkšùnaĥÿ. – Professzor úr nyilván tudja, hogy Niindát jobban motiválja egyetlen ember barátsága, mint a mi egész mozgalmunk.

– Hogyne – bólogatott a történész. – Éppen ezért olyan különleges. A vezetője lett ennek a mozgalomnak, a legnépszerűbb és az egyik legfontosabb ember Sÿÿndoreián, de rajonganak érte külföldön is, a fél spirálkar odavan érte. Mindenki másnak a fejébe szállna a dicsőség. Őt nem érdekli. Egyszerűen nem érdekli! Mialatt ebben az országban minden ökörülötte forog, ő ugyanazzal a nyugalommal éli tovább az életét. Lefogadom, hogy éppen vidáman játszik a barátaival.

oe-7 este

„Sok minden megváltozott Saunison. Az egyik, hogy kezdett elegendő lenni a körülöttem csapott felhajtásból.”

Ninda:
Beszélgetések,
638.

Saunis
Sylandrē aiskane
16124
41

Későn ébredtek, egyszerre. Ez most már mindig így lesz; elméjük végérvényesen összekapcsolódott, egyszerre fognak ébredni és elaludni, és érzik egymás érzéseit, még álmodni is együtt álmodnak. Ha olyan távolságra kerülnek egymástól, ahol már nincs vétel, akkor nem így lesz. De nem fognak.

Csak kinyitották a szemüket, s ahogy találkozott a tekintetük, szemvillanásnyi idő alatt hosszú beszélgetést folytattak.

Egyetlen intelligencia két felét alkották, s az első pillanatban, amikor összekapcsolódtak, birtokába jutottak egymás összes korábbi emlékének, tapasztalatának. Amit ezután bármelyikük megélt, azt megélte a másik is, de a látásmódjuk, az egyéni szemléletük továbbra is különböző maradt – persze ettől kezdve ismerték egymását is.

Estig üldögéltek a szobában négyesben, hangok nélkül beszélgettek, terveket szőttek a jövőről, elmondták a véleményüket mindenféle élményekről, amik a másikat érték a múltban. Ainit persze éppúgy megdöbbenették Ninda Szindoriáról megőrzött emlékei, mint a szúnikat – Lí elhomályosította a hozzájuk fűződő érzelmi töltést, de maguk az emlékek érintetlenül megvoltak –, de a szúnik beérték azzal, hogy hangot adtak elszörnyedésüknek, Aini azonban nem.

– Ennek véget kell vetni – jelentette ki. – Nem folyhat így tovább az életük. Nem az a kérdés, hogy vállalsz-e vagy kell-e vállalnod felelősséget Sýndoreiáért, itt nem rólad van szó.

A villámgyors gondolati közlésben pillanatok alatt meg is beszéltek, hogy Aini szerint mi a teendő, és hogy arról mit gondol Ninda, Szinensi, mit gondolnak az ivutok.

Este aztán kimentek az udvarra, ahol az aiskanisok vacsorázni szoktak. Ezt az étkezést ők éppúgy társasági eseménnyé tették, mint a szúnik, csak persze nem volt tűz, nem volt jannihaum. Más vendég most nem volt rajtuk kívül, így ötvenötven ülték körül a nagy kerek asztalt, amit automaták állítottak fel és bontottak le

minden este, azok hordták a székeket – a saunisiak széken ültek, nem padon –, azok végezték a tálalást is. Az itteni asztal is üreges körvonal alakú volt, nem korong, de belül itt nem ült senki.

Mindig szendvicseket vacsoráztak: a különféle alapanyagokat fölszeletelve, a maga fogyasztási módja szerint előkészítve tálakra halmozták, mindenki abból vett, amiből akart, s készített magának. S közben persze beszélgettek.

A nagypapák és nagymamák száznaponként adták tovább egymásnak az aiskanion tisztét, aki amolyan szimbolikus vezetője volt az aiskanének, s egyik feladata az volt, hogy ha vendég érkezik hozzájuk, azt kifaggassa, hogy kiféle ember, mit keres itt, milyennek találja az aiskanét, és hasonlóról. Ez idő szerint Mārnis nagypapa volt az aiskanion, ezért Nindát és Szinensit őmellé ültették, egy oldalról, hogy ne kelljen forgolódnia. Aini valahol messzebb ült le, akárcsak Aila nagymama, Mārnis felesége. Az aiskanisok nem szerették a megszabott ülésrendet.

A két vendég a Testvériségből szépen válaszolgatott a nagypapa kérdéseire. Elmesélték, hogyan kerültek ide – ugyanazt a történetet, amit Eina nélinek –, hogy nem tudják, meddig maradnak, talán néhány yndas, azaz néhányszor tíz nap hosszan; hogy szeretnének megnézni minden érdekeset Saunison, amit csak lehet; és hogy köszönik, igazán kedves a nagypapától, hogy jónak tartja a nyelvtudásukat, egy saunisi születésű tanárnő tanította őket otthon a Testvériségben, eszerint igazán jó munkát végzett. Azt persze elhallgatták, hogy a tudásuk most már anyanyelvi szintű, hiszen Ainival összekapcsolódva az ő nyelvtudásának is birtokába jutottak. Még migendül is tudnak már valamicskét, mert Aini régebben tanult az aiskane valamelyik vendégétől, elemi társalgási mondatokat, köszönni, kérni valamit, ilyesmiket.

S elbeszélgettek az aiskanisokkal, meséltek az életükről, hogy miket láttak más világokon – no meg persze beszéltek a Ninda-kultuszról, mert azért akadt egy-két ember a Sylandrēben is, aki hallott róla, bár csak azért, mert a híradások beszámoltak a Ninda tiszteletére idesereglett tömegről, akiknek jelenleg százával vadászták a szállodai szobákat, mert az őket szállító hajók némelyike hamarosan visszafordul. Volt, hogy két-három idegen állt össze és vett ki közös szobát, mert olyan hiány állt be a szállodákban.

– Igen, tényleg sokan vannak – bólintott Ninda –, azt hiszem, több tízezren. De főlegesen jöttek ide.

– Nem fogsz velük találkozni? – kérdezte Ōrnas, aki Aini testvérének számított a saunisi szokások szerint, mert Mārnis unokája volt.

– Dehogynem, valamelyik nap kimegyek hozzájuk. Ha már idáig eljöttek, nem hagyom őket faképnél. De nekem semmilyen olyan tulajdonságom nincsen, ami miatt ők engem valami csodálatos embernek tarthatnának.

– Nekem tetszel – mondta a kis Varis.

Ninda kedvesen rámosolygott.

– Köszönöm. Te is helyes vagy. De az, hogy én valami jótevője lennék Sýndoreiának, ahogy ők hiszik, az teljes félreértés. Saját magukat értették félre, mert én semmi ehhez hasonlót nem mondtam. Nem is tettem értük semmit. Mégis rólam neveznek el már mindent.

– Rólad? – kérdezte Meitonas bácsi. – Mit neveztek el rólad?

– Egy csomó munkacsoportot, amik a csavargóknak, szegényeknek segítenek: tanítják őket, élelmezik, orvosi ellátást nyújtanak nekik, sőt most már új településeket is alapítanak, ahol majd ők élhetnek. Ezt az egészet az a mozgalom szervezi, amit említettem, azt is rólam nevezték el. A nevemet használják mindenféle mondasban, szófordulatban, üdvözlésben... és a sýndor városok utcái tele vannak az arcképeimmel. Az igaz, hogy ez utóbbiakat el kell távolítaniuk, amikor a zsarnokság megbukik, mert ezt előírtam nekik.

– Miért? – tudakolta Sieina.

– Mert Vuirds Kýreān arcképeivel is tele vannak a városi utcák, de az övéit a zsarnokság rakta oda. Ha véget ér a zsarnokság, le fogják szedni őket, és csak az enyémekek maradnak. Ahogy régebben, az ÁLAN születése előtt egyetlen ember arcmásai díszeltek az utcákon, akkor is csak egyetlen emberéi fognak: de akkor én leszek az az ember. Ezt nem akarom. Az óriási Ninda-arcképek *most* azt jelképezik, hogy nem Kýreān az egyetlen, akinek az arca az utcákon lehet, nem öbenne testesül meg Sýndoreia, nem ő forgatja a Galaxist. De ha megbukik, és már csak az én arcképeim lesznek az utcákon – akkor már énbennem testesül meg Sýndoreia? Akkor már én forogatom a Galaxist?

– Miért ne? – vágta rá Sieina.

Ninda energikusan megrázta a fejét.

– Hát én ezt nem akarom. Szedjék le azokat az arcképeket!

– A kislánynak igaza van – szólalt meg mély basszushangján Uonas bácsi. – Szörnyű dolgokat tud csinálni egy néppel, ha erőszakkal rákényszerítik, hogy valakit tiszteljen, aki nem érdemli meg. Azazhogy ha kényszeríteni kell azt a tisztelget, akkor nyilvánvalóan nem érdemes rá, hisz különben maguktól is tisztelnék.

– De hiszen Nindát maguktól tisztelik – vetette ellene az apja, Uonas nagypapa.

– Most még igen, atyám. De egy-két nemzedék múlva? Amikor maga Ninda már nincs az élők sorában, és az utódok csak örökökül kapják, hogy tisztelni kell, de már nem tudják, hogy miért?

Uonas nagypapa meghányta-vetette magában a választ, és bólintott.

– Igazad van, fiam. Bölcsen válaszoltál. És bölcs ez a kislány is, aki ezt már ilyen zsenge korban érti.

oe-8 biztonság

„Valaki azt mondta, voltak már filmsztárok, énekesek, akikre egy egész napot is vártak a rajongók, hogy láthassák őket. Ennél többet? Képtelenség. Senkire. Hát sosem derült ki, hogy Nindára meddig lettek volna hajlandók várni.”

*Ammaít Ídara:
Barátságom Nindával,
659.*

Délelőtt pedig, amikor fölbredtek, megbeszélték, mit fognak tenni Szindoria és az ALAN ügyével. Aztán mentek a fürdőszobába és vissza az ágyba, reggelizni.

Szinensi egy vendégszobát kapott Lível, Nindának nem is választottak szobát. Aini szülei nem zavartatták tőle magukat. Aini szobája nem volt nagy, amint az aiskanében senkié sem, de elfértek. Kényelmes volt, szép ízléssel volt berendezve. Egy külön polcon sorakoztak Aini myndrionjai, régóta gyűjtötte őket, száztíz darab volt pontosan. Mindegyik más; ha olyanhoz jutott hozzá, amilyen már volt, azt elcserélte. Ninda a Testvériségben is látott belőlük sokfelé, szúniul mildzsi volt a nevük. Színes üvegből készült, nagyjából egy sudrigin magas figurák voltak, filmhősök és más hírességek művészi igényű, de sorozatgyártásban előállított képmásai. Aininak megvolt a hazai készítésű *Yltas Svymonas és barátai* összes főszereplőjének myndrionja, ezeket szerette a legjobban, mert nagyon élethűek és színpompásak voltak.

– Sýndoreián a myndrion nemigen divat. Különben már rólád is csináltak volna.

Ninda olyan gondolati jellel válaszolt, ami egyszerre hordozta mindazt a jelentést, hogy nyilván csináltak volna, de egyébként nem érdekli, hogy valaha csinálnak-e, előbb-utóbb viszont úgyis meg fogják tenni, ha elég népszerű lesz valahol, ahol viszont divat a myndrion, de akkor sem fogja érdekelni, felőle csináljanak, ha akarnak.

Nindának nagyon tetszettek az állatos myndrionok, volt vagy két tucat azokból is. Szinensinek pedig az a három, amik kis színes kockákból álló, bonyolult alakú házacskákat formáltak.

Az aiskanisok ágyban szoktak reggelizni, és persze már rég fölkeltek és mentek a dolguk után; Aini tíz nap szünetet kért az iskolában, neki nem volt dolga. Hoztak hát reggelit egy automatával és megreggeliztek, már hármásban, a saunisiak által annyira kedvelt kis hatszögletű núthitányérvákból. Reggel visszatértek a mentális hálózatra, ahonnan lefekvés előtt kiléptek, és átjött Szinensi is. Ő valójában már rég fölkelte, evett és felfedező utat is tett az aiskanében – aminek minden zugát úgy ismerte Aini elméjéből, mint a tenyerét –, de azért megreggelizett velük is. Lí nem kért semmit, ő is evett már; összegömbölyödött az ágy végében, úgy beszélgettek.

– A létezésemet sem akarom a nyilvánosság tudomására hozni – mondta Aini, és Szinensi egyetértett vele.

– Én a meglátogatott világokon általában kiszállok Nindával együtt, de a reflektorfényt kerülöm.

– Mindannyian kerüljük – értett egyet Aini, azokra is utalva, akik esetleg később csatlakoznak a csoportjukhoz. – Ninda ismertsége és népszerűsége még jól jöhet nekünk, de az nem kívánatos, hogy mi is közismertek legyünk.

Mindenki egyetértett.

A város másik részén, a kikötő hatos szektorában ezalatt Àmeÿ Îndâat egyetemi hallgató elégedetten végignézett húsz emberén, és bejelentette:

– Minden kész, barátaim. Felkészültünk Niïndà fogadására.

A többiek elégedett mormogásokat hallattak.

– Várhatóan legalább egy otthoni óra áll majd rendelkezésünkre, miután Niïndà bejelenti, hogy mikor jön ki a hajóból, de nekünk négy-öt huszad is elegendő.

– Az alapszinthez egyetlen huszad is – jegyezte meg az alig tízéves Kërveñ Umrÿw. – Pillanatok alatt kint vagyunk a szektoron és alakzatba állunk, minden emberem tudja a helyét és a feladatát.

– Mi is készen vagyunk ennyi idő alatt – tette hozzá a jelenlevők korelnöke, Ūlws másodszázados, aki még fél évvel ezelőtt állományban levő rendfenntartó volt, de Ninda miatt levette az egyenruhát, akárcsak az, akivel Vyhauteñ találkozott az ételosztásnál, és még országszerte több ezren. – Lehetünk mi informális mozgalom, lehetünk önszerveződők meg mentesek a hierarchiától, de hogy a biztonsági szolgálatunknál van akkora fegyelem és hatékonyság, mint az RV-nél, azt teljes szakmai hitelemmel garantálom. A csapatomban senki sincs, aki ne kockáztatná az életét is Niïndáért, ha szükséges. Felelek a biztonságáért.

– Én is – közölte Àrterÿt, az Æ. és Æ. Testőrszolgálat társtulajdonosa, aki összes emberét és technikáját magával hozta, és nem kért pénzt. – És hozzáteszem, hogy a saját felkészültségünket ismerem, a százados úrék pedig sokkal többen vannak és éppolyan jól ellátva technikával. Gyakorlatilag két teljesen kiépített biztonsági szolgálatunk van, és egy is bőségesen elég, hogy bármiféle merénylőt már jóval azelőtt elkapjunk, hogy az ujját megmozdítaná, hiszen beléptetőrendszert használunk, távolsági monitorozást négyféle módszerrel, ezen egyszerűen lehetetlen átcsúszni.

– Elfogott valami rossz érzés – szólalt meg Roÿnni, egy alig kilenc és öt éves diáklány.

– Sejttem az okát – nézett rá a százados. – Arra gondolsz, hogy mi van, ha van valami, amire egyikünk sem gondolt.

– Hát... igen, azt hiszem.

– Erre egy Niïndà-idézettel tudok válaszolni. „Soha nem készülhetsz föl mindenre. Az élet mindig kitalál valamit, amire nem számítottál. Ember vagy.”

A lány elmosolyodott.

– Ezt nem Niindà mondta. Vagyis persze elhangzott a tavaly dõym hatodikai beszédében, de ezt ő is idézte, egy versből, amit abban a filozófiai rendszerben írtak... elfelejtettem a nevét, meg ki sem tudom ejteni.

– Fhangí – mondták többen is, akik boldogultak a sýyndor ajkak számára komplikált *f* és *g* hanggal.

– Hát ha te még arra is emlékszel, hogy melyik beszéd volt – nevetett a százados –, akkor biztosan úgy is volt. Hymm-hymm, bárki is mondta, vitathatatlanul igaz, hogy tökéleteset csinálni nem tud senki. Mégis tartom magam ahhoz, amit az imént mondtam. Nagyon rugalmasak vagyunk, bármilyen nem várt helyzetre tudunk reagálni, a homogén, hierarchia mentes hálóstruktúránál jobbat még nem találtak ki. Menni fog. A kislány úgy sétál gathat majd a kikötőben, mint a saját hajója fedélzetén.

A jelenlevők meghatottan mosolyogtak. Sok munka állt mögöttük. Összesen több mint hatezer embert szerveztek meg és képeztek ki, a legmodernebb technikával szerelkeztek föl, nem takarékoskodtak sem a pénzzel, sem az erőfeszítéssel. A megfigyelőrendszereket három különálló teremben értékeli ki három csapat, mindhárom termet biztosították. Minden lehetséges technológiát bevetettek, a szektor fölött lebegő rengeteg robot minden egyes jelenlevőt folyamatosan szemmel tart, használnak infrát, ultrahangot, mikrolézert, sima fényt, és természetesen a robotokat fel is fegyverezték, egy esetleges támadót a huszad huszadának töredéke alatt harcképtelenné tudnak tenni. A beléptetőrendszert megkerülni lehetetlen, fegyvert elrejteni lehetetlen. Az előzetes regisztrációt követően minden sýyndor állampolgár adatait ellenőrzik, a Ninda-kultusz által érintett világok többségének lakóit szintén, de a saunisiakét is, mert az itteni helyi hatóságok is együttműködnek velük.

Nindának ezek után nagyjából egyetlen módon lehet ártani: valami olyan tömegpusztító fegyverrel, ami vele együtt meggyilkol mindenki mást is, az egész kikötőszektorban. No de ilyen örült gonoszsgot senki sem csinál.

Mindenre felkészültek, amit egyáltalán el tudtak képzelni mint lehetséges veszélyforrást.

oe-9 ügynök

„Azokban a napokban száz meg száz világot foglalkoztatott a Ninda és az ÀLAN közötti első találkozó. A biztonsága. Hogy mit fog szólni, ha meglátja őket. Hogy milyen élőben, testközelből. Hogy a találkozó után megváltozik-e az ÀLAN viselkedése, politikája, és hogyan. Cikkek százai születtek, szakértők, elemzők légiója mondta el a véleményét. Ninda a galaktikus közélet érdeklődésének homlokterébe került.”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
166.*

**Sÿndoreia
Kaÿndim
59. ſÿyllu 54.
a sárga órája**

Most először fordult elő az Érsom-kormány tizenhárom napja tartó működése során, hogy olyat mondott Nindával kapcsolatban, amit az ÀLAN pozitívan értékelt. A váratlanul mégiscsak megtartott első miniszterelnöki sajtótájékoztatón történt, amin Érsom asszony először is megköszönte a riporterek türelmét, amiért elviseltek, hogy mostanáig nem tartottak sajtótájékoztatót, és ezután rögtön rátért Nindára.

– Első napirendi pontként ahhoz a mozgalomhoz szeretnék szólni, amely az utóbbi két évben némely aspektusból átalakította társadalmunkat: az ÀLAN-hoz. Bizonyára nem éri meglepetésként önöket, hogy kormányom, az előző kormányhoz hasonlóan, nem osztozik a mozgalom rajongásában az iránt a gyermek iránt, akiben – már bocsássanak meg a szóért – mi csak egy gyermeket látunk, és úgy gondoljuk, hogy ezzel az erővel bármelyik gyermek iránt indíthatnánk ilyen rajongói mozgalmat. Azonban – Érsom asszony fölemelte az ujját – tiszteletben tartjuk az ÀLAN-tagok érzelmeit, és érdeklődő figyelemmel várjuk küldöttségük találkozóját Niindával. Tudomásomra jutott, hogy igen magas fokú biztonsági intézkedéseket léptettek életbe Sünwis világán. Ami engem illet, szándékomban áll megnézni az élő közvetítést. Szeretném határozottan leszögezni, hogy – mint bírósi ítéletek egész sora tanúsítja – Niindá rendelkezik Sÿndoreia állampolgárságával, és ekként az Államszövetség kormányának védelmét élvezi. Amennyiben tehát bármiféle atrocitásra kerülne sor, annak kimenetelétől függetlenül Sÿndoreia kormánya jogot formál arra, hogy az elkövető ellen indított büntetőperben vádlóként fellépjen, a csillagközi egyezményekben rögzített protokollok szerint. Amennyiben pedig egy ilyen elkövető... vagy mondjuk egyszerűbben: merénylő

netán sýyndor állampolgárnak bizonyulna, úgyszintén a csillagközi egyezmények szerint kívánni fogjuk a sýyndor törvények érvényesítését és a legsúlyosabb büntetés alkalmazását. Egyértelműen ki kívánom nyilvánítani, hogy kormányom nem tartja megoldásnak az erőszakot, a legkevesbé gyermekekkel szemben, akik semmi rosszat nem tettek. Van kérdésük?

A jelenlevő riporterek Larenka Szontiszkovarikindére néztek, akit immár hagyományosan az ALAN fő szószólói között tartottak számon. A nő biccentett nekik és fölkel.

– Üdvözlöm, miniszterelnök asszony. Larenka Szontiszkovarikinde, Belső-Galaktikus Hírügynökség, ALAN mozgalom. Kellemes meglepetés számomra, amit az imént elmondott, asszonyom. Magam is aggódom némileg Ninda biztonsága felől, és elégedettséggel tölt el, hogy ön is.

– Nos, szerkesztő asszony, az aggodalmában legfeljebb annyiban tudok osztozni, hogy mint felelős felnőtt ember, aki szereti a gyerekeket, természetesen nem szeretném, ha neki baja esne, de nem érzek erősebb féltést Niindá iránt, mint bármelyik gyermek iránt, aki mondjuk most a szomszéd utcában ül az iskolában.

– Ezt megértem, asszonyom. De mint miniszterelnök elhatárolódik minden esetleges merénylőtől.

– A leghatározottabban, szerkesztő asszony. Természetesen azért is, őszintén megmondom, mert ha Niindának baja esik, akkor ön szétszed minket. De azért is, mert kormányom semmiféle bűnözővel nem hajlandó közösséget vállalni, politikai indíttatású bűnözővel sem.

– Örömmel hallok – bólintott Larenka. – Ebben az esetben talán könnyebben fogunk szót érteni egymással, mint az előző kormány tagjaival. Őszintén remélem, és a magam és kollégáim nevében ígérem, hogy részünkről mindent megteszünk ezért. De még ha vissza is élek kollégáim türelmével, szeretnék önnek föltenni még egy kérdést, ami szorosán ide kapcsolódik. Érsom asszony, mit tud ön arról, hogy az előző kormány egyik tagja egy ügynököt küldött Súnwisra? Mi volt ennek az ügynöknek a feladata? Miképpen alakul ez a feladat most, hogy kormányváltás történt?

A miniszterelnök egy pillanatig értetlenül nézett a reporterre. Sokkal idősebb volt nála, már kamaszkorú unokái voltak, de nem keltette joviális nagymama benyomását, száraz és tárgyilagos modorával inkább törölmetszett hivatalnok volt.

– Fogalmam sincs, milyen ügynökre gondol, szerkesztő asszony.

– Ó, eszerint nem tud róla? – Larenka ártatlan képet vágott, amivel már sok politikust hozott ki a sodrából. – Ami azt illeti, nem lepne meg. Sālmwnt úr kormányában elég bizarrul intézték a dolgokat; csak remélni tudom, hogy az önében nem így lesz.

– Engem meglep – felelte a miniszterelnök érdesen. – Ha én nem tudok róla, hogy lehet, hogy ön igen?

– Ezt asszonyom bizonyára humoros megjegyzésnek szánta – mosolyodott el Larenka epésen. – Hiszen tudja, hogy a reporter nem fedheti fel a forrásait.

– Természetesen tudom. Nem így értettem. Elnézést. Szeretnék némi időt kérni, amíg utánajárok ennek az ügynökhistóriának. Arról azonban meg vagyok győződve, hogy a kormánytól, *bármelyik* sýndor kormánytól a lehető legtávolabb áll, hogy Niündà ellen merénylőt küldjön; bármi volt a küldetés célja, ez biztosan nem lehetett. Vagy ön másképpen értesült?

– Nem, Érsóm asszony – felelt Larenka őszintén. – Nincs adatom a küldetés céljáról, nem ismerem az ügynök kilétét sem.

Azt viszont tudta, hogy melyik kormánytag küldte oda azt az ügynököt, mert a küldetésről Dwnsýtól értesült, aki véletlenül talált egy egymondatos feljegyzést. Természetesen soha nem kutakodott az apja dolgai között, de Vÿhauteñ miniszterhelyettes véletlenül a családi ügyekkel kapcsolatos elintéznivalók listájába írta fel – ezt a listát a család mindhárom tagja láthatta. *Érwís Súnwís mwñwís*, így szólt a jegyzet azon a sajátos nyelven, amit apja előszeretettel használt a magánjellegű feljegyzéseihez. *Beszélni Súnwís ügynök*. Nyilván azért nem az illető nevét használta, mert az nem illett volna a szójátékba. Dwnsý egy ideig tépelődött, aztán elmondta Larenkának, a háromfűlű Södý-Vödý titoktartása alatt. Időközben apja átszerkesztette a listát, és a bejegyzés eltűnt.

– Gondolod, hogy apám valami... rosszat akar Nindának?

– Nem, ezt egyáltalán nem hiszem. Apád a rossz oldalon kötelezte el magát, de egy végtelenül korrekt, tisztességes ember. Nem tudom elképzelni, hogy ilyesmi-ben részt venne.

Dwnsý tudta, hogy Larenka nagyon jól ismeri az emberi aljasságot, a politikusokat még inkább, és hogy nem hazudna neki holmi kíméletből, mert tudja, hogy az igazság mindig kiderül, és akkor annál rosszabb. És nem nevezné végtelenül korrektnek és tisztességesnek az ő apját, ha nem tartaná annak teljes meggyőződéssel. Tehát amit mond, az úgy is van.

Érsóm asszony nem igyekezett különösebben, hogy végigkérdezze az előző kormány tagjait a Saunisra küldött ügynök felől, neki valójában nem volt fontos, hogy értesülést szerezzen erről az ügyről. Larenka nem mondta el neki, hogy melyik volt kormánytagról kapta az értesülést, bár ez nem esett a titoktartási kötelezettség alá, csak az, hogy a háromfűlű Södý-Vödý kicsoda – egyszerűen úgy gondolta, hogy járjon csak utána a miniszterelnök saját maga.

Vÿhauteñ ex-miniszterhelyettes viszont már nem kísérte figyelemmel a híradásokat. Élvezte, hogy most először nem kötelessége, amióta elvégezte az egyetemet. Napjait a dolgozószobájában töltötte, régi iratait rendezgette és olvasott. Egyáltalán nem tudott róla, hogy neki kérdésekre kellene válaszolnia.

oe-10 Mòrdÿn

„Csoportokra osztani az embereket, és azt gondolni, hogy az határozza meg tulajdonságaikat, hogy melyik csoportba tartoznak – milyen ártatlan szórakozásnak tűnik, ha csak ennyit tud róla az ember.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
112.*

**Sÿÿndoreia
Lûakêân
59. sÿÿllu 55.
a rózsaszín órája**

Ötvenötödikén reggel egy rövid nyilatkozattal robbant be a közéletbe a Mòrdÿn Sÿÿndoreia. Addig is létezett, már majdnem olyan régóta, mint maga a Kíyreân-rendszer, időről időre adtak nyilatkozatokat, tartottak egy-egy tüntetést. De mindig a társadalom perifériáján léteztek. A közvélemény alig vett róluk tudomást.

Ezen a reggelen ez megváltozott, mert a Mòrdÿn arról kezdett beszélni, aki a leginkább foglalkoztatta az embereket: Nindáról.

– Üdvözlöm önöket – kezdte Ânreên Mòrdÿn, a szervezet alapító elnöke, aki elmésen saját magáról nevezte el mozgalmát, de így a név azt jelentette: Tiszta Szindoria. Senki sem kifogásolhatta, ez volt az ő törvényes neve, így hívták az apját, a nagyapját, a dédapját is, és ez a szó azt jelentette, hogy *tiszta*. – Üdvözlő önöket a Mòrdÿn Sÿÿndoreia Mozgalom, az igazi, tiszta sÿÿndorok mozgalma, azoké a sÿÿndoroké, akiket még nem fertőzött meg a külföldi befolyás, az idegen gondolat. Ez a néhány nap számunkra az örömteli várakozás ideje, barátaim. Nehéz időszak áll mögöttünk. A nép, a tömegek eszmei képzettsége a jelen államrendszerben nem áll és nem is állhat azon a szinten, hogy felmérhesse: a mÿsvÿn kereskedők távozásával a sÿÿndor nép nem veszített, hanem nyert. Igen, nyertünk, barátaim. Azokkal az anyagi javakkal és szolgáltatásokkal, amiket a mÿsvÿnek jelentősen túlarazva szállítottak nekünk, együtt járt a mÿsvÿn erkölcsök és a galaktikus szemlélet gátlástalan terjesztése, az igazi, *tiszta* sÿÿndor erkölcs és életérzés aláásása! De erről már sokszor beszéltem önöknek, barátaim. Most arról szeretnék beszélni, hogy ennek az időszaknak hamarosan vége. No nem annak, hogy a mÿsvÿnek nagy örömeinkre elkerülnek minket, az szerencsére még sokáig így lesz – sok rosszat elmondtunk már az elnök úr kormányzásáról, de mindig megmondtuk a jót is, így azt is, mennyire lelkesen üdvözljük, hogy erőteljes és eltökélt fellépésével kiüzte hazánkból a mÿsvÿneket és voltaképpen szabad országgá tette Sÿÿndoreiát! Vége annak az időszaknak lesz hamarosan, amikor még nem látjuk a

kiutat abból az erkölcsi züllésből, amelybe hazánkat a mýsvîn befolyás taszította. Van két ember, aki képes arra, hogy megmutassa nekünk ezt a kiutat. Az egyik itt van velünk, a mi szeretve tisztelt elnök urunk, Vúyrd Kÿyreàn, akinek megingathatatlan erkölcsi tartását, kérlelhetetlen eszmei szilárdságát politikai ellenfelei sem vonják kétségbe – no, legfeljebb a mýsvînek és a többi galaktikus érdekcsoport –, de ő egymagában szemlátomást kevés ehhez, mit csináljunk, ezt tudomásul kell venni, az elnök úr a legnagyobb államférfi, aki valaha kormányozta Sýyndoreiát vagy bármely országot, amelyről tudomásunk van, de az ő hatalma sem végtelen, és ahogy mondani szokták, a napnak is csak tíz órája van. Ám most már szerencsére itt van nekünk a másik ember, akinek *tisztaságához* kétség nem férhet, akinek gyengéd pillantása mögött eltökéltség rejtezik, s ezt az eltökéltséget mozgalmunk mindig is jól látta. A sors iróniája, barátaim, hogy éppen a mýsvînek között talált otthonra az a gyermek, aki megszabadíthat minket a mýsvîn és galaktikus eszmei uralomtól. Ne tévessze meg önöket, barátaim, hogy jelenleg ő is mýsvînek vallja magát. Nézzenek csak rá!

Váltott a kép, Mòrdÿn mellett – aki régimódián varkocsba fogta hosszú szöke haját – megjelent Ninda egyik fotója.

– Kérem, nézzék meg jól. Ilyen egy mýsvîn? Ugye nem. Ez a leomló aranyszőke haj, ezek a ragyogó kék szemek, ez a halvány rózsaszínű, hamvas bőr, hát ez nem mýsvîn, barátaim, ezt önök éppen olyan jól tudják, mint én. Innen való, a mi városunkból, a szép nagy Lũakëånból. Másról van itt szó. Amint Niëndà úgyszólván mindegyik tévébeszédében elmondja, neki Sýyndoreián soha semmi jó nem jutott, őt csak üldözték és bántották – önök közül azok, akik ismerik a csavargók életét, akik nagyvárosaink síkátoraiban tengődnek, tudják, hogy igazat beszél. Niëndà ártatlan áldozata annak, ahogyan életünk alakul a mýsvîn gondolattól fertőzött nagyvárosokban – ártatlan áldozata, de nem tétlen szemlélője! Létrehozta az ÀLAN mozgalmat, amely már elkezdett azon dolgozni, hogy kigyomlálja életünkben a mýsvîn szennyet, s végre elvigye az igazi, szabad, *tiszta* sýyndor erkölcsöt azokhoz is, akik mostanáig ki voltak zárva belőle. S most már csak talán néhány órát kell várunk arra, hogy a távoli Sùnwis világán találkozzon mozgalmunk képviselőivel, s a tömegek élére állva kibontsa a szabadság lobogóját!

A kis felvétel egy rövid képsorral zárult, ami az elnöki palota homlokzatán lobogó nemzeti zászlót ábrázolta.

A sajtó persze beszámolt róla, főleg néhány kisebb lap, aztán Larenka élő adásban kijelentette, hogy aki akarja, felőle nézegesse, de ez a legösszefüggéstelenebb ostobaságtömeg, amit életében valaha hallott, egyszer megnézte, mert muszáj, de Mòrdÿn úrra ennél több időt nem is szeretne vesztegetni.

Nem mindenki gondolta így. Az ÀLAN-ban tartottak egy rövid tanácskozást, amin Larenka csak megismételte azt, amit a tévében mondott, őt ez a rasszista idióta nem érdekli. A vezetőség úgy határozott, hogy őket igen, és kiadtak egy kommunikét, amit Lâastuñ energiamérnök ismertetett a nyilvánossággal. Ebben leszögezték, hogy az ÀLAN semmiféle közösséget nem vállal sem Mòrdÿnnal,

sem a szervezetével, sem az eszméivel, ők a Testvériséget partnernek tekintették eddig is és annak fogják a jövőben is, az ÀLAN és a sÿyndoř nép ellensége nem a Testvériség, hanem Kÿyreàn és rendszere, és visszautasítják azt a rengeteg rasszista zagyaságot, amiket Mõrdÿn összehordott. Sÿnwison Niëndà nem Mõrdÿn szervezetével fog találkozni, hanem velük, az ÀLAN-nal. A Niëndà külsejére tett értelmetlen és ostoba megjegyzéseket pedig az õ nevében külön visszautasítják.

A Társaság tartott egy kis tanácskozást, amin arra a döntésre jutottak, hogy nem tesznek semmit, egy szót sem szólnak, sem Mõrdÿnhoz, sem róla. Ez ügyben Hait mondta ki a végsõ szót: fõlõsleges ennek az õrültnek sÿmw. A szûnik persze nem ismerték a szindor mondást, el kellett magyaráznia, hogy attól még õrültebb lenne, és fõlõsleges ingyenreklámot csinálni neki egy perrel. A Társaság már korábban megegyezett, hogy kettejüket mint a Nindához legközelebb állókat úgy tekintik, hogy véleménykülönbtség esetén õvék a döntés joga.

Ninda semmit sem tudott az egészrõl. Tévét nem nézett, a hírek még annyira sem érdekelték, mint máskor – a saját magával kapcsolatosak a legkevésbé, a szindoriai hírek úgyszintén nem. Az egész Galaxisban egyedül Aini érdekelte, és a vele, Szinensivel meg az ivutokkal alkotott mentális háló. Egyre jobban érezték a nyüzsgést, kezdtek elkülöníteni benne egyes gondolatokat, érzelmeket. Egyenesen a nyüzsgésnek még nem tudtak közlést küldeni, de az ivutok lehetségesnek tartották, hogy hamarosan erre is képesek lesznek.

361.

oe-11 jaršina

„Egyszer elmondtam neki, miért indítunk mi pereket a nevében, akkor is, ha az õt ennyire nem érdekli. Végighallgatott, és azt mondta: Igazad van, én ezt nem gondoltam át. Végtelenül büszkévé tett, hogy olyat tudtam neki mondani, amire még õ sem gondolt.”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
68. sómir*

**Saunis
jaršinaövezet
16126
41**

Szúnahaumon csak az egyenlítõtõl dzsisszá irányban húzódó széles sávot lakták, a sarki sapkák hatalmas tájai lakhatatlanok és élettelenek voltak. Saunison csak a sarki sapkák körüli keskeny sávot lakták, az egyenlítõtõl mindkét irányban húzódó nyagon széles sáv lakhatatlan volt az ember számára – de nyagon is tele volt

változatos étellel. S mintegy az ellentétpár kiélezéseképpen, míg Szúnahaumon Dzsisszáfaur forró és Séninaur hideg tájai egyaránt tömve voltak földrajzi nevekkel, a saunisi erdőövezetben nem volt egy sem. Nem lett volna értelme: az egyes jaršinákon kívül nem volt minek nevet adni. Itt száz meg száz napon át gyalogolhatott az ember, vagy körbepülhette egész Saunist anélkül, hogy bármiféle különbséget látott volna két pont között – övezeten belül, hiszen a jaršinák, a prienišinák és a šiunidinák egymástól nagyon különböztek, de két jaršinát pusztá szemmel megkülönböztetni lehetetlen volt.

Főleg itt lent, a talajon, ahol nem is lehetett látni semmit. Az óriási jaršinalevelek elfogták a fényt, csak nagy ritkán akadt olyan hely, ahol véletlenül lejutott egy fénysugár, s a dzsungel apró állatai rajongva üdvözölték, táncoltak a fényben, amíg csak valahol a magasban egy levél megint oda nem billent a sugár útjába. Šalis, így hívták saunisiul ezeket a parányi, néha csak pillanatokig, máskor akár napokig létező kis oázisokat.

Mindenhol máshol a sötétség. Hogy az állatok hogyan tájékozódnak idelent, arról könyvtárnyit vitatkoztak már a biológusok. A szaglásuknak nem sok hasznát veszik az örökké zuhogó esőben – igaz, éppen itt lent már nem mindenütt zuhog, mert a levelek előbb-utóbb együvé terelik a vizet, ami aztán vastag sugarakban, dübörögve zúdul le a törzsek között, vagy éppen a törzseken folyik végig. Két ilyen folyam – jaumus – között szinte nem esik az eső, bár a páratartalom akkora, hogy az ember nem tudna levegőt venni. A talaj viszont alig tűnik nedvesnek, mert pillanatok alatt beissza a vizet, és a jaršinák már szivattyúzzák is vissza, fel a magasba. A biológusok számítása szerint kétszáz napig tart, amíg egy vízmolekula eljut a gyökérszétől a jaršina csúcsáig.

A saunisiak beceneve a jaršinák tövében fekvő területre az, hogy kyndōmas, vagyis főzőedény. Forró, párás, sötét. A három kislány mindazonáltal nyugodtan sétálgatott idelent, negyed bolygónyira hazulról, az aiskane „saját jaršinájának”, Sailemyvandryliris Jarinais Mynōnasnak a törzsei között. Zárt jauširuhát viseltek, hasonlót a szúni űrruhákhoz, csak oxigénfejlesztő helyett légcserélővel, hiszen oxigén volt itt bőségesen, csak közvetlenül beszívni nem lehet, mert a dzsungel levegője nemcsak fullasztóan párás és forró, de bűdös és tele van egészségtelen anyagokkal. Ha nem lenne a šiunidinaövezet, amely a jaršinák és prienišinák övezetének levegőjéből kiszűri ezeket az anyagokat, a sarkvidéken sem lehetne lélegezni a szabad ég alatt.

A jaršina méretei felmérhetetlenek voltak innen a talajról, de bárhonnan más-honnan is. Egy-egy törzs átmérője talajszinten akkora volt, vagy még nagyobb is, mint az aiskane épülete. A köztük levő távolság átlagosan ugyanakkora. A törzsek mélybarna, szinte fekete kérgének horpadásaiban mindenfelé apró állatok fészkei, odvai. Saipalis itt nem él, ők utálják a sötétséget, nem jönnek lejjebb az úgynevezett saipalishatárnál, ami a helyi viszonyoktól függően általában ezerötszáz-kétezer rígin magasságban húzódik, *felülről*, a csúcstól lefelé számítva.

Amikor bekapcsolták az antiöveket és elindultak az egyik törzs mentén lassan felfelé, már egy kicsit fogalmat alkothattak a járšina méreteiről. Ötszáz rigin magasságban álltak meg először, körbepérelték Juorus néhány törzsét, és ugyanolyannak találták őket, mint a talajon. Semmivel sem voltak vékonyabbak, semmit sem csökkent a sötétség, minden változatlan volt. Pedig magasabban jártak, mint a Galaxis legtöbb magas tornya, felhőkarcolója.

Ezeregyszáz rigin magasságban látták meg az első saipalisokat. Ketten voltak, egy ágon futottak, ők is meglátták a lányokat. Nyomban irányt változtattak és odajöttek hozzájuk, a gyenge saunisi gravitációnak és kicsiny természetüknek köszönhető villámgyors mozgással. Vijjogó, sziszegő, huhogó hangjaikat Aini kitűnően értette, így Ninda és Szinensi is.

– Hyyy – mondták, ami egyfajta üdvözlést jelentett, de azt is, hogy „látlak”. A nyelvükben semmiféle nyelvtan nem volt, ezt a szót használták a látás fogalmával kapcsolatos minden közlésre, mint például „látod?”, „nézd, ott van”, „láttam”.

Aini megérintett egy gombot az ydisén, s a készülékből felhangzott ugyanez a szó. Emberi torok nem tudta kiadni azokat a hangokat, amikkel a saipalisok társalogtak.

A beszélgetés a saipalisok időszámítása szerint hosszúra nyúlt.

– Sssyyy huuuhhh – mondta egyikük, ami valami olyasmit jelentett, hogy „biztonság barátság”, vagyis most nem kell tartani ragadozó madaraktól, barátokozhatnak.

– Yysss ttt – felelte Aini. „Jóllaktatok és kellemes az időjárás?”

– Kkk – mondta a saipalis, ami egyszerre jelenthetett igent és elköszönést, és már rebbentek is, a szemvillanás gyorsaságával felszaladtak egy ferde ágon és el-tűntek a félhomályban.

– Ritkán jönnek le ide – mondta Aini –, jobban szeretik a világosabb szinteket.

Ahogy emelkedtek, egyre több saipalist láttak az ágakon ugrálni és közöttük röpködni, kis mancsukat széttárva leugrottak, a karjuk és a törzsük közötti bőrlébernyeg segítségével vitorláztak, s ha ragadozómadár közeledett – egyből felhangzott a vysss, vysss riadójel –, csak összecsucsták a karjukat és több száz rigit zuhantak, egy-egy karmozdulattal kikerülve az ágakat, aztán széttárták a karjukat és lefékeztek a zuhanást, már messze a madár látókörén túl.

Már olyan magasán jártak, mint egy hegy, és a járšina törzsei még mindig ugyanúgy vonultak mellettük, a levelek, gyümölcsök, magok ugyanúgy a törzseken, az ágakon ugyanúgy ugráltak a saipalisok és más kisebb állatok, madarak szálltak körülöttük, és egészen lassan növekedett a fény. Aztán elérték az utolsó kiterjedt levélréteget, s most már igazán világos volt. De ekkor már alig láttak saipalist, ide a magasba nem jönnek föl, túl könnyű célpont lennének a madaraknak.

Végül aztán elérték Sailemyvandyrliris Jarinais Mynōnas törzseinek csúcsát. Kértek az őserdőből. Ameddig a szem ellátott, minden irányban méregzöld szőnyeg terítette be a tájat, és távolabbra nézve semmiből sem látszott, hogy ez nem

a talaj, hanem afölött vannak olyan magasan, mint sok világon a hegyek. Fölöttük a vakító kék égbolt, amin soha nem volt felhő, mert akkora volt a levegő nedveségtartalma, hogy azonnal kicsapódott, és persze ömlött rájuk az eső.

– Ez Saunis igazi arca – mondta Aini. – Ez a Zöld Golyó. Nincsenek vízfelszínek, nincsen domborzat, minden a fák birtoka. Ezért emlegetjük mi saunisiak minden második mondatban a Saunis fáit.

362.

oe-12 ĘĚnahý

„Hány milliárd ember lehet ebben a pillanatban is a Galaxisban, aki azon töri a fejét, hogy mi az a különleges, amit mások látnak bennem, és ők miért nem látják. A válaszom egyszerű. Nem láthatod meg a különlegességet, sem bennem, sem senkiben, amíg a saját különlegességedet meg nem értted.”

*Ninda:
Kommentárok az Első Szianhoz,
16. sómir*

ĘĚnahý természetesen nézte az otthoni tévéközvetítéseket, azt is látta és hallotta, amikor Larenka Szontiszkovarikinde kérdőre vonta az új miniszterelnököt a Saunisra küldött kormányügynökről. El is gondolkodott. A leírás illet rá. Szontiszkovarikinde nem mondta, hogy merénylőről lenne szó. Azt mondta, nem tudja. Nem nevezte meg sem az ügynököt, sem a megbízóját.

De hát nem tudhatta, őrá utalt-e a riporter. Vyhaućen miniszterhelyettes küldhett akárhány ügynököt, a kormány többi tagja is küldhetett. Egyrészt. Másrészt viszont őt magától értetődően terhelte a titoktartási kötelezettség, ez annyira természetes és nyilvánvaló volt, hogy bele sem írták a megbízólevelébe. Abban csak annyi van, hogy a sýyndor kormány megbízásából tevékenykedik Saunison, de a feladata sincs megnevezve. A megbízólevelet ugyanis bármely hatósági személy kívánságára fel kell mutatnia. Eddig még nem volt rá szükség, sem a kikötőben, sem azóta nem kérdezett senki semmit. A saunisiak békén hagyják a turistákat.

Így aztán nem jelentkezett se Szontiszkovarikindénél, se Ęrsomnál. Vyhaućen sem hívta fel – végeredményben ő is ide tud hiperfonálni bármikor, ha akar. Ugyanazt csinálta, amit eddig. Sétálgatott a városban, kipróbálta az éttermeiket, fölkereste a látványosságaikat. Szerzett belépőt a kikötői Nündà-találkozóra; könnyen megkapta, mert az igazolásnál a gép semmilyen kormányzati funkciót nem talált. Hiszen ő már nem áll a kormány alkalmazásában. El is ment a kikötőbe többször, figyelte a készülődést. Nem volt kimondottan képzett biztonságtechnikai szakember, de az alapokkal tisztában volt, és elég világosan össze tudta rakni a képet. Itt olyan szintű szakemberek dolgoznak, hogy semmiféle merénylőnek

esélye se lenne. Hiába léteznek olyan fegyverek, amikkel el lehet találni valakit olyan távolságból, ahonnan az egész kikötő csak egy pontnak látszik, mert ezek a rendszerek kiszúrják a lövedéket vagy a sugarat, és megsemmisítik vagy az útjába állnak. Aztán lenyomozzák, hogy honnan jött a lövés, és visszalőnek, gyorsabban, mint ahogy a lövész egyet pislog. Ha ugyan egyáltalán elő tudja csomagolni az a lövész a fegyverét, mert a város másik végén is észreveszik.

Szerencse, hogy ő nem merénylő. Persze ilyen feladatot nem is vállalt volna. Soha nem ölt meg senkit, és nem is áll szándékában.

Másért keltette föl a figyelmét az a hihetetlen biztonságtechnikai apparátus, amit az ALAN-osok felvonultattak. Mire kell ez? Miért tartanak attól, hogy valaki megtámadhatja Niündát? Miért féltik ennyire? EÉnaħy úgy érezte, mostanra eleget tud Niündà tevékenységéről ahhoz, hogy meggyőződéssel kijelenthesse: ez csak egy gyerek. Egy teljesen hétköznapi, átlagos gyerek. Ha kilép otthon a házból, száz ugyanilyen jön szembe. A biztonságtechnika alapszabálya: a biztonsági intézkedéseknek arányban kell állniuk a várható támadás esélyével, a feltételezhető támadó felkészültségével és a sikeres támadás által okozható kár mértékével. Miért gondolják, hogy Niündà ellen olyan felkészültségű támadók jöhetnek, akik ellen semmi sem túlzás? Mert ez itt körülbelül a legnagyobb biztonsági apparátus, amit egyetlen ember védelmére valaha összeállítottak a Galaxis történelmében. Minden rendszer mögött három azonnal bevethető tartalék, minden összekötte és függetlenül. Beleértve a mentőket is. Négy mentőautó egyedül Niündà számára, különböző helyeken, és készenlétben több ezer az embereknek. Természetesen ha bármitől megsérülne, azonnal visszaviszik a hajójára, ahol eleve adott a maximális biztonság, és a kórházaik híresek a felszereltségükről. Nyilván soha nem is merült föl a gondolat, hogy egy saunisi kórházba vigyék. A Testvériség nem is engedné.

A szervezés csúcsa, kétségtelenül. Azért, mert egy hét és tíz éves iskolásgyerek, akinek még épp hogy formásodni kezdett a csípője és a melle, épp hogy kezd rányílni a szeme a világra, épp hogy ember kezd lenni, ki fog jönni a hajójából és találkozni fog másokkal. Totális örület.

EÉnaħy elhatározta, hogy igyekszik Niündà közelébe kerülni. Nyilván tíz- meg tízezer ember törekszik majd ugyanerre, és természetesen a szervezők nem engedélyeznek semmiféle tolongást, valójában a helyét sem hagyhatja majd el senki, amikor Niündà köztük lesz. Majd valamikor máskor. Esetleg vesz egy jegyet a hajójára. Van annyi pénze, hogy egy darabig utazhasson egy sũũň hajón, és volt már olyan, hogy Niündà lejött a suárba. A küldetésének úgylis lőttek, nem kell hazamennie és beszámolnia, nincs is már kinek – de ő maga viszont kíváncsi. Érteni akarja ezt az egészet. Muszáj, hogy legyen *valami* e mögött az örület mögött, nem bolondul meg egyszerre több tízmillió ember ugyanúgy.

Végül is azt is megteheti, hogy együtt utazik vele, és kimegy a hajóból, amikor leszállnak valahol. Niündà is ki szokott szállni, körülnéz a világokon. Sajnos az megjósolhatatlan, hogy Niündà mikor száll ki és mikor tér vissza, de ha folyama-

tosan résen van az egyik kapunál, akkor azért van esély, hogy elcsípi – hacsak nem a másik kaput választja persze.

Otthoni, Țtřowŋ Sêšs-i lakását már meghirdette, jó helyen van, hamar elkelt. Ha beosztja, jól megél valami olcsóbb világon, itt Saunison ugyan csak rövid időre futja, de majd keres valami munkát, amikor ez a tartalék elfogy. Ráér.

Tűnődve sétálgatott a Kyriontē parkban, vett egy csokis aleindát, azt majszol-gatta. Egyre ezen a Niëndà körüli örületen járt az agya. A történet kulcsa nem az a felhajtás, amit most csinálnak, az egyszerűen abból van, hogy mindenki, akire ezen a téren felelősség jut, maximálisan be akarja magát biztosítani. Ez a rendezvény csak felszínre hozza, hogy mekkora imádat tárgya ez a gyerek, de a lényeg nem itt van. Több millió ember szabályszerűen beleszeretett ebbe a gyerekbe, szerte a Galaxisban, anélkül hogy bármit tudtak volna róla. Mint egy énekes sztár-ba, pedig énekelni csak később kezdett, és az már nem sokat lendített a hírnevén. Nem játszott sikeres filmekben, nem írt divatos regényt. Csak beszél az emberek-hez, akik ettől elkezdenek bolondulni érte. De mitől? Végignézte az összes beszé-dét. Ő miért nem érzi még mindig azt, amit a többiek?

Aztán eszébe jutott még valami. Ez a világ, Saunis egyelőre mentes ettől a „Niëndà-betegségtől”. A hatáságaik természetesen együttműködnek az ÀLAN-nal a rendezvény megszervezésében és biztosításában, hiszen az a dolguk, de itt nincs rajongótábora; lehetnek persze rajongói itt is, de nem sok. A hírműsorok említést tettek a kikötőben zajló nagyszabású készülődésről, de a gyereket úgy említették, mint akiről nem tudnak semmit, és a nézők sem.

Akkor most végezhet egy érdekes kísérletet. Vajon a találkozó hatására létrejön a rajongótábor itt is? Mennyire fertőz ez a furcsa eszme?

363.

oe-13 városnézés

„Ez volt a legfőbb: meglátni őt. Ez életetett mindenkit. Aligha volt köztünk bárki, aki utólag azt gondolta volna: nem érte meg.”

ÀLAN:
Hősköltemény,

Saunis
Rīnilaiskas
16127
36

Saunis mindkét városának sajátsága volt, hogy szép számmal tartalmaztak egészen falusias területeket és nyüzsgő forgalmú nagyvárosi részeket, és a kettőt általában csak annyit választotta el egymástól, hogy át kellett menni az utca másik

oldalára. Rīnilaiskas is egy falucska volt a város belsejében, egy téglalap alakú területen, ami nagyjából akkora lehetett, mint az *Aulang Laip* egy szintje, és mind a négy oldalról nagyváros vette körül. Itt rendezték a rīnilaiskasi vásárt, minden kilencedik napon; ebben csak a dátum két utolsó jegye számított, a huszonhét osztható kilenccel, tehát volt vásár. Elmentek megnézni.

A legtöbb vásár, amiket Ninda eddig meglátogatott, arra szolgált, hogy hivatásos kereskedők adják el azt az árut, amit azért vettek meg, hogy aztán haszonnal továbbadhassák. Az egyik kivétel a hinnuldudi dzsemrur volt, ahova sokan azért mentek, hogy régi holmijuktól szabaduljanak meg pénzért, de új dolgokat is lehetett kapni. A rīnilaiskasi vásár kizárólag arra szolgált, hogy régi, használt dolgokat adhassák el az emberek.

Nindára talán még a hűséges rajongói sem ismertek volna rá a saunisi lányok szokásos viseletében, térd alá érő, könnyű piros ruhában. Szinensi hasonlóan volt, csak kékben. Ainitól kapták mindkettőt, aki sárgászöldet vett föl.

Lí nem jött velük, hiszen a tárgyak a legkevésbé sem érdekelték, és a folyamatos mentális kapcsolat révén így is olyan volt, mintha ott lenne. De mégis négyen voltak. Bár Rīnilaiskas a második līmasban volt, nagyon messze az ötödikben levő kikötőtől, ahol minden ALAN-osokkal volt tele, Aini elhozott egy Uorit az aiskanéből, hogy vigyázzon rájuk, azaz elsősorban Nindára. Egyetlen Uori nem sokat tehet, ha több ezer rajongó ütne rajtuk, de hamarabb riasztja a saunisi rendőrséget, mint bármelyikük.

De rajongók nem zaklatták őket, a vásár pedig nagyon érdekes volt. Aini vett néhány ajándéktárgyat a családtagjainak, Ninda pedig lenyűgözve hallgatta, ahogy alkuszik. Eddig két helyet ismert a Galaxisban, ahogy a vevők szenvedélyesen alkudoztak az eladókkal: a luakeáni piacokat, ahol sokszor volt fültanúja ilyen alkunak, bár mint csavargó persze soha nem vehetett részt ebben, és a hinnuldudi dzsemrurt, ahol furcsán néztek az emberre, ha egyszerűen kifizette, amit kértek. Ninda alkudott néhány emléktárgyra Hinnuldudon, és meghallgatta, ahogy mások alkudoznak – de Aini túltett rajtuk. Kinézett egy játékot a gyerekeknek, és száz aumasról lealkudta huszonkettőre. Aztán közölte az áruossal, egy ravasz képű öreg sinargorival, hogy még így is jó bevételre tett szert, az a legkevésbé, hogy ezért – rámutatott egy másik játékra – reális árat kér, nem olyan szörnyűséget, mint száz aumas. Mondjuk ötöt? A sinargori égnek emelte a kezét, a Saunis fāit hívta tanúul, mint egy született saunisi, hogy ő ezt az építőjátékot az unokájának vette két évvel ezelőtt, tizenkétezer dariért, ami hetvennyolc aumasnak felel meg. Aini megkérdezte: és milyen hosszúak az évek Sinargoron? Mert ezen a játékon eléggé meglátszik a kora. Végül tizenegy aumast adott érte.

Persze nem minden árus hozta csakugyan a saját régi holmijait. Voltak, akik megvettek olyan tárgyakat, amiket itt jól el lehet adni, és idehozták, de az is gyakori volt, hogy az árus olyasmit árult, amit itt vett, alig pár századdal korábban. Nem tiltotta ezt meg senki.

Ninda vett egy Saunis-gömböt, Ángsaurinak szánta ajándékba, magának pedig egy tipikus saunisi dísz tárgyat, egy üveggulát, ami akkora volt, mint az ő feje, és apró lemezkékké csiszolták a felszínét, amitől milliónyi színben pompázott és tükrözött vissza a világot. A szünik is szerették a szép üvegtárgyakat, de egészen más stílusban.

Ninda persze arra is kíváncsi volt, hogyan élnek az emberek Rñilaiskasban, s ezt az ismeretet nem kaphatta készen Aini elméjéből, mert ő sem tudta. Így körülnéztek a faluban is. Mindössze negyven házból állt, amikben többnyire egy család élt, a felnövekvő gyerekek saját házat építettek vagy elköltöztek egy másik városrészbe. Az itteniek nemigen gazdálkodtak, legfeljebb a ház körül tartottak egy kis kertet. „Fönt” dolgoztak – így hívták a város más részeit –, és a vásár napján házi süteményt, szendvicseket készítettek, ami komoly bevételt hozott, mert ritkán maradt belőle. Nindáék is belaktak alaposan, előbb Ÿneraimas bácsinál sült yrtilionnal – egészen emlékeztetett a szúnahaumi sidellut kolbászra –, aztán Andryvaiškiunaseknál űraiškas süteményt ettek, egy tucatot egy aumasért, de nagyon finom volt. Külsőre hasonlított a jagihutra, színes volt, apró, kerek, de egészen másképpen készítették, más volt az íze.

Aztán sétáltak még a városban is. Közvetlenül Rñilaiskas mellett volt a Lievas negyed, forgalmas üzleteivel, szórakozóhelyeivel. Igazi csillagközi közönség járt erre, harminc-negyven világról is jöttek emberek, bár a kikötő messze volt, de Saunisra sokan jönnek hosszabb időre, van idejük bejárni a várost és körülnézni. Szünikat is láttak egyszer, köntösben, de messzebb voltak.

Aznap fattilgópan volt a szúni naptár szerint, és a *Hallihuat Fónird* sziangdzsan délelőtt elhagyja Saunist, ezért Ninda küldött egy üzenetet Dúnszinak.

Kérlek, juttasd el Saunisra: holnap, úsarrigan 600-kor találkozom az emberekkel a kikötőben, a Hallihuat Fónirdnak a kikötő széléhez közelebbi suárkapujánál. Köszönöm.

Dúnszi a szokásos módon, a háromfülű Södý-Vödý nevében elküldte az üzenetet Larenkának, aki továbbította az ÀLAN-hoz. A mozgalomban tetőfokára hágott az izgatottság. Holnap! Ezen a napon történetesen egybeesett a káyndimi és a szúni éjféli, és másnapra nem növekszik még meg nagyon az eltérés, vagyis a holnapi kora délután a szindor fővárosban is kora délután. Már nagyon várták. A Saunison dolgozó biztonságok beindították az „időzített műveletet”, de persze nem szúni idő szerint 600-ra, hanem jóval korábbra, saunisi idő szerint már 70-től teljes készütségben lesznek.

Nindát és barátnőit a legkevésbé sem érdekelte a szindorok izgalma. A Naimis étteremben ebédelték, nézték a táncolókat meg odakint a Syleita tükrén keringő csónakokat. Amennyire nem voltak természetes eredetű vízfelszínek Saunison, olyan sok volt a mesterséges tavacska a két városban. Aztán tovább sétáltak, át a Lārinis negyeden, ahol keskeny, kanyargós utcácskák vezettek a Laurāni térre, a

környék központjába, ahol egyszerre öt-hat helyen léptek fel zenészek, bűvészek, mutatványosok. Megcsodáltak egy művészt, aki lapos tálcára vizet töltött, abba festéket csöpögtetett, ami szétterült a vízen, és a színes foltokat egy pálcával húzkodta mindenféle alakzatokká; aztán a vízre fektetett egy papírlapot, fölemelte, és ott volt a festmény, egy csokor virág.

Aztán továbbmentek, be Aimas történelmi középpontjába, az Ōrion negyed festői utcáskái közé. Még az Ailāksis múzeumba is elmentek, megnézték a Galaxis benépesítéséről szóló kiállítást.

364.

oe-14 rendezvény

„Mi neveltük föl, Ammaít meg én. Mi neveltük föl? Mindig megkérdezem ezt magamtól. Nem is azért, mert volt egy csomó idő, amikor távol volt tőlünk. De föl lehetett őt egyáltalán nevelni? Vagy a vér szerinti gyerekeinkre mondhatom, hogy mi neveltük föl őket, ha felnőve olyanok lesznek, akiket egyáltalán nem értünk?”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
585.*

Saunis
Aimas Synorīdis 6.
16128
90

A *Hallihuat Fónird* nyugodtan, mozdulatlanul pihent a kikötő hatos szektorának betonján. A suárkapuk nyitva, mint mindig, a vásárlók ki-be áramló folyama is éppen olyan volt, mint máskor. A Testvériséget nem izgatta Ninda és az ÀLAN találkozója, eszük ágában sem volt korlátozni az emberek mozgását és ezzel csökkenteni a bevételeket. Az ÀLAN megállapodott az esszidzsinnával, hogy az emberek ott lehetnek a suárkapuban és bent a suárban is, fegyvertelenül, de legalább láttak mindent és tudtak jelezni a kintieknek.

Az ÀLAN-ban az izgalom tetőfokára hágott. Tudták, hogy Niündà pontos lesz, de csak nagyjából. Jöhet egy-két huszaddal, századdal, limlivel előbb vagy később is, neki az idő nem sokat jelent.

Nindának csakugyan nem sokat jelentett az idő. Amikor úgy gondolta, hívott egy aungirt az aiskanébe. Hazament a hajóra, egyedül, hiszen Ainit nem engednék a lakószintekre – ők otthon maradnak, a mentális kapcsolat segítségével jobban értesülnek mindenről, mintha a tévé előtt ülnének. Így, hogy a hajóból jön le liften, az egész ÀLAN azt fogja hinni, hogy egész idő alatt a *Hallihuat Fónirdon*

tartózkodott, eszükbe sem jut arra gondolni, hogy jelenleg itt lakik Saunison, sőt nem is ezzel a hajóval érkezett.

Az aungir-sónurból az egyik lifthez sétált és lement a suárba. A figyelők persze azonnal észrevették, legalább ezren voltak a suárban. Rögtön szóltak a központnak, s a horribilis méretű biztonsági rendszer riadókészültségre állt.

Ninda a fehér köntösét viselte. Rámosolygott a figyelőkre, akik visszamosolyogtak. Ők fekete nadrágot és piros pólót hordtak, a pólón Ninda arcképe és a jelvény, a nyakukban holoképes, lézerekódos igazolvány, amit ugyanúgy nem lehetett elrabolni tőlük, mint egy szűnitől a suagját. Fülükben hallgató, szájuk előtt mikrofon. Többségük egészen fiatal volt még. Ahogy végigkísérték Nindát a suár utcáján a kapu felé, mindnek az járt a fejében, hogy ez életük nagy pillanata. És hogy ha kell, a testükkel is megvédelmezik.

Mire Ninda kilépett a suárkapun, az egész közönség tudta, hogy jön. Látták a hatalmas kivetítőkön; a Testvériség szemernyi akadályt sem gördített az elé, hogy bent a suárban már kamerák vegyék Nindát. Nomboka némileg lemaradva követte, a suárkapunál már lassított is, hogy Ninda egyedül léphessen ki. Most a forgalom is leállt, a vásárlók is őt nézték.

– Jó estét, Sÿyndoreia – szólalt meg Ninda csendesen, szindor nyelven és szindor szokások szerint. A szűnik nem köszönnek, a saunisiak pedig nem használnak a napszakokkal kapcsolatos köszönéseket.

Világos nappal volt, hiszen a sarkvidéken voltak, hosszú-hosszú nappalban és nyárban, akárcsak Szúnahaumon. Itt azért nem volt egészen örök egyik sem, csak nagyon hosszú.

A számlálók szerint több mint kétszázezren voltak. Még az utolsó pillanatban is befutott egy hajó, a tuolréi illetőségű *Nuttabin*, huszonötezer emberrel. A kikötőben épített sok emelet magas lelátón minden helyet elfoglaltak.

Ninda odasétált a tifongokon kevéssel túl elhelyezett nagy, kerek, igazi szűni szokás szerinti asztalhoz – az ÀLAN egyenesen a *Hallihuat Fónir*dől bérelte, a szokásos padokkal.

– Itt üljek le? – nézett föl az emberekre, akik csak bámultak rá, lenyűgözve, hogy igazából látják, nem a tévéképernyőn át. Ninda helyet foglalt. Nomboka is odajött az asztalhoz, leült ő is. A szokásos falatkákat is a *Hallihuat Fónir*dől hozták a pincérrobotok, mert akkor holtbiztos, hogy ahhoz nem nyúlhatott emberi kéz.

– Kedves vendégeink – szólalt meg Nomboka –, kedves nézőink otthon a képernyők előtt! Itt ülünk Súnwis úrkikötőjében Niündával és több mint kétszázezer emberrel, akik tizenhét különböző világról érkeztek ide azért, hogy szemtől szemben láthassák az ÀLAN mozgalom alapítóját, névadóját, vezetőjét.

– Ugyan már, Szillon – mondta Ninda. – Nem alapítottam én semmit. Azok a sivatagjáró fiúk-lányok alapították, akiket annak idején láttunk a tévében, amikor a színészt meg a kislányt megölték. Én még mindig nem tudom, mit keresünk mi itt, ebben a kikötőben.

– Találkozunk, beszélgetünk...

– De Szillon, kétszáz ezer ember nem tud beszélgetni egymással. Már kétszáz sem tud. Húsz még esetleg, de afölött már biztosan csoportokra fognak oszlan.

Nomboka habozott egy pillanatig, hogy most mit mondjon. Ninda folytatta:

– Nézz föl a lelátókra. Beszélget ott valaki? Alig. Engem figyelnek mind. Ami nem is csoda, elvégre azért jöttek ide, hogy velem találkozzanak – de mondd meg nekem, Szillon, vagy mondja meg közületek bárki: komolyan azt hittétek, hogy én kétszáz ezer emberrel beszélgetni tudok?

Néma csend, az embertömeg meglepve hallgatott.

– Hát nem tudok – közölte Ninda egyszerűen, és töltött magának egy korty íhafit.

– Igen, ez számunkra is világos – bólintott Nomboka megértően. – Valójában ennek a találkozóznak az ad különleges jelentőséget, hogy együtt vagy az ÀLAN-nal, nem hiperfonon érintkeztek.

– Igen, ezt értem. S most? Rendben, itt vagyunk. Mit fogunk csinálni itt együtt kétszáz ezren, játszunk egy parti šíllunwírt?

Nomboka beharapta az ajkát. Ez a gyerek mindig rátalál a dolgok velejére.

– Vagy javasolok valami mást. Tegyel föl egy kérdést. Aztán valaki más a jelenlevők közül, egyenként, összevevissa. Sorsoljatok, hogy ki kérdezzen. Ez egy kicsit hasonlít arra, hogy együtt beszélgetünk, még ha a végén csak ezerből egy kerül sorra.

– Rendben – bólintott a riporter. – Körülnéztél már Súnwison?

– Ó, igen. Gyönyörű világ. Jártam a jaršinaövezetben, megnéztem egy növényt... hát mit mondjak, átértékelisz tőle mindent, amiről addig azt hitted, hogy *nagy*. De a város is nagyon szép, egy részét bekóboroltam. Az itteniek tudnak hangulatosan építkezni.

– Van kedvenc világod? – kérdezte az első kisorsolt, egy idősebb asszony a lelátóról.

Ninda természetesen nem mondhatta ki Szúnahaum nevét.

– Talán éppen Saunis lesz az. De minden világnak megvan a szépsége. Tudtátok, hogy nincs két egyforma sivatag? Šýndoreia, Hinnuldud, Szaisz, So'meza... mind más. Pedig mindet egyszerűen csak homok borítja. Mindenütt mások az erdők, a házak, a hegyek. Én minden világot szeretek.

– Vagyis Šýndoreiát is? – kérdezte a következő.

– Hát persze. Nem mondhatnám, hogy különösebben beopta magát a szívembe, az igaz. De vannak ott barátaim. Nekem semmit sem számít, hogy ott születtem, de az ÀLAN-nak igen. Több millióan vannak, akiknek a nevét sem tudom, de a barátaim – és vannak, akik személy szerint azok.

Ez nagy tetszést aratott.

– És ha megbukna a rendszer? – kérdezte egy férfi.

– Mi lenne akkor? – kérdezett vissza Ninda.

– Eljönnél Šýndoreiára?

– Miért ne? Most sincsen semmi akadály, ami engem illet. A Testvériség persze nem hajózik arra, ezért egyelőre nem tudok odamenni, de nekem nincs el-lene kifogásom.

– Csakhogy nélküled nem fog megbukni a rendszer – mondta egy másik férfi.

– Akkor meg is érdemlitek, hogy megmaradjon – közölte Ninda. – És ha én meg sem születtem volna? Ha holnap a torkomon akad egy falat és megfulladok? Miért hiszitek, hogy a történelem egy-egy embertől függ?

– Miért, hány embertől függ? – kérdezte Nomboka.

– Semennyitől. Tudjátok, mi a tham? A történelem erői. Azok a természeti erők, amik az élettelen és az élő természetet meg az emberi társadalom mozgásait irányítják. A diktatúra meg fog bukni, mert nem lehet másképp. Minden diktatúra megbukik. Szóljon, aki tud kivételt.

365.

oe-15 rendezvény

„Irányítani a tömeget olyan képesség, amit mindenkinek el kell sajátítani, aki vezető szerepre pályázik. Valamilyen szintű pszichológiai alapismeretek feltétlenül kellene hozzá. Ez közismert. Amennyire tudjuk, Ninda az egyetlen, aki ezt egészen másképpen csinálja.”

Aini:

*Ninda lélekrajza a csoport számára,
3. szint 1. kör, A7V rind, 65/23/711.*

ĚĚnahý igyekezett elvégezni a feladatát, amit eredetileg vállalt, elvégre ő írt tanulmányt arról, hogy Niñdà mögött csillagközi szervezetek állnak. De nem sok esélye volt megfigyeléseket tenni ebben a tömegben, ahol egyáltalán nem is mozdulhatott. A lelátó harmadik szintjén, valahol középtájon ült, a közönségnek legfeljebb fél százalékát láthatta. Nem is baj, hogy nincs már, aki számon kérhetné a feladata teljesítését, mert reménytelen. Nem számított rá, hogy ilyen tömeg lesz jelen és ilyen szigorú biztonsági intézkedéseket fognak alkalmazni.

Mást csinált helyette. Próbált választ kapni arra a kérdésére, hogy mitől vált Niñdà ezzé a rendkívüli emberré a tömegek szemében. És hihetetlen szerencsére kisorsolták, hogy kérdezhessen Niñdától, itteni idő szerint valamivel éjfél után. Úgy működött a rendszer, hogy a kis mikrofonos robot odalibbent az ember elé már két kérdéssel és válasszal korábban, hogy legyen ideje átgondolni a kérdését. Aztán a roboton kigyulladt a piros fény, és ĚĚnahý megszólalt.

– Mitől van az, hogy ez a rengeteg ember – és még sokkal több a spirálkaron – valami különlegeset lát benned?

Ninda félrehajtott fejfel, kutatóan nézett föl rá a kikötő betonjáról.

– Vagyis *te* nem látsz bennem semmi különöset – állapította meg.

ĚĚnaħý már nem hátrálhatott meg, be kellett ismernie az igazat.

– Nem, én tényleg nem.

– Ezt értem. De akkor mi hozott ide? Ha szerinted én csak egy köznapi ember vagyok, mint bárki más, akkor miért utaztál át a fél spirálkaron?

A volt asszisztens vadul kutatott az agyában valamilyen válasz után, de nem talált semmit, ami hihetőbb lett volna az igazságnál.

– Engem eredetileg úgy küldtek... az előző kormány, hogy derítsem ki, mi áll a Niında-jelenség hátterében.

A nézőteret hirtelen megülte az ellenségesség. ĚĚnaħý aggódva pillantott körül. A szomszédai úgy néztek rá, mintha ő lenne az a bizonyos merénylő, és már elő is rántott volna valami fegyvert. De Ninda nyugodtan pillantott rá továbbra is.

– És kiderítetted?

– Nem...

– Kár. Örültem volna, ha elmondod nekem is. Mert én sem tudom.

A nézők derültsége valamit enyhített a hangulaton, de Ninda nem lett volna őnmaga, ha nem teszi szóvá.

– Most mi bajotok? Ez a fiatalember kapott egy munkát, és megpróbálta elvégezni. Történetesen hasznos munkát. Nem mindegy, kitől kapta? Miért néztek rá egyszeriben úgy, mint egy fészekalja sŵmŵra? Bántott benneteket?

Az emberek kezdtek fölengedni, kicsit barátságosabban néztek ĚĚnaħýra, aki valamivel már könnyebben lélegzett.

– Nem tudok válaszolni a kérdésekre – mondta Ninda komoly arccal. – Minden emberben van valami, ami különlegessé teszi, amiben eltér mindenki másától. Minden ember egyedi és megismételhetetlen. De hát ezek közhelyek, ezt mindenki tudja. Én kimondtam néhány dolgot – Nombokára pillantott – abban a legelső interjúban, amit Szillon készített velem, olyasmiket, amiket akkoriban senki sem mert kimondani Sŷyndoreián. Ma már naponta hallani ezeket, a tévében is kimondják. De az emberek valahogy ragaszkodnak hozzám. Nem tudom, miért. Ők sem tudják. Megmagyarázhatatlan dolog, hogy mitől érzünk szeretetet egy ember iránt, és miért nem érezzük egy másik ember iránt. Persze... egy dolog, hogy az embernek vannak barátai, akik személyesen ismerik és szeretik, és egészen más, hogy engem több tízmillió ember szeret anélkül, hogy valóságosan ismerne. De hát nem így van ez például színészekkel is?

– Azt hiszem – mondta Nomboka kedves mosollyal –, itt kétszázezer ember van, aki nem ért ebben egyet veled.

– S a képernyők előtt még sok millió – bólintott Ninda. – Értem én, hogy őszertünk megvan a nagyon is jó okuk, hogy szeressenek engem. Ez nem is zavar. De az, hogy bennem látjátok Sŷyndoreia valamiféle megmentőjét, jótevőjét, nem tudom, mit, az viszont zavar. Mert nem vagyok az. Minden egyes alkalommal elmondom, hogy nem, de ti nem hisztek nekem. Ami elég nagy baj, de nem nekem, hanem nektek. Ti éltek Sŷyndoreián, nem én. Ti éltek a zsarnokságban, nem én.

Márpedig a zsarnokság mindaddig meg fog maradni, amíg *ti* meg nem döntitek. Ti kétszázezren, meg akik még otthonról néznek, meg akik nem is néznek. A nép.

A beszélgetés folytatódott, az emberek kérdeztek, Ninda válaszolt. ÉÉnaħy pedig gondolkodott. Hogy volt ez? Kétszázezer ember úgy nézett rá, mint – ahogy a gyerek mondta – egy fészekalja swmwra, mert megmondta, hogy kormányügynök. Aztán az ő néhány szavára egyszerre megszelídültek. Mitől képes ez a kiskamasz gyerek a puszta szavaival irányítani egy városnyi embert?

Néhány huszaddal később, mintha az ő gondolatát hallotta volna meg, az egyik kérdező szinte szó szerint ezt a kérdést tette föl.

– Mondd, hogy lehet az, hogy neked mindenki szót fogad?

– Mindenki? – nevetett Ninda.

– Úgy értem, itt az ALAN-ban. Bármit mondasz, mi megtesszük. De most eltűnődtem, hogy miért. Illetve... a rokonaim közül sokan nem ALAN-osok, és nem értik, hogy én miért léptem be az ANÜ-ba. Nem tudom, mit feleljek nekik.

– Szerintem azt, hogy az embereken akarsz segíteni. Hogy miért hallgat rám több millió ember? Azt hiszem, egyszerűen azért, mert – nem ezt teszik. A józan ész szavát követik, én csak megfogalmazom, hogy mit mond a józan ész. Nézd az iménti esetet – s Ninda fölmutatott oda, ahol ÉÉnaħy ült –, mikor az a fiatalember elmondta, hogy kormányügynök. Ti nem szimpatizáltatok vele, sőt, elég fagyos lett körülötte a hangulat. Én pedig kimondtam, hogy a haragnak semmi értelme, és ti megenyhültetek. Mert én ezt mondtam? Dehogy. Azért, mert megértettétek, hogy semmi bajunk azzal, ha valakit ideküld a kormány, hogy megértsen minket. Hiszen éppen azt akarjuk, hogy megértsenek minket, nem igaz? Magatoktól is rájöttetek volna, csak éppen én előbb mondtam ki. Ez mindennel így van, amit mondok nektek. Ti magatok is tudjátok, csak én mondom ki. Így van ez már a legelső interjú óta, amit Szillon csinált velem.

A volt asszisztens döbbenten ült a székében. Ilyen egyszerű? Azért rajong érte több tízmillió ember a fél spirálkar sok tucat világán – mert a józan ész hangján beszél? Ennyire ritkaság lenne a józan ész, ennyire különleges és megbecsülendő?

Nem, Ninda rosszul méri ezt föl. Ez nem így megy. Annyi józan esze mindenkinek van, hogy elemi dolgokat fölmérjen, nem szorul egy gyerek útmutatására.

Aztán ahogy tovább üldögélt és hallgatta a kérdéseket és válaszokat, eszébe jutott, amit Árišen írt a tömeglélektanról. Itt ülnek ezen az óriási lelátón negyven vagy ötven sorban, meg a kikötőépület nyitott folyosóin is, és nem szabad mozogni, elég szűkösen vannak összezárva. Ilyen körülmények között működésbe lép a tömeglélektan az a jelensége, hogy az emberek metakommunikációs megnyilvánulásai hatnak egymásra, egyes érzelmek végigsöpörhetnek egy így összezárt embertömegben, és akár pillanatok alatt kialakulhat egy egységes vagy annak tűnő érzelem.

És otthon, Sýndoreián és azon a sok-sok másik világon, ahol nincsenek összezárva?

oe-16 rendezvény

„*És milliónyi felnött ember képes volt azon törni a fejét, hogy kicsoda a háromfülű Södý-Vödý. Ahelyett hogy megnézték volna a mesekönyvet.*”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
10. D.*

**Sÿndoreia
Kaſndim
59. ſÿllu 59.
a kék órája**

Larenka természetesen a stúdióban ülte végig az egész beszélgetést, és részt vett a háttérbeszélgetésben, amit a műsorhoz tartozó melléksatornán folytattak, írásban természetesen, hiszen az élőbeszédre figyeltek. Válaszolgatott a nézők kérdéseire.

Egy Yröt Äyldêp nevű néző ezt kérdezte: – Larenka, mondja, végül is mit lehet tudni arról, akire időnként *a háromfülű Södý-Vödý* néven utal?

– Semmit, Yröt – felelte a riporter. – Mint nyilván tudja, egy újságíró nem fedheti fel a forrásait.

Ezzel a kérdéssel kezdődött a találgatás, hogy ki lehet a háromfülű Södý-Vödý, akinek a közvetítésével Ninda üzenetei érkeznek. Valaki eljuttatta a kérdést Saunisra is, Nomboka tette föl pár huszaddal később.

– Ninda, érkezett egy kérdés Sÿndoreiáról. Azt szeretnék tudni, kicsoda a háromfülű Södý-Vödý, akin át üzeni szoktál az ÀLAN-nak.

– Miért szeretnétek tudni? – érdeklődött Ninda, és ivott egy korty íhafit.

– Gondolom, kíváncsiságból.

– Keressetek valami más célpontot a kíváncsiságotoknak. A háromfülű Södý-Vödý inkognitóját nem fedem föl. Senkiét, aki inkognitóban van, mert megvan rá az okuk, hogy elrejtőzzenek. Ezt tehát soha ne kérdezze senki, mert nem fogok válaszolni.

Ez kissé leforrázta az embereket, de Ninda folytatta.

– Ti ott az ÀLAN-ban ma már erősnek hiszitek magatokat. Ti vagytok az Államszövetség legnagyobb politikai csoportosulása, jelentős erő összpontosul a kezetekben. Csakhogy az országot változatlanul Kÿyreàn emberei tartják irányításuk alatt. Igazából semmi sem változott. Valahol valaki kiad egy parancsot, és valakit véletlenül halálos baleset ér. Mint azt a szegény elmeorvos professzort, Lîmÿyt, aki szerintem nem azért zuhant le hegymászás közben, mert rólam összehordott egy csomó hülyeséget és ezzel nevetségessé tette magát, hanem mert kényelmetlenné vált a VÿLN szemében. Mert gondolom, senki sem hiszi, hogy ez a tapaszt-

talt hegymászó egyedül indult el a Káryden-hegy oldalán, hogy aztán senkire ne számíthasson, ha bajba kerül, és éppen ezért szándékosan a tó túlsó partján hagyta a kocsiját is. Nem magamtól vagyok ilyen tájékozott, Ámmaït mesélt az ügyről. Ő fogalmazta meg azt a véleményt, hogy a professzort megölték, és pedig akkor senki más nem tehetett, csak a VÛLN. Hát ugyanez történhet a háromfűlű Södý-Vödýval, ha fölfedem az inkognitóját, ha esetleg a VÛLN úgy kegyeskedik ítélni, hogy az útjukban áll. Mert persze ez nem biztos. Föltéve egyébként, hogy a háromfűlű Södý-Vödý egyetlen személy, mert egy embert nagyon könnyű eltüntetni. De lehet, hogy ezt a nevet mindig másvalaki használja. Ezért örülök, hogy az ÁLAN már ilyen nagy szervezet: az ÁLAN-t nem lehet eltüntetni. De soha ne feledjétek, hogy a nagy szervezet sok kicsi, védtelen emberből áll.

ËËnaħy egészen ellágyult, ahogy ezt hallgatta. A kislány odafigyel azokra, akik törődnek vele. Egyszerre anyásan komoly és amolyan összeesküvő módjára is. Persze mit tudhatná? Otthon igazán nem azt volt alkalma megtapasztalni, hogy az államrendet védelmező intézmények nem bántanak senkit, mindenki tudja, hogy az RV-ben sok a túlkapás, és a csavargók övelük találkoznak csak, nem mással. Neki soha nem volt kérdés, hogy a gyerek miért nem szereti a sÛndor hatóságokat, semmilyen pozitív élménye nincsen velük kapcsolatban. De az ÁLAN tagjai a társadalom minden rétegéből jönnek – éppenséggel a csavargók alig képviseltetik magukat a mozgalomban, hiszen semmilyen társadalmi ismeretnek nincsenek birtokában, nagy részük nem is hallott még az ÁLAN-ról, illetve a mozgalom éppen azon dolgozik, hogy ez megváltozzon. Az ÁLAN tagsága nagy általánosságban valószínűleg egyszerűen azért nem szereti a sÛndor államhatalmat, mert Nïnda nem szereti.

Hamarosan megtudta, hogy ebben téved.

– Szerinted mitől lehet – kérdezte Nindától egy idős férfi –, hogy a te megjelenésed kellett ahhoz, hogy otthon megmozduljanak a dolgok, miközben az embereknek már nagyon régóta elégük van a Kïyreàn-rezsimből?

– Szerinted mi az oka? – viszonozta Ninda a kérdést.

– Nem vagyok biztos a válaszban; tudod, én elkerültem SÛndoreiáról még gyerekkoromban. De azon tűnődöm, nem lehet-e, hogy te csak egy eseménysor elindítója vagy... bocsáss meg, kérlek, természetesen én éppen úgy hiszek benned, mint az ÁLAN-ban mindenki. De arra gondoltam, nem lehetséges-e, hogy előbb-utóbb mindenképpen bekövetkezett volna az, amit most a te közreműködésednek tulajdonítunk.

Ninda jól ismert, szelíd nyugalomával hátradőlt a padon és lassan bólogatott.

– Ez egy nagyon egészséges gondolat, barátom. – Nem szólíthatta nagypapának, ahogy a szúnik között tenné. – Ezt a gondolatot próbálom elültetni az ÁLAN-ban már kezdettől. Vûyrd Sïmwû Kïyreàn rezsimje a tetejétől az aljáig szét van rothadva, nem csoda, hogy senki nem érzi benne jól magát, csak Kïyreàn közvetlen baráti köre meg az erőszakszervezetek tagsága. Én még nem is éltem, amikor már sorra mutatták ki ezt a különféle tanulmányok, amiknek aztán a rezsim a létezését

is lehazudta. Igen, eljött az ideje, hogy ez a korhadt fa végre kidőljön. Én senki és semmi nem vagyok ebben az egészben. Nélkülem is bekövetkezne, rám semmi szükség, ahogy nincsen szükség személy szerint senkire. A történelem nem vár egyéni hőstettekre – csak megy a maga útján. A történelmet nem érdekli, hogy te ott leszel-e az elnöki palota kapujában, amikor a zsarnokot megbilincselik. Ez *neked* fontos, nem a történelemnek.

Énna hály csak ült döbenten. Semmi sem úgy van, ahogy ő eddig gondolta. Fenntartás nélkül hitt Nindának – hiszen ha nem lenne igaz, amit mond, még itt az ALAN tagjai körében is lenne, aki kijavítaná. Egyébként is tudott egy külföldön kiadott, a sýyndorő államrendszer visszásságait taglaló tanulmányról, amit nem engedtek a közvélemény tudomására hozni – otthon. Külföldön természetesen zavartalanul terjesztették. Ha ő tud egyről, létezhet bármennyi.

És igen, a történelem tényleg így működik. Olvasta. A gyerek semmi újat nem mondott. Hiszen folyton azt hajtogatja, hogy ő semmi újat nem mond. Őrá itt nincsen semmi szükség, az elnök úr hatalma nem azért fog megbukni – ha meg fog –, mert egy lüakēāni csavargólánynak úgy tartja kedve, hogy megbuktassa, hanem mert letelt az ideje. Mert a jó dolgok is elromolhatnak, ha nem gondozzák őket. Ő hitt abban, hogy az elnök úr a legjobbat akarja Sýyndoreia népének, és mindent megtesz azért, hogy a nép a legjobban éljen, amennyire csak lehet. Egész nevelése arról szólt, hogy bízson az elnök úrban.

De hitt Nindának is. Most már mindent elhitt, amit Ninda mondott – mert belátta, hogy csak az igazat mondja.

Felkelt a helyéről, jól tudva, hogy ezt a biztonságiak megtiltották, és a levegőben keringő rengeteg figyelőrobot föl fog figyelni rá. Pontosan azt akarta, hogy fölfigyeljenek rá. Beszélni akart Nindával még egyszer.

oe-17 Vyntras

„Eleinte még könnyű volt számon tartani, kitől, hol, mikor, mit tanultunk. Szúna-haumon, Auríhaumon, Saunison, Jittabaron. Aztán mintha miénk lett volna a Galaxis minden tudása. És talán még annál is több. De csak Ninda tudta igazán áttekinteni.”

Szinensi:

Ninda mentális struktúrája,
89.

Saunis
Jörökyna
16129
67

Ainalyri,
šyrin laima suondas kyntrasyli,
strynon leiska jaura seimašyri,
kyvas rinda meinas āndravuly,
aista vuona šyras – Limelullī...

– Most jó – mondta Szinensi. – Az előző változat nem volt ilyen pontos.

– Hát akkor megtartjuk – bólintott Ninda, illetve a bólintásnak megfelelő gondolati jelet használta. Kész volt a fordítás, este eléneklik a családnak.

A Meilindason sétáltak egy csapat aiskanis gyerekekkel, a Vyntras Saipalinis volt a céljuk. Ninda és Szinensi még nem látott közelről saipalist, csak kint a jaršina-övben, de ott nincs lehetőség hosszabban érintkezni velük. A Vyntras Saipalinisben viszont kézbe is vehetik.

– Ez milyen érzés most nektek? – kérdezte útközben Aila, aki velük volt egyidős. – Tulajdonképpen elrepült a lakásotok.

Ninda nevetett.

– Nem repült el, itt van. Most itt lakunk az aiskanében.

– De hát azon a hajón van a családotok, a rokonság, mindenki.

Aila persze mint dzserang nem tudta, hogy nekik a *Hallihuat Fónird* csak az egyik hajó, amivel utaztak ezen az úton.

– Nekem nincs is családom.

– Tudom, de Synenšinek?

– Az enyémekek sem ott vannak – felelte Szinensi. – Több hajóra is átszálltunk, mire ideértünk.

A saunisi gyerekek nagyot néztek. A Vyntras Saipalinis néhány századra volt gyalog, de így is volt velük egy felnőtt, Uonas bácsi. Számukra elképzelhetetlen volt, hogy két gyerek kísérő nélkül átutazik a fél spirálkaron.

– Így van – bólintott Aini. – Ők egyszerűen átmennek egy másik hajóra, és onnantól ott laknak.

– Az űrben? – kérdezte Jauris.

– Akár az űrben is – felelte Szinensi –, láttatok azt a kishajót, amivel Ninda kiment a kikötőbe. Az űrhajó, kint az űrben is tud repülni. De átszállhatunk egy világ felszínén is. Nemrég csináltunk már olyat is, mint most, hogy egy világon maradtunk, a hajónk elment, mi pedig megvártuk a következőt.

– De most nem a következővel fogtok elmenni.

– Hát nem, de ez majd Liešytől függ.

Közben megérkeztek. A Vyntras Saipalinis két emelet magas, világosbarna épület volt, a homlokzaton egy embernél is nagyobb műanyag saipalisszal. Alatta egy nagy nyolcas szám piroslott: ennyi saipalis van éppen az épületben.

Bent volt egy előtér, ahol levetköztek alsóruhára. Csak úgy lehet megoldani a hely működését, hogy olyan hőmérsékletet csinálnak bent, amit az emberek is még éppen elviselnek meg a saipalisok is – előbbieknél a sok hűsítő itallal is nagyon melegük van, utóbbiak meg fáznak, de rövid ideig mindkét faj elviseli. A jaršinaövezet körülményeinek csak egy részét utánozták le: nem esik az eső, nincsenek jelen a dzsungelben terjengő bűdös, egészségtelen gázok, hiányzik a többi állat is, és persze nincsenek fák.

Ahogy kinyílt a belső ajtó, valósággal mellbe vágta őket a hőség. Bementek. Bent félhomály volt, kékes megvilágítás, Uonas bácsi mondta, hogy az lesz, mert a nagy meleget az ember rosszabbul viseli, ha még nagyon világos is van. A saipalisoknak meg mindegy, hiszen az erdőben a legelső, egészen sötét szint kivételével mindenhová elmennek.

Mások is voltak odabent, és persze saipalisok, a visítózásuk betöltötte a két emelet magas, jókora termet. Az otthonos környezet, a függőleges fatörzsek, a ferde támpillérek, ágak, kúszónövények mesterségesek voltak ugyan, de ez a saipalisokat nem zavarta, ugyanúgy ugráltak és röpködtek. A földre soha nem jöttek le, ahogy a természetben sem, hiszen az már a sötétség birodalma, és nem ugrottak az emberekre sem. Úgy lehetett a közelükbe jutni, hogy az ember odament az egyik alacsony ághoz, voltak többféle magasságban, és pillanatokon belül megjelent rajta egy saipalis.

Ninda oda is lépett az egyikhez, és egy tizedmatin belül lehuppant elé egy apró, vörösszürke lény, nem sokkal nagyobb, mint egy kirikölyök. Két hátsó lábára támaszkodva ült, kis mancsait a teste előtt lógatta. Sárgászölden világító, nagy, értelmes szeme kíváncsian figyelte a számára hatalmas embert. Bozontos farka a háta mögé kunkorodva lengedezett, kissé balra-jobbra ingatta, mintha kutya módra csóválná, de lassan. Nagy, kerek, enyhén tojásdad füleit megállás nélkül forgat-

ta minden irányba, bár elég értelmes volt ahhoz, hogy tudja, itt nem fenyegeti veszély.

Jirna volt, ezt lehetett tudni a bundája színéről. A másik női nem, a siela sárgás-szürke. A két hímnem közül a kyndas kékes, a duimis viszont egészen sötét szürke. A biológusok teljesen el vannak bűvölve attól, hogy a saipalis négynemű faj, és köteteket írtak már össze róla. A nemek szabadon tudnak párosodni egymással, anatómiailag nincs különbség, de genetikailag teljesen eltérnek. Ennek ellenére mindkét nöstény nem mindkét hímnemtől megtermékenyül, az utódok nemét pedig bonyolult szabályok alakítják. A nöstények neme legtöbbször megegyezik az anyjukéval, a hímeknél viszont sokat számít a nagyszülei neme is – ezt a biológusok rengeteg munkával állapították meg. Töménten elmélet született arról, hogy milyen evolúciós hatás alakította ezt ki, a legelfogadottabb vélemény az, hogy a saipalis valójában két közeli rokon faj összeolvadásából jött létre, de hogy ez miképpen és miért történt, arról öt biológus hatfélét gondol. Ásatásokat végezni nincs értelme itt, ahol a lebontó baktériumok pár tízezer nap alatt még a jaršinák üvegkemény szöveteit is feldolgozzák.

– Hyyy – mondta a saipalis, Ninda pedig viszonzta, készenlétben tartotta az ỹdist, hogy beszélni tudjon hozzá. Aztán az állatka felé nyújtotta a kezét. Az figyelmesen megnézte, és ő is nyújtotta egyik apró, karmos mancsát. Látszott a karja alatti bőrlebernyeg, amivel a dzsungelben vitorlázik, sokszor egészen sokáig – hacsak persze nem jön egy ragadozó madár, mert akkor a saipalis összecsukja a karját és zuhanni kezd, akár hatalmas mélységekbe is, és a farkával kormányozva kerül el az ágakat. Aztán megint kitarja a karját és lefékéz. De ha eltalál egy ágot, akkor sem esik baja, ezerrígenes zuhanást is túlél, kicsi, könnyű, szívós, és itt még a nehézkedés is gyengébb.

Megérintették egymás kezét, ismerkedtek. A saipalis mancsa alig volt vastagabb, mint Ninda hüvelykujja. Kíváncsian tanulmányozta Ninda kezét. Talán még soha nem látott embert. A Vyntras Saipalinis arra szolgál, hogy a két faj ismerkedhessen egymással, de itt nem él egyetlen saipalis sem. Legfeljebb egy napot töltenek itt általában – pedig a mennyezet alatti részt külön fűtik, hogy fel tudjanak melegedni –, akkor jönnek-mennek, amikor akarnak. A dzsungelben sokhelyütt, rögzített helyeken várakozik egy-egy saipalisiomis – kis piros kocka, mesziről látható. Ha egy saipalis beugrik az ajtón, a gép elindul és elhozza valamegyik Vyntrasba, ahol találkozhat az emberekkel. Itt a Vyntrasban is van, a saipalis bármikor beugorhat, és a jármű visszaviszi a dzsungelbe. Saipalist sehol máshol nem lehet látni a Galaxisban, csak a saunisi dzsungelben és a Vyntrasokban. Tilos kivinni Saunisról, és nem is élné túl. Itt is reszket a hidegtől, a negyven amsi hőségben.

– HUUU HYTTT KKK SSSUUU TTT – mondta a saipalis.

– YYYSS SSSUUUTT KKK SYYY HUHH – felelte Ninda a gép segítségével.

oe-18 vízhely

„Egyszer nézzetek meg egy képet, ami valami nagyon okos emberről készült, amint üldögél az asztalánál, és mellette ott a kuttyája. Azt az embert nagyra tartja a többi ember – és a kutya is. De neki fogalma sincs arról, hogy az az ember milyen okos. Ha annyi esze lenne, mint egy marék csillagpornak, a kutya pontosan ugyanúgy szeretné. A nagyság tehát csak azok körében nagyság, akik képesek érzékelni.”

*Ninda:
Beszélgetések,
102.*

**Saunis
Uolýdas Īškis
16132
40**

Saunisiul úgy mondták, hogy ūsienvuimas, vagyis vízhely. Óriási park volt, még nagyobb, mint amiben Javaranon jártak, sok medencével, csúszdákkal, kis ligetekkel, játszóterekkel. Minden volt, ami gyerekek és felnőttek gondtalan kikapcsolódását szolgálta. És olyan olcsó volt, mintha Szúnahaumon lenne. A belépődíj egy aumas, de csak a magasabbik kapun. Akik át tudtak menni az alacsony kapun – hajolni nem volt szabad –, azok ingyen mentek be. Az aiskane csoportos jegyet vett, huszonnégy gyerek és nyolc felnőtt összesen öt aumasért egész nap itt lehet. A park öt étterme és számtalan automatája szintén nagyon olcsón számolt. Itt egyetlen dologra alapozták a hasznot: a látogatók létszámára. Uolýdas Īškis kora reggeltől késő estig mindennap nyitva van.

A saunisiak szerint a szúni köntös volt az oka, hogy Nindát máshol mindenütt felismerték. De az most nem volt rajta, saunisi divat szerint öltözött ő is, Szinensi is, aztán a vízhelyen le is vetköztek. Azonfelül a *Hallihuat Fónird* huszonnyolc napon elrepült, és a Galaxis természetesen meg volt róla győződve, hogy Ninda is rajta van. Errefelé amúgy is kevesebbet járnak a Testvériség hajói, kevésbé számítanak szúnikra. Mindenesetre Uolýdas Īškisben senkinek sem tűnt fel, és ennek nagyon örült.

Kilenc napja élt már Saunison, és nagyon jól érezte magát. Szinensi is, bár őt persze nem motiválta a szerelem, de az igen, hogy felfedezze hármuk és az ivutok közös mentális világát, meg persze Saunis is sok érdekeset tartogatott. Például a Varyna Īškist, ahol rengetegféle haufit kínáltak. Volt olyan, amit tálkából kellett kikanalazni, ezt einintasnak hívták, de olyan is, amit félgömb alakú ostyakehelybe töltöttek (ýdonis), esetleg kúp alakúba (ýdomas) vagy két ostyalap közé (ýdorus).

És nyolcvanféle ízben voltak. Otthon is lehetett persze ilyet enni, de Ninda nem ismert olyan helyet Szúnahaumon, ahol ezek mind egyetlen helyen meglettek volna. Volt egy remek üdítő italuk, a Saimīnis, ezt is lehetett persze kapni a Felhőben, de saunisi importként, ezt csak itt gyártották. A Kyrdius étteremben pedig csak jaršinagyümlöcsből készült salátából negyvenfélét lehetett kapni.

Uonas bácsi leült Ninda mellé egy pohár mynisszel, s azt kortyolgatva beszélni kezdett.

– Amikor ilyen helyen járok, mint ez az üdülöpark, azt szoktam gondolni: jól élünk mi itt Saunison. Tudod, én is jártam egy-két világon fiatalabb koromban, ha nem is vagyok olyan nagy galaxisutazó, mint ti sūnyk. Például Kindomán elég nagy szegénységet láttam. Sýndoreián is az van, igaz?

Ninda bólintott.

– Amióta mi otthagytuk őket, még rosszabb. Ámmaít mesél néha róla. A kormány hajókat küld külföldre, azokat telerakják áruval, de már egyre inkább csak élelmiszerre meg gyógyszerre telik.

– És te vagy nekik a csodatevő, aki ezen változtatni fog?

Ninda megvonta a vállát.

– Sajnos én. Ami azt jelenti, hogy ők továbbra is ülnek ebben a helyzetben és nem tesznek semmit. Márpedig én nem tudom és nem akarom megoldani a problémájukat. Nekik kell megtenniük, ha boldogulni akarnak.

– Ha tudsz nekik egy első lökést adni, szerintem tedd meg. Sokszor csak az első lépés nehéz. Tanulsz fizikát ott kint a hajódon?

– Hát persze.

– Akkor tudhatod, hogy több energia kell valaminek a mozgásba hozásához, mint a mozgásban tartásához. A társadalomban sincs ez másként.

Ninda lassan bólogatott.

– Értem én. De ha most nekem a kezemben lenne a képesség, hogy eltávolítsam a diktátorukat, és megtenném, attól az ország élete nem jönne rendbe.

– De meglenne az első lépés. A kérdés persze nem ez, hanem hogy van-e valami realitás abban a hiedelmükben, hogy te eltávolíthatod a diktátorukat. Valamire csak alapozzák.

Ninda tűnődve lenyúlt és megvakarta a lábát.

– Igen, valóban ez a kérdés. De a válasz sok mindentől függ.

Kicsit távolabb Juora néni Szinensivel beszélgetett, miután együtt megtanították Alnát úszni, vagy legalábbis az első leckét megtartották. Aztán Alna visszaszaladt a többiekhez játszani.

– Voltaképpen ti Nindával miért nem szólítjátok testvéreteknek egymást? – kérdezte Juora néni, Szinensi pedig értetlenül nézett rá.

– Testvérünknek?

– Vagy ez csak született sūnyknak jár?

Szinensi megvakarta az orrát.

– Ne haragudj, nénikém, de egy szót sem értek.

– Hát akkor hogy szólítjátok egymást a Testvériségben?
– A nevünkön... hogy máshogy? A vér szerinti testvéreimet is a nevükön szólítom, ők meg engem Szinensinek.

– Akkor miért vagytok Testvériség?

Erre minden szúni ugyanazt a választ adta, amióta a szúnik felvették ezt a nevet.

– Több tízezer évvel ezelőtt történt... mármint a mi időszámításunk szerint persze. Ami nekünk tízezer év, az itt lehet vagy negyedmillió nap... Ninda persze pontosan tudja. A népünk egy veszített háborúból menekült, elveszítettük a világainkat, elveszítettünk mindent. Akkor fogadták meg őseink, hogy azontúl kirtartanak egymás mellett, és akkor vették föl a Testvériség nevet.

– Már rémlik valami. És a Sūnahaum, az annak a világnak a neve, amit akkor elveszítettetek, ugye?

Erre dzserangnak nem lehetett semmiféle más választ adni, csak azt, hogy igen.

– Igen. Maradtak róla felvételek. Szép világ volt. De azóta a sünyk hajókon élnek.

Ez végül is igaz volt. Csak nem az összesre.

– Nem is kerestetek többé saját világot?

– Nem, többé már nem.

Ez is igaz volt. A *Jaussza* nem azért hajózott a felhőbe, hogy világot keressen, csak kíváncsiságból kanyarodtak arra. Keresni tényleg nem kerestek saját világot. Juora nem azt kérdezte, hogy találtak-e – így nem kellett hazudni neki.

– Különös lehet így élni – tűnődött a néni. – Csak a hajód van, és semmi más.

– Én szeretek hajón élni – felelte Szinensi ezúttal is a szintiszta igazat. Tényleg szeretett hajón élni, és azt végül is csakugyan nem mondta, hogy nem szeretett kiskorában Hielgíszí-Hémuanban vagy az előző dzsumikban Hakkinarében és Jasszaniban. Dehogynem, csak Juora néninek nem fog beszélni a Ninda és Haiték háza között, a hatalmas huhalli tövében töltött estékről, amikor az ikrek és az állatok körülöttük szaladgáltak, ők pedig a vendégekkel asztalnál ülve beszélgettek az örök napfényben. Ez egyszerűen nem volt elmondható. A Felhő Csillagainak titkát meg kell őrizni. – A mi hajóink kényelmesek, otthonosak. Tényleg, a ti hajóitok milyenek?

– Mi nagyon kevés hajót működtetünk, kétszáz darab sincsen. Főleg áruszállítók, tehát nem sok kényelem van rajtuk. De akad egy-két utasszállító hajónk is, azok hasonlóak a ti hajóitok sīšyjéhez, de a šuār nélkül. Meg persze a szigorúan titkos többi szint nélkül, amikről nyilván te sem beszélhetsz.

Szinensi bólintott.

– Ez valóban így van.

oe-19 szex

„Remény? Ugye nem arra gondolsz, amikor valaki bízik abban, hogy minden rendben lesz és a problémákat meg fogják oldani? Nem ez a remény. Remény az, amikor bízol abban, hogy sikerrel fogsz járni, ha továbbra is keményen harcolsz a céledért.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
60. sómir*

Saunis
Sylandrē aiskane
16135
75

– No jó – mondta Ninda, és lassan bólogatott –, szóval úgy gondolod, hogy ezzel hatni tudsz rám?

– Kénytelen leszel tenni valamit – felelte Synena elszánt mosollyal.

– Jó, akkor teszek valamit – felelte Ninda közönyösen, és balra lépett az ady-masszal. Ennek a jelen helyzetben a közönség nem sok értelmét látta, de nem szóltak bele.

Synena megcsóválta a fejét és előretolta az eindijét. Ninda vállat vont és oldalra lépett az ānkisszal, zöld mezőre. A nagylány megfogta a másik eindit és belépett az ānkis mögé, a sárgára.

– Ügyes húzás – mosolygott rá Ninda szelíden. – Voltaképpen így hátba támadtál, ugye?

– Hát igen.

Ninda nyugodt mozdulattal leütötte Synena ȳrinkását egy olyan eindivel, ami addig dologtalanul ácsorgott a ravv mellett.

– Igen – mondta –, csakugyan kellemetlen.

Synena döbbenet vakarta meg a fejét. Az ānkist még mindig leüthette, de nem volt jó csere hagyni érte az ȳrinkast, ráadáasul ha ellép azzal az eindivel, amelyik le tudja ütni az ānkist, akkor a ravv szépen besétál a piros mezőre. És így már még kevésbé jó üzlet.

– Azt mondtad, most játszol először.

– Persze hogy most. Te tanítottál meg.

– Akkor hogy tudsz jobban játszani, mint én?!

Ninda továbbra is ugyanolyan szelíden mosolygott.

– Neked van már valamennyi gyakorlatod – nekem viszont kombinációs készségem van.

Synena mély sóhajjal közbehúzta a saját ānkisát.

– No jó. A játéknak még nincs vége. De akkor ezentúl csak labdajátékokra hívlak. Vagy azokban is te vagy a legyőzhetetlen?

– Dehogy – nevetett Ninda. – Sokfélét kipróbáltam már. Egyikben se vagyok valami szenzációs. Átlagos, vagy még az sem.

Végül Ninda nyert, de csak két ponttal. Haitnak is elmesélte.

– Olyasféle játék, mint nálunk a romperi, csak egyszerűbb. Nem volt nehéz megtanulni.

– S amint látom, magát Saunist sem volt nehéz megtanulni. – Hait szándékosan, a gyerek kedvéért az ottani nevet használta, nem a Szunnaszt.

– Ó, nagyon kedves, vendégszerető emberek. De erről már beszéltünk, te nem erre vagy kíváncsi.

Hait sóhajtott. A gyerek megint meglátja a porszemet az ő füle mögött, ahogy otthon mondják. Persze hogy kitalálta a hangsúlyaiból meg az arcjátékából, hogy mire gondol. Még Āmmaītnál is jobban ismeri.

– Igazán nem vádolhatsz túlzott kíváncsisággal, végül is két hetes telt már el, amióta megérkeztetek, és az erdőn meg a városon kívül nem beszéltünk semmiről.

– Értem – bólintott Ninda.

Szúniul beszéltek, egyáltalán a kérdést is csak ezért tehette föl – sőt nem is tette föl, hiszen maga a kérdés el sem hangzott. Ha szindorul beszélnek, Hait még inkább úgy érezte volna, hogy az egész témakör tabu, ahogy a szindor társadalomban mindenütt, kivéve rendkívül speciális eseteket. Ilyen eset lett volna, ha nemcsak azonos neműek, hanem nagyjából egykorúak is – vagy ha Ninda az ő gyereke. Előbbi esetben a barátnői kapcsolatba, utóbbiban az anyai gondoskodásba belefér. A szúniknál egészen más volt a helyzet, náluk az egész problémakör nem létezett.

Ninda igazi szúni volt, hiába örökölte génjeit és velük egész külső megjelenését ismeretlen szindoroktól, hiába töltötte eddigi élete nagy részét Szindorián – mesze maga mögött hagyta a szindor nevelést, vagyis hát ami ott nevelés helyett jutott neki. Született szúni barátai szerint már megkülönböztethetetlen volt egy olyan gyerektől, aki mindig a Testvériségben élt, s mivel az ottani légkör nyílt és toleráns volt, őt ez a téma sem zavarta a legkevésbé sem. De tudta, hogy Haitot igen, ezért igyekezett úgy fogalmazni, ahogy Hait tenné a helyében. Ezt azt jelentette, hogy részletekről egyáltalán nem beszélhet.

– Tudod, mi még nagyon fiatalok is vagyunk, meg hát csak most kerültünk össze. Korábban nem próbálkoztunk még senkivel. Így nekünk ez főleg ismerkedést, kísérletezést jelent. De mondhatom, egyikünknek sincs oka panaszra.

Ez a beszámoló igencsak hozzá volt igazítva a szindor szemérmességhez – no meg ahhoz, hogy még Hait sem szerezhet tudomást receptor voltokról. Mentális képességüknek köszönhetően olyan lelki összhangot éltek meg, amit sok éve együtt élő, összetanult párok sem ismerhetnek. Testi összhangjukat a lelki harmónia tette olyan szintűvé, amiről úgy gondolták, hogy a nerik soha nem képesek el-

érni – és volt összehasonlítási alapjuk, hiszen a mentális kapcsolatot bármikor megszakíthatták, és akkor nem volt közöttük szorosabb kontaktus, mint két neri között; no meg az ivutoktól is tudtak kérdezni és kaptak részletes ismertetéseket, hiszen ők sokkal több ember mentális világát tanulmányozták már sokkal alaposabban. De ezt ritkán tették, inkább csak próbaképpen, mert a mentális kapcsolat, egymás minden gondolatának és érzésének ismerete az öröm kiapadhatatlan forrása volt. Nemcsak ismerték a másik gondolatait és érzéseit, hanem késedelem nélkül reagáltak rájuk, a reakciókra viszontválasz jött, amire a másik megint reagált, s ez így folytatódott, amíg részletesen meg nem beszéltek azt a gondolatot vagy érzést, villámgyorsasággal, a legritkább esetben kellett hozzá két vagy három ütésnél több idő, mert a mentális érintkezésben nem kellett komplex mondatokat megfogalmazni, a másik magát a gondolatot érezte, sokkal kifinomultabb, aprólékosabb részletezésben, mint egy akár több matin át tartó, hosszas elbeszélésből.

Ők ketten minden ébren töltött idejükben össze voltak kapcsolódva, Szinensit és az ivutokat is csak az intimitás idejére választották le párosukról. Ez egészen más meghittséget adott, mint amikor a csapat egésze volt együtt. Az is igen bensőséges dolog volt, hiszen kicsiny társaságuk az összes többi embertől, még a közvetlen közelükben levőktől is tökéletesen elvágva érintkezett egymással. De kettesben azért mégiscsak más.

Bár a köztük levő mentális kapcsolatról az aiskanisoknak sejtelmük sem lehetett, azt megfigyelték, hogy a két kislány közötti szál villámgyorsan és nagyon intenzíven, nagyon szorosan kötött meg, és csakugyan „mintha egymás gondolatát is kitalálták volna”. Saimo bácsi beszélt egy gyerekkori barátjáról, aki nem sokkal volt idősebb Nindáéknál, amikor párkapcsolatot kötött – bár ő fiú volt és lányt választott, de hát végül is az érzelmek terén nincs különbség –, és ők is ilyenek voltak, az egyik csak gondolt valamit, s a másik már ki is találta.

– Ezek most már együtt maradnak, higgyétek el nekem – mondta a többieknek.
– A Saunis fáira mondom, őket már nem választja szét egy harmadik mosolya, de összeveszni sem fognak. Együtt fognak megöregedni.

– Ha a fák is úgy akarják – tette hozzá Andrauris nagypapa komoly arccal. Mert ha egy saunis a fákat emlegette, az mindig nagyon komoly dolog volt.

oe-20 fokozatok

„Nem az számít, mi történik. Az számít, mit érzékelsz belőle.”

*Ninda:
A fény lúmai,
412.*

Saunis
Sylandrē aiskane
16138
81

Természetes és nyilvánvaló magyarázata volt a kapcsolatuknak, hogy ők mindketten a legmagasabb szinten kifinomult érzékelésű receptorok, Szinensi pedig nem az. Az ivutok, akik nem osztották, de jól ismerték az emberek természettudományos beállítottságát, alkottak erre egy mérőszámot, és Jú ki is fejtette vacsorakészítés közben, pontosabban azalatt, amíg Ninda levágta az egyik szeletet a myron-di kolbászból, Szinensi egyet fordított a vízcsap alatt a kydanatgyümölcsös tálon, Aini pedig éppen kivett száz tányért a szekrényből, azaz utasította a teherhordót, hogy tegye meg.

– Természetes és nyilvánvaló – jelentette ki Jú, aki az idő tájt egy parkban sétálgatott a másik sarkvidéken, Uolisban a gazdájával, akinek persze sejtelve sem volt Ainiék létezéséről és az ivutja közös munkájáról övelük. – Könnyebb lesz ezt megbeszélni, ha számokat használunk – ti emberek jó barátságban vagytok a számokkal, ezért a nyüzsgéssel kigondoltunk egy módszert, ami a képességeket számokban ábrázolja. Aininak van egy régebbi gondolata, amely szerint mindenki receptor valamennyire, csak a nerik nem a mentális hullámokat érzékelik, hanem azok metakommunikációs manifesztációit. Ez persze egészen más, tudom, de alkalmat ad arra, hogy relativizáljunk. Tehát a következőt találtuk ki. A nerik által elérhető kvázimentális, metakommunikációs alapú érzékelést három fokozatba soroltuk. Az első fokozat azok az emberek, akiket maguk a nerik is érzéketlennek tartanak. A második az átlagos, a harmadik a kiemelkedő. A négyes fokozatot fenntartottuk valamely átmeneti célra, ha esetleg később szükség lenne rá. Az ötös fokozattól kezdődik a csak jarik által elérhető szint, a valódi mentális receptorság. Végignéztünk a múltaton, a képességek korábbi szintjeiről megőrzött emlékeken, és a következőket találtuk. Ninda és Aini legelső fennmaradt emlékei már hetes szintről tanúskodnak. Amikor Aini először találkozott Lível, kilences szinten járt, ez abból fakad, hogy közben nőtt, érettebb lett. A Lível töltött idő alatt elérte a tizenötöst, azóta pedig, a Nindáékkal való találkozásig, a tizenhetest. Ninda idősebb volt, amikor Lível megismerkedett, ő a tízes szinten járt akkor, és mire ta-

lálkozott Ainival, a tizenhármáig jutott. Szinensinek nincsenek mentális funkció-
emlékei azelőtt, hogy Ninda kiriket vitt az *Aulang Laipra*, akik megteremtették
kettejük között a mentális kapcsolati csatornát. Megvizsgálva mindkettejük akkori
emlékeit, azt gondoljuk, hogy Szinensi az ötös szinten kezdte. Amikor Li
felkeresett benneteket Szúnahaumon, már hetes szintűnek találta Szinensit, s mire
ide megérkeztek, tízes volt. Tehát a számok még egyszer: találkozásotok idején,
azaz tizenöt itteni nappal ezelőtt Aini tizenhétnél, Ninda tizenháromnál, Szinensi
pedig tíznél tartott. Mindössze tizenöt nap alatt azonban Ninda egy fokozatot
előrelépett, Szinensi viszont kettőt is, kétségtelenül azért, mert Aini erősebb,
kiforrottabb mentális mezője valósággal húzza magához két társát. Ezért van az,
hogy Aini maga nem fejlődött még annyit, hogy újabb fokozatba sorolhatnánk.
De ez nem lesz mindig így, Aini is fejlődik a másik kettő hatása által, és a
nyüzsgés azt feltételezi, hogy amikor Szinensi utolér mindkettőtöket és egy
szinten fogtok állni, az már Aini jelenlegi fokozata fölött lesz, alighanem valahol
húsz és huszonöt között. De nem vagyunk ebben biztosak, mert van egy másik
vélemény is. Szinensi gyors és látványos fejlődése annak köszönhető, hogy
találkozásotokkor ő relatíve le volt maradva, és kettőtök együttes húzóereje hat rá
– Nindára viszont csak Ainié –, azonfelül lehetséges, hogy Szinensinek eleve
képességében áll a gyors, konkrétan Nindáénál gyorsabb mentális fejlődés. Ninda
és a kirik segítségével a neri fokozattól tízesig jutott az alatt az idő alatt, amíg
Ninda tíztől tizenháromig. Erről nem tudunk biztosat mondani, hiszen nem
figyelhettük meg Szinensit egymagában, Ninda hatása nélkül. Nem tudjuk, hogy
Szinensi gyors fejlődési képessége milyen relációban fog állni a közelebbi és
távolabbi jövőben azzal, hogy Ninda és Aini kapcsolatát a szerelem és a
szexualitás tovább árnyalja, bővíti és inspirálja. Szerencsére mi ivutok is ismerjük
a szexet, bár nálunk a szaporodáshoz nincsen köze, és a nyüzsgés sok millió
embertől szerzett már részletes információkat az emberi szexualitás
legkülönbözőbb aspektusairól. Ezért tudunk mostanra némileg képet alkotni arról,
hogy miképpen hat a kapcsolatokat mentális fejlődésekre, receptori
képességetek kiteljesedésére. A folyamat vége természetesen még nem jósolható
meg, de abban biztosak vagyunk, hogy ez a kapcsolat jelentősen felgyorsítja
mindkettőtök elméjének fejlődését, éppen azért, mert a szerelmet és a szexualitást
is éppoly intenzív lelki-mentális élményként élitek meg, mint testiként. Fontos itt
tárgyalnom azt a jelenséget, amit ti együttérzékelésnek neveztek el. Nálunk
ivutoknál is megvan ez, de ember és ivut között még nem tapasztaltuk – no persze
rajtatok kívül csak egyetlen receptort ismertünk a Galaxisban –, és tudjuk, hogy
néhány nappal ezelőttig ti sem ismertétek, Szinensi pedig még mindig nem
tapasztalja, sem receptív, sem emittív oldalon. Nyilván az intimitással függ össze,
de feltűnő, hogy egyre gyakrabban mutatkozik a szerelmi együttlét időszakán
kívül is. A nyüzsgésnek az a véleménye, hogy fel kell figyelünk az átadott és
átadható érzések megjelenési sorrendjére. Meglátásunk szerint az egész jelenségre
magyarázatot ad, hogy legelsőként az orgazmust éltétek meg úgy, hogy egymás

érzéseit a sajátotokkal egyidejűleg érezték. Másodikként a tapintóérzék jelent meg, eleinte szintén csak a csúcsponton, majd egyre hamarabb, és ma már tapintani tudjátok a saját testeteket a másik bőrének idegvégződéseivel, és nem kell hozzá már szerelmi együttlét sem. Harmadikként az ízlelés, ami sokkal gyorsabban érte el ugyanezt a szintet. A nyüzsgés jelenleg nem tud véleményt formálni néhány nagyon érdekes kérdésben. Első kérdés. Vajon meg fog-e jelenni az együttérzelés a látásban és a hallásban is? Második. Vajon hogyan lesztek képesek elkülöníteni a saját érzékszerveitek jeleit a másiktól, ha az átvitel tovább tökéletesedik, és a jelek még kifinomultabbak lesznek? Harmadik. Vajon idővel megjelenik-e az együttérzelés kettőtök testén kívül mással is, azaz bekövetkezik-e, hogy egyikőtök megtapint egy tárgyat, és a másik ugyanúgy érzi, mint ha a saját kezével tapintotta volna meg? Negyedik. Vajon bekövetkezik-e, hogy ezeket az érzékeléseket képesek lesztek Szinensitől, illetve neriktől is átvenni, utóbbit nyilván a lehallgatáshoz hasonló formában? Hiszen az érzékszervek jelei éppúgy mentális folyamatok, mint a gondolatok, de jelenleg csak azt tudjátok érzékelni, ha egy neri mondjuk fázik vagy fáj a feje, de ha valamit eszik, annak az ízét nem érzitek, csak az ízre adott kognitív választ tudjátok lehallgatni. Ezek mind nagyon érdekes kérdések, és a nyüzsgés kíváncsian várja, vajon kapunk-e rájuk választ.

371.

oe-21 búcsú

„Az emberek úgy gondolják, hogy amit csinálnak, az helyes, másképp nem úgy csinálnák. Nem gondolnak arra, hogy sokszor azért csinálják úgy, ahogy, mert másképp nem is tudnák.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szíán,
75. sómir*

**Saunis
Sylandrē aiskane**

16161

40

Nem volt könnyű elbúcsúzni a családtól, akik – bár amolyan saunisi módra távolságtartóan – mindig kedvesek voltak velük és igazán szeretetreméltóak. Aininak még kevésbé, bármennyire alkalmatlanok szellemi partnernek, mégiscsak a szülei, testvérei, nagyszülei voltak.

De az ő helye most már Ninda mellett van. Ezt mindenkinek be kellett látnia. Ninda helye pedig a Testvériségben.

Saunison nem éltek azok a rasszista sztereotípiák a szúnikról, amikben Ninda felnőtt Szindorián; valójában az egész galaktikus környéken nem igazán voltak jelen, sem a szúnikkal, sem másokkal kapcsolatban. Léteztek persze, de Aini egész eddigi életében csak egyetlen ember mentális képletében találta meg a rasszizmust, az aiskane egyik üzletfeléében vagy ezeröttszáz nappal ezelőtt; nem volt semmilyen verbális megnyilvánulása, csak ő persze észrevette. Furcsálkodva tanulmányozta. Most, Nindaékkal eltűnődtek azon, vajon miért szorult vissza a rasszizmus ennyire Saunison és környékén, és miért vált szinte nemzeti tulajdonsággá Szindorián. Voltak adataik arról, hogy a szúnik nemegyszer találkoznak rasszista megnyilvánulásokkal Szindoria galaktikus környékén is, de erről a vidékről nem hallottak ilyesmiről. Persze attól még előfordulhatott.

Így az aiskanében nem akadt senki sem, aki helytelenítette volna, hogy Aini a szúnik között fog élni, akár azért, mert öellenük lenne kifogása, akár mert az űrhajón való étellel szemben lennének tévhitei. Azt is elég könnyen fogadták, hogy elhagyja őket, Saunis kicsiny világ, szinte minden családban akad valaki, aki kívülvilágon él, sok világon vannak népes saunisi kolóniák is. Lerko, az ommudi rendőr is elmesélte, hogy a sauninas az egyik nyelv, amit a rendőrségnél kötelezően meg kell tanulniuk.

Gondjuk csak azzal volt az aiskanisoknak, hogy Ainiék még nagyon fiatalok egy párkapcsolathoz.

– Igen, értem, hogy harmincnyolc napot már együtt töltöttetek – mondta Andrauris nagypapa. – De egészen más az aiskane védett légkörében, és megint más kint a Galaxisban. Nem könnyű ám az élet felnőttként.

Ninda lassan ingatta a fejét.

– Nem fogunk „kint a Galaxisban” élni. A Testvériségben fogunk élni, ami olyan, mint egy hatalmas aiskane. Nálunk mindenki figyel mindenkire, és még inkább figyel mindenki a gyerekekre. Én ott élek ezerháromszáznyolcvannégy napja – számította át könnyedén saunisi időszámításra –, és soha nem volt egy század sem, amikor ne éreztem volna a Testvériség gondoskodó figyelmét, szeretetét.

A felnőttek meglepett pillantásokat váltottak.

– Valóban? – kérdezte Uonas nagypapa. – Ez érdekesen hangzik. Amennyire tudom, a Testvériségből még soha senki nem adott semmiféle betekintést a családi életükbe.

– Én is csak most és csak nektek – felelte Ninda. – Az aiskane fedele alatt vagyunk, s ami itt elhangzik, itt is marad.

Ez tipikusan saunisi módra hangzott. A nagyszülők és szülők hümmögtek, egymásra néztek.

– Akkor mesélsz arról is, hol fog élni a lányom? – kérdezte Eiši anya.

Ami az aiskane fedele alatt elhangzik, az itt is marad. De arra egyszerűen nem volt mód, hogy Szúnahaumról meséljenek dzserangoknak, bármennyire is ők Aini családja, és bármennyire őrzi titkait az aiskane. Egyébként nem is hinnének nekik,

ha azzal állnának elő, hogy a Testvériségnek egész sor saját, titkos világa van. De persze ők ezt a kérdést előre látták, nyilvánvaló volt, hogy el fog hangzani.

Ninda felkelt, átbújt a vacsoraasztal alatt, kibújt a másik oldalon, s elindult a nagy kör belsejében, sorban mindenkinek a szemébe nézve.

– *Lian, lian, lian.* Hallgassátok a történetet, amit elmesélek nektek én, krónikása ez időknak, krónikása a régi időknak, krónikása a Testvériségnek. Mert volt az úgy egykor, hogy Sūnahaum régi világán az emberek reggel fölkeltek és elmentek dolgozni, este hazamentek és családi életet éltek, s amikor nem dolgoztak éppen, akkor is a maguk és a családjuk életével voltak elfoglalva. Nem sok idejük jutott egymásra, azokra, akiket a szomszédainknak vagy távolabb élő idegeneknek tekintettek. Míg aztán jöttek azok a szörnyű háborúk, amik megtizedelték a népet, elpusztították világait, s a maroknyi túlélő már csak egymásra számíthatott. Akkor a sūny nép maradéka útra kelt a Galaxisban, úgy határozva, hogy ezentúl nem keresnek maguknak újabb világot, hanem hajóikon fognak élni, s mindig gondjuk lesz egymásra, kicsiny népük maradékára. S ennek jeléül vették fel a Testvériség nevet. Emlékezzetek erre a történetre, barátaim, amit elmondott nektek a krónikás.

Megfordult, visszament a helyére, megint átbújt az asztal alatt és leült.

Csend volt az udvaron egy negyed matin át, a családtagok tűnődő pillantásokat váltottak.

– Szép elbeszélés – törte meg a csendet Sydonas bácsi. – Olvastad valahol?

– Igen is meg nem is – felelte Ninda. – Olvasmányokból való, de a saját szavaimmal mondtam el.

– Igen, valóban szép elbeszélés – mondta Eiši anya szokásos udvarias tárgyilagosságával, ami annyira jellemző a saunisiakra. – De bocsáss meg, ebből nem tudtam meg, hol fog élni Aini, az én kérdésem pedig ez volt.

– Válaszolok erre is. Amikor hajóra szállunk, egy kis lakást fogunk kapni, valószínűleg néhány lépésre a legközelebbi parktól, az iskolától, üzletektől. Talán kétszer akkora távolságra, mint az aiskane egyik végétől a másikig, talán közelebb. A Testvériség hajóin semmi sincsen messze. A lakásnak saját fürdőszobája lesz, konyhája nem, mert az nem szokás, a sūnyk együtt szoktak főzni, akárcsak a saunisiak. A szomszédaink, akik persze akkor látnak minket életükben először, kedvesek lesznek hozzánk, bármiben segítenek, ha kérjük, odaültetnek az asztalukhoz, beszélgetnek velünk, a gyerekek játszanak velünk. Mindenfelé vannak olyan étel- és italautomaták, mint itt az udvar végében meg a šuārokban, de jut nekünk abból is, amit a szomszédaink főznek, nem ritkán a mi segítségünkkel. A Testvériségben éhes ember nincsen. Az iskola hasonló a saunisihoz, Aini mesélt róla. Mi is kötetlenül beszélgetünk, általában tízen-tizenketten egy tanárral.

– Kirándulni szoktatok? – kérdezte Salyna. – Mi rengeteget járunk kirándulni.

– Mi is. Néhány naponként a hajónk leszáll egy-egy világon, kiszállunk, megismerkedünk a világgal és az emberekkel. Én már jártam egy csomó világon, például Takán, ahol láttam egy nagyon érdekes gázvihart. Javaranon jártam egy

óriási fürdőközpontban, ahol hosszú csőben csúsztam le egy medencébe. Voltam Elgen, ahol a városokat gáztengerből kiálló hegycsúcsokra építik, és a gáztengerben színes gázfoltok úszkálnak. Nagyon sok világot lát az ember, ha a Testvériségben él.

– Van egy elég jó egyetemük, azt hallottam – mondta Meista néni. – Majd oda járhat.

– Csak egyetlen egyetemünk van, Hangilaoran, de a Galaxis egyik legjobb egyeteme.

– Miből fogtok élni? – kérdezte Uonas bácsi.

– Nekem rengeteg pénzem van, kártérítésként kaptam Sýndoreiáról, de nálunk nagyon olcsó a megélhetés.

– Aininak is van pénze – tette le határozott mozdulattal a poharát Mārnis nagyapapa. – A Sylandrē gyermeke mindig számíthat a családjára, bárhol jár. Kiadjuk a járandóságodat, száznaponként ezer aumast. Az aiskanion beszélt.

Ebben övé volt a döntési jog, a családtagok tehát egyetértően bólintottak.

372.

oe-22 felvétel

„A szindor kormány ügynökéből egy rövid beszélgetéssel elkötelezetten kormányellenes ALAN-tagot faragni – sokan hiszik, hogy erre csak Ninda képes. Pedig nem ő tette, hanem az igazság, amit ő csak kimondott.”

*Ámmaít Ídara:
Az elmaradt szindor forradalom,
270.*

Saunis
Szilgut Hauri
16169
80

De csak nyolc nappal később indultak, amikor a *Szilgut Hauri* elindult. A *Hallihuat Fónird* óta ez volt az első szúni hajó a kikötőben, de az utolsó napig föl sem keresték. Kirándulni jártak a családdal, játszottak a gyerekekkel, és közben – várták Liešyt. Százhatvanöt napon mondta Arnas bácsi, aki gondozta őket, hogy már elég nagyok, el is vannak választva, el lehet vinni Liešyt.

Suoja nem az övék volt, hanem Strādiséké, ezeregyszáz napos, világosbarna jirmas. De Karindas bácsi a városban dolgozott nagyon sokat, egy gyárban volt középvezető, Aista néni pedig nem igazán értett az újszülött kutyákhoz. Ezért Arnas bácsi vállalta, hogy gondjukat viseli. A lányok naponta többször is fölkeresték Suoját és a tizenegy kicsit. Eleinte persze csak nézegetni lehetett őket, kis barna

szörgombócok voltak Strādisék kisszobájának sarkában, egy nagy, lapos lādában, ott feküdt Suoja majdnem egész nap, és körülötte a kiskutyák. Aztán már elindultak, mászkáltak összevissza; mire Nindáék megérkeztek, már ki tudtak jönni a lādából, Suoja pedig végtelen türelemmel összeszedte őket, hogy megszoptassa. Syrmeina és Laivis meg Arnas bácsi is segített neki kordában tartani a csapatot, Skrāsist még nem engedték a közelükbe, alig tipeg még, ha orra bukik és rájuk esik, összenyomhatja őket.

Liešyt hárman választották ki, az egyik legagilisebb kiskutya volt, egészen világos aranybarna kislány. Az döntött mellette, hogy negyvennaposan tudta a mys játékot, hogy az ember egytől négyig valamennyit koppint a padlón, és ő is koppint ugyanannyit. De azért pár napon belül a többieknek is sikerült.

Ötvenhárom naposan már elég idős volt, hogy elhagyja a családi fészket. Arnas bácsi tehát betette egy kis kosárba a kedvenc játékaival, és Aini átvitte magához, hogy szokja a távollétet a szüleitől és a testvéreitől. Volt még néhány nap a hajó indulásáig.

Persze meg kellett ígérnie, hogy hazalátogat, amikor a közelben jár a hajója. Meg is ígérte, bár persze nem hajón fog élni, de időnként hajóra ül majd és hazajön.

Százhatvankilenc nap este, nem sokkal a hajó indulása előtt elbúcsúztak a családtól, hívtak egy aungirt és beszálltak. Hatan: a három kislány, két ivut, Lí és Hei, meg Liešy. A többi ivut már felszállt különféle emberek háziállataként.

Betartották a szabályt, az aungirt a szísiben tették le, nem fent a hajón, és bementek az esszidsinnához. A kis szoba, ahol egy sárga egyenruhás férfi, Halgitun fogadta őket, a Testvériség hamisítatlan légkörét árasztotta. Ninda önkéntelenül mélyet lélegzett. Teljesen otthon érezte magát a Sylandrēben, ezen a hajón pedig még soha nem járt – mégis úgy érezte, most érkezett haza egy hosszú vendégeskedésből. Majdnem két év telt el a Testvériségben, amióta eljöttek.

– Ninda vagyok – lépett be –, haungszí, liktenit-upesz. Ő Szinensi a sáttir-jaharitoktól és a sáttir-nargimutoktól. Ő pedig Aini Luodas, a kedvesem, helybeli, saunisi állampolgár. Szeretném felhozni a hajóra mint páromat.

Szinensi közben leguggolt a kiskutyához, mert az nyugtalankodott.

– Ez lényegretörő volt – mosolygott Halgitun. – Nem vagytok még kissé fiatalok egy párkapcsolathoz?

– Nem – felelte Ninda –, Saunison már együtt éltünk majdnem két évet.

– Értem – bólíntott az esszidsinna, és elővette a suagját. – Liehát hoztak hozzánk – mondta a készüléknek. – Egy szunnaszi kislány, párkapcsolat révén szeretne a Testvériségbe kerülni.

– De miért a nūdzsahant hívod? – kérdezte egy női hang.

– Hát mert a kislány legfeljebb ha százhetven.

– Ó. A szüleivel jött?

– Nem, velem – lépett közelebb Ninda. – A párja vagyok, Ninda.

Halgitun odafordította a suagot, hogy lássák egymást. A nő neve Dzsila volt.

– Te ismerős vagy nekem – húzta össze a szemöldökét. – Hová való vagy?
– Liktenit-upesz vagyok, otthon Jasszani ímb-Szinolgu sún-Lenguban élek, anyahajóm az *Aulang Laip*, az *Angaur Dzsúrarengi*, a *Sziminu* és a *Hallihuat Fónird*, de az *Auszínín* lettem Kis Őrző.

Dzsila megcsóválta a fejét.

– Nem, nem onnan vagy ismerős. Várj csak, nem vagy te hinargi-dzserang?

– De igen, Szindorián születtem, száztizennyolc évesen kerültem az *Aulang Laipra* mint singan-dzserangszut.

– Aha, Szindoria. Tudom már. Te vagy az a kislány, akire a szindorok úgy néznek, mint Hangillíszanra.

– Hangillíszan-rind-Angé szunn Áharahangídí – felelte Ninda komolyan –, bár én szívesebben lennék a segítője, Súrarihongi-siamdí jull Ikkíran-szinné-Hangé, a tanulás szelleme.

– Nézd, egy kis hangin-fiengéni – mondta Halgitun.

– S hozzá Kis Őrző is – bólintott Dzsila –, de ez most mind nem számít, a másik gyermek sorsával kell foglalkoznunk. Vannak szülei?

– Vannak – felelte Aini szúni nyelven –, én a Sylandrē aiskane gyermeke vagyok, Aini Leina Lauri Auroditi Kassiōpeia Eišiena Vietiena Luodas vuory aike Kondilaistē nō Skovainauksistē.

– Bocsáss meg, kérlek, de amit a neved után mondtál, azt nem értettem.

Aini elmosolyodott.

– Semmit sem mondtam a nevem után. Az végig a nevem.

– Szissz... S a családod beleegyezik, hogy elhagyd őket és belépj a Testvériségbe?

– Igen. Adtak beleegyező nyilatkozatot.

– Rendben, küldjétek át nekem, kérlek.

Aini elővette az ūdisét, érintett rajta néhányat. Kis ideig csend volt, amíg Dzsila végignézte a kis videót.

– Hát ez világos. Akkor nincs is más dolgunk, mint köszönteni téged a Testvériségben. Halgitun, kérlek, elintéznéd a formákat?

– Hogyne, örömmel – felelte a férfi, s már nyúlt is egy ujjlenyomat-olvasóért, aztán Ainira pillantott. – Hanem azt a nevet, amit mondtál, én bizony nem tudtam megjegyezni.

– Nem baj – nevetett Aini. – Azt csak Saunison használom úgyis. Itt majd szúni nevet viselek, hiszen szúni leszek. Nindával megállapodtunk, hogy klánbavétellel megkapom az ő klánneveit.

– Hangikun Szesszinan – tette hozzá Ninda. – Én is a géptől kaptam, amikor felvettek az Élet Fájára.

– Jól van. S a családnevek?

– Az apaiból az is legyen az enyém, az anyai pedig a sajátja. Hangikun Szesszinan Aini Szilun Luodasz.

– Gondolom, már megbeszéltétek – pillantott az esszidzsinna Ainira, aki bólintott.

– Hogyne, így nagyon jó lesz.

– Rendben. – Halgitun levette az ujjlenyomatot, rögzítette az adatokat és rájuk mosolygott. – Készen is vagyunk. Köszöntelek a Szúnahaum Testvériségben.

Aini visszamosolygott és a homlokára tette a kezét. Halgitun viszonzta.

Kimentek, s a lifttel fel a másodikra.

– Itthon vagyunk – mondták mindhárman egyszerre, ahogy kiléptek egy igazi szúni park fűvére. Nevetve sétáltak át a parkon, s bementek a janníhaumba. Ninda egyenesen a Tűz Őrzőjéhez ment és a homlokára tette a kezét.

– Ninda, a Felhő Gyermeke, *Auszíni* Kis Őrzője *Aulang Lai*pról köszönti *Szilgut Hauri* örök tüzét.

Az Őrző viszonzta a köszöntést, mint mindig. Aini is közelebb lépett és a homlokára tette a kezét ő is.

– Aini, a Felhő frissen befogadott Gyermeke köszönti *Szilgut Hauri* örök tüzét.

Az Őrző figyelmesen megnézte.

– A Tűz Őrzője köszönti Ainit a Testvériség Felhőjének hajóján, *Szilgut Haurin*, és kívánja a Testvériség nevében, hogy Aini otthonra leljen a Felhőben.

ofc

„Az ÁLAN igazán kárpótolhatná valamivel szegény biztonságiakat. Ők ugyanúgy készültek, többször tíz napon át, mint a többiek, hogy találkozassanak Nindával. És nem figyelhettek rá rendesen, mert lesniük kellett, nem jön-e merénylő.”

*Aini:
Ninda mint köznapi ember,
95.*

S̀TYM Oÿ DËI ÂP

of-1 jóslat

„Sokan megtippelték, mi lesz Ninda és a körülötte kialakult felhajtás sorsa. A legtöbben úgy, hogy majd elfelejtik. De voltak már az elején is, akik nem így gondolták.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
3. kötet, 27.*

**Szúnahaum
Sádinnun-Dzsírauri
43 662. senut lilgamíszan
680**

– Nem tudom, ti hogy vagytok velem – mondta Angrolími –, nekem megnyugvás, hogy a gyerekek megint az egyik hajónkon vannak. Nem mintha nem bíznék a szunnasziakban, kivált a Szilandré tagjaiban, hiszen beszéltem is velük, igazán rendes emberek. A világukról is tudom, hogy biztonságos... de azt gondolom, hogy szüni gyerekeknek mégiscsak szüni területen van a helyük, még ha ez talán provincializmus is. De én már ilyen megrögzött vagyok.

– Én még nálad is megrögzöttebb – mosolygott Mikarnip –, én még a Felhőt is csak akkor hagyom el, ha végképp muszáj... és sok száz éve intézem sikerrel úgy, hogy ne nagyon legyen muszáj.

– Hát – mondta Hait – nekem, azt hiszem, más a hozzáállásom, végül is én dzserang földön nevelkedtem. De nyugodtabb az életem, és Ámmaité is, amióta itt vagyunk a Testvériségben, úgyhogy azt hiszem, megértelek benneteket.

A Társaság néhány tagja most a Sádinnun-tó egyik kis szigetén, Dzsíraurin gyűlt össze, Ambarauti háza előtt a falatnyi réten. A meleg övezetben fekvő tavat kellemesen árnyékolta a Fóginnaur tömbje, amin a Sádinnun vize egy alagúton jutott át, miután a tavat elhagyta. Nem voltak itt mind, s a képernyőn is csak Angrolími csatlakozott hozzájuk, de hát nem voltak ők valamiféle testület, ahol teljes létszámú jelenlétre van szükség. A sziget aprócska volt, de arra azért jutott hely rajta, hogy az ikrek szaladgáljanak valamiképp Dzsellivel, bár főleg csak a parton, a kavicsokat tanulmányozták, tapicskoltak a langyos vízben.

Sugiran beszámolt eddigi munkájukról. Még egy embert vettek maguk mellé, és hárman dolgozták föl a Nindával kapcsolatos híreket, publikációkat. Jelenleg naprakésznek tartották magukat, bár persze még felbukkanhatnak korábbi híradások távolabbi világookról, amik elkerülték a figyelmüket.

– Megállapodást kötöttünk Szindorián a Szúm Egyetemmel és a Száu Televízióval, Haniton az Állami Televízióval, Szvottakarton a Hekin Heman nevű hírlappal, valamint a Belső-Galaktikus Hírügynökséggel – sorolta. – Ezek elküldenek nekünk mindent, amihez hozzájutnak Nindával kapcsolatban. Szunnasszal nem kellett megállapodást kötnünk, mert ők mindent továbbítanak a BGH-nak. Óriási anyag érkezett a kikötői találkozóról, a szunnasziaik komolyan vették vendéglátó szerepüket, és bár náluk Nindának nincs több egy maroknyi rajongójánál, a helyi tévé közvetített és feldolgozott mindent, már teljesen felcímkézve adták át az anyagot, összefoglalóval, tárgymutatóval, mindennel. Gyönyörű munka. És hát van persze hozzá vagy ötven cikk a helyi lapokból. Mindent egybevéve már van nagyjából nyolcezer tétel az archívumban.

– És még csak gyerek – dünnyögte Hiragi.

– Gyerek – bólintott Sugiran –, de olyan, aki elég intenzíven megdolgoztatja a csillagközi sajtót. Meg minket is, és mi szeretünk dolgozni. Az archívumot kétrészesnek szánjuk. A másik, mondhatjuk úgy is, hogy „külső” részben olyan dokumentumok lesznek, amik Ninda személyéhez közvetlenül nem kapcsolódnak, de rálátást adnak azokra a jelenségekre, amikkel foglalkozik. Ezt az archívumot még csak tervezzük, egyelőre nem kezdtük meg a kiépítését.

– A Kíreán-diktatúrát milyen részletességgel kívánjátok feldolgozni? – érdeklődött Ámmaít.

Csobbanas, gyereknevetés hangzott a partról. A szülők szokva voltak hozzá, csak ellenőrizték, hogy Dzselli kiemeli a vízbe esett ikret, és a beszélgetésre figyeltek.

– Magát a diktatúrát egyáltalán nem, hiszen bőséges anyag áll rendelkezésre róla. Azokat a konkrét eseményeket akarjuk dokumentálni, amiről Ninda említést tett vagy valamiképpen kapcsolódik hozzájuk. Személyeket, akikkel érintkezett. Mindazt, ami idővel feledésbe merülhet, mert nem volt elég jelentős, hogy a hírarhívumokban fennmaradjon.

– Tehát az utókor számára dolgoztok – mondta Hait.

Sugiran élénken bólogatott.

– Igen. Tudom, hogy ez értelmetlenül hangzik, amikor egy gyerek működését dokumentáljuk mi, felnőttek – a dolgok rendje szerint ő mindnyájunkat túlélhet. De majd mások lépnek a helyünkre. És ha Nindában az van, amit gondolunk, akkor őután mások fogják folytatni, amit elkezdett. Talán évtizezredekken át.

Hait lehajtotta a fejét.

– Lehet... lehet, hogy furcsán fog hangzani az én számból, amit mondom... és e pillanatban még meg sem fogalmaztam, hogy mit akarok mondani, kérlek, ne szakítsatok félbe. Tudjátok, hogy én az anyjaként szeretem őt... akárcsak a saját gyerekeimet. De éppen ezért nem szeretnék a túlzott elfogultság hibájába esni. Én meg vagyok győződve arról, hogy ő egy rendkívüli egyéniség, akire egy nap mindnyájan roppant büszkék leszünk, de... mondjátok, nem lehet-e, hogy csak azért érzem ezt, mert úgy szeretem, mintha az anyja lennék?

A többiek a fejüket ingatták. A parton az ikrek találtak valami érdekeset, és csengő hangon, szindor–szúni keverék nyelven élénk eszmeceserét folytattak róla.

– Nem, szerintem sem ezért érzed, Hait – szólalt meg Hiragi –, én is azt gondolom, hogy rendkívüli, különleges ember.

– Igen – bólogatott Sugiran –, mi is így gondoljuk az öcsémmel. Egészen pontosan úgy fogalmaztuk meg, hogy egy olyan folyamat kezdeténél állunk, amiről nem tudjuk, hová vezethet: Szindoria példája már sejteti, hogy Ninda akár egész államrendszerek életét képes más irányba fordítani, de nem szabad abba a hibába esnünk, hogy azt hisszük, ez minden, ez pályájának csúcsa. Még csak százhetven éves. *Bármit* megtapasztalhatunk még. Meggyőződésünk, hogy egy történelmi korszak kezdetének vagyunk tanúi, és ezt a korszakot nemcsak Szindorián fogja az ő neve fémjelezni.

– Hanem? – tudakolta Ámmaít. – Az egész spirálkaron?

– Talán. Talán az egész Galaxisban. Nem tudhatjuk. Ma még nem tudhatja senki, maga Ninda sem. De olyan potenciál szunnyad benne, amilyent szerintünk csak nagyon ritkán tapasztal meg a történelem. Talán még soha. Talán ő lesz a legnagyobb ember, aki valaha élt.

Erre elég nagy csend támadt. Valahogy olyan ünnepélyes csend. Fél mati is beletelhetett, mire Hait megszólalt, energikusan megrázva fejét.

– Nem, Sugiran, én ezt nem veszem be. Szerintem most te esel a túlzott elfogultság hibájába. Semmi okunk, semmi alapunk ekkora dolgokat feltételezni róla. Elismerem, hogy rendkívüli, igen. Ezért értettem egyet a Ninda Társaság megalapításával. De az abszurditásig fokozott túlzásokat nem helyeslem.

Sugiran előrehajolva nézett a fiatalasszony szemébe.

– Rendben van. Fogadást ajánlok. Szoktak a szindorok fogadni?

Hait elmosolyodott.

– Igen, ők is szoktak, de amúgy én elég régóta szúni vagyok már.

– Hát akkor fogadjunk. Én azt állítom, hogy Ninda a Galaxist vagy annak egy jókora részét más történelmi pályára fogja terelni. Szerinted nem. Áll a fogadás?

– És mi a tét? – nevetett Hait.

– Most mondtam – bólintott a férfi szintén nevetve, de a szeme komoly volt. – A Galaxis sorsa. Ha Nindáról van szó, minden ennél kisebb tét, mint mondjuk Szindoria sorsa, legfeljebb átmeneti szempont.

of-2 toborzás

„Az egészben gyakorlatilag kódolva volt, hogy nem jöhet létre forradalom. Az *ÁLAN* működése, egész felépítése túlságosan távol állt mindenféle radikalizmustól.”

Ámmaít Ídara:

*Az elmaradt szindor forradalom,
1.*

**Sÿyndořeia
Lũakěãn
59. lÿaikš 1.
a zöld órája**

A lűakěãni pályaudvaron sok mindent láthatott az érdeklődő utas, ha nem csak arra használta a létesítményt, hogy fel- vagy leszálljon valamelyik járáttal. Voltak üzletek, egy mozi, még egy kiállítóterem is, ahol ez idő szerint helybeli fiatal művészek alkotásait tekinthették meg. Sík- és térfestmények, szobrok, mozgósobrok, mozgófestmények. Csak néhány darab mellett volt kitéve a kis fehér táblácska: eladva. Az embereknek nincs pénzük manapság műalkotást venni. Maga a kiállítás népszerű volt, sok látogatót vonzott.

A kiállítóterem forgalmának jót tett, hogy volt egy beléptetőkapu közvetlenül mellette. Ninda ugyanis említést tett róla, hogy kiskorában többször járt a pályaudvaron és lopott a gyümölcsárusoktól. De a beléptetőkapun nem juthatott át, tehát az egész pályaudvaron csak egyetlen hely lehetett, ahol ez történt: a kiállítóterem mögötti térség, a beléptetőkapun kívül, ahol most nem voltak gyümölcsárusok, ők csak a kéktől a pirosig voltak itt. A kiállítóterem hátán kint volt egy óriási Ninda-fénykép, és felirat tudósított róla, hogy Ninda járt itt („gyerekkorában” – mintha nem lenne még mindig gyerek). A vigasztalan, üres szürke térséget sokan megtekintették, és akkor már körülnéztek a környéken, például a kiállítóteremben is.

A kiállítóterem most is nyitva volt, de csak a büfét keresték fel az emberek, akik a szürke térségen gyűltek össze. Csak egyikük viselt *ÁLAN*-jelvényt.

– Jó estét, hölgyeim és uraim – lépett elő a jelvényes. – Köszönöm, hogy eljöttek. Šawllëy ĘĚnaħy vagyok, és szeretnék önöknek elmondani valamit, amit talán nem tudnak és meglepődéssel fognak fogadni. Bizonyára számtalan szuperlatívuszt hallottak és olvastak Niĩndáról, olyasmiket, hogy ő fog minket megmenteni – hol ettől, hol amattól, én már konkrétan olyat is hallottam, hogy ő fogja visszaszorítani a Vÿvyń-sivatagot. Bizonyára nem lepi meg önöket, ha azt mondom, hogy ez ostobaság, ilyesmire Niĩnda nem képes. Most azonban olyasmit mondok

önöknek, ami már furcsábban fog hangzani, különösen úgy, hogy az ő arcképét hordom a mellemen. Mindaz, amit önök Niindáról hallottak, nemcsak a rengeteg szuperlatívusz, hanem az összes többi is, az első szótól az utolsóig képzelgés. Ne haragudjanak ezért szegény ÀLAN-tagokra. Ők ezt tényleg elhiszik, nem önöket akarják megtéveszteni. De nem igaz. Nekem hihetnek, személyesen beszéltem vele, láthatták a Sûnwison készült felvételen. Kétszer beszélgettünk, egyszer ott a kikötőben, egyszer két nappal később a hajóján.

Kivetített egy állóképet a levegőbe. Nindával üldögéltek a *Hallihuat Fónird* suárjának egyik éttermében.

– Niindának semmiféle hatalma nincsen. Semmiféle különleges képessége, az-azhogy de, az van: nagyszerűen szót ért az emberekkel. De ez nem teszi képessé arra, hogy megváltoztassa Sÿndoreia történelmét, és ha meg tudná tenni, akkor sem tenné. Ezt nekünk kell megtennünk. Önök között bizonyára vannak, akiknek megfelel a jelenlegi államrendszer, és vannak, akiknek nem. Bárhogy is gondolkodnak az elnök úrról és a miniszterelnök asszonyról, egyvalamit nem szabad elfelejteniük. Őket mi választottuk és mi fizetjük, ők a mi alkalmazottaink – hiszen éppen az elnök úr szokta ezt mondani –, ők nekünk tartoznak elszámolással, nem Niindának. Niindà nem nagyobb és nem kisebb része a sÿndor nemzetnek, mint közülünk bárki. Ő is csak egyetlen állampolgár. Mégpedig: egy gyerek. Ez az, amit nekünk itthon meg kell értenünk. Ő nem több és nem más, mint egy gyerek. Amikor beszélgettem velem, arra kért, hogy ezt olyanoknak mondjam el, akik nem tagjai az ÀLAN-nak, mert akik beléptek a szervezetbe, afféle hivatali kötelességnek érzik, hogy őt valami csodalénynek tekintsék. Kérem, hallgassanak meg két mondatot személyesen őtőle.

A kivetített kép megmozdult és megszólalt.

– Nem az a célom, hogy ne legyen az ÀLAN-nak több tagja, mert amit a szervezet csinál, az jó és hasznos, persze hogy kellenek az emberek. De olyan dolgokkal foglalkozzanak, amik tényleg hasznosak, ne azzal, hogy engem csodálnak.

– Ez Niindà véleménye. Az ÀLAN-ban ez már senkit sem lep meg, ő kezdettől fogva ezt mondja, csak a mozgalomban levők nem hallgatnak rá. Ebben az egyben nem. Egyébként lesik minden szavát, de attól nem lehet őket eltántorítani, hogy Niindà valamiféle csodalény és kész. Ezért arra szeretném önöket kérni, Niindà megbízásából is, de a józan ész nevében még inkább: lépjenek be az ÀLAN mozgalomba, ha egyetértenek azzal, hogy van mit tenni a szegényekért, elesettekért, ha úgy gondolják, hogy nem megy minden jól ebben az országban. De ne gondolják, hogy a szervezetben valamiféle kötelező előírás, hogy Niindát csodálni kell. Ellenkezőleg. Kifejezetten azt kérjük, hogy ne ezt tegyék. Köszönöm, hogy meghallgattak, és ha van kérdésük, nyugodtan tegyék fel.

Voltak kérdések. Egy kövérkés férfi nyomban közelebb is lépett.

– Jó estét, fiatalember. Egy részletet kihagyott az előadásából, nem gondolja? A maguk mozgalma arra törekszik, hogy elmozdítsa helyéről az elnök úr öméltóságát, akit pedig – ön is ezt mondta – mi választottunk meg.

– Ön téved, uram – csóválta meg a fejét ĘĚnahý. – Mi nem akarunk elmozdítani senkit, az előző kormányt sem akartuk. Mi csak azt szeretnénk, ha az emberek nyugalomban, biztonságban, nélkülözéstől mentesen élhetnének az Államszövetségben. Valóban az a vélemény van többségben a mozgalomban, hogy ehhez mind a kormánynak, mind az elnök úrnak távoznia kell. De ez csak egy vélemény. Mi nem vagyunk politikai párt, jelöltet sem állíthatunk, nem is akarunk.

– De akkor ki fog kormányozni?!

– Akit a nép megbíz vele. Hogy az ki lesz, azt nem tudom, és a mozgalom sem tudja. Nem a mi dolgunk. Mint állampolgárok természetesen szavazni fogunk, ha lesznek választások, korábban is megtettük. De az ĀLAN mozgalom nem ember, annak nincsen szavazati joga.

– No és Īđara úr? – kérdezte egy másik férfi, illemtudóan az ěym rangjelölő szót használva. – Ő kijelentette, hogy „Kíyreánnak mennie kell”. – A jelenlevőkre pillantott. – Már elnézést a szóért, csak idéztem. Márpedig az önök mozgalma az ő nevét és arcképét is rendszeresen szerepelteti tüntetéseken.

– Igen, dr. Īđara valóban ezt a véleményt vallja – bólintott ĘĚnahý –, sőt követelményként fogalmazta meg mint a Testvériség teljhatalmú nagykövete, a diplomáciai és kereskedelmi kapcsolatok újrafelvételének feltételeként. S ez egyezik az ĀLAN többségi véleményével is. De ez nem előírás. Ha ön például úgy érzi, hogy szívesen részt venne az ételosztásban, megteheti akkor is, ha eközben elkötelezett híve az elnök úrnak. Ahogy Niündà szokta mondani: „Miért, akkor a sült hal már nem sült hal?” Mi nem kérdezzük meg a szegényektől, hogy milyen politikai nézetek vannak. De azoktól sem, akik az ételt megfőzik és kiosztják. Vannak, akik elmondták, hogy politikailag nem értenek velünk egyet. Ettől még ugyanúgy dolgozunk együtt velük.

– No és a csavargók oktatása? – kérdezte egy idősebb asszony. – Hiszen felforgató nézeteket tanítanak nekik?

– Nem egészen, asszonyom. Először írni és olvasni tanítjuk meg őket, azután olyan ismeretekre, amiknek városban kóborló életmódjukhoz hasznát veszik. És persze történelemre. De abból is leginkább ugyanazt, amit az iskolában is tanítanak. Igen, mást is. Mi lenne, ha közénk állna és ön is tanítaná őket? Úgy, ahogyan jónak látja?

of-3 receptorok

„A félelem az elme gyilkosa. A félelem a kis halál. Ezt ne ird le, Szinensi. Nem én találtam ki: az idők mélyéről megőrzött bölcsesség. Talán még Ősi Földről való.”

Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
446. sómir

Szilgut Hauri
43662. muhat ófarguhan
740

*Sÿÿt aisoōden,
yr̄wn aīkwndān yśśa ěrmakwleń,
hĕwna ĩman dyÿp yr̄wnńyten,
vÿÿssāhirwn kawń mÿÿt ur̄illy,
sītun ynsa aīkwndā – Lĩmelullÿy...*

Ninda figyelmesen végigolvasta, el is dúdolta a szöveget, és bólogatott.

– Nem rossz. Nekem tetszik.

– Köszönjük – motyogták a gyerekek elfogódottan. Három luakeáni gyerek fordította szindorra a dalt, vele egykorúak, hét és tíz, hét és tizenhárom évesek.

– Elhozatom a sÿÿmomomat és elénekeljük együtt, jó?

A sÿÿom olyasféle húros hangszer volt, mint a hauki, Ninda Saunison kapta az aiskanétól, az ottani neve siomas volt. Egy automata elhozta, Ninda pedig megpendítette a húrokat. A gyerekek kicsit bizonytalanul csatlakoztak hozzá, de az első sor után bekapcsolódott a közönség, az ĘĘranw téren tüntető húszezer ember együtt énekelte a dalt. A szöveget a tévések kitették a nagy kivetítőkre, Ninda arca mellé.

Mint Szindorián mindent, amit Ninda tett, ezt is kielemezte száz meg száz szakértő. Már voltak Ninda-szakértők is, akik politikai, pszichológiai, történettudományi szempontok szerint vizsgálták Ninda működését és annak hatását a szindor tömegekre és a többi államban élőkre. Nindát természetesen ez sem érdekelte. Elénekelte a dalt és bontotta a hipervonalat: sádunnunórájuk volt Hígivel. Eltette a suagot és lement a parkból a 3-taszu dzsorongitba.

– Képzeljétek – jött szembe Lérugi az előtérben –, már karvul is megvan Ninda dala!

– Szindorul, sien – javította ki Ninda –, az imént énekeltem el az ÀLAN tagjaival.

– Karvul! Vagyishogy karvul is. A bátyám lefordította. Tessék.

Ninda kezébe nyomott egy suagot. A rajta levő írást egyikük sem tudta elolvasni.

– A mi családunk karv. Én is az Abroncsvilágon születtem, de karv az eredeti anyanyelvem. Mint neked a szindor, neked pedig – kapta Lérugi Ainira a tekintetét – a szunnasz.

– Igen, értjük – felelte Ninda szelíden.

– Szüni, sauninas, szindor, hinnul, karv – számolta Szinensi –, ez öt nyelv, a törzseken kívül is lehet már vagy négymilliárd ember, aki anyanyelvén hallgathatja a dalodat.

– Ez mind szép, de én sádunnunozni jöttem – felelte Ninda, aki közben gyors mozdulatokkal átöltözött és bement a terembe. Még visszapillantott a fiúra. – Rá fogsz jönni, hogy a népszerűség nem fontos. Még az sem fontos, hogy mit alkotnak a művekből.

– Akkor mi a fontos?

– Az, ami neked magadnak fontos. Ez áll az Imdzsádban: „Minden fontos. A le hulló porszem és az elolvadó hópehely, a tó mélyén lapuló kavics. Minden, ami a Galaxis. De minden valaki másnak fontos. Ha nem fontos, fontos volt egykor. Ha nem volt soha fontos, egyszer majd fontos lesz.”

S ezzel kiperdült a táncterem közepére. Megszólalt a zene, s ő már lendült is.

Hait már évtizedekkel ezelőtt kijelentette, hogy ha Ninda nem akarja, hogy örökbefogadják, hát akkor nem akarja – de ő akkor is bele fog szólni, hogy Ninda milyen testgyakorlatokat végez, mennyit és mikor, mert a kondíciójára, az egészségére vigyázni kell. Ninda nem emelt kifogást, és hamar meg is szerette a mozgást, a sádunnun egyik kedvence volt. Most is könnyedén utánozta Hígi ritmusos, energikus mozdulatait.

S közben folytatódott a hosszú-hosszú beszélgetés, amit szinte mindig folytattak, amikor ébren voltak.

– A Galaxist végigszondázni receptorok után – mondta Lí –, ez lehetetlen. Több milliárd lakott világ létezik. Ha az összes élő ivut felkerekedne és elindulna, több ezer jutna mindegyikre, ami nem is olyan nagy szám, csakhogy emberi hajókon kellene utazniuk, és képtelenség, hogy egy-egy hajóval végigjárassuk a Galaxis egyes kieső vidékeit. Az egyes környékek fontosabb központi világain meg mindannyian megfordulnának.

– Értem – bólintott Szinensi. – De vajon nem növelhetjük-e szignifikánsan az ivutok által felderített világok számát, még ha az összes lakott világhoz képest jelentéktelen marad is?

– Nagyon hosszú távon bizonyára igen. De ez hosszú időbe telik, talán évezredekbe, amit ti nem tudtok megvárni. Az emberi élet rövid. Mi rátok akarunk koncentrálni, nem a Galaxist járni annak a halvány reményében, hogy ráakadunk még egy-két receptorra.

– Lehet a kettőt egyszerre is csinálni – jegyezte meg Mé, aki bizonyára a gazdájánál volt valahol a hajó egy távolabbi részében, de persze a mentális érzékeléssel

gond nélkül tudtak beszélni. – Egy ember receptor ritka kincs, ne szalasszuk el, ha valahol ráakadhatunk egyre.

A lányok jól tudták, hogy az ivutok leegyszerűsítik és „kiemelik” a gondolataikat, amikor úgy beszélnek mentálisan, hogy ők is értsék. A nyüzsgésben milliószámra pattogó gondolatszikrákat nekik esélyük sincs követni, ezért amikor az ivutok olyan gondolatot közvetítenek, amit nekik szánnak, akkor a nekik külön felépített vivőhullámokat használják, nem a nyüzsgés egészen eltérő szerkezetű hullámait, és magát a gondolatot is másképpen fogalmazzák meg és másképpen vetítik ki a térbe. Mintha egy teljesen idegen nyelven beszélnének, bár a különbség sokkal nagyobb, mint bármely két emberi nyelv között – végül is azok mind nagyjából ugyanazokat a hangokat használják, de az ivutok nyüzsgése és a velük használt mentális nyelv két teljesen eltérő közvetítő közeg. Aini, aki náluk régebben ismerte a nyüzsgést, úgy fogalmazta meg a különbséget, mint az emberek egymással használt, rendes nyelve és a között a nyelv között, amit a kutyákkal folytatott leegyszerűsített kommunikációban használnak. Dzselli minden tekintetben egy átlagos kutya, valamivel kevesebb mint száz szót ismer, tizenegynéhány igét, emberek és néhány tárgy nevét, irányokat, mellékneveket, időjelző szavakat – de a legfontosabb jelentéshordozó az ő számára mégis az, aminek az emberek nem sok jelentőséget tulajdonítanak: a hanglejtés és a szavakat kísérő arcjáték és gesztusok.

Táncóra után átmentek a Hargikun étterembe sehaddut enni. Most Hommuni hozta szóba a Limelullí-dalt.

– Limelullí csillaghírű hősnő. Ha róla írsz dalt, nem csoda, ha te is csillagközi hírnévre teszel szert. Mármost az is kell persze hozzá, hogy a te dalod még ráadásul jó is.

Ninda vállat vont.

– Nincs jelentősége. Majd elfelejtik... vagyis... persze ezt mondtam a szindorok Ninda-kultuszáról is. Mindegy. Ha híres leszek, hát híres leszek. Mit számít?

– Nem érdekes dolog híresnek lenni?

Ninda elmosolyodott.

– Én majdnem ötven éve híres vagyok. Mi változott ettől az életemben, ami fontos? Azóta telepedtem le Szúnahaumon, azóta találtam meg Ainit, Haitéknak megszülettek az ikrei, van kutyám, ivutom... ezek fontos dolgok. Sok minden érdekeset és hasznosat tanultam, sok szép helyen jártam, érdekes emberekkel ismerkedtem meg. Ezek tényleg érdekesek. De ennek nem sok köze van a hírnevemhez. Annak a néhány embernek van köze hozzá, akiket az ÀLAN révén ismertem meg. Ők is fontosak persze. Mindenki fontos.

of-4 fhangísilgun

„Ezeréves vagyok. Szindorián az én harmincezer napom majdnem harminckilenc-ezer. Saunison huszónhétvezernél kevesebb. A Galaxis számtalan világán más-más számok jönnek ki, ha a naptár szerint méred az életkorodat. De mindentűt ugyan-azt kapod, ha nem számolgatsz, hanem azt nézed, mennyi volt az életedben a jó.”

Ninda:
Beszélgetések,
1410.

Szilgut Hauri
43 662. famut szisszadzsan
805

Természetesen a *Szilgut Haurin* is volt fhangísilgun, a 4-tari szektorban egy kör alakú teremben, aminek faburkolatú falai mentén kanapé húzódott, közepén egy nagy, kör alakú asztal, a belsejében virágcsendélet, a falakon pedig fhangialkotók fényképei és fhangiköltemények függtek. Nem volt olyan otthonos, mint Angrolí-miék nappalija, de kellemes hely volt.

Ma este Ódzsahangi előadását hallgatták a nuéthiről.

– Nyilvánvalóan arról szó sem lehetett, hogy minden khát egy külön ételnemű képviseljen. A núthikban leginkább egyszerű falatkák vannak, nem komplex ételek, és már a harmadik dírnél sokkal több khával kell számolnunk, mint ahányféle, főleg növényi falatot fel tudunk vonultatni, beleszámítva az egyszerű kombinációkat.

– Miért nincsenek összetettebb ételek a núthikban? – kérdezte Szinensi.

– Egyszerűség – felelte a fehér szakállú tudós. – A fhangí alapelve az egyszerűség. A nuéthi nemcsak filozófia, hanem gasztronómia is, és illeszkedik a modern étkezési szokásokhoz. Van erre egy nagyon régi szabály, még a Sáburan-időkből való, úgy hívják, hogy hpairandá-szasszíruarangi. Úgy tudom, ti jeleskedtek az ősi nyelvben. Le tudjátok fordítani?

– Hogyne – felelte Ninda. – *Hpairan* a *hpait* ige igeneve, azt jelenti, elvonva, lecsökkentve. Ezt összevonták az *andával*, amittől már azt jelenti, hogy egyszerűsítve. A *szasszíruat* ugyanaz a szótó, mint a *szasszíhaum*, itt összekapcsolást jelent, ezt pedig a *hpuarangival* vonták össze, cél, elérendő feladat, következmény. Egyszerűsítés az összekapcsolás érdekében.

– Ez majdnem tökéletes nyelvészeti elemzés – bólogatott Ódzsahangi elégedetten. – Annyi csak benne a kis tévedés, hogy a második szórész töve a *szasszíruahp*, bár ez nem derül ki a hangösszeolvadásból. Ismered ezt a szót?

– Összehangolás.

– Igen. A hpairandá-szasszíruarangi elvei között olyanok szerepelnek, mint „ha bonyolult, egyszerűsítsd; ha egyszerű, örülj”. Ennek az elvnek a jegyében született a thabuanoknál a tharokan étkezési stílus, ami csupa egyszerű fogásból áll, általában csak két-három zöldséget, gyümölcsöt, tejterméket, húsfélét tesznek össze egy tányérra. A tharokan jól illett a fhanginak ahhoz a felfogásához, hogy amit egyszerű fogalmakkal is ki lehet fejezni, arra nem használunk bonyolultakat – végeredményben ennek a forrása is a hpairandá-szasszíruarangi. Így a tharokant átvette a fhangí mint gasztronómiai megnyilvánulását, egyfajta művészeti ág gyanánt, és kialakult a nuéthi. Alkalmadtán rendezhetünk egyet, mit gondoltok?

Természetesen egyetértettek.

– Még csak néhányszor ettünk nuéthit – mondta Ninda –, Aini pedig még egyáltalán nem.

– Esetleg szahut este összegyűlhetnénk – javasolta Rágauni –, gyertek el hozzám, az én lakásom kellemesebb, mint itt. Mi legyen a téma?

Senki sem vesztegette az időt azzal, hogy megkérdezze, hol lakik. Azért van a hajótérkép.

– Hát ha már itt van közöttünk ez a három kislány – tűnődött Rúdzsauri, a felnőttek közül a legfiatalabb –, és abból ketten egy párt alkotnak, a szerelem kézenfekvőnek látszik.

– Ez nem téma, hanem témacsoportok csoportjának csoportja – vetette közbe Árihenu –, az egyik legszerteágazóbb tárgykör az irodalomtörténetben. Valami konkrétabbat.

– Dzsúhafani – szólalt meg Sotten, akinek koromfekete bőre és égővörös haja volt, vékony alkata, nem volt sem férfi, sem nő, és enciklopédikus tudással rendelkezett a fhangiról. Tizenkét díres mester volt. – Ő írt egy fhangíverset a saját lánya és egy másik kislány gyerekkori szerelméről, illetve annak ihletésére. Sannin és Illádi pedig a saját szerelmüket írta meg egy-egy fhangíversben. Mindkét pár nagyjából egyidős volt Nindáékkal, amikor a kapcsolatukat megkötötték.

– Engem jobban érdekelné a történelem – felelte Ninda. – Leginkább Szúna-haum-sínarraómi kora.

– Nos, abból az időből természetesen nincsenek fhangíművek – felelte Sotten –, de sok mű szól róla. Például a Fenninur-sóhipunban van egy egész sorozat, Akrandémi írásai az akkori életről, azt többször feldolgozták nuéthinek, magam is csináltam egy átíratot néhány darabjából. Szívből tudom ajánlani.

– Nekem tetszik – mondta Ninda, és a másik kettő is bólintott. – A szerelmünkön nem látok semmi különöset, az emberiség az idők kezdete óta szerelmi kapcsolatokat köt, a mienk csak egy a sok közül. *Nekünk* persze a legcsodálatosabb dolog, ami valaha történt velünk, de mások aligha találnak benne bármi rendkívülit. És nincs is.

– Rídhut – mosolygott Sotten. A kislányok kérdően néztek rá, a mester pedig rajzolt a suagjára egy khát, ami megjelent a kivetítőn. – A rídhut a szubjektív pozitivitás khája. „Nekem jó, nekem jelentős, de hogy másnak milyen, az számomra

nem lényeges.” Társai a narvin, a szubjektív negativitás, és a rúfhit, a szubjektív semlegesség. – Felrajzolta azokat is. – A hatodik dírbe tartoznak, de nem leszek meglepve, ha ti már most megtanuljátok. Tartozik hozzájuk még két hármás. A publikus pozitív, negatív és semleges vélemény, amikor az emberek általánosságban alakítanak ki valamiről egy ítéletet; ezeket a fogalmakat általában akkor használjuk, ha az elbeszélő nem osztja ezeket a nézeteket. Ez a három a szalvun, a nokhnin és a rimend. A harmadik hármás pedig a tudományosan objektív álláspont: a szomen, a darvath és a ronkh.

– De miért csak hármások? – kérdezte Aini.

Sotten kérdő tekintettel, félrehajtott fejjel nézett rá, mint egy kutya. Aini mosolyogva folytatta:

– Egy fogalomról egy adott forrás nem csak háromféle értékítéletet alkothat. Pozitív, negatív, semleges – rendben. De mi van a bizonytalannal? Nekem e pillanatban a ridhuttól a ronkhig felsorolt khák teljességét illetően bizonytalan az ítéletem, nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez a teljes sor. Vagy mi van a relatív értékelésekkel? Szeretem a jaršinagyümölcsöt, de a kydentas jobban ízlik; nem hiszem, hogy ezt a hatodik dírben csak egyaránt pozitív értékítélettel lehetne kifejezni.

– Nagyon helyes meglátás – bólogatott Sotten komoly elismeréssel –, természetesen ezeknek megfelelő fogalmak is rendelkezésre állnak. A bizonytalanságot azonban a fhangí nem a három érték melletti negyedikként tartja számon, hanem ennél sokkal fontosabb minőségként értékeli, a filozófiai alappremisszák egyikeként. Miért alappremissza? Mert bizonyítást nem igénylő, alapvető tény, hogy soha nem lehetünk biztosak semmiben... a világegyetem szövetében rejlő alapvető fizikai összefüggések az egyedüli kivételek, mint például a matematika, a fizika, a kémia. De e tudományok igazságait is csak azért tekinthetjük bizonyosnak, mert kikutatták és bebizonyították őket. A fhangiban mindent, ami nem e körből való, alapvetően bizonytalannak, illetve szubjektívnek tekintünk. A kettő sokszor összefügg. Hasonló a helyzet a relatív értékelésekkel: ezzel arra mutattál rá, hogy a világegyetemben semmi sem fekete vagy fehér, semmi sem egyszerűen csak jó vagy rossz, mindent relációkban, nagyságrendekben szemlélünk.

– Kitűnő összefoglalás, mint mindig, Sotten – bólított Ódzsahangi. – Esetleg megkomponálnád a kislányoknak azt a nuéthit?

– Hogyne, örömmel. Szahut hétszázötvenkor találkozunk Rágauninál, ha mindenkinek megfelel.

of-5 energiafonal

„Mi nem csináltunk sose mást, csak odafigyeltünk.”

Sileni:
Nindaran-sóhipun,
30.

Fáú-Dzsaut
Szilgut Hauri
43662. dzsirat mulindzsau
780

Mindenki igyekezett hátat fordítani a tűző napnak és az ugyanabból az irányból fújó sivatagi szélnek, csak Ninda nézett velük nyugodtan szembe.

– Itt alig süt – jelentette ki. – Szaiszon a fénytérben, az igen. Ott minden tele van sugárzással. Ez itt csak egy kellemes kis sivatagi táj.

– De a szél tele van porral – prüszkölt Fildúni.

– Luakeán vidékén van egy szél, a séwtfi. Az a sivatagból hozza a port, olyan mennyiségben, hogy a város egy részén védőfalakat kell felállítani. Ez semmiség ahhoz képest.

És fölsétált a védőtöltésre, hogy jobban lásson.

Im-Fáú városa a sivatag közepén épült egy nermszlelőhely fölé, az egész iparuk a nermsz bányászatán és feldolgozásán alapul. A sivatagi por ellen védőtöltést építettek, csak egy emelet magasságig, ez kiszűrte annyi port, hogy a helyieket már nem zavarta. Ahogy a töltés ferde fala megemelte a szelet fölfelé, a por mozgása is felfelé kanyarodott, és csakhamar bekerült az alsó vonzástérbe. Ez lelassította, gomolyogni kezdett, ritkás felhőt képezett a város fölött.

Ötszáznyolcvan rígin magasságban kezdődik az alsó vonzástér. A levegőben lebegő porrészecskék súlya itt annyira lecsökken, hogy sokkal tovább tart lassan leereszkedniük a normális térbe. Fáú nehézkedési ereje átlagos a Galaxis lakható világai között, de kétezer rígin magasságban már szinte súlytalanság van.

Ninda nyugodtan sétálgatott a töltés tetejét borító homokszőnyegen, szembenézett a nappal. Fáú-Dzsaut napja – vagyis hát a tengely szöge – kegyes volt Fáú és Dzsaut lakóihoz, mert úgy állt a keringési síkra, hogy a napfény mindig bejutott a Résbe. Mindkét világ lassabban forog az átlagosnál, Fáúnak közel százharmincezer, Dzsautnak majdnem száznegyvenezer ütésbe telik egy fordulat. Persze befogott forgásúak, ilyen távolságban másképp nem is lehetne, így a Rés oldala, az egymás felé néző oldala a lakható mindkét világon, a másik félgömb pedig sötét és hideg.

A többiek nem követték a töltésre. Leginkább fölfelé néztek. Fáún és Dzsauton a turisták egyebet sem néznek, csak fölfelé. A fejük fölött olyan közelségben lebegett Dzsaut irdatlan gömbje, hogy a felszín görbülete sem látszott. Mintha mennyezete lenne a tájnak.

Kicsit fordult a szél, most a bal keze felől jött. A látóhatáron túl vannak a légültetvények, távolabb a Réstől, ahol jobban éri őket a napfény.

– Nézzétek – mondta odalent Iddemi –, sínílgilvirágok.

– Azok a pirosak ott? – kérdezte Jargíszu.

– Aha. A sínílgil fantasztikus növény, ugyanaz a telep ezrével hozhat virágokat, akár több száz hirgon területen, és élélhet több százezer évig is.

– Akkor lehet, hogy elpusztul majd... akkor? – kérdezte most Áfarauni.

– Hát lehet.

Ninda nem figyelt a beszélgetésükre, bár neki is átsiklott az agyán, hogy Fáú és Dzsaut halálra ítélt világ. Mindössze százezer szüni év múlva a két világ olyan közel ér egymáshoz, hogy a felszíni közetrétegek mozgásba jönnek egymás felé – addigra mindkét világot ki kell üríteni. Aztán már gyorsan megy, legfeljebb öt-tíz-ezer év és a két világ egymásnak csapódik, és izzó törmelékké robban szét mind a kettő.

De addig még van százezer év. Itteni időszámításban csak nyolc-kilencezer, de mindenesetre nemzedékek sokasága fogja még leélni az életét Fáú-Dzsauton, mielőtt a kataklizma megkezdődik.

Végeredményben a Galaxis minden világa előbb-utóbb lakhatatlanná válik vagy meg is semmisül. Ha előbb nem, akkor, amikor a napja kimeríti energiataralékait. Saunist még hátravan öt-hatmilliárd éve, a Kylkasnak akkorra fogy el a héliumkészlete. A Muiri energiája persze bőven elég lenne, hogy tovább melegítse Saunist és fenntartsa az életet, csak hát a Kylkas vörös óriássá fog fúvódni és elpusztítja Saunist. Minden világ élete egyszer véget ér. Fáú-Dzsaut egyike azoknak, amelyek nem érik meg napjuk pusztulását.

Ninda leballagott a töltésen, ki a sivatagba. Itt már egész jól fúj a szél, de annyira nem is hozott sok port. Ninda zavartalanul sétálhatott. Kis idő múlva megállt és leült a homokban.

Mit érez vajon egy világ, amelynek a geológia és a csillagászat mértéke szerint csak pillanatok vannak hátra az életéből?

– Fáú nem nagy világ – érkezett Lí mentális jele nyomban. – De az energiája neki is soktrilliószorosa a tiédnek. Ezt soha ne felejtsetd el. Azonfelül ez nem egy világ, hanem kettő. Képtelenség velük kapcsolatot teremteni úgy, hogy értelmezhető képet kapj az életed kockáztatása nélkül, hiszen ehhez mindkét világon egyszerre kellene lennie egy olyan embernek, aki rendelkezik a képességeddel.

– Más baj is van – szólalt meg Aini, aki ez idő tájt a városközpontban sétálgatott az ivuttal. – Szerintem ha nekem meglenne az az erőm, ami Nindának, átmennék Dzsautra és ezt megcsinálnánk, nemcsak mi pusztulnánk bele. – A kép, amit közvetített, a szavaknál gyorsabban és egyértelműbben közvetítette az elgondo-

lást. – Az energiafonal csak akkor alakulhat ki, ha a két receptor a két világ felszínének egymáshoz legközelebbi pontjain áll, s még így is kétséges, hogy megvalósítható-e, hiszen a távolság emberi léptékkel mérve nagyon nagy. De ha igen, és az energiafonal elég ideig létezik ahhoz, hogy értékelhető adatokat szolgáltatson, no meg mi is elegendő ideig létezőnk – akkor szerintem az áramlás ereje mozgásba hozná a felszíni rétegeket.

– Igen – bölintott Szinensi, aki egy bevásárlóközpontban nézelődött. – Csökkenne a két világ felszínének távolsága, s ezáltal élettartamuk.

– Talán össze is rántaná őket a megnövekvő gravitáció – mondta Ninda. – Hiszen ha közelednek egymáshoz, nő a tömegvonzás, emiatt aztán még jobban közeledni fognak...

– Mindig megújuló élmény tapasztalni az emberek természettudományos gondolkodását – állapította meg Lí derűsen.

Ninda nem tett föl kérdést, hiszen ismerte a választ mindenre, amit kérdezhetett volna. Mindig ismerték a választ minden kérdésre, még mielőtt feltették, mert a mentális érintkezés sebességével a kérdés feltevésének szándéka egyidejűvé vált a válasz megérkezésével. Ez nem volt így az ő Saunisra érkezésük előtt, és most sem, ha Ninda és Aini szétválasztotta az elméjét. Ezt csak ketten együtt tudták létrehozni. Ha ők ketten összekapcsolták az elméjüket, mindannyian egyetlen elmeként tudtak funkcionálni, miközben a gyerekek, az ivutok és a kirik egyaránt megőrizték egyéniségüket és önálló gondolkodásukat. De ha Ninda és Aini két különálló mentális háló része volt, akkor ez nem működött – akárhova állt Szinensi, akárhány ivut és kiri –, akkor csak az ivutok emberi elme számára felfoghatatlan nyüzsgése meg a kirik érzelmi hálója maradt.

Leginkább ezen a tulajdonságukon alapult a szerelmük.

378.

of-6 sivatag

„Nagy dolog elnyerni valakinek a bizalmát. Szerencsésnek tarthatom magam, amiért sokak bizalmát elnyertem. És az egyik közülük ő – aki viszont a fél Galaxis bizalmát elnyerte.”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
802.*

Ninda fölpillantott. Áman állt fölötte, az idegenvezetőjük, magas, szakállas férfi.

– Minden rendbe?

– Persze – felelte Ninda.

– Mit csinálsz itt te kint a sivatagba?

- Nézelődöm.
- Mit? Itt kint semmi sincs.
- De van.
- Mi?
- Ül le ide mellém, Áman.

A férfi a felnőttek körülményes mozdulataival helyet foglalt a homokban, maga köré terítve fehér sivatagi lepelruháját.

- Ültem ide. És?
- Figyeld a sivatagot. Ne szólj semmit, csak figyelj.

Ültek és nézték a sivatagot. A látóhatár mögött húzódó légültetvények felől folyamatosan érkezett a meleg fuvallat, ebben a napszakban arról szokott fújni. A homok lassan fodrozódott a szélben, helyenként kis tölcsek emelkedtek ki belőle, Szaiszon farnirnak hívják őket. Itt magasabbra is megemelkednek, fél ríginre vagy egy egészre is, ezt persze Dzsaut okozza. Némelyik farnir pár pillanat alatt leomlott, másokat a szél felkapott, s a levegőben bomlottak szét. Ninda a homok fodrozódó felszínén keletkező, vándorló kis hullámok szaiszi nevét is tudta, kétféle szót is használtak, jornami volt a szél által hajtott keresztirányú hullám neve, arran pedig a hosszirányúé, ami egy hafar tövében elsuhanó szél alatt keletkezik. Az itteni szavakat Ninda még nem ismerte, de most nem kérdezett semmit, csak ültek – „Dzsaut alatt”, ahogy itt mondják – és nézték a tájat. Meg a magasban Dzsautot. Az is sivatag volt, de éppen itt, Im-Fáú fölött volt egy nagyváros, Im-Dzsaut, még nagyobb, mint Im-Fáú, mert hárommillió lakosa volt, ennek a városnak meg csak egy egész kilenctized. Im-Dzsaut nagyobb zöld területet is birtokolt maga körül, Im-Fáúnak pedig a töltésen belüli részét sem sikerült még teljesen zölddé tenni.

De mindkettő elpusztul százezer év múlva.

Nagy sokára szólalt meg Ninda.

– Milyen érzés egy olyan világon élni, ami pár száz nemzedék múlva megszűnik létezni?

– Mi nem sok ezen gondolkodunk – felelte a férfi. – Ez része életnek. Világ van, jössz, letelepsz. Világ már nincs többet, elmész. Egyszerű.

Ninda némán bólintott. Igen, ez ilyen egyszerű.

– Az élet tele van egyszerű dolgokkal – mondta később. – Itt ez a rengeteg homok. A szél milliárd és milliárd éve fújja ezt a töméntelen homokszemet. Hol erre, hol arra. Aztán jön Dzsaut, és az egész nincs többé. Egyszerű.

– Nem milliárd – mondta Áman. – Csak mi csináltuk légkört és vele szélt. Itt időben kétezer év.

– Igazad van, persze.

Hallgattak, nézték a homok mozgását a szélben. Néhány ríginre tőlük ríwneés formálódott a homokban – ennek a nevét Ninda viszont csak szindorul tudta –, aztán a szél lassan betemette. Farnirt is kialakított éppen Áman előrenyújtott lába előtt, aztán felkapta és elsuhant vele.

– Sivatagvilágon születtem – szólalt meg Ninda hosszú csend után –, és jártam egy csomó sivatagvilágon azóta. Két fontos dolgot megtanultam. Az egyik: minden sivatag egyforma. A másik: nincs két egyforma sivatag, sőt ugyanannak a sivatagnak a két része sem egyforma. A második tudás fontosabb. Mert igaz, hogy ahogyan a szél játszadozik itt a homokkal, mindenféle alakzatokat hoz létre, azoknak én tudom a nevét szindor meg szaiszi nyelven, és megtanulhattam volna őket még milliónyi világ nyelvén, hiszen a Galaxis lakott világainak nagy része sivatagvilág. Ez csak fizika, ahogyan a szél formálja a homokot, és a fizika mindenütt ugyanolyan. De mégis minden sivatag más, bármennyire is ugyanazokból az alkotóelemekből állnak. Homok, kövek, szél, néha némi csenevész növényzet, itt-ott valamicske víz.

Elhallgatott, és megint csend ereszkedett rájuk. A férfi kivárt, mielőtt megkérdezte:

– Akkor mibe más minden sivatag?

– Más a lelkük – felelte Ninda. – Minden világnak más a lelke. Fáu-Dzsaut közeli pusztulásra van ítélve, és ez rányomja bélyegét. A te népednek ez nem sokat számít, hiszen az emberélet hosszához képest még beláthatatlanul hosszú ideig létezni fog és lakható lesz. De a saját ideje szerint, a geológia és a csillagászat léptéke szerint egy szempillantás múlva fog megsemmisülni. Már nincs arra idő, hogy geológiai változások történjenek, már nem fog lezajlani a kőzetek körforgásának következő ciklusa, már nem lesz számottevő tektonikus mozgás. Arra van idő, hogy lakhatóvá tegyétek az egész felszínt, akár a hideg félgömböket is, mert ez csak emberi lépték szerint telik sok időbe. De a világok időszámítása más.

Áman lassan bólogatott.

– Érték. Érték, amit te mondasz. De nem tudtam én, hogy a világok is van lelkük. Úgy értek, kő csak, meg fém, nem igaz?

Ninda elmosolyodott azzal a szelíd mosollyal, amit ekkor már tízmilliók imádtak.

– És én mi vagyok, Áman? Szén, hidrogén, oxigén, kalcium, foszfor. Nem igaz? Az idegenvezető meghökkenve meredt rá.

– Hát... de... persze. Csakugyan. Ezt nem is gondoltam rá. Te vagy valami nagyon eredeti ember, hogy ezt kitaláltál. Te érzel Fáu lélekét?

– Azt azért nem mondanám. Csak következtetek. Tudom, hogy Fáu a közeli pusztulás fenyegeti. Így nem nehéz levonni a következtetést, hogy ez rányomja bélyegét a lelkivilágára.

Felpillantott. Dzsaut sivatagja éppen olyan volt, mint Fáué, csak a részletek nem látszottak. Balra félúton a látóhatár és a város között volt egy felhő, már hosszabb ideje látták.

Áman követte a tekintetét.

– Szép nagy felhő. Nekünk is vannak kevések. Azt mondik, amelyik világ sivataga fölött már van felhő, az kezd élni.

Ninda bólintott.

– Tiéd születő világnak milyen sivataga?
– A legnagyobb része már félsivatag, mindenfelé vannak benne kisebb cserjék, fűcsomók. Ez, ami itt van Fáún, a mélysivatag, ilyen Szindorián már nem sok maradt.

– Akkor ott sokabb felhők lehetnek.

– Hogyne. Szindoriának óceánja is van.

– Mesterséges?

– Igen, teljesen. A kormány óriási mennyiségben hozatott vizet meg ami kell.

– Mi is hozjuk sok vizet, de nem tervez kormány óceán csinálást. Nagyon elfoglal sok területeket, és csak felszínnek negyven és öt százalék lakható. De tó már van néhány. Dzsautnak huszonzét, Fáúnak tizenegy, de abból kettő nagyon nagy. Városban itt is van egy kicsi tó, azt láttad.

Ninda bólintott.

– Nézd, ott a távolban az mi?

Az idegenvezető csak egy pillanatig szemlélte a látóhatáron megjelenő sötét foltot.

– Az egy remmuhu. Nem tudom nevét a ti nyelveden. Nagy szél kavart ott a homokot, és lesz belőle kellemetlen, nagy veszélyű vihar. Ha jön a város felé, akkor riaszt a meteorológia és becsuknak egész város védelmező fémtestet alatt, mert a vihar szörnyes károkat okoz. Talán halnak is emberek.

– Mennyi idő alatt érhet ide?

– Ha jön egyenesen erre, estekor itt lehet. De nem kell aggódsz. Meteorológus rendszer figyel jól. Mindig észrevesznek minden viharokat.

– Nem aggódom.

Aztán csak ültek tovább, nézték a sivatagot.

of-7 nuéthi

„A népszerűséggel jár, hogy vannak, akik imádnak, és vannak, akik gyűlölnek. Minél népszerűbb vagy, annál többen vannak mindkét csoportban. Ne törődj vele. Csak azokra figyelj, akik megértenek.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
62. sómir*

Szilgut Hauri
43662. szahut liktuhanan
750

– *Lian, lian, lian* – mesélte Ninda. – *Akrandémi szól hozzátok, krónikása Seldillá-hifanni életének. Ősz volt vidékiünkön abban az időben, amiről most mesélek nektek, meleg, napsütéses ősz, bár sokat esett az eső is. Már szüretelték a sorgihp gyümölcsét, abban az évben bőven termett, és az öreg Dzsembur nyerte el a legszebb sorgihpok természetjének címét. Jauhágyümölcs viszont kevés akadt, mert addig a legtöbbet két fa hozta a Sokkugu-lejtőn, de ez a két fa akkoriban már kiszáradásnak indult. A többi jauhá viszont fiatal volt még.*

Ettek egy kis apróra szelt sorgihpot, aztán apró, édes jauhábogyót. De ezek nem a luma-thubbin részei voltak, csak a nuéthi-szándavhoz tartoztak, a történet nuéthiváltozatának kíséretéhez.

Sotten vette át a felolvasást.

– *Seldillá-hifanninak akkoriban kilencven lakosa volt. A felnőttek mind a gyümölcsöst művelték, és némi állatot is tartottak, főleg hpombét, aminek a húsát alig fogyasztották, de a tojása kiváló.* – Mindenki kapott egy lágyra főtt áhagitojást, hiszen ezt a madarat hívták hpombénak az ősi nyelven. – *Ha kimentek a faluból, feljebb a Faundzsá lejtőjén, ott sok nőtt abból a cserjéből, aminek hóragihp volt a neve, s a magját megpörkölve finom italt lehetett belőle készíteni.*

Ebből is ittak egy kicsit, aztán Szinensi folytatta.

– *De a pörkölés egyúttal közömbösítette a magokban levő sívú hatását. Ez a vegyület káros hatással van az emberre, szédülést, kábulatot, hallucinációkat okoz, nemlétező képeket látnak, hangokat hallanak tőle. Eleinte kellemes, de azután függőségbe kerül tőle az ember.*

– *Hemmuri volt annak az embernek a neve* – mesélte tovább Dzsilangit –, *aki kipróbálta pörkölés nélkül is, és hamarosan súlyos függésbe került ettől a szertől. Kiszolgáltatottá, gyengévé vált. Nonker koraun áthum.* – Ettek egy falat ándaauri süteményt, majd pár szem dzsilbogyót. – *A falusiak, mint az emberek általában, valameddig gyakorolták a türelem erényét. Szedip rakhú ran.* – Kortyoltak egy kis

intillevélből készült teát, amiben örölt seramag is volt, s hozzá egy kis saggipun savidan ómgit.

Ódzsahangin volt a sor.

– *Végül az öreg Jaddurip azt mondta, ennek véget vetnek. Kórházba küldték Hemmurit, mert magától nem tudta leküzdeni a baját. A szomszédok segítettek rajta. Ikhmani raurá.*

Ninda kiemelte a sembinfalatkákkal megrakott tányért, kicsipentett két hűskockát, a tálkát körbeadták. Aztán két falat auri-szane sajtot.

– *Am a történetnek ezzel nincs vége – folytatta Aini. – Amikor ez történt, a hóragihpcserje sívutartalma még nem volt ismert, de annak hatása sem. Hemmuri a kórházban elmondta, mi okozta a baját. Az orvosok kigyógyították a függőségéből, ám egyúttal az emberek megtudták, milyen hatása van a hóragihpnek. A rosszból jó származott, mert a tudás mindig jó. Irren nakhaut – tá glá – khern nirama khom.*

Most négy hatszögletű tányérka járt körbe: sági sütemény, szeletelt vegyes gyümölcs, párolt kaurlevél felduhun ómgival, és reszelt auri-dzsimut sajt.

Árihenu vette át a fonalat.

– *Voltak ezután, egyre többen, akik a hóragihp kivonatával kezdtek üzletelni, mert aki néhányszor megízlelte, függőségbe került tőle, s attól kezdve mindent megadott volna érte. A tudás jó, de rosszra is használhatják. Khom glá – arki dri.*

Következett a kesernyés haurani gomba, narancsos ízű álkil ómgival.

Rágauni és felesége, Inneri a 3-sigo 4. jandriban élt négy gyerekkel – ők is itt voltak, ők is részt vettek a nuéthin. A hagyományos szúni ízlés szerint berendezett nappalit most kicsit átalakították, középen állították fel a nuéthi-drómunt, körben elhelyeztek négy kanapét, s a négyzet alakú térség sarkain felállítottak egy-egy ráhadaunfáklyát, amik a tham fényét és az örök tüzet egyaránt jelképezték.

A suagokat kint hagyták a szomszéd szobában, kikapcsolva. Így Nindát most nem érték el a szindor tévések, persze most sem közvetlenül, csak a nűdzsahanon keresztül juthattak hozzá – de Lÿýksûnaḥý azt a választ kapta a szokásosan szűk-szavú, írásos üzenetben, hogy Ninda nem érhető el. Indokolás persze nem volt.

– Hát, kedves nézőink – tárta szét kezét a riporter –, Niündá most sincsen hiperfonközelenben, de bízunk benne, hogy az este folyamán még elérhetjük. Most azonban, ahogy megígértük, kapcsoljuk Ħiñuldüüdot, ahonnan a BGH tudósítója, Anderis Kylajõris jelentkezik. Üdvözöllek Sÿyndoreiáról, Anderis, és kérlek, először is nyugtass meg, hogy jól ejtettem a nevedet.

– Kitünően, Keÿl – mosolygott a nézőkre egy fiatal férfi –, nagyon kedves tőled. Üdvözlöm a sÿyndor nézőket a Galaxis egy távoli zugából, a Nõmeést-ködökön túl fevő Ħiñuldüüdról. Az ÀLAN tagjai emlékezhetnek, hogy ez az a világ, ahol Niündá először énekelt el Lîmelullÿy-dalát. Erre a Ħiñuldüüdiak azóta is emlékeznek – no persze ennek sÿünÿ idõszámítás szerint csak két és fél éve –, és most szerveztek egy eseményt az õ tiszteletére. Az épület, ami előtt állok, a Hesszun ju-Lakkuráni színház, ahol kaÿndîmi idõ szerint a piros órájában veszi

kezdését a Ninda-dalverseny, amit kimondottan gyerekeknek szerveztek. Tizenhét énekes, hat páros és négy csoport nevezett be. Műfaji megkötések nincsenek. A zsűri neves zenészekből áll. A verseny legjobbjára ösztöndíjat kap a hírnüldüüdi zeneművészeti középiskolába.

– Mondd, Ānderis – szólalt meg Lÿÿkšunahÿ –, mi a jelentősége Niindà személyének a verseny szempontjából?

– Azt mondanám, Kéÿl, hogy semmi és minden – felelte a másik riporter. – Természetesen ő maga nem vesz részt a versenyen, és nincs róla tudomásunk, hogy szándékában állna például beszélni a versenyzőkkel.

– De *tud* a versenyről?

– Az az igazság, Kéÿl, hogy erről nem tudtam információt szerezni, a Testvériségnél senki sem nyilatkozik ilyen kérdésekben. Az egyik kollégám felhívta dr. Īdarát, aki azt mondta, hogy nem tudja. Amit viszont még el szeretnék mondani, az az, hogy bár Niindà személy szerint nem kötődik a dalversenyhez, az egyúttal összekapcsolódik egy nagyszabású jótékonyági rendezvénnyel, amelynek célja, hogy Hírnüldüüdon is megindítsanak olyan programokat a szegények segítésére, amilyeneket Sÿyndoreián az ĀLAN hozott létre és működtet.

– Ó, ez érdekes, Ānderis – felelte a szindor riporter élénken. – Tehát oktatással, élelmezéssel, menedékhelyekkel, gyógyítással foglalkozó csoportokat fognak alapítani?

– Nos, az igazság az, Kéÿl, hogy ezek már megalakultak nem sokkal azt követően, hogy Niindà itt járt Hírnüldüüdon. Noha ittjártakor egyáltalán nem foglalkozott a helyi gazdasági viszonyokkal, lelkes hírnüldüüdi fiatalok itteni szereplését látva utánanéztek sÿyndoreiai működésének, és csakhamar létrejött egy helyi mozgalom, aminek pontosan ugyanaz a neve, mint az ĀLAN-nak, csak persze hírnüldüüdi nyelven: jun-Szinnadun ja-Fílan an-Ninda, röviden Szífin. Ez idő szerint már tízezer tagjuk van, ami látszatra nem sok, de még igen rövid ideje szerveződnek. A dalverseny nem csupán pénzt próbál gyűjteni munkájukhoz, de további önkénteseket is toboroz. És van még valami, amit egyelőre csak én tolmácsolok, mert megkértem rá, de hamarosan mikrofonvégre kaphatjuk a Szífin vezetőségének néhány tagját is. Szeretnék együttműködési programot indítani a sÿyndor testvérmozgalommal. Vannak már kialakított elképzeléseik ez ügyben, amikről beszélgetni szeretnék az ĀLAN vezetőségével – de nem ma este, ezt az estét a daloló gyerekeknek szeretnék szentelni, remélve, hogy minél több olyan kiválóság kerül ki soraikból, mint Niindà.

of-8 ajándékbolt

„Nincs annál rosszabb, mint ha nem lehetsz azokkal, akiket szeretsz.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
144. sómir*

Dzsor
Szilgut Hauri
43662. senut nendiilgan
783

A három kislány meglepve nézte a kikötőépület homlokzatát. A világossárga fal tetején élénkpirosan világító, nagyméretű betűkkel ez állt:

FAŲAQ IXANUN ƷOR

Az írásrendszer ugyanaz az ősi földi volt, amit Saunison és Szindorián is használtak, de tele olyan betűkkel, amiket ők még sosem láttak.

– Az a fura betű a harmadik szó elején *dzs*-t jelent – állapította meg Aini –, ha ők is Dzsornak hívják a világukat.

– Fordítva írták az egyik R-et – mondta Szinensi –, és mi lehet az a furcsa két-ágú a legelején?

– Öt betű is van benne, amiket még sose láttunk – mondta Ninda –, mennyi lehet az egész ábécében?

Megfordult, végigpillantott a kikötőtéren. Akárcsak Ommudin, itt is egy sor üzletet látott, sőt több sornyt, mert az üzletek fölötti szinteken további üzletek voltak. A feliratok hat-nyolc vagy még több nyelven voltak kiírva, ezzel az ismerős és mégis furcsa helybeli írással is. Az ajándékbolt – szúni és saunisi nyelven is kiírták – úgy volt a nyelvükön: **ADŲUFUN**. Az élelmiszerbolt: **NOFI XAƷUXUN**.

De már érkezett is az idegenvezetőjük lélekszakadva. Testes férfi, fehér lepelruhában, ami kicsit hasonlított ahhoz, amit Ninda Ámantól kapott, amikor eljött Fáúró.

– Üdvözöllek benneteket – hajlongott aprókat a melle elé emelt kézzel. – Ædon vagyok, idegenvezető. Elnézést kérek, hogy késtem egy kicsit. Miben lehetek szolgálatokra, mit szeretnétek látni először?

– Ninda vagyok. Hogy kell kiejteni ezt a feliratot?

Ædon már levegőt vett, hogy válaszoljon, de elakadt. Nagyokat pislogott apró, szeszínű szemével, és Nindára bámult.

– Mármint... ööö... azazhogy... igen, bocsánat. Dzsori úrkikötő, azt jelenti.

– De hogy kell kiejteni?

– FaŲaq ixanun Ʒor. Így mondják, igen.

– Farak ihanun Dzsor?

– Ó, igen, igen – készségeskedett az idegenvezető, de Ninda arcán szigorú kifejezés jelent meg.

– Nem, nem jól ejtettem. Ha valamit meg akarok tanulni, azzal csak akkor vagyok elégedett, ha igazán jól tudom. Kérlek, taníts meg a helyes kiejtésre.

Az idegenvezető meglepett arcot vágott, de gyorsan visszaváltott a készségesre, és megtanította őket a „Dzsori úrkikötő” pontos kiejtésére a dzsoriak nyelvén, akikről közben megtudták, hogy ők a *zorægiq* nevet használják magukra, ami voltaképpen *dzsorlakót* jelent, a nyelvük neve pedig *unzor*. Körbesétáltak a kikötőben – jó nagy térség volt, tíz hajóállásba vezettek belőle mozgójárdák –, és Ædon felolvasta a feliratokat, megtanította a helyes kiejtést, s le is fordította.

– Nagyon meg van lepve, amiért ilyesmi érdekel titeket – mondta Lí, aki mellettük ballagott, és éppen egy kis virágágyást szagolgatott, mint egy kutya. – Azt hitte, a városra lesztek kíváncsiak.

– Így is van – felelte Ninda –, illetve persze valójában az emberekre. De fölkelte az érdeklődésemet ez a különös ábécé, amely olyan, mint a szindor és a sauninas, mégis más.

– A szindor és a sauninas ábécé sem egyforma – vetette közbe Aini, aki persze a Nindával való találkozás óta anyanyelvi szinten tudott szindorul.

– Ez igaz. De a betűk fölé írt kuÿvit jeleket leszámítva a szindor és a sauninas ábécé csak egy-egy betűben, az *w*-ban és a *j*-ben különbözik. A dzsoriak viszont egyáltalán nem tesznek kiegészítő jeleket a betűkre, hanem a betűk formáját változtatták meg. Érdekes lelemény. En az emberekre vagyok kíváncsi, igen – és hogyan lehet az embereket jobban megismerni, mint ha tanulmányozzuk azt, amit alkottak?

– Nem tudjuk, mennyire dzsori találmány ez a különleges ábécé. Az alapját adó latīnis betűkről tudjuk, hogy Ősi Földről származnak. Lehet, hogy a többi betű is onnan ered, és a dzsoriak őrizték meg őket, a szindorok és mi viszont elfelejtettük, mert olyan hangokat jelölnek, amik ebben a két nyelvben nem szerepelnek.

A feliratokból szép lassan megtanulták a dzsori ábécét, és közben megkerülték a kikötőteret. Ninda benézett egy ajándékboltba – és már föl is hangzott a neve.

– Nindæ? Nindæ?! Nindæ!

Egy csomóan voltak az üzletben, azonnal körbejárt a neve, mindenki azt mondogatta, és csakhamar tiszteletteljes kör formálódott körülötte. Az üzlet tulajdonosa is előjött, sovány, szakállas férfi, melle elé tett kézzel hajlongott.

– Üdvözöllek kicsiny üzletemben, Nindæ. Nagy megtiszteltetés ez számomra. Kérlek, érezd otthon magad nálam!

Ninda megállt előtte, nézte csendben, szelíden. Aztán lassan a szájához emelte a fordítógépet.

– Mondd, muszáj ezt?

A boltos meghökkenve nézett rá.

– Én csak idejöttem körülnézni az üzletedben. Megtetszett a szép színes kirakata. Miért teszel úgy, mintha azzal kezdődne a Galaxis történelme, hogy én beléptem ide?

Az ember csak nézett. Ninda bólintott.

– Rendben, kezdjük előlről.

Megfordult, kiment, visszafordult, megint bejött.

Az ember arcán széles vigyor jelent meg. Megint a melle elé tette a kezét és hajlongani kezdett.

– Üdvözöllek kicsiny üzletemben, Nindæ. Az én nevem Ζαμιθ, ajándékboltom kínálata pedig egyedülálló Ζοr világán. Kérlek, tekintsd meg választékomat. Parancsolj.

Ezúttal Ninda már érezte, hogy a túlradó kedvesség már nem neki, a csillag-szerte ünnevelt hírességnek szól, hanem reklám, mindenki hasonlót kap, aki betér ide.

– Köszönöm, Ζαμιθ, örömmel.

A boltosnak szeme-szája elállt az álmélgodástól, amiért Ninda helyesen ejtette ki a nevét, és lelkesen figyelte, amint a három kislány szemügre veszi az áru-készletet. Volt ott minden, a mennyezetig érő, kézmozdulatra leereszkedő polcon rengeteg olcsó, silány emléktárgy feküdt, de akadtak érdekesebb darabok. Ninda talált egy fémből készült, szép kiállítású Dzsor-gömböt, már ő is gyűjtötte ezeket, akárcsak Ángsauri. S mellette megakadt a szeme egy kis városképre emlékeztető tárgyon: olyan volt, mint egy üvegdoboz, amiben apró, színes házacskákat álltak, girbegurba utcák mentén, de az utcákat víz borította és kis csónakok közlekedtek rajtuk. Ninda fölemelte, forgatta. A víz hullámozott, ahogy megmozdította a dobozt, de nem csapott ki, úgy tűnt, átlátszó lap alatt van.

– Szép hely – mondta Szinensi. – Vajon létezik a valóságban?

Ζαμιθ szélesen elmosolyodott, és apró meghajlással az egyik falhoz sietett. Félretolt egy sínen gördülő polcot, ami mögött ajtónyílás volt. Megint meghajolt.

– Kérlek, tartsatok velem.

Beléptek a szomszéd helyiségbe, ott is polcok voltak, de Ζαμιθ egy ablakhoz hívta őket. Odamentek, kinéztek. Hosszú, háromszög alakú térséget láttak, amin járművek suhantak ide-oda.

– Ez a tér két kikötőszektor között van, azok ott a hajók kiszolgálását végző járművek. De nézzetek a távolba. Ott kissé balra láttok egy kocka alakú, szürke épületet. Látjátok a teteje mögött felmagasodó zöld tornyocskát?

Bólintottak, a hegyes, kúp alakú torony messze volt, de jól látszott. Ninda felismerte: ez látszott az üvegdobozba zárt képen is.

– Az a hely Οκαιαedi, városunk egyik legszebb része. A turisták sosem hagyják ki. Ez az út – biccentett Ædon felé – kiváló idegenvezető, elvisz oda titeket, és megmutatja a városnegyed egyedülálló építészetét.

– Miért borítja víz az utcákat? – érdeklődött Aini.

– Az a negyed egy tengeröböl partjaira és az öböl szigeteire épült, és voltaképpen egy nyaralótelep, ahol hajózni szerető emberek bérelnek szobát és hajót. Az öböl fölött pedig az Okæma-hegy lejtői kanyarognak, tele apró, virágok borította teraszokkal, roppant festői hely.

– Zamíθ barátom egészen átveszi az én feladatomat – nevetett az idegenvezető.

– Ó, valóban ezt tettem, Ædon barátom, de tudom, hogy te elnézed nekem. Kérlek, tudjátok be a rendkívüli alkalom okozta megilletődöttségemnek. Ebben a szerény kis üzletben még soha nem járt ilyen jelentős személyiség, mint te, Nindæ.

Ninda sóhajtott és nem szólt semmit.

381.

of-9 beszélgetések

„Tizenkétezer emléktárgy van a sauhátun múzeumában – Ninda saját kezűleg összegyűjtött tárgyai a Galaxis több ezer világáról, meg amiket úgy küldtek neki ajándékba. Ezek itt maradnak akkor is, amikor Ninda már nem lesz. Valamennyinek megvan a története, és fel is jegyeztük valamennyiét.”

Sileni:

Nindaran-sóhipun,

266.

Ninda szinte zavartalanul üldögélt a Saxazun Дрокон egyik asztalkájánál, és luvaθt evett, egy helyi halkülönlegességet, gyümölcskrémmel töltve, kétféle mártással – sajt- és enyhén csípős zöldfűszeres mártás –, gyümölcssalátával. Egészen sajátos ízek voltak az ételben, csak a salátában tudott felfedezni egy olyan gyümölcsöt, aminek az íze emlékeztetett a jogratéra, de élénklila színe volt. Amamu, a tulajdonos biztosította őket, hogy kizárólag helyi nyersanyagokkal dolgoznak, és ha bármi ismerőset találnak, az csak azért lehet, mert természetesen export itt is van. De bárhol külföldön csak a nyersanyagok fordulhatnak elő, az ő ételeik semmiképpen, mert a receptjeiket szigorúan őrzik.

Az étel tényleg nagyszerű volt, s az asztalnál ott ült Aini és Szinensi is. Ninda mégsem étkezhetett egészen zavartalanul, mert az asztal közepén ott állt a suagja, amiből Rækun, a Fõnerku Televízió riportere kérdezgette.

– Mi az, amire kíváncsi vagy egy-egy világon?

– Az emberek és az érdekes helyek – felelte Ninda.

– Mi tesz érdekessé egy helyet?

– Például ez a hely szerintem érdekes. Nézz körül. – Ninda nem nyúlt a suaghoz, hogy körbemutassa neki a helyet, hiszen a lányok nem akartak szerepelni a tévében. Mutassák meg felvételről, ha akarják. – Ez itt egy félreeső kis udvar,

négy háznak a kapuja szolgál ide, mind a négy üzlet. Előttük kirakva asztalkák, székek. Minden fal tele színes virágládákkal. Ha kinézek balra, a ház sarkánál rá-látok a Kærduveθ csatorna partján levő sétányra, a falakon pedig vibrálva tükröződik a napfény a csatorna vizéről. Hangulatos ez az egész. Szívesen visszajönnék este és megnézném akkor is.

– Megértem – mosolygott a riporter.

– De nemcsak azok a helyek érdekesek, amik szépek, otthonosak. Sokfelé jártam olyan helyeken, ahol nemigen járt ember. Szaiszon éjszaka üldögéltem a mélysivatagban, ahol előttem nem járt még senki. Suhurgon jelen voltam annak a világnak az egész történelmük során a legnagyobb földrengésénél, ami hegylán-cokat rendezett át. Gresszin egy őserdei tisztáson sétálgattam, sok-sok szirsi tá-volságra a legközelebbi emberi lénytől. Azt gondolom, Rækuun, hogy a Galaxis minden világa tele van érdekesnél érdekesebb helyekkel. Persze ez nem eredeti felfedezés, ezt például már a saunisiak ötezer éve élt galaxisutazója, Jonkari Saimōrius is megállapította.

– Te is galaxisutazó szeretnél lenni?

– Nem, nincs ilyen tervem. Amerre a hajóm jár, ott esetleg kiszállok, de nem feltétlenül. Volt már, hogy évtizedekig nem tettem. Nem érdekelt, nem volt kedvem. Most pár éve megint.

Természetesen a dzserangok mindig ezt a változatot fogják hallani, hiszen nem tudhatnak az Abroncsvilág létezéséről.

– Tehát lehetnek máskor is időszakok, amikor nem láthatunk a világokon?

– Lehetnek. De hát azért van a hiperfon, hogy beszélhessünk.

– Ha már említed a hiperfont: a nézők is tudják, hogy azon beszélünk, mert én 3or egyik holdján, Яisaton vagyok egy őserdő közepén. S ha már említetted az őserdőt: nálunk jól ismerik Гræssi világát. Hogy kerültél oda, mármint arra a tisztásra, messze az emberektől?

– Egy herga, Hronnd hátán, aki ott szállt le velem ebédelni.

– Sokáig voltál ott?

– Nem sokáig, másfél limlit.

– Nem féltél egyedül?

– Miért lettem volna egyedül? Hronddal voltam, aki jól ismeri azt a világot. Ha bármi veszély fenyegetett volna, biztosan megvéd. Vagy el is jöhettünk volna onnan, mint ahogy végül fel is szálltunk megint, miután Hronnd jóllakott.

– Volt olyan helyzet a Galaxisban, amikor féltél?

Ninda lassan csóválta a fejét.

– Nem. Mitől félted volna? Mindegyik világon vigyáznak rám. A 3oriak is kedves emberek, akárcsak a legtöbb világon. Ahol pedig nem mindenki kedves, ott vigyáz rám a Testvériség.

A beszélgetés közvetítése volt az első Nindával kapcsolatos dolog, amibe Vÿhauñ doktor belenézett, amióta ez nem volt munkaköri feladata. A lila órájá-

nak kezdetén hagyta abba a munkát emlékiratain. Kikapcsolta az író, letette az asztalra. Felállt, nyújtózott egyet, aztán kiballagott a dolgozószobából.

Dwñsý szobája nyitva volt, bent égett a fény. A családi illemszabály ugyanaz volt, mint a sÿyndor családokban általában: ilyenkor kopogtatás nélkül be lehet lépni. Az apa belépett és megállt az ajtóban. A fia fölnezt rá a fotelből. Tévét nézett; a képernyőn Niëndà jól ismert arca, étkezés közben, éppen mesélt valamit.

– Jó estét, fiam – mondta Vÿhauteñ doktor.

– Jó estét, apám. Foglalj helyet.

– Nem, soha nem jutott eszembe megkérdezni – mondta éppen Niëndà. – Mit szólhattak volna? Nyilván hihetetlenül meg voltak sértve, amiért szétverték egy csomó rendőrautójukat, megalázták a rendőreiket... de hát mire számítottak? Mindenki tudja, hogy a Testvériség nem tűri, hogy bántódás érje a polgárait. Nem tudom őket sajnálni a szétvert kocsik miatt, ők ugyanúgy tudhatták volna.

Vÿhauteñ bölintott. Szentigaz. Emlékezett arra az esetre, amikor Niëndát egy tüntetésen őrizetbe vették egy társával együtt, és az esszidzsinna botrányt rendezett. Örült, hogy nem náluk történt, az ügy árnyékot vetett a Testvériség kapcsolataira azzal a világgal, Jakammával, de valamennyire az ő kapcsolataira is. Akkor szakították meg a diplomáciai kapcsolatokat. De erre Niëndà most nem tért ki, a beszélgetésnek ez a része nem érintette Sÿyndoreiát. Egyéb világokról beszélgettek, a riporter is mesélt utazásairól, híven a szokáshoz, hogy egy Niëndà-interjúban a riporter is valamennyire interjúalannyá változik.

– Egyik kedvenc helyem Żamamit – mondta –, sivatagvilág, de sikerült kiépíteniük egy gyönyörű tóvidéket, sok tavaeskával meg szigettel, végig erdők és parkok borítják. Többször is ott töltöttem a szabadságomat, nagyon kellemes hely.

Ez Nindát a Fettur-dzsólimra és Auríhaumon a Dzsongaur-vidékre emlékeztette – de persze nem tett róla említést –, Vÿhauteñ pedig a Šuëndruöpra.

Amikor az interjúnak vége lett, szokás szerint azzal, hogy Ninda egy biccentéssel bontotta a vonalat, Dwñsý kikapcsolta a készüléket.

– Van gondolatod, amit meg kívánsz osztani velem, apám? – érdeklődött udvariasan.

– Tudod – kezdte az apja tünődve –, azt gondolom, hogy ez a te Niëndád mint magánember igazán kedves gyerek. Ezt máskor is kifejezésre juttattam. A baj az a jelenséggel van, ami kialakult körülötte.

– Egyetértek veled abban, hogy Nindát mint magánszemélyt külön kell választani a jelenségtől, ami kialakult körülötte. A véleménykülönbség ott van kettőnk között, hogy szerintem az ÀLAN nem baj, hanem a legjobb dolog, ami sok éve történt ebben az országban.

– Igen, ebben valóban nem értünk egyet, fiam.

– Csak azt tudom remélni, apám, hogy az ÀLAN hosszú távú működése meg fog győzni téged is arról, hogy Sÿyndoreiának olyan szüksége volt már egy ilyen tevékenységeket folytató szervezetre, mint... mint...

– Mint viürnastmadárnak a lôrkengyümölcsre?

– Igen, azt hiszem, ez kitűnő hasonlat, apám.

– Remélem, fiam, hogy igazad lesz. Még mindig nem hiszem, hogy az ÀLAN ekkora jót tehetne a nemzettel, de már jó ideje biztos vagyok benne, hogy az elnök úr hatalmának végnapjait éljük. Nem azért, mert már nem hiszek az ő jóságában és bölcsességében – dehogynem, elkötelezettségem természetesen nem változott. De az emberek egyre inkább az ÀLAN-nak és Niëndának hisznek. Sok évet töltöttem politikai pályán, jól tudom, hogy nem az nyer a politikai viadalokban, akinek igaza van – már ha létezik egyáltalán olyan helyzet, amikor egyértelműen csak az egyik félnek van igaza –, hanem aki erőteljesebben tudja képviselni az érdekeit. Ezért vagyok biztos benne, hogy az ÀLAN fog felülkerekedni.

– Sívárogyva várom ennek az elkövetkezését, apám.

– Én pedig félelemmel, fiam – sóhajtott az apa –, mert azt gondolom, hogy ez a változás rosszat fog hozni a Szövetségnek.

– Te nem kerülhetsz veszélybe, apám? Igencsak exponáltad magad a rezsím oldalán.

Výħaúteñ doktor vállat vont.

– Magamat nem féltsem, fiam, csak téged a csalódástól.

382.

of-10 sauhátun

„Egyike a sok kifejezésnek, amiket meggondolatlanul használunk, a »történelmi pillanat«. Minden pillanat egyformán része a történelemnek. Azzal, hogy így minősítesz egy eseményt, aminél jelen voltál, csak saját szerepedet nagyítod föl, nagyképűsködsz.»

Ninda:

*Kommentárok az Első Szíanhoz,
281. sómir*

Jittabar

Szilgut Hauri

43662. dzsirat fattilgópan

803

Ninda mindig szerette a különös világokat. Jittabar egyike volt a nagyon különöseknek. És azoknak, ahol nem lehetett leszállni egy szűni kereskedőhajóval, illetve csak nagyon messze a várostól, ezért a *Szilgut Hauri* orbitális pályán maradt, aungirok bonyolították le a közlekedést. A három kislány Lível és Liešyvel érkezett, Hei egy másik aungiron jött le a gazdjával. Ő nem is csatlakozik hozzájuk, távolból lesznek kapcsolatban.

Először sétáltak egyet a város kör alakú, óriási parkjában. Ez volt az egyetlen zöld terület a városban. A park fölött kétezer épület áll – mesélte az idegenvezető-jük, Jettini –, alatta még ezerötszáz, és ez az egész város. Nyolcezer lakos. Sokkal több itt már nem is lesz, mert a város egy szűk völgykatlanban épült, függőleges sziklafalak között. A völgyet a Jittabar folyó mélyítette ki sok milliárd éven át, s most a város alatt egy alagútban folyt végig a völgyön.

A sziklafalak mögött hegységek a végtelenségig, bennük apró falvakkal. Jittabar teljes lakossága alig haladja meg a hatvanezretet. De jól élnek, mert Jittabaron értékes érceket bányásznak, főleg a nevét adó jittabarércet. Jittabar mindig lakható volt, mert milliárd évek óta van szabad víz és oxigén, utóbbit a hegyeket szinte mindenütt beborító növényeszőnyeg termelte. Olyan növények voltak, mint a szindoriai sýtlűr, legalábbis Nindában ennek a képe jelent meg, amikor Jettini mesélt róla. Egészen apró, félig a sziklába ágyazódott növénykéék, amik a kőből vonják ki az ásványi anyagokat és az oxigént, amit aztán kibocsátanak. De olyan tömegben tenyésznek, hogy Jittabaron az emberek meghonosíthattak nagyon oxigénigényes fajokat is. Csak nem itt a városban.

Ők hárman csakhamar otthagyták a csoportot és az idegenvezetőt, aki még megmutatta, hogy melyik alagutat kell választaniuk, és hagyta, hogy menjenek a dolgukra.

A völgy mindkét oldalán egy sor alagút vezetett át a sziklafalon, különböző irányokba. Általában kocsival közlekedtek bennük, de Nindáék gyalog mentek, mert az ő alagútjuk volt a legrövidebb, talán hatszáz rigin. Magas, boltozatos alagút volt, a falakon és a mennyezeten lámpákkal, amik nem égtek, mert nappal volt és az egész alagutat bevilágította a két végén sütő napfény.

Hamar átértek. A másik oldalon kis sziklaplatóra értek, ezt is az élénkzöld jittabari növényzet borította, és volt két kis épület: étterem és kocsiállomás. A plató meredek lejtőben folytatódott, ami levezetett öt-hat emeletnyi mélységbe, egy kis faluhoz. Ők az állomáson kocsit béreltek és átrepültek a völgy fölé, ami éppoly szűk és mély volt, mint a Jittabar völgye. Ebben is dübörgött egy folyó, ami csakhamar egyesült a Jittabarral, jókora tavat alkottak, minden irányból hegykoszorúval körülvéve. Ennek a partján, a hegyek tövében volt az a hely, ahová igyekeztek. Kis erdő vette körül az épületeket, amik laza kört formáltak egy központi térség körül. Itt szálltak le.

Dornatule sauhátun

Kérjük látogatóinkat, ne zavarják a kutatómunkát

Csak ennyi állt a tér egyik pontján elhelyezett táblán, két tucat nyelven, szúniul és saunisiul is. A három kislány és az ivut körül nézett. A térséget ápolt pázsit borította, sárgászöld, hasonló a sunessifűhöz, virágok is nyíltak benne. Körben kisebb-nagyobb házacskák, mögöttük fák mindenütt, a kör belsejében csak egyetlen

fa, éppen közepén, nyilván nem véletlenül. A házak elején mindenütt kis nyitott térség, ami fölé kinyúlt a tető, itt többhelyütt embereket láttak, üldögéltek, többnyire a földön, és beszélgettek. Szemerakelt az eső.

A férfit csak akkor vették észre, amikor már közel ért hozzájuk. Néhány lépésre tőlük megállt és kurtán meghajolt, két tenyerét összeillesztve a melle előtt, ujjai hegyét öfeléjük fordítva.

– Üdvözlés a Dornatule sauhátun – mondta főlegyenesedve. – A nevem Staurimas Lyndrošinkāristainiomas, én jövök fogad ti. Bocsáss meg hibás beszéd, csak kevés tanul még. Melyik Ninda?

– Muinīnis – viszonzta Ninda a meghajlást ugyanazzal a mozdulattal. – Seiš-keiōnas līrandi veina sauninaimas.

– Ōi, kynena – mosolygott a férfi. – Tryndoja?

Bólintottak, igen, mindhárman beszélnek a sauninast. Hát ezen a nyelven folytatják.

– Muina Synenši.

– Muina Aini Luodas vyli Sylandrē aiskaneinta.

– Ō, én pedig Staurimas Lyndrošinkāristainiomas vagyok Auryvandē aiskanéből. Dr. Rindare tud jöveletekről, jelenleg egy megbeszélést folytat, de ha oda-sétálunk, alighanem addigra be is fejezi. Erre gyertek.

Átballagtak a téren, az egyik házhoz, ami hosszúkas volt, mintegy kétszer olyan hosszú, mint Ámmaiték háza. Staurimas fellépett a kis emelt padlóra, ami falak nélkül állt a tető alatt, és elment néhány ajtó előtt. A negyediknél állt meg. Kopogás nélkül benyitott.

– Arikon ten keru Ninda iriti – szólt be halkán. Hallották a szintén halk szavú választ.

– Ten arikon ramint.

Már hallottak annyit a jittabari nyelvből, hogy felismerjék a különbséget, most egy másik nyelvet hallanak. Beléptek Staurimas invitáló kézmozdulatára. Kis szoba, alacsony asztalka, körülötte három ember ült a szőnyegeken. Egy ezüstös szakállú férfi, egy fiatalabb, és egy középkorú nő. A férfiak főlegyenesedve köszöntötték őket az itt szokásos kézmozdulattal, a nő ülve. Ők is viszonzták.

– Köszöntelek benneteket Dornatule sauhátunában – mondta a szakállas férfi a maga nyelvén, fordítógépen át. – Rindare vagyok, ő pedig Szealau asszony. Ez itt a fiam, Ornerio.

Ők is bemutatkoztak és helyet foglaltak az asztalnál. Mintha csak őket várták volna, kis tálcákon apróra vágott gyümölcs feküdt előttük, apró pohárcák és kis palackok.

– Szolgáljátok ki magatokat – intett Rindare az asztal felé. – Meg kell mondanom, meglepett a látogatásotok híre. Nem gyakori, hogy a Testvériség egyeteméről hívnak fel minket és kérnek meg, hogy fogadjunk valakit – az pedig példa nélküli, hogy ezt egy gyermek miatt teszik. Annál is meglepőbb ez, mert hiszen Dornatule sauhátunja minden látogató előtt nyitva áll.

Nyugodt, halk szavú ember volt, a magatartása emlékeztetett Angrolímirre, bár külsőre persze nem hasonlított rá. A sauhátunbeliek viselete a bő, szellős nadrág és ing volt, Staurimas fakó narancssárgát viselt, Rindare halványsárgát, Ornerio világoskéket, Szealau asszony fakó halványlilát. A szoba berendezésében is pasztellszíneket használtak.

– Igen – bólintott Ninda. – Nekünk is elmondták. Én azonban azt kértem, hadd jöjjenek ide másképpen, mint az egyszerű látogató. Tanulni szeretnék.

– Hiszen ezért jön mindenki – szólalt meg Szealau asszony.

– Igen. Hogy lássák, hol élt és tanított Dornatule. Engem a gondolatai érdekelnek.

– Azokat megtalálod a könyveiben – mondta Ornerio éppoly szelíden, mint az apja.

– Igen, tudom. Egyet már ki is olvastam. De a saunisiak azt mondják, elolvashatsz ezer könyvet a saipaliról, mit sem ér, amíg nem találkoztál eggyel sem.

– Okos mondás – bólintott Rindare. – De te egy hajón élsz, amely nemsokára továbbmegy. Mennyi időd van, hogy Dornatule gondolatairól beszéljünk?

Ninda kedvesen elmosolyodott.

– Az idő szubjektív, tehát valójában nem is létezik. Minden pillanat addig tart, ameddig megéled. Az a pillanat, amit egymillió éven át tartónak élsz meg, egymillió évig fog tartani.

383.

of-11 társadalomtudomány

„Te parancsolsz ezen a világon és négy másikon, Fukkun-gokori. Semmi sem történhet, ami neked nincsen kedvedre. Több a pénzed, mint bárkinek, aki megdolgozott érte. Mit akarsz még?”

*Ílgaszaumi,
Rangáhuap története,
775. sómir, 44. singir*

– Böles gondolat, szinte már a fhangí nyelvén – bólintott Rindare.

Ninda elővette a suagját, lerajzolt néhány khát, és kivetítette őket az asztal lapjára.

– Á, tehát ez valódi fhangílúma. Te írtad?

Ninda bólintott, mialatt Szinensi is leírta a lúmát Ninda siéhongja számára.

– Igen, éppen most.

– Én is ismerek egy-két lúmát az időről. Ha nem tévedek, Hetun avap Immar írta, hogy a jelen nem létezik, mert mire észleled, az már a múlt.

– Azt hiszem, ez sokkal ősibb bölcsesség a fhangínál, Hetun avap Immar a sokadik lehetett, aki szavakba öntötte.

– Valószínű. De te azért jöttél, hogy Dornatuléről meséljünk neked. Ő is foglalkozott az idővel, ismered *Az idő visszafelé* című munkáját?

Ninda megrázta a fejét.

– Nem, azt nem. De tudom, hogy szimmetrikusnak tartotta az időt.

– Akkor tudsz mindent, amit Dornatule gondolt az időről – mosolygott Rindare.

– De én nem értek egyet veled – felelte Ninda.

A felnőttek figyelmes érdeklődéssel néztek rá.

– Dornatule két irányt ismert az időben. A múlt és a jövő felé. De nem lehet, hogy csak ennyi legyen.

Néhány mozdulatot tett a suag képernyőjén. A lúma képe eltűnt, s a világgör jelent meg, a forgásvonallal, kétségkívül pontosan beállítva Jittabar forgásirányára.

– Minden világon van legalább egy kitüntetett irány: amerre a forgás során a felszín pontjai haladnak. Általában van még két irány, a mágneses pólusok irányai, amik egymással szemben vannak, a forgásiránnyal viszont bármekkora szöveget bezárhatnak. De mi emberek több irányt is meg szoktunk jelölni. Egyes nyelvek négyet, mások nyolcat, tizenhatot vagy még többet. – A világgör rajza átváltozott négyes osztásúvá, a szúniknál szokásos színezésben: dzsisszá piros, sénin szürke, elgi zöld, inku kék. Aztán tovább váltakozott mindenféle elrendezésben, ahogy különféle világokon, különböző nyelveken használták. – De nyilvánvaló, hogy ezek csak a mi sajátos szempontjaink szerint kinevezett irányok. Sokkal több irány van. A kört végtelen számú irányra oszthatod. Az úrhajósok nem világgört használnak, hanem térgömböt. – Egy mozdulat, s a világgör helyén gömb rajzolódott a suag fölé. – Tízszer tízes osztásban, száz iránnyal veszik körül önmagukat. De persze a térgömböt is bármennyi irányra oszthatod. Akkor hát vegyük a téridő szimmetriájának elvét, amit már az emberiség hajnalkora óta ismerünk, és tegyük fel magunknak a kérdést: hány irány van az időben?

Rindare jóindulatúan mosolygott.

– Igen, ismerem ezt az érvelést. Dornatule is említést tett róla, a *Természettudományok* című könyvében. De hadd kérdezzek valamit. Amikor felhívott az a kedves fiatal hölgy az egyetemről, azt mondta, hogy téged az emberek érdekelnék a legjobban. Megkérdeztem, mit ért ezen, de nem tudott részletekkel szolgálni, mert ő személyesen nem ismer téged.

– Igen, az emberek – felelte Ninda élénken. – A Galaxisban milliárdszámra vannak lakott világok, és rajtuk néhány ezertől több milliárdig terjed a népesség. De nincs közöttük két egyforma ember. Engem nagyon érdekel például, hogy milyen közös vonásokat alakít ki az emberekben a világ, ahol élnek, a kultúrájuk, az államrendszer, amiben élnek.

– Hát ez éppenséggel összecseng Dornatule kutatásaival – mondta Szealau asszony. – Tehát ezért jöttél ide.

– Igen, ezért.

- Te magad is bizonyára tettél megfigyeléseket.
- Hogyne. Én Szindorián születtem. Hallottatok róla?
A felnőttek nemet intettek.

– Nem túl jelentős ország. Sok éve diktatúrában élek, és az emberek viselkedését, jellemét ez befolyásolja. Én száztizennyolc éves koromban elkerültem onnan a Testvériségbe, és megismertem a szüni embereket is, meg mindenféle világokon is jártam és ismerkedtem az emberekkel. Így tudtam összehasonlításokat tenni. A szindorok egészen mások, mint a többiek. Zárkóztak, elutasítók, félénkek. Tucatnyi világon láttam, hogy az emberek rámosolyognak egymásra az utcán, nemcsak énrám, mert híres vagyok, mindenkire. Szindorián ez nincs. Én ott csavargó voltam, én a legritkább esetben számíthattam arra, hogy az emberek barátságosak lesznek velem, de beszélgetek szindor emberekkel, és ők is erről számolnak be. A szindorokból kiölték az egymás iránti érdeklődést, a barátságosságot, a toleranciát. Azt gondolom, hogy minden ilyen diktatúra ilyeneket okoz. A diktátor féltékeny minden természetes emberi érzelemre, ha az nem őrá irányul. Mindenkinek csak őt szabad imádni.

- Igen, ismerünk ilyen helyzeteket – bólintott Rindare.
- Azt hiszem, nem tudtam újat mondani nektek – hajtotta le a fejét Ninda.
A férfi jóindulatúan elmosolyodott.

– Mi már sokkal többet éltünk, többet láttunk a Galaxisból – felelte. – Így könnyű többet tudni. Különben is azért jöttél, hogy te tanulj tőlünk.

– Igazad van, Rindare – mondta Szealau asszony. – Elnézést kérek a kérdésemért, Ninda, nem vizsgáztatni akartalak, csak vázlatos képet szerettem volna arról, hogy megfigyeled-e a körülötted levő jelenségeket.

– Nincsen semmi baj – nézett Ninda nyílt tekintettel az asszonyra. – Igen, megfigyelem a világot és az embereket magam körül, úgy gondolom, hogy ez a feladatam mint gondolkodó embernek.

– Akkor sok minden ismerős lesz abból, amit most elmondok. A diktatúra az emberiség egész története során rendszeresen felbukkanó probléma – államformaként definiálják, de régebben egy honfítársad, Szekungup azt mondta, hogy betegség, Dornatule pedig a vírusos megbetegedésekhez hasonlította. Azt hiszem, te ezt pontosabban tudod elmondani, Rindare.

– Köszönöm bizalmadat – bólintott a férfi. – Dornatule nem egyedül a diktatúráról beszélt, hanem mindenféle antiszociális magatartásformáról. Azt tanította, hogy az ilyenek véletlenül alakulhatnak ki, de azután terjedni kezdenek. A diktátori jellemet mások is átveszik, bizonyára te is tapasztaltad Szindorián, hogy nem az ország vezetője az egyetlen diktátor, hanem mindenki így viselkedik, akinek hatalom jut a kezébe, bármilyen kicsi is legyen az. – Ninda élénken bólogatott. – Ha az antiszociális magatartást nem emelik állami normává, csak egy-egy embernek a tulajdonsága, az jó eséllyel továbbadja a gyerekeinek, nem genetikai alapon, hanem beléjük neveli, hogy erőszakos, mások érdekei és jogai iránt közömbös magatartással érhetik el céljaikat. Így ők is ilyenek lesznek.

– Káuvõym – dünnyõgte Ninda inkább csak magának, de a felnõttek kérdõ arcát látva megköszörülte a torkát. – Elnézést. Ez egy kifejezés az én eredeti anyanyelvemen, a szindor csavargók nyelvjárásán. Ők azt hívják káuvõymnak, mármint ezt a maguk közül valókra használják, aki erõszakkal szerzi meg, amire szüksége van, és rátámad másokra. Ezeket az ervések – az ottani rendfenntartók – nagyon gyorsan elkapják, nemegyszer meg is ölik õket, ha nagyon elfajulnak. Arrafelé... nem intézik szelíden a dolgokat.

– Igen – bólintott Rindare higgadtan. – Egy ilyen államrendszerben mindenki, aki úgymond a hatalmat képviseli, csak erõszakos módszereket ismer. Vannak az ilyen berendezkedésû államok között olyanok is, ahol a törvények már semmit sem érnek, a hatalom annál van, akinél fegyver van. De te soha nem fogsz ilyen világot látni, mert a Testvériség nem száll le ilyen világokon.

– Már Szindorián sem – bólintott Ninda. – Megszakították a kapcsolatokat.

– Igen, ilyenkor a legtõbben ezt teszik. Ez persze baj, mert a külkereskedelem megszûnésével csak fokozódik a nyomor az ilyen országokban, de természetesen a Testvériség is elsõsorban a saját embereit védi. Ez a világ, Jittabar is felmondott már egy-két kereskedelmi egyezményt ilyen okokból. Ami persze egyáltalán nem jó, hiszen a politikusok miatt egész világokat büntetünk mi is. De jobbat még senki sem talált ki.

384.

of-12 párt

„Jaungaimasz világának kisebbik kontinensét nagy erejû földrengés sújtotta. A halottak, eltûntek, súlyos sérültek számát több tízezerre becsülik. Több nagyváros és számos kisebb település szenvedett nagyon súlyos károkat, milliók váltak hajléktalanná. A Testvériség közelben tartózkodó hajói a katasztrófa helyszínére indultak.”

*Rekki Mindennapjai,
RP 1160,
447.*

Hanit
Szilgut Hauri
43663. famut algilliszan
776

Hanit volt az első világ Saunis után, ahol Ninda már járt korábban. Valami megváltozott azóta, s ezt nyomban észre is vette, amint kilépett a suárkapun. A saját arcát látta meg nem is túl távol, száz ríginre lehetett, magasan a járókelők feje fölött egy táblán. Felirat is volt alatta, nagy piros betűkkel. **NINDA AU HAIMA.**

Ezt persze egyikük sem értette, de Szinensi belemondta a suagjába. Nindáé a fény – felelte a készülék.

– No jó, de miért van odaírva? – kérdezték többen is a gyerekek közül, Ninda pedig fogta magát és odasétált.

Kis pult volt a tábla alatt, az oldalán ugyanaz a felirat még egyszer, az ő arcképevel. A pulton világoszöld borítójú, papírra nyomtatott füzetkék csinos halomban, a tetejükön szintén az ő arcképe. Ninda fölvetett egyet. Az arckép alatt megint a felirat. Kinyitotta. Sűrűn tele volt írva hanit nyelvű szöveggel, és belül is a saját arcát látta. Lapozott. A következő oldalon is.

– Kehini akau tihiko – hallotta a feje fölül, aztán a beszélő áthajolt a pulton és megismételte. – Tedd azt vissza – fordított a suag –, az nem játék!

Ninda homlokráncolva nézett föl. Középkorú férfi volt, már főlegyenesedett megint, nem figyelt rá, valakivel beszélt a fülére akasztott kis készüléken. Ninda értetlenül bámult rá.

– Hé – szólalt meg Hirnaut hangosan. – Miért van itt Ninda arcképe?

A férfi nem válaszolt, félig háttal nekik folytatta a beszélgetést. A fiút elfutotta a méreg. Előkapta a suagját és beleszólt.

– Kellenél idekint, Szédzsini!

– Mi történt? – felelt egy férfihang.

– Megszólítottunk egy helybelit, de annyit sem érdekeljük, mint a siddukip.

– No és? Szólítsatok meg egy másikat.

– De nekünk ez a helybeli kell. Ha ideérsz, meglátod, miért.

– Már itt is vagyok – állt meg a fejük fölött az esszidsinna, és leereszkedett melléjük. Kikapcsolta az antiövet és követte a tekintetével a fiú kézmozdulatát. Nindára nézett, aztán a transzparensre. – Az ott te vagy?

– Igen – felelte Ninda. – Az én nevem van odaírva, azt mondja, hogy az enyém a fény.

– Ez érdekes – mondta a férfi, megkerülte a pultot és a haniti elé lépett. – Biztonsági szolgálat, Szúnahaum Testvériség. Volna egy kis ideje, uram?

A haniti meghökkent. Egy sárga-piros egyenruhás, antiöves, nála fél fejjel magasabb férfit már nem hagyhatott figyelmen kívül.

– Mit óhajt? – mordult föl.

– Információt. Mivel foglalkozik ön itt?

– A Ninda au Haima programját terjesztem és aláírásokat gyűjtök. Miért érdekli?

– Mi az a Ninda au Haima?

– Egy politikai párt. De miért érdekli önt a mi politikai életünk?

– Az nem érdek. Az érdek, hogy van-e engedélye Nindától, hogy a nevét és az arcképét használja.

– Hogyne lenne. Bejegyzett politikai párt vagyunk.

– De hát ez nem igaz – szólalt meg Ninda, és a suag le is fordította, de a haniti rá se hederített, az esszidzsinnát nézte, aki farkasszemet nézett vele, és kivárt egy kicsit, mielőtt megszólalt.

– Hallotta, mit mondott a kislány, ugye?

– No de kérem – méltatlankodott a haniti.

– Mit, uram?

– Mit óhajt tőlem voltaképpen?!

– Egy csepp figyelmet. Mondjuk azt, hogy nézzen rá a kislányra és ismételje meg a kijelentését az engedélyről.

A haniti vonakodva odafordult és végignézett a gyerekeken; szemlátomást nem tudta, melyikük beszélt az imént. A pillantása megállt Nindán, és megjelent az arcán a meghökkenés. Kinyitotta a száját és kiadott valamilyen értelmetlen hangot.

– Igen, én vagyok – bólintott Ninda szelíden.

A haniti kényszeredett, mesterkélt nevetést hallatott.

– No, hát most megleptek. – Visszafordította a tekintetét az esszidzsinnára. – Vicces egy helyzet, nem igaz, uram?

– De, nagyon vicces – felelte Szédzsini a humor legkisebb szikrája nélkül. – S most, hogy kikacagtuk magunkat, beszéljünk arról az engedélyről megint.

– De drága uram, csak nem gondolja, hogy nekem egy Ninda aláírásával ellátott dokumentum van a suagomon? Nem is lenne jogszerű, a haniti törvények szerint kiskorú nem írhat alá. Természetesen a képviselője adta meg az engedélyt, amit a pártközponthoz őriznek.

– Milyen képviselőm? – kérdezte Ninda.

Kis csend.

– Ugye nem kell ismét megkérnem – kérdezte Szédzsini nagyon szárazon –, hogy vegye észre Ninda kérdését?

– Nos, a haniti képviselője, természetesen.

– Honnan van nekem Haniton képviselőm?

– Hát – a haniti arcára visszatért a meghökkenés –, hát azt én ugye nem tudhatom. Az az ő... illetékességi köre.

– Értem – bólintott Szédzsini. – Akkor esetleg rögzítsünk néhány adatot, rendben? Természetesen a jelenlegi beszélgetésünket is rögzítem, és ha szükséges, a Csillagközi Jogszolgálat rendelkezésére bocsátom. Lenne kedves először is igazolni magát, uram?

Elővett egy suagot és átnyújtotta. A haniti hátralépett.

– Nem szeretné megadni a személyazonosságát? – kérdezte Szédzsini nagyon kedvesen.

– Azt hiszem, erre nem kényszeríthet.

– Mást tehetek – felelte az esszidzsinna. – Választást kínálhatok önnek. Kérhetem a haniti hatóságoktól, hogy vegyék önt őrizetbe, de megtehetem én magam is. Vagy pedig megérinti ezt az ujjenyomat-olvasót most rögtön! – váltott keményre a hangja.

A haniti habozott, aztán kinyújtotta az ujját, de még nem tette a suagra.

– Mielőtt megkérdezi az okát – közölte Szédzsini –, a gyanú: személyes adatokkal való visszaélés, név és arckép jogtalan használata. Hogy ön gyanúsított lesz-e vagy tanú, az majd kiderül a nyomozásnál. Mit választ?

A haniti rátette az ujját a suagra, Ninda pedig sarkon fordult és elindult.

– Most hova mész? – kérdezték többen is a gyerekek közül.

– Azért jöttem, hogy körülnézzek Haniton. Ti nem?

Ezzel besétált a városba, a gyerekek utána. Később sem foglalkozott az ügyvel, de nem is igényelték. Az esszidzsinna által feljegyzett tényállást a számítógép egyből megküldte a Ninda Társaságnak. Történetesen Nerami éppen dolgozott, így nyomban elolvasta. Összevonta a szemöldökét és felhívta Haniton a Főbírói Hivatalt.

– Nerami vagyok, ügyvéd, Szúnahaum Testvériség, Csillagközi Jogszolgálat, Ninda Társaság. Tudomásunkra jutott, hogy önöknél működik egy Ninda au Ha-ima nevű politikai párt. Azt az információt kaptuk, hogy egy Haukahi Oronu nevű haniti állampolgár mint Ninda képviselője adott engedélyt a pártnak, hogy Ninda nevét és arcképét használja. Ilyen nevű egyénnek azonban sem a Ninda Társaság, sem személyesen Ninda nem adott semmilyen jogosítványt ilyen engedélyek kiadására. Ninda ezért személyes adatokkal való visszaéléseért bepereli a pártot. Haukahi Oronu ellen emellett csalás vádját kívánjuk emelni.

Az ügyintéző rögzítette az adatokat, és ismét a képernyőre pillantott.

– Megtaláltam a bejegyzést. Haukahi Oronu főbíró Irohunua városában, és törvényi felhatalmazás alapján adta ki az engedélyt. Átküldöm a forrásanyagot.

– Köszönöm – felelte Nerami. – Hamarosan jelentkezem a kereset kiegészítésével.

– Tehát fenntartja a pert, ügyvéd úr?

– Természetesen.

– A csalás vádját is?

– Igen, azt is. Nincs kizárva, hogy később vissza kell vonnunk, de tudja, hogy van ez a csillagközi jogban: mi nem ismerjük el az önök törvényi felhatalmazását, önök nem ismerik el a mi jogigényünket. Aztán jöhet a hosszadalmas pereskedés.

– Hát ez már az önök dolga – mosolygott az ügyintéző. – Sok sikert.

of-13 koncert

„Különösnek tűnhet, hogy a sauhátun múzeumában egy tökéletesen ép, működő robotot is tartunk. De ez volt az a robot – egy saunisi gyártmányú Uori –, amely több mint egy évezreden át őrizte Ninda biztonságát nyilvános szereplései alkalmából.”

*Sileni:
Nindaran-sóhipun,
301.*

Nindát valóban nem érdekelte a per, ami az arcképe és a neve körül keletkezett. Egy-két limlivel azután, hogy otthagya a párt pultját, már egy kis pódiumon állt egy férfi társaságában, akinek olyan sötétbarna bőre volt, mint akármelyik szúni-nak, és Haunao volt a neve.

– Barátaim – kezdte –, tarthatnék hosszú szónoklatot, de minek? Ti is látjátok, hogy itt van velünk megint Ninda!

Csend. Az emberek némán álltak, aztán mind meghajoltak, két tenyerüket összeillesztve maguk előtt.

Harmincezer ember volt a téren. Készültek Ninda érkezésére, hiszen tudták, hogy a *Szilgut Haurin* utazik, s az ma leszáll náluk. Később többen megjegyezték, milyen jellemző, hogy a nevét bitorló párt nem készült, nem is számított az érkezésére. Ez a tömeg Ninda rajongóiból állt, hanitiakból és salumatiakból, sokan ómiatta érkeztek Salumatról vagy az ország más világairól.

Mindössze négy szúni év telt el, amióta Ninda itt járt és megtartotta a „haniti beszédet”, de a nyomában támadt egy mozgalom itt is. A neve Fauhalini, azaz Megbékélés volt, haniti és salumati közéleti személyiségek alapították, mindkét ország kormánya kifejezte, hogy csatlakozik a kezdeményezéshez, amelynek deklarált célja az volt, hogy megteremtse Hanit és Salumat békés egymás élésének alapjait, de sem Salumat függetlenségének kivívására, sem annak megakadályozására nem törekszik, hanem Ninda gondolatát magáévá téve azt akarja elérni, hogy a két nép békében éljen együtt – akár van közöttük országhatár, akár nem. Ninda indulás előtt elmondott szavait választották mottójukul: „Akár egy ország vagyunk, akár kettő, a távolság nem változik, szomszédok maradunk.” Akárcsak az ALAN, ők sem voltak párt, sőt ki is jelentették, hogy nem akarnak pártként működni, mert az ő céljuk olyasmi, amit nem pártpolitikával lehet megvalósítani.

Ninda végighallgatta Haunao elbeszélését az eddig történekről, és rámosolygott a szóvivőre, azután az emberekre.

– Igen, erre gondoltam, amikor azt a bizonyos beszédet megtartottam. Örülök, hogy értettétek és egyetértetek. Büszke vagyok rátok, hanitiak és salumatiak.

A tömeg üdvrivalgásban tört ki, aztán néhányan énekelni kezdtek, s egyre többen csatlakoztak hozzájuk.

– Ez egy kétnyelvű hazafias dal – súgta Ninda fülébe Haunao –, a két nép testvéri kapcsolatairól szól.

Ninda hirtelen előrelépett, két karját szétlökte a magasba, kétszer is. A tömeg meglepetten elhallgatott.

– Haunao barátom azt mondja – kiáltotta Ninda –, hogy ez a dal a két nép testvéri kapcsolatáról szól. Akkor én is szeretném veletek énekelni. Megtanítanátok rá?

Tomboló ováció közben libbent oda egy automata Ninda údjával, előkerült még néhány zenész, akik feljöttek a színpadra, és hozzáláttak megtanítani neki a dallamot. Hoztak egy nagyképernyős suagot, azon jelent meg a kotta és a szöveg, s csakhamar együtt énekelhetett a tömeggel.

Itt nem volt akkora biztosítás, mint Saunison, de azért a hanitiak sem bízták a véletlenre, voltak biztonságiak szép számmal. Ninda feje fölött, jó tíz rígin magasságban ott lebegett a Saunisról hozott Uori, kis gömb alakú törzse elveszett a Puahonou épület homlokzatának díszítései között, de látott mindent, mind a harmincezer embert egyszerre figyelte. Sőt többet, mert a tömeg egyre nőtt. Elénekeltek a Limelullí-dalt is, salumati nyelven, mert arra már lefordították, hanitira még nem. De a hanitiak is énekeltek velük, rokon nyelv, elég sokat megértettek belőle. Aztán megint egy helybeli dalt, Ninda azt is ott rögtön tanulta meg. És még többet is, sorban egymás után.

A közönség pedig imádta. Elragadtatottan nézték, ahogy a zenészek elmagyarázzák neki a dalokat, s ő együtt zenél és énekel velük, azokat a dalokat, amiket ők Haniton és Salumaton nemzedékek óta ismernek.

Négy csillagközi hírközlő társaság is átvette a közvetítést. Szindoriára a BGH vitte el, élőben, mint mindent, amihez hozzájutottak Nindáról. A Dàât Ÿündrôp téren összegyűlt ötvenezer tüntető pillanatok alatt csatlakozott hozzájuk, együtt énekeltek a kivetítővel, ők is megtanulták Nindával együtt a haniti és salumati dalokat. Nagyszerű estét csináltak – illetve Káyndîmban ekkor még délután volt, a piros órája. Haniton azonban nem látták az itteni eseményeket, a közvetítés egyirányú volt.

Dw̄nsy és Eîdi is ott volt, ők is énekeltek a többiekkel,

– Azt hiszem – mondta a lány a *Haiki Honoiki* című dal után, amivel Ninda talán még a korábbiaknál is nagyobb sikert aratott –, ha Ninda nem Ninda lenne, énekesnőként is imádná a Galaxis.

– Énekesnőként is imádni fogják – felelte a fiú mély meggyőződéssel. – Akár csak téged.

Eîdi nevetett. Az iskola házi énekkoncertjén csakugyan sikere volt, meg még itt-ott kisebb, családi, baráti körben tartott összejöveteleken. De azért mégse gondolt olyasmire, hogy koncerteken is fellép.

– De nem fog megmaradni énekesnőnek – mondta. – Azt fogja csinálni, amit most. A Galaxis lelke lesz.

– A Fény hordozója – bölintott Dwnśy mosolyogva, de az arca és a hangja is komoly volt.

– Tudod – mondta Eīdi –, már rengeteg kisbaba kapta a sŷyndor világokon a Niīndà nevet.

– Tudom hát, Ÿfliut doktor úrék kislánya is az.

– Nemrég arra gondoltam, hogy az én kisbabám is lehetne majd Ninda.

Dwnśy komoly arccal bölintott.

– Persze ha lány lesz.

– Persze.

Hallgattak. A nagy kivetítőn Ninda éppen egy új dalt tanult, jókat nevettek a zenészekkel.

– Nyolc és három évesek vagyunk – szólalt meg Dwnśy kis szünet után. – Két év sincs már, és nagykorúak leszünk.

– Így van – felelte a lány újabb kis idővel később.

– Persze hosszúak még ezek az évek.

– Hosszúak – bölintott Eīdi.

Aztán nem beszéltek egy ideig, Nindát hallgatták, aki mintha egyenesen hozzájuk szólt volna.

– Tetszenek a dalaitok, Aikano – mondta éppen a zenésztársának. A fordítógép le is fordította a dalokat. – Jó, hogy mindkét nép dalaiból válogattatok, mert így látom a hasonlóságokat. Hanit és Salumat egyaránt fiatalos, lendületes nép. Megfigyelted, hogy ez már a harmadik dal, ami valamilyen formában érinti a családalapítást? Gondolom, nem véletlen. Hiszen Hapiaku mesélte, hogy van nyolc teljesen üres világotok a lakhatóvá tétel kezdeti stádiumaiban, meg tizenöt részben lakható, ahol van már némi lakosság. „Építsünk házat, rakjunk fészket” – idézte az egyik dalt haniti nyelven, de a gép lefordította azt is. – Nálatok erről szól minden. A jövőről, a családalapításról. Méghozzá mindkét népnél egyformán.

Eīdi és Dwnśy egymásra nézett.

– Szép név sŷyndor nyelven is, hogy Ninda – mondta a fiú, aztán megköszönte a torkát. – Niīndà Samrŷn.

A sŷyndor szokások szerint a gyerekek bármelyik szülőjük családnevét kaphatják, a szülők döntése szerint.

– Esetleg – felelte a lány, és odalépett a fiúhoz most már közvetlen közel. – Lehet éppen az is. Vagy... Niīndà Ęrlaŷy?

Dwnśy válasz helyett megcsókolta.

of-14 Dzsilgarrúmi

„Figyeld a napsugarakat. Tanuld meg a felhők nyelvét. Taníts meg másokat is hallani és látni. S te irányítod a folyók bolyongását, te adod az erőt, hogy elérjék a tengert.”

Ninda:
A fény lúmái,
1063.

A torony neve Hinani Aupahi volt. Szálloda, üzletek, irodák, mindenféle volt benne, harminc emeleten, óriási alapterületen, egy egész városnak beillett egymagában. Nindáéknak a Fauhalini kivett egy lakosztályt a harmincadikon, hogy innen nézhessék a leszállást. Aimonó kijelentette, hogy egy szúni (illetve ahogy ő mondta, fúni) gyereknek mindenképpen látnia kell a Testvériség egyik hajójának leszállását közletről, de nem a kikötő betonjáról, mert onnan semmit sem lát belőle.

Amikor ideértek, a *Dzsilgarrúmi* még nem látszott, akkor álltak világ körüli pályára. Kinéztek az ablakon. A tágas térség, ahol a hajó földet fog érni, az épülettől vagy egy szírszire kezdődött, egy nagy park, sétálóutca, kis piac volt közöttük. A suár logikus folytatása ennek a kikapcsolódásra és bevásárlásra szolgáló negyednek.

Szinensi már utána nézett a *Dzsilgarrúminak*. Sallurógin, vagyis egyike a legnagyobb típusoknak, amik még leszállnak világok felszínére. Sokkal, de sokkal nagyobb, mint a *Szilgut Hauri*. Ötszázezer lakosa van. Húsz lakószint, szintenként negyven szektor, az első szint park, a második erdő. Persze az itteni dzserangoknak erről mind fogalmuk sem lehetett.

Népes társasággal voltak. Kilenc gyerek és négy felnőtt a *Szilgut Hauriról*, Lí, Liešy, a Fauhalini hat tagja, és persze a tévékamera, aminek révén most is a fél spirálkar látta őket. A kamera túloldalán azonban ezúttal Nomboka volt, aki egy ideje más dolgokkal foglalkozott, más világokra szólította a munkája, de most jelentkezett a haniti közvetítésbe.

– Merre jársz, Szillon? – hangzott el Ninda kérdése fél matin belül, a tévés pedig ügyelt a szabályra: ha Nindával készít interjút, saját magáról is beszélnie kell.

– Egy Testvériség-hajón vagyok, az *Ífut Sádaurgon*. Tegnap indultam Jahofomról, és pár derki múlva le is szálllok Arkonin. Két szomszédos világ, van egy csomó politikai vitájuk, ezekkel kapcsolatban készítek riportokat a vezetőikkel.

– Unalmas a munkád, Szillon. De azoké is, akik azt a két világot vezetik. „Politikai viták”... ugyan már. Gyerekség.

Ment az élő közvetítés, több száz világon sok milliárd ember hallotta, amint egy kiskamasz gyerekségnek nevezi azt, ami két világ kormányainak okoz hosszan tartó fejfájást.

Aztán hamarosan már látható volt a *Dzsilgarrúmi*, először csak egy sötét pontként a szürkülő égen. Nappal hamarabb is látták volna. Nagyon gyorsan növekedett, attól fogva, hogy Hifupua megmutatta az égbolton, egy mati sem kellett, hogy betöltse az egész eget. Ekkor már irdatlan volt, beláthatatlanul óriási, egyetlen tükörsíma, szürke tömb, minden jellegzetesség nélkül, csak a zilipkapu fölött ragyogott a Testvériség hatalmas fehér-piros csillaga. Az utolsó pár száz ríngint kecsesen lassítva tette meg, hogy ne keltsen szélvihart a városban, ahogy kinyomja maga alól a levegőt. Ekkor már semmi mást nem lehetett látni, csak a hajót, a kikötőtér túloldalán levő városnegyed mindenestül eltűnt a hajótest mögött. Végül már látták a tetejét is, a torony magasabb volt nála.

– Óriási hajóitok vannak – mondta Kehiku Nindának, aki bólintott. A *Dzsilgarrúmi* akkora volt, mint egy hegy. Jó, hogy feljöttek ide megnézni. Korábban is láttott már hajókat fentről, de az Séninnauron volt, ahol a kopár, szürke sziklasivatag nem ad semmilyen viszonyítási alapot, a látvány ugyanolyan lett volna akkor is, ha játékhajókat néznek közelebről. Meg persze Sielunton is látta toronyból az *Aulang Laipot*, de ott messze voltak tőle, itt meg egészen közel, gyalog oda lehet sétálni a hajóhoz.

Lentről is egészen más, mindig felnéz a hajókra, amikor ki- és beszáll a suárkapukon, de akkor csak egy végeláthatatlan szürke felületet lát. Igaz, így is csak ugyanazt – annyi a különbség, hogy két oldalából és a tetejéből is valamennyit. A Testvériséget nem érdekli, hogy a hajói kívülről szépek-e. Belülről legyenek azok.

S a *Dzsilgarrúmi* is szép volt belül, természetesen átsétáltak és megnézték. A suárkapun mentek be, körülnéztek az egyik csillogó-villogó üzletsoron, ahol utasok és vásárlók sokasága nézelődött. Minden olyan volt, mint a Testvériség más nagy kereskedőhajójn: minden üzletnek a saját stílusa szerinti portál, színes, díszes kirakatok, fényes feliratok, kényelmes ülőhelyek mindenütt.

Rövid sétájuk alatt is észrevették őket, hol itt, hol ott sügtak össze a dzserangok és hangzott fel Ninda neve, egyszer a dzseroihoz hasonló Nindæ ejtésben, máskor úgy, hogy szindor helyesírással Nýnda lett volna, egyszer pedig egészen elnyújtott *i*-vel és a végén kérdő hangsúllyal, valaki talán a mellette állótól kérdezte, hogy Nindát látja-e. Ninda mindig rámosolygott az emberekre, de nem bocsátkozott beszélgetésbe velük. Hamarosan bementek az Inguap étterembe, ki a mosdóba, s a mosdó előterében megérintették annak az ajtónak a nyitógombját, ami csak szűniknek nyílt ki. Mögötte ott volt a suarahun – dzserangoktól nem látogatott terület. Itt már otthon voltak. A folyosón járkálók egytől egyig a Testvériség tagjai voltak.

Fölmentek egy lifttel, találmra választották ki, hogy hová. A lift természetesen egy hamisítatlan szűni ízlés szerinti parkba vezetett, ahol már csak egyetlen fiatal pár üldögélt a fűben; lent a suárban mindenféle naptár és időzóna szerint élő

dzserangok megfordultak, de itt fönt éjszaka volt már. Bementek a janníhaumba, ahol Ninda mint Kis Őrző először is köszöntötte a Tűz Őrzőjét, aztán leültek egy asztalhoz. Még arra sem volt idejük, hogy körülnézzenek, s odalépett egy férfi, Sangrú egy tálca süteménnyel.

– Az *Aulang Laipról* jöttetek? – tette eléjük.

Bólintottak.

– Utazók vagytok?

– Nem, csak átjöttünk körülnézni.

– Ne hagyjátok ki a Silgélaun parkot.

– Rendben.

Sangrú helyet foglalt az asztaluknál.

– Ha hiszitek, ha nem, az elmúlt öt limliben nyolc gyerekkel akadtam össze az *Aulang Laipról*.

– Ritka, hogy egyazon dzserang városban két hajónk van egyszerre – jegyezte meg egy másik férfi, Ilpagi.

– Ritka – bólintott Sangrú egyetértően. – De akkor is meglepő, hogy sorban be-
léjük botlok. Egy ekkora hajón.

– Vakszerencse – mondta Ilpagi. – Én kétszer találkoztam össze nagyapámmal, Szesztumuval két különböző hajón úgy, hogy nem tudtuk egymásról, hogy a má-
sik ott van.

– A Testvériség kicsi hely, akárcsak a silligilli szárnya – szólalt meg Ninda.

– Nocsak – mondta Sangrú. – Ilyeneket a száhpain-sédaunik szoktak mondani.

– Ninda az – felelte Szinensi. – Meg saupu is.

– A barátnőm, Szinensi – mutatta be Ninda, hiszen ők mint gyerekek nem hord-
tak kitűzőt. – Nem lehet eltéríteni attól, hogy én száhpain-sédauni meg saupu va-
gyok. Ő pedig a párom, Aini.

– No, hát egykettőre megtudhatjuk, az vagy-e – vette elő a suagját Sangrú –,
mert én ismerek valakit, aki az, és máris felhívom. Halgellirnek hívják. – S meg-
nyomta a suagot, nem véve észre a Ninda arcán hirtelen felfénylő felismerést. –
Halgellir, van itt egy kislány, akiről azt mondják, hogy száhpain-sédauni és saupu
is. Volna kedved...

– Csak nem Ninda az?! – vágott közbe egy férfihang, kétszeresére növelve Nin-
da megdöbbenését. Ő tudta, ki Halgellir, de nem gondolta, hogy találkozhat vele;
azt pedig végképp nem sejtette, hogy Halgellir ismeri az ő nevét. Hiszen éppen
ittthon, a Testvériségben neki semmiféle hírneve nincsen, mentesek maradtak a
Ninda-kultusztól, itt ő semmi több, mint egy iskolás kislány.

De még a Testvériségnek sincsenek akkora hajói, ahol egyik pontról a másikra
el ne lehetne jutni néhány matin belül. Így Halgellir nemsokára ott ült velük
szemben és választ adott.

of-15 információ-történet

„Az embert az álmai tartják életben. Ha elengeded az álmaidat, meghaltál. Nem, ezt se írd föl, Sileni. Ezt is mindenki tudja.”

Sileni:
Ninda élete,
503.

Dzsilgarrúmi
Hanit
43663. dzsirat nangrifan
20

Ekkoriban már két „Ninda Társaság” létezett. Az egyiket Ámmaíték és az ügyvédek hozták létre Szúnahaumon, és a nyilvánosság előtt képviselte őt, most már hivatalosan is mint intézmény – a másikat viszont Ninda maga állította össze olyan emberekből, mint a fhangímesterek Szúnahaumról meg a hajókról, amiken utazott, Ílna Dulejoszti Sieluntról, Szammithuran Kharandi Szuttiguról, a Dornatule sauhátun kutatói Jittabarról, és még néhányan. Ezek az emberek, akik nem is ismerték egymást, több-kevesebb gyakorisággal beszélgettek vele hiperfonon, válaszokat adtak a kérdéseire és kérdéseket tettek föl neki. Úgy esett, hogy Angrolími és Lingdzsaéti voltak az egyetlenek, akik a szervezett és az informális társaságnak egyaránt tagjai voltak.

A három kislány rögtön tudta, hogy Halgellir ettől kezdve tagja lesz ennek az informális társaságnak, Ninda privát tudományos tanácsadói körének. Látszott rajta. Első pillantásra rokonszenves, hétszáz körüli úriember. Magas, vékony, világosbarna bőrű, göndör sűrű hajú, rövid, ezüstös szakállal, érdeklődő, kíváncsi tekintettel.

– Hallottam már rólad – ült le melléjük, s egyenesen Nindára nézett. – Van egy barátom, Szengapi, ismered? – Ninda nemet intett. – Mindketten fhangíkatatók vagyunk, de ő konkrétan azzal foglalkozik, hogy fiatal tehetségek munkáit tanulmányozza. Azazhogy fiatalokét. Hogy tehetségesek-e, az majd később derül ki. Egy éve sem lehetett, hogy megmutatta egy-két lúmadat. Érdekeltek. Megnéztem a siéhongodat, elolvastam a munkáidat. Figyelemreméltóak. Különösen az az eleme, hogy oda van írva, hogy az egészséget a barátnőd írja, te hozzá se nyúlsz.

Ninda meglepve mosolygott.

– Ez miért figyelemreméltó?

– Eltűnődtem, hogy miért nem. Mi készíten egy százhusz-százhetven éves gyereket arra, hogy miközben szemlátomást és vitathatatlanul tömérdek mondanója van a világ számára, az erre legalkalmasabb helyre, a siéhongjába ne írjon sem-

mit? Szinensi részletesen dokumentálja működésedet. Ígéretes énekesi karrier kezdetén állsz – meghallgattalak, tényleg jól énekelsz –, száhpain-sédauni és saupu vagy, a dzserangok több tucatnyi világán mint valami szellemet tisztelnék, de mindezt csak azért lehet tudni, mert van egy ilyen barátnőd, mint Szinensi.

Ninda tűnődve lebiggyesztette az ajkát.

– Nem tudom. Sose jutott eszembe, hogy írjak a siéhongomba. Azt sem szoktam olvasgatni, amit Szinensi ír bele. Minek? Nem irkálni kell, hanem beszélni az emberekkel. Vagyis – helyesbített rögtön – nekem ez tetszik jobban. Tudom, hogy te nem így csinálod, te könyveket írsz, két fhangítanulmányodat is olvastam. De én szeretek beszélgetni az emberekkel. Nekik mondom el közvetlenül, amit te könyvbe írsz.

– A kettőt egyszerre is lehet csinálni – mosolygott a férfi barátságosan. – Én is szoktam beszélgetni az emberekkel, és te is írhatsz a siéhongodba... vagy akár könyvet is. Mondok neked valamit. Én jelenleg információérténelmi kutatásokat végzek. Tuds valamit erről a területről? – Ninda nemet intett. – Nos, vegyük azt a kérdést, amit legutóbb tanulmányoztam. A gravitáció primitív elmélete. Ez egy sor egyenletről áll, amik leírják a tömegvonzást és az általa okozott jelenségeket. Nem tudjuk, ki vagy kik fedezték fel ezeket az egyenleteket, nem tudjuk, mikor és hol történt, és milyen kutatások nyomán. Nyilvánvaló, hogy csakis Ősi Földön történhetett, mert minden más világra csak űrutazás segítségével juthatott el az ember, márpedig ezek nélkül az egyenletek nélkül az űrutazás lehetetlen. Már arra sem vagy képes, hogy a világod felszínéről fölemelkedj. Tehát *kikövetkeztettük*, hogy Ősi Föld volt az a világ, ahol leírták a gravitáció egyenleteit, de nem *tudjuk*. Milliányi fizikakönyvet végignézhetsz, mindegyikben benne lesznek a gravitációs egyenletek, de egyikben sem lesz semmiféle információ az eredetükről. Ez az ismeret elveszett az idők homályában. Nos, itt lép be az információérténelmi történet. Hogyan védjük meg az információt a pusztulástól? Az Ílgaszaumi, amelyet oly nagy becsben tartunk, annak a felismerésnek köszönheti létrejöttét, hogy bármely adott információt kétféle veszély fenyeget egyszerre. Az egyik a fizikai pusztulás: hogy megsemmisül az adathordozó, legyen az elektronikus, felületre festett tárolási mód vagy egy ember emlékezete, egyik sem tart örökké. A másik pedig az eltemetődés. A Galaxisban pillanatonként trillió és trillió ember hoz létre információt, amelyek legnagyobb része egyébként teljesen érténelmi, de ettől még léteznek, és bármely adott információt folyamatosan az a veszély fenyeget, hogy noha fizikailag létezik, megtalálhatatlanná válik, eltemetődik a sokaságban. S itt kanyarodok vissza a siéhongodhoz, ami miatt ezt a kis fejtegetést előadtam. A Testvériségnek három olyan vívmánya van, ami rendkívülivé tesz minket: a Felhőben elrejtett világaink, a hajóink, valamint az Ílgaszaumi, ami pontosan annak a törekvésnek a jegyében született, hogy az információt meg kell óvni az eltemetődéstől is, nem csupán a fizikai megsemmisüléstől. Az Ílgaszaumit úgy konstruálták meg, hogy a benne levő információkat mindig meg lehessen találni, mert minden visszakereshető, minden automatikusan megkapja a különféle címkéket, jel-

zéseket, besorolásokat, és a rendszer sok tízezer éve hibátlanul működik. Mindent tud. Ezért ha például egy lúmat betesz a siéhongodba, azt akármilyen rá vonatkozó kereséssel akár százezer év múlva, is megtalálják, még ha a nevedre akkor már nem is emlékszik senki, akkor is.

Ninda csendesen bólogatva hallgatta.

– Értem, amit mondasz, Halgellir. Szerencsére van megoldás arra, hogy én is a magam módján csinálhassam, és a siéhongomba is bekerüljön. Szinensi feljegyezz mindent, vagy ha ő épp nincs kéznél, akkor Aini megcsinálja.

A tudós mosolyogva kiemelt egy szendvicset a tálcáról.

– Értem. Te szerepelsz mindenhol, az adminisztrációt meg őrájuk hagyod, mi?

– Pontosan – szólalt meg ezúttal Aini. – Abban állapotunk meg, hogy csak Ninda fog szerepelni a dzserang nyilvánosság előtt, mi a háttérben maradunk. A Galaxisnak egyáltalán nem kell megtudnia, hogy én vagyok Ninda párja.

– Világos. Azt hiszem, a helyzetekben én is ezt tenném. Túlságosan nagy a reflektorfény Nindán. Még a végén úgy kell tennie, mint Hagirundan, ismeritek?

– Nemet intettek. – Neves dzserang filozófus volt pár tízezer évvel ezelőtt, a Galaxis egy távolabbi szekciójában élt. Nagyon népszerű volt, bár nem mint filozófus, hanem mint filmszínész, pedig azzal felhagyott, és idősebb korában csak filozófiával akart foglalkozni. Csakhogy a sajtó nem hagyta békén. Hát alapított egy sauhátunt... tudjátok, mi az?

Bólintottak. – Jittabaron jártunk a Dornatulében.

– Nagyszerű. Hanem amit ő alapított, az egy ónarin volt, azt is ismeritek-e? Nem, rendben, tehát volt egy nagy kapu, szépen ki volt írva, hogy Hagirundan-ónarin sauhátun, azazhogy az ottani nyelven, persze, nem szúniul. Azt zárva tartották. Akárki jött, a kapuban meg kellett mondania, mi járatban van ott. Ha a filmszínészt jött meginterjúvolni, elküldték. Ha a mester tanítása érdekelte, bemehegett. De övele magával csak egészen kevesen találkozhattak. Ezt jelenti az ónarin. Arra szolgált, hogy óvja a mester magánéletét, de közben azért tudjon tanítani.

Ninda szokásos nyugodt, szelíd mosolyával ingatta a fejét.

– Én nem akarok tanítani – mondta csendesen.

– Most még nyilván nem, hiszen még te magad is tanulsz. De leszél te még öreg, nagy tudású nénike is.

Ninda nevetett.

– Nem azért. Azért, mert tanulni jobb, mint tanítani. Meg mert... ha valaki már tud, azt nem kell tanítani, aki meg még mindig nem tud, azt minek tanítani?

Szinensi suagja ott feküdt az asztalon, s már föl is írta.

of-16 forradalom

„Az ország, a társadalom az emberekért van. Akinek nincs mit enni adni a gyerekének, vagy nem tudja, hogy holnap is adhat-e neki, annak hiába magyarázod, hogy az államgazdaság milyen jól működik.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

46.

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
59. lÿaikés 25.
a fehér órája**

A miniszterelnök dühösen róttá a szobát fel s alá. Rá sem nézett az ajtóban álldogáló négy titkárra. A tévére sem, ami hang nélkül közvetítette a SÁW körkapcsolásos adását az ország egyre több és több világaról. Sehová sem nézett. De a képernyőn folyamatosan újabb és újabb számok jelentek meg, és a titkárok képtelemek voltak levenni róluk a szemüket.

Ötmillió tüntető Kaÿndim nyolc helyszínén.

Kétmillió Lūakēānban.

Hatmillió az anyabolygó többi részén.

Kilencmillió Ūdūunon, és népszavazási kezdeményezés a függetlenségről.

Négymillió Līrkolēynen...

Hárommillió Áisdruūron...

Huszonkétmillió a kis világokon.

Összesen országszerte hatvanmillió tüntető.

A Maisyllòp Múvek, az utolsó nagyobb üzem Lūakēānban, beszüntette működését.

A Sèron légivasút leállt.

Országszerte hatvanhétmillió tüntető.

A harmincezer lakosú ÁÂsuòp népességének kilencvenkilenc százaléka kint ül az utcán. Otthon csak néhány nagybeteg és öreg maradt, meg a kormánypárt helyi szervezetéből harmincan. A többi húsz azok közül is kint van az utcán.

Országszerte hetvenkétmillió tüntető.

Nūsraÿp is ott volt az irodában, az egyik sarokban ült egy fotelben, arcát a kezébe temetve, és nem szólt semmit. Miatta robbant ki ez az egész. Az ő két mondata miatt. „Elegem van már ebből a Niindà-örületből! Miért nem tudott az a gyerek rendesen fölfordulni ott a koszos sikátorban, ahova való volt?!”

Íllw̄rnôšnak mondta, kettesben sétáltak a Lûhiēt parkban. Nem vették észre, hogy van ott egy kamera.

Amikor a botrány kirobbant, megpróbált ezzel védekezni. Hogy magánbeszélgetést hallgattak ki, törvénysértő módon jutottak a felvétel birtokába. Ami kétségtelen igazság volt, csak sem az ĀLAN-t, sem az ellenzéki sajtót nem érdekelte, és egyre több kormánypárti is kijelentette: ezt nem tűrik egy belügyminiszter-helyettestől.

Érsom asszony felnézett a faliórára. A mutató már a tizennyolcadik huszadon állt. Nemsokára megpirosodik a számlap és lejár az ĀLAN ultimátuma. Megkezdik az általános nemzeti sztrájkot.

– Tennünk kell valamit, Nűsraýp úr – szólalt meg a miniszterelnök.

– Igen, asszonyom – felelte a miniszterhelyettes fakó hangon.

– Nem szokásom meghátrálni, ugye tudja?

– Tudom, assz...

– Sýyndëis! Nűsraýp urat leváltom és menesztem a kormányból, utódja egyelőre nem lesz, és kell bele az összes zöldség arról, hogy sajnáljuk és megbékélés. Kész?

– Igen, asszonyom – felelte az első titkár, hiszen a kérdés azt jelentette, hogy van-e ilyen beszéd megírva készen, ő pedig természetesen már előre megíratta. Azt is, hogy nem hátrálnak meg és Nűsraýp marad. Érsom asszony megkövetelte, hogy minden helyzetben rögtön írja, illetve írassa meg az összes lehetséges beszédet.

– Rendben. Piroskor elkezdem a beszédet. Nűsraýp úr, nem felejttem el, hogy maga miatt hátráltam meg először politikai pályafutásom során. Nem szeretném önt még egyszer látni, a sajtóban sem.

Felsőfokú végzettséggel bíró sýyndorítól elképzelhetetlen volt, hogy egy beszélgetés végén köszönés nélkül távozzon. A miniszterelnök most mégis megtette. Egyszerűen kiviharzott az irodából, a titkárok szolgálatkészben loholtak a nyomában. Nűsraýp lemondó sóhajjal feltápáskodott, ő is kiment, de a folyosón másik irányba fordult.

A magára hagyott tévékészülék képernyőjén ekkor jelent meg a három óriási betű:

ŸDN̄

Vagyis Ÿtinênw dâatòp n̄wtilim – általános nemzeti sztrájk. S a kamera átváltott a Šawtwn térre, ahol Dárn professzor, a Sùm Egyetem rektora tartott beszédet. De ha valaki belép most az irodába, nem hallott volna semmit – a készülék lenémítva maradt.

– Elég volt! – visszhangzott a professzor hangja a belügyminisztérium épületének falán. – Elég! Elegünk van a Nűsraýp-féle alakokból, akik részt vesznek az ország vezetésében, de emberi tisztességet soha nem tanultak. Elegünk van az ilyen kormányokból, amik efféle alakokat tesznek pozícióba. Elegünk van ebből a romlott rezsimből, ahol egymást váltják az ilyen züllött kormányok. Az ĀLAN

vezetősége úgy határozott, hogy nem éri be Nûsraÿp távozásával. Követeljük Êrsom asszony és Vûyrd Kÿyreàn államelnök lemondását!

– Forradalom? – vette át a szót Vârawt másodszásados, aki egy éve szerelt le a hadseregből és lépett be az ÀLAN-ba. – Nem, nem akarunk mi forradalmat. Niëndà nem használná ezt a szót, mert őt ez a szó fegyveres felkelésre, beháborúra emlékezteti, s attól természetéből fakadóan irtózik. Hát mi sem használjuk. Az ÀLAN eddig is békés szervezet volt, ezentúl is az akar maradni. De elég volt! Elég már a nyakunkon élösködő, hajbókolást követelő nagyurakból, akik soha semmit nem adtak nekünk, mindig csak elvettek, aztán még többet akartak! Távozzanak a hatalomból, és cserébe megkíméljük az életüket, mert Niëndà is ezt tenné.

– Mi nem nyúlunk fegyverhez – jelentette ki a melléjük lépő Ìsy, egy diáklány a Sûmról, akinek a családnévét ki sem írták a tévések. – Bármit teszünk, békésen tesszük. Ők azok, akik folyton az erőszakhoz nyúlnak. Erőszakkal kergették el Niëndàt a szülővárosából, pedig nem tett semmi rosszat, csak enni akart. Erőszakkal léptek fel békés tüntetők ellen számtalanszor, amíg az ÀLAN fellépése rá nem vette őket, hogy legalább a tüntetések alkalmával felhagyjanak ezzel az eszközzel. De megölték Antást, megölték a másik Niëndàt! Soha nem ártott egyikük sem senkinek! Megverték az aktivistáinkat! Mindenhol fegyveresen járnak-kelnek. Amióta az ÀLAN működik, az ervé létszámát megkétszerezték! – Az ýrÿy szót használta, ahogy a lûakëàni csavargók hívták a rendfenntartókat, nem a köznyelvi rÿÿÿt. – Amikor nem fegyverrel lépnek fel, akkor sem túrnek ellentmondást, nem kérdezik a véleményünket, kihirdetnek és parancsolnak! Miért? Mi ad nekik jogot erre? Sÿÿndoreia parlamentáris köztársaság. Ezeket az embereket mi választottuk és mi fizetjük. Állítólag az ügynevezett elnök urat is, ámbár puccsal jutott hatalomra és azóta egyetlenegyszer sem volt igazi szabad, tisztességes elnökválasztás, ahol a többi jelölt is megkapta volna a rendes esélyeket. Miért nem? Mert Kÿyreàn nem hajlandó másnak esélyt adni, vállalni a megmérettetést, hiszen azzal azt kockáztatná, hogy esetleg nem ő győz!

– De a mi fő célunk nem az, hogy megváltozzon az elnök és a miniszterelnök személye – közölte Dârñ professzor. – Ez önmagában mit sem ér. Niëndà megmondta: mindegy, ki vezeti az országot, az számít, hogy mire használja a hatalmát. Niëndà megmondta: az emberek élete számít, hogy van-e mit enni, van-e fedél a fejük fölött. A Kÿyreàn-rezsim erőszakos fellépések sorával, szándékosan kiprovokálta a Testvériség hajóinak távozását, mert zavarta őket, hogy mások is járnak Sÿÿndoreián, olyanok, akik nem hódolnak be az ő képzelt nagyságuknak. A Testvériség távozásával leállt a külkereskedelem, áruhiány állt be, az árak az egekbe szöktek. Az a célunk, hogy sűnÿ barátaink visszatérhessenek hozzánk, és Sÿÿndoreia ismét a galaktikus közösség tagja lehessen. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha Kÿyreàn távozik a hatalomból. Îdařa ügyvivő úr ezt világosan kifejtette. Ha Kÿyreàn lemond, a Testvériség visszatérhet, és az üzletek polcai ismét megtelhetnek áruval!

A Nagyobbik Sárga Ház sajtószobájának előterében Éršom miniszterelnök kővé dermedten hallgatta a szónoklatokat. Kezében a beszéde Nűsraýp menesztéséről, amit már készült elmondani.

389.

of-17 időszámítás

„Hogyan éltél? Mit tettél a világban? Hagytál nyomot magad után? Változott valami azáltal, hogy megszülettél? Ha igen – nem éltél hiába.”

*Ninda:
A fény lúmái,
222.*

A tüntetők nem sok megértéssel fogadták a miniszterelnök megbékélést kérő szavait.

– Béküljünk meg? – kérdezte İsy. – Kivel? Éršom asszonnyal, aki ugyanúgy lenéz minket, ahogy Kűyreàn és az összes eddigi miniszterelnök, akiket a nyakunkra ültetett? Békét hirdet, kifejezi sajnálatát. Hányadszor már, pedig milyen rövid ideje vezeti a kormányt?! Meddig akar még sajnálkozni a saját kormányának állatságai fölött és minket kérni föl megbékélésre, miközben őneki magának lenne a legnagyobb szüksége rá? Mi nem tekintenénk őt ellenségnek, ha ő nem tekintene minket annak! Akárcsak a főnöke, aki örökké ellenséget lát a sűyndoř népben: Vűyrd Kűyreàn!

Közben még két résztvevő csatlakozott hozzájuk, Hait és Ámmaít, akik a napalijukból hiperfonáltak. Szűnahaumon kora reggel volt, de Jasszani persze ugyanúgy fürdött a napfényben, mint mindig.

– A zsarnokok mindenkiben ellenséget látnak – bólintott Hait. – Ha megérkezel egy ismeretlen világra és csak annyit tudsz a vezetőjéről, hogy folyton hadakozik valakivel, már tudhatod, hogy zsarnok.

– Vűlan ráiniít – vágta rá İsy.

– Ne haragudj, ezt nem értem.

A lány a melle elé tette bal kezét és mélyen meghajolt.

– Kérlek, bocsáss meg, amiért zavarba hoztalak. Ezt a mondást kicsi koromban szedtem fel Àkűnsèet világán. Norrik nyelven van és szó szerint „termékenyítő esőt” jelent. Akkor használják, ha valami olyasmit hallanak, ami megvilágít számukra valami fontosat, amit addig nem értettek. Úgy érzem, Hűyýt asszony, jelenléted ebben a beszélgetésben és ebben a városban, még ha csak távközléssel is, üdítően hat az ÀLAN munkájára és inspirálja elménket. Köszönöm neked ezt, asszonyom.

Ismét meghajolt, s a Šawtwn tér tapsviharban tört ki. Hait érezte, hogy ez egyszerre szól az ő bölcsességének, ami előtt Így tisztelgett, de a módnak is, ahogyan kifejezésre juttatta. Ez a lány még népszerű lesz az ÁLAN-ban, gondolta.

Jól gondolta, mert Így pillanatokon belül fokozta népszerűségét.

– Mutatni akarok nektek valamit – jelentette be a tömegnek, és a zsebébe nyúlt.
– Felismeri valaki?

Az emberek értetlenül álltak. Így egy téglalap alakú vásznat húzott elő, kibontotta és felmutatta. Három csík. Fehér, narancs és citromsárga. Persze hogy felismerik. Mi értelme Šyëndoreia fővárosának kellős közepén megkérdezni, hogy felismerik-e a nemzeti zászlót?

– Úgy látom, ismerős – szállt fölöttük a lány hangja. – Akkor most felolvasok nektek valamit. – De nem vett elő olvasót, emlékezetből mondta, két kézzel, két sarkánál tartva a zászlót. – Második szakasz. Šyëndoreia Államszövetség nemzeti lobogója egy a háromhoz oldalarányú, fekvő téglalap, amely három egyforma szélességű, vízszintes csíkra van osztva. A felső csík fehér, színekódja WH–095, a középső narancssárga, színekódja WT–813, az alsó pedig citromsárga, színekódja WL–124. A színek jelentése – Így fölemelte a hangját –: az alul látható citromsárga szín a szabadság által adott nyugalom csillagközileg elfogadott jelképe, egyzersmind a Šwladran csillag fényének színe. – Az emberek arcán látszott, hogy már sejtik, miért mondja el mindezt. – A fölötté levő narancsszín a béke színe, annak jelképéül, hogy béke nélkül nincsen szabadság. Legfelül – szállt a lány hangja harsányan, keresztül a téren –, *legfelül* a fehér szín...

És elhallgatott. Kis csend után szólalt meg a tömeg, a sok ezer hang kavargásában nem lehetett érteni, aztán Így egy lendületes karmozdulattal csendet intett. Kivárt néhány pillanatot, aztán megint intett: most!

– *A Tudás Fénye!* – rikoltotta boldogan a Šawtwn tér, harminc-harmincötezer ember.

– *A Tudás Fénye!* – vágta rá Így. – Azt már láttam, hogy Niündáról miért mondjuk, hogy a Tudás Fényét hordozza. De azt még nem tudom, hogy a kormánynak mi köze hozzá! Sem az előzőeknek, sem a mostaninak nem arról árulkodnak a tettei, hogy sok tudásuk lenne. Bármiről! Persze tudom, mi erre a válasz. Hogy a tudás az Vűyrd Kíyreännál van, és ő nevezte ki ezeket a kormányokat. Hát ha így lenne, akkor nagyon rosszul gazdálkodna azzal a tudással, de nem így van, Kíyreännól csak a propaganda állítja azt a fene nagy tudást. A gyakorlatban még nem látta senki!

Az emberek tapsoltak, kurjongattak, de Így egy újabb kézmozdulattal csendet kért.

– Ne nekem tapsoljatok, barátaim. Niündà az, aki a tapsot érdemli. Ő mondta ki elsőnek, hogy nem tűrhetjük tovább, amit Kíyreän művel Šyëndoreiával, a jelenünkkel és a jövőnkkel. Ő mondta ki elsőnek, és azóta újra meg újra. De ennél sokkal többet is tesz. Rendszeresen tanúbizonyosságát adja egy olyan bölcsességnek, ami nem egy iskolás gyermeké, ami felér a nagy filozófusok

bölcsességével, de mondjátok meg nekem: hol van Kiyrean bölcsessége? Állítólag zseniális, a tudása beláthatatlan, de mondott bármit, amiről biztosan tudhatjuk, hogy ő gondolta ki, és nem valamelyik beszédírója? Én csak tíz és két éves vagyok, de vannak itt közöttünk, akik sokkal idősebbek és emlékezhetnek. Az előző kormány idején elterjedt az a híresztelés, hogy Niinda nem igazi ember, csak animáció, mivelhogy, úgymond, azt a sok bölcsességet nem találhatta ki egy gyerek. Hát már tudjuk, hogy de, és ezt a kampányt szép csendben visszazívták. De kik azok, akiknek a szövegeit mások, fizetett szakemberek szokták kitalálni? Ugye hogy a politikusok! Saját módszereik ismeretében jutottak arra a következtetésre, hogy bizonyára Niinda mögött is valaki más áll.

Kis szünetet tartott, hogy a hallgatóságnak legyen ideje megemészteni, amiket hallott.

– Azt kérdezték, miért mondjuk most azt, hogy elég volt? Ne ezt kérdezzétek. Azt kérdezzétek, miért nem mondtuk már sokkal előbb. Miért nem mondták apáink tizenöt évvel ezelőtt? Hát bizony mondták, csak nem merték hangosan mondani. Mi már igen. És ezért én a magam részéről kigondoltam valamit, amiről őszintén bevallva egyáltalán nem beszéltem a vezetőséggel, ők is csak most fognak róla tudomást szerezni. Én most bevezetek valami újat, de nem haragszom meg, ha nem csatlakoztok hozzám. Majd eldöntitek. Őszintén be kell vallanom, hogy én a magam részéről nem vagyok kék csíkos attól, hogy Šyölliap Drānalüj mekkora nagy ember volt. Szerintem logikusabb lenne az éveket Šyündoreia alapításától számolni, és akkor háromszázhoz közeledne az évszámláló, de mégis egy másik dátum áll közelebb a szívemhez. Van valaki, akiről pontosan tudom, hogy nagyon nagy ember. – Erősödő moraj a közönség soraiban. – Nem tudjuk, hogy pontosan mikor született! – harsogta túl őket İsy. – A Testvériségben százhetvenegy évesnek mondja magát, amit átszámítva hét és tizenkét év jön ki. Vagyis körülbelül ötvenkettő elején születhetett. Ezért levonok ötvenkét évet a dátumból, és *kikiáltom a Niinda-időszámítást! Ma a hetedik év lyaikš huszonötödike van!*

Nem tudta folytatni. A közönség tombolt. A hangzavar tetőfokára hágott.

Hait és Ámmaít döbbenetn nézett egymásra a képernyő előtt.

– Te el tudod ezt képzelni? – kérdezte a férfi.

A felesége megtörölte a szemét és rámosolygott.

– Van még bármi, amit órála ne lehetne elképzelni?

of-18 tisztelet

„Évek óta énekelte már a Limelullí-dalt, és éppen ő maga értette a legkevésbé, hogy Limelullí is ő.”

ÀLAN:
Hősköltemény,

A Ninda-időszámítás természetesen botrányt kavart, mint nagyjából minden, ami Nindával volt kapcsolatos. Ninda azonban egyetlen rövidke beszédben elintézte az egészséget.

– Bolondok vagytok. Így is bolond, mert ilyen látszatlalokkal akarja elintézni a problémát, de Érsom is bolond, amiért ezen a hülyeségen kiakad. Nem mindegy? Miért nem értelmes dolgokkal foglalkoztok?

És kikapcsolt, hátrahagyva még egy vitát, ami válságba sodorta az országot: a puszta családnevével nevezte meg a miniszterelnököt, ami bizonyos szempontból még nagyobb szörnyűség volt, mint az államelnök esetében, akivel kapcsolatban a szindor közvélemény – kénytelen-kelletlen bár, de – valamelyest már megszokta ezt. Érsom asszonnyal kapcsolatban azonban nem. Ezenfelül ő nő volt, és az illem csak akkor tette lehetővé, hogy egy ilyen magas rangú nőt a családnevével nevezzenek meg, tiszteleti szócska nélkül, ha ezt olyasvalaki teszi, aki legfeljebb két rangosztállyal áll alatta, vagy közeli munkatársa.

Négyféle tiszteleti szócska is rendelkezésre állt Érsom miniszterelnökkel kapcsolatban. A leggyakrabban használt *āip*, amit bármely magas rangú nőre lehetett mondani, és más nyelvekre az „asszony” szóval fordították; a *dāāir lēy*, vagyis miniszterelnök; a *kew*, ami tiszteletreméltót jelentett, és mindenkire alkalmazható volt a legfelsőbb rangosztályokban; és a családiasabb *ÿm*, vagyis néni, amit minden felnőtt nőre használhattak a gyerekek, akinek nem tudták a helyes megszólítását. De Ninda régen kinőtt már abból a korból, amikor ezt alkalmazhatta volna.

Hívei és ellenfelei számára egyaránt világos volt, hogy Ninda, aki csak a hipnoterápia hatására ugyan, de magas szinten beszél az irodalmi szindort, pontosan tisztában van az illem megkövetelte szócskák helyes használatával – és az sem volt kétséges, hogy nem tiszteletlenségből hagyta el, csak egyszerűen nem érdekelte, hogy ott van-e. Ha számonkérték volna rajta, megkérdezte volna, hogy mivel érdemelte ki Érsom asszony azt a tiszteletet, amit őtöle elvárnak vele kapcsolatban.

Mindenki tudta ezt, a vita mégis egyre szélesebb tömegeket kavart föl. Közben, mint az lenni szokott, mellékvágányok is keletkeztek; az egyik azt taglalta, hogy voltaképpen maga Ninda melyik rangosztályba tartozik. Természetesen arról szó sem lehetett, hogy ugyanabba, amelyikbe kicsi korában, a Testvériségbe menekülése előtt, a számkivetettek osztályába, akik fölött még több olyan osztály van,

akiknek éppúgy nem jár tiszteleti szócska, mint nekik, a csavargóknak. Az ÁLAN elkezdett arról elmélkedni a tévében, hogy a mozgalom alapítójának, az Állam-szövetségben leginkább tisztelt személyiségnek voltaképpen az a rangosztály járna, ami az államfőnek – amit nemcsak a kormányoldal utasított vissza nagyon hangosan, de azok is, akik ragaszkodtak ahhoz, hogy az államfőnek szóló tiszteleti nyelv az ugyebár az államfőnek szól, ezért kapta a nevét, és Ninda ugyebár nem államfő. Ezeket az különböztette meg a kormánypárt álláspontjától, hogy nem zavarta, bár nem is érdekelte őket az elképzelés, hogy Ninda egyszer még államfő is lehessen – majd felnőtt korában –, de hát most nem az, és kész.

A tiszteleti nyelvről szóló vitában az ÁLAN egyelőre kisebbségben maradt, de a híradásokban egyre gyakrabban jelent meg a hetes évszám.

Ugyanekkor előkerült még egy probléma: Ninda születésnapja. Ez is felvetődött az ÁLAN-ban, mert szerették volna, ha ezentúl megünnepelehetik, de hát persze nem lehet tudni, hogy mikor született. Még az életkorát is csak nagyjából. A fejtérés nem tartott sokáig, Így elvágta a vitát, mielőtt kialakulhatott volna.

– Nem a születésnapját kell ünnepelni, hanem inii tizenhetedikét – jelentette ki, és az emberek el voltak bűvölve az ötlet nagyszerűségétől. Legalábbis az ÁLAN-tagok; a kormánypárt a legkevésbé sem, különösen miután Így arra is javaslatot tett, hogy nyilvánítsák hivatalos ünnepnapnak.

De nem ez volt a fő gondjuk. Országszerte zajlottak a tüntetések és a sztrájk. Egyre ijesztőbb méretekben. Kilencvenmillió tüntetőt számoltak, amikor lassulni kezdett a szám növekedése, s remélni lehetett, hogy a százmilliót már nem fogja elérni. Az ország népességének egynegyedét.

– Az az ország, ahol a teljes népesség *egytizede* – Érsom asszony megnyomta a számot – valamilyen aktív formában kifejezi a hatalommal szembeni elégedetlenségét, a legsúlyosabb kormányválságban szenved. Ezt Arszakaren Thombara írta a Kammissza Köztársaságban kialakult helyzet kapcsán, ötven éve. Nos, mi ezt a szomorú rekordot alaposan megdöntöttük. Ezért önök és én most, uraim, ki fogunk találni valamit. – Végigtekintett a tárgyalóasztal körül ülő kormánytagokon. – *Most*. Senki ne is álmodjon arról, hogy elhagyjuk ezt az épületet, amíg a tüntetők létszáma drasztikus csökkenésnek nem indul. S most el kívánok mondani néhány dolgot. Felvetődött az az elgondolás, hogy tiltsuk be az ÁLAN mozgalmat, és lépünk fel karhatalommal a tüntetők ellen. Nos, ha ezt tegnapig bármikor megtettük volna, az totális politikai és morális öngyilkosság lett volna, amibe órákon belül belebukott volna a kormány, de az elnök úr maga is. Ha azonban ma akar-nánk megtenni, már fizikai lehetetlenség is lenne. A rendfenntartók lehetőségei valahol néhány tízezer ember egyidejű letartóztatásánál érnek véget, de ezek hiánya nem gyengítené meg az ÁLAN-t, ellenkezőleg, újabb tömegek csatlakoznának hozzájuk – de ez a folyamat nem is tartana sokáig, mert kitörne egy polgárháború. Ettől most sem állunk messze, ezért semmilyen erőszakos akcióra vonatkozó javaslatra nem vagyok vevő. A rendfenntartóknak, a hadseregnek, a kormány-létesítmények biztonsági őrségének parancsban tiltottam meg minden fegyveres

fellépést. Magától értetődően ennek a parancsnak a létezése államtitok. Most pedig elvárom mindenkitől, hogy konstruktív javaslatokkal álljon elő, amik közelebb visznek minket a helyzet rendezéséhez. Mégpedig sürgősen.

Léêsyt, a frissen kinevezett belügyminiszter számon tartotta, hogy ez elsősorban az ő feladatköre, és mint a kormány legújabb tagjának az ő tiszte elsőként megszólalni. Arra is figyelemmel volt, hogy Érsom asszony ilyenkor nem értékeli a hosszas udvariaskodást.

– Nem értek egyet azzal, hogy semmilyen erőszakos lépés nem alkalmas, miniszterelnök asszony. – Egymáshoz illesztette bal hüvelyk- és jobb mutatóujja hegyét, ezzel jelezve, hogy türelmet kér, ne szakítsák félbe. – Természetesen a tömeges letartóztatásoknak valóban semmi értelme, ezzel csak kiszabadítanánk fészkből a sŵmwt és egyébként sem nyernénk vele semmit. De meggyőződésem, hogy határozott fellépés hiányában bármit teszünk, azzal a jelenlegi helyzet eszkalálódását segítjük elő és végeredményben az államrend sírját ássuk meg. Az elnök úr és a választók nem ezzel bíztak meg minket.

– Miniszter úrnak mi az elképzelése? – kérdezte Érsom szárazon.

– Meg kell nekik mutatni, hogy ki az úr a háznál. Ez az egész ALAN mozgalom olyan mértékben elszemtelenedett az elmúlt két évben, hogy már hatalomátvételtől ábrándoznak. Sőt még többről. Mi ugye nem próbáltuk megváltoztatni a naptárat. Tehát olyan – erőszakmentes, persze – intézkedéseket javaslok, amik értésükre adja, hogy ezt az országot továbbra is a kormány, illetve ön vezeti az elnök úr útmutatásai szerint, Érsom asszony.

391.

of-19 hármas

„Egyszer eljön a pillanat, amikor muszáj megtenned, amit addig halogattál. De akkor már nem tudsz várni tovább.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
78. sómir*

Szilgut Hauri 43663. szahut dzsanargan 545

– Örülök, hogy tudtunk végre beszélni – mosolygott Lÿŷksûnahÿ Nindára. – Mondd, kérlek, tudsz arról, hogy mi zajlik Sÿyndoreián egy napja?

– Igen, Kêyl, hallottam – felelte Ninda. – Ámmaït elmesélte, és azt is elmondta, mi az a sztrájk. Tart még, vagy már meguntátok?

– Nos, tudod, egy általános sztrájkot nem szoktak „megunni”.

– Pedig ideje lenne – vágta rá Ninda, ezzel fejbe kólintva az ÁLAN egész tagságát. – Minthogy annyi értelme sincsen, mint a Vÿvyn homokjának. Mondd, belegondoltatok már, hogy kinek tesztek ezzel rosszat? Mert Kÿyreànnak aligha. Őt nem érdekli, hogy az üzletek kinyitnak-e, hiszen nem jár bevásárolni, nem érdekli, hogy járnak-e a buszok és a légvonatok, hiszen nem utazik rajtuk, nem érdekli az egész hülyeség. Hallottam azt is, hogy Érsom elkezdett mindenféle ostoba szankciókat bevezetni, bünteti a cégeket, ahol nem veszik föl a munkát meg ezt büntet, azt büntet. Ez meg duplán hülyeség. Mert a sztrájk ellen ezzel nem ér el semmit, csak fölöslegesen gerjeszti a feszültséget, és mert a sztrájk ellen fölösleges bármit is tenni. Majd abbahagyjátok. Ha Érsomnak lenne egy kis türelme, belátná, és hagyna titeket békében sztrájkolni, amíg rá nem untok.

– Kemény szavak – felelte a riporter a homlokát ráncolva. – De te mit tennél a helyünkben?

Ninda megrázta a fejét.

– Ezt sosincs értelme kérdezned tőlem, sem senkitől. Én nem vagyok a ti helyetekben, ezért nem tudom, hogy mit tennék. De ha tudnám is, az az én megoldásom lenne, nem a tiétek. Értelmetlenség ezen törni a fejünket. Éppen olyan értelmetlenség, mint Érsom sztrájkellenes lépései, vagy maga a sztrájk. Egyik sem fogja elérni, amire szánták. Vagy talán Kÿyreàn már ott áll egy kamera előtt és a frizuráját igazgatja, mielőtt bejelenti a lemondását?

Ezzel Ninda kikapcsolt, s otthagyta a tévénezőket és a tüntetőket kétségek között. De őt már nem ez foglalkoztatta. Szahut délután volt, hetes farka, még tartott az ünnep. A 3-sígo janníhaumban volt, egy asztal mellett ülve hívta föl előbb Ámmaítot, aztán Szindoriát, tudva, hogy utóbbiak számára a háta mögött táncoló, jövő-menő emberek helyett egy üres felületet közvetít a Testvériség kommunikációs rendszere, és az ünnepi forgatag zaját is kiszűri.

Fölkelt és visszament a táncolókhöz. Most nem köntös volt rajta, hanem fehér leita, combközépig érő, ujjatlan ruha, saunisi divat szerint. Ainié volt, nem a sajátja, legalábbis elvileg, mert rendszeresen fölvtették egymás holmijait. Nindának továbbra is csak két köntöse volt, de most már nem ugyanazok, nemrég vette őket, a régieket pedig odaadta egy ismerős családnak. Szinensi megjegyezte ugyan, hogy el kellene árverezni őket, Ninda köntöséért versengenének a szindor milliomosok, amire ő csak mosolygott és azt felelte, az ÁLAN-ban nemigen vannak milliomosok, azok az ellenkező oldalon vannak. Még akkor is, mondta Aini. Ninda vállalt és elajándékozta a köntösöket. Hiszen szúni gyártmányok voltak, még évezredekig használhatók lesznek.

– Mégiscsak kénytelen leszel elmenni Szindoriára – szólalt meg a fejében Szinensi hangja. Hiszen ők természetesen mindent hallottak Ninda elméjén át, bár Szinensi valahol a janníhaum másik végében játszott a kicsikkel. Aini pedig az egyik dzsilaunban segédkezett a süteménykészítésben.

– Úgy látszik – felelte. – A szindorok képtelenek kezelni ezt a helyzetet.

– Nem az én dolgom, hogy kezeljem – mondta Ninda, belépve a tánckörbe.

– Nem. De ha odamész, annak csak egyetlen módja lehet. A Testvériség nem engedi másképpen. Akkor pedig Szindoria történelme máris más folyást kap, anélkül hogy te egy szót szólnál. Elég kilépned a hajóból – még az is csak azért, hogy a Testvériség lássa, hogy volt értelme odamenni.

– Ez igaz.

– Szerintem jobb lesz ezen minél előbb túlesni. Ha hazaérünk, más dolgunk lesz, nem lenne szerencsés, ha akkor kellene szervezni egy újabb utat. No meg persze hazafelé menet útba is tudjuk ejteni Szindoriát.

Bármilyen rövid ideje élt Aini a Testvériségben, magától értetődően tudott mindent, amit kellett.

– Igen, ebben igazad van – felelte Ninda a bólintás mentális gesztusával. – Szólni fogok nekik.

Ez persze nem Szindoriát jelentette, hanem az esszidzsinnát, de nem sietett fölhívni őket. Részt vett a körtáncban – páros táncban persze csak a párjaival, ketten vagy hárman együtt, az illemnek megfelelően –, aztán kimentek a Szisszamut parkba fengrázni. Aini szépen haladt már, de csapatba még nem vették volna be.

Utólag visszagondolva magától értetődő volt, hogy Szinensinek mellettük van a helye az érzelmi és a testi kapcsolatban is. Némi időbe telt erre rájönniük, leginkább mert a hármas kapcsolat a Testvériségben is ritka, akárcsak más társadalmakban – ritka volt, de nem példa nélküli. Amikor nyilvánosságra hozták, hogy ők ezentúl hármast alkotnak, a szúnik kapásból soroltak nekik vagy féltucat hármas kapcsolatot, akiket ismertek korábban; eltérő és azonos neműekből állókat is. Az egyetlen dolog, amiben ők nem voltak szokványosak, az életkoruk. Senki nem ismert hármast, amelynek tagjai ne lettek volna felnőttek, túl a hatodik-hetedik századon – de a szúnik toleranciára vonatkozó szokásai az elvek szintjére emelkedtek, és senki nem lett volna olyan faragatlan, hogy beleszól mások szerelmi életébe. No meg persze Nindáék korában a kettes párkapcsolatok is csak rövid távúak voltak, átmenetiek, inkább kísérletezések, próbálkozások voltak, afféle kószolgatásai a felnőtt életnek. Mindenki számára természetes volt, hogy ők is kísérletezzenek. És ha hármasban akarják, hát tegyék hármasban.

Csak ők maguk tudták, hogy a kapcsolatuk alapja nem pusztán az, ami más kortársaiké, a serdülésben ébredező ösztönök által felkeltett testi és lelki vágy – őket ennél sokkal több kapcsolja egymáshoz, nekik egy egész világuk van együtt, amiről a többi ember nem tud semmit.

Este aztán Ninda, még mindig a janníhaumból, fölhívta az esszidzsinnát. Egy férfi jelentkezett, Algerki.

– Ninda vagyok. Szeretném megszervezni, hogy eljussak Szindoriára. – A férfi kérdően felvonta a szemöldökét. – Szindoriai Államszövetség. Lassan ötven éve minden kereskedelmi és diplomáciai kapcsolatot megszakítottunk velük, nem szállnak le náluk a hajóink.

– Akkor te sem mehatsz oda – felelte Algerki azon a hangon, mint aki ismert tényről közöl. – Miért akarsz mégis?

– Engem Szindorián mint afféle Galaxis szellemét tisztelnék. Hosszú lenne most elmesélni, hogy miért. Súlyos válságuk megoldásához van rám szükségük.

A férfi elmosolyodott.

– Hosszú lenne? Ez itt a Testvériség egyik hajója, kint a nyílt űrben, én pedig esszidzsinna vagyok a lakószintekhez beosztva. Annyi dolgom sincsen, mint a roggahikunnak. Elmeséled azt a szellemdolgot?

Ninda lassan bölintott, és nekifogott mesélni. Tizenkét mati alatt összefoglalta a történet lényegét. Algerki nem kérdezett közbe.

– Döbbenetes egy história – mondta végül. – Tehát most oda akarsz menni hozzájuk. Tudod, hogy ennek csak egyetlen módja van?

– Tudom – felelte Ninda szokásos szelíd nyugalmával.

– Jól van. Gondolom, tudod, hogy ezt jó néhány csoporttal meg kell beszélned.

– Tudom.

– Tudod, melyikkel?

– A dzsádiratun-fódarangival, a szissurigan-fódarangival, a Csillagvédelemmel, a sófunni-raurórangival, a Hisszunautilgórinnal, a Híddal, a törzsfőnökömmel és Ámmaítal.

– Elnézést, ezt az utolsó nevet nem ismerem.

– Ámmaít Ídara, a Testvériség teljhatalmú megbízottja minden Szindoriával kapcsolatos ügyben, az egyetlen, aki a mi diplomáciai testületünktől szóba állhat velük. És ha lenne apám, ő lenne az.

– Á, vagy úgy. Melyik törzsből vagy?

– Liktenit-upesz. Narongi a törzsfőnököm.

– Finirut-ildzsín. Akkor hát felhívom a Hisszunautilgórínt.

392.

of-20 előkészületek

„Bármikor, amikor valahol vagy, megkérdezheted magadtól: miért éppen itt vagyok? És tudsz rá válaszolni, hiszen emlékszel, hogy mikor, honnan és miért mentél oda. De válaszoltál ezzel az igazi kérdésre?”

*Ninda:
Metafizika,
7/15/9.*

A politikatudományi fedélközben tudtak mindenről, amit Szindoriáról és Nindáról tudni kellett – ez volt a szakterületük, és Ámmaít is itt tanított. Algerkinek csak azt kellett elmondania, hogy Ninda mit szeretne, és ők vállalták, hogy beszélnek a többi illetékessel.

Ámmaítot Ninda hívta föl.

– Igen, nagyon itt van már az ideje – bólogatott a férfi. – Van elképzelésed, hogy mit fogsz csinálni, ha odaérsz?

– Nyilván beszélek Kíreánnal.

Szúniul beszéltek, elhagyta a névből a zenei hangsúlyokat.

– S mit fogsz neki mondani?

– Megkérem, hogy hagyja békén a szindorokat és mondjon le.

Ámmaít nem követte el azt a hibát, hogy nem veszi szó szerint, amit Ninda mond. Ennél sokkal jobban ismerte.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet.

Ninda vállat vont.

– Akár jó, akár nem, mi mást tehetnék? Vágjam orrba és hurcoljam ki a palotájából?

– Nem, ezt persze hogy nem teheted meg. De nem fog lemondani csak azért, mert te kéred.

– Kénytelen lesz *ezért* lemondani, mert ennél nagyobb kényszert nem tudok nekiszégezni.

Nevettek.

– Hol tart az ügy megszervezése?

– Még a legelején, most beszéltem egy esszidzsinnával, ő fölhívogat mindenkit, akit kell.

– Hát megdolgoztatod a Testvériséget.

– Hát meg, Ámmaít. De nézhetjük úgy is, hogy Kíreán az, aki megdolgoztatja a Testvériséget. Először meg kellett szervezni a felszállást a világaikról – gondolom, akkoriban át kellett írniuk az összes hajó útvonalát, amelyek szindor világokat készültek érinteni, és meg kellett oldani, hogy továbbra is beszerezzék az ottani árucikkeket –, most meg ez. Nem mi kértük, hogy művelje ezt a szindorokkal, és mindhárman őmiatta kényszerültünk elmenekülni. Az más kérdés, hogy jobb körülmények közé, mint azelőtt.

Jóval később kapott egy hívást a Hídtól. A hívó egy középkorú nő volt, olyan rövid hajú, mintha szindor lett volna, de sötét volt a haja és a bőre is. Bemutatkozott, pedig a rendszer kiírta a nevét, mint mindenkinek.

– Híhauszi vagyok, a Híd társadalomtudományi titkárságának ügyvivője. Az én feladatom az általad kért művelet első fázisának előkészítése. Gondolom, az esszidzsinna tájékoztatót, hogy mivel jár mindaz, amit szeretnél.

– Nem volt rá szükség, magamtól is tudom.

– Értem. Nos, beszélünk Ámmaítal, aki Szindoria jelenlegi helyzetét és téged is a legközelebről ismer. A leghatározottabban kifejtette egyetértését. Konkrétan azt mondta, hogy ez esélyt ad Szindoriának, hogy leszámoljon a zsarnoki rendszerrel, enélkül viszont nincs esélyük belátható időn belül bekövetkező változásra. Tartott egy kiselőadást arról, hogy mekkora tiszteletben tartanak téged Szindorián, de azt nem tudta megmondani, hogy miért. Mindenesetre a titkársági bizottság a kérésed mellett döntött.

Ninda szokásos szenvtelenségével bólintott és nem köszönte meg.

– Nem tudom megmondani, hogy mikor érkezhetsz meg Szindoriára. A sófun-nir-hauróangi még végzi a számításokat. A dzsádillatun-fódaranginak az volt a kívánsága, hogy hármassal soroljuk az akciót, tekintettel Szindoria méreteire és katonai potenciáljára.

Ninda összevonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

– Egyelőre természetesen nem szabad szólni a dzserangoknak. Sem Szindorián, sem sehol. Néhány nap alatt kialakítunk mindent, és aztán bejelentjük. Tudod, ha jó előre tudnak róla, az már fél siker.

Ninda bólintott.

– Kihasszingi.

– Parancsolsz, kérlek?

– Az utolsó mondatodat majdnem szó szerint így írta le Kihasszingi a Rakkagani dzsullában.

– Ó, csakugyan? Ez érdekes. Akkor hát lássunk neki. Rengeteg dolgunk lesz. Te hogyan fogsz felkészülni?

– Mire kellene nekem felkészülnöm?

– Ámmaít véleménye szerint ha kilépsz a hajódból Szindorián, megváltoztatod annak az országnak a történelmét.

Ninda szelíden elmosolyodott. Az asszony ebben a pillanatban sok-sok évszázad bölcsességét látta megcsillanni abban a fakókék szempárban.

– A történelmet nem lehet megváltoztatni, Híhauszi. A történelem az történelem. Azok a gyerekek, akik azután születnek Szindorián, hogy én ott jártam, már nem fogják ismerni a korábbi világot, éppen úgy, ahogy én sem ismerhettem a Kíreán-diktatúra előtti világot. A történelem egy folyamat, aminek mindenki csak egy rövid szeletkékét ismerheti valóságként.

Az előkészítés megindult.

A Testvériségben számos munkahelyen a napnak mind a tíz derkijében folyt a munka. Késő éjjel volt, de a sófun-nir-hauróangi nekilátott áttervezni a hajók útvonalát, a dzsádillatun-fódarangi kiválasztotta a mintát a szindor főváros térképének megvizsgálásával, a szissurígan-fódarangi felkészült az utasok tájékoztatására és a mindenféle képpen szükséges szállítások átcsoportosítására, a Csillagvédelem pedig megszervezte a szükséges gépi és emberi erőt.

– Csináljunk történelmet, ohangi – nevetett Fédzsin, a Csillagvédelem gauranja, és elindította a csapatképző automatikát. – No nézzük. Hány fongaup?

– Hatvanöt – felelte Silgi.

Ők Szúnahaumon voltak, a Gildzsaur második szirszije fölött, egy hegyoldalban épült faluban, Illerisutban. A fennsík, amin a falu épült, alig néhány ríginnel volt a sötétségi szint fölött: aki lejjebb ereszkedett a hegyen, az már örök sötétségben találta magát, a nap a látóhatár alá került. Illerisut negyvenöt lakosa mindig a látóhatáron látta a napot. És itt volt a Csillagvédelem nyolcadik parancsnoksága,

egy nagyobbacska házban, aminek egy szintje volt a felszínen és négy a hegy mélyében. Ők kapták a feladatot.

– Nos hát – mondta Fédzsin, ahogy a képernyőkön megjelentek a listák –, én csak egyszer jártam azon a Szindorián, de olvastam róla. Undok egy hely. Szeretném, ha az ottani szereplésünk tökéletes lenne. Mutassuk meg a Galaxisnak, hogy kell ezt csinálni!

Szépen összeállították a listát, és még az éjjel szétküldték az összes hajónak, a munkacsoportoknak, még Ninda is kapott egyet. Beláthatatlanul hosszú volt. Első fongaup. Vezér: *Híruan Dzsindumi*, 117-es pozíció. Helyettes: *Fennut Sórariép*, 86-os pozíció. Tagok: 1-es: *Száhirun Íli*, 2-es: *Ófannindur*, 3-as: *Szesszun Dzsíhari*, 4-es: *Ilgin Áhini*... és így tovább, százhuszig. Második fongaup, harmadik, negyedik, végig az egész jegyzéken.

Háromezer-száznyolcvannégy hajó.

Megkereste az *Aulang Laipot*. Rajta volt. Ötvenkilencedik fongaup, 128-as pozíció, vezér a *Szádinnun Dzsalsgi*, helyettes a *Sonergun*. De ott volt a sémarajz is, az összes pozícióról, hogy melyik hajónak hol lesz a helye, hozzá a térkép Kaindímrről és környékéről. Meg az összes hajóhoz a csapatbeosztás, hogy melyik hajón melyik feladatkört pontosan ki fogja ellátni. Az *Aulang Laipon* a fődirok Szingeki, Jallurip és Fánauhi lesznek, a helyettesek Milongip, Séhasszin, Szánaudzsi, Rongszéli, Hildzsul és Fénurni. És következett ezerkétszáz beosztott esszidzsinna felsorolása. Ninda legalább a felét ismerte.

– Elég nagy felhajtás – visszhangozta a gondolatát Szinensi. – De hát a Testvériségben már csak így megy. Nem neked szól, hanem annak, hogy a hajóink visszamennek egy államba, amellyel korábban megszaktítottuk a kapcsolatot. A csillagközi tekintélyünknek tartozunk ezzel.

– Tudom – felelte Ninda higgadtan.

Reggelre megvolt a dátum. Muandzsán ötszázkor érkeznek. És hamarosan megjelent egy felirat a Testvériség csillagközi kommunikációs csatornáján.

A TESTVÉRISÉG SZINDORIÁRA ÉRKEZIK

576000

Semmi más, csak ez a felirat, szúni nyelven, és alatta egyenletesen csökkenni kezdett a szám.

of-21 reakció

„A természet végtelen mennyiségben kínál lehetőséget filozofikus hasonlatokra. Tessék még egy. Menj el Felgarit falucskába és ülj ki egy időre a patakpartra. Nézd, ahogy a víz sietve csobog a keskeny árokban, amit egy felnőtt át tud lépni. Amikor már jól megnézted, repülj el Hírrászangéba és ülj ki a folyópartra. Nézd meg itt is a vizet, ahogy roppant tömege lassan tovahömpölyög a hatalmas mederben. És ugyanaz az Onginur mind a kettő.”

Ninda:
Beszélgetések,
810.

Sÿndoreia
Kaÿndim
59. Iÿaikš 27.
a fehér órája

A szindorok reakciójáról sok mindent el lehetett mondani, de az egyöntetűség biztosan nem volt közöttük. A tévék persze pillanatok alatt világgá röpitették a hírt, kiszámítva a visszaszámlálás végét is: kaÿndimi idő szerint harminchatodikán este, a zöld órájának közepén.

Ennyi volt, amit tudtak. De semmi mást. A Testvériség semmilyen további információt nem közölt. Szerinte a Galaxisban újságírók tömege próbált találni valakit, akitől kaphatnak valami morzsát – hasztalanul. A Testvériség mindig is arról volt ismert, hogy tökéletesen őrizte a felelősök megközelíthetlenségét. Szindorián nem így mentek a dolgok, a kormányzat összes munkatársát nyilvánosan el lehetett érni, bár persze nem voltak kötelesek mindig a sajtó rendelkezésére állni. Egyedül az államelnöknek nem volt publikus kódja, de a titkárságának igen.

A Testvériség még vezetőinek nevét sem hozza nyilvánosságra. Ez a mondat most rengetegszer elhangzott az újságírók szájából. Még azt sem lehet tudni, hogy milyen államstruktúrát alakítottak ki. Nem tudni, hol, melyik hajón működik a Testvériség kormánya. Csak követségek voltak mindenfelé a dzserang világokon, de azok a vállukat vonogatták, ők semmilyen tájékoztatást nem kaptak, egyébként sem rájuk tartozik, hanem a szindoriai követségre.

A szindoriai követség azonban rég megszűnt, s helyette egyetlen ember volt, Ámmaít, aki szintén elérhetetlenné vált. Akárcsak a felesége. És még sok más ismert szúni személyiség egyszerűen nem válaszolt a dzserang sajtótól érkező hívásokra.

Ninda sem. A szindorokat persze legelső sorban ő érdekelte. A két legfontosabb kérdés, ami aznap milliószámra hangzott el Szindoria világain, így szólt: Mit akar a Testvériség? Eljön-e Ninda is?

Más államok esetében újságírók és tévénezők megnézték volna az ottani hírműsorokat, beszélnek-e a dologról vagy sem – és ha hallgatnak róla, abból nyilván mindenki a maga következtetéseit vont le. De a Testvériségnek sosem volt a dzserangok számára elérhető hírműsora, amit többé-kevésbé mindenki magától értetődőnek tartott. Hiszen hajókon élnek, nincsenek náluk természeti katasztrófák, még időjárás-jelentést sem tudnak közvetíteni. Csak egy kommunikációs csatornájuk volt, ahol máskor azt lehetett megnézni, hogy adott világról egy adott másikra mikor és melyik hajóval lehet utazni, az illető hajó suárjában milyen üzletek és szolgáltatások találhatók meg, és jegyet lehetett venni. Semmi más. Ez most is megvolt, de a legkülönbözőbb világokkal próbálkozva is azt kapta mindenki, hogy a legközelebbi hajó csak tizenöt-húsz nap múlva érkezik. Akinek kifizetett jegye volt egy olyan hajóra, amely nem fog megérkezni a következő napokban, mert Szindoriára tart, visszakérhette az árát, vagy a jegy automatikusan érvényes maradt egy későbbi utazásra. A szünik nem bíbelődtek azzal, hogy olyanokat tartsanak számon, hogy melyik utasnak honnan hová szól a jegye. Ha volt neki, felszállhatott bármelyik szüni hajóra, bárhol a Galaxisban, és utazhatott bármeddig. A hajón töltött napok és igénybe vett szolgáltatások árát levonogatták a számlájáról, amíg ki nem szállt.

A tévétársaságok hírkutatói folyamatosan próbálkoztak mindennel, amivel csak tudtak. Valamilyen kis lyukon át beszivárogni valakihez, *akárkihez* a Testvériségből, aki mond valamit. Mindenki tudta, hogy aki az első érdemi információt megszerzi, annyi jó pontot kap a cégénél, hogy csak győzze hova tenni. Szürke hírkutatóból egykettőre riporter lehet.

Szindorián az utóbbi időben folyamatosan növekedett a feszültség. A tüntetők nem tágitottak, a sztrájkolók száma átlépte a százharmincmilliót, az ország ipara, mezőgazdasága, közlekedése ájult benuhltságba dermedt. Káyndimban megszűnt minden felszíni közlekedés, mert a tüntetők éjjel-nappal ellepték a város belső kerületeinek utcáit, parkjait. Az Érsom-kormány újabb rendelkezéseit az ÀLAN már bojkottálta, be is jelentették, hogy ezentúl kritika alá vetik a kormány minden határozatát, és amit nem tartanak a jogállammal összeegyeztethetőnek, azt nem fogják végrehajtani. A tüntetőkről, sztrájkolókról szólókat semmiképpen.

Ebben a helyzetben a Testvériség bejelentése úgy hangzott, mintha hirtelen leöntötték volna Sýyndoreiát jéggel.

– Kedves nézőink – közölte a képernyőről Larenka Szontiszkovarikinde piros tizenhétkor –, ami most Káyndimban és más nagyvárosokban tapasztalható, azt leginkább a *dermedt csend* kifejezéssel tudom jellemezni. Két órája sincs még, hogy a Testvériség bejelentésének híre eljutott Sýyndoreiára, de mintha megállt volna az élet a nagyvárosokban. Ami különösen hathat, hiszen a sztrájk eddig is is megbénította az ország életét, de most... egyik barátom azt mondta, mintha még a

falevelek is lassítva mozognának a szélben. Sýndoreia várakozik. Kilenc nap múlva eljön közénk a Testvériség. Ennyit tudunk. Nem tudjuk, hogy mit akarnak végeredményben, és nem tudjuk, hogy Ninda is megérkezik-e, ott lesz-e valamilyen hajón. Tudjuk persze, hogy jelenleg a *Szilgut Haurin* él, de hogy az a hajó itt lesz-e – széttárta a kezét –, fogalmunk sincs. Erre nem tudok önöknek szebb megfogalmazást nyújtani, egyszerűen képtelenek vagyunk bármiféle információhoz jutni a Testvériségből.

– Larenka – szólalt meg mellette Lÿýksúnaḥý –, van egy kis anyagunk arról, hogy mi történt más világokon, amikor a Testvériség hasonló eljárást folytatott le. Lennél szíves beszélni erről a nézőknek?

– Örömmel, Kéýl. Azazhogy helyesbíték. Egyáltalán nem örömmel, mert a felvételek a legkevésbé sem megnyugtatóak. Négy világon történt meg eddig, hogy „a Testvériség megérkezett”. A négy történet között azonban több a különbség, mint a hasonlóság. A négyből két alkalommal lövések is dördültek, két alkalommal azonban nem. Az egyik világ fővárosát rommá lőtték, a másik esetben csupán egyetlen lövést adtak le. Közös mind a négy esetben, hogy senki sem sérült meg. Egyetlenegyszer sem, soha senki. Ezt ki kell hangsúlyoznom. A Testvériség mindig nagy súlyt helyez arra, hogy személyi sérülés, haláleset ne legyen. Vegyük elő a Sëwnán készült felvételeket, kérem.

Egy város képe jelent meg a képernyőn. Nagyváros volt, toronyházakkal, két folyó találkozásánál terült el, a kép szélén fekvő negyedek hegyoldalra kúsztak fel. Éjszaka volt, a város mesterséges fényben úszott, az utak mentén égtek a lámpák, az ablakokban szintén.

– Felhívom a kedves nézők figyelmét a tényre, hogy ez a felvétel *nappal* készült – jelentette be Szontiszkovarikinde a drámai hatáskeltés szándéka nélkül, de a nézőket megdöbbenve. – A sötétséget a Testvériség hozta.

A kamera mintegy végszóra felnézett, és meglátták az egész égboltot eltakaró, óriási fekete tömeget. A felszínről elég fény verődött vissza, hogy látni lehessen: nem egy eldugott világ csillagtalan éjszakai égboltját látják, hanem hajók fenekét, ameddig a szem ellát.

– Ezer és ezer hajó lebegett Sëwna fővárosa fölött. Soha nem tudtuk meg, hogy voltaképpen mennyi, csak csillagászati mérések segítségével lehetett megbecsülni a területet, amit kitöltöttek, és azt elosztani egy kereskedőhajójuk átlagos méretével. Kétezer-ötszáz jött ki. De senki sem látta ezt a hajótömeget oldalról vagy felülről, így csak feltételezhetjük, hogy egyszeres réteget alkottak, a hajók fölött nem voltak más hajók. Az biztos, hogy éjszakai sötétséget borítottak a városra és környékére, és csak vártak, hogy a helyi kormány mit fog szólni.

A rendező visszaadta a két műsorvezetőt a képre.

– Nos – folytatta Larenka –, nálunk Szavanszon van egy mondás, amit úgy tudok sýndorira fordítani, hogy „pörögni kezdett a fejük”. Akkor mondják, ha valaki annyira megijed, hogy azt sem tudja, merre meneküljön, mindenféle irányba kapkodja a fejét és keresi a kiutat. Ez történt a sëwnai kormánnyal. A sūnÿk vár-

tak egy kicsit, aztán közölték, hogy mit akarnak. A kormány esze nélkül rohant teljesíteni. Šewna egyetlen lövés nélkül megadta magát. Senki sem sérült meg. A hajók elmentek, csak az egyik maradt, az leszállt a rendes kikötőben, kinyitotta a kapukat, és az emberek bemehettek vásárolni.

394.

of-22 thobbinan

*„Felejtsd el szenvedésed, őrizd meg a jót:
csak Limelullí volt a menedékünk,
ő volt az egyetlen, aki kiállt értünk,
tőle kaptunk először egy emberi szót.”*

*Ninda:
Limelullí,*

Sÿndoreia Kaŷndim 59. lÿaikš 27. a zöld órája

Estére született meg és hangzott el Érsom asszony kormányzásának első és egyetlen olyan beszéde, amit mindkét oldal pozitívan értékelt – szinte azonnal úgy kezdték emlegetni, a Beszéd.

– Hölgyeim és uraim – nézett a kamerákba. A dolgozószobájában ült, ahonnan még soha nem tett közzé nyilatkozatot. – Mostanra mindnyájan értesültünk a Testvériség bejelentéséről. A közlésüket vehetjük pozitív tartalmú ígéretnek vagy fenyegetésnek, ezt ki-ki vérmérséklete szerint eldöntheti. Nem szabok önöknek korlátokat abban, hogy mit gondoljanak. Egyvalamit azonban én döntök el, és ezt mint az Államszövetség kormányának vezetője hirdetem ki. Ez ettől a pillanattól érvényes és nem bojkottálható. *Kihirdetem a csend, rend, nyugalom és béke állapotát.* A következő kilenc napban a kormány és a rendfenntartó szervek semmilyen módon *nem fognak* fellépni az ÀLAN tüntetői és sztrájkolói ellen, akik viszont semmilyen módon *nem fognak* fellépni előbbieik ellen. Hadd legyen szabad most nekem átvenni egy kifejezést abból a fogalomtárból, amelyre Niündà szokott hivatkozni: a fhangí nyelvéből. A következő kilenc nap a vihar előtti csend, a thobbinan időszaka. Hogy azután mi lesz, azt nem az ÀLAN fogja eldönteni, nem a kormány, de nem is a Testvériség – hanem a tham. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Egy huszadon át döbbent csend ereszkedett az országra. ÀLAN, ellenzék és kormánypárt elképedve nézett maga elé, vagy mindenki arra, akire nézni tudott. Ez teljes körbehopp volt, ahogy a gyerekek hívták azt a játékot, ahol villámgyor-

san meg kellett fordulni, amikor rájuk került került a sor. Érsom asszony, a Kíyřeàn-rezsim miniszterelnöke partnereként tekint az ÀLAN mozgalomra, és nem kormányát meg az elnököt tekinti az események irányítójának? És a fhangíflózófiából vett kifejezéseket használ?

És ezt a beszédet nem a szokásos beszédíróival íratta. Érződött rajta. Száraz, tárgyilagos, szükszavú volt, mint Érsom asszony maga.

A válasz a Šawtwñ térről jött, ahol a tüntetők éppoly döbbenetben ültek. A pódium üres volt. Aztán egyszer csak felsietett rá Így, átvágott a pódiumon, felhágott az azt hátulról körbevevő állványzatra, lekapott egyet a tucatszámú zászló közül, amin fehér háttéren Ninda arcképe és az egybefonódó N és M betűk voltak, leugrott vele és kisietett a színpad elejére. Megállt, magasra tartotta a zászlót, aztán mélyen fejet hajtott, s a zászlót maga előtt majdnem a deszkáig leengedve keccses műypràent csinált. Majd kiegyenesedett, a zászlót ismét a magasba lendítette, és elkiáltotta magát.

– Köszönjük, Érsom asszony! Legyen önnel Niñdà és a fény!

A Šawtwñ tér örömujjongásban tört ki.

Többen is úgy találták az ÀLAN működésének elemzői közül, hogy Így ezzel a gesztusával lépett elő a mozgalom folyton cserélődő vezetői közül olyasvalakivé, aki fontosságban, az őt övező tisztelet tekintetében felzárkózott Ámmaít, Hait és Larenka mellé, közvetlenül Ninda után.

– Igen! – jelentette be, amikor valamelyest csitult a ricsaj. – Csatlakozunk Érsom asszony kezdeményezéséhez, mert ez szolgálja Sýyñdoreia javát! Kezdődjön a thobbinan időszaka, az a kilenc nap, amikor semmi mást nem teszünk, csak várunk. Várjuk süñy barátainkat és várjuk Niñdát, nem tudjuk, de reménykedünk benne, hogy ő is eljön, és ez alatt a kilenc nap alatt nem lehet a Szövetség világain más, csak csend, rend, nyugalom és béke!

Tomboló ováció.

– Érsom asszony azt mondta – folytatta Így a hangzavar újabb csendesedésekor –, hogy a thobbinan a vihar előtti csend. De ez nem jelenti – szóljatok rám, ha nem értetek egyet –, hogy amikor a kilenc nap letelik és megérkezik a Testvériség, akkor süñy barátaink, hogy valamiféle „vihar” törjön ki. Érsom asszony azt mondta, a tham fogja eldönteni, hogy mi történik majd. Szerintem is így van. Tehát várjunk.

És megkezdődött az az időszak, amit később „Szindoria kilencnapos várakozása” néven tárgyalt a történetírás. A tüntetők maradtak a helyükön, de a szátrájkolók száma több tízmillióval csökkent, sokan gondolták úgy, hogy a Testvériség eljövételével nincs már szükség a szátrájkra. A Testvériség pedig legelső sorban is Niñdát jelentette, akiről továbbra sem volt semmi hírük, de bíztak benne, hogy tud arról, ami itt történik, és eljön.

A Testvériség hajói pedig a spirálkar minden tájáról megindultak Szindoria felé. Mindegyik leszállt még valahol, az utasok közül aki akarta, elhagyhatta a hajót és kereshetett más csatlakozást úti célja felé, vagy bevárhatta a következő szüni ha-

jót. De velük is tarthatott Szindoriára, inntől ingyen, a Testvériség nem számlázott arra az időszakra, amikor nem fuvaroz, hanem mentőakcióban vesz részt. Ezt mentőakciónak hívták: dzsáhifannun. Persze volt egy másik neve is: sédaraugi. Invázió.

A háromezer hajó mindegyike kiszámította magának az új útvonalat, általában nem egyenesen Szindoriáig, hanem a mélyűr egy-egy pontjáig, ahol az egymás közelében tartózkodó hajók találkoztak, s onnantól laza kötelékekben folytatták az útjukat. Ezeket hógurnak hívták, éppen úgy, mint a Sínisuál darabkáit – azokról kapták a nevüket.

A *Szilgut Haurit* a huszonötödik fongaupba sorolták, huszonegyes pozíció. Vezér: *Hirafaurangdzsi* az ötvenkilences pozíción, helyettes: *Szésszanir Fónird* a száztizenötös pozíción. Amikor a bejelentést megtették, a hajó éppen Orgin felé tartott, ami csak egy kis hold volt ötvenezer lakossal, így várható volt, hogy kevés utas fogja választani az ottmaradást, eleve kevésnek jut hely a szállodákban, és az orginiakat semmi sem kötelezi, hogy árengedményt adjanak. A hajón viszont ingyen lakhatnak Orgintól a Szindoria utáni első állomásig. Akinek nem sürgős a dolga, nyilván ezt választja majd.

Ninda úgy határozott, nem száll ki Orginon. Túl sok rajongója van a Galaxisnak ezen a táján, nem akar most találkozni velük és kapni a záporozó kérdéseket a dzsáhifannunról. Csakhamar megtudta, hogy jól döntött, a *Szilgut Haurit* rajongókból és újságírókból álló tömeg várta az orgini kikötőben. Néhány utas kiszállt, sokan berohantak vásárolni – most nem állnak itt napokig, ahogy szoktak, csak két derkit hagytak az utasoknak. Muandzsanra Szindorián kell lenniük.

A szindor sajtó persze utánajárt, hol hajózik most a *Szilgut Hauri* – minden világról, ahol megfordultak, üzenetet küldtek a rajongók –, és Larenka úgy intette türelemre a szindorokat, mintha kitalálta volna Ninda gondolatát.

– Várnunk kell, barátaim. Nem hiszem, hogy Orginon Ninda ki fog szállni. A helyében én biztosan nem tenném. Mire odaérnek, a kikötő tele lesz riporterekkel. Mit mondjon nekik? Valójában nem tudjuk, van-e bármi szerepe abban, hogy a Testvériség eljön hozzánk. Ne feledjük, hogy Ninda egy gyerek. A kedves nézők megkérdezik gyermekeiket, hogy hová utazzanak?

of-23 hazaindulás

„A Szulganir és a Hepandi pontosan ugyanott ömlik a Dzsilangurba. Kétfelől, egymással szemben. Egyik sem egy ríggel följebb vagy lejjebb. Ez a mérnökök játéka volt, amikor kialakították a medrüket, mert a Szulganir hosszabb, de a Hepandi szebb tájon halad át. Mintha versengének, és aztán jön a döntetlen. Próbáld ezt most filozófiaként felfogni.”

Ninda:
Beszélgetések,
470.

Szilgut Hauri
43663. muhat karisszinan
723

– Sénu, sénu, hógur-dzsifí – szólalt meg egy bársonyos férfihang a suagokból. A gyerekek fölnéztek.

– Sénu, sénu, *Íllarit Fónird* – felelte egy másik férfihang. – *Szilgut Hauri* köszönti hógurját.

– A Testvériség köszönti a Testvériséget – jelentkezett egy női hang is. – Itt az *Ángrakit*.

– Itt pedig a *Sengaur Órini* – csatlakozott a negyedik. – A hógur úton Szindoria felé. Suórin!

– No – mondta Sallugi –, hát már hógurban vagyunk, ez remek. Most fölhívjuk Hangilaorant és kérjünk szakértői testületet fizikusokból, vagy anélkül is elhiszitek, hogy az a golyó nem fog elgurulni, amíg el nem gurítjátok?

– Jövök már – nevetett Szinensi –, jövök, gurítom. De nem mindennap lépünk hógurba, nem igaz?

– Kétségtelen. Alighanem eltelik egypár évezred a következő alkalomig. De azért csak gurítsd el azt a golyót.

Szinensi vigyorogva fölvetta a golyót, kicsit méregette a távolságot, és elgurította. Zöld golyó volt. Két kék volt a pályán, azok mellett állt meg, nem messze a pirostól.

– Hing-hing – mondta Szinensi. – Te jössz, sien-Irgeni, de ügyeset guríts ám, mert megnézem!

Sárga golyó következett. Irgeni négy issuval túlgurította a piroson.

– Nem rossz – mondta Ninda, amikor a távolságérték megjelent a képernyőn: ez volt eddig a legközelebb a piroshoz. – Megemelted a mércét, sien.

Aztán a zsebébe nyúlt a suagjáért. Hait volt.

– Nemsokára indulunk – újságolta –, egy kis hajót kaptunk.

– Hogy hívják?

Hait zavartan pislogott, aztán megkereste a nevet. Ninda közben kitette őt a fali képernyőre.

– *Fégandzsauri*. Miért?

– Szűnik vagyunk, sien. Kötődünk a hajónkhoz, és ennek alapeleme, hogy összes korábbi hajónkat számon tartjuk. Akárcsak a törzsünket és a klánjainkat. Nektek Ámmaíttal az *Aindzsit Héruan* és az *Aulang Laip* az anyahajóitok, de most majd a *Fégandzsauri* is az lesz. Milyen hajó?

– Hát... azt nem tudom. Várj egy pillanatot. Saguréni.

– Az tényleg kicsi hajó – vágta rá Ninda szakértő bólintással –, de azért van benne egy akkora szektor, mint nekünk itt a *Szilgut Haurin*. Csak egy, de abban is meglesz minden, amire szükségetek lesz.

– Én éltem sagurénin – nézett rájuk Sallugi –, a *Hefunnuán*, nyolc évet. Nem annyira zavaró ám, hogy olyan kicsi. Van benne egy nagyobbacska park, úgy a szektor egynegyede, meg persze pár kisebb is. Egy uszoda, néhány üzlet. Persze csak egy jannihauma van, de az elég. Pár százan élnek rajta.

– Mire használ a Testvériség egy ilyen kis hajót? – kérdezte a társaság legkisebb tagja, Ergimi.

– Ezek járnak a Felhőn belül a világok között – felelte Ninda. – Néhányan állandóan ott élnek, a többi helyen meg azok, akik éppen átkelnek másik világra. Meg amikor néhány család kijön a Galaxisba valamiért, mint most Haiték, és nincsenek kéznél a nagy hajók, akkor is ezeket vesszük elő.

Hait megcsóválta a fejét.

– Ami azt illeti, a Testvériség közlekedési viszonyait mindmáig nem tudtam megérteni. Most a *Fégandzsauri* kiesik a Felhőn belüli közlekedésből, mert minket visz el hozzátok. Nem fog hiányozni?

Ninda vállat vont.

– Nem hiszem. Van vagy ezer ilyen kishajó a Felhőben. A sófunni-haurórángi dolga, hogy a helyettesítését megszervezze.

– Akkora számítókapacitást használnak, mint egy nagyobbacska dzserang világ – mondta Áhanduli. – Apám ott dolgozik. Azt mondja, ha a Testvériség hirtelen szert tenne egymillió új hajóra, a számítógépeknek ez kevesebb időre okozna pluszmunkát, mint amennyi alatt egyet pislogni tudok.

Ninda lépett kettőt oldalra, felmérte a golyók helyzetét, aztán leguggolt a gurításhoz.

– Néhányszor utaztam ilyen hajókon a Felhőben – mondta Hait –, tudom, milyenek belül. Csak nem tudtam, hogy ezt a típust hogy hívják. Nem sokat tudok a hajótípusokról.

Ninda felszisszent. A kék golyó, amit elgurított, hozzáütődött egy másik kékhez, eltérült az útján és a pirostól hat issura állt meg. Egy pontot veszített.

– Nem is könnyű – felelte Róragi. – Pontosan nyolcvankétfélét használunk. Tizenyolc típus van, ami leszáll dzserang világokon, harminchárom teherhajó kint

a Galaxisban, harmincegy típusról pedig egyetlen dzserangnak sincs fogalma, hogy létezik. Ezekről a kis kompokról sem.

– De hisz minket kivisz a Galaxisba.

– De a mélyűrben fog járni, milliószor nagyobb térben, mint bármekkora naprendszer. Nem fogja azt látni senki.

Kis komp, gondolta Hait. Ha hat hircan a belső területe, legalább húsz lehet a külső, a vastag falak miatt. És persze két emelet magas, hiszen a gépeknek kell a hely. Szindoriának talán nincs is ekkora hajója. Utasszállítója aligha. De itt a Testvériségben valóban aprónak számít.

Szindoria. Egyre gyakrabban gondolt így a szülőbolygójára. Csak Szindoria, zenei hangsúlyok nélkül. Végtelenül távoli volt az az idő, két és három évvel ezelőtt, amikor Lènirsõdõmaÿ hólepte völgyében fölszálltak arra a kishajóra. Azóta nagyon sok minden történt, nagyon sok minden megváltozott. Akkor balerinanövendék volt egy félholt diktatúrában, ahol azóta már bezárták némelyik színházat, mert nincs pénz a működtetésükre, az emberek nem járnak színházba, más gondjaik vannak. Most viszont ő már kétgyermekes családanya, és a harmadik gyermeküket várja. Végzett táncosnő, már némi hírneve is van. Az igaz, hogy a Felhőn kívül még nem lépett fel. Egyikük sem akarta elhagyni a Felhőt, most fognak először visszatérni a Galaxisba, amióta az *Aulang Laippal* megérkeztek ide.

Ő ma már a Testvériség polgára, haungszí a sáttir-dzsilanut törzsből. Az ő ott-hona a jasszani házuk Ámmaittal. Vagy akár maga Szúnahaungaur, de igazából még, ha meggondolja, Auríhaum valamelyik apró, eldugott völgybeli falucskájában is jobban otthon érezné magát, mint Szindorián.

Két és három évvel ezelőtt még nem is gondolt arra, hogy elhagyja Szindoriát, még kevésbé hogy valaha a Testvériségben éljen – s ha tudott volna már ennek a világnak a szépségeiről, ha nem hitte volna azt, hogy a szúnik egytől egyig hajókon élnek, valami elképzelhetetlen zsúfoltságban, akkor sem akarta volna elhagyni Szindoriát és idejönni sem akart volna.

Három évvel ezelőtt pedig még feltétel nélkül hitt Vúyrd Kíyreàn nagyszerűségében, és az volt az álma, hogy egyszer a Szövetség Nagyszínházában táncolhasson, úgy, hogy ő ott ül a díszpáholyan.

A családja az más. Őket persze jólesik majd viszontlátni. Pár naponként beszélnek hiperfonon, de egészen más lesz megint otthon lenni a régi házban, és az ikreknek is javára válik majd, ha megismerik személyesen a nagyszüleiket meg a többi rokont, akikkel eddig csak képernyőn beszélhettek.

Vannak azért persze helyek Szindorián, ahova szívesen elmenne megint. A főiskola, a Táncszínház, a Mwnawkyêp-szigetek, az Ìmi-deltavidék, a Déérláp (de csak ha még mindig olyan jó kôrwnlevest főznek), meg egy-két barátjával is találkozna. De nemigen szándékozik egy évnél többet ott tölteni. Mármint persze egy szúni évre gondolt. Milyen nehezen szokta meg, hogy egy év nem nyolcszáznegyven nappól áll, csak harmincból. S ma már ez is milyen természetes.

of-24 komphajó

„Természetesen abban, hogy Ninda Limellulli-dalait több mint hétszáz nyelvre fordították le még életében, szerepe volt annak is, hogy jó sok idejük adódott rá. Hiszen kamaszkorában írta valamennyit.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

Fégandzsauri
43663. nodzsat angdzsagan
610

Valami különösen mindás lékör alakult ki ezen a kicsi hajón.

A száztíz állandó lakos közül egy sem akadt, aki Ninda nevét valaha hallotta volna, mielőtt a sófunni-rauróangi kiválasztotta őket erre az útra – persze visszautasíthaták volna, vagy aki akar, kiszállhatott volna a Felhő bármelyik világán, de nekik mindegy volt, hogy ezt az időt otthon töltik-e vagy a Galaxisban. Hisz még fél év sincs az egész.

De most utánaéztek, ki az a Ninda, aki miatt kimennek a Galaxisba.

– Megtetszett ez a gyerek – foglalta össze Ildzsím apó, aki kilencszázharminc éves volt, de az agya remekül fogott. – Van benne valami sisingi-susungi. Azt gondolom, érdemes miatta bemenni a Galaxisba.

Hait sóhajtott. Anyanyelvi szinten megtanulta a nyelvet, de semmilyen tananyagban nem lehetett benne az a rengeteg hangfestő kifejezés, amit a szúnik úgyszólván ötletszerűen kreáltak pillanatnyi szeszélyüktől függően. És időnként idegesítő tudott lenni néhány szokásuk, például hogy akár mondatonként változhat, hogy a Felhőből a Galaxisba *kimennek* vagy *be*. Nem mintha bármelyiknek értelme lenne, ahogy a különválasztásnak sincsen, hiszen az egész tuamsá és vele a Felhő nagyon is része a Galaxisnak. Persze mindkét iránynak megvan a logikája. Ezt már sok éve elmagyarázták neki. A ritkán lakott Felhőből a sűrűn lakott spirálkarba ugyanúgy „bemegy” az ember, mint egy külvárosból a városközpontba – viszont a spirálkar, mármint Szuangsanné sugárirányban kijebb van, távolabb a Galaxis magjától, mint a Felhő.

De attól még kiválaszthatták volna az egyiket.

– Igen – bölintott Engini anyó, aki nem volt rokona Ildzsím apónak –, rendes gyerek, csak én azt nem értettem, hogy ti kik vagytok neki, ha nem a szülei.

– Hát majdhogynem senkije – felelte Hait. – Hivatalosan mindenképpen. Nem engedte, hogy örökbefogadjuk, de vett egy házat Jasszaniban azért, hogy mi le tudjunk telepedni vele együtt. Mármint két külön házban egymás mellett, mert

összeköltözni sem volt hajlandó. De elfogad tőlünk bizonyos korlátozott szintű nevelést. Vagy inkább útmutatást az élet dolgaiban.

– Igen önálló gyerek lehet – mondta Holkeni, az apó fia, a szingekin-argi törzs főnöke.

Hait önkéntelenül azzal a kézmozdulattal reagált, ami azt jelentette: „nem is képezed, hogy mennyire”, aztán eszébe jutott, hogy ezt a szűnik nem értik. Sokadszor fordult elő, pedig milyen régóta él itt.

– De mennyire! Fogja magát és elrohan a Galaxis másik végébe, és egy szót se szól arról, hogy miért.

– Nahát!

– Azóta persze kiderült, hogy a szerelméhez ment Szunnaszra. De hogy hol ismerkedtek meg, amikor Nindát egyáltalán nem érdeklik a csillagközi kommunikációs csatornák, arról sejtelnem sincs.

– No, Szunnasz azért nem épp a Galaxis másik vége – mondta az anyó. – Olyan messze lehet, mint a te Szindoriád, csak más irányban.

– Hol van az? – nézett rá az apó.

– A Szialfögi-köd mögött. Amerre Szeszundára lehet jutni, csak Hinnuldudnál kifelé kell fordulni.

– Akkor körülbelül tudom – bólintott az apó. – Hát éppen elég messze van itt-honról ahhoz, hogy valaki csak kapja magát és odarohanjon. Bár persze mindenhol a Testvériségben volt, vigyáztak rá, nem igaz? Ez itt a janníhaum.

Ahol ekkor voltak, az is a janníhaum volt, csillag alaprajzú, mint az *Aulang Lajpon* a 4-tabe, csak nem hétágú, hanem hat. A csillag alakú janníhaumok többségének hét kis folyosója volt, Szúnahaum hétágú csillagának tiszteletére, de léteztek másfélék is. Jelképes jelentősége ennek a rajznak is volt: a középső körből szétágazó hat folyosó közül az egyik hosszabb volt és ívben bekanyarodott – ha kifelé haladt az ember, akkor balra –, ezzel a fhangí *ambet* kháját formázta, a lelki béke, a nyugodt lelkiismeret egyik jelét.

Hait fölpillantott Ámmaíttra, aki az egyik dzsilaun felől közeledett egy tálcával. Az ikreket nem látta, pedig vele mentek el, de hát bárhol vannak, vigyáz rájuk valaki – ez itt a janníhaum. Egyébként is velük utaznak Angrolímiék, Szinensi szülei és a kistestvére, sőt Rongami, Ángsauri és Séssinauri is – egész kis csapat Ninda baráti köréből, akik azért jöttek, hogy lássák a dzsáhifannunt, ami a barátnőjük kedvéért fog végbemenni.

– Szeminnannak magyarázzák a sylaášeèÿn receptjét – tette le a tálcát Ámmaít. Hait elmosolyodott. A férje persze jól tudja, hogy neki mi a legfontosabb. – Illetve fél mati is eltelt már, amióta eljöttem onnan, úgyhogy valószínűleg már a tésztáját gyúrják.

Az öregek nevettek, volt már alkalmuk megismerni az ikrek szélvész természetét.

– Ángsauri éppen Szindoria történetének olvas utána – mesélte Ámmaít. – Időnként azt mondja, „szissz-szissz”, és a fejét csóválja. Elég indulatosan.

– Hát azt hiszem – vélekedett Hait –, ennyiből nem derül ki, hogy éppen hol tart.

– Hát nem. Szindoria története dugig van olyan részekkel, amiktől Ángsauri azt mondhatja, „szissz-szissz”. Ami azt illeti, a legtöbb világ történelmével ugyanez a helyzet. A Testvériség az egyik látványos kivétel, de csak az utolsó háború óta.

– Simnunná – bólintott Ildzsim apó, és a homlokára tette a kezét. – S ha jól értem, most azért megyünk oda, hogy ezentúl náluk is nyugalom legyen, és Ángsauri ne mondhassa, hogy „szissz-szissz” – és te leszel az, unokám, aki megmondja nekik, mit kell tenniük?

– Nem egészen, nagypapa. Én csak... hogy is mondjam ezt, van erre egy mondaszindorul, de nem tudom lefordítani. Rùdavë aikî w̄ drwym – pillantott a feleségére.

– Húha... talán valami játékhasonlaltal – felelte az.

– Miért is ne... szóval én csak a halligí vagyok, de Ninda a daurta. Ő vezeti ezt az egészszet, a dzsáhifannunt is ő kérte.

– Értem, amit mondasz – bólogatott az apó. – De hát csemete még.

– Csakhogy a szindorok végtelenül tisztelik. Ha megérkezik hozzájuk, az egész ország élete fenekestül felfordul. Ha csak mi mennénk oda Haittal, az is némileg felbolydítaná a kedélyeket, de a hatás jelentéktelen lenne ahhoz képest, amit Ninda jelenlététől várunk.

– De nemcsak a tisztelet miatt – tette hozzá Hait. – Ha csak mi mennénk oda, ugyanaz lenne, ami az elmúlt évtizedekben, Ámmaít végeláthatatlan tárgyalásokat kényszerülne folytatni a különböző politikai erőkkel, akiknek mindig meglenne az az alapállásuk, hogy bármilyen változtatásra hajlandók, kivéve a valóságos változtatást, a rendszer megváltoztatását. Kíreán hatalma márpedig csillagerejű és kész. De Ninda nem fog velük tárgyalni.

– Hanem? – vonta föl az apó a szemöldökét. – Hát mit fog velük csinálni? Talán fölpofozza őket?

– Nem tudom, azt nyilván nem... de hogy mit, azt senki sem tudja, csak ő maga.

– Akkor hogy fog kinézni ez a dzsáhifannun?

– Nem tudjuk – felelte csendesen Ámmaít. – Én vagyok a Testvériség teljhatalmú nyagkövete Szindorián. Ha én nem tudom, senki sem tudhatja.

of-25 találkozás

„Bölcs ember az, aki tudja, mikor mit tegyen. S még bölcsőbb, aki azt is tudja, mikor nem tud tenni semmit.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
30. sómir, 21. singir*

Szilgut Hauri
Úmeri-rendszer
43 663. dzsirat nirséhagan
718

A már több száz hajóra szaporodott hógur reggel óta Szindoria felségterületén járt, de erről csak a Csillagvédelemnél tudtak, ahol pontosan számon tartották az összes hógur összes hajójának mindenkori helyét – ugyanazokat az adatokat, amiket rendes körülmények között a sófunnir-hauróangi tart nyilván, de most a Csillagvédelemnél is volt egy másolat. Természetesen figyelték az úrt a hajók körül, és ha szindor hadihajók tűntek volna fel, a Csillagvédelem feladata lett volna intézkedni.

De sem hadihajók, sem polgáriak nem jártak az ūrben. Érсом asszony rövid beszédet tartott, amiben megtiltott minden ūrbeli közlekedést attól kezdve, hogy a Testvériség hajói belépnek az Államszövetség felségterületére. Mint mondta, ez egy udvariassági gesztus, annak kimutatása végett, hogy Sÿyndoreia minden konfliktust el akar kerülni. Ezt nem mindenki hitte el neki, az ellenzéki İrevwn éppenséggel azt mondta, hogy nagyon szép hangzású elnevezése a gyávaságnak. Mindazonáltal országszerte az a hangulat uralkodott, amit Kéÿl Lÿÿkšunahÿ így fogalmazott meg: „Amíg meg nem haragítjuk a sÿünÿkat, nem lehet komoly baj”.

A *Szilgut Haurin* a csillagvédelmiseken kívül senki sem foglalkozott a szindor államhatár átlépésével – ami egyébként normális körülmények között háborús cselekmény, ha ilyen tömegű hajó egyszerre teszi. A szünik ugyanúgy nem érdeklődtek a hajójuk holléte iránt, mint máskor. Aki akarta, a suagján megnézhetette a Testvériség bármelyik hajójának helyzetét, hajszálpontosan, nemcsak az éppen aktuálisat, hanem bármikor a múltbelit, és a későbbi úttervet is. De a szünikat nagyon ritkán érdekelte, hogy éppen hol járnak a Galaxisban.

Nindát sem. Neki csak az volt a fontos, hogy most éri utol őket az a kis komp-hajó, amelyik Ámmaítékat hozza. Hétszáz után már ott volt a 6-tadzsiban, ahol egy szakállas fiatalember fogadta, Ikkagi.

– Tudom, ki vagy – üdvözölte már az ajtóban. – Miattad jövünk ebbe az országba csillagerővel. Gyere.

Ninda követte a kis szoba falait körben beborító képernyők egyikéhez, amin a csillagos úr háttére előtt két hajót is látott.

– Ne a nagyokat nézd. Azok a *Hingo Rírangi* és a *Fádirun Ílu* – közölte Ikkagi teljesen fölöslegesen, hiszen a gép rájuk vetítette a nevüket is az ilyen képernyőkön szokásos zöld feliratokkal. De több felirat nem volt a képen. – Jön mindjárt a te hajód is. Az előbb már láttam, de elbújt a *Hingo Rírangi* mögé.

Ninda várt, Ikkagi pedig odébb lépett, egy másik képernyőhöz, és helyet foglalt egy görgős székben.

– Sénu, sénu, hógur-dzsífi. *Szilgut Hauri* hívja *Fégandzsaurit*.

– Sénu, sénu, hógur-dzsífi – érkezett a hang késedelem nélkül, és az első szó végeré megjött a kép is: egy idősebb férfi, sötétzöld köntösben, Szágefu. – *Fégandzsauri* köszönti *Szilgut Haurit*. A távolság négy-kettő, megkerüljük ezt a szép nagy *Hingo Rírangit* és egymáshoz érintjük a tenyerünket.

– *Szilgut Hauri* köszönti *Fégandzsaurit*. Másfél limli és gessuhuncsokorral várunk benneteket.

– Szép virág a gessuhun – mosolygott Szágefu –, de én a magam részéről többre tartok egy palack jó giszehát.

– Sangé-Sinaniban terem a legjobb – vágta rá Ikkagi.

Ninda rámosolygott a képernyőn megjelenő harmadik zöld felíratra. A kis komp kibukkant a nagy kereskedőhajó mögül. Közben átfutott az agyán, hogy ezek ketten egy évszázadot tanultak Hangilaoranon azért, hogy most itt üldögéljenek és vidámságokat mondjanak egymásnak. Egész idő alatt nem fognak csinálni semmi mást. A képernyő alatt levő másik képernyőn mindenféle számok voltak, mutatók, zöld lámpák. Nekik az a dolguk, hogy ezeket figyeljék és szükség esetén beavatkozzanak, de nem lesz rá szükség, mert a Testvériség minden úrjárművén minden berendezés többszörös túlbiztosítással működik, és ahol ez csak egy kicsit is fontos, ott ellenőrző és javító automaták serege dolgozik megállás nélkül, a napnak mind az ezer matijában, akár megy a hajó, akár nem. Egymást is ellenőrzik és javítják, ha kell – de semmit sem kell valóban javítani, a legkisebb műszaki hibáról is beszámolnak a Szúnangében. És ha ilyesmi csakugyan bekövetkezne, akkor nem Ikkagi és Szágefu feladata lenne intézkedni, hanem a két hajó teljes esszidzinnalegénysége akcióba lendülne. Most, hogy hógurban repülnek, az összes közelben tartózkodó hajóé.

És ez a két ember mégis itt ül, figyeli a műszereket és vidámkodik egymással, úrhajós és esszidzinnakiképzéssel a hátuk mögött. Ezért kapják a fizetésüket. És minden ilyen úrbeli műveletnél ott ül a két ember és készenlétben van az egész esszidzsinna, mert *egyszer hátha kelleni fog*.

– A falakon túl az úr van – mondta Feddurit még otthon Jasszaniban –, az úr pedig veszélyes. Ha úrruha nélkül kikerülsz az ürbe, egy matin belül halott vagy. De úrruhában sem boldogulsz egyedül, csak a megfelelő gépek segítségével juthatsz haza. Az ürben nem létezik fölösleges, túlzásba vitt biztonsági intézkedés.

Most sok ember és csomag kelt át a két hajó között, ezért nem aungirt használtak, hanem összedokkolták őket. A *Fégangzsauri* könnyedén odamanőverezett a *Szilgut Hauri* 6-tadzsi zsilipjéhez. Pontosan összeilleszkedtek, mindkét hajó külső héjából bonyolultan összekulcsolódó tifonglemezek nyúltak ki, két rétegben. Mindegyiket külön ellenőrizték a számítógépek, mindegyiknek külön biztonsági rendszere volt. Miután ezzel megvoltak, kinyitották a zsilipkapukat.

Nindáék már ott álltak a kapuban, ahogy a barátaik is a másik oldalon. Mindenki elindult, de a leggyorsabban persze Dzselli szelte át a köztük levő tizenöt-húsz rígit, és majdnem feldöntötte gazdáját, ahogy a nyakába ugrott, a farkával pedig Szinensit. Aztán jöttek az emberek is, Szinensi átölelhetette a szüleit és a kisöccsét, az ikrek egyszerre ölelgették mindhárom lányt, meg Ángsauri, Rongami, mindannyian.

A kis komp ott maradt a *Szilgut Hauri*hoz erősítve, majd együtt fognak távozni Szindoriáról. A hógur egyenletes tempóban haladt befelé a szindor ürben, lassan közeledve a többi hógurhoz és a szindor anyabolygó naprendszeréhez.

– Itt vannak – mondta Álléröp államtitkár még valamivel azelőtt, hogy Dzselli Ninda nyakába ugorhatott. – Beléptek Űmerý naprendszerébe. Eddig már több mint háromszáz hajót számláltunk.

– Lesz az még több is – sóhajtott Érsom asszony. – Meg sem tudjuk majd számolni őket. Nem mintha számítana, hogy százan vannak vagy tízezen. Ezt a háborút már az első lövés előtt elveszítettük, uraim.

A tanácssteremben, a Kisebbik Zöld Ház földszintjén vagy féltucat civil jutott harminc-nyolcvan katonatisztre.

– Miniszterelnök asszony – szólalt meg a Külső Erők parancsnoka, a szikár, fehér szakállú Kēwnýt első tábornok –, egy-két jó hajó nálunk is akad ám.

– Tudom, tábornok úr, és azok a hajók ott is maradnak a kikötőjünkben.

– Megadva a köteles tiszteletet miniszterelnök asszony rangjának – folytatta a tábornok –, szabad legyen megjegyeznem, hogy...

– Nem szabad, tábornok úr – közölte Érsom nyersen. – Le kívá...

– De miniszterelnök assz...

– Ne szakítson félbe! Le kívánom szögezni, hogy sem most, sem később nem fogunk arról beszélni, hogy a hajóink vagy bármely csapataink miképpen vethetők be. Ebben a háborúban mi egyetlen hadmozdulatot sem fogunk tenni, és még kevésbé fogunk fenyegetően fellépni. Elég rossz a helyzetünk így is. Világosan beszéltem?

– Igen, asszonyom – felelte a tábornok hasonlóan szárazon.

– Kíván mondani valamit?

– Miniszterelnök asszony, szabad legyen megjegyeznem, hogy ön nem fölöttese a tábornoki karnak. A flotta főparancsnoki tisztét az elnök úr óméltósága tölti be.

– Ez ezentúl is így lesz, de mostantól én vagyok a helyettes parancsnok. Amit közlök önökkel, azt önök mint parancsot ellentetés nélkül végrehajtják, amíg az

elnök úr ömértósága ellenkező értelmű parancsot nem ad. Szíveskedjenek egyenként igennel vagy nemmel felelni, hogy ezt elfogadják-e. Kéwnyt tábornok úr?

- Nem, miniszterelnök asszony, nagyon sajnálom, de ez teljességgel...
- Letartóztatom. Biztonságiak! Vegyék őrizetbe!

398.

of-26 érkezés

„Érsom asszony nem volt jó politikus, de volt egy képessége, ami az államrendszerből teljesen hiányzott. Tudott emelt fővel veszíteni. Szüksége is volt rá. Nem feledhetjük, hogy esze ágában sem volt változtatni a rendszeren, amely kormányfővé tette, de azt sem, hogy ha akarta volna, akkor sem lett volna rá sem ideje, sem lehetősége.”

*Ámmaít Ídara:
Az elmaradt szindor forradalom,
311.*

Szilgut Hauri
Szindoria
43 663. senut muandzsan
403

A sófunni-hauróangi a parkban vetítette ki a dzsáhifannun-silguróhagi rajzát. Háromezer-száznyolcvannégyszáz téglatest, amik lassan, ráérősen közelednek Szindoria felé, s közben egyre közelebb húzódnak egymáshoz. Egyelőre úgy nézett ki, mint egy hatalmas felhő, ami sok-sok különálló darabból áll.

– Pontosan érkezünk – közölte Ilardzsi, a kommentátor. – Hétezer-hétszáznegyven ütés áll a hírcsatornánkon, és akkor fognak megállni a hajók a szindor főváros fölött. Mi szabtuk meg a találkozó pontos időpontját, és úgy illik, hogy tartsuk magunkat a saját magunk által kitűzött időponthoz. Távolságunk Szindoria felszínétől ezernyolcszáz úmisz, a hajók átlagos távolsága egy úmisz. Ezt a távközt fogjuk tartani egészen a légkörig.

Ninda suagján megjelent egy férfi, Éfuni a Csillagvédelemtől.

– Szeretnénk, ha ötszáz lejönnél a 8-tabébe mindazokkal, akiket magaddal akarsz vinni a felszínre.

– Rendben.

– Készítettünk egy kis meglepetést. Siomaungirral fogtok utazni.

Ninda fölívonta a szemöldökét.

– Még soha nem utaztam olyannal.

– Gondoltam. Eleinte csukva lesz, majd aránylag kis magasságban fogjuk kinyitni. Hová fogsz menni?

– Az elnöki palotához.

– Hol találjuk?

– Fogalmam sincs.

– No jó, mindjárt utánanézek. – Éfuni egy képernyőt tanulmányozott. – Meg is van. Három park találkozásánál, négyzet alaprajzú, piros tetejű épület... furcsa szokás, egy háznak piros tetőt csinálni, de hát ők tudják. Úgy nézem, a környéken minden talpalatnyi helyet ellepnek a tüntetők, de nyilván tudunk nektek helyet csinálni. Gondolom, tudod, hogy a biztonságodról gondoskodni fogunk.

– Hát persze.

– Jól van. Van valami kérdésed?

– Nincsen. Tudok mindent, amire szükségem van.

– Akkor hát sok sikert a... a feladatodhoz vagy küldetésedhez, vagy amid van.

– Van feladatod az életben? Olyan, amit nem tud elvégezni senki más? Ebből még nem tudom, különleges-e a sorsod, vagy csak van egy ritka szakmád.

A csillagvédelmis fölvonta a szemöldökét.

– Ez valami idézet?

– Hogyne, Feddardintól.

– Á, értem. Hallottam róla.

Éfuni kikapcsolt, Ninda pedig tovább szemlélte a lassan közeledő hajókat a kupola alatt.

– Mit veszel föl? – kérdezte Szinensi hirtelen. Élőszóval, ott feküdtek egymás mellett a fűben és nézték a képet.

Ninda mosolygott.

– Nem tudom.

– Pedig ez fontos. Nem mindenkinek rendeznek dzsáhifannunt. Az unokáink se fogják látni a következőt. És amikor kinyílik a síomaungir teteje, te leszel a leghíresebb ember a spirálkaron.

– Már most is ő a leghíresebb a spirálkaron – jegyezte meg Rongami, aki szintén ott feküdt mellettük. – Utánanézttem. Szindoriától tízezer érangra sáfur--szógir mindenhol imádják. Ez a kilenc nap csillagerővel fényesítette a hírnevedet, sien-Ninda. A Testvériség *tényleg* végtelenül ritkán rendez dzsáhifannunt. És persze gyerek kedvéért még soha nem csináltak.

– És egyetlen más állam sem tett még effélét – tette hozzá Ámmaít. – Persze az egész spirálkaron a Testvériségnek van a legnagyobb flottája, de akkora azért még Szindoriának is van, hogy ha összevonnák egyetlen város fölött, hát elsötétítenék az eget azok is.

– No tessék – mondta Aini –, tehát mit veszel föl?

– A másik köntösömet, ha akarod.

– Várjatok – ült fel Ámmaít. – Én vagyok a diplomata, ez az én szakterületem. Először az alkalmat kell meghatározni. Milyen alkalomhoz kell öltöznöd?

– Hát... – Ninda vállat vont – eljöttem a szindorokhoz, ha már ilyen fontos vagyok nekik.

– Ezzel nem határozta meg – mosolygott a férfi. – Hová fogsz menni Káyndimban?

– Meglátogatom Kíreánt.

– Ó. Nagyralátó terv. Ez esetben kíséretre is szükséged lesz, és ezeknek egymáshoz kell öltözniük.

– Jó, elviszlek titeket.

– Engem sajnos nem vihetsz. Én a sajtó nyilvánossága előtt kijelentettem, hogy amíg a rezsim áll, addig nem lépek szindor földre. Veszítenék a tekintélyemből, ha mégis megtenném.

– Jó, akkor Szinensit és Ainit. Hárman bőven elegek vagyunk, érje be Kíreán ennyivel.

– Mondok neked valamit – ült föl Aini is. – Öltözz fekete kezeslábasba.

Ninda elnevette magát.

– Ugyan már, eidyre, mint csavargó koromban?

– Pontosan. Egy csavargót üldöztek el, egy csavargó térjen vissza.

– Nem értek egyet, több szempontból sem – felelte Ámmaít –, de tied a döntés.

– Szerintem viszont ne te vegyél fekete kezeslábas – mondta Szinensi –, hanem mi. Aini meg én. Fekete sapkát is hozzá. Két csavargó lesz a kíséreted.

– Ennek már több értelme van – bólintott Ámmaít.

– Nem bánom – mondta Ninda.

– Te magad viszont ne szindor viseletbe öltözz – folytatta Szinensi. – Az azt jelezné, hogy közējük tartozol. De nem tartozol közējük, csak velük vagy.

– Ez okos meglátás – mondta Ámmaít.

– Jó, akkor a köntös megfelel? – nézett végig rajtuk Ninda.

– A szüni viselet viszont azt jelentené, hogy a Testvériséghez tartozónak vallod magad. Ami tény, tudom, de ezzel kihangsúlyoznád. Bocsánat, gyerekek, de ez a szakmám.

– Jó, akkor leitat veszek – felelte Ninda. – Az megfelel?

– Igen, úgy gondolom, az jó lesz.

Szindorián ekkor már pattanásig fokozódott a feszültség. A tévé folyamatosan közvetítette a hajók érkezését a hadsereg úrfigyelő-állomásairól. Szabad szemmel még nem látszottak, bár folyton szárnyra kaptak hírek, hogy itt meg amott már látják őket, de a tévében ezeket rendre katonatisztek cáfolták meg. Nem, a hajók nem lehetnek még láthatók. A Testvériség hajói egyenletes tempóban, folyamatosan közelednek. Egy ideje már rendszeresen bementék a távolságukat is.

A kormány teljes létszámban a Kisebbik Zöld Házban tartózkodott, Érsom asszony megtiltotta, hogy bárki távozzon. Ők eddig is tették a dolgukat, ezután is azt fogják. Az ő lelkiismerete tiszta. Ha a süünÿ haderő felelősségre akarja vonni, áll elébe.

A szüniknél azonban ez idő szerint senkit sem érdekelt Érsom asszony. Az emberek ugyanúgy éltek, mint máskor, legtöbbjüknek közömbös volt, hogy a Galaxis melyik világa felé tartanak. A dzsáhiannun ritka dolog volt persze, sokan

megnézték a kivetített flottaképet, de ennél több érdeklődés nem volt bennük. Az úrhajósok dolgoztak, irányították a flottát. Most már együtt volt az összes hajó – azaz eggyel több, de a *Fégandzsauri* nem maradt külön, a *Szilgut Hauri*hoz csatolva utazott.

Ninda és két társa pedig a kis lakásukban állt a ruhásszekrény előtt. Még mindig gantirban laktak, a 3-sígo szektorban, Ninda nem tartott igényt nagyobbra, s a másik kettőnek is megfelelt. Fekete kezeslábasuk és sapkájuk persze nem volt, de egy szüni kereskedőhajó számtalan üzletében minden létező ruhadarabot meg lehetett találni. Hazafelé jövet megvették őket.

– Vedd föl a piros leitát – tanácsolta Szinensi.

Ninda bólintott, ledobta a köntösét és belebújt Aini piros leitájába. Aztán visszavette a csavargó korából megtartott kék sapkáját.

– És az ampentisemet – mondta Aini.

Ninda fölvette azt is. Bővebb magyarázatra nem volt szükség. Az ampentis boka fölé érő, elől nyitott, ujjatlan, fekete köpeny volt.

– Készen vagy – mondta a két lány egyszerre.

495-re értek le a 8-tabébe. Rengetegen voltak ott, az aungirkikötő hatalmas termében, több száz teljesen idegen ember is, akik mind arra voltak kíváncsiak, mi lesz most.

Nagy kivetítőkön látták maguk alatt Kaindím városát felülnézetből. Keskeny fénysávok szabálytalan rácsozata tarkázta, ahol a napfény még lejutott a felszínre. Talán a felszín egy százalékán. A többi esti sötétség. Az utcákon, az ablakokban égett a világítás. A tereken, a parkokban, a főutakon, még a mellékutcákban is, mindenütt: emberek. Transzparenszek ezrével mindenfelé. Ők odalent már mindenhol hajókat láttak, amik eltakarják az eget, semmi mást nem látni tőlük, és már nem is látszott, hogy még mindig közelednek.

Az elnöki palota tőszomszédságában, a Vwrandī-torony tetején 499-kor gyuladt ki egy hatalmas piros betűs felirat.

SWTYM OŸ DĚI ÂP

– Mit jelent az a felirat? – kérdezték az emberek.

Hait ránézett Nindára és lefordította.

– *Hátha eljön ő is.*

ogg

„Eljött.”

ÀLAN:
Hősköltemény,

SZINDORIA

og-1 érkezés

„Egy évszázadig reméltem, hogy a szindorok elfelejtik ezt az egészet és végre csak egy embert látnak bennem. De aztán beláttam, hogy ehhez nemzedékek kellenek. Talán jelképerejű, hogy ami nálunk egy évszázad, az náluk csak négy és nyolc év.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1025. sómir*

Káyndimban leszállt az éj.

Még csak délután volt pedig, a zöld órája. De a nap eltűnt. Háromezer-száznyolcvannégy óriási városhajó állt mozdulatlanul a főváros fölött, szorosan érintkezve, és eltakartak mindent. A Súünnaröt-vidék, a Dêý-hegység falvai, Šwneř nagyvárosa, a Mëika-síkság városai, az Űnurôp-sivatag északnyugati nyúlványa, a Dïreyt alsó folyásának völgye, a Vâsinnòÿp dombjai – hatvanezer ýmuš terület mindenestül bekerült a legnagyobb árnyék alá, amit ember valaha teremtett.

– Nagy Sýyllôip – dünnyögte Éršom asszony a teraszról felbámulva a beláthatatlan távolságra elnyúló, sötét felületre.

Sokan mondtak hasonlókat. Nemigen akadhatott senki idelent, aki ne fölfelé nézett volna.

A *Híruan Dzsindumi* 2-siszu szektorában, a Csillagvédelem hajóparancsnoksági termében egy fiatal ember, Esszungi fölpillantott a faliórára.

500.

– Megérkeztünk – mondta, s a háromezer-száznyolcvannégy hajó alján kigyuladtak a leszállófények, hajónként ezer-kétezer darab, közepes erősséggel. A város nappali fénybe borult, világosabb lett, mint nyáron fényes délben. Egy pillanat múlva pedig kinyíltak a kis rejtekajtók és megindultak a dzsindrobotok. Több tízmillió apró gömböcske áramlott ki a hajók gyomrából, körülvették az épületeket, előzönlöttek mindent.

Éršom asszony a Külső Erők új parancsnokára, Mëëtwn tábornokra nézett. Néhány lépésre álltak egymástól a teraszon, de kettejük között is átsüvített egy sötét gömb.

– Most már talán értik, miért tiltottam meg minden ellenállást. Egyetlen ilyen robot egy lövéssel elsöpri ennek az épületnek a negyedrészt, pedig nem nagyobb a fejemnél. És nem tudnánk kilőni őket. Hiszen még megszámolni sem tudjuk.

– Még a hajókat sem – mondta a tábornok borúsan. – Több ezer vagy több tízezer... de lehet, hogy fölöttük még több van.

– Lehet – bölintott a miniszterelnök. – Az egyetlen, ami segíthet, ha tudunk értelmesen tárgyalni velük.

– Önbe vetjük bizalmunkat, asszonyom – mondta a tábornok feszesen.

Dzsindek keringtek Dwnśy és Eīdi feje fölött is, akik az elnöki palotától két utcányira, a Dōsrēwt parkban ültek a füben, sok ezred magukkal, és vártak.

– Ezek fegyverek – suttopta a lány, és a fiúra nézett.

Dwnśy csak bölintott.

– De én... mi azt hittük, hogy békés szándékkal jönnek...

– És nem úgy jöttek? Ha meg akartak volna minket támadni, egyetlen hajó is elég lett volna, hogy porrá lője az egész fővárost.

– Jól beszélsz, barátom – szólalt meg mellettük egy férfi. – Ha a sūnŷk úgy akarták volna, már nem élnénk.

– Eszemben sem volt ilyesmit feltételezni – rázta meg a fejét Eīdi. – Senki sem mérszárol le céltalanul milliókat.

– Azt sem kellene megtenniük, ha erőszakkal akarnak fellépni – mondta egy másik férfi. – Nekünk is vannak olyan fegyvereink, amikkel a Ħeēmŷn-hegy tetejéről le lehet puffantani engem, ahogy itt ülök, és közben a mellettem ülőknek nem esik bántódása. Ostobaság lenne azt hinni, hogy a sūnŷknek nincsenek. Azért nem használnak fegyvert, mert nem akarnak. S ha végigtekintesz a történelmen, azt fogod látni, hogy máskor sem akartak. Ha kell, megvédik magukat, akár fegyverrel is – mint mindenki. Erre kellene a robotok.

– Talán éppen *őt* fogják megvédeni – jegyezte meg az előző férfi.

– Bárcsak úgy lenne, barátom. Nemsokára talán kiderül.

Esszungi néhány tizedmatival a dzsindek kibocsátása után már átszólt Nindáék-nak.

– *Szilgut Hauri*, itt a dzsáhifannan-fódarangi. Indulhat a síomaungir, a Sínisuál't terítettük a fejük fölé.

Ninda rámosolygott a fali kivetítőn.

– Hpómannin dzsigí Ibaīhpat-ségun: ilin sangé Sínisuál'íhp, júlin rgisszimuat hpgangdzsá szűninnip farrígaran Sínisuál'llan dzsamdí.

Angrolími mosolyogva megsimogatta a kislány vállát, és lefordította az idézetet, mialatt azok hárman besétáltak a síomaungirba.

– Két helyen érezheted biztonságban magad: akár a Sínisuál' alatt, akár bárhol, ahol szűni testvéreid megteremtik neked a Sínisuál' bármilyen utánzatát. A Szádífan dzsullából.

Lentről sokáig észre sem vették a lassú tempóban ereszkedő kis járművet, szürke teste beleolvadt a fölötte lebegő hajótestek szürkeségébe. A Műlokyn-torony tetején levő tévékamera fedezte föl, amikor a Vŷrandī-torony csúcsa elé ért.

– Barátaim – szólalt meg Kēŷl Lŷŷkśūnahŷ izgatottan a kivetítőkön –, most látunk meg egy kishajót a Vŷrandī-épület és a Műlokyn között, ferde vonalban ereszkedik, és várhatóan Nűssŷŷp szobránál fog földet érni! Senki sem tudja még, ki ül benne, de... *hátha eljön ő is!*

A Dòsréwt parkban is nőtt az izgalom, akárcsak az egész országban. Dòwnsý egyszer csak odahajolt Eïdihez.

– Ó ül benne!

– Hát reméljük...

– Nem kell remélni. Nézd meg jobban a képet!

A lány figyelmesen nézte a kivetítőt. A hajócska méltóságteljes lassúsággal ereszkedett, körülötte több tucat dzsindrobot keringett folyamatosan, és... a lámpák fénye megcsillant egy kis fehér gömbön a hajó fölött.

– Igen – suttogta kiszáradt szájjal. – Ó az.

– Gyerünk! – vágta rá a fiú, felugrott, megragadta a lány kezét és elindult a fűben üldögélő emberek tömegében.

– Dòwnsý!... Elment az eszed?... várj már... úgysem juthatunk a közelébe!

– Dehogynem! Majd megérted, most fussunk!

Kérték az utcára, ahol mindent elleptek az emberek, de azért lehetett sietni. Futni nem nagyon, az üldögélő emberek tömegében összevissza kanyarogva, de ők csak loholtak. Aztán Eïdi rákiáltott a fiúra.

– Várj! Erre!

És lefutott az ÝYmoñ aluljáróba. Dòwnsý utána. Az aluljáró kongott az ürességtől. Hát persze. Ki is jönne le ide, hogy ne láthassa a történelmi jelentőségű eseményt?

– Nagy vagy, Eïdi! – zihálta a fiú, ahogy rákapcsoltak. Átrohantak a Šawwm épület alatt, a Dròmen alatt, és fel a felszínre megint. Pillanatokba telt. S ott voltak, a szobortól alig ötven ýomra. Itt már nem lehetett futni, az emberek nem ültek, hanem álltak, illetve kifelé húzódtak, utat engedtek a leszállni készülő hajónak.

De az megállt a szobor fölött egy liahâáddal. A teteje hangtalanul kettévált és belecsúszott az oldalába, amiből így alacsony korlát lett, s a tömeg megláthatta a bent álló három apró alakot. A két szélső fekete kezeslábasban és fekete sapkában, a középső ujjatlan fekete köpenyben, alatta piros ruhában, a fején kék sapka. Mindhármuk arcán fekete sivatagi porálarc a jól ismert MÛRÝN-jelvényvel, az egymásba fonódó N és M betűkkel. Ugyanilyen volt a várost ellepő tüntetők arcán, ez a jelvény díszítette a ruhájukat, a városszerte lobogó több tízezer zászlót, amik csattogtak a megélelnkülő szélben.

Csak a szeme látszott, de senki sem akadt a Galaxisban, aki ne ismerte volna fel.

Aztán fölemelte a kezét és levette az álarcot.

– Ninda vagyok.

Szindoria felrobbant a boldogságtól. Az emberek sirtak és nevettek, a mellettük álló vadidegeneket ölelgették.

– Sikerült – mondta közben Szinensi csípősen, de persze nem élőszóval. – Megdöntöttél minden rekordot. Ennél nagyobb ostobaságot lehetetlen mondani. Azt hiszed, van itt *bárki*, aki nem tudja, ki vagy, te sengiri?

– Te vagy a sengiri – felelte Aini nevetve, de közben meg sem moccant. – Mi mást mondott volna? A történelem nemigen szolgál útmutatással, hogy mit mondjon ilyen esetekben először egy dzsáhifannun-šydonīmas.

Ninda is nevetett, de ezt észre sem vehette az arcát figyelő több tucatnyi kamera. Csendet kérőn feltartotta karját, de még vagy két matiba telt, hogy a közelben csitulni kezdjen a hangzavar.

– Örülök, hogy látlak benneteket – szállt a hangja a téren, a városban, a Galaxisban. – De még nem tudok veletek beszélni. Először Vûyrd Kíyreânhoz jöttem. Hol találom?

Könnyen megadhatták a választ – a Csillagvédelem értette a dolgát. A síomaun-gir földet ért a szobor háta mögött, a három gyerek kilépett a park fűvére és elindult a tiszteletteljesen kettéváló tömegben az elnöki palota felé. Fejük fölött követte őket az Uori, egyetlen fehéreként a mindenütt ezrével rajzó dzsindek szürkeségében.

Harminc lépést tehettek meg, amikor felharsant egy fiúhang, szúni nyelven.

– Hé, te sengiri!

400.

og-2 kapu

„Nem tudom, miért hiszik annyian, hogy a szindoriai dzsáhifannun volt pályafutása csúcspontja. Ő semmilyen jelentőséget nem tulajdonít neki pályáján.”

Hait Kirisz:

Ninda,

302.

Ninda megállt, hátrafordult, két társa szintén. Ők is, a kamerák is pillanatokon belül megtalálták azt, akire nézett: egy fiút, aki kilépett a tömegből és megállt az emberek között létrejött folyosó szélén. Több milliárd tévénező figyelte értetlenül, ahogy Ninda megszólal.

– Mi a királyság?

– Egy régies államforma – felelte Dwnśy harsányan, Ninda pedig kitérte a karját. A fiú odarohant hozzá, a felhőkben keringő dzsindekre ügyet sem vetve, és átölelte.

A Galaxis csak bámulta őket. Ki ez a fiú?

Több városnegyeddel távolabb Lèēreŷn Vÿħaũteñ és a felesége döbbenet me-redd a képernyőre.

Az ölelés csak pár pillanatig tartott, aztán Ninda a közelben állókra nézett.

– Bemutatom a barátomat, a háromfülű Södÿ-Vôdyt!

Vÿħaũteñ elejtette a gyümölcsös poharát.

Tomboló ováció, az emberek rikoltoztak, tapsoltak, füttyültek, ugrándoztak, egymást ölelgették. Jól értették a bemutatás jelentőségét: ha Ninda már nem félti annak az inkognitóját, akiről annyit tanakodtak a sajtóban – elméletek tucatjait alkotta róla mindenki, kivéve az egy szem Larenka Szontiszkovarikindét, aki megmondta, hogy a háromfülű Sôdÿ-Vôdÿ az ő újságírói forrása, tehát nem adja ki –, akkor már nem tart attól, hogy a Kÿyreàn-rezsim retorziókat alkalmazhat vele szemben. Mert meg van győződve róla, hogy a rezsim nem lesz többé.

Néhány utcával távolabb a kormány tagjai is azt nézték, ahogyan Ninda összeölelkezik egy fiúval a tömegből, aztán bemutatja a Galaxisnak.

– Hát ezt is megtudtuk – dörmögte Érsôm asszony a teremben ide-oda téblábolva –, bár ami engem illet, sohasem izgatott különösebben, hogy a háromfülű Sôdÿ-Vôdÿ kicsoda.

– Lehet, hogy mégis érdekelni fogja, miniszterelnök asszony – szólalt meg a titkárság egyik tagja, Ârwesöt kisasszony. – Ez a fiú Vÿhauteñ úrnak, a volt miniszterhelyettesnek a fia.

Érsôm asszony rámeredt.

– Csakugyan?

– Igen, asszonyom. Ismerem.

– Nahát, hogy mik vannak. Gondolom, Vÿhauteñ éppúgy nem tudta, mint mi. De alig hiszem, hogy ennek az információnak bármi jelentősége lenne a jövőre nézve.

Ninda közben megölelte Eïdÿt is, akit Dÿwnsÿ odahívott, aztán végignézett az embereken.

– Nekünk most van egy kis dolgunk. Vÿyrd Kÿyreàn vár minket, és nem illik megvárakoztatni a vendéglátót. Ti várjatok meg minket itt. Hamarosan visszatérünk.

S elindultak megint.

– Hé, te sengiri – szólt utána Dÿwnsÿ –, honnan veszed, hogy Kÿyreàn vár benneteket?

– Kilenc napja vár engem egész Sÿÿndoreïa. Hát nem ő mondja mindig, hogy az ő érzelmei egyek a népével?

Talált, állapította meg Dÿwnsÿ – de Érsôm asszony is. Kÿyreàn tényleg ezt szokta mondani.

A három kislány kísétált a park szélére, át a Dÿtuèyp sugárúton, át a palota előtti parkon, követve a folyosó vonalát, amit a tiszteletteljesen kettéváló tömeg alkott, és megérkeztek az elnöki palota elé. Ahol természetesen kint állt az őrség, mint mindig. Tizenketten, hófehér egyenruhában, DRÿWP-fegyverekkel, halomnyi kitüntetéssel a mellükön. A parancsnokuk, egy piros sapkás tiszt az előírással tíz lépésnyit tette meg Ninda felé, feszesen tisztelgett és harsányan üdvözölte.

– Niïndâ kisasszony, Rôvnyî Kaâswÿÿ másodiknagy, az elnöki őrség parancsnoka jelentkezem!

Nindától mi sem állt távolabb, mint ez a katonás stílus. Továbbmentek mindhárman, egészen addig, amíg közvetlen közelből néztek fel a tisztre, aki továbbra is mereven előre nézve folytatta.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy a palota kapujának kinyitása nem áll módunkban!

– Ha hozzám beszélsz, Rővyn, légy szíves, nézz rám.

A másodőrnagy lenézett.

– Te is tudod, hogy be kell mennem.

– A kaput csak a palotaőrség parancsnoka nyithatja ki belülről!

– De Rővyn, ez engem nem érdekel.

– És engem sem – szólalt meg a fejük fölött egy férfihang szindor nyelven. – Hilgahut Szérali Esszungi Sillid Rógaup gauran, esszidzsinnun-silangir, dzsáhi-fannan-fódir, *Hiruan Dzsindumi*, Szúnahaum Testvériség. Tudom, hogy az őrpapancsnok is hall minket. A Galaxis legnagyobb flottáját gyűjtöttük itt össze maguk miatt, és nem fogunk meghátrálni egy zárt kaputól. Amikor elhallgatok, száz ütésnyi időt fogok várni, aztán egyszerűen elfújom azt a kaput az összes biztonsági berendezéssel együtt, és nem fog érdekelni, hogy az épület a sýyndor nép tulajdona. A további akadályoknál már sem figyelmeztetés, sem várakozás nem lesz.

Elhallgatott. Csend. Ninda türelmesen várakozott, az emberek kevésbé türelmesen lesték a hatást.

Aztán a kapu lassan szétcsúszott kétfelé, és megállt, amikor akkora rés nyílt rajta, amin beléphetett egy ember. De a Nindáék előtt felhőben rajzó dzsindék nem indultak meg.

– Nyissák ki teljesen! – csattant fel Esszungi. – A Szúnahaum Testvériség és az **ÁLAN** mozgalom küldötte csak sarkig tárt kapun léphet be az elnöki palotába!

A kapu besiklott a falba. Ninda, Aini és Szinensi nyugodt léptekkel elindult a villámként cikázó dzsindrobotok nyomában, amik pillanatok alatt ezrével tűntek el az épületben, minden helyiségbe beszáguldottak, kinyitogatva az ajtókat, és ott is maradtak mindenütt. Semmi sem kerülhetett el a figyelmüket. A palotaőrség parancsnoka nem tehetett mást, letette az embereivel a fegyvert.

– Ez megszállás, miniszterelnök asszony – jajdult fel Amw̄h̄y középtábornok a Kisebbik Zöld Házban.

Érsom sápadtan bólintott.

– Igen, ez megszállás. Megszállt ország lettünk, tábornok úr.

– Tisztelem és becsülöm az ön békés politikáját – folytatta a tábornok. – De ha ellenállást nem tanúsíthatunk, akkor nem kellene tárgyalnunk?

– Dehogynem. De az elnök úrnak kell tárgyalnia... a gyerekekkel.

– Semmilyen szabály nem tiltja miniszterelnök asszony jelenlétét. Sőt ami azt illeti, fel tudnék sorolni jó néhányat, amik éppen azt írják elő, hogy ön most oda-menjen és részt vegyen a tárgyalásokon. Ami pedig a gyereket illeti... ő aligha tárgyalófél.

– A mi szabályainkkal már nem megyünk semmire, tábornok úr – sóhajtott Érsom fáradtan. – Nézzen föl. Mintha az egész Galaxis tornyosulna a fejünk fölött. Mi mit akarhatunk még itt? Milyen szabály maradt, amire mi még tekintettel lehetünk? Ezek adják a szabályokat – mutatott a tanácsterem mennyezete alatt hangtalanul ide-oda suhanó gömbökre –, meg azok ott – és fölfelé intett, a hajók irányába. És ahogy elnézem, önekik meg az a gyerek diktál. Mert ők tárgyalófelnek tekintik. Ő kijelentette, hogy az elnök úr óméltóságával kíván tárgyalni, nem pedig velem. És tessék, egy bezárt kapu miatt már rombolással fenyegetőznek.

– Ha a swmw fenyegetőzik, nem biztos, hogy mar is, miniszterelnök asszony.

– Hát ezek martak volna. Nem tudom, mi lesz, tábornok úr, csak azt remélhetjük, hogy az elnök úr hatni tud rá. Az a férfi a Testvériség és az ÀLAN küldöttének nevezte a gyereket – úgyhogy a tét nagyobb, mint valaha hittük volna.

401.

og-3 Jauna Gaisma

„Lassan aláhull a múlt – remélve, hogy még fölemelkedik. Mik vagyunk most? Mik leszünk holnap?”

*Ninda:
A fény lúmái,
4124.*

Ninda hosszú és változatos életpályájának leghíresebb képsora lett ez a felvétel, ahogy végigsétáltak a palota bejárati folyosóján, egy széles, kopár, barátságtalan térségen, amit csak néhány fehér és kék lámpa világított meg. Az előttük haladó és őket közvetítő tévékamera nem mutatta kétoldalt a rengeteg dzsindet és a fejük fölött haladó Uorit – csak a három lányt, amint nyugodt, magabiztos, cseppet sem sietős léptekkel haladnak a félhomályban, ahol a legtöbb fényt a hátuk mögött nyitva maradt kapu adta. Ninda két oldalán a társai – Szinensi balról –, a szindor csavargók fekete kezeslábasában, fekete sapkában, ÀLAN-jelvényes fekete porálarcban; középen pedig ő maga, piros leitában és fekete ampentisben, sötétkék sapkában. Az arcán az a jól ismert, csendes, szelíd Ninda-nyugalom.

– Új korszak érkezik – szólalt meg a közvetítésben Larenka Szontiszkovarikinde halkán. – Eljött Ninda, elhozta nekünk a fényt. Új fény ez e földön, újat teremt. Talán éget majd egy kicsit, de jobb lesz a világ.

Aztán már nem szólt többet ő sem. Az emberek nézték, ahogy ők végigmennek a folyosón és megérkeznek egy előcsarnokba, ahol tucatnyi férfi és nő állt és várta őket. Értetlenség, zavar, félelem, elutasítás, mindenféle negatív érzelem volt az arcokon.

– Ninda vagyok. Vúyrd Kíyreànhoz jöttem. Melyikötök az?

Nem voltak olyan sokan, hogy ne lehetett volna egy pillantással felmérni: Kíyreàn nincs jelen. De látható volt, hogy Ninda nem is foglalkozik az arcok tanulmányozásával. Körül sem nézett, sejtelve sem volt róla, hogy a közvetítést néző szindoroknak az jár a fejében: alighanem az első köznapi ember, és egészen bizonyosan a legeslegelső csavargó, aki beteszi a lábát ide, a Fehér Fogadóterembe. De Nindának fogalma sem volt arról, hogy ez a terem milyen híres, és egyáltalán nem volt kíváncsi a falakon függő drága festményekre, a terem közepét borító Arreszgund-szőnyegre, semmire sem volt kíváncsi.

Kis szünet, az emberek bizonytalanul összenéztek. Aztán belátták, hogy itt semiféle protokoll nem segít. Egyikük lépett egyet előre, kövérkés, kopaszodó férfi. Bal tenyerét a jobb mellére fektette az előkelő körök szokása szerint. Ninda nem viszonzta, ámbár fogalma sem volt róla, hogy ezt itt nem is várják egy olyan alacsony állású valakitől, akinek őt tekintették.

– ÁÁrañ Îmruòp elnöki másodtitkár vagyok. Szeretettel köszöntöm Sýyndoreia elnöki palotájában. Öméltósága a dolgozószobájában várja önöket.

– És az hol van? – kérdezte Ninda kurtán.

– Kérem, kövessenek.

Megindult a folyosón, a lányok pedig utána, aztán gyorsítottak és elhagyták, nem volt türelmük lépést tartani a titkár méltóságteljes lépkedésével. Ha tudtak volna róla, hogy a protokoll szerint a magas rangú vendégek a szőnyeg közepén levő piros sávon haladnak, mindenki más a kétoldalt húzódó fekete sávon, akkor sem tartották volna be. Elsiettek egy sor ajtó előtt, egy pillantásra sem méltatva a kis falifülkékben kiállított művészi tárgyakat, csak a kamerarobotot követték, amely a ŠAW Televízió tulajdona volt, tehát az irányítását végző operatőr pontosan tudta, hol van Kíyreàn dolgozószobája. Befordultak a folyosó sarkán, nem méltatva figyelemre a két biztonsági őrt, akik tehetetlenül néztek utánuk, és egy kellemes berendezésű kis beugró mélyén megálltak egy ajtó előtt. Csak ennyi állt rajta, szerényen: *Vûyrd Kíyreàn*.

– Gondolom, most valami történelmi jelentőségűt kellene mondanom – Ninda vállat vont –, de minek?

S megnyomta a gombot.

Az ajtó néhány pillanat múlva feltárult – Kíyreàn nyilván szem előtt tartotta Esszungi fenyegetését az akadályokról. Ninda belépett, két társa a nyomában. Dzsindék nem mentek velük, volt már odabent belőlük jócskán, a mennyezet alatt keringve figyeltek.

A szindorok döbbenet nézték a tévét. Ninda az Elnöki Dolgozószobában!

A kamera egyenesen az íróasztal mögött ülő államelnökre nézett, a másik objektív Nindára, a többi pedig körülnézve a teremben sorra vette az arcokat. Òrimšy elnöki főtitkár. Nürwt főtanácsos. Kéroõn főtanácsos, az elnök unokatestvére. WŴrašt elnöki főtanácsadó, az elnök jobbkeze, akinek minden rosszat tulajdonítottak az elmúlt öt évben.

Mind az öten ülve maradtak. Az elnök az íróasztal mögött, a többiek mellette kétoldalt elhelyezett fotelekben. Mindenhol a kék szín uralkodott, az elnök kedvenc színe. Kárpitok, süppedős plüssök, faliképek, virágállványok.

– Ninda vagyok. Melyikötök Vûyrd Kîyreàn?

A kérdés az öt férfit és a szindor tévénézőket egyaránt megdöbentette. Ninda mindig azt mondta, hogy sose látta Kîyreànt, de ezt nem vették szó szerint. *Tényleg* nem ismeri fel?

– Én vagyok Vûyrd Kîyreàn – felelte az elnök.

Ninda odasétált az íróasztalhoz és figyelmesen megnézte. Nagyjából egyforma magasak voltak így, hogy az ült, ő meg állt.

Arányos testalkatú, kissé pufók arcú férfi volt. Sötétkék szeme volt, és elegánsan, divatosan fésült, hosszú sötétszőke haja. Protokollmosolyokhoz szokott arcán most szigorú kifejezés ült.

Te nagy Galaxis, gondolta Ámmaít fent a hajón. A legnagyobb sértés és ennek megfelelően szigorúan tilos az államelnök elé járulni rövid ruhában, *piros* ruhában – öméltsága az ilyen színű öltözéket Ÿrolw’s legendájával asszociálja és ennek megfelelően tilalmazza a környezetében, nőkön és férfiakon egyaránt –, tilos felkeresni fejfedőben, eltakart arccal, valamint természetesen a legszigorúbban tilos bejelentés, pontosabban elnöki kihallgatásra jelentkezés és annak engedélyezése nélkül berontani hozzá. A dzsindrobotokról nem is beszélve, amik egy idegen állam fegyverei – az Elnöki Dolgozószobában. Az Uori ráadásul jog szerint saunisi tulajdon. Nem csoda, hogy Îmruòpot kilelte a hideg. Nagyjából csak azt a tilalmat nem hágták át, hogy tilos az elnökhöz járművön vagy hátas állaton ülve közeledni.

Ninda semmit sem tudott ezekről a tilalmakról, de ha tud, akkor sem érdekelték volna.

– Azért jöttem Sÿyndoreiára, hogy beszéljek veled – közölte.

Kîyreàn lassan bólintott.

– Úgy hiszem, most rögtön közölnöm kell, hogy Sÿyndoreia elnökeként nem engedhetek kényszernek, fenyegetésnek.

– Közölheted – vont vállat Ninda. – De nem azért jöttem, hogy fenyegezzek. Beszélgetni jöttem.

A szindorok meglepve nézték a seregnyi robotot, amik nagy, lapos tárgyakkal ereszkedtek le valahonnan a város fölött tornyosuló hajókból, beröppentek a kapun és végigszáguldottak a folyosón. Mind az öt férfi összerezzen, amikor berobbantak a dolgozószobába. A lányok háta mögött, a szoba közepén egy pillanat alatt felállítottak egy kerek asztalt, köré padokat, és már le is tették a szokásos tálcákat szendvicsekkel, süteménnyel, gyümölcssel, melléjük palackokat és poharakat.

Ninda és két társa megfordult, nyugodt léptekkel megkerülték az asztalt és helyet foglaltak egymás mellett, szemben az íróasztallal. Ninda közösen.

– Nálunk a Testvériségben asztal mellett, falatozás közben szokás beszélgetni. Lennétek szívesek ideülni?

Az öt férfi zavartan egymásra nézett; a másik négy persze az elnöktől várta a döntést. Kíyreán kis habozás után fölkel, megkerülte az asztalt és leült Nindával szemben. Tanácsadói elfoglalták a közbeeső helyeket, kettő-kettő mindkét oldalon.

Megint egy protokollsértés, gondolta Ámmaít elégtétellel. Több is. Az elnököt tilos étellel-itallal kínálni, mert azt udvariatlanság visszautasítani, de hátha nem kívánja. És nem ehét semmi olyasmit, ami nem a hagyományos szindor konyha része – no meg amit nem ellenőriztek a biztonságiak.

402.

og-4 Kíreánnál 1

„Láttunk egy nyolcvanéves kislányt a színházban, aki idegen nyelven énekelt, de olyan megjelenítő erővel, hogy mindannyian értettük, miről szól a dal. Ninda azt mondta: látjátok, ez teszi az embert valakivé, nem a rang.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
43980. liktuharan*

– Ti kik vagytok? – pillantott végig Ninda a másik négy férfin, akiknek az arcát szintén ismerte egész Szindoria.

Azok egymásra tekintettek és kényszeredetten bemutatkoztak sorban, a családnevükkel és a rangjukkal.

– Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá. Most pedig halljam a személyneveket.

Azok meghökkenve néztek össze, de elmormogták azt is.

– Jó. Mi a Testvériségben nem használjuk a családnevünket, pedig van kettő is. Tehát, Vúyrd, mint mondtam, azért jöttem, hogy veled beszéljek. Pontosabban hogy megkérdezzek. Egyetek csak nyugodtan – pillantott körbe a politikusokon, ki is vett egy szendvicset és beleharapott.

Ámmaít vigyorogva ült a *Szilgut Hauri* 3-niri janníhaumának fali kivetítője előtt. Ha a gyerek előre elmagyaráztatta volna magának az elnöki protokoll minden részletét és terveket szőtt volna, hogy hogyan sértsen meg minden egyes szabályt, akkor se csinálhatná tökéletesebben. Irányítja a beszélgetést, pedig az az elnök előjoga. Sőt utasít. Személyneveket használ. Külföldi szokásra hivatkozik, sőt azt rá is kényszeríti az elnökre. Nem vár az évessel, amíg az elnök el nem kezdi. Egyébként is az Elnöki Dolgozószobában soha nem fogyasztanak ételt, csak némi frissítőt szolgálnak fel. Azt is csak akkor, amikor az elnök óhajtja. És amint pár

pillanat múlva kiderült, esze ágában sincs bemutatni két társát, akik levették a porálarcot és nyugodtan falatozni kezdtek. A szindor tévések értették a dolgukat, Aini és Szinensi arca mindig kívül esett a képmezőn.

– A társaidat nem mutattad be – választott ki Nürwt egyet a sok szabálysértés közül, de ügyelt, hogy a hanghordozása udvarias legyen.

Ninda meg sem hallotta. Kitartóan nézte az elnököt.

– Sok kérdést tehetnék föl neked, Vúyrd. De először csak egyet. Van válaszod?

– Milyen kérdésre? – nézett rá az elnök mereven.

– Amit egész Sýyndoreia tudni akar. Meddig kínozod még a népet?!

A kérdés már csattant. Az elnök előbb elsápadt, aztán elkezdett vörösödni.

– Nézd. Tisztában vagyok a hajóhadatok pillanatnyi helyzeti fölényével, ami miatt kénytelen vagyok téged elviselni itt a dolgozószobámban. De ha te Sýyndoreiára hivatkozol, hát én is azt teszem. Ennek az országnak én az *elnöke* vagyok, és megkövetelem az elnöki rangnak kijáró tiszteletet, mert ez a tisztelet nem nekem jár, hanem a sýyndor népnek. Ha ezt megérted, akkor beszélhetünk.

– Üres fecsegés – felelte Ninda közömbösen. – Én is sýyndor voltam, és ha mint a sýyndor nép tagja megkaptam volna a nekem járó tiszteletet, akkor most nem itt ülnék a szobádban. De nem is Lūakēånban ülnék valamelyik sikátorban a földön. Hanem Lūakēån valamelyik iskolájából hazafelé tartanék az árvaházba – hiszen szüleim akkor se lennének. De semmit sem kaptam tisztelet gyanánt. Hát nekem ne mesélj tiszteletről. Akarod a tiszteletemet? Érdemeld ki. Azzal, hogy te vagy „Sýyndoreia elnöke”, éntőlem semmilyen tiszteletre nem számíthatsz. Engem az érdekel, hogy milyen ember vagy. És mellébeszéléssel rám nem lehet hatni.

– Én ezt a címet, amit te ilyen ironikus hangon ejtesz ki, a sýyndor választók millióinak bizalmából viselem.

– Ha azt hiszed, hogy most vitába fogok szállni veled a választások törvényességéről, rosszul hiszed – felelte Ninda. – Engem nem érdekel, hogy csaltál-e a választásokon, a ti egész pártok közötti kicsinyes marakodásokat nem érdekel. Nem azért jöttem, hogy ostobaságokról vitatkozzam. A címed sem érdekel, tehát annak eredete sem. Beszéljünk értelmes dolgokról. Azért közben kóstold meg a szossze-gin süteményt, érdemes,ilyent nem mindennap ehetsz ezen a nyomortanyán. Tehát visszatérve az eredeti kérdésemre: meddig kínozod még a népet?

– Nem gondolnám, hogy én „kínozom a népet” – felelte Kíyreån előrszegezett állal.

– Csakhogy a népet nem érdekli, hogy te mit gondolsz. A nép azt érzi, hogy kínozzák. – Ninda föltartott ujjal jelezte, hogy még beszélni kíván, de nyugodt mozdulatokkal megette a süteményét. – Erről fölösleges vitatkoznunk, mert a nép ezt érzi és kész. Mármost a mindenkori kormányokról nekem sok érdekeset meséltek, de az egészségből csak annyi értelem jött ki, hogy a kormánynak az a dolga, hogy helyetted piszkoskodjon az emberekkel, így a te kezéd tiszta marad, és nem is kell dolgoznod. Nem szégyelled magad?

– Te erősen leegyszerűsítve szemléled a dolgokat – mondta az államelnök.

– Gondolod? Nem inkább te szemléled leegyszerűsítve? Nézzük. Te szimandát csináltál magadból az emberek számára. Tudod, mi az? Tanulnod kellett volna fhangít. A tham a világegyetemet működtető természeti törvények összessége, a szimanda pedig ezek valamelyikének fizikai megnyilvánulása. Például az elektromosság természete a tham részét képezi, a villámlás tehát szimanda. A nukleáris fizika is része a thamnak, tehát a csillagok is szimanda. Hát ez lettél te is. A rajongóid verseket írnak a csodálatos képességeidről.

– Neked is vannak rajongóid – szúrta közbe az elnök.

– Csakhogy én ezt egy szóval sem kértem, te pedig beleírtad a törvényekbe, hogy téged imádni kell, és egyébként is nagyon jól jár társadalmilag és anyagilag, aki az elnök rajongójául szegődik. Az enyémekek eddig még csak verést kaptak. De félbeszakítottál. Szóval szimandát csináltál magadból, és az ország várja a beígért nagy-nagy csodákat. Hol vannak, Vûyrd? De menjünk tovább. Én közlöm a Testvériséggel, hogy ide akarok jönni, ők pedig bejelentik a Galaxisnak, hogy eljönnek Sÿyndoreiára. Mit tettél ekkor *te*, a nemzet védelmezője, akiben a saját propagandád szerint nagyjából a világmindenség ereje testesül meg? Érsom asszony – nyilván a te egyetértéssel – kihirdette a thobbinan időszakát, és kilenc napig ültetek, vártatok, nem csináltatok semmit. Meggyőződésemm szerint nagyszerű ötlet volt, körülbelül a te uralkodásod alatt született legjobb ötlet. Mert az alternatíva a ti gondolkodásmódodok szerint az lett volna, hogy valamiféle ellenkezésbe kezdtek, netán határozott ellenállásba, és emberek halnak meg a ti örültségetek miatt. A *valódi* alternatíva föl sem merülhetett, igaz? Pedig az lett volna az a tett, amit a nemzet jogosan várhatott volna attól a szimandától, akinek te beállítottad magad. Miért nem, Vûyrd?

– Milyen alternatívára gondolsz? – törte meg a csendet WŴrašt pár falattal később.

– Miért ment el a Testvériség Sÿyndoreia világairól, Vûyrd? – Ninda nem pillantott a tanácsadóra, az elnöknek szögezte a kérdést. – Mert ezerszer követeltük, hogy vegyétek végre emberszámba a saját országotok lakóit, de ti erre a Galaxisért sem vagytok hajlandók. Miért nem? Mire számítottál, mi lesz, amikor idejön a Testvériség a teljes hajóhadával? Barátságosan megveregetik a vállad és megköszönik, hogy a működésed alatt az ország a legmélyebb nyomorba, tudatlanságba süllyedt, hogy köznapi betegségekre már bele lehet halni, hogy odakint a Galaxisban már undorral néznek erre az országra? Én szemlélem leegyszerűsítve? Te nézed leegyszerűsítve! Te azt hiszed, hogy ha te vagy az ömúltóságos elnök úr, a Sÿwŵmeñ erőssége, vagy hogy hívatod magadat, nem tudom megjegyezni a rengeteg csodanevedet, szóval ha ez vagy és itt ülsz ebben a szép vÿyrd irodában a szép vÿyrd ruhádban, akkor minden szép és jó, és legfeljebb közben mindenki más felfordul!

og-5 Kíreánnál 2

„Ez volt az a nap, amikortól már nem csak mi voltunk rá büszkék. Büszke volt rá az egész Galaxis. Az utókor nem fogja tudni, milyen megtiszteltetés volt abban a korban élni, amely Nindát adta nekünk.”

Ámmaít Ídara:

*Majdnem Ninda apja vagyok,
400.*

Hait és Ámmaít ragyogott a büszkeségtől.

Mindenki, aki ismerte Nindát, tudta vagy legalább sejtette, mielőtt a találkozóra sor került volna, hogy a kislánynak nem pelyhes az orra, illetve ahogy a szindorok mondják, van fej a vállán. Meg voltak győződve róla, hogy meg fogja állni a helyét. De más a meggyőződés és más a bizonyosság, a gyakorlatban látni, hogy valóban így van.

Voltaképpen, gondolta Hait, soha nem merült fel, hogy Ninda mégiscsak egy gyerek, és nem őt kellene küldeni az államelnökkel való tárgyalásra. Illetve hát voltaképpen nem is küldte senki. Ő maga határozott így. De ettől még gyerek. Százhetvenegy éves süldő lány. Hiába annyira intelligens, ha nincsen elég tapasztalata – de ő a fiatalságából erényt kovácsol, egyszerűen nem hagyja a társalgást tárgyalássá válni, belebonyolódni a politikusok szokásos protokolláris vitastílusába és -módszerébe. Nem megy bele esetek megvitatásába, valószínűleg később sem, mert amazok lehangorelnék a nagyobb lexikális és módszertani tudásukkal. Egyszerűen csak Kíyreàn fejéhez vagdossa mindazt, amit a nép annyira szeretett volna már megmondani neki.

– Nehéz választ adni arra, amit mondasz – szólalt meg Kíyreàn hosszabb szünet után; ő is evett egy szendvicset és némi gyümölcsöt. – Legalábbis olyan választ, amivel te meg lennél elégedve.

– Bíz rád, hogy én mivel leszek megelégedve, Vúyrd. Adj olyan választ, amilyent tudsz.

– Nézd. Ha azt mondom, hogy a kormányzati munka megalkuvásokkal jár, arra te azt válaszolod, amit már korábban egy tévébeszélgetésben hallottam tőled: hogy ez üres szólam, amit a politikusok évezredek óta mondogatnak.

– Üres *dumát* és évszázazredekét mondtam, de egyébként valóban az. De neked akkor sem ezt válaszolom. Mindenki másnak igen, neked nem.

– Megtisztelő, hogy kivétel lehetek.

– Egyébként nem tudtam, hogy nézed a tévészerpléseimet. Neked azért nem azt válaszolom, amit ott mondtam, mert neked válasz helyett kérdés jár. Megalkuvások? Jó. Minek a javára, Vúyrd? Sýndoreia egyre nagyobb nyomorban él. Állítólag már ötvenmillió embernek nincs mit enni, de valószínűleg többnek. Leg-

alább húszmillió gyerek nem jár iskolába, és aki igen, az hülyeségeket tanul. A kórházakban nincs gyógyszer, nincsenek eszközök, nincs fizetés az alkalmazot-
taknak. A belföldi csillagközi közlekedés gyakorlatilag leállt, a kis népességű
naprendszerek el vannak vágva az ország többi részétől. A bolygóközi közlekedés
is alig tántorog már. Az anyabolygón kívül minden építkezés leállt, amiben bár-
mekkora állami rész van, márpedig mindegyikben van. Ezen a világon még a ki-
sebbek úgy-ahogy haladnak Káyndímon kívül is. A nagyok csak itt a városban. A
sivatagok termővé tétele ügyében tíz éve nem történik semmi. A légtetvények
sem fejlődnek. A bányászat leállt, a felszíni és az űrbeli is. Az ipar már alig vo-
naglik. A kereskedelem áru hiányában szinte megszűnt, de a feketepiac is alig
tengődik, mert nincsenek hajók, amik csempészárut hoznának. A tudományos ku-
tatás is pang. A könyvkiadás, a tévé és a mozi az, ami még megvan, gondolom,
azért, mert ha már szórakozni sem tudnak az emberek, akkor baj lesz. Hát ez a
helyzet körülbelül. Elsoroltam mindent, amire az embereknek szükségük van, azt
hiszem. Egytől egyig tönkretetted valamennyit. Akkor most mondd meg nekem,
mi az, amivel megalkudtál. Titkos expedíciót küldtél egy másik galaxisba? Fölfe-
dezted az örök ifjúság titkát? *Mi az a hihetetlenül fontos cél, amiért megéri felál-
dozni egy négyszázmillió országot?!*

Kíyreàn grimaszt vágva, némán ült a helyén.

– Azazhogy nem „egy” országot – tette hozzá Ninda. – *Az országot.* Hiszen
nincs másik. Te csak itt lehetsz elnök. Min akarsz uralkodni két év múlva, ha ös-
szeroppan a gazdaság? Vagy ha a jelenleg már az elszakadást fontolgató naprend-
szerek mondjuk a jövő hónapban kikiáltják a függetlenségüket, és az ország elve-
szíti népességének egyharmadát és maradék iparának felét?

– Nehéz kérdéseket teszel fel – szólalt meg az elnök kis hallgatás után.

– Szeretném, ha nem fárasztanál azzal, hogy a tények fölött vitatkozol velem.
Inkább válaszolj.

– Kérdezhetek valamit én is?

– Hát persze.

– Mi szükséged van neked az én válaszaimra?

Ninda felvonta a szemöldökét, s figyelmesen nézte az elnököt.

– Ebből még lehet bölcs kérdés is, ha kifejted.

– Igazán megtisztelsz. Csak azt szeretném tudni, mit fogsz tenni, ha válaszolok.

– Megpróbálom megérteni, amit válaszoltál. Hogy mit gondolsz, és azt miért
gondolod. Amiben nem értek egyet veled, azt el fogom mondani, és megpróbáljuk
közelíteni az álláspontokat, ha tudjuk. Ha pedig nem tudjuk, akkor megállapítjuk
ezt. Te nem így szoktál beszélgetni?

– Hadd tegyem fel másképpen a kérdést. – Kíyreàn láthatóan fékezte magát. –
Sÿndoreia sorsát illetően szerettem volna megtudni tőled valamit.

– Hát nem te vagy az elnök?

– De, én vagyok! De ti csillaghajók tömegével szálltátok meg a fővárosomat, és innentől nekem már fogalmam sincs, ki fogja eldönteni, hogy mi történik az országban!

– Tudod, én nem kaptam itt semmiféle oktatást. De tegnap beleolvastam az alkotmányba. Idéznéd a negyedik pontot?

– Kíryeàn zavartan nézett a tanácsadóira. Kéroõn elõvett egy vÿriist és kikereste.

– *Az Államszövetségben a legfõbb hatalom a népé.*

Ninda nyugodt mozdulatokkal töltött magának egy fél pohár íhafit és kiitta.

– Hát – mondta lassan – tudtommal a nép még mindig ott van a helyén. Tehát a kérdésedre a válasz természetesen az, hogy Sÿyndoõreia sorsát a nép dönti el. Egyébként ez nem a te fővárosod, hanem az övék. Ez is benne van az alkotmányban. Nyolcadik pont.

– És a Testvériség hajói?

– Azok ahhoz kellett, hogy én idejöhessek, mert a Testvériség egyetlen állampolgárát sem engedi olyan ország területére lépni, amellyel felmondta a kapcsolatokat, csak ha megfelelő biztonsági intézkedésekkel védelmezi – és ahhoz, hogy Sÿyndoõreia sorsát a nép dönthesse el, nem pedig te.

– A sÿyndoõr nép?

– Persze hogy a sÿyndoõr nép. Gondoltad, hogy mi fogunk ezzel vacakolni?

– Hogyan fogja eldönteni?

– Honnét tudjam, Vûyrd? – nézett Ninda méltatlankodva az elnökre, egy szelet jogratos süteménnyel a kezében. – Mi vagyok én, valami államvezető szakember? Majd õk eldöntik, hogy hogyan akarják eldönteni. Választanak maguknak elnököt vagy sem, új kormányt vagy sem – semmi közöm hozzá. Ez az õ országuk, nem az enyém. Az állampolgárságom ellenére sem.

– Tehát azért jöttél, hogy felszólíts, távozzak a hatalomból – állapította meg Kíryeàn hidegen.

– De Vûyrd! Te még mindig nem értesz engem. Azért jöttem, hogy megismerjelek, mert elég sok mindenben hatottál az életemre. És hogy föltegyem azt a kérdést, amire még mindig nem válaszoltál. Engem nem érdekel, hogy te vagy-e itt hatalmon. A sÿyndoõrokat érdekli, meg persze Ámmaïtot, aki viszont nem szorul rá, hogy velem küldjön ilyen felszólítást, hiszen elmondta számtalanszor a tévében, hogy neked le kell mondanod. Ez engem nem érdekel. Én beszélgetni jöttem. Te teljhatalommal irányítod Sÿyndoõreiat. Én erre kíváncsi vagyok. Hogyan csinálod – és miért? Mi ebben a jó neked? Szóval válaszolsz végre a kérdésemre?

og-6 asztalnál

„Harcolni, amikor már minden elveszett – igen, az hőstett. De beismerni, hogy tehetetlenek vagyunk, az még nehezebb.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
164. sómir*

Amióta felépült az elnöki palota, talán most először tartották a kapuját ilyen hosszan nyitva. Azután is nyitva maradt, hogy a három kislány kilépett rajta. Mennydörgésszerű tapsvihar fogadta őket, az emberek ujjongtak, rikoltoztak. Ninda és két társa – utóbbiak ismét porálarcban – megállt a kapu előtt és várt.

Három riporter is volt ott. Kéyl Lÿŷksúnaŷy és Larenka Szontiszkovarikinde, akikkel akkor találkozott először személyesen, és Nomboka, aki majdnem olyan messziről érkezett a szúnik egyik hajójával, mint maga Ninda, és egész sor megbeszél interjút mondott le, hogy itt lehessen.

Larenkának engedték át az első kérdés jogát.

– Mit gondolsz Vûyrd Kÿyreànról, Ninda? – kérdezte.

Ninda néhány pillanatig gondolkodott, aztán könnyedén megvonta a vállát.

– Kÿyreàn értelmes ember – felelte. – De tökéletesen hiányzik belőle a döntésképeség. Lehet, hogy csak most, öregkorára vesztette el, nem tudhatom. De a legalapvetőbb kérdést tettem föl neki, amit egy igazi vezetőnek gondolkodás nélkül kell tudnia megválaszolni, hiszen erre a kérdésre már akkor tudnia kellett volna a választ, amikor elnök lett. Jól jegyezzétek meg a szavait. – Ninda fölemelte az ujját, úgy idézte. – „Kénytelen vagyok beismerni, hogy nem tudok olyan választ adni a kérdésetekre, amit el tudnál fogadni, amit válasznak tudnál tekinteni. Huszonöt éves politikai pályámon te vagy az első.” Jegyezzétek meg, sÿÿndorok, hogy itt voltatok és hallottátok, amint Vûyrd Kÿyreàn életében először elismeri, hogy nincs válasza. Most viselkedett úgy, ahogyan egy embernek kell – nem pedig úgy, ahogyan egy politikusnak, akinek az a lételeme, hogy köntörfalaz, kerülgeti a választ, kétértelműen fogalmaz.

– Ki vezet ezentúl Sÿÿndoreiát? – kérdezte Lÿŷksúnaŷy.

Ninda szárazon felelt.

– Nem tudom. Semmi közöm hozzá. Majd a nép eldönti.

– Vûyrd Kÿyreàn és az Érсом-kormány?

– Nem tudom, majd a nép eldönti.

– Talán Ámmaït Îldaŷa?

– Hát azt nem hiszem.

– Itt Îldaŷa nagykövet beszél – szólalt meg Ámmaït jól ismert hangja a levegőből. – Meg kívánom erősíteni, hogy semmiféle körülmények között nem vállalok

részt Sýyndoreia kormányzati munkájában. Ugyanakkor mérhetetlenül megdöbentene, ha a nemzet a történet után még bizalmat szavazna Kíyreánnak vagy az általa kinevezett kormánynak.

Nombokán volt a kérdés sora.

– Milyen embernek találtad Kíyreàn elnököt?

Ninda csak néhány pillanatilg tűnődött.

– Engem Vûyrd lelkes hívei eddig is utáltak, és egyébként sem igénylem a szeretetüket, úgyhogy megmondom úgy, ahogy van: nem értem, hogy mit látnak benne annyira csodáltnivalónak, sőt azt sem, hogy miért lett elnök. Miért pont ő lett az elnök? Egy teljesen hétköznapi ember, akinek még csak nem is túl magas az intelligenciája, hiszen ebben a helyzetben egyszerűen fogalma sincsen, hogy mihez kezdjen. Az elején még megpróbálta velem eljátszani a szoszthen-fhaurgát, hogy ő itt bizony az elnök és én őt tiszteljem. De hát én nem tudok egy rangot tisztelni, én csak egy embert tudnék – azt viszont nem találtam meg a rang mögött. Talán már el is vészett az egész, és maradt az üres hivalkodás. Amikor a rangjával nem ért nálam célt, nem maradt semmije, amivel a tiszteletemet kiérdemelhette volna. Csak ez az egy dolog: hogy végre egyszer, talán életében először őszinte volt. Higgyétek el, ez a legnehezebb a világon. Ez okozza, hogy az emberek ennyire nem merik még csak megpróbálni sem.

– Te mit fogsz most csinálni? – tudakolta Lÿýkšúnaħý; ez a kérdés kétségtelesen legalább annyira foglalkoztatta az ÁLAN tagjait, mint az, hogy mi lesz az ország vezetésével.

Ninda végigpillantott a tömegben, akik minden talpalatnyi helyet megtöltöttek a parkban és a Dituëyp sugárúton, ott ültek mindenhol, a palota parkjában is. Egyetlen kicsiny terület maradt szabadon, itt a palota kapujánál, ahol a három kislány, a három riporter és hátrébb a díszegyenruhás palotaórség állt. Az első sorban ott ült Dwnśý és mellette Eĩdi is.

– Beszélgetni fogok a barátaimmal, akik miatt idejöttem – mutatott végig az embereken. A tömeg boldogan felmorajlott.

– És azután?

– Hát hazamegyek a hajómra. Igazából nekem most iskolában kellene lennem, tudjátok? Nálunk most kora délután van, tanítási idő.

Az emberek nevettek, Ninda pedig odasétált Dwnśýékhoz, leguggolt melléjük.

– Azt hiszem, apád eléggé be lesz zöldülve – mondta neki.

– Nem baj – nevetett a fiú, és ismét átölelte, csak egy pillanatra. Aztán Eĩdi is.

– Még nem tértem magamhoz – szipogta –, hogy te itt... és hogy ti tényleg... hogy Dwnśý a *te* barátod...

A kamera ott volt a közelben, az egész tér, az ország, a fél spirálkar látta Ninda vidám grimaszát.

– Nem olyan nagy csoda. Nekem mindenki a barátom, csak legyen rendes ember. No persze mi közelebbi barátok vagyunk, ez igaz. No, ülünk is le, beszélgesünk.

Valaki valahol kiadott egy parancsot, és máris ott voltak a teherhordó automata-
tá, asztalt állítottak a palota kapuja elé, köré padokat – újabb protokollsértés –, rá
a szokásos tálcákat, poharakat, palackokat.

– Nem tudlak mindannyiótokat ideültetni az asztalomhoz – foglalt helyet Ninda
–, de egyetek velem, legalább azok, akik itt vannak a téren, jó?

Ezt is értették valahol fent a hajókon, és újabb automaták száguldottak le az em-
berekhez. Ezek csak ennyivalót hoztak, asztalokat nem, képtelenség lett volna he-
lyet szorítani nekik. A legtöbben csak az ölükbe tudták tenni a tálcát, hat-nyolc
emberre jutott egy, úgy falatoztak róla.

– Először is: úgy gondoltam, a ma estét még hagyjuk. Ünnepeljetek, érezzétek
jól magatokat. De holnap reggeltől lássatok neki az arc képeim leszedésének,
rendben? Szeretném, ha minél hamarabb eltűnnének.

Kipillantott jobbra, a Mÿsloÿndruòp irodaház homlokzatára, ahonnan a saját
arca nézett vissza rá, a harmadik emeletről lógott egy másfél emelet magas vász-
non.

– Egyébként jó kép – intett az épület felé. – Biztosan mindenhová olyan
képkockákat választottatok, amiken jól nézek ki. De én nem leszek egy második
Vúyrd Kÿyreàn. Korábban is ezt mondtam, most is ezt mondom. – Ránézett
Dÿnsyra. – Mi lesz már? Ideülnétek végre?

A fiú és a lány megilletődve foglalt helyet az asztalnál.

– Ez hihetetlen – motyogta Eïdi.

– Ugyan mi ebben a hihetetlen? Idejöttem, leszálltam, bementem oda, visszajöt-
tem, leültünk beszélgetni. Egyetek szendvicset. Mi van ebben, ami hihetetlen?

– Csak... hát nem is tudom. – Eïdi elnevette magát. – Te vagy a leghíresebb
ember ebben az országban... amióta Sÿÿndoreia létezik, senki nem volt ennyire
híres és... és népszerű is, mindenki imád téged Káÿndimtól Sÿÿp-Léékronig, és
egyszer csak itt ülök az asztalodnál...

– Ez is ugyanolyan asztal, mint bármelyik másik. És én se készültem más
anyagból, mint bárki ebben az egész nagy tekergő Galaxisban.

og-7 lemondatás

„Némely országban az emberek túl nagy fontosságot tulajdonítanak a kormánynak. Például ha egyáltalán észreveszik.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
144.*

- Mikor fognak leszállni és kereskedni a hajóitok? – kérdezte valaki a tömegeből.
- Nem tudom – felelte Ninda szokott nyugalmával.
- Erre én tudok válaszolni – hangzott fel Ámmaít hangja megint a magasból. – Itt Ámmaít Îdara nagykövet. A hajók akkor fognak leszállni, amikor én engedélyt adok rá. Ebben a kapitányok, illetve a jelen akció szervezői teljességgel az én döntéseimre hagyatkoznak. Én pedig akkor hagyom ezt jóvá, amikor mind Vûyrd Kîyreân, mind Êrsom asszony és kormánya távozott posztjáról. – Kis szünetet tartott, hogy a hallgatók emészthessék a szavait. – Ebből nem engedek. Amikor ketjük közül a második lemondása elhangzott, közlöm Esszungi főparancsnok úrral, hogy leszállhatnak. Előbb nem. És mielőtt bárki azt mondaná, hogy ez zsarolás, elébe megyek: igen, ez zsarolás. Büszkén vállalom.
- Itt Esszungi gauran – szólalt meg a másik hang. – A válasszal egyetértek, de a kérdést pontosítanom kell. A Testvériség jelenleg nem számol Sÿyndoreia népének vásárlóerejével, különös tekintettel a sÿyndor valuta elértéktelenedésére és arra, hogy sok millió sÿyndor polgárnak gyakorlatilag egyáltalán nincs még ez az értéktelen pénze sem. Ezért amikor Ámmaít nagykövet megadja az engedélyt, nem az fog történni, hogy leszállnak a hajók és kereskedni fognak – egyébként is több százmillióan akarnának vásárolni, ez logisztikai képtelenség. Az fog történni, hogy kishajók indulnak el itt az anyabolygón, és a flotta egy része felkeresi Sÿyndoreia összes többi világát is, oda is elviszi őket. A hajók már útra készen állnak becsomagolt konténerekkel, amiket a városi hatóságokhoz fognak elvinni. Az ő dolguk lesz eljuttatni tartalmukat az emberekhez. Élelmiszerek, nélkülözhetetlen háztartási cikkek vannak bennük. Pénzért kereskedni majd akkor tudunk Sÿyndoreiával, ha az ország talpra áll a kîyreâni fosztogatás és a gazdasági embargót követő összeomlás után. Most az a cél, hogy megmentjük az embereket, nem az, hogy keressünk rajtuk.

Súlyos lett a csend. Esszungi közleménye a megszállást mentőakcióvá változtatta. Ettől a pillanattól fogva csak azt várta négyszázmillió ember, hogy Kîyreân és Êrsom bejelentse lemondását, és elháruljon az akadály az élelmiszercsomagok szétszétlása előtt.

Elsőként a belügyminiszter reagált, bár erről a nyilvánosság nem tudott. Néhány pillanat alatt írt egy parancsot a rendfenntartók és a katonaság összes egységének,

valamint az összes település polgármesteri hivatalának címezve. *Azonnali mozgósítási parancs minden elérhető gépi és emberi erő számára. Készüljenek fel arra, hogy amennyiben a Testvériség hajóiról csomagkonténereket kapnak, azokat késedelem nélkül bontsák fel és rászorultsági alapon osszák szét a lakosságnak. A parancs azonnal hatályba lép, szabotálói katonai bíróság előtt felelnek. Lèèsyt belügyminiszter.* Szétküldte a hivatali csatornán és kitette a tanácsterem fali kivetítőjére. A jelenlevők figyelmesen elolvasták. Érsom asszony tűnődve miniszterére pillantott.

– Ez nem egészen vág össze korábbi álláspontjával, Lèèsyt úr.

– Nem szükséges összevágnia, asszonyom. Azt ön dönti el, hogy mit válaszol a süünŷknak, én viszont gondoskodom a végrehajtásról – ha lesz mit végrehajtani.

– Igen... sejtettem, hogy ezt fogja mondani. Akkor beszéljünk erről a válaszról. Îdara követelésén nincsen sok árnyalni való. A süünŷ főparancsnok pedig még meg is emelte az ultimátum tétjét. Ki ne akarna ilyen ingyencsomagot?...

– Gyakorlatilag megvesztegeti a nemzetet – bölintott Lèèsyt. – Ha most nekik kellene eldönteniük, hogy az elnök úr és ön a helyén maradjon-e vagy távozzon, én nem gondolnám, hogy a döntésük objektív ítéleten alapulna.

– De nekem kell – biccentett Érsom. – No jó. Értékeljük a helyzetet. Mi a lemondásom alternatívája?

Csend, tanácstalan arcok.

– Valaki csak tud valamilyen alternatívát! – horkant föl a miniszterelnök.

– Nem ez a kérdés – dűnnyögte Műntreŷ külügyminiszter. – Az a kérdés, hogy mit tesznek a süünŷk, ha nem teljesítjük a kívánságukat.

– Îdara kívánságát – pontosított Koõvaŷ államtitkár.

– Tekinthesi nyugodtan a Testvériségének – felelte Ÿmŷvt miniszterhelyettes.

Ninda körülbelül ugyanekkor pillantott fel a Mŷŷsloŷndruõp irodaház homlokzatára, ahol mozgásba jött az arképét viselő óriási transzparens. Néhány ember állt odalent, az épület előtt, és valami távirányított repülő készülékkel eresztették le a hatalmas vásznat.

– Ez kedves tőlük – mondta Ninda. – Tudjátok, a Galaxis több más világán is volt olyan problémám, hogy túlzásba vitték a rajongást, de az össze sem hasonlítható az ittenivel. Szeretnék ennek véget vetni.

– Azt mondtad – szólalt meg Dŷnŷ –, hogy Kŷyreàn lemondása után kell eltávolítani az arképeidet.

– Azt. És végtelenül meg lennék döbbenve, ha akár ő, akár a miniszterelnök az eddigiék után kijelentené, hogy ragaszkodik a hatalmához.

– Itt Esszungi – szólalt meg a hang a magasból. – Erre lenne egy válaszom, de kaptunk egy megkeresést. Érsom miniszterelnök kíván szólni hozzánk. Bekapcsolom a közvetítésbe.

Esszungival és Ámmaittal ellentétben a miniszterelnöknek az arca is látható lett a fali kivetítőkön. Ninda és a közelében levők látóterében őt is volt belőlük.

– Üdvözöllek Sŷŷndõreia földjén, Niündà – kezdte.

– Én is téged – bólított Ninda, ezzel a szúni normák szerint kimerítő terjedelmű köszöntésben részesítve Érsómot.

– Szeretnék hozzászólni ahhoz a kérdéshez, amiről itt beszélnek. – A miniszterelnök Nindát még tegezte, de most átváltott az idegenekből álló csoportnak járó ragozásra. – Emlékeztetnem kell a jelenlevőket valamire, aminek nem szenteltek kellő figyelmet. Ez pedig a törvény. Az alkotmány meghatározza mind az elnök, mind a miniszterelnök lemondásának feltételeit és körülményeit. Ezek pillanatnyilag egyikünk esetében sem teljesülnek, és eleve nem lehetséges, hogy mindketten lemondjunk. Amíg ugyanis az országnak nincsen hivatalban levő elnöke, a miniszterelnök nem mondhat le, és megfordítva.

– Mondd, mi a személyneved? – kérdezte Ninda hirtelen.

Érsóm meghökkent. – Kérem?

– Mi a személyneved? – ismételte Ninda hangsúlyosabban.

– Mýnēt... de...

– Tehát, Mýnēt, azt hiszem, hogy valahogyan meg kell oldanotok ezt a helyzetet, mert amíg Vûyrd hatalmon van, addig lehetetlenség egy demokratikusan megválasztott miniszterelnököt találni, és amíg te hatalmon vagy, addig demokratikus elnökválasztásra sincsen mód. Nem magamtól vagyok ilyen okos, Ámmaítot idézem.

– Így van – jelent meg a kivetítőkön most már a nagykövet arca is. Nem is titkolta derűjét, amiért Ninda a személynevek használatával újabb protokollsértést követett el. – Ezt tőlem hallotta. Igen, a történészek majd kétségtelenül feljegyzik, hogy alkotmányellenes helyzet jött létre az önök egyidejű lemondásával. Viszont ötvenmillió embernek nincs mit enni az országban, Érsóm asszony. Ha én lennék a miniszterelnök, nekem ez az egy tény önmagában elég lenne, hogy lemondjak.

– Zsarolással akarja eltávolítani az ország egész vezetését?! – csattant fel Érsóm. – Miféle vezetők lennének, ha ezt eltúrnénk?!

– Itt Esszungi főparancsnok – szólalt meg az arc nélküli hang, mielőtt Ámmaít válaszolhatott volna. – Sajnálattal kell közölnöm, asszonyom, hogy még egy okuk van rá. A Testvériség nem azért gyűjtötte össze a főváros és környéke fölött ezt a galaktikus méretű flottát, hogy miután szépen megkértük önöket, hogy hagyják végre békén az ország népét, önök pedig nemet mondtak, mi ebben megnyugodva illedelmesen elsétáljunk. Önök távoznak a hatalomból. *Most*. Ha nem megy szép-szerűvel, akkor erőszakkal.

– Hát ez az önök módszere?!

– Ha kell, akkor igen – vette vissza a szót Ámmaít, és kikapcsolta Érsóm hangját. – Nem várok tovább az önök nyilatkozatára. A Testvériség által rám ruházott hatalomnál fogva, a sýyndor nép nevében Sýyndoreia államelnökét és kormányát megfosztom hatalmától. Az átmenet idejére a kormányzást a Testvériség tisztviselőire bízom. Bejelentem, hogy Vûyrd Kíyreàn diktatúrája megbukott.

og-8 lemondás

„*Ammaít előre megmondta, hogy a rezsim bukásakor azok ünnepelnek majd a leghangosabban, akik a leglátványosabban rajongtak Kíreánért.*”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
409.*

Érsom asszony hihetetlen önuralommal fékezte meg a dühét és hallgatott el, amikor látta, hogy hiába beszél. Az asztal körül ülőkhöz fordult.

– Elnémítottak.

Senki sem vette a bátorságot, hogy ráfelelje: igen.

A miniszterelnök elővette a vryriését, néhány mozdulatot végzett a képernyőn, és fölnezett.

– Gyorsan dolgoznak. Senkit sem tudok felhívni, elváltak a világtól. Nézzék meg a készülékeiket maguk is, de gondolom, alapos munkát végeztek. Nyilván az egész épületben senkié sem működik.

Egy félhuszad alatt kiderült, hogy valóban így van. Érsom felpillantott a mennyezet alatt megállás nélkül keringő dzsindrobotokra.

– Gondolom, ha most elővennék egy lézerfegyvert és a homlokomnak szögezném, ezek kiütnék a kezemből. De nincs is fegyverem és nem is áll szándékomban öngyilkosságot elkövetni. – Maga elé tette a vryriist és diktálni kezdett. – Én, Mýnēt Érsom, Sýyndoreia Államszövetség miniszterelnöke a mai nappal, 59. Iyá-ik 36-án, a zöld órájának tizenkettedik huszadában, a Sũnahaũm Testvériség inváziós flottája által erőszakkal és zsarolással az országra és kormányára kifejtett kényszer elleni tiltakozásul lemondok megbízatásomról...

Míg ő dacos arccal diktálta lemondó nyilatkozatát, az ország ünnepelt. A szúni hajókról elindultak a konténerekkel megrakott aungirok, s a dzsáhifannunflotta fele útnak indult, szétszóródva az Államszövetség többi világa felé; természetesen régesrég el volt döntve, hogy melyik hajónak hová kell mennie. A szindorok az utcákon táncolva ünnepelték a diktatúra bukását. Kíreán nagyszámú arcképét távolították el már ezen az estén, de Ninda arcmásának csak néhány példányát: mivel azok még egy napig maradhatnak, hát nem nyúltak hozzájuk. Helyettük mint ha varázsütésre a semmiből kerülnének elő, piros, sárga, zöld és kék szövetszalogcskák jelentek meg, az emberek egészen biztosan előre beszerezték őket, otthon csokorba kötötték, és most mindenhol ezek jelentek meg, az emberek a ruhájukra tűzték őket, de jutott belőlük a fák ágaira, a köztéri lámpákra, a parkoló kocsikra, a házak ablakaiba is. Káýndĩm néhány huszad alatt szivárványszínekbe öltözött. A szabadság jelképe.

Ninda és a társai is elfogadtak egy-egy négyszínű szalagcsokrot. Aini és Szinensi a ruhájára tűzte, Ninda a sapkájára.

– Én ide rakom – közölte –, mert ez az egyetlen dolog, amit Sÿndořeiáról hoztam és mindmáig hordok.

Persze hogy vastapsot kapott érte, és elkezdték utánozni – de itt éppúgy nem divat a sapka, mint a Testvériségben, nagyon keveseknek volt sapkája. Úgy segítettek magukon, hogy a hajukba tűzték vagy hurkot kötöttek rá és a homlokukra tekerték, körben a fejükön, a vége hátul vagy oldalt lelógott.

– Ezt a viseletet eddig nem ismertük – nevetett Lÿÿksúnaÿy –, azt hiszem, új divatot teremtettél.

Ő is ezt a divatot választotta, és a másik két riporter is.

– Egy pillanat türelmet – szólalt meg Larenka, és a vÿriřsét felnyújtva kért csendet. – Most kaptam kézhez egy levelet. Éřsöm asszony lemondott!

Dörgő taps, ami hamar elnémult, az emberek kíváncsiak voltak a levél tartalmára.

– Elég sértődött hangvételi – kommentálta Larenka, mialatt a levél szövege megjelent a kivetítőkön –, de hát ez érthető. Amire viszont felhívnam a figyelmet, az az utolsó rendelkezés. „Miniszterelnöki posztomon utolsó rendelkezésem, amennyiben valaki még figyelembe veszi utasításomat – aki nem, az tekintse nyomatékos kérésnek –, hogy nem akarok hallani semmiféle erőszakos ellenlépésről, sem az ALAN, sem a Testvériség ellen, sem az államrendet védelmezni hivatott szervezetek, sem magánemberek részéről. Hiszek abban, hogy mind az elnök úr, mind kormányom – éppúgy, mint az előző kormányok – a nemzet bizalmából nyerték el hatalmukat és a nemzet javára gyakorolták azt. Ha munkaadóm, a nemzet úgy látja, hogy nem kér belőlem, ahogy megválasztott, joga van elmozdítani posztomról.”

Kis csend támadt, már amennyire ekkora embertömeg csendben tud lenni.

– Mit gondolsz erről, Ninda? – nyújtotta oda Larenka a vÿriřst. Ninda csak átfuttotta a szöveget és visszaadta.

– Azt hiszem, Mÿnēt alapján véve jó ember. A népet akarta szolgálni, és azt hitte, hogy csakugyan azt is teszi. Nem látta be – és lehet, hogy soha nem is fogja –, hogy egy zsarnokot szolgált, akit soha nem érdekelt semmiféle nemzet. Ami azt illeti, Vÿyrd sem az, akinek elképzelttem. Nem egy vad, gonosz diktátor, akitől retteg mindenki. Ő egyszerűen csak valamikor félreállította az előző diktátort, talán megtetszett neki az irodája, talán már ő maga sem tudja, hogy miért, és azóta ő ül az elnöki palotában. Sÿndořeián nem azért van zsarnoki uralom, mert ő így óhajtja, hanem mert mindig is az volt, és ő soha nem gondolta, hogy ezen változtatni kellene. Minek? Neki jó így is, mások élete pedig nem érdekli. Vÿyrd egy közömbös ember. Ne értsetek félre, nem azt akarom ezzel mondani, hogy ő jó ember csak azért, mert nem gonosz. A rosszal szembeni közöny éppen úgy hat, mint maga a rossz. Szafhu drı ekan szonon khano drı.

– Gondolod – kérdezte Lÿÿksûnahÿ –, hogy Kÿyreàn nem is tud arról a sok gonoszságról, amit a nevében elkövettek?

Ninda jól ismert mozdulatával megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs. Elég tájékozatlan embernek kell lennie annak, aki nem tudja, hogy mi zajlott mostanáig az országban. El tudom képzelni, hogy úgy gondolta, hogy ő már akkora nagy ember, hogy nem kell tájékozódnia az ország dolgairól. De az is lehet, hogy tájékozódik, csak egyszerűen nem érdekli. Végül is ez teljesen mindegy. Az országnak nem lesz attól se jobb, se rosszabb, hogy Vûyrd Kÿyreàn miről tud vagy nem tud.

– Ebben az országban mindenki úgy gondolja – felelte Lÿÿksûnahÿ –, hogy Vûyrd Kÿyreàn mindenről tud, és kell is, hogy mindenről tudjon, mert úgy tud beavatkozni, amikor valami nem jól megy.

– Hányan néznek most minket az országban, Kÿÿl?

– Belföldön?... – nézett utána a tévés. – Már átléptük a háromszázmillió nézőt.

Ninda szokásos nyugalmával fogadta a közlést, hogy az ország lakosságának háromnegyede őt nézi.

– Rendben. Akkor most megkérdézem ezt a háromszázmillió embert. Hány esetről tudnak, amikor ez megvalósult? Amikor Vûyrd tudomást szerzett valami-ről, ami nem jól ment, beavatkozott és kijavította. De ő maga! Nem a helyi illetékes kisfőnök akárki, aki Vûyrd arcképét tartja az irodája falán, hanem személyesen Vûyrd Kÿyreàn „elnök úr öméltósága”.

– Hát erre nem sok választ fogsz kapni – mondta Larenka. – Ugyanis az alkotmány meghatározza az elnök feladatait, és semmi efféle nincsen benne.

– Tudom, olvastam. Az elnöknek csupa „szimbolikus és protokolláris” feladata van. Azt is tudom, hogy ez úgy hazugság, ahogy van. Mondjátok, sÿÿndorok: voltaképpen van nektek bármi más okotok arra, hogy egy elnököt fényes vÿyrd díszben tartsatok, azon kívül, hogy ő így óhajtja, és aki ellentmond, az egykettőre börtönben találja magát?

og-9 Vyhauteénéknél

„Úgy képzem el, hogy az udvariasság úgy alakulhatott ki a Hajnalkor primitív embereinél, hogy valamilyen szertartásos szavakat használtak annak jelzésére, hogy nincsenek ellenséges szándékaik. Ha egyszer majd nem lesz oka tartani egyik embernek, egyik országnak a másiktól, talán megszűnik az udvariasság mint idejétmúlt dolog. De ez csak akkor derül majd ki.”

Angrolími:

Népszokások és társadalmi konvenciók,
120.

Sÿyndoreia
Ïmseny-ÂÏyl
59. lÿaikís 37.
a rózsaszín órája

Ninda nyugodt mozdulatokkal készítette el a dÿyrmïnes szendvicsét. Sônerwti kenyérből készült, amire ïtít kent, arra a dÿyrmïnt, néhány szelet óvukgyümölcsöt, és megszórta reszelt úrasÿÿ sajttal. Soha nem evett ilyet – Hait szokott otthon szindor ételeket készíteni, de ez történetesen nem szerepelt még –, egyszerűen utánozta Dÿwnÿy mozdulatait, aki végtelen mügonddal tanította meg.

– Soha nem gondoltam, hogy egy nap itt reggelizem veled a saját reggelizôszobámban – állapította meg Vyhauteén, aki szintén készített magának szendvicset, de őt nem kellett tanítani rá.

Ninda vállat vont és beleharapott a szendvicsbe.

– Jó – mondta teli szájjal, ami a szüniknél tökéletesen beleillett az illemszabályokba; a szindoroknál, legalábbis Vyhauteének köreiben a legkevésbé sem, de ezt Ninda nem tudta és nem is zavartatta magát. Az viszont a szindor felsőbb körökben sokkal nagyobb faragatlanságnak számított volna, ha valakit figyelmeztetnek az illetlenségére, mint maga az illetlenség. – Néha eszünk sÿÿyndor ételeket otthon is, de ilyent még nem ettem.

– A hajódon?

Ninda bólíntott.

– Mindig kíváncsi voltam, hogy élnek a sÿünÿk a hajóikon – próbált csevegni Sênÿÿ Êrlahÿÿ, a háziasszony.

– Hát erre aligha fogunk választ kapni, anyám – mondta Dÿwnÿy.

– Tényleg nem, Sênÿÿ – felelte Ninda, és kivett egy lÿlÿwni módra fôtt tojást –, sajnálom.

– S azt sem tudhatjuk meg, hogy miért titkolóznak a sÿünÿk ennyire? – érdeklôdött Vyhauteén.

– Nincsen semmi különös oka, Lèèrèyñ. Egyszerűen nem osztunk meg az életünkről semmit.

– Hát ha nem, nem – felelte Sèny udvariasan. – Akkor beszéljünk másról. Meddig maradsz Sýñdoreián?

– Ameddig a hajóm. Persze nem jöhetek le mindennap, iskolába kell jánom. Ma kihagytam egy napot a kedvetekért, meg egy kicsit körülnézek a városban.

Výhauteñ fölsandított a szoba mennyezete alatt mozdulatlanul várakozó Uorira. Ninda egyedül szállt le itt ma reggel, de ezt magával hozta, és persze a ház tömve van a dzsindrobotokkal, ahogy az egész város, talán már az egész ország. Ninda olyan biztonságban lesz akárhol a városban, mint a saját ágyában a hajóján. Ami nagyon fontos érdeke Sýñdoreiának – gondolatban visszatért a diplomata látásmódhoz –, mert ha ennek a gyerekek itt valami baja lesz, a sýmw-ñoūmer szakad az ország fejére.

– Merrefelé szeretnél körülnézni? – érdeklődött Dwnsý. – Szívesen elkísérellek.

– A szegények között – volt a magától értetődő válasz.

Výhauteñ kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán becsukta. Ninda nem reagált, vett egy villával az ýmat salátából.

– Én is... veletek mennék – szólalt meg most először Eīdi, aki alig mert megnyikkanni a hirtelen kettős megtiszteltetéstől: Dwnsý meghívása révén egy asztalnál reggelizhetett a volt miniszterhelyetessel, és magával Nindával.

– Persze, gyere csak – bólintott Ninda nyugodtan, és evett egy kis lýrzelét is.

Sèny igyekezett nem mutatni megkönnyebbülését, amiért ez a gyerek, aki híres arról, hogy a szegényekhez húz és a gazdagokat nem kedveli, zavartalanul étkezik az asztaluknál, és nem mondja, hogy ennek a reggelinek az árából egy szegény család napokig megélne. De a gyerek mégiscsak leolvashatott valamit az arcáról, mert a következő falat szendvicssel a szájában beszélni kezdett.

– Tudjátok, engem mindenhol a szegények érdekelnek már jó ideje. Beszélgetek velük, igyekszem megismerni őket. Ettől néha azt hiszik, hogy bajom van a gazdagokkal, pedig nincsen. Nem a pénztől függ, hogy valaki milyen ember. Én is gazdag vagyok, egy halom pénzt kaptam innen Sýñdoreiáról, az ügyvédek perelték ki a kormánytól. Egy még nagyobb halom pénzzel még tartoznak, és még mindig zajlanak perek. Számokat nem tudok, soha nem érdekelt, hogy mennyi van a számlámon. Az igazi értékeimet nem ott tartom.

Výhauteñ elmosolyodott.

– Lehet, hogy éppen én vagyok az, aki tudja, hogy neked mennyi pénzed van? Miniszterhelyettesként sokat kellett foglalkoznom a pénzügyeiddel... te vagy az egyetlen magánember, akinek a pénzügyei munkát adnak a mi külügyminisztériumunknak.

– Furcsa dolgok ezek – felelte Ninda, és kortyolt egyet az íhafira legfeljebb halványan emlékeztető, lüakëáni narancsléből. – Engem soha nem érdekelték ezek a

dolgok, a Testvériségben is csak néhány embert, főleg az ügyvédeimet... itt meg egy egész minisztérium, a tévé, mindenki velem foglalkozik.

– Nincs nagyon terhedre? – érdeklődött Sēny udvariasan.

Ninda megint vállat vont.

– Nemcsak a pénzügyeim meg a jogi ügyeim nem érdekelnek, hanem a körülöttem csapott felhajtás sem. Ez legyen azok gondja, akik ezt a felhajtást csinálják.

– Igen, tudom – sóhajtott Dwnśy –, mindig elmondod az ALAN-nak is.

– Ezentúl még inkább ezt fogom mondani. Vagy lehet, hogy semmit sem fogok mondani az ALAN-nak, hiszen már nem lesz rám szükségük. A diktatúrának vége.

– Rád mindig szüksége lesz ennek az országnak – mondta Dwnśy őszinte csodálattal. Aztán tárgyilagos hangon tette hozzá: – Tudom, hogy ez téged nem érdekel. De a sýyndorok így gondolják. Most, hogy Kíyreàn propagandája nem fog ömleni többé, végre megismerhetnek téged azok is, akik eddig tudomást se voltak hajlandók venni rólad, mert tele volt a fejük „öméltóságával” és mereven elutasítottak mindent, ami ellentmondott neki.

– Értettem a célzást, fiam – bólintott Vÿhauteñ a sértődöttség legkisebb jele nélkül.

– Bocsáss meg, apám, nem rád gondoltam.

– De, de, hagyd csak. Nagyon is rám illik a jellemzés. Sokat gondolkodtam ezen, amióta visszavonultam a közélettől. Sok hibát elkövettem, ezt kénytelen vagyok beismerni... neked pedig bocsánatkéréssel tartozom sok mindenért, amit mondtam rólad, legfőképpen azért az állításomért, hogy te egy rajzolt alak vagy. – Ninda fölkcogott. – Én ezeket akkoriban tényleg elhittem... és nem is oly régen még hittem Vÿyrd Kíyreànban is, hogy ő egy jó ember, aki mindig minden tőle telhetőt megtesz a nemzetért. – Vÿhauteñ türelmetlen kézmozdulatot tett a kiskanállal a zselés tányérka fölött. – Én csak tegnap ábrándultam ki végleg Vÿyrd Kíyreànból. Kétségeim már voltak egy ideje, látva, hogy Érsom asszony mindenáron békét kereső, de alapjában véve erőtlen és határozatlan kormányzását nem támogatja az az elnöki erő, amit én valaha tapasztaltam, vagy csak elhittem, hogy tapasztalom, ez most végül is mindegy. De tegnapig ezek csak kétségek voltak. Tegnap, ahogy ott ült az asztalnál veled... már meg ne haragudj, de hány éves is vagy te, hét és tizenkettő, ugye?... ott ült, te úgy beszéltél vele, hogy attól mindenkinek, aki tisztelte őt vagy a pozícióját vagy mindkettőt, hát kibújt a zsebéből a swmw, és ő ezt *hagyta!* Erre nem mentség, hogy Káyndim égboltja fekete a hajóitoktól, ott a szobában nyüzsögtek a robotjaitok, mert mit csinálnak ezek, ha Kíyreàn keményen helyretesz téged? Lelővik? Ugyan már. Bemegy hozzá egy gyerek, pimaszul beszél vele, és ő ezt hagyja. Nem a Testvériség ereje miatt, az csak ahhoz kellett, hogy bemehess, nem ahhoz, hogy szemtelenkedhess vele. Vagyis *akármikor* bemehetett volna hozzá *akármilyen* gyerek, így beszélhetett volna, és ő nem tudta volna rendre utasítani, mert egyszerűen emberileg nincs hozzá képessége. De hát aki egy gyerekkel szemben sem tudja

felemelni a szavát, az hogyan állíthatja magáról, hogy képes mindarra a nagyszerű dologra, amire ő állítólag képes?

– Nincs nagyobb megrázkódtatás, mint csalódní abban, akit nagyra tartottunk – felelte Ninda komolyan. – Ezt mondta Dornatule, és én egyetérték vele.

408.

og-10 szegénynegyed

„En magam nem vagyok filozófus. A férjem sem az. De félig-meddig mi neveltük fel a legnagyobb filozófust a Galaxis történetében. Hát miránk is ragadt valami.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
25.*

Sÿndoreia Kaýndim-Űkárt 59. lyaikó 37. a fehér órája

A Raâles tér nem olyan volt, mint az elnöki palota környékén levők. Kicsi volt és rendezetlen. Aránylag tiszta volt, mert a thobbinanidószak alatt az ÀLAN kiadta a jelszót, hogy „nem várhatjuk Niündát szeméthegeyeken”, és több tízezer önkéntes takarította ki a várost. De egyetlen fűszál sem nőtt rajta, nem volt más, mint egy üres térség négy lepusztult bérház között, amiken körbefutó folyosók vezettek a lakásokhoz. Most a folyosók összes ablaka nyitva volt, tömve voltak emberekkel, akik mind lefelé néztek, a tér közepére, ahol egy kimustrált szeméttároló tetején ült egy szöke kislány fehér köntösben, és a hangját a dzsindrobotok felvitték a legfelső emeletekre is.

– Nézzétek. Én épp csak megérkeztem ide az Űkárt negyedbe, és már körül sem kell nézmem, pontosan tudom, mit fogok látni mindenhol. Ugyanazt, amit Lűakëánban a Dwürm negyedben, ahol kiskoromban éltem. Nektek, akik itt a folyosón meg körülöttem álltok – mutatott fölfelé, aztán lefelé –, többségben van lakások, persze csak bérelt, hisz kinek van pénze megvenni egyet, vagy éppen egy szobát, egy ágyat béreltek valakitől, akinek éppen csak egy hajszállal jobban megy, mint nektek. De valószínűleg sokan közületek az utcán aludtak ma éjjel is, és biztos vagyok benne, hogy még sokáig ott is fogtok aludni. Igen, Vűyrd Kíyreàn uralmának vége! – emelte föl a hangját, mert a tömeg felmorajlott. – De a nyomornak ettől még nincs vége! Kíyreàn és elődei sok éven át fosztogatták az országot, és mostanra már olyan szintet ért el a nyomor, hogy Sÿndoreia egymaga soha nem fog tudni megküzdeni vele, csillagközi segítségre lesz szükség. Az, hogy ma már, remélem, mindenkinek volt módja megtönni a hasát, a Testvériség

segélycsomagjának köszönhető, azokénak, akiket a Kíyreàn-propaganda gonosz-tevőknek, bogaraknak állított be, és valószínűleg ők fognak Kaýndimban házakat is építeni, mert a városban több százezer embernek nincsen lakhatása. Ha nem ők, akkor valamelyik másik ország, amelyiket szintén gyűlölni tanítottak benneteket. De Kíyreàn uralmának vége, a gyűlölet uralmának vége. Most az következik, hogy embernek való, emberhez méltó életet teremtsetek ebben az országban. Nem tudom, mikorra sikerül. De eddig senki sem próbálta, most kell elkezdni.

– *Mi* teremtünk más életet? – kérdezte egy férfi.

– Úgy értem, a sýyndoř nép. Nem ti itt, két-háromszázan. De közöttetek is biztosan lesznek, akik kiveszik belőle a részüket. Majd lesz egy új kormány, ami házakat, gyárat épít, újraindítják a bányászatot itt és a többi világon. Sokfelé lesz munka. Nektek is.

– Nekünk ugyan nem – mondta valaki.

– Már nem Kíyreàn az úr – emelte föl az ujját Ninda. – Átmenetileg a Testvériség megbízottjai fogják vezetni az országot, amíg a sýyndořök meg nem választanak egy új kormányt. De az is *vezetni* fogja Sýyndořeiat, nem pedig kifosztani.

Hittek is neki meg nem is. De amikor leszállt a szeméttárolóról, egy magas férfi olyan gyengédséggel segítette le, mintha a saját gyermeke lenne. S ahogy elindult az egyik kapu felé, a tömeg tiszteletteljesen kettévált előtte, és az emberek nagyon óvatosan nyújtogatták felé a karjukat, nemcsak hogy az Uorit és a dzsindekert ne provokálják, hanem mert életük legnagyobb pillanatának érezték, hogy *Niindà* itt jár köztük. Félve érintették meg egy-egy ujjal a ruháját, a vállát, a sapkáját, Ninda pedig nyugodt mosollyal, lassú léptekkel besétált az épületbe. Itt még lift sem volt, ősrégi külsejű, lerobbant lépcsők vezettek fölfelé nyolc emeleten át. Ninda elindult rajtuk – mindenhol emberek zsúfolásig, a felsőbb emeletekről lejöttek elébe, a lentiek utánajöttek, de egy lépést sem kellett úgy tennie, hogy vár, amíg valaki félreáll. A negyediken állt meg, teljesen taláломra elindult az emberekkel tömött folyosón, és benézett az ajtókon. Szinte mindenütt nyitva voltak, hiszen a lakók mind kitódultak a folyosóra. Mindenhol szegénységet látott, piszkot, rendtelenséget, bútorozatlan, kopár szobákat. Az épület maga is ilyen volt, lerobbant, ócska, kopott. Az egész negyed hasonló állapotú házakkal volt tele.

Ninda egy helyen kilépett az ablakhoz két embercsoport között.

– Ahogy ti itt éltek, az szörnyű – közölte a terecskén és fölötté figyelő emberekkel. – Én is így éltem Lūakēånban, sőt még szörnyűbb körülmények között. Senkinek sem szabad így élni. Sok ország van a Galaxisban, ahol tettek már róla, hogy bármennyire szegény valaki, azért legyen enivalója és legyen fedél a feje fölött. Persze vannak olyanok is nagy számban, mint Sýyndořeia. Az új kormány-nak az lesz a dolga, hogy Sýyndořeiat átvezesse emeből a csoportból – amamba. Ahol nincs ekkora nyomor. Ámmaít néhány társával azon dolgozik, hogy erre szponzorokat találjon, mert az igaz, hogy a gyár, a bánya munkát ad és bevételt termel, de a gyárat és a bányát is előbb meg kell építeni, el kell látni gépekkel, ehhez pénz kell.

– Akkor azt mondd meg – lépett elő egy félmeztelen, nagydarab férfi –, hogy mindebből *mikor* lesz valami. Mert a gyerekeinknek enni kell!

Ninda figyelmesen ránézett, s a tekintetétől a férfi lépett egyet hátrafelé.

– Nem tudom, barátom. Tudod, hogy én csak egy gyerek vagyok. Azt tudom elmondani, amit Ámmaït mondott nekem. Van remény, hogy még az idén elkezdődhetnek a munkálatok.

– Másfél hónap sincs hátra az évből – mondta a férfi elkerekedő szemmel.

– Igen, így van.

A férfi előrelépett megint, meghajolt, és az válllő kézmozdulattal összeillesztette, majd a homlokához emelte két tenyerét.

Ninda viszonzta, az emberek pedig az egész házban és a többiben meg a téren, ahol csak látták, üdvrivalgásban törtek ki.

Néhány huszaddal később, a szomszéd utcában egy lebontott ház romjain foglalt helyet. Sokan fölmásztak vele együtt az öreg faldarabra, még többen gyűltek össze odalent, eljöttek vele az előző helyszínről meg innen is csatlakoztak hozzá.

– A Galaxis hatalmas – jelentette ki Ninda. – Senki sem tudja felfogni, mekkora. Millió és millió államot számlál, sok milliárd lakott világot. Százezerszámra vannak az olyan világok, amiknek több tízmilliós népessége van. Senki sem tudja a pontos számokat. A Galaxis legfontosabb kulturális, gazdasági, tudományos központjait felsoroló lista több százezer világot számlál. Sok százezer olyan világ van, ami eredendően lakható vagy lakhatóvá tették, és ma tele vannak természeti szépségekkel. S most gondoljátok el, hogy töletek ez az egész el van zárva. Útlevelet nem kaptok, csak bonyolult procedúra után, ha óriási szerencsétek van – de nincs rá pénzetek. Ha pedig van útleveletek, nincs pénzetek hajójegyre. És ha valakinek közületek lenne pénze hajójegyre és elutazna mondjuk egy közeli üdülőhelyre, semmire sem menne az itteni pénzével. Ha valahol még el is fogadják, olyan árfolyamon, amit nem tudtok megfizetni. Mert ti nem egyszerűen szegények vagytok: ti nyomorogtok. Egész Sÿndořeia. A nyomor pedig elszigetel. A nyomorgó embert mindenki más elkerüli, és soha nem tud kijutni a nyomorból, amibe beleszületett.

Itt tartott, amikor érezte, hogy meginog alatta a faldarab. Egy szempillantás alatt lecsapott rá egy tucatnyi dzsind, a levegőbe emelték, mások a többieket, akik még ott ültek, egy csomó további pedig a falat támasztotta, amíg a társaik félretolták az útból a lent álldogálókat. Aztán a fal tompa morajjal összeomlott.

– No tessék – nézett le Ninda; ő volt az egyetlen, aki meg sem ijedt. – Éppen ilyen volt a a Kÿryeàn-rezsim is. Összeomlott, mert már nem tartotta semmi.

og-11 infláció

„Kétféle ember van: gazdag és szegény. Én gyerekkoromban szegény voltam, azóta gazdag vagyok. És egyébként rengeteg pénz is van a bankszámlámon, de a kettőnek semmi köze egymáshoz.”

Ninda:
Beszélgetések,
541.

**Sÿndoŕeia
Lũakěàn
59. lÿaikš 38.
a fehér órája**

Ninda éppen útnak indult egy aungiron Larenka, Kěyl, Nomboka, Eĩdi és Dwnšy kíséretében, amikor megjött a hír: Kĩyreàn, akit még mindig gyakorlatilag fogva tartottak az elnöki palotában, felajánlotta külföldi bankszámláit az új vezetés számára, ha elhagyhatja az országot. A három riporter majdnem egyszerre kapta meg a hírt.

- Hát – mondta Larenka – ez már tényleg teljes megadás.
 - Egy gyáva ember megadása – bólintott Ninda.
 - Mit fogsz válaszolni? – nézett Dwnšy Nindára.
 - Ééén?!
 - A te véleményedet mindenképpen meg fogják kérdezni.
 - Ez igaz – bólintott rá Kěyl.
 - Jó – felelte Ninda –, essünk túl rajta, kapcsoljatok be egy kamerát.
 - Ninda – váltott Larenka híradós hanghordozásra –, Kĩyreàn felajánlotta a külföldi bankszámláit, ha elhagyhatja Sÿndoŕeia felségterületét. Mit gondolsz erről?
 - Két dolgot. Hogy egy gyáva ember, és hogy nézzenek utána alaposan, hogy az összes bankszámláját odaadta-e.
 - Tehát te elfogadnád az ajánlatot? – kérdezte Kěyl.
- Ninda vállat vont.
- Az lényegtelen. Majd a nép eldönti.
 - Beszélj kicsit részletesebben Kĩyreàn gyávaságáról, kérlek – hajolt oda Nomboka.

– Most abból látszik, hogy milyen gyáva, hogy a legelső dolog, ami miatt megszólal, amióta elvesztette a hatalmat, az a saját bőrének a megmentése. Még egy szó sem hangzott el arról, hogy bíróság elé kerülne vagy bármi bántódása esne, de ő menekülni akar. Még hozzá el az országból. Miért nem azért ajánlotta fel a vagyonát, hogy büntetlenséget kaphasson meg egy kis házat, itt az országban, ahol

nyugodtan élhet? Minden alapja meg lenne azt gondolni, hogy ha kilép az utcára akár most nyomban, az emberek barátságosan, sőt nagy tisztelettel üdvözlik majd, hiszen tudvalevő, hogy milyen sokat tett a nemzetért. Miért nem teszi? Mert ő maga tudja a legjobban, hogy nem tett semmit a nemzetért, annál többet ellene. De ha még egy kicsit gondolkodtok, rájöttök, hogy Vûyrd gyávasága sokkal korábbi keletű. Hiszen a SÿÿVûot Bank a Galaxis legjobb és legmegbízhatóbb bankjai között van, és az összes sÿÿndor állampolgár különleges bánásmódot élvez. Még én is ismerem a reklámszlogent, pedig amikor itt éltem, el sem tudtam képzelni, mi lehet az, hogy bank! Hát Vûyrd miért nem ott tartja a pénzét, ebben a csodálatosan megbízható bankban? Van Sÿÿndoreiának több bankja is?

– Hogyne – felelte K  yl –, tizenh  t országos bankunk van, és több száz helyi érdekeltségű.

– Tessék! Miért hordja a pénzét külföldre V yrd, ha nem azért, mert gyáva itt-hon tartani? Hogy működik egy bank, K yl?

A tévés meglepve nézett rá.

– Bocsáss meg, hogy érted a kérdést?

– Amikor még itt  ltem,  gy k pzeltam el a bankot, hogy egy nagy ház, amiben polcokon pénz k tegek vannak, rajtuk címkével, hogy melyik ki . De már tudom, hogy nem. Azt a pénzét, amit valaki betesz a bankba, a bank befekteti, nyereséget csinál belőle, abból fizet kamatot. De mit jelent az, hogy befekteti? Azt, hogy kölcsönadja valakinek, aki aztán kamattal fizeti vissza. Hogyan tudja kamattal visszafizetni?  gy, hogy üzletet csinál vele, épít egy gyárat mondjuk, termel valamit, haszonnal eladja, abból. De hol van ez a valaki, akinek a bank kölcsönadja a pénzét, ha az a bank mondjuk Kallorg n működik? Talán itt K  nd mban? Nem hiszem.  s hol van az a valaki, ha az a bank a SÿÿV ot? Val s n leg pontosan itt K  nd mban. V yrd kiv tt az országból egy csomó pénzét, ami mostanáig külföldön kamatozott ahelyett, hogy a sÿÿndor gazdaság siralmas állapotán javítson. Most pedig kegyesen felajánlja, hogy visszaadja. Hát ha nem baj, akkor  n ettől nem ugran m  t a  aur jas-tavat boldogs gomban.

– Mit tennél te – kérdezte Nomboka –, ha neked kellene dönteni?  rtj k mi, hogy „majd a nép eldönti”, de a te v lem nyednek ebben az országban súlya van, és nyilván van véleményed.

Ninda megvonta a vállát.

– A pénz az pénz, akkor is, ha mostanáig V yrd  volt. Ha visszautasítják,  t meg itt tartják, mit  rnek vele? Becsukhatj k egy b rt ncell ba? Sovány vigasz. A pénz meg jól jönne a gazdaságnak. Gondolom, milliókról van szó.

– Talán valami külföldi pénzegységben igen – felelte K yl. – Itthon a „milliók” már nem is pénz. Sz zezrekkel járunk vásárolni. Az  n havi fizetésem k t és f l millió.

Ninda meglepve nézett rá, a többiek pedig b lintottak. E di elővette a tárcáját, kinyitotta és kis m anyaglapokat szedett ki belőle.

– Nézd, ezek a rózsaszínűek százezres pénzkártyák; a kékeszöld félmillió; a sárga egymillió. Ez itt összesen egymillió-hétszázezer hây, ez ma már nem komoly összeg. A lüakëâni csavargóknál is tíz- meg százezreseket fogsz találni.

– Én örültem, ha loptam egy ühot – dünnyögte Ninda.

– Hát üh már nincs – közölte Larenka –, illetve hivatalosan még van, egyetlen címetet sem vontak ki a forgalomból, de tízezresnél kisebb kártyát már nem találsz senkinél.

– És csak most kezdődik majd az igazi infláció – mondta Nomboka komoran.

Ninda kérdőn nézett rá.

– Hogyhogy csak most?

– Mindig így történik. Egy kellő ideig működő és gazdaságilag kellő mértékben tehetségtelen kormányzat tönkreteszi az ország iparát, bányászatát és mezőgazdaságát, ettől zuhanni kezd a pénz értéke, mert nincs mögötte gazdasági teljesítőképesség. De egyfajta rend mégiscsak van a pénz mögött, és amikor a rendszer megbukik, ez is elvész – ettől pedig a pénz értéke még drasztikusabban zuhan. Falgukon például a Gorik-kormány öt itteni év alatt elérte, hogy tízezer falga ért annyit, mint régen egy. De amikor a kormány megbukott, egyetlen sýyndor hónap alatt még egyszer bekövetkezett ez, tízezer falga ért annyit, mint a kormány bukásakor egy, tehát az eredeti érték... mennyi is az...

– Százmilliomod része – felelte Ninda gondolkodás nélkül. – És ilyenkor mit csinálnak?

– Általában eltörlik a régi pénzrendszert – felelte Nomboka –, helyette átveszik valamelyik csillagközileg jobban elfogadott valutát, aztán amikor a gazdaság stabilizálódott, létrehoznak egy új pénzt.

– Nagy Galaxis – dörmögte Ninda. – Ez maga a káosz.

– Hát valami olyasmi.

Lüakëâni úti céljuk a Kaÿp színház volt, amellyel szemközt, a Šeëryn és Lômer Bank épületének homlokzatán már a levegőből látták a kifeszített hatalmas fehér vászonra festett ÀLAN-jelvényt, és alatta olvashatták a feliratot: **KÖSZÖNTJÜK NÏNDÀT VÁROSUNKBAN.** Alatta volt még valami, kisebb betűkkel. Lejjebb ereszkedve el tudták olvasni azt is. **NINCSEN MÁR ARCKÉP A FALAKON.**

Ninda jót nevetett.

– Ez kedves tőlük. Hát akkor szálljunk is le.

A tér persze tömve volt emberekkel, mint minden hely, ahol Ninda megjelent, de hagytak annyi helyet, hogy az aungir le tudjon szállni.

og-12 emlékhely

„Nem az számít, hogy egy eldugott kis faluban élsz-e vagy minden lépésedről tudósít a sajátó. Az számít, van-e valaki, akinek igazán fontos vagy.”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
18. sómir*

A másfél napja tartó dzsáhifannun során a szindorok már sok újdonságot megtudtak hősnőjükéről, közte azt is, hogy a műpřâent nem szenvedheti, ő nem mutat senkinek, és zavarná, ha neki mutatnának. Így aztán a színház előtt várakozók is az wllëý kézmozdulattal fogadták, ami jobban is illett ide, mert amúgy is csak rendkívüli alkalmakkor használták, és Ninda látogatása igazán rendkívülinek számított.

Egyetlen luakeáni ismerőset sem szándékozott felkeresni, de arra sem lehetett számítani, hogy azok jelentkeznek: azt a csúfnevet, amin itt valaha – kevesebb mint egy és tizenhárom éve – ismerték, a szindorok sosem hallották az ő személyéhez kötve, és valószínűtlen volt, hogy az arcáról bárki ráismer az egykori apró csavargóra. Sokat nőtt, formásodott, a haját szúni divat szerint megnövesztette, és hát tiszta volt. Annak idején, saját megállapítása szerint, nem is igen ismerhették az arcát, annyira koszos volt. Persze a többiek is, akikre meg ő nem ismerne rá. Egyvalaki lett volna a csavargók közül, aki azonosítható, a Nagyorrú, akit azon a bizonyos hajnalon letartóztattak, így azóta tudták, hogy kicsoda. De a Nagyorrú két hónapja meghalt a börtönkórházban. Halála körülményeit, illetve már életében a betegsége okát is természetesen kivizsgálták, azzal a lelkiismeretességgel, amit a bürokraták mindig tanúsítanak, ha szabály van rá. Márpedig a szabály az volt, hogy ki kell vizsgálni, és az derült ki, hogy a betegségét a csavargó lét okozta, a sok nélkülözés és az egészségtelen életmód. Amikor meghalt, az ÀLAN már figyelte rá, számon tartotta – nem volt nehéz megtudni, melyik elítélt ül azért, mert azon a bizonyos hajnalon, az *Aulang Laip* suárkapujától két saroknyira kövel megdobott egy rendőrt –, és a Mūnop börtönkórház főorvosa személyesen nyilatkozott arról, hogy Sýyriñ ÀAllëp súlyos anyagcsere-betegségét a börtönbeli bánásmódnak tulajdonítani képtelenség, ez sokkal hosszabb idő alatt alakul ki, mint amióta ÀAllëp letartóztatásban volt; természetesen már a vizsgálati fogságban diagnosztizálták a betegségét és kezelték is. Ezért élhetett eddig egyáltalán.

És Ninda mégis találkozott olyanokkal, akikkel már korábban is – csak akkor nem tudott róluk. Itt várták a téren, fehér pólóban és fehér nadrágban, ami kicsit hasonlított a rendfenntartók egyenruhájára, de hatalmas fekete ÀLAN-jelvény volt a mellükön. Egyikük határozott léptekkel Nindához sietett, vigyázzba vágta magát és tisztelgett.

– Šyündà ÝÝmanāhỳ másodhadnagy jelentkezik! – Elmosolyodott és wllëý kézmozdulattal üdvözölte Nindát. – Köszöntelek szülővárosodban, Niündà. Akkor még őrmester voltam, és én álltam a suárkapuban, hogy bejelentsem az igényünket egy csavargóra, aki hozzájuk szökött. Azaz hozzátok. Ma pedig a városi ÀLAN-szervezetben dolgozom és élelmiszert is osztok. Persze már leszereltem. Ők pedig az akkori embereim – intett a mögötte állók felé, és sorban bemutatta őket. – És ő Šyëllan Vÿrdruoët – mutatott egy vigyorgó emberre, aki wllëý mozdulattal köszöntötte Nindát, akárcsak a társai.

– Téged dobott fejbe a Nagyorrú – viszonzta Ninda a köszöntést. – Meggyógyultál?

– Ó, hogyne, tökéletesen – készségeskedett a férfi. – Köszöntelek Lũakëän városában, Niündà. Némi kártérítést is kaptam, megemelt illetményt is a betegségem idejére. A rendfenntartókról sok rosszat el lehet mondani, de az tény, hogy a sérült embereikről mintaszerűen gondoskodnak. Egészen fel voltak háborodva, amikor leszereltem. A legelsőők között, nem sokkal azután, hogy megjelent az interjúddal az úrral – pillantott föl Nombokára, aki két fejjel fölébe magasodott. – Tudod, én számon tartottam, hogy te ki vagy. Mire annyival jobban lettem, hogy már az erről szóló hírekkel is tudtam foglalkozni, addigra ki is derült, hogy nem te dobtál meg. Aztán amikor az az interjú megjelent... nagyon sokat gondolkodtam akkor. Megnéztem újra meg újra... és mindig arra jutottam, hogy neked van igazad, és te adsz választ azokra a kérdésekre, amik engem évek óta foglalkoztattak. Így aztán kiléptem. Beálltam szakácsnak apám éttermébe, most pedig én is az ÈÈNÛ-nál vagyok.

Mialatt beszélt, először a riporterek kaptak üzenetet, aztán Ninda, aki nyugodtan végigvárta az elbeszélést, csak utána vette elő a suagját.

Vége a dzsáhifannunnak. A flotta felbomlik.

Felolvasta.

– Igen – felelte Larenka –, nekünk is üzentek. Az ÀLAN elfogadta Kÿyreàn ajánlatát. A Testvériség egyik hajóján távozik, miután átadta az összes bankszámláját. Persze nem lehet tudni, hogy hová, lehet, hogy még ő maga sem döntötte el.

– Még egy üzenet – szólt közbe Këýl. – Így írta a Rózsaszínú Házból. „*Csukjuk be egy börtöncellába? Sovány vigasz.*” Ezt mondta Niündà, és nála van a fény.

Ninda Ígyvel is találkozott már érkezése napján az elnöki palota előtt, de a lány azóta főleg az ÀLAN vezetésében tanácskozott.

– Eszerint a te véleményed alapján döntöttek – mondta Nomboka.

– Tőlem nyugodtan – felelte Ninda vállat vonva.

– Nem kell hazatérned a hajódra? – kérdezte Eïdi.

– Dehogy. Majd amikor elindulnak.

– De most nincs menetrend, honnan tudod, hogy mikor indulnak?

– Amíg nincs mindenki a fedélzeten, addig a Testvériség egyetlen hajója sem indul el – felelte Ninda, és útnak indult arra, amerre mutatták.

Az emlékhely nem volt messze, a tér szélén. A tömeg ezúttal úgy vált ketté Ninda előtt, hogy egészen odáig szabad utat hagytak. Ninda megállt a kis domb előtt, amit tegnap alakítottak át villámgyorsan: most már rendes sivatagi sírdombot formázott, és körbe is rakták fehér kövekkel. A tetején négy nagyobb kő, a négy áldozat jelképeként, és négy bekeretezett kép, leszakított sarokkal: Antäs arcképe, illetve két férfit és egy kislányt ábrázoló fekete sziluett. A képek előtt, a kövek által közrefogva pedig a koôry, a Galaxis hármasspirálja, Tëalũ munkája sivatagi üvegből.

Ninda itt sem látta már a saját arcát. Leült az emlékhely elé a tér szürke műanyagjára, keresztbe tette a lábát a sivatagjárók szokása szerint, és csak nézte a kicsiny sírdombot. A téren pisszenés sem hallatszott.

– Anthi szom ara thumszon – szólalt meg egy mati elteltével. – Addig élsz, amíg emlékeznek rád. Ne síremlék őrizze emlékedet, emlékezzenek rád az emberek, ismerjék gondolataidat, tetteidet. Ki voltál? Milyen voltál? Mit gondoltál? Miről ábrándoztál? Anthi szona ara thumsit: akkor élsz, amikor emlékeznek rád. Ha senki sem tudja, ki vagy, milyen vagy, mit gondolsz, miről ábrándozol – nem élsz igazán, hiába élsz még. Akkor csak magadnak élsz. Nem biztos, hogy ez a te hibád. Ő sem tehetett róla, akinek a neve sem maradt fenn, csak halála után kezdtek az én nevemen emlegetni. Most neki ajándékozom ezt a nevet, de más dallammal, hogy ez a név csak az övé legyen. A Galaxis őrizze Nĩndã emlékét!

411.

og-13 kormány

„Ami neked egy apró szeszélyed, az családok sokaságának életét teheti tönkre, ha te vezeted az országot.”

Ninda:

*Nemlétezõ politikai beszédeim,
37.*

**Sÿyndoœeia
Lũakëãn
59. lÿaikš 38.
a zõld órája**

A bejelentés, hogy megalakult az ideiglenes kormány, a szindor közvélemény nagy részéhez csak meglehetősen késéssel jutott volna el, ha nem kerül szóba a Kaÿyp színházban, ahol Ninda beszélgetett lũakëãni közszereplõkkel. A közleményt Këyfl olvasta be.

– A Testvériség megalakította Sÿyndoreia ideiglenes kormányát, amely a demokratikus választásokig irányítani fogja az országot. A kormány vezetését Ámmaït Îldařa professzor fogja végezni...

Szavait a hallgatóság éljenzése szakította félbe. Ninda nyugodtan ült a helyén, szendvicset evett, nem zavartatta magát attól, hogy a közönség Ámmaït és az ő nevét kurjongatja.

Keÿl folytatta.

– Erközi fogja irányítani a belügy-, pénzügy- és igazságügy-minisztériumot. Ir-rapau a külügyet és a védelmet. Dzsórahinu az oktatásügyet. Hilgémaut az egészségügyet. Rídzsani a gazdasági és az ipari minisztériumot.

A közönségre mély csend telepedett. Hiszen ez csupa vadidegen a Testvériségből, gondolta mindenki.

– A kormány tagjai holnap élő adásban fognak bemutatkozni. Első intézkedéseiket azonban már most bejelentik. A häy további inflálódásának megállítása érdekében értékét rögzítik a süünÿ pãalãnhoz, amely mostantól szintén hivatalos fizetőeszköz. A Niïndã-munkacsoportok munkáját kormányzati forrásokból fogják támogatni, ennek rendszerét holnapra mindegyik minisztérium kidolgozza. Mind-egyik minisztérium felkéri az irányítása alatt álló intézményeket, hogy a lehető leggyorsabban állítsák össze listáikat arról, hogy mire van szükségük működésük javításához, mert legkésőbb a jövő hónap elejétől megkezdődik az elmúlt években gyakorlatilag magukra hagyott egészségügyi, oktatási, gazdasági létesítmények felújítása. A közlemény végéhez kiegészítést mellékeltek. Felolvasom. „Nálunk süünÿknál az a szokás, hogy akiknek nagy felelősséggel járó, nehéz munkájuk van, azt a gyermekük születése előtt rövid idővel abbahagyják. Az anya és az apa is. Tavÿrtã hónapban megszületik a fiunk, ezért legkésőbb aïkãn folyamán búcsút veszek ettől a pozíciótól. Addig találjanak alkalmas embert. Aláírás: Ámmaït Îldařa.”

A közönség susmorogva ült a helyén – vegyes érzések voltak bennük. De mielőtt öbennük igazán megformálódhattak volna, Ninda kimondta őket.

– Úgy látom, nem nyerte el a tetszéseket minden, amit hallottatok. Ez logikus. Gondolom, Mÿnët kormánya sem tetszett jobban, de ha igen, hát – az elmúlt. Most már ez van. Elég sokáig könyörögtetek, hogy jöjjenek el én és csináljak valamit, én pedig újra és újra elmondtam, hogy én egy gyerek vagyok, és csak egyetlen ember. Végül aztán eljöttem mégis, bár egyáltalán nem vágytam arra a szerepre, amit szántatok nekem. De ha én jövök, a népem is jön. *Ide* egyedül nem jöhetnek. A Testvériség elmozdította a kormányt, amit nektek kellett volna megtenni, ugyanis – széttárta a kezét – ti vagytok az a bizonyos dolog, amit úgy hívnak, hogy sÿyndor nép, az állampolgárok összessége, a nemzet, vagy amilyen szót még akartok. Egyfolytában nyavalyogtatok, hogy mentsünk meg végre benneteket. Hát most megtettük. Most nekem ne kezdjete nyavalyogni, hogy inkább mégse kellett volna! Viseljétek el, hogy ha a Testvériség mozdította el a diktatúrát, akkor inentől a Testvériség fogja diktálni a feltételeket. Nem fog

sokáig tartani, legfeljebb pár hónap. Nem tetszik, hogy a minisztériumokat külföldiek fogják vezetni? Jöjjenek belföldiek és csinálják ők! Eddig sýñdořok csinálták, és... hogy is hívják azt a kis listát, amiben összeírtátok a bajokat?

– Kék Könyv – sóhajtotta Kéyl.

– Á, csakugyan! – Ninda szándékosan túljátszotta, hogy nem emlékezett, és sikerült is némi derűtséget fakasztania. – Miért is kék? Nem volt kéznél másmilyen szín? Dehogyan. Nekem İsy elmagyarázta, azért kék, mert a tenger kék, és minden rossz meg minden jó is a tengerből jön. És ők belevettek minden jót is. Nem ők tehetnek róla, hogy az a rész annyival vékonyabb. Szóval mindazt a rosszat, ami bekerült a Kék Könyvbe, sýñdořok csinálták. Akiket ti választottatok, az állítólagos demokratikus választásokon. A sýñdoř nemzetiségű és állampolgárságú Vúyrd Kíyreàn irányításával, sýñdoř nemzetiségű és állampolgárságú állami vezetők és az ő sýñdoř nemzetiségű és állampolgárságú alárendeltjeik. Sok éven át. Ha jól működött volna, most nem tartana itt az ország. Most majd sűnűk lesznek a kormányban, de csak pár hónapig. Nem tetszik? Nem kérdeztük, hogy tetszik-e – ahogy Kíyreàn sem kérdezte. Majd eldöntitek, hogy mi a fontosabb: hogy legyen a kórházban kötszer, az üzletben ennivaló, a gyárban nyersanyag, vagy hogy a miniszterek szókék legyenek. Én csak egyet kérek. *Engem* hagyjatok ezzel békén. Semmi kedvem ahhoz, hogy egyszer majd megint gyertek és elsiránkozzátok – hirtelen nyafogó hangra váltott –: „Jaj, Niindà, hát nekünk ez a kormány se jó, mert ebben meg nem sýyyýyyýñdořok vannak, jaj-jaj, Niíííííndàààà...” hát nem! Ezt nem fogjuk játszani! Nem foglak kihúzni benneteket a sűmwűfészekből, most sem én húztalak ki, legközelebb se foglak! Oldjátok meg az életeteket! Ti itt egy ország vagytok vagy mi a kűt?!

Az emberek behúzott nyakkal ültek a helyükön. Ez a régi, ismerős hang volt, amit olyan sokat hallgattak a hiperfonos beszélgetéseken is.

Larenka törte meg a kis csendet.

– Valami hiányzik a kormány közleményéből – emelintette meg a vűriřsét. – Nincs hír arról, hogy ki lesz az államelnök.

– És én áruljam el? Fogalmam sincs. De ha nincs benne, akkor lehet, hogy nincs is elnök. Miért, kell az is? Mire?

– Hát... az elnöknek elég sokféle funkciója van az országban. Például ő írja ki a választásokat... ő nevezi ki a főbírói testület tagjait, a katonai vezetőket, ő ad ki-tűntetéseket, felülvizsgálja a parlamentnek benyújtott törvényeket, és még sok mindent.

– Tudom. Olvastam az alkotmányt. Ami persze Kíyreàn bukásával használhatatlanná vált, el is felejthetitek, de igen, olvastam. De Larenka, én azt kérdeztem, hogy *az elnök* mire kell. Ezeket miért pont az elnöknek kell megcsinálni? Van egy egész kormány, eddig is volt, most is van, a Testvériség távozása után is lesz. Az nem elég?

– Azt hiszem, most értelmetlenné tetted az elnöki posztot – állapította meg Larenka mosolyogva, és egy cseppet sem titkolta, hogy élvezzi a helyzetet.

– Tehát semmilyen híred nincs arról – tudakolta Kéyl –, hogy a Testvériségnek szándékában van-e államelnököt is kinevezni?

– Eszembe sem jutott ilyen ostobaságot kérdezni. Ha érdekel, hívd föl őket és kérdezd meg. Ide hallgassatok, már huszadok óta ezzel az értelmetlen „politikával” foglalkozunk. Ha erről akartok beszélni, ne engem hívjatok, vannak emberek, akik ezt tanulmányozzák, szegények nem értenek semmihez, de valamiből nekik is meg kell élni – mindegy, szóval akkor hívjátok őket. Engem ez nem érdekel, engem az emberek élete érdekel, amihez a „politikának” az égvilágon semmi köze sincsen.

Így aztán a beszélgetés át is fordult olyan dolgokra, amik őt érdekelték, az emberek életére, hogy hogyan lehetett boldogulni a Kÿyreân-korszakban. Egyre többen szóltak hozzá a közönségből, elmondták a történeteiket, megpróbáltatásait.

412.

og-14 színházban

„Nem lehet bukottnak nevezni a diktatúrát, ha bárhol vannak még helyek, ahol fenntartják a légkörét.”

*Ninda:
Beszélgetések,
206.*

– Én a Šiollâidřöp körzeti első légültetvény igazgatóhelyettese vagyok, a nevem Ńořp Sûdron – kezdte egy középkorú férfi. – Azért mondom, hogy első légültetvény, mert ez a hivatalos neve, pedig a Šiollâidřöp körzetnek nincs is több légültetvénye. Gondolom, valaha szó lehetett róla, hogy létesítenek többet is, aztán ez valahogy elmaradt. Négy száz ŷwłmi területen gazdálkodunk és hatszáz õp a teljesítményünk. Úgy látom, neked ezek a számok nem sokat mondanak.

– Valóban nem – bólintott Ninda –, de csak folytasd.

– A legtöbb embernek nem sokat mondanak. Kevesen figyelnek oda a légültetvényekre. De nem csak számokkal lehet kifejezni. Az eddig betelepített területen ötszáz õpot termelni már valóságos művészet, de mi felvittük hatszázra. Ez nem az én érdemem és nem is a munkatársaimé, hanem Yrřõhÿ igazgató úr zsenialitását dicséri, de ő már két éve nyugdíjba vonult. Jelenlegi főnökömmel azon igyekszünk, hogy ezt a szintet tudjuk tartani. Nomármost. Lûakëãnnak egymillió lakosa van, a teljes Šiollâidřöp körzetnek másfél millió. Az ő oxigénfogyasztásuk háromszázötven õp. Az iparnak szüksége van további háromszáz õpra. Ez hatszázötven. Lûakëãn klimatikus viszonyai olyanok, hogy a légkör oxigéntartalmának kilencven százaléka a helyi termelés és tíz százaléka a távolabbi, főleg Dõrneysből és Rãwtból érkező gáz. Összesen hatszázhetven õpunk van.

– Vagyis hússzal több, mint amennyi kell – sietett megjegyezni Kéyl.

– Sajnos nem, Lÿÿkšúnaÿ úr. Először is a szakmai előírások szerint lennie kellene ötven òp úgynevezett biztonsági tartaléknak, a népszaporulat miatt. Másodszor egy olyan város közelében, amelynek ipara négyes oxigénfelhasználású gépeket használ – márpedig itt ez a helyzet –, az ipar mindenkori fogyasztásának húsz százalékát kell biztosítani további tartalékként. Az további hatvan òp. Száz-tíz kellene, és csak húsz van. Mit jelent ez a gyakorlatban? Nos, bizonyára mindnyájan örülnénk, ha nem lenne ilyen nagy a munkanélküliség a városban és környékén. Az én fiamnak sincs munkája már másfél éve, a Mëwtin gyárban volt műanyagöntő technikus, de a gyár veszteséges volt és bezárták. Nos: ha a Testvériség most vállalja a gyár újbóli megnyitását és azok a gépek ismét üzembe állnak, akkor azok harminc òp oxigént fognak felemészteni, és körülbelül egy hónap múlva a városban megszólalnak a levegővédelmi szirénák.

Nindából nyomban előbújt a szontihatuen.

– Vagyis azok a gépek annyi oxigént fogyasztanak, mint százhuszonnyolcezer ember?

– Ööö... miért pont ennyi?

– Kiszámoltam. Valamivel még több is.

– Értem. Nos, igen. Mint említettem, az iparunk oxigénfelhasználása négyes fokozatú. Ez nagyon rossz szám, néhány nálunk gyengébb gazdasági mutatókkal rendelkező országban sem használnak hármasnál nagyobb felhasználású gyártósortokat, pedig hát azok persze drágábbak.

– Tehát Lūakēān levegőellátása egy szál sŵmŵbajusznyira van a katasztrófától?

– Gyakorlatilag így van. Természetesen most fölteheted a kérdést, hogy akkor miért nem bővítjük az ültetvényt. Nos, bővítjük. Abban az ütemben, ahogyan a költségvetésünk lehetővé teszi. Havonta két ŷŵlmival tudunk fejleszteni, ami nagyon kevés.

– Akkor két és két év kell, hogy a *mostani* szükségleteket fedezni tudjátok – csóválta a fejét Ninda.

– Valójában még több is, mert az új telepítéseken még nem tudjuk hozni a másfél òp per ŷŵlmi hozamot, csak egyet.

– Az pedig már három és kettő – sóhajtott Ninda. – Tehát növelni kell a telepítéseket. Ez csak pénzkérdés?

– Igen, lényegében csak az, ha helyreáll a külkereskedelem. A palánták, a tápanyagok, a gépek, minden külföldről érkezik, nekünk nincs számottevő kiszolgáló iparunk, csak néhány kiegészítő cikket gyártunk itthon, amilyenek a felfuttatókárók, a vízcsövek meg még néhány. Sajnos a minisztériumból csak ígéretéseket kapunk... azazhogy mostanáig azt kaptunk, persze. De szólni fogunk az új kormánynak is.

– Mindenképpen tegyétek meg, és meséljétek majd el nekem is, hogy milyen választ kaptatok.

A következő, aki szólásra jelentkezett, csak személynéven mutatkozott be.

– Nőört vagyok, szociológiát hallgatok a Lūakēāni Egyetemen. És igen, lány létemre hosszú a hajam, jól látjátok – nézett végig kihívóan a hallgatóságon. – Két éve növesztem a te tiszteletedre, és nem érdekel, hogy ki mit szól hozzá. Olyan országban akarok élni, ahol egy nőnek is lehet hosszú haja – vagy akár egy férfinak rövid, ha úgy tartja kedve. Igen, divat az mindig van. Csak nem mindegy, hogy mi történik, ha a divatot nem tartják be. Neked rövid volt a hajad, amíg itt éltél. Mit szóltak a sūūnyk, amíg meg nem nőtt a hajad?

– Semmit – felelte Ninda tömören.

– Gondoltam. Tőlem rendszeresen megkérdezik, hogy régóta élek-e az anyabolygón, merthogy nem ūdūūni tájszólásban beszélek. És amikor azt felelem, hogy soha nem is jártam ott, akkor vagy hülyének néznek, vagy ellenségesek lesznek.

– ĀLAN-szimpatíájuk szerint, gondolom – bólított Larenka.

– Hát nem. Az igaz, hogy az ĀLAN-beliek nem váltanak ellenségességre, amikor megmondom, hogy Ninda tiszteletére növesztem – igen, zenei hangsúlyok nélkül ejtem, megtanultam –, illetve az ĀLAN-osok egyáltalán nem ellenségesek. De köztük is vannak, akik hülyének néznek. Akik pedig nem szimpatizálnak velünk, azoknál megjósolhatatlan, hogy mit fognak reagálni.

– Bizarr dolog – felelte Ninda –, de nem ritka. Ha szociológiát hallgatsz, tanulhattál is róla, hogy voltak helyek és időszakok, ahol rendkívül türelmetlenül kezelték az úgynevezett normálistól, vágis az általuk normálisnak tekintettől való eltérést. Sőt ma is vannak. Például Karszamp, ahol törvény tiltja a szexuális kapcsolatot azonos neműek között; hogy mi bajuk ezzel, azt persze senki sem érti, de...

Meglepve nézett a lányra, mert az tanácstalanul csóválta a fejét.

– Nem, semmi efféle nincs az anyagban.

– A Lūakēāni Egyetem állami finanszírozású – szólt közbe Nomboka. – Alighanem erősen megcenzúrázott galaxisképet tanítanak.

– Ez varhaszi – fakadt ki Ninda. – Az új kormánynak haladéktalanul intézkednie kell, hogy ez az állapot megváltozzon.

– Nem teheti. Sértené az egyetemi autonómiát.

– És ha nem mondják el a diákoknak az igazat, az nem sérti az emberi jogokat? Tény vagy nem tény, hogy Karszampon börtönbe zárják azt, aki nemi életet él egy vele azonos neművel? Ugyanolyan tény, mint az, hogy *itt* pedig gyerekeket is börtönbe lehet zárni. Vagy ezt sem tanítják az egyetemen?

– Nincs rá szükség – lepődött meg most Nőört –, ezt mindenki tudja.

– És azt, hogy alig akad ország a Galaxisban, ahol a büntethetőség alsó korhatára kilenc-tíz sýyndoreiai évnél rövidebb lenne? Azt is tanítják?

A lány csak lassú fejcsoválással tudott válaszolni.

– Ki vezeti a Lūakēāni Egyetemet?

– Īreūŋ professzor az elnök – felelte Nőört.

– Egy vaskalapos vén állat – harsant egy borízú hang a nézőtérről.

– Akkor el kell mozdítani – közölte Ninda határozottan. – Tudom, a kormány nem teheti meg. Tegyétek meg ti. Ugyanazt végigjátszhatjátok még egyszer, amit Kÿryeànnal. És gondolom, ezrével vannak még intézmények az országban, ahol ezt meg kell tenni. Nem lehet bukottnak nevezni a diktatúrát, ha bárhol vannak még helyek, ahol fenntartják a légkörét.

413.

og-15 sivatag

„Egyáltalán nem éreztem jól magam Szindorián, ahol mindenfelé nyomort láttam, betegséget, szenvedést, félelmet, a sok száz éve tartó elnyomás maradványait. De ott maradtam, mert fontos voltam nekik, és számítottak rám.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
662. sómir*

Sÿÿndoœeia ŰŰliÿtin 59. lÿaikš 39. a sárga órája

Nóórt az elsők között volt, akik már reggel keresetet nyújtottak be a Lűakēàni Egyetem ellen elégtelen szolgáltatás miatt, és az egész addig befizetett tandíjukat visszakövetelték, plusz kártérítést a kiesett idejükért. A sárga órájára már kétezer ilyen keresetet regisztráltak – az ÀLAN jogászai gyártották őket, a személyi adatoktól eltekintve mind egyforma volt –, ami nagyon nagy szám az egyetem tizenhétézezer hallgatójához képest. És tovább érkeztek az igénylések. Egyelőre csak a Lűakēàni Egyetem ellen, de már többen megtippelték a tévében, hogy más iskolák ellen is lesznek. És nemcsak iskolák ellen.

Ninda már nem foglalkozott ezzel. Egy dűúp tetején ült ŰŰliÿtin határában és kifelé nézett a sivatagba. Itt ugyanazt a ritka, csenevész sivatagi növényzetet látta, ami Lűakēàn körül is volt. Sárgászörös, darabos homokban minden pár lépésnél egy fücsomó, alacsony, fejletlen cserjék, nagy ritkán egy-egy félig kiszáradt fácska. És két dűúp, ez meg valamivel távolabb egy másik, de annak kisebb volt a teteje. Ezen a dűúpon elüldögélhetett Ninda és harminc meglett férfi, akik persze mind azért másztak fel vele a szikla oldalába vágott lépcsőn, hogy megvédelmezzék, ámbár nem volt mitől, és a feje fölött most is ott lebegett az Uori és dzsindek is jöttek vele bőségesen. Ez a harminc ember meg a lent, a homokban üldögélő kétszáz volt a homokba süppedt falucska egész lakossága.

– Nekem ez az otthonom – mondta Ninda. – Ez a sivatag. Messze délen Lűakēàn körül ugyanez terület. Meg tudom különböztetni a dēÿr és a mōnÿp le-

velét, tudom, miről lehet felismerni a sŵmŵ és miről a dāki fészket. Sütöttem is dākitojást valaha sokszor.

– Soványka koszt – dűnyögte Âsenŵ az itteniek furcsa kiejtésével, amit Kēyl alig értett, de Ninda kitűnően.

– Az hát.

– De miben sütötted meg? – kérdezte Kēyl, aki most egyedüli riporterként kísért el, Larenka és Nomboka interjúkat készített Lŵakēānban, az emberek véleményét tudakolták Kīyreān bukásáról.

– Főliában. Vannak azok a fēmfőliák, amikben szendvicset meg mindenféle ennivalót árulnak. Tányérformát hajtogatsz belőle, beleűtsz néhány tojást, és megsütöd. Hulladékfából raktunk tüzet, tűzpálcát mindig tudott lopni valaki, és ha elég volt a fa, meg is sült a tojás.

Az egyik férfi odajött a dűp tŵsó széléről és leült Ninda mellé. Nagydarab, szakállas ember volt, fehér sivatagi űtumkŵntŵsben.

– Mi is csinálunk ilyet itt ŴŴliŵtinben. A dākitojás mellé reszelt vagy vékonyra vágott sajtot teszünk, szalonnát, hagymát, esetleg egyéb zŵldségeket, és ēyniŵ fűszerezzük.

– Bocsáss meg, kérlek – fordult oda a riporter –, azt hiszem, a nyelvjárásaink közötti különbség miatt nem értettem, amit a fűszerezésről mondtál.

– Ez ennek a vidéknek a fűszerezési szokása – magyarázta a szakállas. – A sŵn kívül úgy tízféle fűszert használunk, és egy ilyen rántottába kettŵt-hármat bele szoktunk rakni. Főleg csipŵseket, amolyan ŷlp sivatagi módra. Meg is kínálnálak benneteket, ha meg nem sértelek.

Ninda és a tēvés is pontosan tudta, hogy egy ilyen kínálást nem illik visszautasítani.

– Ez kedves tŵled – mosolygott Ninda –, hamarosan űgyis lemegyünk innen, akkor majd űrömmel fogadjuk.

A szakállas elnevette magát.

– Az nem fog ártani, mert derék északi barátod a végén még rosszul lesz idefŵnt!

Csakugyan nagyon meleg volt, a dűp tetején nem volt egy lépésnyi árnyék sem, s a sivatagi délelŵtt napja egyenesen rájuk tűzŵtt. A dűp tetejét korábbi viharokból maradt homok vékony rétege borította, így nem volt forróbb, mint a lenti homok. Az emberek széles karimájú napvédŵ kalapot viseltek. Ninda is kapott egyet, de csak hátravetette a hátára, a zsinŵrt a nyakára akasztva. A fején továbbra is a csavargŵsapkáját viselte. A fehér sivatagi lepelruha volt rajta, amit Fáun kapott, eléggé hasonlított az itteniek viseletéhez.

– Sokat jártam itt a délvidéken – mosolygott Kēyl –, nem ijedek meg a naptól.

– Ez nem akármilyen nap – figyelmeztette egy fiatalember. – Ez a sivatagi nap!

– Gyerekkoromban több nyarat is tŵltöttem Âsunmēŷnben, a nagyszŵleimnél.

– Ismerem – bŵlintott a Ninda mellett űlŵ szakállas. – A Dŵrmŵun-oázistól nem messze, kint a zŵld sivatag legszélén. Onnan már csak pár lépés a ŷiŵvŷ.

– Igen – bólogatott Kéyl –, a testvéreimmel sokszor kimentünk a šiivýre légsiklóval. Hanem ide hallgassatok. Én elüldögélek itt veletek bármédig, de a barátunk rántottát emlegetett, ami énnekem már csak érdekesebb, mint ez a sziklatető.

A szakállas nevetve tápászkodott fel és odalépett a riporterhez. Kezet nyújtott neki, syñdor szokás szerint megmarkolták egymás alkarját.

– Abban nem lesz hiba. Az én nevem pedig Rýdeñ. Rýdeñ Mõaşkořý Āmley-ből, ahol éppily forrón tűz a nap és éppily némán csörgedezik a patak – mert ott sincs. Hanem lemászni csak akkor mászhatunk le, ha jön ez a gyermek is, akit legszívesebben a két tenyeremben vinnék vissza a faluba.

– Jövök már – felelte Ninda, és lementek WŰliytinbe rántottát enni.

Némi megütközést keltett, hogy ő is segíteni akar – *Niñdà* személyesen?! –, de ő nyugodtan helyet foglalt Rýdeñ háza előtt az ócska zsámolyon, fölvelt egy kést és szeletelni kezdte az indzsirpapríkat. Közben megzizzent a zsebében a suag.

– Sénu, sénu – mondta.

– Szídzsarg vagyok – szólt a zsebéből egy férfihang –, sófunnir-haurórángi, *Il-sirut Héřannun*. Mi a szándékom? A silguróhagit estére teljesen felbontjuk, a *Szil-gut Hauri* holnap négyszázkor indul. Velük mész?

– Még maradnék Szindorián – felelte Ninda.

– Rendben. Jó lesz valamelyik hajó azok közül, amik utolsóként maradnak itt?

– Teljesen.

– Nemsókára jelentkezünk az utolsónak maradó hajók nevével.

A földir letette. Ninda befejezte a paprikaszeletelést és hozzálátott a szalonnához.

A szindorok hallották a beszélgetést, de csak Kéyl értette a nyelvet; fordítógépet senkinek sem volt ideje előkapni. A tévés elmondta nekik, miről volt szó.

Rýdeñ gyengéden pillantott le álltából Nindára, aki szokásos nyugodt mozdulataival darabolta a szalonnát.

– Hát te itt maradsz velünk, te csoda teremtménye a lüakëáni sivatagnak?

– Egy ideig igen – bólintott Ninda. – Persze nem ezen a vidéken. Továbbmegyek, körülnézek mindenfelé az anyabolygón, aztán más világokon is.

A férfi kis habozás után gyorsan, szinte csak jelzésszerűen wllëř mozgulatot csinált, aztán odahúzott egy másik zsámolyt, helyet foglalt és ő is munkához látott. Sokan dolgoztak ezen a rántottán, hogy az egész falu jóllakhasson vele; nagyrészt a szüni segélycsomagból volt, amit beletettek, nem is volt minden ismerős a szindoroknak, de ízletes volt és jó minőségű. Jó lett a rántotta is, helyi préselésű řindlevet ittak hozzá, aztán csak üldögéltek, beszélgettek.

A piros órájában érkezett meg a jegyzék a sófunnir-haurórángitól. *Szihaszun Dzsilli, Immá Fáhinut, Sziden Rórángi, Sileni Fónird, Ófarrirángi, Halgémítun, Ászin Angíhauri*.

Egyik sem volt ismerős. Ninda nyugodt mozdulattal kiválasztotta a *Sileni Fónirdot*, eltette a suagot és folytatta a beszélgetést.

og-16 merénylő

„Talán még a hatalommal sem lenne semmi baj – ha nem ragaszkodnának hozzá mániákusan még azok is, akik már elvesztették; sőt azok is, akiknek sose volt, csak fanatizálta őket a hatalmon levő.”

Sileni:
Ninda élete,
213.

Sÿyndoœeia
ÅAr-Ķumrïi
59. lÿaikſ 40.
a sárga órája

Ninda persze nem látta a merénylőt, a vele haladó barátai és több száz ÅLAN-tag közül senki sem látta. Az úgynevezett kritikus területen kétszázhusz robot száll-dosott, ezek közül az Uori és pontosan negyvenhét dzsind egyszerre vette észre, amint a sétálóutca fölötti egyik ablakban megjelenik egy egészen apró, simmutai gyártmányú Imuk pisztollyal, és nyilván egy pillanat alatt célzásra emelte volna és elsüti – ha a robotok nem látnak egyszerre a tér minden irányába, és nem cselekednek szemvillanásnyi gyorsasággal. A merénylő azonban csak ember volt és a mozdulathoz időre volt szüksége, a robotok pedig százezerszer gyorsabbak voltak nála. Mire a fegyvert fölemelte volna, az ablak egész felületét elállták a dzsindek, tömör falat alkotva, amin már ki sem láthatott, és egy közvetlen közelből leadott lövéssel működésképtelenné tették a fegyvert. Aztán fölkapták a merénylőt, kiemelték az ablakon és vitték a legközelebbi hajó, a *Farrí Ingahun* felé. De a lent sétálók ekkor sem látták, mert a riasztás pillanatában ezrével jelentek meg a dzsindek a város minden részéből, körülvették a lent haladó embereket, eltakarva őket az összes emeleti ablak elöl. A dzsindek tervezői jól ismerték a szabályt: ahol egy támadó van, lehet több is, és lehet az az egy csak figyelemelterelés. Átkutatták minden épület minden zugát a közelben és Ninda feltételezett későbbi útvonalán, jókora körzetben.

Ninda csak néhány huszaddal később értesült az egésztől, amikor Larenka üzenetet kapott róla. Ninda persze élő adásban járta be ÅAr-Ķumrïi történelmi városmagjának kanyargós, lejtőkkel és emelkedőkkel teli utcáit. Larenka bejelentésére csak fölpillantott.

– Merénylő?

– Az esszidzsinna szerint éppen akkor jelent meg az ablakban, amikor te elhaladtál alatta. Azonnal megszigorították Íldaſa professzor és családjának őrizetét, no meg a tiédet is.

– Ugyan már. Nyilván egy magányos bolond.

– Az esszidzsinna szerint zavartan viselkedik, egyértelmű, hogy problémák vannak az elméjével. Már pszichiáter is van mellette. De ahol egy magányos bolond akad, ott több is lehet. Ezt nemcsak az esszidzsinnánál gondolják, én is így gondolom.

Ninda vállat vont, közben egy üzlet bejárata felé tartva.

– Nyilván nem gondoljátok, hogy most majd elkezdek félni.

Belépett az üzletbe.

Hait sem kezdett félni, de aggodalmasan nézett körül a kertben. Ők ekkor éppen Tarwǎwt-Émuḥyban voltak, a család régi barátainál. Népes társaság volt jelen, a hattagú vendéglátó család, Hait itteni családjának öt tagja, Ámmaït nagybátyja, no meg ők négyen az ikrekkel és Ninda három háziállata. A kert tágas volt és gyönyörű, inkább park, mint kert, de a magasban addig is százával keringő dzsindrobotok most megsokasodtak.

– Nindának igaza van – mondta Ámmaït, s keresztbe fonta mellén a karját. – Nyilván nem kezdünk el most félni. Egy ilyen hirtelenséggel végrehajtott kormányváltás után... de mondhatunk államcsínyt is, óhatatlanul felbukkannak az előző rendszer hívei. Most egy háborodott fanatikus, legközelebb esetleg egy szervezett csapat. Azt hiszem, Irrapaunak nagyon is igaza volt, amikor elrendelte a hadsereg lefegyverzését. Tudjuk, hogy közülük nagyon sokan még Kíyreän pártján állnak.

– S ővele mi lesz most, professzor úr? – érdeklődött a vendéglátó, Ūraseër doktor, a Nūnimís kórház elnök-vezérigazgatója, akinek az volt a szokása, hogy amikor megmondta, kicsoda, hozzátette, mielőtt beszélgetőpartnere meghökken vasikos ujjai láttán, hogy ő nem sebész, hanem jogász.

– Az egyik hajónkkal elhagyja az országot – felelte Ámmaït.

– Azt értem, de hová megy?

– Ezt nem tudom. Csak azok tudják, akik a további sorsát intézik, és ők nem fognak információt kiadni erről. Annyit tudok, hogy nem hagyhatja el a kabinját egész úton, és amikor kiszáll, gondoskodnak róla, hogy senki se lássa. Egy távoli világon fogják kitenni, ott is elszállítják egy messzi városba. Kap egy kis lakást, aminek a bérleti díját egy rövid időre kifizetjük, más névre szóló személyi okmányokat, és semmi mást. Gondoskodjon magáról.

Ők is benne voltak az élő adásban, így ez a közlés egyúttal a nyilvánossággal is tudatta a diktátor jövőbeli sorsát.

– Tehát soha nem tudjuk megtalálni többé – állapította meg Ūraseër doktor.

– Nem, soha. Ha visszatér Sýyndořeiára vagy az új lakóhelyén valamilyen nyilvános szereplést vállal, letartóztatjuk. A szabadságát megvásárolta, de ennél többet nem. Nem térhet vissza, sem személyében, sem a kultuszában.

– Tud valamit mondani az új törvényekről, professzor úr? – kérdezte Larenka udvariasan. Ámmaït nyomatékosan kérte, hogy ha már legjobb és sokszor han-

goztatott meggyőződésével ellentétben elvállalta ezt a posztot, legalább ne szólítsák miniszterelnök úrnak.

– Még csak egy keveset, szerkesztő asszony. Hamarosan összeállnak a konkrétumok, egy sereg jogász dolgozik rajtuk csillagerővel. Az biztos, hogy a Kiyreàn által beépített antidemokratikus dolgokat eltüntetjük, mindent, ami a hatalom tekintélyének – elnézést, ezt Ninda hangsúlyozásával illetet volna mondanom, idézőjelben, „tekintélyének” – védelmezését szolgálja. Sÿndofeia korszerű alkotmányt kap, korszerű polgári és büntető törvényeket. Azt hiszem, holnapután már be is tudjuk mutatni.

Ūraseer doktor bólogatott.

– Nagy idők tanúi lettünk, barátaim. Megváltozik a világ körülöttünk.

– Dehogyan változik – érkezett Ninda hangja a kontinens másik végéről. – Csak mások és másképpen fogják vezetni az országot. De az emberek élete ugyanúgy zajlik majd, mint eddig, csak persze most már törekedni fog a kormány, hogy javítson az életkörülményeiken.

– Ez igaz. De mégis történelmi pillanat, amit most megélünk.

– Minden pillanat része a történelemnek. Fölösleges túlmisztifikálni ilyen kifejezésekkel. Egyébként sem történt semmi különös, csak a kormányzat cserélődött ki, ami alapjában véve nem egy fontos dolog.

– De hiszen éppen te okoztad ezt a változást, te rendkívüli gyermeke a sivatagnak.

– Nem, egyáltalán nem én. Az okozta, hogy a rendszer szétkorhadt, mint egy vén fa. Mindenhogyan összeroskadt volna, én még meg se gyorsítottam. Ha akartam volna, akkor se tudnám, de nem is akarom. A rezsim a ti problémátok volt, nem az enyém.

– Bölcs szavak – szólalt meg ÊÉskahÿ mérnök, a jogász veje. – Az egyik ok, amiért már régóta viselem azt a két betűt, az, hogy te mindenre tudsz valami bölcseset.

– Az az igazán bölcs, aki tudja, milyen keveset tud, barátom. Van több ok is?

– A szerénységed! Annak, ami itt történt, te voltál az elindítója. De úgy beszél, mint akinek semmi szerepe nem volt benne.

Ninda vállat vont, a kamera egy pillanatra ráfeledkezett a színes üvegtárgyakra, amik a polcon sorakoztak előtte.

– Ha elindítom, de mások aztán nem csinálnak semmit, akkor az én cselekedetem teljesen érdektelen és értéktelen marad. Pedig ugyanazt tettem akkor is. Mi hát az, ami fontos? Khiszan ímin kanth. Mindig az eredmény a fontos. Amit elértünk – nem pedig az, hogyan értük el. A történelem meg is feledkezhet azokról, akik egy tettet végrehajtottak, például nem tudom, kik építették ezt az épületet, amiben most vagyok. De az épület létezik, és ez a tudás nem kell ahhoz, hogy vehessek itt néhány emléktárgyat.

og-17 Ìsy

„Arra a szerepre, amit a történelem Szindorián Nindának szánt, ő nem volt alkalmas és nem is akart az lenni, szelíd, csendes lényével, bölcs nyugalmával. De azt a forradalmár típust is megtalálta a történelem, aki előreviszi az eseményeket – igaz, csak a rezsim bukásának idején. S azzal, hogy néha olyanokat mondott, mint Ninda, hasonlatos lett hozzá, ami legitímálta az emberek számára.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplői,
3. I*

**Sÿyndoreia
Kaÿndim
59. Ìyaikís 40.
a zöld órája**

Ìsy nevét csak tizenöt napja ismerte meg az ország, de a thobbinan idején pillanatok alatt az ÀLAN egyik legismertebb és legnépszerűbb figurája lett. Aztán a dzsáhifannun idején belépett az ügyintéző bizottságba, amelynek voltaképpen még neve sem volt, semmilyen hivatalosan meghatározott ügyköre, csak tanácskozásokat tartott a Mÿÿsloÿndruòp irodaház egyik termében, és amit elhatározott, azt a Testvériség végrehajtotta. A bizottság az ÀLAN ötletszerűen verbuválódott tagjaiból állt, és ha volt valaki, aki a legközelebb állt ahhoz, hogy a bizottság elnökének lehessen nevezni, az Ìsy volt. Egészen harminckilencedike estéjéig, amikor napi munkájuk végeztével így köszönt el társaitól:

– Hát akkor eddig megvagyunk, barátaim. Holnap én már nem jövök, visszamegyek a Sùmra tanulni.

Itt is volt képrögzítés, a tanácskozásokat felvették, a bizottság a teljes nyilvánosság előtt végezte munkáját. A felvétel megörökítette, milyen sokan kérték, hogy ne hagyja ott őket, de a lány energikusan megrázta a fejét.

– Nem, nem, gyerekek. Elég volt. Megtiszteltetés számomra, hogy részt vehetem Sÿyndoreia életének új pályára állításában, de nekem már mennem kell a magam útján.

A bejelentést nem fogadta kitörő öröm az ÀLAN-ban, szerették Ìsyt, energikus, közvetlen lényét, szerettek vele dolgozni. De másnap reggel nem az egyetemen tűnt fel, hanem a palota előtt, ahol közben pódiumot állítottak föl, hangosítást készítettek.

– Eljött! – közölte sokezres hallgatóságával, akik örömkialtásokkal feleltek. – Igen, barátaim, Niündà eljött hozzánk, és e pillanatban a Hÿwdallÿp színházban be-

szelget az emberekkel. Csak egy óceán választja el tőlünk, nem több. Ez a jó hír, barátaim. De van rossz is. Niündà el fog menni.

A közönség felmorajlott.

– Ez van! Ő nem tartozik ide – elmondja naponta százszor. Az ő otthona a Testvériség valamelyik hajója. De van még egy hírem. Döntések el ti, hogy jó-e vagy rossz. A sýyndor nemzet itt marad!

Az emberek meglepődtek. Hát persze hogy itt. Hol máshol?

– Igen. Mi maradunk. Te is meg te is meg te is – mutatott egyenként az emberekre. – Én is maradok. Viszont már nincsen itt Vúyrd Kíyreàn, hogy megmondja, mit tegyünk. Ez egyszerre jó hír és rossz. Már nem parancsolgat nekünk többé. De ez azt is jelenti, hogy most már nekünk kell döntenünk az ország dolgairól. Abban a bizottságban, aminek tegnapig tagja voltam, egy csomó mindent már eldöntöttünk. De gondolom, nem hiszitek, hogy most már akkor meg vannak oldva az ország bajai. Meg azt sem, hogy majd a kormány fog mindent megoldani, ugye? Elárulok valamit, és ezt úgy mondom, hogy nem csupán a Testvériség által most alakított kormányra érvényes, hanem minden kormányra, ami valaha létezett vagy létezni fog, bárhol és bármikor. Az egész nagy tekergő Galaxisban, ahogy Îldařa professzor úr szokta mondani. *A kormány nem több, mint egy csoport fontoskodó, de tehetetlen ember egy asztal körül, ha az emberek nem hajtják végre, amit a kormány mond.*

Szünetet tartott, hogy az emberek emészthessék a szavait. A csend kissé zavart volt. Aztán megszólalt egy férfi a pódium közelében.

– Ezt mikor mondta Niündà?

A kérdés jogos volt, mert az ALAN tagsága gyakorlatilag mindent kívülről tudott, amit Ninda valaha mondott nekik.

Most İsy jött némileg zavarba.

– Hát... az az igazság, hogy nekem jutott eszembe, hogy Niündà valahogy így mondaná...

Olyan tapsorkán szakította félbe, hogy nem tudta folytatni. Többször megpróbálta, de a szünni nem akaró ováció nem hagyta. Végül wllëř mozdulatot csinált és le akart menni a pódiumról, de az előző férfi felszaladt a lépcsőn és elkapta a karját.

– Állj csak meg, te lány! Jól mondtad! Niündà elmegy, de te itt maradsz. Te is bölcs vagy, és ennek a nemzetnek szüksége van bölcsekre.

Aztán elengedte İsyt, s bár az nevetett, ő zavartan az orrához illesztette a tenyerét, felfelé nyújtott ujjakkal, a bocsánatkérés gesztusával – nem illik egy férfinak csak így, engedély nélkül megragadni egy nőt. De İsy csak nevetett és felé nyújtotta két karját.

– Jól van, barátom, nincsen semmi baj. Maradok. Ha szerinted még én is bölcs vagyok...

– Szerintem is! – rikkantotta valaki a nézőtérről.

– Jó, jó, szerinted is. De én nem tettem mást, mint hogy elképzelttem, mit mondana erre Niëndä.

– Ezt mondaná – bólintott a férfi energikusan, és lesietett a pódiumról.

Egy-két huszadon belül akadt valaki, aki ismert valakit azok közül, akik ekkor éppen Ninda közelében tartózkodtak, és fölhívta. Ninda csakhamar megjelent a kivetítőkön.

– No, mi a kérdés?

Ìsy wllëy mozdulattal üdvözölte.

– Keletkezett itt némi lelkesedés, mert mondtam valamit a kormányokról, amiről azt hitték, hogy a te gondolatod.

– Mi volt az?

Ìsy szó szerint idézte.

– *A kormány nem több, mint egy csoport fontoskodó, de tehetetlen ember egy asztal körül, ha az emberek nem hajtják végre, amit a kormány mond.*

– Hát ez csakugyan így van. Én se mondtam volna másképp. Jó lenne minél több ilyen okos ember Sýyndořeianak. Meg a többi világnak.

És kikapcsolt, folytatva útját a Mãesrödöp felhagyott bányáövezetében, az anyabolygó legszegényebb vidékén. Amíg az elnöki palota előtt Ìsyt ünnepelték, ő a kisebbik kontinens déli partján járt, Ársándëp városkában, amelynek a neve sok éve egyet jelentett a legmélyebb nyomorral.

– Én nem vagyok politikus, barátaim – közölte több ezer nagykabátos, ýllbundás emberrel, szállingózó hóesésben. – Nem azért jöttem, hogy ígérgesek, még kevésbé azért, hogy a szavazatokat próbáljam megszerezni. Nincs rá szükségem, az új kormány nem demokratikus választáson került hatalomra; igaz, nem is hazudja magáról, hogy igen. Azért jöttem, hogy tényeket közöljek. Tény, hogy az új kormány minden tőle telhetőt megtesz a bányák mielőbbi újranyitása és a termelékenység fokozása érdekében. De az is tény, hogy ez nem annyiból áll, hogy hoznak egy rendelkezést. Pénz is kell hozzá. Gépeket kell venni, nektek, bányászoknak fizetést kell adni. Azt tudom mondani, hogy sietnek megoldani a helyzetet. Tudják, hogy ez nektek mennyire fontos és sürgős, és dolgoznak rajta. De még inkább azért jöttem, hogy megismerjelek benneteket.

Az emberek álltak és nézték. Pontosan olyan volt, mint a tévében – talán éppen ezért hittek kicsit nehezen a szemüknek. Ninda, az ő Niëndájuk itt, az Ýninü-hegység mögött, ahová a jég is csak megfagyni jár?

De hiszen ő északon született, a meleg sivatagban. És itt áll ugyanabban a köntösben, amiben a hajóján is járkál?

Valaki meg is kérdezte.

– Hogyhogy nem fagsz meg?

Ninda nem mondhatta, hogy sokat mászkált a Sénin-peremvidéken.

– Nem zavar a hideg – felelte nyugodtan, s mintha erre adott volna választ, rákapcsolt a hóesés. – Jártam már hideg világokon, olyanokon is, ahol ennél sokkal hidegebb volt. Ha ti kibírjátok, én is kibírom. Ti egész évben itt éltek.

Az emberek mosolyogtak. Igen, máskor is így beszél.

– De nem jártam még mindenhol. Például vasbányában sem. Szívesen megnézném.

– Azt lehet – harsant egy mély hang a tömeg morajából. – Nem vasbányának mondjuk, hanem vasércbányának, de ez nem számít. Rūip Iñaswēt helyettes bányavezető vagyok, és az én tisztem, hogy lekísérjek a bányába bárki civilt.

– Jó – bólintott Ninda. – Mehetünk.

416.

og-18 bánya

„Alighanem ő az egyetlen ember a Galaxis történetében, akinek világok és nemzetek sokasága fölött adatott hatalom a kezébe – és nem élt vele.”

Ámmaít Ídara:

Majdnem Ninda apja vagyok,

402.

A SÀT bányának ez csak a hivatalos neve volt, az üzemeltető cég neve – de az már régen csődbe ment, csak a kapu fölött a felirat őrizte még a nevét. Az emberek Ènomnak hívták, vagyis Fehérnek, nõmar nyelven. Ennek a vidéknek a nyelve egyike volt azoknak, amiket a hatalom nem ismert el önálló nyelveknek, csak a sÿyndor nyelvjárásának, pedig kölcsönösen érthetetlenek egymás számára. Àrsen Minanrò bányamérnök erről mesélt Nindának, amíg a bánya felé tartottak.

– Engem érdekelnek a nyelvek – felelte Ninda. – Mondj valamit.

– Hanèr kandà nérnè kòhe, allamè dapà samà dòhe – felelte a mérnök mosolyogva.

– Hát ezt csakugyan nem értettem – nevetett Ninda.

– Minden kezdet nehéz, de benne van a folytatás.

– De hát ebben egy szó sem hasonlít!

– Valóban nem. Mi nõmarok ezért mondjuk, hogy nem nyelvjárás, hanem külön nyelv. Hát talán most majd szót értünk az új vezetéssel.

– Bízom benne.

A Fehér bánya kapuja ócska volt és rozszant, biztonsági rendszere sem volt. Rūip elmondta, hogy a bánya területére nem is különösebben tiltják a belépést, nincs ott mit ellopni, csak az épületek bejáratán vannak zárok. Egy nagy, szürke, a sarki időjárástól megkopott épülethez mentek. Most csak négyen voltak, Ninda, a két bányavezető és Èset Šulwn polgármester, egy kedves idős hölgy, aki elolvadt a megtiszteltetéstől, hogy Niindà az ő városában vendégeskedik.

– A ti neveteket hogy mondják nõmarul? – érdeklődött Ninda, amíg átvágtak a bánya udvarán.

– Èse Sulùn – mondta a polgármester mosolyogva.
– Rùip Innasè – tette hozzá a bányavezető.
– Èn éppenséggel nòmár kiejtésben mutatkoztam be – tárta szét a kezét a mérnök –, a nevem sÿñdoř formája ÂÅrseñ Mÿnanrÿw.

– És az én nevem?

A vendéglátók egymásra néztek.

– Nem is tudom – mondta a bányavezető –, te ugye sÿñdoř nemzetiségű vagy... a tévében sÿñdořul beszélsz, hát csak sÿñdoř néven emlegetünk.

– De át lehet alakítani, nem? Végül is a sÿñdoř nevem is csak a sÿnÿ eredeti-ből lett átalakítva.

– Szerintem Ninda – mondta Èse.

– Igen, ez logikus gondolat, polgármester asszony – bólintott Rùip.

Az épületbe lépve óriási csarnokot találtak, ahol rajtuk kívül nem volt élőlény. Mozgás igen, Ninda elmaradhatatlan robotkísérete mindenekelőtt egy takarítóautomatát rajzott körül, amely közönyösen, hangtalanul haladt előre pályáján, felmosta és szárazra törölte a csarnok padlóját. Ninda nem szólt, de nyomban látta, hogy bár vadonatújnak látszik, elég régi típus. A maga idejében drága holmi lehetett, ha ilyen jól bírja.

Átvágtak a csarnokon, ahonnan mindenfelé folyosók nyíltak és feliratos táblák igazították útba azokat, akik valaha itt dolgoztak. Nekik nem volt szükségük útbaigazításra, a két szakember tudta, merre kell menni. Csakhamar elértek egy nagy kapuhoz, amin a biztonsági zár csak egy kis ajtót nyitott ki. Újabb tágas térségbe értek, ahol mindenki kapott egy félgömb alakú, piros műanyag sisakot, amin lámpa volt, és egy antiövet. Mind a négy övet mindkét férfi ellenőrizte.

– A bánya természetesen biztonságos – közölte Rùip. – Másként egyáltalán nem jöhetnénk ide.

Beléptek egy liftbe, amelynek ferde piros-sárga csíkozásán a hatalmas betűs BÁNYALIFT felirat jelezte, hogy ez a lift a föld alá vezet. Elindultak.

– Milyen mélyre megyünk? – érdeklődött Ninda.

– Húsz liahâadra, a negyedik szintre – felelte Rùip, és benyomta a négyes gombot.

– Miért éppen oda?

– Mert annál mélyebbre civileket nem viszünk le, túl nagy a légnyomás.

– Nahát...

– Valóban – bólogatott Èse. – Èn már jártam a bánya legfeneekén, hát ott már nagyon kellemetlen.

Ahogy ereszkedtek, Ninda érezte, hogy fokozatosan súly telepszik rá, nehezedett a légzés, és fájdalmas nyomást érzett a fülében.

– Nyelj nagyokat – mutatta Àrsen –, akkor kiegyenlíted a nyomást.

Ninda nyelt, és csakugyan jobb lett.

A lift leért, kinyílt az ajtó. Langyos levegő csapta meg őket. Egy folyosóra léptek, ahonnan egyenletes távolságokban keresztező folyosók nyíltak.

– Ez itt a D1-es főjárt – mondta a mérnök. – Ezek pedig az altárók, innen termeltük ki az ércet.

Elindultak az egyik altáróban, pár lépés után már csupasz kőfalak között, egyetlen kőpadló volt a lábuk alatt, nyers sziklán jártak. A mennyezetre erősített lámpák meggyulladtak a közeledtükre, hiszen csak mozgásérzékelőjük volt, arról nem tudtak, hogy az Uori és a több száz dzsind nappali világosságot teremtett körülöttük.

Elértek egy benyílóhoz, ahol egy porlepte gép álldogált. Formatervezett, piros-sárga csíkos törzse Ninda válláig ért, kis lánctalpai az ő lábszára közepéig.

– Ez egy ŐM–4-es – bökte meg Rùip szeretettel. – Nagyon hasznos masina, mindenre ilyeneket használunk idelent.

– Mikor működött utoljára? – kérdezte Ninda.

– Hat éve, amikor a bányát bezárták. De biztosan elindul most is.

Rùip kinyitott egy ajtócskát a gép törzsén, megnyomott valamit, s a gép tetején kigyulladt négy sárga lámpa.

– Helyes. Működik itt minden – állapította meg a bányavezető elégedetten. – Négyes, indulj előre.

A gép lassan megindult enyhén nyikorgó lánctalpain, kifordult a benyílóból és döcögni kezdett előttük.

– Lassabban, négyes. Tartsd a sebességet.

Úgy mentek tovább, hogy az ŐM–4-es előttük baktatott. Kisvártatva kanyarodott a folyosó, s a kanyar után elértek egy másik gépet, amelynek karja is volt, a végén lapátszerű eszközzel, ami nekitámaszkodott a sziklafalnak.

– Ez pedig egy HM típusú fejtógép. Itt dolgozott, amikor leállították. Ezt nem indítom el, mert nagyon nagy port és zajt csinál.

– Ez termeli a vasércet?

– Igen. Az a fehér henger a generátor, ami a vágósugarat belelővi a sziklába. A kődarabok idehullanak a lapátra, ahonnan egy futószalag szállítja ide, az aprító-műbe, és ezen a csövön távozik finom por formájában. Amikor a gép dolgozik, mellette áll a szeparátor, ami a fém- és kőrészecskéket elkülöníti egymástól. A fém-et kiolvasztjuk és szabványos téglákat öntünk belőle, a kőport pedig összepréseljük és a bánya más részein helyezük el.

– És az ehhez szükséges gépek nincsenek már meg?

– Dehogynem – felelte Ársen –, a bánya lezárásakor több mint kétszáz munkagépünk volt, ebből később, a tartozásaink kiegyenlítése miatt eladtunk húszat, de a többi megvan.

– Akkor miért nem működhet a bánya?

– Mert nincs pénzünk rá, hogy beindítsuk – sóhajtott Rùip. – Nem tudunk embereket fizetni, a gépeknek energiát venni, és hát amit termelünk, azt nem tudjuk eladni. Az a kevés gyár, ami üzemel az országban, nem a mi ércünket használja, hiszen mi hat éve leálltunk, találtak más forrásokat.

Elértek egy kereszteződéshez, ahol lift is volt. Ninda nem lépett a lifthez, befordult az egyik oldalfolyosóra, ahol szintén látott egy gépet.

– Ez volt az egyik büszkeségünk – mosolyodott el Àrsen. – Ez egy vágathajtó gép, narêesi gyártmány. Közel ötvenéves és még mindig működik, pedig ezeket öt év után ki szokták selejtezni. De mi vigyázunk a felszerelésünkre, a karbantartó részlegünk csillaghírű.

Ninda arcán savanyú kifejezés jelent meg.

– Mennyibe kerül egy ilyen gép újonnan?

– Tíz-tizenkétezer pããlãã a ti pénzetekben.

– És mennyit ér *ez*? – biccentett a kopott, vén monstrum felé, ami úgy nézett ki, mint egy óriási döglött swmw.

– Semmit. Talán egy múzeumnak. De mi használni fogjuk tovább, ha beindul a bánya.

– Igen – bólintott Ninda. – Mert olyan nyomor van, hogy a bányának nincs tizenkétezer palanja egy új gépre. És még büszkék is vagytok rá.

417.

og-19 számok

„*Ne várj a változásra. Csináld meg.*”

ÀLAN:
Hőskötemény,

Sileni Fónird
Szindoria
43 663. famut ófarguhan
880

A lányok a *Sileni Fónirdon* az 5-sibében laktak; Ninda választotta a helyet, azt mondta, első alkalommal is az 5-sibében lakott, amikor elutazott Szindoriáról, most is ott fog. De itt más volt a gantir felépítése. Itt is megvolt a szokásos kis udvar, amit a lakások közrefogtak, de nem téglalap, hanem csepp alakban, amely egy helyen elkeskenyedett, és ott volt a gantir bejárata, ami egyenesen a janníhaumba nyílt. A hajó többi részére csak a janníhaumon át lehetett eljutni. Ez Nindának tökéletesen megfelelt, hiszen csak aludni és a janníhaumba járt most haza – az iskolából átmenetileg mulasztott Szindoria miatt –, társai pedig elfogadták úgy, ahogy ő jónak látja. Ők is lementek néha Szindoriára, rövidebb időkre, és most már nem Nindával együtt. Senki nem is gyanította a szindorok közül, hogy ők Ninda társai.

Egyikük sem aludt Szindorián egyetlenegyszer sem; nem is biztonsági okokból, hiszen felhőnyi robot ügyelt rájuk minden pillanatban, egyszerűen csak estéknént

és reggelenként egy szűninak a janníhaumban van a helye. Aini már el sem tudta volna képzelni másképpen, mint hogy a janníhaum egyik asztalánál vacsorázzon – az ebéd esetleg lehetett egy jó szindor étteremben, de a vacsora csak nagyon különleges esetben, a reggeli pedig vagy az ágyban, ahogy a saunisiak szokták, vagy a janníhaumban, ahova nyugodtan mehetett hálórúhában is, senkinek a szeme sem rebbent. Szinensi is szeretett ágyban reggelizni; Nindának ez korábban nem volt szokása, de most örömmel csatlakozott, az pedig magától értetődő volt, hogy a vacsorának a janníhaumban a helye.

Ezt az estét is itt töltötték a janníhaumban, olyan emberek között, akik úgy beszéltek velük, mint akikkel évszázadok óta ismerik egymást, pedig csak pár napja éltek ezen a hajón. Argáhou is csak odajött hozzájuk és megkérdezte, szeretik-e az ilgáhenit.

– Még sosem ettünk – felelte Szinensi mindhármuk helyett.

– Fűszeres halles – magyarázta az asszony, akivel másodszor találkoztak életükben. – Indzségi és ríni húsa van benne, puhára főzve, csípős lében.

– Jól hangzik – mondta Aini.

– De tényleg csípős ám!

– Saunisi vagyok – mosolygott Aini kedvesen. – Ami itthon a szisszanin paprika, az otthon a d̄šivas, de mi nem a sárgát meg a pirosat esszük, hanem a kéket.

– Hát az tényleg csíp. Hogyan eszed, lányom?

– Például ryvanda salátában, tojással, gyümölcsökkel, olajos öntettel. Meg eszünk ȳrinis mustárt is, az hasonlít a dárinutra, csak erősebb.

Argáhou csak felmutatta két tenyerét, jelezve, hogy meg van győzve, és elment a dzsilaunba. Ők nagunszét játszottak, Ninda volt a kék, Aini a zöld, Szinensi a sárga, amikor megállt mellettük egy korukbeli fiú, Irneku.

– Arysteis – mondta. Saunisiul tanult, még csak pár napja. Hallotta őket beszélni és megtetszett neki. Persze nem csak a nyelv, ők maguk is.

– Aryste – viszonzta Aini.

– Nagunsē davykas?

Aini bólintott. A kérdés azt jelentette, „nagunszé játék”, nem azt, hogy nagunszét játszanak-e, de hát Irneku még csak most kezdte a nyelvtanulást. Így is helyes lett volna a mondat, ha birtokos esetben teszi a játék nevét.

Aztán nem sokkal később Szinensi hármassal leütött Aini négy megmaradt bábuja közül hármat, Ninda pedig a negyediket. Ketten maradtak a táblán.

– Taníthatnál kicsit – mondta Irneku.

– Jó. Mit?

– Hát... mondjuk a számokat.

Aini bólintott és számolni kezdett az ujján.

– Ēna, d̄vya, tr̄a, testa, p̄lta, systa, šynda, oika, eina, diena.

Irneku utánamondta, igyekezett megjegyezni.

– Jó. Most tovább. Tíz fölött az egyes számok elé teszed, hogy *di* vagy *dis*. Diēna, disdīva, ditrīa, distesta, dispilta, disysta, dišynda, dioika, dieina. Figyeld meg, hogy a tíz az die-na, két szótag, a tizenegy viszont három, di-ē-na.

– Aha, értem. – Irneku szépen felmondta a számokat még egyszer.

– Remek. Menjünk tovább? Húsz az dīvas. Dīvēna, dīvdīva, dīvtrīa, és így tovább. Most már tízesével is tanulhatsz. Trīas, testas, piltas, systas, šyndas, oikas, einas. Egyszerűbb, mint a szüni.

A fiú nevetett. – És a száz?

– Šienas. De ha több van belőle, akkor többesbe kell tenni. Például nyolcszázti-zenhárom az oikšienis-ditrīa.

– Megtanulom ám – ígérte Irneku. – De most megyek, megkeresem a tüzet.

Ezt nem szó szerint kellett érteni, a tűz húsz lépésre volt a háta mögött.

– Találd meg életed minden egyes napján – felelte a három lány kórusban, szertartásosan.

Aztán megették az ilgáhenit – tényleg csípős volt, és nagyon finom –, utána pedig sós-sajtos ronnígi süteményt, jogratzselét, és jól is laktak. Még sokáig üldögéltek az asztalnál, beszélgettek az emberekkel. Aránylag sokan voltak, akik kérdéseket tettek föl Szindoriáról és a dzsáhifannunról, ezen az estén is, bár a szüni-kat alapjában véve nem érdekelte a dzserang világok politikai élete – de hát ez kivételes helyzet volt, hiszen Ninda miatt rendezték ezt az egész hatalmas dolgot, bizonyára az egyetlen ilyent, amit bármely ma élő ember megélhet életében. A szó eredeti értelmé szerinti dzsáhifannun, azaz mentőakció sokkal gyakoribban volt, majdnem minden dzsúmiban akadt egy, néha több is, mert a Galaxis tele van veszélyekkel, katasztrófákkal, és ha egy világot ilyesmi fenyeget, mindenkinek, aki tud, kötelessége a bajba jutottak segítségére sietni. De olyan dzsáhifannun, mint a mostani, politikai okokból végrehajtott invázió rendkívül ritkán fordult elő.

Mialatt ők ettek, Kēyl Ljŷkšūnaĥŷ bejelentette a pénzreformot.

– Kedves nézőink, az ideiglenes kormány közleményét ismertetem. „Holnaptól a sūnŷ pāālānt vezetjük be hivatalos fizetőeszközként az Államszövetségben. Mivel azonban ennek a pénznemnek nincsenek pénzkártyái forgalomban, és a sŷyndor polgárok csak mintegy felének van bankszámlája, s ezt az arányt belátható időn belül nem tudjuk jelentősen megnövelni, Sŷyndoreia számára külön pénzkártyákat hozunk forgalomba. A régi valuta árfolyamát egy pāālān egyenlő kereken százezer ĥŷ értékben állapítjuk meg, ami eltér az eddigi gyakorlattól, de szükségesnek ítéltük ezt a lépést a gazdaság élénkítése érdekében. A pénzkártyák a pāālān tört részei lesznek a következők szerint. Egy ėp egy tizedred pāālān, azaz tíz ĥŷ. Ennek tízszerese a sww – egy ezred pāālān, száz ĥŷ. Százszorosa a dōt – egy század pāālān, ezer ĥŷ –, ezerszerese pedig a lŷŷ, azaz a pāālān tizedrésze, tízezer ĥŷ. A régi rendszerben kiadott pénzkártyákat továbbra is mindenütt el kell fogadni, a külkereskedelemben is a sūnŷ valuta képviselőjében szerepelnek, a Testvériség ezeket mostantól bármikor elfogadja áru, szolgáltatás vagy pénzösszeg ellenében. Visszatérve Sŷyndoreiára. Az üzletek bármelyik rendszer-

ben adhatnak vissza, a bevételt azonban a bankban át kell váltani az új rendszerre. Fizetéseket csak addig szabad a régi rendszerben kiadni, amíg a cégnél raktározott pénzkészlet el nem fogy. A bankok már csak az új rendszerben adnak ki pénzt. Az áremelésre vonatkozó korlátozásokat némileg megszigorítjuk. Egy cikk végfelhasználói árát mostantól legfeljebb öt százalékkal szabad emelni, havonta csak egyszer. Ne feledjék, hogy az intézkedéseink nyomán nehéz helyzetbe kerülő vállalkozókat kártalanítjuk.” Eddig a közlemény, hölgyeim és uraim, és most gazdasági elemzőinket kérdezem arról, hogy milyen következményekre számíthatunk ezeknek a rendelkezéseknek a hatására.

418.

og-20 suár

„*Ha szeretek valakit, akkor az a fontos, hogy ő boldog legyen.*”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
113. sómir, 5. singir*

Ninda már másnap reggel találkozott az új pénzkártyákkal, amikor Dwnsý és Eīdi megérkezett a *Sileni Fónird* suárjába.

– Nézd – mutatta Eīdi a szokásos ölelés után, és egy csomó műanyag korongot nyomott a kezébe. – Csak odamentem egy automatához, már átállították őket, ilyeneket adnak!

– Mi a Galaxis ez? – nézegette Ninda a korongokat. Két szírrígin lehetett az át-mérőjük, volt köztük fehér-piros, sárga-sötétkék, zöld-világoskék... *Egy lÿús*, olvasta a legfelső, fehér-piros korongon, és az anyagon kidomborodott *Sÿndoreia* címere, az anyabolygó kontinenseinek stilizált rajza. Megfordította. *Egytized palan*, állt a másik oldalán szüni betűkkel, és itt meg a Testvériség körbe foglalt hét-ágú csillaga domborodott ki.

– Ez az új pénz! Háromféle van, mint a régiből, egyeseket és ötösöket hoztak forgalomba, de annyi pénzem nem volt, hogy mindből kaphassak. Ezerkétszázhat ãyp.

– Értem – mondta Ninda, és visszaadta a pénzdarabokat, egy szót sem pazarolva rájuk többet. Pedig még soha nem látott kerek pénzkártyát. – Ülünk le itt vagy mit szeretnétek?

– Hát... – Eīdi habozott – én szívesen körülnéznék a suárban, mert még nem jártam a megérkezések óta, szóval két éve, de te vagy a főnök. Ha kilépünk innen, nem lehet majd levakarni rólad a rajongókat.

A szísi aungir-sónurjában voltak, ahova az utasoknak szabad bejárásuk volt, csak persze senkinek sem jutott eszébe Nindát éppen itt keresni. Még azt sem tudták, hogy ezen a hajón él.

Ninda mosolygott.

– Ugyan már. Gyertek.

Ő lifttel jött ide fentről, de két szindor állampolgárral persze nem mehetett vissza ugyanarra. Lementek a suárba, ahol jókora számban jöttek-mentek az emberek, és ők nem is tehettek többet húsz lépésnél, amikor felhangzott Ninda neve. Az utasok nem szindorok voltak, hiszen a hajók még mindig nem szálltak le Szindorián, hanem a *Sileni Fónird* rendes utasai, akik a hajón maradtak azután, hogy a dzsáhifannun kihirdetését követően a hajó még leszállt valahol. De persze akik olyan világokról jöttek, ahol nem ismerték Nindát, azok is kíváncsiak voltak, miért szakította meg útját a hajójuk – nézték a közvetítéseket lentről, látták Ninda találkozóját a diktátorral, mindent láttak. És nem is lehettek sokan, akik csak ez idő alatt ismerték meg, hiszen a dzsáhifannun előtt a *Sileni Fónird* itt a galaktikus környéken hajózott, ahol már mindenütt gyökeret vert a Ninda-kultusz.

A fogadtatás ehhez illő volt. A Rigasszi étteremnél léptek ki a liftből, és mire elsétáltak az étterem előtt, már hallatszott a suttogás: „Ninda, Ninda”. Egykettőre tömeg gyűlt köréjük. Aztán valaki elkezdett tapsolni, mások követték a példáját, s csakhamar az egész tömeg Nindának tapsolt. Ninda kicsit várt, aztán fölemelte a kezét. Az emberek némileg vonakodva, de abba hagyták a tapsot.

– Köszönöm az üdvözlést, de ennyi elég belőle. Nem vagyok én valami film sztár.

– De énekesnő az igen – vágta rá egy kislány, és a tömeg helyeslően felmorajlott. Lehettek már vagy százan.

Ninda mosolygott.

– Ugyan már. Írtam egy dalt és párszor elénekeltem, ez az egész.

– Hát pont ezt hívják énekesnőnek – nevetett egy férfi.

Így aztán Ninda elhozathatta a hangszerét és elénekelhette a Limelullít. De utána elköszönt a rajongóitól és sétára indult két barátjával a suárban.

– Mehetetek volna addig is, amíg én énekeltem.

– Szó se lehet róla – vágott Eīdi elképedt arcot –, dehogyis mondok le arról, hogy élőben hallgassalak!

Körbesétáltak a suárban, persze rajongóktól kísérve.

A szüni hajók suárjaiban sosem volt semmilyen időszakos díszítés, a meglátogatott világok valamelyikének ünnepeivel kapcsolatban, hiszen nagyon sok világot felkerestek. Legfeljebb az fordult elő néha, hogy egy-egy üzlet tulajdonosa kihasználta, ha egy dzserang világra egy ottani ünnep idején érkeztek, és volt azzal kapcsolatos árukészlete – akkor a boltját is kidíszítette az ünnephez illően. De maga a suár mindig, minden hajón olyan hangulatot árasztott, mintha fel lenne díszítve, holott kifejezett díszeket csak kis mennyiségben alkalmaztak. Magától értetődően az utcák, a parkok, az üzletek kívül-belül mindig ragyogtak a tisztaságtól

– Ninda jól emlékezett, hogy amikor azon a régi-régi hajnalon egyszer csak a suárban találta magát, már ez az egy dolog elég volt, hogy úgy érezze, valami álmovilágba csöppent. És ügyeltek arra, hogy a suár egész területén minden esztétikus legyen, egészében egy kellemes hely. Ez is a suaran-fódarangi fő feladatai közé tartozott.

A *Sileni Fónird* suárjában világosbarnák voltak a falak, sárgával és zölddel húzták meg a kontúrokat, és világoskék táblák igazították útba a vásárlókat. Ezt a színezést mindig kicserélték a namindan idején, s vele a suárnevet, ami a suárkapuk fölött kiírva fogadta az érkezőket. Ninda jól emlékezett a feliratra az *Aulang Laip* suárkapuja fölött abból az időből, amikor ott élt – amikor először megérkezett, akkor persze olvasni sem tudott és nem is látta, de később számtalanszor. Akkor Jallisszan volt az *Aulang Laip* suárneve. A suárneveket hagyományosan mindig a gyerekek adták, azok, akik azon a hajón utaztak abban a dzsúmban. A következő suárnév Írangin lett, Ilgá javaslata alapján. Itt a *Sileni Fónirdon* jelenleg Ándzsirin a suárnév. A dzserangok sosem kapnak választ arra, hogy mit jelent a suár neve, a személyzet azt feleli, hogy nem tudják, akárcsak az olyan hajónevekre, mint *Jargunnur Dzsílari* vagy *Ánifannan Szesszi*. A *Sileni Fónirdot* persze nyugodtan lefordíthatják: ragyogó csillag. Az Ándzsirinnek is csillagászati vonatkozása van: kilövellési gyűrű, amiket csillagok körül a sóhunnidrobbanások hagynak néha. Ezeknek persze nem lehetnek világai. A Felhőben is van egy csillag, amelyiknek ándzsirinja van, az Érahaung-szandzsé, amely maga nem fónird ugyan, hanem szandzsé, vörös óriás. Ninda számára az Érahaung-szandzsé neve nem csillagot jelentett, hanem első fhangitanárát és barátját, Angrolímit – így ismerősként üdvözölte ezt a suárnevet, amit bent a suárban is láthatott kiírva. Szindor barátainak persze egy szót sem szólt erről.

– Gyönyörű – mondta Eidi, felnézve az Angirhóp étterem homlokzatára, amit egy színpompás tájkép díszített, mezők, erdők, gyümölcsösök, patakok, és mindegyik helyszín fölött lassan váltakoztak a kis képek, annak a tájegységnek a terményei, mintegy előúsztak a háttérből, aztán vissza bele, hogy egy másiknak adják át a helyüket. Valóban izléses, harmonikus volt. – Mit jelent az étterem neve?

Angirhóp egy falucska volt Auríhaum nagy hegységének, a Súafnak a tengerparti lejtőjén – de ezt Ninda nem felelhette. Amint oly sok földrajzi nevet, ezt is Szúnahaum-sínarraómiról hozták a szünik, aminek egykori létezéséről minden dzserang tudhatott. Csak arról nem, hogy a névnek ma már van egy kapcsolójeles utótagja, ami régen elveszítettet jelent.

– Ez egy helynév az egykori világunkról, Szúnahaumról – felelte tehát. – Alighanem egy kis falu lehetett, ahol jól főztek.

og-21 barátkozás

„Ha valaki fenyegetőzik, azt biztosan tudhatod, hogy gyáva.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
93. sómir*

**ÃAskū
Sileni Fónird
59. lyaikés 41.
a zöld órája**

ÃAskū egyike volt azoknak a helyeknek, ahol a legjobban várták Nindát, ahol a leginkább meg voltak róla győződve, hogy őhozzájuk mindenképpen eljön, el *kell* jönnie. Itt kezdődött – legalábbis az aaskūiak látásmódja szerint – az az eseménysorozat, ami előbb az ÀLAN létrejöttéhez, majd két és négy év elteltével a dikta-túra bukásához vezetett.

Ninda nem okozott csalódást: elment hozzájuk. A sófunnir-hauróranginak rutin-feladat volt az útirányon annyit változtatni, hogy Soýv előtt beiktatták ÃAskūt. Oda is el kell vinni a segélycsomagokat, mint mindenhová. Annyi különbség volt, hogy ha Ninda nem kéri, hogy eljöhessen ide, akkor a hajó csak leküldi a teherhordó aungirokat, megvárja a visszatértüket és továbbmegy – így viszont maradnak két derkit. Ninda kijelentette: az országnak túl sok világa van ahhoz, hogy mindegyiken hosszasan időzzön.

A városi színházban várták, természetesen mindenki ott volt, aki ÃAskūn számít, de elkövették azt a hibát, hogy erről csak a kikötőben szóltak Nindának, aki csak ránézett a hírhozóra, a polgármester-helyettesre, és szokott nyugalmaival megcsóválta a fejét.

– Én ÃAskūra jöttem, Ìndeỹ, nem az aaskūi színházba. Elegem van a protokoll-összejövetelekből, nem fogok beülni egy nagy vüörd terembe, ahol én is egy vagyok a sok vüörd közül. Az emberekhez fogok menni, ott megtaláltok.

És elindult a szokott módján: találomra a városi utcákon. A polgármester-helyettes meghökkenve nézett utána, aztán gyorsan felhívta az előljáróját. A kisváros összes neves embere fölkerekedett és elindult az utcán, magukban talán némileg bosszankodva, amiért ez a gyerek a bolondját járhatja velük – de hát ez a gyerek az ő Nüindájuk volt, akit a legnagyobb tisztelet illet. Így hát elindultak.

Nindát a Rõõp negyedben érték utol – itt is, mint már nemegyszer, csalhatatlanul megtalálva a szegények utcáit. Nem nehéz, azt mondta. Bárhol van az ember, könnyen rájön, melyik utak vezetnek kifelé a városközpontból, és azt is igazán könnyű kideríteni, hogy merre vannak a gazdagok és merre a szegények negyedei.

Ehhez az egyhez sosincs szükségére térképre, semmilyen világon. Csak figyelj, hogy milyenek az utcák, a házak.

Eđi és Dwny se vett elő térképet. Gondolkodás nélkül megbíztak Nindában, aki nyugodt, magabiztos léptekkel haladt az út közepén, előtte és mögötte több száz ember, kettejükön kívül mind helybeliek, no meg az elmaradhatatlan robot-testőrség. Valaki felajánlotta, hogy hívnak járművet, hiszen az ideje korlátozott, miért fordítja arra, hogy csak megy az utcán. A megérkezés nem sokat ér, ha kihagyjuk az utazást, felelte Ninda.

A szegénynegyed egyik terecskéjén találkozott a helyi fontos emberekkel, akik meglehetősen zavarban ismerték be, hogy még nem jártak ebben a negyedben – kénytelenek voltak, mert Ninda megkérdezte tőlük.

– Én nem tudnám elképzelni – felelte Ninda –, hogy évekig élek egy városban és nem járom be minden utcáját. Ennél sokkal kíváncsibb vagyok.

– Azt hiszem – mondta a polgármester jóindulatúan –, ha te évekig élnél egy városban, nemcsak az utcákat járnád végig, hanem meg is ismerkednél mindenkiel, akivel csak tudsz.

– Hát persze, Püyni.

– De, gondolom, ez nem fog megtörténni.

– De igen, a hajóinkon. Ott is csak emberek élnek, és akivel csak tudok, ismeretséget kötök.

– Igen, nyilván. Úgy értettem a kérdést, hogy bizonyára nem tervezed, hogy hosszabb időt töltenél egy világon.

– Nem. Miután a sajtó minden lépésemet nyomon követi, tudtok róla, hogy több mint egy sýyndor hónapot töltöttem Saunison. Csakhogy ott jól éreztem magam, itt pedig nem. Öt napja szálltam le az elnöki palotánál – az emberek arcán boldog mosoly jelent meg –, bejártam néhány helyet az anyabolygón, és most megnézek párat az ország többi világa közül. Mert ti szerettek engem és számítottok rám. De ez nem az én országom, én itt nem érzem jól magam.

– Bizonyára – vette át a városi energiavállalat elnöke a polgármester által használt szót – az űrben jobban érzed magad.

– A hajóinkon, Swwnt. Ott az emberek barátságosak.

– Ó – felelte a polgármester. – Nem érzed barátságosnak az itteni fogadtatást?

– Dehogynem. Egész Sýyndoreia a legnagyobb szeretettel fogad. *Engem.* De ugyanilyen barátságosak vagytok egymással is? Te vagy a polgármester, elvileg nálad jobban senki sem ismeri ezt a várost. De ebben a negyedben még csak nem is jártál. Bizonyára nem véletlenül találtam meg az egyetlen helyet a városban, amit nem ismersz, hanem van több is. Akkor mennyire ismerik a várost azok, akiknek még csak nem is feladatuk, hogy az ügyeivel foglalkozzanak? Swwntnak például nyilván nem az a dolga, hogy az utcákat járja és ellenőrizze, hogy mindenhol van-e energia, ez a munkások dolga, akiket ő irányít. Az emberek általában nem mászkálnak céltalanul a városukban. Valahol laknak, valahol vásárolnak, valahol dolgoznak, és van még néhány hely, ahova el szoktak menni, a barátaik-

hoz például. Ezekre a helyekre menet látnak valamit a városból, kivéve persze ha légikocsin utaznak. Nem néznek körül. Elmennek egy barátjukhoz és beszélgetnek vele. De a barátjuk szomszédjával már nem ismerkednek össze. Ez persze nem sýyndor jellegzetesség, mindenhol így van – kivéve nálunk. Csak éppen más dzserang világokon az idegenek udvarias közönnyel viszonyulnak egymáshoz. Itt gyanakvással, ellenségességgel.

– Gondolom, ezt örököltük a diktatúrából – dörmögte a bányatársaság elnöke.

– Kétségkívül, Űmrý. Meg például azt is, hogy itt vagytok ti tízen „jelentős valakik” meg én, egy tér közepén a város szegénynegyedében, és mi beszélgetünk. Itt áll körülöttünk hét-nyolcszáz szegény ember, akiknek ez az otthonuk, és már két huszad óta hallgatják, ahogy *mi* beszélgetünk. Mert nem illik beleszólni a... hogy is hívták Kíyreànt, öméltósága? Hát azoknak a beszédébe nem illik nekik beleszólni. Amíg nem voltatok itt, velük beszélgettem, de most csak itt állnak és tiszteletteljesen hallgatnak minket – Ninda energikusan megrázta a fejét –, ámbár nekem még mindig fogalmam sincs róla, hogy mi tisztelni való van azon, ha valaki igazgató vagy polgármester vagy miniszter vagy elnök. Az csak egy foglalkozás. Tisztelni azt lehet, ha valaki olyan ember, aki tiszteletet érdemel.

– Mint te – kockáztatta meg egy helyi lakos. Az emberek nevettek, Ninda is.

– No, fog ez menni.

– Elmenjünk? – kérdezte a polgármester savanyúan.

– Dehogyan! Pontosan azt akarom, hogy a szegények végre beszéljenek a gazdagokkal, a gazdagok meg övelük. Akkor volt értelme idejönnöm, ha elkezdtek beszélni egymással.

Elkezdtek beszélni egymással. Nem ment egyszerűen, de a Ninda jelenlététől megihletett gazdagoknak sikerült közvetlen modorban fordulniuk a szegényekhez, akik csakhamar feloldódtak és már válaszoltak.

– Ne feledjétek – mondta Ninda –: az országot gyakorlatilag úgy kell újrabeépíteni, mintha háború pusztított volna benne. De ebben a háborúban nem a házakat rombolták le, hanem a lelkeket. Elidegenedtetek egymástól, mert mindenki tartott mindenkitől, a rezsím mindenkit mindenki ellen uszított. Elsősorban a külföld ellen. De egymás ellen is. Én azért jöttem ide – ebbe a városba, de az országba is –, hogy békét teremtsék köztetek. Kíyreànt elmozdítani én nem kellettem, ahhoz elég volt a Testvériség fellépése. De az csak a kezdet volt.

og-22 filozófusok

„Összeállították azok névsorát, akik tanították. Elemi iskola, egyetem, meg a filozófusok, nyelv-, zene-, történelemtanárok, mindenki. Ötven név állt a listán, amikor megmutatták neki. Nevetett és mondott még százhuszat fejből.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44610. fattilgópán

Szúnahaum
Jasszani
43663. higit szisszadzsan
740

Ezen a délutánon Dzsúmori házában gyűlt össze a Ninda Társaság itthon maradt tagjainak egy része, s még páran hiperfonon jelentkeztek be. A házigazda, egy testes férfi, akinek kevéske maradék haja félkörben fogta körbe sötétbarna feje búbját, történész és mitológiai kutató volt, és persze sokszor találkozott és beszélgetett már Nindával. Jasszani óvárosában lakott, a szándékosan girbegurbán, összevissza épített házacskák egyikében, aminek ajtaja egy olyan udvarra szolgált, ahonnan bárhová el lehetett jutni pillanatok alatt, de többet kellett kanyarogni, mint egyenesen menni. Ninda imádta az óváros labirintusát, ami egy cseppet sem hasonlított arra az útvesztőre, ahol felnőtt, és az ő számára végtelenül otthonos és kényelmes volt. Természetesen egy éven belül behunyt szemmel is eltalált itt bárhová.

– Először is köszönöm, hogy felvettetek – kezdte Dzsúmori. – Hát nem gondoltam volna alig pár évtizeddel ezelőtt, amikor először beszélgettem vele a janníhaumban, hogy egyszer lesz egy társaság, ami őróla lesz elnevezve.

– Mi sem gondoltuk – mosolygott Hiragi. – Nekem ő először csak az egyik ügy volt, amit kiadtak az irodából. Sokáig úgy dolgoztam az első perén, hogy őt nem is ismertem.

– Én még nem is ismerem – nevetett Jalhagut –, az ő mércéje szerint egyáltalán nem, mert csak néhányszor beszélünk.

– Nos, barátaim – vette át a szót Kaiszta –, talán térjünk is a tárgyra. Amikor a társaság megalakult, úgy gondoltuk, hogy a Ninda-kultusz egy nagyon érdekes jelenség, ami eltarthat hosszan vagy elmúlhat egykettőre, de mindenképpen figyelmet érdemel. Ennek csak három éve, de máris azt látjuk, hogy a kultusz igazolja várakozásunkat, s még túl is szárnyalja. Nem csupán a fogadtatás. Ma reggel díszpolgári címet adományoztak neki Szindoria hús városában. Egyszerre. A luakeáni egyetem is ad neki egy díjat... erről Hait tud többet mondani.

– Igen – felelte a fali képernyőről a fiatalasszony –, a díj neve Nâwarÿ ÆÅsahÿ-díj, és voltaképpen bárki, bármilyen tevékenységért megkaphatja, de ez egy olyan rangos díj, hogy itteni időszámítás szerint is csak több évenként akad valaki, akinek átadják. Pénzjutalom is jár vele, és meghívják, hogy tartson előadásokat az egyetemen, tiszteletdíjért. Voltaképpen tiszteletbeli vendégprofesszori címnek is elfogható. Mondanom sem kell, hogy ő az első gyerek, aki megkapta.

– Diadalmenetben vonul végig az országon – mondta Sugiran.

– És ez a legkevésbé sem érdekli – tette hozzá Hait.

Kis csend maradt a szavai nyomán, a jelenlevők elégedetten mosolyogtak. Igen, Ninda most is az az ember, akinek megismerték és megszerették.

– Neki ugyan nem száll a fejébe a dicsőség – dűnnyögte Hiragi.

– Olyannyira nem, hogy elkezdett *dolgozni* – nyomta meg a szót Hait. – Azaz hárman együtt. Könyvet írnak, egy filozófiai művet. Ninda azt mondta, a szindorok lelkesedése majd elmúlik, de a gondolatokra később is szükség lesz.

– Ninda mint filozófus – mondta Mikarnip.

– Igen – bólintott Kaiszta. – Amikor az anyanyelvemet tanítottam nekik, sokat beszélgettünk, nekem ez a módszerem, és nekik nagyon jól bevált. Azért csatlakoztam ehhez a társasághoz, mert harminc év alatt azt tapasztaltam, hogy ez a gyerek tele van hihetetlenül bonyolult filozófikus gondolatokkal. Szerintem egy új filozófiai irányzat alapítója is lehet belőle. Ami azt illeti, egy ponton, amikor Szinensi már ötven-száz mélyértelmű mondását jegyezte föl a jelenlétemben, én elkezdtem fhangifilozófiát tanulni, hogy lépést tudjak tartani vele.

– Dicséretes szorgalom – mondta Mikarnip komoly hangon.

– De nem sikerült. A fhangít megértettem. Még öelőtte tettem le a vizsgát a harmadik dírből, most ugyanott tartunk. A fhangiban igen – a gondolkodásban nem.

– Én is így vagyok vele – mondta Hait –, bár én nem próbálkoztam a fhangival. Én sem értem, honnan jutnak eszébe ezek a dolgok, de voltaképpen csupa olyasmit mond, amiről aztán az az érzésem támad: de hiszen ez magától értetődő, hogyhogy én eddig nem gondoltam erre?

A tagok bólogattak. Ők is ezt tapasztalták.

– Hát így alakult ki a gondolatunk Haittal – folytatta Kaiszta. – Ninda egy filozófus, de még gyerek. Még rengeteget kell tanulnia. Már kapcsolatban áll néhány filozófussal, köztük a jittabari Dornatule sauhátunban dolgozó munkacsoporttal – igaz, hogy csak egy éve, de hát az ő életében minden még csak egészen rövid ideje történhetett. Azt gondoltuk ki, hogy összeismertetnénk további filozófusokkal, akik hathatnak rá. Ugyanúgy, ahogy Hait tánctanárokat keresett neki, hogy mozoghasson, keresünk neki megfelelő filozófusokat; szűnikat és dzserangokat egyaránt.

– Érintkezésbe léptem Jittabarral – vette át a szót Hait. – Két nevet adtak: Lorgamit, a jarman fhangí professzora Kolar világán, és Metak, aki szerencsés módon éppen Reekin él, vagyis csillagközi léptékkal a szomszédunkban. Mindkettőjüket megkerestem. Lorgamit beteg, egyelőre nélkülöznünk kell, Metak viszont

már hallott Nindáról, és örömmel beszélne vele, ha eleget tett egy kötelezettségének, néhány nap múlva jelentkezik.

– Mi az a jarman fhangí? – érdeklődött Hiragi.

– Hát... azt nem tudom. Nagyjából csak elismételni tudtam a kifejezést úgy, ahogy tőlük hallottam.

– Sajnos én sem tudom – csóválta meg a fejét Kaiszta. – Ninda biztosan tudja. Nos, ez a két tudós csak a kezdet. Az a tervünk, hogy továbbiakat kutatunk fel, és létrehozuk a Ninda Társaság egyfajta filozófiai változatát; nevezhetjük akár Ninda Filozófiai Társaságnak is. Azt szeretnénk, ha minél többféle gondolati irányzat művelőitől tudna tanulni.

– S mi a végcél? – érdeklődött Mikarnip.

– Hát a tanulás – felelte Hait magától értetődően.

– Igen, nyilvánvalóan, de... úgy értettem, egy rendkívüli filozófust szeretnétek belőle kinevelni?

Hait ösztönösen megütögette mutatóujja hegyével az orrát, csak aztán fordította le a szindor gesztust szavakra, hogy a szúnik is értsék.

– Ez fölösleges erőfeszítés lenne, minthogy Ninda már most is egy rendkívüli filozófus. Nem, Mikarnip, nincsen semmiféle végcélunk ilyen értelemben. Ninda túlságosan határozott egyéniség ahhoz, hogy bármi kinevelhető legyen belőle, ami ő maga nem lenne saját magától. És van egypár mondása a tanulásról... várjatok csak... „Tanulni nemcsak azért jó, mert a tudásunkat használhatjuk valamire. Tanulni önmagában is jó.”

– Amikor elkezdtük a nyelvtanulást – mondta Kaiszta –, persze megkérdeztem, hogy miért akarnak sauninas nyelvet tanulni. Azt felelte, hogy szeret tanulni. Semmi többet. Szinensi pedig azt, hogy ő Ninda legjobb barátjáné és vele tart.

– Gondolom, akkor már ismerték egymást Ainival – mondta Sugiran.

– Nyilván, hiszen először bejelentették, hogy meg akarják tanulni a nyelvet, aztán elindultak, keresztül a fél Galaxison, és otthon Aini már várta őket. Másként hogyan történhetett volna, megtanulják a nyelvet, elmennek oda, és pont összeakadnak valakivel, akivel egymásba szeretnek?...

– No, azért ilyet is látott már a Galaxis – jegyezte meg Hiragi.

– Hogyne – bólintott Hait. – Csakhogy én megkérdeztem a *Silgáraut Szúdzsauri* pilótáját, aki odavitte őket. Ott, ahol leszálltak, találkoztak egy lánnyal, és a teherhordók csakhamar el is vitték a holmijukat Sylandrē aiskanébe. Tehát már megvolt a szállásuk, és persze Aini volt az a lány. Vagyis távközléssel szerettek egymásba még indulás előtt.

og-23 interjú

„Lehetsz te csillaghirű művelője a szakmád egyik részének – ha rosszul csinálod a másik részét, a végeredmény csapnivaló lesz.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
52. sómir, 17. singir*

**Sÿyndořeia
Kaŷndim
59. lÿaikš 44.
a fehér órája**

– Kedves nézőink, üdvözli önöket Kēyl Lÿÿkšunahÿ a ŠAW Televíziótól. Különleges alkalomnak lehetünk részesei, az első esetnek, amikor Sÿyndořeia miniszterelnöke interjút ad társaságunknak. A stúdióban köszöntöm dr. Ámmaít Îldařa urat, az átmeneti kormány miniszterelnökét – akit azonban továbbra sem szabad miniszterelnök úrnak szólítani, ugye?

Ámmaít elmosolyodott.

– Lekötelezne, ha nem tenné.

Egyszerű sötétkék dÿmw̄t viselt, és a haundáját, Hait tanácsára.

– Különleges karrier az öné. Diplomáciai ügyvivőként ön harmadik osztályú államhivatalnoki rangban volt, ėym Îldařa, míg egy nap távozott az országból. Csakhamar a Testvériség polgáraként látjuk viszont, ahol a rangja többé-kevésbé megfelel egy nagykövetének, ám ön a nagykövetek szokásos feladatkörénél sokkal széleskörűbb megbízatást kap. Nem is tudom, minek felel ez meg a mi jogrendünkben, így nem vagyok biztos benne, hogy ebben a minőségében az űdrÿ, amivel időnként illették, elegendő megbecsülést kifejező szócska. Ugyanakkor tanít a Galaxis egyik legnívósabb egyetemén, Îldařa professzor, most pedig ön Sÿyndořeia Államszövetség miniszterelnöke, már nyolc napja – de mint megbeszéltük, ezt a megszólítást nem használjuk. És van még egy minősége, amihez semmilyen megszólítás nem jár. Ha jog szerint nem is nevezhető annak, de ténylegesen ön az az ember, aki a legközelebb áll ahhoz, hogy Ninda apjának tekinthessük. Szeretnék önnel beszélgetni valamennyi feladatköréről.

– Kérem. Megjegyzem, kettőt még ki is hagyott. Férj is vagyok, és a két lányomnak meg a hamarosan érkező fiamnak az apja. Talán a diplomáciai ügyvivői pozícióval kezdeném, nem is mert az volt a legrégebben, hanem mert arról nem sokat tudok mondani. Tettem a dolgomat, tárgyalásokat folytattam más államok képviselőivel. A Testvériség volt az egyik legfontosabb tárgyalópartnerem, egymaga kitette a munkám negyedrészt, de persze soha nem gondoltam volna,

hogy egyszer átkerülök a tárgyalóasztal fehér-narancs-sárga oldaláról a piros-sárga-zöld-sárga-szürke oldalra, hogy szaknyelven fejezzem ki magam.

– Mígnem aztán...

– Mígnem aztán a személyem kezdett kellemetlen lenni a hatalomnak, és körözni kezdett körülöttem a VÝLN. Egyszer még sikerült akkori főnökömnek, a későbbi miniszterhelyettes Vyřauteň úrnak leállítani őket, erre a külügyben vannak bejáratos módszerek, de ezek nem mindenhatók. Azaz itt múlt időt kellett volna használnom, de erről később. Amikor a Testvériség utoljára adott nekünk ultimátumot, hogy legyünk végre szívesek emberszámba venni a saját állampolgárainkat, és a szélsőséges kormányoldali erők kívánságára a VÝLN rendezett egy provokációs célú támadást a sũnũ járókelők ellen, és a Testvériség természetesen megszakította velünk a kapcsolatokat, akkor már tudtam, hogy nekem itt nincs maradásom. Azt még persze nem tudtam, hogy hová fogok menni.

– Egy pillanatra kérem. Professzor úr emigrációja óta mindig a Testvériségre utal a többes inkluzív névmással. Most azonban Syëndoreiát illeti ezzel. Melyik országhoz tartozónak tekinti magát voltaképpen?

– Szükséges, hogy az egyiket és csakis az egyiket válasszam? – kérdezte Ámmaít azzal a hamisítatlan hanghordozással, amiből mindenki kiérezte Ninda hatását. – De hogy visszatérjek arra, amit korábban mondtam, és ezzel a diplomáciai ügyvivői részt le is zárhatjuk: a múlt idő. Mindent, ami a VÝLN-nel kapcsolatos, most már múlt időben kell mondanunk. Eddig csak letiltottuk a szolgálat működését és alkalmazottainak nem engedélyeztük a hozzáférést a létesítményekhez és dokumentumokhoz. Munkatársaim azonban mostanra eleget tekintettek át ezekből a dokumentumokból ahhoz, hogy képet alkothassanak arról a tevékenységről, amit a szolgálat tizenkét éves fennállása alatt véghez vitt. Azt kell mondanom, igazán hatékonyan védelmezték a rezsimet mind saját állampolgáraik, mind külföldiek ellen. Fáradozásaikat most honorálni fogjuk. A felelősök bíróság elé fognak kerülni, és súlyos ítéletekre számíthatnak. A mai naptól a VÝLN nem létezik többé.

Kis szünetet tartott, hogy a hallgatók emészthessék a hírt.

– Ez bejelentés, dr. Īdařa? – hökkent meg Lỹksũnařy.

– Igen, természetesen. S még hozzáteszem, hogy nem létesítünk helyette másik szervezetet. Elég abból, hogy ebben az országban mindenki után kémkednek. Nos, ha diplomáciai ügyvivőségemmel kapcsolatban nincsen kérdése, akkor rátérhetünk az egyetemre.

– Parancsoljon.

– A Testvériségben természetesen rajtunk kívül is élnek syëndorok. De történetesen egészen más területeken járatosak. Vannak dzserang származású politológusaink, de rajtam kívül egy sem syëndor. És nemigen vannak szakemberek más, hasonló diktatúra alatt szenvedő világokról sem. Logikus volt a gondolat, hogy felkérjenek egy előadássorozat megtartására, amiből aztán állandó állás lett.

– Mi az ön rangja jelenleg?

– A Hisszunautilgórin, vagyis a politikatudományi fedélköz ímsiduja vagyok. Ez az egyetemi ranglétrának körülbelül a negyedrésznél helyezkedik el. Mielőtt idejöttem, a diktatúrák általános elméletéről adtam elő. Jelenleg persze szüneteltem az előadásaimat.

– Amióta miniszterelnök lett. Szabad rátérnünk erre?

– Hogyne. Természetesen a sÿndor közvéleményt leginkább az foglalkoztatja, hogy miért vállaltam el úgyszólván rögtön azután, hogy bejelentettem: nem vállalom. Méghozzá az egész ország füle hallatára. Nos, erre is a Hisszunautilgórin a válasz, valamint a Serangisszaun, a jogtudományi nagyfedélzet. Ennek a két fakultásnak a szakértői tartottak egy megbeszélést, amelyen áttekintettük, hogy milyen adottságokkal kell rendelkezniük az átmeneti kormány tagjainak. Nem csupán az volt szempont, hogy jól értsenek a szakterületükhöz, hanem jól kell ismerniük Sÿndoreia viszonyait is. Mint azóta önök is tudják, kormányunk tagjai széleskörű ismeretekkel rendelkeznek az országról. Az is elhangzott, hogy a sÿndor nép jelenleg igen nehezen fogadna el olyan vezetőt, aki nem sÿndor nemzetiségű. Nem volt hosszú a lista azokról, akik a Testvériség állampolgárai, sÿndor nemzetiségűek és alkalmasak a feladatra. Csak én voltam rajta. Így hát elvállaltam ezt a pozíciót, de most is megismétlem: csak rövid időre.

– Akkor a következő tárgykör: Ninda. Ön egyike azoknak, akik a legközelebből ismerik. Mit gondol róla? Kinek, minek tartja őt?

– Kissé kevésbé idealizált a képem róla, mint az ÀLAN-tagoké, de egyébiránt megegyezik. Az a sajátos helyzet állt elő, hogy az ÀLAN rajongása teljesen értelmetlen forrásból fakad, hiszen kiindulópontja az a bizonyos interjú, de olyasvalakit talált meg, aki voltaképpen teljesen megérdemli ezt a rajongást. Ninda csakugyan végtelenül különleges és szeretnivaló.

– Ön szerint miért?

– Mert jó – felelte Ámmaít határozottan. – Mert valamiféle végtelen jóság árad belőle. Szép számmal ismerek jó embereket, nagy öröömre, de ő nem egyszerűen azért jó, mert nem rossz, ő a rossznak az ellentétét képviseli. Itt van ez a mentőakció vagy invázió, amit szerveztünk. Ezernyi okot találhatna bárki, hogy miért tegyük. Politikai, gazdasági, mindenféle okokat. Őt egyedül az érdekli, hogy mennyi ember szenved az országban. Meggyőződés, hogy ez felnőttkorában is így lesz. És még inkább azért, mert bölcs. Nem arra gondolok, hogy mindenre van egy bölcs mondása, hanem a látásmódjára. Vegyük a vádat, hogy a Testvériség csak a befolyását akarta növelni ebben az övezetben. Mi azzal válaszoltunk, hogy a Testvériség számára a gazdaságilag, politikailag, katonailag meggyengült Sÿndoreia érdektelen. Az ő válasza: „Nem mindegy, ki irányít? Ország, kormány, politika – értelmetlen ostobaságok. Az számít, hogy van-e mit enni, tanulhatnak-e a gyerekek, megvernek-e az ervések.”

„Kicsiny hely a Galaxis, ha nem űrhajóval méred, hanem barátsággal.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
70. sómír*

Sileni Fónird
Szindoria
43 664. nodzsat saurgéman
420

Liešy a padlón hasalt és figyelmesen nézte Aini ujját, amivel az orrocskája előtt a padlót kopogtatta. Aztán az ujj fölemelkedett és kis félkört írt le a levegőben, nem sokkal nagyobb, mint Liešy fejecskéje. A kiskutya csapkodó farkincával átfordult a hátára és négy lábbal kalimpálva fogadta a simogatást a mellkasán.

– Seina, lai-lai – mosolygott Aini. – Vaiska, muišta daija! – Liešy még jobban csapkodott a farkával. – Liešy! Sŷ!

Liešy hasra fordult, felült és rajongva bámult gazdájára.

– Seina, vaiska daija – dicsérte Aini, és megsimogatta. Elébe tartotta a tenyerét. – Lieks, Liešy. Lieks!

Liešy nem ismerte a bizonytalan arckifejezést, de fogalma sem volt, mit akar tőle a gazdi. Pedig már tanulta ezt is, de még nem rögzült az ismeret. Még száznapos sem volt, saját világának számítása szerint.

– Skinon strŷton, daive – nyugtatta meg Aini –, kyn airŷ. Lieks?

A kiskutya az ismerős szavak és a kézmozdulat együttes hatására visszaemlékezett, fölemelte bal mancsát és rátette Aini tenyerére. S meg is kapta az elragadtatott dicséretet.

– Vaiska daija! Uimas kyvyrindas kaiskon mŷstron! Iena, aike pa juoka. Iena!

Ezt Liešy nagyon is értette, és eliramodott játszani. Volt kivel, a Dirangut parkban bőven voltak gyerekek és háziállatok is. Rögtön megtalálta egyik barátját, Szulnit, egy négyéves dzserdut, félkört rohant körülötte, és vakkantott neki. Szulni visszacsaholt, és már vágattak is keresztül a parkon.

– Szúniul nem is ért? – tudakolta egy öreg, Angríhi, aki a fűben üldögélt és sirgásahit játszott a fiával.

– Nem, csak saunisiul – mosolygott Aini. – Ezt a nyelvet hallotta születése óta, nem változtattunk, ne kelljen megszoknia egy másikat. Majd talán később.

– S ti hárman egymás között milyen nyelven beszéltek?

– Ahogyan éppen eszünkbe jut. Nagyjából fele-fele arányban szúniul és saunisiul.

Ez persze csak a kimondott szavakra volt igaz, amik legfeljebb egytízezred részét tették ki egymás közötti kommunikációjuknak. A mentális érintkezésben már azon a szinten tartottak, hogy maguk a fogalmak realizálódtak, nyelvtől függetlenül, és akkor is értették volna egymást, ha egyetlen közös nyelven sem beszélnek. Már nemigen fordult elő, hogy legalább ketten ébren voltak közülük és nem kapcsolódtak össze.

Amikor beszéltek, azért tették, mert mások is jelen voltak. Szindorul most már egyáltalán nem, Ninda azt mondta, elege van abból, hogy „odalent” folyton szindorul kellett beszélnie. Most már nem kell, a dzsáhifannunnak vége, a legtöbb hajó elhagyta a szindor területet, a *Sileni Fónird* is, ami némelyik szindor politikai kommentátor szerint azt jelenti, hogy Szindoria kormánya kívül van az államhatáron, hiszen Ámmaít is ezen a hajón van a családjával. Történetesen a kormány többi tagja más hajókon él, de ebbe a dzserangokat nem avatták be; ehelyett Solgeraup, a nemrég felvett kormányzóvivő emlékeztette a szindor sajtót, hogy az átmeneti kormány mindig is az államhatáron kívül működött, hiszen a miniszterek csak néhányszor léptek szindor területre, de egyetlen éjszakát sem töltöttek a hajójukon kívül. Ahogy Ninda sem, jegyezte meg Kéyl Lÿÿksúnahÿ, ezzel a párhuzammal mintegy bevonva Nindát a Testvériség által működtetett szindor kormányba.

A szindorok mindennek jelentőséget tulajdonítottak. Annak is – bár ezt már csak akkor tapasztalhatták, miután ő elhagyta az országot –, hogy már nincsen meg a fél spirálkaron jelképként tisztelt kék csavargósapkája.

Bejárta Szindoria világainak nagy részét, nagy körvonalat írva le az ország csillagközi térségében. Az utolsó meglátogatott világ Énarē volt, egy kicsiny aszteroidán működő egykori bányaállomás, úrrajzilag nem messze az anyabolygótól, de gazdaságilag és társadalmilag teljesen az ellentéte – úgyszólván senkinek sem volt munkája, amióta a bánya nem működött. Állami segélyekből és valami csekély, szegényes kereskedelemből éltek, majdnem kétezer ember. A bánya bezárása előtt még tízezen éltek itt, de ennyit nem tudott eltartani az aszteroida, a többség elvándorolt az anyabolygóra vagy más nagyobb népességű világokra. Ninda itt is eltöltött két derkit, beszélgetett az emberekkel és Dwnsÿval meg Eidi-vel kilépett az aszteroida felszínére, ahol szinte semmi súlyuk nem volt és óriási ugrásokkal könnyedén, két limli alatt körbefuthatták az egész égitestet.

Ezeken az apró, elhagyatott világokon fogadták a legnagyobb szeretettel. Úgy érezték, ő az egyetlen, aki észreveszi őket és problémáikat – a Testvériség segélycsomagjai persze ide is eljutottak már jóval Ninda előtt, de azokat csak automata gépek küldték, és csak tárgyak voltak, bármennyire hasznosak is. Ninda odafigyelt rájuk, meghallgatta őket, és elmondta nekik, hogy az átmeneti kormány nem feledkezik meg róluk és a többi kis világról, éppenséggel külön feladatnak tekintik, hogy az ő helyzetükön is javítsanak. És az átmeneti kormányt olyan új kormány fogja követni, amelyet ugyanezek az elvek mozgatnak. Erről a Testvériség gondoskodni fog.

Ugyanezt, ugyanezekkel a szavakkal elmondhatta volna egy politikus is, és nem hittek volna neki, az emberek túlságosan kiábrándultak már a politikából és a politikusokból. De Ninda a lehetséges legtávolabb állt attól, hogy politikus legyen. Benne megbíztak.

Innen visszatértek Szindoriára, gyakorlatilag csak azért, hogy hazavigyék Ninda két barátját, akik az egész körutat megtették vele együtt. Az aungir úgy szállt le hármukkal a Vÿhauteének háza mögötti kis parkban, hogy senkinek nem szóltak róla, és amint kiszálltak, el is tűnt az égbolton, hogy ne keltsen feltűnést.

– Köszönöm – mondta Dwnśy.

– Köszönjük – javította ki Eīdi szelíden. – Csodálatos volt bejárni veled az országot.

– Szép ország ez – huppant le a fűbe Ninda. – Ha nem lenne ilyen szegény, az emberek is élvezhetnék a szépségét. De majd az is eljön. Most már az építésen fogtok dolgozni, nem értelmetlenségeken.

Ők is leültek mellé. Balról a fiú, jobbról a lány.

– Én a fogadtatásra gondoltam, amit kaptál – mosolygott Eīdi.

Ninda vállat vont.

– Ugyanaz volt, amit korábban mondtam. Kell nekik valaki, akiért rajonghatnak.

– Lehet – mondta Dwnśy. – Csak éppen hiába vagy te a legnagyobb élő bölcs a Galaxisban, egyvalamit te sem tudsz.

– No mit? – nevetett Ninda.

– Hogy te vagy a legnagyobb élő bölcs a Galaxisban.

Ninda még jobban nevetett és átfogta a nyakukat két karjával. Így maradtak egy darabig, összeölelkezve.

– Látunk még? – kérdezte Eīdi szipogva.

– Most már nyugodtan beszélhetünk hiperfonon. És biztosan járok még erre – vagy ti arra, amerre én. Kicsiny hely a Galaxis, ha nem úrhajóval méred, hanem barátsággal.

Elengedték egymást, fölálltak. Ninda a zsebébe nyúlt, megérintette a suagját, s az aungir néma suhanással földet ért megint. Az ajtó kinyílt.

– Vigyázatok egymásra – mondta Ninda, azzal levette a sapkáját, Dwnśy fejére tette, és belépett az aungirba.

ohg

„Ha ugyanazt gondolnánk mindenről – mi értelme lenne, hogy egynél több ember legyen a Galaxisban?”

*Ninda:
A fény lúmai,
571.*

A KISLÁNY

oh-1 planetológia

„Hosszú volt ez az ezerháromszáz év. Sokat dolgoztam, el is fáradtam. De nem vágyom pihenésre. Ha eljön az idő, elmegyek. Addig még tenni szeretnék.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1870. sómír*

Sileni Fónird**43664. higit algillíszan****470**

– Az egyik legérdekesebb tudományágról szeretnék most beszélni veletek – jelentette be Óngari, és a szőnyegre helyezett egy suagot, a másikat a kezében tartotta. – Vagy az egyik legfontosabb? Inkább mind a kettő. Külön nagyfedélzete van Hangilaoranon, úgy hívják: Hilgasszindzsómuruangi.

– A planetológia – mondták a gyerekek egyszerre, mialatt a tanár megérintette a képernyőt, és a fekvő suag fölött megjelent Szúnahaum, a szokásos ábrázolásban, a Sínisuál köre függőlegesen állva, a forgástengely vízszintesen; a dzsisszá irány a Ninda mellett ülő Haurangit célozta.

– A planetológia – bölintott Óngari. – Miért olyanok a világok, amilyenek? Mi teszi őket olyanná és nem más milyenné? Amikor a felderítők rábukkannak egy új világra – ami alighanem naponta számtalanszor megtörténik valahol a Galaxisban –, se szeri, se száma a kérdéseknek, amiket föltesznek. Mekkora a világ tömege és átmérője? Milyenek a forgási és keringési adottságai? Milyen a kémiai összetétele? Milyen a felszíni szerkezete? Milyenek a sugárzási adottságai? Hordoz-e életet? Ha nem, hordozott-e valaha? Milyen erőfeszítésekkel tehető lakhatóvá? Mít lehet bányászni és mennyit, érdemes-e?

A tanár megint megérintette a suagot, és Szúnahaum helyén Auríhaum jelent meg, láthatóan forogva enyhén ferde tengelye körül.

– Sokféle tudományág összetétele a planetológia, de mégis egyben tanítjuk és tanuljuk, mert egy-egy világ összefüggő egészet alkot. Nézzünk egy példát. Auríhaum egy A típusú bolygó. Ez az ábécé legelső betűje, azokat a világokat jelöljük vele, amelyek megfelelnek annak a szabványnak, amelyet Ősi Föld kialakított az ember létrejötte előtt. Őshonos életet hordoz, oxigénből és nitrogénből álló légkörre nagyjából három-hét arányú, felszíni nehézkedése nem tér el számottevően a szabványos galaktikus egy egész nyolc század ongtól – és így tovább. Az ábécé második betűjével, az E-vel a leggyakoribb típust jelöljük. – Váltott a kép, egy kráterekkel borított sötét gömböt láttak. – Lakatlan és lakhatatlan kösvatag, de

a felszíni nehézkedés szempontjából használható. Ez itt Ilgmüni, egy kupolaváros van rajta.

– Hol van? – nyújtogatta a nyakát Ségari.

– Ebben a méretben nem lehet ábrázolni, porszemnyi méretű volna. Most mutatok egy I típusú világot. Persze ez a mi jelölésrendszerünk, a dzserangok másfélét használnak.

A képen ködös, elmosódott felszínű világ jelent meg, színes, párhuzamos csíkok tarkázták a felszínét.

– Gázóriás – mondták a gyerekek.

– Igen, gázóriás. Nagyjából egymillióból egynek van valamicske lakható felszíne.

– Elg – mondta Ninda. – Jártam ott.

– Igen, Elg egy kis részben lakható gázóriás.

– Ők gáztörpének hívják.

– Jogosan – mosolygott a tanár –, a legtöbb gázóriás hatalmas, a gravitációs és a mágneses terük is sokszorosa a lakható világokénak. Ez pedig itt egy O típusú világ.

Az új képen sárgászöld felszínű gömböt láttak, barna, vörös, kék, lila foltokkal.

– Ennek a világnak a neve Hulum. A Rekki Köztársasághoz tartozik, város nincsen rajta, csak automata bányagépek. Az ilyen világoknak van szilárd felszínük, de olyan vegyületek vannak rajtuk, amik miatt minden technikai felszerelésből csak különlegesen lehet odavinni, mert rendkívül veszélyeknek vannak kitéve. Hulumon maró savak alkotják az esőt, korrozív gázokból van a légkör.

Újabb kép. Megint egy egyszerű, kráterek lyuggatta szürke gömb.

– Ez pedig egy U típusú világ. A neve Horergo, és Rogammun Állam területén fekszik. Radioaktív, a sugárszint ötszáz ildzsi fölött van. Megközelítése mindenféle jármű számára tilos.

– Mennyi a normális szint? – kérdezte Sillúp.

– A legtöbb lakott világon három és hat között van, az őshonos életet hordozó világokon nyolc és tizenkettő között, mert az erősebb sugárzás révén jöttek létre a különböző életformák. Szúnahaungauron csak egy ildzsi, bár Dzsisszáfaur egyes távol-dzsisszá vidékein négyre is fölmege. Hús ildzsi fölött már nem építkezünk a világokon, és ötven fölött egyáltalán nem szállunk le.

Óngari megérintette a képernyőt, és a radioaktív világ helyett ismét megjelent Szúnahaum otthonos képe a Sínisuál arany ragyogásával.

– De még van tizenhét betű – jegyezte meg Szinensi.

– Igen. Azokat az A és E típusú világok speciális eseteinek tartjuk fenn. Pától Végig az élethordozó világok, Mítől Róig a sivatagvilágok vannak.

– Szúnahaum melyik?

– Ró, a különleges mozgása és szétagolt felszíne miatt. Hiszen természettől sivatagvilág, csak mi tettük lakhatóvá. Történetesen Szúnahaum az egyetlen Ró típusú világ a Galaxisban.

A gyerekek bölintottak. Magától értetődő volt számukra, hogy bármiféle katalógizálásban az Abroncsvilágot külön hely illeti meg, nemcsak mert az a Testvériség otthona, hanem mert vitathatatlanul az egyik legfurcsább világ, amin ember él.

– Simnunná – mondta Aini, és a többiek utánamondták.

– És Ősi Föld? – kérdezte Ninda.

– Ősi Föld egyszerűen A típusú, nem speciális eset, mert az határozza meg a szabványt. Minden más világot Ősi Földhöz képest értékelünk.

– És a dzserangok?

– Ők általában valamilyen galaktikus átlagot számolnak, vagy pedig a saját világukhoz képest mérnek. Nos hát, még van időnk ebédig, arra gondoltam, hogy nézzük át a planetológia egy-két részterületét. Így például a légkörtant, amivel a Hargihauulat foglalkozik. Szúnahaum és Aurihaum légkörének összetétele megegyezik, hiszen mindkettő alkalmas a lélegzésre. De miben különböznek szerinte-tek?

A gyerekek tűnődtek egypár pillanatig.

– Hát... mindenben – bökte ki Algasórit.

– Ez egy tökéletes válasz. Az összetételt kivéve mindenben. Aurihaumon komplex, kaotikus időjárási rendszer uralkodik. Szúnahaum meteorológiája viszont végtelenül egyszerű, a Haumahóginginak nem volt más dolga, mint odaszállítani a szükséges mennyiségű levegőt és vizet, elhelyezni őket, és a napfény nyomása gondoskodik a többiről. Azazhogy nem hagytam itt ki valamit?

– A csatornákat – mosolygott Ninda.

– Így van. Ha nincsenek a csatornák, akkor az insáhirun által séninre vitt víz nem tér vissza dzsisszára, hanem hóként lezáporozik a Sénin-peremen és ott marad. Körben az egész Sénin-peremet vastag hóréteg borítja, és Szúnahaungaur többi részén gyakorlatilag semmi víz sincs. Persze a csatornákhöz elengedhetetlenek a hógyűjtő robotok, amik a havat elviszik a csatornába, a fűtőelemek, amik megolvasszják, a szivattyúk, amik továbbjuttatják a vizet azokon a szakaszokon, ahol emelkedik a csatornameder – hiszen képtelenség, hogy ötezer szirszin át mindenhol lejtessen, és mégse kerüljön a Dzsisszá-peremen egy mély árokba. Vagyis a csatornaépítők és a robotgyártók munkája is része annak, hogy az insáhirun működik.

– Várj csak – emelte föl az ujját Szinensi. – Ez ahhoz kell, hogy a víz is keringjen. De maga a levegő attól kering, hogy nyomja a napenergia, nem?

– De. Természetesen attól. De egy világ légkörének csak akkor van értelme a mi szempontunkból, ha megvan a megfelelő összetétele. Ebbe pedig a nedvesség is beletartozik. Amikor egy világot lakhatóvá akarunk tenni, akkor a légkörmérnökök feladata megtervezni, hogyan jut oda mindaz, ami a légkört majd alkotja, hogyan kering majd, mi fogja pótolni az elhasználódó oxigént, nedvességet, ózont. A legtöbb lakhatóvá tett világon nincs szükség többre, mint létrehozni a légkört és időnként utánaigazítani, ha kell. De az Abroncsvilágon folyamatos az ellenőrzés,

és rendszeresen be kell avatkozni. Világunk klímája mesterséges, és ennél fogva instabil. Ezt tudomásul kell vennünk.

424.

oh-2 homokvárverseny

„Ha bárhol elvesznél a Galaxisban, csak keresd meg a hétágú csillagot.”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
106. sómir*

**Jallakul
Sileni Fónird
43664. senut fargiszíman
804**

Három korosztály volt: nagyok, közepesek és kicsik. Minden csapatban lehetett három nagy, három közepes és akárhány kicsi. Minden csapat kapott egy egyforma méretű, négyzet alakú területet, szúni mérték szerint tizenkétszer tizenkét rígin lehetett, aminek a sarkain leszúrtak egy-egy karót, azok között zsinórt vezettek át, de nem volt kifeszítve, hogy át lehessen tolni a kiskocsit. Minden csapat kapott két kis négykerekű, műanyag kocsit, talán négy endzset bírtak el, hat nagy ásót, tíz kislapátot, tíz vödört és egy víztartályt, ami csak tíz endzs vizet tárolt ugyan, de ha kiürült, automatikusan küldtek helyette másikat, a víz nemcsak a munkához kellett, hanem inni meg magukat lelocsolni is. A jallakuli napnak megvolt az ereje, negyven amsit mutatott a hőmérő, a tengerpart fölött végig kifeszítettek egy hatalmas fehér ponyvát, hogy mindenki árnyékban legyen.

A *Sileni Fónird* hármat delegált a húsz csapat közül, a helybeliek szintén hármat, tizennégy pedig a mindenfelől érkezett turisták közül került ki, némelyik csapatban mindenkinek fordítógép lógott a nyakában, mert másként egymást sem értették. Ninda a Szihurgin csapatban volt, Aini csapatát Dzseldunak hívták, Szinensiét Rokandzsnak.

Három itteni óra állt rendelkezésükre, ami körülbelül huszonnégy limlinek felelt meg.

Harhatu maga köré intette csapatát.

- No jó, mit építsünk?
- Várost – vágta rá a kis Nissemi.
- Milyen várost?
- Nagyot!

Harhatu nevetett. – De hát ez egy kicsi terület. Ha sok házat akarunk építeni, azok mind kicsik lesznek.

– Lehetnek benne felhőkarcolók – mondta Illipu.
– Meg egy áááállatkert – kérte Szindzsé.
– Én nem bánom, ha te tudsz építeni állatokat homokból – nevetett Harhatu.
– Tudok hát – vágta rá a kislány, lehuppant a homokba, kotorászni kezdett, és pillanatok alatt megmintázott egy négylábú állatot. – Tessék, ez egy mungi.
– Hát ez tényleg mungi – mustrálta a férfi –, no de ez fekszik.
Szindzsé fölnézett rá a homokból.
– Persze hogy fekszik, te sengiri. Ha állónak csináltam volna, szétesne. Éjszaka van, alszanak az állatok.

Éz meg is alapozta a csapat jó hangulatát. Hozzákezdtek a munkához. Rírenu és Fauldzsími hozott homokot a kocsikon, Harhatu pedig vonalakat húzott a területre, felosztotta városnegyedekre.

– A tenger felőli szakaszon kezdjük, és így haladunk a város felé, nehogy össze-tapossuk, amit már megcsináltunk. A nagyok alakítják ki a házak formáját, a kicsik a díszítéseket a falakon.

Ninda felnyújtotta a karját, amire azonnal leereszkedett a víztartály és kiadott egy nagy pohár vizet, amit Ninda ráöntött a homokra. A tartály odébb libbent.

Jallakul borzasztóan komolyan vette ezt a homokvár-építő versenyt, mint mindent, aminek köze volt az idegenforgalomhoz. Festői, homok borította tengerpartjaival, égbe törő hegységeivel, erdőségeivel a Rekki Köztársaság egyik turisztikai központja volt. Itt a szubtrópusi tengerparton épült Anijalla üdülővárosban egymillió ember élt a turisták millióiból, köztük a szüni hajókon érkezőkből is, mert Rekki kiharcolta azt is, ami kevés városnak sikerül olyan világokon, ahol már van suárkikötő: egy második suárkikötőt. Nem volt közel a tengerparthoz, légbuszjárattal lehetett idejutni, de ha az erdő felé néztek, úgy látták a büfék és ajándékboltok sora fölé tornyosulni a *Sileni Fónird* óriási tömegét, mintha közvetlenül mellette állnának. Épp csak a hétágú csillagot takarta az erdő.

Az anijallai vendéglátósok mindent bevetettek, hogy a város vonzó, vendégcsalogató hely legyen. Rendezvények sokasága várta az idelátogatókat, amilyen ez a verseny is volt. Magán a versenyen a szervezők nem kerestek semmit, de a part mentén sorban álló kis üzletek forgalmát feldobta, ennél többet nem is akartak. Ha a vendégek jól érzik magukat, az elég.

Ninda jól érezte magát. Az előző másfél derkiben körülnéztek Anijalla városában, megmártóztak a tengerben, ettek helyi specialitású gyümölcsös szendvicset, és most homokvárat építenek. Egyáltalán nem értettek hozzá, nemcsak ők hárman, a három szüni csapatban senki sem volt, aki valaha próbálkozott volna effélével. De a verseny előtt a ceremóniamester, aki Pip néven mutatkozott be, megkérdezte ezt mindegyik csapattól, és a többiek is azt felelték, hogy soha nem csináltak ilyet.

– Hölgyeim és uraim – mondta a ceremóniamester; rekki nyelven beszélt, és mindegyik csapat víztartályán volt egy fordítógép, ami szimultán tolmácsolt az állaluk választott nyelvre –, már csak egyetlen limli van hátra a versenyből, és hát

azt hiszem, a zsűrinek nem lesz könnyű dolga. Tudom ám, hogy nem árultam még el, kik lesznek a zsűriben, de kérem, nézzék el nekem. Önök kedvükre homokozhatnak. Valami kis játék nekem is kell.

Nevettek.

Ninda utolsó feladatként egy sorgu megmintázását választotta; ez a szűni nevük volt, de a dzserang világokon is mindenféle akadtak ilyen épületek, kicsik, egyszerűek, félgömb vagy félgömbben végződő henger alakúak, általában teljesen átlátszóak; éttermek, üzletek, szolgáltatók vannak bennük. A szűnik csak ritkán építettek ilyeneket, a Felhőben is úgy épült a legtöbb üzletház, mint a hajók lakószintjein és a suárokban, üzletsorok formájában. A *Sileni Fónirdon* Nindáék szektorában volt egy üzletsor, ami kör alakban épült egy kis park köré, harminc boltot tartalmazott, és nemigen lehetett elképzelni olyan árucikket, ami ott ne lenne kapható.

– Hölgyeim és uraim – jelentette be Pip –, az idő letelt. Kérem, a csapattagok gyülekezzenek itt a zöld zászlónál, máris kezdjük a zsűrizést!

Mintegy kétszáz ember gyűlt össze a homokvárak és a büfésor közötti térségen, csupaszon vagy minimális öltözékben, többé-kevésbé lemosva magáról a vizes homokot.

– Most pedig bemutatom a zsűrit – jelentette be Pip drámaian. – Kérem a kedves közönséget, üdvözléjk homokvárépítő versenyünk zsűrijét! A kedves játékosokat nem kérem ugyanerre, hacsak nem akarják üdvözölni saját magukat!

A meglepett arcokat látva a ceremóniamester jót nevetett.

– Látom, meglepődtek. Pedig csakugyan önök lesznek a zsűri is. No nem takarékoságból, hanem mert önök már részt vettek egy homokvár megépítésében – így hát értenek hozzá. Máris megkapják az ehhez szükséges felszerelést. Minden csapattag, kicsi, közepes és nagy kap egy kosárkát, amiben van húsz érme. Arra kérem önöket: nézzék végig társaik munkáit és díjazzák. Mindenki saját maga, tetszése szerint annyi érmét dobhat a várak elé letett kosarakba, amennyit csak akar. Amelyik csapat a legtöbb... érmét gyűjti...

Pip elhallgatott és döbbenet nézett föl a magasba, s vele mindenki más. Négy aungir jelent meg fölöttük, és élénk, szaggatott hangjelzéssel követeltek leszállóhelyet maguknak.

– A Testvériség hazahívja polgárait – harsant egy erőteljes, határozott férfihang. – A *Sileni Fónird* azonnal indul. Jaungaimasz világán nagy erejű földrengés pattant ki, nagyszámú sérült van, máris indulunk a mentésükre.

A szűnik nyomban elindultak. A többiek egy pillanatig döbbenet nézték őket, aztán integetni, éljenezni kezdtek, különféle világokra való tiszteletnyilvánító kézjeleket mutattak.

Ninda is sietett az aungirba. Holmija nem volt semmi, egy könnyű, szellős kis fehér vaskynasruhát vett föl Aini készleteiből, alá semmit, hisz meg lehetett sülni itt.

Néhány pillanat múlva már a *Sileni Fónird* aungir-sónurja előtt várakoztak, sok hajó jött egyszerre. Lent a suárkapunál meglátta a kifelé tartó vásárlókat. A hajó egy limlin belül az ūrben lesz.

Csak az aungir-sónurban derült ki, hogy a sietségben két kisgyerek is magával hozta a műanyag érmés kosárkát. Senki sem késleltette emiatt a felszállást. A szülők átadták a dzserangisúmpnak, azok majd visszajuttatják.

425.

oh-3 hívójel

„Nem feledékenység volt vagy műszaki hiba, hogy az első hipnoanyagomból hiányoztak olyan elemi dolgok, mint Szúnahaum, a jannahaum, a szúni szokások hatalmas része, és még sok minden. Így megmaradt nekem a felfedezés és a tanulás öröme.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
520. sómir*

Jaungaimasz
Sileni Fónird
43 664. muhat dzsanargan
710

Jaungaimasz kicsiny, egyetlen naprendszerből álló államocska volt Rekki és Szindoria határán, egy lakhatóvá tett világon, aminek szintén Jaungaimasz nevű fővárosától nem messze kezdődött egy óriási heglánc, a Muannuldi. Jaungaimasznak valószínűleg akkor sem lett volna modern szeizmológiai megfigyelőrendszere, ha telik rá, mert nem is érezték szükségét – világuk szeizmikus aktivitása csak kettes fokozatú volt, nagyon ritkán lehetett számítani gyenge földlökésekre.

A statisztika azonban csak statisztika. A kevés és gyenge földlökés nem zár ki egyetlen nagyobbat.

Helyi idő szerint kora hajnalban pattant ki az első sekélyfészkű rengés a Lúlmu-an csúcs alatt, szúni mérték szerint tizennégymillió ígún erővel. Ez elég volt ahhoz, hogy egy hegyoldal meginduljon és elsöpörje az alatta fekvő völgy kisvárosait, amikben ötvenezer ember aludt. A katasztrófavédelem még el sem dönthette, mivel kezdjék a mentést, amikor kipattant a második rengés, alig tíz szirszivel távolabb, a Lúllagi völgyben, és ezzel megindult a láncreakció. Nyolc elsődleges rengést regisztráltak, amelyekben legalább tízmilliárd ígún energia szabadult fel. A hegység egy részének képe teljesen megváltozott.

Jaungaimasz városában hárommillió ember élt, a heglánc további településein még négymillió. Mire a földkéreg megnyugodott, egyetlen város sem maradt sér-

tetlenül, bár akadtak, ahol viszonylag kisebb volt a kár, a fővárosnak a hegylántól távolabb eső kétharmada alig sérült meg.

Több város azonban teljesen eltűnt a föld színéről. Hozzáférhetetlenné vált tíz település, amikben összesen százötvenezer ember élt. A mentést nehezítette, hogy a katasztrófavédelem közpárkjának legalább a fele odaveszett a fővárosi és vidéki telephelyeken.

Ennek ellenére a munkát azonnal megkezdték. A miniszterelnök kihirdette, hogy minden sértetlen felnőtt a mentőszolgálat munkatársa és részt vesz a mentésben, beleértve azt a félmillió embert, akik a hegylántól távolabb élnek.

Minden egyéb tevékenységet leállítottak.

Már a reggel folyamán érkezett két rekki hajó, az *Akanni* és a *Hina*, bár ezek kis kereskedőhajók voltak és sokat nem tehettek, de tudták a kötelességüket. Délelőtt ért oda szindor területéről a Testvériség egyik hajója, a *Halgarumbi*, délben pedig Rekkiből a visszakanyarodó *Sileni Fónird*.

Ninda egyedül lépett ki a suárkapun, párfjai azt mondták, elég nekik, ha ő megnézi, milyen egy földrengés által szétrombolt város, ők nem vágnak rá. Ninda ezért lement a suárba és kísétált a városba. Annyi ideje jutott, hogy észrevegyen egy házat, aminek láthatóan megroggyant az egyik fala – amikor elemi erejű fájdalom tört rá, ami valósággal földre terítette.

Persze egy szúni nem lehet rosszul a hajójától két lépésre úgy, hogy azonnal föl ne figyeljenek rá. Mire fölegyenesedett, ott guggolt mellette egy esszidzsinna.

– Mi történt, mi a baj?

Nindának még nem volt ereje válaszolni, levegő után kapkodott, s az esszidzsinna – Haulginak hívták – intett a hordágnak. Ninda megrázta a fejét.

– Ne...

– Látom, hogy rosszul vagy, beviszlek a kórházba.

– El... múlik...

– Az nem olyan biztos – szólalt meg egy női hang a háta mögött. – Ül le a hordágyra, megvizsgálak.

Ninda önkéntelenül lecsücscent a hordágyra, s a nő fölé hajolt egy készülékkel. Nindát ekkor érte a második fájdalomhullám, de most már tudta, mi ez. Előkapta a suagját és egyetlen mozdulatot tett rajta. Meg se nézte, hogy megjelent-e Szinensi arca – persze hogy.

– Ÿ! Sâai vuo!

Csak ennyit mondott, a két felnőtt biztosan nem érti ezt a rövidített sauninas gyereknyelvet, amit még szindorral is kevert – ezt csak ők hárman tudják. Most nincs közöttük mentális kapcsolat, elzárja őket egymástól a *Sileni Fónird* külső héja.

– Â – felelte Szinensi. Jön. Tehát Aini is, hiszen nekik egymással megvan a kapcsolatuk.

– Ky ē! Ja sýy īmi jua L̄y lāi ſuo ŵ!

– Ny ō? M̄y eŷ naik?

– Skau vy šyn-wwm! Kaiñ dròp vasks!

– Nem látok semmit – mondta Ájuni doktornő. – Miről beszéltek?

– Semmi bajom – felelt Ninda arra a kérdésre, ami nem hangzott el, figyelmen kívül hagyva azt, ami elhangzott.

Egy pillanat múlva érkezett a harmadik fájdalomhullám, de most már teljesen föl volt készülve rá, alig látszott az arcán.

– Márpedig valami bajod mégiscsak van – jelentette ki Ájuni. Egyikük sem látta Lít feltűnni a suárban – a doktornő nem arra figyelt, Ninda háttal ült –, de Ninda érezte, ahogy az ivut megjelenik az elméjében.

– Nagyon különös jel – mondta, egy szemvillanás töredéke alatt kielemezve Ninda emlékét a három fájdalomhullámról. – Ezek mentális sikoltások? Most észlelek megint egyet.

– Én nem.

– Leárnyékoltam, különben ez az orvos még kórházba visz téged. A lányok is jönnek már, nekik sem engedem, hogy érezzék, amíg itt van a doktornő. Meg amíg a hajó lát minket. El kell mennünk innen és utánajárni ennek.

– Hogyhogy mentális sikoltások? – érkezett Aini gondolathulláma a suárból.

– Nem tudom. Később majd engedem, hogy érezzétek, de nem most. Azt érzem, hogy valaki nagy bajban van, nagy fájdalmat érez, egyedülletet, félelmet.

– És mentális hullámokat ad le? – döbbsent meg Szinensi.

– Egyértelműen. Intenzív, de diffúz hullámokat. Nem tudja irányítani vagy nem tudja, hogy hová irányítsa. Próbálok válaszolni, de még nem jött értékelhető viselkedés.

– Oda kell mennünk hozzá – mondta Ninda, és felállt. – Nem, semmi – jelentette ki fennhangon. – Semmi bajom. Megyek, körülnézek ezen a világon.

Ájuni főlegyenesegett és tanácstalanul nézett az esszidzsinnára, aki széttárta a kezét.

– Ha semmit sem tudsz diagnosztizálni...

– Ugyan, Haulgi, egy szál súdin-hirapan van a kezemben, soroljam, mit lehet ezzel diagnosztizálni?! Mert ha azt mondom, hogy mit nem, itt állunk egy hetesig.

– Ha megint bajom lesz, bemegek a kórházba – közölte Ninda, és elindult az aungir felé, amit Aini hívott. A két felnőtt tehetetlenül nézett utánuk.

– Várjatok csak, nem úgy van az – szólalt meg Haulgi. – Ezen a világon veszélyhelyzet van, nem sétálgathattok védelem nélkül.

– Ninda csillaghíresség – felelte Szinensi –, nézz föl, ott egy Uori, az vigyáz rá mindenhol. Ennél több védelem minek? Ha bajba kerülünk, mennyi idő alatt terem ott ezer esszidzsinna?

– No jól van – adta meg magát a férfi –, menjetek. A robot úgyis össze van velünk kapcsolva.

De már nem is kapott választ. A lányok és az ivut beszállt, az ajtó becsukódott, a kocsi felszállt.

– No jó, és hova megyünk? – kérdezte Szinensi.

– Próbálom tájolni – felelte Lí. – Most már átadhatom nektek is, de készüljetek föl, hogy nagyon rossz. Csak egy-két impulzust.

Hirtelen mindhárman megérezték az elméjükben visszhangzó rémült, kétségbeesett, fájdalmas sikoltást. Olyan volt, mintha valaki egy üres szobában üvöltözne, és ők ott lennének vele.

– Ez borzalmas – nyögte Aini, és Lí megint elszakította őket a jeltől.

– De nem értem – mondta Szinensi. – Nem tartalmaz szavakat. Ember ez?

– Kiri nem lehet – mondta Ninda –, akkor egészen más lenne a hullámkép.

– Ivut sem lehet – felelte Lí. – Ez ember. Valóban teljesen nonverbális. Valószínűleg nemcsak azért, mert halálra van rémülve és alighanem egyszerre érez testi és lelki fájdalmakat, hanem mert nem tud semmit arról, hogy mi vesszük a jeleit. Hiszen a receptorok nem találkoznak más receptorral, eszükbe sem jut, hogy létezhetnek.

– És ő nem veszi a te jeleidet? – kérdezte Ninda. A gondolatközlés komplexitásában nem volt szükség annak hozzátételére, hogy Lí sokkal erősebb és összetettebb jeleket tud kibocsátani, mint ők hárman együttvéve.

– Nem. Eddig még semmi reakció. Mindenesetre az irányát kezdem bemérni. A hegylánc fölé menjünk.

Az aungir megindult észak felé.

426.

oh-4 romok

„Végül mégiscsak miniszterelnök lettem. És pontosan azért, mert annak az egy szem szösze kislánynak akarunk megfelelni mindannyian.”

Ámmaít Ídara:

Az elmaradt szindor forradalom,

455.

A suagjaik persze mutatták a térképet, a helyi földrajzi nevekkel, szúni betűkkel írva. A Muannagu hegy fölött jártak, amikor Lí jelezte, hogy fordul a jelforrás iránya, északnyugatról kezd jönni a hullám. Elfordultak. Amikor a hullám már nyugat felől jött, Szinensi megszólalt:

– Harinnagu?

– Lehetséges. – Lí nem a szemével látta a térképet, hanem az ő elméjükön át. – Az irány egyezni látszik.

Az aungir egy szempillantás alatt Harinnagu kisváros fölött termett. Egy völgyben feküdt, folyó szelte ketté, de felismerhetetlen volt, hogy ez egy város. Minden romokban hevert. Mindenhol, felszínen és levegőben nyüzsögtek a katasztrófavédelmiskék-kék-piros fényeket villogtató járművei, emberek futkostak a romokon,

folyt a mentés. Lí mondta az irányokat, alacsonyan szállva keresték a jelforrást. Az aungirt irányító automatika időnként kitért egy-egy mentőjármű elől.

– Megvan! – örült meg Lí, és azonnal át is adta nekik a hullámot.

– Sötét van, hideg, félek, hol a mamám?!

– Ez egy gyerek – mondták a lányok egyszerre, teljesen fölöslegesen.

– Jövünk – sugározták vissza. – Jövünk, segítünk! Már csak egy kicsit bírd ki!

Folyamatosan beszéltek hozzá, amíg meg nem találták a romhalmazt, ahonnan a jel jött. Félig eltemette egy hatalmas hegyomlás. Egy düledező faldarab még állt, semmi más nem maradt. Az utca többi háza hasonló állapotban volt. Szinte semmi sem maradt felismerhető. A mentők három háznyival arrébb megfeszítetten dolgoztak, jóval lejjebb náluk. Az utca erősen lejtett arrafelé.

Lí nem látott ki az aungirból, de a lányok minden erejükkel próbáltak valami lejáratot keresni. Közben egyszerre magyarázták a gyereknek, hogy már itt vannak a feje fölött, és próbálták nyugtatgatni.

Leszálltak és kiugrottak a járműből, az kicsit fölemelkedett, hogy ne legyen útban.

Itt valamilyen közetféle anyaggal építkeztek, ami hatalmas táblákra törve feküdt mindenfelé, mintha robbanóanyag vetette volna szét. Minden káoszban. Minden áttekinthetetlen. És minden ingatag, állapították meg, amikor Aini lépte alatt megbillent egy lemezdarab, s a másik kettő azzal a gyorsasággal ugrott oda és kapta el a kezét, amit csak az adhat, hogy egymás érzékelését mint a sajátjukat érzik.

– Nem maradhatunk itt – mondta Lí, de úgy, hogy a gyerek odalent ne érzékelje. – Ez a hely veszélyes. És egyedül nem tudjuk kiszabadítani.

Ninda előkapta a suagját, erős, villogó fehér fényre állította és körözni kezdett vele a levegőben. Nem kellett sokáig csinálnia, egy antiöves mentő máris felröppent hozzájuk és megállt előttük kétlépésnyire, a levegőben.

– Mit kerestek itt?! – förmedt rájuk, Szinensi már készenlétbe helyezte a fordítógépet. – Ez lezárt övezet!

– Valaki van odalent! – harsogta túl Szinensi. – Egy gyerek! Ki kell szabadítanunk!

– Képtelenség. Itt senki sem maradhatott életben.

Aini kezében is ott volt már a suag. Válasz helyett egyszerűen rácsapott a képernyőre.

A mentő egy pillanatig csak bámult rá. Szakállas férfi volt, sárga-narancsszínű-ezüst csikos kezeslábasban, hátizsákkal, a derekán széles övvel, amiről szerszámok és készülékek lógtak. Talán már hajnal óta harcolt, és késő délután volt a hegységben.

Néhány ütés telt el azzal, hogy felismerte, kik ezek. Most mindhármukon szúni köntös volt, és bár suagot vagy ahhoz hasonló készüléket az egész Galaxisban használnak, csak a szúniknál van értelme rácsapni a képernyőre.

– Testvériség?

– Igen – vágta rá Aini.

– Segítséget hívtál? – pattant villámgyorsan a következő kérdés.

– Igen.

– Mikor jönnek?

– Most.

A mentő a gyors döntések embere volt.

– Jó. Ha segítség kell, itt leszünk. Jó szerencsét.

S már ott sem volt. A segítség pedig olyan gyorsan jött, hogy ő épp csak visszaért a társaihoz, amikor a lányokra lecsapott felülről egy fehér fénysugár, aztán elébük libbent egy esszidzsinna.

– Odalent van egy gyerek – mutatott Aini lefelé, mielőtt az megszólalhatott volna. – Ki kell szabadítanunk!

A férfi, Algászi értetlenül nézett körül a romokon.

– Honnan veszed ezt?

– *Nem mindegy?! – csattant föl Aini. – Az esszidzsinna nem akadékoskodik, hanem segít!*

Algászi bólintott, és máris leszállt az aungirja, de csak az ő fejmagasságukig, nem érintette a romokat. Algászi derékon ragadta Ainit és beemelte a hajóba. – Futás beljebb! – Aztán Nindát, majd Szinensit is, akivel együtt beröppent. – Csak ketten vagyunk, mindenki a mentésen dolgozik. Úgyhogy ti is segíteni fogtok. Öltözzetek be.

Dzsógi, a másik esszidzsinna előkapott három csomagot az aungir felét megtöltő szekrényekből. Ledobták a köntösüket és belebújtak a nadrágba, ami felhúzás közben zsugorodni kezdett, méretbeállós volt. Aztán a kabát jött, majd a csizma, a kesztyűk és végül a sisak. Az esszidzsinnák mindent becsatoltak a ruhájukon, csak aztán kezdtek öltözni ők maguk is.

– Ez erőteres jasszíruha – közölte Dzsógi. – Mindent kibír. Ha rátok omlik a ház, a hegy, bármi: ez kibírja. Nem eshet bajotok. Csak várnotok kell türelemmel, amíg kiszabadítunk.

– Rendben.

– De kinyitni tilos. Semelyik részét, semmiért.

Antiövet kaptak és hátizsákot mind az öten, aztán Algászi kihúzott valahonnan egy sárga-fekete csíkos, nagy ládát, ami saját antigravitátorán siklott az ajtóhoz és leereszkedett a romok fölé. A nyomában rajzott öt dzsindrobot.

– Szóval egy gyerek? – kérdezte Algászi, mialatt kiröppentek ők is. – Hol?

Szinensi egyenesen odaszállt Líhez.

– Jé, egy ivut? Ő találta?

– Igen – vágta rá Szinensi, és hagyta, hogy a férfiak azt higgyék, hogy a szaglásával vagy a hallásával.

– Lássunk munkához – mondta Dzsógi. – Hikun, ide!

A hikun, vagyis a nagy, csíkos láda odaröppent hozzájuk.

– Szondafúrás!

A hikunból kinyúlt egy fűrófej és belemélyedt a talajba, ami nem föld volt, hanem nagy darabokból álló kötörmelék. A láda oldalán levő képernyőn a lyuk beléje jelent meg, ahogy a sugárfűró gyorsan haladt lefelé.

– *Sileni Fónird*, kérek egy orvost – szólalt meg Algászi.

– Itt Lingaup, hallgatlak – felelte egy férfihang.

– Kint vagyunk egy városban. Egy romok alá temetett gyereket keresünk.

– Odamegyek – felelte Lingaup.

A szonda alól egyszer csak eltűnt a föld, a reflektor üregbe ért. Mélyebbre hatolt és pásztázni kezdett.

Nagy föld alatti üreget láttak, azelőtt lehetett egy szoba vagy több is, nem lehetett megítélni. Romok, kődarabok mindenütt.

– Repülő szondákat – parancsolta Dzsógi. A hikun leküldött egy csomó kis gömböt, sokkal kisebbeket, mint a dzsindek. Szétrepültek az üregben és bevilágítottak mindent. Pillanatok alatt megtalálták az első embert. Egy férfi volt, nem mozdult, nem lehetett megállapítani, él-e. Aztán továbbiakat is. Nehéz kövek, fal-darabok, bútorok roncsai alatt feküdtek.

– Itt vagyok – ereszkedett le hozzájuk egy újabb aungirból az orvos. – Mit láttok? Több ember? Küldj le egy detektort.

– Biodetektor – mondta Dzsógi a hikun mikrofonjába. Leszállt az is, odairányították a férfihoz.

Nem volt életjel.

Dzsógi sóhajtott és sorra ellenőrizte az embereket. Egyetlen élő sem volt köztük. Algászi ezalatt a szondákkal folytatta a föld alatti helyiség felderítését, aztán csettintett a nyelvével, és megindult egy irányban, az antiövvel repülve persze. A lányok sietve követték. Senki nem lépett a romokra, nehogy omlást idézzenek elő.

A roncsalom vagy ötven riginnel távolabb ért véget, meredek lejtőt formálva, ahol nagy kődarabok támasztották egymást.

– Hikun, ide! – mondta Algászi.

427.

oh-5 szabadítás

„Az volt a dolgunk, hogy menjünk és segítsünk. Miért éppen a miénk? Mert képesek voltunk rá.”

*Ninda:
Beszélgetések,
403.*

– Már nagyon közel vagyunk. Pár lépésnyire tőled. Mindjárt ott leszünk melletted. Csak nem szabad aludnod, hallod? Hallanunk kell a hangodat!

A csapat óvatosan lépkedett az összeomlott épület roncsában. Egy folyosódarab és egy szobányi rész maradt nagyjából épségben, de kétszer is ledőlt betontömbök állták útjukat, amiket a hikun darabokra vágott, hogy továbbhaladhassanak. Minden lépésnél merevítőpatentet lőtt a mennyezetbe, nehogy rájuk omoljon.

A gyerekek valójában nem a valódi hangját hallották, hanem a mentálisat, de ebbe nem avatták be, szinte biztos, hogy ennek nincsen tudatában.

– Mindjárt odaérünk és nem fog fájni többet.

– Már nem is fáj...

A lányok és Lí egymásra néztek a gondolathullámon át.

– Akkor baj van – mondta Lí –, de ennél gyorsabban nem tudunk haladni.

– Bent vagyunk a teremben – mondta az elől haladó Dzsógi. – Itt fekszik egy holttest. Mondtam, hogy odakint kellett volna maradnotok.

– Én pedig mondtam, hogy csillagerővel sem tudta volna elérni – felelte Aini.

– Nem félünk jobban a halottaktól, mint azok mitőlünk.

Elhaladtak egy férfi teste mellett, már bent a terem elejében. Azt sem lehetett megállapítani, hogy mi volt azelőtt. Totális volt a rombolás. A hikun segédrobotja körbepérelt és mindenhová merevítőket lőtt, nehogy meginduljon a fejük fölött a romhalmaz.

– Hallasz minket? – kérdezte Aini.

– Igen...

– Itt van! – szólalt meg Szinensi fennhangon, és az egyik falhoz lépett. Gyorsabban, mint ahogy Lí eljátszhatta volna, hogy ő érezte meg, de a felnőttek úgysem vették észre. Mind a négyen érezték, hogy a hullám innen jön a legerősebben, már a lányok is be tudták határolni az irányát.

– A fal mögött? – lépett oda Algászi, a falat mustrálta. – Ez a fal ferde és meg is van repedve, óvatosnak kell lennünk. Hikun, szondafúrás!

Fúrtak szondalyukat, küldtek be repülő szondákat.

– Hát megvan – mondta az esszidzsinna, amikor meglátták a fal mögött fekvő apró testet, illetve csak a hátát és a fejét. A többit takarta a törmelék. – Biodetek-tort!

– Él – állapította meg az orvos pillanatok múlva –, de azonnal ki kell onnan hozni.

Eddigre Szinensi már közölte a gyerekekkel, hogy megtalálták, itt állnak fölötté. A gyerek egy bágyadt mentális mosollyal reagált és elvesztette az eszméletét.

– Tércfüggöny-generátort – parancsolta Algászi a hikunak, amely újabb gömböket lőtt át a falon. A gyerek egy pillanat múlva eltűnt a függöny zöld ragyogása alatt.

– És most ki ezzel a fallal innét! Gyertek el az útból, mindenki, vissza a folyosó felé. Jó, az ivut hol van?

– Itt a hátam mögött – felelte Szinensi.

– Mind kint vagyunk – mondta Aini.

– Hikun, falbontás!

A hikun kitépte a helyéből a rozszant faldarabot, ami meglehetősen robajjal omlott darabokra, de sokkal kisebb megrázkódtatással, mint amire a lányok számítottak. Aztán félretolta az útban levő darabokat.

– A térfüggöny tetejét letakarítani! Térfüggöny ki!

Már ott álltak fölötte mind a hatan. Az orvos már előbb készenlétbe helyezte a hiperfényt, s most gyorsan a gyerek feje mellé tette kétfelől.

– Érzéstelenítettem. Szedjétek le róla a köveket.

A nagyobb darabokat a dzsindek emelték le róla, aztán a térfüggöny-generátor gömbjeit letették mellé. Egy pillanat múlva stabil erőterhordágyon feküdt anélkül, hogy egy hajszálnyit is mozdítottak volna rajta.

– *Sileni Fónird*, megvan a sérült – mondta az orvos –, kell egy műtő, azonnal.

– 8-jobe tizenhatos – felelte egy női hang. Lingaup még egy pár hiperfénykészüléket helyezett a gyerek törzse mellé is, és azonnal fölemelte. Az orvos gyors léptekkel megindult, a térfüggönyágy követte.

– Mi itt maradunk és kivisszük a halottakat – mondta Dzsógi. – Gyerekek, ti menjetek vissza a saját csónakotokra, ott vegyétek le a felszerelést és hagyjátok a csónakban. A köntöseiteket majd átküldöm, amikor hazamegyünk.

Bólintottak és siettek az orvos után. Kint fölemelkedtek és repültek vissza az aungirba, ami persze pillanatok alatt visszaért a *Sileni Fónird* aungir-sónurjába, nekik jóval tovább tartott kimászni a védőruhákból. De aztán sikerült. Egy automatóval hozattak otthonról másik ruhát, és egykettőre a 8-jobében voltak, az előtérben, ahol egyfolytában jöttek-mentek az emberek.

Egy szüni kórházban legfeljebb néhány mati szokott lenni, hogy valaki odajöjjen az emberhez és megtudakolja, mi járatban van. Most egy limli is beletelt. De hát nagyon sok lehet a sérült, különben nem hozták volna föl a gyereket a lakószinti kórházba. Egy fiatal nő állt meg előttük, Songá, zöld köntösben.

– Mi baj?

– A tizenhatos műtőben van egy gyerek a világról – felelte Ninda –, tudni szeretnénk, mi van vele.

Songá bólintott és elővette a suagját.

– Nincsen neve? – pillantott föl.

– Nincs. Nem tudtunk vele beszélni, eszméletlen volt, amikor rátaláltunk a romok alatt.

Valójában hosszabb ideig beszélhettek vele korábban, de a nevét tényleg nem tudták. Nem tudta megmondani, sokkos állapotban volt és kicsi is még.

– Értem. Nagyon súlyosak a sérülései. A feje, a lába, a hasa. Az agya nem sérült meg, de mindkét szeme igen, most azokkal foglalkoznak, és a belső szerveivel. Gyertek velem.

Végigsiettek egy forgalmas folyosón, befordultak egy másikra és beléptek egy ajtón. Kis váróterem, fotelek, asztalok.

– Üljetek csak le. Ez a tizenhatos műtő családi várója. Az az ajtó vezet a műtőbe, persze zárva van. Amikor ez a lámpa kék, akkor meg lehet nyomni ezt a gom-

bot, és beszélni lehet az orvosokkal, de lehet, hogy hosszabban kell várni rá. Ha a lámpa piros, akkor el vannak foglalva és nem tudnak beszélni veletek. Nekem mennem kell, de ha bármilyen gondotok van, itt vagyunk, segítünk.

Songá távozott. A lámpa kék volt, Ninda ezért megnyomta a gombot.

– Tessék – szólalt meg egy férfihang.

– Mi vagyunk, a lányok, akik megtalálták.

– Hát az utolsó pillanatban – érkezett Lingaup hangja. – Egész nap ott feküdt mozdulatlanul, már veszélyesen ki is hült, még néhány limli és nincs segítség. Így is eléggé meg fogunk vele küzdeni. A szemészek még dolgoznak, de nem sok esélyt adnak.

– Semennyit – mondta egy harmadik férfi nyugodt hangja.

– Belső szervek is sérültek, de úgy néz ki, azok mind helyrehozhatók. A lábát még nem tudom.

Női hang válaszolt.

– Ha térd alatt amputálom, az kisebb megrázkódtatás ennek a szervezetnek, mint ha megpróbálom összerakni. Borzasztóan agyon van gyötörve. A családjáról tudunk valamit?

– Az esszidzsinna nyilván utánajár – felelte Lingaup –, vagyis a... az itteni hatóságok, a világ nevét már nem tudom, nézd, Gensi, hogy lehet, hogy ez a terület teljesen sértetlen? Egy irdatlan darab vasbeton alatt feküdt.

– Ez a szerencséje – felelte egy másik nő.

– Meg a kicsisége – mondta Lingaup. – Kevés oxigént fogyasztott. Talán harmincöt éves lehet. Ne aggódjatok, gyerekek, rendbejön. Esszidzsinna!

– Itt Janguti – szólalt meg egy újabb női hang.

– Lingaup a műtőből. Ennek a kisgyerekeknek tudtok már valamit a családjáról?

Kis szünet, a nő nyilván keresgélt.

– Sajnos semmit. De az egész környék megsemmisült. Ha otthon voltak, már senki sem él.

– Akkor kell nekem a pontos születési dátuma a mi naptárunk szerint, a száfun-nup számára.

– Kiderítem és beszélek a száfunnuppal – felelte Janguti.

– Tehát tudtok száfunnupot csinálni? – kérdezte Szinensi reménykedve.

– Miért ne tudnánk? Az agya sértetlen.

oh-6 orvosok

„Ha azt hiszitek, Ninda valami szellem – tévedtek. Ha azt hiszitek, köznapi ember – akkor is.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

A faliórán némán váltakoztak a számjegyek.

A három kislány ült és várakozott.

A fal túloldalán egymást váltották az orvosok, aszerint, hogy mire volt éppen szükség. Szemészek, belgyógyászok, ortopéd sebészek, mikrosebészek, plasztikai sebészek. A hasi szervek közül csak egy sérült meg súlyosabban, a mája, de ezt rendbe tudták hozni hiperfénysebészettel. A bal kezén négy ujját kellett amputálni, csak a hüvelyk maradt meg.

Janguti hosszabb idő múlva jelentkezett. Semmilyen adattal nem tudott szolgálni. A gyerek hiányzik a jaungaimaszi anyakönyvből, mert jalar nemzetiségű, és ők nem vezetnek semmiféle anyakönyvet. A szülei sincsenek anyakönyvezve. Az esszidsinna vett génmintát a romok alatt talált halottaktól, amit összehasonlítottak a gyerekével. A nyolc ember közül négy közeli családtagja volt.

– Nyilván az egész családja – mondta Aini.

A száfunnup is megkapta a génkódot, hamarosan munkához látnak, ha meglesznek a dátumok.

Késő éjszaka volt, mire a gyerek kikerült a műtőből. Nindáékat felkísérték az intenzívra, ott látták viszont. Egy akkora ágyon feküdt, ami nem volt sokkal nagyobb nála. Csonka bal lábán és bal kezén fémtok, a fején körben egy rézcsillogású fémpánt, ami mindkét szemét takarta. Az ágy két oldalán hiperfénytábla, a fejénél állvány palackokkal, amikből csövek vezettek mindkét karjába és a hasába, a lábánál pedig egy képernyő számértékekkel, grafikonokkal.

– Nem olyan rémes az állapota, amilyennek látszik – fogadta őket Ilollut, akire az őrizetét bízta. Azazhogy az egyik a háromtagú csapatból, akik közül legalább kettő mindig mellette lesz, két derkin át. – Szépen gyógyul. Ha azt kibírta, amin keresztülment, ez már szulgi-julgi.

– Mikor térhet magához? – kérdezte Szinensi.

– Még sokáig nem engedjük meg neki, nagyon nagy lenne a pszichés sokk. Holnap meglátjuk, milyen a helyzet, aztán már valószínűleg magához is térítjük. De ezt majd meglátjuk folyamatában. A családjáról van hír?

– Meghaltak – felelte Ninda csendesen.

– Szissz.

Ninda bólintott, és a kisgyereket nézte, aki alig látszott a rengeteg műszer között.

– Mennyi idő lehet, amíg meggyógyul? – kérdezte Aini.

– Öt év... tíz... senki sem tudja. Persze ez csak a testi része. Pszichiátere is szükség lesz, hogy ezt a szörnyű traumát feldolgozza. Reggel elkezdjük megszervezni az örökbefogadást, támogató család is kellene fog neki.

Ninda ekkor mondta ki először hangosan, amit ők már megbeszéltek egymás között.

– Már van családja. Mi fogjuk fölnevelni.

– Kik „mi”?

– Mi hárman.

– Ugyan már. Még ti is gyerekek vagytok. Ez nem háziállat, ez egy beteg gyerek... – Végignézett a három arcon és megadóan fölemelte a kezét. – Jó, nem vitatkozom veletek, majd megteszik azok, akiknek ez a dolguk. Nekem itt van dolgom.

Közben mellettük Hilkare állítgatott az ágy lábánál a műszeren, és bólintott.

– A vércukra már rendben van, és a vérképe is kezd helyreállni. Reggelre stabilizálódhat a biokémia.

– Kimegyek a mosdóba – szólalt meg harmadik társuk, Oldzsú, de megvárta, amíg a másik kettő rábólint és Ilollut visszaül az ágy mellé.

Nindának kísértáltak az előtérbe, hogy ne zavarják az orvosokat.

Hait meglepve nézett a képernyőre. Furcsa volt a gyerekek arckifejezése.

– Hallottad, mi történt? – kérdezte Ninda. Hait kurtán megrázta a fejét. – Kint a világon kiszabadítottunk egy harmincöt éves kislányt a háza romjai alól. Most itt van a kórházban, súlyos sérülésekkel. Az egész családja odaveszett. Mi pedig eldöntöttük, hogy mi hárman fogjuk fölnevelni.

Hait kinyitotta a száját, aztán becsukta megint.

Mit lehet felelni erre a képtelenségre? Mit mond az ember három kiskamasznak, akik a fejükbe veszik, hogy fölnevelnek egy gyereket? Csak százhetven évesek! Még iskolába járnak, ugyan hogy képzelik? Nem is a jogi részével van a baj, a rugalmas szúni jogrendszerben az is lehetséges volt, hogy Ninda száztizennyolc éves kiskölyök léteére szülők nélkül...

Igen. Ninda.

Ha nem lenne a hároomból az egyik Ninda, akkor ő most ezt a képtelenséget egyszerűen képtelenségnek nevezné, és hagyná, hogy annak a szegény kisgyerekeknek az életét az illetékesek oldják meg, ahogy a törvény szerint kell. Csakhogy...

Csakhogy a hároomból az egyik Ninda. Nem, ő nem osztja a szindoroknak ezt a képtelen rajongását valaki iránt, akit igazából nem is ismernek, ő nagyon is jól ismeri Nindát.

Éppen ez az.

Mikor mondott Ninda bármit, ami ne lenne olyan mélységes igazság, mint a Galaxis?

– Odamegyek – mondta néhány pillanat után, és egy érintéssel beállította a sugját, hogy vezesse Nindához, nem rendelkezve a született szúnik képességével,

hogy bárhová eltalálnak a hajójukon pusztán annyi információval, hogy melyik szektor, épület és helyiség.

Elszörnyedt, ahogy belépett az intenzívra. A szoba nem lehetett nagyobb, mint a jasszani nappalijuk, de annyi orvosi felszerelés volt benne, mint egy kisebb kórházban. S középen a kicsiny, magas ágy, benne műszerek hegye között egy parányi test... Hait első elszörnyedése annak szólt, ahogyan a kicsi kinézett, a második pedig annak, hogy... a gyerekek *ezt* akarják felvállalni?

– Mi baja? – kérdezte, önkéntelenül is lehalkítva a hangját.

Aini elmondta a gyerek összes sérülését, és hogy milyen körülmények között találták meg. Haitban egy pillanatig motoszkált a kérdés, hogy de hát miképpen került ez a három gyerek éppen oda, de aztán megfélekedezett róla – éppen úgy, ahogy korábban a két esszidzinna, ő sem tudott róla, hogy ez Lí befolyásának következménye.

– Szóval... nézzétek, én igazán nagyra tartom a segítőkészségeketek, de hát... még ti is gyerekek vagytok, ez képtelenség. Még egy egészséges gyerek fölnevelése is nagyon korai nektek.

– Majd meggyógyul – felelte Ninda szokott nyugalomával.

– El tudod te képzelni, milyen az élet egy vak és féllábú gyerekekkel?

– Nem marad az – kapta oda a tekintetét Hilka. – Természetesen száfunnupot fogunk csinálni.

– Mit... az micsoda? – kérdezte Hait, aki édeskeveset tudott az orvostudományról.

– Pótoljuk az elvesztett testrészeket. Már folyik a tervezés. A gyerek saját génmintája alapján tenyésztett sejtekből alakítjuk ki a szöveteket. Régi, jól bevált módszer, nem lesz vele semmi gond.

Hait meghökkenve nézett az orvosra, aki fölkel, odajött hozzá és helyet kínált a szoba sarkában.

– Bonyolult művelet, az igaz. A leginkább az nehezíti, hogy a gyerek még ennyire kicsi, tehát nagyon gyorsan növekszik. Márpedig az idegeket végtelenül pontosan kell visszailleszteni, szemenként másfélmillió idegrostot fogunk összevarrni.

– Hogyan... ja, gondolom, hiperfényel.

– Természetesen. Az idegrostok hihetetlenül vékonyak ugyan, de a hiperfényugarak még sokkal vékonyabbak. Itt molekuláris szinten dolgozunk. De pontosan kell tudnunk előre, hogy mikor végezzük el a műtétet. A szemet kissé nagyobbra készítjük el, mint amekkora éppen akkor a látóidegek végződése, és várunk, hiszen a gyerek nő, a száfunnupszerv meg nem.

– Mennyit... úgy értem, milyen időtávlatokról van itt szó?

– Egy szem felépítése két év. Igyekszünk nagyon pontosan tervezni, és elérni azt, hogy miután elkészül, egy-két éven belül beültethessük.

– De mindkét szeme... vagyis akár nyolc év?

– Dehogyan. Természetesen egyszerre fogjuk elkészíteni mindkettőt. Saját magunknak csinálnánk pluszmunkát, ha nem ezt tennénk. Nem sokkal a szemek előtt elkészülnek az ujjak is, azokat is egyszerre fogja visszakapni, és utolsóként a lábát, nagyjából öt év múlva. A rehabilitáció hosszadalmasabb lesz, az agynak újra kell majd tanulni a visszakapott testrészek használatát. De az ő korában gyorsan gyógyulnak a gyerekek. Teljesen fel fog épülni.

Hait mélyet sóhajtott.

– Hogy hívják?

A lányok mosolyogva megvonták a vállukat.

– Azt nem tudjuk. Várunk, hogy magához térjen és megmondja.

429.

oh-7 bejelentés

„Legalább nyolc Limelullí-dalt megírt már, amikor még mindig nevetett azon az állításon, hogy ő maga Limelullí.”

Sileni:
*Naplóm Nindával,
43811. fattilgópan*

Sileni Fónird
Jaungaimasz
43664. nodzsat lidzsúmatan
420

Ámmaít nagy sóhajjal ült le a 8-jobe janníhaum egyik pihenőszobájában, nem messze a kórháztól, és felhívta Szindoriát, a kormányközlemények számára fenntartott vonalat.

– Üdvözlöm, professzor úr – fogadta Lîap sajtótitkár. – Nocsak, kissé fáradtnak néz ki, remélem, jól van.

– Üdvözlöm, Lîap asszony, valóban kicsit bonyolult most az életem. Éppen erről szeretnék szólni a publikumhoz. Lenne kedves rögzíteni?

– Hogyne, máris kezdhet beszélni, professzor úr.

– Üdv, Sýyndoreia – mondta a miniszterelnök udvarias bólintással. – Olyan hírt kell mondanom önöknek, aminek nem fognak örülni. Először is: tudom, hogy már pár napja nem hallottak Ninda felől, de ez hosszabb ideig is eltart majd. Lehet, hogy hónapokon át csak elvétele kapnak róla hírt. Ugyanis lett neki egy gyereke.

Kis szünetet tartott, hogy a nézők áteshessenek az első meghökkenésen.

– Ha most azt gondolják, hogy alig néhány napja látták és nem volt terhes, igazuk van. Nem volt az. A gyereket, aki sýyndor naptár szerint körülbelül egy és nyolc éves, Ninda és két társa, pontosabban az ő kývapjuk találta meg Ýwnkaimás

egyik városában, egy olyan ház romjai alatt, ami teljesen elpusztult a földrengésben. A kislány egész családja életét veszítette, ő maga is súlyos sérüléseket szenvedett, jelenleg a mi kórházunkban ápolják. Ninda pedig ezúton tudatja önökkel, hogy szerelmi kapcsolatban él két vele egyidős kislánnyal, és ők hárman fogják örökbefogadni. Ami kétségkívül elég bizarr, hiszen még ők maguk is gyerekek, de a Testvériség törvényei szerint lehetséges, és valójában nem ők fogják nevelni – igen, eltalálták, mi a feleségemmel. S itt következik második bejelentésem. Mint régóta tudják, a fiunk születése hamarosan küszöbön áll, és mint most megtudták, egy súlyosan sérült gyerekekkel is növekszik a család. Ezért a következő néhány napban át fogom adni az ügyeket az utódomnak, Hirfauminak, akit hamarosan megismernek, és ezzel kormányfői működésemet befejezem. Köszönöm, hogy meghallgattak.

A hír bombaként robbant Szindorián és a Ninda-kultusz egész területén. Az a része, hogy Ámmaít hamarabb hagyja el kormánybeli posztját, nemigen aggasztott senkit. De Nindának *gyereke* van. Ez egyszerre több okból is megdöbbenetette az ALAN és a más országokban újabban létrejött hasonló szervezetek tagjait.

Legelsősorban azért, mert Ninda elvállalt egy gyereket, pedig nem lett volna kötelessége. Megmentette – a többi rábízhatta volna másokra, illetve a gyerek egészségének helyreállítását természetesen rá is bízta.

De maga az életmentés is fantasztikus regénybe illő történet volt. Ámmaítot még aznap meginterjúvolta Larenka Szontiszkovarikinde, és ő elmesélte, hogyan zajlott le az az életmentés, onnantól, hogy Nindáék odahívták az esszidsinnát, egészen odáig, hogy a jaungaimaszi hatóságok elismerték, hogy képtelenek a gyerekek kilétéről felvilágosítást adni, mert a jalar nemzetiség egyáltalán nem vezet anyakönyveket. Ámmaíték kérésére a Testvériség közölte Jaungaimasszal, hogy maguknál kívánják tartani a gyereket, megkapja az állampolgárságot és örökbe fogják fogadni. Jaungaimasz sietett egyetérteni, hiszen eközben a szünik fáradhatatlanul dolgoztak a mentésen és a helyreállításán, és csillagszerte köztudott volt, hogy a Testvériségbe kerülő gyerekeknek nincs okuk panaszsra.

Megdöbbenetette a közönséget az a hír is, hogy Nindának hármas párkapcsolata van két további lánnyal. Hamar eljutottak annak a feltételezéséig, hogy azok lehetnek, akiket Szindoriára érkezésekor láttak vele, sivatagi porálarcban. Volt róluk egy sor felvétel, s most meg is jelentek megint a tévében. Álarc nélküli képe azonban nem volt a szindor médiának, mert az elnöknél tett látogatás alkalmával, amikor Aini és Szinensi levette az álarcot, az operatőrök gondosan ügyeltek, hogy ne mutassák az arcukat. Némi kérdezősködés után az egyik operatőr elismerte, hogy amikor ide-oda igazította a kamerát az elnöki dolgozószobában, akkor készültek olyan felvételek, amiken futtában látható a másik két lány arca. De teljesen nyilvánvaló volt, hogy ezeket nem lehet közzétenni, hiszen ha azt óhajtották volna, hogy lássák őket, nem hagyták volna fenn az álarcot az idő nagy részében.

Álarcos kép persze milliányi volt róluk, ahogyan ott állnak, ülnek vagy mennek Ninda mellett. Tudták a hajuk és a bőrük színét, a magasságukat. A nevüket nem,

így semmilyen egyéb adatot sem. Larenka a Testvériség szokásait tiszteletben tartva csak egyetlen dolgot kérdezett Ámmaittól velük kapcsolatban: hogy megtudhat-e róluk részleteket a közönség. Mivel a válasz az volt, hogy nem, a beszélgetésnek ezt a szálát nem is folytatták.

Fölvetődött persze, hogy Ninda szindor barátai nem tudnak-e többet róluk. Dwnśy és Eīdi kiléte ismert volt, hiszen sokat mutatkoztak együtt, és a barátaik, iskolatársaik tudták, hogy ők kik. Larenkáról és Kēylről magától értetődően mindenki tudott. Ēwruēyről nem tudtak, mert vele Ninda csak Vŷhaūteēknél, zárt ajtó mögött találkozott. De a rajongók nem tehettek többet, csak mondogatták a tévében, hogy talán Dwnśyék tudnak valamivel többet is. Egyenesen nekik szögezni ezt a kérdést elképesztő modortalanság lett volna, csak azt remélhették, hogy ők majd jelentkeznek a válasszal. De hát nem tették.

Nem is tehették, mert nekik sem voltak válaszaik. Ninda őket sem avatta be semmibe. Amióta elváltak egymástól, nem is beszéltek, és most, hogy hallották Ámmaít bejelentését, nem merték zavarni Nindát.

Pedig Nindának most nem volt dolga. Mulasztottak az iskolából, a gyerek ágya körül ültek és vártak. Az orvosok két derkinként váltották egymást – ők maradtak.

– Hosszú lesz – mondta Dzsúfud aznap reggel.

– Tudjuk – felelte Szinensi.

Dzsúfud lett a gyerek főorvosa, ami azt jelentette, hogy ő irányított minden orvosi munkát vele kapcsolatban. Magas férfi volt, majdnem kopasz, csak kétoldalt és hátul volt körben valamennyi haja, az is ezüstös már; túl volt már a nyolcszázon. Keveset beszélt, és azt is mindig megfontoltan.

Kétszáztizennykor jött be először, a kora hajnali időpontban is tökéletesen frissen.

– Ēn kaptam meg a beteget – közölte a három ügyeletessel. Alaposan végignézte a gyereket, de hozzá sem ért, aztán kiolvasta a dokumentációját a suagján. – Ērtem. Jó. Hát akkor várunk.

Aztán odajött Nindáékhoz, akik a sarokban ültek és vártak.

– Szóval ti fogadjátok örökbe?

Bólintottak.

Dzsúfud nem adott hangot semmilyen véleménynek, ha volt neki egyáltalán. Visszament az ágyhoz.

– Látok egy kis zúzódást a H4 rinden – pillantott a suagra. – Megnéztük már?

– Nem tártuk fel külön – felelte Sihaldip.

– Tedd meg most. Nem szeretném, ha kétszáz év múlva derülne ki, hogy mi nem vettünk észre egy sérülést a méhfalon.

Ēs kiment. Sihaldip kézi hipert vett elő, a gyerek hasára tette és aprólékosan, a sejtek szintjén végigvizsgálta a parányi zúzódást. A képfelvételt kommentálta is azon a csupa rövidítésből álló orvosi nyelven, amit külön erre találtak ki.

– HDH im-mip ta se. NK dzsi ta ron. Nip ka ot. Szi nan HT.

És így tovább, nyolc-kilenc matin át. Aztán eltette a készüléket és bölintott feléjük.

– Nincsen semmi baj.

430.

oh-8 iskola

„Ahogy telt az idő, a szindorok egyre világosabban látták, hogy van élet Kíreán nélkül, akinek mindenre kiterjedő gondoskodása csak mítosz volt – nélküle is működik az ország, sőt jobban működik. Becslésem szerint a bukását követő nyolc-tíz napban kezdtek a hívei tömegesen kiábrándulni belőle.”

Ámmaít Ídara:

*Az elmaradt szindor forradalom,
449.*

Sileni Fónird

Jaungaimasz

43 664. famut karisszinan

350

Ezen a reggelen azonban már elmentek az iskolába. Hait egyszerűen rájuk parancsolt.

– Elmúlt kilencszáz, és szerintem azóta nem aludtatok, amióta megtaláltátok ezt a gyereket. Még napokig magához sem fog térni szegény. Úgyhogy most irány haza, lefekvés, és reggel iskolába. Gyerekek vagytok, iskolába kell járnotok! A többi időben pedig tessék normális életet élni, eljárni a jannihaumba, sportolni, játszani, bölcs mondásokat kitalálni, ahogy mások.

Így hát másnap reggel megjelentek az iskolában, ahol tipikusan szüni fogadtásban volt részük, mindenki a nyakukba ugrált és ölelgette őket.

Persze hogy tudtak róla. A Testvériségben az nem hír, hogy Ninda találkozott a szindor államelnökkel, akit aztán Ámmaít megbuktatott, és hogy Ninda diadalmenetben járta be Szindoria világait. Azok csak dzserangok. A jaungaimaszi földrengés már hír – de csak hír és nem több, a szünik készségesen sietnek az elemi csapás sújtotta dzserangok segítségére, de általában az esszidzsinnára bízzák a dolgot. Néha megesett már, hogy egy katasztrófa akkora erőket igényelt, hogy önkénteseket toboroztak, ilyenkor az épkezláb felnőttek szinte mind jelentkeztek, mert ha baj van, akkor a szünikat nem érdekli, hogy dzserangok-e vagy sem. De ha ez a helyzet nem áll fenn, akkor a katasztrófa az csak egy hír.

De az, hogy Nindáék örökbe fognak fogadni egy gyereket, az több, mint hír. Az családi ügy. Az a gyerek ott fog ülni az örök tűz mellett, a törzsszövetség tagja

lesz. Bárkinek közülük lehet majd a nongija vagy a szindája, de akár közeli családtagja is.

Ezt Hirkeni öntötte először szavakba.

– Ti már most is különleges család vagytok. Három különböző világon születtek, és a gyereketek egy negyedikről érkezett. De ő is szüni lesz, mint ti. Még az is lehet, hogy egy törzsbe kerülünk.

– Mik lesznek a klánjai? – kérdezte Innargé.

– Aini klánbavétellel az enyémekeket kaptam – felelte Ninda –, így hármunknak is csak négy klánja van, Szinensie Singráhat Auhangé, a miénk Hangikun Szesszinan. A családnevei pedig... Aini az apját és az eredeti nevét viseli, Kondilaisz Luodasz, Szinensi Rírang Ongdzserat, én pedig Szilun Rienszá vagyok, hát akkor megkaphatja tőlem a Szilunt, Ainitól a Luodaszt, Szinensitől pedig a Rírangot.

– De milyen sorrendben?

– Akármilyenben – nevetett Aini.

– Ennél fontosabb, hogy van az a gyerek – szólalt meg Óngari.

– Nagyjából egyformán – felelte Szinensi. – Alig huszonegynéhány derki telt el a földrengés óta, odalent még mindig vannak utórengések, még mindig kutatnak túlélők után. Neki sem jutott még sok idő, hogy gyógyulni tudjon. Dzsúfud azt mondja, stabil az állapota, és ennél többet nem is várhatunk.

– Ő a főorvosa? – pillantott rá Jerkaugi. – A nagybátyám.

Silgáu végül föltette azt a kérdést, ami bizonyára a legjobban érdekelte a gyerekeket.

– És tényleg ti fogjátok fölnevelni?

– Mi – bólintott Ninda.

– De hiszen kisgyerek még – mondta Óngari. – Mindenben gondozásra szorul, alig tud valamit a világról.

– Majd gondozzuk és megtanítjuk mindenre, amit tudnia kell.

– Gondolom, a szüleitek támogatnak ebben.

Aini elnevette magát.

– Hát az enyémekeknél eléggé körbefordult a feje... ott így mondják. Anya megkérdezte, hogy ezt Ninda találta-e ki. Mondtam, mindhárman együtt. Apa azt mondta, ez is csak a szüniknél lehetséges, hogy három gyerek neveljen föl egy negyediket. Kérdeztem, miből gondolja. Azt mondta, ő nem sokat tud a szünikről, mert hát ugye senki se tud, de azt megfigyelte, hogy ez egy elég nyílt, szabadelvű társadalom. Szerinte még a saunisinál is nyíltabb. És jól látja, tényleg így is van.

– Szerintetek mi tesz egy társadalmat nyílttá vagy zárttá?

– A hatalom – felelte Ninda.

– Csak az?

– Igen, de nem közvetlenül. Nem azt jelenti be, hogy „mi mostantól zárt társadalom leszünk”. Lassabban, hosszabban csinálja. Elkezd áthangolni az embereket. A szindor diktatúra például nagyjából minden külföldit gyanúsnak tekintett, minket viszont egyenesen ellenségnek. Amikor ott éltem, csak egy csúfnéven

ismertem a szúnikat, és azt hittem, hogy elrabolják a szindor családokat és kínozzák őket, hogy kizsarolják a pénzüket. Amiben mondjuk már eleve vicc, hogy egy szindor átlagcsalád jövedelme töredéke a szúni családokénak. De hát a tudatlanságban tartott emberekkel minden ostobaságot el lehet hitetni. Hát így zárul be egy társadalom. Most már nincsen diktatúra Szindorián, de az előítéletek még nemzedékeken át ki fognak tartani.

Óngari elnevette magát.

– Néha tényleg nem tudom, melyikünk itt a tanár. Az volt a tervem, hogy mesélek nektek erről, de hát egy ilyen jó összefoglaló után még mit mondjak?

Nevettek a gyerekek is.

Ámmaít is ekkor kezdte a napi munkáját. Kiolvasta a reggeli jelentést, amit mindennap megkapott, és megbeszélte Hirfaumival. Aztán együtt hívták Szindoriát. Kaಿಂದímban már fényes délelőtt volt, a narancssárga órája, a Kisebbik Zöld Ház földszinti tanácstermében a helyi munkatársak már várták a hívásukat.

– Szeretném Mórdÿn úr ügyét röviden megbeszélni – kezdte Ámmaít köszönés nélkül, hiszen szúni volt. – Lenne szíves valaki utánanézni a törvényekben, hol terjed ki a szólásszabadság a rágalalmazáshoz való jogra?

A mondat elejét hallva többen is ugrottak volna, de aztán a mozdulatok félbe-maradtak.

– Köszönöm. Meglátásom szerint a Tiszta Szindoria esti közleménye kimeríti a rágalmazás bűnügyi tényállását, de meggyőzhető vagyok az ellenkezőjéről. Ha azonban ez rágalmazás, akkor feljelentést kívánok tenni.

– Ez rágalmazás – felelte Dÿymor jogi tanácsadó. – Egyértelműen.

– Nem vagyok biztos benne, hogy védhető az álláspontunk – emelte föl az ujját Nòosahÿ belügyi jogász. – Szeretnék konzultálni egy szakértővel az ügyészségen. Kérhetek egy órát?

Ámmaít bólintott.

– Hogyne. Csak nyugodtan. Én a továbbiakban már nem is térnék vissza erre az ügyre. Az építkezések fontosabbak. Ånderwóp úr nincs itt?

– De, de, itt vagyok, jövök már – szaladt a hiperfon elé egy köpcös, szakállas ember. – Nagyszerű számokat hoztam, professzor úr.

Hait a 4-sigo janníhaumban üldögélt egy kényelmes fotelben, a lába föltámasztva, és a táncművészet történetéről szóló könyvén dolgozott, közben folyton odapilogva az ikrekre, akik a játszószőnyegen építkeztek a többiekkel. Próbálta elképzelni, milyen lesz, amikor Ninda, Aini és Szinensi *közös gyereke* is ott fog játszani a szőnyegen, meg az övék, a harmadik.

Nem volt könnyű elképzelni. A harmadikat igen. Amióta megvannak az ikrek, nem nehéz elképzelnie, milyen lesz, amikor hárman lesznek – és ugyanígy el tud képzelni többet is. Mindmáig nem hoztak Ámmaítal döntést arról, hogy hány gyereket akarnak. Lehet szó többről is.

Elképzelni azt nehéz, hogy az a gyerek majd Nindára, Ainira és Szinensire néz föl a játszószőnyegről és mondja, hogy „anya”. Hiszen még ők maguk is gyere-

kek. De ha ezt akarják – ám legyen. Annak a gyerekek is meglesz mindene, ahogy emezeknek. Ha még mindig Szindorián élnének, nagyon meg kellene gondolniuk, hány gyereket vállalnak, nemcsak anyagilag, de hát az embernek két keze van. No de itt... hiszen ez itt a janníhaum. Az ikrek körül is mindig volt segítség, most is lesz.

431.

oh-9 eszmélet 1

„Nemcsak Nindának változott meg teljesen az élete azon a bizonyos hajnalon, amikor betévedt a suárba. Ammaítnak is. Akkor állt az élete arra a pályára, amin azóta is halad. Még semmit sem tudott Nindáról, de már óvta és féltette – mert tudta, hogy ha baja esik, Szindoria megnézheti magát. Később aztán más okai is lettek rá.”

*Sileni:
Ninda élete,
121.*

Sileni Fónird
Jaungaimasz
43664. dzsirat angdzsagan
815

Nem merték lebeszélni az orvosokat a javun-tuekan használatáról, sem szavakkal, sem Lí érzékelhetetlen rábeszélő módszerével, amitől bárki azt hiszi, hogy az ő akarata volt, amit tesz. Inkább derüljön ki *bárm*i a gyerek képességéről a nerik számára, de ne maradhasson titokban semmilyen esetleges agysérülés – vagy bármi más, hiszen az agy a szervezet egészével kapcsolatban áll és mindenről értesül, ami a szervezetben zajlik.

Így aztán az orvosok dzsirat este meg tudták állapítani, hogy növekszik a haturí-gí-hílafut aktivitása: a gyerek fel akar ébredni. Nagyon lassan, fokozatosan csökkentik a narkóvizt, de nem alkalmaznak ébresztő stimulálást, megnézik, felébred-e enélkül. Fájdalmat nem fog érezni, hiszen hiperfénymezőben tartják.

Az egyik hiperlap az ágy alatt lebegett, a másik a mennyezet alatt. Akkorák voltak, mint az ágy felülete. Ezek folyamatosan ott vannak, elkísérik a gyereket, ha valaki elmozdítja az ágyat, és a nap ezer matijában megállás nélkül dolgoznak.

Már Nindáék is tanultak a működésükről. A két lap együtt hozza létre azokat a fénynyalábokat, amik már a lap belsejében átlépnek a hipertérbe – ezért nem láthatók és normáltéri műszerekkel nem is észlelhetők –, de csak adott távolságot tesznek ott meg, aztán visszalépnek a normáltérbe. A trükk ott van, magyarázta Óngari egyik nap, hogy minden egyes fénykvantum, azaz hiperkvantum külön te-

szi meg a virtuális utat a hipertérbe és külön tér vissza. Ezért bárhová el lehet juttatni őket, az emberi test vagy egy gépezet anyagának belsejébe, a megteendő távolságot molekuláris pontossággal lehet beállítani, és nem számít az sem, hogy a szervezetben minden mozog, hiszen ez az egész milliószor gyorsabban zajlik, mint ahogy akár a vérárammal egy molekula arrébb kerülhetne.

Kétféle hiperfénykvantumot használnak. A kisebb energiaszintűek a megadott ponton kiperdülnek a normáltérbe, kölcsönhatásba lépnek az ott talált anyaggal, de ettől visszaperdülnek a hipertérbe és úgy érkezik meg a másik lapra, hogy információát hoznak a normáltérben érintett anyaggal. Ez a hiperátvilágítás. Millió és millió ilyen hiperkvantum segítségével fel lehet térképezni az emberi szervezet bármelyik sejtjét. Az így kapott adatok segítségével tudja a számítógép elindítani a nagyobb energiájú kvantumokat, amik viszont az anyagra vannak hatással. Energiaszintjüktől és a találat irányától függően felbonthatnak vagy megköthetnek atomi kötések, vagy éppen arrébb lökhetnek szabadon lebegő molekulákat. Valójában bármilyen változtatásra képesek. Ez a hiperműtét. A hiperológusok azt mondják, semmi akadály a egy doboz vasreszeléket hiperfényvel gömbbé alakítani, és nem is tart sokkal tovább, mint megolvasztani, formába önteni és kihűteni – csak az energiafelhasználás lesz néhány milliárdszor nagyobb. Az emberi testben azonban, ahol ennél fontosabb szempontok is vannak, az orvostudomány előszeretettel alkalmazza a hiperfényt.

– Elméletileg annak sincs akadály, hogy a hiányzó testrészeket pusztán hiperfénytechnikával alakítsuk ki – magyarázta a lányoknak Ildzsepu hipersebész. – Csinálunk is ilyet, bár csak nagyon kicsiben. A hiányzó anyagot százféleképpen a helyszínre lehet juttatni, molekulánként adagolva, és a fény a helyükre illeszti őket. Csak hogy ennek a kislánynak az amputált lába hiába csak másfél nirendsz anyag, az a mi szubmolekuláris szintünkön olyan, mintha emberek pusztá kézzel akarnák felépíteni a Súaf hegyláncát. Körülbelül ötven évre kellene elnyújtani a folyamatot, hogy az energialeadást elfogadható szintre csökkentjük. Hiszen minden egyes fénykvantum energiát ad le a szervezetben, így a sejtek fölmelegszenek. Ezt nem lehet bármédig fokozni, a fölösleges hő kárt okoz, meg kell tőle szabadulnunk. Ezért kell a száfunnap. Ez a két hiperlap ezen is dolgozik, többek között pontos felmérést készítünk a felületekről, ahová majd a szervek illeszkedni fognak. Szó szerint mondom, hogy pontosat, mert az összes sejtet feltérképezzük, és a változásokat is újra meg újra rögzíteni fogjuk.

A közlékeny, nyurga orvos beszéd közben folyton az ágy melletti képernyőt figyelte, amin szünet nélkül mozogtak a számok és grafikonok, éppen úgy, ahogy mindig is, amióta a gyerek itt volt az őrzőben.

– Persze a testrészek visszaillesztését már mindenképpen hiperfény végzi. Az is éppen elég hőtermeléssel jár, a szemeknél külön gondoskodunk a hűtésről, hiszen az agyat nem szabad túlságos hőhatásnak kitennünk. A többi területen nem lesz gond. Azt hiszem, kezdődik.

A hílafut grafikonjára mutatott. A lányok tudták, hogy ők jóval előbb fogják észlelni, ahogy a gyerek magához tér, mint a javun-tuekan, de csak bölintottak és vártak. Még fél limlít.

Az első jelzések zavarosak és értelmezhetetlenek voltak, de félreérthetetlenül egy valódi receptor kibocsátásával jelentek meg a mentális térben. Mostani hullámerőssége töredéke volt annak, amit a földrengés után észleltek, de így is olyan erővel sugárzott, mintha valaki hangosan beszélne a szobájában. Még nem lehetett értelmezhető gondolati elemeket elkülöníteni, amikor Lí már elindította adását. Ő maga a sarokban feküdt egy szék alatt és látszólag aludt; a nerik nem tudják, hogy az ivutok nem ismerik az alvást.

Összefoglalt a gyerekeknek mindent, ami történt vele. A családtagjai elvesztését, a sérüléseit, a rá váró műtéteket, a lányokat, akik magukhoz fogják venni és felnevelik. De legelőször azt mondta el, hogy kicsodák ők négyen, és hogy gondolati úton tudnak érintkezni vele.

Sok ez így egyszerre egy alig harmincöt éves kisgyerekeknek, de a mentális érintkezésben nem létezik elhallgatás, titkolózás. Ráadásul a gyerek már rákapcsolódott a lányok elméjére – Líére, annak eltérő hullámterjedelme miatt, nem tudott –, és valósággal kiszippantotta belőlük az információt, amire kíváncsi volt.

– És közben alig volt magánál – ámult Aini, amikor a gyerek visszamerült mély álmába, anélkül hogy a körülötte álló négy orvos valódi eszméltre térésnek értékelhette volna, ami történt. A műszerek csak némileg felfokozódott agyi aktivitást észleltek, alig egytized mati hosszan.

– Hamarosan megismétlődik – nyugtatta meg Dzsúfud a lányokat, akikről nem is sejtette, hogy sokkal többet tudnak nála.

Ők is kaptak információt cserébe. A gyerek erőteljes hullámmal reagált a családjáról kapott hírre, és ebben minden benne volt.

Nem emlékszik a lakóhelyére.

Nem emlékszik a múltjára.

Nem emlékszik a családjára.

Nem emlékszik a saját nevére.

De innentől volt új neve, mert az egytized mati a mentális érintkezés sebessége mellett olyan időtartam, ami alatt hosszas megbeszéléseket tudtak folytatni. Megbeszéltek, hogy mentális mezőjének intenzív, energikus ragyogásáról kapja nevét. Ő is beleegyezett, tetszett neki, bár persze szüniul még egy szót sem tudott.

Ezt könnyű lesz megmagyarázni a neriknek is, hiszen ezt a hajót éppen úgy hívják, hogy *Ragyogó Csillag*.

Sileni.

oh-10 eszmélet 2

„Nem sokra emlékszem kicsi koromból, a földrengés előtti időből. Az én életem egészen hasonló Nindáéhoz abban, hogy mintegy abban a pillanatban kezdődik mindkettőnké, amikor a Testvériségbe kerültünk. Vannak persze jelentéktelen különbségek. Ninda korábbi személyazonossága soha nem derült ki, az enyém meg igen. De idegennek érzem magamtól. Én már Sileni maradok.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
bevezető, 3.*

Vártak. Szótlanul ültek a fal mellett sorakozó székeken, Lí az egyik alatt feküdt. De az elméjük annál aktívabb volt.

– Vajon később sem fog emlékezni? – kérdezte Aini.

– Lehet, hogy nem – felelte Lí. – Gyerekekkel nemegyszer megesik, hogy egy traumatizáló élmény hatására lezárul a korábbi emlékek egy részéhez vezető út. Találkoztam már olyan gyerekekkel, akinek az első két rétegbe tartozó emlékei egy trauma hatására lesüllyedtek az ötödik-hatodik rétegig. Ninda kicsi kori emlékeivel is ez történt. Ha csak ennyi lenne, akkor ha ember nem is, én felszínre tudnám hozni, és például elő tudnám hívni az anyja arcképét, feltéve, hogy látta akkoriban, amikor már elég idős volt, hogy kifejlődjön a látóközpontja és éles képet lásson. Csakhogy az ilyen emlékek nem egyszerűen elmerülnek a mélyben, hanem elbomlanak, lehetetlenség bármilyen töredéket megtalálni belőlük. Hamarosan megtudjuk, hogy Silenivel is ez történt-e. Az előbb nem volt elég időm kutatni, hiszen a kapcsolatteremtéssel voltam elfoglalva.

Egy limlivel az előző után ismét megelégnékül Sileni agytevékenysége, Szinensi hirtelenjében azt a kifejezést alkotta, hogy felmerült a mélyből egy ríginre a felszín alá. Itt már látják egymást, de élőszóval beszélni még nem tudnak, hiszen Sileni még víz alatt van.

– Nem fáj semmim – szólalt meg Sileni hirtelen.

– Az orvosok gondoskodnak róla, hogy ne fájjon – felelte Szinensi, s ezzel kezdetét vette egy újabb hosszú mentális beszélgetés, mialatt Sileni majdnem egy mati hosszan maradt egy ríginnel a felszín alatt. Az orvosok a javun-tuekan képernyőjén figyelték az aktivitást és megállapították, hogy a gyerek hamarosan öntudatra ébredhet, és várokoztak – Sileni pedig ezalatt elmesélte új családjának, amire korábról emlékezett, ők pedig bemutatkoztak neki.

A harmadik felmerülésnél sikerült átjutnia a felszínre, vagyis elérni azt az állapotot, amit már az orvosok is eszméletre térésnek tekinthettek. Néhány artikulálatlan, dünnögésszerű hangot is hallatott.

– Miért nem tudok beszélni? – kérdezte.

– Sokáig nem beszéltél – felelte Lí. – Egy kis időbe telik még.
– Mmm... ű aë... – szólalt meg Sileni csakhamar.
– Hol vagytok? – kérdezte a jalar nyelvre beállított fordítógép, amit jó előre odatettek a közelébe.

– Kórházban – felelte Ninda.

– Lap.

– Emlékszel a földrengésre?

– Őm űn klõs dfoy?

Már megállapodtak, hogy Ninda miket fog kérdezni.

– Se íq løy...

– Nem nagyon...

– Összedõlt a házatok. Téged a romok alól szabadítottunk ki. Sajnos a családotból senki sem élte túl.

– Swõ ka tũn dfoy kũp. Peys ri sèk dvây kõ qõ lóm. Mwä kyâ dā kè fau prũ daq kõ.

Csend, Sileni a gondolatait keresgélte, próbált felidézni valamit a családjáról.

– Emlékszel a családotra?

– Őm űn prũ daq?

– Løy...

– Nem...

– Hogy hívnak?

– Őm křua dē űt qó?

Csend. Sileni valóban próbálta felidézni széttroncsolódott emlékeit, a lányok is tudták követni, ahogy tudata végigszáguld az emlékezet négy-öt dimenziós rétegein – mindhiába.

– Løy... løy õm űn...

– Nem... nem emlékszem... – fordította a gép szenvtelenül.

– Én Ninda vagyok. Itt van két társam, Szinensi és Aini. És négy orvos, Dzsúfud, Ildzsepu, Rokkegi és Rífargu. Azon dolgoznak, hogy segítsenek rajtad.

– Ŭ Nĩn da. Hlũa qa gõp tà, Sĩ nen ři bu Ai nĩ. Bu tē dluã krõ, Dũ fud, Il dē pu, Rõk ke gĩ bu Rì fa gu. Kři ta tãn dãm lúp ko tĩ űt.

– Løy la mĩ.

– Nem látok.

– Megsérült a szemed is a földrengésben. De meg fogják gyógyítani. Sajnos sok időbe telik még.

– Tē klõs dfoy ba nĩ mĩ kluã tòm. Bop qe tãn dãm lúp qwat ě. Mwä kyâ řfop trāk kõ ĩ.

– Ô êêê... – sóhajtott Sileni, és ismét alámerült a mélybe, miközben a gép lefordította:

– Értem.

– Hát eddig meglennénk – sóhajtott Rokkegi –, sajnos az emlékezetvesztést a javun-tuekan sem tudja kimutatni. De még visszatérhetnek az emlékei. Az agya fizikailag nem sérült.

A hosszúkás arcú, középkorú tisztviselő meghökkenve meredt a képernyőre. Jaungaimaszon jól ismerték a mindenkori szindor miniszterelnököket, a mostanit pedig még jobban.

– Üdvözlöm – préselte ki –, professzor úr.

Folyékony szúni nyelven beszélt.

– Jó napot – felelte Ámmaít, ennyiben alkalmazkodva a helyi szokásokhoz, de nyomban a tárgyra tért, ahogy a szúnik szokták. – Van egy problémám. Szeretném elintézni egy jaungaimaszi állampolgárságú gyermek örökbefogadását a Testvériségben.

– Kérem, semmi probléma – felelte a tisztviselő. A neve a jaungaimasziak cirkalmas írásával és az egyszerű szúni betűkkel is ki volt írva a képernyőre: Szunkenisz kep nanSzeszva. – Azonnal elintézzük, csak néhány adatra van szükségem.

– A gyermek nevét nem tudom megmondani – előzte meg Ámmaít a kérdést. – Súlyosan megsérült a rengésben, és nem emlékszik semmire. Az egész családját elveszítette. Génmintát és ujjlenyomatot hoztam helyette.

– Ez sem jelent gondot – vágta rá a jaungi. – Tud róla bármilyen egyéb adatot?

– Harinnagu városában találták, adom a pontos koordinátákat.

– Egy jalar gyerek? – döbönt meg a jaungi.

– Igen, jalar nyelven beszél.

– Ööö... elnézést, professzor úr.

Ámmaít összehúzta a szemöldökét.

– Készséggel elnézem önnek, dr. Szkeszva, ha tudom, hogy mit kell elnézmem.

A tisztviselő gyorsan összeszedte magát. Jaungaimasz kicsiny és szegény világ volt, nem engedhette meg magának, hogy megharagítsa a Testvériséget, az egyik legjelentősebb államot a spirálkarnak ezen a részén. A legkevésbé most, amikor a földrengés miatti segítség felét a Testvériségtől kapják. Szkeszva doktor pontosan tisztában volt vele, hogy hány életet mentettek meg eddig a szúnik – és még mindig találtak élőket a romok alatt –, ahogy azzal is, hogy az újjáépítésben is a segítségükre lesznek.

És azt is nagyon jól tudta, kivel beszél. Ez az ember nem csupán Szindoria miniszterelnöke, hanem Ninda apja is, vagy hát az az ember, aki a legközelebb áll ehhez a szerepkörhöz.

– Bocsánatot kérek az iménti reakciómért, Ídara professzor úr. Magyarázattal tartozom. Jaungaimasz egyike azoknak a világoknak, ahol a nemzetiségi ellentétek még nem szűntek meg, és vannak etnikumok, amelyek hátrányos megkülönböztetést szenvednek. Jómagam mint művelt ember abban a hitben ringatom magam, hogy mentes vagyok ezektől az előítéletektől, de... – széttárta a kezét – én is csak világom gyermeke vagyok. Bocsánat a hosszú beszédért. Nos, a jalar nemze-

tiség egyike azoknak, amelyek a többség körében... nincsenek nagy becsben tartva. Még egyszer elnézését kérem, professzor úr. Önkéntelen reakció volt, többet nem fog előfordulni.

Ámmaít türelmesen végigvárta a szóáradatot.

– Azt hiszem, ennek folytán arra számíthatunk, hogy Jaungaimasz nem fogja visszakövetelni ezt az állampolgárát.

– Biztosíthatom, hogy nem gördítünk akadályt – de ez nem függ össze a gyermek származásával.

– Nagyra értékelem – közölte Ámmaít. – Milyen adatokra van még szüksége?

– Az örökbefogadók nevét kell bejegyeznem. Egy személy vagy kettő?

– Három.

Dr. Szkeszva arcán megjelent a döbrent felismerés.

433.

oh-11 költözés

„Egy életre elegendő viszontagságot élt meg szindoriai gyerekkorában, hogy aztán élete kilenczetedét már ezek nélkül élje le.”

Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
17. sómir

Fáhinnur Hírauszi
Jaungaimasz
43664. higit szilgaran
440

– Megérkeztek – pillantott föl Dzsúfud a suagjáról. – Indulhatunk.

Elindult a menet. Az ágy a saját antigravitációs meghajtásával, a hiperfénylapok szintén, a műszerek az ágyra voltak erősítve. Dzsúfud és a három ügyeletes orvos úgy kísérte, hogy mindig látták a központi képernyőt. A lányok előttük mentek.

Nem siettek, és nem is siethettek. A *Sileni Fónird* pontosan hatvanöt jaungaimaszi beteget ad át a *Fáhinnur Hírausz*nak, és az ágyak szépen, egyenletesen haladtak végig a folyosókon a személyzettel együtt. A menet végigvonult a 8-joka szektor szélére, ott csatlakozott össze a két hajó. Átsétáltak a *Fáhinnur Hírauszi* hatodik szintjére, és szép sorban végigmenve a folyosókon be az ottani kórházba a nika szektorban. Sileni volt az egyetlen, aki nem ott kapott helyett, hanem jóval távolabb, a tari szektorbeli kórházban. Ez már nem a suárkórház kiegészítése volt, hanem belső kórház, a szúnik saját használatára.

Silenit fölvettek az Élet Fájára, neki már a szünik között volt a helye. Három családneve lett, mindhárom anyjától egy. Hangikun Auhangé Sileni Szilun Luodasz Rírang.

Útközben, már a zsilipkapun túl tért magához ismét.

– Mennyi idő telt el? – kérdezte még a felszín alól. Ninda nyomban válaszolt.

– Amióta beszéltünk, körülbelül fél nap. A földrengés óta hat jaungaimaszi nap. Most átviszünk egy másik kórházba, ott folytatják a kezeléseted.

– Ti is jöttök?

– Mi mindig veled leszünk ezentúl – felelte Aini.

– Éhes vagyok...

– Bármikor kaphatsz enni – válaszolt Szinensi. – Csak meg kell szólalnod fennhangon.

Érzékelték a hullámképen az erőfeszítést, amivel a gyerek kihozta magát a mélyből. Fél mati múlva megmoccant, aztán meg is szólalt:

– Mŭn íei.

– Éhes vagyok – mondta a fordítógép.

– Ennek nagyon örülök – felelte Dzsúfud azonnal. – Dzsúfud vagyok, orvos. Máris itt az ennivaló. Most még csak folyékonyat kaphatsz, ne haragudj.

– Kom oq ű já. Ű Dŭ fud tē dluã. Kã m hŭa nop mŭn. Ban nŏn go tŷ ney fak, lok swŏt.

Egy kézjelére odalibbent egy automata, hozott egy élénkbarna palackot, rajta két koncentrikus piros körrel, az egészségügyi felszerelések csillagközi jelzésével. Dzsúfud kinyitotta és a száját Sileni szájához tette. Az ágy megállt, s vele mindannyian. Az utánuk jövők kikerülték őket.

– Szívószál van a végén. Óvatosan szívd meg.

– Ím tãu křua kyép. Twŏn ím tãu dŭ qēt.

Lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogy Sileni az ajka közé veszi a vékony szopókát, megszívja, aztán köhögni kezd.

– Semmi baj – vette el Dzsúfud a palackot. – Napok óta nem ittál, ez előfordul.

– Loy ím nãn – fordította a gép, amíg Helgilu letörölte a felköhögött italcseppeket. – Kwat bŷn twŏp ko tãu, tam blit qwa.

A második próbálkozás sikeres volt, Sileni szépen ivott, amíg a csoport kényelmesen álldogált a szektorhatár-folyosón, s mellettük lassú menetben haladt a többi beteg ágya. A harmad lirga nagy része elfogyott.

– Åk – mondta Sileni, amikor elengedte a palackot.

– Köszönöm.

Az orvos mosolygott. – Szívesen. Van még, amikor csak kéred.

– Ksy dŭ. Kã křan dŷu tŷit.

Folytatták az utat és megérkeztek a kórházba. Ugyanolyan volt, mint a Testvériség összes kórháza, egymást keresztező egyenes, széles folyosók rácsozata, a padlón és a falakon színes csíkok és geometriai formák igazították útba az embereket, és szabványos, aranszínű táblákon volt kiírva minden. A suárkórházak csak an-

nyiban különböztek, hogy itt kizárólag szúni nyelvű feliratok voltak, ott pedig cserélődtek aszerint, hogy éppen merre járt a hajó. A folyosókon siklókerekes emberek szaladgáltak, a levegőben kocsik.

Egy siklókerekes fiatalember éppen öelöttük állt meg.

– Sileni? – kérdezte fölöslegesen, hiszen a Testvériség adminisztrációs rendszerében mindenki mindig tudja, amit tudnia kell. – 795-ös szoba.

Ez az információ is fölösleges volt, hiszen az orvosok és a lányok is régesrég tudták, hova kell menniük. De Dirkaninak, úgy látszik, nem volt más dolga.

– Alighanem ő az egyetlen betegünk, akiről írnak a dzserang újságban – közölte, s az érkezők meglepetését látva felmutatta a suagját. Ninda arc képe volt rajta, s egy felirat:

HĪ LĀR BĒA KWŌAP ŠUOT QO NĪN DA

Aztán átkapcsolta.

NINDA ÖRÖKBEOFAGADOTT EGY JALAR GYEREKET

Ninda bosszús fintort vágott.

– Ez nyilván inkább rólam szól, nem Sileniről. Én vagyok nekik a szenzáció.

– Hallottam ám – nevetett Dirkani, és a siklókereket a lábszárára hajtva jött melléjük. – Te vagy az a csillagközi hírű gyerek. Bár igazából nem értettem, hogy mitől.

Ninda vállat vont.

– Hosszú és unalmas történet. Inkább Silenivel foglalkozzunk. Azt hiszem, mindjárt fölbred megint.

Könnyen mondhatta ezt, a javun-tuekan már jelezte a növekvő aktivitást – Sileni már a felszín alól beszélgetett velük a mentális hullámon át –, és egyébként is most már mindig úgy volt, hogy néhány matinként felbukkant rövid időre, aztán visszamerült. A gép nyilvántartotta az időtartamokat, és látszott, hogy egyre gyakrabban ébred föl.

Amikor elhelyezték az ágyat a 795-ösben, ébren volt megint, és egy-két mat múlva már fel is akart ülni. Ninda karolta át a vállát és segített neki – több segítség nem kellett, a gyerek pehelykönnyű volt. Az orvosok hazamentek a *Sileni Fónir*-dra, ami hamarosan leválik róluk és visszatér a felszínre. Dzsúfud maradt egyedül, ő átköltözik a betegeivel, akárcsak Nindáék, akik miatt persze Ámmaít is az egész családjával. A három orvos helyett csak egy jött, Hiszumi, egy fiatal orvosnő, Dzsúfud már nem látta szükségesnek a háromszoros őrizetet.

Sileni elsőre csak egészen rövid ideig maradt ülve, nem érezte még jól magát, bár a hipergép kiküszöbölte az ilyenkor elkerülhetetlen szédülést. De azért így is körülnézett a szobában. A szokásos módon berendezett szúni kórházi szoba, ahol

az ágyon és a hozzá tartozó műszereken kívül semmi sem utalt arra, hogy ez kórház és nem szálloda.

– Nem szabad arról beszélned, hogy mit láatsz – figyelmeztette Lí. – A képet én közvetítem neked az elmémrel. Az orvosok nem tudják, hogy ez lehetséges. Azt hiszik, hogy vak vagy, és nélkülem így is van.

Sileni érdeklődve tanulmányozta Hiszumi arcát, amint a doktornő kiolvasta a javun-tuekan képernyőjén látható adatokat.

– Mi az, hogy vak? – kérdezte, de a mentális érintkezés természetéből adódóan a kérdéssel egyidejűleg megkapta a választ is. – És én nélküled nem látok? – A tekintete megpihent Lín, aki a szoba másik sarkában üldögélt, olyan tartásban, mint egy kutya, és tünődve nézett maga elé. – Meddig? És akkor már egyedül fogok látni megint?

Az összes kérdésre azonnal választ kapott; valójában az egész párbeszéd rövidebb ideig tartott, mint ami alatt az ember egyet pislog. A két orvos akkor sem vett volna észre semmit, ha beszélgetésüknek kívülről látható jele is lett volna.

434.

oh-12 unoka

„Vannak napok, amik megváltoztatják a történelmet – de ez csak utólag derül ki róluk.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
1. kötet, 3.*

***Fáhinnur Hírauszi* 43664. higit szilgaran 746**

– Voltaképpen ő az első unokánk – dünnyögte Ámmaít, mialatt az ikrek uzsonnáját készítette.

Hait kezében megállt az írópálca.

– Micsoda?!

– Miért, nem az? Ninda valamiformán mégis csak a mi gyerekünk, ha hivatalosan nem is, de annyiszor elhangzott már, hogy mi állunk a legközelebb ahhoz, hogy a szüleinek nevezzük magunkat. Mi is mondtuk már számtalanszor, ő is, idegenek is. Márpedig az örökbefogadás hivatalos, be van jegyezve. Nagymama lettél, drágám.

Hait lepillantott gömbölyű hasára és sóhajtott.

– Bolondokat beszélsz, de igazad van. Háromszázhuszonhárom éves vagyok... te nagy Galaxis, Szindorián az mennyi? Létezik, hogy nem tudom a saját életkoromat?...

Ámmaít elővette a suagját, hiszen Ninda nem volt kéznél, a kórházban volt Sile-nivel.

– Tizennégy és tizenkettő. De, tudod, csak átálltál az itteni időszámításra.

– Az biztos, régesrég. Szóval nagymama, nem egész tizenöt évesen. Hát nem így terveztem...

– Hát nem – nevetett a férje, kinyitotta a tojásfőzőt és tányérra rakta a tojásokat. Aztán megnyomta a gyerekszoba csengőgombját. Csak aznap reggel óta laktak ebben a lakásban – 3-siri 2 –, nagyra értékelték a szúni költöztetőautomaták programját, amiben az volt: mindent ugyanúgy, mint az előző lakásban. Megfordult a tálcával, az asztalhoz lépett és letette. Ez beletelhetett vagy húsz ütésbe, így aztán minden oka megvolt a mozdulat után összeráncolt homlokkal az ajtó felé fordulni.

– No, hol vannak ezek?

Hait tanácstalan képet vágott. Ámmaít az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és nyomban a nyakába ugrottak az ikrek.

– Hiányoztunk, mi?!

– Nem tudtad, hol vagyunk ilyen soká!

– Vártuk, hogy kinyisd az ajtót!

– És meglepődj!

Nagyrészt egyszerre beszéltek szúni–szindor keverék nyelvükön, amibe újabban, a lányok hatására, elkezdtek saunisi szavakat is vegyíteni. Aztán leugráltak az apjukról és rohantak az asztalhoz. Egy lépéssel az asztal előtt megálltak, egyszerre a homlokukra csaptak, és futottak kezét mosni. Ez új játék volt, egy ideje minden étkezésnél megcsinálták. Aztán repültek az asztalhoz. Kétszintes volt, a kör háromnegyede magas, a nagyok számára, a negyedrésze pedig jóval lejjebb volt, hogy ők is kényelmesen elérjék. Még hazulról hozták magukkal ezt is.

– Ūmas! – rikoltották kórusban, boldogan, amiért tudják a tojás nevét saunisi nyelven is. – Ÿnraõp! Tojás!

És hozzáláttak. A főzőt Ámmaít hámozásra és szeletelésre állította. Ők rátettek néhány szeletet a szendvicsükre, de az ikrek fölkaptak egy-két darabot, hozzá jogurtot, auri-szane sajtot, simdipszalámit, mikor mit, úgy ették, összeveizza. Ez is pár napja kitalált új szokásuk volt. Harmincnégy évesek, gondolta Hait. De hiszen Sileni is éppen ugyanennyi. Harmincötre becsülték.

– De hiszen Sileni éppen egyidős velük – bökte ki.

– Mondok még jobbat, nagy! – nevetett Ámmaít. – A gyerekünk teljes negyven évvel fiatalabb lesz az unokánknál.

– Á, az nem is sok – legyintett Hait könnyedén, és ő is nevetett. – Mire egyetemre mennek, nem is fog számítani.

Hirtelen kérdésözön zúdult rájuk.

– Sileni mikor jön haza? Mikor gyógyul meg? Érti a nyelvünket? Mikor fog látni? Mikor fog járni?...

– Hé, hé, elég lesz – nevetett Hait –, egyszerre legfeljebb száz kérdést, ha lehet. Elmondok róla mindent, de egyetek, rendben?

Az ikrek bólogtak és újabb adag mindenfélét tömtek a szájukba.

Fádaru ezalatt rövid időre elaltatta Silenit, és egy kis műtéttel eltávolította a csövet, amin át eddig táplálták. Most már rendesen ehet, bár ma még csak tápszert, szoktatni kell a szervezetét. Őt nap sok idő egy ilyen kicsi gyereknek.

– Holnap elkezdjük a visszaállítását rendes ételre – mondta Dzsúfud odakint a lányoknak. – És holnaptól elkezd mozogni, járni, játszani. Amit a lábcsonkra tetünk, az egy bonyolult készülék, ami gondoskodik arról, hogy a sérült felületet ne érhesse további sérülés. Természetesen súlyt nem helyezhet rá, azt majd a combjára fogjuk tenni. A száfunnupig sok idő van még, nem feketet ágyban két éven át. És hamarosan indultok haza.

A lányok meglepett arcot vágtak.

– Azért kellett átjönnünk ide, mert odalent rengeteg a sérült, kell a hely a *Sileni Fónirdon*. De Sileni nem marad itt, egy mentőhajó hazaviszi. Ilyen bonyolult szemtműtetre kevés hajóórház van felkészülve, a *Sileni Fónird* sem és ez a hajó sem. A száfunnupot majd otthon végzik el.

– Te nem jössz? – kérdezte Szinensi.

– Nem, én az itteni betegekkel foglalkozom, de a mentőorvos veletek lesz. Nem történhet semmi baj. A gyerek túl van a veszélyen, most már a rehabilitáción a sor, de ha mégis gond lenne, a mentők mindennel föl vannak szerelve, és az út mentén nyüzsgönek a hajóink.

Ezzel otthagya őket, ment valamelyik másik betegéhez.

– Szüksége lesz pár ruhára – mondta Aini olyanformán, hogy abban az is benne volt: ő elintézi.

– Kell neki otthon egy külön szoba, ki kell bővíteni a házat – tette hozzá Ninda. Eddig egyedül lakott a jasszani házban, most majd négyen lesznek, de hármuknak elég lett volna az az egy szoba.

– Meg egypár játék – mondta Szinensi.

Egyike volt a szúni szervezés előnyeinek – bár ez sok más országban is lehetséges lett volna, de például Szindorián nem –, hogy ezt mind innen, a Felhőtől galaktikus távolságra is el tudták intézni, hiszen az automaták megcsinálnak mindent. A házat is átalakítják, kiveszik a szükséges falakat, újakat raknak be, a cserélhető műanyag modulokkal dolgozó szúni építészetnek ez rutinmunka. Ninda el is intézte nyomban, kiválasztott egy elrendezést, kifizette az árkülönbözetet és a gépek használati díját – ez mindössze tíz palan volt –, és a továbbiakban nem is foglalkozott az egésszel, nem is ellenőrizte, úgyis úgy fogják csinálni, ahogy kívánta.

A ház ajtaja ugyanott lesz, mint eddig, éppen szemben Ámmaiték házáéval, de most már nem a szobába nyílik, hiszen az mostantól hármuk hálószobája lesz, ha-

nem egy kis előtérbe. A jelenlegi szoba nem változik, csak hátrébb kerül, a fürdőszoba és a konyha az előtérből fog nyílani, s a szoba mellett lesz egy szép tágas gyerekszoba Sileninek. Az egyik ablaka a hegyoldalra nyílik, a másik pedig a két ház közötti térségre a huhalli tövében, ahol asztal, padok és fotelek vannak letéve, meg egy játszószőnyeg az ikreknek. Most majd hárman játszhatnak rajta.

Ha Nindát a családjukba számítják – tűnődött Hait –, hárman voltak, amikor Szúnahaumra érkeztek. Amikor Ninda elutazott, már öten voltak. Most nyolcan térnek haza, és úton a kilencedik. Mindig nagy családról álmodott. Még lehetne több is. Két-három dzsúminként egy gyerek... meg hát Nindáéknak nemsokára lehet vér szerinti is, hatvan-hetven év múlva, semmi az, elrepül. Három egészséges fiatal lány, gyönyörű kisunokákkal ajándékozhatják meg őket – de a korkülönbség jelentéktelen, még ők is fiatalok, még nekik is lehetnek gyerekeik szép számmal.

435.

oh-13 fölkelés

„*Voltaképpen nem is három szülő nevelt föl, hanem öt. De kellett is hozzám ennyi.*”

Sileni:
*Naplóm Nindával,
bevezető, 3.*

Fáhinnur Hírauszi 43664. szahut nirséhagan 388

– Jó szahutot – lépett be Dzsúfud a 795-ösbe.

– Łoyp dráp – fordította a gép.

– Łoyp kwún – felelte Sileni –, já qa gwap riok?

– Én is köszöntelek. Látod, hogy már ülök?

– Látom bizony – bólogatott az orvos, és az ágyhoz lépett. – Nyújtsd a kezed, hoztam valamit.

Sileni nagyon jól látta Lí közvetítésén keresztül, hogy mi van az orvos kezében, de szót fogadott új szüleinek és csak akkor nyúlt érte, amikor a gép lefordította a mondatot. A tárgy hengeres volt, a végéből kiállt egy rúd, és annak a másik végén volt egy korong. Sileni gondosan végigtanulmányozta.

– Ez egy nagyon egyszerű kis segédeszköz. Rendes bioelektronikus protézist nem fogunk készíteni, fölösleges, ott a száfunnup. Hanyatt feküdnél egy pillanatra?

Sileni hanyatt vetette magát az ágyon, a kisgyerekek gyors mozdulataival. Dzsúfud visszavette a készüléket, a hengeres részt hosszirányban szétnyitotta, rá-

illesztette Sileni lábára – a lányok most már rendesen felöltöztették, kapott pólót és rövidnadrágot –, visszacsukta, beállította az átmérőjét, ellenőrizte a tartását. A korong a lábcsonk alatt fél sudriginre volt.

– Kényelmes? Nem szorít?

– Qwoy lók? Łoy mluën dfok ĩ?

– Sak lak! – vágta rá Sileni.

– Nagyszerű!

– Hát akkor állj föl.

– Mïen nam fúa kō.

– Fúa äääip?! – A gyerek döbbsen nézett föl az orvosra, s bár a szemét a körbefutó fémpánt takarta, látszott a hitetlen reménykedés az arcán.

– Álljak föl?

– Hát persze.

– Ű kwë mà.

Az orvos megérintett egy gombot, s az ágy leereszkedett egészen alacsonyra. Sileni felült, elfordult az ágyon, lelógatta mindkét lábát. Szinensi leguggolt mellé és sarut húzott a jobb lábára.

– Egyszerűen állj rá.

– Fúa hën viën kă.

Sileni előrébb csúszott, letette az ép lábát, aztán a másikat. A kicsiny erőtér szilárdan megtartotta. Szinensi és Ninda megfogta a két kezét, Aini a háta mögé térdelt az ágyra. De nem sok segítség kellett. Sileni kicsit bizonytalanul felállt, és enyhén imbolyogva bár, de megállt a lábán.

– Sak lak – mosolygott Aini –, mïp fúa dê!

– Igen, állsz – erősítette meg az orvos is. – Milyen érzés?

– Mïp fúa dê. Qó ga tì nän krâ?

– Sak lak!

– Jól van – mosolygott az orvos. – Akkor jöhet az üzlet. Azt mondtam, ha szépen megreggelizel, akkor kapsz tőlem egy lábat, és üzletet kötünk. Igaz?

– Kwë!

– Akkor most te is adsz nekem valamit, és én is adok neked cserébe valamit. Te nekem adod ezt az ágyat és ezt a szobát. És cserébe megkapod mindazt, ami az ajtón túl van.

Sileni válasz helyett fölnyújtotta mindkét karját, s mikor az orvos leguggolt hozzá, átkarolta a nyakát.

– Äk, Dũ fud. Kĩ šoa ílap.

– Köszönöm, Dzsúfud. Szeretlek.

Ahogy kísértáltak a kórteremből, Ninda egy pillanatra hátramaradt, társaira bízta a kicsi még bizonytalan lépteinek őrzését, és fölhívta Haitot.

– Gyertek a 8-jobe janníhaumba, indulunk oda Silenivel.

Hait meglepett hangocskát hallatott, ők pedig elindultak a folyosón. Aini fogta a gyerek jobb kezét, Szinensi mögötte jött, Ninda melléjük lépett balról. Lí kicsit lemaradva követte őket.

Sileninek persze minden új volt, amit a hajón látott, de már hozzászokott, hogy minden látványt csak ők öten beszélnek meg a mentális érintkezésben. Végigkérdezte, hogy mi micsoda, minden érdekelte, ők pedig válaszolgattak. De csak egy-két matin át, akkorra Sileninek elfogyott az ereje. Mint a Testvériségben általában, a Testvériség kórházaiban pedig még inkább, egy szempillantás alatt odalépett hozzájuk egy nő.

– Elfáradt? Hívok egy kocsit.

Már nyúlt is a suagjáért, s a következő pillanatban ott is volt egy kis siklókocsi, nem állt semmi másból, csak egy kisgyerekre méretezett ülésből. Sileni nagy örömmel fogadta, lecsücscent rá, megköszönte. Így mentek át a janníhaumba, ahol azonnal megtudta, hogyan fogadják a szúnik a Testvériség új tagját. Éppen úgy, ahogy annak idején Nindát és nemrég Ainit – s mégis másképp, mert Sileni súlyos beteg kisgyerek volt. A szúnik szokásos reakciója némileg visszafogott volt, hiszen egy janníhaumban száz-kétszáz ember is volt egyszerre, nem ronthattak rá mind egyszerre. De maximális figyelmet tanúsítottak az újonnan jöttek iránt.

Sileni mint a földrengésben megsérült kisgyerek a szokottnál nagyobb figyelmet kapott, az emberek körülállták, szölongatták, kínálgatták süteménnyel, gyümölcscsel. Sileni felelgetett a kérdéseikre, megkóstolt mindenfélét, de aztán hamar ki is merült, kezdett elpilledni. A lányok ezért föl vitték a lakásukba, itt már kétszobást kaptak a 3-siri 2-ben. Ninda most először lakott jandriban, már egy napja, amióta erre a hajóra költöztek, de még egyáltalán nem jártak itt, mostanáig ők is a kórházban voltak. A négyes lakás volt az övék, éppen szemben az udvaron álló egyik jogratfával, és majdnem szemben a hatos lakással, ahol Ámmaiték laktak. Bár ami azt illeti, itt körülnézni sem nagyon volt érdemes, bármikor jöhetnek a mentők és ők indulnak haza.

Sileni aludt már, ők pedig az ágyon ülve beszélgettek a maguk szokásos hangtalan módján, amikor megrezzent Ninda suagja. Raukargi a mentőszolgálattól.

– Mikor akartok indulni? – kérdezte, szúni módra azonnal a tárgyra térve.

– Mikor akarjunk indulni? – kérdezett vissza Ninda.

A férfi elmosolyodott.

– Jópofa válasz. Nos, Ómdzsendinnek amúgy is dolga van otthon, akkor öhozzá osztalak be titeket. Holnap reggel jó lesz? Mondjuk négyszázkor.

Ninda bólintott, és eltette a suagot.

– Hé, várj már – szólalt meg a zsebében. Gyorsan előkapta megint.

– Azt azért mondd meg, hogy van a gyerek.

– Jól – felelte Ninda, és Sileni felé fordította a kamerát. – Reggeli után elvittük a janníhaumba, megevett mindenfélét, és most szépen alszik.

– Jól van. Három nap múlva már a Sínisuál vigyáz rá.

– Simunná – felelte a három lány egyszerre, és a mentő mosolyogva megismételte.

Sileni másfél derki után fölneszelt és tapogatózni kezdett valamerre. Ninda odafeküdt mellé, átölelte, a gyerek hozzábújt, úgy aludt tovább. De csak két derkit, hatszázhuszszor fölébredt és enni kért.

Így telt első és egyetlen napjuk és éjszakájuk ezen a hajón. Sileni evett, aludt, megint evett, megint aludt. Nyolcszáz után valamivel megfürdették. Dzsúfud már elmondta, hogy a szemét, lábát és kezét védő hipertokok szilárdan a testéhez vannak rögzítve, nem lehet eltávolítani őket – nélkülük szörnyű fájdalmi lennének –, de nem is kell, nyugodtan fürödhet velük, szaladgálhat, nem árt nekik sem ütés, sem szennyeződés.

Amikor Sileni ébren volt, Ámmaíték is átjöttek, folytatták a janníhaumban elkezdett ismerkedést. Az ikrek szélvész természete Sileni közelében egyszerre megszelídült, úgy adtak a kezébe dolgokat, hogy gondosan ügyeltek, nehogy megüssék. Ez nem fog soká tartani, jósolta Ninda, hiszen ők jól tudták már, hogy Sileni éppolyan temperamentumos, mint az ikrek, csak szedje össze magát és meglátják.

436.

oh-14 csilamó

„Amikor a Kíreán-rezsim embereinek, és végül a vezetőjének olyan mondatokat szegezett, amikre egyszerűen nincs válasz a politika nyelvén, és nem is ezen a nyelven várt volna választ, mert őt csak a tények érdeklik – már akkor látnunk kellett volna, hogy Szindoria nem több, mint a kezdet egy hosszú-hosszú sorban.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
110.*

Ílgaszun Rógauti 43664. senut szammunan 510

A mentőhajóra siklókoszin vitték át, aztán lefektették az ottani kórházi ágyba, de már csak egy derkit aludt, aztán enni kért. Most már teljesen kipihentnek látszott. Tartottak egy bőséges reggeli-ebédet Ómdzsendinnel és Fíharittal, s közben beszélgettek.

– Hol szállunk le voltaképpen? – kérdezte Szinensi.

– Ha útközben Sileni nagyon rosszul lenne, akkor a legközelebbi nagy hajón – felelte Fíharit. – Ha csak úgy lenne rosszul, hogy ráér az orvosi segítség otthon is,

akkor az Ángahaur kórháznál. Ha pedig egyáltalán nem lesz semmi baja, akkor hazaviszünk benneteket Jasszaniba, és odamegy egy orvos a kórházból.

– Hol van az?

– A Ságasszip-hegységet ismeritek? No, annak az elgi lejtőjén épült egy fennsík, nagyon szép festői táj, az elgi oldalon a Rikangur völgye, dzsisszá fe-
lől pedig a Súhallip-tó. A kétezer-ötvenes szélességen fekszik, kellemes az éghaj-
lata.

– Kõ ga bwèn – kotyogott közbe Sileni. – Emlékszem egy tóra.

– No, ez remek – mondta Ómdzsendin –, ha emlékek jönnek vissza, az csak jó.
Milyen volt a tó?

– Šeu... Hideg...

Homlokráncolva próbált visszaemlékezni. A lányok lekövettek az emlékláncot,
ami most lassan fölmerült a mélyből, és most már ők is a homlokukat ráncolták.

Évés után Sileni játszani kezdett Ainiékkal, Ninda pedig átment a szobájukba és
elővette a suagját.

Szilaltu kep nanDargari kis híján elájult az ijedtségtől és a megtiszteltetéstől,
amikor az adásrendező megszólalt a hangszóróból, inkább hörgésszerűen, mint ér-
telmes beszéddel: – Ninda! Itt van... – és már be is kapcsolta az élő adásba. A
képernyőn megjelent a jól ismert arc, amit mindennap láttak a tévében.

– Ninda vagyok – közölte. A tévés már éppen a nevét akarta kinyögni, amikor
észrevette azt a kifejezést a hidegkék szempárban, ami a torkára forrasztotta a
szót. Mélységes gyanakvás, helytelenítés, szinte már ítélet. És egy szempillantás
múlva azt is megtudta, hogy miről. – Mi az a csilamó?

Dargari ereiben megfagyott a vér. Politikai hírelemző volt. Naponta foglalkozott
Nindával. Mindent tudott róla, amit a nyilvánosság tudhatott. A szindoriai esemé-
nyeket ő közvetítette és elemezte. Már dolgozott róla egy dokumentumfilmen.
Százszor is végignézte azóta a felvételeket. De arról nem is álmodott, hogy *Ninda*
öt fel fogja hívni. És ha álmodott volna róla, akkor rémálmaiban sem úgy, hogy
minden előzmény nélkül éppen ezt a szót fogja megkérdezni.

A kérdés nem lehetett valóságos kérdés. Ha nem tudná, mit jelent, nem egy té-
véhíradót hív fel, hanem megkérdezi a legelső embert, aki tudhatja. Akárkit erről
a világról. Nagyon is jól tudta. Ez nem érdeklődés, hanem számonkérés. Akkor
pedig baj van. Nagyon nagy baj. És még nagyobb baj lesz.

Nem merte várakoztatni Nindát. Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Ninda
megelőzte.

– Egyszer csak megszólal és mesélni kezd, hogy járt egy tónál. Fürödtek a tó-
ban. A parton szárítkoztak éppen, amikor odajött egy ember és kiabálni kezdett
velük. Azt kiabálta, hogy csilamó. A szülei nagyon megijedtek és mindannyian
elmentek onnan. Mi az a csilamó?

Dargarinak semmi szüksége nem volt rá, hogy megkérdezze, ki volt az elbeszé-
lő, akit Ninda nem nevezett meg. Pontosán tudta, és nem volt kétsége, hogy a né-
zők is tudják. Arra pedig ideje sem volt, hogy a tévések szokása szerint most be-

avassa azokat a nézőket, akik netán nem értesültek az eseményekről – nem mintha oka lenne feltételezni, hogy létezik ilyen. Ha Ninda tüsszent, azt is tudják.

– Persze ő sokkal kisebb annál, hogy tudhatná, de nekem van egy elképzelésem. Mi az a csilamó?

– Ez egy vulgáris kifejezés – préselte ki magából Dargari. Fogalma sem volt, mit mondjon, de azt biztosan tudta, hogy Nindát megvárakoztatni a lehető legnagyobb örültség. – Ezt... ezt a szót a jalarokra és a hagondákra használják, és rasszista tartalma van.

– Mindjárt gondoltam.

Kis csend támadt, a riporternek most már végképp elképzelése sem volt, mit mondhatna. Annyira szívesen készített volna interjút Nindával, egymillió kérdést fölött volt neki... pályafutásának fénypontja lett volna. De így... esélye sincsen bármit kérdezni.

– Beszélni akarok azzal, aki a világotokat vezeti – közölte Ninda annak az embernek a magától értetődő természetességével, aki el sem tudja képzelni, hogy másképpen is lehet, mint hogy az államelnök minden egyes hiperfonhívásra eldob mindent a kezéből és rohan.

Csakhogy ő Ninda. *Neki* az államelnök tényleg minden mást el fog dobni a kezéből és ugrani fog. Mi mást tehetne? Éppen most, amikor mindennél jobban rá vannak szorulva a Testvériség jóindulatára? Különbö is éppúgy bolondul Nindáért, mint mindenki.

– Bizonyára megérted, hogy ez egy kis időbe telik – mondta.

– Persze. Föl kell hívni és szólni neki. Megvárom.

Nagyon baljóslatúan hangzott. Dargari felidézte magában a Szindorián történetet. Adná a Galaxis, hogy az elnök úr képes legyen valami olyat mondani, amivel le tudja csillapítani.

Közben a stúdiósok mint az örültek hívogattak mindenkit, hogy kapcsolatot teremtsenek az Elnökházzal. Végre sikerült. Ninda hiperfonja ezalatt várakozásban volt, csak egy arcképet mutatott. Akkor tért csak vissza, amikor az elnök belépett a közvetítésbe. Idősebb, jovialis férfi volt, kerek arcán széles mosollyal.

– Üdvözöllek, Ninda – kezdte nyájasan. – Rendkívüli öröömre szolgál, hogy veled...

– Megtudtam, mi az a csilamó – közölte Ninda szárazon.

– ...ööö... ó, valóban?

– Mitől lepődöttél meg? Hogy létezik ez a szó, vagy hogy én megtudtam?

– Nos... inkább az lepott meg, hogy felhívtál emiatt. Egyébként az Elnökház nincs messze a hajódtól, nekem igazán nagy öröömre szolgálna, ha személyesen is...

– Csakhogy én már nem vagyok azon a hajón – vágott közbe Ninda.

– Hát hol... – Roksági elnök elharapta a mondatot. Ezzel az erővel a hegyektől is kérdezhetné, hogy miért mozdultak meg. – Nos, úgy értettem, hogy egy szó je-

lentése nem olyasmi, ami miatt fel szoktak hívni egy államelnököt – még széle-
sebben elmosolyodott. – Azt hiszem, neked valami gondod van ezzel a szóval.

Ninda elmondta neki is ugyanazt, amit a riporternek.

– Ó.

– Szerintem is „ó”. Legalábbis az én nézőpontom szerint ha egy harmincöt éves
kisgyerek, aki nem emlékszik semmire a katasztrófa előtti időből, legelsőként azt
az emléket tudja felidézni, amikor csilamónak nevezték, akkor az minimálisan
„ó” – jelentette ki Ninda. – De azt hiszem, még jobban illik rá az a szó, hogy var-
haszi. Remélem, a gép talál rá alkalmas fordítást. Én most jövök Szindoriáról –
emelte föl a hangját –, ahol az elmúlt évek-évtizedek során valósággal fuldoklott
az ország azoktól a bajoktól, amiket közvetve vagy közvetlenül a rasszizmus
okozott, és még nagyon messze van az a pont, amikor már legalább azt
elmondhatják, hogy elindultak fölfelé a verem legmélyéről. Alig hagytam magam
mögött azt az országot. És rögtön belebotlok egy másik társadalomba, amit
rasszizmus mérgez.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen tapasztalatot szereztél.

– Hát még a honfitársaid mennyire sajnálják! Az ő nevükben szólítalak fel,
hogy indíts nagyon határozott antirasszista kampányt. Nemsokára felhívlak és
megkérdem, hol tart.

És kilépett a vonalból.

437.

oh-15 miniszterelnök

„Ha valakit válaszok nélkül hagyysz, kitalálja a saját válaszait.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
812. sómir*

– Kedves nézőink – mosolygott a kamerába Larenka Szontiszkovarikinde –,
érdekes hírt hoztam önöknek. Nem is én fogom elmondani, hanem Ninda saját
maga. Tőle kaptuk a most következő beszélgetés felvételét.

Szindorián és a BGH-val szerződésben álló országokban több százmillió tévé-
néző értesült egyenesen a felvételtől, hogy Ninda ultimátumot adott egy államel-
nöknek. Köztük természetesen a jaungaimaszi kormány is.

– Mi, akik jól ismerjük Nindát – tért vissza Larenka arca –, persze tudjuk, hogy
nem az volt a célja, hogy totális kutyaszorítóba hozza az ýwnkaimsi vezetést. De
nem is érdekli, hogy ezt okozta, őt csak a megoldandó probléma érdekli. Leegy-
szerűsítve a dolgot, a helyzet a következő. Egy állam vezetése nem engedheti meg
magának, hogy külföldről egy kamaszlány mondja meg neki, mit tegyen. Ha ele-

get tesz a felszólításnak, azzal kellemetlen precedenst teremt, gyakorlatilag feladja önállóságát, függetlenségét. Ám ha nem teljesíti Ninda kívánságát, azzal a rasszizmus mellé áll, és elutasítja Nindát, akivel Ýwnkaimson a népesség nyolcvanöt százaléka szimpatizál, ez az egyik legmagasabb arány, amiről tudomásom van. Vagyis bármelyik lépést választja, egyszer s mindenkorra tökéletes politikai nullát csinál magából. Érdeklődéssel várom, mit fog lépni Ýwnkaimés.

Jaungaimasz nagyon gyorsan lépett. Egy derkivel Ninda ultimátumának elhangzása és néhány limlivel Larenka elemzése után Andker kep szanNikergosz miniszterelnök tett tévényilatkozatot, amit egyenesen elküldtek a BGH-nak és a Testvériség sajtóirodájának is.

– Üdvözlöm önöket. – A jóképű, fiatal miniszterelnök egy park padján ülve beszélt, szúni nyelven, ragyogó napsütésben. A háta mögött, a parkon túl látható házak körül most is sürgés-forgás volt, és a levegőben megállás nélkül jöttek-mentek a mentőautók és az építőipari munkagépek. – Egy kicsiny világ kormányának vezetőjeként szólok önökhöz. Jaungaimasz, szindor nyelven Ýwnkaimés miniszterelnöke vagyok, azé a világé, amelyről mostanában sokat hallottak a szörnyű földrengés miatt, amely nemrégiben lesújtott ránk. Jelenleg is ez az egyetlen dolog, amivel egész világunk el van foglalva. A katasztrófát sértetlenül túléltek felnőttek kilencvenhét százaléka ezen dolgozik. Természetesen semmire sem mennénk a nélkül az óriási segítség nélkül, amit Szindoriától, Rekkitől, Sídítől és Sielunttól kapunk – valamint legelsősorban a Szúnahaum Testvériségtől, akik végtelenül sokat segítenek. – Elmosolyodott. – És az ő soraikban él az a különleges fiatal ember, akit a Galaxis e táján oly sokan tisztelünk eredeti világlátása, a dolgokhoz való viszonyulásának utánozhatatlan Ninda-stílusa miatt. Az imént felhívta kis köztársaságunk elnökét és nagyjából megmondva *utasította*, hogy indítson antirasszista kampányt. Rokszaei elnök úr nem tartotta fontosnak tájékoztatni őt, hogy ez a kérdés nem az ő hatáskörébe tartozik, hanem a kormányéba, hanem egyszerűen átadta nekem a feladatot. Hát kérem. Értésültem Szontiszkovarikinde szerkesztő asszony remek összefoglalójáról, mely szerint nekem e helyzetben nincsen jó lépésem. De, azt gondolom, hogy van. El tudom mondani, hogy a rasszizmus elleni kampányunk már negyven éve tart – úgy értem, szúni időszámítás szerint –, de sajnos elődeinktől eléggé áldatlan helyzetet örököltünk ezen a téren. Nem csupán az előző kormányokra gondolok. Tekintsük a jalar nemzetiséget. Ők mindössze nyolcezer éve vándoroltak be Jaungaimaszra, mintegy hatezren. Mostanra megkétszereződött a számuk, de sajnos nagyon nagyszámú áldozatot szedett közülük a földrengés, mert a leginkább sújtott területeken éltek. A jalarok bizonyos mértékig mindig ki voltak rekesztve társadalmunkból, amiért mindkét felet terheli felelősség. Ők nem nagyon tudták elfogadni a mi életmódunkat, normáinkat, mi pedig az övéket. Ez nagyon nagy baj. De nem hiszem, hogy egyszerűen egy antirasszista kampánnyal helyrehozható. Mindenesetre amit Ninda kért, azt megtettük, tesszük negyven éve. Sajnos ennél több kell. Most azonban talán kínálkozik egy megoldás. Szeretném tudatosítani többségi, jaungi és gaimasz kultúrájú honfi-

társaimban azt, amire valószínűleg nemigen figyeltek oda – vagy mondjuk inkább, hogy nem akaródzott odafigyelniük –: Ninda, akit hazánkban rendkívüli tisztelet övez, egy jalar gyermeket fogadott örökbe. Elmondom még egyszer, kérem, nagyon figyeljenek. – Lassan, tagoltan folytatta, kissé előredőlve. – *Ninda hahoren roksze larsz hojalar lau. Ninda hogama jalar kerlasz aun kare. Hí lár bêa kwôap šuot qo Nîn da. Ninda egy jalar gyermeket fogadott örökbe.* És most mondok önöknek még valamit. A jalar kisebbség legalább háromezer tagja vesztette életét a földrengésben, a pontos számokat még mindig nem ismerjük. E pillanatban huszonnégy gyermegről van tudomásom, akik minden családtagjukat elveszítették. Tizenegyet közülük a Testvériség kórházában ápolnak, nyolcat itthon a fővárosi kórházban, a többiek nem szorultak orvosi segítségre, az ideiglenes menedékhelyeken vannak. Teljesen egyedül van mind a huszonnégy. Egy szál maguk maradtak az égbolt alatt. Kérem, gondolkodjanak el ezen. És nem, Szontiszkovarikinde asszony, nem gondolom, hogy feladnánk önállóságunkat és politikai nullát csinálnánk magunkból azzal, ha hallgatunk Nindára. Arról lehetne vitatkozni, hogy ennek tekinthető-e, ha „külföldről egy kamaszlány” útmutatásait követjük – ez azonban csak akkor derülne ki, ha létezne „külföldön egy kamaszlány”, aki utat akar mutatni nekünk. De nincs több ilyen, csak Ninda. Ő pedig – Jaungaimasz látásmódja szerint éppen úgy, mint Szindorián – sokkal több, mint egy kamaszlány. Van nálunk egy mondás, nem régi keletű persze, de mindenki ismeri, még a kisgyerekek is. Egész sor nyelven el tudom mondani. Jaungiul: Kuasz Ninda heranin. Gaimaszul: Kansze Ninda arhanosz. Jalarul: Sít vai qloa ép Nîn da. Szavansziul: Szkaretandi Nindari ilran. Szindorul: Kÿloip rÿm Niündâ éilañ. Thabbuanul: Khanan Nindata ankhlap. Szüniul: Nindától érkezik a fény. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Larenka egy limlin belül felhívta Jaungaimaszt és villáminterjút kért a miniszterelnöktől.

– Nikergosz úr – kezdte –, először is elismerésemet szeretném kifejezni ahhoz, ahogyan ezt a helyzetet kezelte.

– Köszönöm – bólintott a kormányfő, aki már egy épületben tartózkodott, valami folyosón haladt éppen.

– Azt hiszem, ahhoz is gratulálnom kell – folytatta Larenka –, ahogyan hitet tett Ninda mellett.

Nikergosz elnevette magát.

– Ez nagyon kétértelműen hangzott, Szontiszkovarikinde asszony. Már vártam a kérdést arról, hogy én őszintén hiszek-e Nindában, vagy csak politikai tőkét kívánok-e kovácsolni a személyéből.

– És mi a válasz?

– Őszintén hiszek benne. Ön esetleg nem ad hitelt ennek az állításnak – azt gondolhatja, hogy a jaungaimaszi politikusok éppen olyan hazug fráterek, mint más országokban, és természetesen igaza lesz, mi sem vagyunk különbek. Talán annyiban, hogy nem is hirdetjük magunkat annak, mint az egykori Kíreán elnök. Én

azonban arra szeretném önt emlékeztetni, hogy bármit, amit mondok, megnézhet Ninda is, később is vagy akár élőben is nézhet minket most – és neki nem lehet hazudni. Átlát az emberen. Sajnálom, hogy nem találkozhattunk, de levegőt venni sem volt időm. Ha normalizálódik itt a helyzet, szeretném felkeresni a hajóján és beszélni vele.

– Nem – felelte Larenka lassan –, neki valóban nem lehet hazudni. Köszönöm az interjút, Nikergosz miniszterelnök úr.

438.

oh-16 mentőhajón

„Már gyerekek is olyan volt, mint aki nem a Galaxisban él. Szereti népünk hagyományait, de nem érdeklik az ostoba konvenciók. Állami vezetőkkel is úgy beszél, mint egyenrangúakkal. Egyedül a bölcsességet tiszteli.”

*Ammait Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
406.*

Nindának fogalma sem volt róla, hogy Jaungaimaszon *Ninda neve csodát tesz* és hasonló címekkel jelennek meg tudósítások, mert az emberek elkezdték felkeresni a kórházban a jalar és hagonda gyerekeket, de nemcsak őket, a jaungikat és a gaimaszokat is. Mindegyiknek jutott valami társaság, de ennivalót, ruhaneműt, játékot is vittek nekik. A jelenség aztán elkezdett áterjedni a kórházban és menedékhelyeken levő felnőttekre is. Többen is úgy értékelték, hogy a katasztrófahelyzet okozta, ilyenkor az emberek összetartóbbak, a közösen átélt megpróbáltatások friss emléke miatt. Amikor azonban a lélektan e szakértőit megkérdezték, miért következett ez be csak most, a miniszterelnök bejelentését követően azonnal, miközben a földrengés óta szúni időszámítás szerint hét nap telt el – mindenki csak a vállát vonogatta és azt mondta, ja, hát Ninda.

De Ninda mint általában, most sem volt elérhető, a Testvériség védőburka mögül rá sem hederített a Galaxisra, a lányával foglalkozott. Sileni rohamosan nyerte vissza az erejét, de volt is mitől, a mentőhajón elköltött első étkezésén annyit evett, mint két nagylány együttvéve, és másfél derki sem telt bele, megint enni kért. És állandóan csinált valamit, közben pedig folyamatosan dumált, csak akkor nem, amikor valaki beszélt hozzá. És amikor zenét hallgatott. Megtalálta Ninda elméjében a Limelulli-dalt, és megoldották, hogy élőszóval is szóba kerüljön. A holmijukat természetesen berakodták az automaták, így az údot is, s Ninda eljátszotta és elénekelte a dalt. Ahhoz Sileni kicsi volt még, hogy a tartalmát is megértse, de a szöveget hamar megtanulta. Egyébként is itta magába a szúni nyelvet, szüksége is volt rá, mert amíg a fején lesz a hipertok, nem csinálhatnak hipnok-

ezelést, és ilyen kicsi korban egyébként sem javasolják. Majd úgy nyolcvan és száz éves kora között lehet szó róla.

Meséltek neki Szúnahaumról, elsősorban a jasszani házról, a Lenguról, meg persze az Abroncsvilág egyedülálló őrrajzi viszonyairól. Sileni korában a született szúnahaumi gyerekek sem értik még, hogy miért nem mozdul a nap soha az égbolton – persze eszükbe sem jut, hogy létezniük kellene csillagászati értelmű nappaloknak és éjszakáknak, sőt évszakoknak is, amíg először nem járnak egy forgó világon –, hogy miért fúj örökké ugyanaz az enyhe szellő dzsisszáról, miért nem esik soha az eső. Az eső fogalma éppolyan ismeretlen nekik, mint a sivatagvilágokon és a hajókon élő gyerekeknek.

Sileni olyan világon élt, ahol ismerték az esőt, és persze forgott a tengelye körül. A hegyvidéken, ahol Sileni városa állt, a nap mozgása igen szembeötlő volt, mert Harinnagu (Sileni csak úgy ismerte, „a város”) és a nap között volt egy heglánc, amelynek csúcsai naponta többször is árnyékot borítottak a városra, illetve csak egyes részeire. El sem tudta képzelni, milyen lehet egy olyan hely, ahol az égbolt nem kék, hanem sárga és kék egyszerre, anélkül hogy foltos vagy zöld lenne. Pedig már látta is, hiszen Lí nem csak olyan képet tudott közvetíteni, amit éppen akkor látott, hanem az emlékeiből vagy akár a képzeletéből felidézett is, éppoly könnyedén. A lányok erre nem voltak képesek, bár időnként kísérleteztek vele; ha Lí szolgáltatta a hullámenergiát, akkor nem volt szükség kirire, aki csak a közelben található mesterséges energiaforrásokból tudta kiszívni. De ők Lível sem jutottak tovább a rövid idejű képátvitelnél, legfeljebb negyed matin át tudták közvetíteni a képet, aztán kiestek a koncentrációból és újra kellett építeniük az egész vivőhullámot.

Többször is hívták őket napközben, Hait, Ámmaít, Dzsúfud és két orvos is, Szihelgi és Faurgáni. Sileni hogylétén kívül arra is kíváncsiak voltak, hogy minden rendben van-e a családdal, hiszen itt három szülő van ugyan, de extrém fiatalok mind. Szihelgi hipersebész volt, így őt Sileni érdekelte, ő volt ügyelemben, ha az életfunkciókat és a hipertokok alatt levő sérülések állapotát jelző készülékek bármi rendelleneset mutatnának. Faurgáni viszont családorvos, akinek semmi köze nem volt a gyerek gyógykezeléséhez, neki az volt a dolga, hogy figyelemmel kíséresse a család életét és ellássa tanácsokkal a lányokat. Ha elnyeri a bizalmukat, hosszú távon fognak együttműködni.

Nem láttak okot, hogy miért ne nyerne el a bizalmukat. Kedves nő volt, egészen fiatal, de már neki is volt egy fia, Dzsígu, igaz, csak tízéves, most tette az első lépéseket és már néhány szót is ismert. Majd elviszi őt is hozzájuk és összebarátkozhat a „nagylányokkal”.

Mindeközben Ámmaít szép sorban lezárta szindoriai ügyeit és átadta az ország vezetését Hirfauminak, aki ez idő szerint a *Himmanun Dzsumbi* fedélzetén Ászkúról tartott vissza az anyabolygóra. Ámmaíték a *Fáhinnur Hírauszín* utaznak még egy darabig, aztán egy átszállással hazatérnek majd.

De a szindoriai ügyek mellett időt kellett szakítania egy jaungaimaszi ügyre is. Hivatalos megkeresésként érkezett, Jaungaimasz kaindími nagykövete adta át a szindor külügyminisztériumnak, azzal a kéréssel, hogy továbbítsák Ídara professzor úrnak. Rendőrségi jelentés volt egy tanúvallomásról. Rögzítette Szill-aphen csauKarrasz hadnagy a szollenagui kapitányságon. Vallomást tett dr. Arekka kep lunRasisz mentőorvos, aki a katasztrófa után másfél napig Harinnaguban vett részt a mentésben. Ismerős volt a városban, és tagja volt annak a csoportnak, amelynek egy másik tagja találkozott Nindáékkal, ő is látta őket messziről, de akkor nem ismerte fel. Később látta a szúni kishajókat is a helyszínen, így amikor a híradásokból értesült Sileni örökbefogadásáról, tudta, hol találták. Ma reggel sikerült találkoznia egy beteggel, aki arra a környékre valósi, és emlékezett erre a családra a hely alapján. A jegyzőkönyv az összes adatot rögzítette, és mellékeltek egy ismertetést, mely szerint a jalarok az azonos nemű szülőjüktől öröklik négy szótagból álló nevük első és utolsó tagját, és a két középső tag tartozik az egyénhez, ezek közül bármelyiken szólíthatnak egy kisgyereket. A környékbeli ember nem tudta, hogy a család melyiket használta.

A környékbeli ember neve Ār Ka Lòn Nêt.

Sileni apjának neve Dáu Qoi Šé Lúāk.

Sileni anyjának neve Mõeq Rè Doã Mīt.

Sileni jóval idősebb bátyjának neve Dáu Kyp Łwat Lúāk.

Sileni valódi neve Mõeq Leĩ Seà Mīt.

Ámmaít az orra tövét vakargatva olvasgatta a jelentést. Jó, de mihez kezdjen ezzel? Persze, odaadja a kislányoknak, de ők is – mit csináljanak vele? Már nem fogják se Leĩnek, se Seànak szólítani, a gyerek két év múlva hipnóval megtanulhat szúniul, ha ugyan addigra nem fog folyékonyan csacsogni, az ilyen kicsik gyorsan tanulnak.

De hát mindegy. Elküldte Nindának.

oh-17 hazatérés

„Addig élsz, amíg emlékeznek rád. Ősrégi, elcsépelte mondás. De csak nálunk kapott új, igazi értelmet. Én bele szoktam nézni régen élt emberek síéhsongjába, akik nem voltak híresek és nincs is közöm hozzájuk. Egy kicsit életre keltem őket ezáltal. Ettől is vagyunk Testvériség.”

Szinensi:
Szúnahaum és a Galaxis,
306.

Szúnahaum
Jasszani
43 664. nodzsat muandzsan
420

Végre itthon voltak.

A mentőhajó nem szállhatott le Jasszaniban, hiszen egy hipertéri űrhajó volt, nem talált volna leszállóhelyet az egész völgyben. A mentők hívtak légikocsit, átszálltak abba, ők maguk is, az *Ílgaszun Rógauti* üresen tér vissza Séninnaurra, ahol állomásozni fog, amíg el nem kell indulnia megint, új személyzettel, új cél felé. A légikocsi levitte a lányokat és Lít, kiszálltak a ház előtt és elbúcsúztak a mentőktől, akik most szintén hazamennek.

Most, hogy magukban voltak, Sileni megnézhetett mindent Lí szemével anélkül, hogy ezt titkolni kellett volna bárki előtt. Megnézték a házat belülről, aztán sétáltak egyet. Sileni utoljára otthon, Harinnaguban sétált a szabad levegőn, és a három hajón eltöltött napok alatt még egy parkba sem tudott eljutni. Most járt egyet az erdőben, sőt szaladgált is, és megcsodálta a hatalmas fákat.

– Óriási nagy fa – mondta a két ház között álló huhallira.

– Igen, huhallinak hívják.

– Huhalli – dünnyögte Sileni többször is, gyakorolta a szót. Nem volt gondja a szúni szavakkal, sem azzal, hogy sok szótagból is állhatnak, sem azzal, hogy nincsenek zenei hangsúlyok. – Huhalli, huhalli. Rajta vannak az ágak a házon.

– Igen, mindkét házra ráborulnak az ágak.

– Nem veri össze a házat az ág, ha vihar jön?

– Szúnahaumon soha nem jön vihar. Ez az enyhe szél, amit érzel, ez fúj mindig. Soha nem áll el és nem is erősödik.

Sileni elnézett dzsisszára, ahol Jasszani első házait látta a közelben, mögöttük pedig a Dzsimbá és az Andon égbe törő csúcsát.

– Honnan fúj?

– A napból – mutatta kinyújtott karjával Szinensi. – Látod azt a nagy fehér ponyvát? Amögött van a nap. Mindig ott lesz, egész életünkben. A nap nyomja felénk a levegőt.

Később átmentek a lígahuapi janníhaumba, üdvözölték a Tűz Őrzőjét, bemutat-
ták neki és a szúniknak Ainit és Silenit. Ninda és Szinensi számos barátja, ismerő-
se ott volt, és ahogy a szúnik szokták, nagy szeretettel fogadták őket. Hétévi tá-
vollét Szúnahaumon igazán nem számít soknak, megesik nemegyszer, hogy vala-
ki több dzsúmira is kívül marad a Felhőn, az meg még gyakrabban, hogy az Ab-
roncsvilág más tájain vagy a Felhő más világain tölti valaki hosszabban az idejét.
Az sem érte meglepetésként a jasszaniakat, hogy Nindáék most már egy pár, sőt
Ainival együtt hármast alkotnak. Sileni volt az, aki meglepte őket, nem is annyira
a súlyos sérüléseivel, amik miatt teste három részén is hipertokot és erőteres mű-
lábat viselt, hanem mert a három kislány még mindenképpen túl fiatalnak számí-
tott, hogy egy gyereket fogadjanak örökbe.

De hát ez itt a janníhaum. Bárhogyan akar élni egy szúni, a többi támogatja, se-
gíti. A gyerekeket végképp.

Sileni jókat játszott a többiekkel, a korosztályába tartozó gyerekeknek nem tűnt
fel, hogy valójában lát, a felnőttek pedig ennyire mégsem figyeltek oda rájuk.

Némi nehézséggel járt persze, hogy ha Lí azt a képet közvetíti, amit ő maga lát,
akkor Sileni rosszabbul boldogult volna, mint ha valóban vakként, csak a tapintá-
sára hagyatkozva kell léteznie; hiszen ők ketten nem ugyanott voltak, legfeljebb
ugyanabban a helyiségben, de amit Lí látott, az más helyen és más irányban volt.
Lí elméjének óriási potenciálja azonban lehetővé tette, hogy – amikor látta, hogy
Sileni hol van, hová néz és ott mi van – átalakítsa a közvetített képet olyanná,
amilyennek Sileni látná a saját szemszögéből. Ez a kép nem volt teljes értékű,
nem volt részletgazdag, hiányoztak róla mindazok a dolgok, amik Lí felől
takarásban voltak, és ha Sileni gyorsan mozgott – márpedig egyre többet
szaladgált –, akkor Lí kénytelen volt egyre több részletet elhagyni, mígnem a
végén, ha például Sileni futtában még körül is nézett, már csak vonalak maradtak
egy egyszínű felületen. Persze Lí már a kezdet kezdetén elmagyarázta neki, hogy
ez így van és miért van így, és amikor beültetik az új szemeit, ez a gond meg fog
szűnni, nem szorul többé a közvetített látványra. Sileni ezt könnyebben felfogta,
mint azt, hogy mennyi az a körülbelül két év, amit várnia kell a szemek
beültetésére, hiszen az intelligenciája egy receptornak megfelelően nagyon magas
volt, de tudása és tapasztaltsága egy kicsi gyereké. Nem volt kialakult időfogalma
és számfogalma sem. Lí ezért ettől a naptól más megoldást alkalmazott. Kitalált
tizenkét színes kockát, amik vizuálisan megjelentek a képzeletükben. Sorba
állították őket: piros, narancs, rózsaszín, sárga, világoszöld, sötétzöld, világoskék,
sötétkék, lila, barna, fehér és fekete. Öt sor volt. Az első sorból ma elvették az
első kockát, a pirosat, és képzeletben megették. Jó íze volt.

Aztán Szinensi keresett egy játékboltot a suagján, és megvette őket igaziból,
este kirakták őket Sileni szobájában az asztalra, öt sorban, és az elsőből a pirosat

bedobták az asztal alatt egy kis műanyag vödörbe. Így fogják csinálni mindennap. A képzeletbelit megeszik, a műanyagot pedig bedobják a vödörbe. Persze a két év nem azt jelenti, hogy akkor lesz meg a száfunnupműtét, akkor csak a szemek lesznek készen; azt nem lehet tudni, hogy a műtét mikor történhet meg.

Délután Szihelgi érkezett meg előbb, ők még a janníhaumban voltak. Csak üdvözölni akarta őket és megismerkedni személyesen. És megnyugtatni őket, hogy minden rendben lesz. Magas, jóképű férfi volt, világosbarna bőrű, sötét hajú.

– A száfunnup sok tízezer éve bevált eljárás. Bármilyen testrészt pótolni tudunk, az agy kivételével persze. Három műtét, némi rehabilitáció, és Sileni miben sem fog különbözni a többi kisgyerektől.

A lányok mosolyogtak magukban. Dehogynem.

– Te fogod betenni az új szememet? – kérdezte Sileni.

– Nem, nem egyedül én. Ezt egy óriási gép fogja csinálni, te pedig egy ágyon fogsz feküdni és alszol. Nem érzel semmit. A gépet egyszerre nyolc ember kezeli, abból leszek az egyik én. Amikor felébredsz, még nem fogsz látni, mert akkor még be kell állítani. De az is meglesz.

– Meddig tart a műtét? – kérdezte Ninda.

– Még nincs készen a végleges terv, de körülbelül két napig.

– Két teljes napig?!

– Hogyne. Hárommillió idegrostot fogunk összevarni, és egyetlenegy sem lehet hibás, szerintem nagyon gyorsan dolgozunk. No, nem ülünk ott két álló napig a száfunnupgépben, derkinként váltjuk egymást, még a megfelelő képesítésű hipersebészeket is meg kell találni.

– Százhatvan orvost? – kérdezte Ninda.

– Nagyjából, bár ha ugyanaz az ember többször is beáll, akkor annyival kevesebb.

– Hány ilyen sebész van Szúnahaumon?

Szihelgi vállat vont.

– Rengeteg, szerintem több tízezer. Ne aggódj.

Ninda elmosolyodott.

– A szülőknek az a dolguk, hogy aggódjanak a beteg gyerekekért. Ez áll a Sésanfauri dzsullában.

– Jól van – nevetett az orvos –, hát akkor aggódjatok. Akartok azon is aggódni, hogy lerobban-e a száfunnupgép?

Erre mindhárman fölkapták a fejüket. Szúnahaum egyike volt azoknak a jelentős számban létező államoknak, ahol a fontosabb feladatot ellátó gépeket többszörös túlbiztosítással gyártották, és az ilyen komplex berendezésekre a gyártó örökre szóló garanciát adott.

– Miért, előfordult már?

– Az se fordult még elő, hogy egy műtéthez ne találjunk elég orvost – vigyorgott rájuk Szihelgi.

oh-18 emlékiratok

„Ha olyan embert akarsz az országod élére, aki majd jól elbánik azokkal, akik nem tetszenek neked, jó, ha tudod: azokkal fog elbánni, akik neki nem tetszenek. Csak idő kérdése, és közējük fogsz kerülni.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,
82.

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
59. kuòÿd 18.
a fehér órája**

– Különös így a város, nem igaz? – kérdezte Larenka, lassan sétálva át a Lÿksiáp téren. – Már egy ideje nincsenek tüntetők sehol. De annyira megszoktuk, hogy a belső, sőt a külső városrészekben is minden tér, park, főút tele van tüntetőkkel, hogy szinte furcsán hat egy *normális* város; főleg a főváros. Akik önök közül nem jártak még Kaÿndimban, amióta a diktátor megbukott, azoknak figyelmébe ajánlom itt éppen szemben a Kwardarwt bank épületét, még inkább azt a furcsán fehér téglalapot kissé balra. Látják, mennyire elüt a fal rendes színétől? Ott valaha egy kép volt, az elnök úr öméltósága szokásos gondterhelt, felelősségteljes arcával jelentéseket olvas. Amikor már nagyon kezdett kihülni a sösymleves, jótékony kezek egy éjjel kicserélték a képet. Mondanom sem kell, hogy egészen másvalaki arcára. A hatalom akkor már nem merte visszatenni öméltóságát. Aztán persze le kellett venni azt is, és azóta nincsen ott kép. De foglalkozunk inkább az emberekkel. Ezt a fiatal párt meg is szólítom. Üdvözöllek benneteket, Larenka Szontiskovarikinde vagyok a BGH-tól. Hogy vagytok?

A páros, egy tíz év körüli fiú és lány boldogan nézett a kamerába, amiért maga Larenka interjúvolja meg őket.

– Nagyszerűen – mondták kórusban, és nevettek.

– Nektek megváltozott az életetek, amióta nincs hatalmon Kÿyreàn?

– Igen, nagyon – mondta a lány. – Én Áírſy vagyok, ő pedig az ikertesóm, Vò-mast. A miénk amolyan Sòdÿ-Vòdÿ-történet, a szüleink lelkes hívei voltak Kÿyreànnak, mi meg titokban dolgoztunk az ÁLAN-ban. Most már nem titkolózunk többé.

– És a szüleitekkel mi van?

– Hát próbálják megemészteni. Kicsit összevesztünk. De majd megszokják. Nekik kicsit tovább tart. A nagyszüleinknek meg még tovább. Így megy ez...

Výhauteň mély sóhajjal elkapcsolta a készüléket a Jakelára, egy jaungaimaszi illetőségű csatornára – ez egyike volt a kevés külföldi adónak, amiket a Kíyreän-rezsim idején sem blokkoltak –, mert mostanában rendszeresen nézett Nindával kapcsolatos híreket, és Jaungaimaszon a helyreállítási munkálatokról szóló műsorok mellett úgyszólván kizárólag Nindának jutott műsoridő. Ízlésesen berendezett kis stúdiót látott, a nyelvjelző szerint szindorul beszéltek. Két férfi. Főlkapcsolta a hangot.

– ...hegységben. Gyakorlatilag nem is lehet semmit helyreállítani a városból, ha ezt így hagyjuk. Az egész omladékot el kell hordani.

– Igen, én is látom – szólalt meg egy női hang, és a kép jobb felén megjelent egy arc egy másik helyszínen. De hiszen ez Így. – Nagyon hasonlít a mi esetünkre. Az egész völgy a hegyoldal alá került.

Á, persze, az ötvenötös dörkwyäpi rengésről beszél, értette meg Výhauteň.

– Beszéltem Anrakuttal, megpróbálnak még ma elindulni hozzátok a *Dzsonge-nun Hírgível*, ez egy kisebb hajó, de mindenük van, ami ehhez a munkálathoz kell.

Igen, Így most a Kapcsolatnál dolgozik, ez a legújabb kormány szerv, tulajdonképpen egyfajta minisztérium, aminek az a dolga, hogy összekösse Sýndoreiát és a Testvériséget. A kíyreänista ellenzék fölcserélte a két zenei hangsúlyt a sýndorí nevében, Áröp helyett Áröp, vagyis nem Kapcsolat, hanem egy kábulatot előidéző virág neve, és arra utalnak vele, hogy ez a szervezet elkábítja a sýndorókat, hogy fogadják el természetesnek a süünỹ megszállást. Gyenge vicc. És ostobaság. Výhauteň mostanra számot vetett a múlttal és már világosan látta, mekkora jótétemény volt Sýndoreia számára a Testvériség eljövetele és Kíyreän elmozdítása. Már nem hitt Kíyreänban; ellenkezőleg, mélyen megvetette és haragudott rá, amiért kitalált nagyszerűségével szédítette a nemzetet és őt magát is, pedig nem volt más, csak egy tehetetlen és tehetségtelen, felkapaszkodott alak, akinek nem volt más módja megtartani a meg nem érdemelt hatalmat, mint mítoszokat költeni maga köré és a nemzetet az ő imádójává alacsonyítani.

Külön fejezetet szentel a kérdésnek az emlékirataiban. Százan meg százan megírták már, mennyi ostobaságot terjesztett a rezsim az elnökről, kezdve az olyan ártalmatlan hazugságokon, hogy ő a legmagasabb férfi az országban (átlagos természetű volt, ezeregyszázkilencven hÿen), egészen odáig, hogy át szokta olvasni tárgyalások előtt a bírósági vádiratokat, és *csalhatatlanul* megállapítja, hogy a vádlott bűnös-e – s a bírónak aztán utasításba adja, hogyan kell ítélnie. Výhauteň azokhoz csatlakozott, akik ezt dajkamesének minősítették, egy sýndorí bíró soha nem engedné, hogy így semmibe vegyék a munkáját és a bíróság tekintélyét, még az elnöknek sem. Nem tért ki konkrét esetek részletezésére, amikor Kíyreän dühöngött, mert a bíróság nem úgy ítélt, ahogy ő szerette volna – de nem a bírósághoz nyúlt hozzá, így is volt éppen elég baja a csillagközi közvéleménnyel, hanem más utakon szerzett érvényt az akaratának. Výhauteň ezzel nem foglalkozott, ezt megtették mások, már tömegével jelentek meg leleplezések a rezsim bűneiről. Ő arról

fog írni, hogyan vált Kíyreàn rajongójává, milyen volt a vilásképe ebben a minőségben, hogyan tanult és dolgozott Kíyreàn géniuszával az eszményképében, és hogyan ábrándult ki egyik pillanatról a másikra egy hét és tizenkét éves kislány hatására, akinek ő addig semmilyen különleges jelentőséget nem tulajdonított – azon kívül, hogy munkája során rendkívüli mértékben terhére volt –, de ez a kislány besétált az Elnöki Dolgozószobába, felrúgta a protokoll összes szabályát, és az az ember, akit ő egész felnőtt életében a legnagyobb gondolkodónak tartott, egyszerűen képtelen volt válaszolni ennek a kiskamasznak a legegyszerűbb kérdéseire.

Výhauteñ természetesen nem esett abba a hibába, hogy emiatt most majd Ninda kritikátlan rajongójává szegődjék. Azt mondta, hibát a legintelligensebb ember is csinálhat, de súlyos hibát kétszer csak az ostoba követ el. Dwnśy válaszul közölte, hogy ezt Ninda mondta, ő pedig felvilágosította, hogy Nindának sem minden szava eredeti, ez a gondolat például a Swmne-hegyvidéken tömör verses közmondásként is ismert: *kisen ylmē dōvw, sūsen ānmē sōmū*. Ezer és egy hely van, ahonnan Ninda hallhatta.

Nem, nem szegődött Ninda rajongójává. Megkedvelte, az igaz. De nem mint nemzetek tanítóját, aki bölcséket mond a tévéből. Azt a gyereket kedvelte meg, aki velük reggelizett, és ugyanúgy beszélt vele, mint bárki. Nem a volt miniszterhelyetessel beszélt – aki változatlanul a felső tízezerhez tartozott sýyndor mérce szerint –, de nem is játszottá meg magát mint Sýyndoreia nagy tanítója, a diktátúra megdöntője. Alapjában véve kedves, jóra való gyerek, és mindenkivel barátságos. Ezt volt alkalma megfigyelni a tévében is, meg amikor Dwnśyval és Eīdivel kiment az utcára és persze hogy nyomban köréjük gyűltek a sýyndorok. Vűyrd Kíyreàn volt az egyetlen ember, akivel nem volt olyan igazán barátságos, de vele sem beszélt durván vagy bármi efféle. Keményen, határozottan beszélt, de nem durván – mármint persze a saját mércéje szerint, mert hiszen ami az elnöki protokollt illeti, csoda, hogy az az idióta Ímruòp össze nem esett szent felháborodásában, amikor a gyerek sorra hányt fittyet a protokoll összes előírásának.

Výhauteñ elmosolyodott a visszaemlékezésre. Csak itt náluk, beszélgetés közben derült ki, hogy Ninda nemcsak hogy nem ismeri a protokollt és nem is érdekli, de arról sincsen fogalma, hogy létezik protokoll. Hogy egy állami vezetővel másképpen kell beszélni, mint másokkal. Ő maga mondta meg neki. És persze a választ azzal az örökös szelíd Ninda-mosollyal kapta.

– Ugyan mitől? Kérdemelte valamivel?

oh-19 mentalika

„Megismersz valakit és alkotsz róla egy képet. Aztán akár szereted, akár gyűlölöd: a róla alkotott kép iránt érzel így, nem az ember iránt, akit nem ismersz. Mintha írtál volna egy regényt, amiben ő egy kitalált szereplő.”

*Ninda:
Beszélgetések,
879.*

**Szúnahaum
Jasszani
43664. szahut szimsáhurán
508**

Szimsáhurán, gondolta Ninda, amint a tekintete megpihent a kislányán, aki lelkesen ropogtatta a johomisz, satturgin süteményt evett hozzá, és időnként harapott a szadmátéból. Fargiszimankor pattant ki az a szörnyű földrengés Jaungaimaszon, és ma van szimsáhurán. Két hetessel ezelőtt Sileni még otthon élt a szüleivel, akik Leinek vagy Seának szólították, és fogalma sem volt Szúnahaum világának létezéséről. Még magáról a Testvériségről se nagyon. Csak Harunnagit, illetve az ő nyelvén Âek Bònt ismerte. Most pedig csak halvány emlékei vannak a családjáról és az otthonáról, másik családja van, új neve, és egy másik világon eszi a johomisz.

Furcsa ötlet volt, hogy az édes szadmátét a sós johomisz meg a szintén sós satturgin sütemény mellé eszi, nem külön, de nem szóltak bele. Ha ilyen az ízlése, egye így.

Négy napja van az Abroncsvilágon, de már úgy él, mint egy igazi szúni, remekül eljátszik életében először látott gyerekekkel, az egész napját a jannihaumban tölti, és eldumál a felnőttekkel. Mindig a ruhájára van erősítve egy fordítógép, mert jalarul nem ért senki. Nemcsak itt, Jasszani-Haugímú jannihaumában, sehol, ezt kiderítették, Hangilaoran számon tart ilyen adatokat. Jaungaimasz hivatalos nyelvét, a jaungit is mindössze kétszázezren értik a Testvériségben, de a jalart egyáltalán senki. Sileni az egyetlen ember ötmilliárd szúni között, aki tud jalarul. Jaungiul viszont ő nem tud, kicsi még ahhoz, hogy megtanulja az államnyelvet. Most meg már nem is fogja. A szúnit kezdi felcsipegetni, aztán amikor megjönnek az ikrek, övelük még lendületesebben tanul majd, onnantól alighanem jalarral is fűszerezik azt a szúniból, szindorból és sauninasból álló nyelvi egyveleget, amit ők beszélnek. Ma költöznek át a *Hinallutra*, az fogja behozni őket a Felhőbe, még néhány nap és itt lesznek.

Ők hárman közben már folyékonyan megtanultak Silenitől jalarul, bár ezt a tudásukat a nerik előtt persze titkolják. Érdekes dolog volt. Amikor ők találkoztak Saunison, pillanatok alatt átvitték az összes ismeretüket, oda-vissza, Aini attól fogva tudott mindent, amit ők ketten tudtak, ők pedig mindazt tudták, amit Aini. Silenivel másként volt. Az ő elméjéből lassabban érkeztek az információk, pedig az ivutok szerint mentális potenciálja felért az övékkel. Hogy ez azt jelenti-e, hogy amikor mindannyian felnőnek, akkor Sileni elméje felülmúlja-e majd az övékét, azt nem tudta senki.

De kisebb adagokban átszordogálva mégis eljutott az elméjükbe a jalar nyelv, és egy sor emlék Sileni korábbi életéről. Zavarba ejtően kevés. Egy ilyen kicsi gyerek jobban megjegyzi a dolgokat. Az ivutok nekiláttak felderíteni az okát, és meg is találták: Háu úgy nevezte el a jelenséget, hogy *összetörték* ezek az emlékek a katasztrófa drasztikus hatása alatt, éspedig éppen azért, mert Sileni magasan fejlett receptor. A képesség okozza, hogy Sileni sokkal élénkebb, intenzívebb emlékeket őriz meg, mint a vele egykorú gyerekek, ugyanakkor ebben a korban ezek sérülékenyek még. Háu alkotott egy logikai levezetést, amiben Aini rögtön talált egy hibát. Háu bebizonyította, hogy az nem hiba. Jól elvitatkoztak, és közben megbeszélték, hogy a mentális érzékelés alaposabb tanulmányozást igényel.

– A mentális érzékelés – fejtette ki Lí – több, mint amit az emberek néha elképzelnének fantasztikus történetekben és „gondolatolvasásnak” neveznek. Az emberi fantázia, pontosabban a nerik fantáziája odáig terjed, hogy el lehet olvasni a másik ember gondolatait, vagyis tudni lehet, hogy éppen mit gondol. Ez azonban a mentális érzékelésnek csak egy részterülete, éspedig nem is különösebben fontos része; az, amit Ninda lehallgatásnak nevez. A mentális érzékelés segítségével azonban bármilyen információt megtalálhatunk, ami a másik fél elméjében fellelhető, és ez is csak a kezdet. Mi ivutok képet és hangot tudunk továbbítani, a kirik komplex érzelmi hullámokat adnak és vesznek, de együtt tudnak működni a kognitív hullámok felerősítésében és továbbításában is. Ti Saunison már az együttérzéssel is elkezdtek kísérletezni, amiből még nagyon sok érdekes fejlemény sülni lehet ki. Szinensi kezd csatlakozni hozzátok a mentalizmusnak ezen a szintjén is, és nem kétkem, hogy hamarosan utolér. Ezután pedig már nem lesztek messze attól, hogy megvalósítsátok a mi nyüzsgésünk emberi változatát, ami csak hármótokat fogja felölelni, de funkcionálisan nemigen marad el tőle, a két faj közötti különbségeket relatívan értelmezve. Így például az emberi agy információ-feldolgozási képességeinek ismeretében nem tartom valószínűnek, hogy az átvitel valaha is kiterjedhet az élő látvány szinkron közvetítésére, hiszen ez egyfelől azt jelentené, hogy a recipiens szimultán két mozgó képet lát – Sileni is csak azért képes az én közvetítéssel látni, mert nincs másik képinformáció, ami lefoglalná az elméjét –, másfelől viszont a leadó számára akkora megterhelés lenne a látványt folyamatosan hullámképpé alakítva kisugározni, amitől pillanatok alatt nagyon elfáradna.

– Szerintem ez egy külön tudományág – mondta Aini –, és egyedül azért nem lesz soha fedélzete Hangilaoranon, mert csak mi tudjuk művelni. Nézzétek meg bárki elméjének szerkezetét úgy egészében. Mondjuk hasonlítsuk városhoz. Egy csecsemő elmeképe olyasmi, mint egy egészen kicsi, egyszerű sáttortábor valahol abban a sivatagban, ahol Ninda gyerekeskedett. Ahogy növekszik, úgy válik bonyolultabbá a kép, egy húszéves neri kisbaba is már komplex világképet alakít ki – Laukrastis azt írta, ez az az életkor, amikor az embergyerek intelligenciája végleg maga mögött hagyja az egész állatvilágot –, ebben a korban már egy apró falucskához tudom hasonlítani az elmeképüket. A korunkbeli neri gyerekek már kisváros, a felnőttek pedig nagyváros. Most nézzétek a jari elméket. Sileni elmeképe mostanra majdnem olyan bonyolult, mint a mi iskolatársainké, pedig csak harmincöt éves. A miénk pedig mint egy nagy csillagközi kikötőváros. Azt hiszem, egy ivut elméjét leginkább olyan holdakhoz lehet hasonlítani, mint Ommudi, városóriásokhoz, ahol egy-egy városnegyed nagyobb és bonyolultabb, mint máshol egy nagyváros. Uys, voltaképpen ez a tárgykör, az elmeszerkezet tanulmányozása jari szemszögből egy külön tudományág, a mentális kogníció, a mentális észlelés, érzékelés és kommunikáció pedig egy másik.

– Ha olyan az elménk, mint egy város, akkor lehet róla várostérképet rajzolni – jegyezte meg Ninda.

– Hogyne, feltétlenül. És szerintem nagyon is megéri a fáradságot, mert csodálatos dolgok fognak kiderülni. Elsősorban a te elmeszerkezetedről kell ilyen térképet rajzolni.

Ninda nem kérdezte meg, miért. A mentális érintkezésben erre nem volt szükség, hiszen minden kérdésre tudták a választ anélkül, hogy feltették volna. Négyük mentális képe egészen más, mind a négy tökéletesen egyedi és semmiben sem hasonlít a többiekére, még csak azonos részletek sincsenek – de az övé a legkomplexebb és legérdekesebb.

Szinensi nevet is adott az új tudományágnak.

– Mentalika.

oh-20 iskola

„Ha láttál egy állatot, utána még egy ideig meg tudod mondani, mekkora volt, milyen színű, milyen volt a füle, a farka. El tudod-e mondani ugyanezeket a saját lelkiismeretedről is?”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
54. sómir*

**Szúnahaum
Jasszani
43664. senut szisszadzsan
350**

Eldzsit kijelentette, hogy iskolába járni márpedig szükséges, és ezzel egyetértettek Haiték és Lirúniék is – Aini szüleivel nem beszéltek erről –, így a három kislány ezen a reggelen már elment az iskolába. Azaz négy. Silenit is vitték magukkal, semmi baja nem lesz attól, ha ő is hall valamit a nagyobbaknak való tananyagból, de egészen magára még a janníhaumban sem akarták hagyni. Haiték még nem értek haza, Szinensi szülei, Lirúni és Áfauri pedig dolgoznak.

Az iskola háromszáz riginre volt a házuktól, még Sileni apró lábaival sem tartott soká, és kitűnően tudott járni az erőtérprotézissel.

Igazi szúni fogadtatásban volt részük, úgy ölelgették őket, mintha nem találkoztak volna több dzsúmi óta, pedig dehogynem, az összes iskolatársukkal együtt ünnepezték tegnap a szahutot, és Eldzsittel is találkoztak, beszélgettek már. Ezért jöttek ebbe az iskolába, nem abba, amelyikbe Ninda korábban járt Jasszaniban; egy ilyen nagyvárosnak, mint Jasszani, ahol több ezer gyerek él, rengeteg iskolája van. Így is nagy lett a csoportjuk, velük együtt tizennégy lány és fiú, Silenit nem számítva persze.

Eldzsit már előző délután megmondta, mit kell tenniük. Sileni szépen eljátszik majd ott az iskolában, ők pedig nem vele foglalkoznak, hanem tanulnak. Hacsak nem lesz valami baja persze. Így is lett, Sileni magával vitte két kedvencét, Ít és Lít, akiket persze a nagyok is imádtak, valaki mindig simogatni akarta őket, Lí pedig eközben is folyamatosan úgy tudott elhelyezkedni, hogy odalásson, ahová Sileni éppen néz, és közvetíteni tudja neki a látványt.

A kiriknek Sileni egyelőre nem sok hasznát vette mentális szempontból, az ő intenzív érzelmi mezőjük számára túlságosan bonyolult volt, ezért egyszerűen leképezte a fő érzelmek közül azt, ami számára is értelmezhető volt, a többit pedig figyelmen kívül hagyta. Többé-kevésbé természetesen minden emberi receptornak ezt kell tennie, hiszen a kirik egyszerre közvetített sok ezernyi érzelmárnyalata

emberi elme számára felfoghatatlan. Sileni csak egy hajszálnyival érzékelt többet belőlük, mint azok a nerik, akiknek a kirik leegyszerűsített érzelmeket sugároznak abból a célból, hogy befolyásolni tudják őket a sajátjaiknak tartott érzelmekkel – csak persze ő nem hitte azokat a sajátjainak, receptorként el tudta különíteni a más-más forrásból érkező érzelmi és kognitív hullámokat.

A kisgyerek jelenléte adta a témát: a gyereknevelést. Eldzsit mindenekelőtt tudatta velük, hogy egyszer ők is szülők lesznek, ha – bizonyára és remélhetőleg – nem is olyan hamar, mint Ninda, Szinensi és Aini. A szúniknál a tartós párkapcsolatok nyolcvan százalékából gyerek is születik, és a szülők fele háromszáz éves kora előtt hozza világra első gyermekét. A Testvériségnek mindig is az volt a felfogása, hogy nincsen nagyobb érték az embereknél, és minden lehető eszközzel azon igyekszik, hogy az emberek mindent megkapjanak, amire szükségük van. Ezt már magzati korban el kell kezdeni. Sileni esetében erre értelemszerűen nem volt mód, de amióta a Testvériség gondoskodik róla, azóta mindent megkap, amit a többi gyerek. A szúnik kétszáz éves korukra mind elvégzik a szülői tanfolyamot, ami külön iskola, a fontossága miatt, de éppúgy kötelező, mint az elemi. Nindáékkal még a *Sileni Fónird* fedélzetén gyorstalpalóban elvégzették csak azt a részét, ami a Sileni korú gyerekekről szól, ez aránylag nem bonyolult, a felét a testi szükségletekkel kapcsolatos teendők teszik ki, főleg az, hogy milyen étkezésre van szüksége egy ekkora gyerekeknek.

– Nekem azért furcsa – vallotta be Sisulgi. – Én még negyven-ötven évig azért nem gondolok arra, hogy gyerekem legyen.

– De azért nem – szólalt meg Raugu –, mert neked kellene megszülnöd. Erre a tested még nem alkalmas.

– Jó, Raugu, de ha neked lenne gyereked, azt nem te szülnéd meg, hanem egy lány. Mégse gondolsz rá, hogy most legyen egy, nem igaz?

– Hát... de igaz...

– Mindkettőtöknek igaza van – mondta Eldzsit. – Nagyon sok oka van, hogy miért akkor vállalnak az emberek gyereket, amikor, és miért nem előbb. Az este utánanéztam ennek. A Testvériségben a nők átlagosan kétszáznyolcvan évesen szülnék először. Az örökbefogadó szülők átlagéletkora viszont ötszázkilencven! A legtöbb örökbefogadás azért történik, mert a vér szerinti szülők halála után az egyikük testvére veszi magához a kiskorú gyereket. Többnyire egy fiatalabb testvér. Megkerestem a legfiatalabb örökbefogadókat is. Sok esetet találtam, amikor kétszáz körüli lányok vagy fiúk vették magukhoz egy vagy több kistestvérüket a szüleik halála után. A legfiatalabb Dzsauhígi volt huszonötezer évvel ezelőtt, aki száznyolcvannyolc évesen maradt magára egy újszülöttel, mert az anyjuk meghalt a szülésnél.

A kis csend pár pillanat alatt ünnepélyessé mélyült.

– Vagyis – susogta Hilkei – Ninda, Szinensi és Aini a legfiatalabb örökbefogadó szülők a Testvériség történetében?

– Az Ílgaszaumi által átfogott évtízezredek során igen – felelte a tanárnő tárgyilagosan.

– Mindjárt meghatódom – mondta Ninda csúfokodva. – Nem mindegy? Sileni-nek most volt szüksége ránk, nem máskor. Nem várunk húsz évet csak azért, hogy ne döntsünk rekordot.

– Kí šoa liap – szólalt meg egyszer csak Sileni, aki persze mindent hallott a fülebe halkán suttogó fordítógépből. Éppen Ível játszott kiribirkózást.

– Īp mùn šoa – felelte Szinensi gyengéden.

Ninda beszélgetés közben a háta mögé figyelt a mentálison. Sileni és Í, illetve általában a kirik kapcsolata mindeddig megmaradt annál, amit egy kiskutyával is lehetett volna csinálni: kergetőztek, birkóztak. No meg Sileni vette a leegyszerűsített érzelmi hullámokat, és a maga kognitívan kifejezett érzelmeivel válaszolt. De Ninda most megfigyelte, hogy amikor a gyerek ráfekszik a kirikölyökre – akinél persze még ő is sokkal nagyobb –, és az vonaglik, fickándozik alatta, Sileni pedig egyszerre kacag hangokkal és mentális hullámokkal, akkor a hullámképletében megjelennek a sima érzelmi hullámok is, amiket amúgy mindig sugároz persze, de nem tud akaratlagosan átvinni a kommunikációs képletbe. Ilyenkor kerülnek át egy-egy villanásnyira.

– Sileni nagyon impulzív kislány – mondta Lí –, és óriási a mentális potenciálja. De mivel még nagyon kicsi, sokkal gyengébb a kontrollja, mint a tiétek. Néhány évtized múlva semmiség lesz neki komplex érzelmi hullámokat sugározni, akár a kognitív síkon, akár direktben.

– Arra gondolsz – kérdezett vissza Sileni –, hogy amikor rám dőlt a ház, annyira kiabáltam, hogy meghallottátok?

Neki még a mentális érintkezésben is sokat kellett kérdeznie, mert hiába érzékelte a gondolataikat, azok gyakran túl összetettek voltak neki, nem értette még.

– Nem egészen. Az igaz, hogy nagyon nagy erővel tudsz sugározni, de Ninda akkor is meghallotta volna, ha gyengébb jeleket adsz, mint Szinensi. Az óriási mentális potenciál azt jelenti, hogy még csak elkezdted felfedezni a mentális képességeidet, és neked magadnak sincs róla sejtelméd, hogy mire leszel képes.

– Ha megnövök?

– Talán igen, de lehet, hogy már előbb.

oh-21 ujjak 1

„Döbbenetes volt végignézni a három műtétet. Elképesztő, mikre képes az orvostudomány. Szinte kedvünk támadt volna orvosnak tanulni – ha nem lettünk volna azok, amik vagyunk.”

Ninda:
Életem egy falevélen,
790. sómir

**Szúnahaum
Ángahaur
43664. senut neszihuran
580**

– Meg is érkeztünk – mondta Hiluli, a nyurga, vidám mentő. – Ez az Ángahaur kórház, egy hatalmas, tarkabarka épület, ahol egyszerre városnyi embert gyógyítanak. Most belépünk egy nagy csarnokba, ahol mindig egyszerre szaladgál sok-sok ember mindenfelé. Mi fölmegyünk a nyolcadikra, a kilencvenötös számú hipersebészetre, ahol Szihelgi már el se tudja képzelni, hol maradunk ilyen soká.

– Bolond vagy, Hiluli! – kacagott föl Sileni. – Hiszen te mondtad, hogy pontosan érkeztünk!

– Hm. Vág az eszed, lilmi-silmi!

Ő és a lányok siklókereket csatoltak a lábukra, Sileni kocsival jött, mint az ilyen hosszú utakra általában. Az előcsarnok – a rengeteg előcsarnok egyike – akkora volt, mint egy lakószinti hajópark, és a két oldalán ott voltak a szokásos éttermek, üzletek, a szüni lakott területek elmaradhatatlan tartozékai.

A kórház kívülről is impozáns látványt nyújtott. Téglatest alakú, roppant tömbje mint pihenő kereskedőhajó állt a fennsíkon, fürdött az örök napsütésben. Mivel elgi felől jöttek, előtte átrepültek a Rikangur tükre fölött, amely kissé balra-jobbra kanyarogva tartott dzsisszának, s nem messze a kórháztól elhaladt a Súhallip-tó mellett, amivel egy rövid csatorna kötötte össze. A tó partján látták a fürdőzőket, a vízen csónakokat. A kórházon és a tóparti kis szolgáltatóházon kívül egyetlen épület sem volt a környéken.

Az elgi tizenegyes bejáratnál szálltak le a földszintre, mert nem sürgősségi esetet hoztak. A tetőn levő kapuk azoknak vannak fenntartva. Az előcsarnokban egyenesen egy lifthez mentek – akkora volt belül, mint a lakóhajók nagy liftjei, és voltak is benne annyian –, a nyolcadikon pedig egy hosszú-hosszú folyosón szaladtak több saroknyit. A falak színezése itt kék-sárgára váltott: a hipersebészeti jele. Feliratok is mutatták mindenütt: *95. hipersebészeti*, alatta további feliratok az egyes részlegek, szektorok célját, a többi irányát.

– Hány hipersebészet van? – kérdezte Aini.
– Százötven, azt hiszem. Ez az Abroncsvilág egyik legnagyobb kórháza. Több mint ezer osztálya van. Itt is vagyunk.

*95. hipersebészet
P2-es részleg, 2. szektor
11. orvosi szoba*

Sógarinu, Szihelgi, Váharuap, Fomlídí

Ezt hirdették a feliratok az ajtón, ami automatikusan kitárult előttük. Bementek. Tágas terembe léptek, ahol kényelmes ülőgarnitúrán foglalhatott helyet húsz ember is, de most nem volt itt senki. Azazhogy egy pillanat múlva kidugta a fejét valaki a szomszéd helyiségből. Szintén egy nyurga fiatalember, Tilhakut.

– Tehát megjöttél, Sileni – jött oda hozzájuk fúrge léptekkel, szokás szerint kérdés nélkül is tudva, ki érkezett. A szúnik mindig pontosan szerveznek. – Én Tilhakut vagyok – mutatkozott be, hiszen egy vakhoz beszélt, no meg az ilyen kicsi gyerekek amúgy sem tudnak olvasni, és leguggolva megfogta Sileni ép kezét. – Együtt dolgozom az orvosokkal. Szihelgi mindjárt itt lesz. Hogy vagy?

– Jól – vágta rá Sileni szúniul, és tiszta jalar nyelven folytatta, mert a fordítógép nem boldogult azzal a szúnióból, szindorból, sauninásból és jalarból álló keveréknyelvvél, amit az ikrekkel pillanatok alatt kialakítottak, eleinte csak hiperfonon, de hát már ők is itthon vannak, egész nap hancúroznak, végigrohángásszák fél Haugímút. – Nála vannak az ujjaim?

– Hát nem egészen. Az ujjaid a száfunnupgépben vannak. Téged lefektetünk a gép mellé, alszol egy kicsit, és mire fölébredsz, meglesznek az ujjaid. Még nem fogod tudni használni őket, az csak később lesz.

– Mikor?

– Talán néhány nap. Tornáztatni fogjuk a kezedet, és meglátod, nemsokára mindent meg tudsz vele csinálni, akárcsak a másikkal.

Nyílt az ajtó, belépett még két ember, megkerülték a kocsit és ők is bemutatkoztak a kisgyerekeknek.

– Én vagyok Szihelgi – nyújtotta a kezét lehajolva a kopaszodó, borostás hipersebész. – Mi már ismerjük egymást hiperfonról. Örülök, hogy itt vagy. Izgulsz?

– Nem.

– Én Fomlídí vagyok – mondta az orvosnő. – Én nem leszek ott, egy másik beteggel foglalkozom, de örülök, hogy megismertelek.

Ezek készültek, gondolta Ninda. Utánanézték a jalar kultúrának! A jalarok sokkal többet udvariaskodnak, mint a szúnik.

Csakhogy Sileni egészen kicsi még, kiszakadt a jalar környezetből, és nem is emlékszik rá.

– Mikor kapom meg az ujjaimat? – tért vissza a tárgyira.

Szihelgi főlegyenesegett és végigpillantott a három nagylányon.

– Szólok a társaimnak és indulhatunk a száfunnupmútóbe.

Nindának nemigen volt elképzelése, milyen lehet egy műtő, de olyannak biztosan nem képzelte volna, amilyen volt. Középen egy teljesen szokványos ágy. Mellette kétoldalt négy-négy szék, és még kettő az ágy fejénél. S mindez egy barlangszerű térben, ami egy óriási, követhetetlen formájú szerkezet belsejében volt. Mintha valaki fogott volna egy vastag, jó másfél rigin átmérőjű, szürke csövet, és mindenféle irányokba összevissza tekergette volna. A csövet különböző helyeken nagy, szögletes szekrények törték meg.

– Jó nagy gép, ugye? – mosolygott Szihelgi. – Kétszáz szekciója van, vagyis egyszerre kétszáz szervet tud elkészíteni. Ebből most hetet Sileni számára használunk. Azaz négyet közülük – csak mostanáig. Üljetek le nyugodtan, a többiek is mindjárt itt lesznek. – Ő is leült és figyelmesen nézte Silenit. – Nem fog fájni, sien. Semmit sem fogsz érezni.

– Tudom – csilingelt a kislány vidám hangja.

Belépett egy orvos, aztán kisvártatva még egy. Hifur és Nikaldzsi.

– Elnézést a késésért – érkezett meg a negyedik is, Algurtuap, csak egy matival az előző után. Ő is bemutatkozott Sileninek.

– Akkor elkezdhetjük? – kérdezte Szihelgi. Sileni lelkesen bólogatott. – Jól van. Kérlek, fekdj le az ágyra. Helyezkedj el kényelmesen.

Az orvosok helyet foglaltak, sisakszerű készüléket illesztettek a fejükre, ami takarta a szemüket. Egy-egy eszközt vettek mindkét kezükbe, Tilhakit sorra járta őket és gondosan a csuklójukra csatolta. Mindenkitől megkérdezte, hogy kényelmes-e.

– Nyugodtan maradhattok – közölte ezalatt Szihelgi a lányokkal. – Semmi véreset nem fogtok látni, és tisztaságra sincsen szükség, mert az egész bent lesz a gépben.

– Beleteszel a gépbe? – tudakolta Sileni.

– Téged nem, sien. Csak a kezedet. Van egy doboz, aminek lyuk van az oldalán, ott benyújtod a kezedet, és bent van a gép, amit mi irányítunk.

Tilhakit felszerelte Szihelgit is képernyősisakkal és manipulátorokkal, aztán ő is leült az ágy fejénél egy képernyő elé.

– Itt minden rendben, én készen vagyok. Jól van, Sileni, most aludj egy derkit.

Sileni nem válaszolt. Az ágy alatt és fölött lebegő hiperlapok aktiválták agya alvásközpontját, és már aludt is.

– Életfunkciók rendben. Szépen szundikál. Emeld föl a kezét, Hiluli.

A mentő az ágyhoz lépett és az alkarjánál fogva megemelte Sileni kezét. Tilhakit megérintett valamit, s valahonnan a gép gyomrából kijött egy fehér doboz, majdnem akkora, mint maga Sileni, leszállt az ágy mellé és függve maradt a levegőben. Az oldalán kinyílt egy ajtó. Hiluli behelyezte Sileni kezét. A gép közelebb csúszott, a kar könyékig eltűnt benne. Hiluli óvatosan kivette a saját kezét, és az ajtó rácsukódott Sileni karjára.

– Hát ezzel mindent láttatok, amit láthattatok – mosolygott a lányokra Tilhakit.

– Indítom a sterilizálást. Most már minden bent zajlik a gépben.

oh-22 ujjak 2

„Hosszan sorolhatnám, mit látok a lányom szemében. Szeretetet, gondoskodást, odaadást, ragaszkodást, értelmet, messzire sugárzó intelligenciát. Te mit látsz a gyereked szemében?”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
43860. világmisszan*

A lányokkal szemközt egy képernyőn megjelent négy nagy fehér korong.

– Nézzétek a fejem fölött a korongokat – szólalt meg Hifur. – Azok jelképezik az illesztési felületeket. Balról a kisujj, jobbról a mutatóujj. Ahol feketévé válik, ott már kész. Ha az egész kör eltűnik, akkor az az ujj rendben van.

– Érzéslások rendben – jelentette Tilhakut. – Leveszem a hipertokot. Második sterilizálás.

– Hát akkor kezdjük el – mondta Szihelgi.

A négy korongon egy-egy kerek folt szürkére váltott, és gyorsan sötétedni kezdett. Néhány pillanat múlva már fekete köröcske volt mindegyikben.

– Összevarrtuk az ereket – közölte Tilhakut –, így az ujjaknak lesz vérellátása addig is, amíg dolgozunk. Elzárások feloldva... indul a keringés. Ez hamar megy.

– Így igen – nevetett Algurtuap –, de én varrtam ám össze eret közönséges varrógéppel is.

– Ugyan már, miért?

– Egy dzserang világon voltam a strandon, és fölrobbant valami szerkentyű. Egy szilánk fölsebezte egy férfi nyakát, pont az ütőeret találta el... a mieink rögtön ott voltak persze, de nem kockáztattam, hogy elvérzik, mire a hordágyra tesszük, inkább fogtam egy gépet és ott a homokon összevarrtam.

– Jé – mondta Hifur. – Azt se tudtam, hogy az esszidzsinna hord magával érvarrógépet.

– Hordunk mi mindent – mosolygott Hiluli, az egyetlen a felnőttek közül, akinek jelenleg nem volt dolga, a suagján olvasgatott. – Egy esszidzsinnahajón minden van.

Közben újabb foltok sötétedtek a körökön.

– Voltaképpen mi történt vele? – érdeklődött Níkaldzsi, egy egészen sötétbarna bőrű nő. – Én kimaradtam.

– Földrengés – felelte Szinensi. – Jaungaimasz világán élt, ráomlott egy egész ház.

– És pont a szemét mi találta el?

– Ezt nem tudjuk, de nemcsak azt, az egész arca tele volt szilánkokkal. Csak a bőrén levő sebeket már az elsősegély alatt beforrasztották.

– Szép kislány – bólintott Hiluli. – Milyen színű volt a szeme?

– Kék.

– Kék is *lesz* a szeme – jegyezte meg Szihelgi. – A saját génkódjából építjük fel, tehát megkülönböztethetetlen lesz az eredetitől. Egyébként nemrég megnéztem az adatokat, szépen halad, szerintem jövő év végére kész lehet. Merthogy ugye kisgyerek, a szeme is kicsi. Jóval kevesebb anyagot kell összerakni. Ez az egyik előnye, ha kisgyereken kell száfunnupműtétet végezni. Azonfelül a gyerekek gyorsan gyógyulnak. Szerintem az ujjak félfinom mozgáskéességét... hm, hát mondjuk öt és tíz nap közé tippetem, hogy visszanyeri. Az igazi finomítás hosszadalmas. Sokat kell majd rajzolni bal kézzel. Ja, pillanat, hiszen még vak. Akkor kicsi elemekből álló építőjátékok.

– Nem sokáig lesz már vak – mondta Aini.

– Hát az igaz, de mire látni fog, az ujjainak rég úgy kell mozognia, mintha soha nem lett volna semmi bajuk. És a látásrehabilitációban sem segíthet a kétlábú mozgás, például a tánc, mert mire arra képes lesz, már azt is elfelejti, hogy valaha vak volt.

– Most is tud táncolni – nevetett Szinensi.

– No lám, erőtérprotézissel?

– Hogyne. Szaladgál, ugrál, táncol. És úszik a Lenguban, az ikrek tanították meg.

– De azok nem a ti gyerekeitek? – remélte Nikaldzsi.

Ninda mosolyogva biztosította, hogy nem, és elmesélte az élettörténetét onnantól, hogy a Testvériségbe került. Az orvosok el voltak képedve, pedig a Ninda-kultuszt még ki is hagyta.

Közben a fehér szín szépen, egyenletesen fogyott a korongokból.

– Elértük azt a pontot – mondta Tilhakut –, amikor már jóformán akkor is meggyógyulna, ha most egyszer csak abbahagynánk a munkát. Csak az izmok és a bőr van hátra, ez már magától is összeforma. Ugyhogy a műtét lényegi része kész.

– Ez könnyű munka – mondta Szihelgi. – Az illesztési felület annyira pirinyó, hogy jóformán alig kezdek forrasztani, máris kész.

– A lába se túl vastag – mondta Hifur. – És még egyszerűbb is összerakni. Az ujjaknak nagyon bonyolult ideghálózata van, és egyetlen rostot sem köthetünk rossz helyre. Persze a szem még százezerszer bonyolultabb.

– És honnan tudjátok, hogy melyik melyik? – kérdezte Ninda.

– Sehonnan. A gép tudja. Emberi ésszel ezt nem lehet áttekinteni. Még olyasmikre is figyelni kell, hogy az illesztésnél sehol nem maradhatnak sem rések, sem anyagtöbbletek. Ez az egyik oka, hogy ez a gép ilyen bonyolult. A másik maga a szervgyártás.

– A dzserangoknál is van száfunnup?

– Hogyne, természetesen. Bár nem mindenütt, szegényebb országokban nem találsz ilyen gépet. Szörnyű drága technológia, félmillióba kerül a gép, és legalább tízezerbe egy-egy szerv legyártása. Minden egyes sejtet külön-külön rak össze a

gép. S gondoljatok bele, hogy csak a haginnin, az emberi génanyag huszonhárom kicsiny mintaképe, amely minden sejtben megtalálható, több mint hárommilliárd hagísziből áll, amiket pontosan kell összerakni.

– De hiszen a génkódot megkapja készen a száfunnup – jegyezte meg Szinensi.

– A kódot igen. De abból minden egyes sejt számára készíteni kell egy valóságos példányt. És ez még nem is a legnehezebb része a száfunnupszervgyártásnak, mert ez csak másolás, de ehhez is kell egy bonyolult berendezés. A sejtépítés sokkal komplikáltabb, a gép egyharmada azt végzi. A sejtek összerakása szövetekké, az a legbonyolultabb. No, én lassan készen is vagyok.

A négy korongból már csak karikák maradtak, a legszélükön, vagyis a bőr. S a karikák is kezdtek bomladozni, ívdarabokra szakadozni, amik aztán rövidültek és eltűntek. Egyszer csak nem maradt semmi, egyetlen fehér fénypont sem.

Hiluli fölkel, sorra járta az orvosokat, kivette a kezükből az irányítószerkezeteket, a sisakokat is visszaadták neki, ő pedig mindet visszatette a hosszú pultra, ahonnan elvette. Az orvosok fölkeltek, nyújtózkodtak.

– Felhelyezem a szasszegautkesztyűt – közölte Tilhakut. – Ezt holnap reggelig még ne vegye le, aztán már viselheti csak akkor, amikor tornáztatja a kezét. Nyithatom, Hiluli?

– Persze – lépett oda a mentő Silenihez, s a kinyíló fehér dobozból gyengéden kiemelte a kislány karját.

S volt neki keze. Őt igazi, kicsi ujjacskával. A lányok odahajoltak fölé, úgy néztek. Megvoltak az ízületek, a körmök, minden. Valamilyen átlátszó műanyagba volt csomagolva.

– Hát akkor ébresszük föl – mondta Tilhakut elégedetten, és megérintette a képernyőt.

Sileni elméje néhány pillanat múlva megjelent a mentális térben.

– Mmmi történt?

– Kész a műtét, kicsim – felelték. – Visszakaptad az ujjaidat.

Hosszú beszélgetést folytattak még, mielőtt Sileni a nerik számára érzékelhetően is felébredt, egy tizedmatival az ébresztés után. Az egész műtétet elmesélték neki. Aztán felült, beszélni kezdett, megismerkedett a kezével – a másikkal megtapintotta, látni nem látta, hiszen Lí nem volt itt.

Szihelgitől kapott egy átlátszó kesztyűt a másik kezére is, az orvos húzta föl neki.

– Eleinte csak ezzel fogod tudni mozgatni. Amit a jobb kezed ujjával csinálsz, azt fogja tenni a bal is. Próbáld ki.

Valóban úgy volt. A bal kéz ujjai hűségesen követték a jobb kéz mozgását. Hazafelé végig ezzel játszott. Érezte, ahogy mozognak az ujjai – és amikor Hiluli hazavitte őket és Lí ránézett a kezére, akkor Sileni is megcsodálhatta.

oh-23 ujjak 3

„A politika sosem szól az emberekről. Vagyis de: arról a néhány emberről, akik politikai funkciókat töltenek be. Csakhogy rajtuk kívül még milliók élnek abban az országban, akiknek a politikusok csak hazudják, hogy róluk és hozzájuk szólnak. Ezért nekem ne beszéljetek politikáról, hozzám ne szóljatok politikusi nyelven, mert nem kaptok választ.”

*Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
148.*

**Szúnahaum
Jasszani
43 664. muhat fattilgópan
811**

Az ikrek is el voltak bűvölve, de Hait még inkább, sosem találkozott száfunnupmütéten átesett emberrel.

– Azt se tudom, van-e rá szindor szó.

– Nincsen – felelte Ámmaít –, csak úgy hívjuk, šawł meýdit kóröp. Szindoriának nincs ilyen technikája, ami több mint bizarr egy négyszázmillió országban, de ha jól tudom, Sídinek sincs, és akadnak még. Mi nem is gondoltunk rá, mármint a kormányunk, hogy száfunnupot vigyünk nekik, a szindor egészségügybe ezer száfunnupgép árát beleölheted, és még meg sem piszkáltad azt a nyomort, ami ott van. De igazából nincs is rá szükségük, megvannak a csillagközi egyezmények, a Testvériség, Kerk, Simmuta, tudom is én, hány állam vállal ilyen műtétet, a szindor biztosító kifizeti, és kész. Jaungaimasz komoly kiadástól menekült meg azzal, hogy Sileni szüni állampolgár lett.

A huhalli alatt ültek a két ház között; Ninda huhallupnak hívta ezt a helyet. A gyerekek és az állatok a réten rohagáltak, Szinensi és Ninda is, Aini éppen leült a fübe kicsit kifújni magát.

– Ez nem lesz mindig így, Ámmaít – szólalt meg kis szünet után csendesen.

– Micsoda, drágám?

– Nézz magunkra – úgy élünk, mint valami romantikus mesében. Hibátlan idill. Itt ülünk ennek a békés világnak egy békés zugában, az örök napsütésben, ahol még csak rossz idő sincsen. Gyerekek és háziállatok nyüzsögnek körülöttünk. Megvan mindenünk. Mindenki egészséges, kivéve Silenit, de ő is boldog, és helyre fogják állítani a testi épségét. Ez túl tökéletes ahhoz, hogy tartósan így maradjon.

Ámmaít mosolygott.

– Ha most idehívod Nindát és ezt neki is elmondod, azt fogja felelni, hogy a Testvériség felismerte, hogy a legfontosabb az emberek békés, nyugodt, zavartalan élete, és szünikként mindig így fogunk élni. A nap is örökké ugyanígy fog sütni, hacsak át nem megyünk Auríhaumra. És alighanem hozzáteszi, hogy máshol is így élhetnének, ha az emberek életminősége lenne a legfontosabb, nem a vezető óhajai.

– Hát Szindoria történetesen túl szegény ország ehhez.

– Aha, csak az itt a műsilky, hogy ha ezt tették volna meg vezető elvnek az államalapításkor, akkor mostanra összehasonlíthatatlanul gazdagabb ország lenne. Gondolj a Šyýslen-beruházásokra, a Vóravës-hegyre, és persze legfőképp az ócéánra. Ezek olyan pénzek, amiket azért dobtunk ki, mert az éppen aktuális vezetőinknek úgy tetszett. De ennek a sokszorosát veszítettük olyan pénzekben, amik viszont nem folytak be, mert a vezetőink nem használták ki az alkalmakat csillagközi üzletkötésekre, sőt ellenünk fordították a csillagközi közvéleményt, tehát az üzleti köröket is.

Pár pillanatig a gyerekeket figyelték; húsz lépéssel arrébb Sileni éppen odanyújtotta a jobb kezét Nindának, aki ráhúzta a szasszegautkesztyűt, és a kislány mozgatni kezdte az ujjait. Ezt reggeltől estig folyton csinálta, borzasztóan élvezte. Vagy egy mati hosszán mozgatta az ujjait most is, aztán Ninda levette és eltette a kesztyűket. S megakadt a tekintete Sileni bal mutatóujján, amely kissé behajlott. Aztán még jobban, és vissza.

Sileni természetesen érzelte Ninda gondolatát, és a fejcsóválásnak megfelelő mentális jellel válaszolt.

– Nem, én nem érzem, hogy mozog.

Ninda habozás nélkül felhívta Szihelgit, aki azonnal felvette, és bólogatott a beszámolóra.

– Persze hogy megmozdult – felelte. – Az a dolga. Egyre többet fog mozogni, és nemsokára majd irányítani is tudja. Az nem érdekes, hogy nem érzi az ujjait. Csak tegnap kapta meg őket. Majd az is megjön. Nincs miért aggódnodok, a műtét hibátlanul ment, a gyógyulás is rendben le fog zajlani.

Ezzel az orvos letette, az elfoglalt emberek szokása szerint rögtön, ahogy a lényegi kérdést megválaszolta, és persze szüni módra ő sem köszönt.

Este, amikor Sileni belépett a fürdőmedencébe, hirtelen fölkapta a bal kezét. A lányok is érzékelték a meglepetés mentális képét.

– Érezted a vizet – állapította meg Lí, aki egy asztalkán ült, hogy belásson a medencébe és a látását kölcsönözze a kicsinek. Az bólított és a vízbe dugta az ujjait megint.

– Érzem. Meleg és nedves. És mozog, hullámozik.

– Megvan az érzékelés az ujjaidon – örültek a lányok.

Az ikrek és a szüleik is ott voltak – ez a nagy ház fürdőszobája volt –, miattuk Sileni élőszóval is elmondta. Az ikrek félig levetkőzve diadaltáncot jártak a me-

dence körül, többször majdnem beleestek a vízbe, aztán valahogy kihámozták őket a ruháikból és bementek.

Az éjszaka folyamán azonban megszűnt az érzékelés Sileni ujjából, reggel arról számolt be, hogy nem érzi őket. Most Aini hívta Szihelgit, akinek a suagja átkapcsolt a kolléganőjéhez, Fomlídíhez, akivel már találkoztak.

– Ez gyakran megesik – felelte, és közben elnyúlt oldalra, magához húzott valamit. – Az érzékelés kihagy, aztán visszajön. A mozgásképeségnél is előfordulhat. De természetesen megvizsgáljuk. Kérlek, nézd meg Sileni kezét – mondta egy másik készüléknek –, száfunnup-szigasszan-higlardzsigan.

– Máris – felelte egy női hang, és két mati sem telt bele, hogy jelezzen a bejárati ajtó. Esszidzinna-egyenruhás fiatal nő volt az érkező, Ruakiszi. Megmutatták neki, melyikük Sileni – ezt a számítógép nem tudta, bármily gyorsan útba tudta igazítani az Abroncsvilág hatalmas területein. Elővett két hiperlapot, a kislány keze mellé tette kétoldalt, és Fomlídível egyszerre állapították meg, hogy minden rendben van.

– Ez azért van – fejtette ki Fomlídí –, mert az idegrendszer már valamennyire megtanult az ujjak nélkül élni, és most időbe telik alkalmazkodnia ahhoz az állapothoz, hogy megint vannak ujjak. Néha összezavarodik. A láb esetében is hasonló lesz a helyzet. Felnőtt embert csak biztonsági intézkedésekkel engedünk lábra állni egy ilyen műtét után, mert nagyon összetörheti magát, de Sileni annyira aprócska, hogy nem esik baja. A szemével sokkal bonyolultabb lesz. Attól kezdve, hogy a műtét után először kinyitja a szemét, az agyát elkezdi bombázni az információ, az ember a világról kapott információinak nyolctizedét a szemén át kapja. Az agy nem fogja tudni figyelmen kívül hagyni a szemek érzékelését, ahogy most az ujjakkal tette, ehelyett belemenekül abba az állapotba, amikor nyugodtan tudja rendezgetni a töméntelen adatot: az alvásba. Sileni nagyon sokat fog aludni a szemműtét után. Nem tudom, mennyit, de valószínű, hogy a nap nagy részét, kisebb-nagyobb részletekben. Talán egy évig, talán tovább. Nem tudom. Egyetlen esetet sem ismerünk, amikor ilyen korú gyerekeknek kellett mindkét szemén helyreállítani a látást.

– És más kórházakban? – érdeklődött Hait naivan. A doktornő megrázta a fejét.

– Ezeket nem a kórházak tartják nyilván, hanem Hangilaoran, csillagközi együttműködésben. Gondolj bele, milyen ritka eset, hogy egy ekkora gyerek mindkét szemére megvakuljon. Mert ha vakon születik, ami azért megesik néha, akkor két-három éves korára visszaadjuk a látását.

oh-24 parkban

„Abban van gyűlölet, akiben nincs rend önmagában. Akinek harmónia van a lelkében, az nem gyűlöl senkit. Nincs szüksége arra az érzésre, hogy vannak, akiknél ő különb.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
288. sómir*

**Sÿyndoŕeia
Ïmsenÿ-ÂÏyl
59. kúòyd 36.
a fekete órája**

Az OŒdwr park, mint az ilyen jó módú külvárosokban általában, éjszaka is ki volt világítva, bár nem túl erős fénnel. Ahhoz elég volt a világosság, hogy tájékozódni lehessen a sűrűbb, szinte már erdőszerű részeken haladó ösvényeken is.

– Nem is oly rég még nem mertem volna éjszaka idejönni – tűnődött Eïdi, hátradőlve a padon és messzire kinyújtva a lábát. Átlagosan minden huszadban el-suhant a közelükben egy dzsindrobot, vagy talán gyakrabban is, csak nem mindet vették észre.

– Hát közbiztonságot azt mindenképpen teremtettek a sũnÿk – mosolygott Dwnÿ.

– Annál azért sokkal többet teremtettek.

– Persze! És ezzel volt a legkönnyebb dolguk, csak szétengedték ezt a rengeteg robotot, ezek többet érnek, mint száz ervé.

– Szerinted mennyi robotjuk lehet? Nem tűnik úgy, mintha hiányoznának nekik.

– A tévések becslése szerint csak ezen a világon több tízmillió szálldos belőlük... – Dwnÿ megvonta a vállát –, bár hogy ezt mire alapozzák, azt elképzelni sem tudom, ezek teljesen egyformák, és egyik pillanatban itt vannak, a másikban amott. Azt azért nemigen hinném, hogy az egész készletüket idehozták, úgyhogy valószínűleg sokkal több van nekik. De igazából senki sem tudja, hogy nekik miük van. Csak ők maguk.

– Ninda biztosan nem tudja. Tudod, mit mondott a fölösleges tudásról. Ha utánanézhetsz a lexikonban, minek megtanulni?

– Igen, emlékszem, ezt is egy ÁLAN-gyűlésen mondta, és valaki azt felelte, hogy ezzel megölte a sÿyndoŕ iskolarendszer háromnegyedét.

– Én is emlékszem. Azt felelte, hogy akkor nem kár érte.

– Vajon mit csinálhat most? – tűnődött a fiú.

– Biztosan alszik... azaz dehogyis, lehet, hogy önáluk most fényes nappal van. Lehet, hogy a lányával foglalkozik. Láttad a felvételeket arról a világról, ahol a kislány született? Ők is totál Ninda-fejűek már, akárcsak mi.

– A fél spirálkar Nindáért rajong már. Valami óriási dolognak vagyunk szemtanúi... méghozzá közvetlen közelből.

– Mert te írtál neki egy levelet – mosolygott kedvesére Eīdi elismerően. – Nekem sose lett volna hozzá bátorságom.

– Én sem tudom, honnan szedtem – nevetett D̀wns̀y. – Nem is gondoltam, hogy válaszolni fog. Később aztán elmesélte, hogy minden levélre válaszol. Nagyon kevés levelet kap, mert az emberek inkább a tévében beszélnek velem, és hát nyilván mások is azt hiszik, hogy úgysem fog válaszolni.

Hallgattak egy félhuszadot. A parkban csend volt, csak az időnként elsuhanó dzsindrobotok halk suhanása hallatszott, meg a távolból a városi forgalomból is beszűrődött néha valami.

– A diktatúrának vége – szólalt meg aztán Eīdi.

D̀wns̀y bólintott.

– „Nincs többé Kíyřeàn-zsarnokság, nincsenek többé a régi szabályok. Új korszak kezdődik az országban, aminek a rendszerét, szabályait ti alakítjátok ki. Nem minden rossz, ami korábban volt, de nem is automatikusan jó ettől. Ti döntitek el, mit tartotok meg a régi szokásokból és mit vettek el.”

– Ninda – dűnnyögte D̀wns̀y. – Lűkěãñban.

– Igen, ezt is ő mondta. És ezt ki mondta? „Az illemszabályaink háromnegyed része olyan, mintha a dédapáink dédapái találták volna ki, és már a dédapáink idejében elavultak voltak. A maradék negyedrésze is ráférne egy alapos leporolás.”

– Ezt İsy mondta – mosolygott a fiú.

– Igen, ő mondta. Nos, én most változtatok a szabályokon. Eltörlöm a d̀yñkŷ rítusát.

D̀wns̀y felvonta a szemöldökét, igyekezve nem mutatni, hogy mennyire felkelte érdeklődését ez a lehetőség.

– Mindenestül?

– Igen, mindenestül – felelte a lány határozottan. – Van egy halfaj, valami mŷpřfele, az İmi-deltavidék környékén él a tengerben. Ha jól emlékszem, fél napig tart a párosodási rítusuk, de előtte a hímnek fészket kell építenie a tengerfenéken és odacsalogatnia a nőtényt. – Komoly arccal a fiúra nézett. – Hát mik vagyunk mi, halak?

– Már megettelek volna s̀yndmártással – felelte D̀wns̀y éppoly komoly arckifejezéssel, aztán elnevettek magukat.

– Hát éppen ezért nem akarok hal lenni – nevetett Eīdi, és hirtelen elkomolyodott megint. – Nem tudom, hogy mennyire terjed el az új felfogás és mennyire marad meg a régi d̀yñkŷ, de nem is érdekel, ami másokat illet. Én magunkról beszélek. Szeretni akarlak, szabadon és kötöttségek nélkül, nem pedig napokig melébeszélmi udvariaskodás címén. Egy új kor gyerekei vagyunk. Mi vagyunk azok,

akik megkaptuk Nindától a fényt, te meg én *személyesen* őtöle kaptuk, és azt akarom, hogy ez a fény világítson egész életünkben és a gyerekeink életében. De ezzel nem érem be. Meg akarom tanulni a fhangít és minél több mindent Ninda bölcsességéből, nem mintha őhöz mérném magamat, de érteni szeretném... de most nem ez a lényeg. Ninda is megmondta, hogy az életünk nem a filozófia elmélete, az legfeljebb megmagyaráz vele kapcsolatban részleteket, de az életünket nem filozófiába éljük. A sivatag sivatag és a sǔmwǔ sǔmwǔ, akármilyen filozófiát gondol ki az ember. Én magam akarom alakítani az életemet, Dǔwnśy. Ha már végre megszabadultam attól, hogy Kǔyreǎn mindenféle helyi kinevezett nagy emberei mondják meg, hogy hogyan kell élnem, azt sem akarom többé, hogy százéves illemszabályok döntsenek az életemről. Én akarok dönteni. Mit szólsz hozzá?

A fiú határozottan bólintott.

– Igen, egyetérték. De... azt gondolom, hogy nem azért, mert Nindától megkaptuk a fényt. Az is fontos, persze. De kihuny a sötétség. – Eǔdi meglepve felvonta a szemöldökét. – Tudom, ez képzavar, a sötétség nem tud kihunyni, de most ez illik ide. Kǔyreǎn sötétséget árasztott magából, és ez most megszűnt. Ninda fénye nem fogja irányítani az életünket, de nem ez a fontos: a diktatúra sötétsége sem uralja többé az életünket.

– Hát nem. Most már sem az ALAN, sem a Testvériség nem fogja engedni.

– Így hát: egyetérték. Az életünket mi alakítjuk, és én sem akarok hal lenni.

Egymásra nevettek, és Eǔdi fölállt a padról.

– Akkor hát menjünk. Nem tudom, hogy fejezné ki ezt egy sǔnǔny lány, de biztosan nem olyan szertartásosan, ahogy tőlünk várják a felnőttek. Valahogy olyasformán szeretném mondani, ahogy náluk tennék: veled akarom tölteni ezt az éjszakát.

Dǔwnśy is fölkelte már, és átölelte. Most nem csókolták meg egymást, csak szorosan összeölelkeztek.

– Azt fogják mondani, hogy túl fiatalok vagyunk hozzá.

– Igen, azt fogják mondani.

– De ami azt illeti, Ninda egyidős velünk, és neki is van párja, kettő is.

– Így van... bár azt nem tudjuk, hogy szeretkeznek-e már egymással.

– Nyilván, Eǔdi. Nindában aztán végképp nincsen semmiféle sǔyǔndor hagyományok keltette gátlás.

– Viszont elég szörnyű tapasztalatai vannak a szexszel.

– Igaz. Bár amennyire elmondta, csak férfiakkal. Talán ezért választott lányokat.

– Bizonyára, Dǔwnśy, de... menjünk.

Már valamivel távolabb jártak a padtól, amikor Eǔdi megrázta magát, mint egy vizes kutya.

– Dv̄nsy, neked nincs olyan érzésed, hogy ha minden formaság nélkül lefekszünk egymással, az távolról sem olyan illetlenség, mint az iménti mondataink? Úgy értem... az ő intim szokásairól beszélgetni... ő mégiscsak *Ninda*...

oic

„Ha megkérdeztek bárkit a Galaxisban, ki vagyok én, dicshimnuszot fog rólam zengeni – kivéve a gyerekeket, akik csak egy kicsi, törékeny öregasszonyt látnak. Hát én nekik jobban hiszek. És a tükörnek.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1084. sómir*

JANNÍHAUM

oi-1 szemek 1

„A nemzedékek cserélődnek. Egy nap már senki sem lesz, aki emlékszik Kíyreàn uralmára. De órá nem is érdemes emlékezni. Arra a kislányra érdemes, aki elhozta közénk a fényt.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

**Szúnahaum
Ángahaur
43667. higit szimsáhurán
480**

– Nem azért siettünk ám, hogy láthasd a namindan fényeit – mosolygott Tilhakat Silenire. – Egyszerűen mostanra lettünk készen, és sikerült elég pontosan belőni, hogy mikor leszel éppen akkora, hogy a száfunnupszervek illeszkedjenek. De a szahutból bizony kimaradsz.

– Jövő hetesnek is lesz farka – felelte Sileni magabiztos szúni nyelven. Több mint három éve, közel száz napja élt a Testvériségben, és valósággal itta magába a nyelvet. A mentális kapcsolat segítségével már folyékonyan elsajátította, a nerik csak bámultak. Ők persze annak tudták be, hogy még nagyon kicsi, gyorsan tanul.

– Ez igaz. Hogy van a kezed?

Sileni válaszul felmutatta balját és öt ujjával bonyolult kacskaringókat írt le a levegőben.

– Nagyon helyes. Még van némi időnk, mert az előző műtétet késve kezdték. Ötszázkor mehettek a műtőbe, addig nyugodtan üljetek le, egyetek valamit, játszhattok is, vagy amihez kedvetek van. Nekem meg kell nézнем néhány beteget. A műtét előtt már nem találkozunk, de a műtőben látlak majd.

Tilhakat elment, ők leültek ujjacskás mozgatócskát játszani Silenivel, és közben belépett Aurgípi, egy idősebb orvos, akit még soha nem is láttak, de csak rájuk nézett és tudta.

– Te vagy Sileni, igaz? Aurgípi vagyok, hipersebész, én is ott leszek a műtőben, de majd holnap. Most csak bejöttem leülni egy kicsit. Izgulsz?

– Nem – felelte Sileni.

– Jól teszed. Nem is kell izgulni. Minden úgy megy majd, mint a szittudzsittu. – Helyet foglalt a kisasztal mellett és töltött magának egy pohár nusummát. Dzsáfut, a mentő, aki ideszállította őket, szintén odalépett az asztali automatához és megnyomta a karuanos íhafí gombját.

– Isztok valamit?

– Vehatos íhafit – vágta rá Sileni.

– Vehatból senki se csinál íhafit, sien.

– De vele igen – felelte Aini –, a sundekun íhafiba tesznek vehatlevelet, azt töltö nekí.

– Nahát, miket tud meg néha az ember – mondta a mentő, kitöltött egy pohár gyümölcslet és leguggolt a kislányhoz, úgy adta át neki gondosan. – Nekem sose tűnt föl.

Figyelte, ahogy Sileni kézbe veszi a poharat, a kisgyerekek szokása szerint két kézzel, és iszik. Nyugodtan, zavartalanul. Ez a gyerek tényleg nem izgul. Ő is kiitta a sajátját és ott maradt, hogy elvihesse Sileni poharát, de a kicsi nyugodtan letette maga mellé a még háromnegyed részt teli poharat és játszott tovább. Dzsáfut nem nyúlt hozzá, esszidzsinna volt, tudta, hogy nem szabad máshová tenni, amit egy vak letett valahová.

Hamarosan aztán átmentek a mütöbe. Sileni a kocsiján, a lányok és Dzsáfut gyalog. Három matival előbb értek oda, de már négy orvost is ott találtak, Szihelgit, Ámarapot, Likandit és Arentát, akik sorban bemutatkoztak a kislánynak – mint mindenki, hiszen nem tudja elolvasni a kítűzőket. Sileni már ment is az ágyhoz, vagyis amerre sejtette, Lí nélkül csakugyan vak volt. Ezek az utolsó lépései teljesen vakon, gondolta Ninda, utánasietett és fölemelte az ágyra.

Közben belépett még egy orvos, egy mély hangú férfi.

– Itt vagyok. Kezdünk?

– Hamarosan – felelte Szihelgi. – Még nem teljes a létszám.

A férfi odalépett az ágyhoz.

– Jarisz vagyok, orvos – mondta Sileninek. – Én is itt leszek.

Ninda fölnézett rá.

– Eistanis vairiona?

– Lynkas ūris vairi – bólíntott a férfi. – Sauninỹškas?

– Vuosy! Sylanis aiši jūmas.

– Ti milyen nyelven beszéltek? – érdeklődött Dzsáfut.

– Szunnaszul – felelte az orvos. – Nekem az az anyanyelvem. Valaha dzserang voltam és úgy hívtak, Jaris Juori Varnas Kānevis Ēridānus Sadynaitis Jarinītis Myneniškaivas aimo Androšynonkyvastē nō Ylneinaurinastē! – hahotázott a szűnik meglepett arcát látva.

– Akkor rokonok vagyunk – szólalt meg Aini, természetesen az anyanyelvén. – Aini Leina Lauri Aurodīti Kassiōpeia Eišiena Vietiena Luodas vuory aike Kondilaistē nō Skovainauksistē vysy Nindarangi sy Synenši eimā Šileni – közölte a nevet a teljes változatban, noha ők persze még nem voltak összeházasodva, de a saunisi névviselési szokások szerint a társuk személynevét betették a saját nevük végére, azután pedig a gyerekük vagy gyerekeik nevét, és ez fontosabb volt, mint a házasság léte vagy nem léte. – Dédapám Ruomis Skovainauksis volt, akinek húga Sydena Aivašy, és az ő fia, Ūdas Jauvyraškytonsỹdomas felesége volt Sestyna Androšynonkyvastas, akitől a te családod származik.

– Hú, a mindenit – mondta Szihelgi, akinek jutott érkezése előkapni a fordítógépet. – Tudom én is, mire való az Élet Fája, Dzsunnahu és Hallilgip vagyok, de ezt követni...

– Pedig világos, mint a harivanda – hahótázott a nagydarab orvos még jobban, és kitérve karját magához ölelte a rokonát. – Ez nálunk olyasmi, mint az unokatestvér! Gyere hát, kishúgom, a karomba, és a jaršinámra mondom, úgy vigyázok erre a csöppségre, mint a húgomra. Hiszen ő is akkor már a mi vérünkéből való.

– Melyik a jaršinád? – tudakolta Szinensi, sauninas nyelven persze.

– Kaurandē aiskane jaršinája, Eikandaluimas Ūremis Karvyndius, a Janarīni törzs Veidāksys családjából. Úgy látom, tudod, miről beszélek.

– Hogyne tudnám. Egészen a prienišinahatáron, ugye?

– Úgy van, ahogy mondd, a százhuszas vonalon. Nekem most már dolgozni kell, de el kell majd mesélnetek, melyik saipalis odújából bújtatok ki, hogy így ismeritek a Zöld Golyót.

Most már Ninda sem maradt adósa.

– Sylandrē aiskane volt az. Vagyis bármilyen messze éltünk földrajzilag, rokonok vagyunk eszerint is, hiszen az Ylneinaurinstis család unokatestvéri viszonyban van a Salmiusokkal, és a mi nagyapánk Uonas Salmius.

– Ó, igen, a derék Uonas papa, hallottam róla – s ezzel ők is kaptak egy-egy ölelést. – Hát az a ti nagyapátok?

– Ūravanis – felelt Aini azzal a szóval, ami pontosan meghatározta kettejük viszonyát a családfán. A gép hűségesen le is fordította: – Anyám anyja húgának a férje.

Jaris jót nevetett, hiszen ő is hallotta a fordítást, és elment hátra, az egyik kezezőpulthoz, ahol a következő derkiben dolgozni fog.

Ámmaít ezalatt az asztalra állított suagjához beszélt.

– Hát, Ūmes, nem tudom, mit mondjak neked. Nem igazán van véleményem ÂAreyńről. Ha ti megbíztok benne, nekem nem lehet kifogásom.

– Nekem van – szólalt meg Hait, amire a férje odafordította a készüléket. – Mármint nem kifogásom, hanem véleményem. Elég erőteljesen exponálta magát Ninda ügye mellett, amikor ez még veszélyes volt az ő pozíciójában. Az országot is el kellett hagynia emiatt – nem kétlem, hogy valódi életveszélybe került volna máskülönbén, a VŸLN ennél kevesebbért is eltüntetett már embereket. Nem hiszem, hogy ezt vállalta volna pusztá szórakozásból. De kereshettek valami Ninda-üzenetet is, ha akartok.

A képernyőn a szindorok mosolyogtak, mint mindig, ha Nindáról esett szó. Fogalmuk sem volt róla, hogy rajongásuk tárgya éppen a kislányával van a mütőben.

– Mondjuk a bizalomról – tette hozzá Hait.

– Hát – szólalt meg İsy, aki ott ült Ūmes mellett – azt éppenséggel valóban mondta: „Ijesztőnek találnám, ha az ÂLAN-ban kialakulna a bizalmatlanság légköre. Igen, lehet, hogy Kĩyrean ügynököket épít be közétek, és ezek károkat is

okozhatnak. De ha nem bíztok egymásban, moccanni sem fogtok tudni, és sokkal rosszabb lesz, mint amit egy-két kormányügynök elő tud idézni.”

448.

oi-2 szemek 2

„Ha nem találták volna föl a hipertéri anyagátvitelt, ma is Ósi Föld naprendszerében élne az egész emberiség. Ha nem találták volna föl a hipertéri energiaátvitelt, nem lenne kommunikáció a naprendszerek között, és nem lenne modern orvostudomány.”

*Ílgaszaumi,
A Galaxis világai,
840.*

Sileni elnyújtózott az ágyon, s a hipervezérnél ülő Dzseraszi máris aktiválta agya alvásközpontját. Aztán egy hatalmas szerkezet ereszkedett az ágy fölé, vas-kos téglatest alakú, fehér, és egy lap libbent az ágy mellé. Dzsáfut a kislány válla és feje alá nyúlt, megemelte. A lap becsúszott alá, a mentő ráfektette, gondosan beigazítva a fejét a lapon kialakított, párnázott mélyedésbe. Aztán ellenőrizte, hogy a felsőteste is nyugalomban fekszik rajta, a felkarja közepéig, a ruhája nem gyűrődött meg alatta, és a haja sincsen útban.

– Kész – mondta, és hátralépett.

– Rendben – mondta Dzseraszi. – Adok egy tápvezetékét, ezt csatlakoztasd a könyökhajlatába.

A mentő megfogta a gépről leereszkedő vastag, hajlékony csövet, a végén levő szerkezetet a kislány bal karjára illesztette, majd egy selymes anyagú szalagot húzott át a könyöke alatt, és becsatolta.

– Ez is kész.

– Jól van. Egyelőre nincs még rá szükség, majd úgy öt limli múlva adok neki folyadékot. A kivezetést megoldjuk egyszerűen, hiszen még pelenkás, időnként aktiválom a rendszert és tisztába tesszük. Indítom a gépet. Lányok, mire viszontlátjátok a gyereketeket, meglesz mind a két szép kék szeme.

A felső géprész leereszkedett, befedte Silenit egészen a mellkasáig.

Dzseraszi, aki az ágy fejénél ült egy hatalmas, negyedkör alakú képernyő előtt, ami a számára kényelmes szögben volt megdöntve és tele volt grafikonokkal, állapotjelzőkkel és számokkal, alaposan, figyelmesen végignézett mindent. A háta mögött Óngpauri most helyezkedett el a maga karosszékében és nézett át ő is mindent a saját képernyőjén. Ő volt a második irányító, ha Dzseraszi bármiért akadályozva lenne, vagy ha egyszerre túl sok a tennivaló. Továbbá amikor az első irányítót éppen felváltják, akkor a második irányít, és fordítva.

– Minden rendben – mondta Dzseraszi. – Orvosok?

A nyolc orvos sorban bement, hogy náluk minden rendben, aztán Óngpauri is.

– Hát akkor ha senkinek nincsen semmi gondja-sóhaja, akkor kezdjük el. Most van ötszázharminckettő. Felnyitom a hipertokot.

A lányok elképzelték, ahogy bent a gép gyomrában leveszik a fém pántot, ami a földrengés napja óta körülfogta Sileni fejcsékjét. Még sosem látták enélkül, csak ott a romhalmaz alatt, de akkor vastag törmelékréteg fedte az arcát, csoda, hogy levegőt kapott alatta. De az elképzelésük tévedés volt, mert még következett egy csomó ellenőrzés, és Dzseraszi csak azután jelentette be, hogy leemeli a hipertokot.

Néhány matin át tartott a műtéti terület előkészítése, aztán Dzseraszi azt mondta:

– Hát akkor itt az első nagy pillanat: behelyezzük a száfunnupszerveket.

Sem a gépen, sem Sileni alóla kilógó testén nem látszott rezdülés sem, hangot sem hallottak mást, mint az irányítók csendes szavait. Óngpauri az orvosok rövidítésekből álló nyelvén közvetítette, hogy mi történik. Négy orvos már sisakkal a fején ült a vezérlőasztalnál, most nem olyan irányítókészüléket tartottak a kezükben, mint az előző műtétnél, hanem mindkét kezüket bedugták egy félgömb alakú készülékbe, ami az asztalon állt, s látszott a csuklójukon, hogy mozog a kezük. A másik négy orvos még várakozott. A magasan elhelyezett nagy képernyőn megjelent két vékony fehér vonallal megrajzolt kör. Lassan eltelt még két mati.

– Vérellátás biztosítva – mondta Dzseraszi köznapiszerűen. – Indítom a hőszabályozást, és kezdhetjük.

Ötszáznegyven állt az órán. A másik négy orvos odafordult a vezérlőasztalhoz, föltekinttek a sisakot, Dzsáfut sorra járta őket és segített becsatolni, aztán bedugták a kezüket a félgömbökbe és bementék a nevüket, hogy kész.

A két karikában kis fehér pontok jelentek meg, néhány pillanatra felvillantak, aztán pirosra váltottak, és máshol jelent meg a fehér pont. Összevissza a körök felületén.

Dzsáfut leült a lányok mellé.

– A fehér az, ahol dolgoznak. A piros az, ahol már összevarrták az idegrostot, és majd kék lesz, ahol már meg is vizsgálták, ellenőrizték az ingervezetést és minden van. A végére az egész területen kéket fogtok látni. Holnapután ilyenkorra.

Azután már csend volt a műtőben, csak néha szóltak valamit halkán, többnyire az irányítók, az orvosok csak elvétve, rövidítésnyelven. A lányok ültek, várakoztak, beszélgettek hangtalanul. Az esszidzsinna olvasott. Ötszázkilencvenötkor nyílt az ajtó, persze az is hangtalanul, és bejött két orvos, majd apránként egyre többen. A gépeket kezelők jelezték az irányítónak, hogy mikor lépnek ki, semlegesítették a gépüket, Dzsáfut kicsatolta a sisakjukat, s helyet cseréltek a váltótársukkal, aki a mentő segítségével feltette a sisakot, betette kezét a félgömbökbe, visszakapcsolta a gépet és folytatta a munkát. Nem siettek, a nyolc orvos felváltá-

sa tíz matin át tartott, s egyszerre mindig csak egy állomást kapcsoltak ki. A felváltott orvosok félreálltak a többiek útjából, nyújtózkodtak egyet, intettek a lányoknak és kimentek. A két új irányító megvárta, amíg elkészülnek mindezzel, csak aztán mentek oda az irányítópultokhoz. Égaraup Dzseraszi mellé állt, áttekintette a képernyőt és bólintott. Dzseraszi fölkelt, Égaraup leült a helyére és mondta, hogy minden rendben. Óngpauri csak ezután adta át a helyét Silgásutnak. Dzsáfut is elment, Hirgenop jött be helyette.

A munka folytatódott, a lányok pedig ott ültek és vártak. A körökben végtelen lassúsággal szaporodott a piros. Az orvosok minden derkiben váltották egymást, de Ninda, Aini és Szinensi maradt. Néha egy-kettő közülük kiment egy kicsit mozogni, ettek pár falatot, beszéltek Ámmaitékkel, Szinensi és Aini szüleivel, aztán visszatértek. Az éjszakát is a műtőben töltötték, a karosszékekben bóbiskolva.

Persze már a műtét előtt mindenki próbálkozott vele, hogy lebeszélje őket erről, de hát tudták, hogy értelmetlenség. Más szülő se tud békésen aludni, amíg a gyermekét operálják.

A műtét monotoníája nem változott éjjel és másnap sem. Derkinként bejött az új orvoscsoport, felváltották a régieket, aztán csak ültek a vezérlők előtt és néha szóltak egy-egy szót orvosi nyelven. Nem beszélgettek, nem is volt szabad, koncentrálni kellett. Nagy ritkán egy-egy orvos jelezte, hogy valamiért váltást kér, akkor az ügyeletes esszidsinna hívott valakit, az egy-két matin belül ott volt és beült a helyére.

Ezt a szahutot a lányok teljesen kihagyták. Nélkülük Haitéknak se volt nagy kedvük ünnepelni, bár azért elmentek a janníhaumba. Persze a szúnik számon tartották, hogy az „unokájuk” nagy műtétje van, mindig akadtak beszélgetőpartnereik, hogy ne üljenek ott magukban.

Az ikrek kicsik voltak még, hogy fölfogják a felnőttek aggodalmát, ők zavartalanul táncoltak, ugráltak, játszottak a többiekkel, és tömték magukba a süteményt, gyümölcsöt, szendvicseket.

oi-3 ÂAreyñ

„Sokféle ember van, és mindegyikkel szót lehet érteni, csak tudni kell a módját. Talán a legnehezebb a hivatalnokkal, aki előírások mögé bújik és őt magát nem láthatod meg. Én félretolom az előírásokat, hogy kicsalogathassam mögülik az eleven embert.”

Ninda:
Beszélgetések,
918.

**Sÿñdořeia
Kañndim
60. aíkán 17.
a fehér órája**

– Barátaim – állt Ìsy a kamera elé a ŠÂW Televízió kettes stúdiójában –, jó hírt hozok a Sÿyllaõn-csoporttól. Ma reggel a munkagépek nekiláttak felépíteni Âindin városát a Lõneskwýt-hegység tövében, a Vòar fölött. Tudom, hogy sokáig tartott az előkészítés, öt hónapig, de nagyon sok nehézséget kellett leküzdeniük. De ők győztek, már csak a fizikai megvalósítás van hátra, úgyhogy holnapután elkezdjük beköltöztetni az embereket. A forgatókönyvet már korábban elmondtuk, megvan az első húszezer kisorsolt lakó. Közben a tervrajzokat már elkezdték átalakítani a Kõi-szigeti város számára, ez már hamar megy, a hónap közepére elkészülnek.

– Ez valóban jó hír – bólíntott Kéyl Lÿÿksûnañy, miután a kamera átigazított rá.
– Közben érkezett egy egészen más vonatkozású hír, pontosabban egy levél. Sÿñdořeia kormányának címére küldték, és hogy miért olvasom most fel önöknek, az kiderül magából a levélből. „Szeretve tisztelt Sÿñdořeia Államszövetség, kormányunk mélyen tisztelt vezetői, drága honfitársaim! Remélem, soraimmal nem veszek el túl sokat vezetőink értékes idejéből, megírásukra őszinte hazaszeretetem és segíteni, magamat hasznossá tenni vágyásom készítetett. Ezért bocsánatkéréssel tartozom, amiért csak ilyen sokára írom meg e sorokat, de a sors iróniája, hogy éppen a Kíyreàn-vezetés bukását megelőző napon valóra vált a korábbi kormány valótlan állítása, megbetegedtem, pontosabban gerincsérülést szenvedtem, amiből előbb Ÿlõuun Állam Központi Kórházában, majd a Testvériség *Hauhánun Dzsárang*i hajójának kórházában sikeresen meggyógyítottak, amiért mindig hálával fogok emlékezni rájuk. Úgy hiszem, bemutatkoznom nem szükséges, noha hírességnek nem tartom magamat, de korábbi tevékenységem, »előző életem« részletesen dokumentálva van. Azzal a kéréssel fordulok Sÿñdořeianak a Testvériség által delegált kormányához és a sÿñdoř néphez: ítéljék meg eddigi

tetteimet, ne csak azt figyelve, hogy hosszú ideig szolgáltam a rendszert, hanem azt is tekintetbe véve, hogy emigrálásomkor feltártam a kormányzat számos bűnét és ezzel közvetlen okozója lettem a Sãlwmnt-kormány bukásának – ámbár ezért az elismerés meglátásom szerint nem engem illet, hanem Nïndàt, akinek igazságát meglátva tettem mindezt –, s miután személyemet mérlegre tették, kérem, egyezzenek bele, hogy hazatérjek és ismét szolgálatára legyek hazámnak, még inkább, mint korábban, hiszen a kormányzat szolgálata immár egybeesik a nemzet szolgálatával. Tisztelettel kérem jelen levelem ismertetését az Államszövetség nyilvánosságával. Köszönettel Rísüt ÂAreyñ volt külügyminiszter-helyettes.”

– Nemrég beszélünk Îldařa professzor úrékkal – vette vissza a szót İsy. – Kyrıs asszony kifejtette, hogy ÂAreyñ úr emigrációja idején erőteljesen exponálta magát Ninda ügye mellett, és javasolta, hogy keressek erre Ninda-idézetet. Nindától természetesen mindennel kapcsolatban lehet találni idézetet. Én ezt választottam: „İjesztőnek találnám, ha az ALAN-ban kialakulna a bizalmatlanság légköre. Igen, lehet, hogy Kïyreàn ügynököket épít be közéték, és ezek károkat is okozhatnak. De ha nem bíztok egymásban, moccanni sem fogtok tudni, és sokkal rosszabb lesz, mint amit egy-két kormányügynök elő tud idézni.”

– Hát igen – mosolygott Larenka –, Nindának mindenről megvan a véleménye, és azzal nehéz vitatkozni... legalábbis kell hozzá az az intelligenciaszint, ami neki van. De itt a Vwt áruházban máris megkérdezném a körülöttem állókat. Ti is hallottatok mindent, ti mit gondoltok?

– Yñoit vagyok – állt egy tíz év körüli fiú a kamera elé –, és egyetérték Nïndával. ÂAreyñ nem volt túlságosan hasznos ember, amikor a kormányban volt, ami azt illeti. De ki mondta, hogy be kell venni a kormányba? Vagy ki mondta, hogy nem tanulhatott a korábbi hibáiból?

– Én Mûep Silnõor vagyok, joghallgató – szólalt meg egy másik fiatalember –, és szerintem nekünk csak arról van jogunk dönten, hogy megbízzuk-e ÂAreyñ urat valamilyen államigazgatási funkcióval, ha ugyan pályázik efféle, mert a levélben nem emíti. Arról sem a kormány, sem a nép nem dönthet, hogy egy sÿyndõr állampolgár hazatérhet-e külföldről. Persze hogy hazatérhet, alkotmányos joga.

– De hiszen az alkotmányt felfüggesztették – vetette közbe egy lány.

– Hogyne, de ezt konstruktívan kell értelmezni, az emberi és alkotmányos jogokat taglaló részeket nem lehet felfüggeszteni, mert azok az alkotmánytól függetlenül érvényesek. Csillagközi egyezmények szavatolják őket. A felfüggesztést értelemszerűen a Kïyreàn nagyszerűségét taglaló részekre kell alkalmazni.

– Az alkotmánybíróság is egyetértene ezzel? – érdeklődött a lány. A fiú nevetett.

– Persze hogy nem. Számukra a felfüggesztett alkotmány nem alkotmány, és kész. De a csillagközi egyezmények érvényét nem kell az alkotmánynak szavatolnia, lásd a *Csillagközi jog és állami jog* című tanulmányt, ti is tanulni fogjátok.

Ugyanis ő a húgom, Ęnseř, szintén joghallgató. Egyébként a tanulmányt Ęđara professzor úr írta még diplomáciai működése idején.

– Ęn visszatérnék ĀĀreyńre – szólalt meg egy másik lány. – Ęsenòy vagyok, bolti eladó, és nem értek a joghoz. De van logikám, és igyekeztem megnézni Nĳndà összes beszédét. Oda is figyeltem rájuk, és direkt kerestem bennük a hibát, mert én eleinte nem voltam oda Nĳndàért. De amikor sehogyan se találtam, be kellett látnom, hogy igaza van. Ma már az ő tanításainak a híve vagyok, ĀLAN-tag, önkéntes az ingyenkonyhán. És Nĳndà megmondta, mit kell tennünk. Nem lehetünk bizalmatlanok. Ęsy pontosan idézte, én is emlékszem arra a beszédre. Mármost Nĳndà nem Ęĳyreàn, hogy akkor is igaza legyen, ha nincsen igaza, ővele lehet vitatkozni. Vitatkozatok vele, ha tudtok. Aki akarja, mondhatja, hogy igenis legyünk bizalmatlanok, csak azt is mondja meg, hogy miért. Ma már az se történhet meg, hogy Ęĳyreàn ügynököket épít be közénk.

– Gondolom, Ęeřl – vette vissza a szót Larenka –, a kormány nem akar népszavazást tartani ebben az ügyben.

– Nem, szerintem sem – mosolygott a másik riporter.

– Nos, a nép néhány találomra kiválasztott fiatal személyében elmondta támogató véleményét. Ami pedig az esetleges ellenzőket illeti, erről nekem van egy Ninda-idézetem. „Ne nyafogjatok már annyit ezekkel a mindenféle véleményekkel. Majd ha valaki ellenvéleményt akar nyilvánítani, megteszi.”

– „A véleménynyilvánítás szabadsága minden épeszű társadalomban alapkövetelmény” – idézte Ęeřl. – „Nélkülözhetetlen, akárcsak a víz vagy az oxigén, de önmagában ugyanúgy nem ér semmit, mint ezek. Csak az összes többi szabadsággal együtt lehet hasznát venni.”

– „Úgy látom, barátaim” – szólalt meg Ęsy –, „hosszú társalgásokat tudtok folytatni kizárólag tőlem vett idézetekkel. Ez igazán megtisztelő meg minden, de ha az én szavaimmal beszélgettek, akkor az én gondolataim másolatai vagytok. Ha mindenki Ninda, mi szükség van bárkire énrajtam kívül?”

Erre kis csend lett.

– Ezt mikor mondta Ninda? – érdeklődött Larenka.

– Nem mondott ilyet – kuncogott Ęsy –, ez egy olyan Ninda-idézet, ami nem idézet. De ha most itt lenne, ezt mondaná.

„Az emberi leleményesség ostobaságokban végeláthatatlan.”

Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
76.

Szúnahaum
Ángahaur
43667. senut mulindzsan
593

Senut reggelre a két kör leginkább lilának tűnt, mert a még csak összevarrt idegrostokat jelző piros és a már ellenőrzötteket jelző kék nagyjából egyforma mennyiségben volt jelen. Már a három szín ezrelékarányát is jelezte a gép, és a fekete száz ezrelék alá csökkent. A kék lassan növekedett a piros és a fekete rovására. Dél tájban a fekete elfogyott, a jelzése eltűnt a képernyőről, a körök már erősen kékek voltak, a pirosból csak százötven ezrelék maradt.

Végül a piros lebillent nullára és eltűnt, a kék elérte az ezret és eltűnt az is, aztán a képernyő elsötétedett.

– A műtétet ötszázkilencvenháromkor befejeztük – jelentette be az utolsó irányító, egy fiatal doktornő, Nissegun. – Mindenkinek köszönöm a hibátlan munkát.

Rígaszti esszidzsinna sorra járta az orvosokat és segített megszabadulni a sisakoktól. De ezek nem hagyták el a műtőt, mint a korábbiak, sőt többen is visszajöttek a száznál is több orvos közül, akik a két nap során a gépeknél ültek, kis tömeg szorongott az ágy lábánál.

– Készen állok – mondta Rígaszti.

– Nyitom a gépet – felelte Nissegun, és a Sileni feje fölött tornyosuló géprész halk szisszenéssel megemelkedett, előbb lassan, majd gyors mozgással fellibbent a magasba.

Alatta Sileni úgy feküdt csukott szemmel, immár a fejét mostanáig körbefogó fém pánt nélkül, mint bármelyik alvó ember. A lányok meghatottan szemlélték a gyereket.

– Most utasítást fogok adni az agyának – közölte Nissegun –, hogy nyissa ki a szemét negyed matira. Ettől még nem fog felébredni, de meg tudjuk nézni a szemét, és még egy ellenőrzést tudok végezni, ahogy az általa látott képet a hipergép elkapja a látóidegben. Először is kap látványt.

Négy kis automata libbent elő valahonnan a száfunnupgép kígyózó törzse által takart teremrészből, és egy ríginel Sileni feje fölött kifeszítettek egy vásznat. Vi-

dám jelenet volt rajta, tarka színekkel megfestve, egy virágos réten játszadozó gyerekeket és állatkákat ábrázolt.

– Maga a kép nem fog eljutni a tudatáig, hiszen alszik, és még nem is rendeződött a látásstruktúrája. De ez is stimulálja az agyát. Ezt a képet többször is meg fogjuk mutatni neki. Mindenki a szemét figyelje. Indítom.

És Sileni egyszerűen kinyitotta a szemét.

– Szissz – susogta Szinensi megbűvölten. Ninda és Aini nyikkanni sem tudott.

Sileninek kék szeme volt, mint eredetileg. Két teljesen köznapi kinézetű, tökéletesen ép szeme. Amik egy-két pillanat múlva meg is rezdültek. A mozgás nem tűnt koordinátnak, nyilván nem is volt az. A lányok feje fölött orvosi nyelvű rövidítések röpködtek, ezt már megszokták, nem törődtek vele.

– Lát? – kérdezte Aini fojtottan.

– Optikailag igen, a gép jelzi a látóidegeken haladó információt – közölte Nissegun. – Mindkét szemére lát, mindkét látóideg mindent továbbít a látóközpontba. Visszacsukom a szemét. Most majd az agyon lesz a sor, hogy a képet visszaalakítsa normálissá.

– Miért, most milyet lát? – pillantott föl Ninda.

– Ezt nem tudjuk. Fel tudjuk mérni a látóidegeken haladó információmennyiséget, és az megegyezik a normálissal. De a képet nem tudjuk kicsenni az idegekből és a látottal megegyező formára hozni, ez a látóideg struktúrája miatt lehetetlen. Ha lehetséges lenne, akkor is olyan tömény hipernyalábot kellene átengednünk a látóidegen, ami már komoly hőszabályozást igényelne. De annyit tudok mondani, hogy az első időszakban a kép valószínűleg homályosabb lesz a megszokottnál, a színérzékelés gyengébb, de előfordulhatnak torzulások is, például az, hogy feje tejére állított képet lát. Ennek ötven százalék az esélye, vagy így lesz, vagy nem. De ha igen, nagyon rövid ideig. Ugyanekkor a valószínűsége a hibás távolságbeállításnak, rövid- vagy távollátásnak, de az agy ezt is korrigálni fogja, mert ennek sem a szemben lesz az oka, az hibátlan.

A doktornő is felállt, és biccentett Rígasztinak. Az esszidzsinnának már a kezében volt a suagja, amivel most behívott egy hordágyat az előtérből. Az odalibbent az ágy mellé, a férfi pedig fölnyalábolta az alvó kislányt, könnyedén átemelte a hordágyra és ráfektette. Két kis hiperlap suhant a gyerek feje mellé, s már indultak is. A hordágyból, az esszidzsinnából és a lányokból álló kis menetet a derűs arccal kifelé tartó orvosok csoportja követte egy darabig, aztán a folyosók kereszteződéseiben elkanyarodtak, mentek a dolgukra. Ők besétáltak egy kórterembe, ahol Rígaszti áttette Silenit az ágyra.

– Még néhány derkit biztosan alszik. Amikor fölébred, a hiper értesíti Szihelgit, hogy megnézhesse, aztán szóltok nekem és hazaviszlek.

Az ajtón beröppent a négy automata, hoztak egy magas állványon álló keretet, az ágy mellé állították, ráerősítették a játékos képet, és széleseben eltűntek, hangtalanul, mint mindig. Rígaszti intett a lányoknak, kiment, becsukta az ajtót.

Ők pedig leültek a másik ágyra és vártak.

Sileni nyugodtan aludt még több mint két derkit, aztán megérezték a mocorgó tudatát, kezdett fölmerülni. Az első szava egy olyan, élőbeszédre lefordíthatatlan mentális jel volt, ami egyszerre tartalmazta mindhármuk nevét, az *anya* szót és a *ti* névmást, a jalar nyelv *léyp* szavának megfelelő „ti hárman” árnyalatban. Ők késedelem nélkül visszaadták a *te*, a *gyerek* és a *Sileni* szavakat egyidejűleg tartalmazó mentális jelet.

– Mi történt?

– Vége a műtétnek, visszakaptad mindkét szemedet. Látsz. Még nem jól, de az már csak idő kérdése.

– Nem látok.

– Még föl sem ébredtél, csukva van a szemed.

Sileni egy „értem” reakcióval elindult fölfelé, éppoly lassan, mint amikor a földrengés után először tért magához. Aztán kinyitotta a szemét. Ők hárman fölé hajoltak, Sileni hanyatt feküdt, elvileg egyből az ő arcukat látta meg. De az első reakciója a riadalom volt, és egy pillanat múlva be is csukta a szemét. Addig is hosszú beszélgetést folytattak.

– Jaj, mi ez?!

– Mi baj, kicsim? Mit látsz?

– Nem tudom... nem értem... az egész kép zavaros...

– Mondj róla valamit.

– Forog... minden forog! És nem értek semmit a képből.

Itt becsukta a szemét.

– Legközelebb jobb lesz – remélte Szinensi, és hívta Szihelgit.

– Már úton vagyok hozzátok – vette fel az orvos –, mit lát?

– Szédül és zavarosnak mondja a képet.

– El fog múlni. Az agyának időre van szüksége, hogy megszokja a látványt. Amikor akarja, nyissa ki a szemét megint, és amikor úgy akarja, csukja be. Nem kell erőltetni, nem sürgeti semmi. Holnapra sokkal jobb lesz, holnaputánra még jobb.

– Mikor vihetjük haza?

– Bármikor. Akár most rögtön. A megszokott környezetében gyorsabban fog gyógyulni.

oi-5 látás

„Nemcsak azért szerettem azt az időszakot, mert a lányunk akkor kapta vissza a földrengésben elveszített testrészeit, s közben villámgyorsasággal fejlődött azzá a csodálatos kicsi emberré, akinek ma ismerjük. Hanem azért is, mert folyamatosan övele kellett foglalkoznom, így ritkán jutott alkalma bárkinek, hogy a rajongásával nyaggasson.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
580. sómir*

**Szúnahaum
Jasszani
43667. muhat ukingahan
410**

Nehéz éjszaka volt mögöttük. Sileni többször fölébredt, felsírt, a zűrzavaros látványra panaszkodott. Egy pár hiperlap mindig volt a feje két oldalán, és amikor a gyerek fölébredt, egy matin belül mindig megjelent egy orvos a fali nagyképernyős suagon, és biztosította őket, hogy orvosilag változatlanul minden rendben, és fájdalmai sincsenek – nem azért, mert a hiperlap kikapcsolja a fájdalomérzetet, bár természetesen ezt tenné, ha Sileninek fájdalmai lennének, de nincsenek fájdalmai. Fiziológiailag minden tökéletesen rendben van, a probléma az agyban van, de erre sajnos nincs ráhatásuk. Illetve bizonyos ráhatásuk persze van, de ezek nem magát a problémát orvosolják; végül aztán éjjel százkor a lányok elfogadták az orvosok még az este tett javaslatát, hogy kapcsolják alvásra a kislány agyát, mert neki is szüksége van rá és nekik is. Így aztán Sileni álomba merült; abban állapodtak meg, hogy amikor ők maguk fölébrednek, szólnak a kórháznak és ők kikapcsolják az altatást.

Úgy aludtak el, ahogy éppen voltak, összevissza fekvé Sileni körül a nemrég vett hatalmas családi ágyban, amelynek mind a négy oldalán elcsúsztható perem volt, védőfal, nehogy a gyerek leessen. De így is csak három derkit aludtak. Amikor fölkeltek, és amikor kicsit később visszatértek a fürdőszobából, a lányuk még mindig ugyanúgy aludt, hiszen a fejcskője mellett kétfelől lebegő kis kerek lapok gondoskodtak erről.

Aztán felhívták a kórházat. A szúnik tökéletes szervezése folytán noha minden alkalommal másik orvossal beszéltek, egyiknek sem kellett elmondaniuk, hogy mit akarnak. A mostani is, egy Limeltu nevű idős doktornő pontosan tudott mindent, és kikapcsolta az altatást.

Sileni csakhamar ébredezni kezdett. Most is időbe telt, amíg fel tudott merülni, de kevesebbe, hiszen rövidebb ideig tartott az alvás. Tudtak közben beszélni néhány mondatot és megnyugtatták. Igen, minden bizonnyal most is zavaros lesz a kép, amit látni fog, de ők továbbra is itt lesznek és segítenek – nemcsak ők hárman, hanem az ivutok is, Lí most is itt heverészett a kosarában, és volt még tízennyolc ivut Szúnahaumon, akiknek egyesített mentális ereje Sileninek a műtét óta minden egyes ébren töltött pillanatában rendelkezésére állt és azon dolgozott, hogy helyreállítsa az ő elméjében a megbillent képet. Most már könnyebb lesz, mert el is telt valamicske idő meg aludt is már.

Amikor kinyitotta a szemét, ugyanolyan zavaros képet látott, de most már képes volt rá a három lány és az ivutok értelmi meg a kirik érzelmi hálójának egyesített mentális cirógatása mellett, hogy nyitva tartsa a szemét és támpontokat keressen. A hipergép csakhamar stabilizálta a szédülést, Sileni mozdulatlan képet látott, csak azon semmi sem ott volt, ahol lennie kellett volna.

– Zöld és kék – ezek voltak az első fennhangon kiejtett szavai. – És lila. Minden zöld és kék és lila!

– Hibás a színérzékelésed – állapította meg Lí.

A kórház persze vonalban volt, hiszen ők ébresztették a kislányt, és Szihelgi lépett a kamera elé.

– Igen? Van ott egy automata?

– Van – felelte Ninda. Az orvos nem is kérdezett többet, megérintett valamit oldalra nyúlva, amitől eltűnt a képernyőről, az kifehéredett, s egy pillanat múlva a polcon heverő automata felröppent, lekapta a nagyképernyős suagot a falról, és odalibbent Sileni elé, aki közben felült, feje mellett lebegett a két kis hiperlap.

– Milyen színt látsz, kicsim?

– Lila, kék, zöld, piros...

– Hm. Ez egy kicsit sokféle. Várj egy kicsit, kérlek, megnézem, mit tudunk a szemed állapotáról... meg is van, minden rendben. Látóideg rendben... testileg minden rendben. Most megpróbálok valamit a látóközpontodban. Lehet, hogy most még ugrálni is fog a kép, lehet, hogy értelmetlen vagy akár ijesztő dolgokat fogsz látni, de ne ijedj meg, csak légy türelemmel. Megigazítjuk ezt a képet. Jó?

– Jó!

Amíg beszéltek, Nindáék szeme előtt megjelent egy kép, értelmetlen, követhetetlen színes foltok sokasága.

– Ezt látja Sileni – mondta Lí. – Kicsit bonyolult így kiemelni az elméjéből, de még mindig könnyebb, mint a tiétekből, mert ő mindig nagyon intenzíven sugároz.

– Látsz bármi értelmezhető? – kérdezte Ninda, mert ő nem látott. A mentális érintkezés egyidejűsége miatt a válasz persze egyszerre érkezett a kérdéssel.

– Most elkezdtem – mondta Szihelgi. – Lassan változni fog. Kérlek, meséld el, hogy mi történik.

– A foltok... mozognak... már kevesebb van... összeolvadnak...

– Elkaptam – szólalt meg Éup a mentálisban. – Megvan, bele tudok nyúlni. Figyelj.

Lí közvetítésében ők is látták, hogy a foltok fokozatosan összeolvadnak és közben fákulnak, két nagy folt maradt, egy kék meg egy zöld, de már azok is halványultak. Sileni közvetítette mindent Szihelginek, aki neri lévén legfeljebb néhány grafikont látott az ő agytevékenységéről, de képet semmiképpen. Aztán minden szín elhalványult.

– Fehér – mondta a kislány. – Most fehér!

– Nahát, ez igazán gyorsan ment. Akkor eddig megvagyunk. Most elveszem a képernyőt és nézd meg az anyukáidat. Nem biztos persze, hogy jól fogod látni őket.

Az automata fellibbent a suaggal. Sileni egyenesen rájuk nézett.

Ninda, Aini és Szinensi hamarabb tudta meg az eredményt, mint amennyi idő alatt az ember egyet pislog, a kislány lelkendezése ezúttal mintha még a mentális érintkezés villámgyorsaságánál is gyorsabban érkezett volna meg. Ahhoz azért kellett egy század mati, hogy Lí közvetítésében meglássák önmagukat úgy, ahogy Sileni éppen akkor látja őket. A kép helyes volt.

Szihelgi csak akkor szerzett tudomást a törtétekről, amikor a kislány elvigyorgott – ez persze azonnal megtörtént, de addigra ők hosszú beszélgetést folytattak erről a kis beavatkozásról. Valójában a lényegi részét az ivutok csinálták.

– Úgy látom, rendben van – mosolyodott el az orvos is.

– Látok – rikkantotta a kislány boldogan. – Jól látok! Āun qo dè kūa ja šu āp!

– Ennek nagyon örülök – nevetett Szihelgi, és a szoba túlsó végébe küldte az automatát, és egy kis jelet rajzolt a képernyőre. – Mit láatsz?

– Zöld karikát!

– És most?

– Két kicsi zöld karikát, de az egyik sötétebb!

Az orvos négyszer kicserélte az alakzatokat, egyre kisebbre, és Sileni rendre megmondta, hogy mit lát. A végén már egészen kicsik voltak, de ő akkor is hibátlanul látta őket.

– Hát ezeket már legfeljebb egytized érip szög alatt látod – állapította meg Szihelgi. – Ezt elmesélem a többieknek itt a kórházban. Úgy látsz, mint a dzsómin-gimadár. Négy év múlva vagy egy kicsit hamarabb találkozunk, és kapsz egy lábat is.

oi-6 tanácskozás

„Nem sok erő kell ahhoz, hogy ugyanarra menj tovább. Lényegesen nagyobb elszánás, hogy megfordulj és az ellenkező irányba indulj. De lényegesen nagyobb a jutalom is.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
73. sómir*

**Niréka
Niré Mélina
naka 5
18-68**

Az elnök fogadószobájának ablakában könyökölt és lenézett a Maténari térre. Naka vigasztalan sötétkék égboltja alatt a város fényárban úszott, mint mindig – de a közvilágítás narancsos árnyalatú fényeibe most sok fehér vegyült. Kis fehér lámpák az emberek kezében. A Maténari tér zsúfolásig tömve volt emberekkel, akik lámpákat tartottak a kezükben, és hosszú rudak végén egy arcképet emeltek a magasban. Volt belőle vagy húsz, mind különböző, de ugyanazt az arcot ábrázolták. A tér sarkán álló emelvényen pedig egy férfi állt és beszélt. Ide nem hallatszott be a hangja, az ablakok szigeteltek voltak, és az elnökök esze ágában sem volt meghallgatni a szónokot.

– Szóval elért minket is – állapította meg rezignáltan, elég hangosan ahhoz, hogy a teremben a többiek is hallják. – Nos, van valakinek valami ötlete?

A jelenlevők egymásra néztek. Húsz vezető politikus és politikai tanácsadó. Senki sem vette magának a bátorságot, hogy elsőként megszólaljon. Az elnök azonban tisztában volt ezzel és nem hagyta őket elrejtőzni a sokaságban.

– Karani úr?

A főtanácsadó elhúzta a száját. Ők tegeződtek, kamaszkoruk óta ismerték egymást. Ha az elnök urazza, akkor baj van.

– Igen, elnök úr – felelt hasonló hangnemben.

– Van hozzáfűzni valója ahhoz, ami odalent folyik?

– Nincs, uram.

– Lokeranto úr?

– Nekem sincs, elnök úr.

– Niré-Kanano úr?

– Semmi, elnök úr.

Az elnök megfordult és szembenézett az emberekkel, aztán odasétált a hosszú tárgyalóasztalhoz és helyet foglalt az asztalfőn.

– Nos, uraim. Most kezdődik életünk hátralevő része. Minden, amit eddig tanultunk, minden, amit eddig mondtunk és csináltunk, *minden* érvényét veszítette ott kint a téren – mutatott az ablakra. – Mindent megváltoztat az, hogy ott kint felbukkant egy gyerek arcképe. Egy kiskamasz lányé, aki azt se tudja, hogy ez a naprendszer létezik. Ninda. *Ninda!* Jól jegyezze meg ezt a nevet, mert neki köszönhetik, hogy véget ér politikai pályafutásuk. *Hacsak* – nyomta meg a szót –, hacsak, hacsak, hacsak önök most azonnal ki nem találhatnak valamit, ami ezt az egészet megváltoztatja. Szeretném fölvázolni önöknek, hogy mi történt Szindorián. Egy. Felbukkant ennek a gyereknek az arcképe. Kettő. Az államvezetés gyakorlatilag minden hatalmát elveszítette. Három. Leszálltak a Testvériség hajói és jogilag is megfosztották a hatalomtól az állami vezetőket. Most nézzék meg Hanitot. Egy. Ott járt ez a gyerek. Kettő. Hanit és Salumat között béketárgyalások kezdődtek. Három. Hanit parlamentjének a fele kicserélődött, a kormány teljesen, és az új kormány jogkörét jelentősen megnyirbálták. És ez még mindig nem a teljes történet, mert legalább harminc országban megindult az az erjedés, amit ez a lány hoz magával. Úgyhogy önök most ki fognak találni valamit. Most. Most naka ötöt mutatnak az órák. Még kilencvenöt iniri, mire Tani fénye fölkel, de addigra ebben az országban minden megváltozik, ha önök most rögtön ki nem találhatnak valamit!

– Elnök úr – szólalt meg kényszeredetten Aréte belügyminiszter –, biztos ön abban, hogy ekkora veszéllyel állunk szemben?

– Nem – rázta meg a fejét Nakiron államelnök. – Biztos csak az, ami már bekövetkezett. De ha a valószínűség csak kilencven százalék, az engem nem nyugtat meg, és önöket sem.

– Talán ha Ninda már nem élne – jegyezte meg Lokeranto elnöki tanácsos.

– Igen? Mi lenne akkor?

– Egy pillanatra kérem – szólalt meg Arninamp honvédelmi miniszter. – Mielőtt megvitatják, hogy mi lenne, ha Ninda nem élne, szeretnék szólni, hogy él. Ráadásul még gyerek és kitűnő egészségnek örvend, minden bizonnyal túlél valamenynyünket, akik itt vagyunk. Az utóbbi időben volt nyilvános megjelenései alkalmával olyan őrizetet biztosítottak számára, ami totálisan kizárja egy merénylet lehetőségét. Ezért az ő halálával kapcsolatos fejtegetéseket szerintem soroljuk abba a kategóriába, hogy mi lenne, ha Naka lenne sárga nap és Tani kék.

– Ennyire védelmezik? – húzta föl a szemöldökét Lokeranto.

– Igen, tanácsos úr. Nála jobban legfeljebb a Testvériség kormányát őrzik. Úgyhogy Ninda haláláról elmélkedni időpocsékolás.

– Idővel pedig nem állunk jól – szögezte le az elnök.

– Mi lenne – szólalt meg Niré-Umon külügyi szóvivő –, ha csatlakoznánk Nindához és megpróbálnánk visszanyerni a tömegek szimpátiáját?

– Nem nyernénk vissza – felelte Aréte. – Viszont elveszíténénk a támogatóinkat.

– Szindorián az Érszom-kormány megkísérelte – jegyezte meg Rakunun tájékoztatási miniszterhelyettes.

– És nem hitt nekik senki – vágta rá az elnök.

– Mert akkor már késő volt, és nem is jól csinálták – élénkült meg Ninirk belügyi tanácsos. – Elnök úr, Niré-Umon úrnak igaza van. Igen, Haniton valóban csatát veszített a kormány, de ők is későn és rosszul váltottak, akárcsak a szindorok. Van azonban legalább két állam, ahol a kormányfő találkozott Nindával, szívélyesen elbeszélgettek, és azóta is rendszeresen hitet tesznek Ninda mellett: Kresszi és Javarán. Máshol, például Hinnuldudon, Szuttakarton, Szaiszon a kormány képviselője ugyan nem találkozott vele, de egekig magasztalják. És ezek a kormányok ma is a helyükön vannak, élvezik a választók bizalmát.

– Ön szerint csatlakozzunk Nindához? – kérdezte az elnök.

– Igen, elnök úr. Ismerjük el mulasztásunkat, hogy eddig nem tanulmányoztuk Ninda munkásságát, de most haladéktalanul hozzákezdünk, és igyekszünk mielőbb az őtőle tanultak szellemében cselekedni. Ezzel ha mást nem, időt mindenképpen nyerünk.

– És mondja, Ninirk úr – szólalt meg Niré-Kanano tanácsos –, mit tanult ön Nindától?

– És ön?

– Ninirk úr kérem – pirított rá az elnök –, szíveskedjék válaszolni a kérdésre!

– Igen, elnök úr. Természetesen semmit. Múlt Naka-éjen hallottam róla először. Ahogy közölünk többen. Megengedem, a külügyesek tájékozottabbak ebben a kérdésben. Azt tudom, hogy Szindorián teljesen felfordított mindent, míg végül az egész államrendet megbuktatta, és hasonló események játszódtak le több országban, ha nem is ilyen drasztikusak. De hogy miben áll az ő munkássága... – A tanácsos széttárt karral hátradólt a székében. – Hiszen gyerek, nem? Miféle munkássága lehetne?

– Hát ez az – bólintott az elnök. – Elfogadom a tanácsát, Ninirk úr, és kérek egy beszédet, amit egy iri múlva elmondhatok a tévében. Önök pedig velem együtt haladéktalanul hozzálátnak Ninda tévébeszédeinek tanulmányozásához. Amint a beszéd végére értem, elkezdjük. Mire Tani felkel, ebben a teremben mindenki Ninda-szakértő lesz, vagy állástalan.

– Elnök úr... – szólalt meg a tanácsos ismét.

– Ninirk úr?

– Elnök úr, az illő tisztelettel, én nem úgy értettem a javaslatomat, hogy változtassuk meg egész kormánypolitikánkat csak azért, mert egy szindor gyerek valamiről magyaráz a tévében. Politikai ígéretről beszéltem.

Az államelnök hidegen nézett rá, néhány pillanatig gondolkodott, aztán bólintott.

– Igaza van, Ninirk úr. Ki van rúgva.

oi-7 tudósítás

„*Ostoba vagy gonosz embert nem szabad megválasztani állami vezetőnek. Arról ismered fel őket, hogy ilyen pozícióra jelentkeznek.*”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
142.*

Áhurin Dzsammígi
43667. famut nendihlgan
250

– Üdvözlöm a kedves nézőket. Szillion Nomboka Marotomandi vagyok a VTMK Televíziótól. E pillanatban a Testvériség *Áhurin Dzsammígi* hajóján utazom Hogenst világára, de a történet, amelyet szeretnék elmesélni önöknek, nem ide kötődik. A helyszín egy kicsiny, hűvös éghajlatú világ a Golmon-ködök szélén: Niréka. Forgása lassú, hét galaktikus év alatt fordul meg tengelye körül. Két napja van, amelyek jelenleg majdnem átellenes oldalon állnak, így az idő nagyjából felében az egyik nap sárga fénye világít, a másik felében a másiké, ami egy sötétkék nap, ez nagyon ritka a Galaxisban. A fővárosban, Niré Mélinában most Naka sötétkék fénye alatt gyűltek össze mintegy tízezen – ami igencsak nagy szám egy félmillió városban, egy alig egymillió népességű országban –, hogy a kormánytól politikájának megváltoztatását követeljék.

Nomboka hátradőlt a fotelban.

– Ha ezt a kis tudósítást régebben készítettem volna, akkor most elmondanám, hogy a tüntetők álláspontja szerint mi a gond a kormány politikájával, és a kormány szerint mi a helyzet ezzel. Csakhogy erről a semleges elkülönülésről már le lettem szoktatva. Sokan önök közül talán szem- és fültanúi voltak annak a csupán néhány mondatból álló kiselőadásnak, amelyben felszólítást kaptam, hogy igenis legyen véleményem, a munkaadóim és az egész újságírói szakma alapelve ostobaság, és álljak ki az igazság mellett, mert a nézők ezt akarják, és ez fontosabb. S ha az, aki mindezt elmondta, nem *Ninda* lett volna – most másképpen beszélnék. De ő volt az, és Niré Mélina elnöki palotája előtt a nagykabátba öltözött tüntetők az ő arcképével gyűltek össze és az ő gondolatait mondták ki hangosan. Kérem, jegyezzék meg ezt a számot: tízezen voltak. Az ország elnöke, Nakiron úr tévébeszédben kért elnézést a tüntetőktől, amiért még nem figyeltek föl kellőképpen Nindára és nem tanulmányozták kellőképpen a tanítását. Kért egy kis időt, hogy megtegyék, mert ők szívesen állnának *Ninda* mellé, csak hát nem ismerik. És a tüntetők szépen beleegyeztek. Ottani idő szerint két napot adtak, és hazamentek. Két nap múlva visszatértek, alig pár százan. A kormányszóvivő fogadta őket, aki

hímezett-hámozott, agyba-főbe dicsérte Nindát, éppen csak azt nem mondta, hogy körülötte forog a Galaxis, de azt közben elfelejtette elárulni, hogy hát akkor most miképpen is menjen tovább az ország élete. No de számon kérték rajta. Miután nem sikerült dülőre jutniuk vele, visszajöttek a korábbi tüntetők, meg még néhányan. Emlékeznek: eredetileg tízezer tüntető volt. Másodjára már harmincezren mentek oda, és általános sztrájkjal fenyegetőztek, ha nagyon rövid határidőn belül el nem kezdenek egy sor reformot. Hát az elnöknek nem volt más választása, mint elfogadni a követeléseiket. Reformok indulnak Nirékán is, és ezt is Nindának köszönhetjük. S most jön az, hogy mi volt a tüntetők problémája. Niréka kormánya valójában csak fűszerezésében tér el Szindoria diktatúrájától. Náluk kimaradt az elnökről költött rengeteg mítosz, a niré elnök nem olyan csodalény, amilyenné a szindor elnököt formálta a propaganda. De ő is szorosan a markában tartja a közélet és a gazdaság minden darabkáját, csak némileg másképpen, ezzel nem untatom önöket. A niré társadalom pedig pontosan azt akarja, hogy ez ne így legyen, nem gondolják, hogy a gazdasági élet feladata az elnök zsebének megtömése. Niréka kormánya előtt most az a dilemma áll, amivel már számtalan kormánynak meg kellett küzdenie szerte a Galaxisban: vagy változtatnak a politikájukon és jelentős bevételektől esnek el – nemcsak az elnök maga, hanem természetesen a mögötte álló érdekcsoportok is –, vagy marad minden a régiben, és akkor meg is bukhatnak. Ninda arra tanított, hogy mondjam ki, amit gondolok: örülnék neki. Nem bízom a Nakiron-kormányban, amely már számtalanszor bebizonyította, hogy semmilyen emberi értékben sem hisz, és nagyjából az emberi jogokat is csak azért tartja tiszteletben, mert két nagy és erős állam, Szekava és Nkamonisz között fekszik, mindössze egyetlen naprendszeret birtokol, és muszáj nagyon jóban lennie a szomszédaival. Szillon Nomboka Marotomandit hallották az *Áhurin Dzsammígi* fedélzetéről a VTMK Televíziótól.

Nomboka kikapcsolta a kamerát és elküldte a tudósítást a szerkesztőségbe, ahol majd összerakják a képanyaggal. Fölkelt és kísértelt az otthonosan berendezett kis tárgyalóból, amit az esszidzsinna bocsátott rendelkezésére. Innen szebb képet adhatott, mint a kabinjából, és nem zavarta a nyilvános területek forgalma.

– Köszönöm, Sonalgi úr – állt meg az ügyeletes húmad előtt, aki a karosszékében üldögélve olvasott.

– Kérem, igazán nincs mit. Bármikor szóljon, ha effélére van szüksége.

Nomboka fejet hajtott köszönetül, és kiballagott. Úgy számította, ha most megreggelizik, éppen kész lesz vele, mire a nirék idegrohamot kapnak.

A suárban csendesen jöttek-mentek az emberek, nem volt nagy forgalom ilyenkor hajnalban, bár az utazóközönség mindenféle világról és időszámításból érkezett, így azért mindig voltak vevők a szünet nélkül nyitva tartó üzletekben. Nomboka végigsétált néhány üzlet előtt, és kiválasztotta a Harinandzsongé éttermet. Helyet foglalt és rendelt egy tál ilgrenin szendvicset.

– Nomboka úr?

A riporter fölpillantott. Egy idős asszony állt az asztalánál, valamely, számára ismeretlen világ divatja szerint öltözve, fekete ruhában, amit néhány piros virágokból hímzett csik díszített, és hasonló mintájú, fekete fejfedőben.

– Elnézést, hogy étkezés közben zavarom.

– Kérem, semmi gond. Foglaljon helyet. Kihez van szerencsém?

Az asszony csak egy kézmozdulattal háritotta el a kínálást.

– Csak egy pillanatra jöttem. A nevem nem fontos. Ön közeli ismeretségben van Nindával. – A riporter bólintott. – Én Afuv világról jöttem. Egy kicsi, szegény világ a Noner-vidék szélén, nem tűnik ki semmivel. Ha szépen megkérem, alkalomadtán, amikor beszél Nindával, lenne szíves megemlíteni neki, hogy az afuviak roppantul tisztelik, és hálásak a Testvériségnek, amiért ezt a különleges kis embert védőszárnyaik alá vették, és ezzel lehetővé tették, hogy megismerje őt a Galaxis? Számunkra nagy öröm lenne, ha ő egyszer hallana a mi szerény világunkról.

Udvariasan bólintott és távozott. Nomboka kis tünődés után elővette a készülékét és utána nézett ennek a világnak. A Noner-vidéket könnyen megtalálta, bár ő maga nem ismerte, de nem volt messze, Kerken túl, a Darlar-hasadék mellett. De az a széle, ahol a térkép Afuvot mutatta, már egészen kiesett a Horr-köd felé eső irányban. Legalább kétéves út egy szúni hajónak a legközelebbi olyan világról, ahol gyökeret vert a Ninda-kultusz. Ahol eddigi tudomása szerint gyökeret vert. Szúni mérték szerint legalább félmillió érang Szindoriától. A galaktikus nagykör mentén kiteszi a kör ezredrésének legalább a felét.

Ninda hírneve egyre nagyobb távolságokra szárnyal a Galaxisban.

454.

oi-8 Társaság

„Valamit csinálsz valahogyan – és legközelebb is úgy. Valamit leteszél valahová – és ott hagyod. Még nem is gondolsz rá, de hagyományt teremtész.”

Szinensi:

Összegyűjtött lúmáim,

302.

Szúnahaum

Jasszani

43667. higit nendihilgan

namindan-harvakin

450

Erre az alkalomra átrendezték a két ház közötti területet, amit a lombját fölébe terítő huhalliról Ninda huhallupnak nevezett el. Kibővítették az ülögarnitúrát, most

két hosszabb, ívelt pamlagból állt, amik tojásdad formán vettek körül három asztalt. Az asztalokon a szúnik két elmaradhatatlan szokása szerint enni-innivaló, és több helyen letéve suagok, amikből már elkezdtek felfelé szállingózni a jól ismert zöld feliratok. Már látták az *Aulang Laipt* és a *Hallihuat Fónirdot* is. A Testvériség hazatér a Testvériséghez.

A pamlagokat pedig a Ninda Társaság számára hozatták. Itt volt mindenki – még maga Ninda is, amint Hiragi megállapította, hiszen Ninda eddig még vajmi csekély érdeklődést tanúsított a Társaság munkája iránt.

– Mozgalmas volt ez a dzsúmi – állapította meg Hait, aki már egészen hátradőlve, feltámasztott lábbal ült. Áuszi egyre gyorsabban növekedett. – Namindandzsúmikor ketten indultatok be a Galaxisba, de négyen tértetek haza. A dzsáhifannal pedig beírtad magad a történelembe, sien.

Ninda lebiggyesztette a száját.

– Legfeljebb Szindoria történelmébe, és abba sem hosszú időre. Pár évszázad és elfelejtik.

– Dehogyan felejtik – felelte Vaheffun, a most már Ninda-levéltárnak nevezett gyűjtemény fő kompilátora; Sugiran és Andzsihut átengedte neki a munka vezetését, és ők inkább arra koncentráltak, hogy annyi dzserang hírügynökséggel teremtsenek munkakapcsolatot, amennyivel csak lehet. – Még a Kíreán-rezsimet sem fogják elfelejteni, nemhogy a te fellépésedet. Az ugyanis egy hőstett, és az emberek szomjazza a romantikát. Engem egészen meglepett, hogy a szindorok csak mostanára határozták el, hogy filmet készítenek belőle.

Ninda mosolygott. Ők némi késéssel értesültek erről, mert amikor Dúnszi hiperfonált a hírrel, ők a múltban voltak a száfunnupon. A filmet Sâánes Mëérelóy fogja rendezni. Ha megkapja Ninda hozzájárulását, természetesen. Megkapta, egy vállvonással és a „felőlem” szócskával.

– Romantikus... ugyan. Bementünk, beszélgettünk, Vuid velünk evett, de válaszolni nem tudott.

– „Velünk evett” – idézte Hait –, ez egészen úgy hangzott, mint annak idején a csavargók világában.

– Többé-kevésbé annak szántam – bólintott Ninda –, de mégsem egészen, mert Vuid nem lett közülnk való azáltal, hogy együtt ettünk, és a társai sem. Hing-hing, szóval nem volt ebben semmi hősies. Enni nem egy hőstett. A hatalomtól való megfosztásukat pedig Ámmaít mondta ki, nem én. Remélem, Sâánes nem fogja azt állítani a filmben, hogy én voltam, mert az akkora ostobaság lenne, mint a Súaf. Ahogy Salumaton mondják, nekem túl rövid az orrom ehhez.

– Majd beszélünk Szánesszel – felelte Firaszengi azon a hangon, amiből mindenkinek világos volt, hogy a rendező kellemetlenségekre számíthat, ha bárhogy kifogatja Ninda szerepét az eseményekben.

– Fura lesz egy másik kislányt látni a helyeden – mondta Aini.

– Hát igen. Meg a tiéteken is. A szindoroknak meg, gondolom, a híres nagy kék csoda helyén lesz fura másvalakit látni.

– Eddig tiltotta a törvény, hogy Kíreánt megjelenítsék filmen – magyarázta Ámmaít. – A „kék csoda” egy szindor mondás, ami kihasználja a *kék* jelentésű szó hasonlóságát egy trágár szóhoz.

– Mi az a kíreán? – kérdezte Sileni, aki a szüni kisgyerekek szokása szerint az asztal alatt játszott az ikrekkel és az állatokkal.

– Ez egy ember neve, kicsim – felelte Szinensi.

– Dlúp – fejezte ki véleményét a kicsi tömören. – És mi az a trágár?

– Hát amikor azt mondd valakire, hogy dlúp – kacagott föl Szinensi, és a többiek vele nevettek.

– Ha visszatérhetek a hőstett kérdésére – szólalt meg Sotten, a Társaság legújabb tagja –, azt hiszem, Halgellir barátom írt erről már korábban.

– Mire gondolsz, a Hikkenun-ciklusra? – pillantott rá a másik fhangímester.

– Egy régebbi művedre. Sommek umen khen rauth – ákhban nin immifh inen.

– Ó, erre – mosolygott Halgellir. – Már nem is emlékeztem rá. „Khop darja harkin szinfhen – rokhnud nit khúme immifh.”

– Igen, ohangi – szólt közbe Lingdzsaéti –, bár szerintem ehhez valójában csak a Namminir-lúma teszi hozzá az adott kontextust... de nem silgunban vagyunk, és a társaság nagy része egy szavunkat sem érti.

– Igazad van, ohangi – hajtott fejet Sotten szelíden. – Elnézést.

– Hát ez a Ninda Társaság – mosolygott Ámmaít –, Ninda pedig odavan a fhangióért, úgyhogy a Társaság összejövetelein aligha lehet bárkinek is kifogása el-lene.

– Egy pillanat – szólalt meg Andzsihut. – Suórin, *Hilgan Száhannífi*, suórin.

– Sénu, sénu, Andzsihut – felelte egy női hang az asztalon fekvő suagból. – *Hilgan Száhannífi* köszönti az Abroncsvilágot. Itt Engriti, a Felhő gyermeke.

– Az Abroncsvilág köszönti gyermekeit a *Hilgan Száhannífin*. Veletek utazik-e még Sigerszip?

– Sénu, sénu, Andzsihut fiam – válaszolt egy másik, idősebb nő. – Hát ismét a Felhőben.

– Ismét Szúnahaumon, anyám. Szeretnék bemutatni neked egy különleges gyermeket.

– Mindnyájan különlegesek vagyunk, fiam.

– De nem egyformán – vágta rá Ninda. – A legtöbben köznapi módon különlegesek, de akadnak néhányan, akik különleges módon különlegesek. És közöttük is a többség köznapi módon különleges módon különleges, csak kevesen vannak, akik különleges módon különleges módon különlegesek.

– No lám – mondta a suag –, egy lánycsemete, aki a Jorokkenin-számbaun dzsullát idézi, namindan-harvakín délelőttjén.

– Namindan-harvakín vidám délelőttjén egy lány sétált a Sorengur partján-ján-ján-ján – nevetett Ninda, s már énekelve folytatta. – Namindan-harvakín vidám délelőttjén arra jött egy fiú, akít még sose látott-tott-tott-tott. Namindan-harvakín vidám délelőttjén egy fiú jött szembe és rámosolygott-gott-gott-gott. Namindan-

harvakin vidám délelőttjén a lány visszamosolygott a fiúra-ra-ra-ra, namindanharvakin vidám délelőttjén belökte a fiút a Sorengurba-ba-ba-ba!

– Művelt gyerekeket terem felétek jó Szúnahaum – nevetett az asszony. – Ez a csibész dalocska akkor volt divat, amikor én még nem is éltem.

– Ami azt illeti, ezt a gyereket még csak nem is az Abroncsvilág termette, anyám – mondta Andzsihut. – Sivatagi hirkeninbokorban jött a világra, sötét utcák mélyén nevelkedett.

– Mit, csak nem az a szösze csitri, akiért megőrülnek a dzserangok csillagszerete?!

– Hát de – dünnyögte Hait a beállt nagy csendben. Itthon a Testvériségben ritka eset volt, hogy valaki, aki egyébként nem ismerte Nindát, tudott a dzserang világon terjedő kultusról.

– No, elmegyek és megnézek magamnak, csak boruljon fölém a Sínisuál.

Ezzel Sigerszip letette. A jelenlevők derültségét Halgellir öntötte szavakba.

– Lám, ketten is vagyunk, akik ismeretlenül is hallottunk már rólad, sien-Ninda. Egy ekkora országban nem is rossz!...

– Ha kettőről tudunk, lehet négy is – hahotázott Hiragi.

Amikor a vidámság csillapodott, Andzsihut megjegyezte:

– Igazából persze azon kell megdöbbennünk, hogy a dzserangok közül ennyien ismernek, sien, anélkül hogy valójában ismernének. Azt hiszem, a fő ok mellett, amiért megalapítottuk a Ninda Társaságot, az is szempont, hogy ennek az okait is kutatásra érdemesnek tartjuk.

Ninda ránézett azzal a tipikusan szelíd, egyszerre kutató-firtató és mélyen megértő Ninda-tekintetével.

– Mit akarsz ezen kutatni, ohangi-Ándzsihut? A tömegpszichológia csillagideje létező tudomány, mit lehet ehhez még hozzátenni?

– Azt a részét, ami nem tömegpszichológia. Mert azt elismerem, hogy Akárhoz világ Bárhol falucskájában egy öreg kertész, aki semmit sem ismer a Galaxisból a közeli kisvároson kívül, csak amit lát a tévében, elhiszi a tévének, hogy te egy ekkora szummumi-dzsummumi vagy. Honnét lehetne saját világképe? A kérdés nem ez, és nem is az, hogy a tévé honnét veszi. Hanem hogy akitől a tévé veszi, az honnét veszi.

„A tenger ugyanolyan fontosnak érzi minden csepp vizét.”

Ninda:
A fény lúmai,
3031.

Szúnahaum
Jasszani
43667. szahut féninnulgan
namindan-harvakin
340

- Milyen nap van ma? – kérdezte Aini öltöztetés közben.
– Szahut – felelte Sileni magabiztosan. – Megyünk táncolni?
– Hát persze hogy megyünk. És még milyen nap van?
– Féninnulgan. Szahut féninnulgan! És namindan-harvakin?
– Igen. Ez harvakin harmadik napja. El tudod sorolni mind a hármat?
Sileni az ujjain számolta a napokat. A bal keze ujjain, persze.
– Liktuharan... nendihilgan... féninnulgan!
– Nagyszerű – adott Aini puszit a kicsi homlokára. – És hogy van tovább?
Sileni előrelökte a kezét – megint a balt –, széttárva mind az öt ujját.
– Így! Dzsorehan a különüjj, ez! – Fölmutatta a különüjját, behajtvá a másik négyet, amikről már semmiből sem látszott, hogy valaha száfunnupok voltak. – Különüjj napja, namindan-sirgakin!
– Nagyszerű! – Aini megkötötte Sileni világoskék köntösén az övet és leguggolt a sarujáért. – Mondd tovább.
– Nesszihuran, anyaujj napja – hadarta Sileni. – Namindan-jallakin. Fattilgópan, apaujj napja, namindan-limmakin. Úsarrigan, gyerekujj napja, namindan-dzservakin. Ééééés sziangdzsan! – nyújtotta ki utolsóként a legkisebb ujját is. – Babaujj napja, namindan-szisszakiiiiin! – énekelte valamiféle jalarra és szindorra is emlékeztető dallamos hanghordozással, és az anyukája nyakába kapaszkodott, míg az leemelte az öltöztetőasztalról, s a padlóra állította.
– Nagyszerűen tudsz mindent. És egyre nehezebb vagy, már nem sokáig fogunk emelgetni.
– Nem is kell, majd csapkodok a szárnyammal, mint a főp kiot! – A gyerek meglengette karjait a levegőben. Aini nevetett és bölintott.
– Tã kèu d'lyp, jin dōy – felelte.
Sileni, mint minden reggel, rávigyorgott az asztal alatt maradó bal sarujára és az ötször tizenkét színes kockára, amik eredeti funkciójukat elveszítve most építő-

kockaként szolgáltak, minden este kirakott belőlük valami szép képet. Most kis tájképet alkotott, kissé elvont módon, hiszen csak hatvan kockája volt. Kékeket, lilákat rakott le alul, azokra zöldeket állított – csatorna és rét, nyilván –, rájuk két sárgát, ezek voltak a házaik, és közéjük egy zöldtet, az volt a huhalli. Felülre világoskékeket és sárgákat, az égbolt jelképeként. A többi kockát csak leszórta a kis művecske mögé, amit persze Aini már gondosan lefényképezett.

– És aztán jön namindan? – kérdezte Sileni már kifelé tartva.

– Igen, aztán namindan. Nekem is ez lesz az első, akárcsak neked.

– Mert eddig a fáááák alatt szaladgáltál – kacagott a gyerek, és kiszaladt a házból.

Kint csatlakoztak a többiekhez, legelsőként persze Dzsellihez, aki aznap reggel már egy csomósor borult Sileni nyakába, mint aki száz éve nem látta. De most sem mulasztotta el.

– Hová menjünk? – kérdezte Ninda, amit persze úgy értett, hogy melyik janníhaumba.

– Likalgíbe! – mondta Sileni.

Ez volt a város legújabb janníhauma, már Ninda és Haiték ideköltözése után létesítették, mert a Likalgí negyed népessége megnőtt, elkelt nekik egy saját janníhaum. Szabadtéri janníhaum volt, mint az Abroncsvilág melegebb övezeteiben a legtöbb. Milagu hosszúkás háza előtt volt, az választotta el a hegyoldaltól. Sileni nyomban a szívébe zárta Milagut, amikor a lányok felismerték mint a szemmütéten részt vevő egyik orvost. Ő volt az egyetlen közülük, aki ugyanebben a városban lakott. És amikor kiderült, hogy Milagunak két gyereke is van Sileninek nagyjából megfelelő méretben, a harminchét éves Ánuri és az ötvennyolc éves Ergit, még inkább megkedvelte ezt a helyet. A lányok már tudták, hogy a jalar szokások szerint Sileni csak körülbelül száztíz éves koráig játszhatna a fiúkkal, onnantól ez már nem illik, de úgy döntöttek, csak abba avatják be eredeti nemzetiségének hagyományai közül, ami hasznára válik.

A janníhaumban most ismerős lépkedett az örök tűz körül, Szomendzsi, egy helybeli öreg bácsi, aki alig néhány háznyira lakott innen. A két kisfiú nem volt kint, de Milagu nagylánya, Ísenni igen, éppen a fiújával, Amszenual beszélgetett. Sileni egyből odafutott az Őrzőhöz, homlokára tett kézzel üdvözölte, aztán megkérdezte Ísennit, hol vannak a fiúk. Ők is jönnek hamarosan, volt a válasz. A kislány nem tűnődött azon, hogy mit fog addig csinálni, szaladt a dzsorongitszőnyeghez, lehuppant, körülnézett a játékok között, elfoglalta magát egyedül is. Az Abroncsvilág szabadtéri janníhaumainak dzsorongitszőnyegein ugyanúgy szanaszét hagyták a játékokat éjszakára, mint a hajók janníhaumaiban, hiszen nincs időjárás, nincsen semmi, ami kárt tenne bennük. Auríhaumon persze más a helyzet.

A lányok most nem ültek le mind játszani vele, Aini követte, Szinensi utánanézett a reggelinek, Ninda pedig elővette a suagját. Dünszi mosolygott rá a képernyőről.

– Nem zavarlak?

– Egy szűnit nem lehet zavarni hiperfonon, mert akkor nem is jelez a suag – felelte Ninda.

– Mit csinálsz éppen?

– Reggelizni készülök. Itt még kora reggel van.

– ÝÝsssss... be kell állítanom a szűni órát is. Hogy van a lányod?

– Remekül. Figyelj, ha el akarsz mondani nekem valamit, vágj bele, ne tekergesd a sűmwű bajuszát.

– Ne *csavargasd* a sűmwű bajuszát. Így van a mondás. Szóval az a terv, hogy lesz egy gyerekünk nekünk is. Tessék, kiböktem.

Ninda fölívonta a szemöldökét.

– Nem korai ez egy kicsit?

– Hé, te sengiri, idősebb vagyok nálad – méltatlankodott Dűnszi szűni nyelvre váltva.

– De nem sokkal, és gondolom, ti nem örökbefogadni szeretnétek. Már úton is van?

Nindának persze fogalma sem volt arról, hogy a szindor illemszabályok szerint lehetetlenség arról érdeklődni, hogy egy tíz éven aluli lány terhes-e. De Dűnszi jól tudta, hogy Nindát azok az illemszabályok sem érdeklik, amiket ismer. Igyekezett tipikus szűni módra válaszolni, inkább csak sejtve, mint tudva, hogy a szűniknál a szexualitással kapcsolatos tabuk java része alighanem hiányzik.

– Nem, még nincs, ámbár mi semmit sem teszünk a védekezésért. Már közel egy hónapja együtt vagyunk testileg is, és nem tartottunk szűnetet, kivéve persze amikor havonta kétszer szűkséges.

– Hát akkor most már bármikor megszólalhat a kék virág – felelte Ninda mosolyogva. – Meg ne kérdezd, hogy miért éppen az. Valamelyik világon hallottam.

– Jó, nem kérdezem. Viszont arra gondoltunk, hogy ha véletlenül akkoriban nem járna túl messze a hajód, elvállalnád-e esetleg, hogy sűwűsynűp legyél.

Ninda kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Persze – sietett a fiú tisztázni –, nem gondoltunk nagy felhajtásra. Ha nem akarod, azt sem kell a nyilvánosságnak megtudnia, hogy itt vagy.

– Nem ez a gondom a dologgal, Dűnűy. De fogalmam sincs, mi az a sűwűsynűp.

A fiú riadtan nézett rá. Most ő sértett illemszabályt.

– Kérlek, bocsáss meg, amiért zavarba hoztalak – felelte, és kis híján valamilyen bocsánatkérő kézmozdulatot is tett, mielőtt észbe kapott volna, hogy ezt Ninda nem venné jó néven. – Ha megengeded, elmagyarázom. A sűwűsynűp a régi szokások szerint egyfajta kísérő, aki az újszűlöttet bemutatja a világnak. Tudok róla küldeni egy ismertetőt.

Tehát mint a hilgihut, gondolta Ninda, és elmosolyodott. Többször vett részt hilgihutzertartáson, bár ő maga még nem szerepelt benne.

– Értem. Természetesen örömmel elvállalom, ha a csillagtérkép is úgy akarja.

oi-10 reggeli

„Az egyik legszebb látvány, amit ismerek: a suagokból fölfelé szálldogáló zöld feliratok.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44103. sziangdzsan*

– Sok különbség van – mondta Ámmaít, félretéve suagját, amin éppen arról olvasott tudósítást, hogy Kÿmen az imént szállt le az *Íngahur Sillászani*, hogy fölvegye az első olyan gázrakományt, amit már szúni befektetéssel bányásztak a Kÿmcsillagködben; a húszezer amdzsré tömegű szállítmány negyedrésze közönséges elemi gázokból áll, de a többi azok a ritka csillaggázok, amiket a Halgilaf-robbanás vetett ki évmilliárdokkal ezelőtt, likerín, ildol, HKT-keverék. A szállítmány értékéből negyven százalék Szúnahaumot, ötven Szindoriát illeti, és tíz százalékot kap Rekki néhány bányahajó bérleti díja fejében. – A szindorok a világnak, azaz a társadalomnak mutatják be az újszülötteket, nem a szellemeknek. Ha suwsynëp leszel, az egyfajta ceremóniamester, aki levezényli a szertartást, főleg az a dolgod, hogy elmondd a csecsemőnek, ki kicsoda az elébe járulók közül. Szerintem kedves szokás, de a hilgihut jobban tetszik.

Ninda bólintott. Az ikrek hilgihut-sódanja Szinensi volt, ő nem vállalhatta, hiszen mintegy az ikrek testvérének tekintették. Külön elment Narongihoz, aki éppen Auríhaumon töltött pár évet, és mint törzsfőnökét megkérdezte erről. Megkérdezték a törzsi varázslót is, egy mosolygós öreg bácsi, Ímudzsi volt az új varázsló, és mindketten egyetértettek, hogy az Ámmaiték és öközötte levő érzelmi kötelék éppúgy az ikrek testvérvé teszi, mintha hivatalosan örökbefogadták volna, tehát nem lehet a hilgihut-sódanjuk. Ha az ikrek most születnének, már Szinensi sem lehetne, hiszen Nindával hármás kapcsolatban élnek, és ugyanúgy az érzelmi kötelék számít, nem az, hogy nincsenek még összeházasodva. Semmilyen közeli rokon nem lehet hilgihut-sódan, szerencsétlenséget hoz.

A dzsúmi utolsó szahutja „farkak farka”, ilyenkor a régi szokás szerint halat esznek. Reggelire Ninda Szugunni filim-nennujából evett, ez egy kenyérszelet fűszeres sajtkrémmel, amit így megsütnek, de most halformára vágták, és hozzá Hihangé halsalátáját. Reggelinél már több százan voltak a janníhaumban, a Milagu házával szemközti épületben levő nyolc dzsilaun nem is volt elég, dzsomszokat állítottak fel, asztalokat mindenféle konyhai kellékekkel és kis tűzhelyekkel. A szúnik szahutillatnak és janníhaumillatnak is hívják, amikor a dzsilaunokban készülő sokféle étel illata összekeveredik és olyan lesz, mint egy nagy étteremben. A kicsik persze mindenütt ott voltak, lehetek vagy harmincan a száz éven aluliak, akik mindenhol ott nyüzsögtek, mindent megszimatoltak, megkóstoltak, egykettő-

re tele lett a kis hasuk. Silenit is hol itt, hol ott látták felbukkanni, egyszer éppen tátott szájjal nézett föl Sisszánira, azaz pont nem nézett, mert csukott szemmel várta, hogy a szájába tegyék a falatot, ami aztán szemlátomást ízlett neki, de egy matin belül már egy másik dzsomszds mellett bukkant fel, valamit segített kevergetni egy edényben. Hagyományosan külön dzsomszdsokon dolgoztak az ómgimesterek, a sokféle ómgi között szép számmal vannak, amiket frissen illik elkészíteni, kézzel adagolva az összetevőket. Ninda itt is látta Silenit, Erszirun bácsi fölállította egy székre, hogy jól lássa az asztalt, és sorban mutatta neki a hozzávalókat, meg is kóstoltatta őket, és a különféle ómgikat, amiket már elkészített.

– Ez pedig a saddavun – mutatta éppen egy tálban az élénkzöld krémet, amikor Ninda odaért. – De ez csípős ám.

Sileni persze lelkesen megkóstolta azt is, hiszen imádta a csípőset. Ninda is evett egy kenyérkockára kenve, finom volt.

Mint ilyenkor mindenhol, Erszirun asztalán is ott feküdt a suagja, és sűrűn szálltak belőle fölfelé a zöld feliratok: *Algarin Huari, Írammar Mungi, Hilaszifat, Nimongdzsir, Rambá Hafannú, Dzsilangur, Rikki Sziszennut...* már matinként tucatjával értek haza a hajók, nemegyszer láttak hilarikat is elsuhanni a magasban. A Testvériség hazatér a Testvériséghez. *Szisszigun Índzsil, Rongaur Hápári, Fildul Hápári, Himbori, Ingeszin Jargunnur...*

Mindenhol voltak lerakva suagok, a jannihaum összes asztalán, volt, ahol több is. A spirálkar minden részéből hazatérő hajók végeérhetetlennek tűnő névsora fél rígit emelkedett a képernyők fölé, lassan, imbolyogva, mint a lefelé libegő madártollak, mielőtt halványodni kezdett és eltűnt. Ez a látvány sok tízezer éve minden szűninak azt hirdeti: hazatérnek a hajók, jön a namindan.

Éppen szembejött Ámmaít, Ninda odakapta a tekintetét az arcára.

– És az *Íngahur Sillászani*? – kérdezte.

Ámmaít föl vonta a szemöldökét.

– Említetted, hogy most szálltak le Kýmén. De hát zsilipel már a namindan.

– Ja, az a hajó. Én már nem is emlékeztem a nevére... Gondolom, rakodás után egyenesen hazajönnek, Szindoriáról ide lehet érni pár nap alatt.

– Az igaz.

– Mintha valami olyat mondtatok volna, hogy legfeljebb pár tucat hajó tölt odakint egy-egy namindant, ha nincs más megoldás. Lehet, hogy az *Íngahur Sillászani* is kint marad, de ha csak gázt rakodnak, azért biztosan nem, a gáz elüldögél a konténerekben.

– Nem tudom, mennyi ideig tart egy ilyen gázrakodás.

– Hát azt én sem, én jogász vagyok, nem értek hozzá. De azért láttam már teherhajót, és azt hiszem, elég gyorsan megy. A szűnik mindent gyorsan csinálnak. – A férfi tekintete megpihent Silenin, aki éppen előtte baktatott az egyik kirikölyökkel, aztán megállt egy asztalnál és szemügyre vett egy süteményes tálcát. – Ami-

nek mindannyian nagyon örülünk, mert ő nem lenne most itt, ha a szünik lassúak volnának.

– Én sem – felelte Ninda lakonikusan.

– Te miért nem?

– Gondold el, mi lett volna, ha azon a reggelen én innen érkeztem volna a szindorokhoz.

– Aha, értem, mire gondolsz. Hű, nagyon bonyolult lett volna, mert a Testvériséggel nincsen bevándorlási egyezményünk... egyezményük. Gondolom, a Testvériség nem is köt ilyeneket, meglepő lenne. Akkor a szindorok úgy fogadnak, mint egy hontalant, és kezdődik a végeláthatatlan engedélyeztetési procedúra. Hát mostanra azért már vége lett volna, de fél évig simán eltart akkor is, ha semmilyen nehézség nincsen... de persze lett volna, hiszen nem voltak irataid, még a személyazonosságodat sem tudta igazolni. Kész szerencse, hogy megtette helyetted az ervé. ŰŰíp, az egész nagy tekerő Galaxisban nem volt semmi, amivel annyit kinlódtam volna, mint azzal az elfogatóparanccsal. – Lepillantott Nindára. – Persze akkor még nem ismertelek.

– Ennek ebből a szempontból mi a jelentősége? – mosolygott ő vissza rá.

– Ha tudtam volna, ki vagy, és még inkább hogy *mi* vagy, nem aggasztom magam. Rólad az elfogatóparancs is lepergett volna, a letartóztatásodra érkező rendőrök helyet foglaltak volna a lábadnál és hallgatják a meséidet.

Ninda nevetett. – *Lian, lian, lian.* Réges-régen, amikor a Galaxis még fiatal volt és a mai öregecske napok még fiatalon ragyogtak, élt egy kislány, akinek a lába elé ültek a rendőrök. Hát, azt hiszem, ez a mese nem fog megszületni. Én száhpain-sédauni vagyok, nem író, én csak igaz meséket tudok mesélni.

457.

oi-11 Katevi

„*Ha a véleményed pénzért megvehető – akkor nincsen véleményed. De ha még véleményed sincs – ember vagy?*”

*Ninda:
A fény lúmai,
778.*

**Syŷndoreia
Kaŷndim
59. aŷkán 24.
a fehér órája**

– Kedves nézőink – mosolygott a kamerába a riporter –, Larenka Szontiszkovarikinde vagyok, üdvözlöm önöket. Úgy néz ki, hamarosan újabb ország csatlako-

zik azok sorához, amelyek történelmét Ninda terelte új útra. Ha még sosem hallottak róla, ne lepődjenek meg, eddig még én sem hallottam róla. A neve a helyi nyelven Niréka – külföldi születésű lévén én nem venném a bátorságot, hogy ezt megpróbáljam átültetni sýyndor fonetikára, de talán elnézik nekem, hogy a hely és a szereplők nevét is dallamtalan kiejtésben mondom. A képen a fővárost, Niré Mélinát látják, méghozzá nappal – náluk kétféle nappal van, és most éppen a Naka nevű sötétkék csillag által keltett nappal van a fővárosban, ezért úszik minden ebben a barátságtalan sötétkék fényben és ezért vannak az utcák kivilágítva. Az elnök neve Nakiron. Karanan Nakiron Szikenar. – Niré Mélina éjszakai látkepe mellett megjelent az elnök arcképe. – Eredeti foglalkozása üzletember, mint oly sok politikusnak a Galaxisban, saját csillagközi fuvarcége és hiperhajtóműveket gyártó vállalkozása van. Elnöki megbízatásának kezdetén bejelentette, hogy neki az elnöki fizetésre nincsen szüksége, és jótékony célra fogja adományozni. Azóta is így tesz. Szindor naptár szerint harmincnégy éves, és három éve vezeti az országot. Nemrég választották újra, a független elemzők szerint tiszta választások útján. Van két fia és öt kisunokája. Azt hiszem, ezzel elmondtam minden szépet és jót, amit elmondhattam róla. Most már a rossz következik. Igen, Nakiron urat tisztán, csalástól mentes körülmények között választották újra, mégpedig azért, mert nem volt ellenzék, amitől tartania kellett volna. Pontosán úgy, mint itt, az Államszövetség legutóbbi választásai során: van ellenzék, hogylene lenne, bejegyzett pártjaik és tevékenykedő politikusaik vannak, csak ha Ninda most elbeszélgetne a nirékaiakkal, nekik is feltehetné azt az ominózus kérdést, ami annak idején itt is kirántotta a sýmwt a fészkeből: „Mi az az ellenzék?” Ha ezt a kis elemzést *Ninda előtt* mondtam volna el önöknek, akkor most azzal folytathánám: az ellenzék szerint és a független megfigyelők szerint is – de hát most már *Ninda után* vagyunk, most már úgy kezdem a mondatot, hogy ez egy ténymegállapítás, tehát tényszerűen az ellenzék háta mögött valójában Nakiron elnök úr áll. Éppen úgy, mint Kíyreàn, ő is hatalmában tartja az ellenzéket mindenféle „szinte már tisztességes” módszerrel, mint például a törvény által biztosított állami támogatások átalakítása zsarolási alappá, és kérem, hogy jegyezzék fel azt a címet, ami most megjelenik a képernyőn, fel is olvasom: hktbg-zetkhm-kkjkzb-kkmmmn. Mármint erre a címre nem lesz szükségük mindannyiuknak, kedves nézőink, csak azoknak, akik a nirékai kormányhivatalokban néznek minket most vagy később felvételnél, ez ugyanis egy vadonatfrissen létrehozott intézmény címe, amelynek kicsit hosszú, de pontos neve *a Belső-Galaktikus Hírügynökség Jogi Főosztályának és a Szúnahaum Testvériség Csillagközi Jogszolgáltatának közös vállalkozásaként létrehozott politikai perviteli irodája*, de van egy rövidebb neve is: *Ninda-iroda!* Már létezett egy csoport ezen a néven, amely konkrétan Ninda pereivel foglalkozott, de később tevékenysége kibővült és ma Ninda Társaság néven ismerjük, így a régebbi nevet megörökölhette ez az új intézmény. De felkereshetik őket személyesen is a Belső-Galaktikus Hírügynökség szép székházában, Probangi

festői világán. Mostantól ők foglalkoznak azokkal az esetekkel, amikor politikai véleménykülönbség miatt beperelik a BGH valamelyik tudósítóját vagy kirendeltségét. Szükséges volt ezt elmondanom, hiszen nyilvánvaló, hogy a nirékai kormány beperel engem az iménti mondatomért, éppen ezért engedjék meg, hogy megismételjem. Nakiron elnök a pártok és más politikai és félpolitikai intézmények – például hazafias alapítványok, egyesületek – számára törvényben biztosított állami támogatásokat arra használja, hogy zsarolási alapot teremtsen az így bábbá alacsonyított ellenzék irányítása végett. És most varázsolni fogunk, kedves nézőink. Tanítok önöknek egy varázsigét, amivel Nakiron elnök úr még talán, hangsúlyozom, talán megmentheti hatalmát, legalább egy időre. Utánanézttem, hogy mondják niré nyelven. Kari oppo tenki ikeszi imat. Jelentése: *eszetekbe ne jusson*. Ezt kell mondania az alárendeltjeinek, amikor azok pusztá kötelességtudatból hozzálátnak megindítani ezt a pert és ezzel a saját fejükre, no meg az elnök úrúra borítják a swmwfészket. Hanem amint mondtam, az elnök úr akkor is csak egy ideig őrizheti meg a hatalmát, ha alkalmazza ezt a varázsigét, és máris elmondom, hogy miért. A tévé a bűnös a dologban. No nem egyedül a BGH, de azért, azt hiszem, szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy meglehetősen szerepet játszottunk Ninda hírnevének elterjesztésében. Hát Nirékán is néznek tévét, az elnök úr nagy sajnálatára, és gondolkodnak. Önök közül sokan kapásból tudnak mondani egész sor Ninda-idézetet, amik alkalmasak voltak beindítani a nirékaiak fantáziáját. Én ezt választottam: „Bármikor vállalhatom, hogy gondozok egy akváriumot. De az eredmény katasztrófa lesz, mert nem értek a halakhoz.” Mégpedig azért, mert Katevi asszony, az ellenzéki Iler párt elnöke ezeket a szavakat idézte Nindától az elnöki palota előtt tartott legelső gyűlésen – azt hiszem, a legjobb, ha a saját szájából hallják.

Váltott a kép, megjelent a palota előtti tér, sárgás-narancsos lámpák fényében úszó, nagykabátos embertömeg, s a pódiumon egy középkorú asszony.

– Talán meglepi önöket, hogy a legnagyobb ellenzéki párt elnöke egy gyerek szavait idézi – mondta emelt hangon, amit a fordítógép pontosan visszaadott. – De akit igen, annak a számára van még egy idézetem. „Ha valaki okosan beszél, mindegy, hány éves. És ha butaságot mond, akkor is.” Ezt Khamani mondta. És most lássuk azokat a halakat. Azok vagyunk mi, az ország népe. Az elnök úr vállalta, hogy gondoz minket, és az eredmény valóban katasztrófális. Ne gondolják, hogy kiforgatom az idézetet, ezt Ninda ugyanebben a kontextusban, a szindor néppel és államelnökkel kapcsolatban mondta. S még nagyon sok mindent mondott, amit nekünk itt a kék nap alatt is érdemes lesz fontolóra vennünk. Ő egy sárga nap alatt született, forró sivatagban – nálunk kék a nap és kék a tenger, és hideg a levegő. De az emberek mindenhol emberek! Ahogy az orvosok, a tanárok, a bányászok, a kertészek mindenhol ugyanúgy dolgoznak, hát a politikusok is. És mivel önök most joggal gondolják, hogy no igen, de hát Katevi is egy politikus – hát nem leszek többé az. Mert én odafigyeltem Ninda szavaira, bármennyire gyerek is. A mai nappal lemondok pártelnöki funkciómról, kilépek a pártból, vissza-

adom képviselői mandátumomat, és amikor mindezek adminisztrációja lezajlott, akkor mint állampolgár, mint munkanélküli jogász visszajövök ide és ugyanezeket fogom mondani! Hamarosan találkozunk. Köszönöm, hogy meghallgattak.

– Nos, kedves nézőink – tért vissza Larenka arca –, ezzel kezdődött Niréka világán a *Ninda-féle átalakulás*.

458.

oi-12 gazdaság

„Akiket kirekesztesz a társadalmadból, megteremtik a saját társadalmukat és téged kirekesztenek belőle. Akiket kirekesztesz a kultúrádból, megteremtik a saját kultúrájukat és téged kirekesztenek belőle. Amivel másokat stigmatizálsz, az nekik az összetartozás büszke jelképe lesz. Ha különbnek tartod magad másoknál, azzal bizonyítottad, hogy ők különbek nálad.”

*Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
115.*

**Szúnahaum
Jasszani
43667. namindan-sirgakin
452**

Nindának fogalma sem volt róla, hogy ezekben a pillanatokban a dzserang világokon hány milliárd ember gondol órá, hány milliárd ember próbál úgy élni, ahogy őtöle tanulta vagy legalábbis egyes cselekedeteiben őt követni, és hány kormányzatban hány ember alszik nyugtalanul, mert attól tartanak, hogy az ő fővárosuk közepén is megjelenik a szőke, kék szemű gyereklány arcképe száz meg száz példányban, és vége szakad mindannak, amit ők nyugodt, prosperáló társadalmi életnek hittek. A nirékai kormányválság híre csillagerővel terjedt a Galaxisban, keserű kiábrándulást hozva mindazoknak, akik abban reménykedtek, hogy a szindor eset egyszeri lesz és nem ismétlődik meg – leginkább azért, mert Ninda Szindorián született és megvolt a törvényes szindor állampolgársága, de sokan azért is, mert úgy érezték, a szindor diktatúra átlépett egy bizonyos határt, amit az ő kormányzatuk nem. Ezt bizonygatták ellenfeleiknek privát beszélgetéseken, ahol nevükön nevezték a dolgokat és nem tettek úgy, mintha a diktatúra nem lenne diktatúra. De az ő diktatúrájuk nem olyan, mint a szindor, náluk sokkal jobb a helyzet – és következtek a magyarázatok, hogy miért. S közben egyre több államban rettegetek a kormánypárti politikusok, hogy az ellenfelek Ninda szavaival fognak válaszolni, amikre nekik nincsenek válaszaik.

Nindát azonban ez az egész a legkevésbé sem érdekelte. Éppen kisétált a Lenguból és törölközni kezdett. A család fele már szintén kint volt, Sileni is, aki fél lábbal is úgy úszott, mint a dómirhalacska, és ő is éppen törölközött.

– Műop dääri dzsammaut vȳdarionas? – kérdezte egy tipikusan silenis, négy-nyelvű mondattal, amit három anyukája persze remekül értett akkor is, ha a mentális kommunikációt nem vették igénybe, hiszen anyanyelvi szinten beszéltek mind a négyet. Csakhogy eközben Haitra nézett, aki ott ült mellettük, úszásra ő már nem vállalkozott – és ő a négyből csak kettőt ismert.

– Persze hogy ehetünk olyat, sien – felelte –, ha megmondod azt is, hogy mi az.

– A vȳdarionas ugyanaz az étel, mint nálunk a mindzsit – felelte Szinensi –, et-tünk Saunison. Sok sajtot rakunk rá, Sileni úgy szereti.

– Meg sok tojást – tette hozzá a gyerek.

– Rendben – nevetett Aini, aki ekkor jött ki a vízből –, úgy csináljuk.

– Meg sok szimmit és sok kolbászt!

– Hát, sien – nevetett Ninda –, ezt úgy hívják, hogy nagy adag. Úgyis azt kapsz. Te vagy köztünk a legkisebb és te eszel a legtöbbet.

– Mi is a legkisebbek vagyunk – álltak meg az ikrek a vízben ugrálásban –, mi is a legtöbbet eszünk?

– Hajaj – mondta édesanyjuk –, még egy-két évtized és megeszitek Jasszani városát.

A három kisgyerek végignézett a vízpartról látható városképen. Úgy tűnt, az ikrek izletesnek találják, mert bölintottak és tovább ugráltak a vízben. Sileni befejezte a törölközést és fölkapta a köntösét.

– Azért alsóruhát is vegyél – vette ki Szinensi a kezéből, és szépen felöltöztette. Közben persze ők négyen hangtalanul beszélgettek, mint mindig. S néhány mati múlva Szinensi és Aini már a háfilengui janníhaum egyik dzsilaunjában szorgoskodott, mialatt Ninda azon fáradozott, hogy kihalássza az ikreket a csatornából. Az előbb, amikor azt mondta, hogy Sileni a legkisebb, azt remekül meghallották, most viszont olyan pancsolást csaptak, hogy nem jutott el hozzájuk a hangja. Végül aztán nekilátott levetközni újra, hogy bemenjen értük, és ahogy ledobta a köntösét, Lorra megállt egy halacszkázós mozdulatban, és megállította Tunnit is, hogy nézzen oda.

Ninda folytatta a vetközést, az ikrek ijedten nézték egy pillanatig, aztán egymásra néztek és nagyon gyorsan elindultak a part felé.

Hait jót mulatott, ahogy a kis jelenetet figyelte. Az ikrek majdhogynem jobban hallgatnak Nindára, mint őrájuk. Főleg Szindoria óta. Elég időt töltöttek lent szindor földön és eleget nézték az örökösen Nindáról szóló tévéközvetítéseket, hogy ők is azt érezzék, amit a szindorok, hogy Ninda – akit egyszerre tekintenek nővérüknek és második anyjuknak – valami rendkívül nagy ember, és ők mérhetetlenül büszkék rá, bár nem igazán értik, hogy mitől ilyen nagy ember. Persze meg is kérdezték, még ott Szindorián, Ninda pedig bölintott.

– Igazatok van. Sose feledjétek, hogy nem értitek, miért lennék én ilyen nagy ember. A szindorok sem tudják. Mert nem is vagyok az.

Aini a szimmit szórta a hámozó-darabolóba, Szinensi tojást főzött, Ámmaít kolbászt szeletelt és sajtot darált. Persze hatalmas mennyiségeket dolgoznak föl, a jannihaum tele emberekkel, sokan esznek majd belőle.

A dzsilaunban is volt kirakva suag, még jöttek hajók, most futott be a *Hongagin Aurfi*, a *Szesszi Ímangdzsi*, a *Rauri*, a *Filommi Sombir*, a *Harrihut Líki*, a *Grandzsarit*, a *Thommikan Kharaszthi*, az *Onginur*, a *Rembur* és a *Dzsáhilli Fónird*. Aini nemrég megnézte. Már csak nyolcezer hajó van kint a Galaxisban, és a legtávolabbi sincs messzebb pár ezer érangnál.

Holnaputánra befutnak az utolsók is. A Testvériség hazatér a Testvériséghez. Amíg sült a mindzsit, Ámmaít rápillantott a kimutatásra, ami harvakin idejére mindig elkészül, ő nem szokta megnézni, hisz nem volt ő gazdasági szakember, de ezúttal kíváncsi volt rá. A Testvériség sikeres dzsúmit zárt, a százötvenezer kereskedőhajó átlagosan közel kétmilliós tiszta nyereséget realizált – de Ámmaítot nem ez érdekelte. A szindoriai dzsáhifannun nem szerepelt a fő kimutatásban, a részletesben találta meg. Harmincmillióba került, beleszámítva az élelmiszersegélyektől a kiesett forgalomig mindent.

Aprópénz a Testvériségnek. Tizenöt hajó nyereségéből megvolt az egész. A kiadások a fő kimutatásban csak százmilliós tételektől fölfelé szerepeltek. Az annál kisebbek nem jelentős tételek, hát a dzsáhifannun sem volt az. Új teherhajók indulnak a Galaxisba, két-háromszázmillióba kerültek darabonként, azok tényleg jelentős befektetések, s még inkább a mindennel felszerelt, berendezett városhajók, nyolc darab, félmilliárdtól hárommilliárdig, most az a Testvériség legnagyobb új beruházása, egy egymillió lakosra tervezett óriáshajó, a *Haurihallúmi*. Most az űrben kering üresen, nem messze innen, namindan-dzsúmmal pedig elindul a Galaxisba.

Egy négyszázmillió ország életét új útra terelni és gazdasági gyorssegélyt nyújtani neki – a Testvériség számára nem anyagi megterhelés. Akkor sem lenne az, ha Szindoria népessége tízszer ekkora lenne, vagyis közel akkora, mint Szúnahaumé, akkor nem harmincmilliót költöttek volna, hanem háromszázat – mit számít? Egyetlen hajójuk többre kerül.

És hosszú távra terveznek. Akármelyik szindor, rekki, sielunti cég normálisan úgy tervezi beruházásait, hogy egy-két szúni évszázad alatt térüljenek meg. A *Haurihallúmi* megtérülési ideje nyolc-tízezer év! A szúnikat nem zavarja. Van egy csomó ekkora hajójuk. Százezer évekre tervezik a hajóikat.

oi-13 társadalomkutatás

„Rajzolj egy vonalat mindkét végén nyílhegygel. Ez az élet jelképe, a thunhain khája. Érkezés és távozás, születés és halál, boldogság és boldogtalanság – mert nincs nagyobb boldogság, mint amikor egy szeretett lény érkezik az életünkbe, és nincs nagyobb boldogtalanság, mint amikor távozik.”

Angrolími:

*Bevezetés a fhangi gondolkodásába,
144.*

Muarangi, Sinné Nimbiszu, Dzsilgar Hírafongi, Himesszun Ílari, Algahilk. A suagokból folyamatosan szálltak fölfelé a zöld feliratok, valamivel már ritkásabban, mint egy-két napja, de még jócskán. A sófunnir-haurórángi közleménye szerint holnap estére a Testvériség hazatér, az éjszaka folyamán befut az utolsó néhány hajó is. Séninnaur pusztaságán már ott sorakozik százezer hajó, mindegyik a kijelölt helyén. A nagyobbak, amik nem szállhatnak le világokon, mert csillagászati lenne az energiafogyasztás, kint keringenek a naprendszer különböző területein, mindegyik a maga helyén. Még sokan vannak a fedélzetükön, a hilarik folyamatosan jönnek-mennek közöttük és Szúnahaungaur között, szállítják az embereket. Hagyományosan azok, akik csak a namindanra térnek haza, a hajójukon levő lakásukban hagynak mindent, amire itthon nincsen szükségük, illetve ha mégis, akkor később elhozzatják – de a teherhordó dzsauhilarik így is megállás nélkül röpködnek a hajók és a felszíni kirakodóterek között, ahol a kis automaták veszik át a konténereket. Az idrihák lezárt szektorait megnyitották, naponta százmilliók költöztek be a föld alatti nagyvárosokba, az idrihin-fódarangi szúni módra szuperpontos szervezésében most sem volt hiba, a kocsija mindenkit a neki kijelölt lakáshoz vitt, a holmiját is a helyére tették az automaták – nem véletlenül tart az öt-milliárdos lakosságú Testvériség egyedül az Abroncsvilágon húszmilliárd teherhordó automatát, miközben a többi világon és a hajókon feleannyi is elég, mint az ottani népesség. Élelmiszerből és minden egyéb szükségesből dzsúmidőben és namindanidőben egyaránt akkora készletek vannak a raktárakban, hogy ha váratlanul a dzsúmidő közepén állítana haza ez a négy és fél milliárd ember, akkor is gond nélkül el tudják látni őket.

A Dzszerangirúnauráhalgi, Hangilaoran dzserang kultúrával és szokásokkal foglalkozó fedélzete szerint a Galaxis egyetlen más országában sem ismeretes olyan ünnep vagy egyéb szokás, ami a népesség kilenczetedét költözésre készíti. A dzserang népek helyhez kötött társadalmak, azok is, amelyek sok-sok világot népesítenek be és intenzív forgalom bonyolódik le közöttük; valójában még az olyan országokban is, mint Kerk, ahol óriási a belső hajóforgalom, a lakosság számottevő része csak ritkán hagyja el lakóhelyét, akár éppen a városát. Ez így van

Szúnahaumon is, a namindan kivételével. Itt főleg az öregeknek szokása, hogy már nem mennek sehová az otthonukon és a janníhaumukon kívül, legfeljebb a namindan idején, vagy még akkor is csak szisszakin éjjelének köszöntésére. De egészében véve a szúni társadalom is helyhez kötött, hiszen van egy Felhőjük, van egy végtelen szeretetben tartott Abroncsviláguk; annyiban mondható mégis, hogy ők nem annyira helyhez kötöttek, hogy a statisztikák szerint a legtöbb szúni felnőtt, aktív évszázadaiban tíz-tizenöt évtizedenként elköltözik. Leggyakrabban egy világról egy hajóra vagy megfordítva.

Ilyesmikről beszélgetett Ninda és Ámmaít néhány öreggel a janníhaum egyik asztalánál.

– Te egy kész társadalomkutató vagy – mosolygott Nindára az egyik öreg, a sötétbarna bőrű, fehér hajú Roliktu.

Ninda bólintott.

– Érdekelnek a galaktikus társadalmak. Vajon miért alakul az egyik nép élete így, a másiké meg amúgy? Mondok egy példát. A mi szokásainknak két helyen is talákoztam párjával. A thabbuanoknál is megvan a hetes ciklusa, ők nothinak hívják, de náluk csak a hetedik nap estéje ünnep, nem az egész nap. A hinnuloknál viszont a tűzgyújtás van meg, de ők csak esténként gyújtanak tüzet, szertartásosan, a műveletet tűzmesterek végzik, akik ismerik a szertartás módját. Tüzet persze csillagszerte szoktak gyújtani, de nincs adatom arról, hogy létezne egy harmadik társadalom is, ahol ennek szertartásos jellege lenne. A hetest sem találtam meg máshol. Egy szuttigui thabbuan történész utánanézett a kedvemért, és közel ezerötyszáz társadalomról tudta kideríteni, hogy semmiféle hétnapos időszakot nem ismernek. Ez persze semmit sem jelent, hiszen milliószámra vannak népek a Galaxisban. Vagy nézzük az építkezést. Nem tudom, hány tízmillió meleg, belélegezhető levegőjű sivatagvilág van a Galaxisban, annál többen csak a légkör nélküliek vannak, de a sivatagvilágokon is százféle építkezést találsz. A leggyakoribb a kupolaváros, de ez gyűjtőnév, valójában nagy részük nem is kupola alakú, hanem lapos tetejük van, mint a hajóinknak. S persze a belső berendezésükben is több a különbség, mint a hasonlóság. Ahol nyíltan építkeznek, ott még nagyobb a változatosság. Szindorián a sivatag közepén is lehet építkezni gond nélkül. Dzsauton tetőkre van szükség, amiket homokvihár idején a város fölé lehet emelni. Szaiszon a homokviharak lényegtelenek ahhoz képest, hogy sehol máshol nem lehet házat építeni, csak a sziklaszurdokok fényvédett mélyén. – Ninda széttárta a kezét. – Márpedig az építkezés módja tükrözi is és meg is határozza egy nép viszonyát a térhez, amiben él.

Az asztalon fekvő suagra pillantott. Megérkezett az *Amaridan*, a *Harigan Dzsilaun*, a *Háfaulip Szisszagut*, a *Dzsenhane*, a *Fandirangé*, a *Hesszinun Ilarg*.

– Vagy itt vannak a hajóink – intett a feliratok felé. – Azokat mind egyetlen nép építette, és ennek megfelelően belülről egyformák. És mégsem azok. Az *Aulang Laipon* például nincsenek jundzsok, az *Angisztılhepanon* pedig szép számmal. Pedig lehetnének akár teljesen egyformák is, hiszen nincsenek klimatikus viszo-

nyok, amik miatt másképpen kellene építkezni. Gondoltatok már arra, milyen kellemetlen helyé válna ez a város, ha átröppenne Aurihaumra? A Sánavassin-völgyben megőrülnénk a széltől, nem védene tőle semmi. Rímú-Súaf vidékén megfagynánk, Algarraudzsiban megsülnénk. Pedig mindhárom helyen városok állnak, emberek élnek, és remekül érzik magukat. Még innen séninre pár ezer szirszire is lakhatatlan lenne a város, a janníhaumokat négy fal közé kellene vinni, a házuk előtti huhallupban sem lehetne üldögélni és beszélgetni. Minden város aszerint épült, ahogy a hely viszonyai között megfelelő. De ugyanezekben a helyeken a hinnulok, szindorok vagy hanitok már másmilyen várost építenének, mert a kulturális, nemzeti sajátosságaik mások. Szerintem ezek nagyon érdekes dolgok.

– A végén valami társadalomkutató lesz belőled – mosolyott Hircgadzsi.

– Most is az vagyok. Te is az vagy. Mindannyian társadalomkutatók vagyunk már kora gyerekkorunktól. Nézd meg Silenit. – Kicsit távolabb a kislány fölnezt a játékból. – Egészen pöttömke, még épp csak elkezdte megismerni a társadalmat, amikor belecsöppent egy egészen másikba, amiről nem tudott semmit. Föl kellett fedeznie magának. Minden kisgyerek naponta százával tesz föl kérdéseket, és azoknak legalább a fele a társadalomról szól. Sileni még többet kérdez.

– Miért kérdezek még többet? – szólt oda Sileni.

– Mert nem tipegsz kisbaba korod óta az örök tűz körül – felelte Aini. – Csak rövid ideje borult föléd a Sínisuál. Még keveset tudsz az itteni életről.

– Te is!

– Igen, én is – felelte Aini derűsen, mintha nem tudná Sileni is pontosan, hogy ő készen vette át a lányoktól az egész szúni kultúrát. Sileni még nem volt képes ilyen információtömeget befogadni.

oi-14 éjféli

„Nem az minősít minket, hogy kivel vagyunk ellenségesek, udvariatlanok, gonoszok – hanem hogy kivel nem.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
410. sómir, 60. singir*

**Szúnahaum
Jargunnur-Szíhauganní
43667. namindan-szisszakin
999**

999. Egyetlen mati. A dzsíhaum népe kórusban számolta visszafelé az ütések.

Amikor kimondták a tízet, az amarúnok elhallgattak. Ötnél Szúfenni fölemelte a dzsógiruant és két karjával a háta mögé emelte.

– Négy! Három! Kettő! Egy!

Szúfenni meglendítette a kalapácsot és belecsapott a hatalmas fémkorongba, amely hangos, mély zengéssel köszöntötte a Testvériség 3639. dzsúmiáját.

Minden ugyanúgy volt, mint Ninda első namindanján: ugyanebbe a dzsíhaum-körbe jöttek, ahol most is Keinda volt az első higalli és Szúfenni a namindandzsógurauni, s még a zenekarvezetők is ugyanazok voltak, Szilgahup és Rindzsé. De az ő élete teljesen megváltozott ennek a negyvennyolc évnek a legvégén. Aini, Szinensi és Sileni. Most már róluk szólt az élete – és az ikrekről is persze. Szindoria napok óta eszébe sem jutott.

A három kisgyerek egész nap olyan volt, mint a sottohan-vaturí, mindent meg kellett nézniük és persze kóstolniuk. És persze megcsodálniuk a díszítést. Az Abroncsvilág, mint minden namindankor, ünnepi díszbe öltözött. Ez viszont nem volt ugyanaz, nem is lehetett, minden egyes namindant minden falu, minden város és minden ház más-más díszben ünnepel. Jasszaniban az előző dzsúmiában meleg égővi virágokat használtak, ezért most téli díszítést választottak: fehér, világoskék és sárga hópelyheket raktak ki az apró namindanlámpákból, a házak falán és a fákon több tízezret, a hegyoldalakon pedig néhány helyen hatalmas, százszerű hópelyhegyformákat. Ildzsemun tervezése volt, nagy sikert aratott. Természetesen nem egyenként tervezte meg a hópelyheket, hiszen magától értetődően mindegyik másmilyen volt, ő a matematikai leírásukat készítette el, a többi az automaták dolga volt.

Délelőtt a haugímúi janníhaumban voltak, majd ebéd után átmentek Jargunnur-Dzilangrúmiba. Itt gyűlt össze Ninda számos barátja, még a hajókról is, amiken utazott, az *Aulang Laipról* Fendria meg az összes gyerek az iskolájából, akadtak

köztük, akiket nem látott harminc éve, Ilgát alig ismerte meg, az ő korokban gyorsan változnak a gyerekek, Ilgá már egészen nagyfiú, szinte kész férfi volt. De ott voltak a fhangísilgun öreg mesterei is, és még sokan, akiket Ninda jól ismert.

Egy kis szertartást is tartottak, felköszöntötték Haitot és Ámmaítot mint hialasszangé-singint, mert ők a következő dzsúmi folyamán egy új élettel gazdagodnak majd. Így volt akkor is, amikor az ikreket várták.

Este még ott voltak, amikor a siheffud – a dzsúmi utolsó Őrzője – annak rendje és módja szerint kioltotta az örök tüzet, ami fölé hét Kis Őrző állított egy-egy janníruant gúla alakban, hogy felülről a Testvériség csillagát formázzák, s ekként az Őrző helyett most a janníruan-higamdzsi őrizze a tüzet. Ninda nem volt köztük, harminc gyerekkorú Kis Őrző volt jelen, azok közül sorsoltak hetet.

Aztán átrepültek Jargunnur másik végére, a dzsíhaumkörbe, és megnézték a műsort. Éjfélkor a szokásos üdvívalgás köszöntötte az új dzsúmit, és a zenekar eljátszotta a *Szúnahaumot*, ahogy szokták. Félmillió ember énekelte felállva a nemzeti himnuszt – a valóságosat, amit a dzserangok nem ismernek, ők egy másik zeneműről hiszik, hogy az a Testvériség himnusza.

Miután a himnusz véget ért és az emberek összeölekeztek szeretteikkel, a harmadik emeletről a pódium mellé libbent egy antiövvel az első fellépő, a sidehup, aki ezúttal – Ninda volt. Vadonatúj sötétkék köntöst és sötétkék sarut viselt, s az ünnep tiszteletére szalagot tett a hajába, életében először, aranyszínű, széles szalagot, ami a homloka fölött ment körbe és a fülénél végződött. Hait választotta neki, amikor megtudta, hogy Ninda fellép ezen az éjszakán.

A sidehup feladata saját verssel köszönteni az új dzsúmit. Ninda azért nyerte el a megbízást, mert szép verset írt, modern szúni nyelven, de az ősi ferrau-rahammi stílusban.

Felment a pódiumra és körülnézett a hatalmas térségen, és megszólalt hangosan, a költeménynek megfelelő ünnepélyességgel.

Összegyűltünk ünnepelni,
a tűz körül melegedni
nagy ünnepén namindannak,
fordulóján naptárunknak,
sötét Felhő rejtekében,
Sínisuál nagy körében,
Szúnahaungaur tarka szívéen,
Szesszi anyánk ölelésén,
Jargunnurnak zöld síkságán,
dzsíhaumkörnek a hét ágán.
Gyertek velem, gyertek, szúnik,
ünnepeljük az új dzsúmit!

Kurta meghajlással fogadta a tapsot, és lesétált az emelvényről, azt sem megközelelni, sem elhagyni nem illett légi úton.

Ahogy távolodott a pódiumtól, felnézett a dzsíhaumkör óriási nézőterére. Félmillió ember pillantott le rá és mindazokra, akik még idelent voltak – illetve az imént fél mati erejéig csak őrá. Ez a legeslegóriásibb színház a Galaxisban, soha egyetlen dzserang világon nem építettek még ehhez foghatót. És nekik egyszerre tízezer van belőle. Körbepillantott. A toronymagas építmény minden irányból körülvette a hatalmas térséget, amin ezrével mászkáltak az emberek, zenészek, énekesek, táncosok. A kapukat már régen becsukták, annak jelképeül, hogy a Testvériség együtt van és megszűnik a külvilág; és igen, itt csakugyan együtt volt a Testvériség. Hiába csak egytízezred része. Ez is hússzor-huszonötször annyi, mint az *Aulang Laip* vagy Jasszani városának teljes népessége. Sehol a Galaxisban nem fordul elő, hogy ilyen tömegű ember együtt szórakozzon. Egy egész nép.

A háta mögött Keinda már elmondta, hogy az ünnepi köszöntőt Ninda adta elő, és következik a Hallusaup kórus, akik Sziszúni művét fogják énekelni. Ninda megérintette ruhája alatt az antiöv kapcsolóját, és alacsonyban, hogy ne zavarja a nézőket, elsuhan a lelátóhoz, aztán fel a harmadikra és vissza a családjához. A gyerekek kirobbanó lelkesedéssel fogadták: az ő Nindájuk ott lenn a pódiumon, ő mondta az ünnepi köszöntőt! Számukra meglepetés volt, őket előzőleg nem avatják be.

Reggelig maradtak az emberek, zenéltek, táncoltak, énekeltek, ettek-ittak. A kicsiknek száz körül már kezdett lecsukódni a pillájuk, úgyhogy Hait hívott egy singahillut, amit letettek maguk mellé a pamlagra, a gyerekek belemásztak, szépen elhelyezkedtek összefűjva – Sileni otthon is szeretett az ikrekkel összefűjva aludni, de az anyukáival is, sőt mindannyiukkal együtt –, betakaróztak, aztán rájuk csukták az ajtót, és az ünnepi forгатag zaja kívül maradt. Még nézhették a kis hosszúkás, negyedhenger alakú tartályból a műsort hang nélkül, de hamarosan lehúzták maguknak a sötétítőt is. Nem itt fognak felébredni, reggel a singahilluval együtt hazarepül a család, ők is alszanak pár derkit, aztán kezdődhet az ünnepi év.

Azaz persze csak a felnőttek alszanak. Ninda, Szinensi és Aini most haza sem megy, illetve a házukba nem, a dzsúmi első délelőttjét Jasszaniban töltik, együtt ünnepelnek a haugimúi janníhaummal, és ott lesznek, amikor déli ötszázkor ismét meggyújtják az örök tüzet.

oi-15 empátia

„Más népek nagyjából egyenletes időközökben osztják el ünnepeiket. Számunkra ez nem lett volna célszerű, mert kereskedőnemzet vagyunk, a Galaxist járjuk. Ezért amikor tizenkét évenként egy évre összegyűlünk, akkor tartjuk meg egyvög-tében az összes ünnepünket.”

Angrolími:

*Népszokások és társadalmi konvenciók,
38.*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
46668. namindan-saugéman
530**

– Namindan minden napjának megvan a maga feladata – magyarázta Ninda, mi-
alatt kísértáltak a jannihaumba kései reggelizni. Mindhárom kicsinek új volt, amit
mondott, hiszen az ikrek az előző namindan idején még annyira picikék voltak,
hogy nem is emlékezhetnek. – Namindan-saugémankor egyszerűen csak ünnepe-
lünk. Nézzétek, ott van Somergi bácsi, mit gondoltok, csinál nektek palacsintát?

– Nem – felelte Lorra.

– Miért nem?

– Mert én sililfut szeretnék.

– Én is – lelkenedett Tunni, és az ikrek máris vágáltak Somergi bácsihoz.
Ninda lepillantott a lányára.

– És te? – kérdezte hangok nélküli nyelvükön.

– Somergi bácsi a jannihaum legszélén álldogál, mögötte még sokan vannak,
akik nagyszerű dolgokat készíthetnek, nem akarom elkötelezni magam – felelte a
kicsi egy villámgyors mentális villanással. S már jött is Aini válasza valahonnan a
jannihaum túlsó feléről:

– Igazad van, sien. Áranntut már süti a dzsomsdzskolbászt, Likru sajtos dilnens-
alátát készít, van miből válogatni.

– És te?

– Én füszerkeveréket csinállok, itt vagyok Áranntut mellett.

– Van benne köménymag? – kérdezte Sileni, és megnyalta a szája szélét.

– Háromféle is, sien, barna, kék és piros. Meg sádaumag.

Sileni csettintett a nyelvével és futásnak eredt a jannihaum felé. Ninda gyönyör-
ködve nézte. Ugyanúgy szalad, mintha meglenne mindkét lába. Ami azt illeti, van
alkalma gyakorolni, állandóan futkározik, ugrál, kúszik-mászik. Már úszott a Len-
guban, a Szessziben, a Jarriszirban, a Rennában és a Dzsülminurban. Mászott már

fára – igaz, hogy csak egészen alacsonyan, és Ámmaít ott állt alatta –, rengeteget táncol a jannihaumban, és egész nap pörög, mint a szirrahiri. Akárcsak az ikrek, a három gyerek versenyt rohangál és ugrál, és Silenit a legkevésbé sem hátráltatja a hiányzó lába. Az se nagyon hátráltatta, amikor még vak volt.

– Kyn dük maišis w̄wdir – dünnyögte keverék nyelven, megállva Aini mellett, s orrocskáját rátette a dzsomszasztal lapjára, mint egy kiskutya. Édesanyja lemosolygott rá és kivett egy kis kockát az egyik tálból. Sileni fölnezt, behunyta a szemét és kitátotta a száját. Aini beletette a falatot. A kislány szakértő csemcséggel elfogyasztotta, és bólintott. – Jík láaaaat, de lehetne benne több a sáda.

– De sien-Si, már így is olyan csípős, hogy az egész városban egyedül te tudod megenni.

A gyerek nagy szemekkel nézett föl rá.

– Miért, más is akart belőle enni?

– Ez itt a jannihaum – felelte Aini megjátszott haraggal, de inkább nevetés lett belőle. – Mindenki kap a dzsilaun ételéből.

– Aki kér – tette hozzá a kicsi. – De nem kér, mert olyan csípős. Úgyhogy én eszem meg az egészet.

Az emberek nevettek. Ninda közben a mellettük álló dzsomszasztalnál ült le, kezében a suagjával, olvasott. A kün b̄ap receptjét. Voltaképpen ugyanaz, mint a himszikalács, de a tésztába nem szeffucukrot tesznek, hanem kúan d̄omot, vagyis vaníliás cukrot, és egy klía nevű gyümölcsöt szeletelnek bele. Ennek utána kellett néznie – kiderült, hogy a jaungi neve rikini, és így már be tudta azonosítani, az édes, sárga húsú argil volt az. Elhozatta a hozzávalókat az automatákkal és munkához látott.

– Mit csinálsz? – nőtt ki mellette a földből Sileni.

– Kün b̄ap řa deit – felelte Ninda jalar nyelven.

– Kün b̄ääääp řa k̄ĩĩĩĩĩo???

– Šú – bólintott Ninda, és odamutatta a suagon a kész sütemény fényképét.

Sileni csettintett a nyelvvel.

– Emlékszem! Már ettem kün b̄apot!

– És ízlett?

– És ízlett! – vágta rá Sileni, és szimatolni kezdett, mert Ninda betolt egy tálca gyümölcsöt a hámozó-szeletelőbe, és azok éppen az őfelé eső oldalon jöttek ki. – Ez mi?

– Argil, klía, dium̄ikas, w̄mles – mondta el Ninda mind a négy nyelvükön, és a kislány kezébe adott egy hámozatlan gyümölcsöt. Sileni tanulmányozni kezdte, kiskutyásan megszimatolta, aztán praktikus módszerrel „felbontotta”: visszatette az asztalra, és elvett helyette egy már felvágott darabot. Azt is szagolgatta egy kicsit, aztán megette.

– Űĩĩĩĩĩai q̄e sak lak!

– Ennek igazán örülök – felelte Ninda a keverék nyelven, amit ekkoriban kezdtek egymás között *aran* nyelvnek nevezni. Az elnevezést a négy nyelv egy-

egy szavának felhasználásával alkották: sauninasul *aranas* beszédet jelent, szúniul *rána* megértést, szindorul *arân* csoportot, jalarul pedig *rân* négyet – mármint őket hármukat és Silenit, aki egy nap éppen olyan figyelemreméltó tagja lesz a csoportjuknak, mint ők, hiszen magasan fejlett képességű receptor, csodálatosan intenzív hullámkibocsátó képességgel, ami nagy szerencse, hiszen ennek köszönhető, hogy megtalálták.

A receptív képességeit is kezdte kiismerni és használatba venni. Könnyedén olvasott a nerik elméjében, időnként ámulatba ejtve Haitot, akinek épp csak megfogalmazódott a fejében a gondolat, hogy fölkel és elmegy valamilyen apró tárgyért, amikor Sileni már hozta is. A lányok nem szóltak rá semmit, Hait egyre nehezebben mozgott, jól jött neki a segítség, és Sileni kis gesztusai nem voltak éppen megmagyarázhatatlanok. Jól tudta, mennyire fontos a titkolózás a képességet illetően, és nemegyszer ahelyett, hogy odavitte volna Haitnak, amire szüksége volt, inkább megkérdezte, ne vigyen-e oda neki valamit. Így az asszony maga fogalmazhatta meg, mit óhajt.

Persze az intelligenciája és az empátiája is meglepett mindenkit. Egy harmincas éveiben járó kisgyerek nemigen foglalkozik még azzal, hogy terhes „nagyanyja” kívánságait lesse, pláne nem egy ilyen örökmozgó kis muneszk, aki nemcsak itt a jannihaumban nem képes fél limlin át egy helyben megmaradni, de amikor a család otthon üldögél a huhallupban, akkor is folyton jön-megy, intézkedik, kitalál magának valamit. De mégis folyton eszébe jut, hogy odamenjen Haithoz, föl-másszon mellé a kanapéra – az ölébe már persze nem mászhat –, vagy éppen az asztal alól, játék közben fölnezzen rá és megkérdezze, nem kér-e valamit, „véletlenül” éppen akkor, amikor Haitnak szándékában állt fölkelni.

– Ninda génjeit örökölte – nevetett Milagu, akinek voltak már ismeretei Ninda empatikus képességeinek mértékéről.

– Meg egy vadászkutyáét – mondta Ísenni, elnézve a kislány után, aki éppen átvágott a jannihaum pázsitján és szimatolni kezdett az egyik dzsomszasztalnál, ami mellett egy idős házaspár szorgoskodott. Nyilván kapni fog egy falatot ott is valamiből, mint minden gyerek.

Időközben utánaéztek a jalar nép körülményeinek. Sileni népe meglehetősen szegénységben él – élt; a földrengés valósággal megtizedelte őket, már elhangzottak borúlátó jóslatok, hogy néhány generáción belül ki is halhatnak –, de a gyerekeiknek igyekeznek mindent megadni, és az orvosi vizsgálat is azt mutatta ki, hogy rendszeren táplálkozott, ha nem is olyan egészségesen és változatosan, mint a szúni és a saunisi gyerekek, de összehasonlíthatatlanul jobban, mint Szindorián Ninda.

oi-16 ügyvéd

„Aktuálpolitika? Nincsen olyan, hogy aktuálpolitika. Ugyanazok a hisztik ismétlődnek újra meg újra, csak más helyeken, más szereplőkkel.”

Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
301.

**Sÿyndoreia
Kaŷndim
60. aŷkán 33.
a fehér órája**

– Nem hiszem, hogy jó helyre jött volna a problémájával, Ânwŷy úr.

– Sejtettem, hogy ezt fogja mondani, dr. Vÿhauteŷ. De úgy gondoltam, végül is ugyanazon a fűcsomón ülünk a sivatagban.

– Valóban?

A látogató megdörgölte húsos orrát.

– Nos, én ugye, mint mondtam, vállalatigazgató voltam. Ön viszont külügyminiszter-helyettes. Több rangosztállyal énfölöttem. Ön sokkal magasabbról zuhant le, mint én. Ki képviselhetné hitelesebben az ügyemet, mint éppen ön?

– Úgy – bólintott a volt miniszterhelyettes. – Hát kérem, ön énhozzám ügyvédi tanácsért jött, megkapja. Egy lÿüst kérek, készpénzben.

Az ügyfél meglepve nyúlt a tárcájáért. Tízezer hÿy? Ez nem pénz az ügyvédi tanácsért, ennél egy kezdő is többet kér, nemhogy egy ilyen rangos szakember. Úgy meglepődött, hogy meg sem kérdezte, miért éppen készpénzben.

Vÿhauteŷ bólintással vette át a kis fehér-piros műanyag korongot, és a tenyerére fektette.

– Ön most már az ügyfelem, és ekként beszélek önhöz. Ez a pénzkártya itt a tenyeremen névértékben megegyezik azzal – de vásárlóértékben elenyésző töredéke annak –, amit ön *havonta* kijuttatott a vállalat költségvetéséből a a Šoornwën-Kòypnak, ami kétségkívül nagyszerű és dicséretes hazafiúi buzgalomról tett volna tanúbizonyságot, ha a hazát úgy hívnák, hogy Vÿyrd Kÿyrean. De nem így hívják. A haza a Sÿyndoreia Államszövetség, közte az az ötszáz ember is, akik ezt a pénzt megkeresték önnek. Ebből a pénzből havi húsz hÿyval emelhetne volna a fizetésüket vagy a negyedéből létesíthetett volna egy minden igényt kielégítő üzemi éttermet. Azokban az esetekben, amiket elsorolt, ön törvényesen járt el, de etikátlanul. Ezért a bíróság az ön keresetének helyt fog adni, és meg is ítélnék önnek tíz-húsz pãalãnt. A társadalom megvetését mellékes ráadásként kapja hozzá.

Bal kezével fölvette a pénzkorongot jobb tenyeréből, és két ujj között mutatta a megrökönyödött embernek.

– Mi mindketten ugyanazt a zarnokságot szolgáltuk. Én szégyellem, de nem tagadom. Én túlságosan sokára értettem csak meg, hogy Kīyreàn nem az a csodálatos bölcs, akinek hittük, de az a bölcs is itt termett ebben a sivatagban, és ma már értem, hogy ő miről beszélt egész idő alatt. Maga nem szégyelli, hogy szolgált a zarnokot, és még mindig nem ismerte be önmagának sem. Maga nem értett meg semmit. Én soha nem rövidítettem meg senkit, sem pénzében, sem jogaiban. Maga igen. Én nem gondolom, hogy „zuhantam” volna attól, hogy már nem vagyok miniszterhelyettes. Ezért mi nem ülünk ugyanazon a fücsomón a sivatagban.

Letette a pénzkorongot az asztalra.

– Fogja a pénzét és menjen. És ne jöjjön ide vissza.

Miután Ânw̄hy csüggedten távozott, az ügyvéd fölkel az íróasztal mögül és az ablakhoz sétált. Körbejártatta pillantását a Rūūsone park fáin és virágágyásain, elnézett az Wdoñ-dombon álló épület felé, ami nemrég még a LWÃ Társaság székháza volt, de az valójában nem volt más, mint a VÝLN egyik fedőszerve, ezért a titkosszolgálat megszüntetésével azt is felszámolták; tevékenységének publikus részét, a belföldi csillagközi áruszállítást átadták más cégeknek, s ez az épület mostantól a Sajtópalota, hazai és külföldi hírügynökségek laknak benne.

Aztán visszafordult az íróasztalhoz. Tekintete egy pillanatra megpihent a három fotókockán, amikből a felesége, a fia és még valaki nézett rá – az a kislány, akinek három hónapja még a látását is utálta. Ma naponta nézi a régi tévébeszédeit, s úgy érzi, egy új világot ismer meg belőlük. Talán utol is tudja érni, megnézni az összeset, mielőtt újak keletkeznek, Ninda most visszavonult a nyilvánosságtól, a kislányával foglalkozik.

Az az ostoba Ânw̄hy nem figyelt oda a fotókockára. Ha észreveszi, hogy kinek az arca néz belőle gyengéd tekintettel a szemlélőre, levonhatott volna egy-két következtetést. Legalább abból, ami közismert; a többit csak ők tudják. Ezt a fotókockát Eīdi készítette aznap, amikor Ninda itt volt náluk.

– A világmindenség egyszerű – jelentette ki. – Kezdetben volt a felfoghatatlan mennyiségű szubatomi részecske és volt az univerzum alapszövetét alkotó négy magerő. Attól a pillanattól, hogy az energiák elszabadultak, minden esemény ennek a négy magerőnek a kényszere folytán zajlott. A részecskék nagyobb részecskékké egyesültek, létrejött a hidrogén elképzelhetetlen tömege, amely továbbra is a négy magerőnek megfelelően sűrűsödött csillagokká, amelyek szupernóvaként felrobbanva létrehozták a nehéz elemeket. Ezekből lettek a bolygók, amelyeken létrejött az élővilág. Innentől kezdve a fizika és a magfizika helyett a kémia és a biológia vette át az események irányítását. De ezeknek is megvannak a maguk törvényei, így továbbra is minden természeti törvények előírásai szerint történt. Automatikusan... Aztán megjelent az ember, aki gondolkodik, és minden természeti törvényt háttérbe szorít. Már nem csupán az történik a Galaxisban, amit a fizika, a kémia és a biológia törvényei mondanak, hanem az ember

megjósolhatatlan, törvényszerűségekkel le nem írható gondolkodása is. Az ember bonyolult.

Ezt a filozófiai kiselőadást tartotta – és még sokkal hosszabban is –, otthon az ő ääyli házában nappalijában, éppen önála, a „Ninda egy animáció” kampány értelmi szerzőjénél. Sosem zavartatta magát emiatt.

– Ellenségek voltunk, Lèëreÿn? Én ebben nem hiszek. Neked az volt a munkád, hogy megvédj a rezsimet olyan támadások ellen, amik ellen fölösleges megvédeni, és amik nem is léteztek volna, ha a rezsime nem fordul az emberek ellen. Mindaz, amit tettetek, ostobaság és gonoszság volt, de te történetesen semmi rosszat nem tettél. Kitaláltál egy buta magyarázatot arra, hogy én miért nem lehetek képes úgy beszélni gyerek létemre, mint egy filozófus, nem is azért, mert nem hiszel abban, hogy egy gyerek is lehet intelligens – itt van ellenpéldának a saját fiad –, hanem mert meg akartál felelni az elvárásoknak. Aztán amikor láttad, hogy az ötleted baklövés, visszavonulót fűjtél. Te egy korrekt ember vagy. Elvállaltál ugyan egy munkát, amit nem kellett volna, de azalatt is korrekt maradtál. Te nemigen lehettél igazán ellensége senkinek. Nekem pedig végképp nem, mert nekem nincsenek ellenségeim. Hiszen tudod, minék ismételgessem: én csak azt mondtam el, ami van, amit a sÿÿndoörök még nálam is sokkal jobban tudnak. Hát nekem nem lehet ellenségem senki.

Ärdron Sÿwÿn írta, hogy a gyerekek eredeti, friss látásmódja egészen más, mint a felnöttek beidegzett sémák mentén haladó gondolkodása, és a felnöttek legalább annyit tanulhatnak a gyerekektől, mint fordítva. Ő ezt még az egyetem előtt olvasta, amikor Ninda még a világon sem volt.

Hogy feledkezhetett így meg róla?

463.

oi-17 Dzsila

„Soha semmilyen csaló nem hitetett el még senkivel olyan hazugságot, amit nem akartak neki elhinni.”

*Ílgszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
59. sómir, 97. singir*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43 668. namindan-sillíman
860**

– *Lian, lian, lian* – kezdte Ninda az ősrégi szóval. – *Egy olyan történetet mesélek el nektek, amit ti, akik valahol a messzi jövőben olvassátok ezeket a sorokat, talán*

el sem fogtok hinni, pedig bizony ez történt velünk. Az én nevem Szekriszun Dzs-alb Arokat, és a Fedraki Államba tartozó Dzsilal világán írom ezeket a sorokat. Még lesz időm befejezni ezt az írást, de publikálni – itt Dzsilalon már nem. Itt már nem hozunk létre semmi újat.

Most, amikor belekezek, mindenfelé a városban ugyanaz a szám látható hatalmas jelekkel kivetítve: 443. Naponta négygyel-öttem növekszik. Az én számom 560, vagyis még huszonöt-harminc napot kell várnom. Mire elérjük a számomat, össze kell csomagolnom mindenemet, és előző nap értesítést kapok, hogy melyik kikötő-állásban kell jelentkeznem. Akkor hajóra szállok, és amikor megtelt a hajó, elindulunk. Tízezer ember utazik egy hajón, szörnyű zsúfoltságban leszünk – de túléljük Dzsilal pusztulását.

Hetvenmillió ember menekül most el Dzsilalról. Hogy hová megyünk, nem tudjuk. Fedrakinak még tizenöt világa van, átlagosan százezer embert tudnak befogadni, az másfélmillió, de ideiglenesen még sokkal többet fognak elszállásolni. De a környező államoktól is folyamatosan jönnek a felajánlások, hogy melyik világuk hány embert vállal. Bízunk benne, hogy találunk egy átmeneti menedéket, és később végleges lakóhelyet. A fiam a nyolcas hajón indult, mert neki gyerekei vannak, és a gyerekeket legelsőnek vitték, az első kilencven hajó csak gyerekes családokat vitt. Azaz nem jól mondom: még a gyerekek előtt vitték el a terhes nőket, hogy megvédjék a magzatokat.

PLV-4. Ez okozta Dzsilal tragédiáját. Nem emlékszem a rövidítés jelentésére. Valami vegyi anyag, valami jelentéktelen szer, amit hibásan kezeltek az erőműben, és ez okozott egy robbanást, amiből lett egy sor további. Akik a hibát elkövették, ott pusztultak, és a mérnököknek le kellett zárniuk az egész erőműblokkot. Akkor még csak azt. De a sugárzás folyamatosan terjed, a sugárvédelmisek megállás nélkül cirkulálnak a városban és egyre újabb szinteken zárnak le újabb és újabb területeket. Huszonnégy szintje van a városnak, és tizenegyet már elvesztettünk. De a többi sem fog soká kitarítani. Nincs az a szigetelés, amit a kemény radioaktivitás át ne itatna, szét ne marna. Ekkora területeket lehetetlen így szigetelni.

Akik az alsó szinteken éltek, azokat egyenesen a legfelső szintekre költöztették, hogy csak egyszer kelljen menniük, mert úgyis el fogjuk veszíteni az összes szintet, alulról fölfelé, egymás után. A kiürített szinteket a mérnökök teljes egészében kitöltik valami fémhabbal, padlótól a mennyezetig, hogy tovább kitarítson, a hajók hozzák visszatérőben. És persze nekiálltak építeni egy átmeneti várost valamivel távolabb, afféle menedékhelyet, ahol meghúzhatjuk majd magunkat. Ez sem könnyű, mert a városon kívül egy molekulányi oxigén sincsen Dzsilalon, csak a belélegezhetetlen gázok. S persze ott is biztosítani kell az energiát, ami itt sincs elegendő az erőmű nélkül, élelmet, vizet kell szerezni.

Versenyt futunk az idővel. Amikor egy-egy hajó megérkezik, az emberek lélekszakadva hagyják el a fedélzetet és olyan gyorsan töltik újra a hajót, amilyen gyorsan csak tudják, hogy fordulhasson ismét. A beszállást is olyan gyorsan csi-

nálják, ahogy csak tudják. A szervezők még arra is figyelnek, hogy az öregek, a lassú járásúak az első sorokban kapjanak helyeket, így amíg a gyors lábúak szaporán megteszik az utat, nekik is van rá idejük, nem maradnak a végére, nem rájuk vár a hajó. Az igaz, hogy Fedrakinak nincsenek nagyon gyors hajói, de az útkon nincs is mit gyorsítani, így is mire az egyik hajó felszáll, már ott van a kikötőben a következő. Csak egyetlen kikötőnk van. De épül egy új, pár nap múlva megnyitják, és akkor egyszerre két hajó rakodik majd.

Az erőmű igazgatója kijelentette, hogy ő lesz az utolsó, aki hajóra száll.

Ninda elhallgatott, csend támadt az asztal körül.

– És aztán mi történt? – kérdezte Hocarri.

– Nem tudom. A Hisszufangauri dzsullá eddig idézi.

– Őrizzék emléküket a Galaxis csillagai – susogta Szinensi.

– Nem biztos, hogy meghaltak – mondta Ángsauri. – Talán ők nyerték meg a versenyfutást az idővel.

– Akkor is meghaltak már! Ez sok tízezer évvel ezelőtt volt, te sengiri!

– Ja persze...

– Úgy negyvenötezer éve – mosolygott Ninda. – A Testvériségre még semmiképpen sem számíhattak... igazából nem is lehet tudni, merrefelé volt ez a világ a Galaxisban és melyek voltak a szomszédai.

Namindan-sillíman napját a szünik az ősökrol való megemlékezésnek szentelték. A fiatalok történeteket kerestek a Hatodik sűrangirból és elmesélték egymásnak, az öregek leginkább a saját életükröl meséltek. Szinensi már első közösen töltött namindanjukon megállapította, hogy ezt a napot Nindának találták ki. Ő főleg a régesrégi Galaxisról mesélt, nemritkán – mint most is – olyan történeteket, amik nem is szünikkal estek meg.

– Egyetlen Galaxis gyermekei vagyunk – jelentette ki –, szünik vagy dzserangok, egykoron Ősi Föld napja melengette őseinket. A történetek mindenütt történetek, s bárkivel megeshettek volna.

– Dzsilal tragédiája nem – jegyezte meg Silgel –, mi nem használunk radioaktív anyagokat városok belsejében.

– Ma már senki, a dzserangok sem – felelte neki az öreg Immiru –, de valaha mi is használtunk meg ők is. Máshol is előfordultak szörnyű katasztrófák emiatt, bár hogy a Testvériség múltjában feljegyeztek-e ilyet, azt csak az Ílgaszaumi tudja. Nem ezért tértek le eleink a hasadó nukleáris fűtőanyagok útjáról, hiszen energiára szükségük volt, ez csak óvatosabbá tette őket, hanem mert a himmif használatával biztonságos, jól kezelhető energiára tettek szert.

– Az mi? – kérdezte Sileni.

– Ó, csemetém, hogy magyarázzam ezt el neked... Hát valaha abból lett az energiájuk az embereknek, hogy sok-sok icipici golyót még kisebbre daraboltak. De ez szörnyű veszélyes volt, tönkretette azt a világot is, amiről anyukád mesélt.

Ma már úgy nyerünk energiát, hogy összenyomjuk a pici golyókat nagyobbakká. Ez nem olyan veszélyes. Érted?

A kicsi bólintott, aztán megrázta a fejét.

– Nem! Mi az az energia?

– Äip sön rôan – mondta Aini –, křua dīt křp tò táu mài. Łai sa sát kłon dři řin nait kâu...

Sileni méregbe gurult.

– De anya! Ha szúniul nem értem, akkor jalarul sem értem! Dīm řu rôu áp!

– Jól van, sien – simogatta meg a fejécskéjét az édesanyja –, csak ne akarnál mindent egyszerre megismerni.

– Akkor hogy növök meg?!

– Túlságosan is gyorsan – mondta Aini.

464.

oi-18 saunisiak

„Ha elpusztítod, nem uralkodsz fölötte – csak elpusztítod.”

Ninda:

A fény lúmái,

711.

Szúnahaum

Harginnur-Ászillaup

43668. namindan-algillíszan

413

– Suovy sauninaiskas? – kérdezte Līrnas a kislányt egy ritkább fajta kifejezéssel, hogy érti-e a nyelvet.

– Jauska ju vūūūūūūūmis! – vágta rá Sileni, és pergő nyelvvvel folytatta saunisiul. – Tudod mondani háromszor gyorsan, hogy sydeni řydoni řydeni sydoni řy-nivīsy sysena řysuna suřyna řasuny řysimřsi?

A fiú óriásit nevetett. – Ezt megjegyezni se tudom!

Sileni elégedetten bólintott és fölmászott a padra ryndemist enni. Eredeti saunisi recept szerint készült, sařvyndris és leimokas sajtot csavartak kis hengerbe dīrinis szalámival és jaurna szalonnával meg vékonyra szeletelt reimával, a saunisiak kedvelt négyszögletű szendvicskenyerével, még a sütéshez használt olaj is eredeti lyndas volt. A Zöld Golyó messze volt, de minden áruját meg lehetett kapni a Testvériségben.

Ninda mosolyogva nézte, ahogy a kislánya megszemléli és meg is szimatolja a kis szendvicset, mielőtt beleharap, és továbbmenve fölnézett a zászlórúdra, amin most a világoszöld-világoskék-sötétzöld-fekete csíkos zászló lobogott, nem az,

amelyik Szúnahaumot jelképezte. Az insáhirun annyira gyenge légmozgást adott, hogy a zászlókat itt egy különlegesen könnyű szuffenanyagból készítették, más-képp csak lógtak volna a rúdon.

– Styne vuo ēmasiunis? – kérdezte az egyik asztaltól Fírangdzsi, Ninda pedig bólintott. Szerette az ēmasist. De csak egyet evett – ma is egész nap enni fognak. A régi vicc szerint a namindan után a hajóknak dupla energia kell a felszálláshoz, mert a szúnik egy évig állandóan esznek.

Fírangdzsinak sárga korong alakú kitűző volt a névtáblája alatt, vagyis ő nem áll rokonságban a saunisiakkal, csak beszél a nyelvet. De ezzel is éppen úgy jogot nyert, hogy itt legyen, mint ők, a kék kitűzősök, akik rokonságban állnak a saunisiakkal. Aininak nem volt korong alakú kitűzője, hanem egy nagyobb, színpompás táblácskán Sylandrē aiskane jelvényét viselte, az ugró saipalist az yltasvirággal, alatta a Luodas, a Kondilais, a Skovainauksis és a Strynošaurainis család jelével. A saunisiak számára ez olyan világos közlés, mintha az egész családfáját felmondta volna. S persze az ő névtábláján a teljes neve volt, saunisi betűkkel, most már két párja és a gyereke nevével, ahogy a saunisi szokások megkívánják: Aini Leina Lauri Aurodīti Kassiōpeia Eišiena Vietiena Luodas vuory aike Kondilaistē nō Skovainauksistē vusy Nindarangi sy Synenši eimā Šileni. Mint a legtöbb galaktikus társadalom, a saunisiak is fontosabbnak tekintették az összetartozást a formális házasságkötésnél, és minden saunisi, aki ismerte őket, szóvá tette volna, ha nem viseli a párjai nevét, még ha nem is házasodtak még össze.

A kék és sárga kitűzősök többsége csak a rövid, egytagú szúni nevet hordta, csak ezúttal a Saunison használt latīnis írással. Csak azok nem, akiknek volt saunisi nevük, mint nekik kettejüknek is: Šingrāhat Auhangē Synenši Rīrang Ongdžerat vusy Nindarangi sy Aini eimā Šileni és Hangikun Sessynan Nindarangi Sylun Riensā vusy Aini sy Synenši eimā Šileni. Sileni egyelőre csak kék kitűzőt kapott, mert az egyik édesanyja született saunisi, a másik kettő is kék kitűzős, de őket már bejegyezték Sylandrē aiskane családi könyvébe, Silenit pedig nem. Rīmis bácsi ötlete volt, hogy Szinensit is írják be, bár akkor még nem alkottak hármast, csak egy pár voltak, ő pedig a legjobb barátójuk – de máskor is megesett már, hogy egy-egy saunisi külföldi jó barátja, aki hosszabb időt töltött az aiskanében, bekerült a családi könyvbe. Amikor aztán Szinensi is a másik két lány párja lett, már csak egyszerűen áttették a könyvben a családtagok közé.

Az Ászillaup-dombvidéken gyűltek össze, több mint nyolcezren, a broncsvilági fogalmak szerint egy jókora városnyi ember. Mind saunisiak vagy azok rokonai, barátai, mind beszélnek a sauninas nyelvet. Namindan-algillíszan a nemzetiségek napja, Szúnahaungauron mindenfelé összegyűlnek a különböző nemzeti kisebbségek tagjai, gyakorolják kultúrájuk szokásait, hagyományos ételeiket készítik, saját zenéjüket játsszák. Az ünnepnek ez a része kétnapos, mert sokan két nemzetiséghez tartozónak vallják magukat, és egyik napot az egyikkel, a másikat a másikkal töltik. A nemzetiségek között a szúnik is szerepelnek, a többség, akik nem sorol-

ják magukat egyetlen kisebbséghez sem; ők is ugyanezzel töltik ezt a két napot, a szúni szokások szerint ünnepelnek.

Ninda végigsétált az Isszenuat-domb gerincén, el az asztalok mellett, át a Tahasztu-dombra; mindkét domb olyan magas volt, mint egy földszintes ház, és a tetjükön elfért a nyolcezer embernek legalább a negyede, asztalokkal, székekkel. A többiek lent voltak, alig pár riginre innen. Kissé távolabb folydogált dzsisszá felé a Harginnur, már csak egy keskeny patak, hiszen a Forró-peremen voltak, a százas szélesség közelében, ahol a levegő hőmérséklete is emlékeztetett Saunis meleg sarkvidékére.

Jaršinák nem voltak, de jaršinagyümölcs természetesen igen, Saunis nagy mennyiségben exportálta. Saipalisok sem voltak, de játék saipalis rengeteg, Sileninek is volt már, és az ikreknek is visznek. Ők most innen negyedabroncsnyira, Jaullígiben vannak a szindor közösséggel, akik közé Ninda egyáltalán nem kívánkozott, nem mintha akár egyéneként, akár csapatosan bármi baja lett volna velük, csak nem érezte magát szindornak – ő csak ott született. Holnap esetleg elmennek valamelyik szúni közösségbe.

A saunisiaknak az volt a szokásuk, hogy ünnepek alkalmával édességet és myndrionokat ajándékoztak a gyerekeknek. Otthon a lieksynda és a vailas volt erre alkalmas ünnep, itthon pedig a namindan. Aini most kydarīna volt sauninas nyelven, vagyis olyasmi, mint a lieha, olyan saunisi, aki most érkezett a Testvériségbe, és ennek folytán minduntalan odajött hozzá valaki és átadta jókívánságait és ajándékát, többnyire csak édességet, de gyakran myndriont is. A kicsiknek semmi más dolguk nem lesz egész este, mint átturkálni a nagy csomagot, amit Aini majd hazavisz, és persze teletömni magukat édességgel. De volt a saunisiaknak egy kevésbé látványos ajándékozási szokásuk is: a kisgyerekeknek adtak egy aumast. Itthon persze nem a kezébe, senki sem tartott magánál saunisi pénzt a Felhőben, a legtöbben nem is szóltak róla, csak rátettek egy aumast Sileni számlájára. Ahhoz viszont ragaszkodtak, hogy az összeg pontosan egy aumas legyen, így, saunisi pénznemben lekönnyelve. Amikor napokkal később Aininak eszébe jutott megnézni a lánya számláját, több mint háromezer aumast talált rajta. Az pedig már jókora summa, majdnem ötezer palan.

Ninda megállt a syniskör szélén, még nem álltak össze egészen, jöttek még hozzájuk. Lehetek vagy ötvenen, amikor összekapaszkodtak, mindenki átfogta a két melléte álló vállát – itt-ott néhány gyors helycserét is csináltak, hogy nagyon eltérő magasságúak ne álljanak egymás mellett –, és Loirtis intett a kör közepén s belefűjt a rankasisba. Meisy lirnán, egy húros hangszeren játszott, Vyrane a dýkset ütötte, ők pedig táncoltak.

oi-19 szindorok

„Közhely, hogy az élet egy kaland. De azt hiszem, mindnyájan tartozunk önmagunknak azzal, hogy ezen belül is legalább egyszer egy igazi nagy kalandot megélünk – legyen az egy szerelem, a gyermekünk fölnevelése, vagy akár egy utazás, bármi, amit akként tudunk megélni. Nekem úgy adatott, hogy az egész életem egy kaland, attól a bizonyos hajnaltól kezdve.”

*Ninda:
Beszélgetések,
562.*

**Szúnahaum
Ildsahup-Jaullígi
750**

Hait az előző namindanok alkalmával is ott volt a vűskaŷn – ezt a napot így hívták a Testvériségben élő sŷyndorok egy hazai ünnep elnevezésével, amit kevésbé újév után, vŷnt hónapban tartanak –, és megfigyelte, hogy az ünnep alkalmával a Testvériségben élő sŷyndorokból teljesen kihuny az amúgy sem nagy érdeklődés az otthoni politika iránt. Dzsúmi közben is nemegyszer beszélt sŷyndor nemzeti-ségiekkel, és általában szóba került az otthoni helyzet, de csak nagyon érintőlegesen. Ilyenkor, algillíszan és nangrifan napján még annyira sem.

Az előző namindanok idején így volt. Most nem. Illetve végül is – de. Csak az emberek odajöttek Ámmaĩthoz gratulálni, sőt még őhöz is. Először meg is kérdezte, hogy ugyan mihez gratulálnak.

– Téved, Kyris asszony – mondta Dôveřsy professzor –, ha azt hiszi, hogy a sŷyndor nép csak Niündä iránt rajong, meg a professzor úr iránt, amiért kimondta Kŷyřeàn megfosztását a hatalomtól. Az ön érdemeit is számon tartjuk. Emlékszem annak a kedves fiatal hölgynek, İsynek a szavaira: az ön jelenléte nagyon sokat jelentett a népnek, még ha csak távközléssel is. Őszintén remélem, hogy hamarosan ismét alkalmam lesz önt a színpadon is megcsodálni, és w̄sešorw̄r.

Ez az utolsó szó olyan jókívánság volt, amit más nyelvekre csak hosszú körmondattal lehetett lefordítani: tartalmazta annak kívánását, hogy a terhesség hátralevő ideje és a szülés alatt semmilyen komplikáció ne adódjon, mindketten makkegészségesek legyenek és maradjanak, Hait mielőbb zökkenőmentesen felépüljön és visszatérhessen munkájához, a kisbaba egészséges legyen és kitűnően fejlődjön, nagyszerű ember váljék belőle, és Haitéknak sok örömük legyen benne mindig.

Ennél több szó nem esett politikáról, de ehhez hasonlókat több jelenlevőtől is kapott.

A sÿyndor közösség sem volt nagy, ezeregyszáz ember, de abból közel háromszáz gyerek, ezért is jöttek ide Jaullígibe, az ildzsahupi fürdőközpontba, hogy – amint ÁÅretiš doktor megállapította – az ilyen összejövetelek Sÿyndoreián szokásos szabályait sorra megsértsék. A fehér-narancssárga-citromsárga lobogót felvonták ugyan, de nem játszották vagy énekelték el a nemzeti himnuszt, pedig ez mindenképpen szükséges lett volna, ha otthon teszik. Sÿyndor nyelven beszélnek és a sÿyndor szokások szerint urazzák és családnéven szólítják egymást – de nem tartják be azt a sok-sok ceremóniát, amik nélkül elképzelhetetlen a társalgás jólnevelt emberek között, inkább a két nép szokásainak egyfajta keverékét használják. Köszönnek, de elhagyják a rangjelölő szavak nagy részét. Meztelenül fürdenek, egyébként nemigen hordanak sÿyndor divat szerinti ruhákat – Hait például évtizedek óta nem vett föl se nadrágot, se blúzt, se kÿopot vagy wlist, egyszerűen jobban érezte magát köntösben és saruban. Sÿyndoreián is abban járt. S persze amint a szúnik általában szokták ünnepélyes alkalommal, a jelenlevő felnőttek nagy része feltette a haundáját.

Gyerekcsoport száguldott el Hait mellett, kizökentették elmélkedéséből. Az egyik csupasz apróság megállt, nem az övé, persze kislány. Áhítatosan szemlélte a pocakját.

– Mikor jön ki a kisbaba? – kérdezte. Szúniul. A kicsiket nemigen érdekli, hogy most a sÿyndor nemzetiség rendezvényén vannak, jobban tudnak szúniul, hát azt használják.

– Két év múlva – felelte, bár nemigen hitte, hogy a kicsi tudja, mennyi két év. Az övéi még nem igazán. Ez a gyerek egy kicsit idősebb, negyven-ötven éves lehet, éppolyan tipikus szindor külseje van, mint az ikreknek vagy Nindának.

– Fáj, amikor kibújik?

– Nem. Adnak fájdalomcsillapítót.

A gyerek értőn bólintott.

– Nekem is lesz?

– Amikor felnősz, neked is.

A kicsi elégedetten bólintott és továbbiramodott. Hait is elégedetten bólintott. Ami azt illeti, fájdalomcsillapítást már most is kap, főleg a bokájára, a derekára... Kibújhatna már ez a gyerek csakugyan.

Ámmaít közeledett az egyik dzsomsdzstűzhely felől, tálcával a kezében. Ez rávall. Több robot röpköd a közelben, mint lÿlÿbogar a Mwdor-erdőben, de a kezében hozza a tálcát.

– Képzeld, drágám, Àvsuhy úr még tud valódi òmeest készíteni.

Hait érdeklődve nézett a tálcára, előbb fölfelé, aztán már lefelé, ahogy Ámmaít letette az asztalra. Az òmeës valóban eredetinek látszott.

– Hm. Lehet, hogy a fiad örülne némi édességnek.

– No, hát akkor láss hozzá. Azt mondja, a fahéj egyenesen Dÿmenröpből érkezett.

– Mást nem mond? – tudakolta Hait, és beleharapott a süteménybe.

– Á, namindan idején még Ávśuħy sem politizál. Nyilván már dzsúmira itt fog keringeni körülöttem, mint egy kiskutya, és megpróbál rábeszélni, hogy térjek vissza a kormányba, mert nem ő lenne, ha nem tenné. De most inkább òmeest készít.

– Mégpedig igazán jót – nyelt le Hait egy falatot. – De dzsúmira még nem lesz itt Áuszi.

– Persze, de amikor itt lesz, akkor se fogok visszamenni. A politikába sem, Szindoriára pedig végképp nem. De hát ezt meg is beszéltük már.

– Velem igen. De önmagaddal is? Ismerlek, Ámmaít. Addig nem nyugszol, amíg úgy érzed, hogy eleget tettél már, és most nem ezt érzed.

A férje elmosolyodott.

– Jól ismeresz. De én ezt átgondoltam. A kormány tagja nem akarok lenni, mert... hiszen tudod, kitől vesszük az elveinket. Akkor még helyeselte, mert Szindoria szorult helyzetben volt, ma már nem. Igen, persze hogy többet akarok tenni. De nem a kormányban. Megmaradok külső tanácsadónak, és a fő profilom az egyetem marad. Azt szeretem csinálni, a tanácsadást is... bár kevésbé, de érzem, hogy szükség van rám. De kormányozni nem szeretek. És a legkevésbé sem vágyom vissza Szindoriára, rövid időre sem. Én itt érzem jól magam.

Elnézett Ildzsahup egyszerre sárga és kék égboltjára, amin a nap egymilliárd éve ugyanonnan sütött. Hait követte a tekintetét. Igen, ez az otthonuk, nem a zűrös, nyughatatlan Szindoria.

– Eszembe jutott Rígansut... ő írta, hogy a szúni társadalomnak olyannak kell lennie, mint az Abroncsvilág égboltjának, örökké változatlanak, attól kezdve, hogy eléri azt a pontot, amikor már nem kell változnia. Azt hiszem, nagyjából be is következett ez az állapot.

– Igen, a Testvériség stabil társadalom. Ninda szerint azért, mert megszüntették a kormányt és a politikusokat. Persze nem. A technikai és gazdasági stabilitása okozza.

– De Ámmaít! – méltatlankodott az asszony. – Ha Ninda megmondta, miért stabil ez a társadalom, hogy jut eszedbe ellentmondani neki?

A férje nevetett, de komoly volt a hangja.

– No igen. Nindánál a fény. Kíváncsi vagyok, mi lesz belőle.

– Nem tudom, Ámmaít, de hiszek benne. Abban, hogy ő lenne a legnagyobb ember a Galaxis történetében, ahogy folyton mondogatják... abban azért nem annyira, de hogy rendkívül különleges ember, abban nem tudok nem hinni. Ha azt mondta, hogy a politikusok megszüntetése miatt stabil a szúni társadalom, akkor de márpedig úgy van, Ámmaít. Neki elhiheted. Ő tudja.

oi-20 saunisiak

„A jóindulat volt az egyetlen pozitív érzélem, amit szindoriai gyermekévei alatt néha kapott. A Testvériségben nagyon hamar megismerte az igazi barátságot, majd a két legfontosabb érzelmet, a szerelmet és az anyaságot. Vannak, akik szerint ettől lett ilyen. Én nem ismertem korábban, de szerintem eszmélése óta ilyen volt.”

Sileni:
Ninda élete,
852.

Szúnahaum
Fíhennur-hilap
43668. namindan-nangrifan
710

Nindáék a második nemzetiségi napot is a saunisiakkal töltötték, de most máshol, a Dzsíhim-hegység oldalában, ahová még felszivattyúzták a Fíhennur maradék vizét, hogy Dzsíhim-Lidduri gyümölcsöseit még megöntözze. Aztán még továbbment egy kicsit a Fíhennur-fennsíkra, és ott volt a hilapja. A fennsík dzsisszára hosszú lejtőben ereszkedett alá, aminek az alján ott volt a Forró-perem védőfala. Innen, háromszáz szirsi magasból messzire el lehetett látni a védőfalon túl, Án-Dzsíhim pusztaságára, ahol egy működő vulkánt is megmutathattak a gyerekeknek, a Szossergup oldaláról lávapatok csordogált a Himmit-völgybe, ahol megalakotta a Himmit-lávatavat. A kicsiknek Järvinas mesélt róla, megnézhatték távcsővön is, hogyan folyik a hegyoldalon az olvadt kőzet.

– És nem tud idejönni? – kérdezte Szisztana, akinek saunisiul Sýstena volt a neve, de nemigen használta így, mindig szúniul beszélt, bár értette Järvinas saunisi nyelvű előadását.

– Nem – felelte Järvinas. – Nézzétek lent a kőfalat. Az nem egyszerűen egymásra rakott kövek sokasága, ha az lenne, sem a lávának nem jelentene akadályt, sem egy földrengésnek. Valójában a kőfal inkább csak jelkép. Van ott egy térfüggöny is, amit nem látunk, de sokkal erősebb, mint bármilyen fal. A fő feladata igazából nem az, hogy a lávafolyamokat kirekessze, mert azok nemigen jönnek a közelbe, hanem hogy bent tartsa a levegőnket. Dzsisszáfauron nincs levegő.

– De a földrengést nem tudja kirekeszteni – szólalt meg Yndostē. – Mert az alulról jön.

– Ez igaz. Szúnahaungauron előfordulnak földrengések, főleg errefelé, a Forró-peremvidéken. De persze van figyelőrendszer, tudnánk róla, ha most készülne egy.

– Jaungaimaszon nincs figyelőrendszer – szólalt meg Sileni saunisi nyelven.

A férfi ránézett.

– Igen, tudom. Sajnálom, ami veled és a családdal történt.

– Én nem emlékszem rájuk – vont vállat a kicsi –, és így jöhettek ide.

– Szeretsz itt élni?

– Trúap lak! – vágta rá Sileni anyanyelvén, és saunisiul folytatta. – Imádom az anyukáimat és Szúúúúúna haum csodálatos. Tudtátok, hogy Kirgenun-Rídzsengiben van egy dzsimbirgu?

– Sientonas – fordította le Järvinas.

– Az, igen. Óriási nagy. Van egy csomó kapu. Bemész valamelyiken, és mindenfelé vannak folyosók, meg lejtőkön föööl lehet menni meg leeee lehet menni, mert több emelet magas, de kijönni nem lehet többé. Nem találod meg a kijáratot. Én is még mindig ott vagyok!

Ezen mindenki jót nevetett.

A fennsíkon végig gyümölcsös volt, Dzsíhim-Lidduri, a fennsík végében levő falu gyümölcsöse. A fennsík másik vége a Fágir-szikla volt. Nagyjából közepen mászott fel a fennsíkra a Fíhennur, ami itt már csak kis patak volt. A hila a gyümölcsös szélén, egy kis medencében volt, körülötte a szokásos kis park, padok, dzsomszstűzhelyek, játszótér.

Ángsauri az egyik dzsomszstűzhelynél állt és Vyltrast hallgatta, aki a šürena készítését magyarázta neki.

– Így, a massa kész. Visszatöltjük a kivájt szimmikbe... egyébként nemcsak szimmivel lehet csinálni, angdzsannal, irheppel vagy krumplival is... most leöntjük a tejfölös-sajtos krémmel, és mehet a sütőbe.

Szúniul beszélt, hiszen személyesen Ángsaurihoz intézte szavait, aki édeskeveset tudott saunisiul, nagyjából annyit, amennyit Liemas tanított neki, amióta együtt jártak. Még egy éve sem tartott a kapcsolatuk, nem sokat csipegetett föl.

– Jaura – mondta mindenesetre saunisi nyelven, hogy tetszik. A férfi mosolyogva bólogatott, és újabb adag szimmit tett a főzőbe.

– Juoksy ly daivas. Biztosan ízleni fog.

Liemas, egy magas, Nindával egyidős fiú, aki szúni nyelven Límaszként használta a nevét, pár lépésre a társa háta mögött éppen Sileni pergő nyelvű előadását hallgatta a száfunnupról, folyékony sauninas nyelven.

– Én még nem láttam a struodymasgépet, mert amikor ott voltam, még vak voltam, és amikor kihozták, még aludtam. Majd amikor lábat is kapok, akkor megnézem. De képet mutattak már róla. Egy óriási hatalmas nagy vűp kô. Hogy kell mondani, hogy vűp kô... vagyis izé?

– Yrsi – mosolygott a fiú.

– Kösz, egy óriási nagy izé, és abban készült a négy ujjam meg a két szemem meg a lábam, vagyis az még nincs kész. Syhelgi azt mondja, nem lehet egész embert összerakni benne, mert minden részét megcsinálni nem lehet az embernek a struodymasban. De nem tudom, hogy miért nem. Most lehetne belőlem kettő.

Az emberek nevettek körülötte, ő pedig odalibbent a dzsomszasztalhoz és megszimatozta a töltelékét, amit Vyltras készített.

– Ebben mi van?

– Egy kicsi suohyna mustár, az adja az illatát, meg a deiks. Tudod, mi a deiks?

Sileni bólintott, aztán megrázta a fejét. A férfi kivett egy kockát a halomból. A kislány megszagolta, mozgó orrocskával, mint egy kiskutya.

– Jó szaga van.

– Ez egy saunisi fűszernövény, vagyis mindenfelé ismerik a Galaxisban, de ez a változat a mi nemesítésünk, ez kicsit más. A nagyszüleid is termesztik Sylandrē aiskanében.

Sileni kitátotta a száját, de Vyltras megrázta a fejét.

– Nem adom, ezt így egyben nem lehet megenni, túl csípős.

– Remek! Jöhet!

A férfi lemorzolt egy kicsit a kockából és a kicsi nyelvére szórta. Sileni csemegeget és bólogatott.

– Jó. Nem nagyon csípős, de jó. Adsz még?

– Szereted a csípőset, látom.

– Aha, azt is szeretem, de ez is jó!

Ninda mosolyogva hallgatta a lányát a gyümölcsös túlsó végéről, a mentális kapcsolaton át, ezért kívülről a mosoly sem volt látható, csak mentális volt az is.

– Gyönyörűen beszéli a nyelvet – érkezett Aini gondolata valahonnan távolabbról.

– Tőletek tanultam – vágta rá a kicsi egy gondolatvillanással. – Szép nyelv és könnyű.

– Nem tudhatod, hogy könnyű-e – felelte Aini –, sose tanultad, csak készen beletöltöttük a fejecskédbe a szúnival együtt.

– És minden neri azt hiszi, hogy ilyen gyorsan tanulok – kacagott a kislány, de őrajta sem látta, aki éppen ekkor az arcára nézett –, pedig nem is. Iskolába járjak majd azért?

– Igen – felelte három anyukája egyszerre.

– Jj̄m̄ik – mondta ekkor Sileni élőszóval, mert Kārdys Lieškaviuneistas éppen hozzálátott kicsomagolni a myndriongyűjteményét. Elkezdte kirakni a figurákat egy asztalra, és észrevette az asztallap fölé alig emelkedő orrocskát. Odalépett, fölállította a kislányt a padra, és folytatta munkáját.

– Ezek myndrionok – állapította meg Sileni.

– Igen. Százéves korom óta gyűjtöm őket.

– Aininak is van sok. – Sileninek mindhárman „anya” voltak, de a nevüket használta, amikor róluk beszélt. – Egy nagy gyűjteményt hozott Saunisról.

– Egyszer megnézném. Hátha csereberélhetnénk is.

– Az fix – állt meg Aini a lánya mögött –, neked hiányzik Sevynas Ruomyštine-iskas, nekem meg kettő van.

– Az tényleg klassz lenne, és mit szeretnél cserébe?

– Esetleg egy arīndas myndriont.

– Neeem, anya – csipogta Sileni –, inkább eeeezt.

Az asztal fölé hajolt, amitől majdnem ráborult az asztalra. Aini gyorsan elkapta a derekát. Sileni kiemelt középéről egy saipališiuinas myndriont. Két saipalist ábrázolt, amint egy faágon futnak enyhe emelkedőn fölfelé, az első két lábon, a másik éppen fölgrík a két mellsővel. Alattuk az ágon még egy jaršinagyümölcs is meg volt mintázva.

– Hát legyen az a tiéd – mondta a nagyfiú –, látom, már értesz hozzá. Te meg válassz egy arīndast.

Aini bólintott és szemlélődni kezdett.

467.

oi-21 Megbékélés

„Ha tönkreteszél valamit, utólag már nem javíthatod ki azzal, ha megmondod, miért tetted.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
308. sómir*

Sÿyndořeia Âindin 60. aíkán 38. a zöld órája

– Üdvözlöm a kedves nézőket, Larenka Szontiszkovarikinde vagyok és Âindinből, az ÂLAN mozgalom által épített városból jelentkezem. Ha a hátam mögé tekintve azt látják, hogy – nem látnak semmit, csak az üresen vöröslő homoksivatagot itt-ott elszórt cserjékkel, a hiba nem önökben van: egy egyszerű filmes trükkel megmutattuk önöknek, mi volt Âindin városának helyén néhány hónappal ezelőtt. A filmes trükk csupán annyiból áll, hogy az ellenkező irányba nézünk! Úgyhogy most megfordulok.

Larenka körbefordult saját tengelye körül, s a kamera követte mozgását, körbesétált körülötte. Háta mögött a dimbes-dombos sivatagi táj megmozdult, s balról egyszer csak bejöttek a képbe az épületek. Többemeletes, egyszerű városi házak, amilyenek ezrével vannak minden sÿyndoř nagyvárosban. Négy házat lehetett látni.

– Ez Âindin legszéle. E pillanatban tizenöt utcája van, azokban összesen kilencven épület: negyvenlakásos társasházak, a földszintjükön egy-egy kis üzlethelyiséggel. Kicsit egyhangú városkép, tudom. De ez csak a kezdet, és máris megkérdezzük Âindin első lakosait, hol jobb élni, itt vagy az előző lakóhelyükön. Bel-

jobb sétálunk operatőr kollégámmal, Karetan Szambovalakorindével és megtudakoljuk.

Csengettek. Vyhauteń doktor elnémitotta a tévét, fölkel és kiment. A régi státúshoz magától értetődően hozzátartozó alkalmazottakat régen szélnek eresztette, csak a házvezetőnő maradt meg, de ő már hazament. A felesége még nem ért haza, munka után – most egy szállítmányozási vállalatnál dolgozott – benézett egy barátnőjéhez. Dwnśy sem volt otthon, talán a barátnőjénél volt, talán valahol az ALAN-ban.

A jövevény mindazonáltal pontosan úgy festett, mint aki Dwnśyt keresi, egy vele egyidős lány volt, kék nadrágban, fehér blúzban, a mellén – hogy is maradhatott volna el – kis kitűző Ninda arcképével.

Vyhauteń doktornak is volt ilyen kitűzője, és nemegyszer föl is tette már. Még tévéstudióban is viselte, és büszke volt rá.

– Jó estét, doktor úr – mosolygott rá a lány, Vyhauteńnek pedig átfutott az agyán, hogy ez valaha képtelen etikettséért lett volna, a lány nem köszönhetett volna előre egy ilyen magas rangú embernek, és semmiképp sem ilyen röviden. No meg persze nem a kapuban, hiszen egy diplomata vagy egy miniszterhelyettes nem megy ki személyesen ajtót nyitni. Milyen régen voltak ezek a szokások. Jobb lesz, ha feledésbe is merülnek. – Nem veszem zokon, ha nem ismer meg, csak egyszer-kétszer találkoztunk, még *azelőtt*. A fia osztálytársa vagyok, Ęwruêy Sàlańdùòp.

– Ó, persze, emlékszem már. Jó estét.

A lány kezét nyújtott neki, amin Vyhauteń egy pillantásra megütközött – *ez be*leillett volna a régi illembe, a lány csak egy kamaszgyerek, ő előre nyújt kezét a magas rangúnak, de ha az újmódi, demokratikusabb divatot követve önmagát csak egy köznapi férfinak tekinti, akkor neki kell először kezét nyújtania, hiszen Ęwruêy mint nő magasabb rangú –, de aztán nem foglalkozott a dologgal, ő is nyújtotta a magáét. Megszorították egymás alkarját.

– Gondolom, Dwnśyt keresed. Nincs még itthon.

Azért is átváltott a tegezésre.

– Nem, én önhöz jöttem, doktor úr, ha van rám egy kis ideje.

– Ó. Hozzám? Természetesen van időm, kérlek, fáradj be.

Előre ment mint házigazda, s közben arra gondolt: amennyire megváltoztak az illemszabályok, még az is lehet, hogy a lány ügyvédi tanácsért jött. Hiszen máról holnapra változik minden, talán már az sem illetlenség, hogy egy ügyvédet este a lakásán keressenek föl.

Mindazonáltal némi időt eltöltöttek udvariaskodással, megtudakolták egymás családjának hogylétét és hasonlókat. Aztán a lány rátért jövetelének okára.

– Bizonyára kíváncsi, miért terhelem jelenlétemmel ezen az órán.

– A legkevésbé sem terhelsz, de valóban fölkeltetted érdeklődésemet – adta meg Vyhauteń a sablonos választ a sablonos bevezetőre.

A folytatás már a legkevésbé sem volt sablonos.

– Doktor úr igen érdekes pályát futott be *tizenhetediké óta* – kezdte Ęwruęy, az ügyvéd pedig egy szemvillanásnyira e hónap tizenhetedikére asszociált, pedig de-hogy. A kislány arra a bizonyos tizenhetedikére utalt, amikor Ninda bemenekült a Testvériség hajójára. – Velem hasonlóképpen történt, de engem Dwnsy és Eįdi terelt Ninda fényének útjára. – Zenei hangsúlyok nélkül ejti, állapította meg Vųhaųteń. – Őn ezt az útkanyarulatot magától tette meg. Őn tehát különleges ember. Ezért szeretném őnt megkérni valamire.

– Mint ügyvédet?

– Mint embert.

A lány a zsebébe nyúlt és kivett egy papírlapot, felmutatta. Vųhaųteń meglepve nézett rá. A *Mōrdųn Sųyndoreia* röplapja?! Láta már. Nemzetiszínű csikos papíron demagóg, nacionalista hazugságok sorozata. Már Nindát is támadják, pedig hogy szerették valaha... Automatikus mozdulattal nyúlt a papír felé, nem értve, mit akar ezzel a gyerek, de az nem adta oda, néhány mozdulattal repülőgépet hajtogatott belőle és könnyedén a papírkosárba hajította, ahol az már lángra is lobbant.

– Elnézést kérek, amiért ezekkel a gondolatokkal szennyeztem az otthonát. Nyilván ismeri Mōrdųn torz világvképét – ezt természetesen nem kérdeztem, hanem állítottam, az ön tájékozottsága mellett ez nyilvánvaló. Bizonyára azt is tudja, hogy a forradalom óta úgy szaporodnak az ilyen nacionalista csoportok, mint a swmw. E pillanatban tizennyolcat tartunk számon, ebből három létezett már a diktatúrában is.

– Kik tartják számon?

– Egy szervezet, amely azzal foglalkozik, hogy kirántsa a virágos pázsitot a gyűlölködők lába alól. Azt hiszem, erről az egyről még ön sem hallott, doktor úr. Csak tegnap jött létre. Az alapítók egyike a tanárom, aki meghívott engem is. Én pedig most őnt szeretném tisztelettel meghívni.

– Kirántani a pázsitot a lábuk alól? Hogyan?

– Neveléssel. Nem az a célunk, hogy csökkentjük a Mōrdųn, a Déęruōp vagy akármelyik tagságát. A tagjaik olyan szinten agyimosott emberek, akikről mint értelmes, vitaképes emberekről a társadalomnak már le kell mondania. Mi azt akarjuk elérni, hogy ne növekedjen a táboruk. A hazugságaikkal tényeket akarunk szembeállítani, igazságokat, amiket elmondunk az embereknek, sőt tanítunk az iskolákban a gyerekeknek, hogy ne menjenek lépre a gyűlöletcsoportoknak. Azt szeretném, ha ön is részt venne ebben a munkában. Őn diplomata volt, felsőfokú képzettséggel bír egy sor tárgykörben, amiknek ebben a munkában nagy hasznát vehetjük: tud magas szinten tárgyalni, ért a csillagközi joghoz és politológiához, a csillagközi közgazdaságtanhoz, a... de minnek sorolom, ön sokkal jobban tudja nálam, hogy mi mindenhez ért. Továbbá őszintén szereti a hazáját és annak népét, és pontosan tudja, milyen károkat okozhat a rasszista, nacionalista gyűlölet, különösen a jelenlegi átmeneti helyzetben. Ügyvédi képzettsége és gyakorlata van

– és ott ragyog a szívében Ninda fénye. Ezért hívom meg az ĀĀNŪ-ba. ĀĀsewŷnt Niindā Ūnîs.

Megbékélés Ninda Csoport. Vyĥauteŋ értőn bölintott.

– Ez persze önkéntes társadalmi munka – tette hozzá a lány.

Vyĥauteŋ ismét bölintott.

– Vállalom.

468.

oi-22 Megbékélés 2

„Lérejñ Vihauten pályafutása azért vett olyan nagy kanyart, mert ő mindig nyíl-egyenesen haladt előre, de a világ elfordult körülötte.”

*Aini:
Ninda életének mellékszereplője,
16. V.*

Sÿndoŕeia Kaŷndîm 60. aîkân 39. a fehér órája

Az első ember, akivel Vyĥauteŋ összeakadt a Dryöp-épület második emeleti tárgyalójában, a saját egykori beosztottja, Śawllèy ĒĒnahÿ volt.

– Te?

– Te?

ĒĒnahÿ mint alacsonyabb rangú elsőként nyújtott kezét.

– Köszöntelek, Lèĕreÿn, öröm téged viszontlátni ennyi eseménydús idő után.

Megszorították egymás alkarját, de Vyĥauteŋ számon tartotta, hogy az új divat a rövid üdvözlés.

– Üdvözöllek, Śawllèy. Hát megint együtt fogunk dolgozni?

– Ha te is az ĀĀNŪ-hoz csatlakoztál, akkor igen. De ne álldogáljunk az ajtóban, kerülj beljebb, ismerkedj meg a többiekkel.

Meglepően sokan voltak ahhoz képest, hogy ez a szervezet csak két napja létezik. Mintegy harminc ember, tanárok és diákjaik, néhány jogász, két egykori ellenzéki politikus, orvosok, írók, színészek, tudósok. Ezek egyike emelkedett szólásra, amikor helyet foglaltak a nagy tárgyalóasztal körül, egy magas, kopaszodó, kissé elálló fülű férfi.

– Üdvözölök mindenkit, Sōmeŕ Vŷnahÿ vagyok, szociológus, és engem kértek föl ennek a gyűlésnek a vezetésére. Nem szaporítanám a szót, jelen pillanatban is már nagyon sok tennivalónk van, és egyre több lesz, ahogy a gyűjtőmunkával foglalkozó kollégáink mind több és több szélsőséges propagandaanyagot szednek

össze. És ezzel még nincs is vége, mert ahogy közléseink napvilágot látnak, a gyűlöletcsoportok visszavágása nem marad el. Šalvân asszony, önnek van egy remek összefoglalója a gyűlöletről, lenne olyan kedves, hogy elmondja, ha megkérem?

– Hogyne, örömmel – felelte egy idősebb asszony, s biccentett a jelenlevők felé. – Az én nevem ÓŌmet Šalvân, újságíró vagyok. Üdvözlöm önöket. Bizonyára kiábrándítóan fog hangzani, de kénytelen vagyok azzal kezdeni, hogy a mi tevékenységünk középpontjában *nem csupán* azok a szélsőséges, politikájukat részben gyűlöletbeszédre építő politikai csoportosulások állnak, amelyeknek a propagandanyagait önök már tanulmányozták. El kell mesélnem önöknek Šyñdoŕeia történetét a Kíyreàn-kormányzat alatt. Kíyreàn politikája elzárkózó politika, amelynek alapjait már megvetette Mítuŕp és Rânnes, a nyiltabb szellemű Šammêtil-adminisztrációnak pedig gyakorlatilag esélye sem volt, hogy javítson a helyzeten. Ez egyébként típuszerű, a gyűlöletet, az elzárkózást sokkal könnyebb elhinteni, mint kigyomlálni. Nos, Kíyreàn igen hamar hozzákezd valóságos politikai ellenfeleinek hitelrontásához. A nem valóságosakra, akik később is megmaradtak, elég Ninda ismert mondatával utalnom. A jelenlevő fiatalabbak nem is hallottak róluk, de a felnőttek közül sem sokan, hiszen több mint tizenöt éve, hogy Kíyreàn intenzív propagandája menekülésre kényszerítette Āsyŕont, Lileÿmet és Úraš professzort, mindhárman külföldre emigráltak – történetesen a professzor, akinél én még társadalomtudományokat hallgattam a Šumon, a Testvériség tagjaként élte le utolsó éveit. Kíyreàn nem vitatkozik ellenfeleinek világképével, politikájával, egyáltalán semmilyen állításaikkal – akkor sem, és ha jól megnézik, később sem. Kizárólag személyükben támadja őket. Eleinte gyakori, hogy családi életüket hozza fel – helyesbíték: hozzák fel propagandistái – mint a politikai pályára való alkalmatlanságuk ismérveit. Āsyŕon például fiatal korában szexuális kalandba keveredett a hűgával, ami kétségkívül erkölcstelen meg törvénytelen, csak hát ennek semmi köze a politikai véleményéhez, amit több mint tíz évvel később képvisel. Később ezek a típusú támadások megritkulnak, részben azért, mert már csak olyanok lépnek fel ellene, akiknek a múltjában nem fordult elő olyasmi, ami miatt a kormány ezen a fronton támadhatta volna őket, de azért is, mert néhány alkalommal a propagandisták annyira túlzásba vitték, hogy már a saját párthíveikből is kímászott a šwmw. Ekkor kezd igazán rákapcsolni a propaganda Kíyreàn személyének magasztalására, ami addig – körülbelül uralmának első egy és hét, egy és kilenc évében – még mondhatni csökkentett energiával folyik, ekkortól azonban csak azt a csodát nem tulajdonítják Kíyreànnak, ami nem jut eszükbe. S ekkortól kelteződik az a folyamat, hogy a šyñdoŕokat egyre inkább elvadítják egymástól. Most jön a lényege annak, amit mondani szeretnék. Az ellenzék egyre inkább gonosz emberek gyülekezeteként van feltüntetve, akik a csodatevő Kíyreàn ellen törnek, meg akarják akadályozni, hogy végrehajtsa a nemzet hasznára mindazt a nagyszerű dolgot, és így tovább – hiszen tudják. A Kíyreàn-hívek először az ismerten ellenzékiektől határolódnak el, sokan közülük szóba sem állnak

ilyenekkel, aztán mindenkitől, akiről nem tudják biztosan, hogy hol áll. Hiszen ugye senkinek sincsen a homlokára írva, hogy milyen pártállású. Ez persze átcsap az ellenzékre is, ők is hasonlóképpen kezdenek viselkedni. Mire az a bizonyos sorsfordító inii tizenhetediké elkövetkezik, a sÿyndor átlagpolgár már mindenkivel ellenséges és türelmetlen. A politikai ellenpólussal azért, mert ellentétes oldalon állnak. A külföldiekkel, nemzeti kisebbségekkel pedig azért, mert minden ilyen destruktív politika elsősorban ezek ellen fordítja az embereket, akik valamilyen szempontból mások, akkor is, ha kifejezetten nem célpontjai a demagógok támadásainak. Ebbe a helyzetbe robban bele a legelső interjú. Az államapparátust ekkorra már a teljes tehetetlenség állapotában találjuk. Ninda fellépését zavar, értetlenség, az összehangolt, értelmes cselekvésre való teljes képtelenség követi, ma már tudjuk, hogy a VÿLN szeretett volna merényletet elkövetni ellene, ami mutatja, hogy a problémák megoldására való törekvés helyébe az esztelen kapkodás, a pillanatnyi érdek mentén, a jövővel egyáltalán nem számolva cselekvés lépett. Mindennek egyenes következménye a „sÿwym oÿ dei âp”, amikor is nyilvánvalóvá válik, hogy a demoralizált, a Kÿyreàn iránti kritikátlan rajongáson kívül semmilyen összetartó erőt felmutatni nem képes államrendszer képtelen kezelni a helyzetet. Mi történik ekkor? A Kÿyreàn-rajongó sértve érzi magát, amiért meggyalázták – és azóta is nap mint nap meggyalázzák – azokat az eszményeket és jelképeket, amikből az ő teljes világképe áll. Számára Ninda fénye nem megoldás, hiszen eddig arra kondicionálták, hogy azt a gonoszság megtestesülésének tekintse. Tény, hogy talaját veszítve kiváló nyersanyagává lesz a gyűlöletcsoportoknak, és ennyiben valóban helyes irányt szabunk működésünknek. Ugyanakkor azonban a sÿyndor átlagpolgárban, az efféle csoportoktól függetlenül, igen erőteljes sértettséggel keveredett a korábban kialakított általános bizalmatlanság és elutasítás mindenkivel szemben, aki nem tartozik az ő belső köréhez, a Kÿyreàn-hívek csoportjához. Ebben az állapotban akkor is gyűlöletbe csaphat át a világképe, ha egyébként ezt a fokozatot *azelőtt* még nem érte el. Ezért ha működésünket nem terjesztjük ki azokra is, akik elutasítják a gyűlöletcsoportok retorikáját, de valódi érzelmeik nem különböznek azokétól, akkor voltaképpen, ahogy Îldara professzor úr mondaná, csak két csillagot dobtunk az űdrêépjâtékban.

– Köszönjük, Šalvân asszony – bôlintott Vÿnahÿ –, és akkor meg is kaptuk működésünk első problémáját. A „Tiszta Sÿyndoreia” és hasonló csoportok konkrét állításaival lehet vitatkozni. De hogyan vitatkozunk az emberek fejében levő gondolatokkal?

– Ez egyszerű – szólalt meg Vyhauteñ, körbehordozva pillantását a jelenlevőkön. – Van valaki, akitől úgy tanulunk mindnyájan, mint a kisgyerekek. Neki ez semmiség. Ugyanazt kell tennünk, amit ő.

A többiek egyetértően bólogattak.

oi-23 törzsi nap

„Életem első részét szigorú szabályok között éltem, amiket alig ismertem, de eszembe sem jutott soha, hogy betartsam őket. Ezért maradtam életben. Hát nekem ne magyarázzatok a szabályokról.”

*Ninda:
Beszélgetések,
317.*

**Szúnahaum
Szilannun-Híhergauti
43 668. namindan-dzsanargan
603**

– Elég, elég – zihálta Ninda, és lehuppant a föbe. Fújtatott néhányat. Már vagy másfél derki óta táncolt a liktenitekkal, silandékkal és rihautokkal a nagy tűz körül. Sileni ránevetett és hasra vágta magát Ninda mellett a föben.

– Jó nagy tűz, és jó a kaja – mondta.

– No persze, te elsősorban a hasadra gondolsz – nevetett Ninda gondolatvillanása.

– Én melyik törzsbe kerülök?

– Nem tudom. A sáhaddif dönti el, amikor elég nagy leszel.

A gondolatban benne volt az a mellékzöngé, hogy „amikor már a sáhaddif is elhiszi, hogy elég nagy vagy”, hiszen Sileni, magasan fejlett receptor lévén, sokkal érettebb volt a koránál, nyolcvan-százéves szinten állt. A lányok szerint százötven éves korára bőven elég érett lesz a sáhaddifra.

– Aini mikor áll a sáhaddif elé?

– Namindan-dzsúmi után, hiszen tudod. A namindan idején nem találkoznak a Fények.

– De – villant Sileni –, csak a namindannak világítanak, nem a sáhaddifnak. Hogy a törzsek a Fények alatt táncolhassanak a tűz körül.

– Simnunná – mosolygott Ninda, és föltápáskodott. Még mentális jelzésre sem volt szüksége, hogy tudja, a kislány éhes már. Ami azt illeti, ő is megéhezett. Elindultak a dzsomsdzstűzhelyekhez.

– Süssünk líap kwotot – mondta a kicsi.

– Hogy mondják szúniul?

– Ha sima tésztából van, akkor inszimu. Ha teszel bele fűszert is, akkor ángszimu. Az a jobb. De igazából a töltelék számít. Ilgangyümölcsöt tegyünk bele!

Ninda bölintott, sokadszor állapítva meg, hogy a kislánya igazi ínyenc, éspedig csillagközi ínyenc. Az ilgan nem szokásos töltelke az ángszimunak, effélét in-

kább a jalarok használnak – ők eit límnek hívják a gyümölcsöt –, de a lġap kwotba nem azt teszik, inkább edesebb gyümölcsöket. Az ilgan kissé fanyarabb ízével jól illik a fűszeres ángszimutésztába, az édes gyümölcsök a jalar módra készített tésztahoz valók. Sileni, ahogy a szindorok mondják, még a saját cipőjéből se látszik ki, de már ért a konyhaművészethez.

A dzsomszokon különféle automatizmusokat lehetett igénybe venni, mert a szúnik, ha úgy tartotta kedvük, közönséges késsel hámozták és szeletelték a zöldséget, de ha siettek, akkor a konyhai robotokat használták. Ninda legtöbbször, így most is géppel kevertette ki a tésztát, tisztította a gyümölcsöt és süttette meg művét. Néhány mati alatt megvolt.

Közben odajött egy fiú, érdeklődve szemlélte, hogyan dolgozik Ninda. Ilvarnak hívták, és a silandé törzs jelvényét viselte, de négyszögletes kitűzőn, vagyis nem ő maga volt silandé, hanem az egyik szülője, ő nyilván nem volt még haungszí. Valamivel idősebb lehetett Nindánál.

– Ángszimu?

– Áng – felelte Ninda a szúni köznyelv szokása szerint, hogy egy egyszavas kérdésre a szó első szótagjának megismétlésével is lehet igennel felelni. Nem kínlta meg a fiút, majd vesz belőle, ha akar. Ez itt a janníhaum.

Sileni a padon állt, két tenyerével megtámaszkodott az asztalon, úgy szimatolt mindenfelé, mint egy kiskutya. Rajta is volt kitűző a nevével, és alatta a liknit törzs jelvénye, hiszen Ninda lánya volt. Aini és Szinensi Ómgaszben ünnepelt a sáttirokkal, hiszen Szinensi sáttir-szindanongi volt, a sáhaddif majd vélhetően a sáttirok valamelyik törzsébe teszi. Aini, aki hinargi-dzserang volt, bármelyikükkel tarthatott, vagy elmehetett volna akármelyik törzs rendezvényére Abroncs-szerte, mindenütt szívesen látják – ez itt a janníhaum. Neki egyszerűen nem volt törzsi jelvénye, és kész. De már nem sokáig, namindan után a sáhaddif elé áll. Azért nem korábban, mert a neriknek nem lett volna érthető, hogy egy lieha kislány csak betoppan Saunisról, mint egy kósza meteorit, és úgy tud mindent a törzsszövetségről, akár a szellemek. Márpedig így van, hiszen Ninda egy egész könyvtárnyi irodalmat kapott a hipnopédiával – még ha félbeszakadt is, a könyvek átértek hiánytalanul, később valamennyit ellenőrizte, és akárhol lapozott beléjük, ismerte a szöveget –, és később is olvasott rengeteg mindent, a Harkakun dzsullától a Talmiszanig mindenfelét olvasott már, és persze a mentális kapcsolaton az egész csoport birtokába jutott a tudásnak. Sileni is, de ő még nem tudott mihez kezdeni vele, nagyrészt felnőttek felnőttes problémáival foglalkoztak, egyszerűen csak emlékezett édesanyjainak olvasmányaira, ahogy a kisgyerekek emlékeznek egy felnőttek között lejátszódó jelenetre, amit még nem értenek, hát nem is törődnek az egésszel.

– Helyes lány vagy – közölte Ilvar a szúnik lényegretörő módján.

– Kősz – felelte Ninda szenvtelenül, és nekilátott beletölteni az ilgankrémet a tésztaiba.

– Van már srácod?

– Nincs. Két csajom van.

– Meg egy láááányod! – rikkantotta Sileni. – Döp kièp lan ni ôit hlák tiiiiïp?

– Kfun dõa kièp – bólíntott Ninda –, és nem illik mások előtt olyan nyelven beszélni, amit nem értenek.

– Sasszu – vágta rá a kislány, Ninda pedig elnevette magát. Szúniul ez a szó azt jelentette: *rendben* – de Sileni zenei hangsúllyal ejtette, *šã sũ*, és így viszont valójában jalarul volt és az volt a jelentése: *dehogy nem*.

Iivar vigyorogva nézett a kislányra, aki a padon állva is jóval alacsonyabb volt nála.

– És ez a kis muneszk a te lányod? Hány éves vagy?

– Százhetvenhat. Sileni pedig harminckilenc.

– De akkor öt nem te szülted – remélte Iivar meglepve.

– Nem. Örökbefogadtuk.

– Ó, hát persze – kapott a homlokához a fiú. – Emlékszem már! Most volt, dzsúmfolyamon, olvastam róla, földrengés, három kislány... szóval ti vagytok azok.

Ninda mosolyogva bólíntott és jelzett az automatának, hogy kezdje berakni a lepényeket a sütőbe. Persze hogy így már ez a fiú is emlékezett, Sileni örökbefogadása nagyobb port vert föl a Testvériségben, mint a Galaxisban csillagerővel terjedő Ninda-kultusz. A Társaság – nagyon nyers, főleg a helyi sajtó információin alapuló – becslései szerint mostanra kétmilliárdra is rúghat azok száma, akik Nindát valamiféle galaktikus szellemként tisztelik, de a szúnik nincsenek közöttük, őket ez nem érdekli. Az azonban, hogy három iskolás kislány örökbefogadott egy súlyosan sérült dzserang gyereket, akinek a születésekor alig százharminc évesek voltak – az a törzsek családi ügye, és nagyon ritka különlegesség, erről mindenki tud a törzsszövetségben. Iivar is, csak nem ismerte föl az arcukat és a neveket sem jegyezte meg.

– Tetszett a történet. Ide hallgass, meglátogatnálak benneteket dzsúmiban, ha itthon lesztek.

– Maradunk – bólíntott Ninda –, gyere csak.

Iivar bólíntott, tányért és lapátkát vett föl, kiemelt egy lepényt a sütőből frissen érkező tálcáról, tányérra tette és elsétált vele. Ninda tányérra söpört vagy féltucatot és átnyújtotta a lányának.

– Tetszel neki – villant közben Sileni gondolata, amire ő egy mentális biccen-téssel válaszolt.

– Majd te is megtetszel a fiúknak meg a lányoknak, meglátod.

– Már megláttam – nevetett Sileni, mert Ánurinak és Ergitnek is nagyon tetszett, és tudta is.

oi-24 doktoravató

„A legszörnyűbb, legkártékonyabb emberi tulajdonság a felelőtlenség. Gondolni sem szeretek rá, hogy milyen károkat okoznak emberek embereknek a nemtörődömségükkel.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
330.*

**Szúnahaum
Fílangir-Silluhilpan
43668. namindan-lidzsúmatan
400**

Fél derki óta gyülekeztek az emberek Silluhilpan hosszúkás, tojásdad szigetére, amint több tucat más helyszínre is. A Fílangiron átívelő huszonnégy hidat, a sziget partján körbefutó sétányt, a sziget sénin végében levő Sillu falucska házait fehér zászlók sokasága díszítette. Az emberek színes köntöst viseltek, és minden felnőtt feltette a haundáját. Csak két csoport volt másképpen öltözve: tizenkét idősebb férfi és nő piros köntösben, rajta bal válluktól a jobb derekukig haladó fehér szianerg, azon a haunda – ők voltak az ohangi-szunnunok, akik felsorakoztak a nézőkkel szemben. És egy népesebb csoport színes köntösben, amit eltakart a fekete fahuddan, és azon ragyogott a haunda.

– Akkor hát kezdjük el, ohangi – lépett elő egy idős asszony az ohangi-szunnunok sorfalának elején, hangját szétvitte a hangosítás az egész szigeten. – Dzsúfa-uri vagyok, a Szoramminlilgahaurígi saonája. Köszöntöm a jelenlevőket és külön a nyolcvankét ohangi-súmannit. Néhány pillanat múlva meghallgathatjuk a kapitányt, legyetek türelemmel.

Jelt adott, s az automaták kifeszítettek egy óriási képernyőt a levegőben, az ő hátuk mögött, a sziget dzsisszá vége fölött, s nyomban meg is jelent rajta egy mélybarna fal. Egyszerű, vékony arany vonalakkal megrajzolt minta borította, ami fent a magasban Hangilaoran címerét fonta körbe: arany körben vékony fehér vonalakkal, az ősi szúni írás kacskaringós betűivel írva a *Hangilaoran* felirat, semmi más. A fal előtt kis asztalka, sötétbarna, kerek, egyetlen lábon állt, s rajta kis arany kúp, aminek tetején fehér lángocska lobogott.

– Ez a Híd – közölte Szinensi a lányával. – A legfontosabb hely a Galaxisban.

Az emberek homlokukra tett kézzel köszöntötték a Tudás Fényének jelképét. Aztán belépett a képbe egy férfi is: Hangilaoran kapitánya, Límarríp, hatszázötven éves sugárvegyész, testes, szakállas férfi, mélybarna köntösén fehér szianerggel és törzse, a dzsilafun-hirragi haundájával, fején az arany kapitányi süveggel.

A képernyők előtt álló emberek őt is ugyanúgy üdvözölték, tenyerüket homlokukra simítva.

– Ő a kapitány – mondta Sileninek Szinensi. – Nálunk nincs elnök vagy miniszterelnök, úgyhogy ha lenne az országnak vezetője, ő lenne az.

Límarrip belépett az asztalka mögé, lenézett a fehér lángoskára és homlokára tette a kezét. Aztán leengedte és megszólalt.

– Nyolc napja vette kezdetét a dzsúmi, s én átvettem a névsort, ahogy minden kapitány teszi namindan-saugéman délutánján, sok tízezer év óta. Két dolog tűnt fel első látásra. A listán pontosan százezer név állt. Eggyel sem több és nem is kevesebb. Ez érdekes szám, de persze véletlen. A másik szám is véletlen, és még érdekesebb: a lista legidősebb és legfiatalabb szereplője között kis híján kilencszáz év a korkülönbség. Őreg emberek és gyerekek, kiskamaszok is vannak rajta. Szeretem ezt Hangilaorban. Mindenkinék, minden korosztálynak nyújt valamit. – Kitérte két karját a kamera felé. – Ez így lesz ezentúl is; gyertek, ohangi, osszátok meg velünk a tudásotokat, s mi is megosztjuk veletek a miénket. Most pedig hívjuk a Harmadik Fényt, hogy legyen velünk és kísérje utunkat ezentúl is.

Leengedte karját, kissé meghajtotta magát és kiegyenesedett.

– Mi az a Harmadik Fény? – kérdezte közben Sileni.

– A Tudás Fénye. Az első Fények a Felhő Csillagaié, amik ősiék, sok-sok milliárd éve ragyognak itt a Felhőben. A második a Sínisuál, ami fiatalabb, de mégis sokkal öregebb az emberiségnél. A Tudás Fénye csak azóta létezik, amióta ember is létezik.

A kamera lassan ráközelített a Tudás Fényének fehér lángjára, s közben megszólalt a Testvériség himnusza, amit a nézők együtt énekeltek a kórossal. A kamera nem mozdult tovább, a láng ott lobogott a képernyőn, mögötte látszott Límarrip barna köntöse.

– Ohangi – szólalt meg Dzsúfauri fennhangon. – Itt az idő, hogy bemutatkozzatok a Tudás Fényének!

A fekete fahuddant viselők eddigre sorba álltak, s az első odalépett Dzsúfaurihoz. Felnézett a Fényre a képernyőn.

– Szirgahut – mondta a nevét hangosan.

– Doktor Szirgahut, orvos – felelte az egyik ohangi-szunnun.

– Tiéd a Fény – mondta Dzsúfauri, feltartva jobb tenyerét, és Szirgahut hozzáértette a magáét. Aztán fejére borította a fahuddan csuklyáját és továbblépett.

– Dzsilti – mondta a következő, egy csengő hangú fiatal lány.

– Doktor Dzsilti, fizikus – felelte egy másik ohangi-szunnun.

– Tiéd a Fény – emelte föl Dzsúfauri a tenyerét.

S így tovább, nyolcvankét ember, természettudósok, orvosok, jogászok, történészek, zenészek, képzőművészek, irodalmárok, színészek. Miután átvették Dzsúfauritól a Fényt, elindultak jobbra az ohangi-szunnunok előtt, mindegyikkel összeértették a tenyerüket, mindegyik elmondta: „Tiéd a Fény”, s az utolsó előtt meg-

álltak. Levették nyakukból a haundát, letették az utolsó ohangi-szunnun előtt álló asztalka fekete bársonypárnájára, az a nyakukba akasztotta a fehér szianerget, s visszavéve a haundájukat megint elfoglalták helyüket a sorban.

Nindáék senkit sem ismertek azok közül, akik most átvették a Tudás Fényét, azaz ettől kezdve joguk volt a doktori cím használatára. De Milagu tagja volt az ohangi-szunnunak, ő ajánlotta, hogy nézzék meg a szertartást. S ő lépett elő, amikor mindannyian átvették a Fényt és a fehér szianerget.

– Én, Nilgáfanut Dzsínambi Milagu Hesszun Jaurómi – mondta harsányan a szöveget fejből, s a harminc orvos a maga nevével ismételte –, a Tudás Fényének lángja előtt esküszöm, hogy amit eddig tanultam és ezután tanulok, azt mindig betegeim javára fogom használni. Nem ártok és nem engedek mást ártani. A hozzám fordulót segítség nélkül nem hagyom. Tudásomat mindig arra használom, hogy betegeimet egészséghez, vagy ha ez nem lehetséges, emberhez méltó, minőségi élethez segítsen, s ha állapotuk túllép az orvostudomány lehetőségeinek határán, segítségükre leszek, hogy életüket fájdalommentesen, méltósággal folytathassák vagy az általuk kívánt módon és időpontban befejezhessék. Munkám során más szempontot, mint a beteg érdekét, nem ismerek. Minden embert egyenlőként kezelek, és közöttük más rangsort, mint állapotuk sürgősségét, nem ismerek. Magam fölött más tekintélyt, mint a tudományos igazságot és betegeim jólétét, nem ismerek és nem fogadok el. Társaimtól mindig tanulok és őket mindig tanítom. Így ragyogjon fölöttem és vezéreljen utamon a Tudás Fénye. Simnunná.

Esküt csak az orvosok és az úrhajósok tesznek, s mivel itt úrhajós nem volt, a szertartás véget ért. A képernyőn változatlanul a fehér lángocska lobogott, mialatt a sűmannik átvették a gratulációkat, egészen addig, amíg az utolsó helyszínen is végeztek. Akkor ismét távolodott a kamera, megint mutatta Límarrípet is.

– Gazdagabb lett ma a Testvériség, barátaim. Szép nap ez a mai. Éreztétek jól magatokat mindnyájan a namindanon!

471.

oi-25 emlékdíj

„Ha tudásra tettél szert, őrizd meg. Sosem tudhatod, mikor veszed hasznát.”

Szinensi:

Összegegyűjtött lúmáim,

160.

Csak a doktorok felavatása után derült ki, hogy Nindáékat nem egyszerűen azért hívta meg Milagu, hogy „lassanak ilyet is”. Nekik senki sem szólt előre semmit, teljesen váratlan meglepetésként érte őket.

Dzsúfauri helyét Falgihénu vette át a második szertartáson, egy kistermetű, középkorú férfi, kutató biológus.

– A kitüntetések sorát hagyományosan a gyerekekkel kezdjük. Elsőként egy kis csapatot szeretnék köszönteni, akiknek én – mondhatni: „csak” – a Dzsimbandon dalverseny első díját tudom átadni. Ennél sokkal többet nyertek, de azt nem én adom át: a közönség szeretetét, megbecsülését és figyelmét. Hölgyeim és uraim: Jarluni, Sumgen, Rinaháni, Ásszangi, Lildzsun, Fórani, Immangauki és Arkame, a Szífuni Nyolcak!

Négy lány és négy fiú szaladt ki középre, meghajoltak, megtapsolták őket, Falgihénu átadta a díjat, Omdzsen szobrocskáját, megint meghajoltak és visszaszaladtak a közönség közé.

Aztán jöttek sorban a többiek, művészek, mindenféle alkotó emberek, akiknek díjakat adtak át az ohangi-szunnunok, vagyis az általuk képviselt Hangilaoran. Sokan voltak a díjazottak között kamaszok, Nindáékkal egyidősek is, Límarríp órájuk gondolt a névsor legfiatalabbjainak említésekor, nem a doktorra avatottakra. Mindenféle dolgokért kaptak díjakat. A legnagyobb tiszteletet egy százhusz éves kisfiú kapta, aki kihúzta a kisöccsét a Lilfangurból. Őt nem megtapsolták, hanem fejet hajtottak előtte, mindenki, a közönség, az újonnan avatott doktorok, az ohangi-szunnunok. A Jarrádzsinnup kék csillagját kapta.

– Most pedig – lépett előre egy fehér szakállú, kopasz férfi – megint egy más jellegű díj következik. A nevem Saurgá, és a Hínahauransúmi képviselője vagyok itt. Mi aránylag ritkán adunk át díjat a namindanon, de ha igen, akkor legtöbbször dzserangokkal kapcsolatban: mint most is. Bizonyára a legtöbben értesültetek róla, hogy nemrég két dzsáhifannunt hajtottunk végre egymás után. Az elsőt a Szindoriai Államszövetségben, ahol véget vetettünk egy elhúzódó diktatúrának, majd alig hogy felbontottuk a flottát, a velük szomszédos Jaungaimaszra kellett küldenünk néhány hajót, mert súlyos földrengés érte azt a világot. Az első dzsáhifannunt egy liktenit-upesz kislánynak köszönhetjük, aki körül Szindorián és sok más dzserang világon különleges tisztelet alakult ki: ő Ninda. A szindorok jelenleg valamiféle galaktikus szellemként tisztelik, s az egészet azért szerveztük, hogy imádói személyesen láthassák őt – de ez más irányba terelte annak az országnak a történelmét. A másik alkalommal, Jaungaimaszon két élettársával, Szinensivel és Ainival kimentettek egy kislányt a romok alól, örökbefogadták, s bár még ők maguk is gyerekek, szeretetben és megbecsülésben nevelik. Mindezekért Nindának, Szinensinek és Aininak a Hínahauransúmi és a núdzsahan megállapodásaként át kívánjuk adni a múlt évtizedek kiváló történészeréről, Dzsánáról elnevezett emlékdíjat. Kérlek, gyertek ki.

A három meglepett kislány odasétált hozzá, de egykettőre utolérte őket a negyedik, aki a bal lábát pótló erőterprotézissel is úgy futott, akár egy kirit. Büszke arccal beállt közéjük, amíg átvették a díjat, sőt Ninda csak kézbe vette és egyenesen átadta neki.

De Ninda persze nem lett volna önmaga, ha egyszerűen csak átveszi és meghajol a közönség felé.

– Egyáltalán nem érdemlünk díjat – közölte.

– Nem? És miért nem? – mosolygott le rá Saurgá.

– Persze hogy nem. Silenit nem azért fogadtuk örökbe, mert ezért díjat várunk, hanem mert szeretjük. Szindoriáért pedig azért nem jár díj, mert én nem csináltam semmit, csak odamentem. Még a diktátort sem én fosztottam meg a hatalmától, hanem Ámmaít.

– Értem. De a díjat nem ezért érdemlitek meg, hanem mert a Hínahauransúmi és a núdzsahan megítélte nektek. Tehát vedd csak szépen át.

Ninda meghökkenve nézett rá, aztán átvette a díjat, egy kis talapzaton álló fém-szobrocskát, ami Dzsánát ábrázolta, odaadta Sileninek, és családjával együtt meghajolt a közönség felé. A reakció most vegyes volt, sokan fejet hajtottak, mint az életmentő kisfiú előtt, de sokan tapsoltak is.

– Ezzel átadtunk mindent – jelentette be Falgihénu –, amit a jelenlevőknek átadhattunk. Vigyétek magatokkal a Fényt, barátaim.

– Simnunná – felelték az emberek homlokukra tett kézzel, s a szertartás véget ért. A doktorra avatottak és a kitüntetettek gratulációkat fogadtak, Nindáék is, s egy matin belül előkerült egy fiatal nő, Áhenti.

– A Szünangétől jöttem. Kérdezhetek valamit?

– Hát persze – felelte Ninda szelíden.

– Saurgá azt mondta, téged a szindorok valamiféle galaktikus szellemként tisztelnek. Mít jelent ez?

– Nem tudom, ők pedig még kevésbé tudják. Talán azt, hogy egy-két évszázadig nem engednek másik diktatúrát hatalomra kerülni, mert úgy érzik, hogy méltónak kell lenniük valamihez, amit az én személyemmel asszociálnak. Talán még ezt sem.

– Hogyan alakult ez ki?

A lányok magukban megállapították, hogy ettől a nőtől Ninda nem kér bemutatkozást, mielőtt interjút ad. – Hát persze hogy nem – felelte ő a mentális érintkezésben –, szünik vagyunk, testvérek a tűz lángjainál. Miért kellene bemutatkoznia?

Kényelmesen lehuppant a dús silluhilpani föbe, a lányok is, így aztán Áhenti is helyet foglalt. Ninda pedig elmesélte az első Nomboka-interjú történetét és hatását, a csillagközi Ninda-kultuszt. Mesélt a Kíreán-diktatúráról és a dzsáhifanunról, meg hogy mi történt azóta Szindorián.

– Különös hely lehet – vélte Áhenti.

– Nem, ők a köznapiak. Mi vagyunk a különösek. Amióta Ősi Földön megjelent az ember, mindig úgy volt, hogy az emberiség nemzetekre, kisebb-nagyobb csoportokra szakadozott, amik gyanakodva, ellenségesen néztek egymásra, vagy éppen harcoltak egymással. Nem tudom, mi szünik vagyunk-e az elsők és egyetleneknek, akik ebből kivonták magukat, de gyanítom, hogy igen, egyetlen egyszerű ok-

ból: a Felhő miatt. A Felhő teszi lehetővé, hogy elvonuljunk a Galaxistól, és ezzel teljesen kivonjuk magunkat a dzserangok életéből – a Felhő és a hajóink struktúrája, hogy a dzserangok mozgását a suárra és a szísire korlátozzuk –, vagyis bármely szúni csak akkor találkozhat eleven dzseranggal, ha szándékosan megy oda, ahol ők vannak. A dzserangok tisztában vannak a mi távolságtartásunkkal, és ők is távolságot tartanak. Ha ez nem lenne, a szúnik is belekeverednének a csillagközi konfliktusokba, ahogy őseinkkel is történt.

– Tehát úgy gondolod, hogy egy háborúk nélküli Galaxis csak akkor jöhetne létre, ha minden nép elkülönülne az összes többitől?

– Dehogyan – vágta rá Ninda. – Ez pontosan az ellenkező hatást váltaná ki, még több lenne a konfliktus. Mindenki a szomszédja világaira vágyna. A szúnik távolságtartása csak azért működhet, mert legalábbis ezen a spirálkaron mi vagyunk az *egyetlen* nép, amelyik így tesz. Ha *kettő* lenne, már megbillenne az egyensúly. Sokhelyütt vannak tiltott világok, Kerknek például egész naprendszerei vannak, ahova senkit nem engednek be, de minden dzserang azt hiszi, hogy ott szervizelik a mi hajóinkat, és nem próbálnak behatolni oda. És sajnos az is kell ahhoz, hogy a mi távolságtartásunk működjön, hogy legalábbis ezen a spirálkaron a miénk a legnagyobb katonai potenciál.

o|c|

„Én nem tettem semmit.”

*Ninda:
Beszélgetések,
16.*

TANÍTÓ

oj-1 szónoklat

„Milyen sok apa van, aki szeretne a gyerekével lenni, de nem teheti – és milyen sok apa van, aki lehetne a gyerekével, de nem akar.”

Ninda:
A fény lúmái,
1231.

**Syëndoreia
Kaëndim
60. èkaï 13.
a fehér órája**

A régi mondás szerint Kaëndim évente tizenkét hónapig szürke, kettőig rózsaszínű. A főváros szerelmesei mindig ráfelelték erre a mondásra, hogy azt a szürkét azért nem szabad egészen szó szerint venni, de hogy két hónapig rózsaszínű, az biztos. Èkaï és tavýrtâ hónapban, esetleg még döym elején is egy ideig virágban állnak a fő sugárutakat szegélyező kÿolfák.

Výhauteñ doktor imádta a fővárost, tehát a virágzó kÿolfák színét és illatát is. A hozzáértők egy szírom színéből megmondták, hogy melyik negyedből való – ő beérte azzal, hogy élvezettel sétál végig családja kíséretében a Dÿkarù sugárúton, gyönyörködve az illatban és a színorgiában. Mert a fák tövében álló virágládákban kéken pompázott a sýsen, lilán az áatewr, pirosan a dëlvy, sárgán az ôrsù, aranybarnán a dimeròp.

Így volt ez minden tavasszal, amióta csak megvoltak a fasorok, azaz persze azok öregebbek voltak nála.

A séta most a Lðòmser parknál ért véget, ahol egy fiatalember szónokolt a jelenlevőknek. A diktatúra bukása óta jelentősen megritkultak az ilyen rendezvények, de azért maradt belőlük jócskán. Legtöbbször ALAN-osok szónokoltak. A szélsőségesek jobban szerették a tévét, a Kÿyreàn-pártiak pedig leginkább sértődött hallgatásba burkolóztak.

– Van egy álmom – jelentette be a fiatalember. Výhauteñék megálltak a tér szélén és hallgatták. – Elképzelem, amint Niñdà ellátogat hozzánk, és ránk mosolyog. Látszólag nem egy különlegesség, ugye? Most már bármikor átszáll egy errefelé tartó hajóra és jön, ha úgy tartja kedve. A dolog komplikált része ma már nem az, hogy idejőjön. Hanem hogy mosolyogjon! Hogy azt mondhassa: „Igen, látom, hogy volt értelme mindannak, amit az ALAN csinált.” Hiszen ő következetesen tagadja, hogy ő tett volna bármit. – A nyurga, szőke sörényű fiatalember hosszú lépteivel fel s alá sétált a színpadon. – S hogy miért lenne gond azzal,

hogy Niëndà mosolyogjon? Mert őt nem érdekli, hogy a zsarnokság megbukott, hogy Kÿrëàn nem ül a nyakunkon többé. Ez neki lényegtelen. Elmondta százszor is: őt az érdekli, hogy az emberek hogyan élnek. És nem azért nem tudna mosolyogni, mert még mindig szegények vagyunk, ő is tudja, hogy egy ennyire tönkrement országot ilyen gyorsan nem lehet felvirágoztatni. Hanem mert még mindig mi vagyunk a sÿyndorok, a spirálkar egyik leggyanakvóbb, legellenségesebb, legbarátságatlanabb népe. – Fölemelte mindkét kezét, csillapító mozdulatot tett. – Igen, tudom, mit gondoltok most. *Te* barátságos vagy másokkal, *te is, te is, te is* ott hátul. Aha! De minden egyes hozzánk hasonlóan nyílt gondolkodású, elfogadó és befogadó szellemű emberre száz esik, aki nem ilyen. Mondjak példákat? Készséggel. Egy barátom, szintén egyetemista fiú ellátogatott egy kisvárosba a Mÿnersönt vidékén, és betért valahová egy pohár üdítőre. Néhány helybeli is lézengett a helyiségben, idősebb emberek, elég bizalmatlanul méregették, aztán megkérdezték, honnan jött. Látom, sejtitek a folytatást. Megmondta, hogy Káyndimban egyetemre jár. Még gyanakvóbbak lettek, és megkérdezték, hogy az ALAN embere-e. Megmondta az igazat, hogy tagja a mozgalomnak. No, erre aztán nyíltan ellenségesek lettek, fel is szólították, hogy távozzon, de persze nagyon óvatosan fogalmaztak, hiszen ott keringett a Testvériség egyik robotja. Anélkül talán meg is verik! Ami köznapi szavakban annyit tesz, hogy ha a Testvériség robotjai egyszer majd nem lesznek ott mindenütt, akkor minden rosszra el lehetünk készülve. Egy másik eset, ami egy teljesen más problémát tár fel. Ennek a szenvedő hőse egy idős ember, nyugdíjas, aki rokonlátogatóba utazott egy vidéki naprendszerből egy másik naprendszerbe. Csakhogy baleset érte, megvágta a kezét. Bement vele a legközelebbi kórházba. Ott egy asszisztens fogadta, aki rá se nézett a kezére, csak odanyújtotta neki az ujjlenyomat-olvasót, köszönés nélkül, s csak aztán szólalt meg, de üvöltve, hogy mit képzelsz magad, hogy másiktól világról érkezik és majd ingyen ellátják! A beteg próbált szólni, hogy ő nem kérte ingyen, tudja a törvényt, de az asszisztens csak ordított és kizavarta. Hát megint a Testvériség robotjai oldották meg a problémát, a kifelé tartó beteget már a kapuban megállították és visszakísérték a rendfenntartók, akik hívtak egy orvost, hogy lássa el a beteget, az asszisztent pedig letartóztatták, kötelező segítségnyújtás megtagadásáért legalább egy évre számíthat. – A szónok testtartást, hangsúlyt váltott. – Mi a különbség a két eset között? Az egyik politikai indíttatású, a másik nem. És mi a hasonlóság? Mindkettő a türelmetlenségről szól, és társadalmunk szétforgácsolódásáról, hogy csoportokra osztjuk az embereket pártszimpátia vagy lakóhely szerint, és aki nem tartozik a csoportunkba, azt türelmetlenül, ellenségesen fogadjuk, elutasítjuk. Hát Niëndától nem ezt tanultuk, barátaim. Niëndà magát a sÿyndor népet sem sorolja a saját csoportjába, sÿünÿnak tekinti magát, mégis eljött közénk és elhozta a szabadságot! Azaz miket is beszélek Niëndà saját csoportjáról, hát gondolkodott ő csoportokban valaha?!

Az emberek egyetértően bólogtattak. Výcháuteńék a tér szélén állva hallgatták a szónokot, de Dwnśy egyszer csak gondolt egyet, odament és fölsietett a színpadra.

– Bocsánat... én csak erre jártam...

Nem tudta folytatni, félbeszakította a mennydörgő taps és éljenzés, a nevét és Nindáét kiabálták – felismerték mint Ninda barátját.

– Köszönöm, én is örülök nektek. Szóval azt szeretném mondani, hogy létrehoztunk egy kis csoportot, aminek a neve ĀÅsevwŷnt Niĩndà Ūńś. Az a célunk, hogy segítsünk csökkenteni az emberekben meglevő sokféle eredetű és sokféle irányú gyűlöletet. Ebben a csoportban – természetesen örömmel fogadunk bárkit, aki részt venne a munkánkban, de most nem erről szeretnék beszélni –, bár még egészen új, sokat gondolkodunk és beszélgetünk arról az érzelemről, ami ellen küzdünk, de arra jutottunk, hogy az nem a gyűlölet. Hanem a *közöny*. A közöny a nyitja ezeknek a történeteknek is, amikről ez a fiú beszélt. Az embereket nem érdekli, hogy mi van a másik emberrel, mi a problémája. Ebből fakad, hogy a kórházban keresnek egy szabályt, ami alapján el lehet zavarni a beteget, mert – Dwnśy fölemelte a hangját – akkor nem kell vele foglalkozni! Amiben az az igazán sajátos, hogy ennek az asszisztensnek nem lett volna dolga ellátni a beteget. Ő nagyjából csak az eszközöket adogatja, vagy még azt sem. De bizonyára ti is megfigyeltétek már, milyen sok embernek célja, hogy *ne történjen semmi*. Miért ne? Csak! Nem az a szempont, hogy neki magának ne kelljen dolgoznia, bár persze ő sem akar, de azt akarja, hogy más se dolgozzon. Számukra rossz hír, hogy a kormány elkezdte felszámolni a látszatomunkahelyeket, és már tízezrek kerültek utcára, mert nem végeztek valódi munkát. A csoportunk egyik célja kimutatni, hogy mindennek háttérében az egyik leggyilkosabb emberi magatartás, a közöny áll.

oj-2 negyedik dír

„A Hilafun-tó nem küzd meg a Szesszi vizével. Csak engedi magán átfolyni. Tedd ezt mindennel, amivel nem tudsz megküzdeni.”

*Li-Nindaran:
Az Első Szian,
204. sómir*

**Szúnahaum
Dzsarrur-Hangaki
43 669. muhat algillíszan
560**

A Hangakinak nevezett házacska egy félszigetszerű földnyelv végén állt, szemben azzal a ponttal, ahol a Dzsarrur beleütözik a Hannugi-sziklába, emiatt visszatérül séninnek, megkerüli a földnyelvet, aztán ismét dzsisszának fordul, és úgy halad el a Hannugi-szikla mellett. A ház nevét az építője adta a Hannugi-szikla és a saját neve egyesítéséből: Rígakinak hívták. De ő már ezer éve nem élt, a ház most az unokájáé volt, Szitulané, egy kedves idős hölgyé, aki nemcsak neves színésznő volt, hanem nyolcdíres fhangímester is.

– Ami engem illet, ezt tartom a legkellemesebb helynek sok-sok szirsi körzetben – jelentette ki. – Nézzetek körül. Itt folyik a lábunk előtt a Dzsarrur, ha lelépünk a verandáról, két lépés után vízbe márthatjuk a sarunkat. Síssanaurangi anyánk fényét kellemesen árnyékolja a Hannugi-szikla. A ház mellett kétoldalt egy-egy virágzó fa vidámít minket, a fehér virágú szonken és a rózsaszín imbarip. Szemközt, a szikla oldalában is tarka virágok nyílnak. S ha elnéztek jobbra, az a nagy szürke tömb a Szenguf vonulatának egy része. Márpedig a hegyek látványa gondolatokat fakaszt.

– Fhúranti? – kérdezte Ninda.

– Ő is mondott hasonlót, de más fogalmazást használ. Ez Linnerd lúmájának része. Arommin kankhenan szomv kalon – thago ranka romelan kalon – domszinin khadpai szomv indar kalon – anikar nafh dimnin. Nos, mennyit értettek belőle?

– Úgy a felét – nevettek a lányok.

– Nos, ezt majd hat-hét dír körül fogjátok egészen érteni – de nem kell előreszaladni. Előttetek van a tömb, amikor akarjátok, elkezdhetitek.

A lányok bólintottak és levették a tömbjükről a fedőlapot, egyidejűleg megszakítva egymással a kapcsolatot. Ugyanazokat a kérdéseket kapták, bár más sorrendben. A hosszúkás asztalka előtt jó kétlépésnyire ültek egymástól, nem is láttak rá egymás lapjaira.

Jellemezd a szinmuth kháját, így szólt Ninda első lapja, ő pedig hozzáfogott leírni ezt a fogalmat, a gravitációs erőnek mint filozófiai koncepciónak a fogalmát. Lerajzolta a khát, két egymás fölött levő, felfelé domborodó ívet, közöttük egy kis körrel, és kifejtette a gondolatot, amelyet a szinmuth megtestesít.

Szinensi volt az első, aki letett maga elé egy lapot készen, mert az első kérdése az volt: *Hányféleképpen lehet thonnin-rikand alakzatot képezni?* Ráírta, hogy négyféleképpen, csinált négy sémarajzot és lapozott. A hat mester az asztal másik három oldala mentén ült, Sotten volt Szinensivel szemben, ő vette föl és írta rá a nitin kháját, az „egyértelműen helyes” jelét, hiszen ez nem véleményezhető, a thonhszögek geometriai szabályai – a thonniku – szerint thonnin-rikandot márpedig ezen a négy módon lehet képezni. Ezért a lapot nem adta körbe a többi mesternek, hanem letette középen, ahol majd három halomba rendezik őket. Ninda lapjainak kék volt a széle, Szinensiének sárga, Ainiének zöld.

Aini nehéz kérdést kapott elsőre. *Írj egy lúmat a szülő és gyermek közötti szerepéről, hakhegun formában.* Háromdíres mesterként természetesen jól ismerte a hakhegun rendszert, de nehezen találta meg a megfelelő kifejezést hozzá. Gondolkodott. Megtehetette volna, hogy félreteszi a lapot és később veszi elő újra, de nem akarta. A suagján kezdett írni helyette. *(h) drano szinn úman – khal derti níam* – de nem tudta folytatni, a gondolat értelme szerint egyenesen kellett volna írni, de akkor nem alkot hakhegun. Mindenesetre leírta a végét: *immathi daren anna ambi,* aztán lapozott és újra próbálkozott. Végül a negyedik változat sikerült. *(h) ímo drano szinn fhulan – erti níam szfhána szinn – (fh-t) omna lan thunden enga – (p-vi) ingrakath szana dimal (r) ímo.* A lányomat látom minden szembejövőben, őbenne pedig önmagamat vagy a másik szülőjét, pedig egyetlen génünket sem örökölte. Így a világ tükörré vált általa, mely minket tükröz vissza. Átmásolta a lapra, amely persze végigjárta a mestereket, mindenki leírta magának, amit gondol róla, hogy a végén majd megbeszéljék.

Nindának először a negyedik kérdés okozott komoly fejtörést. *Fejtsd ki a különbséget antha és rikantha között úgy, hogy a válaszban támaszkodj a drethan fogalmára.* Jó darabig töprengett ezen. Az antha az idő abszolút megváltoztathatatlanságának fogalma, a rikantha viszont a szubjektíven érzékelt idő, annak jelensége, hogy lelkiállapotunktól, tevékenységünktől függően másképpen érzékeljük az idő múlását. Ezeket könnyű összehasonlítani. De hogyan hozza bele a drethant, az étkezés örömeinek fogalmát?

Félretette a lapot, folytatta a következő kérdéssel. Később jutott eszébe a megoldás, ráírta a lapra, letette, fölvette a következőt, de a figyelmét nem kerülte el, hogy Lingdzsaéti ezt az egyet nem adja körbe, hanem leteszi külön.

Este volt már, majdnem kilencszáz, amikor befejezték a kitöltést; Silenire most nem kellett gondot viselniük, otthon volt Haitékkal. Megkönnyebbülten dőltek hátra és nyújtóztatták ki tagjaikat.

– Szépen dolgoztatok – mosolygott Szitulan. – Mi sem tétlenkedtünk, és meg is van a lista – átvette Milongiától a papírlapot, amire még rákerültek az utolsó kér-

dések adatai –, köszönöm, tehát a megbeszélést igénylő válaszok. Nindánál huszonhét, Szinensinél tizenkilenc, Aininál huszonhárom. És plusz egy. – Fölvette a külön tett három lapot. – Az antha és a rikantha közötti különbség. Tudjátok, hogy hívják ezt a kérdést? – Megcsóválták a fejüket. – Ez az úgynevezett khom-szandafhi, egyfajta becsapós kérdés. A gép fog két összetartozó fogalmat, és teljesen vaktában sorsol melléjük egy harmadikat, ami *nem* tartozik össze velük. Az esetek egy ezrelékében sikerül megoldást találni a kérdésre. Ti mindhárman megoldottátok.

– Mert megoldható – felelte Aini. – Ha van megoldás, miért ne találtuk volna meg?

Szitulan letette eléjük a három lapot.

– Igen, de ti három különböző megoldást találtatok. És mind a három lúmaként van megírva. Ninda egyszerűen azt felelte, hogy az étkezés öröme a rikantha kategóriájába tartozik, szubjektíve gyorsan telik az idő étkezés közben. Ezt magam is ki tudtam találni. Szinensi már bonyolultabb magyarázatot talált, nekem többször is el kellett olvasni, hogy felfogjam, a tiéd pedig, Aini – az asszony széttárta a kezét –, az olyan szinten összetett, hogy már nagylúmának számít. Mondd, csináltak neked valaha intelligenciatesztet?

Aini elmosolyodott.

– Mi a különbség az okos ember és a buta között? Az, hogy az okos ember tudja magáról, milyen keveset tud.

Szitulan élénken bólintott.

– Igen, ezt a mondást én is ismerem. Ettől függetlenül jó ötletnek tartanám a tesztet. Várj csak. Melyik nem illik a sorba? Piros, sárga, zöld, kék.

– A zöld kevert szín – vágta rá Aini.

– Válaszolj mást, de úgy is a zöld jöjjön ki.

– A csillagok között vannak vörösek, sárgák és kékek, de zöldek nincsenek.

– Most a piros jöjjön ki!

– A szulminfa levele soha nem lehet piros, csak sárga, zöld vagy kék.

oj-3 thamszin

„Nézz meg két fényképet ugyanarról az emberről: egy olyat, aminek nem voltál jelen a készítésekor, és egy olyat, aminek igen. Egészen más a hatás – mert más a kontextus.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
43994. angdszagan*

Jóval elmúlt már éjfél, mire elkészültek a válaszok megbeszélésével, és mindhárman átvehették a negyedik dírvjelvényt. Már megvolt otthon az első (fehér korongon piros nyílhegy), a második (fehér korongon zöld nyílhegy) és a harmadik (fehér korongon kék nyílhegy). Most megkapták az első olyan jelvényt, amin már a thabbuan nyelv *fh* betűje áll, a fhangídír-khom rövidítése, ebben a dírben fehér alapon pirossal. És inntől kezdve joguk van mestereket avatni nekik is, akik közül mindegyik dírből az elsőnek a saját korábbi jelvényüket adják át, a hagyomány szerint.

– Különös – tűnődött Milongip. – Már lehet száz-százötven dírvizsga, amin részt vettem. De csak négyre tudok visszaemlékezni, ahol abszolút száz százalékos eredményeket láttam. Most ez a három – és Nindára nézett, aki rámosolygott.

– Igen, az én első dírvizsgám.

– No meg a második és a harmadik, csak azokon én nem voltam ott.

– És Aini meg Szinensi korábbi vizsgái – tette hozzá Angrolími. – Háromszor négy vizsga, és mind száz százalékra.

– Erre nem is létezik fogalom a fhangí szaknyelvében – mondta Szitulan. – Aki száz százalékra teljesíti a vizsgáját, az viselheti a hakhom címet, például most negyedik fhangídír-hakhom. De ez csak azt mondja meg, hogy *ezt* a vizsgát teljesítették száz százalékra. A korábbi vizsgákról nem szól.

– Nem, bocsáss meg – ráta meg a fejét Sotten –, rosszul emlékszel. A hakhom csak annyit jelent, hogy nem követett el thúrambin szintű hibát, sőt néhány iskola silgunjaiban, például a dzsimmireknél és a lizgornoknál már akkor is megadják a hakhomot, ha kind hibaszint sem volt a vizsgában. Igazából arra sincsen megnevezés, ha valaki egyetlen vizsgát teljesen száz százalékra hoz ki, mert ez annyira ritka; Milongip ohanginak van igaza, magam is részt vettem nagyjából annyi vizsgán, mint ő, és még egyre emlékszem, egy nild nemzetiségű fiatalemberre Em-dzsín világán, aki a harmadik dírvizsgát teljesítette hibátlanul. De az első kettőt és a későbbieket ő sem. De... ami azt illeti, alkothatunk szót rá. *Eddig hibátlan* thabbuanul *narna thamszin*, ez lehet az elnevezése.

A lányok mosolyogtak és nem szóltak semmit. Nagy megtiszteltetést nem illik megköszönni. Ez pedig nagyon nagy megtiszteltetés, hiszen Sotten ezt az új címet

kétségtelenül megörökíti egy tanulmányban, ami az ő nevüket is tartalmazza majd. Sotten neves fhangítudós, csillagszerzte ismerik a munkásságát.

– Mást javaslok – szólalt meg Lingdzsaéti. – Ha a következő vizsgájuk netán nem sikerül hibátlanra, attól még négyet így teljesítettek. Ezt is el kellene ismerni. A fhangiban arra törekszünk, hogy minden árnyalatot pontosan megkülönböztessünk.

– Igazad van, ohangi – mosolygott Sotten –, akkor hát legyen így. *Omdzs thamszin*, a negyedik dírig hibátlan.

– Nem látom be, miért lenne ez ennyire fontos – mondta Ninda.

– Nem fontos – vont vállat Sotten. – Az sem fontos, hogy ki tud gyorsabban szaladni, mégis rendeznek futóversenyeket.

– Más a fontos – tette le az íhafis poharát Angrolími. – Van köztünk bárki, aki ne lenne meggyőződve róla, hogy a következő dírvizsga is száz pontra fog sikerülni?

A kérdésre csend volt a válasz, a mesterek szótlanul ültek, néhányan megcsóválták a fejüket.

– Hát ez itt a lényeg. Gondoljátok át, ohangi. Itt vagyunk hatan, elég jól képzett mesterek, akiknek az a meglátásunk, hogy ez a három kislány rendkívüli fhangíérzékkal bír. A Ninda Társaság kapcsolatban áll több szüni és dzserang filozófussal, akik hasonló véleményen vannak, bár csak Nindával kapcsolatban, minthogy a másik kettő minden nyilvánosságot elkerül. Azt gondolom, hogy valami különlegessel állunk szemben.

Sotten beletúrt vörös hajába.

– Csak helyeselni tudok meglátásodhoz, ohangi. Érdekelne azonban az elképzelések arról, van-e összefüggés – legalábbis – Ninda kivételes fhangíérzéke és azon tény között, hogy számos dzserang világon mint valamiféle galaktikus szellem tisztelik?

A mesterek Nindára néztek, aki zavartan megvakarta az orra tövét.

– Nincs – felelte. – Pusztá véletlen, egy interjú hatása, amit valaha adtam.

– Nem, nem így van – felelte Lingdzsaéti élénken. – Ebben nagyot tévedsz, sien. Ez tett ismertté, igen, ez igaz. De a hírneved hamar szétfoszlott volna, ha nem táplálja az a tapasztalat, hogy újra meg újra válaszokat tudsz adni a kérdéseikre, méghozzá mélyen átgondolt, filozófiai ihletésű válaszokat. Igen, van összefüggés. Nem úgy néznek rád, mint valakire, aki egyszer adott egy interjút, hanem mint tanítójukra. Ezt mi a Ninda Társaságban elég világosan megfigyeltük. Szindoriának és több-kevesebb részben egy sor más állam népének te a tanítómestere vagy, egy saupu, ahogy Szinensi nagyon helyesen mondja. Tudom, hogy te nem örülsz ennek, de ettől még így van.

Ninda bólintott.

– Nem, tényleg nem örülök. Én nem kértem ezt a felelősséget, és nem is vállalom – azt hiszem, az lesz a legjobb, ha ezt világosan megmondom nekik is. És őmiattuk sem tartom jónak, ők felnőtt emberek, sőt többek ennél: egész népek,

sok-sok felnőtt ember, akik között ha az egyik téved vagy képtelen helyzetének helyes értékelésére, ott a másik, aki ki tudja igazítani. Mégis énram akarnak hagyatkozni, aki több okból sem lehetek képes az ő helyzetüket helyesen értékelni: mert gyerek vagyok, mert nem élek ott, mert nem ismerem a körülményeiket. Ideje tisztázni ezt.

– Nem sokat érsz vele – felelte Angrolími. – Az érzelmeik nem fognak megváltozni. Én a te helyedben figyelmeztetném őket arra, amit most mondtál, hogy veszélybe sodorhatják magukat és egymást, ha kritika nélkül követik a szavaidat, mert azok általános érvényűek és nem alkalmazhatók közvetlenül az ő egyéni körülményeikre, de miután ezt elmondtam, én továbbra is beszélnék hozzájuk ugyanúgy. Szemlélatomást szükségük van rá. Ami azt illeti, a Galaxis jelenleg nemigen nélkülözhet senkit, aki értelmesen, tiszta fejjel tud beszélni az emberekhez és meghallgatják.

– Ti itt mindannyian képesek vagytok rá – vitatta Ninda –, és titeket is meghallgatnának.

– Igen, képesek vagyunk – de minket nem hallgatnának meg. A fhangí a tudás rendszerezésének tudománya, nem a tömegek befolyásolásáé. Mi csak a fhangíhoz értünk, a tömegekre nem tudunk hatást gyakorolni. Ez már ki van próbálva, olyan formátumú fhangígondolkodók kísérleteztek vele, mint Szammon Khabelando, Orkenen Thrald és Rinn ké Kavek – de nem tudtak eljutni az emberekhez. Az egy másik tudomány. Te mindkettőnek birtokában vagy, de mi nem.

Ninda lassan bólogatott. Főlpillantott a Hannugi-sziklára, amely persze most, az éjszaka közepén is változatlanul fürdött a nappali fényben. Aztán visszatekintett Angrolímire.

– Rendben, megmondom nekik. Beszélni fogok hozzájuk ezután is, de... hogy is mondaná Ámmaít? Rõösüt fogunk játszani. Az egy kártyajátékban egy vállalás, amit úgy kell teljesíteni, hogy a többiek látják az összes lapodat.

oj-4 tanító

„*Aránylag kevesen vagyunk mi, akiknek tudás adatott meg. Mindegy, mivel kapcsolatos az a tudás: minden emberre, akinek birtokában van, tömegek jutnak, akiknek nincsen. Ez baj. A tudás nem kevesebb, hanem több lesz azzal, ha másnak is adunk belőle.*”

Angrolími:

*Bevezetés a fhangí gondolkodásába,
212.*

**Sÿyndoreia
Kaŷndim
60. ékaí 16.
a sárga órája**

– Örülök, hogy örültök nekem, Sÿyndoreia – közölte Ninda szárazon a tévénezőkkel. – De nem biztos, hogy annak is örülni fogtok, amit mondani akarok. Azért hívtam fel Larenka műsorát, hogy figyelmeztesselek benneteket: rossz úton haladtok. Már a Kíyreän-rezsim idején elkezdődött, annak bukása után pedig még intenzívebbé vált az a bizarr folyamat, hogy miközben ti felnőtt emberek vagytok – sőt annál is többek, egy ország népe, ahol ha valaki nem tud valamit, mindig akadhat valaki más, aki válaszolni tud a kérdésére –; miközben képesek vagytok vagy képesnek kellene lennetek saját sorsotok irányítására; miközben rendelkezésetekre áll a csillagközi közösség, ha olyan problémával találnátok szemben magatokat, amit önállóan nem tudtok megoldani – mint például Kíyreän diktatúrája és az általa hátrahagyott örökség –; szóval mindezenközben ti egy olyan forrásba vetitek a bizalmatokat, amelyről első ránézésre látszik, hogy rossz forrás. *Énbelém.* Kezdetből fogva, minden alkalommal elmondom, hogy én egy gyerek vagyok, aki nem is ott él köztetek, nekem nincsenek megoldásaim a problémáitokra, és ha esetleg lennének, azok sem lehetnének alkalmasak a számotokra, mert azok az én megoldásaim lennének. Úgy gondolom, túlságosan régóta áll fenn az az állapot, hogy én elmondom ezt, ti értelmes arccal bólogattok, aztán nem változik semmi, továbbra is belém helyezitek a bizalmatokat. Ámmaít ma is megnézte a sÿyndor híreket, mint általában. Egyharmad részük közvetlenül velem foglalkozik, másik negyven-ötven százalékuk csak közvetve, esetleg csak hivatkozik rám, például két hírben is talált valami olyasfélét, hogy „amint azt Nindától is hallottuk”. És lehet húsz-harminc százalék a mai híreknek, amiből sikerült kihagynotok. Ti ezt normálisnak találjátok? Mert én nem. Azt gondolom, hogy ennek véget kell vetni. Hogy hogyan, azt rátok bízom, de ha nem hagytok

fel ezzel, akkor én fogok felhagyni azzal, hogy beszéljeteK veletek. Van egy egész nép körülöttem, elleszek velük.

– Ninda, kérlek – szólalt meg Larenka a káŷndími stúdióban –, bocsáss meg egy pillanatra. Valaki szeretne hozzászólni a beszélgetéshez, azt állítja, hogy régi ismerősöd.

Ninda már szólni akart, hogy rendben, de a tévések nem vártak rá, az ő arca mellett, Larenka helyén megjelent egy másik arc. Egy ráncos arcú, szürke szakállú öregember. Ninda döbbsenten nézte. Természetesen emlékezett minden arcra, amit valaha látott.

– Szketro Mjanrit?!...

– Igen – mosolygott az öreg derűsen. – Látom, emlékszel rám. A nézőknek azonban be kell mutatkoznom. A nevem Szketro Mjanrit, de sokan inkább írói nevenem ismernek: Szakhunthandí. Áhanin világán élek, fhangífilozófiával foglalkozom. És egy nap, éveKkel ezelőtt találkoztam ezzel a különleges gyermekkel, akit érdekelt a fhangí, ezért megajándékoztam egy gyermekdóárkészlettel. Azóta nemegyszer láttam őt a csillagközi tévémsorokban, akárcsak önök. Így volt alkalmam meggyőződni róla, hogy nem tért le az útról, amin elindítottam.

Ritkán fordult elő, hogy Ninda belepirult egy dicséretbe.

– A tudás útja rögös út – folytatta az idős tudós –, akár a fhangí nyelvén fejezzük ki azt a tudást, akár másképpen. Nekünk, akiknek tudás van a birtokunkban, az a feladatunk, hogy eljuttassuk a tudást azokhoz, akiknek nem jutott belőle. Többek között a te egyik tanítód, Angrolími írt erről több könyvében is.

– Értem, mester – felelte Ninda csendesén.

– Így hát tudod, mi a teendő.

– Továbbadni a tudásomat, mester – sóhajtotta Ninda – azoknak, akiknek nincsen.

– Így van. Csak ennyit akartam mondani. Khoddi szinandzs.

– Khoddi halmul – bólintott Ninda, üdvözlésre emelve kezét. S a képernyő bal fele máris elsötétült, aztán megjelent rajta Larenka megint.

De Ninda ismét üdvözlést intett a kezével, s az ő arca is eltűnt a szindor képernyőkről.

Larenka mélyet sóhajtott és kis szünet után szólalt csak meg.

– Nehéz most szavakat találni. Azt hiszem, rendkívüli pillanatnak voltunk tanúi, kedves nézőink... Ninda, akit mindannyian tanítónknak tekintünk, már nem először adja értésünkre, hogy szeretne megszabadulni ettől a nem kívánt tisztességtől, de most ez az idős mester, akit végső soron ő tisztel tanítójaként, talán megadta neki a lökést ahhoz, hogy velünk maradjon. Adná a Galaxis, hogy így legyen. Kedves nézőink, kérem, ne feledjék: bármit látunk mi személy szerint Nindában, ő nem más, mint egy közönséges ember, mi több, serdülő kamaszlány, még félig gyermek.

Nem sokkal később megint megkereste valaki Larenkát, akinek akkor már véget ért a műsora, de persze fogadta a hívást, mint mindig. A hívó az anyanyelvén

szólt hozzá, neki is enyhén zöldes volt a bőre, és a neve is törölmetszett szavanszi volt. Idős férfi volt, ezüstös hajú, szikár.

– Üdvözlöm, Szontiszkovarikinde asszony. A nevem Szilembrakon Tandiaralomve antar Kilaringszokindzsirando-nin-himbvarkaliszironde. Megengedi, hogy visszaéljek kissé az idejével?

– Megtisztel társaságával, himbvar úr – felelte Larenka éppoly szertartásosan, ügyelve, hogy ha egyszer a hívó teljes klánnevével és címeivel együtt mutatkozott be – a klánnevüket a szavansziak csak egymás előtt fedik fel, Larenkáét egyetlen szindor sem ismerte, hiába élt már itt évek óta –, akkor ezek közül csakis azon az egyen szólíthatja, amin az illemszabályok megilletik.

– Ó, a himbvar nem fontos – mosolygott a másik, ezzel lényegtelennek minősítve a Haldorunkaliszironde Egyetem negyedik fokozatú doktorátusát. – Nem a címek tesznek minket azzá az emberré, akik vagyunk. Megtisztelne esetleg azzal, hogy azon a beceneven szólít, amin a barátaim? Örömet szerezne vele. – Larenka reflexszerűen bólintott, és hirtelen valami sejtelem villant az agyába. – Rövidke név, az igaz. Dzsagi.

Larenka önkéntelenül kimondta a nevet vele együtt. Már tudta, ki ez az ember. Nagy Galaxis! *Dzsagival beszélget!*

– Felkeltettem az érdeklődését – állapította meg Szavansz történelmének legnagyobb filozófusa. – Ezért hát a tárgyra térek. Az én érdeklődésemet pedig Ninda keltette fel, valamint régi kedves barátommal, Szketro Mjanrittal az imént folytatott tévébeszélgetése. Mint tudja, én nem szeretek a nyilvánosság előtt szerepelni, de ő livarondé. Szeretném önt felkérni, hogy közvetítsen köztünk.

Szavansziak voltak mindketten, kevés szóból is értették egymást. Dzsaginak szükségtelen volt elmondania, mit kíván Larenkától.

– A legnagyobb örömmel vállalom a megtisztelő feladatot, Dzsagi.

Becenevhez nincs urazás, nincsen semmilyen cím.

– Köszönöm. Tudom, hogy a gyermek csak rapszodikus időpontokban elérhető, ezért nem várom meg. Az egyetemi kódomon át elér, amikor sikerült megszerveznie és a gyermeknek is alkalmas.

Larenka kihúzta magát.

– Minden úgy lesz, ahogy kívánja, Dzsagi.

– Öröömre szolgált – mondta a tanár mély bólintással, szavanszi szokás szerint felmutatta hüvelyk- és mutatóujját, és megvárva, hogy ezt a riporternő viszonozza, kikapcsolt.

oj-5 Dzsagi

„Miért hasonlítjuk a tudást és a szeretetet fényhez? Mert mindkettőből csak több lesz, minél többen osztoznak rajta.”

Ninda:
A fény lúmái,
3640.

Larenkának néhány huszadon belül sikerült elérni Nindát, aki érdeklődve nézett rá valahonnan egy kis (vagy nagy, ki tudja) szobából. A riporternek nem először jutott eszébe, hogy Nindát mindig egy fal előtt ülve látja. Szegény gyerek mikor jut ki a hajójából egy világ felszínére, mikor lát természetes fényt?

Ninda ez idő szerint valójában a haugímúi janníhaum egyik asztalánál ült, és ha nem a Testvériségen kívülre hiperfonált volna, akkor a háta mögött Jaguri háza, fölötte pedig a Jasszani-Hiremmun erdő hegyoldalra kúszó vonulata látszott volna; közvetlenül mögötte pedig jövő-menő emberek, egy csomó gyerek, köztük természetesen Ninda családja is. De a Testvériség kommunikációs rendszere persze kiszűr mindent, ami a szünik világait vagy hajóit ábrázolja.

– Ninda, kérlek – kezdte a tévés –, megkeresett egy szavanszi filozófus... hogy pontos legyenek, a legjelentősebb szavanszi filozófus napjainkban. Szilembrakon Tandiar caloromve. Arra kért, hogy közvetítsek közöttetek, mert szeretne megismerni téged.

– Semmi akadály – felelte Ninda rezzenéstelenül. – Mikor?

– Nos... én máris visszahívom őt.

Nem sokkal később már hárman néztek egymásra a hiperfonok képernyőjéről. Larenkának a torkában dobogott a szíve. Két ekkora gondolkodó itt, az ő szeme láttára – és ebből nem adhat le semmit. A professzor sosem egyezne bele.

– Köszöntelek, Ninda – kezdte a professzor szüni nyelven. – Szilembrakon Tandiar caloromve vagyok Szavanszról, de a fhangísodha csak Dzsagi művésznéven ismer. Én csak mintegy négyszáz éve foglalkozom a fhangíval, de némi sikereket értem el benne, mondhatni, odafigyelnek a szavamra. Már többször láttalak a tévében, és most, hogy Szketro Mjanrit barátommal beszélgettél, úgy gondoltam, megkereslek. Talán tudunk egymásnak mondani valamit.

Ninda szenttelenül hallgatta végig a kis bevezetőt, aztán azt mondta:

– Khaszom dond kua – thilammit kargen phend olli – kaszigon thrambun garen ankua. Figyelj oda a fiatalokra, hallgasd meg, amit mondanak, mert amit tőlük nem tudsz meg, azt mástól végképp nem.

– Hiszen ezt én írtam – mosolyodott el az öreg tanár.

Ninda bólintott.

– Kaszigon dond kua – thilammit kargen phend olli – khaszom thrambun garen ankua.

Dzsagi elnevette magát. – Igen, ez jó. Figyelj oda másokra, hallgasd meg, amit mondanak, mert amit tőlük nem tudsz meg, azt a fiataloktól végképp nem. Azt hiszem, kedves Szontiszkovarikinde asszony, úgy illik, hogy tájékoztassam: Ninda válasza az én lúmámra egy úgynevezett khimmi, egy lúma egyfajta megfordítása, amit fogalmak helyének felcserélésével alkotunk. Sajátossága, hogy nem feltétlenül igaz, csak a játék kedvéért csináljuk, és van egy-két szabály, aminek meg kell felelni, például a felcserélendő fogalmaknak egymás mellett kell lenniük a hat-szögrácsban. Kitűnő bemutatkozás volt, haníkhom.

– A saunisiak azt mondják: daiske veimÿsta, uoiske šunovÿsta. Frappáns bemutatkozás – fele barátság.

– Saunisiak? Éltem ott... még emlékszem is egyre-másra. Szép hely, minden utca csupa szín, és kedvesek az emberek.

Ninda bólintott. – Én is éltem ott, egyik kedvesem odavalósi. Voltaképpen saunisi állampolgárnak számítok.

– Nocsak, hát lehet egy szüni kettős állampolgár?

Ninda elmosolyodott.

– Megvan a születésem jogán járó szindor állampolgárságom is, és az ügyvédek azt is tudják, hány államban állítanak rólam habozás nélkül, hogy állampolgárunk vagyok, sőt hivatalos dokumentumot is adnának róla. De hát mindegy.

– Miért mindegy? – figyelte fel a tanár.

– És ha elkérném azokat a dokumentumokat? A polcon ott heverne tíz vagy száz állam azonosító kártyája. No és? Mit számít ez?

– Jelképezi tíz vagy száz állam népének szeretetét, tiszteletét.

Ninda megvonta a vállát, kinyúlt oldalra, fölvetett egy poharat, ivott egy kortyot.

– Nem sokat tartok a jelképekről, de ez esetben eleve arról sem, amit ez jelképezne. Szeretnek és tisztelnek ki tudja, hány száz világon? No és? Ettől jut enni-való azoknak, akiknek eddig nem jutott? Szindorián tiszteltek engem legelőször, és ettől megszűnt a diktatúra és a nyomor? Nem. Akkor szűnt meg a diktatúra és attól kezdve enyhülhet a nyomor, hogy mi odamentünk és Ámmaít leváltotta a zsarnokot. Tisztában vagyok vele, hogy a legtöbben azok közül, akik én bennem valami csodatevőt látnak, a legszegényebbek közül valók. És miért? Mert a szegénységgel a tudatlanság is vele jár, és egyszerűen nem képesek felmérni, hogy ez értelmetlenség, nekem semmilyen hatalmam nincsen.

Dzsagi elgondolkodva figyelte a kislányt, aki nyugodt, tiszta tekintettel nézett vissza rá. Ő is ugyanazt látta, amit oly sokan: határtalan nyugalmat és mély bölcsességet.

– Józan szavak – mondta kis szünet után. – Sokszor megesett már, hogy egy egész ország imádott valakit, vezetőjüknek tekintették, minden szavát vakon követték. Azt gondolom, vagy inkább remélem, hogy veled nem fog megtörténni,

ami velük: hogy az élükre állsz és meghirdetsz valamit, amit nem kellett volna, aztán szörnyűségekkel vonulsz be a történelembe.

Ninda lassan ingatta a fejét.

– Nem, mester, velem nem. Nem vagyok hajlandó az élére állni semminek. Már eddig is lett volna rá alkalmam – Larenka erről nálam sokkal részletesebben tud mesélni –, de én nem akarom *vezetni* az embereket. Én csak *tanulmányozni* szereztem őket. Aki ebben partner, annak örülök – aki vezetőt keres, nálam hiába keresi.

– Nem vezetőre lenne szükségük – mondta az öreg filozófus, de nem tette hozzá, hogy akkor mire.

Ninda bólintott.

– Hanem tanítóra. De én erre sem vagyok alkalmas, én még csak egy gyerek vagyok. Nem tudok felnőtt embereket tanítani.

– Ismered a Fhannut-szabályt?

Ninda elnémult néhány pillanatra, aztán lehajtott fejjel válaszolt.

– „Mondd ki – gondolkodj – mond ki újra.” Igazad van, mester. Át kell gondolnom, és át is gondoltam. Igen, én valóban gyerek vagyok, de ettől még taníthatok felnőtteket, ha hagyják. Aki hagyja, aki odafigyel rám, azt taníthatom. De ez úgy hangzik, mint a khaddahum küldetése.

– Éleselméjűséged figyelemreméltó, de nem meglepő, tudva, hogy ilyen fiatal korban már a negyedik fokozatot viseled.

– De nem vagyok én még fiatal egy ilyen feladathoz?

A professzor széttárta a kezét.

– Honnan tudhatnám, ifjú mesterem? Ezt nem tudja más, csak a tham.

– Csak a tham ismeri a jövődöt – idézte Ninda lassan –, és ami a jövődőt itka, azt nem ismerheti más, csak a tham.

– A fantasztikus történetek időgépe létezik, de csak a jövőbe lehet vele utazni, és csak egyféle sebességgel.

Larenka végtelenül élvezte a beszélgetést, hogy két ekkora bölcslet hallgathat. És volt egy olyan érzése, hogy ebből a beszélgetésből még valami nagy dolog kerekedhet ki.

– Tanítani – mondta Ninda – olyasmi, amire az ember egész élete sem elég.

– Karhabbun szerint egy jó tanár ezernyi újabb tanárral gazdagítja az emberiséget.

– Tehát legyek tanár?...

– Ne, fiatal mesterem, szó sincs róla. Neked *tanítónak* kell lenned – milyen szerencse, hogy ez a két szó elkülönül a szűniban –, a tanár az én vagyok, nekem ez volt a munkám, fizetésért, szerződéssel. De már nyugdíjban vagyok. Te ebből a küldetésből sosem fogsz nyugdíjba menni. Nem jár fizetés sem, csak...

Ninda megint bólintott.

– Csak a tham megbecsülése.

oj-6 khaddahum

„A családjukból csak Szinensi használja a nevét eredeti formájában. Nindának valaha csak csúfneve volt. Aini neve igazából sokkal hosszabb, de ezt mi szűnik nemigen tudjuk. Sileni eredeti nevét mindnyájan ismerjük, de nem is hallgat rá. Fura dolgok ezek.”

Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
8. sómir

Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43669. dzsirat dzsanargan
894

Megint népes társaság gyűlt össze a két ház között, a huhallupban, ahol változatlanul meghagyták az ülögarnitúrát a Ninda Társaság előző összejövele óta. A Ninda Társaság tagjainak háromnegyed része eljött, de távközléssel a többiek is jelen voltak. Nem hiányzott senki, csak a három kisgyerek, akiket már lefektettek aludni, ezúttal Nindáék házában, együtt.

– Köszönöm, hogy eljöttetek – kezdte Ninda, szűni módra minden bevezetés nélkül. – Azért hívtalak össze benneteket, mert egy érdekes beszélgetést folytattam. Érdekeset és fontosat. Egy szavanszi tudóssal, Szilembrakon Tandiarikal-romvéval, khomnevén Dzsagival.

A fhangímesterek arcán pontosan az a kifejezés jelent meg, amire számított.

– Ő nem osztozik a szindorok rajongásában, de fölkeltem az érdeklődését, mert a szindor tévében beszélgettem Szketro Mjanrittal – khomnevén Szakhunt-handival –, aki annak idején elindított a fhangí útján.

Két társa és a tizenkilenc felnőtt némán figyelte, amint kortyol egyet az íhafis poharából, és hátradől a kanapén.

– Dzsagi nagyon nagy tudós, negyedik doktor a Haldorunkaliszirondé Egyetemen, ami Hangilaoranon nagyjából a saonának felel meg. De nem ez számít. Olyan művek fűződnek a nevéhez, mint *A második hold filozófiája*, a *Szombrakiforondé meg az Értekezés a tojásrántottáról mint a Történelem Megtestesüléséről*, amiért Ikhmun-díjat kapott. De ez sem számít. Ő avatta nyolcadik dírré Kaliszimotarinkét, kilencedikre Amditalisszinhitaringanót, tizenkettedikre Voep Kotto Brahkot. De ez sem számít. Ami számít, azt a fhangiban úgy hívjuk: szodithund. Olyan ember, aki odafigyel a dolgokra, aki észreveszi maga körül az embereket és jelenségeket, aki nyitva áll új dolgok megismerésére, és erre készíti a körülötte levőket is. Ez nem egy rang vagy kitüntetés, nem szerepel a rengeteg

címe és rangja között, amikkel elhalmozták, ez csak egy tény, amit én állapítottam meg róla.

A tizenkilenc felnőtt mindegyike természetesnek vette, hogy amit Ninda megállapít valakiről, az úgy is van. Senki sem szólt.

– Tőle kaptam egy feladatot. Azaz nem tőle – csak így akarta a tham. Dzsagi nem is említette, bár kétségtelenül ismeri azt a két fogalmat, hogy száhpain-sédauni és saupu. De engem Szinensi évtizedek óta így hív. Annak, amit Dzsagi mondott, ugyanez az értelme, ha másképpen fogalmazta is meg. Megbeszéltük, hogy ez lesz a feladatom. Száhpain-sédauninak és saupunak kell lennem.

– Simnunná – dűnyögte Hiragi. Egyébként nem szólt senki továbbra sem.

– Persze beszélünk erről a lányokkal. Egyetértenek. Abban is, hogy ezt kell tennem, és abban is, hogy ez a khaddahum küldetése. Sotten, kérlek, kifejténéd ennek a fogalomnak a jelentését?

A mester krákogott és bólintott.

– Hogyne, örömmel. A khaddahum olyasvalaki, aki lehetetlen feladatra vállalkozott önként. Nem úgy értve lehetetlen, hogy valaki akadályozná, vagy emberi erő ne lenne hozzá elegendő – a feladatot el lehet kezdeni és lehet folytatni, de soha nincsen vége. Értelemszerűen Ninda feladata nem azért a khaddahum küldetése, mert a legtöbb emberrel nem tud beszélni – hiába a csillagközi távközlés, ha a legtöbb világra el sem jut a mondandója, és ahová igen, ott is csak kevesen fogják meg is nézni –, ez éppúgy Ninda személyén kívül álló körülmény, mint az, hogy akik meghallgatták, azok aztán mihez kezdenek ezzel a tudással; hanem mert ahogy Khradd Szinakkiminsat mondja, senki sem lehet képes szavakba önteni minden tudását, már csak azért sem, mert mire végigmondaná, pusztán ezáltal is óriási mennyiségű új tudásra tesz szert. De azt is hozzáteszi, hogy az ember szókinccse, önkifejező készsége nem elegendő az elméjében tárolt tudás szavakba öntésére – és nem is lehet a tudásunkat listába szedni és végigmondani, mert az agyunkban tárolt ismeretek rendszerét mi magunk sem vagyunk képesek követni.

Ninda mosolyogva bólintott.

– Köszönöm. Igen, hát valami ilyesmi.

Hait úgy érezte, meg kell kérdeznie.

– De voltaképpen mi az, amit konkrétan csinálni fogsz?

– Beszélni fogok az emberekhez – felelte Ninda habozás nélkül. – Ugyanúgy, ahogy eddig, de két dolog meg fog változni. Nem Szindoriával fogok beszélni, és a többi világon átvehetik a közvetítést, ha akarják – Szindoria kitüntetett szerepe megszűnik, az összes világhoz beszélni fogok, ahol meghallgatnak. És ezzel összhangban az is megszűnik, hogy mindig csak Szindoria problémáiról beszélünk. Bármely világ problémáiról beszélhetünk, vagy pedig történeteket mesélek nekik.

– Mondj egyet – kérte Hiragi.

Ninda elmosolyodott.

– *Lian, lian, lian.* Régen történt, még az idő hajnalán, Ősi Föld Hajnalkorában, amikor az ember még a természetben élt, állatokat tartott. De állatait rendszeresen

öldöste egy ragadozó állat, amelyről csak annyit tudunk nagyjából, hogy hasonlított az ősi kutyára. Farkasnak hívták. Az ember sok mindent megpróbált, hogy megölje a farkast, mert elúzni nem lehetett, elszaladt és később visszajött – de az embernek csak hosszú bot végére kötött kése volt, amivel csak akkor ölhetett volna meg a farkast, ha utoléri. Ám a farkas sokkal gyorsabb volt nála. Egy nap az ember beszédbe elegyedett egy állattal, amely szabadon élt, és nyilván csak legenda, hogy tudott beszélni. Lónak hívták, olyanféle állat volt, mint a mean vagy a mungi. A ló is sokat szenvedett a farkastól, amely nemegyszer elragadta már egy-egy családtagját. Megegyeztek, hogy együtt megölik a farkast: az ember ráül a ló hátára, aki sokkal gyorsabb, mint a farkas, így utoléri, és az ember leszúrja. Így is történt. Amikor a farkas már holtan feküdt a lábuknál, a ló azt mondta: „Győztünk. Most már szállj le a hátamról.” Az ember pedig nevetett. „Te ostoba állat! Azt hiszed, lemondok az erődről és a gyorsaságodról? Szolgálni fogsz engem, és az utódaid is szolgálni fognak!” A ló kétségbeesetten futásnak eredt, de ez sem segített, hiszen új ura ott ült a hátán. Úgy tartják, az emberek ezentúl hosszú-hosszú ideig tartottak és tenyésztettek lovat, amely a gépek születése előtt az ember egyik legfontosabb eszköze volt arra, hogy testi erejét megsokszorozza. Csak akkor hagytak fel a ló tartással, amikor a gépek átvették a helyüket. S most kérdezzük meg magunktól, nem ilyen lovak vagyunk-e mi is, akiket vezetőink már nem az erőnk és a gyorsaságunk miatt tartanak, hiszen erre ott vannak a gépek, de mégis azért kellünk nekik, hogy szolgáljuk őket, ők pedig ha nem is szó szerint, de a hátunkon ülnek. Mert nem mindegy, hogy sok-sok ember együtt dolgozik és van közöttük vezető – vagy pedig van egy vezető és az összes többi dolgozik, de munkájuk hasznát az az egy fölözi le. Így írja Hilg Szammuek a *Galaktikus történetekben*.

478.

oj-7 bejelentés

„A múlt már lezajlott. Ez azt is jelenti, hogy ami történt, megtörtént, hibáinkat megpróbálhatjuk jóvátenni, amelyiket lehetséges közülük. De azt is, hogy jó és rossz emlékeink, tapasztalataink már velünk maradnak életünk végéig.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
862. sómir*

– Közleményt? – pillantott Ninda érdeklődve Ámmaítra.

– Igen, úgy gondolom, hogy ezt kellene tenni. Te általában egyszerűen elmondod a dolgokat az embereknek, de amikor én jelentettem be, hogy kevesebbet

fogsz tudni beszélni velük, mert lett egy gyereked, arra nagyon odafigyeltek. Az, hogy másvalaki jelenti be helyetted, különleges hangsúlyt ad a dolognak.

– Értem. Igazad van. Jó, jelentsd be helyettem.

– Mikor szeretnéd? – kérdezte Ámmaít, de Ninda csodálkozó tekintetét látva nyomban válaszolt is magának. – Persze, most azonnal. Rendben. Mennyi az idő most Kaindímban? – kérdezte inkább csak úgy önmagától, miközben a suagjáért nyúlt, de Ninda így is válaszolt.

– Teljesen mindegy. Ha rólam van szó, álmukból is felugranak.

A tagok mosolyogtak, Ámmaít pedig felhívta a ŠAW szerkesztőségét.

– Ó, professzor úr – vette föl egy fiatalember, a kiírás szerint Åser ÊÊsvuóp. – Üdvözlöm! Jelenléte megszépíti napunkat. Miben lehetek segítségére?

Szüni ízléshez mérten ez extrém hosszadalmas udvariaskodás volt, de a szindoroknál csak a legújabb időkben, a diktatúra bukása után vált elfogadottá, hogy ilyen röviden üdvözljenek egy ennyire jelentős személyiséget.

– Üdvözlöm, ÊÊsvuóp úr. Van egy hírem, amit szeretnék megosztani a nemzettel – pontosabban a csillagközi közvéleménnyel. Meg tudná oldani, hogy intézkedjen egy közvetítés ügyében?

– Ó, professzor úr kérem, hogyne, természetesen. A legnagyobb örömmel. Mikorra parancsolja?

– Nagyon kedves. Nincs jelentősége az időpontnak, amikor önöknek kényelmes.

– Azonnal intézkedem. Az egyik szerkesztőnk néhány huszadon belül visszahívja professzor urat.

– Köszönöm, ÊÊsvuóp úr. További kellemes napot.

Míg a visszahívást várták, a Társaság tagjai nyugodtan fogyasztották vacsorájukat. Ámmaít sült halat evett, sūgum-firragit, dzsalhalgi módra, citromos mártással és saunisi recept szerint készült ystrandas gyümölcsslátával.

Sugiran törte meg a kis csendet, letéve villáját a hūspogácsája mellé.

– Andzsi, emlékszel Henarfra? Mi voltunk az egyetlenek, akik közvetlen közelből tudósítottak, és világosan értettük, hogy amit látunk, be fog kerülni a történelemkönyvekbe. Be is került, az ottaniba, több száz világon azóta is tanítják, a Galaxis többi részében meg azt se tudják, hol van Henarf. Hát most az az érzésem, már sokadszor, hogy aminek most szemtanúi vagyunk, arról az egész Galaxisban tanítani fognak.

Az öccse bólogatott, de Ninda megelőzte a válaszadásban.

– Ugyan már, Sugiran. Beszélgetek az emberekkel. Ne építs belőle hajót, az egésznek nincsen semmi jelentősége.

Hait kissé előredőlt, amennyire hasa engedte.

– Igazán, sien? Akkor miért hívtál össze minket?

Ninda elmosolyodott. Persze hogy erre is tud válaszolni, gondolta Hait.

– A Galaxis szempontjából nincsen jelentősége, sien-Hait. Gondold végig, mekkora terület az, ahol egyáltalán hallhattak rólam. A fél spirálkar? Talán még annyi

se. Sugiranéknak van róla térképük, én nem szoktam nézegetni. De a Galaxis nem ebből az egyetlen spirálkarból áll, sien, a szétágazásokkal együtt van vagy hat *fizikai* ág, de inkább a civilizáció által elfoglalt, nagyjából összefüggő területeket szoktuk spirálkaroknak hívni, azokból lehet vagy húsz. Óriási vidékek, sien. Itt nálunk állítólag valami kétmilliárd ember hallott már rólam. Óriási szám, nem vitatom. De Szuangsanné hatalmas, a Galaxis-negyedkör mentén van vagy kétezer nagyobb állama, és egy emberre, aki tudja, ki az a Ninda, tízezer jut csak itt a spirálkaron, akinek fogalma sincsen. És ezzel nincs is semmi baj, a Galaxis márpedig ekkora és kész. Baj akkor van, ha azt hiszitek, hogy én újjá fogom teremteni a Galaxist.

– Értjük mi – bólogatott Andzsihut –, de hadd kérdezzek valamit. Hány éves is vagy te?

– Hiszen tudod, százhetvenhétnek becsülöm magamat.

– Igen, tudom, de te is gondold most át. Száztizennyolc évesen kerültél az *Aulang Laipra*, azelőtt nem ismert téged senki. Ha hatvan év alatt megismert kétmilliárd ember, egész életed során mennyi fog, feltéve, hogy az ütem nem változik? Te vagy a szomtíhatuen, mondd meg.

Ninda sóhajtott.

– Hát mondjuk ha ezeréves koromig élek, akkor közel harmincmilliárd. Szuangsanné népességének egy elenyésző töredéke.

– Igen. Csakhogy a hírneved terjedésének üteme *nem* marad változatlan. Ennek a kétmilliárd embernek a fele a szindoriai dzsáhifannun alatt vagy után hallott rólad először. Az ötvenkilenc év valójában sokkal kevesebb. Nyilván soha nem fog bekövetkezni, hogy az egész Galaxisban *mindenki* tudjon rólad, de ha az vagy, akinek gondolunk, akkor rövid időn, mondjuk egy évszázadon belül legalábbis Szuangsannén minden művelt ember ismerni fogja a nevedet.

Ninda határozott mozdulattal bólintott.

– Ha az vagyok, akinek gondoltok. De még ti magatok sem tudjátok, kinek gondoltok. No, mi van a szindorokkal?

– Itt várakozik az élő adás – felelte Ámmaít, és megérintette a suagját. – Üdvözlöm, Lÿŷksûnahÿ úr.

– Köszöntöm, Îdaŕa professzor úr – nézett rá a riporter a tévések széles mosolyával. – Mit tehetek önért?

– Egy hír közreadásában segíthetne, Lÿŷksûnahÿ úr – nem is nekem, hanem a nézőknek.

– Öné a kép és a hang, professzor úr.

– Köszönöm. Üdvözlöm a nézőket Sÿyndoreián és a Galaxis világain. Ismét Nindától hoztam hírt, vagy ha úgy tetszik, üzenetet. Mivel ő az az ember, aki mindig tartogat meglepetéseket, most hozott egy olyan döntést, amely némileg megváltoztatja pályáját, alighanem hosszú távra. Egy neves filozófussal folytatott beszélgetése nyomán úgy határozott, hogy a jövőben másképpen fogja irányítani nyilvános szerepléseit. Úgy kíván tevékenykedni, mint egy dödöyll. Azok számára,

akik fordításban hallgatnak engem, elmondom, hogy ez egy archaikus szó, a régi sýyndor legendákban szerepel, *elmondó ember*nek szokták értelmezni. A legenda-beli dõõyllok történeteket meséltek, amikkel megmutatták hallgatóságuknak a megoldást problémáikra, tanították, nevelték őket. Ilyenféle emberekrõl más népek meséiben is tudunk – errõl már õ maga tud több információval szolgálni –, bár én arról õszintén szólva semmit sem tudok, hogy hányan voltak közülük gyerekek. Azt hiszem, ez nem nagyon lehetett jellemzõ. Ninda számára jelen pillanatban az a dolog legfontosabb része, hogy meg kíván válni attól a szereptõl, hogy õ Sýyndoreia afféle társadalmi tanácsadója legyen. Tudják, mit mond mindig: „Semmi közöm Sýyndoreiához, csak ott születtem.” A sok-sok világon elterjedt rajongó tisztelet inkább zavarja, mint örömmel tölti el, és szeretné ezt a jelenséget valami olyan irányba terelni, amirõl azt látja, hogy értelme van. Hát ennyi. Átadtam az üzenetet.

Ninda kézjellel mutatta, hogy be akar lépni a hívásba, és miután Ámmaít elhallgatott, meg is érintette a gombot.

– Ámmaít nagyon pontosan adta át az üzenetemet – nézett határozottan a riportter szemébe, aki szélesen elmosolyodott a láttán. – Erre az utolsó részletre én még kitérnék. Nem véletlenül írtam elõ Sýyndoreiának, hogy a diktatúra bukása után távolítsák el az arcképeimet. Mostanra már egy új diktatúra kezdeményeit jelentenek, ha nem politikai diktatúráét, akkor véleménydiktatúráét. S így sem zárható ki egy ilyennek a létrejötte. De akkor azt már nélkülüm, sýyndorok.

479.

o-8 dõõyll

„Vegyél egy csomó köznapi, normális embert. Adj rájuk egyforma ruhát, mindenféle jelvényekkel. És máris magától értetõdõnek fogják találni, hogy megõljenek másokat.”

*Ninda:
Beszélgetések,
850.*

– Mint dõõyll – vagy ahogy a Testvériségben mondjuk, saupu – elõször hadd meséljek nektek a véleménydiktatúrákról. Ha azt mondom, hogy „valamilyen eszme, amit tényként el kell fogadnod, különben retorziókkal találsz szemben magad”, ez nagyon száraz és elvont magyarázat, ráadásul fedi a kötelezõ érvényû szabályokat és törvényeket is, amiket a társadalom azért hoz, hogy az emberek zavartalan egymás mellett élését biztosítsa. Az nem véleménydiktatúra, ha megkövetelik, hogy ne rabold ki a szomszédodat. Ettõl még gondolhatod, hogy ez milyen nagy-szerű ötlet lenne, csak ne csináld! De voltak és vannak társadalmak sokféle a Ga-

laxisban, ahol valamit egységesen gondolni kell, mert ez van előírva. Nincs más magyarázat. Csak azt kell gondolni, vagyis persze csak azt állítani, hogy azt gondold, mert hát az igazi gondolataidat mások nem ismerhetik. Mondok egy érdekes esetet. Egy barátom nemrég mesélt nekem – nem hiszem, hogy lenne neve sýyndorul – Amhvekan világaról, a Trakkaben-ködök vidékén található, és van náluk egy úgynevezett ősmese. Azazhogy ősmeséje nagyjából minden világnak, illetve társadalomnak van, egyetlen ember szokott a középpontban lenni, aki egy kis csoport élén birtokba vette azt a világot, elkezdte betelepítését és a többi. Ha három ilyen történetet hallottatok, mindet hallottátok, azaz nem egészen, mert némelyikben meseszerű elemek is vannak. Ilyen az amhveكاني ősmese is, amelynek főhőse, a világ névadója a mese szerint *kettészakított* egy gázóriást, úgy, ahogy mondom, valamilyen csodafegyverrel, és csinált belőle hat világot, ezek egyike Amhvekan, a többi ötöt *kihajította* a Galaxisba, és majd jön egy másik hős, aki újra egyesíti őket. Gondolom, egymáshoz tolja őket. Az egész történet szemlátómást egy fantasztikus regény, amivel még nem is lenne baj. De ha egy sýyndorúnak, thabbuannak, hinnulnak azt mondd, hogy nem hiszel a népe ősmeséjében, mosolyog és vagy azt feleli, hogy ő sem hiszi el egészen, ez csak afféle romantikus hagyomány, vagy éppen azt, hogy ő elhiszi, de ha te nem, hát akkor nem, kit érdekel. Hanem ha egy amhvekaninak mondd ezt! – Ninda majdnem kiabálásig emelte a hangját. – Azt úgy kell lefogni, hogy meg ne verjen! Nem hülyéskedek, benne van az útikönyvekben. Külön felhívják a figyelmet, hogy ne ingereld őket a legendáikkal, mert pórul járhatsz. Hát ez a véleménydiktatúra. És most képzeljétek el egy olyan jövőt... nem is sokára, mondjuk a sýyndorú időszámítás szerinti hatvanötös évben, a főnökök behív az irodájába és vészjóslóan tudakolja, mi is volt előző nap az a fél szóval elejtett kijelentések, hogy „azért Ninda is tévedhet néha”. Ugye csak félreértés volt az egész, és nem kell összehívnia az üzemi tanácsot?! A nem sýyndorú nézőknek mondom, hogy ilyesmik gyakran előfordultak a diktatúra idején, csak persze nem az én nevem volt a kérdésben, hanem az elnök vagy a kormány valamelyik tagjé. Ha valakiről elterjedt, hogy valami dehonesztálót mondott az elnök „őméltóságáról”, akkor összehívtak valamiféle csürhét, akik „testületnek” címezték magukat, és elkezdtek kérdéseket vagdosni hozzá. Hogy mit gondol Kíyreánról, miért gondolja, miért nem valami mást gondol, tényleg azt gondolja-e, és halálra rémített emberek bögve magyarázták, hogy igenis lelkesen és tiszta szívből imádják Kíyreánt és félreértés volt az egész, és ők igazán soha nem is gondolnának olyat, amit egyébként mindenki pontosan tudott, hogy az „elnök úr őméltósága” egy utolsó szemét gazember, aki annyit sem érdeemel, hogy a nevét ráírják a sírjára! Hát ez a véleménydiktatúra. Mármost az nem egy nagy különbség, hogy Kíyreánt kell kötelezően imádni vagy engem, nem igaz?

Elhallgatott, töltött magának egy kis jogratos íhafit, felhajtotta.

– Akkor a véleménydiktatúra kérdését meg is beszéltük – mosolygott a kamerába. – Közben viszont kaptam egy érdekes kérdést itt írásban, ami szerintem némi-

leg idefügg. „Egyetértés-e az ötlettel, hogy az elnöki palota előtt emlékművet állítsanak a Kÿyreän-diktatúra áldozatainak?” Hogyne, feltétlenül, ez rendkívül hasznos lesz... mármint *mire is?* És mellé állítsunk egy emlékművet a Rãnnes-diktatúra áldozatainak vagy mögé? És hová kerüljön a Mituõp-diktatúra emlékműve? Melyik irányból nézve legyenek időrendi sorrendben? És egyébként minek ez az egész? Tudom, hogy emlékművek minden világon vannak, de máshol se nagyon látom az értelmüket. Hallottam emlékparkokról is, teljesen szokványos parkok, sétálgatnak bennük az emberek meg lehevernek a fűben, csak éppen valahol van egy tábla, hogy az ott valaminek az emlékére levő park. Ennek szerintem több értelme van. Mármint a parknak. A táblának semmivel sincsen több értelme, mint az emlékműnek. Az emlékmű egy halom pénzbe kerül, aminek szerintem Sÿyndoreia jelenlegi helyzetében elég könnyen lehet jobb helyet találni, a tábla legalább kevesebbe, de azért annak az árából is meg lehetne etetni egy-két csavargót. S hogy ez hogyan kapcsolódik a véleménydiktatúrához... én azt hiszem, elég szorosan. Gondolkodjatok ezen, Sÿyndoreia – és ti is, Galaxis.

Búcsút intett és bontotta a vonalat.

– Hát – mondta Lÿÿksûnahÿ csendes sóhajjal, Ámmaít suagja még vételre volt állítva és mutatta – mint megszokhattuk, kedves nézőink, Ninda ezúttal sem hozta tudomásunkra, hogy mikor láthatjuk megint. De bízunk benne, hogy minél hamarabb. Így tehát, kedves nézőink, Sÿyndoreia gazdagabb lett egy igazi dõõyllal, akin ugyan osztoznunk kell a Galaxis többi népével, de remélhetőleg ez mindnyájunknak javára válik. Ninda ma is ugyanaz, akinek megismertük, ugyanaz a bölcsesség és jóindulat sugárzik belőle, és ebből továbbra is juttat nekünk, követőinek és rajongóinak.

Ninda eddig némán hallgatta, de most megszólalt.

– Nem biztos, hogy ez a dõõylldolog olyan jó ötlet. A szindorok most meg ebben a formában fognak rajongani értem.

Ámmaít kikapcsolta a tévéadást.

– A rajongásuk szempontjából mellékes, hogy te mit csinálsz, sien. Ha soha többé egyetlen hangyi üzenetet sem küldenél a Felhõn kívülre, akkor is ugyanígy rajonganának érted.

– Egyetérték – bölintott Vaheffun. – Ha megkérdezitek a Hínahauransúmi-hirrenit, õk tudnak nektek mondani hasonló eseteket. Vagy a Hínahauranszissenilgi-hirrenit, ha a művészek között is körül akartok nézni. Az egyszer létrejött rajongás nem halványul el attól, hogy a tárgya éppen nem szól a publikumhoz. Általában kitart minimálisan az utolsó olyan generációnak az élete végéig, amelyik még látta a hírességet élőben. De gyakran még egy-két nemzedékkel tovább is.

– Biztosan vannak ellenpéldák is – felelte Ninda.

– Hogyne lennének. Hírességek, akiknek a karrierje egy évig sem tartott. Csil-laghírú művészek sok századon átívelő pályafutással, akiket elfelejtettek még életükben. Mindenre és mindennek az ellenkezőjére van példa. De számomra elég világosan látszik, hogy te melyik csoportba fogsz tartozni.

oj-9 csillagrend

„*Sylneivaiškiunas arról ír, hogy a bíróság nem lehet az államhatalom akaratkényszerítő eszköze. Fremm Dapor pedig arról, hogy a sajtó nem lehet az. Persze hogy mindkettejüknek igaza van, de kihagytak valamit. Az államnak egyáltalán nem lehet akarata, tehát hatalma sem. Az állam egy eszköz arra, hogy a társadalom megszervezze és ezáltal hatékonyabbá tegye ügyeinek intézését. Akarata csak a társadalomnak lehet.*”

*Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
600.*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43669. senut angdzsagan
805**

Ninda nyugodtan üldögélt a huhallupban, a ház körül dolgozó lányokat szemlélte és várta a kapcsolást. A BGH összekötője, egy riadt fiatal lány nagyon nagy tisztelettel kérte elnézését, nagyon ritka, hogy ilyen súlyos műszaki hiba adódik náluk, de a helyiek minden erejüket bevetik, hogy... és még mondta volna, de Ninda válaszul csak fölemelte a kezét és csitítóan annyit mondott, hogy semmi baj, megvárja.

– Tíz év múlva akkorák lesznek, mint ti – mondta Aini éppen a kicsiknek, miatt az ásó körbesétált a két ház körül és sorban mélyítette a gödröket, ők pedig leemelték két palántát a teherhordóról és hozzáláttak kicsomagolni a gyökértokot.

– De addigra mi is nagyobbak leszünk – felelte Sileni.

– Annyira nem sokkal. Tíz év az hány nap is?

Ezt egyik kicsi sem tudta biztosan, ezért a két anyuka számtanozott is velük egy kicsit, amíg elhelyezték a gödrökben az első két jarráhit. De közben már kapcsolták is Nirékát, ahonnan ismerős arc mosolygott rá.

– Kedves nézőink és kedves Ninda! Szillon Nomboka Marotomandi jelentkezik Niré Mélinából, Niréka világának fővárosából, ahol fontos eseménynek lehetünk szemtanúi. De először is téged köszöntelek, Ninda. Örülök, hogy itt vagy velünk.

– Én is benneteket, Szillon – felelte Ninda, ezzel népének szokásaihoz képest hosszas üdvözlésben részesítve Nombokát és a nézőket.

– Vendéglátóim a lelkemre kötötték, hogy mutassam meg önöknek a várost feülről, ezt látják egy pillanaton belül... igen, itt van. Ez az éjszakai fényben fürdő városkép, kedves nézőink, fényes nappal készült. Niréka különlegessége és büszkesége, a Naka nevű sötétkék csillag világít most fölöttünk, ezért úszik sötétkék

fényben a táj a városon kívül. De most vissza ide, ahol én állok, az elnöki palota kapuja elé, ahol e pillanatban mintegy húszezer ember ácsorog és várja Nakiron elnök urat. De nézzék, egy reflektort már rá is irányítottak a kapura.

Az elnöki palota nagykapuját narancssárga fényfolt világította meg, s a nyíló kapun kilépett egy ember. Gyors léptekkel a pódiumra sietett, fellépett rá és harsány hangon megszólalt.

– Hölgyeim és uraim: Karanan Nakiron Szikenar, Niréka Állam elnöke!

Tekintélyes úr sietett ki ruganyos léptekkel a kapun, és a pódium mellett megállva főhajtással köszöntötte a jelenlevőket. Sokan tapsoltak. A bemondó ismét megszólalt.

– Harinan Niré-Kerapan Szikenar, Niréka Állam megválasztott elnöke!

Újabb ember lépett ki a kapun, és gyors léptekkel a pódiumhoz szaladt. Őt sokkal nagyobb taps fogadta, mint elődjét. Amikor a közönség elcsendesedett, a ceremóniamester ismét elkiáltotta magát.

– Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá, Niréka Állam tiszteletbeli tanácsadója!

Ninda sóhajtott és egy kézmozdulattal üdvözölte a nézőket. Ő kapta a legnagyobb tapsot.

Aztán a pódiumra lépett az államelnök és felmutatta jobb kezét, hüvelyk- és mutatóujját karikába görbítve.

– Barátaim! Azt gondolhatjátok, hogy szomorú nap számomra ez a mai, és míg az ország ünnepel, én vereségemet siratom. Nem. Államelnöki pozícióm a nemzettől kaptam, és a nemzetnek joga van azt vissza is venni. Egy államférfi számára ünnep az, ami a nemzetnek ünnep! – Hangja szárnyalt a tér fölött. – Akkor is, ha az az ünnep a saját veresége!

Itt robbant ki a taps, még annál is nagyobb, mint amit Ninda kapott.

– Ha újra kezdhetném megbízatásomat, talán jobban csinálnám. De egy dolgot még jól csinálhatok: emelt fővel veszíthetek. Harinan Niré-Kerapan Szikenar úr, kérem, lépjen ide mellém.

A másik is fellépett a pódiumra. Fiatalabb volt, barna haján éppúgy, mint Nakiron szürke fején bonyolult mintákat rajzolt a számtalan narancssárga lámpával is dacoló sötétkék napfény.

Nakiron lekasztotta a nyakában széles sötétkék-aranyszínű szalagon lógó elnöki jelvényt, és utódja felé nyújtotta.

– Niré-Kerapan úr! A nemzet önt választotta az állam elnökének. Kérem, viselje gondját az országnak – jobban, mint ahogyan én tettem.

Gondos mozdulattal utódja nyakába akasztotta a jelvényt, azután függőlegesen föltartotta két tenyerét. Niré-Kerapan nekisimította a saját két tenyerét. Így álltak, mialatt a hátuk mögött elindult a rúdon felfelé Niréka balról sötétkék, jobbról aranyszínű lobogója, és megszólalt a himnusz.

– Én, Harinan Niré-Kerapan Szikenar – kezdte az új elnök érces hangon –, itt, hazám összegyűlt népe előtt fogadom...

Ninda türelmesen végigunatkozta az elnöki eskütételt, aminek nem sokkal a himnusz előtt lett vége. Aztán a két férfi karját leengedve hátralépett, nagy tisztelettel bólintott egymás felé, Nakiron a közönség felé fordult, nekik is bólintott, és távozott. Niré-Kerapan is a közönség felé fordult, mélyen meghajolt és kívárta a taps végét. Aztán két kezét felemelve csendet kért.

– Köszönöm, barátaim. Köszönöm a bizalmatokat, és mindent megteszek, hogy továbbra is kiérdemeljem. Először is szeretném bemutatni nektek Nakiron elnök úr utolsó rendelkezését, ami egyúttal az én első rendelkezésem is, mindketten elláttuk kézjegyükkel. – Felmutatott egy olvasót. – Eszerint a távozó kormány és az új kormány egybehangzó döntése szerint, Niréka Állam politikai életének új útra terelésében kifejtett munkásságának elismeréséül, Niréka Állam Arany és Sötétké Csillagrendjét adományozzuk Hangikun Szesszi...

A hangja elveszett a minden addigig felülmúló ovációban. Ninda csak mosolygott rájuk a nagy kivetítőről, és nem szólt semmit – nem is lett volna értelme.

Az új elnök csak később szólalt meg, amikor a tömeg már elcsendesedett, de nem folytatta a félbeszakított mondatot.

– A kormány hamarosan küldöttséget indít Nindához, hogy átadjuk neki a kitüntetést. Most pedig, barátaim, én nem szeretnék sokáig ünnepelni. Amit elvállaltam, az egy állás, és én dolgozni szeretnék. A főnököm szigorú.

A közönségre mosolygott, karikát mutatott két ujjából, és visszament az épületbe. Ninda sem akarta ünnepeltetni magát. Búcsút intett a nirékaiaknak, bontotta a vonalat, fölkelte és odament a többiekhez. Három jarráhi már beásva állt a földben, a negyediket és az ötödiket igazgatták a gödrökben.

– Mi az a csillagrend? – kérdezte Sileni a mentális kapcsolaton, hiszen azon át értesültek mindenről.

Ninda vállat vont.

– Valami olyasféle, mint a Dzsáná-émlékdíj, amit Silluhilpan-szigeten kaptunk, emlékszel?

– Persze. De akkor nem volt ekkora öröm és kiabálás.

– Most többen voltak – nevetett Ninda.

– Neeeeem azért! Szerintem ez nagyobb!

– Igen, valószínűleg. Úgyhogy majd szállhatok hajóra, hogy átvegyem, hiszen a Felhőbe nem engedünk dzserangokat.

– Én is mehetek?

– Ha akarsz, miért ne?

– Mikor megyünk Nirékára?

– Nem tudom, de ha már az elnök küldöttséget emlegetett, akkor jöjjenek csak el ők. Semmi kedvem Nirékáig utazni ezért. Bemegyünk a spirálkarba, átvesszük valamelyik közeli naprendszerben és hazatérünk.

oj-10 sáhaddif

„*Sosem tudjuk meg, hány országban vezetett politikai változásokhoz az ő személye, közvetve vagy közvetlenül.*”

*Ámmaít Ídara:
Az elmaradt szindor forradalom,
513.*

**Szúnahaum
Farraugá-Hilgi
43 669. muhat szilgaran
790**

Szúnahaungauron nagyon kevés hallilúp volt, mindössze nyolcvan, azoknak is a háromnegyed része kis csoportokban. Hilgi falu tehát nagyon büszke volt rá, hogy nekik van egy hallilúpjuk, és mindenki meg is csodálta. Széles kör volt húzva köré, hatvan rígin sugárban alacsony kerítést emeltek, mert a Farraugából feltörő gázok rossz szagúak és egészségtelenek. Sénin oldalról nem is volt szabad megközelíteni, az insáhirun hosszú csíkban vitte tovább a sárga füstöt. Maga a hallilúp egy lyuk volt a földben, amiből hol erősebben, hol gyengébben szivárgott a sárga gáz, mindenféle vegyi anyagok Szúnahaum kérgének mélyéből, amiknek több milliárd éves hulladéka ragyogó sárga kört rajzolt a talajra a Farraugá körül. Kört, hiszen az insáhirun csak azóta viszi a gázt egyenesen sénin felé, amióta Szúnahaungaur lakhatóvá formálásakor létrehozták a légkört – addig a hallilúpgázok függőlegesen felszálltak, s aztán a nehezebb részecskék visszahulltak a talajra. Most a Farráni-hegység erdőségei fölött hullanak ki, de azok csupa rerru meg argánid, ellenálló fajok.

Szabad volt átlépni a kerítésen és odamenni a Farraugához, de csak légzőmaszkban. Sileninek még maszkkal is csak úgy engedték meg, hogy Aini és Ninda fogta a két kezét.

– Szép sárga – mondta Sileni jó hangosan, mert innen közelről a Farraugából kiáramló gázok már hangosan sziszegtek. – Mióta van ez itt?

– Sok milliárd éve – felelte Ámsini, az idegenvezetőjük. – Régebben, mint amióta élet van akármelyik élethordozó világon. Ez a hallilúp valamikor akkor formálódott, amikor Szúnahaum még csecsemőkorát élte, még forgott a tengelye körül és keringett napja körül – és még nem létezett a Sínisuál. Ez az egyik legöregebb dolog, amit az Abroncson belül láthatsz.

Aztán visszamentek a faluba, a janníhumba, ami fölött most ki volt feszítve a haurímú. Először persze az öltözősátorba mentek, kibújtak a köntösükből, felvették az ünnepit, rá a fekete fahuddant, a szianerget, Ninda a haundáját is, és szere-

tettel rámosolygott a kis tartóban fekvő Fényre. Kiemelte és két tenyerére fektetve elindult vele. Aini és Szinensi a nyomában.

Ahogy kiléptek a sátorba, Ninda most is, mint Hait és Ámmaít sáhaddifján, felmutatta a Fényt az ég felé.

– Ja Sínisuáli, ja híginí-dzsimmun órafan, hpalgisszan ríghahit sógamisszan hau-rímúni-halgihp!

Az emberek mosolyogtak, és követték hármukat a sátorba. Közvetlenül mögöttük haladt Hait, Ámmaít és a három kisgyerek, apró fahuddanjuk csuklyáját a fejükre borítva, ahogy a kicsi gyerekek mindig, nehogy a Fények megsüssék a fejüket.

A Csillagok már ott várták őket a Tűz Otthona mellett, a sapkájukon ragyogó fényen és a Sínisuál-henger irizálásán kívül csak az örök tűz világított a janníhaumban. A hatalmas sátor tömve volt emberekkel, az utánuk jövők többsége már járt idebent, de kimentek, hogy a sáhaddahumok számára biztosítva legyen a szabad útvonal.

– A Sínisuál fénye köszönti a Felhő Csillagainak fényét – szólalt meg csengő hangon Niala, miután Hómuruangi megszólaltatta a baungát. – Szinensi és Aini sáhaddahum köszönti Farraugá-Hilgi sáhaddifját.

– A Felhő Csillagainak fénye köszönti a Sínisuál fényét – felelte derűs nyugalommal az Érahaung-szandzsé. – Farraugá-Hilgi sáhaddifja köszönti Szinensi és Aini sáhaddahumot és Ninda sáhaddihatunt.

Persze hogy megint Angrolímit kérték fel.

Sileni hozta a Sínisuál-asztalkát, az ikrek a két széket. Szépen elhelyezték őket a megfelelő helyre, aztán az ikrek szépen behúzódtak a tömegbe, ahogy tanulták, amíg megint szükség nem lesz rájuk – de Sileni nem. Csendben tovább-ballagott és besétált a Csillagok közé, ott állt meg, közvetlenül az Érahaung-szandzsé előtt, az anyukái felé fordulva. Hiába volt rajta az éjfekete fahuddan és a csuklya is, itt volt éppen elég fény, hogy mindenki lássa.

Senki meg sem nyikkant. A szertartás szabályainak megszegésénél csak egyvalami lehet nagyobb illetlenség: ha ezt még szóvá is teszik.

Az Érahaung-szandzsé úgy mondta el bevezetőjét, hogy látszólag észre sem vette Sileni jelenlétét. Ninda is úgy bocsátotta ki a Sínisuál fénykörét, mintha semmi sem történt volna. Négyük között szorosra volt feszítve a háló, ott sem hangzott el egyetlen helytelenítő hang sem.

Szinensi volt az első, s nyomban kilépett a hálóból, amint a Dzsóningar-szími szólásra nyitotta a száját.

– *Szerelem.*

– Család – felelte Szinensi.

– *Gyerekek.*

– Sileni.

– *Láb.*

– Száfunnup.

Semmi rendkívüli vagy váratlan nem hangzott el a hinahaóran során. Az Érahaung-szandzsé egy ideig nem szólalt meg, hanem egyszer csak lehajolt, könnyedén fölkapta Silenit, a karjára ültette – és így mondta ki az első szavát:

– *Fhangí.*

– Tudás – felelte Szinensi.

– *Thamszin* – szólalt meg ismét az Érahaung-szandzsé, ami nem volt éppen szabályellenes, de fölöttébb ritkán fordult elő.

– Kharrisotten – vágta rá Szinensi, amitől derülség futott végig a Csillagokon; mind többdíres fhangímesterek lévén jól ismerték a *kharríten*, a megérdemelt, de szóra sem érdemes megtiszteltetés fogalmát, amiből most Szinensi szójátékot csinált Sotten nevével.

Még néhány kérdés és válasz után következhetett a haukihaóran. Az ikrek ügyesen mozgatták az állványokat – a szertartás során használt segédeszközök pehelykönnyűek voltak, ők is boldogultak velük –, Szinensi pedig kiválasztotta a képeket, mint rendesen.

Szinensi sáttir szindanongi volt, ezért magától értetődő volt, hogy a sáttirok valamelyik törzsébe kerül. Az Érahaung-szandzsé is ezzel kezdte beszédét, továbbra is karjában tartva Silenit.

– Csillagtársaim, ősi szokás, hogy a szindanongiknál figyelembe vesszük ezt a tényt. A sáhhadahum sáttir szindanongi, és minimálisan illik fontolóra vennünk, hogy a sáttirok törzsei között keressük meg helyét. Ám úgy érzem, legalábbis érdemes eltűnődnünk egy másik elképzelésen.

– Igen, csillagtársam – felelte az Itellilun-szími –, mindenképpen szükségesnek tartom elgondolkodni erről.

– Ez esetben, csillagtársaim, kérlek, szavazzunk erről a másik elképzelésről.

Itt egy kis fennakadás keletkezett, mert az ikrek nem tudták, mi a teendőjük, de Ámmaít helyettesítette őket.

– A szavazás végeredménye – jelentette be végül – egyhangúlag... *a másik elképzelés.*

– Köszönöm, csillagtársaim – felelte az Érahaung-szandzsé szokott nyugalmával. – Kérlek, sáhhadahum, most legyél egy kicsit türelemmel, amíg társadat is kiértékeljük.

Az emberek nem szóltak semmit a szabályok teljes felrúgására.

– Sáhhadahum – nézett az Érahaung-szandzsé most Ainira –, készen állsz?

– Hogyne – felelte ő.

– *Rakhindan* – mondta az Ilhellin-fónird.

– Sívuhut.

– *Ászafan.*

– Dzsareth.

– *Nikhnot.*

– Dhramszinda.

– *Írmindzs.*

– Fhummé.

Hait és Ámmaít értetlenül nézett össze. Természetesen semmi sem tiltja, hogy a hinahaóranon fhangíkifejezések is elhangozzanak. Meg is esik nemegyszer. No de hogy kizárólag azok...

Még hozzá jelentős számban, több mint hatvan kérdést tettek fel, és Aini mindegyikre változatlan, magabiztos nyugalommal válaszolt. Végül az Érahaung-szandzsé rápillantott a karján nyugodtan üldögélő Silenire, és bölintott.

– Köszönjük, sáhaddahum. Elnézésedet kérjük a hosszú kérdezősködésért, de rendkívüli élmény volt elméd kifinomultságát tapasztalni. Cserében azonban a haukihaórantól ezúttal eltekintünk.

482.

oj-11 sáhaddif

„Az egyetlen dolog, ami egy másik emberrel összeköthet, a szeretet valamely formája. Az egyetlen fajta kapcsolat, aminek az ember életében értelme van, a más emberekhez fűződő szeretetkapcsolat.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmékedéseiből,
38. sómir, 62. singir*

Az emberek csak álltak és vártak, nem szólt senki semmit. A sáhaddif maga dönt munkájának körülményeiről. Meg is szegheti a szabályokat, ha úgy látja jónak. Megtörtént már. De ilyesmire, mint most, aligha emlékezett bárki. Az első sáhaddahum nem kapja meg a törzsi besorolását, amíg a második sorra nem került, önállóan hagyják a haukihaórant, és csupa fhangíszaknyelven zajlanak a kérdések és válaszok? A legtöbben egy szót sem értettek belőlük. Már az is elég szokatlan volt, hogy Sileni beállt a Csillagok közé, de kisgyerekektől persze elnéznek ilyesmit. Az, hogy az Érahaung-szandzsé még föl is vette, még meghökkentőbb, de felfogható úgy, mint a kisgyerekekkel való megengedő bánásmód része. A jelenlevők többsége legalább futólag ismerte őket és tudta, hogy Angrolími jó ismeretségben van a családdal, de hát amúgy is, egy szüni gyereket akármelyik felnőtt a karjába vesz.

De a szertartást ettől még nem kellett volna teljesen felrúgni.

Az Érahaung-szandzsé hallgatott egy verset, mielőtt megszólalt megint.

– Szinensi sáhaddahum, kérlek.

– Parancsolj velem, Érahaung-szandzsé – felelte Szinensi zavartan.

– *Aurthakki.*

– Szifhuap – felelte Szinensi gondolkodás nélkül.

– *Khemma.*

- Rauhámi.
- *Thonfúari*.
- Imekkit.
- Köszönöm, sáhaddahum. Sáhaddihatun, kérlek.

Ninda sarkon fordult, szembe a Csillagokkal.

- Parancsolj velem, Érahaung-szandzsé.
- *Gládaran*.
- Raufhúd.
- *Aukhdaisz*.
- Nimmikh.
- *Lienáhi*.
- Ékhdarun-thombí.
- Köszönöm értékes segítségedet, sáhaddihatun.

– Öröm és megtiszteltetés számomra, ha a Csillagok szolgálatára lehetek – felelte Ninda, és nem fordult vissza társaihoz, várakozott.

– Ohangi – emelte föl hangját az Érahaung-szandzsé. – Tudom, vannak köztek, akik szokatlannak találják a sáhaddif eljárását. De mindig szokatlanul jár el a sáhaddif, amikor valami egészen újat alkot. Előzetes megbeszélésünkön az a döntés született, hogy ha a két sáhaddahum igazolja várakozásainkat, akkor nem keressük helyüket a Törzsek Fáján: új helyet jelölünk ki nekik. – Hátuk mögött Hó-muruangi halk, lassú ütésekkel megszólaltatta a baungát. A lányok döbenten, elfogódottan hallgatták a beszédet. – Így teszünk Nindával is, aki megőrzi haundáját a liktenit-upesz törzsből, megőrzi tagságát a törzs hinertijében, de mint mindazok előtte, akik egy-egy új törzs alapítói voltak, két haundát fog viselni. Ám az új törzs nem lesz része ismert családjainknak. Új ág hajt ki a Törzsek Fáján, új családja lesz a szúnik nemzetségének. Gyertek és lássátok, liktenitek, rotongok, sáttirok, kertanok, hilgalutok, siehargutok, indzilupok, szesszik, dzségarok, szísszagitok, kerdzsivutok, jahasszurok, sirhatenek, satszék, szóvahutok, haurganitok, ilhurangitok, sérirongitok, szindehanok, fattilgák, lihaddutok: gyertek és köszöntsétek új családunkat. Mégpedig holnap ötszázkor Hangilaoranon, a Híd Dzsúmbauri termében, ahol a törzs alapítói közlik velünk, milyen nevet választottak törzsüknek és kit neveztek ki törzsfőnökükké – és ott veszik majd át új haundájukat, amelynek rajzát a Fangríhauhóraszengi fogja addig elkészíteni. Így szólt a sáhaddif. Most pedig, miután Ninda sáhaddahummá vált a szertartás során, a Sínisuál fényétől búcsút venni immár az Őrző joga és kötelessége.

A Tűz Őrzője, egy vékony fiatalember úgy lépett ki a Csillagok mellől, mint aki már egy ideje várta, hogy szólítsák – így is volt, a tűz körül már egy másik Őrző teljesített szolgálatot.

– Szinensi és Aini sáhaddahumok – mondta magas, de erőteljes hangon –, kérlek, járuljatok Farraugá-Hilgi örök tűzéhez és egyesítsétek lelketeket velem, mint immár haungszik a törzsszövetségben.

A két lány a tűzhöz lépdelt és bedobta a sáhaddahumi sapkáját; Ninda persze nem, hiszen ő már haungszi volt. Aztán ők visszajöttek és egymás nyakába borultak mindhárman. Semmihez sem fogható élmény volt, ami történt velük.

– Most pedig – szolt az Őrző – köszöntsük a Sínisuál jelképét, mely megvilágította utunkat ezen a rendkívüli estén.

A lányok gyorsan elengedték egymást, a Sínisuál-kör felé fordultak és homlokukra simították tenyerüket, mint mindenki a sátorban, az Őrző is, majd visszazárta a fénykört a hengerbe, és útnak indult vele. Nindáék követték, vissza az öltözősátorba, ahol az Őrző elhelyezte a Fényt a tartójában és rájuk mosolygott.

– Örülök, hogy a véletlen engem állított az örök tűz mellé. Emlékezetes lesz ez a mai nap.

Ők válaszul homlokukra tették a tenyerüket megint, az Őrző viszonzta, és viszatérték a janníhaumba. A haurímút az automaták már fölkapták a magasba, ott összehajtogatták és eltűntek vele. A janníhaum ismét a szabad ég alatt állt, a szertartási sátor mély sötétségét a Forró-peremvidék napsütése váltotta fel.

Ninda, Aini és Szinensi megilletődve fogadta a rengeteg tiszteletadást. Mindenki, akivel szembetalálkoztak a janníhaumban, homlokára tett kézzel köszöntötte őket. Mindhárman pontosan tudták, de Sileni is, hogy egy új törzscsalád születése a legfontosabb események egyike a Testvériség életében. Még egy törzs létrejöttéről is beszámol a Szúnangé, még hozzá hosszán és részletesen, hiszen egy törzs évtízezredek át fennállhat és emberek sokaságának határozhatja meg identitását. De egy új törzscsalád...

– Harmincezer éve nem sarjadt új család a Törzsek Fáján – lépett hozzájuk Angrolími mosolyogva. – A satszé és a fattilgá a két legfiatalabb, de hát ők is már legalább száz nemzedéket számlálnak. Büszke vagyok rá, hogy én jelenthettem be egy új törzs születését.

– Kicsit még meg vagyunk döbbenve – motyogta Ninda.

– Hasonlóképpen, mint mi, amikor ráébredtünk, hogy ha azok vagytok, akiknek tartunk benneteket, akkor ez a helyes lépés.

– Miért?

Angrolími helyet foglalt a janníhaum egyik padján és maga elé húzott egy poharat meg egy palackot. Ők letelepedtek elé a fűbe.

– Nos, hogy Falduhúni szavait idézzem: „Én sose láttam ezeket a gyerekeket, de az összes tanítójukkal beszéltem, az alapiskolaiakkal, még a zenetanárokkal is. Mindenki szerint különlegesek. Döntsd el magad, hogy számukra új ágat fakasztani a Törzsek Fáján inspiráció lesz-e, hogy még különlegesebbek legyenek, vagy egyszerűen a fennálló tény elismerése?”

– Hát... ez még akkor is meghökkentő... – tűnődött el Ninda.

– Ha amúgy fogalmatok sincs, kicsoda Falduhúni – szólalt meg egy rekedtes hang a hátuk mögött. Hátrafordultak. Egy idősebb férfi állt mögöttük, fehér szakállá világított a fekete fahuddanon, amit nem vett le, mint mostanra a legtöbben a janníhaumban. – Én vagyok. Aungrahénifhangiszúari.

Hangilaoran fhangifilozófia-tudományi kifestézeté.

– Azt hiszem, már gyanítjátok – mosolygott le rájuk az idős mester –, hogy miért voltunk ilyen sokan ezen a sáhaddifon. Angrolími fejében született meg az elgondolás, de társai után beszélnie kellett a sáhaddifok tanácsával és Hangilaoran három fedézetével is. Hát sokan lettek kíváncsiak.

Ninda körbepillantott a janníhaumban, és észrevette, hogy bár a szertartás már véget ért, még mindig mindenki őket figyeli. Aztán egy asszony megszólalt.

– Dzsáli vagyok, összehasonlító filozófiatörténész.

Majd egy férfi.

– Sinerruap, a törzsek nagygyűlésének titkárságától.

Kicsit arrébb egy idős hölgy:

– Linnelki, a filozófiai nagyfedézet elnökségéből.

S utánuk sorban, még több tucatnyian.

483.

oj-12 a Hajó

„Címek, rangok, kitüntetések... ráérő emberek csacska játéka. Az a néhány dolog, amit megalapítottunk, sokkal többet ér, mert mutatnak valahová, irányokat jelölnek ki dolgokban. Ha együtt vesszük mindet, szinte már majdnem annyit számítanak, mint Sileni mosolya.”

Ninda:

Életem egy falevélen,

780.

Szúnahaum

Hangilaoran

43 669. nodzsat nirséhagan

450

Hangilaorant úgy ismerik, hogy az egész Galaxis legtöbb részéből álló intézménye: a Felhő összes világán és valamennyi szúni városhajón vannak részei, nem is kevés. Hangilaoran szerves részét képezi az összes alapiskola, amelyben Nindáék jártak az *Aulang Laipon*, más hajókon és most Jasszaniban is; és felsőoktatási intézmények is nagy számban vannak, a hajók többségén csak két-három, de akadnak, ahol sokkal több. És vannak nagy központjai, egész városnyiak: Szúnahaumon Dzsáhunargi, Ámurgan, Hongé, Seguri és Ilgrun, Auríhaumon Auríhangi és Finnulá. Húsz-negyvenezer lakosú nagyvárosok, mindegyikben egymást érik a nagy befogadóképességű iskolák. Mindkét világon vannak továbbiak is, kis falvakban, vagy éppen távol minden lakott helytől. Mindent összevéve egymillió fő-

lött jár Hangilaoran részeinek száma, aminek több mint a felét az elemi iskolák teszik ki.

És van egy igazi központja: Hangilaoran idriha, a róla elnevezett Hangilaoran-hegy tömbjébe mélyesztett óriásváros. Nincs is messze Jasszanitól. Inku irányban a Dzsibandon középső lejtői a Hikangé-dombvidékben folytatódnak, amit sénininku felé haladva a Fúlambir-vidék követ, majd a Hiszaffun-dombság, ami aztán a Rangiszut-hegység előhegységeinek adja át a helyét, és a Rangiszut egyik sénin irányú, kétszáz szirsi széles kiszögelléséből emelkedik ki a Hangilaoran-tömb, aminek sénin, dzsisszá és elgi oldalában van az egyetemi város három főkapuja. A város hosszan benyúlik a hegy mélyébe, sok völgyben vannak tetőkijáratai, amiken át légikocsik közlekednek. Húsztízszáz lakója van, több százezer állandó lakója, és bármely adott pillanatban tíztizenkétmillió embert lehet találni falai között.

Nindának légikocsija a sénin kapu előtt szállt le, mert a főkaput mindenkinek látania kell. Kiszálltak és körülnéztek; az egész család, a lányok, a három kicsi és Haiték.

A Silannur partján álltak, az óriási Hangilaoran-parkban, ami messze elnyúlt mindhárom irányban, és három csatorna osztotta négy részre, a Szimdzsanur, a Silannur és a Valgir. Mindháromnak itt ér véget a medre, nem jutnak el a Dzsisszá-peremig: beömlenek a főkapun, tovább a talajszinten, és Hangilaoran el is használja az összes vizüket. A negyedik irányban, dzsisszá felé magasodott a Hangilaoran-hegy függőleges, hófehér fala, az alján a másfél emelet magasságú főkapu – voltaképpen egy széles száj a hegy aljában, ötszáz rigin hosszan csak a bejárat volt. Fölötte a fehér falon, szélesen elterpeszkedve az ősi írás aranyszínű, kacskaringós betűivel: *Hangilaoran*. Legalább száz rigin magas volt a felirat.

– Nem az volt a cél, hogy impozáns legyen – állt meg mellettük egy szakállas férfi, Argéni. – Azt akarták, hogy nyugodt méltóságot sugározzon.

– Mint Ninda – mondta Hait önkéntelenül.

– Igen. – A férfi pillantása megpihent a kislányon, aki szokásos szelíd mosolyával nézett föl rá. – Én a Saufud titkárságtól jöttem, persze mi is tudunk róla. Azért küldtek, hogy kísérjelek föl benneteket.

– Ez mintha nem lenne szokás Hangilaoranon – mondta Szinensi.

– Ha legközelebb jöttök, nem is így lesz. De egy új törzscsalád alapítása... hát, nem hiszem, hogy megértem volna ilyen jelentőségű eseményt a Testvériség életében.

Ninda rezzenéstelenül nézett vele szembe.

– Mi nem tettünk semmit ezért, Argéni.

– Igen, tudom. Azt hiszem, egyike vagyok azoknak, akik ezt a legjobban tudják, mert én is az új család megalapítása mellett érveltem. No, ha gondoljátok, mehetünk is.

Végigsétáltak a csatorna partján, amit itt is alacsony fehér szegély választott el a gyeptől, mint mindenhol a csatornák szélén, de az utolsó néhány száz rigin a fehér szegélyt aranyozott minta díszítette. Aztán a Silannur tükre süllyedni kezdett,

alábukott egy alagútba, ahonnan éppen két csónak tartott kifelé. Talajszinten pedig most érték el a főkapu előtti óriási, Sénindsirendá nevű térséget, ahol ezrével sétálgattak az emberek, társaságok üldögéltek asztalok körül, gyerekek játszottak, és két helyen is lépkedett egy Őrző az örök tűz körül. Volt egy színpad is, ahol általában énekesek léptek fel, most éppen üres volt.

A Sénindsirendá ötszáz rígin széles volt, időbe telt végigmenni rajta.

– Jövőre szívesebben jöttem volna – sóhajtott Hait.

– Megértem – bólintott Argéni. – Hívok egy kocsi, jó?

– Köszönöm. Bírom a gyaloglást, de gyanítom, hogy még bent a Hajóban is sokat kell még menni.

– Milyen hajóban? – tudakolta Sileni és mindkét iker szinte kórusban.

– Ez Hangilaoran beceneve – felelte Argéni –: a Hajó. Valaha régesrég, Szúnahaum-sínarraómi világán, a Szesszi folyó nagy szigetén állt Hangilaoran egyetemi városa, ami olyan alakú volt, mint egy vízi hajó. Ezért kezdték Hajónak hívni. Szúnahaum-sínarraómi világa nincsen már meg, de Hangilaoran főépületét ma is Hajónak hívjuk.

Nemsokára elérték a kaput, ami mindig nyitva állt – valójában nem is voltak semmilyen ajtószárnyak, amiket be lehetett volna csukni. A Sénindsirendá rövid szálú, dús füve sötétzöld műanyag padlónak adta át helyét, és följük borult a magas mennyezet. A bejárati csarnokba léptek, az Áudzsiba, ami voltaképpen nem volt más, mint egy óriási jannihaum, de a mennyezet alatt a szokásos iránymutató táblák igazították útba az érkezőket, és nemcsak gyalog meg siklókerékkel jártak az emberek, hanem kisebb-nagyobb kocsik sokasága is suhant a fejük fölött.

Ninda természetesen most is köszöntötte a Tűz Őrzőjét mint Kis Őrző, de most más reakciót kapott, mint máskor. Az Őrző, egy idősebb asszony kiemelte a janníruant a Tűz Otthonából, keresztbe fektette két kezén, mint amikor Ninda mint sinarszési lépett a jannihaumba az *Aulang Laipon*, és közelebb lépett.

– Hangilaoran-Áudzsi örök tüze köszönti Nindát, Ainit és Szinensit, a Törzsek Fájának új hajtását. Kérlek, érintsetek meg a janníruant, amely valamennyi törzs szeretetének erejét közvetíti nektek.

A három kislány rátette kezét a hosszú fém pálcára.

– Hangilaoran örök tüze legyen veletek utatokon – mondta az Őrző.

– Magunkkal visszük utunkon Hangilaoran örök tüzét és a Fényeket – felelte Szinensi.

Aztán beléptek egy liftbe és fölmentek négy szintet, egyenesen a Hídra. Ahol kiszálltak, egy másik óriási terem volt, arannyal és barnával díszítve, mindenféle asztalokkal és padokkal, a Híd egyik előcsarnoka, a Hangiszóni. Szép számmal voltak benne emberek, és itt is, akárcsak odalent, mindenki a homlokára tette a kezét a láttukra.

– Még van időnk a szertartásig – lépett eléjük Ákehu, egy kopasz férfi. – Addig nézzetek körül, kössetek ismeretségeket. Hangilaoranon minden szüni otthon van.

– Ti miért hordtok két kitűzőt? – tudakolta Lorra. Ákehu lenézett, levette a névtáblája alatti nagyobb táblát a köntöséről, és leguggolt a gyerekekhez.

– Az én nevem Ákehu – mutatott a névtáblára, amit a kicsik persze nem tudtak még elolvasni. – Ez pedig a hildzsi. Azt mutatja, hogy ki vagyok Hangilaoranon. A barna-arany kör a Híd jele, mert most itt teljesítek szolgálatot. A kék-sárga-zöld kör az egyik fedélzetem, a Hargirringarómi, ahol történész vagyok. A narancs-fehér-fekete kör pedig a másik fedélzetem, a Lilangéhaurrászingí, ahol nyelvészként dolgozom. És a sárga szegély azt mutatja, hogy a rangom ilkarti. Hamarosan nektek is lesz ilyen táblátok.

– De hisz mi kicsik vagyunk – mondta Tunni.

– Ennél már csak nagyobbak leszünk, te sengiri – felelte Sileni.

484.

oj-13 a Fény

„Hogy mi nekünk szüniknek a Három Fény? Mi a napfény, a víz, a levegő?”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
144. sómir, 72. singir*

A Galaxis legóriásibb intézményének központja nem állt többől, mint egy tucat jókora teremből, amik társalgóul és rendezvényteremül szolgáltak – természetesen az egyikben örök tűz is égett, ahol a lányok lefolytatták még egyszer ugyanazt a szertartást, amit a földszinti Őrzővel –, s a termék egy sor kisebb irodát fogtak körbe, ahol mindössze húsz-huszonöt ember dolgozott. Ők irányították Hangilaorant, s ezáltal ők voltak a legközelebb ahhoz a nemlétező fogalomhoz, hogy a Testvériség kormánya. Persze mind összegyűltek a kis belső társalgóban, a Hangilaorangi-szidzsiben az új törzscsalád üdvözlésére, élükön Límarrival, akit ők eddig egyszer láttak, namindan-lidzsúmatankor, de akkor csak képernyőn és nem velük beszélt. Most köznapi kék köntösben volt, nem viselte a fehér szianerget – csak persze a hildzsije volt egészen máslyen, mint másoké, nem fehér, hanem aranyszínű, szegély nélkül, és a barna-arany jelvényen kívül semmi más nem volt rajta –, és mosolyogva nézett végig a családon.

– Hát ti vagytok az a különlegesség – szólalt meg mély hangján. – Új törzscsalád! Még mindig nem tértem magamhoz.

– Miért, te mióta tudod? – érdeklődött Sileni a kisgyerekek közvetlenségével.

– Majdnem három napja.

– Mi csak tegnap óta... – susogta Ninda.

– No igen, először itt meg kellett hozni a szükséges döntéseket, feltételes módon persze, hiszen az egész a hinahaóran eredményétől függött. Mielőtt elfelej-

tem, Hait – pillantott az asszonyra –, amikor az Őrző felszólít minket, hogy álljunk fel, az rád nem vonatkozik. Bármekkora jelentőségű a Harmadik Fény fogadása, nem vállalunk kockázatot a terhesség tizedik évében. Te ülve maradhatsz vagy később leülhetsz, ahogy jólesik.

– Szóval a Fénnyel fogunk találkozni – lehelte Szinensi megilletődötten.

– Hát bizony egy új törzscsalád alapításához nem foghatunk ennél kevesebbel. Nos – pillantott a faliórára, ami akkor váltott 494-re –, azt hiszem, el is kezdhetünk készülni. Megyünk, átöltözünk, egy matin belül itt vagyunk. Ezekben a faliszekrényekben találtak fahuddanokat, kérlek, öltsetek föl, a három kislány kivételével.

– Tudjátok egyáltalán... mi a teendőtök? – kérdezte Hait idegesen, ahogy a kapitány és a többiek is eltűntek az irodáikban, s magukra maradtak.

– Nem – felelte Ninda rendíthetetlen nyugalmával. – Mást tudunk helyette. Szúnik vagyunk. Te sem tudnád a helyünkben, és nem lenne szükséged a tudásra. Szúni vagy, haungszí a Fények alatt.

Ámmaít ezalatt a szekrényekben méret szerint csoportosított fekete klepetusokból kivett két nagyot és három kicsit, és segített a feleségének fölkelni a kocsiból és belebújni, közben a lányok a kicsiket öltöztették fel. 495-kor az ajtók kinyíltak, s visszatért a Híd legénysége, aranszínű köntösben, barna övvel és barna sapkában, a kapitány kivételével, akinek az öve és a sapkája is arany volt.

– Már itt is vagyunk – mosolygott. – Most már ti is beöltözhetek. Illetlenség lett volna, hogy köznapi ruhában legyünk előttetek, amikor a Fény színét viseltek.

Egy fiatalasszony, Índauri bekísérte őket egy öltözőbe, ahol már várta őket három aranszínű köntös és három pár arany saru, természetesen a megfelelő méret. Ők fehér övet kaptak hozzá. Gyorsan belebújtak mindenbe és eligazgatták magukon.

– A haundát ne vedd fel, Ninda – intette Índauri, aki közben fahuddant vett a köntösére, barna szianerget és a haundáját. – Majd a fahuddan után.

Azokat is kivette a faliszekrényből. De fehérek voltak. A lányok egymásra mosolyogtak, homlokukra tett kézzel köszöntötték a Fény színét, és fölvtették a fehér lepleket. Ninda nyakába akasztotta a haundát is, és bólított.

– Mehetünk.

A Hangilaorangi-szídzsiben már mindenkin rajta volt a fekete fahuddan, a kapitányon fehér szianerg, a Híd tagjain világosbarna.

– De ez fehér – nézett anyukáira Sileni.

Ők rámosolyogtak.

– A Tudás Fényének színe – felelte Límarríp tisztelettel. – Indulhatunk? Gyertek utánam.

Hait megint felállt a kocsiból és gyalog indult el a menet végén. Elöl a kapitány haladt, majd a három lány, a Híd tagjai, és utánuk a család. A kocsi hangtalanul követte Haitot.

Kiléptek egy ajtón, végigmentek egy rövid folyosón és feltáruult előttük egy széles ajtó. Ugyanekkor elsötétült a kis folyosó, amin jöttek. Sötét volt a terem is, ahová érkeztek, de nem teljesen, a mennyezeten halvány fények égtek. A teremben sok-sok ember várta őket fekete lepelbe öltözve, csak a fejük látszott ki. Límarrip arany sapkája valósággal világított, ahogy belépett a Dzsúmbauriba.

Megdöndült a baungá, amely ettől kezdve egyenletes ütésekkel kísérte a menet útját az embertömeg között nyílt folyosón. Útjuk a Tűz Otthona előtt ért véget, ahol az Őrző, egy középkorú férfi rájuk sem hederítve végezte munkáját. Végül megérkeztek, megálltak, a baungá elhallgatott.

– Őrző, kérlek – szólalt meg a hallgatóság kórusban.

– Ki zavarja munkájában Hangilaoran-Dzsúmbauri tüzének Őrzőjét? – érdeklődött az Őrző, mintha nem tudná.

– Hangilaoran kapitánya érkezett hozzád – felelte a kórus.

– Tisztelet adassék a kapitánynak – felelte az Őrző, s most már szembefordulva Límarrippal, homlokára tette a kezét.

– Tisztelet adassék a kapitánynak – zúgta a tömeg.

– Mit kíván Hangilaoran kapitánya Dzsúmbauri Őrzőjétől?

– A sötétség adományát kérem tőled – felelt most Límarrip.

– Nem csekély kívánság, kapitány! – csattant fel az Őrző. – Miért kívánod az Őrzőtől, hogy oltsa ki az örök tüzet, amelyre sok tízezer év óta vigyáz?

– Látni és köszönten szeretnénk a Harmadik Fényt.

Az Őrző néhány pillanatig tündődött.

– Ez itt Hangilaoran – mondta aztán. – Azért vagyunk, hogy szolgáljuk a Harmadik Fényt. Az örök tűz fényének is meg kell előtte hátrálnia. Kérlek, légy egy kissé türelemmel.

Visszafordult a tűzhöz és felé nyújtotta a janníruant. Valaki valahol nyilván megnyomott egy gombot, s a tűz néhány pillanat alatt kialudt. Aztán besétált hat ember, persze feketében, egy nagy körlapot hoztak, amit ráfektettek a Tűz Otthonát körbevevő peremre.

Az Őrző visszafordult és ismét a homlokára tette a kezét.

– Teljesítettem a kívánságodat, kapitány. De arról már neked kell gondoskodnod, hogy eljőjön hozzánk a Fény.

– Úgy legyen – felelte Límarrip, mialatt két újabb ember egy szerkezetet helyezett a körlap közepére. – Hívjuk hát el Hangilaoran-Dzsúmbauriba a Harmadik Fényt.

– Álljatok fel a Tudás Fényének jelenlétében! – harsant az Őrző hangja. – Fedjétek el fejeteket, nehogy kárt tegyen bennetek a ragyogás!

A teremben mindenki a fejére borította a fahuddan csuklyáját, ekkorra az Őrző is elővett egyet valahonnan és belebújt.

Az eddig is gyenge mennyezeti világítás kialudt. Teljes sötétség borult a hatalmas teremre, csak a Tűz Otthonának peremén világított egy vékony, piros körvonallal, aminek fényénél semmi más nem látszott, mint a három kislány fehér fahud-

danja rózsaszínben, a kapitány sapkája és fehér szianergje, no meg a sok-sok haunda csillogása.

Azután megdöndült a baungá és megjelent a Tudás Fénye.

Két ember hozta a karjában, lassú léptekkel. A teljes sötétben nem lehetett látni, honnan jöttek, csak egy ajtón léphettek be. Kezükben lobogott a fehér láng, amit Nindáék is láttak már Límarrip előtt egy asztalkán, a doktoravatáskor. A baungá minden lépésüket erőteljes döndüléssel kísérte. A Tűz Otthonához lépdeltek, s letették a Fényt a közepén levő szerkezetre. Hátraléptek, s néhány pillanat múlva, amikor egyszerre szólalt meg a baungá és a dzsógir, hirtelen fellobbant a hatalmas, egy rigin magas, hófehér tűz.

– A Fény! – harsant föl egyszerre mindenki a teremben.

485.

oj-14 törzsalapítás

„Én vagyok a törzsem – a törzsem vagyok én. Ha én alapítottam, ha utolsóként maradok belőle, ha hárman vagyunk, ha sok millióan – mi vagyunk. Nem érted, mit jelent a törzsed? Nézz bele a Harmadik Fénybe.”

*Ninda:
Metafizika,
1/43/61.*

Az ünnepélyes csendet Límarrip mély hangja törte meg, amint dalra fakadt. Az első sor után az egész terem együtt énekelt vele, csak a három lány nem, hiszen aki fontos, az hallgat.

*Köszöntjük a Tudás Fényét,
mely utat mutat nekünk,
megosztja velünk lényét,
bevilágítja életünk.*

Kétszer ismétlődött ez a négy sor, és csend lett megint. Aztán a koromfekete sokaságból kivált egy kis csapat, és felsorakoztak a Fény túloldalán. Límarrip pedig hátralépett a lányok mögé.

– Hangilaoran-Dzsúmbauri sáhaddifja köszönti Hangilaoran kapitányát – szólalt meg Angrolími jól ismert hangja.

– Hangilaoran kapitánya köszönti Hangilaoran-Dzsúmbauri sáhaddifját – hangzott a válasz.

– Ohangi! Különleges nap ez a mai. A Testvériség családfáján új hajtás fakad, új irányba ágazik tovább a törzsek sokasága. Gyertek és lássátok, liktenitek, ro-

tongok, sáttirok, haurganitok, ilhurangitok, szesszik, irganómik, arkarandék, ali-hendák, silandék, ómerik, áfannilok, ríhautok, szóvahutok, siehargutok, fattilgák, szísszagitok, andépik, limandák, kertanok, jariszandék, kalgavitok, kerdzsivutok, rakihandák, ilpagészik, sérirongitok, jahasszurok, hilgalutok, dzsuambok, satszék, dzségarok, lihaddutok, sümúnik, indzsilupok, szindehanok, ambandrék, sirhate-nek, sivundák, szakvék, hapihuandák! Gyertek és lássátok, gyertek és köszöntsé-tek új testvéreiteket!

Míg az Érahaung-szandzsé beszélt, Límarrip lassú léptekkel a Tűz Otthonának a lányoktól nézve bal oldalára sétált. Az Őrző a jobb oldalon állt, Angrolími pedig velük szemben, két oldalán a sáhadif Csillagaival.

– Hallgassátok az új törzs szavát – szólalt meg az Őrző. – Eldöntöttétek, ki lesz első törzsfőnökötök?

– Eldöntöttük – felelte a három lány kórusban.

– Lépjén a Fény elé!

Ninda két lépést tett előre és megállt közvetlenül a fehér tűz előtt. Nehezen tudott volna nevet adni annak a döbbenetes érzésnek, ami átjárta. Ő, aki valaha egy csavargó volt a sötétség mögött, e pillanatban a legfontosabb ember a Testvériségben.

Most a kapitány szólalt meg.

– Eldöntöttétek, mi lesz a törzs neve, amely a törzscsalád nevét is adja?

– Eldöntöttük – felelte Ninda.

– Amikor kimondod a nevet – szólta az Érahaung-szandzsé –, életet adsz a törzsednek. E pillanattól létezni fog, és az Élet Fájának részét képezi. Mondd ki hát.

Ninda nagy levegőt vett, igyekezve nem figyelni szíve kalapálására.

– *Nindaran!*

A hófehér tűz alján vörösség jelent meg, néhány pillanat alatt végigfutott alulról fölfelé, s az egész tűz pirosan kezdett lángolni.

– Törzsed a Testvériség új hajtása – mondta a három férfi kórusban. – Szúna-haum vérének új családja, a nindaranok törzse megszületett a Sínisuál alatt. Simnunná!

– Simnunná – felelte a janníhaum.

Valahonnan odaszaladt három gyerek. Az egyik Ninda elé állított egy haundi-hilgát, a másik átadott valamit a kapitánynak, a harmadik az Őrzőnek, s már el is tűntek. Ninda észrevette, hogy valaki megáll a háta mögött és egy leplet bont ki a feje fölött, ami pirosnak tűnt a tűz fényében, de persze fehér volt: a fahuddan-dzsittirt.

Límarrip és az Őrző Nindához lépdelt, aki hátrahajtotta a fahuddan csuklyáját – ahelyett védte a Harmadik Fénytől a fahuddan-dzsittirt –, levette nyakából a likte-nit-upeszek haundáját és a haundihilgára helyezte.

– A nindaranok törzsfőnöki szianergje – mondta Límarrip, és Ninda nyakába helyezte a szalagot, amely most egyszínű pirosnak tűnt, s gondosan eligazgatta a bal vállán és a jobb derekán.

Ninda visszavette a liktenit-upesz haundát, tudva, hogy annak kell előbb a nyakában lennie, csak azután jöhet a másik, amit az Őrző tartott a kezében.

– A nindaranok haundája – jelentette be, és éppoly gondossággal Ninda nyakába akasztotta a másik haundát, ügyelve, hogy a két aranykorong egymás mellett legyen, egyik se takarja a másikat. Majd átvette egy újabb gyerek kezéből a törzsi pecsétet, szabályszerűen rányomta Ninda jobb karjára, majd összecsuksa és átnyújtotta neki.

– Míg törzsed elég nagy nem lesz, te mint törzsfőnök vagy a haundihúmat is. Őrizd a nindaranok haundáját.

A két férfi hátralépett és a homlokára tette a kezét. Ninda viszonozta. Aztán ismét a fejére borította a csuklyát és kiment oldalra, Szinensi mellé, aki beállt helyette középre és a fahuddan-dzsittir alatt hátrahajtotta a csuklyáját. Ninda átadta a pecsétet a sáhaddif-hilganilnak – aki éppúgy tartotta két tenyerén, ahogy a Sini-suál-hengert szokás –, hogy Szinensi nyakába akasztassa a haundáját, amit egy másik hilganil hozott neki. Majd rányomta a pecsétet Szinensi karjára, aki visszahajtotta a csuklyát, kilépett a fahuddan-dzsittir alól, és következhetett ugyanez Ainival.

Végül a hilganilok eltűntek a sokaságban, ők öten pedig visszafordultak a Fény felé, amely egyszerre visszaváltott fehérre, és mindenki homlokára tett kézzel üdvözölte. A Tűz Otthonának túloldalán Angrolími kitárta két karját.

– Íme létrejött a nindaranok törzse, az Elet Fájának új hajtása. Köszönjük meg a Tudás Fényének, hogy segítségünkre volt.

Felhangzott a Testvériség himnusza, amit az egész Dzsúmbauri együtt énekelt a zenekarral. Amikor a dal véget ért, a Fény hordozói a Tűz Otthonához léptek, s a Fény visszazsugorodott eredeti méretére. Felemelték és lassú léptekkel kivonultak vele. A Fény távozása után a mennyezeti világítás halványan működni kezdett. Két ember kivitte a Fény megnagyobbítására szolgáló szerkezetet, utánuk még hatan a nagy körlapot, s a Tűz Otthona visszanyerte rendes külsejét. Az emberek most már hátrahajtották a csuklyájukat.

– Kapitány, kérlek – szólalt meg most a tömeg.

– Mit kívánsz, Őrző? – kérdezte Límarrip, mintha az Őrző lett volna az, aki a kérdést fölteszte. De a választ tőle kapta.

– A Harmadik Fény elvonult, kapitány. De a Testvériség janníhaumában mindig égni kell az örök tűznek. Megtiszteltetés lenne számunkra, ha Hangilaoran kapitánya személyesen gyűjtaná meg a janníhaum tüzét.

– A kapitány számára öröm és megtiszteltetés, ha a Tűz Őrzőjének segítségére lehet – felelte Límarrip, s persze egy szempillantás alatt ott termett előtte egy apró hilganil egy tűzpálcával és egy sorgitinfáklyával. Límarrip előbb a tűzpálcát vette el.

– A janníhaum tüze – mondta, és meggyújtotta a pálcát. Magasra tartotta, úgy várta, hogy lobogva égni kezdjen.

– A janníhaum tüze – szavalta a tömeg.

Límarríp átvette a fáklyát is, és a közepébe illesztette a pálcát. A fáklya sziszelve lángra kapott. Límarríp kivárt, majd a Tűz Otthonának közepébe dobta. Az Őrző nyomban széthordta a lángot, s az örök tűz ismét régi formájában égett.

Az emberek néhány pillanatig csendben álltak, aztán a sáhaddif lassú léptekkel elvonult. A szertartás véget ért. Nem volt más hátra, mint egymás nyakába borulva örülni, előbb hárman, majd négyen Silenivel, miközben kigyúlnak a mennyezeti fények, és aztán még végigölelgetni Haitékat és az ikreket, és kaptak még öleléseket a Híd és a sáhaddif tagjaitól, még magától Hangilaoran kapitányától is.

486.

oj-15 Vÿhaüteñ

„És egyik pillanatról a másikra Ninda lett a legfontosabb ember a Testvériségben – de nagy öröme csak egyetlen napig.”

*Hait Kirisz:
Ninda,
2152.*

**Sÿyndoreia
Lũakēāñ
60. ékañ 27.
a fehér órája**

– Dr. Vÿhaüteñ, öné a szó – mondta ÂÃrsyñu bíró.

Az ügyvéd felállt, végigsimított kék önefje mellrészén, és a vádlottra nézett.

– Tisztelt bíróság, nekem most ki kellene fejtenem ügyfelem, Lũakēāñ-Ši-olláidróp városi körzetének álláspontját, de erre csak úgy vagyok képes, hogy pontosan ugyanúgy nem tudok semmit a bűncselekményről, mint ügyfelem. Éppúgy, mint a nyomozó hatóság alkalmazottai – akiket majd lesz alkalmunk meghallgatni – és az ügyészi hivatal helyi munkatársai – akikkel szintén beszélhetünk majd –, én sem értek egyetlen árva szót sem abból, hogy mi vezet arra egy jómódú családban élő kilencéves fiatalembert, hogy megverjen egy rendfenntartót. Egy szolgálaton kívüli rendfenntartót – azt a rendfenntartót, aki nem sokkal korábban figyelmeztetésben részesítette, pedig le is tartóztathatta volna, hiszen bűncselekményen kapta rajta. Igen, Èryt úr, sajnálattal kell közölnöm, hogy másokat bántani bűncselekmény. A verbális bántás is bántás. Lehet, hogy ez önt most meglepi. Lehet, hogy nem érti, hogyan lehetséges, hogy a szülei nem szóltak arról, hogy másokra szidalmat szólni nem helyes dolog, de én mégis inkább arra tippelnék –

anélkül persze, hogy ismerném tisztelt szüleit –, hogy ők felvilágosították önt erről, és ön el is sajátította ezt az ismeretet, csak most valamiért úgy döntött, hogy önnek a birtokában van valami, ami ezt felülírja: az ön rajongása Kíyreàn iránt. Sajnálattal kell közölnöm, hogy nem írja felül. Konkrétan kénytelen vagyok megmondani, hogy ostobának tartom önt, amiért még mindig tiszteli Kíyreànt – nem tagadva, hogy nem is olyan régen még magam is ebben a betegségben éltem és büszke voltam rá –, de ez a per nem az ön értelmi képességeiről szól. Sokan vannak még mindig ebben az országban, akik szintén tisztelik még Kíyreànt, de ők mégsem állnak a bíróság előtt azért, mert szidalmakat szórtak az ÀLAN tagjaira. Nem tették. A legtöbben közülük képesek voltak szembenézni azzal, hogy bármilyen csodadolgokat képzelnek önök Kíyreànról még mindig, ez nem jogosítja fel önöket az ÀLAN-aktivisták bántalmazására, szóbeli bántalmazására sem. És még nagyobb sajnálattal vagyok kénytelen közölni, hogy önt felelősségre kívánjuk ugyan vonni azért, mert a nyilvánosság előtt trágár hangon beszélt néhány gyerekkel – amire nem jogosította fel az ön Kíyreàn iránti rajongása, de történetesen ha Ninda iránt rajongana, az sem jogosítaná fel effélére –, szóval igen, ezért felelősségre kívánjuk vonni, de ennek a pernek ez csak a másodlagos vádja. Az elsődleges vád az, hogy megvert egy rendfenntartót. És bár a vád lényegén semmit sem változtat, hogy mikor tette, de én személy szerint borzasztóan szeretném tudni, hogy miért éppen azt az időpontot választotta, amikor Dürlehy helyettes őrmester hazafelé tartott a szolgálatból. Kérem, még ne válaszoljon. Sejttem, hogy azt szeretné mondani: azért, mert akkor már nem volt nála fegyver. Ami azt illeti, tettének ez a mozzanata még logikus és érthető is, senki sem áll neki egy szál dýrdanütőbottal megverni egy fölfegyverzett rendfenntartót, aki nincs is persze egyedül, csakhogy ezáltal elesett attól a lehetőségtől, hogy hirtelen felindulásra hivatkozzon, és mivel ez egy logikus és érthető mozzanat, a pillanatnyi elmezavar sem használható védekezésnek. Tehát hogy visszatérjek a kérdésemre, hogy miért éppen azt az időpontot választotta: ebben a voltaképpeni kérdés az, hogy *miért verte meg egyáltalán?* Először is: az ügynek már vége volt. A helyettes őrmester úr szóbeli figyelmeztetésben részesítette önt és ment a dolgára. Másodszor: eredetileg le is tartóztathatta volna önt, amivel önt mint fiatalkorú bűnelkövetőt bíróság elé juttatja, de nem tette. Ön szabadon elsétált ennek a cselekményének a helyszínéről. Azzal viszont, hogy megtámadta a helyettes őrmester urat, mégiscsak a bíróság elé került, noha ezt egyszer már megúszta. Ha eredeti bűncselekményéért kerül bíróság elé, azért fél évnél nem kaphat többet, és azt is felfüggesztik. Egy hatósági személy elleni enyhe fegyveres erőszak, nem súlyos testi sértés és bosszúállás azonban két évtől ötig is terjedhet, és legfeljebb a felét töltheti le házi őrizetben, ehhez jön még az első számú bűncselekmény, amire így, bűncselekmények sorozatának részeként már esélye sincsen felfüggesztett büntetést kapni. Kérem a tisztelt bíróságot, ne vegye úgy a kérdésemet, hogy megkérdőjelezném a vádlott beszámíthatóságát, de Éryt úr, kérem, legyen szíves elárulni a titkot: *maga ennyire tökéletesen hülye?!*

Egy órával később Vÿhauteñ doktor derűs nyugalommal ült a Kårsêeyn teraszán és dõnemitalt kortyolgatott a süteményhez. Lába előtt terült el Lũakêañ egész újvárosa, a Lãiri és ÊËlt negyed, közvetlenül elõtte a nyüzsgõ Sũntê tér.

Szegény kicsi Ninda abban nõtt fel, hogy a Felsõváros valami elérhetetlen csodavilág, ahová nekik tilos belépni. Pedig egyszerűen az Ýÿdašièèn-hegyen levõ villanegyed, még csak nem is a leggazdagabbak laknak itt, egyszerűen egy jómódú emberek lakta környék. Nem is hívják Felsõvárosnak, Ýÿdašièèn-negyednek vagy hegyvidéknek hívják, ez a „Felsõváros” csak a csavargók számára létező név. A hegyoldali villákból valamicske látszik a város több részérõl, tehát lehet tudni, hogy lakott terület, de a csavargók tényleg nem juthattak ide a diktatúra idején – csakhogy nem azért, mert ez egy „Felsõváros”, csak hát nincsen olyan ide vezetõ út, amin õk végig mertek volna jönni. Két út van, a Dêõr negyedbõl és a Lýlaÿton át, de mindkét környék túl jól szituált ahhoz, hogy õk ott át mernének óvakodni. No meg a légibusz, de arra sem mernek fõlszállni. Hát így alakulhatott ki ez a mítosz.

A lũakêañi csavargók életében sajnos nemigen változott semmi a diktatúra bukása óta. Igazából ezért jött ide, annak az ostoba csirkefogónak a tárgyalása mellékes – ha már úgysis itt volt, elvállalta. Az ÅLAN felmérése szerint Lũakêañ és Nÿllèinkòp a két legrosszabb város a csavargók helyzete szempontjából, még Kãÿndim is több javulást tud felmutatni. Lũaÿsban egy kicsit jobb volt azelõtt is. Itt, ebben a városban még több ezren élhetnek – igaz, ebbe bele kell számítani a kisgyerekeket is –, akik talán hallottak már róla, talán nem, hogy Kíyreàn megbukkott, de semmilyen változás nem következett be az életükben, azon kívül, hogy már nem üldözi õket az RV. Ezt Åmmaït a legszigorúbban megtiltotta.

Különös dolgokat hoz néha az élet. Valaha amellettt érvelt, hogy a csavargók élete az márpedig ilyen és kész, nem jó, de hát mindenütt vannak szegények. Åmmaïttal is vitatkozott már errõl, amikor Ninda még egy bosszantó tényezõ volt a híradásokban. Aztán Åmmaït lett Sÿyndoreia miniszterelnõke. Dõbbenetes dolog volt.

Most pedig éppen õ maga folytatja azt a munkát, amit a csavargókkal Åmmaït elkezdett.

oj-16 hívek

„A zsarnokok nem ismernek nélkülözést, vigyáznak is rájuk, ezért általában sokáig élnek – de mindenképpen tovább a kelleténél.”

Ninda:

*Nemlétező politikai beszédeim,
162.*

– Nézd, én értem, hogy jobban élünk, mint Kíyreàn alatt – bólogatott a göndör hajú férfi, élénk taglejtésekkel kísérve szavait. – Ez is fontos, nem vitatom. De a szabadságunk nem növekedett, sőt, ma rosszabb a helyzet. A Testvériség árnyékában élünk.

A hosszú hajú nagyot bólíntott.

– Hát igen, ebben igazad van. Ezek a robotok is ott vannak mindenütt, de az ügynökeikből is akad bőven. Elképesztő híreket lehet hallani.

Výhauteñ fölkelt és odasétált az asztalukhoz.

– Tudják, hogy amott a másik asztalnál minden szavukat hallottam? – állt meg fölöttük. Semmiféle üdvözlő rítust nem tartott szükségesnek.

– Na és? – förmedt rá a göndör hajú. – Mi köze hozzá?

– És ha a Testvériség ügynöke vagyok?

Azok ketten egy pillanatra meghökkentek, aztán vállat vontak.

– És ha az, akkor mi van? Mit érdeklí a Testvériséget, hogy miről beszélünk mi ketten itt egy éttermi asztalnál?

Výhauteñ elmosolyodott.

– Látom, kezdi érteni. Tényleg nem érdeklí. De a VŶLN-t igen.

– Azt feloszlatták! – vágta rá a göndör hajú, ösztönösen körülnézve.

– Akkor miért lett ideges attól, hogy kimondtam a nevét? VŶLN! – harsant az ügyvéd hangja a kerthelyiség fölött. – VŶLN! Mit árthatnak a szavak? Nos, akarnak valami érdekeset hallani? A maguk szemszögéből nézve én tényleg a Testvériség ügynöke vagyok. Nem ismernek meg? Gyakran láthatnak a tévében.

– Hú, várjon – ráncolta a homlokát a hosszú hajú; tizenkét-tizenhárom éves lehetett, talán egyetemista. – A Lõõsáyból, ugye?

– Dehogysis. – Výhauteñ nem mutatta bosszúságát, amiért egy igénytelen, hatásvadász show-műsorra asszociáltak róla. – A nevem Výhauteñ. A régi rendszerben diplomata voltam, aztán külügyminiszter-helyettes.

– Igaza van – csapott az asztalra a göndör hajú, ő valamivel idősebbnek tűnt, de szintén egyetemistának. – Láttam magát. Maga állandóan Niündà ellen beszélt.

– Jól emlékszik. Most pedig az ÀLAN elkötelezett tagja vagyok. Elmondaná, milyen retorzióra számít annak folytán, hogy én hallottam az iménti szavait?

A göndör kicsit zavarba jött.

– Hát... maga nem igazán tűnik annak a típusnak, aki befűjné az embert.
– Köszönöm, de ez még nem a teljes igazság. Mi lenne, ha most egy olyan ember lenne itt, aki viszont az a típus?

– Hát az beköpne.

– Hol?

– Az ÀLAN-nál! – vágta rá a göndör hajú. – Vagy egyenest a Testvériségnél.

Výħaùteñ doktor nyugodtan elővette a vÿriűsét és felhívta a belűgyminisztérium összekötő irodáját. Egy fiatal nő jelent meg a képernyőn, aki persze nyomban fölismerte, a nevérol is, az arcáról is.

– Üdvözlöm, Výħaùteñ doktor úr, miben lehetek a segítségére?

Výħaùteñ úgy fordította a kamerát, hogy lássa a göndör hajút, aki értetlenül ránkcolta a homlokát.

– Üdvözlöm. Ezt az urat szeretném *befűjni* – jelentette ki. – Azt az eszmét terjeszti, hogy a Testvériség árnyékában élünk és az ügynökeik ott vannak mindennütt.

A nő értetlenül nézett rájuk.

– Értem... illetve... nem értem, doktor úr. Elnézést kérek. Mit nevez ön „befűjásnak”, vagyis... mi a gond az úrral?

– Azt hiszi, hogy most legalábbis beviszik az őrszobára, de lehet, hogy egyenesen a börtönbe.

– Mármint... azért, mert ezt a dôwmot terjeszti? Már megbocsásson a szóért, ügyvéd úr, de hamarjában nem jut eszembe jobb kifejezés.

– Én is teljesen alkalmasnak találom.

– Ha ezt hiszi, hát... higgye csak. Mindenki olyan sŵmŵt tart az ölében, amilyet akar, nem igaz?

– De igaz, kisasszony. Köszönöm, hogy a segítségemre volt.

– Megtiszteltetés volt számomra, Výħaùteñ doktor úr.

Az ügyvéd kényelmes mozdulatokkal eltette a vÿriűst.

– Amint látják, még mindig nem történt semmi. Tessék, itt repül egy – intett fölfelé, ahol egy dzsindrobot húzott el a közelben. – Gondolom, nem hiszi, hogy a Testvériségnek ennyire lassúak a reakciói. Mostanra itt lehetne akár egy egész csapatuk.

– Tudja – mondta a göndör hajú barátságtalanul –, megkockáztatnám, hogy akkor is lassúak lennének, ha most jól behűznék magának egyet.

Výħaùteñ mosolyogva fölemelte a kezét és számolni kezdett az ujjain.

– Először is természetesen sokkal gyorsabbak lennének, hiszen a közrendet védelmezik. Másodszor nem értem, mit akar ezzel, ha Kÿyreàn idejében ütött volna meg valakit, akkor is jöttek volna a rendfenntartók, még hozzá ők is elég gyorsan. Harmadszor: ha most feláll, nem tud nekem behűzni, mert azzal lesz elfoglalva, hogy a fogait szedegeti föl a földről. Tudja, hol van Innaśruðp?

– Ööö... és ha tudom?

– Hát én ott gyerekeskedtem. Az igaz, hogy nem most volt, de emlékszem rá, hogyan kell valakit megverni.

– Maga itt nekünk zöld sýmwt akar eladni! – csattant föl a másik. – Ha maga verekedett volna az utcán, akkor elkapja az ervé, becsikozzák a fülét, és soha nem kapott volna olyan jó állást, amilyen volt magának!

Výħaũteń csak mosolygott.

– Kivéve, ha ezredes az apám.

Erre kis csend támadt.

– Kimosdatott. Nem vagyok rá büszke. Ahogy arra sem, hogy Kĩyreànt szolgáltam. Mindenkinek vannak hibás lépései, de meg is fizetjük az árát mindegyiknek. De a fiatalkori ballépéseim árát apám megfizettette velem, azt pedig, hogy Kĩyreàn kormányában vállaltam szerepet, naponta igyekszem jóvátenni azzal, hogy szolgálom azt az igazságot, amit Nindának köszönhetünk.

– Szóval magának Niĩndà az igazság? – kérdezte a göndör hajú leplezetlen el-lenszenvvel.

– Dehogysis. Ő csak kimondja azt, ami van. Emlékeznek, amikor például arról beszélt, hogy az iskolásoknak mindennap hálát kell mondaniuk Kĩyreànnak? Így volt vagy nem így volt?

– Persze! Ő volt az elnök, ha nem tűnt volna fel!

– No és? Ha a gyerekek nem mondanak neki hálát, akkor már nem is elnök? Maga mikor mondott utoljára hálát Kĩyreànnak?

– Hogy én?... – hökkent meg a göndör.

– Maga. Maga úgy gondolja, hogy nagyobb szabadságban élt őalatta. Megkö-szönte neki valaha?

– De hát... – A férfi zavartan megdörgölte az orrát. – Izé... értem, mire gondol.

– Várjon – állította meg a másik. – Hová akar kilyukadni?

– Ninda ezekről a dolgokról beszélt. Nem ő az igazság, hanem amit elmondott. Ezek egyértelmű tények. Az ÀLAN kemény munkát fektetett abba, hogy kiele-mezze Ninda minden egyes állítását, és néhány gombnyomással mindent megtud-hatnak róluk. Hogy miről mit állított, és mi az igazság. Elég objektív elemzések, független szakértőktől, no meg rendeletek és egyéb bizonyítékok. Mindenre. Ha egy kicsit beleolvasnak, nem sokáig fogják már azt hinni, hogy Kĩyreàn idejében nagyobb volt a szabadság.

Kis szünetet tartott.

– Tudják, ahogy elnézem magukat, az az érzésem, hogy nincs kedvük belenéz-ni. Ahogy kívánják; senki sem kényszeríti magukat, nem élünk a Kĩyreàn-rend-szerben – elmosolyodott. – Csak önmaguk elől takarják el az igazságot. Én ismer-tem belőle sok mindent, és mindig megmagyaráztam magamnak azzal, hogy a rendszer nem tökéletes, de még mindig jobb, mint valami egyéb. De ez tévedés. Nem volt jobb. Most jobb. És ha arra gondolnak, hogy én akkor miniszterhelyet-tesi rangig vittem, most pedig egy egyszemélyes ügyvédi irodám van, akkor úgy

fogják érezni, hogy van valami abban, amit mondok. De most már megyek a dolgomra. Kellemes napot.

Gyalog ment le a hegyről, azzal is mozog, őrzi a kondícióját.

488.

oj-17 vizsgálat

„Nincsen szörnyűbb ember, mint a hivatalnok, aki betartja az előírásokat. És nem érdekli, hogy ezáltal milyen pusztítást visz véghez.”

*Ílgaszaumi,
Terra-sóhipun,
V13 rind, 6903. sómir, 4479. singir*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43669. higit muandzsan
590**

Hait mély sóhajjal várta, hogy Rimmaki szemügyre vegye a képernyőt és bólintson. Nem kellett sokat várnia, az adatok azonnal megjelentek, és a lényegét átlátni a legnagyobb figyelmesség mellett sem tartott negyed matinál tovább.

– Minden rendben, továbbra is. Saurgémanra itt lehet.

Eltette a hiperlapokat.

– Nem tudod, melyik a legnagyobb emlősállat?

– Talán a humbaun – tűnődött az orvos –, miért?

– Csak szerettem volna tudni.

Rimmaki Hait hasára pillantott és nevetett.

– Az utolsó pár nap a legnehezebb. Hatszor csináltam végig, háromszor én szültem, háromszor a feleségem... de orvosként persze számtalanszor. Az ikrekkel is kibírtad végig, ez már ahhoz képest jaumi-szaumi.

– Velük könnyebb volt, pedig ketten voltak. Ők később lettek ilyen energikusak... de Áuszi egyre többet ugrál. Már most túl akar tenni Silenin.

– Nem lesz könnyű – mosolygott Ámmaít. – Ha itt lenne, már végigszimatolt volna mindent a mentőkocsiban, mint egy kiskutya.

Dzselli fölnézett a nyugágy mellől.

– Miért, hol van?

– Az iskolában az anyukáival.

– Á, értem. Nos, én megyek is. És nem jövök vissza, akarom mondani, ez volt az utolsó ellenőrzés a szülés előtt.

Hait fölhúzta a szemöldökét.

– Hogyhogy?

– Mit ellenőrizgessünk az utolsó fél évben? Áuszi egészségesen fejlődik, te is remekül vagy, leszámítva, hogy szeretnéd már őt idekint látni. Fél év múlva a kezdedbe veheted. Hol lesz a szülés, eldöntötted már?

– Azt hiszem, itthon. A lányokkal a Száhavup kórházban voltunk, nagyon kellemes hely, de most már inkább itthon maradnék.

Rimmaki bólított és elindult a kocsijához, de még visszanézett.

– Azt hiszem, néhány világon élnek nagyobb állatok is, mint a humbaun. Ősi Földön meg Ravokkanén, és talán Hotermán. Össze kellene hasonlítani.

Beszállt a mentőbe a nyomában lebegő táskával, és egy pillanat múlva eltűnt az égbolton. A házaspár fekvé maradt a nyugágyakon és elmerült a Dzsimbá-hegy oldalának szemlélésében. Most nem ugráltak körülöttük az ikrek, a jannihaumban voltak.

– Tudtad – szólalt meg Ámmaít kis idő múlva –, hogy már tíz éve nincsen egyetlen nap sem, amikor Nindának ne jönne egy kisebb összeg a dzserang jogdíj-kezelőktől?

– Nem. Azt tudtam, hogy gyakran jön.

– Mindennap jön. Általában egy nap kétszer is. Néhány századtól fél palanig, de időnként egy egész. Most éppen öt palan jött.

– Öt palan egyszerre?!

– Igen, persze a hinnuloktól, náluk elég nagyvonalú a szabályozás. Valószínűleg megint valami jelentősebb műsorba tették be. Most már évente tíz palanja befo-lyik ebből.

– Szép pénz.

Egyikük sem vesztegetett szót annak nyugtázására, hogy Nindának erről fogalma sincs. Egyáltalán nem foglalkozik a pénzügyeivel, meg se nézi a bankszámláját. Ők tartják szemmel helyette, pontosabban a Társaság, az ügyvédei. Hait mostanában nem nézte a számlát, más gondja van.

Évi tíz palan persze aprópénz azokhoz a százezrekhez képest, amiket Szindorián megítéltek neki, de máshonnan is kap pénzt, nemrég Hanitról újabb százezer érkezett, mert az ottaniak bejegyezték egy pártot az ő nevének felhasználásával, és a Társaság ügyvédei persze nem hagyták annyiban. Ninda nem is tud róla, mert nem érdekli.

– Ismered Êwnsollèy nevét? – szólalt meg Hait kis csend után, szindorul, mint legtöbbször, amikor magukban voltak.

– Nem, vagy legalábbis nem rémlik.

– Táncművész volt... nem így hívják, rombói nemzetiségű, de én sÿyndor kiejtésben ismerem a nevét. Nem tudom, él-e még. Fiatal korában óriási sztár volt, nemcsak tánccal, énekelt is, és persze dőlt hozzá a pénz. Egyszer megkérdezte egy riporter, hogy mihez kezd a vagyonával. Nem is értette, hogy miről beszélnek neki. Azt kérdezte: a pénztől jobban fogok tudni táncolni? Fogalma sem volt róla, hogy mennyit keres. Pedig semmi baj nem volt a szellemi képességeivel, tudott számolni, ismerte az árakat ott, ahol élt, tudott mindent, ami ahhoz kellett volna,

hogy menedzselje a vagyonát, de ezt rábízta a feleségére. Egyszerűen nem érdekelte, hogy mennyi pénze van. Jaj, emlékszem, mit mondott. Van elég, a pontos szám nem mindegy?

Ámmaít bólintott.

– Igen, pont mint Ninda.

Egymásra mosolyogtak, aztán Hait fölemelte a suagját a kisasztalról, ahogy szokta, időnként fölhívta a gyerekeket, ha nem voltak a közelében. Az ikreké úgy volt beállítva, hogy akármelyik fölveheti, ha hívják őket. Most Tunni hangja szólalt meg, kép nem jött.

– Kÿmi, rûmy!

– Mit csináltok, drágám? – kérdezte az anya szindorul. A válasz már a család szúni–szindor–sauninas–jalar keverék nyelvén érkezett, szokás szerint követhetetlen sebességgel.

– Golyócska-szaladgálócskát játszunk, anya! Ti játszottatok ilyen kiskorotokban?

– Sokfélét – felelte Hait. – Ti melyiket?

A képernyő kivilágosodott, némi kavargás volt rajta, aztán megláttak egy csapat gyereket a jannihaum játszószőnyegén, amint egy bonyolult építmény körül tevékenykedtek. A szerkezet magasra fölépített, színes csövekből állt, amikben golyók gurultak mindenféle pályákon.

A szülők mosolyogtak és elmesélték a gyerekeknek, hogy ők is játszottak ilyen kiskorukban, de aztán Ámmaít elnézést kért, arrébb húzódott és fölvette a suagját.

– Üdvözlöm, professzor úr – köszöntötte nagy tisztelettel egy szakállas fiatalember, a kiírás szerint Ariran Szenikar Taniraton diplomáciai ügyvivő, Niréka Állam külügyminisztériuma. – Megengedi, hogy elraboljak néhány ütést becses idejéből?

– Üdvözlöm – felelte Ámmaít. A merőben formális kérdésre nem is válaszolt, nyilvánvalóan megengedi, ha nem lehetne zavarni, a suag nem is jelzett volna.

– Azt a megtisztelő feladatot kaptam, hogy szervezzek meg egy találkozót kormányom képviselői és keri Ninda között, abból a célból, hogy Niréka Állam Arany és Sötétkéék Csillagrendjének átadási ünnepségét megtarthassuk.

Ámmaít nem lett volna alkalmas diplomatának, ha elkerülik dolgok a figyelmét.

– Elnézést, Szenikar úr. A fordítógép nem boldogult egy szóval, ami a fordításban Ninda neve előtt hangzik el. Ha lenne kedves és körülírná valamiképpen.

– Keri Ninda, professzor úr. Ez egy olyan tiszteleti szócska, amit az ilyen magas kitüntetésben részesültek neve elé helyezünk.

Ámmaít elfojtott egy sóhajtást, amikor arra gondolt, hogy hány állam van már most is a spirálkaron, ahol Nindát olyan szintű tisztelet övezi, hogy bármikor eszükbe juthat a legmagasabb fokú kormánykitüntetéseket adni neki. A szindorok is akartak, csak hát ugye éppen ő volt akkor a miniszterelnök és leállította.

– Értem. Javaslom, hogy ennek a szócskának az alkalmazását igyekezzenek a jelenlétében... hm, nagyon minimalizálni.

A másik diplomata mosolyogva bólintott.

– Értem, mire gondol, professzor úr.

– De miért engem keresett meg?

– Azért, professzor úr kérem, mert kormánykörökben erősen tartunk attól, hogy kerülni Ninda egyszerűen figyelmen kívül hagyja kérésünket, hogy vegye át a Csillagrendet. Professzor urat arra szeretnénk megkérni, hogy járjon közben az érdeklődésünkben.

489.

oj-18 iskola

„Bármely helyzetben egy politikus másodsorban a pártja érdekeit képviseli. Elsősorban pedig a sajátját.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

51.

Filgamil Szilauri **43 669. senut lilgamiszan** **502**

Sileni persze némi feltűnést keltett ebédnél, amikor jáhun-dzsiargi levest kért, Jolkigi meg is jegyezte, hogy túl csípős lesz az egy ekkora gyereknek. Sileni ránézett, szemrehányóan.

– Mit számít, hogy mekkora vagyok? A leves akkor is ugyanolyan csípős lesz, ha ötször ekkora leszek. Az adag legyen kisebb.

– No persze – mosolygott Aini –, akkora adagokat eszel mindenből, mint mi hárman együttvéve.

– Igen! Csak annyit! Pedig én nővök is!

A gyerekek jókat nevettek rajta, Jolkigi is. Ebéd közben aztán a kitüntetésről beszéltek, hiszen az okozta, hogy Nindáék most itt vannak köztük, és a *Filgamil Szilauri* elhagyja a Felhőt.

– Nem nagy dolog – mondta Ninda, és nyugodtan fölszeletelte a sült halat –, de nekik fontos. Én mindenfélét mondtam a tévében, nem is nekik, mármint a nírőkaiaknak, de náluk is adásba ment, és elkezdtek gondolkodni. Ami elég ritkaság. Úgyhogy őket illetné az elismerés.

– Kik között ritkaság, hogy gondolkodnak? – kérdezte a tanárnő.

– A politikusok között. Vagyis nem jól mondom, gondolkodnak ők, csak nincs időérzékük. Amikor hatalomra kerülnek, azt hiszik, hogy attól kezdve mindig ők

lesznek hatalmon. Már nem kell tenniük többé semmit. Legtöbbjük úgy kerül hatalomra, hogy ígéretet. Ha nem a népnek, akkor valamilyen befolyásos érdekcsoportnak. De az ígéreteket csak azok tartják be, akiket olyan érdekcsoport juttatott hatalomra, amelyik nem tűri, hogy kijátsszák, kiköveteli, ami neki kell, különben egykettőre megfosztják az emberüket a hatalomtól, no meg az életétől is. Amit ezeknek ígértek, azt megtartják, mert muszáj, de a népnek tett ígéreteket nem. Legtöbbször a következő választás előtt kezdenek ígéretetni megint, de csak azért, mert túlságosan átlátszó lenne, ha minden ígéret nélkül újraválasztanák őket. Persze vannak, akik ezt sem tartják szükségesnek, Kíreán például, a szindor diktátor nem vacakolt ilyesmivel. Neki nem kellett ígérnie semmit, ő egyszerűen kijelentette, hogy őneki köszönhetik, hogy Szindoria maga a sínangóri, és kész.

– De nem volt az – biccentett Jolkigi.

– Nem hát. De a szindorok elhitték, mert kötelező volt elhinni. Már az alapiskolában elkezdtek tömni a fejüket Kíreán nagyszerűségével, dzsisszá–sénin áradoztak róla, épp csak a Galaxist nem ő találta föl. De eltértem a tárgytól. Szóval a nírékai politikusok elkezdtek gondolkodni, míg végül az elnök lemondott és új választást tartottak. És azt gondolják, hogy nekem ebben szerepem volt, ezért adják ezt a kitüntetést.

– Kíreán elmozdításában is volt szereped – mondta Higu, az egyik fiú. – Olvastam.

– Dehogyan. Egyszerűen csak összeomlott az a susszi-vusszi, amit fölhalmozott a feneke alá.

– De úgy omlott össze, hogy *te* kezdtél beszélni a tévében, te sengiri – korholta Szinensi szelíden.

Ninda megvonta a vállát és a pincérrobotra tette az üres tányért.

– Valahogy össze kellett omlania. Az én szerepem ebben annyit sem ér, mint a kilgi-hilgi. Akárcsak Nirékán. Az elnök egy kicsit korrupt volt, egy kicsit undok, minden rosszból egy kicsi. Az embereknek elégük lett, lemondatták, bántatlanságot kapott, cserében odaadta a vagyona nagy részét. Nekem ebben annyi szerepem volt, hogy végignéztem az új elnök beiktatását hiperfonon.

– Mi az, hogy korrupt? – kérdezte Elgimi.

– Pénzért mindenféle dzsumbargira hajlandó volt. Most elég sok mindent visszacsinálnak abból, amit ő csinált, vannak, akiket azért nevezett ki valamilyen állásokra, mert adtak neki valamit, nem azért, mert ők voltak a legjobbak. Hát ezek most elvesztik az állásukat, ha nem tudják bebizonyítani, hogy mégiscsak ők a legjobbak.

– Ez elég nagy varhaszi.

– Hát persze, sien.

– Aaaaanya kellett nekik – örült Sileni –, másképp nem tudták rendbe hozni azt a kék világot. Hát most adnak neki érte csillagot. Mit fogunk vele csinálni, tényleg?

– Semmit, sien-Si, föltesszük a polcra. Egy kitüntetéssel nem lehet csinálni semmi mást.

– Elég butaság. Legalább valami ehetőt adtak volna.

Jót nevettek, aztán Hasszé megkérdezte:

– De voltaképpen mi volt a baj ezekkel az emberekkel? Nem mindegy, ki vezet egy országot?

– Ez egy nagyon bölcs gondolat – nézett Ninda elismerően a fiúra. – A dzseran-gok óriási julkimulkit tudnak csapni akörül, hogy ki legyen az országuk vezetője, pedig valójában teljesen mindegy, hiszen a társadalom életét törvények határozzák meg. Kivéve, ha a vezető rosszat tesz az országnak: akkor nagyon nem mindegy. Ez a Nakiron, akinek az elmozdításáért most nekem hálásak, nem volt *nagyon* rossz, annyira semmiképpen, mint a szindor Kíreán. Csak két olyan dologra használta a hatalmát, amire nem lett volna szabad: a saját gazdagodására, és arra, hogy félreállítsa politikai ellenfeleit. Igazán szelíden csinálta, ami azt illeti. A nirekaiak nem tudnak róla, hogy bárki is titokzatos módon meghalt volna azok közül, akik nem tetszettek Nakironnak. Csak kinevezte őket nagykövetnek távoli világokra, ahonnan nem tudtak beleszólni az otthoni politikába, vagy alacsony rangú állásokba tette őket, hogy senki se figyeljen rájuk. Pénzügyileg lehetetlen helyzetbe juttatott olyan szervezeteket, amik kritizálták a hatalmát. De ezt mind vissza lehetett csinálni, ezért megúsza börtön nélkül.

– És Kíreán? – tudakolta Holgdzsi.

Ninda sóhajtott.

– Kíreán nagyon-nagyon rossz volt. Ő teljesen alárendelte a népet a saját imádatának. Mindent aszerint kellett csinálni, ahogy ő akarta. A fővárosban a légivasút kocsijai kékek voltak, mert az volt a kedvenc színe, a Kaindim folyón nem volt szabad egy hetedik hidat építeni, mert nem szerette a hetes számot, várni kellett, amíg meg lehet építeni egyszerre kettőt.

– De hisz nyilván milliónyi dolog volt abban a városban, amiből hét volt – szolt közbe Árgaupi.

– Hát ez az! Utólag, a rezsím bukása után derült ki, hogy Kíreán soha nem mondta, hogy ne építsék meg a hetedik hidat, valami miniszterhelyettesnek támadt az a gondolata, hogy „mi lesz, ha az elnök úr megharagszik a hét híd miatt?”, és ahelyett hogy megkérdezte volna Kíreánt, megtiltotta az építkezést. Rengeteg ilyen dolog történt akkoriban, a szindorok nevet is adtak neki, úgy tudom lefordítani, hogy *mileszhaság*. Mi lesz, ha ez vagy az nem tetszik majd az elnök úrnak? Inkább ne csináljuk! Az ilyen emberek szemében a legnagyobb szörnyőség volt, amikor azok, akik már kigyógyultak ebből a Kíreán-betegségből, elkezdték leszedni az utcákat borító óriási Kíreán-arcképeket.

– És a *te* arcképedet rakták a helyükre, sien – jegyezte meg Aini.

– Igen, de szerencsére hallgattak rám és a diktatúra bukása után leszedték azokat is. A kötelezően elrendelt imádat nem hozhat mást, csak terrort.

oj-19 haudzsi

„Nincs szükség meg nem értett szavakra.”

Ninda:
A fény lúmai,
1163.

Kishajó volt a *Filgamil Szilauri* is, egy a Felhő világi között közlekedő kompok közül, egyetlen lakószektorral, négyszáz állandó lakossal. A sófunnir-hauróangi számításba vette, hogy Nindáék vissza akarnak térni, mire Áuszi megérkezik, ezért minimális útitervet dolgoztak ki: a *Filgamil Szilauri* beviszi őket a spirálkarba, Kattóig, ahol csatlakoznak a *Szisszigá Fónird*hoz, és annak a suárjában találkoznak a nirékaiakkal; természetesen sem ők, sem a kattóiak nem fognak tudni róla, hogy Ninda nem a *Szisszigá Fónird* fedélzetén él már akár évek óta. A kis kompot ők nem is fogják látni. Nirékának nem is adtak meg pontos úti célt, csak annyit, hogy Hireng körzetében lesz a találkozó, legkorábban mulindzsankor. A sófunnir-hauróangi természetesen mati pontossággal tudja, hogy mikor hol lesznek a hajói, de ilyen találkozóknál nem közlik előre a pontos helyet és időpontot.

Csak négyen jöttek, és a két kutya. Liešy már magabiztos, hétéves nagy kutya-ként mindent és mindenkit végigszagolt, és egykettőre barátságot kötött két helybeli kutyával, akikkel nagy rohangászásokat csaptak. Soné barna jargi volt, negyvenéves, Rinká pedig egy kis foltos, csak tízéves homkinukölyök, ízig-vérig vadászkutya, aki már első nap megtanította Liešyt is vadászni. Előbb Sonéra, aki háromszor akkora volt, mint ők, aztán egymásra is vadásztak. Szakszerűen, lesben állva és csellel támadva. Dzselli is lelkesen vett részt a kicsik játékában, és egykettőre falkát alakítottak, az egyik támadásával elterelte a zsákmány figyelmét, mialatt a másik észrevétlenül becserkészte és leterítette. Aztán cseréltek. Pontozás persze nem volt, hiszen nem tudnak számolni.

Senki nem zavarta őket a törzzsel kapcsolatos kérdésekkel. A szúnik erre ugyanazt a szokást alkalmazták, mint esküvőkre, gyerek születésére, halálesetre és más fontos családi eseményre: a családtagoknak ez állandó beszédtema, nem kívánják minden egyes szembejövőnek elismételni ugyanazt. Természetesen mindenki tudott róla a Testvériségben, aki elég idős volt, hogy felfogja. *Mindenki*. Semmi sincsen olyan fontos a Testvériség életében, mint egy új törzscsalád alapítása. Ötmilliárd ember ismerte meg Ninda nevét egyetlen nap alatt – de nem foglalkoztak vele, nem zavarták.

A Dzsúmbauriban tartott szertartás után kis fogadást tartottak ugyanott, nagyjából egy derkin át tartott, beszélgettek, falatoztak. Aztán lementek a Hurragihan-dzséfalgí egyik fémöntő műhelyébe, és belenyomták kézlenyomatukat egy puha himguformába: először Límarrip, majd a törzs összes többi tagja, azaz Szinensi és

Aini, és végül a törzsfőnök. Egy fiatal tervező, Ónahi rendezte el a lenyomatokat és a törzs jelvényét egy képernyőn, és Límarrip feladata volt megnyomni a piros gombot. A gép beindult, formába öntötte az anyagot, s egykettőre elkészült a nindaran-haudzsi. Aranycsillogású fémkarika volt, de lágú és hajlékony. Ezt viseli csuklóján a törzsfőnök, ez köznapi hivatali jelvénye, ahogy az ünnepi jelvény a piros-fehér mintás vállszalag. Límarrip vitte fel a Dzsúmbauriba, ahol Ninda csuklójára húzta – a balra, mert jobbkezes volt –, s a jelenlevők homlokukra tett kézzel köszöntötték a törzsfőnököt.

Az iskolában is rajta volt a haudzsi, egész nap rajta volt. Így illik, bár valójában bármikor leveheti, és le is kell vennie, ha például olyan munkát végez, ahol a haudzsi beakadhat valamilyen szerkezetbe és megsértheti a kezét, vagy ha valami piszkos dologhoz nyúl. A következő évtizedekben néhányszor el kell majd mennie a Hurragihandzséfalgíra, kitágíttatni a haudzsit, ahogyan a karja vastagodik, és ha új törzsfőnök kerül a nindaranok élére, neki is hozzáigazítják a karjához.

Különösebben meg sem lepett senkit, hogy Ninda az egyik legfiatalabb törzsfőnök a szüni történelemben – inkább az volt érdekes, hogy akadtak négyen, akik nagyjából vele egyidősen lettek törzsfőnökök, negyven-negyvenöt évezreddel ezelőtt, de az ő életkorukat éppúgy nem lehetett pontosan megtalálni az Élet Fáján, mint Nindáét, aki persze továbbra sem tudta a pontos születési dátumát.

A törzsfőnöki szianergekből mindig kettő készül, egyformák, az egyiket a törzsfőnök őrzi és hivatalos alkalmakkor viseli, a másikat a Hídon helyezik el, Nindának is oda kellett vinnie a nindaranokét, a Rihakkénaum falı tárlóiban vannak kiállítva, egy óriási kör alakú teremben, aminek a közepén persze ott lépked az Őrző az örök tűz körül. Mindegyiken más a geometriai minta, de a színösszeállításuk nem olyan sokféle, csak piros, zöld, kék, lila, barna vagy fekete lehet az egyik szín, és fehér vagy sárga a másik. A már megszűnt törzseknek mindkét szianergje itt van, és a haudzsi is.

– Különös hely ez – mutatott körbe Límarrip a Rihakkénaumban. – Az egész Híd különös hely. Ez itt egy egyetem, és a Híd elvileg arra szolgál, hogy az egyetemet irányítsa. De annak legnagyobb részét számítógép végzi, ránk nem sok jut belőle. A Híd inkább olyan, mint egy nagy múzeum. Egy sereg régi, jelképerejű tárgyat őrzünk. Gyertek, mutatok valamit.

Átsétáltak a szomszédos Hallifauhópi terembe, egy sereg kíváncsiskodó kíséretében. A Hallifauhópi félkörívben fogta körbe a Rihakkénaum egyik oldalát, és semmi más nem volt benne, mint a falat díszítő rengeteg arckép, domborműként álltak ki a falból, színezett fémből voltak. Mindegyik alatt egy név. Középen egy arc, ami sokkal nagyobb volt a többinél. Érzékeny rajzú férfiarc, kissé hosszúkás, halvány mosollyal az arcán. Bölcsesség sugárzott a tekintetéből.

– Angisztílhepan – lépett mellé Límarrip. – Hangilaoran alapítója. Ezek pedig itt körben a falakon az utódai, az én elődeim, a kapitányok. Itt persze megvan az egész életrajzuk, a kapitányi síhongjuk, minden. Rájuk kereshetsz akár név, akár

időpont vagy szakterület szerint, meg még ezerféleképpen. Persze ugyanezt a suagod is tudja, itt csak látványosabb.

– Mondd, Límarrip – szólalt meg Ninda –, milyen érzés Hangilaoran kapitánynak lenni?

A kapitány megértően nézett rá, bölcs mosoly játszott az ajkán.

– Igen, te hasonló helyzetben vagy, mint én. Mindketten többé-kevésbé az élén állunk egy hatalmas társadalomnak – én a szúninak, te a szindornak. Egyikünk sem kapott valódi hatalmat. Én névleg csak ezt az egytetemet vezetem, de ezáltal valóságosan a vezetője vagyok a Testvériségnek is – neked pedig semmiféle rangod nincsen a szindoroknál, mégis azt teszik, amit te mondasz. Nehéz megfelelni ennek a bizalomnak. Azt hiszem, ha tanácsot szeretnél kapni tőlem, hogyan tedd, csalódni fogsz. Én sem tudom. Csak teszem a dolgomat.

Ninda kék szemében mély megértés csillogott, ahogy felnézett a férfire.

– Talán éppen én szolgálhatok neked tanáccsal. Gyere közelebb.

Límarrip odalépett és követte Ninda ujjának mozdulatát, aki a falat borító dom-borművek közötti elválasztó vonalra mutatott. Aranyszínű, kacsaringós vonal a barna falon.

– Nézd ezt a vonalat. Nézz végig rajta, ahogy halad a falon. Kövesd az útját, tanulmányozd a hurkokat és íveket, amiket leír. Nincs két egyforma szakasza.

– Hing-hing... valóban... Jó megfigyelő vagy. De mi ennek a jelentősége?

– Semmi – ingatta fejét Ninda. – Csak annyi, hogy odafigyelsz a világra magad körül. Látod és megfigyeled az apró részleteket, de közben nem téveszted szem elől a nagy képet sem. Ennyi az egész. Csak figyelni kell.

oj-20 Csillagrend

„Mit értesz azon, hogy államrendszer, kormányzati célkitűzések, politikai platform? Nekem emberekről beszélj. Hogy élnek az emberek a te világodon? Nem, az sem érdekel, hogy szabadon politizálhatnak-e, a politika az elkényeztetett ember időtöltése. Az érdekel, van-e rendes élelmük, lakásuk, egészségesek-e, tanulhatnak-e, dolgozhatnak-e képességeiknek megfelelően. A politikáról beszélj olyanokkal, akik ráérnek politizálni.”

Ninda:
Nemlétező politikai beszédeim,
320.

Szisszigá Fónird
Katto
43669. dzsirat mulindzsán
440

Ninda egyedül ment ki a kattói kikötőbe, azazhogy a lányok nem kísérték el, akár csak máskor. De a kattói biztonságiak ott voltak, nem akkora készültséggel, mint a saunisi találkozón, de az egész kikötőszektort lezárták, és mindenütt fegyveres emberek és robotok nyüzögtek. Ninda végigpillantott rajtuk és csak sóhajtott. Nem is jutott ideje szólni bármit, egy alak közeledett sietve, végül már futva.

– Ninda – torpant meg előtte, hajlongott és karikát mutatott hüvelyk- és mutatóujjából –, Ninda, köszöntelek Niréka Állam nevében és köszönjük, hogy eljöttél. A nevem Kenita Szinetar Naritan, a külügyminisztérium különleges csoportjától jöttem. Az a megbízatásom, hogy elkísérjelek a hajónkra.

– Jól van – mondta Ninda –, menjünk.

Egyszer csak elébük röppent egy kameragömb, és megszólalt belőle egy ismerős hang.

– Lefogadom, hogy nem ismeresz meg.

– Szillon?... Hol vagy?

– A nirékai hajón. Szép neve van: *Kaliharen Nimeraszintaran Rakirala*. Nem tanultam ám meg, föl van nekem írva.

Ninda nevetett. A biztonságiak alkotta sorfal végén tornyosult föléjük a nirékai hajója, a szüni város hajókhöz képest persze aprócska, de így is roppant méretű, fekvő hengerforma, a vége nézett feléjük. Fekete teste mint egy hatalmas lyuk rajzolódott a szürkés-kék kattói égboltra.

– Mitől különleges a csoportod, Kenita? – tudakolta Ninda a fiatalembertől, s elindult a fekete hajó felé.

– Attól, hogy az a feladata, hogy átadja neked a Csillagrendet – felelte az nagy tiszteletteludással. Kétszázötvennél nemigen lehetett több, sötétkék és arany csikózású ruhát viselt, olyasféle szabásút, mint a saunisiak leitája, de ez bokáig ért, és sötétkék és arany mintás öv fogta össze. Sapkája is volt, tompa csúcsos, természetesen az is a nemzeti színeket viselte. – Az is feladatom, hogy tájékoztassalak mindenről. Az efféle ünnepeket mi szeretjük hosszúra nyújtani, de tudjuk, hogy te nem kedveled az ilyesmit, ezért igyekeztünk úgy szervezni, hogy megfőjön a tanokélu és a ház se gyulladjon ki. Bocsáss meg, ez egy mondás minálunk. Tehát úgy rendeztük meg a szertartást, hogy te besétálsz a nagyterembe... erre nem tudok szüni szót, elnézésedet kérem... tehát besétálsz, meghallgatjuk a két ország himnuszát, az elnök átadja neked a Csillagrendet, és ezzel vége is. Természetesen nagy örömünkre szolgálna és nagy megtiszteltetésnek vennénk, ha minél tovább közöttünk maradnál. Szeretnénk vendégül látni egy-két nirekai ételkülönlegességre.

– A két ország himnuszát? – kérdezte Ninda, kivárva, hogy a férfi szünetet tartson.

– Hogyne, így illik, ha külföldi kap magas állami kitüntetést. Előbb a tiédet, vagyis a Testvériség himnuszát játsszuk el, azután a sajátunkat.

Ninda apró fintora nem kerülte el kísérfője figyelmét.

– Netán... túlzásnak tartod?

Ninda bólintott.

– Ha már megkérdezted, igen. Nem lehetne csak a ti himnuszosokat, ha már mindenképpen szükségesnek érzitek?

– Dehogynem. Mindent lehet. Ez a te napod. Egy pillanat türelmedet kérem.

Suagot vett elő és beleszólt.

– Talé, parano. Keri Ninda ha han anenisz antovaroszonanszo ineni szin haké Niréka szinényi lakiréna.

– Kilamé ha széno? – kérdezte egy női hang.

– Talé.

– Hanszakinin ha kerri Ninda hinonamalé, kaliméni.

– Kenar – tette el Kenita a készüléket, és bólintott. – Minden rendben. Úgy lesz, ahogyan te szeretnéd.

– Köszönöm.

Néhány mati alatt megtették az utat. Kenita természetesen alaposan megnézte Nindát, mint mindenki, aki ilyen hírességet lát, és el is tünődött, vajon mi okozza, hogy már két aranykorong lóg a nyakában. A csuklóján levő arany karperec is új volt. Soha nem látott még szünit, akinek két jelvénye lett volna.

Mindhogy az utat négyesben tették meg – elkísérte őket a kameragömb és természetesen az Uori –, a két jelvényt és az arany karkötőt azonnal meglátták Nirékán, Szindorián, Saunison, Hinnuldudon, Sielunton, Sídin, Rekkín, s még több ezer világon a spirálkar óriási területén. Soha senki nem látott még a Galaxisban olyan szünit, akinek két jelvénye lett volna – ezt megszámlálhatatlan tévécsatorna

kommentátorai állapították meg a nap folyamán, nem mulasztva el hozzátenni, hogy voltaképpen senki sem tudja, mit jelképeznek a szúnik által viselt jelvények. Mint mindig, az újságírók megpróbálták szóra bírni a Testvériség külképviseleteit vagy bármely elérhető szúni polgárt, de nem kaptak választ. A haudzsi pedig végképp meghökkenette őket. Senkinek sem akaródzott egyszerűen ékszerként tekinteni rá, ahogy tették volna, ha bárki máson látnak arany karkötőt. Szúnik és dzserangok nagyjából ugyanakkora arányban hordtak ékszert, legfeljebb a divat változott; a szúni lányok a hajcsatot kedvelték jobban, a mindkét nembeli szindorok a gyűrűt, és a karkötő sem volt idegen egyetlen társadalomtól sem, a saunisi fiúk is hordtak, a sídi nők is. Ninda volt az, akin még soha nem láttak ékszert, a jelvényét is csak ritkán, másfelét egyáltalán nem. Sosem érdekelte a külseje, a haját mindig ugyanúgy, kiengedve hordta, majdnem mindig a szokásos szúni köntösben volt – ha nem, akkor leginkább saunisi leಿತában, esetleg a helynek megfelelő öltözékben, sivatagi vagy úrruhában, a javarani fürdőközpontban fürdőköpenyben is látták. Nagyjából ez volt minden.

Ezért mindenki rögtön arra gondolt, hogy annak a karkötőnek valami célja van, az nem dísz, hanem vagy jelképez valamit, vagy valami funkciója van. A díszítésen kívül legalább háromféle célból szoktak az emberek karikat hordani a csuklójukon: kommunikációs eszköz, orvosi műszer vagy egyéb műszer gyanánt, de ez utóbbi csak bizonyos munkahelyeken volt szokásban. Kommunikációs eszköznek nemigen tartották, hiszen Ninda mindig magával hordta a suagját, mint minden szúni, számtalanszor látták is a kezében. Orvosi műszer lenne? Nindának valami baja van?

Ninda még el sem ért a nirekai hajóra, amikor a spirálkaron már eluralkodott az egészsége fölötti aggodalom. Olyannyira, hogy amikor a hajó közelébe értek, Kenitának megszólalt egy hang a fülére illesztett apró készülékből. Néhány pillanatra figyelte. Aztán óvatosan megszólalt.

– Kedves Ninda... bocsánatodat kell kérnem, ha magánszférádba avatkozom, de felkértek, hogy kérdezzek meg tőled valamit, mert aggódni kezdtek az egészségedért.

Ninda egy pillanatra föl vonta szemöldökét, aztán megemeltette balját és lenézett rá.

– A karperec miatt? Ez nem műszer, semmilyen orvosi funkciója nincs. Nekem pedig semmi bajom, nem kell aggódniuk.

Nyugodt léptekkel folytatta útját, rálépett a hajó belsejébe vezető széles rámpára, amit apró arany és sötétkék csillagokkal hintettek be és a két oldalán levő korlátot is ezzel a két színnel díszítették, s elindult fölfelé. Kenita sóhajtva követte. Persze nem válaszolt a kérdésre, hogy akkor mire való, gondolta. Ha most nem válaszolt, később sem fog. Soha nem fogják meg tudni.

oj-21 Csillagrend

„Ötször lehettem jelen és tudósíhattam, amikor különféle államok és csillagközi szervezetek rangos kitüntetéseit vette át. Azt hiszem, illetékes vagyok annak megállapításában, hogy az efféle soha semmilyen hatással nem volt rá. Végigunatkozta a ceremóniákat, ha kellett, és örült, ha anélkül úszta meg. Egyszer megkérdeztem, mit szokott csinálni, miután kitüntetést kap. Azt mondta, fölteszi otthon a polcra.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
366.*

Kaliharen Nimeraszintaran Rakirala**Katto****43669. dzsirat mulindzsán****450**

A rámpa aljától már nem a kattói biztonságiak álltak sorfalat, hanem a nirékaiak. Ők sokkal sűrűbben álltak, a kattóiak csak öt-tíz ríginenként, a nirékaiak viszont közvetlenül egymás mellett, a szokásos sötétkék és arany színekbe öltözve, mozdulatlanul, egyenesen álltak, mereven órá néztek, s amikor a rámpára lépett, merev mozdulattal, egyszerre a fejükhöz emelték a kezüket. Ninda meglepve nézett végig rajtuk.

– Katonai tiszteletadás – mondta Kenita. – Ez mindenkinek jár, aki ilyen szintű kitüntetést kap.

Ninda sóhajtott és felsétált a rámpán, egy nagy, kitárt zsilipkapuhoz, ahol újabb katonák álltak kétfelől. Ők is tisztelegtek, aztán az összes katona elindult Ninda és Kenita nyomában a folyosón. Jóval keskenyebb volt, mint a szúni hajókon szokásos folyosók, ezen egymás mellett három embernél több nem fért el. Nem volt hosszú, és egyenesen egy nagy csarnokba vezetett, ahonnan még nagyobb fényesség áradt, mint a ragyogóan megvilágított folyosón. Ninda belépett. Nyomban előtte termett egy egyenruhás nő, az is tisztelgett.

– Keri Ninda, Anareki Szilaron Nakinar hajóparancsnok, Niréka Állam csillagközi parancsnokságának ezredese köszöntöm a *Kaliharen Nimeraszintaran Rakirala* fedélzetén. Érezd magad otthon nálunk.

Szúniul beszélt, a kiejtése nem volt éppen tökéletes. Ninda nem tette szóvá, hogy az első mondatban még a szúni nyelvben csak hivatalos célokra alkalmazott magázást használta, a másodikban pedig a normális köznyelvi igealakot. Udvariatlanság a másikat figyelmeztetni a tévedésére.

– Köszönöm – felelte, amire a nő feszes mozdulattal ellépett az útjából, ő pedig beljebb sétált.

Csakugyan nagy volt a terem – máskor alighanem raktér lehetett. A magasan elhelyezkedő mennyezetet megvilágító lámpáktól a falak díszítésén át az emberek ruháig minden kék és arany színben pompázott, kivéve a bejárattal szemközi falon elhelyezett hatalmas szúni zászlót és a fölötte levő hétágú csillagot. Lehetek vagy kétszázan a teremben, mindenki őt nézte, mialatt a zenekar belekezdett Niréka nemzeti himnuszába.

Ninda türelmesen végigvárta. Aztán odajött hozzá az elnök, aki eddig a pódium közepén állt és együtt énekelt a többiekkel, de végig órá mosolygott. Most is mosolygott.

– Köszöntelek Niréka Államban, Ninda. Nagy öröm számomra, hogy végre személyesen is megismerhetlek. Harinan Niré-Kerapan Szikenar államelnök vagyok. Úgy láttam, meglepődtél, amikor megláttál.

Nindának eszébe sem jutott eltérni a szúni szokástól és köszönni.

– Valóban. Nem gondoltam, hogy itt leszel. Hiszen csak nemrég lettél elnök, és nyilván rengeteg dolgod van.

– Ez így is van. Szerencsére azonban a kormányzás olyan feladat, amit főleg távközléssel lehet végezni. Niréka nem nagy ország, de azért van négy kis kontinensünk, otthon se lehetnék egyszerre mindenütt. Most egyszerűen áttettük az elnöki irodát erre a hajóra. Nos, ha nincs ellenedre, megejthetnénk ezt a kis ceremóniát.

– Ahogy kívánod, Harinan.

Felléptek a pódiumra és megálltak egymással szemben.

– Haparé hantikan Niréka hani Szúnahaum szinakéran – szólalt meg az elnök érces hangon, és a háta mögött álló katonatiszt fordította le a szavait.

– Köszöntöm Niréka és Szúnahaum polgárait.

– Haparé keru Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá, imeri antarakun szen antoszavoszonté kuahéné, szilar inin likantar, karun ninken szilimi Niréka Kalitan hauka hitiranté.

– Köszöntöm a tiszteletre méltó Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszát, akinek értékes munkássága hozzájárult, hogy Niréka Állam kormányzata felhagyjon a korrupcióval és az antidemokratikus eszközökkel.

– Akeni hekan hitane hi, hakin arikan Niréka Kalitan, antovikaszin kini harika szinar kilemi.

– Ezért hálából én, Niréka Állam elnöke, magas kitüntetéssel jutalmazom.

– Keri Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá antovikaszin Niréka Kalitan Kiremi Halaru Honarisz kauhani harika!

– A tiszteletreméltó Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszát Niréka Állam Arany és Sötétkék Csillagrendjével tüntetem ki!

Az elnök megvárta a fordítás végét, majd jobbra fordult, ahol megjelent egy kamasz fiú, két karján jókora párnát tartott, s nagy tisztelettel átnyújtotta neki. Az

elnök fölvette a párnán fekvő, aranyláncon lógó korongot, és visszafordult Nindához, két kézzel tartva a lánc egy-egy pontját.

– Antaminkaroszi szilantar kire Niréka színakéran ta hitane ireki.

– Fogadd el Niréka polgárainak hálája jelképéül.

Előrelépett, lehajolt, Ninda nyakába akasztotta a láncot, fölegyenesedett és hátralepett megint. Meghajtotta fejét Ninda előtt – ő viszonozta. Néhány pillanatig csendben álltak, aztán az elnök elmosolyodott és lazított tartásán.

– Ennyire rövidítettük le a szertartást a kedvedért. Most pedig meghívlak az asztalunkhoz, szeretnénk beszélgetni veled.

– Örömmel.

Az automaták pillanatok alatt felállítottak egy asztalt, nem kör alakút, mint a szúniké és a saunisiaké, hanem hosszú, széles, belül üres téglalap formájút. Egy helyen megszakították, s az emberek egy része a belső oldalon foglalt helyet.

– Nagy az öröm odahaza – mesélte Harinan –, és álszerénykedés nélkül meg kell mondanom, hogy nem nekem szól, hanem a Nakiron-rendszer végének. Akármelyik rendes ember megfelelt volna... illetve egyes nézetek szerint akárki megfelelt volna helyette. Ami azt illeti, van olyan nézet, ami szerint én sem vagyok rendes ember, de Nakiron helyett megfelelek, de persze olyanok is vannak, akik őt akarnák vissza.

– Mi a véleményed Nakironról?

– Én sok éve ismerem – felelte Harinan, és kiemelt egy szendvicset, éppoly aprót, amilyeneket a szúnik készítenek. – Ezt a kékes krémet érdemes megkóstolni. Egy nimi nevű hal húsból készül, nagyon ízletes. Szóval sok éve ismerem személyesen és kísérem figyelemmel munkásságát mint politikus. Sokszor kifejtettem – és akkor még nemhogy reményem nem volt elnyerni mostani pozíciómat, de nem is törekedtem rá –, hogy irreális elvárásnak tartanám egy magas rangú állami vezetőtől megkövetelni, hogy semmi mással ne gazdagodjék hivatali ideje alatt, csak a fizetésével. Emberek vagyunk, és aki nagy pénzek közelébe kerül, az ösztönös késztetést érez, hogy kivegye belőlük a részét. Ami fontos, az az, hogy ne sértse meg a törvényt. Én jelöltbeszédemben bejelentettem, hogy nem tartom magam kutyának... mármint a kutyákat tudvalevőleg nem érdekli a pénz... de mindent meg fogok tenni, hogy ne sértsem meg a törvényt. Van módja egy elnöknek úgy gazdagodni, hogy nem másoktól veszi el. Nakiron ezt a határt átlépte. Alapjában véve ő rendes ember, sokat dolgozott az ország boldogulásán és nem keveset jótékonykodott is, csak ez is ideológiaként szolgált arra, hogy belenyúljon olyan pénzforrásokba, amikbe nem lett volna szabad. Rólam azonban előre lehet tudni, hogy nem fogok ilyet csinálni.

Ninda kezében megállt a szendvics. Kérdően nézett az elnökre, aki gyengéden rámosolygott.

– Hát természetesen onnan, hogy most már itt vagy *te*, aki megtanítottad a nemzetnek, mit kell tennie. Ha én is elkövetném ugyanazokat a hibákat, mint Nakiron, egykettőre az utcán találnám magam.

oj-22 katonák

„Bárhol élsz a Galaxisban, bárki vagy és bármit csinálsz: egyszer csak beléphet az ajtón Ninda, mintha már előtted ott lett volna.”

*ÀLAN:
Hősköltemény,*

Persze körülnézett Kattón is, amivel hialgit csinált szegény biztonsági főnökből, aki az embereivel ott ódöngött a kikötőben, amíg ő vendégeskedett – a fedélzeten elvégre nem nekik kell megvédeniük, az nirékai felségterület –, de amikor kilépett a hajóból és ők egy szempillantás alatt felsorakoztak a két hajó közötti útvonalon, akkor csak intett nekik barátságosan és elindult, hogy megkerülje a nirékiai hosszú nevű hajóját. Közben hívott egy teherhordót és hazaküldte vele a nirékai kitüntetését meg a két haundáját.

– Ninda, Ninda! – loholt utána a biztonsági főnök, nagy bajuszú, sötétbarna bőrrű férfi, sötétzöld egyenruhában és fegyverrel a vállán. – Hajó neked ott!

Szúniul beszélt, jó kiejtéssel, de szókincset hallhatóan nem tanult, nyelvtant meg végképp nem.

– De én erre megyek – mutatta Ninda a nirékai hajó orra felé vezető irányt. – A városba.

– De város nem biztonság! Én parancs te véd itt! Kikötő biztonság!

Ninda barátságosan rámosolygott és nem szólt semmit. A tiszt megadóan föltartotta kezét.

– Jó, jó, én ért. Te Ninda. Te akar, te csinál. Szattavot! – Ezt már a mikrofonjába mondta. – Tenna ro Nindake ippa!

Ninda még látta, amint a többiek futni kezdenek utána, aztán visszafordult és folytatta útját. A nirékai hajó nagyobb volt, mint gondolta, bár persze egy szúni városhajó mellett akkora, mint egy kiri a Dzsimbá-hegy tövében. De jó hosszú volt, időbe telt végiggyalogolni mellette. A katonák megelőzték, előresiettek és balra-jobbra figyelve biztosították az útját. Hamarosan kiértek a kikötő területéről, egy kapun át egyenesen egy forgalmas útra a város szélén.

– Kaszanno tami – intett a parancsnok az embereinek, akik kétfelé oszoltak és mindkét irányba figyeltek. Ninda rosszkedvűen nézte. Elővette a suagját.

– Hogy hívnak? – kérdezte a parancsnokot.

– Aretto Kinalirre hadnagy vagyok.

– Mondd, Aretto, muszáj ezt? – intett Ninda az emberek felé.

– Arra kaptam parancsot, hogy védjelek meg.

– Mitől? Ha olyan népszerű vagyok itt, hogy meg kell védeni, akkor olyan népszerű vagyok – hogy nincs mitől megvédeni.

A hadnagy jót nevetett. – Ez egy érdekes paradoxon, de nekem sajnos nincs módom ezt mérlegelni. Tudod, hogy megy ez... vagyis nem tudom, hogy tudod-e. Nálunk katonáknál egyszerűen intézik a dolgokat. Kaptam egy parancsot, és végre kell hajtanom.

– De én szeretnék látni valamit a világodból. Emberekkel találkozni, beszélgetni. Ez lehetetlen, ha húsz fegyveres rohángál körülöttem.

– Megértem. Sajnos nincs ötletem.

Ninda fölfelé intett, anélkül hogy felnézett volna.

– Nézd, itt van velem egy biztonsági robot. Saunisi gyártmányú Uori. Amitől ez nem tud megvédeni, attól ti biztosan nem.

– Én ezt is megértem – egyébként velünk is van vagy húsz robot, de neked meg azt kell megértened, hogy amíg a parancsot vissza nem vonják... persze ezt megpróbálhatom, ha akarod. De pusztán a te kérésedre nem fogják visszavonni. Ami azt illeti, számíthatunk rá, hogy még nagyobb erők fognak ideérkezni.

– És ha az esszidzsinna kérmé?

– Hát nem tudom, meg lehet próbálni.

Ninda hívta az esszidzsinnát, Haurgéni jelentkezett, egy fiatal nő, aki az esszidzsinna szokása szerint gyors volt és célratörő.

– Mi baj?

– Semmi – vágta rá Ninda, tudva, hogy Haurgéni látja, hol van, egy dzserang világon a hajóján kívül, és ha a legkisebb gyanú ébred benne, hogy ő veszélyben van, akkor a *Szisszigá Fónird* pillanatok alatt ideküld egy egész hadsereget. – Semmi baj a világon, éppen erről van szó. A kattói biztonságiak parancsot kaptak, hogy védjenek meg, és így nem tudok körülnézni a városban és a helybeliekkel ismerkedni.

– Elnézést – szólalt meg a hadnagy –, szabad bebeszólnom?

Ninda odafordította a készüléket, s a hadnagy egyszerűen feszes stílusra váltott.

– Üdvözlöm, asszonyom. Aretto Kinalirre hadnagy, Katto Köztársaság, Védelmi Erők. Osztagommal kirendeltek ennek a szúni kislánynak a megvédelmezésére, de ő nem szeretne fegyveres kíséretet. Nekem azonban nincs lehetőségem eltérni a parancstól. Megkérhetem, hogy legyen szíves kapcsolatot létesíteni felettesei és az enyémeik között?

– Egy pillanat – mondta a nő, és kissé jobbra fordulva egy másik képernyőhöz kezdett beszélni. – Hilgehan Sangini Haurgéni Aliraup Jamszí húmad, Biztonsági Szolgálat, Szúnahaum Testvériség. Van egy kis problémám.

A beszélgetőpartner megjelent Ninda képernyőjén is, egy egyenruhás férfi.

– Likon Immarogi százados vagyok, üdvözlöm. Mit tehetek önért?

– Tartózkodik egy állampolgárunk az önök világán. A neve Ninda. – A százados hirtelen fölkapta a fejét. – Szeretne körülnézni önöknél, de terhére van a védelmére kirendelt katonai készültség. Megtenné, hogy visszarendeli őket?

– Asszonyom... nem javaslom, hogy a fiatal hölgy biztonságiak nélkül sétálgasson a kikötőnegyedben.

– Tudomásul vettem és felmentem önt a felelősség alól – felelte Haurgéni fesz-telenül.

– Hát... ahogy kívánja. Gondolom, a Testvériség meg tudja védeni.

– Biztosan – bólintott a húmad azzal a közönnyel, amiről az egész spirálkaron tudták: az esszidzsinna minden egyes szűnit megvédelmez, ha egy világot kell ezért összedönteni, akkor is. – Lenne kedves beszélni a beosztottjával? Összekap-csolom.

– Kinalirre hadnagy jelentkezem – mondta a parancsnok Ninda válla fölött. – Hallottam az elhangzottakat, százados úr.

– Rendben. Akkor tehát a feladatát törölöm, hadnagy úr.

– Értettem. Szeretnék a nap hátralevő részére eltávozást kérni az embereimnek és magamnak.

– Megkapják, ha leadják a fegyvereiket és nem zavarják a szóban forgó szűni hölgyet.

– Megértettük, uram.

Ninda szó nélkül eltette a készüléket, nem érezve szükségét semmilyen udvari-assági gesztusnak, és éppígy szó nélkül elindult az utcán. Feje fölött hangtalanul lebegett az Uori, és most már négy dzsindrobot is csatlakozott hozzá. Immarogi az embereire nézett, és futva indultak vissza a kikötőterületre. Nagyon gyorsan visszatértek, immár fegyverek és katonai zubbony nélkül, Ninda ezalatt legfeljebb száz rígit tett meg az utcán. A nyomába szegődtek, de nem mentek közel hozzá.

Ninda nem látta őket, nem nézett hátra, a környéket tanulmányozta. Ugyanolyan volt, mint a legtöbb városi úrkikötő szerte a Galaxisban: a kerítés mentén végig szállodák, üzletházak, éttermek, szórakoztató központok. Minden tiszta volt, ragyogó, mindenből áradt a céltudatosság és a gazdagság. Aztán két épület között meglátott egy mellékutcát, befordult, itt is ugyanilyen volt minden. Ment tovább, és csakhamar meg is találta, amit keresett, egy kis sikátort, ami egy terecskére ve-zetett. Itt már nyoma sem volt semmiféle gazdagságnak. Nem mintha olyan nyo-mort látott volna, mint Szindorián, itt csak tisztes szegénység volt. A teret környe-ző kopott, öreg házak közül kettő alatt boltíves bejárat, középen kis füves térség, két öreg fával, nem ismerte a fajtájukat. Egy rozszant pad. És sehol senki.

Nyugodt léptekkel odasétált az egyetlen kis üzletkéhez és benyitott.

oj-23 kocsmá

„Egyszer azt mondta, a Galaxist benépesítő trilliók között már csak a nagy számok törvénye alapján is létezni kell olyanoknak, akikkel még ő sem ért szót. Voltaképpen Kíreán is ilyen volt. De a többséggel azért mégiscsak.”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
47. sómir*

Minden feliratot el tudott olvasni a kattói épületeken, mert a thabbuan írás egy alig eltérő változatát használták. Ezen az üzleten az állt: Tinno Anarvi. Persze a jelentését nem tudta. A kattói nyelv nem is hasonlít a thabbuanra; legalábbis amit eddig hallott belőle, abból semmi sem volt ismerős.

Az üzlet első pillantásra étteremnek tűnt, hosszúkás asztalok voltak a jobb oldali felében, emberek ültek mellettük. A bal oldalon hosszú, széles pult, ami mögött egy férfi állt. Odapillantott az ajtóra, és tátva maradt a szája.

Katto régóta része volt annak a területnek, ahol a Ninda-kultusz megvetette lábát. Itt nem volt annyira uralkodó eszme, mint Szindorián – aránylag kevesen néztek úgy rá, mint valamiféle galaktikus szellemre, tíz-tizenöt százalékról szóltak a becslések. De ez csak a rajongói számát jelentette. Az arcát mindenki ismerte, ezerszer látták a tévében.

Tinno Anarvi, a pult mögött álló nagydarab férfi előbb hitte volna el, hogy hallucinál, mint hogy valóban Nindát látja belépni, éppen az ő kocsmájába. De pontosan olyan volt. Vállig érő szőke haj, átható tekintetű kék szemek, szüni divat szerinti kék köntös, fehér saru. De – itt? A Tavekkon negyedben, éppen az ő kocsmájában? Egyáltalán – éppen Kattón? Valaki nyilván egy holovetítővel szórakozik.

Már meg is kérdezte volna, amikor ráébredt, hogy egy holokép nem tudja kinyitni az ajtót. Egy érzékelőt még csak működésbe lehet hozni valami trükkel, de itt nem volt ilyen, az ajtót mechanikusan, kézzel kell mozgatni.

– Ninda?... – szólalt hát meg mégiscsak, halkabban a kellenénél, a zavara miatt.

– Igen, én vagyok – lépett közelebb Ninda, kezében tartva a fordítógépet. – Bocsánat a robotok miatt, de nem engednek nélkülük menni sehova.

Anarvi is fordítógépet vett elő, tudva, hogy Nindáé túl messze van, nem hallja őt.

– Semmi baj. Kerülj beljebb... mivel szolgálhatok?

Ninda besétált középre. A két dzsindrobot – a másik kettő kint maradt – lassan körözni kezdett a mennyezet alatt. Az Uori már korábban elfoglalta helyét egy ponton, szintén a mennyezet alatt, s mozdulatlanul várakozott. Anarvi tudta, hogy ezek közül egy is porrá tudja lőni az egész házat, de nem a robotok miatt volt

nyugtalan, hanem a vendégek miatt, akik közül egyik-másik eléggé meg volt már töltve. Nem volt Ninda-rajongó, egyáltalán nem érdekelte a dolog és nem is értette, hogy mit esznek annyian ezen a gyereken. De nem akart bajt. Márpedig ha egy részeg beleköt a gyerekebe, annak ő és a kocsmája látja kárát. A robotok még hagyján, azok nem fognak lepuffantani valakit pár illetlen szóért, de a nyakukra szabadítják a Testvériséget... attól pedig a hegyek oltalmazzanak mindenkit!

– Talán innék valamit – mondta Ninda udvariasan, tudva, hogy nem illik itt lenni úgy, hogy nem fogyaszt. Csillagszerte ez volt a szokás, legalábbis olyan vendéglátóhelyeken, ahol emberi személyzet volt.

Anarvi szorongása kissé alábbhagyott, ahogy a munkájával foglalkozhatott. Persze alkoholt nem kínálhat egy gyereknek, de...

– Katto híres a mentaszörpjéről – mutatott egy sor palackra a háta mögötti polcon.

– Nagyon jó lesz – mondta Ninda –, köszönöm.

Helyet foglalt az egyik hosszú asztal mellett, Anarvi pedig szélesebben keverte össze a Katto Aranya nevű esszenciát – nem kérdezte meg, melyikből adjon, hiszen a gyerek nyilván egyiket sem ismeri –, a Kalgor-ásványvizet és a csipetnyi tanagit... a két palackot és a tégelyt fölmutatta a robotoknak, remélve, hogy felismerik, vagy ha van egy kezelőjük, az ismeri fel. Aztán hirtelen ötlettel előkapott még egy poharat, egy keveset áttöltött bele a magas pohárból, amiben Nindának készítette az italt, a kis poharat felmutatta és látványosan kiitta. Meg is mutatta, hogy üres. A robotok nem reagáltak, a dzsindék ugyanúgy köröztek, az Uori rezzenéstelenül lebegett egy helyben. A kocsmáros jó jelnek vette közömbösségüket, felkapta a kis tálcát, amire a poharat állította, megkerülte a pultot és Ninda elé tette az asztalra. Soha nem szokott ilyet csinálni, csak nagyon öreg vagy beteg emberekkel; mindenki másnak onnan a pultról kellett elvennie az italát, főleg ha már a többediket kérte. Ha nem tudott egyenes léptekkel odamenni a poharáért, akkor mehetett kacsaringósan, de kifelé.

Ninda végigpillantott az asztal mellett ülőkön. Három férfi a túlsó oldalán, egy emezen, de egészen az asztal végénél. Az már eléggé el volt ázva, Anarvi korábban közölte vele, hogy többet nem kap inni. A másik oldalon ülő három jobb állapotban volt, különösen a Nindával szemben ülő, aki gyanakodva szemlélte.

– Te... tisztára olyan vagy, mint az a gyerek a tévéből – szólalt meg végül, éppen akkor, amikor nyílt az ajtó és belépett Kinalirre hadnagy.

– Jó estét – lépett a pulthoz. – Egy mentaszörpöt kérek, Ezüst Gömböt.

– Ninda vagyok – közölte Ninda a szemközt ülővel. – Te ki vagy?

– Kalurri – felelte a férfi. – Kihu Kalurri rendszerkezelő. Tudod, mi az a rendszerkezelő?... hát a főnökeim se. Valójában senki se tudja. Ezért keresek én feleannyit, mint a főnökeim. Ja, nem... nem annyit keresek. Már rég nem. Mert a gyár már meg sincs. Vagyis de. Az megvan. Csak nem kell bele rendszerkezelő, mert a gyárban nincs már rendszer. Hát ez van. Én meg nem a rendszert kezelem, hanem ezt az üveg tommonit. Ebben még legalább van rendszer.

- Hagyd azt az üveget. Beszéljünk.
- Velem akarsz beszélgetni? Minek? Nincs kivel beszélgetned?
- De van. Te.

Kinalirre közben helyet foglalt a másik asztalnál, éppen Nindának háttal. Végighallgatta, ahogy az állástalan rendszerkezelő elmeséli az életét a spirálkar leghíresebb emberének, s végig azon töprengett, mit akar ezzel a gyerek.

Ninda figyelmesen végighallgatta az elbeszélést, időnként föltett egy-egy kérdést is.

– Látod, mégiscsak volt miről beszélgetnünk – mondta végül csillagszerte ismert komoly mosolyával.

– És?

– Mit „és”? Az életed nem oldódik meg attól, ha beszélgetsz velem vagy bárkivel – de megváltozhat attól, ha sokakkal beszélgetsz.

– Ugyan miért változna?

– Nem tudom. Próbáld ki. Beszélj sok-sok emberrel. Egy idő múlva, amikor már sok emberrel beszélgettél és megváltozott az életed, keress meg és meséld el, mi történt. Sok szerencsét.

Fölkelt és kisétált – a mentaszörpjét már átvételkor kifizette.

– Bolond ez a gyerek – dühnyögte Kalurri a poharát forgatva. – Nem is fog rám emlékezni.

A hadnagy hirtelen hátrafordult és rámeredt.

– De igen. Ő emlékezni fog. Vegye úgy a szavait, mintha a Galaxis maga mondta volna.

S kiment Ninda után.

0j-24 szülés

„Nem ő szülte az ikreket és Áuszi – sőt engem sem. Még kevésbé a két feleségét, és persze Haitot és Ámmaítot végképp nem. Mégis ő az édesanyja mindannyiunknak.”

Sileni:
Ninda élete,
531.

Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43 670. senut saurgéman
610

A kicsik már teljesen be voltak vadulva. Sileni volt a legvadabb, de már csak egy árnyalattal tudott kergébb lenni az ikreknél, egész nap rohangáltak a két ház körül, föl-le ugráltak a házak körül elhelyezett mászókákon és csúszdákon, párszor elrohantak úszni is – ilyenkor az Uori vigyázott rájuk, ami pontosan számon tartotta, hogy melyikük mennyi ideje vett levegőt utoljára –, és persze minden harmadik matiban megkérdezték, jön-e már Áuszi. De hát Áuszi még nem jött. A fájások hajnalban elkezdődtek, le is szállt a ház elé a szokásos mentőautó, egyetlen orvossal, Singépuval, aki elvégzett egy rutinvizsgálatot és leült beszélgetni Haitékkal. Rengeteg idejük volt még.

A lányok elmentek az iskolába, éppen mert rengeteg idejük volt még, de Sileni nem akart velük tartani. Gyerekefelügyeletre nem volt gond, átjöttek egy csomóan a városból, ilyenkor ez volt a szokás, a ház előtt üldögéltek, beszélgettek, vigyáztak a kicsikre, akiket három kis muneszknék szőlítettek, és készenlétben voltak, ha valami segítségre lenne szükség. A ház előtt várakozott a mentőautó.

Ötszázötvenkor értesítették a lányokat az iskolában: jöhetnek, elkezdődött. Volt náluk siklókerék, azzal szaladtak haza. Mire hazaértek, a városbeliek már előszedték a tűzpálcákat. Ninda persze Kis Örző volt, csak lekapta hát a lábáról a siklóke-rekeket és gyorsan leguggolt Ámszedzsi, Súnargi és Milagu mellé.

– Lobbanj fel, kicsi tűz, Jasszani-Haugímú tüze, Áuszi üdvözlésének tüze. Köszöntünk téged ezen a világon, s köszönts te is velünk együtt Áuszi kicsiny életét! Simnunná!

Lángra lobbantotta a tüzet, s azzal már szaladt is. De ennyire kár volt sietnie, Singépu még karba tett kézzel ült az ágy mellett, a fali képernyőn a javun-tuekan éppen kettes erősségű középfájást mutatott, amit Hait persze már nem érzett, a hiperlapok ott lebegtek az ágy mellett. Ámmaít a fejénél ült és a kezét fogta, a töb-

biek pedig a szobában mindenfelé álltak, ültek. Más nem lehetett jelen, csak Ámmaít, a gyerekek és az orvos.

– No jó – mondta Singépu kicsivel később –, lassan kezdődik az utolsó felvonás. Most öt-ötvenhárom. Hatszázra ez a baba itt fog bömbölni közöttünk.

– Később lesz az – mondta Ninda. – Hatszáztíz.

– Á, öt-kilencvenöt.

– Hat-öt – mondta Ámmaít.

– Kilencven – sóhajtotta Hait vágyakozva.

– Tizenkettő – szólalt meg Szinensi.

– Nyolc – zárta a sort Aini. A kicsiknek még nem volt eléggé kialakult idő- és számfogalmuk, nem vettek részt a tippelésben.

Vártak, beszélgettek. A fájások lassan erősödtek. Aztán a javun-tuekanon kilencvenháromkor kigyulladt egy kék lámpa.

– Hing-hing – mondta Singépu, fölkelt és a sterilizálóhoz lépett. – Tolófájás, Hait. Én nyerem a fogadást, hatszázra itt lesz Áuszi.

– Nem, én nyerem a fogadást – nyögte Hait.

– Hát ebben igazad van. Te Áuszit kapod ebből a fogadásból.

Singépu sterilizált, ilgaunfóliával bevont kézzel visszament az ágyhoz, és homlokráncolva nézte a tuekant.

– Hát ez még nem elég erős, de azért készülődhetünk. Szeretek időben felkészülni. Ígihelut!

Az automaták mozgásba lendültek, egykettőre odarakodták az összes eszközt Singépu keze ügyébe, leginkább az ágy fölött a levegőbe. Valóságos géperdő keletkezett Hait fölött.

– Ne aggódjatok – nézett a doktornő a gyerekekre –, ha minden jól megy, akkor ezek közül a Sínisuál alatt semmire nem lesz szükség, csak a sillafupra és a dzsominra, és ha nem megy minden jól, akkor is legfeljebb még egy vagy két holmi fog kelleni. De nem tudjuk előre, hogy melyik egy vagy kettő, ezért idehozunk mindent.

– Igen, így volt akkor is, amikor ti születtetek – bólintott Hait –, az kórházban volt, de ugyanígy történt minden.

– És melyik egy vagy két holmi kellett? – kérdezte Tunni.

– Csak a sillafup meg a dzsomin – mosolygott az anyukájuk.

– Az a sillafup – mutatott Singépu fölfelé –, az a rózsaszín doboz. A színét mindig az anyuka választja.

– Tudjuk – lelkenedeztek az ikrek –, a mieink megvannak! Az enyém világoskék volt, az enyém barna!

Mínhogy egyszerre beszéltek, nem volt könnyű szétválasztani, de hát a család persze tudta, hogy Tunnié volt világoskék és Lorráé barna. Áuszinak rózsaszínűt választottak.

– Hosszabbodnak a fájások – nézett Singépu a tuekanra.

– Minden rendben a babával? – tette föl Hait legalább századszor azt a kérdést, amit minden szülő nő a történelem hajnala óta.

– Abszolút. Agyműködés, szívműködés, vérkép, szervek állapota, minden jó. A fekvése is. Most már erősen kifelé igyekszik. Sénu!

– Minden rendben nálatok? – érdeklődött egy férfigang is az orvos zsebéből.

– Hogyne, Ómsindi, itt minden a legnagyobb rendben. Nemsokára egy kis muneszkkal többet számlál a Testvériség. Otthon is minden rendben?

– Hát ez a két kis muneszk még nem ette meg a kutyát, de csak mert gyorsan tud futni.

– Hing-hing – bólogatott Singépu, és megint fölnezt a tuekanra. – Jól van, elindult. Kilencvenkilenc. Gyere, baba, gyere csak, a Fények várnak rád idekint. Meg én, de velem ne törődj, nekem egyetlen dolgom lesz, kiemelni téged. Ne siess, sien-Hait, akkor nyomj, ha úgy érzed, hogy nyomnod kell. Egy ütéssel sem előbb. Ha hétszázkor vagy kilencszázkor ér ide Áuszi, akkor sem késünk le semmiről.

A tolófájások szépen jöttek, hatszázöt körül Áuszi szünetet tartott, erőt gyűjtött, és nyolckor elindult megint.

– Hát itt vagy, csöppség – üdvözölte az orvos, amikor már kint volt a feje. Már a bal karján feküdt a sillafup lapja, arra csúsztatta rá az újszülöttet, ahogy lassan kibújt.

Hatszázötvenkor ért ki, s már ordított is.

– Simnunná – mondta Singépu, és átadta a kicsit az édesanyjának. – Suórin, Dzsalgivéni!

– Sénu? – jött a válasz a zsebéből.

– Áuszi megérkezett. Külalak rendben, légzés... hát azt hallod.

– Legyen üdvözölve a Sínisuál alatt. Simnunná!

A család elragadtatva nézte a kicsit, mialatt Hait ismerkedett vele, magához ölelte, ránevetett.

– Nyolcszázötvenhárom tinerigin – állapította meg Singépu anélkül, hogy még egyszer hozzányúlt volna a babához, csak leolvasta a sillafup kijelzőjéről – és százhuszonnégy larendzs. Szép méretek, és gyönyörű baba. Elgit volt ilyen, amikor megérkezett, meg az a kisbaba, akit pár napja fogadtam, Háruni.

Letépte a kezéről a föliát, újat öntetett rá a sterilizálóból, a dzsomminkészlet ott lebegett előtte, de nem nyúlt hozzá, amíg Hait nem bólintott, hogy már lehet. Másfél mati telt el Áuszi születése óta. Singépu kivette a dzsomminszorítót, rátette a köldökzsinorra, amit Ámmaít pedig szépen elvágott.

– Simnunná! – mondták Haittal mindhárman egyszerre.

– Jól van – mondta Singépu, és megint letépte a föliát. – Két limli és készen vagyunk, nincs itt semmi hihundzsi. – Odahajolt, egy ujjal megcsiklandozta Áuszi arcát. – Jangaut, kicsi Áuszi! Jól van, szépen reagálsz, az izomtónusod is hiiiiiii-bátlan, igaz, picikém?

oj-25 hilgihut

„Egy olyan világon, amelyik nem kering és nem forog – illetve olyan lassan, mintha nem tenné –, nincs nappalok és éjszakák váltakozása, nincsenek évszakok, még az időjárás mozgalmassága sem töri meg az idő egyhangúságát, nekünk embereknek kell a saját életünkben változatosságot találni.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
240. sómir, 48. singir*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43670. famut algilliszán
480**

Egyetlen szúni gyerek sem megy iskolába a kistestvére hilgihutjának napján, és az iskolatársai sem. Ninda, Aini és Szinensi nem volt Áuszi testvére, és ha Ninda az lett volna, akkor a két társa nem lehetett volna, hiszen őket szerelmi kapcsolat kötötte össze. De ez senkit sem érdekelt. Ők Ámmaíték tiszteletbeli gyerekeinek számítottak, és kész. Jolkigi és a gyerekek tehát eljöttek Haitékhoz, akárcsak a barátaik és egy csomó ember Haugímúból, fahuddan nélkül, de fiengin-ríniben, félgömb alakú színes sapkában, a szellemek miatt.

Hilgihut-sódan elsősorban hingan-fiengéni lehet. Ninda az volt – aminek következtében Szinensi és Aini, sőt Sileni is, csak erről persze a csoporton kívül senki sem tudott –, de akárcsak az ikreknél, most is fennállt, hogy nem lehet a hilgihut-sódanjuk az érzelmi kötelék miatt, sőt mivel időközben Szinensi és Aini a párja lett, már ők sem. Ezért másik sódant kellett keresni. Meglepetésükre ismerős jelentkezett a feladatra, Séssinauri, aki nemrég tette le a hinganvizsgát és örömmel elvállalta.

– Neked köszönhetem, hogy hingan-fiengéni vagyok, sien-Ninda. Te beszéltél nekem folyton a szellemekről, te keltetted föl az érdeklődésemet. Az a legkevesebb, hogy eljövök és összekötöm a kisöcsédet a szellemekkel.

Ezt mondta még jóval Áuszi születése előtt, s most eljött. Nagyot nőtt, világoskék köntöse alatt már szépen domborodott a melle, és nagyon örült a viszontlátásnak. Rajta persze nem volt fiengin-ríni.

– Hát a dobásaid milyenek, halligí? – ez volt az első szava, ahogy átölelte Nindát.

- Jók, de már rég nem dobtam, daurta.
- Szissz-szissz, és milyen rég?
- Vagy egy éve.

– Az épp elég, hogy kijöjj a gyakorlatból, a szertartás után eljössz velem dobálni, helyes?

– Dehogyan megyek, te sengiri... itt maradunk és örülünk egymásnak meg a szellemeknek.

– Jó. Majd sütünk sehaddat meg ilembát. Hol van a hilgut?

– Mondom, hogy sengiri vagy, alszik a sillafupban, vagyis Hait valószínűleg már szoptatja.

– Akkor beasonok és megnézem.

S már ott is volt Ímandzsi, aztán Hongé, majd Fondzsahut, aki persze arról érdeklődött, hogy halad Ninda az údjátékkal.

Négy százkilencvenhétkor Séssinauri megállt a nagy ház ajtajában és végignézett az egybegyűlteken.

– Akkor hát, barátaim, nemsokára találkozunk a szellemekkel.

S visszament a házba, immár mint a szertartás vezetője.

Mindenki ellenőrizte a rínijét és elővette a jó előre magával hozott szulmélámpáscskáját. Nindáé kék volt, Ainié zöld, Szinensié sárga. Mire Séssinauri visszatért, már égett mindenkié, tarka csillagerdő borította a ház előtti térséget. Az automáták csak most emelték följük a haurímút, hogy sötétben lehessenek, hiszen másképp semmilyen fény nem érvényesült volna az örök napsütésben. Már egy derki óta tűz is égett a háztól hús riginre, nem tűzpálcákból, hanem rögtönzött Tűz Otthonában. Ninda gyújtotta meg, hiszen Kis Őrző volt, de a gondozását csak valódi Őrző végezhetné, aki ott lépdelt körülötte, mint minden jannihaumban.

Séssinauri fekete fahuddanban, fejére borított csuklyával érkezett, a szellemek miatt, kezében a Sínisuál-henger. Dél volt. A haurímúban csak a tarka csillagok sokasága és a tűz világított, meg a henger irizálása.

– Eljöttetek, szúnik? – kérdezte csengő hangon Séssinauri az ajtóban állva.

Egyetértő mormogás a tömegeből.

– Örülök neki, mert jókor jöttetek. Éppen ide várjuk a szellemeket, hogy bemutassuk nekik Áuszit.

A tűzhöz lépdelt, kezében a Sínisuál-hengerrel, amit elhelyezett a szokásos kis asztalkán, és kibocsátotta belőle a Fényt. De másképpen, mint a sáhaddif számára. Most úgy mondta: – Sínisuál-öngidzsaurin!

A henger kivetítette a Sínisuál-kört, ami aztán növekedni kezdett, az átmérője csakhamar elérte a három rígit, majd Séssinauri oldalra lépett, s a kör követte, elfordult az asztaltól.

– Áuszi, a Felhő újszülött gyermeke, jöjj közénk és mutasd meg magad a szellemeknek!

A házból előjött Áuszi, vagyis Hait és Ámmaít, a karjukon a sillafuppal, aminek most lehajtották az oldalait, úgy feküdt rajta Áuszi, zöld rugdalózóban és zöld sapkában. Ebből csak annyinak volt köze a szertartáshoz, hogy legyen rajta sapka, de nem kötötték meg az álla alatt; ha mocorog és leesik, egyszerűen visszarakják. A szülők is köznapi köntösben és ríniben voltak. Aini és Szinensi mellettük jött

kétoldalt, Ninda pedig előttük, hátrálva, ők voltak a hilgihut-fődirok, akiknek az a feladatuk, hogy a hilgutra vigyázzanak, nehogy leessen a szülei karjáról, nehogy azok elejtsék, nehogy bekövetkezzen bármi olyan baleset, ami egyébként aligha következett még be a Testvériség történetében, hiszen minden szülő tud vigyázni a saját gyerekére.

Hait még nem épült fel teljesen, de nem okozott gondot a járás, nem akarta elhalasztani a szertartást.

Karjukon az újszülöttel beléptek a Sínisuál-körbe.

– Áuszi – köszöntötte a sódan. – Áuszi, a Felhő Gyermeke! Nézzétek, szúnik! Hait Kirisz és Ámmaít Ídara fia, Áuszi, aki hamarosan elnyeri teljes nevét. Ehhez hívjuk segítségül a szellemeket.

A Tűz Otthonához lépett és beledobta a peremre már odakészített piros rimdzs-gömböt. Az a tűzben szétomlott, s élénkpiros, illatos füst szállt fel.

– Angdzsáramun-hilhallí simeng Szíhpun-rangsiran, te, aki vigyázol a magzatokra és csecsemőkre, tudjuk, hogy őrzöd Áuszi kicsiny életét. Ófáhannip-szilgil Dzsórun-hpangsé ílp rginnan-Szógasszinut, te, aki vigyázol a családokra, tudjuk, hogy óvod Hait és Ámmaít életét és gyermekeik életét. Súrarihongi-siamdí jull Ikkíran-szinné-Hangé, te, aki mindenkinek segítségére vagy a tanulásban, tudjuk, hogy segíteni fogsz Áuszinak az előtte álló évszázadok során. Ámindzsaun-holgip sédin dzsrind-Ásszirafaungrórin, te, aki gondoskods az egészségünkről, tudjuk, hogy óvni fogod Áuszi egészségét.

Visszafordult a családhoz.

– Ki az, aki klánjába fogadja ezt a szüni gyermeket, Áuszit, akinek vérségi kapcsolat folytán nincsenek klánjai?

– Én – felelte Ninda, szembefordulva Séssinaurival.

– Ki vagy te?

– A Felhő Gyermeke vagyok.

– Ki vagy hát neved szerint?

– Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá.

– Áuszi hilgihut-sódanjának feladata a klánbavételre felkérni a szellemeket. Ha ez megtörténik, Áuszi klánjaid tagja lesz és az is marad mindörökké.

– Simnunná – felelte Ninda, s mindketten a Tűz Otthonához léptek.

– Ildzsimmun-ríhangszin aull rgíman-Sáttihpuan, te, aki vigyázol a szúnik klánjaira, kérlek, állj meg utadon egy szívverésnyit. Itt van Áuszi, itt van az ő hilgihut-dzsimmtuja, és itt vagyok én, hilgihut-sódan, akinek feladata kettejüket összekötni. – Ninda bedobta a tűzbe a zöld rimdzs-gömböt, s a felszálló zöld füst felé nyújtották karjukat. – Légy segítségünkre, hogy a klánbavétel sikeres legyen!

Visszamentek a családhoz, s már ott állt egy hilganil egy tálcára helyezett tálka vízzel. Beletették a kezüket.

– Mossa össze vérünket Ősi Föld vize.

– Simnunná – mondta mindenki, még az Őrző is.

Ninda vizes kezével megsimogatta Áuszi arcát.

– Klánomba fogadlak, Hangikun Szesszinan Áuszi Ídara Kirisz! Vérem a te véred, lélegzetem a te lélegzeted, életed folytassa az én életemet.

– Simnunná!

497.

oj-26 šuep kľu

„Látszólag a nagyon kicsi korkülönbség okozta, hogy az én három anyukám mindig olyan volt, mintha a barátnőim lennének. De szerintem ők akkor lettek volna olyan igazi »anyukaszerűek«, ha sok-sok évszázaddal idősebbek lettek volna. Megkaptam mindent, amit egy gyerek kívánhat: szeretetet, figyelmet, tanítást, bizalmat, tiszteletet. És rengeteget játszottak is velem.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
bevezető, 3.

A szülők helyet foglaltak az egyik asztalnál, Áuszit maguk közé fektették baba-fektetőben, most már visszacsukva dobozá a sillafupot. Rájuk már nem volt szükség ahhoz, hogy a sódan megköszönje a szellemek segítségét, aztán visszazárja a Sínisuál-kört a hengerbe és visszavigye a házba. Míg bent volt, az automaták fölkapták a sátrat, összecsuhták és elvitték, az emberek eltették a ríniket és a színes lámpácskákat, csak a Tűz Otthona maradt, amely körül ugyanúgy lépkedett az Őrző, s még akadt a két rimdzsgömbből szétszóródott piros és zöld porból, időnként egy-egy szemcséjét elérte a tűz, s apró színes füstpamacs szállt fel belőle.

Séssinauri pillanatokon belül visszatért, most már fahuddan nélkül, de a kert ad-digra teljesen megváltozott, az automaták asztalokat, padokat hoztak, néhány dzsomsdzstűzhelyet is, az emberek beszélgettek, falatozáshoz készülődtek, de senki sem kezdett hozzá anélkül, hogy előbb oda ne menjen Áuszihoz és homlokára tett kézzel üdvözlje mint a Testvériség új tagját. Ő közben elaludt megint, az üdvözlések sem érdekelték. Hamarosan fölbred és enni kér majd.

Az ikrek közben körbesereglették Nindát, ahogy szokták.

– Minket is így vettél a klánodba?

– Hát persze, sienip.

– Melyikünk volt előbb?

– Egyszerre csináltuk. Egymás mellett feküdtetek a sillafupotokban, és átaludtátok majdnem az egészet, egészen addig, amíg meg nem fogtalak benneteket vizes kézzel. Akkor fölbredtetek és kicsit nyivákoltatok.

– Még nem tudtunk beszélni – nézett Tunni a hűgára, mint aki megmagyarázza neki.

– Hát nem, még nem tudtunk – értett egyet Lorra.

Séssinauri betartotta az ígérését, először is ilembát sütött.

– Ez galaktikus étel – magyarázta az asztallap szélére nyomódott orrocskának –, mindenfelé megtalálható, de minden világon másféleképpen csinálják.

– Segítetek, jó? – mászott föl egy székre Sileni.

– Feltétlenül, sien. Sokat fogunk csinálni, hiszen ez a jannihaum. Nézd, ilyen korongokat formálok a tésztaból, aztán beleteszem a tölteléket, félbehajtom, és így körben összetapasztom a szélét. És mehet sülni.

– Milyen tölteléket?

– A darált hússal kezdem, aztán jön a sajtos, a zöldséges és a halas.

– Mit tettél a darált húsba?

– Andzsaut és hinent, meg egy kis kék simmerit, hogy kihozza az ízét.

– Akkor mitől lesz csípős?!

Ninda elnevette magát, de nem ment oda segíteni Séssinaurinak, oldja meg egyedül. Ez még nem is az a helyzet, amikor nehéz Silenivel, most éppen csak makacs egy kissé – de amúgy egészében kell hozzá a három anyuka, és még így is sokat könnyít a feladatukon Hait és Ámmaít közelsége, no meg hogy a Testvériségben vannak, ahol minden felnőtt gondot visel minden elé kerülő gyerekre.

Elkapta Aini jelzését egy másik asztaltól: kedvese éppen üzenetet kapott. Úgy érezte, mintha ő maga olvasta volna. *Sileni száfunnupját valószínűleg az év utolsó hatodában végezhetjük el. Dzsargaun, ortopéd hipersebész.*

Mind a négyen vették az üzenetet a mentális érintkezés gondolatsebességű száguldásán.

– Akkor lesz lábam is – örült meg Sileni. – Kettő. Egy meg egy!

– Igen, kettő – nevettek az anyukái.

– És fogok tudni járni rajta?

A kérdés jogos volt, mert az orvosok megmondták, hogy ez nem fog azonnal menni, a testnek meg kell szoknia az új testrészt, akárcsak az ujjak és a szemek esetében.

– Persze, sien. Pár napba nyilván beletelik, amíg hozzászoksz. De attól kezdve olyan lesz, mint a földrengés előtt.

– Šuep klu... šuep klu õit.

A lányoknak nem kellett szavakba önteniük értetlenségüket – ezt a kifejezést nem ismerték –, a gondolati érintkezés útján Sileni azonnal vette a kérdést, de nem arra válaszolt.

– Šuep klu õit dèn kã dain dîn! – kiáltott föl fennhangon. – Qroap saaaaaa lie dõp lan sue lè, áim lwan foip suk loy mímímít!...

Ninda már ott állt mellette, magához ölelve a feldúlt kislányt, és a másik két anyuka is jött a kert más részeiről.

– Jól van, kicsim, sã dõ dõy, ei sã dõ dõy. Kõp lüap? Kõp lüap, srüy mí?

– Az előző anyukám is csinált ilyet – felelte Sileni könnyek között, de szüniul. – Emlékszem! Én hajtottam össze a tésztát, és šuep kľu volt benne, šuep kľu dr n ke dw t noat gi k...

Már mind a három  t ölelte, mellettük a k v  dermedt S ssinauri moccanni se mert.

– Jól van, kicsim – mondták mindhárman, jórészt egyszerre beszélve –, semmi baj. El j tt egy kis emlékszikra. Történt már ilyen, el  is fog fordulni még. Nincs azzal semmi baj, ha emlékszel.

Eltelt egy-két mati, mire a kislány megnyugodott, de S ssinauri még akkor is  gy állt ott, dermedten, mint a hihurr dzsi.

– Szissz – nézett rá Sileni.

–  s  n most... mit csináljak? – lehelte a nagylány.

– S sd meg őket! – vakkantotta a kicsi. – Másképp hogy egy k meg? Tudunk sátáni šuep kľuval t lt ttet is?

– Hogyne, sien... ha megmondod, mi az.

– Hát... azt... nem tudom.

Az anyukák se tudták, hiszen minden jalar nyelvtudásukat Silenitől kapták, ezért kis tanakodás után Ninda  rt egy üzenetet. *Szükségem van a šuep kľu recept-jére. Annyit tudok róla, hogy k  dainba töltik, s rg s, kissé s s kr m. Lennétek szívesek elküldeni, amilyen hamar csak lehet? Köszönöm. Ninda.*  s elküldte a jaungaimaszi kormánynak.

 s s t gettek tovább, meg később persze k r lt ncolt k a t zet, mielőtt elbontották a T z Otthonát, de csak este.

Jaungaimaszon ezalatt kisebb p nik t rt ki. A földrengés pusztításából épp csak magához t rni kezdő államocsk ban m g minden a feje tetején állt, és az ügyintéző, aki elolvasta az üzenetet, semmit sem tudott a jalar konyháról. K rbek ldte mindenkinek a kormányint zm nyben, els rend  sürgősséggel, az aláírás miatt, és ugyanezért mindenki nagyon gyorsan válaszolt, hogy nagyon sajnálja, nagyon szeretne Ninda segítségére lenni, de nem tudja. Felh vtak mindenkit, akit csak tudtak, m g végre meglett a válasz, de akkor már maga a külügyminiszter írta meg roppant udvariassággal, mellékelve a szakértő nevét és kódját, aki bármikor a legnagyobb örömmel áll Ninda rendelkezésére, bármiben, ami akár a jalar konyhával, akár a népszokásokkal, kultúrával, a jalar nyelvvél vagy tényleg bármely módon a jalarokkal kapcsolatos.

Nem volt bonyolult. Az alapanyag egy vajf eles g volt, amit elég könnyen lehetett azonosítani a szummendzil ómgival, ebbe néhány zöld f szert és egy kis gy m lcs t kellett keverni, és kész. Finom lett, sikert aratott a hilm -jannihaumban.

Sileni nemsokára tömött pocakkal aludt a játszószőnyegen, orrocskáját a sürgő és kék  g felé fordítva, mellette Dzselli  s L , arrébb   és az ikrek.

oj-27 láb

„Nemrég megkérdeztek egy tévéműsorban, mit tartok életem legnagyobb szerencsésjének. Azt, hogy személyesen ismerhetem Nindát, feleltem. Nem a feleségemet és a gyerekeimet, kérdezte a riporter. Felesége és gyerekei sok embernek vannak, feleltem. De csak egy maroknyi ember ismerheti közelről Nindát. Később azonban elgondolkodtam. Vajon ismeri-e bárki Nindát? Föl lehet őt emberi ésszel fogni?”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
51. sómir*

**Szúnahaum
Ángahaur
43670. dzsirat dzsorehan
640**

Sileni zavartalanul aludt még fél derkit a műtét után, és amikor fölébredt, egyből a lábát kezdte csodálni. Igazi, teljes bal lába volt, éppen olyan, mint a jobb, volt rajta lábfej, boka, öt apró lábujj, minden. Sileni teljesen el volt ragadtatva, akárcsak az anyukái, csak ők persze már megcsodálták, amikor kikerült a száfunnupgépből.

– Igazi láááááb – ez volt az első szava. – Van igazi lábam!

Tapogatta, fogdosta. Persze szasszegautba volt csomagolva az is.

– Még nem érez – állapította meg. – Majd később. Akkor addig nem kelhetek föl, ugye?

– Hát nem – lépett be Dzsargaun. – Ahogy megbeszéltük. Tetszik?

– Sak lak! Dýra vyleneis, nagyon szép! Mehetek haza?

Az orvos mosolygott. – Ennyire nem szeretsz itt lenni?

Sileni kinyújtotta felé a két karját. Dzsargaun az ágyhoz lépett és lehajolt hozzá, a kicsi pedig átkarolta a nyakát.

– Deee, szeretlek téged is és mindenkit. Kaptam töletek ujjakat meg szeeeeeemet és most lábat is. Mehetek haza?

Az orvos nevetve bólogatott.

– Mehetsz, persze hogy mehetsz. Jární nem szabad, amíg nem érzed a lábad, és akkor is csak akkor, hogy valaki fogja a kezedet. Jó párszor el fogsz esni.

Sileni felmutatta ökölbe szorított kezén – persze a balon – a külön-, anya- és babaujját. Ez jalar szokások szerinti gesztus volt, Ninda párszor beszélgetett már jalarokkal és kiderített néhány ilyen apróságot. Egy kedves, idős asszony, Dűp Meif Roat Lī volt a fő segítsége, aki inkább azon volt elámulva, hogy egy szúni gyerek a jalar kultúrára kíváncsi, nem pedig azon, hogy személyesen Nindával be-

szélgethet. Aini és Szinensi nem érintkezett a dzserang nyilvánossággal, a nevüket sem fedték föl előttük.

Az esszidzsinna szabályai szerint ugyanaz a mentő jött értük, aki idehozta őket, Zsammen, aki fergit nemzetiségű volt, s a nevét is így használta, nem dzs-vel. Világosbarna hajú és bőrű, vékony ember volt, de Silenit persze úgy kapta föl, mint a pelyhet. Most is csak bejött és nyújtotta a karját.

– Szóval már megyünk is?

– Megyünk – vágta rá a kicsi. – A régi lábam hol van?

– Azt visszavitték a raktárba – felelte Szinensi –, majd felhasználják megint, ha lesz olyan, akinek jó.

Zsammen a karjára kapta Silenit, beültette a kocsiba és elindultak. Útközben négy orvossal is találkoztak, akik ismerősként üdvözölték őket, és gyors gyógyulást kívántak. Kettő közülük ott volt a műtőben ma délelőtt.

S pillanatokon belül már otthon is voltak. A család futva jött ki elébük, összevissza ölelgették Silenit és az új lábát csodálták.

– Tényleg gyönyörű – örültek az ikrek –, nekünk is kell!

Ámmaít sengirinek nevezte őket és kiemelte Silenit a kocsiból.

– Hing-hing – mondta Zsammen –, akkor én megyek is. Használd egészséggel az új lábadat.

Ő is kapott egy ölelést Silenitől, akit aztán leültettek a kerti nyugágyba.

– Most jön a neheze – guggolt mellé Aini. – Féken kell tartanunk téged egész este.

– Miért, este már fölkelhetek?

– Nem, este szépen elmész aludni.

– De aaaanya, ki kell próbálni az új lábamaaaat...

– Nem, kicsim, amíg nem érez, nem állhatsz rá.

– De este már érezni fog!

– Ezt majd meglátjuk akkor. Ha este már érez, akkor egy kicsit kipróbálhatod, de akkor is le kell feküdni. Nem vagy éhes?

Ezt a kérdést Sileninél már régóta csak afféle töltelékszóként használták, hiszen soha nem adott nemleges választ, örökké éhes volt, akár egy kutyakölyök. Szinensi neki is látott enivalót készíteni.

Este, fürdésnél Sileni csalódottan vette tudomásul, hogy a lába nem érez még semmit, sem a nedvességet, sem a víz melegét. Az anyukák hajthatatlanok voltak, addig nem állhat rá, amíg nem érzi. Végül aztán késő éjjel, kilencszáznyolcvankor egyszer csak felült az ágyban.

– Viszket!

– Végre – könnyebbültek meg a lányok. – Mit érzel még?

– Csak viszket. De ha megvakarom, azt nem érzem!

Ninda fölhívta a kórházat, ahol Nirganu vette föl és természetesen kérdés nélkül tudta, kiről és miről van szó.

– Csak viszket? Az nem baj. Fél napja sincs, hogy a helyére tették azt a lábat, még nincs igazi érzékelés benne. Sajnos ez a viszketés nem igazi, úgyhogy hiába vakarod meg. De azt jelenti, hogy kezd visszatérni az idegfunkció. A szasszegautotkot most már le is vehetitek.

– Ha masszírozzuk a lábát, azzal nem gyorsíthatjuk az érzékelést? – kérdezte Aini.

– Talán a folyamat vége felé egy nagyon kevéssel, de itt nem meggyengült érzékelésről van szó, mint amit az okoz, ha például sokáig tartod hidegben a lábadat. Az a végtag fél napja még nem volt a test része. Ilyenkor az agynak valósággal újra fel kell építeni a saját testéről alkotott képet. Ez sokkal összetettebb annál, hogy a tudata tisztában van azzal, hogy lett egy lába, az egész vegetatív idegrendszernek át kell hangolódnia. Annyival mégis könnyebb dolga van, hogy már van ebben gyakorlata, az ujjakkal és főleg a szemekkel, azok sokkal nagyobb munkát jelentettek. Már tudja, hogyan kell csinálni. Reggelre valószínűleg meglesz az érzékelés.

Sileni az éjszaka folyamán többször felébredt, viszketésre panaszkodott, aztán már arra, hogy fáj a lába. Éjjel száztíz volt, de amikor Szinensi főlhívta a kórházat, azonnal felvette egy másik orvos, ő is azonnal tudta, miről van szó, és habozás nélkül odaküldte az esszidzsinnát. Egy fiatal fiú volt, aki kérdés és megjegyzés nélkül hiperlapokat állított Sileni mellé.

– Már nem fáj – mondta a kicsi.

Irráheni bölintott.

– Nem is szabad neki, amíg a lapok között vagy.

– Minden hibátlan – érkezett Szaup hangja a kórházból. – Reggelig maradj a lapok között, figyelni fogjuk, hogy továbbra is minden rendben van-e, és nem engedjük, hogy fájjon.

Sileni már aludt is megint.

Reggelre valóban helyreállt az érzékelés, Sileni lelkesen jelentette, hogy már nem viszket és nem fáj, miután a kórháziak félreállították a hiperlapokat – ő maga nem tudott volna kibújni közülük, hiszen automatikusan követik mindenhová –; érezte az érintést, és tudta mozgatni a bokáját is. A lábujjait még nem.

– Akkor próbálj meg ráállni – mondta Ándemu a fali képernyőről. Sileni már ugrott volna, de Aini elkapta a karját.

– Várj csak, sien, várj. Nem kapkodunk. Szép az orrocskád, nem kellene összetörni.

Sileni nevetett és hagyta, hogy Aini és Ninda kétfelől megfogja és tartsa a kezét. Az elővigyázatosság indokolt volt, nehezen tudott megállni a lábán, lépni pedig még nehezebben. A második lépésnél meg is billent és el is esett volna, ha nem fogják meg.

oj-28 meghívás

„Mi hárman lettünk a legkülönlegesebb emberek az egész Testvériségben, és köztünk is a legkülönlegesebb Ninda, nemzedékek sokasága óta az első új törzscsalád főnöke. Jó előgyakorlat volt hozzá a dzserangok között terjedő Ninda-kultusz. Ezzel ugyanúgy nem foglalkozott, mint amazzal.”

Aini:

*Ninda mint köznap ember,
140.*

**Szúnahaum
Jasszani-Haugímú
43 670. szahut fattilgópan
460**

Nehéz volt ez a másfél nap, bár azért könnyebb, mint a szemműtét után. Sileni nagyon hősiesen küzdött, újra meg újra elesett és újra meg újra talpra állt. Heten is segítettek neki, nemcsak a lányok és a „nagyszülők”, hanem az ikrek is, akik ugyan semennyivel sem voltak nála nagyobbak, de kettejükre együtt azért mégiscsak támaszkodhatott. Még szahut reggel sem engedték egyedül sétálgatni, hiába kicsi és kicsit esik.

És szó se lehetett arról, hogy körbetáncolja a tüzet. Ámmaít vitte ki a karján a jannihaumba, leültette egy asztalhoz, és onnan nem volt szabad mozdulnia egyedül. Ha kérte, fölvtették és átvitték a játszószőnyegre.

– De hát tud járni – hangzott el tucatnyi alkalommal, amikor egy-egy kisgyerek látta, hogy Silenit karon viszik.

– Nem, nem tud – volt a felelet mindannyiszor. – A múltábal tudott, de most már igazi van, és azzal még nem tanult meg. Pár nap múlva már tudni fog.

Ninda kilépett a körtáncból, megfordult, a játszószőnyeghez akart menni, és összerezsent. Dermedten nézte az egyik asztal mellett álldogáló öregembert, aztán gyorsan megigazította a köntösét és odament hozzá.

– Törzsem feje – szólította meg a szúnik szertartásos modorában –, köszöntelek a jannihaumban.

Narongi mosolyogva nézett rá, aztán fölemelte bal kezét, amin ott aranylott a liktenit-upesz-haudzsi. Ninda is feltartotta balját, s egymáshoz érintették a két karperecet.

– A liktenit-upeszek üdvözlését hoztam a nindaranoknak. Örülök, hogy látlak. Nagyot nőttél, amióta kis liehaként fölvtünk a törzsbbe. – Helyet foglalt az asztalnál. – Én pedig elfáradtam, öreg vagyok már. Ímudzsi egyetértésével hamaró-

san leteszem a törzs gondját. De előbb még találkozni akartam néhány emberrel, így veled is.

Ninda lehajtott fejjel fogadta a megtiszteltetést, és természetesen nem köszönte meg.

– A te réveden a mi törzsünknek jutott az a ritka különlegesség, hogy egy ta-gunk új törzscsalád alapítója és egyben törzsfőnöke is lett. Ráadásul ilyen fiatal-on... s ilyen rövid idővel azután, hogy eltöröltük lieha mivoltodat és beírtunk az Élet Fájára. Hallottam, hogyan írtál történelmet Szindorián... hát itthon is megtet-ted. Nem, ne csóváld a fejed, tudom, hogy te nem kérted ezt a tisztességet. De ismered a mondást: Hangilaoran semmit sem tesz ok nélkül. Egy ilyen döntés meg-hozatalához seregnyi szakember közreműködésére van szükség – ne kételkedj a szavukban. Azért kaptátok ezt, mert megérdemeltétek. – Megpihentette pillantását a másik két kislányon, akik szintén ott álltak már előtte. – Tehát ti vagytok a má-sik kettő. Te vagy Szinensi, téged ismerlek az *Aulang Lai*pról, akkor pedig te vagy az a szunnaszi kislány. Valamit még talán fel tudok idézni a nyelveteken... Muina Narongi.

– Muina Aini – felelte Aini mosolyogva.

– Leimi... hogy is mondják... jauske l̄yron vaikas?

Természetesen egyikük sem javította ki, sem a hibás ragozást, sem a szórendet, sem a kiejtést.

– Igen, a teljes nevem sokkal hosszabb, de csak az Ainit használom. Én már szúni vagyok – akárcsak Ninda, neki másmilyen neve nincs is, csak amit az Élet Fáján kapott.

Az öreg törzsfőnök megint Nindára nézett.

– De nemcsak azért jöttem, hogy lássalak, törzsem lánya. Hoztam neked vala-mit.

Ninda szeme kérdőn villant meg.

– Egy meghívást. Van nekem egy barátom, Gerdzsinunak hívják. Egy kis cso-portban dolgozik, azt pedig úgy hívják, hogy Ímasszindzilap, és összekötő má-sod-fedélközi rangban helyezkedik el a modern dzserang társadalomtörténészek és a pszichológusok között. Nem tudom, tudod-e, hogy Hangilaoranon az a szo-kás, hogy ha meg akarnak hívni valakit, közbenjárót kérnek fel. Hát ez vagyok én. Szeretnének köreikben üdvözölni és együtt tanulni veled.

Együtt tanulni. Az ősi hangilaorani kifejezés, amiben benne van, hogy a Galaxis legnagyobb és legöregebb egyetemén mindenki tanít és tanul is, egyszerre. Ninda lassan bólintott.

– Értem, törzsem feje. Köszönöm a meghívást. Elmegyek és együtt tanulok velük.

– Kísérje utadat a Fény – bólintott Narongi, de közben az embereket figyelte a jannihaumban, valakin éppen megakadt a szeme. Pár pillanatig szemlélte, aztán elkurjantotta magát. – No lám, ivut legyenek, ha ez nem Íszengauri!

Egy férfi megfordult vagy húsz riginre tőle, és elvigyorodott. Magas, erős alkátú, idős ember volt, élénk mozgással jött oda hozzájuk.

– Narongi, öreg főnök, te itt?

Megölelték egymást.

– Az ám, talán még az *Aulang Laipon* találkoztunk utoljára.

– Vagy Hangilaoranon – mosolygott a törzsfőnök, és ahogy a szúnik szokták, nyomban a lányokra nézett. – Nézzétek, ez itt Íszengauri, már az alapiskola óta ismerem. Ők meg a nindaran törzs, ez Szinensi, ez Aini, ez pedig Ninda.

Az öreg alaposan megnézte őket, lassan bólogatva.

– Hallottam rólatok, láttam a családalapítást is. Szép szertartás volt, Límarrip megadta a módját. Úgy is kell, ilyesmi aztán csakugyan nem akad minden évezredben. Utoljára talán ükapáink ükanyái láthattak ilyet.

Ninda mosolygott és nem szólt semmit, ahogy szokta.

– Meg is érdemli – mondta Narongi. – Sok imeddu megettem a janníhaum asztalánál, de még egy ilyen gyereket nem láttam. Hány éves is lehetett, százhusz talán, mikor már olyan bölcsesket mondott, hogy az ember csak nézett, hogy férnek ilyen nagy gondolatok ebbe a kicsi fejbe.

Ninda szelíd mosollyal válaszolt.

– „Sok bölcs öreget láttam, Szisszafóri. De én mondom neked, a legbölcsőbbek mindig a gyerekek. Őket még nem korlátozzák gátlások és konvenciók, s az agyuk szabadon asszociál. Olyan gondolataik támadnak, amiket mi már rég elfelejtettünk, s a rá való képességet is elveszítettük már.” Ezt Fánarrugi írja a Hallihíniben.

– Ó, gyermek – nevetett Íszengauri –, olyat is mondtak már, hogy a kutyák a legbölcsőbbek.

– Hogyne – bölintott Ninda. – Dzsimdúni azt írja: „Egy kutya tízéves korára mindent tud, amit egy kutyának tudnia kell; egy ember egész életében sem tanulhat meg mindent, amit egy embernek tudnia kell.” Szekharumbaní pedig azt: „Az oktalan ember folyton fecseg, az okos ember ritkán szól. Mennyire bölcs lehet akkor egy kutya?” Andranikē Synodraiškiunēvuomas pedig: „Bármit mondasz a kutyádnak, figyel rád, meghallgat. Sokkal többet ért meg, mint hinnéd. Nem nyilvánít véleményt, de megvan a véleménye mindenről, amit tapasztal. És jobban ismer téged, mint bárki.”

A két öreg hümmögött. Egymásra néztek és mosolyogtak.

– Igazad van, öreg barátom – mondta Íszengauri. – Bölcs ez a gyermek, kétségtelenül. Három országból idéz velős mondásokat, ehhez el kellett olvasnia száz meg száz szerzőt, és ki kellett válogatnia azokat, amik ide vágnak. Hát talán még némi szerencsével meglátjuk, mi lesz belőle.

– Megmondom én azt most is – felelte Ninda komolyan. – Ember vagyok és az is akarok maradni. Nem olyan gyakori ez a Galaxisban.

oj-29 konferencia

„Meséj azokról a problémákról, amiket fegyveres összecsapás segítségével lehetett megoldani. De csak ha hallottál ilyenekről.”

Ninda:
Beszélgetések,
858.

**Sÿyndoreia
Kaŷndim
60. tavÿrtá 26.
a zöld órája**

A konferenciát a főváros szívében, a Sdólèy utcában levő ÉErùsÿt szálló nagytermében tartották. Voltak vagy ezren a hosszú asztalok mentén, a legkülönbözőbb szervezetek képviselőiben.

– Uraim – vette át a szót Àwreyp doktor, azzal a megszólítással, ami a hölgyeket is magában foglalta –, tájékoztatom önöket, hogy két órája ülünk itt és mozgatjuk a levegőt, ahogy Lÿnew dalában van. – Derűlség. – Ha Niinda most itt lenne, már legalább negyvenszer lehülyézett volna minket, amiért egy ilyen jelentéktelen apróságban sem tudunk megegyezni, hogy kik vezessék az országot. Az jutott eszembe, amit Ýdar világán csinált az egyik elnökük, valamikor a Sÿyndoreia alapítása körüli időkben: a pártok addig marakodtak, amíg gondolt egyet és meghívta őket egy tanácskozásra. Amikor mind összegyűltek, elnézést kért és kiment. Aztán megjelent egy képernyőn és közölte, hogy be vannak oda zárva, addig nem jöhetnek ki, amíg megegyezésre nem jutnak. Elég hamar sikerült nekik. Hát azt hiszem, nekünk is a javunkra válna egy ilyesféle kényszer, nem gondolják?

Derűlség, egyetértő hümmögések. De azért egy kis nyugtalanság megmoccan az emberekben: mi lesz, ha most Àwreyp kísétál és bezárja őket? Vagy valaki más veszi át az ötletet? Elég kínos helyzet lenne.

A tanácskozás keservesen haladt. A következő szünetben Vÿhaućen doktor gondolt egyet és felhívta a Testvériséget. Hátha fölveszik.

Fölvették.

– Üdvözöllek, Ámmaït. Ne haragudj, hogy zavarlak.

– Semmi gond, Lèëreÿn, örülök, hogy látlak. Hol tart a konferencia?

– Sehol, Ámmaït, sehol a nagy tekergő Galaxisban, ahogy te szoktad mondani. Nagyjából úgy zajlik, hogy valaki elmondja, mennyire örül, hogy az ő pártja vallja Ninda hamisítatlan, eredeti elveit, aztán a következő elmondja, hogy ennek ő is örül, ugyanis valójában az övé követi Nindát igazából.

Ámmaít rosszállóan ráncolta össze a homlokát.

– Ez így bohóchááz, Lèëreÿn.

– Igen, Ámmaít, szerintem is.

– Akkor most én fogom Ninda elveit követni valóságosan, és nem foglalkozom ezzel a hülyeséggel. Hogy vagytok, Lèëreÿn?

Az ügyvéd bólogatott.

– Jól, köszönöm kérdéseted. A gyereket persze alig látom... vagyis hát a gyerekeket, Eīdi már teljesen hozzánk tartozik. Megnönek, Ámmaít, mi meg megöregszünk.

– Arrébb lesz az még, Lèëreÿn – mosolygott a barátja.

– No, te mondod, akinek már unokája is van?

Ámmaít nevetett. Lèëreÿn jól tudja, mennyire unokája neki Sileni.

Amikor a küldöttek visszatértek a tanácsterembe, egy feliratot találtak a fali képernyőn.

Ninda személyiségi jogainak védelmében – külön és kizárólagosan a jelen konferencia számára – megtiltjuk személyének hivatkozási alapként való használatát a konferencia további folyamán. A jogsértőket a biztonsági személyzet kivezeti a teremből. Ninda Társaság.

S egy nagydarab férfi állt meg a képernyő alatt.

– Tisztelt küldöttek – szólalt meg hangja a kihangosítókból –, Sēwtañ Īmmāḥÿ vagyok, a szálloda biztonsági szolgálatának vezetője. Megkeresést kaptunk a Nīindā Társaságtól, hogy a hátam mögött olvasható követelményt tartassuk be. Válaszként feltettem azt a kérdést, amit bizonyára önök is feltennének: joga van a Nīindā Társaságnak ilyen tilalmat szabni? A válasz az volt, hogy igen, és hozzátették, hogy aki nem ért egyet, az a konferencia után élhet panasszal, akár perelhet is. Állnak elébe. Ezért kénytelen vagyok közölni önökkel, hogy ezt az előírást kötelesek betartatni, és mérlegelési jogköröm nincsen. Köszönöm a figyelmüket.

Bólintott és helyet foglalt az asztal egyik sarkánál.

– De hát ez... ez cenzúra – szólalt meg Dōōruōp döbbsen. – Ezt nem szabad eltűrnünk, uraim!

– Nem, képviselő úr, nem az – felelte Vÿḥaūteñ vidoran, nem is titkolva kárörömét. – A személyiségi jogok a Galaxis talán összes országában elsőbbséget élveznek azzal szemben, hogy mi miről akarunk beszélni. Mint ügyvéd adok önnek jogi tanácsot, még hozzá ingyen: ne akarjon érvényt szerezni az igazának, mert nincs igaza, és sem sÿñdor, sem süünÿ bíróság nem fog az ön javára ítélni. Ez van.

Ezek után a konferencia még nyögvenyelősebben haladt, mint eddig. A követelmény világos volt: a hónap végéig közölniük kell a Testvériség által delegált kormánnyal, hogy kik fogják vezetni az országot a következő két évben. Választások

egyelőre nem lesznek, mert a társadalmat még túlságosan polarizálja a diktatúra hatása, és nagyon sok a politikailag írástudatlannak tekinthető, könnyen befolyásolható választópolgár. Ilyen körülmények között a választás kimenetele – fejtette ki a tévében Šoõnasruõp szociológus-politológus – nagyjából azon múlna, hogy melyik párt tud hatásosabb reklámokat zúdíttani a közönségre. Ezért választás helyett össze kell állítaniuk egy kormányt, amelynek programját ugyanúgy az ország talpra állítása határozza meg, mint az ideiglenes kormányét, és a csillagközi közösség által elfogadott normák szerint kívánja alakítani kisebbség- és szegénypolitikáját. Ha ez megtörténik, õk lesznek a kormány, és a Testvériség erõi távoznak az országból.

Az nem hangzott el, de mindenki tisztában volt vele: ha az új kormány nem felel meg a kívánalmaknak, sokkal hamarabb fogja kivívni a Testvériség haragját, mint a Kÿyreàn-diktatúra, és aligha számíthat egynél több felszólításra, mielőtt elveszik a kezébõl a hatalmat. Ez többeket zavart, régóta voltak olyan hangok, hogy Sÿyndõreia voltaképpen a Testvériség gyarmatává süllyedt – még akkor is az lesz, ha már nem õk dirigálnak az országban, hiszen a sÿyndõrokból álló kormány is az õ akaratuknak megfelelően fogja vezetni. De minden kifogásra az volt a válasz, hol a Testvériségtõl, hol az ÀLAN-tól, de még Kÿyreàn-párti politikai elemzõktõl is: vagy ez, vagy a demokráciának hazudott egyszemélyi önkényuralom. Ennél valódibb demokráciát jelenleg nem lehet csinálni ebben az országban.

A holtpontról végül Ílmarë úr mozdította ki a tanácskozást, már a lila órájának vége felé.

– Uraim – szólalt fel mély, dõrgõ basszusán. – Van egy javaslatom. Próbáljunk valami elõre vezetõ lépést tenni. Arra gondoltam, hogy javasoljunk jelölteket a miniszterelnõki címre. Kigondoltam egy egyszerű szabályrendszert: bárki jelölhessen, mindenkinek csak egy jelöltje lehessen, és senki se jelölhesse saját magát. Azután pedig nyissunk vitát a jelöltek személyérõl. Mi a véleményük? Lennének szívesek szavazással tudtomra adni?

A szavazás hatvanegy százalékos többséggel elfogadta a javaslatot.

– Köszönöm. Akkor ha megengedik, megtenném javaslatomat. Legyenek szívesek feljegyezni. Javaslom a miniszterelnõki posztra dr. Lëereÿn Vyhauteñ ügyvédet, az egykori diplomáciai testületi elnököt és késõbbi külügyminiszter-helyettest. Mielõtt figyelmeztetnek, szeretnék szólni: igen, tisztában vagyok vele, hogy kormányzati pozícióit még a diktatúra idején töltötte be. De belátta hibáját és ma az ÀLAN értékes munkát végzõ, hasznos tagja, a szélsőséges gyûlöletcsoportok ellen fellépõ munkacsoport fontos közremûködõje. *Ès nincs szükségem senki tanítására* ahhoz, hogy azt gondoljam: a hibákat be lehet látni és jóvá lehet tenni!

*„Hunyd be szemed
és nézz a fénybe.
Várj, hogy eljön-e
Limelulli.”*

*Ninda:
Limelulli,*

HARMADIK RÉSZ

AZ ÚJ FÉNY

Aini

paq

„S azzal tisztában vagy, hogy egyszer olyasvalaki lesz belőled, aki valaha nagyon régen élt, egy elmaradott, primitív korban?”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
672. sómir, 116. singir*

HINNULDUD

pa-1 diktatúra

„Háború? Jól gondold meg. Mert aztán odaállítalak minden egyes ember elé, akit testileg-lelkileg megnyomorítottál, akit elüldöztél az otthonából, akinek meggyilkoltad a családtagjait, és mindegyiknek újra és újra el kell magyaráznod, hogy amit ővele tettél, az miért volt jó. Addig is tanuld meg a nyelvüket. A kisgyerekek biztosan nem értik a tiédet.”

*Ninda:
Beszélgetések,
885.*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43 691. higit fargiszíman
380**

– Alapvetően két csoportra osztom a galaktikus államformákat. – Ninda az asztal lapjára nyomta anya- és apaujja hegyét. – Demokratikus és diktatorikus rendszerekre. És egyáltalán nem érdekel, hogy az államvezetők hogyan nyerik el a hatalmukat, az érdekel, hogyan gyakorolják.

– Igen, ez a Szedzsun-doktrína – bölintott Dzseral.

– Őt nem ismerem, de nem is gondoltam, hogy ezt én találtam volna ki. Az emberek számára érdektelen, hogy az ország vezetőjét demokratikus vagy csak annak hazudott választáson juttatták hatalomra, esetleg fegyverrel mozdította el az elődjét, örökölte hatalmát, vagy akár sorsoláson nyerte. Az embereket normális körülmények között a saját megélhetésük érdekli.

– Jó, akkor beszélj a galaktikus államformák két csoportjáról.

Ninda bölintott, és energikus mozdulattal kétfelé húzta a poharát és az íhafis palackját.

– Ha kiiktatjuk a képből, hogy a vezetők hogyan nyerik el a hatalmat, csak az állampolgárok szemszögéből nézzük a helyzetet, akkor az a kérdés, hogy a hatalom korlátozza-e őket a normális életükben, illetve milyen mértékben. Nem tartozik ide, hogy van-e választójoguk és annak van-e valóságos tartalma, mert az embereket a mindennapokban ez nem érdekli. Az érdekli őket, hogy van-e mit enniük, van-e rendes lakásuk, munkájuk, és így tovább. A hatalom kétféleképpen akadályozhatja az életüket, aktív és passzív módon. Aktív akkor, ha tevőleg megtiltja, hogy megtegyenek valamit, és passzív akkor, ha pusztán csak nem teremti meg a

feltételeit annak, hogy megtehessek. Természetesen gyakorlati szempontból a kettő között semmilyen különbség nincsen.

– No, itt már eltértél Szedzsuntól.

– Márpedig én úgy gondolom, hogy ha Szisszinmisszin nem mehet az orvosi egyetemre, akkor érdektelen, hogy azért nem, mert a kormány besorolta őt egy kategóriába, akiknek ezt megtiltja, vagy mert nincs rá pénze. Nem lehet belőle orvos és kész.

– Ebben viszont Ikkagénivel vagy közös nevezőn – szólt közbe Andzsrígi.

– Ha van valami, amit megtanultam – szögezte le Ninda – a nyolcvan év alatt, amit a Testvériségben töltöttem, az az, hogy a társadalom akkor működik jól, ha mindenki ki tudja bontakoztatni képességeit. Nálunk is van szegénység, Auríhaumon a népesség tizenhárom, Szúnahaumon nyolc százaléka a statisztikai értelemben vett szegények közé tartozik. De nincs hajléktalanság és nincs éhezés, mert az alkotmány előírja, hogy mindenkinek lakást kell adni, és mindenkinek jut ennivaló a janníhaumban. Ennek egyébként Ásingimu utánanézett a kedvemért. Sok államban írja elő törvény, hogy mindenkinek lakást kell adni, de ez nem mindenhol szüntette meg a hajléktalanságot: többhelyütt bürokratikus úton gáncsolják a törvény érvényre jutását – vagy éppen egyszerűen kihagynak embercsoportokat, mint azon a világon, ahol születtem.

– Térjünk vissza a két államformára – kérte Mintuap. – Éles elválasztóvonalat húzol a kettő közé?

– Nem – rázza meg Ninda a fejét. – Erre nincsen szükség. Elismerem, hogy az az állam, amely elsősorban passzivitásával akadályozza – azaz csak nem segíti – az emberek boldogulását, élhetőbb, mint az, ahol tevőlegesen gátolják az embereket. Éspedig minél elemibb dolgokban és minél agresszívebben, annál rosszabb a helyzet. Van azonban egy pont, amire nagyon oda kell figyelni. Ámmaít ezt Líra-ki-pontnak hívja, egy szindor politikus után, aki kielemezte ezt a Kíreán-rezsim esetében. Ez az a pont, amikor az eredetileg nem vagy nem egészen diktátornak induló vezető felismeri, hogy az ország most már az ő játszószőnyege, és azt csinál, amit akar. Az emberek számára addig csak kellemetlen, kissé zavaró vezetés ettől kezdve destruktívvá válik, mert öncélú lesz, célja immár egyedül saját hatalmának megszilárdítása. Ez három részből tevődik össze. Egy: elbánni minden potenciális ellenféllel és megakadályozni, hogy a diktátort valaha is elmozdítsák. Kettő: az embereket beidomítani a diktátor imádására, hogy eszükbe se jusson lázadózni, de azért is, mert ez a diktátornak élvezetet szerez. Három: kiteljesíteni a rezsim hatalmát, az élet minél több területét uralma alá vonni, szintén azért, mert ezt a diktátor élvezi.

– Beszélj a diktátor lelki alkatáról – mondta Dzseral, és ivott egy kortyot.

– Végtelenen túlkompenzált kisebbségi komplexus, megalománia. Erősen beszűkült világkép, a dolgokat hajlamos kizárólag saját hatalmának mércéjével mérni, sarkítva szemlél: valaki vagy valami vagy támogatja őt, vagy ellenség, középút nincs, illetve az idő előrehaladtával egyre kevésbé van. Paranoia, folyama-

tos rettegés a hatalom elvesztésétől, aminek következményeképpen állandóan ellenségeket és bűnbakokat keres, merénylőktől való félelmében megöleti bizalmasait, akár családtagjait is. Ellentmondást nemcsak politikai elveivel összefüggő kérdésekben nem tűr, hanem semmiben, a legkisebb véleménykülönbséget is világképe elleni agresszióknak éli meg és védekezés gyanánt vadul támad; elsősorban jelentéktelen kérdések fölött tud ökölharcig menő veszekedésekbe bonyolódni. Hát így valahogy. Ez persze a politikai gyilkosságokat leszámítva nem kizárólag az állami vezetővé lett diktátor körképe, hanem minden diktátori hajlamú emberre érvényes. Minden emberi társadalomban hemzsegnek az ilyen emberek, különbség abban van, hogy mekkora hatalmat tudnak maguknak kicsikarni, és mennyire fajul el a helyzet, mielőtt megfosztják tőle őket. Ez van a Sínisuál mögött.

A felnőttek csendes bólogatással néztek egymásra.

– Rendben – mondta végül Dzseral. – Megkapod a tíz pontot.

Ninda fölkel az asztaltól és kísétált. A vizsgabizottságnak nem illik köszönetet mondani, semmit sem szokás nekik mondani. Az előtérben ott várták a csoporttársai és a két párja, következésképpen Sileni is, aki persze rögtön a nyakába ugrott. Nem kérdezett semmit, az eredményt tudták a mentális kapcsolaton át – meg hát Ninda amúgy is minden vizsgáját tízesre tette le. Akárcsak a párjai. Sileninek persze még nem voltak vizsgái, ő nemrég kezdte el az alapiskolát.

Nyilvánvaló volt, hogy mindhárman maximális pontszámmal fognak végezni, vagyis ilkal fokozatot nyernek. Dzsannaru mondta nemrég, hogy Hangilaoran az egyetlen hely, ahol még Ninda sem különlegesség: eddig egyetlen fokozattal sem döntötte meg a fiatalsági rekordot. Százkilencvenkilenc évesen lesz ilkal, de sokan elérték ezt már egy vagy másfél dzsúmival fiatalabban is. Ninda csak annyit felelt, hogy nem baj, ő nem akar rekordokat döntögetni.

De egy rekord megdöntésére mégiscsak kísérletet tett, amikor felhívta a Sihasszurféniruangi-hirrenit és megkérdezte, mennyire csillagerejű az a szabály, hogy házasságot kötni nem lehet kétszázöt éves kor előtt. Ildzil, egy fiatal férfi vette föl, és a kérdés hallatán hosszan elnézte Nindát.

– Ismerlek téged. Te vagy a nindaranok törzsfőnöke.

Ninda bólintott és reflexszerűen fölemelte bal kezét a haudzsival.

– Miért ilyen sürgős? A te világodon mikor köthetnek házasságot?

– Az én világom *ez*.

– Miben gátol, hogy nem vagytok összeházasedva? Nem ízlik enélkül a vacsora, nem működik a szex vagy nem tudjátok fölnevelni a lányotokat?

Nindával ritkán fordult elő, hogy nem tudott válaszolni egy kérdésre.

– Szerintem nyugodtan várjátok ki, amíg hármótok közül a legfiatalabb is betölti a kétszázötzetet. Nem olyan sok idő az. Tíz röpke év. Terveztétek meg addig a ceremóniát.

pa-2 időmúlás

„Engem csak felnőtt koromban kezdtek érdekelni jalar gyökereim. Aini sosem szakadt el szülőhelye kultúrájától. Ninda viszont azt a híres-nevezetes hajnalt követően csak minimális érintkezést tartott fenn Szindoriával, azt is azért, mert ők ragaszkodtak hozzá.”

Sileni:
Nindaran-sóhipun,
144.

Szúni időszámítás szerint Aini négyszázkilencvenkettőben született, ugyanabban az évben, amikor a becslések szerint Ninda – ezt az évszámot használta születési éveként, és már az sem érdekelte volna túlságosan, ha Szindoriáról megérkezik a pontos születési dátumának valamiféle bizonyítéka. Szinensi két évvel volt fiatalabb náluk, tehát hétszáznégyben tölti be a kétszázátízet. Történetesen ha Saunison maradtak volna, akkor addig kellett volna várniuk, amíg Szinensi hatezer napos nem lesz, ami kétszázhuszonöt szúni évnek felel meg.

Dolguk addig is volt elegendő. Az Ímasszindzilap ilfujai voltak – az ilkalvizsga végéig –, vagyis társadalom- és történelemtudományt tanultak és tanítottak. Hiszen a Fényt senki sem őrizheti meg saját magának, Hangilaoranon mindenki tanár és tanítvány is. Ninda visszatért a Sэфannun színházba, mert felkérték egy zenés esten való részvételre. Már hat dalt írt Limelullíró – mindegyiknek egyszerűen azt a címet adta, hogy *Limelullí*, bármiféle megkülönböztetés nélkül –, ezeket adta elő, és olyan sikert aratott, hogy a színháziasak szerveztek neki egy saját estet, amit évente egyszer megtartott. Közvetítették a dzserang világokon is, óriási népszerűséggel. Számptalan színelőadással tették ugyanezt, a Testvériség színházi produkciói csillagszerte híresek voltak – persze azt elhallgatták a dzserangok előtt, hogy a színház épülete nem egy hajón van, hanem Sэфannun városában, Jargunnurtól száz szirszire séninelgire, a Dzsommandé mészköttömbjének lábánál, ami annyira féhéren világított az egyenesen rásütő napfényben, hogy évezredekkel ezelőtt befuttatták szidzsrendával, egy sötét kékeszöld lombú, ciklámenszínű virágú kúszónövénnyel, hogy ne vakítson.

És fengrát is játszottak rendszeresen, még saját pályát is építettek a kertben. Ninda erős középkéz és jó hosszúkéz maradt, de Aini túlszárnyalta, olyan pontosan dobott a legtávolabbi sombirokra is, hogy külön leszúrtak még néhányat jóval messzebb. Szinensi is jól játszott, jó középkéz és még jobb rövidkéz volt. Beléptek egy csapatba, a Lihandilba, Ninda itt is halligí volt, mint annak idején a Sómittirben, Aini nert, Szinensi pedig lombisz. Minthogy a csapat összes tagja százkilencvenes éveiben járt, nem indultak bajnokságon, amíg mindenki be nem tölti a korhatárt, attól kezdve számítanak rendszeren felnőtt csapatnak.

A Ninda Társaságnak ez idő szerint nyolcvan dzserang állam körülbelül kilencszáz világáról voltak adatai a Ninda-kultusról. Ezeken a világokon összesen közel hatmilliárd ember élt. A statisztika szerint mintegy kétmilliárdan lelkes rajongói voltak Nindának, további egy- és másfélmilliárd közé volt tehető azok száma, akik szerették és tisztelték, de nem tekintették magukat a rajongójának – de a maradék is ismerte. A Testvériségben persze a törzscsalád alapításáról ismerte mindenki, de volt tíz-tizenkétmillió rajongója is. Ami azt jelentette, hogy a jelenség bármikor áttörheti a határokat és Ninda-rajongóvá lesz ötmilliárd szúni is. Hasonló volt a helyzet egy-két olyan méretű országban, mint a nyolcmilliárdos népességű Alkarun Köztársaság és a hárommilliárdos Szimen: néhány világukra már betört a Ninda-imádat, de még csak a népesség egy kicsiny hányadát érte el.

– A Ninda-kultusz terjedési sebességének – fejtette ki Ámmaít a Társaság egyik összejövételén – három tényező szab gátat. A politikai határok, a kulturális határok és a pusztá véletlen. Legelsősorban ez utóbbi.

Kétféle rajongót kellett megkülönböztetni: a korábbi típust, akik Nindáért mint politikai tényezőért rajongtak és saját hazájuk sorsának jobbra fordítóját látták benne – a szindorok, nirekaiak, szaisziak, hanitiak és salumatiak számára ez már bekövetkezett, máshol csak reménykedtek ebben –, és az újabbakat, akik énekesnői minőségében ismerték meg. A két csoport valójában átfedte egymást: azok, akik Nindában társadalmi megmentőt láttak, egyúttal énekesnőként is imádták, pontosabban néhány világon készültek olyan felmérések, amik szerint nyolcvan százalékuk örömmel hallgatta dalait. A saját Limelulli-dalai mellett szívesen fellépett különböző világokról gyűjtött dalokkal, köztük sok olyan világról is, ahol nem járt, de küldtek neki dalokat, eredeti szöveggel és műfordítással, és sokat elénekelt közülük a Sэфannun színpadán vagy csak otthon a huhallupban – ami helyett persze a dzserang nézők csak egy falat láttak a háta mögött.

Nagyot nőtt is, bár még mindig alacsonyabb volt a vele egykorú lányok átlagánál, tizenöt és fél sudrigin, három tizeddel kisebb, mint Szinensi és hattal kisebb, mint Aini. De nagylány lett, teste jórészt már fölvette felnőtt alakját, és persze a rajongók tömegei voltak szerelmesek is belé. A serdülő lányoknál szokásos orvosi vizsgálatokon rendszerint elhangzott, hogy felnőttként is átlagon aluli lesz a testmagassága, mert kiskorában nem táplálkozhatott jól. De egészséges volt, és őt csak ez érdekelte. Két kedvesének tökéletesen megfelelt úgy, hogy ő a legkisebb hármuk közül, más nem számított.

Deréki erő szőke haja, amit a tarkóján felül csattal fogott össze, már rég nem lepte meg a szindorokat, akiknél változatlanul a férfiak divatja volt a hosszú haj – Ninda így volt az, aki volt, már az számított furcsának, ha előkerültek a régi felvételei, amiken még rövid volt a haja. Éppenséggel Ninda hatására egyre több szindor nő, illetve főleg kamaszlány kezdte megnöveszteni a haját. Hait is, de ő nem Ninda, hanem a szúni divat hatására. Ámmaít ugyanezért rövid haját választott.

Nagylány volt már a másik kettő is, az orvos mindkettejüknek azt mondta: „elkészültél”, ami a szúni orvosi szóhasználatban azt jelentette, hogy már nem várha-

tó jelentős változás a testalkatukban, anatómiai értelemben gyakorlatilag felnőttek. S nemrég, persze egy társaival folytatott megbeszélés után, Szinensi megkérdezte az orvost, mikor vállalhatja egy terhességet. Amikor akarsz, volt a válasz. Aini is gondolt rá néha, hogy egyszer gyereket szülne. Nindának egyelőre nem volt ilyen szándéka.

Persze a kicsik nőttek a legtöbbet, Liešy után, aki már felnőtt, nagy kutya volt. Silenin már régesrég semmiféle nyoma nem látszott a szörnyű katasztrófának, jalar származásáról is csak a nyelvtudása árulkodott. Szülei próbálták összekötni gyökereivel, Ninda évente kétszer is beszélt a jaungaimaszi jalar közösséggel, és maga mellé ültette őt is. Sileni folyékonyan eltársalgott velük, de teljesen mindegy volt neki, hogy jalarokkal, szúnikkal, saunisiakkal vagy szindorokkal beszél. Ezért egyelőre nem is tervezték, hogy hazamennek Saunisra, persze előbb-utóbb mindenképpen meg kell tenniük, Silenit be kell mutatni a családnak személyesen is. Hiperfonon kezdettől ismerték az unokájukat, de az nem ugyanaz.

A két házat környező jarráhisövény is megnőtt. Eredetileg térdig értek a kicsiknek, most már derékig, pedig ők is nagyobbak lettek. Nindáék háza mellé fengrápályát építettek, a nagy ház mellé játszóteret, és a huhallup előtt leterítették egy jó nagy játszószőnyeget is.

503.

pa-3 miniszterelnökök

„Az egyik magyarázat, hogy miért foglalkoztatják sokszor az idő paradoxonai és extremitásai, az, hogy gyerekfejjel egy olyan világon kötött ki, ahol látszólag megállt az idő. Ami lehetetlenség, az idő nem állhat meg. Szúnahaum égboltján azonban semmi sincs, ami az idő változását mutatná, csak madarak és járművek.”

Szinensi:

*Ninda mentális struktúrája,
162.*

**Sÿñdoreia
Kañdīm
61. ékañ 30.
a piros órája**

A szitáló eső igazi ritkaságnak számított még a sivatagtól aránylag távol eső fővárosban is, ezért a kañdīmiak ilyenkor előszeretettel jártak gyalog. Vyhauteñ doktort is egyre-másra üdvözölték a szembejövők a Dâameřs parkban, ő pedig nyájasan bólintott mindegyiknek. Egy helyen lelassította lépteit, néhány pillanatig szemlélt egy padon ülő alakot, aztán odasietett hozzá.

– Üdvözlöm, miniszterelnök úr.

Óómes Sálmwnt meglepve nézett föl a könyvolvasójáról.

– Nahát, Vyháuteń úr? Barátsággal köszöntöm, hogy szolgál becses egészsége?

– Eddig bárhogy, máris jobban, hogy önt láthatom. Foglaljon helyet, miniszterelnök úr, és kérem, énrám ne alkalmazza ezt a megszólítást. Az már elmúlt. Most ön vezeti az országot, és amint látom, jobban, mint én.

– Talán csak jobb időben jöttem, ezért vagyok népszerűbb.

Sálmwnt biccentett a fejével oldalra és fölfelé, ahol gyerekfejnyi szürke gömböcske lebegett mozdulatlanul.

– Én nem sétálgathattam egy szál robottal a parkban. Az igaz ugyan, hogy nem sokáig kellett elviselnem a ranggal járó „megpróbáltatásokat”. No, ne higgye, hogy sajnálom magam. Nem hiányzik a kormányzati munka. Akkor se vállaltam volna újra pozíciót, ha tisztázni tudom magam és megbíznak bennem. Elég volt. Amúgy is elmúltam harmincnyolc, nekem már elég a padon üldögelni és Rowhýt olvasni.

Vyháuteń felvonta a szemöldökét.

– Ifjúsági regényeket olvas?

– Képzelve, igen. – Az öreg exkormányfő vidáman kacsintott. – Egyszer próbálja ki. Szerintem fiatalon tart. Tudja, gyerekkoromban még szerettem olvasni, aztán mire olyan hatéves lehettem, a mindenem lett a sport. Utána meg belevettem magam a jogba, és jött a karrier. Most pótolom be. De most már maga meséljen. Attól, hogy a fiatalok fenekestül felforgatták a jó modort, nekünk kettőnknek még nem kell megfélemlkezni róla. Mi van a gyerekekkel? A fia még mindig Niündá legjobb barátja?

– Hát hogy a legjobb-e, azt nem tudom megítélni, de gyakran beszélnek. Nagyjából talán vele és a kedvesével beszél a legtöbbit az egész országból, amióta a tévébeszédekkel felhagyott. Néha sikerül nekem is bekapcsolódnai, ami mindig örömmel tölt el, ritka üdítő, nagyszerű egyéniség. Sajnálatos, hogy annak idején ennyire félreismertük.

– Nem éppen, Vyháuteń úr. Nem őt értékeltük, hanem a hatást, amit az államszerve rendszerre gyakorolt. Annak idején még öméltóságának is kifejtettem, hogy Niündával mint egyénnel nincsen semmi baj.

– Igen, én is ezt mondogattam.

– S ha meggondolja, Vyháuteń úr, végül is nem vele gyűlt meg a bajunk, hanem a Testvériséggel. Én nem változtattam olyan nagyot a világnézetemen, mint ön, de én is levontam a magam konzekvenciáit. Ma már kimondom: a politikánk rossz volt. Nem állta ki az idők próbáját. Ezért gyűlt meg a bajunk a Testvériséggel. Mondja, az én egykori irodámmal mi lett?

Vyháuteń lebiggyesztette az ajkát.

– Hát, tudja, Érsom asszony még azt használta, de amikor Ámmaït barátom vette át a kormányzást, ő ugye be se tette a lábát a kormányépületekbe. Akkor arra használták az irodát, hogy ott gyűltek össze a sýyndor tanácsadók, amikor vele beszéltek. Most is inkább gyűlésteremként szolgál.

– Úgy. Hát forog az idő. Vagy mit is csinál abban a dalban?
– „Forog a világ, forog az idő, hol előremegy, hol hátra jár, lendülete meg nem áll”... hát tovább bizony én sem tudom.

Sālmwnt öregesen kuncogott.

– Megkopik már az ember memóriája. Valaha nem kis energiát fektettem abba, hogy ehhez hasonló dalok segítségével lehipnotizáljam egy-egy lányról az alsóruhá-t. No de hát akkor tízéves voltam. Ma inkább azon tűnődöm, mit a csodát érthet-t azon ŸYneř, hogy az idő „hol előre, hol hátra megy” – hát hogyan tudna az idő effélét cselekedni?

– Talán a rím kedvéért.

– No de kedves VŸhaũteřn Ÿr, ha azt írja: „Mēnekāũl”, az is rímel!

– De nem illik a dallámívbe – nevetett VŸhaũteřn. Mēnekāũl egy szappanmárka neve volt. – Tudja mit? Megkérdezem a legilletékesebbet.

Sālmwnt figyelte, ahogy utódja előveszi a vŸriřsét és gyors mozdulatokkal lefir-kant néhány sort.

– Niřindā? – olvasta meglepve. – Csak úgy ír neki egy Ÿzenetet?

– Rajta vagyok a listáján, az én Ÿzeneteimet nem az a... tudom is én, miféle gyerekfelŸgyeleti szervŸk olvassa, egyenesen eljutnak hozzá. Persze hogy vála-szolni mikor fog, azt nem tudhatom, elég elfoglalt.

– No hallja – derŸlt Sālmwnt –, egy ilyen csillaghírŸ nagyság.

S mārıs megrezent VŸhaũteřn kezében a vŸriřs.

– Miért ne, LēēreŸn? – nézett rájuk a szokásosan szentvtelen kék szempár, és ahogy szokta, minden bevezető nélkül a kōzepébe vágott. – Miért ne lépkedhetne az idő előre-hátra?

– Ninda, kērelek, engedd meg, hogy bemutassam ŐŐmes Sālmwnt urat, korábbi miniszterelnōköt. Vele beszélgetŸnk éppen itt egy parkban.

Ninda csak egy kēzmozdulatot pazarolt az Ÿdvōzlsre.

– Hogyan tud az idő előre-hátra lépkedni, Ninda? – érdeklōdōtt VŸhaũteřn.

– Nem tudom, hogyan. Azt sem tudom, hogy képes-e rá. De ebből nem kōvet-kezik, hogy nem képes.

– De gyermek – szōlalt meg Sālmwnt, lekŸzdve ellenērzését a minden udvarias-ságot nélkülōzō beszélgetéssel szemben –, a fizikának vannak tōrvényei.

– És ismerjŸk mindet, ŐŐmes? Mindent tudunk rōluk? Volt már részed āāyn-dēwp élményben?

– Megesett már.

– Nos, az orvosi magyarázat szerint ezt az okozza, hogy az agyunk a szituáció alapján úgy asszociál egy korábbi szituációra, hogy a kettō kōzōtti különbségekrōl átmenetileg megfeledkezik. De mi van, ha másvalami okozza? Mi van, ha az agyunk egy része ilyenkor visszalép az időben? Tudat alatt fel akarunk idézni egy emlékképet, de túl jól sikerŸl, az agyunk visszatér az akkori állapotba, és úgy kell emlékeztetnŸnk magunkat a jelen szituáció sajátosságaira, amik miatt biztos, hogy nem élhettŸk át korábban is ugyanezt.

Az öreg exminiszterelnök a homlokát ráncolva meredt a képernyőre.

– Megbocsáss, ha kissé nehezen fogom fel. Az agyunk visszatér az akkori állapotba? Hallgass ide. Itt velünk szemben gyerekek labdáznak, ez egy park. Ha a labda egy adott időpontban a parknak ugyanazon a pontján lenne található, ahol egyszer már korábban is volt, ez azt jelentené, hogy visszatért az időben?

Ninda hamiskásan rámosolygott.

– A labda szemszögéből igen. Nem is olyan nehezen fogod fel.

– És ha Sýyndoreia holnap délben a világűrnek ugyanazon a pontján tartózkodna, ahol száz évvel ezelőtt, akkor egyszer csak az akkor élt emberek lennének rajta?

– Természetesen nem, ÓÓmeés, mert Sýyndoreia bonyolult rendszer, a térbeli holléte csak egyetlen tulajdonsága. A labda egyszerű rendszer. Ha két időpontban, amikor a labda ugyanott található és a felszínének minden pontja ugyanabba az irányba néz, készítesz egy-egy fényképet, nem tudod megállapítani róluk, hogy a kettő között a labdát elmozdították-e vagy sem. Ha tehát csak a labdát nézed, akkor mintha megállt volna az idő – vagy visszatért volna egy korábbi állapota.

504.

pa-4 kirándulás

„Azt hiszem, minden világot, ahol megfordult, teljes egészében meg akart ismerni, noha tudta, hogy ez ennyi idő alatt nem lehetséges. Ezért másképpen csinálta. Keresett egy-két embert minden világon, akivel megismerkedett, mintegy a világ képviselőjeként.”

Szillon Nomboka Marotomandi:

Útjaim Nindával,

37.

Szúnahaum
Hílgifur-Ászangdzsúp
43691. muhat karisszinan
810

Ninda nyugodtan üldögélt a lapos parti sziklán, ami úgy festett, mintha a víz év-milliárdok alatt csiszolta volna ilyen simára. Persze ez aligha történhetett meg, a Hílgifur vize csak néhány tízezer éve hömpölygött a völgyben – és nyilván senki sem állt neki pont ezt a sziklát ideszállítani egy másik világról, Auríhaumról vagy a Felhőn kívülről. Csak a geológiai erők simíthatták így le.

A völgy úgy nézett ki, mint ahol évezredek óta nem járt emberi lény, és éppenséggel meglehet, hogy tényleg nem. A Dzserrammur-hegylánc egyik kis nyúlványa határolta félkörívben, a másik oldalról pedig a Sáhini-Dzserrammur

dombvidék futott bele a hegylánc egy másik nyúlványába. Eléggé séninre voltak ahhoz, hogy a nap éppen a hegyek mögött legyen, az egész völgy árnyékban volt. A sénin oldali hegyek csúcsain ragyogott az örök napfény, lámpasor gyanánt ragyogták be a völgyet.

– Hogyhogy itt is vannak fák? – kérdezte Sileni, ahogy kimászott a vízből. Gyorsan törölközni kezdett.

– Miért ne lennének? – pillantott rá édesanyja.

– Hát itt nem lakik senki. Áhandzsi után nincsen több falu.

– De a fák nem csak ott nőnek, ahol ültetik őket, sien.

– Hogyhogy? Szúnahaumra csak az ember hozott életet, azelőtt sivatag volt az egész.

– Ez így van. De amióta az ember elhozta ide az életet, az élet itt van és terjeszkedik a maga törvényei szerint. A növények virágporát, magjait szétviszi a szél meg a madarak, és gyökeret vernek mindenütt, ahol csak tudnak. A Silusszéni csúcsán is láttam rerruerdőt, ahol a fák tövében imminek és rakindák nőnek, és persze bőven vannak állatok is. Ahol növények vannak, ott megjelennek a növényevő állatok. És ahol ők megtelepednek, ott megtelepednek a ragadozók is. Ez Természeti Törvény. Mi döntjük el, hogy viszünk-e életet egy világra, de ha megtettük, onnantól az ökológia törvényei fognak érvényesülni.

Sileni belebújt az alsóruhájába, a köntösébe és a sarujába. Most terepre való, teherbíró ógringsaru volt a lábukon.

A dombon Aini lépkedett lefelé, óvatosan, mert mindkét marka tele volt gyümölcsrel. Szinensi felugrott, elébe sietett.

– Yrvēnas – mondta Aini –, apró szemű, de jó.

– Ez ilyen fajta – felelte Szinensi –, a városok közepén is ez terem.

– A mesterséges ökológia előnye – nevetett Aini –, kétszáz szirszire a legközelebbi emberlakta helytől ugyanazok a nemesített fajták vannak. Hát Saunison nem ez a helyzet. A nemesített fajtáink gyökeret se tudnának verni a dzsungelben...

Lehuppant melléjük, leszórva a gyümölcsöt a tálcára, Szinensi hozta a másik felét. Liešy figyelmesen megszimatolta, el is fogadott egy szemet Silenitől, de nem nagyon nyerte el a tetszését, nem kért többet. Dzselli is csak egyet evett meg, aztán elnyúlt a sziklán. De egykettőre fölugrott, amikor a lányok szedelőzködni kezdtek.

Nemigen kerestek útvonalat, csak mentek találomra. A dombvidéket borító erdőben indultak el, ahol a fák negyedrésze gyümölcsfa volt, jellemzően az olyan világokra, ahol a növényzetet az ember honosította meg. Az egészen gondozatlan, elvadult erdőben nemegyszer csak kerülővel jutottak tovább, mert a kidőlt fákat sem távolította el senki. Kilenyszáz körül elértek egy kis tisztásra, ahol szintén volt egy kidőlt fa, egy nagy huhalli, ami beledőlt a Hílgifurba. A víz útját nem zavarta, fele szélességéig sem lógott be a lombkorona.

– Nézzétek ott a törzsön – mutatta Szinensi. – Dzsilbufészek.

– Aha, tényleg. De akkor azt a fa kidőlése után építették. Amíg a törzs függőlegesen állt, a fészek is leesett volna meg a tojások is.

A fészek mellé akkor huppant le az egyik dzsilbu, kékesen csillogó tollazatú, kövérkés madár.

– Biztos ennivalót hozott a fiókáknak – mondta Szinensi.

– Igen, magokat esznek. Akár éppen a huhalli magját is, meg hát van mindenféle, dzsoddor, jograt, rerru, higenszi.

Felsétáltak az emelkedően a Saddun-dombra, megcsodálták a kilátást, egyik oldalon a továbbhaladó Hílgifurra, ami fölött innen már kibukkant a nap, a másikon a Saddun-völgy kicsiny erdejére, ahol főleg sambimifák nőttek, a közelebbieknél idelátszott nagy, tojásdad, piros gyümölcse.

– A sambimi az jó – örült Sileni –, eszünk otthon?

A kérdés jogos volt, kilencszáznegyven volt az idő, és innen még leereszkedni a völgybe legalább másfél derki, a nagy kerülő miatt, mert az egyenes út járhatatlan volt.

– Eszünk – felelte Ninda. – Mit szólna dzsahunani salátához? Szilalup, halgu, sambimi és illugi gyümölcse fölkecskázva, főtt tojás, olajos-fűszeres öntet.

– Jöhet! Nézzétek, hokkon-dzsóragi!

A dzsóragi lejjebb ült a domboldal egyik fáján, horgas ragadozócsőre megcsilant a napfényben.

– Ez a sokféle növény és állat hány világról származik?

– Azt csak a fák tudják – felelte Szinensi tipikus saunisi szófordulattal. – A sambimiről tudom, hogy a saunisi leimōnis keresztezése egy Largaszt vidékére való gyümölcsfával. A rerru Ősi Földről származik.

– A hokkonfélék meg a Külső-Galaxisból jöttek – tette hozzá Aini –, a világ nevét már elfelejtettem.

– De miért hozták ide? A hokkon nem ehető.

– Hogy ökológiai rendszert hozzanak létre. Ez a világok lakhatóvá tételének utolsó, legfontosabb és leghosszadalmasabb lépése. A ragadozó madarak nélkül elszaporodnának a növényevő madarak és kisémlősök. De akkor letarolják az erdőket, aztán már nem jut neki elegendő élelem, és kihalnak. Stabil ökológiai rendszer ott van, ahol minden fajnak biztosítva van, hogy élhessen és szaporodhasson, de nem mértéktelenül, mert akkor ő maga fog kihalni elsőnek.

– És ez persze Szúnahaumon még távolról sincs meg – tette hozzá Szinensi. – Az ilyesmihez sokkal több idő kell az utolsó fajok betelepítésétől számítva, mint amennyi ideje ezt a világot egyáltalán felfedezték. Több százezer év, vagy akár több millió.

– De Auríhaumnak van – mondta Sileni.

– Hát persze. Auríhaumon őshonos élet van, ami évmilliárdok óta létezik. Az ember bevitt ugyan új fajokat, de megvannak a kidolgozott módszerek arra, hogy a helyi természettel összhangban telepítsék be őket.

– És új fajok jönnek létre, ahogy a különféle világokról származó növények kereszteződnek – mondta Ninda. – Az állatok nem, de a növények nagy része igen, a legtöbb szúnahaumi gyümölcsfa több világról való keresztezés.

– Lassan indulhatunk is – pillantott Aini Saunisról hozott reflexszel a napra, ami persze egymilliárd éve mozdulatlanul állt az égen, innen nézve a Szumbandzsé csúcsa mellett, és a legkevésbé sem volt alkalmas az idő meghatározására.

A lányok egyetértettek. Hívtak egy kocsit és hazamentek. Ideje vacsorázni és lefeküdni, holnap is lesz iskola. Egy későbbi kirándulásnál majd visszajönnek ugyanide és mennek tovább.

505.

pa-5 indulás

„Ha azt mondom: csak annyit mond, most elmegyünk a szomszéd faluba vagy a Galaxis másik végébe, és máris megyünk, akkor mindenki azt hiszi, hogy ő a családunk vezetője, ő Ninda, ennek így kell történnie. Pedig erről szó sincs. Bármelyikünk mondhatná ugyanezt, és ugyanígy történe. Mert ha ezt mondja, azért mondja, mert így helyes, így kell tennünk.”

Aini:

Ninda mint köznapi ember,

166.

Szúnahaum Jasszani-Haugimú 43691. nodzsat angdzsagan 760

Nindáék éppen hazafelé tartottak Hangilaoranról, amikor jelzett a suagja. Elővette, rápillantott és feltartotta jobb kezét.

– Asszúran ni-hadd, hin-Nimmud. Jahirran szí-szikkarun ni dzsamd?

– Ni-hadd nin-szúran, ja-Ninda-hum – felelte a körszakállas operaénekes széles mosollyal. – Julli han ni-hadd im-hinnul ha rimm?

– Ni-hinna sza han im-hinnul – felelte Ninda, hogy még mindig csak egy keveset ért a nyelvből.

– Akkor folytassuk a te nyelveden – bólintott nut-Rumalli. – Nagy öröm számomra, hogy láthatlak és beszélhetek veled, és még nagyobb öröm, hogy jobbnál jobb hírekkel deríthetem fel napodat. Ha megengeded, egy személyes hírrel kezdem. Másodszer is nagyapá lettem.

– Szissz-szissz! Arrin?

– Igen, az én jó Arrinom adott életet a gyermeknek. Kislány, és a Linna nevet kapta.

– Ez igazán nagyszerű, Nimmud, gratulálok.

– Köszönöm, illetve átadom neki. De akkor most már rátérek a feladatra, amit kaptam. Egy nagyszerű rendezvényt szervezünk öt ország együttműködésével: Hinnuldud, Ommudi, Salumat, Hanit és Argannesz művészei fognak együtt fellépni mind az öt országnak összesen tizenkét világán, a béke érdekében és jótékony célra is gyűjtünk. Nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy átadjam neked a rendezőség meghívását. Bármelyik világon nagy szeretettel látnánk, természetesen gondoskodnánk a biztonságodról, ha szükséges, és elhallgatnánk az énekedet... hát, bármeddig.

Ninda nem kérdezte meg, hogy miért éppen ő kap meghívást. Mind az öt országban járt – Hanit és Salumat akkor még egy államot alkotott – és mind az öt országban megkülönböztetett tisztelet övezte.

– A ti időszámításotok szerint fél év múlva, féninnulgan napján kezdődik és három napig tart. Mit gondolsz, meg tudnád oldani, hogy egy olyan hajón legyél, ami erre tart?

Ninda halkán sóhajtott.

– Minden bizonnyal, Nimmud.

– Nagy örömet szereznel vele mindnyájunknak, az öt ország összes nézőjének és a közreműködőknek is.

Ninda bólintott.

– Rendben. Elmegyek.

– Megengeded, hogy nyilvánosságra hozzam ezt és ígéretnek vehetjük?

– Igen, Nimmud, vegyétek ígéretnek. Elmegyek. Köszönöm a meghívást.

– Én köszönöm mindnyájunk nevében. Szeretettel várunk, bárhova és bármikor érkezel. Szin ja-hánud li-limdzsan, ahogy nálunk mondják.

Nut-Rumalli búcsút intett és kikapcsolt. Ninda sóhajtott és hozzálátott intézkedni.

Egy ilyen döntést a rendszer tudtára adni egy szűninak pár mozdulat a suagján – közli, hogy mikor akar utazni, hogy hová, és persze nem fizet semmit. A számítógép azonnal közölte, hogy kétezer útvonal közül választhat – azért volt ilyen sok, mert mind az öt államot megjelölte –, és Ninda megadhatott még tetszőleges számú szempontot. Azt az egyet adta meg, hogy minél több világot akar megnézni. Így is több száz hajóból választhatott, de volt közöttük nyolc, amik most indulnak a Felhőből, vagyis nem kellett kishajóval bemenni a Galaxisba: a *Himmaun Ringadzsemi*, az *Aharangi*, a *Dzsúmun Auríhaum*, a *Szesszun Elgi*, az *Órahargut*, az *Innerszit Fónird*, a *Dzsaurahómi* és a *Sungrahup*. A többiekre bízta a választást.

– Legyen a *Dzsúmun Auríhaum* – mondta Sileni –, szép neve van. Mikor indul?

– Holnap este.

Másnap iskola után csak hazaszaladtak, megölelték Haitékat, és jött értük egy aungir, ami felvitte őket az *Ardszahallitra*, egy kis felhőkompra, amely nyolcszáz-tízkor tette le őket Auríhaumon, Innuní-Dzsilhárai falu mellett szállt le velük az aungir. A kompon alig néztek körül, csak beültek a kis hajó egyetlen janníhaumá-

ba, elbeszélgettek az emberekkel, a két kutya és Lí pedig közben szaladgált egyet a parkban. Auríhaumon is volt két limlijük a hílarijuk indulásáig, azalatt végigsétáltak a Súaf egyik oldalhegysége, a Ruarang-Hópi fennsíkján épült falucskán, megcsodálták a Hópi-völgyet és a túloldalán emelkedő Ínardzsimmur heglánc örök hó lepte csúcsait meg lent a mélyben a lassan tovahömpölygő On-ginurt. Itt is leültek egy kicsit a janníhaumban, majd beszálltak a hílariba.

Egy szúni első útja egy új hajón mindig a janníhaumba vezet. A hatodik szinti aungir-sónur egy nagy átjáróba nyílt, ahonnan éppen szemközt volt egy janníhaum. Ninda természetesen rögtön a Tűz Otthonához ment és a homlokára tette a kezét.

– Ninda, *Auszíni* Kis Őrzője *Aulang Laip*ről köszönti *Dzsúmun Auríhaum* tüzének Őrzőjét.

Az Őrző, egy idős asszony figyelmesen megnézte őt.

– *Dzsúmun Auríhaum* tüzének Őrzője köszönti Ninda Kis Őrzőt, a nindaranok törzsfőnökét. Boruljon mindig föled és törzsed fölé a Sínisuál.

– Onnan jövünk – kottyant bele Sileni. – Jasszaniból, a Lengu völgyéből, és van egy nagy huhallink is!

Az Őrző mosolyogva nézett rá, s a fejével biccentett jobbra.

– Nekünk hat nagy huhallink van éppen itt a közelben. Ha kimész ott, azon a csillagon, meg is találod őket.

Sileni habozás nélkül elindult a mutatott irányban. Ez a janníhaum is csillag alakú volt, mint amelyekben Ninda először járt az *Aulang Laip*on, de a mutatott folyosó egy kis kanyarral egy kör alakú parkba vezetett, ahol csakugyan hat nagy huhalli állt szabályos hatszög alakban. Körülöttük virágoskert, a hatszög belsejében egy asztal meg a kicsik játszószőnyege. Itt találtak rá később a lányok, elmélyülten játszott a többiekkel. Ez lett a törzshelye ezen a hajón.

A lakásuk is szép helyen volt, csak egy rövid folyosónyi távolságban ettől a janníhaumtól: 7-taszu 4, egy nyolclekásos kis jandri kettes számú lakása. A kertben két jograt állt és a szokásos asztalok. Két lakás üres volt még, a többiben mind laktak gyerekek is, Sileni pillanatok alatt egy csomó barátot talált.

Az iskolája messze volt ugyan, a 3-joka szektorban, de egy szúni gyerek soha nem téved el a saját hajóján – akkor sem, ha csak most költözött oda, és korábban soha nem lakott még hajón. Sileni eddig kétszer élt hajón, amikor a földrengés után a lányok magukhoz vették, majd amikor Kattóra utaztak a nirekaiakhoz, de az első alkalommal még nem közlekedhetett önállóan, a második út pedig elég rövid volt, és akkor még nem is járt iskolába. Most ezen a hatalmas városhajón úgy szaladgált mindenfelé, mint egy született szúni. Akárcsak az édesanyjai persze.

A *Dzsúmun Auríhaum* ugyanakkora volt, mint az *Aulang Laip*, de egészen más volt a beosztása. Egyáltalán nem volt szisije, és csak egy kicsinyke suárja volt, a legalsó szint egy kis részén. Így nem nyolc lakószint volt, hanem tíz, és a valamivel sűrűbben elhelyezett lakások révén harmincezer ember élt rajta. De azért így

is voltak jó nagy parkjai, sőt egy kis erdőcske is a hatodik és a negyedik szint között, száz fával és egy kicsiny patakkal.

506.

pa-6 incidens 1

„*A nyugalma az egyik, amiért mindenki csodálja.*”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
75. sómir*

Dzsául
Dzsúmun Auríhaum
43691. senut muandzsan
805

Dzsául volt az egyik világ azok közül, amik az Ajtót szegélyezték, de kissé kijebbe esett a szúni hajók fő útvonalától, itt aránylag ritkábban szálltak le. Most igen, nyilván valamilyen szállítmányt hoztak vagy visznek. A lányokat ez nem érdekelte. Kisétáltak a suárkapun, és négyen háromfelé indultak, hogy többet lássanak. Sileni Szinensivel tartott.

Itt is suárkikötő volt, mint Kaindímban, egy nagy, földbe mélyesztett téglalap alakú terület a város szélén, és mellette végig üzletsor. Ninda végigsétált az üzletek előtt, megnézte a kínálatot. Mindenhol nagy asztalokra volt kirakva az áru, az asztalok mögötti kis, egyszerű műanyag bódét jobbra csak raktározásra használták. Az asztalok fölé tető nyúlt ki a bódéból, s arról is csüngtek mindenféle holmik zsinórokra fűzve. Az árukészlet főleg ajándéktárgyakból, olcsó, egyszerű használati tárgyakból és élelmiszerekből állt; ez utóbbi csoportban az édesség és a konzerv dominált. Ninda levonta a következtetést: Dzsául nem gazdag világ. Ez látszott a bódékon, az árukészleten, az árusok öltözködésén; egyedül a viselkedésük tért el a szegény világok szokásosan tolakodó, nem ritkán erőszakos kikötői árusainak magatartásától, a dzsáuliak mély meghajlással köszöntötték a szúnikat és készséggel álltak rendelkezésükre bármilyen árucikkkel kapcsolatban, de ha valaki vásárlás nélkül tovább sétált, nem erőltették.

Ninda végiglépkedett a *Dzsúmun Auríhaum* törzse mentén és minden üzletet szemügyre vett. Senki sem adta jelét, hogy felismerte volna, talán mert saunisi módra volt öltözve, fehér leitát viselt és fehér ŷnaris volt a lábán – vagy még inkább mert senki sem számított rá, hogy éppen Dzsáulon bukkan fel. Hiszen a dzserangoknak sejtelmük sincsen a Felhőről, azt hiszik, hogy Ninda jelenleg a Testvériség valamelyik hajóján, valahol a Galaxisban utazik.

Az üzletsor előtt húzódó gyalogút a kikötő végénél a város felé kanyarodott, Ninda erre folytatta útját. A suárkapu előtti tágasabb térség itt aránylag kicsi volt, ezt is üzletek szegélyezték, mögöttük pedig rögtön a városi házak következtek. Ninda szokása szerint elindult találmra, amerre szegénynegyedeket sejtett – de az volt a gyanúja, hogy bármerre ment volna, azokat talál. Itt már végképp nem ismerhették föl, a szegényesen öltözött helybeliek földre szegezett tekintettel jártak az utcán és nemigen néztek egymásra. Nindának az volt az érzése, hogy nem a köznapi viselkedésüket látja, itt valami szokatlan történt. Ahogy elért egy kereszteződéshez, egyre több egyenruhás, fegyveres embert látott, gyalog vagy antrogon. S ugyanekkor közvetlenül előtte leereszkedett egy újabb fegyveres, de nem az itteniek sötétbarna egyenruhájában, hanem az ismerős sárgában, a vállán a hétágú csillaggal, a mellén névtáblával: Hódilup nímud.

– Az esszidzsinna most hozott döntést, veszélyesnek nyilvánították ezt a világot. Senki sem járhat idekint védelem nélkül.

Ninda rosszkedvűen nézett rá.

– A fejem fölött száll egy Uori. Ez nem elég?

– Dehogynem. Bármitől megvéd. Ennek ellenére én is veled maradok. Az esszidzsinna alapelve az, hogy a biztonsági intézkedéseket nem lehet túlzásba vinni.

Nindának nem volt ideje válaszolni, Hódilup mellett megjelent egy fegyveres és azonnal meg is szólította.

– Maga kicsoda és mit keres fegyveresen Dzsául területén?

A világ neve az ő szájából inkább úgy hangzott, hogy „Sávl”, valami furcsán, mély hangon ejtett *s*-sel. Persze fordítógépen át beszélt.

Az esszidzsinna lepillantott.

– Silgráhat Kinneruat Hódilup Szisszangé Dzsalgi nímud, Külső Csillagvédelmi Szolgálat, Szúnahaum Testvériség.

– Nincs joga itt tartózkodni! Azonnal adja át a fegyverét!

– Én bemutatkoztam – váltott bosszúsra az esszidzsinna. Átlagos termetű férfi volt, de a vastag biztonsági öltözékben, sisakban, nagy teljesítményű légiövvel, hátán, derekán és lábán különféle szerkezetekkel úgy hatott, mint egy óriás. – Most maga mondja meg a nevét.

– Ez a lány kicsoda? – csattant a következő kérdés, válasz helyett. – Külföldi? Ez lezárt terület, ide nem léphetnek be!

Ninda a legkevésbé sem hatódott meg.

– Senki sem állított meg idefelé jövet, tehát itt vagyok.

De a katona nem figyelte rá. Valamit mondott, vagy inkább vakkantott a mikrofonjába, és azonnal rohanni kezdett feléjük egy tucatnyi további katona, főlemelt fegyverrel.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Hódilup most már erősítőn keresztül, amin át úgy szólt a hangja, mint a mennydörgés. – Nagyon nem tetszik! Így fogadják maguknál a külföldi turistákat?!

S ugyanekkor a kis tér fölött megjelentek a szúnik aungirjai, amikből sárga eső gyanánt záporoztak az esszidzsinnák. A dzsáuliak zavartan megálltak. Az egyik ráemelte a fegyverét egy esszidzsinnára, amire válaszul piros fénynyaláb közepében találta magát. Gyorsan leengedte a fegyvert, s a fénycsóva kialudt.

– A nevét kérdeztem – harsogta Hódilup.

A dzsáuli csak a saját hangerejét használta, de jó hangos volt ő is.

– Rikavak őrmester vagyok. Önök illetéktelenül tartózkodnak itt! Azonnal távozzanak!

– Nem úgy lesz – brummogta Hódilup fenyegetően. – Nem távozzunk. Magyarázatot követelünk a viselkedésükre...

Mialatt beszélt, egy másik katona odalépett Nindához, aki csak annyit látott, hogy a férfi feléje nyújtja a kezét, aztán összeesik.

– Hívok orvost – szólalt meg egy másik esszidzsinna. – Egy emberük megsebesült. Lelőtte az Uori.

A dzsáuliak értetlenül bámultak felfelé, aztán felfedezték a Ninda feje fölött mozdulatlanul lebegő, kis fehér gömböt.

– Harci készültség! – harsogta valaki közülük hangerősítővel, így a fordítógép is hallotta. – Megtámadtak minket, erősítést kérünk!

Ninda az orvost figyelte, aki eközben a lelőtt katona mellé helyezett két hiperlapot, s az pár pillanat múlva kinyitotta a szemét.

– Mi történt?

– Kapott egy bénítósugarat az Uoritól – felelte az orvos. – Szádihu vagyok, orvos. Tud mozogni?

– Igen... de... a jobb karomat nem érzem.

– Még egy darabig nem is fogja, de nem is lesz rá szüksége. Le van tartóztatva. Maradjon fekvé, ha nem akar még egy lövést.

– Beszélni akarok a parancsnokukkal – bömbölte ezalatt a hangszóró szúni nyelven. – Most rögtön!

– Itt Anarvato ezredes – szólt valahonnan ugyancsak szúniul. – Mi folyik ott? A Testvériség katonái megtámadják egy másik állam hadseregét?

– Nem egészen, ezredes! Ászahuat gauran vagyok, és itt vagyok a helyszínen. A maga alárendeltjei kötöttek bele a mieinkbe. Egy szúni gyereket még lefogni is megpróbált az egyik, aztán persze kapott egy bénítósugarat. Őt letartóztatjuk, és mindenkit, aki még megpróbálkozik bármivel a Testvériség ellen. Elvárom, hogy az incidens miatt minimálisan a külügyminiszter kérjen elnézést, haladéktalanul. Legyen szíves intézkedni.

– Egy szót sem értek az egészből – méltatlankodott az ezredes. – Dzsául katonái nélkül belekötnek a Testvériségbe? Azt várja, hogy ezt elhiggyem?

– Nem én, ezredes. Felőlem azt hisz, amit akar. Fölhívom a kormányát.

pa-7 incidens 2

„Néha előfordult, hogy valaki, aki nem ismerte, megpróbálta rábeszélni, hogy mutasson valami tiszteletet az állami vezetők iránt. Az illető csak egy csodálkozó tekintetet kapott, s a kérdést: miért?”

Ámmaít Ídara:

*Majdnem Ninda apja vagyok,
410.*

– Itt Ísigasz gauran – szólalt meg egy újabb hang. – Szeretnék ennek az incidensnek további agresszió nélkül véget vetni. Adjon parancsot, Anarvato ezredes, hogy tegyék le a fegyvert.

– De hiszen azt sem tudom, hogy mi történik ott!

– Mostanra rég idejöhett volna, de tessék, adok még száz ütés időt, hogy ideérjen. De ha az emberei addig nem teszik le a fegyvert, akkor letartóztatjuk valamennyit. Indul az óra.

Csend lett. A dzsáuliak idegesen méregették a fejük fölött mindent ellepő szúnikat. Legalább ezer esszidzinna lebegett a kereszteződés fölött, megszámlálhatatlan dzsindrobot, és az egész fölött tizenegynéhány aungir. A dzsáuliak talán százan lehettek, mind lent a földön, mostanra azok is leszálltak, akik korábban a levegőben voltak. A szúnik sokszoros erőfölénye vitathatatlan volt.

Ninda elunta az egy helyben ácsorgást. Nyugodt léptekkel besétált a kereszteződésbe, elballagott a száz kővé dermedt katona előtt, és folytatta útját. Feje fölött kísérte az Uori, és Hódilup is csatlakozott hozzá.

– Neked jök az idegeid – szólalt meg a kereszteződés után, most már leszállva és gyalog kísérve Nindát, aki rámosolygott.

– Mitől kellene tartanom? Lelőnek?

– Hát azt nyilván nem.

– No látod.

A kereszteződés után is rengeteg katonát láttak, de már nem jöttek-mentek nagy garral, csak álltak leeresztett fegyverrel és fölfelé bámultak a szúnikra. Ninda nyugodtan sétált el mellettük, egészen egy veszedelmes külsejű katonai járműig, ami teljes szélességében elállta az utcát. Ninda és Hódilup megállt közvetlenül a jármű előtt.

– Félreállnátok? – pillantott föl Ninda az egyik ott álldogáló, zavart tekintetű fegyvereshez. – Szeretnék továbbmenni.

– Azt... aaaazt... nem lehet... nagyon sajnálom.

– Kezd nagyon zavarni az önök magatartása – szólalt meg Hódilup, aztán bekapcsolta a hangerősítőjét és megismételte, hogy az egész utca hallja. – Hódilup nímud vagyok a Szúnahaum Testvériség Külső Csillagvédelmi Szolgálatától, és

kezd *nagyon-nagyon zavarni* az önök magatartása! Mi folyik itt? Mit keres ez a rengeteg katona az utcán, állig fölfegyverkezve, páncélos járművekkel? A saját fővárosuk kellős közepén?!

Egy katona rohant oda hozzájuk, jobb kezét a bal mellkasára tette, aztán a homlokához emelte.

– Tavonacsh főhadnagy, készülségi erők. Üdvözlöm, nímud úr. A fővárosban zavargás tört ki! Minket arra vezényeltek ki, hogy biztosítsuk a rendet!

– Értem – felelte az esszidzsinna komolyan. – Szerintem jelenleg nem a rendet biztosítják, csak a feszültséget keltik, de ez az én magánvéleményem. A kikötőben nem láttam magukat, miért?

– Nímud úr, a parancsot mindössze néhány száz ütessel ezelőtt adták ki. Mostanra már a kikötőt is biztosítottuk.

– Látni szeretném azokat a zavargókat – szólalt meg Ninda.

Tavonacsh értetlenül pillantott rá – nem adta jelét, hogy ráismert volna –, aztán vissza a nímudra.

– Mi célból?

– Kíváncsiságból.

– Azt nem lehet.

– Dehogynem – felelte Hódilup derűsen.

– Sajnálom, uram, de nem engedélyezhetem.

– Arra nincs is szükség – nyúlt a zsebébe az esszidzsinna, és már kemény volt a hangja megint. – Mi ugyanis a Szúnahaum Testvériség állampolgárai vagyunk, és semmiben sem szorulunk a maga engedélyére. Vagy bárkiére.

Odanyújtott egy antiövet Nindának, aki nyugodtan felcsatolta, aztán fellibbent a magasba.

– Köszönjük – mondta Hódilup szárazon a főhadnagynak, aki tehetetlenül nézett utánuk –, a helyszínt megtaláljuk magunk is.

Meg is találták, egy mati elég volt hozzá, csak azt kellett nézni, hol összpontosulnak a katonák. A város főtere volt, amit minden irányból páncélosok vetek körül, és rengeteg katona, a parancsnokuk valamit ordított is. Mire ők leereszkedtek, csatlakozott hozzájuk Szinensi, Sileni és Aini is, szintén esszidzsinnák kíséretében.

– Magatartásukkal megsértik a törvényt! – harsogta a parancsnok egy koci tetejéről. – Erre a tüntetésre nem kaptak engedélyt! Amennyiben nem hagyják el a helyszínt, jogunk van erőszakot is alkalmazni!

Akikhez a felszólítást intézte, húsz-harminc fiatal volt, akik egy nagy, díszes épület homlokzati teraszán álldogáltak egy transzparenszel és két zászlóval, és ők is kiabáltak, de hangosító nélkül.

Ninda leereszkedett melléjük.

– Ninda vagyok. Ti vagytok a zavargók? Nem úgy festetek.

– *Ninda... Ninda!... Ninda?* – röpködött felé minden irányból a saját neve, és döbönt, ámuló, tiszteletlen arcokat látott. Ezekhez már volt alkalma hozzászokni.

De aztán az egyik fiú kivált a csoportból, lépett kettőt Ninda felé, két karját keresztbe tette a mellén és meghajolt.

– Ninda, köszöntelek csoportunk nevében. Én Tantneva vagyok, a csoport nem-hivatalos vezetője. Mi nem tekintjük zavargónak magunkat. Tüntetők vagyunk.

– Miért tüntettek?

– A kormány távozását követeljük.

– Miért?

– Mert korrupt elnökünk olyan gazdasági megállapodást kötött a Szancshéa Köztársasággal, ami súlyos károkat okoz az országnak.

– Milyen károkat?

– Olyan kiadásokkal jár, amiket az állam nem tud viselni. A felsőoktatás költségvetését drasztikusan csökkentették. A külföldi iparcikkek importját szintén. Ez pedig rossz az országnak.

– Értem.

Ninda kinézett a tér felé, ahol a tiszt még mindig ordította, de elég bizonytalanul, mert a légtér tele volt esszidzsinnákkal és dzsindekkel. Aztán elővette a suagját és beleszólt.

– Figyelj, te kiabálós főkatona! – szállt a hangja keresztül a főtéren. – Elhallgatnál egy kicsit? Mi itt beszélgetni szeretnénk. Majd később folytatd, jó?

A tiszt elképedve hallgatta a csengő gyerekhangot, aztán megint felharsant a hangja.

– Nem azért vagyok itt, hogy befogjam a számat! Amikor elhallgatok, akkor támadást indítunk maguk ellen, ezért addig jobb maguknak, amíg beszélek!

– Itt Aimarnu nímud a Szúnahaum Testvériség Külső Biztonsági Szolgálatától – válaszolt egy női hang. – Önök semmilyen támadást nem indítanak olyan helyen, ahol szúni állampolgárok is vannak. Ez háborús cselekmény lenne, és azonnali megtorlás követné.

– Mi nem hívtuk ide önöket! – üvöltötte a parancsnok.

– Csakhogy mégis itt vagyunk – felelte Aimarnu tárgyilagosan.

– Önök Dzsául belügyeibe avatkoznak!

– Úgy látom, éppen jókor jöttünk, hogy beleavatkozzunk – felelte Ninda szenvtelenül. – Ha mi nem jövünk, megtámadtad volna ezeket az embereket itt a teraszon, igaz?

– Az a feladatomban, hogy gondoskodjam az elnöki palota védelméről! – bömbölte a katona.

– Én nem ezt kérdeztem. Megtámadtad volna őket, igen vagy nem?

– Természetesen teljesítenünk kell a kötelességünket!

– Ezt igennem veszem – mondta Aimarnu –, és a csillagközi egyezmények értelmében a tüntetőket a Testvériség védelme alá helyezem. Most mit tesz, parancsnok?

A válasz késett egy kicsit, és jóval halkabb volt, mint az eddigiek.

– A túlerő ellen nem tehetek semmit. Itt maradunk a helyszínen, de nem lépünk.

– Nekem mindegy – felelte Ninda, és Tantnevára nézett. – Azt mondtad, a korrump elnököttökkel van a baj. Szeretném látni és megkérdezni erről.

A fiú elmosolyodott.

– Hát erre ne nagyon számíts.

– Hol van az elnök?

– Itt! Az elnöki palota erkélyén vagyunk.

– Jó, hát akkor menjünk be.

Ninda sarkon fordult és megérintette az ajtó nyitógombját. De nem történt semmi.

– Mondom, hogy ne nagyon számíts rá...

508.

pa-8 incidens 3

„Eleted során bármikor megállhat az idő.”

*Ninda:
A fény lúmái,
206.*

– Tudod – szólalt meg Hódilup, Tantnevára nézve, de hangerősítővel –, az a dologban a kellemetlen, hogy mi vagyunk a Szúnahaum Testvériség esszizdsinnája, és ebben a minőségünkben egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak, hogy ha valahová be akarunk menni, akkor az utunkat állják. Tartozunk annyival a saját hírnevünknek és tekintélyünknek, hogy ezt ne tűrjük el. Ezért amikor elhallgatok, ez az ajtó vagy nyitva lesz, vagy nem fog létezni többé. Arról persze vitatkozhatnánk, hogy jogos-e nekünk ez a kívánságunk, hogy be akarunk menni az elnöki palotába. Vitatkozhatnánk, csak nem fogunk. Ami eddig történt, az sem volt jogos, és a jogsértéseket nem mi követtük el. A tiéd most bizonyára azt gondolják, hogy ha én most szétlövöm ezt az ajtót és a Testvériség fegyveres erői behatolnak Dzsául elnöki palotájába, az a csillagközi normák szerint háborús cselekmény. Jól gondolják. Most kitört egy háború.

Ezzel Hódilup odafordult az ajtóhoz, könnyedén megemelintette a fegyverét, és az ajtó helyén csak némi levegőben szállongó, forró fémpernye maradt. Egy szempillantás alatt seregnyi dzsind röppent be az épületbe, és a magasból felhangzott egy újabb hang.

– Itt Hilgámi gauran. Önök hadifoglyok. Tegyétek le a fegyvert.

Ninda Hódilupra nézett, aki mókás grimasszal „parancsolj” gesztust tett az ajtó felé. Ninda habozás nélkül belépett az ajtón.

Ekkor már a fél spirálkar figyelte lélegzet-visszafojtva, amint régóta csodált kedvencük egy szál fehér ruhácskában besétál egy idegen állam immár háborús

területnek számító elnöki palotájába, és nyugodt léptekkel elindul az ünnepélyes díszítésű folyosón. A képnek olyan jelképereje volt, hogy bejárta a Galaxist és Ninda pályafutásának egyik legtöbbet idézett pillanatává lett. Az esszidzsinna is ráérezett erre, mert nem követték, hagyták egyedül menni. Hamarosan találkozott a palota őrségével, akik persze már letették a fegyvert a dzsindek előtt, s most döb-benten bámulták a szőke kiskamasz lányt, aki háborítatlan nyugalommal sétált el előttük, egészen egy fényűzően berendezett, kerek teremig, amelybe több folyosó csatlakozott. Ott megkérdezett egy ácsorgó fiatalembert, aki éppoly megbabonázva nézett rá, mint a többiek:

– Hol találom az elnököt?

Az illető tanácstalan mozdulattal az egyik folyosóra mutatott, aztán ahogy Ninda egy kurta biccentéssel megindult arra, követte, előresietett, és tiszteletteljes bólintással mutatta a megfelelő ajtót. Ninda megállt az ajtó előtt és fölemelte a kezét.

A képkocka, amit valamelyik dzsind filmezett ekkor róla, amint megáll az ajtó előtt és mellmagasságig emelt kézzel az ajtó felé mutatja tenyerét, arcán az ekkor már csillagszerte hírneves Ninda-szenvtelenséggel – sokak szerint a legesleghíresebb kép volt, ami valaha készült róla. Már aznap galaktikus jelképpé emelkedett.

Hiszen ettől a mozdulattól az elnöki dolgozószoba ajtaja helyén is csak némi szálldosó fémfoszlányok maradtak.

Ninda nyugodt léptekkel besétált a reprezentatív berendezésű irodába, ahol egy elképedt, vörös képű férfi pattant föl jöttére az asztala mögül. Fölöttük a dzsindek tucatszámra suhantak befelé.

– Ninda vagyok – közölte a látomásszerűen megjelenő jövevény. – Azért jöttem, hogy körülnézzek ezen a világon. Turistaként. Aztán mentem volna tovább. De a fél várost ellepték a katonáid, akik belekötöttek a Testvériség esszidzsinnájába. Aztán kiderült, hogy két tucat fegyvertelen fiatal miatt vezettél be valóságos ostromállapotot. Én nem kérdezem tőled, hogy mit képzelsz magadról. Nem kérdezem, hogy mit hiszel a Testvériségről. Semmit sem kérdezek. Csak közlöm, hogy eddig voltál elnök.

Sarkon fordult és kísétált, vissza ugyanazon az útvonalon, amin jött.

Egyenesen hazament a családjával. De mire hazaértek, tucatnyi világon tört ki a botrány.

Hatalmukat féltő állami vezetők sora hívta össze tanácsadóit, értekezletet tartottak, amik folyamán még aznap megkeresések érkeztek a Testvériséghez. Ki visszafogottabb, ki élesebb hangon, de mindegyik azt nehezményezte, hogy Ninda már a második állam kormányát dönti meg, és ez nekik a legkevésbé sem tetszik.

A választ másnap kapták meg, a Testvériség kommunikációs csatornáján tették közzé.

Több államtól kaptunk helytelenítést, amiért „Ninda már a második állam kormányát döntötte meg”. Rossz helyre címezték szavaikat. Sem a Szindoriai Államszövetség, sem a Dzsául Köztársaság kormányát nem Ninda döntötte meg, hanem a Testvériség fegyveres erői. Tény, hogy Ninda mindkét alkalommal jelen volt, sőt a szindoriai dzsáhifannunt azért rendeztük meg, mert a Testvériség biztonsági előírásai szerint erre volt szükség ahhoz, hogy Ninda – akit nagyon sokan vártak Szindorián – beléphessen az országba, amellyel akkoriban hadiállapotban álltunk. Am a szindor kormányt a Testvériség fegyveres erőinek támogatásával Ídara professzor mozdította el, Dzsául elnökét pedig Hilgámi gauran fosztotta meg hatalmától. Tény az is, hogy Ninda még ezt megelőzően járt az elnöknél és közölte vele, hogy „eddig voltál elnök”, ez azonban csak bejelentése volt annak, hogy mi fog történni. A kormány hivatalos megdöntését Hilgámi végezte, nem pedig Ninda, akinek erre semmiféle felhatalmazása nem volt, ő maga sem gondolta, hogy lenne, és nem is lépett fel ilyen felhatalmazás birtokosának benyomását keltve.

Ami pedig magát a két lépést illeti, amelyeket a Testvériség az említett államokban végbevett, úgy gondolom, hogy minden felelősen gondolkodó felnőtt ember, aki szolidaritást érez embertársaival határokon belül és túl, egyetért velem abban, hogy zsarnok, korrupt kormányokat sehol sem szabad megtűrni, és azoknak az országoknak, amelyek szerencsésebb helyzetben vannak, emberi kötelességük, hogy segítségére siessenek azoknak, akiknek ilyen kormányzat jutott osztályrészéül. A Testvériség a múltban is kiállt az elnyomottak mellett, a jövőben is így fog tenni, és bízik benne, hogy ebben – tevéleg vagy erkölcsileg – mellette fognak állni mindazon országok, amelyeket jóérzésű emberek vezetnek. A rossz vezetőknek pedig azt üzenjük: ne attól tartanak, hogy Ninda besétál hozzájuk. Az egész Testvériségtől és minden hasonlóan gondolkodó emberek által vezetett államtól tartaniuk kell.

Végezetül felhívom szíves figyelmüket, hogy a Testvériség maximális védelemben részesíti minden egyes állampolgárát. Ez alól kivétel még nem volt és nem is lesz. Ennek az előírásnak értelmében lépett fel az esszidszinna, amikor Ninda biztonságát veszélyben éreztük. A dzsáuli katonák fellépésével azonban már a helyszínrre érkezett esszidszinna biztonságát is veszélyben láttuk, ezért munkatársaim haladéktalanul magasabb fokozatú intézkedéseket léptettek életbe. Ennél sokkal nagyobb erőket is bevetettünk volna, ha szükséges.

Súhangir külkapcsolatokért felelős gatiran, Szúnahaum Testvériség.

A közlemény jellemző volt a szúnikra: egyszerre volt emberbarát és maximálisan arrogáns. Senki sem tudta, hogy Nindának van-e bármi köze a mű megírásához – csak napokkal később kérdezhették meg, és kiderült, hogy fogalma sincs, miről beszélnek –, mégis egykettőre elnevezték Ninda-proklamációnak.

pa-9 balettiskolások

„*De most komolyan. Az országok miért nem vigyáznak minden egyes állampolgárukra? Van bármijük, ami értékebb?*”

Ninda:
Beszélgetések,
743.

Hargihá
Dzsúmun Auríhaum
43 691. nodzsat lilgamíszan
882

Amilyen ellenségesen fogadták Nindát a kormányerők Dzsáulon, olyan szívélyesen két nappal később Hargihán. Ez volt a *Dzsúmun Auríhaum* következő állomása, így nem volt nehéz kitalálni, hogy Ninda még mindig rajta van. A suaran-fódarangi két derkivel a leszállás előtt kézbesítette Nindának az elnök udvariasságtól csöpögő meghívását, amelyben szerepelt, hogy Hargihá nem Dzsául, és önáluk csak a legnagyobb tisztelettel fog találkozni. Ninda megkérte a fódarangit, írjanak vissza, hogy ő nem a legnagyobb tisztelettel akar találkozni, hanem a hargihái emberekkel, és nem az elnöki palotában, hanem az utcán vagy akárhol. Ha az elnök megkeresi őt az utcán, találkozhatnak, de ő nem megy a palotába.

A suárba sem ment le, nehogy fogadóbizottsággal találkozzon. Beszállt egy aungirba és elvitette magát egy taláalomra kiválasztott pontra egy külvárosban. Az aungir egy üres térségen szállt le, Ninda kilépett és nyomban el is küldte a járművet, mielőtt feltűnést kelt.

Valami építési terület lehetett, a talajt homok és kötörmelék borította; kicsit emlékeztette Sileniék házának romjaira, de itt nem voltak nagy darabok. Kissé bizonytalan volt rajta a járás, de nem volt messze a terület széle, egy teljesen üres utca. Sötétedett már, de meleg volt, itt nyilván nyár van, de lehet, hogy trópusi az éghajlat. Semmit sem tudott erről a világról. A szürkülő égbolt alján hegylánc körvonalait látta. Átvágott a gyengén megvilágított utcán, a túloldalon városi házak voltak, elindult előttük a keresztutcán. Félúton járt a következő sarokig, amikor egy csapat gyerek fordult be onnan, száz év körüliek, kicsit közeledtek, aztán döbrent sikoltozásba kezdtek:

– Ninda! Ninda!

– Igen, én vagyok – emelte föl a kezét Ninda csitítóan. – De ne csapjatok ekkora zajt, kérlek. Nem szeretném, ha a fél város idecsődülne.

Többször el kellett mondania, nemcsak hogy mindenkihez eljusson, de elő is kellett kapniuk a fordítógépet.

– Nem csődül ide a fél város – nevetett az egyik lány; Ninda tizennégy lányt számolt meg, és egyetlen fiút. – Ezen a környéken alig lakik valaki.

– Miért?

– Mert itt bánya lesz, és elköltöztetik az embereket. Mi is megyünk nemsokára, beköltözünk a belvárosba.

– És kik vagytok ti?

– Mi vagyunk a Tiliv balettiskola! – igyekeztek túlkibálni egymást. – Most jövünk az esti foglalkozásról. Holnapután fellépünk, eljössz megnézni?

– Sajnos holnapután az én hajóm már messze jár.

– És ha elküldjük a kódot, megnézed?

– Hát persze.

A gyerekek el voltak bővölve. Ninda átsétált velük az utca másik oldalára, ott volt egy kis füves térség, ő fesztelenül lehuppant a fűbe. A gyerekek is leültek körben.

– Gondolom, szabad a fűbe ülni.

– Persze! De amúgy errefelé már mindent szabad. Itt mindent le fognak rombolni, mert hakimszlelőhelyet találtak a föld alatt.

– Sajnáljátok, hogy el kell költöznotök?

– Kicsit... de a belváros az gyönyörű! Láttad már?

– Nem, most jövök egyenesen a hajómról, és itt szálltam le. Semmit sem láttam még a világotokból.

A gyerekek jót derültek ezen.

– Itt? Miért? Miért éppen itt?

– Találomra. Miért ne?

– Mert ez egy unalmas környék – vágta rá. – Itt már nincsen semmi.

– Akkor ti is unjátok itt magatokat, igaz?

– Már nem tart soká. Jövő hónapban mind elköltözünk a belvárosba.

– Az mennyi idő?

– Negyven-ötven nap.

– Értem. Hát ha a belváros ennyire szép, akkor én megyek is és megnézem. – Ninda fölkel a fűből és lepillantott a gyerekekre. – Jöttök velem?

Az arcok felragyogtak.

Ninda hívta az aungirt, beszálltak. A gyerekek el voltak ragadtatva, még soha nem látták belülről a Testvériség aungirjait. S mint kiderült, a városukat felülről is csak képen, bár többen is jártak közülük a világuk valamelyik holdján.

A belvárost könnyen megtalálták, sokkal élénkebben volt kivilágítva, mint a lebontásra ítélt külváros. Ahogy lejjebb ereszkedtek, a gyerekek egymás szavába vágva ismerték föl és nevezték meg a híres középületeket. Az aungir egy limlin át ide-oda siklott a belváros fölött, s csakhamar megszólalt egy női hang a semmi-ből, szüni nyelven:

– Hargihá Légiforgalmi Biztonsági Őrség hívja a Testvériség belváros fölött lebegő kishajóját.

Mielőtt Ninda a száját kinyithatta volna, megszólalt egy másik női hang is.

– *Dzsúmun Auríhaum* jelentkezik Hargihá Légiforgalminak.

– *Dzsúmun Auríhaum*, észleltük, hogy a kishajójuk látható cél nélkül ide-oda röpköd a belváros fölött. Segítségükre lehetünk valamiben?

– Légiforgalmi, nem, köszönjük, minden rendben. Városnéző úton vagyunk.

– *Dzsúmun Auríhaum*, köszönöm. A Saduven téren ünnepi vásár van, ne hagyják ki. Érezzék jól magukat. Viszhall!

– Milyen ünnep? – kérdezte Ninda.

– Az államalapítás háromszázadik évfordulója – mondta Linn; közben a gyerekek is bemutatkoztak. – Egy kerek évig ünnepeljük.

– A ti államotok sokkal régiebb – mondta Jann udvariasan. – Ha saját világotok nincs is, sok ezer éve alkottok államot ott kint az űrben.

Ninda az Abroncsvilágra gondolt és bólintott.

– Igen, elég régóta.

– Én nem tudom elképzelni – tűnődött Eill –, hogy milyen lehet mindig egy űrhajón élni. De... de biztosan jó lehet... mert te mindig mosolyogsz és mindenkit szeretsz.

Ninda valóban mosolygott, de megcsóválta a fejét.

– Nem, nem mindenkit. A rossz embert én sem szeretem. De szálljunk ki, nézzük meg a vásárt. Azért most már hívjátok föl a szüleiteket, ne aggódjanak érte-tek, jó? Ha akarjátok, megmondhatjátok, hogy velem vagytok.

A vásár valóban szép volt. A jókora, tarkabarkán feldíszített téren mindenféle kis műanyag bódékat állítottak föl, ahol főleg emléktárgyakat, édességet, játékokat árultak. A gyerekek mind vettek maguknak valamit, az árakról azt mondták, egy-havi zsebpénzükből a fél bódét megvehetnék.

Aztán persze bekövetkezett, ami minden dzserang világon, egyre hamarabb: Nindát felismerték, az emberek köréje gyűltek, beszélgetni szerettek volna vele – így hát beszélgettek. Volt ott egy kis színpad is, arra fölment.

– Hogy tetszik a világunk? – kérdezte valaki.

– Tetszik – bólintott Ninda –, mert nyugalmas. Egy csapat gyerek vidáman sétál este a külvárosi utcákon, és ezen a rendezvényen is mindenki nyugodt és vidám.

– Láttuk, mi történt Dzsáulon – mondta valaki. – Nagyon zűrös egy hely. Jó, hogy nem történt bajod.

– Nekem nem történhetett bajom. Rám vigyáznak. Itt ez az Uori – intett fölfelé –, meg hát a Testvériség minden egyes emberére vigyáz. Azt hiszem, éppen itt van egy elég nagy baj. – Kérdő arcom, röpködő kérdések. – Az, hogy *kizárólag* a Testvériség vigyáz minden emberére. Ugye tudjátok, milyen arrogánsak a mieink, ha külföldön zaklatják a polgárainkat? Láthatátok a dzsáuli közvetítésben. Talán megkérdezitek, hogy miért. Én inkább azt szeretném tudni: más államok miért nem?

pa-10 fhangímester

„Az emberiség felébred, és a világok megváltoznak, akár tetszik nektek, akár nem.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

32.

Addirmi

Dzsúmun Auríhaum

43691. higit szisszadzsan

817

Természetesen Ninda megnézte a Tiliv balettiskola fellépését, hiszen megígérte, és másnap föl hívta őket. Kétszeresen is nagy örömet szerzett nekik, mert nem egyedül nézte meg a műsort, hanem Haittal együtt, aki szintén ott volt a hiperfon előtt és beszélgetett velük. Ami persze óriási boldogság volt a kis balettnövendékeknek, maga Kirisz művésznő, aki Hangilaoranon igazi nagyságokat tanít, könyvei jelentek meg – a balett történetéről, a táncművészet kifejező eszközeiről, a mozdulatok nyelvéről, a zenei szimbolika megjelenéséről a táncművészetben, a koreográfia módszertanáról –, ez a csillaghírű művész és szakember itt ül velük szemben a képernyőn, azaz dehogy ül, föláll és megmutat lépéseket, hogy hogyan csinálták ők, és hogyan lehetett volna még másképpen. Válaszol a kérdéseikre, elbeszélget Hienn tanárnővel, eszmét cserélnek oktatás-módszertani kérdésekről. És közben ott üldögél a háta mögött a Galaxis e vidékének legnagyobb híressége, maga Ninda személyesen, írogat valamit, de figyel, hát hiszen ő Ninda, aki mindig odafigyel mindenre. A gyerekek el voltak olvadva. Hát még amikor Kirisz művésznő magától értetődően közölte, hogy nem ez lesz az egyetlen beszélgetésük!

Higit este a négy lány Addirmi kupolavárosában sétált ki a suárkapun. Addirmi kicsiny, félmillió világán a Ninda-kultusz még nem vert gyökeret a Társaság kutatásai szerint, így csak arra lehetett számítani, hogy felismerik mint híres embert, de nem rajongják körül.

Addirmi kikötőjén is látszott, hogy ez egy szegény világ. A kikötőtér két oldalán megvoltak a szokásos üzletek, de egy csomó közülük üres volt, és néhol ennek ellenére megvolt a cégtábla.

– Ha üres a bolt, miért van fönt a tábla? – kérdezte Sileni.

– Mert az utolsó tulajdonos vagy bérlő nem vette a fáradságot, hogy levegye – felelte Aini. – Mert nem tud máshol üzletet nyitni, hogy ott fölhasználja, nincs rá pénze.

– Egy ilyen világon ezek a legjobban menő üzletek – mondta Szinensi –, itt a kikötőben. Ha ezek közül ennyit be kellett zárni, mi lehet a városban?

– Nézzétek, el van törve – pillantott Sileni az egyik táblára, ami egy most is működő étterem fölött volt, de a sarkából hiányzott egy nagy darab. – Erre sem fordítottak gondot, hogy kicseréljék.

– Hát igen, a szegénység tipikus jele – felelte Ninda. – Ami nem hoz közvetlen hasznot, arra nem tudnak ügyelni, mert ami hoz, az is nagyon keveset.

A kikötőből kiérve, mint általában, egy széles sugárútra jutottak, amit magas házak szegélyeztek mindkét oldalon. Feltűnően gyér volt a forgalom, akárcsak magában a kikötőben. Aki vásárolni tud a suárban, nyilván már odament – egy derki óta áll itt a *Dzsúmun Aurihaum* –, de nincs pénzük az embereknek. Nem is maradnak sokáig, berakodják az ércet, amit itt vettek, és mennek tovább, éjfélkor indulnak.

Kezdetől nyilvánvaló volt, bár eleve nem volt kétséges, hogy Ninda itt is híres: megnézték az utcán, és itt-ott már hallatszott is a neve. De nem kellett hozzá egy limli, hogy kiderüljön, a Társaság információs hiányosak. Bizony elért ide is a Ninda-kultusz.

Egy kis térre értek, ahol nagy csoport jött szembe, legalább kétszáz ember. Fiatalkok, idősek, a legtöbben fehér vagy pasztellszínű, bokáig érő lepelbe öltözve, akárcsak a többi járókelő, akiket eddig láttak. Egy magas, középkorú férfi kivált közülük, Ninda elé sietett, néhány lépésnyire tőle megállt és jobb karját mellkasán vízszintesen keresztbe téve mélyen meghajolt.

– Kedves Ninda! – kezdte ünnepélyesen, szúni nyelven. – Nagy öröm és megtiszteltetés számunkra, hogy rendkívüli személyiségedet szerény világunkon üdvözölhetjük. Kérlek, engedd meg, hogy bemutatkozzunk. Mi vagyunk azok, akik ezen a világon úgy érezzük, hogy különleges időket élünk annak köszönhetően, hogy itt élsz te, ezen a spirálkaron, ugyanabban az időben, mint mi. Magam a csoport afféle vezetője vagyok, a nevem Szannufe-ronn Dorambip-kab.

Ninda szája egy kicsi résnyire nyílt. De mielőtt megszólalt volna, megismételte ugyanazt a meghajlást, amit a másiktól látott, mert nem szenvedhette, ha megalázkodást kifejező mozdulatokkal üdvözlik. Így, hogy viszonzta, már egyenlők voltak.

– Köszöntelek benneteket, és én is örülök, hogy találkozhattunk... Thakindh-ramszu.

A férfi elmosolyodott.

– Ó, tehát találkoztál a nevemmel.

– Aki eltölt pár évet a fhangírodalom tanulmányozásával, az mindenkinek a nevét megismeri, aki *húszdíres* fokozaton publikál.

– Van az már huszonöt is – mosolygott szélesen a mester –, hiú ember vagyok, szeretem a kihívásokat, s az a tervem, hogy egyike leszek a legmagasabb khomfokozatra jutottaknak a történelemben. Semmi értelme, csak egy játék, de engem

szórakoztat. Te, ugye, négydíres vagy, omdzs thamszin, ahogy Sotten barátom elnevezte.

– Igen. – Ninda nem tette hozzá, hogy két kedvese szintén, mert ők minden nyilvános szereplést kerülni akartak. – Ez is csupán egy játék, de engem szórakoztat.

Egymásra mosolyogtak. Értették egymást. Fhangímesterek voltak.

Thakindhramszu meghívta Nindát egy kis beszélgetésre. A lányok tovább sétáltak várost nézni, mintha nem is tartoznának különösebben össze, csak együtt szálltak ki a hajóból, hát mostanáig együtt jöttek, de ők mennek a dolgukra. Ninda követte a mestert és társait egy épületbe, ahol hosszan leomló, fehér vagy pasztellszínű leplekbe öltözött emberek fogadták nagy tisztelettel, és helyet mutattak neki egy kerek asztalnál. Nagyon sokan voltak.

– Meglepetést látok az arcodon – ült le mellé a mester –, mi okozza?

– Úgy tudtam, ezen a világon még nincsenek rajongóim – felelte Ninda.

– Hát aki ezt mondta, nem volt elég tájékozott – biccentett a mester derűsen a sokaság felé –, mert bizony a csoportunk háromszáz tagot számlál, ami talán nem tűnik nagy számnak – világunknak több mint ötszázezer lakója van –, de sorainkban üdvözölhetjük a helyi értelmiség színe-javát, színészeket, orvosokat, állami vezetőket. Történetesen itt veled szemközt ül az elnökünk.

Egy úr fölemelkedett ültéből és meghajolt Ninda előtt.

– Így van, én vagyok az. Hanndin-rup Erridon-szet államelnök. Köszöntelek világunkon, Ninda.

Ninda is felállt és meghajolt, itteni módra.

– Te milyen elnök vagy? – kérdezte, persze köszönés nélkül.

Az elnök mosolygott.

– Szerintem jó. Az ellenzék szerint rossz. Mit tudsz kezdeni ezzel a válasszal?

– Nem sokat, de annyit mégis, hogy nem tartozol azok közé a vezetők közé, akik nem vesznek tudomást az ellenzék létezéséről.

– Örömmel megtenném – nevetett az elnök –, de köteles vagyok naponta egyeztetni velük, és minden észrevételükre reagálnom kell. Így írja elő az alkotmány.

– És nincsen tele a terem a testőreiddel – szögezte le Ninda. – Nem félsz az emberektől.

– Talán csak bízom benne, hogy nem fognak a te jelenlétedben meggyilkolni – kuncogott az elnök.

– Ti már előttem itt voltatok – nevetett Ninda, s a társalgás oldott hangneme meg is volt alapozva.

pa-11 fhangímester

*„Ne zavard, álmodik,
a világ legszebb álmait.
Ne zavard, táncol,
a világ legszebb táncait.
Ne zavard, gondolkodik,
hiszen ő Limelullí.”*

*Ninda:
Limelullí,*

Ninda szokása szerint megkérdezte az elnököt, melyik nevét használja.

– Ez nem egyszerű kérdés nálunk, Ninda – kezdte az államelnök. Magas, ki-sportolt férfi volt, jóképű, mint általában a politikusok, középen erősen kopaszodott. Enyhe akcentussal beszélt a szúnit. – A teljes nevem Hanndin-rup Erridon-szet, ha azt kérdezik, hogy hogy hívnak. Valójában ez egy rövidítés abból hogy hine-Rup Hanndin-anseni szulam-Szet Erridon Rammuri. Ennek egyik része sem családi vagy személynév abban az értelemben, ahogy nagyon sok kultúrában szokás, a tiédben is. A névrészek gyakorlatilag egyenrangúak. Nyilvános szerepléseim alkalmával, ha mint politikusról beszélnek rólam, a rövidített teljes nevet illik használni, de ehhez már semmilyen tiszteleti jelző nem társul, még az „úr” sem. Amikor viszont nem rólam beszélnek, akkor hozzám, akkor a rövidített teljes név két részét váltogatva használják, vagyis hol Hanndin-rup, hol Erridon-szet. Ehhez sincsen urazás. A családom és a barátaim viszont a teljes nevem bármelyik részét használhatják. A családom a Rammurit szokta használni, a barátaim az Erridont.

– Értem, Erridon – bólintott Ninda szenvtelenül.

– A történetet egyébként tovább bonyolítja a sokféle nyelv – tette hozzá Erridon. – Nálunk az addi és az írmi a két államnyelv, ezekről kapta nevét világunk. De még kétszáz nyelven beszélnek az országban – az én anyanyelvem például a rakkinan –, és a nevek mindegyiken más-más kiejtést vesznek föl, sőt vannak nyelvek, amik teljesen átalakítják őket. De azt hiszem, untatlak, bocsáss meg.

– Egyáltalán nem – felelte Ninda élénken. – Társadalomtudományokkal foglalkozom, márpedig a nyelvek csoportformáló tényezők az emberi társadalomban. Egy ország társadalmá minimálisan annyi kulturálisan széttagolódó, de többé-kevésbé összefonódó csoportra oszlik, ahány nyelven beszélnek. Ugyanakkor az országhatárok számos helyen nyelvi csoportokat választanak szét, ami tovább bonyolítja a képet. Például a hinnul népnek van egy anyaországa, Hinnuldud, de a nyelvüket a környező országokban nagyszámú kisebbség beszéli, akik egyszerre vallják magukat hinnulnak és például arganneszi polgárnak. Őket egyaránt kötelek fűzi a más országokban élő hinnulokhoz és az ugyancsak arganneszi más

nemzetiségűekhez. De nem csupán a nyelvek képeznek csoportokat. A nemzeti-ség a legtöbb helyen azonos azzal, hogy milyen nyelven beszélnek, de nem mindenütt – például a Rekki két világán élő dzsromdok ugyanazt a rekki nyelvet be-széli, mint a többség, de ők egy külön nemzetiségnek tekintik magukat. Cso-portképzők a különféle vagyoni osztályok, a lakóhely, a foglalkozás, sőt a nem és a korosztály is. Hangilaoranon *középkör*nek hívjuk azt az embercsoportot, akiket egy adott egyén személyesen ismer, de nem tartoznak a szűkebb környezetébe. Érdekes dolog ezt tanulmányozni. Mulatságos volt például – egy tanulmányban olvastam –, amikor egy kisvárosi üzletembert, egy tekintélyes, idősebb urat ráéb-resztettek, hogy a szomszéd utcában lakó, vele egyidős, azonos társadalmi állású emberek közül egyet sem ismer, noha vásárolnak az üzletében, de hát ugye ő nem találkozik a vevőkkel; van néhány fiatalember, akik ugyanazt a sportot űzik, mint ő, ugyanabban a sportklubban, de más az időbeosztásuk, így nem találkoztak még; de van valaki, akit ismer. Az egész utcában egyetlenegy ember van, egy kis-gyerek, akit arcról felismer, tudja a nevét és tucatnyi szokását is fejből fel tudja sorolni, mert a kisunokájának ő a legjobb barátja, így ez az úr is sokszor találko-zott vele. Nagyon nevetett, amikor ez kiderült.

Thakindhramszu együtt mosolygott velük.

– Ismerem a középkör fogalmát – bólogatott. – A társadalmi kapcsolatok tanul-mányozásából nagyon sok érdekes dolog sül ki. Például állítólag az egész spirál-karon bárkitől bárkihez el lehet jutni öt-hat személyes kapcsolaton keresztül.

– És a spirálkaron kívül? – kérdezte Ninda.

– Ílahauttal – ugye jól tudom a nevét a nyelveden? – néhány itteni állam vala-melyest kapcsolatban áll, nagyjából annyira, mint a spirálkar két átellenes végén levő országok. Ami a többi spirálkart illeti, azt hiszem, velük egészen gyér az érintkezés. A távolságok beláthatatlanul nagyok.

– De nem lepne meg – szolt közbe Erridon –, ha a tiéid rendszeresen megfordul-nának ott is. Hiszen nektek a hajótok az otthonotok. Ha a kapitányotok gondol egyet és elrepül akár a Galaxis legtávolabbi sarkába, ti akkor is otthon vagytok.

Ninda mosolygott.

– Végeredményben igen. Nem tudom, lehet, hogy járnak a hajóink arra is.

– És ha tudnád, akkor sem árulhatnád el – mondta Erridon derűsen. – Jól tudom, hogy a hajóitok útvonala államtitok. Erről nem is faggatlak, ennél sokkal érdeke-sebb dolgok is vannak, amiket tudni szeretnék. Elsősorban te magad. Nálunk Ad-dírmin csak mostanában kezdett szárba szökkenni a te tiszteleted mozgalma, hát nézd el nekem, kérlek, ha olyasmit kérdezek, amit másutt már mindenki tud. Mondd, mi a titkod?

Ninda közismert nyugalomával tekintett az elnökre.

– Társak vagyunk a tudatlanságban, Erridon – felelte. – Én sem tudom. Többek szerint szép a hangom és jól énekelek, bár mindig hozzáteszik, hogy nem úgy, ahogy mások, mert az én énekem nem zenei szórakozást nyújt, hanem gondolato-kat ébreszt. De erre is van érdeklődés, s ezzel találtunk egy magyarázatot azokra,

akik mint énekesnőt kedvelnek engem. De ennél sokkal régebben kezdődött, hogy előbb Szindorián, majd egyre többfelé afféle segítő szellemként kezdtek rám tekinteni. Már akkoriban folyton kérdezgettem őket, hogy ugyan miért – hiába. Nem tudtak válaszolni. Hát nem tudok én sem.

– Nuszuth – szólalt meg a fhangímester. – Nem számít. Ha tudod a dolgok okát, ha nem: a dolgok ugyanúgy vannak.

– Fhínakkin aurkhombé lúmáiból – bölintott Ninda.

– Hm. Ez nem éppen négydíres tudásanyag.

– Szeretek olvasni.

– Ismered Rukkmin Tonernu munkásságát?

Ninda nemet intett.

– Nem nagyon ismert szerző, de érdekeseket írt néhány esetről, amikor különféle okokból nagy tiszteletben részesítettek egyes embereket. Ha ma élne, biztosan rólad is írna egy tanulmányt.

Ninda mosolygott.

– Mit írna? – fordult az elnök a mesterhez.

– Azt hiszem, azt, hogy Ninda egyike a legkülönlegesebb embereknek a Galaxisban; alighanem a legnagyobb gondolkodók közé tartozik, és aki ezt kétségbe vonja, önmagát csapja be. Hosszas fejtegetést írna az egyes eseményekről, amik Ninda pályáját fémjelzik, a tüntetésektől a saunisi és a szindoriai látogatásáig, meg még sok mindenről. Bizonyára egy külön fejezet szólna arról a rendkívüli tetteről, hogy örökbefogadott egy kislányt, noha még ő maga is gyermek, akár csak két társa. Hanem – a mester oldalra pillantott a falra – kis találkozáskor sajnálatos módon a végéhez közeledik. Ninda hajója nemsokára indul.

– Éjfélkor – bölintott Ninda, és nem mozdult a helyéről. – De csak ha minden lakója a fedélzeten van.

– Nyilván tudják, hogy itt vagy.

– Természetesen. Tudnak várni rám.

Szinensi ezalatt megbeszélte a sófunnir-haurórangival, hogy Ninda még a felszínen marad. Rendben, felelték. Hiszen egy szúni hajó bármikor késlelteti az indulását legfeljebb egy derkivel, ha egy szúninak dolga van még odalent.

pa-12 államelnök

„Ha nincs célod az életben, az baj. Ha van célod, az jó. De csak ha az a célod, hogy te magad mit csinálj. Ha azt akarod eldönteni, hogy mások mit csináljanak, az a legnagyobb baj. Akkor inkább ne legyen semmilyen célod.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

78.

Elmúlt éjfél – itteni idő szerint délelőtt volt –, és Ninda nyugodtan üldögélt a Hannoni-hat Egyetem aulájában. Most éppen Addirmi gazdaságáról beszéltek az elnökkel és néhány szakértővel.

– Igen, mi szegény ország vagyunk – sóhajtott Erridon. – A kormány első számú feladata ezen javítani, de az eddig elért hat százalékos gazdasági növekedés nem ad alapot büszkélkedésre. Mostanra tizenöt százalék volt az eredeti terv.

– Mi okozta, hogy még csak itt tartotok?

– Elsősorban az előregedett bányagéppark – felelte Gannard-mit bányászati szakértő. – Egy teljes garnitúra bányagépet bérelünk a tiéidtől, és érccel, szervetlen szénnel és gázokkal fizetünk. De csak fél itteni évvel ezelőtt álltak üzembe a gépek, és öt év, mire a saját értéküket visszatérítik.

– Drágán adja az ilyesmit a Testvériség?

– Szó sincs róla. Töletek kapjuk a gépeket a legkedvezőbb feltételekkel – számos ilyen üzletet magam kötöttem meg, pontosan tájékozott vagyok. És nemcsak a gépeket, a Testvériség árképzése minden kategóriában figyelembe veszi, hogy mi szegények vagyunk.

– Nem kétlem, hogy emögött okos üzletpolitika áll – vette át a szót az elnök –, a reklámerőn kívül az is, hogy a szegény országok gazdaságának megerősödésével nő a vásárlóerejük és ezzel hosszú távon a Testvériség is jól jár – de meg kell mondanom, hogy ettől függetlenül jólesik mint figyelmesség. S ha már szóba került a néped: tudom, hogy meg szoktad kérdezni az embereket arról, hogy mit gondolnak rólatok. Nos, nálunk is létezik az a fajta rasszizmus, ami abból ered, hogy a szünik hajókon élnek, nem pedig világokon. Ami engem illet, ezzel sosem tudtam azonosulni, nem értem, mi azzal a baj, hogy valaki hol él, de mivel ez a látásmód létezik, beszélnem kell róla. Történetesen erősen kisebbségi álláspont, és nemigen engedjük propagálni, amennyire ez ugye lehetséges egy cenzúra nélküli rendszerben. Az is kisebbségi álláspont, de szintén létezik, hogy a Testvériség azért jó hozzánk, mert akarnak tőlünk valamit; változó, hogy mit, általában a gazdasági javainkat vagy a világunkat, de még senkinek sem sikerült megmagyaráznia, hogy miért éppen a miénket, amikor Addirmihez hasonló világ tízezzel

akad itt a közelben. Lakatlan naprendszeréből is rengeteg van. Bármikor letelepedhetnétek, ha akarnátok, de nyilván nem akartok.

– Nem – felelte Ninda, és az örök napsütésre gondolt a Lengu völgye fölött –, nem akarunk.

– Nyilván nem árulhatod el, hogy miért nem.

Erre Ninda felelhette volna őszintén is, hogy csakugyan nem árulhatja el. De jobbnak látta hazudni. Az Abroncsvilág titkát mindenképpen meg kell őrizni, a dzserangoknak még gyanújuk sem támadhat felőle.

– Népem jobban érzi magát a hajókon, mint egy világ felszínén. Bizonyára halottatok egykori világunkról, Szúnahaumról, amelyről államunk a nevét vette. Ez a világ elpusztult egy szörnyű háborúban, és mi azóta nem élünk világok felszínén.

– Igaz – bólogatott az elnök –, hallottam erről. Nem gondoltam, hogy még mindig ez a vélemény van érvényben. A ti időszámításotok szerint több tízezer éve volt az a háború, ha jól emlékszem.

– Talán éppen ezért – szólalt meg Thakindhramszu. – Ha egy nép ilyen sokáig hurcolja egy trauma emlékét, akkor már nem képes megszabadulni tőle, véglegesé válik. Sok népnek vannak efféle emlékei.

Sok mindenről beszéltek ezen az estén, illetve a helybeliek számára délelőtt. Egészen éjjel kilencvenig, amikor már hangjelzés szólalt meg Ninda suagján, négy zengő hang, sorban egyre mélyebbek.

– Indulnod kell – szakította félbe önmagát az elnök.

– Igen, Erridon. De kérlek, mondd végig előbb a gondolatmenetet.

Az elnök nem tehetett mást, szépen elmondta, amit elkezdett. Ninda csak ezután kelt fel és indult a kikötőbe – de egyáltalán nem rohant, bár csak hat mati volt hátra. Folytatta a beszélgetést.

Ahogy elérték a kikötő előtti nagy térséget, rengeteg zavart, tanácstalan embert találtak, akik egyenesen órájuk, azaz Nindára néztek. Persze ezen a világon is alighanem mindenki tisztában volt vele, pontosan hol van éppen Ninda. Akik nem a rajongói, azok számára is a legnagyobb híresség, aki erre a világra tette a lábát – talán a világ alapítása óta.

A térség túlsó végén a *Dzsúmun Auríhaum* suárkapuja ekkor kezdett bezárulni, s mialatt Ninda és kísérete nyugodt léptekkel a kapu felé tartott, méltóságteljes lassúsággal emelkedni kezdtek az óriási tifonglemezek. S csakhamar leereszkedett a kupolaváros zsilipkapuja is, ami elválasztja őket a kinti úrtól, amikor a *Dzsúmun Auríhaum* elindul.

Ninda odaért a zsiliphez és helyet foglalt egy padon, egyáltalán nem zavartatva magát attól, hogy egymaga maradt a népéből ezen a világon. Egy történetet mesélt a Fádisszimum dzsullából.

– Állítólag – sok tízezer évvel ezelőtt – Remna háborúja valamelyik szomszédjával, miután már harminc-negyven napja tartott és számos áldozatot követelt, azzal ért véget, hogy az elnök vagy tábornok, vagy nem tudni, milyen rangú hadve-

zér nyeregben érezte magát, és most először rábízta a parancsnoklást a helyetteseire, ő pedig hazament a családjához. A kislánya, aki a történet különböző változataiban más-más korú volt, rögtön az ajtóban fogadta, és amikor az apja lehajolt hozzá, teljes erejéből szájon vágta. Aztán kiabálni kezdett vele, gyilkosnak nevezte és közölte, hogy látni sem akarja. És kilökte az ajtón. A diktátor álldogált ott egy darabig, aztán visszament a főhadiszállásra és leállította a háborút. Van a történetnek olyan változata, amelyik szerint később öngyilkos lett, de olyan is, amelyikben kibékült a lányával. Hát mindenesetre úgy gondolom, a dzsauli elnök igazán olcsón megúszta. Ő még pofont sem kapott. Kireán sem. De most eltűnődtem. Lehet, hogy a következő zsarnokot pofon vágom. Ámbár... az biztos, hogy nem mindegyiket. Túl sokan vannak, még megfájdulna a kezem.

– Nemigen vagy az a verekedős típus – mosolyogtak az emberek.

Ninda lebiggyesztette az ajkát.

– Ki lehet belőlem hozni. Én nem vagyok valamiféle csodalény, a szelídség mintaképe vagy efféle. Azért nem ütöttem meg ezt a két diktátort, mert nem jutott eszembe... de ha igen, akkor se láttam volna értelmét. Akkor se lettek volna belőlük más emberek, sem a tetteik nem változtak volna, sem az, ahogyan megítélik a saját pályafutásukat. Akkor meg minek? Az értelmetlen erőszaknak valóban nem vagyok híve.

Háta mögött a zsilip megint emelkedni kezdett, s láthatóvá vált a szúnik szokásos sűrű hajóteste, rajta egy kicsiny, alig embermagas hétágú csillaggal. Az emberek fellélegeztek. Ninda búcsút intett az addirmieknek, odasétált, jöttére feltárlt az aungir ajtaja, s ő belépett a kishajóba.

pa-13 sivatag

„Másképpen kell élni dzsungelben, másképp rerruerdő szélén. Másképpen egy kis szigeten és másképp a sivatagban, sőt mindegyik sivatagban más és más módon. Az ember az egyetlen lény, amely azonnal alkalmazkodni tud bármilyen helyszínhez.”

*Ílgaszaumi,
A Galaxis világai,
314.*

Sidad
Dzsúmun Auríhaum
43691. senut ukingahan
658

– Mondtam, hogy a Galaxis tele van sivatagvilágokkal – mosolygott Ninda –, és nincs közöttük két egyforma.

A Raszinsi étterem tetején álltak, tucatnyi helybelivel, akik között ezúttal nem volt politikus, mert Sidad csak a Handerd Köztársaság külső kolóniája volt. Az étterem közvetlenül a város szélén épült, a külső falát már a sivatag homokja nyaldosta. Ami nem egészen volt ugyanaz, mint a homok. Sidad sivatagja tarka volt: zöld, barna és szürke foltok váltogatták egymást szabálytalan összevisszaságban. A szürke volt a közönséges szilikát, amit sok tízmilliárd év időjárása öröklött porrá; Sidadnak mindig volt légköre, nitrogénes, amihez az ember hozta az oxigént. A barna homok valójában puha sembunérc pora volt, amit ebben a formában nem érte meg kitermelni, hát hagyták heverni. A zöld pedig sárga ílbihomok és kék kőpor keveréke volt, aminek szemcséi történetesen egyforma méretűek és súlyúak voltak, így együtt vitte őket a szél, elkülönülve a nehezebb barna és szürke portól.

– Ezt a helyet valaha egyes bázisnak hívták – mesélte Nek, a történész. – Az a torony ott az első épület Sidad világán, kevesebb mint ötszáz itteni éves. Oxigéngyár és az első lakosok szállása volt. Légültetvényeink akkor még nem is voltak. A mi évünk nálatok körülbelül kilenc év, szóval fiatal világ vagyunk.

– És volt kettes meg hármas bázis is? Hány volt?

– Igen, voltak. Nyolc bázis volt valaha. A legnagyobbak az egyes, a kettes és a hatos voltak, ezeket építettük ki városokká, s most Antuk, Rakid és Timt névre hallgatnak. Ez itt Antuk, a főváros, nyolcvanezer lakosa van. Ez világunk népességének fele.

– Most hány városotok van?

– Még van egy negyedik, Eknarnak hívják, de még egészen kicsi, ezeröttszáz lakosa sincsen. Bányaváros, itt a szomszéd völgyben, ott bányásszák azokat az érceket, amikért a hajód jött.

Ninda értőn bólintott, és elindult a lejárattal felé. A tucatnyi ember követte útján, ki a sivatagba. Ninda nyugodt léptekkel átsétált az első barna folton, a zöld folt széléig, ott leguggolt, tanulmányozta a kétféle anyagot. A sidadiak türelmes mo-sollyal álltak körülötte.

– Ott mi van? – intett előre, a hegyek felé, ahol egy helyen valami világított.

– A Szambod-barlang – felelte Inid, az idegenvezető. – Ha nem kérdeztél volna róla, én hoztam volna szóba, mert az a legérdekesebb hely világunkon. Ha gondolod, elhívom a kocsimat és odamegyünk.

– Miért, milyen messze van?

– Három szirszi, a ti mértéketek szerint.

– Ahhoz minek a kocsis? – Ninda válasza sem várva útnak indult a sivatag homokján. A helyiek összenéztek, aztán követték.

Ninda itteni idő szerint reggel érkezett Sidadra, s a délelőtt nagy részét a városban töltötte. Délre járt már, amikor elindultak a barlang felé, és a délután nem kis részét igénybe vette az út. Sidad gyorsan forog, kevesebb mint öt és fél derki alatt körbefordul.

– Nem jól lépsz – szólt oda Ninda Inidnek, amikor már vagy húsz lépést megtettek, aztán körbenézett a többiekben. – Egyikőtök sem. Ti sose jártok a sivatagban?

A felnőttek kénytelenek voltak beismerni, hogy nem.

– Így nem lehet ekkora távolságot megtenni a szívi hátán – Ninda habozás nélkül vette kölcsön a szindor szót. – Rettentően fárasztó lenne. Nézzétek, megmutatom. Így kell.

Megtett néhány rigint üvýt lépésben, ahogyan a szindor sivatagjárók szoktak haladni, könnyedén, úszva a homokon.

– Ne hagyjátok, hogy a homok akadályozza a lábatokat, mert minden lépésnél egy kicsi akadály az rövid idő után szörnyű fáradtság lesz.

Persze kísérte őket az Uorin kívül egy helyi tévé gömbkamerája is, így nyomban híre ment csillagszerte, hogy Ninda sivatagot járni tanította a sidadiakat. A szindoroknak dagadt a mellük, igen, ilyen egy igazi szindor sivatagi ember, aki szúni saruban és saunisi ruhában is úgy jár a sivatagon, ahogy zárt sivatagi ruhában és porálarcban kell. Még el sem érték a barlangot, amikor Sidad már belopta magát a szindorok szívébe, mint az a hely, ahol Ninda – szülőbolygója után másodjára – megmutathatta, milyen egy sivatagjáró.

A barlang kivilágított bejárata csakhamar fényvonalak sorára bomlott, majd azok is különálló lámpákra. A bejárat közelében két aungir várakozott, meg egy sor helybeli légikocsi. Mialatt közelebb értek, egy harmadik aungir is érkezett, egy csoport kiszállt belőle és bementek a barlangba. Persze hogy a sidadiak nem a sivatagon át járnak ide, hanem légi úton.

A bejárat nyolc-tíz rígin magas lehetett, szabálytalan, girbegurba trapéz alakú, talajszinten tizenöt rígin széles. Sötétszürke sziklafalban tátongott, aminek ez a része úgy nézett ki, mintha óriási építőkockákat dobáltak volna egymásra. Bal felé ugyanígy folytatódott vagy száz ríginen, aztán eltakarta a légültetvény, amely a város határából nyúlt idáig. Jobb felé a sziklafal egyre alacsonyabb lett és pár száz rígin után véget ért.

Ninda kicsi meglepve nézett a jegyautomatára, ami a bejárat előtt úgy állt, kissé ferden a homokon, mintha épp csak leejtették volna. Felnőtteknek hatezer halid, gyerekeknek háromezer, olvasta a többnyelvű kiírást. Ott volt több más pénznemben is. Négytized, illetve kéttized palan.

– Muszáj korlátoznunk a látogatók számát – magyarázta Inid, mialatt Ninda megnyomta a gombot. – Ez a harmadik legnagyobb szalvilbarlang a galaktikus környéken, és szerintem a legszebb. Tudom, elfogult vagyok, de éppen ezért jártam az összesben. Nem szabad túl sok embert bebocsátani, és ez a legjobb módja a dolognak. Egy elég magas, de megfizethető belépődíj.

Éppen egy nagyobb csoport tartott kifelé, főleg szúnik, meg néhány másféle arcú, öltözetű ember, alighanem utasok a *Dzsúmun Auríhaumról*, mert ők is az egyik aungir felé tartottak. A rendszer egyszerűen megoldja, ha utasok is vannak az aungiron, akkor a szísi aungir-sónurjába irányítja, és a szúnik onnan fölmehetnek lifttel.

Ninda és kísérete belépett a barlangba. Bent is egészen nyers volt minden, éppen olyan, amilyenek a geológiai erők megteremtették. A világítótesteket sem erősítették a sziklába, a levegőben lebegtek, úgy világították meg a tíz és húsz rígin között változó szélességű folyosót, amely először egyenesen befelé haladt, aztán enyhe ívben balra fordult, majd éles kanyarral jobbra. Közben erősen lejtett. A kanyar után következett az egyetlen mesterséges dolog a fényforrásokon kívül, egy nagy fekete műanyag lap, ezen haladtak tovább, mert a folyosó véget ért, meredek szakadék fölött mentek. Csakhamar oldalfala is lett a lapnak, s bal felől kitérült előttük a barlang terme.

– Szissz – dünnyögte Ninda elismerően.

pa-14 szalvilbarlang

„*Miért futsz tovább? Miért nem állsz meg körülnézni? Egyetlen kis zugban seregnyi történetet találnál.*”

*Ninda:
A fény lúmái,
988.*

Ninda csak utólag szerzett tudomást a mondásról: „Nem láttál semmit, amíg nem láttál szalvilbarlangot”, amit az ásványkutatók szoktak mondogatni, de nagyon egyetértett vele. Valóban egyedi látvány volt.

Mintha egy csapat játékos óriás építőköveket dobált volna szanaszét és egymásra is, több rígin magas, szabálytalan tornyokban. A kövek némelyike óriási volt, majdnem akkora, mint Ninda, s ettől a mérettől lefelé, egészen a sókristályok méretéig mindenféle volt. Kocka, téglatest és mindenféle egyéb idom is volt közöttük, sok volt a törött, ami olyan volt, mintha egy kockából hasították volna le.

És teljesen átlátszóak voltak. A hatalmas barlangban lassan keringő, gyenge fényforrások fényét ezernyi szögben tükrözték vissza és törték meg, milliányi szivárványt alkottak, amik folyamatosan változtak, ahogy a fényforrás is haladt meg a szemlélő is mozgott. A szivárványokat figyelve vette észre Ninda, hogy a kövek sima lapjai nem mind simák, sok közülük kisebb-nagyobb részekre oszlik, amik szöveget zárnak be egymással, így más szögben éri őket a fény.

Két torony volt a barlang közepén, egy vastagabb és magasabb, meg egy kisebb. A nagyobbik torony jóval Ninda szemmagassága fölé ért, vagyis nyolc-tíz rígin magas lehetett, hiszen ő egy emelvényen állt magasan a barlang talaja fölött. Egy talapzaton két résztorony állt egymás mellett, amiken följebb keresztbe feküdt egy nagy hasáb, és azon további kövek és más alakzatok. A kisebbik toronynak két sajátsága volt, a középső részén állt egy nagyon szép szabályos hatszög alapú hasáb, és a legtetején egy majdnem tökéletes félgömb, ami azonban nem félgömb volt, síklapok határolták. És persze volt még több tucat kisebb tornyocska mindenfelé. Nagy barlang volt, akkora, mint egy fél szektor a *Dzsúmun Auríhaumon*, és végig tele volt szalvilkristályokkal.

Ninda a többiekkel lassan sétált körbe, s közben Lí segítségével közvetítette a látványt családjának, akik szintén a világon voltak, Antuk városában, de majd később ők is eljönnek ide. Egyelőre tartották magukat ahhoz, hogy a dzserang világokon a család nem mutatkozik együtt, nem kell, hogy Ninda hírnevének fénye rájuk is süssön. Még megsütné a fejüket, ahogy a Fényekről szokták mondani.

Este volt már, amikor Ninda kísértelt a barlangból, és Manrak polgármester egyből hívott légibuszt.

– Busszal akarsz menni? – pillantott rá Ninda. – Szerintem a sivatag csodálatos éjszaka. Én gyalog megyek. De nem kell engem kísérgetni, egyedül is eltalálok mindenhová. Itt jön az Uori is fölöttem, ennél több védelemre nincs szükségem. Menjetek nyugodtan a busszal.

Senkinek sem akaródzott ellenkezni vele, akit száz meg száz világon tisztelnek az egyik legnagyobb élő emberként. Így a kíséret szépen hazament a busszal, tanakodva, hogy hogyan fogják Nindával megtalálni egymást. Hiszen a város fényei messziről látszanak a vaksötét sivatagban, ahol legfeljebb az Uori világíthat neki meg a suagja – de a város kiterjedése éppen elég nagy, bárhol felbukkanhat. Ráadásul bármikor. Tudták, hogy mennyi idő alatt tette meg az utat odafelé, és sötétben lassabban halad az ember, de mennyivel? Avagy lehet, hogy most, hogy egyedül van és nem kell a lépését a többiekhez igazítani, bevet valamilyen sivatagjáró trükköt, amivel gyorsabban jut előre?

Ninda semmilyen trükköt nem vetett be. Nyugodtan, egyenletesen ballagott a sivatagban, amíg körül nem vette a sötétség, a barlang fényei már elég távol voltak, a város pedig még elég távol. Nem kért világítást az Uoritól és a suagját sem vette elő. Valahol a sivatagsáv közepén megállt és leült a homokba.

– Nem csoda, hogy a sidadiak nem járnak a sivatagban – közölte a többiekkel, akik ekkor voltak a barlangban. – Itt nagyon hamar rájuk esteledik, és a csillagok látványa igencsak próbára teheti a szédülősebbeket. Valósággal látszik Sidad forgása.

– A nap is gyorsan megteszi égi útját – felelte Lí, egyidejűleg Ninda megállapításával, aki ugyanabban a szemvillanásban válaszolt.

– Persze, de azt már megszokták. Éjjel egyébként is jobban magára vonja a tekintetet az égbolt, hiszen nincsenek felszíni látványok. Szindorián, amikor az égbolt csillagos fele van fölöttünk, azt érzed, hogy egy hatalmas fénylő bura alatt ülsz. Amikor az ég egy részén a csillagos terület van, a másikon a sötét, akkor ezt a burát valóságos fizikai tárgyként képes az ember érzékelni, hiszen látja a szélét is.

Sidad égboltján bőségesen voltak csillagok, bár nem olyan sűrűn, mint Szindoria egének csillagos részén, noha beljebb feküdt a spirálkar belsejében – de egy kis kiterjedésű felhőben, ami elég sűrű volt, hogy a csillagok jókora hányadát pusztá szemmel már nem láthatóvá halványítsa. Ninda figyelmét fölkelte egy csillagcsoport, amelyben hat csillag pontos – vagy annak látszó – hatszöget alkotott, a közepében három további csillaggal, amik pedig egyenlő oldalú háromszöget formáztak. Ahogy figyelte, a csoport egyenletesen úszott át az égen.

– Ősi Földön az emberek képeket képzeltek a csillagokba – tűnődött –, a Terrasóhipunban vannak róluk leírások, történetek. Vajon ez a hatszög milyen nevet kapott volna a fantáziájukban?

Szinensi elméjében megjelent egy képvillanás, ami beszélt nyelvre fordítva így hangzott volna: – Ha úgy tekinted, hogy a hatszög síkban van, a háromszög pedig

egy távolabbi másik síkban, akkor úgy néz ki, mint a szídzsarumvirág kelyhe, amit akár ismerhetnek itt is.

– Az pedig ott egy mungi – pillantott arrébb Ninda. – Ott a feje, a négy lába, a farka.

– Miért nem mean? – kérdezte Aini.

– Nem tudom. Meannak talán kicsit tömzsi.

– Ősi Föld emberei nemcsak beleláttak mindenféle állatokat a csillagokba – jegyezte meg Szinensi. – Történeteket találtak ki róluk, és vallásos jelentőséggel ruházták föl őket.

– Igen – felelte Ninda. – Nagy értelmetlenség.

Nem volt szükségük sok szóra, hiszen ugyanaz a tudás volt meg mindannyiuknak. Kivéve Silenit, aki még sok mindent nem értett.

– Mi az a vallás?

– Egy gondolatrendszer, amit nem támaszt alá semmi, de az emberek elhiszik. Mint az, hogy nekem valami csodatevő hatalmam van. Sok millió ember ezt hiszi.

– Hát ez éppenséggel nem vallás – mondta Szinensi –, nem azt hiszik, hogy képes vagy fölemelni a *Dzsúmun Aurihaumot*, hanem hogy hatni tudsz az emberekre. Azt pedig nagyon is megtapasztalták.

– Akkor már közelebb áll a valláshoz – szólt Aini – az, hogy mi a Saunis fáit afféle védelmező barátainknak tekintjük, és nem tudunk egy aikas hosszan úgy beszélni, hogy ne emlegessük őket. Volt már, aki valláshoz hasonlította.

– Szerintem ez a világotok iránti szeretet – vágta rá Sileni. – Mikor megyünk Saunisra?

– Hát az még erősen odébb van, sien.

pa-15 Kuùvÿrná

„Nem az a rasszista, akinek előítéletei vannak emberekkel szemben azok származása miatt. Ilyenek szinte mindenkinek vannak. Rasszista az, aki az előítéletei által motiválva cselekszik.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44005. ñnirrugan

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
61. èkañ 50.
a fehér órája**

– Üdvözlöm a kedves nézőket, Larenka Szontiszkovarikinde jelentkezik az ÀLAN Televízió stúdiójából. Aki pedig itt ül mellettem...

A kamera a riporternőt és a férfit együtt mutatta.

– Saÿllèy ÈÈnaÿy vagyok.

– Ez így csak egy név. Mivel foglalkozik ön?

– Jelenleg jogot hallgatok a Sùm Egyetemen és az ÀLAN Kiegyenesítő Brigádjában dolgozom.

Larenka kis szünetet tartott, hogy a nézők emészthessék a közlést.

– Hol, ÈÈnaÿy úr?

– Az ÀLAN Kiegyenesítő Brigádjában – tagolta ÈÈnaÿy mosolyogva.

– Mit egyenesítenek ki önök?

– Társadalmi egyenlenségeket, amik még mindig megvannak a régi rendszer bukása után.

– Hogy néz ki ez a gyakorlatban?

– Nagyon érdekes dolog. Nemrég értesítést kaptunk, hogy az Ôhellèyn-vidék néhány falujában semmi sem változott a rezsim bukása óta. Odamentünk, körülnéztünk. Kiderült, hogy a polgármesterük ugyanaz, aki Kíyreàn idején volt, egy rendíthetetlen kíyreànista, aki teljesen uralma alatt tartja a vidéket. Máig rajongani kell „öméltóságáért”, mindenhol kint van az arcképe, és Ninda említése is tilos. Elmozdítottuk hivatalából és leszedtük az arcképeket. Egyszeriben kiderült, hogy mindenki szívből utálta a polgármestert, és mindenkinek volt otthon dugdosott Ninda-fotója. Ez persze egyedi, kirívó eset. A munkánk kilenczetedét az teszi ki, hogy rendszeresen találunk családokat, sőt utcákat vagy akár egész településeket, ahol még mindig ugyanaz a nyomor van, mint Kíyreàn idején, illetve vannak, akik most szegényednek el a nagy elbocsátások miatt. Mindenhová viszünk átmeneti

segélyt, és van egy intézmény, ami munkát keres az egykori Kíyreán-funkcionáriusoknak. Hiszen enni nekik is kell.

– Ez valóban nagyon érdekes. De önnek más is van most a tarsolyában.

– Nos, igen. Nem az én művem, én csak a hírt hozom. Körülbelül felerészből a csapat érdeme, a másik fele a Katonai Ügyészség Nyomozó Hatóságának munkáját dicséri. Ők is kitétek magukért, csak hát végül elakadtak. A maradék homokot mi szitáltuk át. Tehát a történet a következő. Ғаһраһ őrnagyot még diplomáciai ügyvivőként dr. ӀӀӀара tartóztatta le nem sokkal Ninda Testvériségbe távozása után, és az őrnagy annak rendje-módja szerint meg is kezdte büntetésének letöltését. Ez kiderül a Rŵwññuot katonai fegyház nyilvántartásából. Négy hónappal később, Ӑntās, a „másik Ninda” és a két úr meggyilkolása után az őrnagyot akkor láttuk viszont, amikor a Nincs Kegyelem terroristái megölték. Történetesen ismét dr. ӀӀӀара volt az, aki ráismert az őrnagyra és feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, hiszen az őrnagnak egyáltalán nem lett volna szabadlábón lennie. Innen kezdték a nyomozást, ami természetesen az őrnagy személyazonosságának ellenőrzésével kezdődött – de ehhez meg kellett találni a testeket. Ez sem volt könnyű. Ő, persze Ғаһраһ őrnagy ez idő alatt ott volt a Rŵwññuotban! Benne volt a nyilvántartásban. De őt magát nem találták. Ez a kis hiányosság az akkori börtönigazgató állásába került. Beismerte, hogy különböző időpontokban őt elítélt szabadon bocsátására kapott parancsot a Nagyobbik Sárga Házból. A nyomozás ezzel megrekedt, mert senki sem merete firtatni, hogy honnan. A rezsím bukása után némi idővel – igazán nem ez volt a legelső dolga senkinek – a hatóság ismét felvette az ügyet. A többi négy jogtalanul szabadon bocsátott elítéltet megtalálták, visszavitték a börtönbe, és a közbeeső időt szökésben töltöttnek tekintik. És hát megkeresték az egykori igazgatót, aki nem sokkal állásának elvesztése után külföldre költözött, a hollétét ki kellett nyomozni. Készségesen megmondta, ki volt az, akitől azt a bizonyos parancsot kapta. De ő sem volt már az országban. A Testvériség inváziós flottájának távozásakor – álnéven, hiszen okkal tartott retorzióktól számos tette miatt – kivett egy kabint a *Szillalup Róhinut* fedélzetén, és Ӏwñkaimsra, majd egy ottani járattal a réký illetőségű ӐӐniršára távozott, ismét új személyazonosság birtokában. Ott – miután a hosszú szőke hajú férfiakat a Galaxisnak ezen a részén mindenki velünk azonosítja – levágta és megsötétítette a haját. Réký iratokkal utazott tovább Nőórswra, ezúttal a Lanakan Társaság hajójával. Egy év alatt, mindig másik cég hajójával, elkeveredett egészen az Omm-ködök vidékéig, valahol a spirálkar túlsó végén. Persze mindenütt ügyelt a titkosságra... de hát előbb-utóbb le kellett buknia. Most bukott le. A csillagközi kommunikációban persze nem juthatott el idáig, ha valahol rögzítették az ujjlenyomatát vagy az arcképét, de munkatársaink végignyomozták az útvonalát, egészen addig a nagyvárosig, ahol letelepedett. Megtalálták és elintézték a kiadatását. A Testvériség egyik hajójával érkezik hamarosan.

Larenka rutinosan kivárt egy pillanatot, aztán a kamerába nézett.

– A kedves nézők bizonyára ismerik azt a kedvelt fogást, amit mi riporterek oly gyakran alkalmazunk: hogy bár nagyon is tájékozottak vagyunk az ügyben, úgy teszünk, mintha semmit sem tudnánk, ezzel adva alkalmat a riportalánynak, hogy elmondja történetét. – Elnevette magát. – Hát most nem ez a helyzet. Kérem, ĚĚnaĥy úr, lebbentse föl a leplet a titokról, mert sejtlemem sincs, kiról van szó.

– Többször is összeakaszkodott vele kamerák előtt.

– Igen, ezt gyanítottam, minthogy a rezsím összes kisebb-nagyobb rendű vezetőjével összeakaszkodtam kamerák előtt – kivéve magát Kíyřeant –, tehát ebből még nem tudom.

– Az illető egyik legismertebb mondása egy önnel kapcsolatos, rasszista vulgárizmus.

– Hát... ilyenből is akad jócskán – nevetett a riporter.

– Ötvenhétben hangzott el... šyÿllu tizenharmadikán.

Larenkának szabályosan tátva maradt a szája.

– Micsoda...? *Kuivÿrrí?!*

– Ő bizony – mosolygott ĚĚnaĥy. – Önnek is ő volt a kedvenc belügyi államtitkára, ugye?

– Imádtam – derült Larenka, de nyomban el is komolyodott. – Ennek az alaknak tele van az inge šwmwval. Ha csak a felét rábizonyítják annak, amit én tudok róla, abból kinéz kétszáz év.

– Tartok tőle, hogy legfeljebb száz – felelte ĚĚnaĥy, mintha száz šyÿndor év nem lenne jóval több a leghosszabb emberéletnél. – A pasas remekül alakította az ostobát, de azért, mert az volt a dolga. A valóságban nagyon is dörzsölt. Volt alkalmam beszélni vele egy párszor, amikor még én is az ő csapatukban játszottam.

– Igen, természetesen. Az én jelenlétemben soha nem engedte el magát, tartott a rejtett kameráktól, de elég nyilvánvaló volt, hogy megjátszás. Nos tehát, mikor érkezik?

– Még jó pár nap. Nem futárhajó hozza, hanem egy szimpla kereskedőhajó, ami megáll minden lakott világon. De nem tud meglógni. Arra nem voltak hajlandók šuÿnÿ barátaink, hogy különhajót vesztegessenek az ügyre, de az őrzését vállalták a hajójukon. Az esszidzsinna kezéből pedig nem lehet megszökni, főleg nem egy šuÿnÿ hajón.

Larenka reflexszerűen bólintott. Persze hogy nem. Senki sem tudja, honnan lett a Testvériség biztonsági szolgálatának ilyen híre, de tény, hogy ha valakit *ők* őrznek, akkor se megszökni nem fog, se merénylet áldozatául nem eshet.

Kuivÿrrí. Az egyik legnagyobb šwmw, aki bíróság elé áll. Óriási riportok lesznek.

pa-16 színpad

„Száz meg száz világon történt meg, hogy emberek és gépek sokaságát mozgatták meg azért, hogy engem megvédjenek. Nem értették, hogy engem senki sem akarhat megölni, mert csak azoknak vagyok fontos, akik szeretnek.”

Ninda:
Életem egy falevélen,
83. sómir

Hinnuldud
Dzsúmun Auríhaum
43691. famut féninnulgan
namindan-harvakin
120

A *Dzsúmun Auríhaum* a szúni hajók szokásos helyén, Hinnuru és Nufirra között, a Nammanu-völgyben szállt le, ahol most is működött a dzsemrur, de mindenütt kivetítőket állítottak fel, amiken árusok és vevők együtt nézhetik a zenei fesztivál közvetítését. A dzsemrur sokkal nagyobb volt, mint bármikor. A völgyben már ott volt a *Hannirgá Fúganir* és vagy harminc hajó mindenféle dzserang világokról, még Saunisról is kettő, a *Laimönis* és a *Maunokylvas*. De a fesztivál itteni részét nem itt tartják, hanem majdnem a világ túlsó oldalán, Aminnában. Leszállás közben ezért egy csapat aungir hagyta el a *Dzsúmun Auríhaumot*, és megkerülte Hinnuldudot. Ninda egész családjával utazott, s még vagy húsz szúni volt a hajójukon.

Az ablakként szolgáló képernyőkön vigasztalan homok- és kősvatag repült alattuk hátrafelé. Egyetlenegyszer láttak egy nagyobbacska légültetvényt és mellette egy kupolavárost. A neve is megjelent, Akkaran.

– Ott kint van levegő? – kérdezte Sileni, amikor Akkaran városa elmaradt mögöttük.

– Nincs – felelte Ámmaít –, legalábbis amennyi a lélegzéshez kell, annyi nincs. Egy ekkora légültetvény akár a szélétől tíz-húsz szirsi távolságban is ad még elegendő levegőt, de ha ezen a határon túlmész, pillanatok alatt elkezdesz nagyon fájni, aztán már nem tudsz lélegezni. Persze jelzik a léghatárt, általában piros oszlopokat állítanak föl vagy pirosra festik a sziklákat.

– Miért kezdek fájni?

– Mert túl ritka körülötted a levegő ahhoz, hogy fölmelegítsen. Az űrben nincs meleg, hiába érik a bőrödet hősugarak, azonnal kisugárzod a hőt az űrbe és megfagsz. Ugyanaz, mint a magas hegyek tetején. Egyes világokon olyan vékony a

légkör, hogy a hegyeken már csak úrruhában lehet megmaradni. Itt hegy sem kell hozzá, talajszinten is csak a légfoltokban kapsz levegőt.

– De akkor az elillan. Miért nem tartják bezárva, mint mi otthon?

Ámmaít elismerően mosolygott.

– Jó meglátás, sien. Az egyik oka az, hogy több energiát emésztene fel térfüg-gönny húzni a légfoltok köré, mint pótolni a levegőt. De még fontosabb, hogy az oxigén nem illan el, hanem reakcióba lép a felszíni kőzetekkel. Valósággal átítatja őket. Ez pedig nagyon hasznos lesz, amikor a világ lakhatóvá tételének következő szakaszába érnek. Az az oxigén nem vész el mindörökre, a növények ki tudják vonni onnan, és visszakerül a körforgásba.

– Mert így rendelte Ősi Föld Természeti Törvénye – mondta a kislány áhítato-san, és mindenki ráfelelte, hogy simnunná.

Átrepültek egy hegylanc fölött, ahová csak valamikor a nagyon távoli jövőben fog felérni a légkör, és a túloldalon már meglátták a távolban a légültetvény zöld gyűrűjét Aminna városa körül. Az aungirt egy tágas térségre irányították, ahol már több száz kishajó várakozott, köztük egy csomó szúni aungir, nyilván a *Hannirgá Fúganir*ról, de már az ő hajójukról is ideérhetett némelyik.

Itt már sötétedett, de a színpadot, a nézőteret és környéküket jól megvilágították. Felülről nézve úgy nézett ki a hatalmas, magasra felnyúló nézőtér a nagy színpaddal és kiszolgáló létesítményeivel, mint egy úrkikötő.

Természetesen az Uori hagyta el elsőként a csónakot, nem mintha Hinnuldudon bármitől tartani kellett volna, egyszerűen csak így szólt a programja. Dzsindek is voltak körülöttük nagy számban, azok maguk jöttek, és amint Ninda kilépett a zsilipen, elébe libbent a levegőből egy kétszáz körüli lány.

– Üdvözöllek, Ninda. Higanni sza-Linummisz vagyok a biztonságiaktól, engem bíztak meg, hogy segítségedre legyek.

Ninda rámosolygott.

– Örülök, hogy te jöttél... nem pedig ezernyi biztonsági meg egymillió robot.

A lány válaszolni akart, ki is nyitotta a száját, aztán zavartan beharapta az ajkát.

– Aha – mondta Ninda. – Szóval ők is itt vannak.

Higanni bölintott, még mindig zavartan, nem tudva, hogy a csillagközi híresség hogyan fog reagálni erre, hiszen köztudott, hogy nem szereti a felhajtást. De Ninda már nem foglalkozott ezzel, körülnézett.

– Nos, merre?

Higanni kinyújtotta a karját. – Tessék, erre vannak az öltözők. Mutatom az utat.

– Nincs nekem szükségem öltözőre. Jó vagyok így, ahogy jöttem.

Piros leita volt rajta és fekete apmetnis, mint akkor, amikor besétált Szindoria diktátorához. De több különbség is volt a külsejében. A hírneves kék sapka, amit a szindor invázió lezárása óta senki sem látott rajta, most sem volt meg. Ott volt helyette a bal csuklóján az arany karperec, amit viszont egy ideje mindig láttak rajta. És a legnagyobb különbség: egy fehér üldöt hozott a hátára csatolva, a szij a bal válla és a jobb dereka között haladt ferdén, a zárócsaton a márkajelzéssel, a

Ranguman fekete négyágú csillagával. Fekete sarut viselt. Az arany jelvényét, illetve jelvényeit nem hozta magával.

Egyvalami viszont nagyon is egyezett. A nyugodt magabiztossága, szenttelen csendessége, ahogy követte az elfogódott lányt a színpad felé, az ugyanolyan volt, mint máskor. Higanni sza-Linumisz valójában második fokozatú kishadnagy volt az Állami Hadsereg Kommandójában, látott már sajátos helyzeteket, sokféle emberrel akadt össze, fegyveres összetűzésbe is keveredett bűnözőkkel; de most úgy érezte, soha nem volt még ilyen különös helyzetben, mint most, amikor testőrként szolgál egy kamaszlány mellett, akit nem érdekel, hogy fenyegeti-e veszély, és talán akkor sem jönne ki a sodrából, ha valóban megtámadnák. Nem, biztosan nem, gondolta Higanni, mialatt a kishajók sorfala között tartottak a színpad felé. Figyelme egy pillanatra sem lankadt, minden hajót, minden járókelőt megnézett, ruhauja alatt készenlétben tartotta fénypalcáját, fülében ott volt a központ hangja, amely bármire figyelmeztette volna. Fejük fölött hangtalanul úszott a levegőben az Uori, körülöttük rajzottak a Testvériség robotjai, de a saját Nimu gömbjeik is ott repültek. Nem egyedül Ninda kedvéért van ez a parádé, más hírességek is vannak itt, no meg a hinnul kormány több tagja, de ez a kislány a leghíresebb, aki most nyugodtan ballag itt mellette, igazi csillaghírű nevezetesség, és őt érdekli ez az egész a legkevésbé.

A színpadot és a nézőteret is biztosították. A fényárban úszó terület fölött lebegtek a robotok, ahol már nem zavarták a művészeket és a nézőket, és láthatatlanná váltak a fények fölötti sötétben.

A színpad mögötti épületben voltak azok a művészek, akik éppen nem léptek föl, és Nindát azonnal csapatostul üdvözölték, ölelgették, csupa olyan énekes és színész, akiket már ismert, dolgoztak már együtt, persze távközléssel. Meghívója, nut-Rumalli csak kicsit később jöhetett, mert éppen kint énekelt a színpadon.

517.

pa-17 fellépés 1

„Hogy hátat fordított volna Sÿyndoreiának? Dehogy. Akkorra mi már elvöltünk valahogy. Ő mindig azokra figyel, akik bajban vannak.”

*ÀLAN:
Hősköltemény,*

Már nem lehetett megmondani, kinek szól inkább a közönség ovációja, az énekesnőnek vagy annak a lánynak, akinek szavára kormányok bukhatnak meg és világok élete fordul jobbra – így méltatta nemrég egy hinnul tévés, bár ez Nindát akkor sem érdekelte, ha tud róla. Nyugodt léptekkel kísért a színpad közepére és várt,

hogy az ujjongás csendesedjen. Háta mögött a magasban óriás kivetítón látták az arcát.

– Hinnuldud, Salumat, Hanit, Ommudi, Argannesz – kezdte. – Jó sokan vagyunk. Megsúgták nekem, hogy itt a helyszínen nyolcezer néző van jelen, még ezer főt számlálnak a művészek és különféle segítők, a tévénezők pedig az öt országban százmillióan. Saunison van egy mondás: elegen vagyunk ahhoz, hogy jól érezhessük magunkat!

Mennydörgő taps, amit aztán mintha elváltak volna, amikor Ninda felnyújtotta kezét.

– De nem szövegelni jöttem.

Tenyerét rátette mellén a zárócsatra. Az kioldott, a szíj két fele besiklott a Rangunuman törzsébe, s a hangszer kecses mozgással megkerülve Nindát elébe siklott a levegőben. Vízszintesbe fordult és szilárdan megállt Ninda előtt kézmagasságban.

Az ülőkét Ninda nem vette elő, állva maradt. Rátette balját a billentyűkre, és körbehordozta pillantását a közönségen.

– Hoztam egy kis meglepetést.

Lenyomott egy billentyűt, rezegtetve rajta ujját, s felhangzott egy mély, lüktető hang. Aztán a jobb kezével szelíd dallamot adott hozzá.

*Jallíni szin-nirenda,
szin-sónan akjá asz-inda,
ill-órippan rakannusz,
honen ind-ránanní akenda,
jalit szin-nukári arisszan,
dzsina rágun ikkan hugennusz,
im-jallíni dzsi-nukkan,
imbalóri szin-rinda,
il-lijóri san nikulanda,
himmá ral-Limelulli,
in-nitarandá sihadulli...*

A közönség hátán a hideg futkosott a gyönyörűségtől. Egy vadonatúj Limelullidal, aminek itt az ő világukon, a szemük láttára zajlik az ősbemutatója, méghozzá az ő nyelvükön!

De a meglepetéseknek nem volt vége. A második versszakról akinek volt nyelvtudása, megállapíthatta, hogy ugyanaz – hanit nyelven. S harmadjára elénekelte szúniul is. Amikor a dal véget ért, kilépett a hangszer mögül és meghajolt.

– Mint nyilván tudjátok – kezdte, amikor elhallgatott a hosszas ünneplés –, a zenét és a szúni nyelvű szöveget én írtam. A hinnul fordítás Nimpat hin-Jatturáni munkája, hanitra pedig Hilolami fordította le.

A közönség lelkesen megtapsolta őket is.

Ninda sosem szorítkozott csak a saját dalaira, most is elénekelt egy régi szüni dzsimentát, a tizennyolcadik évezredből való Asszugéni Rintugit, modern szüni nyelven és átírva az ő jellegzetes stílusára. A lelkes taps után fölvette a hangszerét és visszasétált a színpad mögé, ahol hinnulok, hanitok, salumatiak, szindorok, saunisiak, nyolc-tíz nemzet képviselői ölelgették, rázták a kezét, veregették a hátát, mindegy, csak a közelében lehessenek. Ninda megköszönte és leült hátul a művészek társalgójában. Tűz persze nem égett benne, és a bútorzat is más volt, de valamicskét mégis emlékeztette a janníhaumra. Például abban, hogy mindig talált beszélgetőpartnert. Az első Ankur nin-Jamullíni volt, Hinnuldud egyik legnagyobb énekes sztárja, aki a haját hat hosszú, derékig érő fonatban hordta, mindkét karján egy csomó karperec és láncocska csörgött, és hosszú, irizálva ragyogó sötétkék ruhát viselt.

– Imádlak – közölte Nindával minden bevezető nélkül, és gyengéden megsimogatta Ninda asztalon nyugvó keze fejét. – Nagyon jó, amit csinálsz, és tündérien bánsz a közönséggel.

– Kösz – felelte Ninda higgadtan.

– Tudod, én végigturnéztam már ötven világot és húsz nyelven énekelem a dalaimat – persze csak ötöt beszélek közülük –, és mondhatom, hogy a hinnulok között az egyik legismertebb vagyok, ez nem kérdés, ez szimpla tény. De ha én holnap abbahagynám az éneklést, tíz év múlva, vagy használjuk a te időszámításodat, száz év múlva annyira emlékeznének rám, mint egy jellegzetes formájú kőre a sivatagban. Nekem csak a zenémet szeretik. Téged viszont igaziból szeretnek. Téged magadat, nem csak a zenédet. Mondd, mi a titkod?

Ninda ránézett szelíd, nyugodt, nyílt pillantásával.

– Nem tudom – felelte.

– Sejtettem, hogy ezt fogod felelni – vigyorgott Ankur –, mert én figyelem ám a szerepléseidet, egy csomót megnéztem a szindoriori beszédeidből is, szóval ismerlek valamennyire.

– Ügyes vagy – bólintott Ninda, és töltött magának egy palackból, amin hinnul írással az állt, hogy *Nonner-mittu*. Nem sokat tudott hinnulul, de az ábécét már megtanulta. – Sokan állítják a tévében, hogy én kiismerhetetlen vagyok.

– És te mit gondolsz? – adta vissza a labdát Ankur széles mosollyal.

Ninda kortyolt egyet az enyhén csípős, nagyon élénk gyümölcsízű üdítőből.

– Hogy mindnyájan azok vagyunk. Mindenkit meg lehet ismerni valamennyire, de teljesen még önmagunkat sem ismerhetjük. Mégis összehasonlíthatatlanul jobban, mint amennyire mindenki más ismerhet minket.

– Hát... azért ezt nem gondoltam... – Ankur elkomolyodva, figyelmesen nézett a szőke kislányra, aki szokásos nyugalmával, kutató tekintetével pillantott vissza rá. – Te ismered Rennuki szun-Nirnallí műveit?

Ninda nemet intett.

– Ő is ezt mondta? Sokan mondták már a történelemben. Ez egy elég magától értetődő dolog, nem?

– Hát végül is... – Ankur kipillantott oldalra és fölemelt kézzel jelzett egy lánynak, aki visszaintett. – Mindjárt mennem kell, én következem. Idehallgass, nem tudom, tudunk-e még találkozni ebben a forgatagban, de szívesen beszélgetnék még veled.

Ninda elővette a suagját és odaadta a kódját.

– Megtalálsz. Kicsiny hely a Galaxis, ha barátsággal méred.

Ankur mosolyogva kelt föl.

– Kicsit emlékeztetsz a húgomra. Ő is folyton bölcseket mondott, amikor annyi idős volt, mint te. Most már inkább a csajozással meg fiúzással foglalkozik. De az az érzésem, hogy te sose fogsz kinőni a bölcs mondásokból.

– A kisgyerekek nem tudnak semmit, de tele vannak gondolatokkal. Az öregek már tudnak mindent, de gondolataik nincsenek többé.

Ankur csettintett két ujjával és elment a színpad felé. S egy pillanat múlva megállt Ninda mellett a következő beszélgetőpartner.

– Vỹnt laiski?

– Ęnas ly struonis – nézett ő föl mosolyogva. A lány lehuppant mellé.

– Luima Leiši Synē Āndreia Andromēdē Suoreina Laiskeina Syndrovaiškeinastrynovāksidiunis aike Strynodāksis nō Šynideikas nō Kaitsydīnindraiskavaiškiunē. Te ne szólj semmit, tudom a teljes jormynádat kívülről. Harmadfokú fél-negyed unokatestvérek vagyunk Āndrikas Satsyvaiškiōrison és ötödfokú másodkeresztezett unokatestvérek Lỹndramis Vylindairỹnkason át. Rádásul a jaršinánk is egy vonalon fekszik a tiétekkel, Vārdykas Mynondairuonkēvas Antradēmis. És ismerem az aiskanédet is.

Ninda számára ez a pergő nyelvvel elhadart bemutatkozás olyan kristálytisza volt, mintha a másik lány elővett volna egy hatalmas családfarajzot és piros vonallal bejelölte volna az őket összekötő kapcsolatokat, meg a jaršinatérképen is hasonlóképpen. Ilyen szintű rokonságokat sehol máshol nem tartanak számon, de a saunisiak szemében a kétszeresen kimutatott távoli rokonság plusz a jaršinák közötti kapcsolat felért egy közeli rokonsággal. Ez a lány az unokatestvére.

pa-18 fellépés 2

„Nem azonnal alakult ki, csak fokozatosan, hogy bármi történik a spirálkar legnagyobb részén, ahhoz neki valami köze van. Ha nem is volt jelen, véleményt nyilvánított, hozzászólt az eseményekhez, egyre gyakrabban. És még gyakrabban volt hivatkozási alap.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
206.*

– Nekem arrafelé a Sydērantas a kedvencem. Meina néni nagyszerű yrkislevest főz, arvynēt, rytandát és īrinist rak bele, elég csípős, de fantasztikus.

– Mi szeretjük a csípőset. Sileni megőrül érte. Ő eszi majd a legcsípősebb kajákat Saunison is.

A családi szabály szerint a gyerekről nem beszéltek dzserangoknak – kivéve a családon belül. A szindor családnak természetesen igen, meg a saunisi rokonságnak is. Márpedig Aryntē közeli rokon. Pár száz nappal lehetett idősebb Nindánál, szőkésbarna haját lófarokba fogta, aranyszínű leítában volt, s a jobb füle fölött egy szikrázó gyémántos csat ragyogott. Sokan voltak itt nagyon díszesen öltözve, csak Ninda fellépőruhája volt olyan, amiben az utcán is sétálhatott volna.

– Akkor vigyétek el Ūmaniškiotryndasékhoz. Riūnis bácsi a nagymama dédnagynénikém férje, stravaunē stílusban főznek, rengeteg tésztaival, és csuda csípősen. De ide figyelj, ez egy koncert és még semmit sem beszéltünk zenéről. Csinálhatnánk együtt zenét, ŷnē. Én imádom a stílusodat.

– Hát én a tiédet nem is ismerem, ŷnē.

– Persze, mert te sūny vagy, én meg... mi is, ŷerankis?

– Džerangis – mosolygott Ninda szelíden.

– Hát az. De egy csomó olyat csináltam már, mint te. Synodākis, trynovākis... anē kērydas jau strāšis... – dúdolta. – Mármost nem olyan mély filozófiai tartalommal, mint a te dalaid, az tényleg nagyon szuper, már gondoltam rá, hogy fölveszek egy hiperleckét sūny nyelvből, külön a te kedvedért. De a stílusunkban van hasonlóság. Aīk... ismered a zenei szaknyelvet?

– Hát persze.

– Yli! Tehát ahol mások emelik a hangsúlyokat és vaišyvasokat csinálnak, te szintben maradsz, nem trallala-lálá, csak simán trallalallala. Mint aki beszél. Csak időnként egy-egy szótagot ejtesz dallamosabban. Figyeltem. Soronként általában kettőt vagy hármat, és a soraid többnyire hat-nyolc szótagosak. Gyakran változtattod a szótagszámot, de egy hosszabb sornak legalább négy-öt szótaggal hosszabbnak kell lennie ahhoz, hogy egy dallamos szótaggal többet tegyél bele. És ugyanazt a dalt soha nem énekeled el kétszer ugyanúgy. Várj csak!

Előkapta az ȳdisét és kivetített egy szöveget az asztal lapjára. Szúniul volt, de saunisi betűkkel, a nagy része szürkével, de egy csomó magánhangzó mindenféle más színnel.

– Ez az első Limelullȳ-dalod – mondta Aryntē teljesen fölöslegesen, hiszen ezt Ninda maga is látta. – A szürke részét soha nem hangsúlyoztad. A színes betűket igen. Mindegyik szín másik előadás. Látod? A piros az a Karvynas-műsor, ami-ben a Leinošia-kórus kísért, ott a darynákát hangsúlyoztad, hogy ne okozz a gye-rekeknek meglepetést és veled tudjanak maradni, figyeltem, nagyon ügyesen csi-náltad. De nézd a sárgát, ez az előadásod itt volt Hinnuldudon, vagyis hogy te per-sze otthon voltál a hajódon. Itt lefelé mentél az első szótagon, nem pedig fölfelé a másodikon. Egész más volt a hatás. Yli. Hát ezért szeretnék én most veled énekel-ni, ȳnē.

– Leimi.

Aryntē egészen fölwillanyozódott.

– Megcsináljuk?

– Hát persze.

– Most ma este?! Ninda és Aryntē, exkluzív műsor! Imádni fogják!

Ninda nevetett, aztán bólintott.

– Jól van, ȳnē, csináljuk meg.

S egy limli múlva Rinna ja-Likallsiz, az egyik műsorvezető bejelentette, hogy most Ninda következne, de egy kis türelmet kér, kitalált valamit, hamarosan jön. És bekonferálta a következő fellépőt, a szavanszi Anirót – teljes nevén Anironta Szindarikevolarimbét, de persze ő is művésznevet használt, akárcsak Luima, akit már a színpadon kívül is Aryntének szólítottak. Ninda csak fél derkivel később ment vissza a színpadra, de csak Aryntē után, akit a műsorvezető egyedül konfe-rált be.

– Van egy meglepetésem – kezdte izgatottan. Saunisiul beszélt. – Van itt sora-inkban egy nagyszerű művész, akivel már régóta vágytam együtt fellépni. Most megismerkedtünk személyesen, és igent mondott. Ez nekem óriási öröm és meg-tiszteltetés. Íme!

Lendületes mozdulattal féloldalra fordult és hátranyújtotta karját, a színpadnak a közönség felőli jobb sarka felé. A nézők a szemüket meresztették, a kivetítőkön is az a sarok jelent meg, Ninda pedig kísétált a színpadra a közönség felőli *bal* sa-rokból, egyszerre söpörve be a nevetést és az ünneplést.

– Ja, hogy itt vagy...

– Te is erről jöttél – felelte Ninda. A közönség jót nevetett Aryntē zavarán, de aztán Ninda ismét megérintette az üld csatját. Most másmilyen mozdulattal. A csat nem nyílt ki, de a Ranguman körbefordult Ninda teste körül, aztán billentyű-zetével feléje. Aryntē is így tett a sajátjával, egy fekete burkolatú, simmutai gyárt-mányú Doenttel, bólintott Ninda felé, és elkezdte. Az első Limelullȳ-dal kíséretét játszotta, de a saját módján, gazdagabban, díszesebben, ahogy elpróbálták. Ninda a második akkordnál lépett be egy lendületes mozdulattal, a zene fölcsapott, s

Ninda énekelni kezdett, a hinnul nyelvű szöveget. A második versszaknál belépett Aryntē is, ketten énekeltek, de most szúniul, aztán a harmadik versszakot Aryntē egyedül, sauninas nyelven. Megint ketten, salumatiul, aztán Ninda szindorul, Aryntē hanitul, és végül együtt szúniul.

A hatás frenetikus volt, a dal egészen megváltozott ebben az átdolgozott előadásban. Zeneileg is teljesen más volt, Aryntē már korábban átírta a kíséretet, de nyilvánosan még soha nem adta elő – most már megteheti, Ninda engedélyt adott rá –, és most ketten egy egészen más zenét alkottak a dalhoz. Így is az a csendes, visszafogott dal volt, amit Ninda mindig énekelt, amióta ezt a stílust fölfedezte magának, de mégis élénkebb, elevenebb. De más volt az előadásmód is, Ninda most nem a levegőben előtte lebegő hangszeren játszott, hanem a testére szíjazva kézben tartotta, és sokkal többet mozgott, hajladozott, táncolt.

A dal véget ért. A közönség felállva ünnepelte őket, a nézőtér remegett a tapsolók és lábukkal dobolók zajától, ők pedig levették nyakukból a hangszereket és átölelték egymást.

– Ninda – pihegett Aryntē, amikor a közönség végre hagyta szóhoz jutni –, ez csoda jó volt. Mikor csinálunk megint ilyet?

– Most – volt a válasz.

– De hisz más dalt nem tanultunk össze!

– Nem baj, csak gyere utánam. A *Jaršinákat*, jó lesz?

– Nagyon jó, szeretem azt a dalt. Saunisi dal – tekintett végig a közönségen –, a Saunis fáiról szól. Ezek a Galaxis legnagyobb élőlényei, olyan magasak, mint egy közepes magasságú hegy, és apró, ugráló meg siklórepülő állatkák élnek rajtuk. Egy forró dzsungel az egész, ahol örökké esik az eső. A dal arról szól, hogy mi saunisiak a fáknak különleges jelentőséget tulajdonítunk. Seregnyi mondás szól róluk, mert úgy érezzük, hogy ők vigyáznak ránk, figyelnek minket és örködnek fölöttünk. Senkinek sincs magyarázata rá, hogy miért érezzük ezt, egyszerűen csak így van. Talán mert a mi dzsungelünk a legkülönlegesebb az egész Galaxisban.

Ninda megint tanult valamit. Neki eszébe sem jutott volna a közönséget előzetesen háttérinformációval ellátni.

pa-19 hazaindulás

„A tárgyak, amiket gépekkel gyártunk sorozatban, az egyedüli dolgok a Galaxisban, amikből mind egyforma. A csillagok, a bolygók, az élőlények, az emberi elemék – mind-mind egyedi. Nincs belőlük két egyforma.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
411. sómir*

Ninda a szüni óra szerinti kora hajnaltól késő estig ott volt a koncerten. Fellépett egyedül és másokkal, Aryntével, Nimmuddal, Arkeszan nin-Darakival, Szil ikar Romenttel, Ęsvűyn Ÿnarével, és együttesekkel is, az Avánnal, az Immmmmivel – három jókedélyű, fiatal hinnul sráccal, akik a lelkére kötötték, hogy a nevüket szigorúan négy *m*-mel kell írni, és amikor megkérdezte, hogy miért, azt felelték, hogy azt nem tudják –, a dobokon játszó Ekuval és a Jannimud városi nagy kórus-sal. S még többen voltak, akik távközléssel kapcsolódtak be a zenébe, Aryntével való második fellépésükön Kargun dobolt Arganneszről és Limakki szil-Rukendi fuvolázott egy másik hinnuldudi helyszínről, de volt olyan daluk is, amit tizenegy különböző színpadon levő művészek adtak elő egyszerre.

Az egész szereplőgárdában Ninda zenészi karrierje tekinthetett vissza a legrövidebb múltra, de ő volt a leghíresebb – igaz, zenei hírnevét megalapozta politikai hírneve. De ez senkit sem zavart. Maguk közül valónak tekintették, és nem fukarkodtak a dicsérettel.

A *Dzsúmun Auríhaumnak* azonban éjfélkor indulni kellett, és Ninda most már egy matival sem akarta késleltetni őket. Namindan-harvakín napjai voltak, sietniük kellett haza. A dzserangok persze erről nem tudhatnak semmit, de megértették. A hajónak mennie kell. Kilencszázhetvenkor ért véget az utolsó fellépése – itt kora este volt –, a közönség és a zenésztársak együtt ünnepelték boldogan, majdnem egy limlin át. Aztán még egyszer megölelte az unokatestvérét, intett a közönségnek és kisetett az aungirhoz, persze Higannival a sarkában, és már indultak is vissza. A hajó az aungirok bedokkolása alatt már zárta a tifongokat és készült a felszálláshoz.

– Csodajó volt, anya – borult a nyakába Sileni még az aungirban. – *Igazi* énekesnő vagy, csillagközi sztár.

– Nem baj, sien. Szeretek énekelni, ők pedig hadd örüljenek.

Most Hinnuldud volt a Nagy Kanyar, a *Dzsúmun Auríhaum* innen még Sórakura megy, de az már visszafelé esik, közelebb van a Felhőhöz. Ott szállnak ki az utolsó utasok, mielőtt a hajó elmegy „karbantartásra”. Féninnulgan volt, namindan-harvakín harmadik napja, nem csoda hát, hogy a janníhaumban egy kislány éppen Ninda mellett kérdezett meg egy bácsit:

– De mi lesz, nagypapa, ha nem érünk haza a namindanra?

– Semmi, mert hazaérünk – volt a válasz. – Ha egy szüni hajó adott időre oda akar érnivalahová, oda is ér.

Ninda önkéntelenül bölintott. – Thirran aken szompu, kharan niten szompu – dünnyögte csak úgy magának, a nagypapa és az unoka – vagy talán nem is az unokája – nem is hallotta, de a társai persze igen, és máris jöttek a bölcs válaszok a rövidke lúma kapcsán. Hosszú beszélgetést folytattak – a gondolati érintkezés villámsebessége mellett egy mati alatt annyit lehet beszélni, mint élőszóval fél nap alatt, vagy akár még többet, hiszen minden egyes közléshez hatalmas mennyiségű kiegészítő információt tudtak csatolni –, amit ezúttal nem annak tartalma tett emlékezetessé, hanem az, hogy Sileni egyre magasabb szinten vett részt az eszmecserében.

– Igen – összegezte Lí –, kétségtelen, hogy szellemi értelemben igencsak koraérett vagy, de az anyukáid is azok. Illetve persze ha korábbi gondolatunkból indulunk ki és a jarikat az emberi faj mentális képességekkel ellátott alternatív változatának tekintjük, akkor ez nem definiálható, nincs mihez képest koraérettnek lennetek, hiszen gyors kognitív érésetek jari mivoltotok egyenes következménye. Márpedig ha a jarik ezzel a sebességgel érnek – és ez kétségtelenül így van, mind a négyötöknél megfigyeljük –, akkor az ember jari változatának ez a normális kognitív fejlődési tempója. Négy eset közül négyszer, ugye – az ötödikről sajnos semmilyen adatot nem tudtunk meg ezzel kapcsolatban. Természetesen a nerik, akik nem tudnak a képességeikről, koraérettnek gondolnak benneteket. Ez is vele jár, következménye a jari létnek.

– És én érek a leggyorsabban, mert én vagyok a legkisebb – kottyant bele Sileni.

– Nos, voltaképpen igen. Három anyukád mentális tere valósággal húz magához. Először Szinensinél figyeltük ezt meg, akiből a kirik mentális érzelmi hullámtere hozta elő a szunnyadó jari képességet, egyből teljes spektrumában, hiszen adta és vette a gondolatokat. Később aztán Ninda fejlesztette ezt benne tovább, majd pedig Ainival együtt ketten, miközben Ninda maga is tovább fejlődött Aini magasabb mentális potenciálja hatására. Hármuk hatására Sileni még gyorsabban halad felfelé.

– Amiben segít a ti ivut gondolkodásokat is – tette hozzá Sileni talpraesetten.

– Hát persze, sien. Bizonyos mértékig a kirik passzív mentális tere is a segítségükre van, ha nagyon áttételesen is.

– És az én erős kicsi kori jelszintem?

– Nos, megjegyozném, hogy most is kicsi vagy, de a kognitív képességek és a mentális hullámok jelszintje között nem látom a direkt összefüggést.

– És indirekt összefüggést? – Sileni bármilyen aprócska volt még, nem ijedt meg a bonyolult mentalikai fejtegetésektől. – Nekem eleve nagyon magas volt a jelszintem, aminek mindannyian nagyon örülünk. Tegyük föl, hogy ez következménye valaminek, aminek az is következménye, hogy gyorsan fejlődnek a kogni-

tív képességeim. Mi lehet ez a valami? Nevezzük másodlagos mentális potenciálnak, tekintve, hogy az elsődlegest már lefoglaltuk.

Szavakkal, azaz szavakat képviselő gondolathullámokkal csak ennyit mondott, de eközben feltárta elméjének egy területét, ahol egy egész koncepció kristályosodott ki.

– Nagyon szép – mondta Lí elismerően –, és az, hogy ilyen fiatalon össze tudad ezt állítani, sokkal fontosabb lesz hosszú távon, mint maga az elgondolás. De abból is leszűrhetünk majd gondolatokat a könyv számára.

A könyvük lassan, de biztosan haladt. Huszonnyolc éve dolgoztak rajta, már rengetegszer átírták, és még mindig nem mutattak meg belőle senkinek semmit. Csak a csoport ismerte. A könyv kapcsán kezdték magukat így hívni: „a csoport”, ebbe beletartozott a négy lány – Sileni is –, az ivutok és a kirik, de senki más. A nerik persze nem tudhattak a csoport létezéséről. De a könyv szerzőjeként a csoport lesz feltüntetve mint Ninda álneve: Lí és a törzs nevéből rakták össze a nevet, hogy *Lí-Nindaran*. A szúnik ebből felismerik a törzs nevét, a Livel nem tudnak mihez kezdeni – akik ismerik Nindát, azoknak Lí csak egy háziállat –, a dzseran-gok pedig a közepén látják Ninda nevét, a többit nem értik, hiszen ők a szúnik törzseiről sem tudnak. Válasz egyik esetben sem lesz.

A könyv egyfajta sűrített összefoglalása lesz Ninda, illetve a csoport filozófiájának. Már most is elég terjedelmes, de még lesz vele munka bőven. A címe éppoly misztikus, mint a szerzői név: *Az Első Szian*.

520.

pa-20 menekültek

„Békétlen, kellemetlen, nyugtalan hely a Galaxis. Nem is lehet másmilyen, hiszen emberek élnek benne.”

*Ílgaszaumi,
Feddardin elmélkedéseiből,
39. sómir, 47. singir*

Dzsumun Aurihaum
Sóragu
43691. dzsirat dzsorehan
namindan-sirgakin
660

Sóragun Ninda nem szállt ki, nyilván egyetlen szúni sem, hiszen ez utolsó kikötő volt, ahol csak azért állnak meg, hogy kitegyék az utasokat a „karbantartás” előtt. Aki akar, maradhat éppen a fedélzeten – csak nemigen számíthat semmilyen ellátásra, szolgáltatásra, amihez ember kell, és még a kabinárat is megemelik neki,

arra való hivatkozással, hogy miatta kell üzemben tartani a szísit és a suárt. A kórház betegei és hozzátartozóik persze más eset.

De megnézte a kifelé tartó utasokat. Már nem voltak sokan, a többség kiszállt Hinnuldudon vagy még előbb, és eleve nem lehetett sok utas, hiszen a hajó most csak egy rövid kifutást csinált a namindan előtt. Feltűnt neki, hogy sok a gyerek.

– Tudtok valamit erről a világról? – nézett az asztal körül ülőkre. Persze a jannihaumban voltak éppen. – Sok gyerek van az utasok között, mit fognak itt csinálni?

– Rengeteg elfoglaltságot találnak – felelte egy öreg néni, Hanurgémi. – Nagyváros, turistaparadicsom. Egyszer gyere vissza, nézd meg. Hatalmas kertjeik vannak, sokemeletesek, óriási szállodák, bevásárló- és szórakozóközpontok. És nem is drága. Megengedhetik maguknak, hogy ne legyen drága. Akik itt szállnak ki, azok nem kényszerűségből, hogy ne legyenek a mi hajónkon, azok ide jöttek.

Ugyanekkor a Galaxis egy távoli vidékén, a Hszanken Államhoz tartozó Am-bun-Rédg világának kikötőjében horgonyzó *Ommikihempu* fedélzetén egy hajótiszt bekopogott Orker Szamtur kapitány irodájába.

– Van egy kis problémánk, Orker. Egy család politikai menedékjogot kér.

A kapitány fölkapta a fejét és rámeredt a tisztre.

– Komolyan beszél, Andlar?

– Hát persze hogy komolyan.

– Hszankeniek?

– Igen. Szülők és két gyerek. A nyolc per kettesben vannak.

A kapitány sóhajtva fölemelte terebélyes alakját és végigballagott a folyosón. Jelzett a nyolc per kettes kabin ajtaján, és belépett.

Az apró, kétágyas kabinban öt ember nézett rá, három felnőtt és két apró gyerek.

– Üdvözlöm – állt fel a férfi. – Talo Rammen Andvans vagyok, légmérnök innen a városból. Ő a feleségem, Ant Raullet Szvons...

– Igen, ők pedig a gyerekeik – szakította félbe a kapitány, és a másik nőre nézett. – És ön?

A másik nő sajtóigazolványt vett elő. Szinala Handrikaroszonarombvé, Belső-Galaktikus Hírügynökség, Szavansz. A kapitány morcosan nézett rá.

– Ez itt az én hajóm ám, asszonyom. Az Immild Köztársaságban van bejegyezve, és az én tulajdonom. Ön magánterületen tartózkodik.

A nő szó nélkül elővett még egy kártyát. Érvényes jegy volt az *Ommikihempu* fedélzetére, az ő nevére. A kapitány csak egy pillantást vetett rá, nem vette kézbe. Nagyot szusszantott.

– Ön is politikai menedékjogot kér?

– Nem. Én tudósító vagyok.

– Értem. És most? Én nem adhatok maguknak politikai menedékjogot, nekem erre semmiféle jogosítványom nincsen. Erre csak az immildi kormánynak van joga.

– De elvihet minket a Hszanken-felsőterületről.

– Arra elég lenne a jegy is.

Andvans is odanyújtotta a jegyét. Hszanken központi világára szólt.

– Nem értem.

– Külföldre nekünk nem adtak volna jegyet, kapitány úr.

A kapitány kinyitotta a száját, kis karikát formált belőle, aztán visszacsukta.

– Sajnáljuk, hogy ilyen helyzetbe hoztuk. De nem volt más választásunk.

– Egen – dühnyögte Szamtur a tarkóját vakargatva. – És most mit csináljak? Ha kiderül, hogy én vittem el innen magukat, soha nem jöhetnek ide vissza.

– Ez nekik nagyobb veszteség lenne, mint magának – szólt hozzá végre a riportert is.

– De nekem is éppen elég nagy. Mit érdekel engem, hogy önekkor mekkora?

– Van egy-két dolog, amit mondhat nekik, és még ők fogják kérlelni, hogy üzleteljen velük továbbra is.

– Igen? No, halljuk.

– A csillagközi egyezmények szerint ön köteles elvinni ezeket az embereket immildi területre. Ha ezt a Hszankeniek nem veszik tudomásul, ön perelhet és azonnal meg is nyeri. Nagyobb összeget kap, mint amennyit az itteni üzletein egy-két év alatt kereshet. Kérni fogják, hogy inkább folytassa a szállításokat...

– Egy pillanat – intett a kapitány, és előhalászta a készülékét a mellzsebéből. – Aha... fogadok, hogy maguk miatt hívnak. Tessék.

– Üdvözlöm – nézett rá egy barátságos arcú fiatalember, a felirat szerint Amro Kfanvan Dimalsz. – Képzelve, arról kaptam hírt, hogy ön illegális kivándorlókat próbál kijuttatni Hszanken területéről. Hát nem különös?

Szamtur nem értékelte a könnyed hangnemet.

– Nem „próbálok”, hanem ki is viszem őket, Amro Kfanvan Dimalsz úr. Ugyanis nincs más választásom.

– Már hogyan lenne! Egyenesen bevonulhat a városi börtönbe, mert megsérti a törvényeinket. Küldjek önért rendőröket vagy önként jelentkeznek?

– Ön megfélemledik valamiről, Amro Kfanvan Dimalsz úr – felelte Szamtur fogcsikorgatva. – Én az *Ommikihempu* parancsnoka vagyok, ezért először is lesz szíves kapitány úrnak szólítani!

– Hm... értem. Igaza van. Elnézést kérek... kapitány úr. Másrészt azonban...

– Így már jobb! Másodszor ha a rendőrei beteszik a lábukat a zsilipkapumon, akkor már immildi felségterületen vannak, és én tartóztatom le őket! *Ezen a hajón én vagyok a törvény!* – bömbölte, bontotta a hívást és feltépte a kabinajtót. – Hogor!

– Kapitány? – jött a válasz valahonnan a folyosóról.

– Harci készültség! Zsilipeket lezárni, felszállást megkezdeni! Felszállási szekenciát az én egyenes parancsom nélkül megszakítani tilos! Végrehajtani!

– Értettem! – harsant a válasz, amit dobogó lábak robaja követett, és pillanatok múlva megszólalt a vészhelyzeti sziréna.

Szamtur visszacsukta az ajtót és végignézett a három felnőttön.

– No, hát most jól benne vagyok a himszehurpiban maguk miatt. Tisztában vannak velem, hogy ha engem most kitiltanak Hszankenből, az még a lehetséges legjobb eset?

A riporter is elővett egy hiperfont.

– Azt hiszem, van egy olyan ütőkártyánk, amire ön nem gondolt, kapitány úr. Figyeljen.

A képernyő fölött a levegőben megjelent az előbb látott arc.

– Kikötői parancsnokság, tessék.

– Üdvözlöm, Amro Kfanvan Dimalsz úr. Szinala Handrikaroszonarombvé vagyok a Belső-Galaktikus Hírügynökség szavanszi központjától. A beszélgetést rögzítjük és jogunkban áll publikálni, ha ön hozzájárul ehhez.

– Kérem, parancsoljon. Miben lehetek segítségére?

– Önt milyen rangban van az ambun-rédgi kikötő parancsnokságánál, Dimalsz úr?

– Szotansz vagyok, vagyis egyike a kikötőparancsnok helyetteseinek.

– A rangján vagy a nevéen szólíthatom?

– A nevemen legyen szíves. Nálunk a katonai rangokat csak katonák használják megszólításra.

– Értem, Dimalsz úr, köszönöm. Akkor hát a tárgyra térek. Lenne szíves a sajtó számára kommentálni azt az incidenst, amelybe az imént keveredett az immildi *Ommikihempu* kapitányával, Szamtur úrral?

– Honnan tud erről? – ráncolta a homlokát a katonatiszt.

– Történetesen egy helyiségben tartózkodom a kapitánnyal, valamint Andvans mérnökkel és családjával. Kommentálná azt a fenyegetését, hogy rendőröket küldene Szamtur úrért az *Ommikihempu* fedélzetére, vagyis az Immild Köztársaság felségterületére, Dimalsz úr?

521.

pa-21 szócsata 1

„Ne védelmezz olyan álláspontot, amiben nem hiszel – mondta Feddardin. Én hozzáteszem: de ha téves az az álláspont, hiába hiszel benne – végül elbuksz.”

*Ninda:
Beszélgetések,
890.*

Amro Kfanvan Dimalsz intelligens ember volt. Nem volt sok időre szüksége, hogy átlássa: olyan helyzetbe került, ahol nincsen jó lépése. Ha letagadja, ami történt, a riporter előkapja a felvételt, hiszen nyilván az előző beszélgetést is fölvette.

Ha elnézést kér, azzal olyan ütőkártyát ad a kezükbe, amivel bármennyig elvihetik az ügyet. Kénytelen ragaszkodni az álláspontjához, bár ez a megoldás a legveszélyesebb.

– Szamtur úr súlyosan megsértette Hszanken Állam törvényeit, asszonyom. Nekem mint kikötői tisztnek feladatom, hogy érvényt szerezzek a törvénynek.

– Mint például az úrhajók területenkívüliségéről szóló csillagközi egyezménynek, Dimalsz úr?

– Sajnos megesik, szerkesztő asszony, hogy a különböző törvények ellentmondanak egymásnak.

– Dimalsz úr, elmondaná, milyen alapon választott a két törvény közül, hogy melyiknek szerezzon érvényt?

– Köteles vagyok védelmezni az állam érdekeit, asszonyom.

– Amennyiben?

– Andvans mérnöknek tilos elhagynia Hszanken Állam területét, tehát külföldi hajóra szállnia is.

– Mit tenne ön, Dimalsz úr, ha Szamtur kapitány nem szegülne ellen az intézkedésének?

– Akkor, szerkesztő asszony, parancsaimnak megfelelően cselekednék.

– Vagyis?

– Rendőri kísérettel visszazállítatnám Andvans mérnököt és családját Hszanken felségterületére.

Szinala Handrikaroszonarombvé szeme összeszűkült, a szája sarkában kegyetlen félmosoly jelent meg.

– Dimalsz úr kérem, titkos az a parancs, amelynek végrehajtásáról beszélgetünk?

– Nem, szerkesztő asszony. Óhajt egy példányt?

– Lekötelezne vele.

A katonatiszt kinyúlt oldalra és megérintett valamit.

– Igen, már itt is van – bólintott a riporter. – Ön nagyon kedves, segítőkész úriember, Dimalsz úr. Esetleg lenne kedve nekem interjút adni, amikor az ügyét tárgyalják a Csillagközi Emberi Jogi Bíróságon?

Dimalsz összerezsent és pislogott.

– Nem értem, miről beszél.

– Ez nagy hiba – bólogatott Handrikaroszonarombvé. – Súlyos tájékozatlanság. De hamar rá fog jönni. Még csak annyit, Dimalsz úr: az *Ommikihempu* már elhagyta az önök világának felszínét. Számíthatunk távozás közben valamilyen erőszakos fellépésre az önök részéről?

– Nem – sóhajtott a tiszt –, törvényeink értelmében ez nem lehetséges.

– Köszönöm, hogy a segítségemre volt. Amro Kfanvan Dimalsz kikötői parancsnokhelyettest, a hszankeni hadsereg ambun-rédgi erőinek szotanszát látták, kedves nézőink.

A botrány hullámokban tört ki.

Immild, noha valóságos sérelem nem érte, magyarázatot követelt Hszankentől a kapitányt ért fenyegetésért, és garanciákat arra, hogy sem Szamturt, sem más immildi kapitányt nem fognak zaklatni Hszanken világain. A hszankeniek hasonló jegyzékekkel vágtak vissza, kikérve maguknak, hogy egy immildi kapitány megsérti a törvényeiket és még nekik áll följobb. A hírügynökségek gondoskodtak róla, hogy ez a diplomáciai kardcsörtetés eljusson a nyilvánossághoz.

Handrikaroszonarombvé interjúja pontos időzítéssel akkor jelent meg, amikor a csillagközi közvélemény már mindent tudott a konfliktusról. Az egész család megjelent a képen, és a riporter kérdéseire Andvans mérnök elmondta a történetnek azt a részét, amiről eddig nem értesültek: hogy miért nem hagyhatja ő el Hszanken területét. A bíróság tiltotta meg neki, az államrend megdöntésére irányuló sorozatos kísérletei miatt. De nem csukták le, mert a társadalomra való veszélyessége nem nagy. Ez áll az ítéletben. A valóság az, hogy Andvans indulni akart a helyi választásokon, Ambun-Rédg kormányzójának címéért, és bizonyos népszerűséget már elért. Ez zavarta a jelenlegi kormányzót, ezért intézett el egy ilyen ítéletet. És azért nem csukatta le, mert nem akart belőle mártírt csinálni. Ennek folytán viszont belföldön szabadon mozoghatott, tehát a jegyirodában kiadták a Hszanken világára szóló jegyét.

A csillagközi közvéleményt megosztotta a politikai konfliktus, akadtak, akik Andvans pártját fogták, másokat hidegen hagyott a dolog, politikusok egymás közötti csatározása. A mindössze öt naprendszerre kiterjedő Hszanken kicsi volt és jelentéktelen, néhány naprendszerrel távolabb már nem tudtak róla semmit.

Csakhogy Dimalsz kimondott két szót, amit nem kellett volna. *És családját.* Ezzel egészen más síkra terelődött az ügy. Andvans felesége nem vett részt a politikában, a két kisgyerekről pedig eleve elképzelhetetlen volt, hogy bármit elkövetek volna. Az ítélet, amit a BGH pillanatok alatt megszerzett, semmit sem szólt arról, hogy miért sújtja külföldre utazási tilalom ezt a három személyt is, csak annyi állt benne: „és családját”.

Handrikaroszonarombvé – a BGH egyetlen tudósítója Hszanken területén – felhívta az ambuni városi bíróságot, ahol egy ügyintézőt a szó szoros értelmében kilelt a hideg attól, hogy egy csillagközi hírügynökség kér tőle felvilágosítást, de szerencsére annyit ki tudott nyögni, hogy ő ebben nem illetékes. A riporter mézsmázosan megkérdezte, hogy lesz-e kedves intézkedni, hogy az illetékes haladéktalanul felhívja őt, és várt. De csak ő. Egy csillagközi hírügynökség nem vár. A BGH emberei rászálltak Ambun-Rédg és Hszanken bíróságaira és igyekeztek eljutni a legfelsőbb vezetőkhöz. Sikerült is, és Handrikaroszonarombvét hamarosan összekapcsolták Akon Nonri Rakundával, Ambun-Rédg Legfelsőbb Bíróságának elnökével.

– A kérdés, amire választ szeretnék kapni öntől, főbíró úr – kezdte a riporter az üdvözlések után –: hogyan lehetséges, hogy bírósági ítélet tiltsa meg az ország elhagyását olyanoknak, akik ellen soha nem emeltek vádat, sőt kiskorú gyerekeknek?

– Szerkesztő asszony, ön bizonyára tudomással bír arról – kezdte Rakunda főbíró, egy idős, tekintélyes külsejű úriember –, hogy magáról a konkrét ügyről nem tudok nyilatkozni, nem tanulmányoztam az esetet, nem vagyok birtokában a kellő információknak. Általános jellegű információkat tudok adni önnek. A bírósági gyakorlat követi a családjogi törvény azon előírását, hogy a kiskorú gyermekeket – bizonyos, törvényben szabályozott esetek kivételével – nem szabad elszakítani szüleiktől.

– S ez az előírás erősebb, mint a gyermekek szabad mozgáshoz való joga? – érdeklődött Handrikaroszonarombvé.

– Igen, feltétlenül. Ha a szülő nem jelent veszélyt a gyermek egészséges fejlődésére, akkor semmiféleképpen nem szakítjuk el őket egymástól.

– Eszerint ez nem csak az anyára vonatkozik, hanem az apára is? – kérdezte a riporter pontosan az ellenkezőjét a valódi kérdésnek.

– Ez magától értetődik, szerkesztő asszony.

Handrikaroszonarombvé felállította a csapdáját, a főbíró benne volt – rácsukhatja.

– Ez tehát azt jelenti, főbíró úr, hogy az a bírósági ítélet – elvonatkoztatva természetesen a konkrét esettől, általánosságban tekintve –, amely kimondja, hogy tilos elhagyniuk az országot olyan gyerekeknek, akiknek az egyik szülője külföldön van, az szükségképpen téves ítélet. Egyetért velem ebben, főbíró úr?

Rakunda kezdte kényelmetlenül érezni magát, de még nem látta előre, mi lesz a riporter következő lépése.

– Általánosságban igen.

A riporter tempót váltott.

– Akkor tehát foglaljuk össze, immár a konkrét esetet. Miután a gyerekek anyja külföldön van, nekik jogukban áll csatlakozni hozzá, akadályoztatás nélkül, jól mondom, főbíró úr?

Rakunda bosszús fintort vágott.

– Mint mondtam, a konkrét esetet nem ismerem, nem tudok róla érdemben nyilatkozni. Azt sem tudtam például, hogy a gyerekek anyja külföldön van.

– Nem, nincs külföldön, itt van a férjével és a gyerekeivel.

– Akkor... nem értem.

– Eddig nem tárgyaltuk külön az ő személyét, de miután őt soha nem vádolták semmivel, számomra nyilvánvaló, hogy ő bármikor elhagyhatja az országot. Ön nem így látja, főbíró úr kérem?

– Amennyiben az ön állítása helytálló... minden bizonnyal jogában áll.

– És magával viheti a gyerekeket, nemde?

pa-22 szócsata 2

„Megkérdezték, miért mondja, hogy a politikusokat csak az önérdek vezeti. Mert így van, felelte. De miért van így, kérdezték. Azt felelte: Ne engem kérdezzetek, hanem őket. Én nem vagyok és nem is leszek politikus.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
43980. szimsáhurán*

Rakunda megértő, de bosszús fintort vágott.

– Azt hiszem, látom már, hová akar kilyukadni, szerkesztő asszony. Sajnos meg kell önt állítanom ebben a gondolatmenetében. Az ön következő lépése az lesz, hogy miután a családja távozott külföldre, a mérnök úrnak jogában áll követni őket, hiszen a gyerekeknek joguk van az apjukhoz. Nos, ez nem lehetséges. A családjogi törvényt nem lehet úgy értelmezni, hogy az felmentést adjon a jogerős bírói ítélet alól.

– Főbíró úr logikája kiváló, de egy mozzanatot sajnálatos módon mégis kihagyott. Eszemben sincsen azt állítani, hogy a mérnök úr a jogerős bírói ítélet ellenére elhagyhatná Hszanken Államot.

– Hanem?...

– Az imént beszéltük meg, főbíró úr, hogy az ítélet három embert korlátoz jogtalanul mozgási szabadságában. Önnek mint nagy tudású szakembernek nyilván nem kell magyaráznom, csupán a nézők kedvéért mondom, hogy a hszankeni törvények értelmében az az ítélet, amely ekkora nyilvánvaló jogsértést tartalmaz, minden részletében semmis. Egyáltalán nincsen joghatálya. Mint megbeszéltük, főbíró úr nem ismeri a konkrét ügyet. Ezért csak arra kérem, általánosságban nyilatkozzon. Az az ítélet, amely három vétlen, vád alá nem helyezett állampolgárt foszt meg jogaiktól, a negyedikre vonatkozó részében is semmis?

Rakundán látszott, mekkora önfegyelemre van szüksége, hogy fékezze dühét.

– Általánosságban véve igen. Csakhogy, szerkesztő asszony, nem tanácsolom, hogy ebből azt a következtetést vonja le, hogy az a család innentől mehet, amerre lát. Az ítélet semmisségét ugyanúgy bíróságnak kell kimondania, ahogy magát az ítéletet is.

– Ó, értem, főbíró úr. Nagyon köszönöm, hogy felvilágosította a kedves nézőket. Ha még egy pillanatra visszaélhetek drága idejével, főbíró úr kérem, megtenné, hogy elmondja, miképpen lehet ezt a semmisségi tárgyalást megtartani – általánosságban persze –, olyan esetben, amikor mind a négy peralany külföldön tartózkodik, és ott is marad?

A főbíró szusszant egyet.

– A törvény szerint a vádlott jelenléte nélkül nem lehet tárgyalást tartani.

– Nagyon nagy segítségemre volt, főbíró úr. Kedves nézőink, dr. Akon Nonri Rakundát, Ambun-Rédg világának főbíróját hallották.

Hszanken nem volt messze – egy nap út, ami alatt a hatóságok nem hallattak magukról. Csak akkor, amikor az *Ommikihempu* annak rendje s módja szerint bejelentkezett a leszálláshoz, és a kikötőparancsnokság megtagadta az engedélyt. Élő adásban vívtak szópárbajt, egyik részről Handrikaroszonarombvé és Szamtur kapitány, a másíkról előbb a kikötőparancsnok, majd egy belügyminisztériumi osztályvezető. Mindkét oldal hajthatatlannak mutatkozott. Csakhamar azonban bekapcsolódott egy újabb résztvevő, egy fiatal hölgy a Dareke Jogvédő Irodától, és tájékoztatta a hszankenieket, hogy elkészítettek néhány keresetlevelet. Egyet az immildi kormány felkérésére, egyet Szamtur kapitány nevében, továbbá az utasok nevében ötszázhusz darabot. Andvans mérnök és családjának jóval bonyolultabb keresete is hamarosan elkészül, és az egész megy a Csillagközi Emberi Jogi Bíróságra. Az utasok „csak” azért perelnek, mert ha nem szállhatnak le Hszankenén, akkor el kell repülniük Lomdarvára, s onnan egy másik társaság hajójával visszajönniük, ez négyszeres útiköltség és öt nap kiesett idő – fejenként kétezer szinlu, de van egy üzletember is, aki azért jött Hszankenre, hogy megkössön egy ötvenmillió szinlu üzletet, ő ezért a teljes összegért perel. Szamtur kapitány követelése az út teljes bevétele plusz az erkölcsi fájdalomdíj, Immild pedig szintén a maga fájdalomdíját követeli. Andvans nélkül is már háromszázmilliónál tartanak, Hszanken egyévi egyenes idegenforgalmi adóbevételénél. A Dareke pedig, ahogy az ilyen cégek szokták, a saját huszonöt százalékát még ráteszi erre.

Az osztályvezető vörös arccal kérte ki magának, hogy Hszanken kormányzatát megzsarolják, a Dareke ügyvivője pedig közölte, hogy ők nem zsarolók, a munkájukat végzik, és ez rágalmazás. Pillanatokon belül elővarázsooltak egy újabb keresetlevelet, de mivel a rágalmazás a csillagközi jog szerint bűncselekmény, ez már a büntetőbírórágra megy.

Senki sem ringatta magát abban a hitben, hogy a hszankeniek majd kiadnak egy minisztériumi osztályvezetőt. Természetesen fizetni sem fognak, az ítéletek arra lesznek jók, hogy a pernyertesek gyönyörködhetnek bennük. De az elemzők már elkezdtek becsülgetni, hogy ez az ügy micsoda presztízsveszteséget fog jelenteni a hszankeni kormánynak.

Hszanken még tépelődött, az *Ommikihempu* orbitális pályán várakozott – a hajó és az utasok kiesett ideje mind bekerül a keresetekbe –, amikor jelentkezett Lomdarváról az Onnonkot Utazási Iroda. Amióta az ügy tart, háromszáz utasuk mondta le a Hszanken valamelyik világára tervezett utazását és adta vissza a jegyét. Perelnek a kiesett forgalmuk miatt.

A lomdarvai tengerparton, egy kis dombon üldögélő másik BGH-tudósító, Szenika Szmbvrakéni tette az ügyet „Ninda-üggé”.

– Így áll tehát a helyzet, hölgyeim és uraim. A csillagközi közösség a hszankeni kormány válaszát várja, a jogászok pedig a háttérben megkezdték munkájukat annak érdekében, hogy akiket kár ért, azokat kártalaníttassák. Sokan nyomkodják

most a hiperfonokat. Vannak közöttük olyanok, az én társaságomnál, a Belső-Galaktikus Hírügynökségnél is – egyelőre sajnos hiába, ám ez nem lesz mindig így –, hogy elérjenek egy kedves mosolyú, szőke lányt, akinek vesébe látó tekintete és nyílt, őszinte, nyers modora előtt már nem egy állami vezetőnek kellett visszavonulót fűjnia. Errefelé, az Imgansun-ködök vidékén még csak aránylag kevesen ismerik, de a spirálkar jókora területén elterjedt már a híre. A neve Ninda. Nem sok jóval biztathatom a hszankeni kormányt, ha ő értesül arról, ami itt folyik. Ahhoz ugyan nincsen hatalma, hogy megdöntsön egy kormányt – ő csak egyetlen ember, sőt mi több, egy kamaszlány –, de ennek ellenére már megtette. Szindorián, Nirékán, Dzsáulon. Hogy Hszanken lesz-e a következő? Ezt hamarosan megtudjuk mindannyian. Szenika Szmbvrakéni, BGH, Lomdarva.

Ezzel a botrány újabb szakaszába lépett. Hszanken túlreagálta az ügyet. A külügy éles hangon bírálta Szmbvrakéni és Handrikaroszonarombvé fellépését, azzal fenyegetőztek, hogy kitiltják a BGH-t az országból, mert veszélyezteti az állam törvényes rendjét, és diplomáciai lépéseket helyeztek kilátásba Szavansz ellen, amely – minthogy mindkét tudósító az ő állampolgáruk – súlyosan beleavatkozik Hszanken belpolitikájába. Ezt persze Szavansz kikérte magának, és kifejezte reményét, hogy csakugyan „jön Ninda és rendet csinál”.

A helyzet váratlan fordulatot kapott, amikor megszólalt egy simmutai óriáscég, az Alil-Nilk. Tömör nyilatkozatot adtak ki arról, hogy a BGH zavartalan működéséhez üzleti érdekeik fűződnek, és ha a hírügynökséget nem engedik dolgozni Hszankenen, akkor az Alil-Nilk kénytelen lesz felszámolni érdekeltségeit az országban.

A hszankeni kormányzat nem követte a szindor rezsím rossz példáját. Ha nem fűjnek visszavonulót, az egyet jelent a teljes államcsőddel, háromszorosára szökkenő munkanélküliséggel, totális káosszal.

Kapituláltak. Ninda tudomást sem szerzett az egészről, hiszen ő éppen a namindant ünnepelte.

pbq

„Aki másra akarja erőltetni a saját értékrendjét, annak baja van a saját értékrendjével. Aki meg akar győzni másvalakit, hogy gondolja azt, amit ő, az még nem értette meg a saját gondolatait.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
124. sómir*

SUGÁRGÁT

pb-1 egyetem

„Számos megállapítást, amit tesznek rólad, azért mondják, mert okot adtál rá. Számos másikat viszont úgy, hogy nem adtál okot rá. A kettőt elválasztani egymástól – néha saját magadnak sem könnyű.”

Ninda:
Beszélgetések,
672.

Szúnahaum
Írangdzsilmi-Sógirtu
43 693. senut algillíszan
411

– A történelemben sok tízezer ilyen hitrendszer ismerünk – közölte Ninda. – Egy részüket vallásként azonosítjuk, másokat politikai világnézetként, de mindkettőben megegyezik az az elem, hogy nem kér bizonyítékokat és nem tűr ellentmondást. Miért nem? Alapvetően két oka van. Ezek a világképek tényekként definiálják magukat és már bekódolva, számos esetben explicit módon megfogalmazva közlik, hogy „ne merészelj kételkedni vagy ellentmondani”. Ezáltal az ilyen világnézet követője minden olyan információt, amit nem tud összeegyeztetni hitével, támadásként él meg, akárha fizikai agressziót szenvedne el. Tudjuk, hogy a fizikai és a verbális támadásra ugyanaz az agyközpont reagál. Ugyanakkor azonban maga az eszmerendszer is tartalmaz ellentmondásokat, gyakorlati megvalósulása pedig még inkább. Már az a tény, hogy az eszmét alaposan be kellett biztosítani külső és belső támadásoktól egyaránt, kétséget ébreszt egy intelligensebb emberben: miért van erre szükség, ha az eszme voltaképpen az objektív igazság? Aki magából kikelve szidalmazza azt, aki kételkedni merészelt, azért igyekszik minél hangosabb lenni, hogy elnyomja önmagában is a kétségeket. Egy ilyen kizárólagosságot követelő eszmerendszer hívének lenni nem könnyű dolog. Örökké résen kell lenni, egyszerre három irányba: saját tetteinket és gondolatainkat folyamatosan vizsgálni kell, hogy megfelelnek-e az eszme követelményeinek; társainkat is állandóan felül kell vizsgálnunk; és a kívülállókat örökké győzködni kell, hogy az eszme igenis a tévedhetetlen igazság. Ha nincsen ilyen eszménk, nem igazán értjük, hogy a hívének ezek miért fontosak. Számára azonban ezek elengedhetetlen részei az eszmének: maga a tanítás és annak védelmezése egyformán fontos.

Angádzsi csettintett a nyelvével. – Eddig szép. Most vegyünk egy konkrét eszmét és elemezzük az eddigiek fényében. A te eszmédet.

Ninda felvonta a szemöldökét.

– Ez itt a Szirangilfimmargúni. Mindannyian tudjuk, hogy te egy jelentős kortárs filozófus vagy, akinek nézetei többek között a szindor diktatúra bukásához vezettek. Az a dolgunk, hogy minden ilyesmiről tudjunk.

Ninda elmosolyodott.

– Hát éppen azért vezettek ahhoz, mert az én eszmém a totalitárius eszme elutasítása.

– Helyes, és mi van helyette?

Ninda végighordozta pillantását a termen, ahol a szokásos ülőszékokon, székeken és a szőnyegen üldögéltek egyetemista társai.

– Az én eszmém az, hogy gondolkodj. Használd a saját elmédet, a saját gondolataidat, ne valaki másét, amit készen beletöltöttek a fejedbe. Mi az, ami te vagy és senki más? Mi tesz téged Angádzsivá, Entiku férjévé, Harigé, Szonguni és Raukáni apjává, Ilgilli és Jaurzáhi fiává, a Szirangilfimmargúni inenkijévé, ötdíres fhangimesterré, a *Dzsombi-rikangészi* szerzőjévé? Ezek, amiket itt elsoroltam? Dehogy. Ezek csak jelzőid, amik meghatározzák helyedet a családfán és megnevezik egy-két tudományos eredményedet, de nem azonosak veled és nem is definiálnak téged. Egész nap sorolhatnám, amit tudok vagy megtudhatnék rólad, de valóságos lényedről ez nem sokkal többet árul el, mint a puszta neved, az is egyértelműen azonosít téged, nálunk egyedi személynevek vannak, valószínűleg nem sok Angádzsi élhet vagy élhetett valaha a Testvériségben. *Te magad* az vagy, amit az elméd tartalmaz. A műveidből, előadásaidból, beszélgetéseidből sokat meg lehet tudni rólad – amit közölni kívánsz és amit közölnöd sikerül. De ezek csak töredékek. Az én eszmém, ha egyáltalán eszme ez, abból áll, hogy miután mindnyájan egyéniségek vagyunk, viselkedjünk is ekként. Azzal foglalkozunk, ami személy szerint nekünk fontos.

– Szép összefoglaló, és megtisztelő, hogy ennyire számon tartod a családomat. Hanem a sirnida arról kuruttyol, hogy te egy filozófiai munkán dolgozol a társaidal.

– Helyesen kuruttyol a sirnida – bólított Ninda ismert, komoly mosolyával.

– S erről a műről mit lehet tudni?

– Még nem sokat... nem sokat tudunk róla mi magunk sem.

– Ez érdekesen hangzik. Egy könyv, amin évtizedek óta dolgoztok – jól emlékszem? –, és nem sokat tudtok róla. Van valami konkrétum, amit megoszthatsz ve-lünk?

– „Ne siesd el, hagyd megérni – ízletesebb lesz” – felelte Ninda komolyan.

– Aha, ezt Angisztihpan mondta. Értem. Hát akkor – kívárvuk, amíg megérik az a könyv. További diktatúrák megdöntésében is részt fog venni?

Ninda meglepve nézett az inenkire, kissé félrehajtott fejjel, mint egy kiskutya.

– Nos, mint említettem, nekünk az a dolgunk, hogy tudjunk mindenről, ami a filozófia tudományán belül történik. Mármost van nálam egy levél, amit egy dzserang filozófus írt, régi barátom. Elmeséli, hogy legújabban, az iménti namindan

legelején megdöntöttél egy diktatúrát úgy, hogy nem is tudtál róla. Ez nem politikai diktatúra volt, hanem a társadalmi szokásjogok diktatúrája, egy rísszinu. Olyasmi, ami a politikai diktatúrák által felállított szabályoknál sokkal mélyebben gyökerezik és sokkal erősebb társadalmi ellenállás védelmezi... ismered a Hormullit-szabályt?

– Hogyne. A diktatúra által felállított követelményeknek az emberek sietnek megfelelni, majd pedig a diktatúra bukása után ugyanekkora igyekezettel dekonstruálják, amit a diktatúra megkövetelt. Az ok mindkét esetben a társadalmi nyomás, amely a két időszakban ellentétes irányba, de hasonló erővel hat.

– Pontosan. A rísszinuszabályokat azonban nem egy adott aktuálpolitikai szituáció, adott esetben egyetlen ember szeszélye hívja életre, hanem ezek hosszú idő alatt meggyökerezett, a társadalom egészébe beivódott szabályok. Gyakran idejüket múlt, ősi beidegződések, amik már csak kárt okoznak a társadalomnak, ezért nevezzük őket diktatúrának is. Nos. Hallottál egy Hszanken nevű államról? ... nem, rendben, nem is nevezetes semmiről, kivéve, hogy egy évvel ezelőtt jelentős tömegek tették céljukká annak a rísszinunak az eltörlését, hogy ha valamilyen hivatalos szerv, például bíróság rendelkezik egy férfi további sorsáról, akkor mellékesen a feleségét és a gyerekeit is hozzácsapják mint afféle tartozékokat. A konkrét esetben egy politikusnak megtiltották az ország elhagyását, „tehát” a családja sem utazhat külföldre. Mintha a testrészei lennének, nem önálló emberek. Természetesen a probléma ennél összetettebb. Jelenleg annyit tudunk, hogy a hszankeni gyerekeket a társadalom az apa csatolt részének tekinti, az anyjukat szintén, az első gyerek megszületésétől.

– Ez némileg emlékeztet Ősi Földre – jegyezte meg Ninda.

– Feltétlenül. Általában emlékeztet rá minden olyan szokásrendszer, ahol a nemek közötti egyenlőség nem teljes. Ősi Föld primitív társadalmaiban ez számtalan változatban volt jelen. Mai Galaxisunkban alig van rá példa. De azért akad éppen, és az egyik ilyent most a te közreműködéseddel kezdték megdönteni – anélkül hogy tudnál róla. Rögtön a botrány kezdeti szakaszában fölmerült ugyanis a te neved mint azé az emberé, aki képes „rendet tenni” a zűrzavarban. Azóta is folyamatosan hivatkoznak rád, és tüntetések során is rendszeresen előkerül az arcképed. Éppen úgy, mint Szindorián. Ráadásul a kormányzat, mint általában, a konzervatív álláspontot képviseli, tehát ezek egyúttal kormányellenes tüntetések is.

– Válaszom a kérdésekre – felelte Ninda –: úgy tűnik, akkor is megdőlnek körülöttem diktatúrák, ha nem teszek semmit. Tehát a könyv is hasonló helyzetben lesz. Ha megírjuk, ha nem – diktatúrák dőlnek meg.

pb-2 Szolgálat

„Akkor lenne jobb a Galaxis élete, ha az emberek felelősséget vállalnának egymásért mint a társadalom részei. Úgy értem, az összes ember. A politikusok is.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,

48.

Szúnahaum

Jasszani

43693. szahut angdzsagan

435

Ninda végigtekintett a kilenc fiatalon, akik a kert huhallup előtti részén üldögéltek a fűre felállított asztalok körül, és egy sóhajjal belekezdték.

– Nagyon furcsának tartom a gondolatot, hogy ti lesztok „az én hangom” a nyilvánosság számára, de a Társaságnak igaza van, valószínű, hogy egyre több levelet fogok kapni. Már most is vannak nehézségeim a válaszadással, ezért találta ki a Társaság a ti csoportotokat. Hát – ennyi, amit mondani tudok. Sok sikert.

– És mi lesz a csoport neve? – kérdezte Hait.

– Azt nem tudom. Ti találtátok ki, ti adjatok nevet neki.

– *Ninda Szolgálat* – mondta Ámmaít.

– Jó – felelte Ninda könnyedén. – Akkor ezzel a csoportot megalapítottam.

Ettől kezdve ők válaszolnak a Nindának küldött levelekre. Mostanában már naponta többet is kapott ismeretlenektől a Testvériség központi postarendszerén keresztül; mivel Ninda még kiskorú volt, a nűdzsahan megszűrte ezeket, de válaszolni nem tudott helyette, ez már nem az ő kompetenciájuk volt. Ninda annyit kért, hogy a személyes hangvételi leveleket adják át neki, és amikor ők válaszolnak, azt a Ninda Szolgálat nevével írják alá. Kívánságait vita nélkül elfogadták. Nem csapnak be senkit, a Szolgálat létezése nem titok, nyilvánosan be fogják jelenteni. Mindenki számára világos, hogy ő egymaga nem levelezhet az egész Galaxissal.

A Szolgálat már maga szervezi meg a saját munkáját. Egyetlen vezetőt választottak, egy Khatti nevű thabbuan fiút, mert ő már bizonyos irányelveket is megfogalmazott magában. Most megvitatták őket, s a Szolgálat működése ezek mentén kezdett kikristályosodni.

Nem tesznek ígéreteket, főleg nem olyanokat, amiknek nem tudnak biztosan eleget tenni. Nem tesznek semmilyen ígéretet Ninda nevében, például hogy el fog látogatni valamely világra. Ezt csak ő maga ígérheti meg. Nem küldenek pénzt, gépeket vagy nyersanyagot, ők nem jótékonyági szervezet.

Viszont ha társadalmi visszásságokról, hatalmi önkényről kapnak értesítést, annak hírverést fognak csapni, és mindent megtesznek, hogy a kérdéses helyzet megváltozzon. Létrehoznak egy médiacsatornát a Szolgálat nevével, de megkeresik a vezető galaktikus hírügynökségeket is, amilyen a BGH, és csillagszerte ismertté teszik a hatalmi bűnöket. A Szolgálat feljogosítja magát, hogy adott esetben megkeresse az illető állam hatóságait és kérdőre vonja őket, hiperfonon vagy éppen akár személyesen, élve a mindenre kiterjedő védelemmel, amit a Testvériség biztosít állampolgárainak. Nem kell nekik maguknak odautazniuk, adott esetben eljárhatnak a közelben tartózkodó szúnik vagy éppen az esszidzsinna segítségével is.

Nyitottak egy publikus címet, ahol a Szolgálatot majd el lehet érni, és megkezdtek a Nindának írt, a Testvériség címére küldött levelek feldolgozását. Már száznegyvenöt volt belőlük, amiket a núdzsahan átadott, de Ninda még nem tudott velük foglalkozni. Most értesítette a núdzsahant, hogy ezeket a leveleket ezentúl a Szolgálatnak adja át, és az első levelet ki is nyitotta a csapat legfiatalabbja, a százkilencven éves Ailekas Rýndaškiunas, aki persze már találkozásukkor lefolytatta Ainival és Nindával a szokásos kis szertartást, amivel tisztázták, hogy hogyan rokonok.

– Tavekkano – betűzte. – Azt írja, hogy ők egy jelentéktelen kis világ a Szimmon-hasadékban, de nagyon tisztelnék téged, és... hát ez a lényege. Írjak nekik választ és köszönjem meg, ugye?

– Hát persze – felelte Khatti. – Amennyire képességeinkből telik, mindenkinek válaszolni fogunk. S ha túl sok lesz a levél és nem győzzük, akkor növelni fogjuk a létszámunkat. Az a célunk, hogy Ninda kapcsolatban maradhasson a Galaxissal, de ez ne az ő idejét eméssze föl.

Kis csend lett.

– Kapcsolatban a Galaxissal – dűnyögte Hait. – Tudod te, hogy mit jelent ez?

– Azt hiszem – pillantott rá a fiú –, most nem arra gondoltál, hogy a Galaxisban milliós számra vannak lakott világok, amiket embertrilliók népesítenek be. Hanem – és most Nindára nézett, aki szokásos szenttelen nyugalomával pillantott vissza rá – hogy még soha senki sem akart „kapcsolatban lenni a Galaxissal”. Igen, biztos vagyok benne, hogy Ninda az első ember a történelemben, aki ilyen igénnyel lép fel, illetve inkább úgy gondolom, hogy ez az igénye pont nem Nindának van. Nem Ninda akar kapcsolatban lenni a Galaxissal, hanem az övele. Nindának éppen az ellenkezőjére van igénye: hogy nyugodtan élhessen a családjával, nevelhesse a kislányát. Egy cseppet sem vágyik a Galaxis érdeklődésére.

Ninda elmosolyodott, de nem ő válaszolt, hanem Sileni.

– Te nagyon odafigyeltél arra, amit Ninda mondott.

– Igen. Mert szerintem nem mondta, hanem tanította. Ezért jelentkeztem ehhez a Szolgálathoz.

– *Mi az*, amit szerinted én nem mondtam, hanem tanítottam? – kérdezte Ninda figyelmesen.

– Szerintem minden, amit valaha mondtál és valaha mondani fogsz, az tanítás – azoknak, akiknek megvan a fejük rá, hogy megértsék. Nem állítom, hogy én értem. De figyelek.

Ninda megajándékozta egy újabb mosollyal.

– Szóval azt gondolod, hogy ha megkérdeszem, hogy vagy, azzal tanítottam neked valamit?

– Nem tudom. A kérdés inkább az, hogy te magad tudod-e.

Újabb mély csend támadt. Aztán mindenki elnevette magát. Ez a válasz annyira tipikusan nindás volt, mintha ő maga mondta volna.

– Sindvoren. Mond az neked valamit, hogy khamtine rorki szumb?

– Arkaran khamtine szumb honneke tha khriman, thrídí rorki szumb irken árdzsan?

– Sūon ýt... megint egy fhangítudós – dörmögte Ámmaít.

– Ebből egy hangnak se volt köze a fhangíhoz, csak ez az anyanyelve – kacagott föl Ninda, és persze thabbuan nyelven válaszolt a fiúnak; mostanra folyékonyan beszélt. Néhány mondatot váltottak egymással, aztán megint a többiekre nézett és szűniul folytatta. – Arról beszéltünk, hogy a megértésnek számos szintje létezik, ahogy a „keresztülérésnek” is, én így tudom ezt a fogalmat lefordítani. Sotten azt mondta, ez olyan, mint a víz. Ugyanaz a vízmolekula ugyanaz, amikor az én testemben van, mint amikor az Onginur habjaiban tart a tenger felé vagy ennek a kanapénak a szövetében van, de mégis más a kötődése más molekulákkal, és más a Galaxis felépítésében játszott szerepe is. Én nem egészen értek ebben egyet vele, mármint a vízmolekulát illető részében persze igen, de a hasonlat szerintem sántít. Talán egyszer írunk erről egy tanulmányt közösen. Sotten már fölvetette. De ez most nem fontos. A fontos az, hogy neked, Khatti, nyitva van a szemed és a füled a világra. Nem énrám, és ne is énrám legyen, én csak egy ember vagyok, a világra legyen. Egyébként érdemes lenne a fhangíval is foglalkoznod, sok érdekes dolgot tudnátok egymásnak mondani.

pb-3 nagyság

„A kormányzat – az emberek. Erről a kettőről folyton úgy beszélnek, mint két külön dologról, amiknek gyakran ellentétesek az érdekeik. Pedig a kormányzatnak csak az lehet az érdeke, ami a társadalomnak. A kormányzatot a társadalom hozta létre és tartja fenn, hogy helyette intézze az ügyeit.”

*Lí-Nindaran:
Gondolatok,
392. sómir*

Hait és Ámmaít már nem táncolt, a padon ültek és elnézték a három lányt, amint összekapaszkodva forognak a tűz mellett. Milyen nagyok már, gondolta Hait. S mégis milyen kicsik. Nagyjából egyidősek – Szindorián egészen annak számítnának –, de Aini és Szinensi szinte kölykösen hat a Nindából áradó szelíd, méltóságteljes nyugalom mellett. Pedig ők maguk is sokkal érettebbek a korosztályuknál.

A fél spirálkar megőrül érte, gondolta Hait. A Társaság adatai szerint közel hárommilliárd rajongója van, s még bármennyi lehet, akikről nincs adat. Kíyreánnak a saját országában hatvan százalék körül volt a rajongótábora, külföldön meg senki. A szindorai felmérések szerint Nindáért nyolcvannyalc százalék rajong zeneszként, nyolcvan dödüllként, hetvennégy politikai tanácsadóként, hatvankilenc a diktatúra megbuktatásában játszott szerepéért... és most jelent meg egy reprezentatív felmérés, kétezer szindor nyilatkozott, akik a legkevésbé sem szenvedhetik Nindát. Persze anonim. A Szik-Vaikan készítette a felmérést, őket igazán nem lehet azzal vádolni, hogy az ÁLAN zsoldjában állnának, de bizony a válaszokból az jött ki, hogy akik Szindorián utálják Nindát, azok elkötelezett kíyreánisták, és ők teszik felelőssé, amiért elveszítették imádatuk tárgyát. Nem mintha a kíyreánisták testületileg utálnák Nindát, Áödren tábornok is azt nyilatkozta, hogy ő márpedig megmarad öméltósága elkötelezett hívének, áradozott is róla egy sort, de bizony ettől még szereti és tiszteli Nindát is, egy nagyon nagy gondolkodónak tartja, és soha nem kapta rajta olyan állításon, ami ne lett volna igaz. És ő ezt a két dolgot teljesen összeegyeztethetőnek tartja. Attól még, hogy Kíyreán nagy ember, Ninda szintén nagy ember. No persze az ÁLAN-ba Áödren nem lépett be, de őszinte kiállásával példát mutatott többeknek, más kíyreánisták is eljutottak Ninda csökönös, merev elutasításától a fontolóra vételen és a tanulmányozáson át az elfogadásig.

A Társaság archívumában megvannak a felvételek arról a bizonyos hajnalról – hiszen az *Aulang Laip* biztonsági kamerái rögzítettek mindent, a Testvériség valamennyi hajójának suárjában és szísiájében minden talpalatnyi hely be van kamerázva, csak az utaskabinok és a mosdók nem, és a felvételeket megőrzik –, s nem-

rég meg is nézték együtt. Ninda jókat mosolygott magán. Egy riadt, gyanakvó kis muneszk volt, és persze szörnyen koszos. De egyre-másra fedezték fel rajta azokat a jellegzetes Ninda-vonásokat. A szelíd, csendes nyugalma nem volt még meg, a magabiztossága sem. Réműlt volt, elszánt, mindenhol ellenségeket sejtett, csapdát szimatolt. Olyan volt, amilyennek lennie kellett abban a környezetben, ahol addig élt. De ahogy felnézett a magasba, kamerákat keresve és megállapítva, hogy biztosan sokkal több van belőlük, mint amennyit lát – az már az a tipikus Ninda-tekintet volt, s még inkább ahogyan megnézte az embereket, akikkel kapcsolatba került, a mindenkin átlátó, mindent értő Ninda, aki mindenkit azonnal kiismer.

– Csakugyan akkora nagy ember, Ámmaít? – szólalt meg fojtottan. Hányadszor teszi már föl ezt a kérdést?

– Nem tudom – sóhajtotta a férje. – Biztos vagyok benne, hogy óriási jelentőségű személyiség. Már milliárdok hiszik, hogy az egyik legnagyobb a Galaxisban. De hogy lehet ezt összehasonlítani?

– Nem, milliárdok azt hiszik, hogy ő a legnagyobb a Galaxisban.

– Hát azt is, igen.

– Ninda a legnagyobb ember az egész Galaxisban, kedves nézőink – jelentette be nem sokkal korábban Larenka Szontiszkovarikinde a szindor tévében. – Nem én mondom, egy közvélemény-kutatás mondja, amelyet a Dóóp Leêyt végzett tizenkét országban. Több mint ötszázmillió választ dolgoztak fel – talán éppen az önöké is közte van. Az első kérdés ez volt: „Általánosságban véve miképpen ítéli meg Ninda jelentőségét más híres emberekhez képest?” A válaszadók saját szavikkal fogalmazhatták meg a választ, amit a kutatók a következőképpen összegezték. Tíz százalék mondta azt, hogy egyike a leghíresebbeknek. Tizenegy százalék azt, hogy érdemtelen a hírnevére, ami el fog múlni. Negyvenkét százalék felelte azt, hogy Ninda a legnagyobb ember az egész Galaxisban. És harminchét százalék azt – Larenka lassan tagolta –, hogy *Ninda a legnagyobb ember, aki valaha élt a Galaxis történetében.*

Kis szünet után, hogy a nézők emészthessék a hallottakat, a mellette Kéyl Lÿÿksúnañy vette át a szót.

– Vagyis hetvenkilenc százalék egyetért abban, hogy Ninda a legnagyobb ember.

– Igen, Kéyl. Félmilliárd ember hetvenkilenc százaléka, közel négyszázmillió. A második kérdés ez volt: „Miért?” Különböző megfogalmazásokban a válaszadók hatvanöt százaléka azt felelte, hogy kormányokat tud megbuktatni, még diktatúrákat is. Sok más válasz is szerepelt, az, hogy karizmatikus egyéniség, hogy soha nem állít valótlant, de én felfigyeltem egy olyan válaszra, ami csak négy százalékot kapott – de hát ez is húszmillió ember véleményét jelenti. Így foglalták össze: „Mert tud mindent, amit mások nem tudnak.”

– Mi lehet az a „minden”?

– Nem tudom, Kéyl, de történetesen – bár a kutatásban nem vettem részt – magam is megfigyeltem, hogy... hogyan is öntsem ezt szavakba... amikor valamiről beszélek vele, állandóan az az érzésem van, hogy ő ezt már rég tudja. Olyasmiket is tud a szóban forgó dologról, bármi is az, amikről nekem sejtelmem sincs, pedig én egy jól értesült riporternek tartom magamat... de... de ő nem azt tudja, hogy mi történt, hogy Sùmup-Řùmup világán kitört egy vulkán vagy megbetegedett a polgármester, ő azt tudja, hogy az emberek mit éreznek, mit gondolnak.

– Igen, Larenka, nekem is mindig ilyen érzésem van. Hogy elkezd beszélgetni valakivel, és egyből tudja az egész élettörténetét... persze lehet, hogy ez túlzás, de mintha minden mondat mellé, amit mond az illető, leolvasna másik tízet az arcáról.

– Extrém fejlett az emberismerete. Ami különös dolog ennyire zsenge korban, de számtalanszor láttuk, hogy helyesen ítélt meg embereket elégtelen információ alapján.

– Vitathatatlan. Én legutóbb a múlt hónapban szembesültem ezzel. Jelen voltam a hiperfonvonalban, amikor egy közös ismerősünkkel beszélgetett, és gyakorlatilag pszichoanalizálta, hogy milyen magánéleti probléma gyötri az illetőt, és segítségére is tudott lenni. Ami nyilván nem világszám, rengetegen képesek erre – csak hogy ők nem gyerekek, hanem szakemberek, akik elvégeztek egy egyetemi kurzust. Magam is hallgattam pszichológiát – tudom, hogy te is, Larenka –, de ezt ezen a szinten nem vállalnám, ehhez kell egy orvosi diploma.

– Azt még Hangilaoran sem ad ebben a korban – mosolygott a szavanszi tévés –, de Ninda mégis meg tudja csinálni. Viszont mindenki másnál azt mondanám erre, hogy ez kontár orvosi tevékenység, és értesíteném a hatóságokat. Nindánál nem csak arról vagyok meggyőződve, hogy segíteni akar – hanem arról is, hogy tényleg azt teszi, és szándékolatlanul sem árt.

pb-4 melegek

„Ha a lehető legjobban akarsz csinálni valamit, tanulj mindenkitől. Ha még annál is jobban, akkor tanítsd is. Akkor tanulhatsz a legtöbbet.”

Ninda:
A fény lúmái,
640.

Szúnahaum
Jasszani
43 693. famut fínirrugan
620

Ninda nyugodt mozdulattal töltött a rerrumaggal ízesített Mýnaikas üdítőből, és a pohárral a kezében folytatta.

– Van egy elmélet ezekről a fajta megnyilvánulásokról. Eszerint valaha, amikor az emberiség még csak egyetlen világon élt elképzelhetetlenül primitív körülmények között, egy bizonyos embercsoport magához ragadta az irányítást. Mégpedig a férfiak. Egy idő után kialakítottak egy olyan normarendszert, amely szerint a férfiak jobbak, mint a nők, a férfiasság minden megnyilvánulása jó, a nőiség minden megnyilvánulása rossz. Bizonyára sarkítok, de a részleteket amúgy sem ismerjük elég pontosan. Természetesen ők határozták meg, hogy mi számít férfiasnak és mi nőiesnek. Az idő előrehaladtával komplex rendszerré alakították, társult hozzá mindenféle jól hangzó magyarázat is, például hogy a nőknek nem kell nehéz fizikai munkát végezni, mert nem bírják jól – és az kimaradt, hogy ez nem a nemtől függ, hanem a testalkattól. Az volt a lényeg, hogy az élet minél több területét elzárják a nők elől. Hogy miért... *csak*. Az egész a végletekig fokozott önzésen alapul. Nekik így volt jó, és hogy mások életét ezzel milyen fokon lehetetlenítik el, az nem volt érdekes.

Kis szünetet tartott, végignézett a hallgatóságon, akik e pillanatban a rombói Dárkian Egyetem aulájában ülök voltak, de közben váltott a kép és már a Szamzin-Sandisan fővárosában, egy nagy téren összegyűlteket mutatta.

– Azzal kezdtem, hogy van egy elmélet. Hát mindaz, amit eddig elmondtam, nem az elmélet, hanem a tények; elég sok feljegyzés, tanulmány, regény, film maradt ránk, amik mindezt megőrkítik. Az elmélet, amit Szinkerg, egy lidzsant nemzetiségű szociológus fogalmazott meg negyven galaktikus évvel ezelőtt – ő egyébként férfi –, az, hogy ez a jelenség azóta sem változott semmit, csak hangúlyai tolódtak el. Természetesen nagyon sok nő van fontos pozícióban, például szereztem egy kimutatást, amely kétezer államban dolgozza fel az utolsó tíz kormányt, és az derül ki, hogy az első számú vezetők negyvenöt, a többiek hatvan-

nyolc százaléka nő. Most várok egy pillanatot, hogy ezen a két számon elgondolkozzatok.

A kép átváltott Szumk sivatagvilágára, ahol egy nagy csarnokban ültek az emberek, a hátuk mögött, egy üvegfal túloldalán a kamera kilátott a narancsos napfényben fürdő, vöröslő sivatagra.

– Hing-hing – mondta Ninda. – Tehát a kormánytagok aránytalanul nagy hányada nő. Ellenben az országok legfőbb vezetői között némileg kisebbségben vannak. Mi okozhatja ezt a furcsa különbséget? Hiszen a fővezetők a vezetők egyik rész-halmaza. Miért van ekkora különbség? A kimutatás feldolgozói azt is megnézték, hogy azt a bizonyos fővezetőt hogyan választják. Az derült ki, hogy azokban az országokban, ahol a nép közvetlenül választja az első számú vezetőt – elnököt, miniszterelnököt vagy ahogy hívják –, ott a nők aránya ötvennyolc százalék. Ahol viszont teljes kormányt vagy parlamentet választanak, és aztán az választja meg saját soraiból a fővezetőt, ott a nők aránya mindössze harminchét százalék. Ebből a kettőből áll össze a negyvenöt. Nos, mit jelent ez? Szinkerg szerint azt, hogy az emberek inkább nőket szeretnek választani, a politikusok pedig inkább férfiakat. Persze egyik csoport sem választhat kizárólag a nem alapján, sok más szempont is felmerül, de ha van választék, akkor hajlamosak eszerint szelektálni. Ez még átvezet egy másik nagyon érdekes történethez, a nép és a politikusok közötti alapvető érdekellentét kérdéséhez, de arról majd egy más alkalommal. Most maradjunk a nők háttérbe szorításának gyakorlatánál, ami olyan, mintha valaki meghirdette volna, hogy ezt márpedig így kell csinálni. És majdnem így is történt, de azt a valakit, illetve valakiket már nem lehet megtalálni, ők beláthatatlanul régen éltek, a civilizáció hajnalán, talán akkor, amikor az ember még ki sem emelkedett az állatvilágból. Azóta minden egyes generáció csak azért szorítja háttérbe a nőket, mert az előző nemzedéktől ezt tanulta. A nők is! Tegyétek föl magatoknak a kérdést: vajon az én társadalmamban azt tanítják a nőknek, hogy egyenértékűek a férfiakkal? Néhány példa. Ha a lányok nevelésében alapvető szempont, hogy nekik szépek kell lenniük, a fiúkban meg nem; ha a lányokat arra tanítják, hogy a szex célja a férfi kielégítése, a fiúkat viszont nem tanítják arra, hogy a cél a nő kielégítése; ha azt tanítják, hogy a fiúk irányítanak, kezdeményeznek, övék a vezető szerep, a lányok dolga pedig ezt szépen elfogadni; ha ellenszenvesként festik le az azonos neműek közötti szexuális kapcsolatot – akkor ott a nők nem számítanak egyenértékűnek a férfiakkal. Ez utóbbinál talán nem ilyen egyértelműen látszik a dolog, pedig egyszerűen arról van szó, hogy ha a szexben nem egy férfi és egy nő vesz részt, akkor sérül az ősi „alárendelt és fölérendelt” viszony. Két – vagy több – azonos nemű ember testi kapcsolatában azonos rangsorba tartozó emberek vesznek részt, és ezt egyesek elképzelhetetlennek tartják. Állítólag vannak országok, ahol még tiltják is! Mint tudjátok, magam is ilyen kapcsolatban élek, úgyhogy a lábamat sem tenném be ilyen országba.

Mint jóformán minden, amit Ninda mondott, ez az előadás is drasztikus hatásokat fejtett ki. A csillagszerte működő nőjogi mozgalmak többsége eddig is lelke-

sedett a személyéért, ettől kezdve viszont imádták. A konzervatívok eddig is utálták, most még jobban.

Ez az előadás is, mint Ninda szinte mindegyik nyilvános fellépése, tovább növelte rajongói számát és botrányt is kavart. A legnagyobbat a kicsiny Darmava Köztársaságban, amelynek erősen konzervatív vezetése sosem szerette őt, hármaskapcsolatának nyilvánosságra kerülése óta pedig már cenzúrázták is, minden szereplése tiltva volt. Ezáltal persze jobban ráirányult a figyelem, mintha oda se figyeltek volna rá – ezt is említette egy beszédében –, a beszédeit és más fellépéseit illegálisan terjesztették, és a kisebbségek jogvédelmi szervezetei rendszeresen használtak tőle vett idézeteket, felvételeket. Darmaván is folyamatosan nőtt a rajongótábora – és ennél a beszédnél kirobbantak az elfojtott feszültségek. Egy szervezet, amely az azonos neműek közötti szerelem egyenjogúsításáért küzdött, a beszéd rájuk vonatkozó részletét daren, karg és volana nyelven, írásban tette közzé. Mire a cenzúra lecsapott volna, a negyvenmilliós országban legalább egymillió emberhez eljutott, és ők továbbvitték a hírt, hogy Ninda a lábát sem tenné be az ő országukba.

Ez az értesülés olyanokat is megrázott, akiknek egyáltalán nem tetszett, hogy Ninda két másik lánnyal él szerelmi kapcsolatban, de akár mint filozófust, akár mint érdekes történetek mesélőjét, akár mint énekesnőt nagyra tartották, és örültek volna, ha eljön hozzájuk. Az azonos neműek kapcsolatáról szóló, addig is folyamatosan napirenden levő párbeszéd megélelénkült és kiélezettebbé vált.

527.

pb-5 festmények

„Egy szülő mindig ráér, ha a gyerekének szüksége van rá.”

Sileni:

Nindaran-sóhipun,

80.

Sÿÿndoreia Kaÿndim 61. tavÿrtá 60. a fehér órája

– Furcsa dolog ez – mondta Ìsy eltűnődve. – Vannak emberek, akik bármit mondanak, mindenki rohan véleményt nyilvánítani, hozzászólni, egyetérteni vagy felháborodva tiltakozni. De ezek az emberek is kétfélék. Vannak köztük, akik érdekesek a nyilvánosság megkülönböztetett figyelmére, és vannak, akik nem.

– S gondolom, saját magadat is ez utóbbiak közé számítod – nézett rá Kéyl.

– Magától értetődően. Aki olyanokat mond, amikkel világok sorsát fordítja meg, az Ninda. Én csak azt ismételve, amit tőle tanultam.

– Rengeteg mondásod van, amit nem ő mondott.

– Az is tőle van, legfeljebb konkrétan azt a gondolatot nem mondta.

Ñreèn Šwnmít szólalt meg, a Šum Egyetem köpcös filozófiatanára, akinek tudálékos modora mögött átfogó műveltség volt.

– Ez mindig így mutatkozik meg – illesztette össze ujjai hegyét. – Az egyik tudós átveszi egy másiknak a tanítását, és a maga képére formálja, hozzáteszi a saját gondolatait, elhagyja belőle azokat a részeket, amiknek nem veszi hasznát. Aztán a harmadik meg őtől veszi át a tanításait. Bármely szakterületet tekintjük, nagy számban ismeretesek példák. Elég jól tudjuk, hogy Ninda honnan veszi bölcsességét, hiszen rendszeresen megnevezi forrásait, amikor idéz tőlük. A Šumon jelenleg dolgozunk egy tanulmányköteten, ami összefoglalja, hogy Ninda kiktől mit vett át, miképpen használta, illetve hogyan módosította. Az a megtiszteltetés ért, hogy tagja lehetek a szerkesztő bizottságnak. Roppant érdekes megfigyelni egy-egy gondolat útját például Ánter Kalinától Romenken, Szambo Szintuán és Varis Muoÿštinason át Nindáig. A feldolgozottság jelen állapotában hatvan szerzőt tartunk számon, akikről tudjuk, hogy Ninda olvasta őket, illetve van néhány kortárs szerző, akikkel személyesen szokott beszélgetni. Elvégre a filozófia nem egzakt tudomány, itt véleményeket, világnézeteket ütköztetünk, adunk át egymásnak.

Keyl kipillantott a kamerára, aztán vissza a tanárra.

– Azt hiszem, sok néző értesül most meglepéssel professzor úrunk munkájáról.

– Nos, ez a rendkívüli gyermek igazán megérdemli. Okvetlenül meg kell említenem Ilkhamut Szonenkori kollégámat, aki ennek a kezdeményezője volt. Azt mondta – és ebben magam is csak osztozni tudok –, hogy örömmel hallgatja Ninda énekét, mert igazán szép hangja van, de még nagyobb örömmel a gondolatait, akár beszédben adja őket elő, akár dalban. S bár ő maga vúskeni születésű, meggyőződése, hogy Šÿndoreia az az ország, amelynek élen kell járnia a Nindakutatásban. Azért is, mert Ninda itt született, és mert nélküle még mindig Kÿyreàn előtt hajbókolnánk.

A műsorvezető udvariasan bólintott, remélve, hogy legalább egyelőre sikerül véget vetnie a szóáradatnak.

– Köszönöm, professzor úr, és most ÁÂswhoz fordulok, aki szintén Nindának szentelte munkásságát az utóbbi időben, és alig várja, hogy megmutathassa, mit alkotott. Kérlek, mondd el, mit kell tudnunk erről.

A megszólított egy mindössze tízéves fiatalember volt, aki lobogó szőke sörényt és szőke szakállat viselt, és fekete dëerbe volt öltözve. Excentrikus megjelenéséhez képest meglepő szerénységgel szólalt meg.

– Igazán nem nagy dolog, Keyl, én még csak egyetlen hónapot töltöttem ezzel. Bár a téma, azaz Niindà kétségtelenül ennél sokkal többet is megérdemel. – Első-

ként a résztvevők közül zenei hangsúlyokkal ejtette a nevet. – Nem is fecsegnék sokat, inkább nézzük meg.

A mű lassan siklott be a félköríves kanapé alkotta területre, egy korongon, ami kevéssel a padló fölött lebegve haladt. Ninda életnagyságú térfestménye volt. Szokásos szelíd, méltóságteljes nyugalmával állt, barna köntösben és barna saruban, nyakában a két haundával, csuklóján a haudzsival, hátán a Hinnuldudon is használt údjával, aminek szíja a szokásos módon haladt át Ninda bal vállától a jobb derekáig, félig takarva a bal oldali haundát. Fején ott volt a jól ismert kék sapka.

– Ha figyelmesen nézik – köszörülte meg a torkát ÁÂsw, mialatt a festmény lassan forgott körbe-körbe –, két szándékos hibát is észrevehetnek. Az egyik a köntöse. Niündának nincsen barna köntöse, soha nem is volt. Azért választottam ezt a színt, mert ki akartam emelni az arca és a haja, no meg a hangszer és a jelvények színeit. Sötét színt akartam, de nem kéket, hiszen a szeme kék.

– A másik a sapka – bólított Így.

– Pontosan, a sapka. Anakronizmus, hiszen két jelvényt és arany karpercet csak rövid ideje hord, a kék sapkát pedig már jóval régebben a miniszterelnök úr fiának ajándékozta. De úgy éreztem, nem én vagyok az egyetlen, akinek a lelkébe úgy égett bele Niündà képe, hogy a kék csavargósapkáját viseli.

– Gyönyörű – mondta Kéyl.

Ïsy bólogatott.

– Igen, tényleg. Az az igazi Ninda-arc, amit mindig csodálunk rajta, az a végetlen bölcsesség a tekintetében...

– Köszönöm – hajtotta le a fejét ÁÂsw szerényen –, igyekeztem.

– Mi lesz a kép sorsa? – tudakolta Kéyl.

– A kulturális miniszter úr nemrég kezdeményezte egy Niündà Múzeum létesítését. Valójában ők kértek fel a kép elkészítésére, és az övék lesz.

– Ninda tud róla?

– Nem, legalábbis tőlem nem. Persze ha éppen most netán nézi a tévét, akkor ugye...

– Nem nézi – mondta Ïsy. – Akkor már itt lenne a fal képernyőn és beszélne hozzánk.

– Mondd, ÁÂsw – kérdezte Kéyl kedves mosollyal –, jól gondolom-e, hogy a te munkamódszereddel ez a kép néhány nap alatt elkészülhetett? Azt mondtad, egy hónapja dolgozol... de csak ezen?

– Hát volt az tíz-tizenkét nap is – mosolygott vissza a festő –, de tényleg nem hatvan, ebben teljesen igazad van. Akkor hát lássuk a második számú festményt.

Ez is besiklott egy antigravitációs korongon. Szélesebb volt, tablókép formátumú, és nem forgott körbe, mert hátulról nem volt értelme mutatni. Ninda, Szinensi és Aini az elnöki palota kopár előterének vörös-barna fényeiben, Ninda középen, piros leítában és fekete ampentisben, fején a kék csavargósapka, kétoldalt társai fekete csavargóöltözékben, álarcosan. Ninda arcán a jól ismert nyugodt, szelíd, de

megmásíthatatlan eltökéltség, amit annyiszor látott már mindenki ebben az országban. Ez a kép Sýyndoŕeia sajtójának legtöbbet publikált fotója, már megelőzte a nála sokkal korábban készült rekordereket is.

– Igen – suttoğa İsy –, pontosan ilyen volt.

Néhány huszadot erről a képről is beszélgettek, aztán megérkezett a harmadik műalkotás is. Persze a dzsáuli mozzanatot ábrázolta, amikor Ninda rápillant az előki dolgozószoba ajtajára, tesz egy kézmozdulatot, amit a dzsindrobotok helyesen parancsnak értelmeznek, és szétlövik az ajtót. İsy szerint ÁÂsw tökéletesen fogta meg ennek a pillanatnak a lényegét, és nagyszerűen adta vissza Ninda érzelmeit. Az arcán nem volt indulat, ahogy szétlövette egy idegen állam vezetőjének ajtaját. Egyszerűen csak elhárított egy akadályt az útjából.

528.

pb-6 múzeum

„Útjaink hosszabb-rövidebb időre összefonódnak másokéval, aztán szétválnak megint. E találkozások közül a legfontosabbaknak azokat tartom, amikor gyerekek és idősebbek élete halad egy ideig egymás mellett. Mindkettejük számára.”

*Ninda:
Beszélgetések,
352.*

Auríhaum Jongimaut-sídalli 43693. szahut lilgamíszan 495

A Nanki napsütötte lejtőjén egészen magasra kúszott föl a sárgászöld lombozatú homnen, a vörös karagu meg a narancsszínű lineli, és fölöttük még egy övezet alkott az onkari, amely sötétzöld tüleveleivel egészen olyan volt, mint az Ősi Földről való rerru. Ezek mind őshonos auríhaumi fajok, a dzserangok még a nevéket sem hallották soha, hiszen Auríhaum létezése államtitok.

A hegy lábánál, Ómszonnun falu fölött, egy szovonindákkal benőtt kis épületben volt a Himmanur forrása, a Nyolc Kicsi egyikéé; ezek a kis csermelyek itt erednek a Nanki lábazatán, lecsorognak a völgybe, és anélkül, hogy valaha rendes patak lehetne belőlük, belefolynak az Onginurba, amely itt már akkora, hogy ez a csekély többlet meg sem látszik rajta. A Himmanur aránylag hosszan haladt, egy szirszit is megtett az Onginurig, egy nagy platót megkerülve, aminek épített, függőleges fala volt, és ezen állt a Jongimaut-sídalli, „az ősi auríhaumi népművészet fellegvára”, ahogy a kapun ki volt írva. Ami persze vicc, Jongimaut soha nem is szánta másnak, ősi auríhaumi népművészet természetesen nem létezik, Auríhau-

mot rövidebb ideje lakják, mint Szúnahaumot. Ezt a népművészetet Jongimaut maga találta ki. Azóta még egy tábla került a kapu mellé, az arcképével és az életrajzával. Bent az épületben pedig az ő és néhány művészárta által alkotott mőtárgyakat állították ki.

– Ez tényleg egy eredeti stílus – mondta Aini, egy vázát szemlélve, aminek fehér törzsét éppúgy beszötték a zöld szovonindák, mint a falu legtöbb épületét, de csak a déli oldalon. A szovon szereti a sok napsütést, és itt jócskán kap belőle, mert a falu egyenesen délnek néz, és szemközt, az Onginur túlpartján éppen megszakad a Súaf vonulata, kevéssel a falu alatt ömlik a folyóba a Rínakkir. – Nézzétek az alján a hirkimvirágokat, szerintem ilyet más nem csinált.

– Hirkim és szovon nem is él együtt – mosolygott Arkúni, a múzeum gondnoka. – A hirkim messze északon honos, Árasset és Fandzsí vidékén, nem bírja az itteni klímát. Jongimaut azért szerepeltetett folyton Aurilhaum más-más tájaira való növényeket, hogy világunk egységét szimbolizálja. Nézzétek meg ezt a másikat – lépett az asszony a szomszédos posztamenshez. – Ezek a piros virágok is ide valók a mi vidékünkre, szinszu a nevük. De a levelük egyáltalán nem autentikus, ilyen kétágú levele egyedül a rúangirinek van, ami viszont kizárólag Hokenná szigetein él, nyolcezer szirszire innen. Jongimaut botanikus volt, saona, természetesen ilyen hibát nem csinál, ezek mindig szándékosak.

– Miből vannak ezek a vázák? – tudakolta Sileni.

– Egy ásványi eredetű anyagból, porcelánnak hívják. Egyes vidékeken lehet bányászni a nyersanyagait, és bonyolult gyártási folyamatok során lesz ilyen szép. Önmagában nagyon törekeny, ezért be van vonva konzerválóanyaggal.

A vázák után üvegtárgyak következtek, főként Árgatu munkái, de Jongimaut és Érgari is csinált néhányat. Árgatu sokáig kísérletezett belül üres üveghengerekkel, amiknek nem volt teteje, csak alja meg oldala, és különböző mintákkal díszítette őket. Egy részük hasonlított Jongimaut vázáira, de a szovonindák geometriai alakzatokba rendeződtek.

Ninda megállt az egyik előtt.

– Khabburti – mondta.

Arkúni mosolygott.

– Kevesen ismerik föl, és még kevesebben tudják azonosítani.

– Tinnut khaget ámbi úlut szommi – olvasta Ninda a növényi száruk által kirajzolt khákat. – Nincs üresség, ahol teljesség van. De ez csak a lúma egyik fele.

– Így van, és itt a másik – lépett a gondnok egy másik posztamenshez. Ninda követte, és bólintott.

– Szommi tinnut khaget úlut ámbi. Nincs teljesség, ahol üresség van. És a Ríkanin-kherszu is megvan?

– Az nincsen, Árgatu nem mintázta meg. Csak három fhangíműből készített mőtárgyat. Ez a harmadik.

A harmadik üvegtárgy egy kerek tükörlapon állt, és nem növényi indák adták ki a khákat, hanem ecsetvonásszerű, furcsán elnagyolt, piros foltok az anyagban. A tükörben viszont kéknek látszottak. A lányok meglepve szemlélték.

– Mitől kék a tükörben... ha egyszer piros?

– Ez Árgatu egyik kis trükkje. A piros foltok alja kék, de úgy csinálta meg, hogy felülről a piros takarja a kéket, alulról meg fordítva.

– Szinth ergan ammutu rankhí thomt álvi rindha – olvasta Szinensi a pirosat, Aini pedig ráfelelt a kék szöveggel.

– Árdhun szvonna thrambí szinkhum ergan rúmud nokanth.

– A Lila Napkelték lúmája – mondta a három lány egyszerre.

– Piros és kék az együtt pont lila – tette hozzá Sileni.

Egymásra nevettek és továbbmentek. Megnézték mind a nyolcvanegynéhány műtárgyat, aztán kísértáltak és lementek a hosszú lejtőn az Onginur partjára. Errefelé már nagy folyó volt, de még nem az a folyamóriás, ami lejjebb, Ászinná-Onginur vidékén. De nem a folyó miatt jöttek, hanem Ómszonnun janníhaumába, ami egy másik platón volt, közvetlenül a folyó fölött, ezért a parton éjjel-nappal örködött egy automata, nehogy valamelyik kisgyerek felügyelet nélkül kerüljön a vízbe.

Ninda most nem köszöntötte az Őrzőt, hiszen ezt már megtette, amikor a faluba jöttek. Igaz, azóta váltották az Őrzőt, de az Őrző nem személy, hanem tisztség, jelkép, Ómszonnunnak éppúgy egyetlen Őrzője van, mint a többi janníhaumnak.

Sehaddut ettek, egy helyi asszony, Dzsáminni sütötte, egészen másképpen, mint ahogy eddig ismerték, itteni növényeket rakott bele, szúnahaumi főlarup szalámit és simmutai sajtot. Evés közben hazahiperfonáltak, ahogy mindig szokták, ha kirándulni mennek. „Szüleik” a huhallupban ültek és dolgoztak, Ámmaít következő előadásának anyagát állította össze, Hait pedig a hargihái balettiskolásokkal beszélgetett, akik többszörre is el voltak ájulva boldogságukban, amiért egy ekkora híresség ad nekik tanácsokat – rajongásukban persze Hait táncművészi és tánc-tanári hírneve mellett jókora szerepe volt annak is, hogy gyakorlatilag családtagja Nindának. Amikor néhány matira bekapcsolódott a beszélgetésbe, a gyerekek és tanárnőjük boldogsága az évig ért.

Ámmaít láthatta Ninda háta mögött a szelíden tovahömpölygő Onginur kék tük-rét, s mögötte a túlpartot, a Rínakkir torkolata fölé magasodó Dzsirráhaddun-hegytömböt. De a gyerekek dzserangok voltak, nekik csak egy jellegtelen falda-rab jelent meg Ninda mögött.

Aztán hamarosan továbbindultak a Nanki túloldalára, az Ardzsínanki-tóhoz, ahol a tóparti fürdőhelyen és víziparkban töltötték az estét. Megnézték Auríhaum látványosságát, a naplementét, amit szüni területen egyedül ezen az egy világon lehet látni – no meg a kupolavárosos világokon, de ott csak úrruhában –, és Ardzsínanki janníhaumának pihenőjében aludtak. Másnap reggel pedig a napkeltét nézték meg, aztán útnak indultak gyalog a Sóhu vidékén, be a nagy erdőségbe,

amely végigkúszik a dombságon és az Árgisúaf lábain, innen százhusz szirszin át, egészen az Ílgambur völgyéig.

529.

pb-7 Hiragi

„Egy párkapcsolatban beszélni kell a múltról, mert az formált minket azzá, amik vagyunk; a jelenről, mert abban élünk; és a jövőről, mert arról szőjük terveinket.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
459.*

**Szúnahaum
Áharit-Dzsengiszu
43693. senut ófarguhan
591**

– Kedves Arkli-nguan úr – mosolygott Hiragi barátságosan a képernyőre –, én megértem, hogy önnek még nincsen sok tapasztalata azzal, ahogyan a Testvériség ezt a kérdést kezeli. De hogy az ön által képviselt kormánynak sincs, az meglep. Elmondom, mi a helyzet. A Testvériség kórházai évente tíz-húszezer külföldi beteget látnak el jótékonyági alapon – a mi rövid éveinkkel számolva; az önök hosszabb éveire ezt meg kell szorozni körülbelül tizennyolccal. A jótékonyági alap azt jelenti, hogy ezek a betegek olyan országokba valók, amelyekkel nincsen átalánydíj-egyezményünk. Önök is ilyen ország. Amikor ilyen országból érkezik beteg, a következők történnek. Először is az orvosaink az első vizsgálatoktól a gyógykezelés befejezéséig mindent ugyanúgy végeznek, mint máshonnan jött betegek esetén. Nálunk az orvosokat a beteg jogállása, pénzügyi státusza és egyéb jogi kérdések egyáltalán nem érdeklik, nem tartoznak rájuk, ahogy engem sem érdekel, hogy ezeket a műtéteket hogyan végezték el. Mi jogászok csak azt követően lépünk színre, hogy a beteg távozott, remélhetőleg gyógyult. Kapunk egy jegyzéket arról, hogy a betegeknek milyen vizsgálatokra és kezelésekre volt szükségük, s ezek mibe kerülnek, majd ezzel a jegyzékkel megkeressük az illető országok kormányait. S most jön az, amit önök nem értettek. A Szúnahaum Testvériséget nem érdekli, hogy az önök szóban forgó négy állampolgárának volt-e otthon egészségbiztosítása vagy sem, és ha nem, miért nem. Minket nem érdekel, hogy önöknél mibe került volna ugyanez az ellátás, ahogy az sem, hogy a betegek miért nem az önök szolgáltatását vették igénybe. Mint minden orvosnak a Galaxisban, a mi orvosainknak is az a dolga, hogy segítsenek. Segítettek. Önöknek pedig ezt most ki kell fizetni. Minket nem érdekel, hogy önök ezt továbbhárítják-e

országukon belül, mondjuk egy biztosítóra, vagy az államkasszából fizetik, vagy akár éppen közadakozásból teremtik elő. Mi meg akarjuk kapni a kétmillió-háromszázezer palanunkat, és meg is fogjuk. Ön még nem nyilatkozott, Arkli-nguan úr, hogy fizetnek-e szépszerével vagy perelnünk kell, de a keresetet természetesen most azonnal be tudjuk nyújtani a bíróságon.

A kicsiny Úrare Köztársaság külügyminisztériumi alkalmazottjának fiatal, jóvágású arcán savanyú kifejezés ült.

– Gyakorlatilag minimális az esély, hogy ezt a pert mi megnyerjük.

– Egyetérték.

– Lehetek őszinte önnel, dr. Hiragi úr?

– Sőt megkérem rá, dr. Arkli-nguan úr.

– Feletteseim azzal a megbízással láttak el, hogy tegyek meg mindent annak érdekében, hogy ezt az összeget ne kelljen, vagy ha mégis minden fa kidől, akkor ne egyben kelljen kifizetni.

– Elnézést... a gép kidőlő fákat fordított.

– Én kérek elnézést, dr. Hiragi úr. A fordítás korrekt. Ez egy mondás nálunk, annyit jelent, mint a legvégső esetben, a legextrémabb helyzetben.

– Á, értem. Köszönöm.

– Szolgálatára – bólíntott a fiatalember, aki olyan szőke volt, mint egy szindor, de rövid volt a haja. – Fel kell tárnom ön előtt helyzetünket – megbízatásom erre is kitér. Úrare kormányának éves költségvetése hárommilliárd aurv, ami az önök pénzében negyvenötmillió palannak felel meg. Egyszerűen lehetetlenség, hogy négy ember gyógykezelésére kifizessük az egész évi költségvetésünk öt százalékát, bármekkora fontosságot tulajdonítunk állampolgáraink életének és egészségének.

Hiragi bólíntott.

– Megértem a problémájukat. A Testvériségnek megvan erre az előregyártott válasza, hiszen sok állammal állunk érintkezésben, amelyek a legkülönbözőbb anyagi helyzetűek, és kétségtelen, hogy nálunk roppant magasak az egészségügyi költségek. Mindig felkínáljuk a részletfizetést, többféle konstrukció szerint. Máris küldök önnek egy tájékoztatót, ami lesz szíves ismertetni kormányával.

– Nagyon kedves. Dr. Hiragi úr, megkérhetem, hogy tolmácsolja kormányának köszönetünket megértésükért és türelmükért?

– Örömmel, dr. Arkli-nguan úr.

Természetesen Hiragi nem tolmácsolta Úrare köszönetét a szüni kormánynak, amely nem létezett. Mint minden szüni ügyvéd, ő is rendszeresen kapott csillagközi jogi ügyeket, amelyeket a Testvériség képviselőjében látott el, ingyen. Jelenleg három is volt nála, de a másik kettővel most nem volt dolga, ezért fölkelte és kísértált Áharit janníhaumába, amely a Dzsengiszu-völgy legkeskenyebb, mindössze száz rígin széles részén volt, két meredek hegyoldal között. Unokaöccse, Súl gimu megkínálta jaupári süteménnyel, azt eszegette, és közben a Szolgálat le-

velezését olvasgatta; az idősebbek, a Társaság tagjai mindig átnézték, hiszen a leveleket tapasztalatlan fiatalok válaszolták meg.

Feltűnően megemelkedett a levelek száma, amióta a Szolgálat megkezdte működését. Jelenleg már napi száz érkezett, és pillanatnyilag harminc volt megválaszolatlanul. További tíznek a megválaszolásán éppen dolgoztak, a csapat bármelyik tagja olvashatta az írás közben levő levelet, és észrevételeket fűzhetett hozzá.

A legtöbb levél jókívánság volt énekesi karrierjéhez kapcsolódóan – már ezek is többen voltak, mint amennyit egy ennyire fiatal énekes kapni szokott –, és néhány panaszlevél olyan állapotok miatt, amik ellen Ninda kétségkívül fölemelné a szavát, ha tudna róla. Hiragi ezeket nézte át. Az egyik alatt már folyt az eszmecsere, Khatti, Árahang, Sédinu és Hilvi is véleményt nyilvánított, írásban, mert akkor gyorsan át lehet tekinteni, és a pillanatnyi álláspontot mindig Khatti foglalta össze, a probléma rövid leírása után.

Éarreap világa ötszáz éve a Munanni Köztársaság része lett egy egyezmény folytán. Munanni újabb kormányai elhanyagolják Éarreapot, óriási a munkanélküliség, a szegénység, betegségek ütötték fel a fejüket. – Vélemény: beavatkozni. Ninda beszéljen a nyilvánosságnak az állami központoktól „eszmeileg kijebb eső” világokról és konkrétan Éarreapról. Kezden tárgyalásokat a munanniakkal. Ezt követően a Testvériség esetleg maga is fellép.

Ezt követően, ismételte magában Hiragi, és gyorsan írni kezdett.

Tehát először Ninda nyilatkozzon, és a Testvériség csak utána lépjen fel? Ti tudatosan építetek Nindának olyan imázst, hogy ő a Nagy Csillagközi Problémamegoldó Valaki?

Khatti válasza nem késlekedett.

Természetesen. Az a dolgunk, hogy segítsünk Nindának megmutatni a Galaxisnak, hogy ki ő, mi ő, milyen ő. Az imázst ő már felépítette: alapvetően ő a Nagy Csillagközi Problémamegoldó Valaki, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy segítjük ezt az imázst megőrizni és levesszük a válláról az aprómunkát.

Hiragi sóhajtott. Az érvelés hibátlan. Csakugyan Ninda a Nagy Csillagközi. Hiszen a Ninda Társaság is ezért jött létre, ő is ezért vállalta, hogy közreműködik és viszi Ninda peres ügyeit. Most is megy közülük három, Nindának egyikről sincsen tudomása, a leghalványabb érdeklődést sem tanúsítja irántuk.

Szereztek éarreapi kapcsolatokat – írta. – Ninda nem gondolkodik tömegekben, ő csak egyéneken gondolkodik. Néhány éarreapit, akik elmondják személyesen neki, hogy milyen ott az élet.

A Szolgálat egyetértett, ebben a szellemben fogják megírni a választ.

pb-8 Jarrjap

„Fura dolog ez. Vannak, akik életformát csináltak abból, hogy bármivel kapcsolatban kapásból tudnak mondani egy Ninda-idézetet. Én nem tudok. Pedig én vagyok Ninda.”

Ninda:
Beszélgetések,
650.

Szúnahaum
Jasszani
43 693. muhat szimsáhurán
550

Ninda kényelmesen elhelyezkedett megszokott helyén a huhallup ülögarnitúráján, és végignézett az asztalra állított nagyképernyős suag mutatta képeken. Most nyolc helyszínt látott. Sziszgona, az egyetem aulája. Antaur, a város főtere. Hanit, az egyetem udvara. Hnaga, egy park. Earreap, a városháza előtti tér. Angnur-Palkar, egy park. Obankanszi, az egyetem aulája. Sivorna, a város főtere. Mindegyik képkockában ki volt írva az ott levők létszáma, öt-tízezer ember helyszínenként; és a képek alatt egy csikban az összes helyszín és az összes jelenlevő száma: nyolcvanöt helyen kétszázezer ember.

Ninda megérintette a gombot a suagján, és az arca megjelent a nyolcvanöt helyszínen. Az emberek ujjongani és integetni kezdtek. Ninda felemelte a kezét, és várt néhány pillanatot.

– Kaptam egy érdekes megkeresést. A Selbanvun-spirálszakaszban, a Nonorköd mellett fekvő Munanni Köztársasághoz tartozó Earreap világáról. Nagyon messze van az összes világtól, ahol eddig jártam, de hallottak már rólam, és a segítségemet szeretnék kérni. Azt mondták, van egy szóvivőjük, aki majd elmondja nekem, hogy miben.

A képernyő bal felén levő négy képkocka helyett egy nagyobb kocka jelent meg, s benne egy férfiarc. Ezüstös szakállú, kopaszodó férfi, komoly arccal, tekintélyes megjelenéssel. Jobb oldalt pedig az earreapi hallgatóság, akik pissenés nélkül figyeltek. Az ilyen kapcsolódásokat a Ninda Szolgálat tagjai végezték.

– Üdvözöllek, Ninda, és köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásunkat. A nevem Ajrannu Haheranszin, s mivel tudom, hogy ez lenne az első kérdésed, elmondom, hogy a Haheranszin a személynevem, a barátaim Ranszinnak szólítanak. Négy-százötven éves vagyok, van két fiam. Újságíró vagyok, a Jarrjap Napjainak főszerkesztője. A világunkat hívják Jarrjapnak – az Earreap munanni nyelven van, ezt a nevet mi nem használjuk –, és szeretnék neked mesélni róla.

Ninda bólintott. A férfi megérintett valamit oldalt, s az arca helyett egy városkép jelent meg a levegőből. Szép nagyváros, tengerparton, erdőkkel körbevéve. A kamera lassan közelített.

– Jarrjap részben lakhatóvá tett világ. Ez a szép nagy tenger nem emberkéz műve, de őshonos élet nem volt világunkon, azt a jarrjapiak telepítették. Négy kontinensünk közül egyen, a legkisebben vannak erdők, a többin csak némi csenevész part menti növényzet, vagy még az sem. Így városok is csak ezen a kontinensen vannak, aminek a neve Irrjap. Ez a város pedig Vjanta, a fővárostól nem messze eső egyik városunk, nyolcvanezer lakossal.

A kamera leereszkedett egy régies stílusú, díszes épület elé, amely egy tágas téren állt.

– Ez a polgármesteri hivatal.

A kamera közelebb ment, s láthatóvá váltak a falakon a kopások, egy fali lámpa félig kiszakadt a helyéből, az egész épület rossz állapotban volt. Aztán a kamera továbbment, elrepült az épület mellett, és láthatóvá vált a tér egy része. Mindenütt kopott, rossz állapotú házak.

– Ezek néhány napja készült felvételek Vjanta egyik legszebb részén. A városban körülbelül két tucat olyan ház van, ami teljesen ép, hibátlan – ezek mind cégek és magánemberek tulajdonában vannak, akik tudnak költeni az ingatlanjukra. Jómódú emberek nálunk is vannak. Most befordulunk a Rinjan utcára, amely sétálva két-három mati a városházától. Nemrég egy hargani újságíró megkérdezte a polgármesterünktől: „Hogy lehet, hogy a nyomornegyed csak pár lépésre van az ön irodájától?” Városunk vezetője csak annyit tudott felelni, hogy ez a város kis területen fekszik. Ami nem túl intelligens válasz, de ez most nem fontos.

Ninda és vele együtt több milliárd ember nézte, ahogy a kamera elhalad az utcán. Dűledező, ócska házak, nagyrészt deszkából építve.

– Lehet a fát építőanyagként használni? – kérdezhettek most sokan. Igen, lehet. Nálunk a várost körülvevő erdőben fakitermelés is folyik, de ezt a fát alig használják föl minőségi anyagként, bútorokhoz, iparcikkekhez. A legnagyobb részéből ilyen viskók épülnek.

A viskók körül félmeztelen, piszkos gyerekek ögyelegtek, egy-egy állat, főleg mongird, limkar, kutya vagy macska. Az utcák nagy részének szilárd burkolata sem volt, úgy-ahogy ledöngölt földdel voltak fedve, amiben helyenként mélyedésekben állt a víz. Egy részen utcák sem voltak, a házak csak összevissza álltak, mint egy labirintus.

– Nálunk az ilyen vidéket úgy hívják: *amjavonk*. Azt jelenti, hogy *semmihely*. Itt nincs semmi. Házak, és bennük emberek. Hogy miből élnek? Senki sem tudja. Virágozik a bűnözés. Bemennek a jómódúbb negyedekbe és próbálnak valami munkát keresni, vagy lopnak. A Galaxisban zajló illegális tevékenységek, elsősorban a kábítószer-csempészet kilentizede ilyen környékeken történik, de a haszna persze nem ide vándorol. Még elmondom, hogy Jarrjapon a népesség fele, ötmillió ember ilyen negyedekben él – és most mutatok valami mást.

Váltott a kép. Csinos, rendezett, tiszta lakónegyed, ápolat kertekben ápolat házak, az utcákon az emberek nem lődörögtek, hanem mentek valahová, szépen voltak öltözve, jól néztek ki.

– Ez Munanni egy tipikus képe. Ezt a felvételt nem én csináltam, ez egy idegenforgalmi reklámfilmről van, amit a turisztikai minisztérium készített. Munanni ezt a képet kívánja mutatni magáról – és csakugyan ilyen is. Ezek a képek Munanni szinte bármely pontján készülhettek volna.

Visszatért az újságíró arca. Komoly, tiszteletteljes tekintettel nézett a kamerába.

– Kedves Ninda! Neked olyan csillagközi tekintély adatott meg, amely Jarrjapon senkinek sincsen. Egész világunk nem mondhat magának akkora ismertséget, mint te. Ha te vonnád kérdőre a munanni vezetést: hogyan lehetséges, hogy Jarrjap – amely elméletileg ugyanolyan része az országnak, mint Munanni – ilyen mértékű elhanyagolástól szenvedjen, talán nagyobb ösztönzést éreznének, hogy cselekedjenek. Köszönöm, hogy meghallgattál. Ahogy nálunk mondják: a csillagok szellemei óvják léptedet.

Az újságíró hátralépett és mélyen bólintott.

Ninda nem lett volna önmaga, ha nem figyel fel az utolsó szavakra.

– Mit jelent az, hogy a csillagok szellemei?

– Ez... ez csak egy mondás, amolyan jókívánság.

– Igen, ezt értem. De honnan ered? Valamikor léteznie kellett egy olyan fogalomnak, hogy „a csillagok szellemei”, különben nem kerülhetett volna ebbe a mondásba. Meg tudnád oldani, Ranszin, hogy utánanézz ennek a kedvemért?

A férfi arcán olyasfajta mosoly jelent meg, mint amikor egy kisgyerek kér valamit a felnőttektől.

– Öröm és megtiszteltetés számomra, ha a segítségemre lehetek.

– Köszönöm. Időközben a munanni vezetésnek volt ideje eldönteni, hogy mit válaszoljanak. Hallgatom őket.

Kis csend után megjelent egy újabb arc.

– Khatti vagyok a Ninda Szolgálattól – ezt persze a nézőknek mondta. – Munanni nem jelentkezett, semmilyen üzenetet vagy hívást nem kaptunk tőlük.

– Talán egy kicsit több időre van szükségük – mondta Ninda csípősen. – Beszéljessünk egy limli hosszát, addigra biztosan megérkezik a válaszuk.

A hangsúlyában benne volt, hogy egyáltalán nem hisz ebben.

pb-9 Munanni

„Van egy közös vonás az emberi elmében és az élettelen Galaxisban. Mindkettő a maga szempontjai szerint logikusnak hiszi magát, de egyik sem az.”

Ninda:
A fény lúmái,
3620.

Igen gyorsan eszkalálódott az, amit a történészek később úgy neveztek: „a munanni konfliktus”. De gyorsan vége is lett, mert a munanniak hamar belátták, hogy jobb lesz nem ingerelni tovább a szúnikat, és megadták a követelt bocsánatkérést.

A munanni főváros, Armuna kikötőjében éppen tartózkodott egy hinnul hajó, a *Szit nut-Rukalli*, amelynek lelkes Ninda-rajongó kapitánya, Ankar nut-Rukalli berohant a kikötőparancsnokságra – az egyetlen kormányhivatalba, amelyet külföldi hajóskapitányként elérhetett – és botrányt csinált. A kikötőparancsnok kidobatta a biztonságiakkal, következő lépése azonban semmivel sem volt meggondoltabb, mint a forrófejű hinnul kapitányé. Odaküldte a kikötői őrséget valamilyen, később tisztázatlanul maradt parancssal, azok pedig – mintegy harminc ember – behatoltak a *Szit nut-Rukalli* fedélzetére és kutatni kezdtek, fegyverrel tartva sakkban a legénységet.

Hinnuldud elszörnyedt. A közelben tartózkodó három hinnul kereskedőhajó, a *Szit nan-Rapilli*, a *Szit ik-Karasszit* és a *Szit ja-Ninkarri* azonnal Munanni felé vette az irányt, a miniszterelnök pedig bejelentette, hogy Annirvo térségében jár egy hadiflottájuk, amely haladéktalanul útnak indul Munannira, hogy megvédelmezze a hinnul állampolgárokat és érdekeket.

Erre már reagált a munanni kormány, Ammi Vinakei külügyi államtitkár személyében, ami diplomáciai nyelven azt jelentette, hogy ők egyáltalán nem veszik komolyan Hinnuldudot – akkor a külügyminiszter vagy a miniszterelnök válaszolt volna. Az államtitkár rövid, nyers mondatokban jelentette ki, hogy őket érte agresszió.

– Pontosan azt felelhetem, amit a hinnul miniszterelnök mondott – közölte. – Megvédjük polgárainkat és kereskedelmi érdekeinket!

Ezalatt is még tartott Ninda beszélgetése a csillagközi hallgatósággal, és a Ninda Szolgálat bekapcsolta az államtitkárt, kétirányú kapcsolattal, amit valaki Munannin talán figyelmenlenségből engedélyezett.

– Miért beszélsz így? – kérdezte Ninda.

Az államtitkár meglepve nézett rá, Ninda valószínűleg csak most jelent meg a képernyőjén.

– Tudom, hogy ki vagy. Az a szindor gyerek, aki mindig a tévében magyaráz.

– Szúni, nem szindor, de igen, én vagyok Ninda. És azt kérdezem, miért vagy agresszív és miért hazudsz.

Vinakei hitetlenkedve fölnevetett.

– Te hazugsággal vádolsz engem?

– Nem – felelte Ninda szenvtelenül. – Ez nem vád, hanem ténymegállapítás.

– Nézzenek oda! Egy tolvajból lett tévésztárocska hazugsággal vádolja Munanni kormányának tagját?! Ha egy pillanatig is komolyan vennének, diplomáciai konfliktust csinálhatnék az ügyből!

Csend támadt a közvetítésben, a nézők elgyönyörködhettek Ninda nyugodt, szelíd mosolyában. Lassan eltelt talán egynegyed mati. Aztán megszólalt egy mély, higgadt férfihang.

– Ez máris bekövetkezett.

S megjelent egy újabb képkockában egy sötétbarna bőrű, ezüstös szakállú férfi.

– Fáurhongi gatiran, dzsílhallilun-födír, esszidzsinna, *Úhannirangir Dzsómbauri*, Szúnahaum Testvériség. Ne fárasza magát a beszéddel, Vinakei államtitkár úr, lenémítottam hangját a közvetítésben. Majd előadhatja mondanivalóját az önök fővárosának ideje szerint déltájban, amikor hajóm leszáll az önök kikötőjében. Ott várom a miniszterelnököt, a külügyminisztert és önt, aki ott bocsánatot fog kérni Nindától és a Testvériségtől, és lemond megbízatásáról. Már jóval ezt megelőzően meg óhajtom kapni nut-Rukalli kapitány értesítését arról, hogy az önök fegyveresei elhagyták a hinnul hajót, a csillagközi normák szerint hátrahagyva fegyvereiket. A Testvériség nevében elvárom és megkövetelem önöktől, hogy így legyen. Ha nem így lesz, a következményekért a Testvériség nem vállal felelősséget. Ha önöknél a kormány tagja lehet valaki, aki nem tudja, hogyan illik beszélni egy gyerekkel, aki ráadásul a Testvériség polgára, akkor most gondom lesz rá, hogy kormányuk megtanulja, hol van a Testvériség tűrőképességének határa. Végeztem a beszéddel.

Fáurhongi kilépett a közvetítésből. Ninda néhány pillanatig komoly mosollyal szemlélte a lángvörös államtitkárt, és csendesen megszólalt:

– Igen, én tolvaj voltam, mert muszáj volt. Munanni kormánya viszont még mindig az, pedig nektek nem muszáj. Neked nincs jogod rajtam számon kérni semmit.

Intett, s a közvetítés szétkapcsolt, az összes többi résztvevő is üres képet látott.

A huhallupban persze ott volt az egész család, Ninda általában olyankor tartotta ezeket az előadásokat, amikor Ámmaiték is otthon voltak. Hait hosszan, figyelmesen nézte Nindát, mielőtt megszólalt.

– Azt hiszem, ez az utolsó pár szavad fontosabb, mint ez az egész diplomáciai konfliktus.

– Egy ilyen „diplomáciai konfliktusnál” minden fontosabb – vont vállat Ninda mosolyogva.

Hait bólintott.

– Főleg az, ahogyan példát mutatsz erkölcsi tartásból.

Ninda elnevette magát.

– Akiknek szükségük lenne az én erkölcsi példaadásomra, azok soha nem fog-
nak rám odafigyelni, és végképp nem fogadják meg a példámat. Semmilyen.

Néhány pillanatilag tűnődve szemlélte a csuklóján levő aranykarikát. Milyen rö-
vid ideje hordja – huszonnégy éve –, de mintha hozzánőtt volna. Fölemelte a kar-
ját.

– Nézzétek. Ez a családom jelképe; hiszen a törzsem a családom, mint minden
szűninak – de történetesen a nindaran törzs összes tagja a kiscsaládomba is bele-
tartozik, nekem tehát a törzsem ebből a szempontból is a családom. Csak egyetlen
ilyen törzs van jelenleg az egész törzsszövetségben, mi különlegesen vagyunk. De
a dzserangok erről nem tudnak semmit. Fogalmuk sincs a családomról, annyit
tudnak, hogy hárman vagyunk lányok és egy negyediket nevelünk. Fogalmuk
sincs a szűni törzsekről. Fogalmuk sincs, hogy miért viselem ezt a karperecet,
meg is ijedtek, amikor először látták. Már megszokták, de hogy miért viselem, ma
sem tudják. Miért? Mert mi titkoljuk előlük ezeket a dolgokat. Gondoljatok erre,
amikor azon tűnődtek, hogy miért nem értenek az emberek annyi sok magától ér-
tetődő dolgot. Azért, mert valaki titkol előlük olyan információkat, amik nélkül
ezek a dolgok nem érthetők. Hogy ki az, aki titkolja? Nos, ők titkolják saját ma-
guk elől. Éspedig azért, mert ezek az ismeretek ellentmondanak annak a kényel-
mes életformának, amit ők már berendeztek maguknak félismeretek, féligazságok
segítségével. Ez az ember arra az állításra tette föl az életét, hogy Munanni állam-
rendszere jól, igazságosan működik. Muszáj volt ennek mentén berendezkednie,
hiszen az ember természetes igazságérzete tiltakozna az ellen, hogy központi sze-
repet vállaljon egy rossz rendszerben, tehát el kellett hitetnie magával, hogy jó
rendszert szolgál. Egy jó rendszer pedig nem lehet tolvaj. Neki tehát van erkölcsi
alapja lenézni engem, amiért tolvaj voltam. Az már egy egészen más eleme a tör-
ténetnek, és nem érinti ezt az embert, hogy én annak a lenézésétől sem válnék lila
csíkossá, akinek semmi köze tolvajokhoz, mert azt az életmódot nem önként vá-
lasztottam, egy gonosz rendszer kényszerítette rám; ha élni akartam, lopnom kel-
lett. Fáurhongí azért lépett fel a védelmemben, mert nálunk ez alapvető, tartozik
ezzel a Testvériség csillagközi tekintélyének. Nem pedig azért, mert szükségem
volt rá – természetesen nem volt szükségem.

pb-10 vérrokonok

„A család nem a társadalom alapegysége, hanem az emberé.”

Ninda:
A fény lúmai,
344.

**Syëndoreia
Lũakẽãñ
61. dõym 6.
a fehér órája**

– E kutatás lényege pedig a következőkben összegezhető – közölte Tharbakhani professzor, egyenesen a kamerába nézve. – A Ninda feltételezett születését követő két évben Lũakẽãñban harmincöt csavargó nõt tartóztattak le és zártak börtönbe. Ma már természetesen valamennyien szabadlábon vannak, négy kivétellel, akiknek a felülvizsgálati bíróság érvényben hagyta az ítéletét. De nem ez a fontos, hanem az ervé által közölt másik két információ. Először. A börtönben levő csavargókról nem tartották nyilván, hogy hol fogták el őket. Csak a személyazonosságukat – ha ismerték – és az ítéletüket. Ha másik börtönbe kerültek, ott is ezt tartották nyilván. Ha tehát ők maguk nem emlékeztek, hogy hol éltek azelőtt, akkor ez már kideríthetetlen. Márpedig az ervé egykori és mai munkatársainak nyilatkozatai szerint akkoriban is mindennapos volt, akárcsak ma, hogy az elítélteket másik börtönbe szállították át – és erről semmilyen feljegyzés nem készült. A nyilván tartásban átírták a hollétüket, ezzel törölve a korábbi adatot. Havonta akár néhány száz elítélt is másik börtönbe kerülhetett, bárhonnan bárhová, az ország bármelyik világáról bármelyikre. Másodszor. A kérdéses időszakban Lũakẽãñban harminckilenc csavargó nõ halálát regisztrálták, e pillanatban mindegy, hogy milyen okból. Harmadiknak hozzávehetjük a tényt, hogy a csavargó bandák között vívott belháborúk halálos áldozatokkal is jártak, többnyire a sivatagban – hiszen a városban beavatkozott volna az ervé –, és ha ott meghalt valaki, a helyszínen eltemették és soha senki nem szerzett róla tudomást. Összegezve. Ninda vér szerinti anyja bárhol lehet ma az országban, akár élve, akár holtan. Éppen azért vett az ÀLAN génmintát minden csavargótól, akitől tudott, és ki is derültek rokonsági viszonyok. Valamennyit elküldtük a Testvériségbe, hogy összehasonlíthassák Nindáéval, és az eredmény nulla. Természetesen az apját illetően a kilátások ugyanezek, és az eredmény a férfiakat illetően is nulla. Meglátásom szerint Ninda egy alkalmi kapcsolatból fogant, amely lehetett erőszak is, és lehetséges, hogy az apa soha nem szerzett tudomást a gyerekről. Az anya valameddig nyilván képes volt gondozni a csecsemőt, de nincs mód elméletet gyártani arra, hogy egymástól való el-

szakadásuk mikor és miért következett be. Ha akkor Ninda már képes lett volna gondoskodni magáról, akkor emlékezne is az anyjára. Feltehető, hogy egymást követő, alkalmi gondviselői voltak, akik egyike sem volt vele elég hosszán, hogy emlékezzen rá. Igen nagy az esélye, hogy egyik vér szerinti szülője sem él már. A génvizsgálatok persze nem kimerítőek. Végül pedig el kell mondanom, hogy egyedül az anyabolygón – főleg Káyndimban és Lūākēānban – kétszáz „párhuzamos Nindáról” szereztünk már tudomást: olyan csavargó lányokról és fiúkról, akik semmit sem tudnak vérrokonairól.

– Köszönöm, professzor úr – bólintott Larenka Szontiszkovarikinde. – A géntesztek továbbra is folytatódnak?

– Hogyne, természetesen. A génkódokat összehasonlítjuk a népesség teljes kódállományával – ez konkrétan a rendszeren nyilvántartott állampolgárok körülbelül egyharmadát jelenti –, és valamennyit elküldjük a Testvériségbe. Már számos rokonságot felderítettek, de Ninda nem szerepel köztük.

– Professzor úr kérem... eszerint a rendszeren nyilvántartott állampolgárok kétharmadáról nincsen génkód?

– Igen, szerkesztő asszony, ez így van. Hozzá kell tennem, hogy azért, mert a csavargókkal – és netán egyenesen Nindával – való esetleges vérrokonság felderítése érdekében a diktatúra bukásától mostanáig az addig is nyilvántartott, de génkódot nem adott állampolgárok tizenkét százaléka rögzíttette génmintáját, és ez a folyamat ma is tart. Ezeket az adatokat is elküldjük a Testvériségnek.

– Ha tehát Ninda valamely vérrokona életben van és ad mintát, akkor megtaláljuk.

– Igen, azaz természetesen az összehasonlítást végző tisztviselő ezt köteles Nindával és kizárólag ővele közölni. Erről a Testvériség törvénye ugyanúgy rendelkezik, mint a miénk. Ez nem olyan eset, mint amikor az az ügyvéd azt állította, hogy megtalálta Ninda anyját. Ha az állítás igaz lett volna, akkor van egy egyén, aki a saját személyes adatai fölötti rendelkezési jog értelmében nyilvánosságra hozhatja a tényt vagy vélelmet, hogy egy másik egyén az ő gyermeke. Harmadik személy azonban ezt nem teheti meg – csak egy olyan felhatalmazással, amilyen annak az ügyvédnek lett volna.

– Köszönöm, hogy velünk volt, professzor úr. – Larenka a nézőkhöz fordult. – Kedves nézőink, Rankunan Tharbakhani professzort látták, a Ħaānsát Egyetem szociológiai tanszékének vendégtanárát, akitől voltaképpen csak azt tudhattuk meg, hogy – nem tudunk semmit. No persze a génminták elemzése nem egyedül Ninda miatt fontos; a professzor úr is elmondta, hogy vannak vérrokonok, akik ezáltal találtak egymásra, készítettünk is riportokat több ilyen családdal, hamarosan láthatják is őket. Ami azonban Ninda szüleit illeti, a professzor úr szerint igen csekély az esély, hogy még rájuk bukkanhatunk. S kétségtelen tény, hogy a génminták személyes adatok, ha tehát Ninda mégis megtalálja valamelyik szülőjét – vagy ha akár már régesrég megtalálta –, arról mi csak akkor szerezhettünk tudomást, ha ő úgy látja jónak.

– Ami a gyakorlatban – vetette közbe Kéyl – alighanem azt jelenti, hogy nem szereznék róla tudomást.

– Nos, Kéyl, igen, valóban tartok tőle, hogy így történne. Ninda családi életéről úgyszólván semmit sem tudunk – van két párja és egy kislányt nevelnek, akinek ismerjük a származását és hogy hogyan került hozzájuk, de semmi többet. Valóban félok, hogy ha megtalálná vérrokonait, egyetlen szót sem szólna róluk a nyilvánosságnak... nem is azért, hogy őket védje, egyszerűen csak mert úgy érezné, hogy ez nem tartozik ránk.

Ninda ez idő alatt az új szomszédaival ismerkedett. Most épült először ház az övék mögött, Haugímúból nézve, vagyis a két házat körbevevő sövény és a hegy között. Egy állatorvos házaspár építette, Dzserugi és Ánkalu, nemrég költöztek haza a *Hallí Szimmuról* egy százéves ikerpárral: a kislányt Innulinak hívták, a fiút Ersidunak. Az ikrek és Sileni persze rögtön összebarátkoztak velük. És kutyáik is voltak, három, Szenip, Limrau és Hargé, testvérek, három negyvenéves, nagy fehér hammindzs, akik viszont Dzsellivel és Liešyvel barátkoztak nyomban össze.

– Nem gondoltuk, hogy éppen itt van a nindaran-ségúmi – mosolygott Ánkalu.
– Azért választottuk ezt a helyet, mert megtetszett a fekvése.

– Mi az a ségúmi? – kérdezte Sileni. Persze Nindától kapott választ rá.

– Az ősi nyelven olyan helyet jelent, ahol egy törzs tagjai együtt élnek, közösen folytatják tevékenységüket. Abból vonták össze, hogy séhpi-númi, vagyis vadász-hely. Ámbár Szúnahaum-sínarraómin sem vadászatból éltek az emberek, sőt nyilván nem vadásztak egyáltalán, modern ipari civilizációjuk volt. És a törzsek már akkor sem együvé csoportosulva éltek. Mégis kialakult egy ilyen kifejezés.

– Ti vagytok az egyetlen törzs, akik mind együtt élnek?

– Valószínűleg, mert csak hárman vagyunk, és egy családot alkotunk.

pb-11 "Ősi Föld 1

„Azt hiszem, sok nyelvben van olyan szófordulat, hogy »apává, anyává tesz valakit«. Arra értik, amikor valaki a másvalakivel közös gyereket megszüli, illetve nemzi. Pedig ez tévedés. Szülővé nem a gyereküink másik szülője tesz minket. Erre csakis maga a gyerek képes.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
186. sómir*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43694. senut silliman
593**

Ninda végigpillantott a hallgatóságon és felmutatta bal kezét.

– Mindnyájan tudjuk, ohangi, mit jelent ez az aranykarika a csuklóm körül. Minden szüni vissza tudja vezetni az Élet Fáját a kezdetekig: mintegy kilencven-ezer évről vannak ismereteink. Ám kilencven évezred nem is olyan sok, ha a történelmet kell mérni vele. Azt gondoljuk, hogy legalább százezer éve annak, hogy őseink megkezdtek a kirajzást Ősi Földről. Általában száz- és kétszázezer év közé teszik. A legendák egyik része legalábbis. Más legendák inkább két-ötszázezer évről beszélnek, de a thabbuanoktól olyan adatokat is kaptam, amelyek egy és egynegyed milliótól másfél millió évig terjednek. Persze ezek is legendák. Úgy gondolom, hogy mindössze három válasz lehetséges. Vagy mindegyik adat helyes, és akkor az emberiség nem több hullámban hagyta el Ősi Földet, hanem többször is bekövetkezett, hogy több hullám rajzolt ki; vagy egyik adat sem helyes, és akkor a történelmi valóság egy olyan számérték, amiről egyetlen legenda sem számolt be; vagy pedig az emberiség nem is létezik.

A történészek nevettek.

– Számos bizonyíték szól azonban amellet, hogy az emberiség igenis létezik. Ezért vizsgáljuk meg a második eshetőséget. Tegyük fel, hogy az összes legenda téved, és mondjuk, hogy a legrégebbi időpont, amelyről valamely legenda beszámol, másfélmillió évvel ezelőtt volt – vagy mondhatunk százhuszonötezer dzsúmit. A második eshetőség szerint ez is téves, tehát még régebben kellett történnie. Mondjuk százötvenezer dzsúmi? Vagy akár kétszázezer? Az már két egész négy tized millió év, igazán csinos időtartam. No de hogyan döntsük el a helyes számot? Hiszen ezzel az erővel mondhatnánk egymillió dzsúmit is.

Ninda fölkapta a poharát, ivott egy kortyot és folytatta.

– Nézzük az első lehetőséget. Többször több hullám. Kirajzási hullámok sorozata onnantól kezdve, hogy ez lehetségessé vált, egészen addig, amíg az Ősi Földön maradtaknak már nem volt okuk nagy számban távozni. Az első kérdés. Ha feltesszük, hogy volt egy első hullámsorozat, van-e okunk azt gondolni, hogy az volt az egyetlen? Szerintem nincs. Nem látok okot sem annak feltételezésére, hogy az első hullámmal olyan mértékben csökkent volna a világ népessége, hogy további kirajzásra nem volt ok, sem annak, hogy bizonyára nehéz gazdasági körülményeik ettől jelentősen megjavultak volna. Vagyis a többször több hullám elméletét egyszerű deduktív logika alapján bizonyítottnak tartom, mert az emberi történelem úgy működik, hogy az egyszer már bevált eszközöket újra és újra alkalmazza. Márpedig a kivándorlás bevált, hiszen a más világokra költöztek boldogultak, és erről kétségtelenül tájékoztatták az Ősi Földön maradtakat is; azonfelül a Terra-sóhipunban vannak adataink arra, hogy ugyanez bekövetkezett sokkal korábban, Ősi Föld egyes kontinensei között is – a Hpárihalgi dzsullá pedig számos esetről számol be csak a Dzsravihambun-korszakban, amikor népes világokat hagyott el a lakosság fele, kétharmada, háromnegyede. Gazdasági okokból, nem valamilyen természeti katasztrófa miatt.

Kis szünetet tartott, végignézett a hallgatóságon. Nyolcvan-kilencven ember, egytől egyig jóval idősebbek nála. Néhány külföldi: thabbuanok, folgrik, egy szindor, egy hibek, egy omvomi. A nemzetiségüket onnan tudta, hogy valamenyien bemutatkoztak már.

– Egész seregnyi vitát olvastam arról is – tért át más témára, s ezt testhelyzetének megváltoztatásával is jelezte –, hogy mik lehettek a kivándorlási hullámok fő okozói. Ebben a kérdésben is csak dedukció útján tudtak eredményre jutni. Ősi Föld ma is megvan, tehát nem érte globális katasztrófa: vagyis csakis gazdasági ok lehetett. Én ezzel nem értek egyet. Szerintem elhamarkodott következtetés, hogy nem érhetett globális katasztrófa. Ősi Földön hihetetlenül komplex ökoszisztéma volt – és elvileg mindmáig van is –, aminek elég egy kisebb, akár világon belüli, szublokális katasztrófa, és az ökoszisztéma úgy omlik össze, mint a silláglu. Ez is maradhat azonban szublokális, érintheti adott esetben az egyik kontinentst, mialatt a többin a hatás nem érződik vagy nem jelentős. Azon az egy kontinensen eközben lehet a katasztrófa olyan nagyságrendű, hogy embermillióknak kell elvándorolniuk – a kontinensről vagy a világról is, ha például a többi kontinensnek nincs kellő befogadóképessége –, főleg egy olyan túlnépesedett világ esetén, amilyenek Ősi Földet ismerjük. Másrészt azonban meglátásom szerint érhetett Ősi Földet olyan globális katasztrófa is, ami akár az egész világot súlyosan károsította, és a népesség túlnyomó része vagy netán egésze távozni kényszerült. Ez pedig két esetben lehetséges. Ha a katasztrófa olyan jellegű volt, hogy hatása nem volt végleges, és azóta a világot újra benépesíthették – illetve abban az esetben, ha Ősi Föld mindmáig lakhatatlanul és lakatlanul kering Ősi Nap körül, valahol a Galaxis egy elfeledett pontján. Tudom, mit gondoltok, ohangi – pillantott végig meleg mosollyal a homlokukat ráncoló történészeken. – Hogy *tudjuk*, hol

van Ősi Föld, és ma is lakják, a Testvériség hajói ha ritkán is, de fölkeresik. *Tudjuk*, hogy a Sagindra Köztársaságban van, a neve Terga vagy Tirka... ehhez kétség sem férhet, hiszen vannak térképeink Ősi Földről, amik vitathatatlanul ennek a világnak a felszínét ábrázolják. – Lassan bólogatott, aztán a fali nagyképernyős suagra hívott egy világgömböt, ami lassan forogni kezdett. – Ez itt Ősi Föld, más néven Terga. Nem kétlem, hogy mindnyájan láttátok már ezt a térképet, és részletesen ismeritek is. Hiszen történészek vagytok. Kapásból meg tudjátok nevezni a kontinenseket... ez itt Afrika... Amrika... Eisa... ez itt Oszrélja, ez pedig Antarríka. Még a nagyobb városok nevét és hollétét is ismeritek, ámbár régesrég eltűntek már, de szerepelnek filmekben, könyvekben... itt van Nujok, ez Tokko, Pesin-gi, Maszka, Pari... több mint száz egykori város nevét tudjuk.

Megint kis szünetet tartott.

– Egyvalamit azonban nem tudunk. Azt, hogy ez a világgömb az a világot ábrázolja-e, amelyen az emberi faj kialakult, amelyet a Hajnalkor beláthatatlan évmillióin keresztül egyetlen világnak ismert, amelyről kirajzott a Galaxisba. Amit tudunk, az az, hogy ez a világgömb Tergát ábrázolja. Ezt bárki ellenőrizheti, aki odautazik és lenéz a kilátóból. Csakhogy az egész Ílgaszaumban mindössze nyolcszáztizenhárom olyan dokumentum található, amelyben megvan Ősi Föld világgömbje vagy annak egy részlete, és nem vezethető vissza egy korábbi, ismert forrásra. És most jön a hihetetlen. Magától értetődően Terga betelepítésének ideje ismeretlen – ha ismert lenne, akkor nem is feltételezhetnénk, hogy azonos Ősi Földdel. Ez azonban azt is jelenti, hogy a nyolcszáztizenhárom dokumentum keletkezésének idején Terga már lakott világ volt, vagyis akár mindegyiket készíthették Tergáról, abban a hiszemben, hogy azonos Ősi Földdel, holott lehet, hogy egyáltalán nem így van.

534.

pb-12 Ősi Föld 2

„Azt a bizonyos hajnalt megelőzően az élete csak tévelygés volt. De attól kezdve nyílegyenesen haladt pályáján és nem ismert akadályt – pedig nem is volt semmilyen előre elhatározott célja.”

Hait Kirisz:
Ninda,
326.

Ninda ismét fölmutatta a bal kezét.

– De hadd térjek vissza a haudzsira a csuklómon. Van néhány nagyon érdekes dolog a törzsszövetséggel kapcsolatban. Tudjátok-e, hány törzs szerepel az Élet Fáján? Természetesen tudjátok, vagy ha nem, a suagotok azonnal megmondja.

Tudjátok-e, hány törzsfőnöke volt eddig a törzseknek? Ezt is megmondja. Hány tagja volt a törzseknek? Hány tagja volt bármely adott törzsnek, törzscsaládnak? Hány éves korukban öltötték magukra a törzsfőnökök a tarka szianerget, hány évig viselték, hányan akasztották le nyakukból és adták tovább, hányat ért hivatalában a halál, hány törzs használta a különböző színkombinációkat és mintákat – ezekre a kérdésekre mind-mind ott a válasz a Hatodik sűrangerban. Pillanatok alatt megtudhatja bárki – engem kivéve –, hogy az ősei mely törzsekbe tartoztak, családjának bármelyik ágán vagy akár az összesen, százalékos bontásban.

Kortyolt egyet a poharából.

– És most említenék egy-két dolgot, amit viszont *nem* tudunk meg az Élet Fájáról. Mióta létezik a szúnik törzsszövetsége? Akarom mondani, ezt tudjuk, hiszen azt tevőleg megalapították – de már létező törzsek alapították meg. Mióta léteznek a szúni törzsek? Vajon az emberi történelem hajnalától mostanáig végig megvoltak? A Terra-sóhipun adataiból arra következtethetünk, hogy nem. A szúni törzsek mikor, hogyan és miért jöttek létre? Mi volt az eredeti társadalmi funkciójuk? Miért választotta a szúni nép – ha ugyan akkor már szúninak hívták magukat – ezt a berendezkedési formát? Kérdés van még bőven. Például a varázslók. Amikor megtudtam, hogy vannak törzsek és azoknak vannak varázslói – nekünk liktenit-upeszeknek akkoriban Ásanargi anyánk volt a varázslónk –, nyomban megkérdeztem, hogy mi a varázsló dolga. Azt felelték, semmi, varázslatok nincsenek, tehát varázslók sem. Ehhez képest a varázsló dolga nem éppen semmi, a törzsfőnök általános tanácsadója a törzs ügyeiben, és szertartásoknál is közreműködik. Ezt is tudjuk. De azt nem tudjuk, hogy miért hívják éppen varázslónak, ha egyszer nem varázsol, hiszen az lehetetlen. Hangilaoran nem tudja – megkérdeztem a Ságirmillandsómuri-hirrenit, a Szisszangémisóginur-hirrenit és a Hínanhaurangifalgup-hirrenit –, az Ílgaszaumi sem tudja, ebből következően az egész Testvériségben nem akad egy sáhú-muneszk, aki tudja. Azért hívjuk a varázslót varázslónak, mert előttünk is így cselekedtek őseink, akik előtt az ő őseik cselekedtek így, ez része Szúna haum-sínarraómi örökségének, a Galaxis ragyogja be égboltját mindörökre.

Homlokára tette a kezét egy pillanatra, akárcsak a hallgatóság tagjai.

– S ha már itt tartunk, szeretnék kitérni a rejtélyek másik csoportjára. Szúna haum-sínarraómiról úgyszólván *mindent* tudunk. Négydimenziós térképeink vannak több évtízezredről. Tízmilliárd embernek van meg a siéhongja. És itt jön Hpa-ilsí.

Az emberek értetlenül néztek rá. Ninda egy idős férfi arcképét vetítette ki. Ránkos arcát gyér, ezüstös szakáll és rövid, még itt-ott fekete haj keretezte. Mélybarna bőre volt.

– Megkerestem a Testvériség legkorábbi siéhongjait. Nagy számban nyitottak egy bizonyos napon, nyilván valamilyen technikai akadály hárult el, akár az is lehet, hogy akkor találták ezt fel, de az is lehetséges, hogy léteztek korábbiak, csak megsemmisültek. Mindenesetre azok közül, akik a legrégebb siéhongokat nyitot-

ták, a legidősebb ember Hpailgsí – a kép felé intett –: ő. Siéhongja csak húsz évvel később nyílt meg, mint számos fiatalabb kortársáé, de akkor ő már nyolcszázhetven éves volt. Ő tehát a legrégebben született szüni, akinek megnézhetjük az arcát. Születési dátuma mai időszámításunk szerint *minusz negyvenhatezer-nyolcszáztizenhárom karisszinan*.

Végigpillantott az elképedt hallgatóságon.

– Tudtok tájékozódni ilyen távoli múltban? Nekem eléggé nehezemre esik. A Testvériség hétezer-ötszáznegyvenkét dzsúmvival lett öregebb azóta, hogy Hpailgsí meglátta Szúnahaum-sínarraómi égboltját. – Ninda sarkos mozdulattal a kép felé fordult és homlokára tette a kezét. – Halgihpéran-sgaszu úrimi, lbairgan Hpailgsíni, siengsáhi dzsalgan ílg-hpalgszit Szúnahaumíni! Sógimbur lgáran airg-sit Hingaulí-dzsófur áhp hikkipun-órinnuhp angdzshpauní!

Bólintott a képnek, s ahogy az eltűnt, visszafordult a hallgatósághoz. A nyolc árifang folytatta a jegyzetelést, amit csak azért szakítottak meg, hogy ők is homlokukra tett kézzel köszöntsék ösüket.

– Kilencven és fél évezred – mondta Ninda csendesen. – Ősi Föld csillagideje szerint is kitesz hatezer-nyolcszáznyolcvanhárom évet. A Fauhászi-hipotézis szerint legfeljebb egy földi évezred telhetett el az első, nyilván roppant kezdetleges úrhajók megépítésétől az első csillagközi utazásig, majd onnan legfeljebb egy újabb évezred az első világok birtokba vételéig. Az az időszak, ami Hpailgsít mitőlünk elválasztja – Ninda hangja ismét ércessé vált –, háromszor-négyszer több, mint Ősi Föld feltételezett történelme a Világúr-pillanattól a Csillagok pillanatáig. A Dzsvattuhi-hipotézis szerint pedig körülbelül hat földi évezredet tölthetett el az ember a Primitív Hajnalkorban. Annyit, amennyi idő Hpailgsí korától mostanáig eltelt! És erről az iszonyúan hosszú történelmi korszakról szinte mindent tudunk ahhoz képest, amit arról az időről, ami a Csillagok pillanatától Hpailgsíig telt el! Még azt sem tudjuk, mennyi volt! Ezer földi év? Tízezer? Százezer? Fogalmunk sincs. Csak a legendáink vannak, ahogy elmondtam korábban. Még a Primitív Hajnalkorról is többet tudunk. Dokumentumaink, könyveink, filmjeink vannak egy olyan korszakról, amikor az ember egyetlen világon élt, a Galaxisról nem tudott semmit, láthatunk embereket, akik akkor éltek és régesrég feledésbe merült nyelveken beszéltek, és nem tudjuk, hogy a *lian-lian-lian* mekkora szakadéka választ el minket egymástól, mert a Galaxis történelmében tátong egy felmérhetetlen méretű lyuk!

Kis szünetet tartott, végignézett most már egyenesen az árifangokon, és nagy levegőt vett, aztán kifújta.

– Árifupelóadást egy hipotézis megfogalmazásával szokás zárni. Az én hipotézisem az, hogy ez a felmérhetetlen méretű lyuk Ősi Föld csillagéveiben számolva ötjegyű szám.

Biccentett a hallgatóságnak és kifelé indult.

– Egy pillanatra kérlek, ohangi – szólt utána egy hang. Ninda megfordult. Erdzsan volt, egy több mint ezeregyszáz éves saona, Hangilaoran egyik legtekintélyesebb történésze.

Ninda visszasétált hozzá.

– Miben lehetek segítségedre, ohangi?

A szikár, fehér hajú öregember néhány pillanatig szótlánul szemlélte.

– Neked ez egyáltalán nem fontos? – kérdezte azután.

Ninda csodálkozva föl vonta a szemöldökét.

– Már miért ne lenne fontos?

– Egész idő alatt az izgalom legcsekélyebb jelét sem láttam rajtad. Idenyújtánád a kezedet, kérlek?

Ninda közelebb lépett és az asztal fölött nyugodt mozdulattal átnyújtotta mindkét kezét. Erdzsan megfogta és megfordította őket, tenyérrel fölfelé.

– A tenyered sem izzad.

Ninda szelíden rámosolygott. Vissza sem húzta a kezét, hagyta az öreg történész kezében pihenni.

– Életem legsodálatosabb eseményei már bekövetkeztek, ohangi. A Testvériségbe kerültem, megtaláltam a szerelmet, anya lettem, a nindaranok alapító törzsfőnöke, Hangilaoranon kutathatom a történelmet. Mit adhat még az árfang, ami ezekkel fölér?

Ísmét bólintott és nyugodt léptekkel kísétált.

535.

pb-13 íhaupdoktorátus

„A Galaxisnak ő jelenti a tudást, a bölcsességet, a szelíd útmutatást, ha az kell, és az igazság melletti határozott kiállást, amikor az kell. Én is érzem ezeket – de nekem egyszerűen csak az anyukám.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44082. fattilgópan*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43694. nodzsat algillíszan
620**

A hangilaorani stílusnak megfelelően szolid eleganciájú Sádisszat-teremben népes közönség gyűlt össze, több mint kétezer ember – köztük Ninda családja és barátai, a Ninda Társaság és a Ninda Szolgálat összes tagjai –, és tudósított az eseményről a Szúnangé is. Ennek semmi köze nem volt a spirálkaron elterjedt Ninda-kultusz-

hoz – minden árifuatról tudósított a Szúnangé –, de a Ninda Társaságnak voltak információi arról, hogy megkülönböztetett figyelem kíséri a közvetítést. Hiszen a nindaranok törzsfőnöke lépett az árifang elé, a leghíresebb szúni ezekben az időkben.

A dzserang világokon természetesen nem közvetítettek semmit. Hangilaoran mindig közölte eredményeit a csillagközi nyilvánossággal, de ennél többet soha.

Ninda belépett a terembe és nyugodt lépteivel odasétált az árfi székéhez. Helyet foglalt és várt. Nem kellett sokáig, egy mati múlva nyílt az ajtó és bejöttek az árifangok, mind fehér fahuddanban, akárcsak Ninda, s rajtuk csúcsos csillagsüveg is volt, amilyent a sáhadif tagjai hordtak – de a hegyükön a kis lámpa nem valamely csillag színét viselte, hanem fehér volt, a Harmadik Fény színe.

Senki semmilyen üdvözlő gesztust nem tett, a nyolc tudós helyet foglalt a hosszú asztal túloldalán, s a hallgatóság elcsendesedett.

– A százhuszonnégyes Hangilaoran-Hínahauransúmi-árfang elnöke vagyok, Jalgisz – szólalt meg a testület vezetője, egy kopaszodó, kissé szögletes fejű férfi.

– Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá első árfuatját megnyitom.

– Itt van Erdzsan – szólalt meg a mellette ülő öreg.

– Itt van Lórragi.

– Itt van Hilgahu.

– Itt van Szisangip.

– Itt van Óhaungi.

– Itt van Írdzsit.

– Itt van Aumúni – zárta a sort a testület legfiatalabb tagja, egy középkorú nő, és ő folytatta. – Ninda két napja tartotta árifupelőadását a Mauhambéni-teremben, ahol mindannyian jelen voltunk és nagy érdeklődéssel hallgattuk. Érdekesen egyéni előadásmódja legalább akkora hatást tett az árifangra, mint témaválasztása, amit nagyon fontosnak tartunk. Első árfi. Összegezted az Ősi Földről való kirajzás legendáit és említetted, hogy a thabbuanoktól másfél millió évről szóló legendát is kaptál. Adataid korrektek, de fel kell hívnom a figyelmedet egy legendagyűjteményre, amelynek a címe Aszvakzndasz – nem könnyű kimondani –, a Hebbulvidéken levő Vkana világáról származik, és hoztam belőle egy részletet. Tomervir fordította. „Ez akkoriban történt, amikor az emberek még egyetlen világon éltek és nem ismertek semmilyen más világot. Még az űrhajózást sem ismerték. Ez legalább kétszáz novanzzal ezelőtt történt.” Idézet vége. Nos, amit ők novanznak hívnak, az nálunk kicsit több, mint negyvenezer év. A legendát körülbelül ötvenezer évvel ezelőtt írták, de ezt már fölösleges is hozzáadni. Biológusaink szerint képtelenség, hogy az emberi faj ennyire régi legyen mint technikai civilizáció – az idézett részletben pedig ha az űrhajózást még nem is ismeri az emberiség, már technikai világban él. Mindezzel arra akarok kilyukadni, hogy a legendák sajnos nem igazán megbízható források az események datálása szempontjából. Ímu?

– Egyetérték – felelte Ninda habozás nélkül. – A vkanai legendáról nem tudtam, de ha engem kérdeztek, el is hiszem meg nem is. Azt gondolom, hogy annyira ke-

veset tudunk, hogy minden elképzelhető. Ugyanakkor viszont nem látok okot rá, hogy éppen ezt a legendát fogadjuk el hitelesnek a számtalan közül, amelyek gyakran egymással össze nem egyeztethető kronológiákat adnak.

– Köszönöm. Második árif, amit sokkal fontosabbnak tartok: Ősi Föld önazonossága. Az elmúlt két napban az árifang megbízásából azzal foglalkoztam, hogy megpróbáljak sénin vagy dzsisszá valamilyen bizonyíték nyomára akadni a hipotézissel kapcsolatban. Miután az Ősi Földről szóló dokumentumok valóban egyértelműen Tergára vonatkoznak, gyakorlatilag lehetetlen vállalkozás kideríteni, hogy ez a világ azonos-e az eredet világával. Másképpen próbálkoztam. Kapcsolatba léptem a Szilgászinnumilfangir-hirrenivel, akik arról tájékoztattak, hogy óriási mennyiségű radioizotópos kormeghatározással felvett adatunk van Tergáról – nem is érdemes újakat készíteni –, csakhogy ennek a módszernek is megvannak a korlátai. A kőzetek korát meg lehet határozni, de azt nem, hogy amikor azok a kőzetek keletkeztek, volt-e élet a világon. Természetesen nagyon fontosak azok a megkövült élőlénymaradványok, amiket Tergáról ismerünk, ezek általában néhány tízmilliótól néhány milliárd évesig terjednek. Csakhogy hasonló kövületeket ismerünk a legtöbb őshonos életet hordozó világról, ahol ezek nyilvánvalóan Ősi Föld őstörténetétől teljesen függetlenül alakultak ki, így ha ezeket kronológiai sorrendbe állítjuk, semmilyen perdöntő eredményhez nem jutunk. Egyébként Terga valahol a középmezőnyben helyezkedik el ebből a szempontból. Ímu?

– Nincs megjegyzésem – felelte Ninda.

– Harmadik árif. A törzsek története, beleértve a varázsló elnevezésének eredetét és a többi érintett kérdést. Itt le kell szögezmem tömören, hogy igazad van. Ezeket valóban nem tudjuk. De hozzátenném, hogy nagyon fontosnak tartom, hogy erre föl hívtad a figyelmet. Negyedik árif: az a bizonyos felmérhetetlen méretű lyuk a történelemben. Igen, ez is így van, és érdeklődéssel várom majd kutatásaidat hipotézised kifejtéséről. Suórin, suórin.

Lórragi vette át a szót, egy őszülő hajú, borostás arcú férfi.

– Jómagam már hosszabb ideje kutatom azt a lyukat a történelemben, és pontosan tudom, hogy felmérhetetlen. Ezért én is érdeklődéssel várom, miképpen fogod igazolni vagy cáfolni az állításodat, hogy ötjegyű szám.

Ninda szólásra nyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Mondd csak – biztatta Lórragi.

– Az árifang szabályai szerinti választ még nem tudok adni. Ez csupán intuíció. Mérlegre tettem néhány tény. A Testvériség múltjáról kilencvenezer évre visszamenőleg tömérdek információval rendelkezünk, de jócskán vannak adataink a galaktikus történelemlről az ezt megelőző jó néhány évtizedredről is. Vannak ismereteink a szemmunkarni háborúról, ami száznegyvenezer éve volt, tehát már több mint tízezer földi csillagévvel ezelőtt. Innentől minden homályos. De nem hiszem, hogy a történelemben tátongó lyuk jelentősen meghaladná a százezer földi csillagévet. Ez esetben legalább másfélmillió éve létezik az emberiség mint galaktikus civilizáció. Sokallom ezt a számot, ahogy Aumúni is elmondta.

– Köszönöm. Suórin.

Jalgsz végigtekintett a testületen, majd a hallgatóságon, s a pillantása megállt Nindán.

– Az árifang döntése az, hogy előadásodat másodosztályú lirmaup fokozatba sorolja – közölte. – Kilenc pontot adunk rá, mert tíz pontot csak első ránézésre is korszakalkotó előadások érdemelnek, a kilencet azonban meg kell kapnod kutatásod átfogó és összefoglaló jellege miatt. A százhuszonnégyes Hangilaoran-Hína-hauransúmi-árifang döntött Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá előléptetéséről az íhaup fokozatba, s ezzel az árifuatot bezárom. Gratulálok, Ninda íhaup.

A hír, mint Nindával kapcsolatban úgyszólván minden, pillanatok alatt szétfuttott a spirálkaron. Szindorián Ísy jelentette be.

– Ninda *íhaup* lett! – ujjongott a Kisebbik Sárga Ház előtti pázsiton. – Ez Hangilaoranon az előzetes doktorátusnak felel meg, és csillagszerte doktornak fordítják. *Dr. Ninda!*

536.

pb-14 történész

„Az emberiség történelmében olyan sok a legenda, az egymásnak ellentmondó, zavaros és kusza információ, a szándékos hazugság és ködösítés meg a szimpla hülyeség, hogy a kezdő történész csak annyit tud biztosan, hogy az emberiség létezik. Aztán ahogy megjön a tapasztalat, már ebben sem vagyunk biztosak.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
1611. sómir*

– Kedves nézőink, Szillon Nomboka Marotomandi vagyok a VTMK televíziótól, és nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy amint korábban már bemutathattam a csillagközi nyilvánosságnak, most ismét bemutassam önöknek – immár új néven, mint dr. Ninda.

Ninda szelíd nyugalomával nézett a kamerába és csak mosolygott.

– Ugyan, Szillon. Én most is ugyanaz az ember vagyok, és a nevem sem változott.

– De mégiscsak viselsz mostantól egy tudományos címet.

– Eddig is viseltem egy csomó címet. Persze abban igazad van, hogy ez tudományos cím.

– Fontosak neked a címek? Illetve melyik fontos?

– Mindegyik fontos, Szillon, mert az emberek szeretetét, megbecsülését fejezi ki. Például az, hogy Niréka kormányától kaptam egy magas szintű állami kitünt-

tést, az nem azért fontos, mert akkor most nekem olyan van. Nem mászkálok úgy a hajómon, sem a világokon, hogy no, nézzétek, nekem megvan Niréka Állam Sötétkék és Arany Csillagrendje. Pedig ezt is nagyon kevesen kapták meg, és persze rajtam kívül egyetlen gyerek sem. De nem az a fontos, hogy ez a kitüntetés milyen ritka. Az a fontos, hogy miért kaptam, és abban sem az, hogy nekem köszönhetően változott meg a kormányzatuk – én egyébként sem gondolom, hogy az én közreműködésemnek bármi jelentősége lett volna –, hanem hogy megváltozott, a korrupt kormányt felváltotta egy másik, ami remélhetőleg nem lesz korrupt. Ugyanakkor viszont, ha azt veszem, a címek nem fontosak. Én mindegyik címemmel, kitüntetésemmel ugyanaz az ember maradok. A legtöbb címemért nem tettem semmit; például a nirékai kitüntetést egyáltalán nem érdemeltem meg, nem is jártam ott, a kérdéses időszakban nem is beszélünk.

– De a doktorátust nem adják a semmiért.

– Nem, persze hogy nem. Történészként kaptam, mert elkezdtem bizonyos kutatásokat az emberi faj őstörténetével kapcsolatban – akik figyelemmel kísérték tévébeszédeimet, azok nem lepődnek meg ezen –, és Hangilaoranon fontosnak tartják ezt a munkát. Az íhaup egyike azoknak a fokozatoknak, amiket nem az elvégzett munkáért adnak, hanem a tervekért, az ambícióért, az elkezdett és folytatni kívánt munkáért. Ezért fordítják sok nyelvre úgy, hogy átmeneti, kezdeti, előzetes vagy elsőfokú doktorátus.

– Úgy tudom, Hangilaoranon nem ritkaság, hogy ilyen fiatalon nyeri el valaki ezt a címet.

– Igen, én is így tudom, de nem is célom, hogy bármiben rekordot javítsak. Minek?

Nomboka mosolyogva bólintott.

– Mivel fogod folytatni ezt a munkát?

Ninda szokásos nyugodt mozdulataival ivott egy kortyot, s a kezében tartott pohárra nézve, mintha csak ahhoz beszélne, mosolyogva felelt:

– Azzal kezdem, hogy nem csinálok semmit. Csak várok. Van egy barátom, akinek birtokában van néhány nagyon régi dokumentum. Egy kihalt nyelven írták őket, hargovi nyelvnek hívják, körülbelül negyvenezer éve kiveszett. De szerencsére vannak, akik értik. Ezeket a dokumentumokat eddig még senki sem fordította le, alig pár ezer éve kerültek elő, és eddig senkit sem érdekeltek. Engem igen. Egy nyelvész, aki érti a nyelvet, vállalkozott rá, hogy lefordítja ezeket az írásokat szúni nyelvre, és amikor kész, felhasználom őket a kutatásomban.

– Miről szólnak ezek a dokumentumok?

– Egy régesrégén, körülbelül hetvenezer éve történt csillagutazásról. Hargovi egy kis világ volt a Szemmenisz-köd vidékén, illetve persze most is az, csak a mai neve Argau. A köd mögött van egy Szivlav-hasadék nevű terület, amin túl ma a Hannak Államszövetség fekszik, de akkor még lakatlan volt az vidék, és nem tudtak róla semmit. Ezért a hargoviak indítottak egy expedíciót, amelynek tagjai naplót vezettek. Ezek csillagászati megfigyeléseket és személyes élményeket is tartal-

maznak. Ha a nyelvész – aki azt kérte, hogy egyelőre ne nevezzem meg – elkészül a munkával, akkor megmutatom a csillagászoknak. Hiszen tudod, ilyenkor kiderülhet mindenféle érdekes, ha összehasonlítjuk a leírt és lefényképezett csillagászati jelenségeket azokkal, amiket ma ismerünk.

– Hogyan akadtál rá ezekre az írásokra?

– Ez érdekes történet. A barátom természetesen nem tudott róla, hogy ezek megvannak neki. Ő egy olyan intézménynél dolgozik, ahol régi írásokat őriznek – most mindegy, hogy mely országban. Persze van egy katalógus, amiben egy beszélgetésünk közben elkezdett keresgélni. S egyszer csak előkerült ennek a gyűjteménynek az egyik darabja, teljesen véletlenül, azért, mert nem volt megjelölve, hogy milyen nyelven van, és a dokumentem egyik szava egyezett azzal a szóval, amit a barátom keresett. Persze ez véletlen alaki egyezés, a jelentésének semmi köze a másik nyelvű szóhoz, de mindegy, elkezdtük tanulmányozni, a barátom felismert egy-két tulajdonnevet, s ebből kiderítette a szöveg nyelvét és hozzávetőlegesen a témáját is. Keresett egy nyelvészt, aki tud hargoviul és vállalkozik a fordításra.

– Valóban érdekes történet. Gondolom, a barátodat sem kívánod megnevezni.

– Nem, Szillon, békés, nyugalmas életet él, nem igényli, hogy ennek a beszélgetésnek a nyomán most mindenfelől megkeressék.

A tévés most éppen olyan mindentudó arccal bólogatott, ahogy Ninda szokott.

– Értem. De hadd kérdezzem meg újra. Mit fogsz most csinálni? Mert azt nem igazán tudnám elhinni, hogy tétlenül ülsz, amíg elkészül a fordítás.

Ninda szélesen rámosolygott, és felállt.

– Hát most például szindét fogok játszani.

Intett, ahogy szokott, és kikapcsolt.

Ahogy a Ninda Társaság többször megállapította: ha Ninda mond valamit, felbolydul a Galaxis. Az emberiség őstörténetét kutatja? Miért? Mit talál rajta érdekesnek? Az emberek elkezdtek utánanézni ennek, és megtudták, hogy az egész spirálkaron csak egy maroknyi ember foglalkozik őstörténet-kutatással. Néhány egyetemnek voltak ilyen munkacsoportjai: Simmután, Andarvaton, Glordán, Szavanszon, Erimbsztenen, Narnaron, Szlaurvon és még néhány helyen. Összesen egy-kétezer embernél nem lehetett több, akiket foglalkoztattak. Voltak magányos kutatók, de nagyon kevés olyan, aki nyilvánosságra hozta a tényt, hogy ezzel foglalkozik; a szakmai közvéleményt beavatták, a nagyközönséget nem. Hamarosan elhangzott egy olyan becslés, hogy az egész spirálkaron legfeljebb néhány tízezer ember lehet, aki az őstörténetet kutatja. S az emberek azon tűnődtek: Ninda vajon miért?

– Az, hogy Ninda mit csinál, a magánügye – szögezte le Így a tévében. – De a magánügyei nagyon is közügyek. Érdekelnek minket, mert szeretjük őt és minél többet szeretnénk tudni róla, és mert tiszteljük és minél többet szeretnénk tanulni tőle. Amit Ninda tesz és mond, az rendkívül fontos, ma már nem csupán Sÿyn-dořeia számára, hanem milliárdok számára a spirálkar egyre nagyobb részén. És

ha egyszer kiderít valamit az emberiség őstörténetéről, nem az lesz a fontos, hogy megtudtuk – hanem hogy tőle tudtuk meg.

537.

pb-15 Aini-interjú

„»Az én anyám a Testvériség, apám a Galaxis.« Ez a mondat elég híres lett Szindorián. De ugyan él-e bárki a Galaxisban, aki nem mondhatja el magáról ugyanazt? Szavansziak, folgrik, szaisziak, szindorok – nem mindegy, hogyan hívjuk magunkat? Nem ugyanannak a Galaxisnak a gyermekei vagyunk?»

Ninda:

Az én Galaxisom,

110.

Ninda tünődve ült hátradőlve, a mennyezeten a tükörképet nézte, de nem igazán törte a fejét a stratégián. Nem volt rá szüksége.

Sóduri döntésre jutott.

– Piros Sóduri, án-sini – jelentette be, és fölkelte az án-himuról.

– Zöld Fáhauti – jelentette a számítógép.

Fáhauti persze színezni fog, kevés a pontja. Vagy befelé igyekszik a sarokból.

Ninda második tippje jött be.

– Zöld Fáhauti, úp-jahi – szólt a fiú, és átült az egyik üres székre.

– Kék Ninda – szólt a bejelentés.

A kékek erősen megfogyatkoztak, csak hatan voltak, és Ninda csapatember volt. Pontja volt elég, de a csapatot erősíteni kellett.

– Kék Ninda, ít-hani – közölte, és fölkelte. Az ít-hanin ekkor a piros Szimgup ült, Ninda jöttére felállt, átfestette a ruháját kékre, és leült az ít-sumura Ninda helyére. Ninda helyet foglalt az ít-hanin.

– Piros Aurgá.

– Piros Aurgá – vágta rá a fiú gondolkodás nélkül –, ít-jahi.

Ezzel pirosra színezte Szinensit, aki most Ninda mellett foglalt helyet az ít-sinin.

– Zöld Hilgar – mondta a gép.

– Zöld Hilgar, szindé.

Hilgar besétált a szindére, a tábla közepén levő nagyobb területre, ahol az öt szék közül eddig kettő volt foglalt, egyen zöld ült, egyen piros. Most tehát a szindéarány egy-kettő-nulla. De két szék még üres a szindén, és különben is, Nindának feltett szándéka volt, hogy egyet fölállít onnan. Ha Sáhandu enged a csábításnak és átszínezi Ilgaupit, akkor ő továbbléphet az ít-jahira, és két lépéssel a szindén van.

De nem valósíthatta meg a tervét, három lépéssel később Dzseminu bemondta az ít-hanit. Ninda fölkel, megnyomta az övén a zöld gombot, s immár mint a zöld csapat tagja ült át az új-sinire. Így már nem állt érdekében egy zöld csapattársát felállítani a szindéről, de az egyetlen pirosat, Jáurit sem, hiszen ha a szindén két vagy három színből vannak, akkor az nyer, aki három embert juttatott oda, de ha mind egyforma színűek, akkor négyen kell lenniük egy üres szék mellett.

Ez egyelőre nem sikerült a zöldeknek, Ásenni fölállította Essintit a szindéről, később pedig Ninda jutott oda, de akkor már kék volt. A szünetig ez már nem is változott.

– Hát itt tartunk, háromszínűk – mondta Sáhandu, mialatt összegyűltek a játéktér mellett és bedobálták a színváltós ruhákat a mosodaládjába. – Hosszú parti lesz, mert tele vagyunk nagyon erős játékosokkal.

– Annyira tele éppen nem – felelte Ángsauri. – Ninda, Szinensi, Dzsargimi és Ráfena tényleg nagyon jó, de hát négy ilyen játékos nem éppen „tele”.

– Sziszturu is nagyon jó. Ahogy az új sarakban kicselezte Lilgarit és Antát, az nagyon komoly volt.

Közben a harminc gyerek beözönlött a Honnimit étterembe és nyomogatni kezdték az étlapokat. Ninda egy sehadun osztozott Szinensivel, ánauri szalámi-val, sommetpapríkával.

Sileni nem volt velük, a harmadik anyukájával Színani jannihaumában üldögélt, Hanaut-Színani hegyláncának tövében, több mint negyed abróncsnyira Nindáéktól. Ez már az esti övezet volt, jócskán hűvös is volt odakint, de a jannihaum fedett volt, mint ebben az övezetben az összes. Aini a hosszú, sötétkék pamlagon ült, hátával az üvegfalnak támaszkodott, aminek a túloldalán, tőle csupán néhány sudriginre folyt az Ámminur hideg vize, a lába előtt pedig Sileni ücsörgött a játékszószőnyegen és odaadóan figyelte a Ronki történetéről szóló mesekönyvet, amiből felváltva olvastak föl a kicsiknek. Sileni természetesen régóta folyékonyan olvasott, nem csak szúniul, a többi három nyelven is, de amikor rákerült a sor, erre a tudására sem volt szüksége, hiszen olvasta már a cselszövő kutya történetét, és tudta fejből.

– Különös sors a tiéd – állapította meg Inszenua. – Egy kicsiny országból jöttél, ami egyetlen világból áll, de az az egy a Galaxis egyik különleges drágaköve. Még gyerekfejjel találtad meg a szerelmet, nem is egy, hanem két lány személyében – és azon nyomban gyermeketek is lett, akit súlyos sérülten vettetek magatokhoz egy negyedik nemzetből. Majd pedig ti lettetek az első új törzscsalád hosszú-hosszú idő óta. Ráadásul egyik szerelmed az a Ninda, akinek hírneve idestova a fél spirálkart bejárja, milliárdok rajonganak érte. Milyennek találsz az életedet, Aini?

– Csodálatosnak – felelte Aini habozás nélkül. – Nekem ebből az a fontos, hogy a kedveseim és a lányom szeretete vesz körül. Ezt követi fontosságban Hait, Ámait és a gyerekeik szeretete, akiket szintén a családuknak tekintünk, majd pedig a törzsszövetség szeretete, figyelme és gondoskodása. Az, hogy Nindát milyen

tisztelet övezi a dzserang világokon, egyikünket sem érdekli, a legkevésbé Nindát magát. Boldogok vagyunk együtt, és csak ez számít.

– Ennek nagyon örülök. Bizonyára sokan föltették már neked ezt a kérdést: milyenek találd Szúnahaumot a szülőbolygód után?

– Valójában sokkal kevesebb a különbség, mint első ránézésre hinnénk. Igaz, hogy Saunis forog, Szúnahaum pedig nem, de ott a sarkvidéken éltem – mindenki a sarkvidéken él –, ahol Saunis napi forgása során nem él meg akkora eltéréseket. A nap fölkel és lenyugszik, de az én életemben még soha nem emelkedett száz-hús ezredkörnél magasabbra. A természeti viszonyok nagyon mások, Saunis mindkét sarkvidékét város borítja, amit egy keskeny, kopár sáv vesz körül, és azon túl minden a dzsungelé. De a városaink azért eléggé hasonlítanak, bár az ot-taniak sokkal nagyobbak, mint a Testvériség bármelyik városa, hiszen két város-ban él az ország egész népessége. A mi városainkban is alacsonyak az épületek és rengeteg a park, és mi is szeretjük a tavakat. Nálunk is minden víz mesterséges. Ha pedig a társadalmi viszonyokat nézed, ott is rengeteg hasonlóság lesz, ámbár Saunistak van kormánya és parlamentje, de ezzel a különbségek véget is érnek: ők is nyílt, befogadó társadalom, ahol a tolerancia kimondottan fontos érték; nálunk is a család a társadalom középpontja, és éppoly rugalmasan határozzák meg a fogalmát, mint mi. Törzseik nincsenek ugyan, de klánjaik igen, illetve ehelyett a leszármazási vonalakat tartjuk nyilván, az én teljes nevem például tartalmazza azt, hogy *aike Kondilaistē nō Skovainauksistē*, mert az apám neve Vieto Kondilais, a dédapám pedig Ruomis Skovainauksis volt. De használhatnám úgy is, hogy *aike Kondilaistē nō Strynošaurainistē nō Lyvastrynodairionīdistē nō Vjrvivaiškiunisyndraišteinavykastē*, ha az anyai nagyapám ágáról akarok fölhaladni még két nemzedéket. Nálunk ez az Élet Fája, és minden saunisi tudja az összes őse nevét hat generációra visszamenőleg – az összesen százhuszonnyolc ember, ha nincsen hurok a családfán.

– Egy pillanat. Hol a Testvériséget, hol Saunist illetedd azzal a szóval, hogy „mi”? Melyik a néped, az otthonod?

Aini tipikusan nindás arckifejezéssel pillantott a riporter nőre.

– Szükséges, hogy az egyiket és csakis az egyiket válasszam?

pb-16 diktátorok

„Ha hatalmadban áll dönteni mások életéről, a legbölcsebb, amit tehetsz, hogy nem használod.”

Ninda:

Nemlétező politikai beszédeim,
170.

Szúnahaum
Jasszani
43694. famut nirséhagan
800

Ninda kivételesen egyedül ült a huhallupban, bár a családja sem volt messze, ug-rólabdát játszottak a hombéban – így nevezték el, a városhajók parkrészének köz- zépső területe után, azt a nagy kör alakú területet, amit a két házat körbevevő, Nindának már mellig érő sövény bekerített.

Majdnem pontban nyolcszázkor nyomta meg a gombot, nem mintha valaha is törekedett is volna a pontosságra, csak éppen így alakult, most ült le az asztalhoz, hát elindította a közvetítést.

– Ámmaít arra kért, meséljek egy kicsit a Kíreán-diktatúráról, ami olyan sokáig fojtogatta Szindoriát. Én azonban azt gondoltam, hogy nem pont a Kíreán-diktatú- ráról szeretnék mesélni, hanem a diktatúrákról általában.

Töltött a poharába. Most tíz helyszínen hallgatták, és hat csillagközi tévétársá- ság közvetítette őt összesen ötmilliárd nézőnek. A Testvériség most sem volt benne, bár ezek a tévébeszédék persze mind bekerülnek a siéhongjába.

– Tudjátok-e, mi a különbség aközött, hogy valahol diktatúra van, és aközött, hogy én most odamegyek valamelyikötkhöz és föbe lövöm? Egyetlen dolog. Ha egy diktatúrában teszem, akkor az, hogy mit kapok érte, attól függ, hogy ki va- gyok én és ki az, akit lelövök. Mármint persze törvények ott is vannak, hogyne lennének – de a diktátorok szeretik a törvényeket időnként amolyan alternatív tör- vényekkel fűszerezni. Így például Harkeran diktátora, aki sok-sok éve börtönben van, uralmának virágzása idején szeretett halálos ítéleteket hozni politikai ellenfe- lei ellen, a főemberei pedig versengtek a kegyért, hogy melyikük hajthassa végre. Ők is több százszoros életfogytiglanokat kaptak, és vannak köztük, akik még elég fiatalok voltak, kicsik voltak a gyerekeik, amikor egy csapat lázadó telepumpálta az elnöki palotát kábítógázzal. Soha többé nem látták a gyerekeiket, akik azóta felnöttek. Hát nem éri meg se diktátornak, se diktátor főemberének lenni. Arra a kis időre még igen – tovább nem. Most pedig mesélek valamit Szodmo diktátorá- ról. Ez egy igazi gazdasági lángész volt, aki rendszeresen kitalált valamit annak

érdekében, hogy az állami bevételeket mesés magasságba emelje. Egy ideig azokkal az adókkal játszadozott, amiket a Szodmón üzleti tevékenységet folytató külföldi cégek fizettek, és szörnyen büszke volt magára, azzal adta el a híveinek az ötleteket, hogy így nem ők, a szodmóiak fizetik ezeket a pénzeket, hanem a külföldiek. Aztán persze kiderült, hogy dehogynem a szodmóiak, hiszen ha a cégeknek több adót kell fizetniük, akkor megemelik az áraikat, vagy akár éppen kivonulnak a helyi piacról. A Testvériség történetesen választást kínált neki, vagy otthagyják Szodmót, vagy a helyi valutát a Testvériség csak súlyosan leértékelve fogadja el. A lángész persze örjögött, aztán a diplomaták elsimították az ügyet, mi kaptunk egy speciális adómentességet „a béke és barátság gesztusaként”. No, akkor nekiesett azoknak az adóknak, amiket a helyiek fizettek, és úgy megemelte őket, hogy az árak elkezdtek fölfelé kúszni, a pénz értéke ennek megfelelően lefele, és a Testvériség csakhamar új árfolyamot vezetett be a szodmói pénzre, rosszabbat, mint ami az előző változatban lett volna! A lángész még jobban örjögött, de nem sokáig, néhány nap alatt oda eszkalálódott a helyzet, hogy nyolc állam mellett mi is bejelentettük, hogy a szodmói pénzt most már egyáltalán nem fogadjuk el, semmilyen árfolyamon. Ezt úgy hívják, hogy államcsőd. A kormánynak nem volt elég pénze, csak szodmói, amiért nem kapott semmit – nemsokára a helybeliek sem fogadták el többet –, külföldi pénz csak kevés volt, és az egész összeomlott. A diktátor börtönbe került. De ezzel csak az ő számára ért véget a történet, én még maradok Szodmónál, mert az is nagyon tanulságos, hogy miért kellett neki olyan sok pénz. A védelmi kiadásokra. Azazhogy ennél még érdekesebb a dolog, mert valamilyen okból szerelmes volt egy bizonyos hadihajótípusba, fogalmam sincs, hogy miért abba, ehhez nem értek. Ez se lett volna gond, mert az jó hajó volt. Akkoriban, amikor a lángész a hadseregben szolgált fiatalon. Amikorra diktátor lett belőle, ez a típus kicsit már elavult. Mire az utolsót megvette, már mélyen leszállított áron sem kellett senki másnak, csak neki. *Kétezer* ilyen hajót szedett össze. Most jön még két komoly probléma. Az egyik az, hogy ebből a típusból kétezer darabra csak óriási nagy háborúban lehet szükség, erre viszont szerencsére semmiféle kilátás nem volt. A másik pedig hogy ha viszont kitör egy háború, akár kisebb is, azok a hajók önmagukban nem sokat érnek. Kellenek kisebbek és nagyobbak is. Ez van, a haditechnika így működik, egyféle hajóval csak elkezdni lehet egy háborút, befejezni már az ellenség fogja. Ezt minden katonatisztnak megtaníjták az iskolában, és ő is tanulta. Én nem tudtam, de beszéltem szakértővel. Csakhogy a szodmói lángész katonai lángész is volt, ő jobban tudta. Aki ellentmondott, azt börtönbe záratta vagy éppen meg is ölette. Végül aztán nem derült ki, hogy a hajók mit értek volna egy háborúban, a diktátort lecsukták, a hajókat pedig otthagyták a holdjukon, ahol addig állomásoztak, még az ükunokáik is oda jártak fémeket kitermelni.

Kis szünetet tartott, ivott egy kortyot.

– A diktátorok fő jellemzője a megalománia. Ennek két összetevője van, amik egyszerre szoktak jelentkezni: önnön nagyságuk hirdetése és csodáltatása, és

nagyszabású építkezések vagy egyéb költségek az ország pénzéből, olyasmire, ami nincs hasznára az embereknek, általában nem alkalmas másra, mint a diktátor valamilyen szenvedélyét kielégíteni. Kíréán, a szindor diktátor valóságos varázshatalmat tulajdonított magának, mindenki arról zengett, hogy ő mekkora csodálé, és imádott építkezni. Most egy távoli világon, ismeretlen helyen él száműzetésben, és alighanem már az első napokban keresett egy játékboltot és vett valamilyen építőjátékot magának. Mármint amint az eddigiekben fölvezéltem, a diktatúrával az a fő baj, hogy amit a diktátor akar, annak márpedig úgy kell lennie, afölött vita nem lehet, és ha valaki ki meri mondani, hogy nem ért egyet, akár meg is ölik, de minimum bebörtönzik vagy elűzik az országból. No és nektek, akik most vagy később felvételtől hallgattok engem mindenfelé a Galaxisban – van otthon diktátorotok? Egy csodálatos, zseniális vezető, aki egyszerűen nélkülözhetetlen az ország számára, és ezt főleg abból lehet tudni, hogy aki nem így gondolja, az megnézheti magát? Nézzetek körül otthon, hátha találtok egyet az elnöki palotában vagy valami hasonló helyen. És ha már úgyis ott vagytok, akár meg is kérhetitek, hogy tűnjön a Galaxisba onnét.

539.

pb-17 Homargen

„Az a megoldás, ami valahol, valakiknek megfelelt egy adott problémára, máshol, másoknak talán alkalmas lesz egy hasonló problémára – de lehet, hogy nem. Az egyetlen, amivel célt érhetünk, a gondolkodás.”

*Ílgaszaumi,
Numird mondásaiból,
519. sómir, 45. singir*

Az elemzők szerint a diktátorokról szóló beszéddel lett vége annak a rövid, átmeneti időszaknak, amikor Ninda tévébeszédei nem keltettek csillagközi konfliktust. Akadtak ugyan, akik vitatták ezt, szerintük ilyen időszak nem is létezett, legfeljebb az összezördülések halkabbak voltak, helyi szinten maradtak. Abban azonban minden elemző egyetértett, hogy a lehetséges legnagyobb ostobaság volt, amit Anter-kare Homargen művelt, Homargen elnöke. Sajtótájékoztatót tartott, amelynek egy részlete eljutott a csillagközi médiába.

– Én imádom Nindát, komolyan. Mindig megnézem a beszédeit, sőt kimondottan készülök rájuk, egyszer már egy fontos diplomáciai megbeszélést is elhalasztottam, hogy őt megnézhessem. Nagyon kedves, bájos gyermek, és amiket mond, hát egyszerűen szenzációs. Tényleg nagyon ritka, hogy ennyire elveti a súlykot, mint most. Kissé zavartan hallgattam a szavait, mert ezek alapján saját magamat is némileg be kellene sorolnom a diktátorok közé... mármint ez a látszat, ugye.

Én nem tartom magam se zseniálisnak, se annyira nélkülözhetetlennek, de kétségtelen, hogy gyakran jelennek meg efféle közlemények a sajtóban. De hát arról ugyebár nem tehetek, ha szeretnek. Aztán ugye a nagyszabású építkezések, amiket annyira nem szeret... hát ugye egy ország úgy működik, hogy fejlődik, szaporodik, és ez építkezésekkel is jár. Ninda tényleg nagyon tündéri kislány, de ezt most nem gondolta át, komolyan.

A sajtótájékoztatón csak két hírügynökség volt jelen, mindkettő belföldi – Homargenen nemigen működtek csillagközi médiák. De a felvételt elküldték a BGH-nak is, ahol a lomdarvai tudósító, Szenika Szmbvrakéni vette kezébe, Homargen ugyanis a BGH felosztása szerint az ő körzetébe tartozott.

– Érdekes, ugye? – pillantott a nézőkre a kis beszéd lejátszása után. – Szerintem is. „Komolyan.” – Utánozta az elnök hanghordozását. – Anter-kare Homargen egy igazi hazafi, neve is ezt mutatja, ugyanis felvett név: eredetileg, mint a többi homargeni, a városnegyed nevét viselte, ahol született, Anter-kare Hanrakennek hívták. Tényleg nagyon szereti a hazáját, már csak azért is, mert máshol semmi sem lehetne belőle. Egyáltalán nem túlzok, kedves nézőink, hivatalos életrajzában olvasható, hogy élt már Hszankenén, Talarbán, Amdalkargin, itt Lomdarván is, vállalkozásokat próbált indítani, amik rendre csődöt mondtak – hát visszatért a hazájába és új vállalkozásba kezdett, államelnök óhajtott lenni. Azaz – diktátor. Pontosan úgy, ahogy Ninda lefestette őket. Ne dőljenek be annak az álszerény kijelentésnek, hogy „én nem tartom magam zseniálisnak”, máskor is ezt mondja, és őhelyette a hivatalos sajtó hinti szét a zsenialitásáról szőtt mítoszt. Szindorián is ez volt a szereposztás, Kíreán nyugodtan szerénykedhetett bármivel, ott volt az állami sajtó, hogy ajnározza. Felfigyeltek arra, hogy ő annyira szereti Nindát, hogy egy diplomáciai megbeszélést is elhalasztott miatta? Valóban így volt. Innen Lomdarváról ment hozzájuk egy küldött, Olarvon külkereskedelmi ügyintéző, ő pedig kiüzent, hogy most nem ér rá. Arra nagyon büszke volt, hogy ő ennyire szereti Nindát, csak arról feledkezett meg, hogy Olarvon asszony úgy felháborodott a semmibe vételen, hogy a rendelkezésére álló opciók közül a Homargennek kedvezőbbeket eleve kihagyta. Ércszállítási megállapodásról volt szó. Hogy miért kell Homargenen maga az államelnök ahhoz, hogy eladják az ércüket Lomdarvának? Hát ezt csak ő maga tudja. Ahogy azt is, hogy az ország fejlődésével, szaporodásával miképpen függ össze a jelenlegi költségvetés egyharmadát kitevő építkezés: az új elnöki palota. Háromszor akkora, mint a jelenlegi, pedig ebben is van ötven-hatvan kihasználatlan irodahelyiség. *Komolyan*. És azt is csak ő tudja, hogy miért kellett ezt a sajtótájékoztatónak csúfolt kinyilatkoztatást fehér tábornoki egyenruhában tartani, tizenöt kitüntetéssel a mellén, amiknek a felét nem kisebb jelentőségű személyiség adományozta neki, mint saját maga. Szenika Szmbvrakénit hallották a Belső-Galaktikus Hírügynökségtől, Lomdarváról.

Erre azonban már nem a kedélyes államelnök válaszolt, hanem Arant-ran Homargen információügyi miniszter, aki Szmbvrakéni kitételeit egytől egyig kikérte

magának és felháborodottan követelte, hogy a riporter fölöttese kérjen bocsánatot és haladéktalanul rúgja ki.

A válasz most már nem a BGH helyi adásában, hanem a központi műsorban érkezett, ahol Karaganon timmor Okarandari, a társaság egyik kommunikációs alelnöke üdvözölte a nézőket Probangiról, a cég központjából. Lejátszotta az eddigieket és kapcsolta a lomdarvai tudósítót. Nyájasan rámosolygott.

– Szenika, mielőtt végrehajtom a homargeni információügyi miniszter utasítását és kirúglak, kívánsz valamit mondani?

– Igen, köszönöm, Karaganon. Kedves nézőink, Szenika Szmbvrakéni vagyok, és nagyon megtisztelve érzem magamat, amiért olyan jelentős személyiség foglalkozik további pályafutásommal, mint Arant-ran Hanerett, aki a jogi egyetem befejezése helyett pártpolitizálásba kezdett, háromszor állt át mindig abba a pártba, ahol a legtöbbet remélhette karrierje szempontjából, majd utoljára kikötött a jelenlegi kormánypártban, közvetlenül Homargen elnök megválasztása előtt. Miután ez sikerült, ő maga is megváltoztatta a nevét Homargenre, mint további tucatnyi hasonszórú társa, és jelenleg azon dolgozik, hogy ő kerülhessen az elnök helyére, méghozzá minél előbb, puccsal, csak még nem tudják elkezdni, mert Erarken-tala Varikon, illetve persze Homargen belügyminiszter is magának szeretné a posztot. Minderről hamarosan tájékoztatja önöket Khariva Amifhanszavé, a BGH tudósítója, aki a helyszínen szerezte értesüléseit. Szenika Szmbvrakéni, BGH, Lomdarva. A lép és a hang Probangié.

– Köszönöm, Szenika – bólíntott az alelnök továbbra is nyájasan, aztán a kamerába nézett. – Biztos vagyok benne, hogy a kedves nézők egy ütésig sem gondolták, hogy a Belső-Galaktikus Hírügynökség ki fogja rúgni egy tudósítóját akár azért, mert a munkáját végzi, akár azért, mert valamilyen kormányocska jelentéktelen kis alakja ezt követeli. Nagy cég vagyunk, ez kétségtelen – de annyi riporterünk még nekünk sincsen, hogy a Galaxis sokmillió államának minden kis felkapaszkodott akarnoka kedvéért kirúghassunk egyet. Karaganon timmor Okarandarit hallották a BGH központjából, Probangiról.

Homargen vérig sértődött. A lomdarvai nagykövetük jegyzékkel fordult az ottani kormányhoz, kérve, hogy Szmbvrakénit azonnali hatállyal vonják felelőségre egy sor cselekményéért. Lomdarva természetesen a tudósító külföldi állampolgársága és a sajtó függetlenségéről szóló csillagközi egyezmény mögé bújva továbbküldte a jegyzéket Szavansznak és a BGH-nak. A homargenieiek sajtóperrel is fenyegetőztek, és egy váratlan fordulattal be akarták perelni Nindát is.

– Semmi akadálya – közölte Hiragi Szmbvrakénivel és a tévénézőkkel. – E pillanatban százezer palant követelünk Homargentől, a keresetlevelet hamarosan nyilvánosságra hozzuk. Ha a perüket megindítják, a követelésünk ennek megfelelően emelkedni fog.

Ez be is következett, Homargen megindította a pert, a Ninda Társaság pedig félmillióra emelte a követelését, olyan összegre, ami a nem túl gazdag kis államot a katasztrófa szélére sodorná.

pb-18 meghívás

„És őt hívták mindenhová, mindenért. A Szolgálat már háromszoros szűrőn vitte át a kéréseket, hogy csak a legeslegfontosabbak maradjanak meg. Máskülönb akkor sem tudott volna eleget tenni még a századrészüknek sem, ha semmi mást nem csinál, és a gondolat sebességével utazik. De azt még ő sem tud.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
43999. fñirrugan

Szúnahaum
Jasszani
43694. senut nahangan
788

Nindát egy cseppet sem érdekelte, hogy egy hetes elteltével a homargeni per odáig fajult, hogy a diktátor sajtója már magára a Testvériségre kezdett fenekedni. Válaszul az esszidzsinna megváltoztatta Homargen besorolását *biztonságosról nem biztonságosra*, és a homargeni kikötőben megjelentek a sárga egyenruhás szúni fegyveresek. Ezzel Ninda nem is foglalkozott, azért vannak az ügyvédei, hogy azok vacakoljanak vele. Mint mindig, több dologgal is foglalkozott egyszerre, nevelték Silenit, sportoltak, dolgoztak *Az Első Szianon*, Ninda koncerteken is fellépett – és ez idő szerint a haugímúi janníhaumban üldögélt és egy gyerekúdot próbálgatott a lányával. Ez is Ranguman gyártmány volt, PV5-ös, ami több hozzáértőt meglepett, mert egy ekkora gyereknek általában egyest vagy kettest vesznek, de Jasszaniban a legtöbben ismerték Silenit annyira, hogy volt némi sejtelmük az intelligenciájáról. A PV5-ös sokkal kisebb volt, mint Ninda úldjai, de volt két oktávja, három billentésmélysége, és persze nagyon szép hangja.

– Nagyon jól csinálod, sien – bólíntott Ninda, és rátette három ujját a saját úldjára, ami valamivel Silenié fölött lebegett. – Most nézd így. Ez egy dinnin.

Sileni leutánozta a kéztartást, három ujj három fehér billentyűn, közöttük egyegy kimarad. A bal kezével kellett lenyomni – állandóan azt használta, pedig eredetileg jobbkezes volt, de a száfunnup óta tudatosan tett rengeteg munkát a bal kezére, csupa olyasmit, ami finom ujjmozgatásos feladatot jelentett. Már megtanult írni bal kézzel is, majdnem olyan ügyesen, mint a jobbal.

Együtt nyomták le a dinnint a két hangszeren, s megszólalt a három hangból álló akkord kórusban. Többször is elpróbálták.

– Jó. Most tedd az apaujdat egygel jobbra: ez egy dinnuti.

Fizikailag Sileni már egy évvel a száfunnup után tudott üldözni, próbálgatta is, de hosszú távú érdeklődés azóta sem támadt benne. Talán majd később, mondták az anyukái, de ha később sem, hát akkor nem. Szinensi és Aini se sokat vett kézbe hangszert, bár mindketten tudtak játszani egy-két hangszeren, de csak otthon meg néha a janníhaumban zenélgettek.

Sileni éppen a dinnali billentyűzésénél tartott, amikor mindketten fölnéztek.

– Khatti – mondta Ninda meglepve. Személyesen még sosem találkozott a Ninda Szolgálat vezetőjével, aki ez idő szerint Auríhaumon élt.

– Ninda – felelte a fiú, és odahúzott egy ülökét. Helyet foglalt velük szemben. – Meghívást hoztam – tért rögtön a tárgyra, ahogy a szünik szokták.

– Nocsak, milyen ünnepélyes vagy. Mi legyen, sinnarszési, sáhaddihatun?

– Nem, nem én akarlak meghívni, csak közvetíteni jöttem. Nem is a saját szokásaink szerinti ügyről van szó. Egy avatóünnepségre kaptál meghívást, egy Hakkargi nevű világról. Téged szeretnének meghívni egy építkezés megkezdésére, hogy mondj beszédet. Elég komoly dologról van szó. Sugárgátat fognak építeni.

Ninda felvonta a szemöldökét.

– Még soha nem láttam sugárgátat.

– Hát most se fogsz, tudod, mennyi ideig épül az ilyesmi?

– Sejttem. És nincs is belőlük sok, ha jól tudom.

Khattinak nem volt szüksége a suaigára, fejből tudta a választ.

– A spirálkaron tizenhétről tudunk, de csak kettő van befejezve, és még kettő már aránylag előrehaladott állapotban.

Ninda közben nyugodtan gyakorolta tovább Silenivel a dinnalit.

– Nézd, ha így áteszed az anyaujjadat, megint másképp szól, így már finnin a neve. Mikorra szól a meghívás?

– Bármikorra, amikor neked alkalmas. Ők napokon belül fel tudnak készülni az eseményre.

– Jó. Mennyi idő az út odáig?

Ninda jellemző szüni módon nem kérdezte meg, hogy hol van az a hely, csak az utazás időtartamát. Khatti már felkészült erre a kérdésre is.

– Nyolc évbe telik.

Ninda összeráncolta a homlokát.

– Az azért egy kicsit sok, tizenhat évig távol maradni hazulról egyetlen ünnepség miatt.

– Futárhajóval mindössze huszonöt nap – tette hozzá a fiú.

– Az már jobban hangzik. Jól van. Fölhívnád nekem a siddalídun-haurórangit?

– Tessék – nézett egy férfiarc Nindára pillanatokon belül. Dzsúgartuni.

– Szükségem van egy futárhajóra egy Hakkargi nevű világra.

– Mikor? – jött a lényegretörő kérdés.

Ninda vállat vont.

– Az mindegy.

– Ki fizeti az útiköltséget?

– Az ottaniak... gondolom, a kormány.

– Rendben, hamarosan jelentkezem – bólintott a férfi, és kikapcsolt.

Ninda bólintott és vissza akart térni az üldhöz, de ekkor visszakapcsolt a suag.

– Egy pillanat. Azt mondtad, Hakkargi? Nem találok ilyen nevű világot a csillagtérképen.

Khatti maga felé fordította a kamerát.

– Bocsánat, ezt a nevet én mondtam Nindának, én pedig egy levélből vettem, amit onnan küldtek.

– Akkor fordítási hiba – mondta Dzsúgartuni –, megnézhetném az eredeti szöveget?

– Máris mutatom.

Pár érintés a suagon, s a férfi néhány pillanatig fejét vakarva tanulmányozta a képernyőjét.

– Nekem is ezt fordítja... én nem ismerem ezt az ábécét, a gép megmutatja, hogy hol van a név az eredeti szövegben, de ezzel nem jutok előbbre. Átadom... illetve pillanat, azt mondja, hogy egy sugárgát építkezésének avatására? Olyanból nem lesz sok. Máris mondom... szissz... igen. Egyetlenegy van, egy Haddari nevű világon. Mindenesetre odaadom a csillagászoknak, nem szeretném rossz helyre küldeni a hajót.

Kikapcsolt, és Ninda végre zenélhetett tovább nyugodtan. Khatti ott maradt mellettük és nézte őket, ivott egy-egy korty Milpun üdítőt, ők pedig zenéltek. Vagy másfél limli után Sileni figyelme kifáradt, elment játszani, Ninda pedig a fiúra pillantott.

– Beszélnem kell valakivel az ottani szervezők közül. Írok egy ünnepi beszédet, de kell hozzá a hely és a körülmények ismerete. Aztán le kell fordítani az ő nyelvükre.

Khatti mély tisztelettel bólintott.

– Azonnal írok nekik.

Ninda látta a tekintetében az ismerős rajongást, de nem szólt semmit. Számtalan emberében látta már, Szindorián és más világokon, s néha itthon is. Végül is ezek a fiúk és lányok azért alapították meg a Ninda Szolgálatot, hogy neki, Nindának segítsenek – és mi másért, mint rajongásból? Ő javasolta, hogy legyen a Szolgálat tagjainak fizetése is, hiszen telne rá a pénzéből, de őket ez nem érdekelt, leszávagták, ők lelkesedésből csinálják.

Odapillantott a játszószőnyegre, ahol Sileni éppen eszmecekerét folytatott egy kiscsivel, és felállt.

– Ilet – mondta Khatti thabbuanul, hogy ez az.

Rápillantott.

– Kha?

– Most már értem, miért tartanak téged a legnagyobb embernek a Galaxis történetében.

Ninda elmosolyodott.

– Ugyan miért?

– Mert még abból is, ahogy felállsz, olyan nyugodt, szelíd méltóság sugárzik, mintha... de nem. Te nem olyan vagy, mint a Galaxis szelleme. *Az* vagy. Amikor rám nézel, tudom, hogy tudsz rólam mindent, a múltamat és a jövőmet, a legtitkosabb érzéseimet...

– Ahhoz nem kell semmilyen különleges képesség – felelte Ninda gyengéd megértéssel. – Elég nőnek lenni.

– Te más vagy – felelte Khatti. Felállt és mellén keresztezve két karját meghajolt Ninda előtt. – Megtiszteltetés számomra, hogy ismerhetlek, Ninda Jakhanún-szu-thobbinan Írszi.

541.

pb-19 úti készülődés

„Igen, persze, ő a legkarizmatikusabb ember is, aki valaha élt. De ha ennek a lélekrajzban keressük nyomát, nem fogunk célhoz érni.”

Aini:

Ninda lélekrajza a csoport számára,

I. szint, bevezető

Az, hogy egy szűnit meghívnak egy dzserang világra, a Testvériségben természetesen semmiféle visszhangot nem keltett. Évente többször is megesett, hogy művészeket fellépni, tudósokat előadást tartani hívtak meg név szerint, és még gyakoribb volt, hogy egy-egy világ aziránt érdeklődött, tudna-e Szúnahaum szakembereket küldeni valamely beruházásuk számára. Az már azért a szűnik ingerkűszöbén is átjutott, ha egy dzserang világ sugárgát épített, egy ilyen méretű és ritkaságú építkezésre ők is felfigyeltek. Ez ugyanakkor komoly bevétel is volt a Testvériségnek, még annak ellenére is, hogy sugárgát – emberbaráti megfontolásból – sem a szűnik, sem senki más nem épített haszonért, a Testvériség az anyagárat és a szállítási költséget számította fel, semmi mást, és azt is majdnem mindig hosszú lejáratú, kamatmentes kölcsönként nyújtották. A spirálkaron épülő és épült tizenhét sugárgát mindegyikében benne volt Szúnahaum is, harminctól hetven százalékig terjedő részesedéssel, és a világok egy kivétellel azóta is fizették a törlesztőrészeket: a kivétel Nilbarriri volt, amely elég gazdag volt ahhoz, hogy az építkezés nagy részét maga állja, a kölcsönöket pedig mindössze húszezer szűni év alatt letörlesztette.

Az, hogy egy sugárgát építkezésének megindítására egy szűni hírességet kérnek fel, nem volt éppen egyedülálló eset, de így is határozottan átjutott a szűni társa-

dalom ingerküszöbén – főleg mert az illető olyasmiről volt híres, ami a szúnik szemében a legfontosabbnak számított, a nindaran törzs alapító törzsfőnöke volt.

De még ennél is nagyobb jelentősége volt a szúnik szemében annak – éppen azért, mert Ninda egy új törzscsalád alapítója volt –, hogy kapott egy új seurut. Minthogy a janníhaumban történt, a hír azonnal szárnyra kapta. Megjegyezték thabbuan eredetiben és le is fordították: „a nyugodt, csendes méltóság adománya”.

S már aznap este jelentkezett Sotten, aki elmondta, hogy a thabbuan nyelv szabályai szerint ez a seuru hibátlan – nem meglepő módon, elvégre Khattinak ez az anyanyelve –, de a fhangí precízebben körberajzolt fogalomtárában a thobbinan konkrétan a vihar előtti csendet jelenti, olyanfajta csendet, amiben az ember vára-kozással néz a csend vége elébe. Ez a mellékjelentés a köznapi thabbuanban nincsen meg. Ezért javasolt egy alternatív változatot a seurura: Ninda Jakhanún-szulkhaldrinan Írszi. Ez közönséges thabbuan nyelven és a fhangí fogalomtárában is azt jelenti, amit Khatti eredetileg ki szeretett volna fejezni.

A szokások azonban tiltják az egyszer már adományozott seuru megváltoztatását, ezért Sotten változata egy újabbnak számított. Így már négy volt neki, ami a legnagyobb ritkaságszamba ment, olyanok még csak akadtak, akik kettőt is kaptak életük folyamán, de már azok sem érték el a népesség egy százezred részét, akiknek egyáltalán volt egy.

Nindának is hallottak már erről a sugárgátról, még az előkészületek valamely korábbi fázisában, de éppen akkor történt a földrengés, ami után minden figyelmüket Silenire összpontosították. Így most utána kellett járnia mindennek. Khatti felhívására egy tanár jelentkezett a csillagászati tanszékről, akivel Ninda mindenekelőtt tisztázta, hogy is hívják azt a világot.

– Hađđari – mondta Mannokal professzor olyan kiejtésben, ami Ninda lelki szemei előtt kleom hangokkal jelent meg. – De semmi probléma nem lesz abból sem, ha Haddarinak vagy Hakkarinak ejted, esetleg...

Ninda erőteljesen megrázta a fejét.

– Hađđari – ejtette ugyanúgy, ahogy a professzor. – Nem lehet, Nokomu, nekem beszédet kell tartanom, nem tehetem hibás kiejtéssel. És pedig minden szót helyesen kell kiejtenem, mert az egész beszéd a ti nyelveteken lesz.

A professzor álmélkodva simogatta keskeny kis szakállát, ami egyébként csupasz álláról függött alá.

– Hađu nyelven fogsz beszédet tartani?

– Igen. És mielőtt megkérdezed, összesen két szót ismerek, a világ nevét és a nyelv nevét, mert most kimondtad. De a te elbeszélése alapján megírom a beszédet, egy nyelvész lefordítja és megtanít helyesen kiejteni, hangsúlyozni, mindent, én pedig elmondom.

– S mennyi időt szánsz minderre?

– Körülbelül egy szúni év múlva ott leszek nálatok.

– Hhhhhiiiiiiii – mondta döbbsen a professzor.

Ninda bólintott, és több tucat kérdést tett föl a sugárgát építkezésével kapcsolatban, amikre kimerítő választ kapott. Miután elbúcsúzott a professzortól, megírta a beszédet és elküldte az egyetemnek, hogy fordítsák le, aztán egy nyelvész tanítsa őt meg hibátlanul elmondani.

Közben még nyolcszáz körül írt Dzsúgartuni, a szúnik szervezésére jellemző módon egyből neki, nem Khattinak, pedig az eredeti hívást az ő suagjáról kapta. Küldött egy listát, hogy mely időpontokban indulhat a futárhajó. Rajta volt a hajók és a pilóták neve is, de a felszállási hely nem, hiszen az lényegtelen, aungirral kell felszállnia egyenesen hazulról vagy ahol éppen abban a pillanatban tartózkodik, aztán a hajó úgyis valahol a levegőben vagy az úrben veszi föl.

A lista dzsirat és higit reggeltől estig összesen húsz futárhajót sorolt föl, amik ügyeletben lesznek ezen a két napon. Éjszaka csak sürgős esetben indul futárhajó, elsősorban mentési céllal.

Ninda beszélt a családjával és Hangilaorannal, aztán választott hajót. Másnap hatszázkor szeretne indulni a *Fógarinnur-hilgi Ásszihaupp*al, amit Írdzsami és Henu fog vezetni. Hamarosan hívta is Írdzsami, egy sötétszürke bőrű, rövid szőke hajú fiatalember, hogy összeismerkedjen vele és megkérdezze, mi lesz a hajó hívójele.

– Küldetésben a futárhajók nem a rendes nevüket használják – magyarázta –, hanem általában az utas nevét, vagy ha azt nem akarják felfedni, akkor valamilyen más hívónevet.

Ninda elmosolyodott.

– Hát ha ez a szokás, akkor tessék, használjátok az én nevemet.

A pilóta bólintott.

– Örülök, hogy én vihetlek oda. Azért ez egy történelmi jelentőségű küldetés.

Ninda elmosolyodott.

– Az én beszédemmel vagy anélkül, de mindenképpen felépítik azt a sugárgát, Írdzsami.

– Nyilván. De a te beszédeddel fogják megkezdeni. És mi már rég nem is leszünk az élők sorában, amikor elkészül – és az emberek újra megnézik majd a te beszédedet. S amikor a gát megvédi őket, akkor megint.

Ninda szokásos nyugodt mosolyával bólintott.

– Hpátí asszan nirkana hpí sisszatun-féníran. Ez áll a Jalgahannú dzsullá bevezetőjében. Élj úgy, hogy megőrizhessék emlékezetükben azt, aki voltál.

A pilóta is mosolygott.

– Te tényleg száhpain-sédauni vagy, ohangi.

– De igazából a sugárgát nem engem segít majd megmaradni az emberek emlékezetében, Írdzsami, hanem akik tervezték és felépítik. Az sokkal nagyobb munka. Amit én csinálok, az mondjuk egy limlit vesz igénybe. Az építkezés a fontos, ohangi. Hadđari világának fennmaradása. Azt mondják, nagyon szép világ, és nem akarják elhagyni. Milliószer olcsóbb lenne kiüríteni, mint felépíteni a gátat,

de az emberiség mindig úgy fejlődött, hogy a veszéllyel szembeszállt, ha tudott, és csak akkor fogta menekülőre, ha mást nem tehetett.

542.

pb-20 sugárgát

„Egész sor eseményen figyelhettük ezt meg. Például Haddarin a sugárgát indítá-sakor. Ahogy végigjárta azt a világot és mindenütt beszélt az emberekkel. Vele voltam és láttam, hogy sehol sem célja azt az érzést kelteni, hogy ezt a világot ő fogja megmenteni a pusztulástól. Az érzés már megvolt az emberekben, mielőtt ő a nevét hallotta volna annak a világnak.”

Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
4.

Haddari Nađrivarŧen 293. 66. 9. 20

Mitelli szerint a hađu nyelv írásrendszere túl bonyolult volt ahhoz, hogy Ninda egyetlen beszéd kedvéért megtanulja, ezért latin írással fordította le a szöveget, mert azt jól ismerte Ninda is, Haŧni és ő maga is. Kis pontokkal látta el a betűket egyes hangok visszaadásához. De a beszédet nem ő tanította meg Nindának, hanem Haŧni Őurakon, az ország egyik legismertebb színésze, akit kiváló beszéd-technikájáért is méltattak.

Ninda valósággal látta maga előtt a betűk alatt a sok-sok pontot, ahogy végigtekintett Nađrivarŧen pötytös házain. Itt ez volt a divat, tíz házból hetet-nyolcat színes pötytők ékesítettek, a falak fehérek voltak, a pötytők némelyik házon egyféle színűek, máshol többfélék, elszórva, összevissza. Akkorák voltak a pötytők, mint maga Ninda. A többi ház egyszínű volt vagy csíkos, egy régebbi divat szerint.

A város alaprajza egyszerű volt: az egyik irányban hat főút, a másik irányban öt, széles, nagy utak, középen fasorokkal, mintha óriási forgalomra méretezték volna őket, pedig a forgalom gyakorlatilag teljes egészében a levegőben zajlott. A főutak által közrezárt területeken rapszodikus elrendezésben egy csomó tömbház, nagy parkokkal körülvéve.

Lassan repültek végig Nađrivarŧen fölött, ahogyan az előző városok fölött is. Ez a vidék a Őumell völgye volt, egy jókora folyamé, amely a Naker-hegységben eredt és a Őavomi-tengerbe ömlött, arra tartottak, illetve már meg is érkeztek, mert Nađrivarŧen után már csak Őumellori volt, a folyótorkolatban épült üdülő-

hely, színes napernyők alatt napozó emberek a homokon, szaladgáló gyerekek, a vízben úszók, csónakázók, vízisiklózók, a víz fölött az örökös mentőrobotok. Ez volt a negyedik hely, ahol szálltak. Nindát persze ugyanazzal a rajongó szeretettel fogadták itt is, mint Arevartēnben, Ankomadiban és Nadrivartēnben.

– Nem – mondta el százszor is –, nem én fogom építeni azt a sugárgátat, én csak beszédet mondok.

Ezt persze mindenki tudta, még jobban is nála, hiszen az ország népességének a fele részt fog venni az építkezésben a közeljövőben, aki nem közvetlenül, az közvetve, az építési területeken összesen nyolcmillió szállodai férőhelyet létesítettek, több tízezer étterem létesült, üzletek, még színházak is. Hađđarinak eredetileg csak huszonkétmillió lakosa van, de mind a négy váltásban ötmillió fog magán az építkezésen dolgozni. A húszmillió szakmunkás fele külföldi. A Testvériségből is érkezett háromezrezer. Mindez a hadseregnyi ember kétszázmillió munkagépet fog kezelni. Egymillióan lesznek beosztva az építkezés saját mentőszolgálatához. Hárommillióan a szervizszolgálatához. És a tíz óriási városban, amik azért épülnek, hogy ezt a rengeteg embert elszállásolják és ellássák, további ötmillió ember fog ezen dolgozni, sokan azok közül is külföldről érkeztek. Még fognak is, az építkezés egész időtartama alatt jönnek majd kereskedők és vállalkozók, akik keresni akarnak ezen a hatalmas embertömegben.

Tízezer-ötszázhusz szúni évig fog épülni a gát, és csak magára az építkezésre tizennégyezer dzsimupot fognak elkölteni. Amikor Halviđ Novarkoş, az egész építkezésért felelős vezető főmérnök ezt a számot kimondta, Ninda úgy rábámult, hogy a férfi megkérdezte:

– Bocsáss meg, talán rossz a kiejtésem?

Külön az építkezés miatt tanult meg szúniul, hiszen a Testvériség hatalmas összeggel szállt be.

– Nem, dehogy – felelte Ninda –, csak még soha nem hallottam ezt a szót kimondva, hogy *dzsimup*.

Pedig szúniul volt, és azt jelentette, hogy egymilliárd palan. A spirálkar egyik legmagasabb árfolyamú valutájából egyszerre egymilliárdot nagyon ritkán mozgattak meg. Itt pedig még ennek is a sokszorosát. Tizennégybillió palan tízezer év alatt – naponta negyvennégy milliót fognak rákölteni csak az építkezésre. Azaz-hogy csak a gát építésére. A városok, a hajók, a gépek, a beláthatatlan mennyiségű felszerelés ebben még benne sincs.

– Mitől függ, hogy mennyibe kerül egy sugárgát megépítése? – kérdezte Nomboka még a *Hinanni Dzsibur* suárjában tartott sajtótájékoztatón.

– Ha a pénz értékét konstansnak vesszük – felelte Rānavorđ gazdasági vezető –, tehát kiegyenlített vásárlóerővel számolunk, akkor elsősorban az adott világ két fizikai jellemzőjétől: a tömegétől és az átmérőjétől. Ez a kettő határozza meg a világ középpontjától számított, úgynevezett érintő távolságot. Ez nem egy fix érték, hanem egy terület, amelyen belül bárhol elhelyezhetjük a gátat. Természetesen a

legalacsonyabb pályát választjuk, hiszen a gát felülete a sugár négyzetével arányosan növekszik.

– Mekkora lesz a sugárgát? – kérdezte Ninda.

– Szüni mértékben számolva – felelte Halvid – az átmérője tizenhatalmian két-százötvenöt szirsi, a külső felülete tehát tizenhárom egész harminchat század milliárd hircan.

– Szissz-szissz...

– A sugárlapok átlagos mérete száz hircan, tehát több mint százmillió lesz belőlük. Maguk a lapok aránylag nem is kerülnek sokba, a mozgatószerkezet – hiszen nyitni-csukni lehet őket – még kevesebbe. Az igazán költséges része a karbantartórendszer és a tartóstruktúra.

– Főmérnök úr kérem – kérdezte Nomboka –, egy sugárgátat többször is fel lehet használni?

– Természetesen. Annak persze végtelenül csekély a valószínűsége, hogy valaha lesz olyan világ, ahol egynél többször lesz szükség sugárgátra. De semmi akadálya annak, hogy a kataklizmát követően szétszereljék és egy másik világ fölött állítsák fel, az eredeti építési költségek elenyésző töredékéért. Ilyesmi természetesen még nem történt, hiszen az eddigi sugárgátak közül még egyetlenegy mellett sem robbant fel a szupernóva.

Ninda közben a fali képernyőn levő fotórealisztikus, de nem méretarányos festményt szemlélte. Balról Hađđari gömbje, jobb felét betakarja az űrben lebegő ezüstfehér, hatalmas félgömb. Jobbról pedig a Haumma, a nagy vörös óriáscsillag, amelyből folyamatosan áramlik a hidrogén a mellette levő fehér törpe, a Halli felszínére, korongot alkot körülötte, és a korongban mindennap milliárd és milliárd amdzsré tömeg süllyed bele a fehér törpe anyagába. Egy nap a csillag tömege átlépi a Felső Határt, és a belső hő már nem lesz képes ellensúlyozni. A csillag összeroppan, a magjában a hélium egyre nehezebb atommagokká fuzionál, azután a minden addiginál hatalmasabb hő szétrobbantja a csillagot, aminek anyaga kevéssé sugárzasként repül szét az űrben – mindössze tíz érangra Hađđari városaitól és tengeri fürdőzőitől.

Még soha nem robbant fel olyan szupernóva, ami ellen sugárgátat építettek. A legöregebb gát sincs még negyvenezer éves, és egy szupernóva-robbanást legfeljebb százezer éves pontossággal lehet megjósolni, nagyon kedvező esetben. Átlagos esetben inkább tízmillió éves pontossággal.

Ninda egy hetest töltött Hađđarin, bejárta az egész világot a jéghideg Fűrennon-szakadéktól a trópusi erdősegekig, nagyvárosokat és kicsiny falvakat. Vele volt Lí, Dzselli meg az Uori, és egymást váltó idegenvezetők csapata. Néha egy rövid időre ledőlt egy-egy szállodai szobában, ami előtt az elnöki testőrség tagjai őrködtek.

pb-21 beszéd

„Ugyanakkor azt is gondolom, hogy abban, hogy ő az lett, aki, a legfontosabb szerepük a tömegeknek volt, akik lehetnek ugyan névtelenek és arctalanok, de számtalan helyen és időben ők irányították az eseményeket.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
bevezető, 2.*

**Hađđari
Aļerastēn
293. 66. 12.
50**

A pódiumot a főváros főterén, az elnöki palota előtt állították fel. Mintegy három rígin magasan emelkedett a tér kövezete fölé, egymásra fektetett, fölfelé egyre kisebb korongokból állt, amik fehérek voltak, de nem egyszínűek, valamilyen márványszerű minta borította őket.

A legfelső korong szélén körben zászlórudak álltak, rajtuk az építkezésben részt vevő húsz ország zászlóival, és középen a hađđari nemzeti zászló: vízszintesen csíkozva barnával, sárgával, zölddel és feketével, amik a hegyeket, a gabonamezőket, a réteket és az ásványkincseket jelképezték – s a jobb oldalon, a zászló teljes magasságát és több mint a fele szélességét eltakarva, egy óriási fehér korong. A sugárgát jelképe, nemrég került a zászlóra, a gát megépítését eldöntő népszavazás külön határozott erről is. Nindának a Sínisuál jutott róla eszébe, azt is rárajzolták Szúnahaum zászlójára, de rajta van Szúnahaungaur is, amit pedig a Sínisuál teljesen eltakar. Itt a fehér körbe nem tettek semmit, magát Hađđari világát a körön belül nem jelképezi semmi, csak a körön kívül a színes csíkok.

A zászlórudak tövében népes embercsoport állt körben: az államelnök, a kormány tagjai, a nagyobb városok polgármesterei, a gát tervezői és építésének vezetői, valamint az építkezésben közreműködő államok küldöttei. Középen kicsiny, ovális emelvény, fölötte lebegett Hađđari labda nagyságú gömbje, lassan forogva, s előtte időnként megjelent, majd eltűnt a sugárgát fehér félgömbje; vetítve volt mindkettő.

A teret félkörívben vette körül a közönség számára épített sokszintes tribün, amin egyetlen szabad hely sem akadt.

Ötvenkor megszólalt egy dzsógirütés, és feltárult az elnöki palota kapuja. Egy kislány és kisfiú lépett ki rajta, fehér ruhában, hagyományos hađu fejfedőben, a kezükben virágcsokor – s mögöttük jött Ninda. A hallgatóság tökéletes csenddel adta jelét tiszteletének.

Fellépkedtek a pódiumra vezető hosszú rámpán, aminek végén rés maradt a zászlórudak és az emberek között. A két gyerek megállt az ovális emelvény két oldalán, Ninda pedig fellépett rá, a forgó világgömb mögé.

Fehér köntös volt rajta, a már Szindoriáról is ismert fekete apmetnis, fején ugyanolyan hađu fejfedő, mint a téren mindenkién, és a hátára csatolva a fehér Ranguman.

Kivárt egy kicsit, majd megszólalt, csengő hangja végigszárnyalt a hatalmas téren, s az élő közvetítés révén a spirálkar talán valamennyi világára eljutott, meszebbre, mint eddig bármikor.

– Hađđari népe!

Tökéletes kiejtéssel beszélt a hađu nyelvet, és semmilyen sűgöt nem használt.

– Világotok, amelyen most én is állok, nagyon régi világ. Lassú keringésével is közel háromszázszor megkerülte már napját, a Lamen csillagot, amióta az első telepések leszálltak rá. De Hađđari története sokkal hosszabb ennél. Százezer éve, hogy tájait benépesíti a fehér lombú munťfa. Negyedmillió éve, hogy a rózsaszín és a kék levelű munť megjelent. Egymillió évesek zöld lombú fafajtái. Kétmillió éve népesítették be a növények a szárazföldet. És ötmillió éves a tengeri élet. Negyvenezer őshonos növényfaj él Hađđari világán, kétezer bevándorolt faj és négyszáz keresztezett faj. S bár állatok nem alakultak ki Hađđarin, félmilliárd haszonállat legelészik Raņunas, Mevati, Hanela és Vanuřas rétjein, háromszázezer házikedvenc él házaiban, és huszonkétmillió ember!

Körbehordozta pillantását a közönségen.

– Huszonkétmillió férfi és nő. Gyerekek, felnőttek, fiatalok, őregek. Huszonkétmillió ember, akiket egyáltalán nem fenyeget az a veszély, ami ellen most harcba szállnak. Amennyire ember ebben bizonyos lehet, bizonyosak vagyunk, hogy a mai csecsemők dédunokái is még tökéletes biztonságban lesznek. Még azoknak a dédunokái is. Egy napon azonban ennek a biztonságnak vége szakad. A Haummától nyert hidrogéntömegek hatására a Halli összeroppan és felrobban. Egy évvel később Hađđari égboltja vakító fehér fénybe borul. A kemény ionizáló sugárzás valósággal lemarja felszínét. A növények elpusztulnak, azután lángra lobbannak. Minden víz elpárolog. A termőtalaj porrá bomlik. Hađđari radioaktív felszíne évtizedekre lakhatatlanná válik. Az emberek és ingóságai elszállítására egy év áll majd rendelkezésre, amíg a robbanás energiája ideér – és bármilyen hosszúak a hađđari évek, ez nem lesz túl sok, hiszen addigra már sokkal népesebb lesz ez a világ, talán sok milliárd lélek él majd rajta.

Két kezével ívet írt le az előtte forgó világgömb mellett, mintegy átölelve azt.

– Hađđari népe azonban úgy döntött, hogy ezt nem engedi! – csattant fel. – Nem létezik módja annak, hogy a nukleáris reakciók fizikáját megváltoztassuk. Nincsen mód arra sem, hogy meggátoljuk a hidrogén átáramlását a Haummáról a Hallira. Ha legerősebb gépeink erejét milliárdszorosára tudnánk fokozni, az is csak annyi lenne ebben a harcban, mintha egyetlen baktérium próbálná ledönteni a Šuvement-hegy tömbjét. A Halli felrobbanását sem megakadályozni, sem késleltet-

ni, sem erejét csökkenteni nem lehet. Amire képesek vagyunk, az az, hogy megvédjük Haddari világát. Az erőviszonyok szerencsére e ponton kevésbé aránytalanok, mint a robbanás helyszínén, mert nem a Halli méretei számítanak, hanem Haddari sokszorta kisebb átmérője – s még így is a legnagyobb építményt kell megkonstruálni, amit ember valaha alkotott a Galaxisban. A tizennyolcadik legnagyobbat, időrendben.

Ismét tartott egy kis szünetet.

– Százmillió hatalmas ravaşillemezből fog állni a félgömb alakú gigász. Minden lemez háromrétegű, a rétegek között karbantartó robotok végzik őrjáratukat és a legapróbb sérülést is kijavítják. A széleken a lemezek átfedik egymást. A tartószerkezetnek is megvannak a maga javítórendszerei. A félgömb peremén pedig tértaszítók lökik el azokat a részecskéket, amelyek ott haladnak el, nehogy Haddari vonzásába kerüljenek és mégiscsak becsapódjanak. Ez az alkotás nem csak a pusztá fizikai kiterjedése miatt gigantikus, hanem mert tökéletes, hibátlan. Annak kell lennie. Ha hibásnak bizonyul *akkor*, amikor majd szükség lesz rá, akkor már sem idő, sem mód nem lesz kijavítani. Ezért építik meg húsz ország szakemberei egyből úgy, hogy tökéletes legyen. Abban a meggyőződésben indítom el most Haddari történelmének legnagyobb munkálatát, hogy ezzel új korszakot nyitunk Haddari és a Galaxis történelmében is!

Megérintette mellén a Ranguman szíjának csatját, amely kinyílt, a szíj besiklott a hangszerbe, az pedig kecses mozgással megkerülve Nindát elébe csusszant.

Ninda nem nézett le a billentyűzetre, ahogy lenyomta az első dzsí-silad akkordot, s az emberek felálltak a tribünön. Ninda velük együtt énekelte a haddari nemzeti himnuszt.

Amikor a dal véget ért, néhány pillanatig még várt, aztán jobbra nézett és elkiáltotta magát:

– Első şilum, felszállás!

Jobb keze irányában, egy-két szirzi távolságnyira várakozott az első hajócsapat, a város épületei még ilyen messziről is csak kis részben takarták a keskeny, de magas, henger alakú teherhajókat. Aztán már egyáltalán nem, ahogy Ninda utasítására megindultak felfelé, az égbolt negyedrészt elsötétítve.

Ninda balra nézett.

– Második şilum, felszállás!

Balról is elindultak a hajók, Ninda pedig még egyszer körbetekintett az elragadtatott közönségen.

– *Szígasszi Jarrahu! Ilambaut Fónird! Hangihénu! Hinanni Dzsilbur!* Felszállás!

pb-22 hazaindulás

„Vannak napok, amik csak úgy eltelnek, semmi másra nem jők, mint hogy kitöltik az időt a következő napig. Ez elkerülhetetlen. Akkor vagy szerencsés, ha minél kevesebb ilyen napod van.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szian,
416. sómir*

Ninda
43695. muhat ukingahan
852

– Hány éves is vagy te voltaképpen? – tudakolta Henu, mialatt Írdzsami zárta a tifongokat és felkészült a kidokkolásra.

– Kétszázhárom – pillantott rá Ninda.

– Honnan van neked kétszáz év alatt ez a... – a lány néhány pillanatig keresgélte a szót, aztán erőteljesen megrázta a fejét. – Nem, nem tudom megfogalmazni, micsoda. Nem mondhatom, hogy karizmatikus személyiség vagy, mert igen, az vagy, de ennél több. Ahogy ott álltál azon az emelvényen, mint... mint a megtestesülése valami végtelenül hatalmas dolognak...

Ninda sóhajtott.

– Nemegyszer neveznek valamiféle galaktikus szellemnek.

– Hát minimum – bölintott Henu, és odagördült a görgős székével a bátyja mellé, segített neki kivinni a *Nindát* a dokkzsilipen.

– Jövőre Szúnahaumon, *Hinanní Dzsilbur* – mondta Írdzsami.

– Jövőre Szúnahaumon, *Ninda* – felelte a nagy hajó jauhánan-fódirja, és a kicsiny futárhajó nekivágott az űrnek. Először tettek egy kis kanyart Hađđari fölött, és megszemlélték az építkezést. E pillanatban ez egy csapatnyi hajót jelentett, amik laza csoportban álltak az űrben, s közöttük munkagépek és emberek felhője tevékenykedett, de hogy min, azt nem lehetett látni. Kicsit nézték őket, aztán Írdzsami Nindára pillantott, aki bölintott, és elindultak kifelé a naprendszerből.

– Jum-jum – mondta Henu, és megfordult a székével. – Szóval te afféle galaktikus szellem vagy, alig kétszáz évesen. Sőt már jó ideje, gondolom.

Ninda elmesélte az első Nomboka-interjú és a nyomában támadt szindoriai kultusz történetét.

– Nyolcvankét éve? Ahhoz túl sok, hogy afféle múló divat legyen, mint némelyik énekes sztáré, akit dzsúmfordulóra elfelejtenek.

– Igen... és ráadásul ott a szindoriai dzsáhifannun, amit hozzám kötnek.

– Joggal. – Írdzsami nem nézett föl a műszerekről, amiknek semmiféle ellenőrzésre nem volt szükségük, de az űrben nincs túlzásba vitt óvatosság. – Hiszen a te kedvedért rendeztük. Mi is ott voltunk, a *Julladi Rigandupon*, és néztük a közvetítést.

– Igen – mondta Henu –, de akkoriban sem derült ki, hogy mitől vagy te... *ilyen*.

Ninda higgadt, szelíd, rezzenéstelen pillantása tele volt megértő szeretettel.

– Bölcs ember vagy, Henu. Tisztában vagy vele, hogy milyen keveset tudsz. – Aztán elnevette magát. – Erre nincs válasz, ohangi. Senki sem tudja, miért hiszik rólam ezt a sok csodadolgot. Ők maguk sem tudják. Valakitől, valahonnan ezt hallották, és azóta kritika nélkül elhiszik.

– Nem, nem, sien. – Henu megrázta a fejét, részben azért is, hogy szabaduljon a furcsa érzéstől, ami elfogta, ahogy belenézett abba annak a hidegkék szempárnak a meleg tekintetébe. – Én ezt nem veszem be. Akármit látnak benned az emberek, az ott van. Én is látom, hogy különleges vagy.

– Mindannyian különlegesek vagyunk – felelte Ninda csendesen –, csak mindenki másképpen. A Horgikun-tahúni dzsullá egyik fejezete felsorol több tucatnyi emberi jellem típust, aztán közli, hogy ha még tízszer ennyit tenne hozzá, akkor is csak a legáltalánosabb típusokkal tudna foglalkozni.

– Kétszázévesen dzsullákat olvas – dünnyögte Írdzsami csak úgy magának.

– Szeretem az efféléket. A régi korokban sok minden másképpen volt, máshogy éltek az emberek, más problémák foglalkoztatták őket – de az is nagyon tanulságos, hogy mik azok a dolgok, amik nem változtak több tízezer év alatt sem.

– Például mi nem változott?

– Például hogy ma is kereskedőnemzet vagyunk, akárcsak a Horgikun-tahúni dzsullá keletkezésének idejében, negyven-negyvenötezer évvel ezelőtt. Sokat változott a kereskedelmünk összetétele: akkoriban az utasszállítás csak kicsiny részét tette ki a bevételeinknek, hiszen még nem volt meg a mai hatalmas utasszállító flottánk. Akkoriban is nagy forgalmat bonyolítottunk le ércekből és feldolgozott fémekből, mint nyilván minden nagyobb cég, viszont mások voltak az arányok, például a ma gyakorlatilag értéktelen, csak ékszerek készítéséhez használt arany akkoriban értékes fémnek számított. Nem változtak természetesen az alapvető szokásaink, ma is a jannihaumban gyűlünk össze, ma is ünnepelünk hetesenként egyszer, ma is namindan évet tartunk tizenkét évenként. Keveset változott az étrendünk, akkoriban valamivel több húst ettek a szúnik, főleg a nagyobb termetű állatokból, mungit, rarimbát, szarvasmarhát, viszont egyáltalán nem ettek úmant, mert ez az állat még nem létezett, azóta lett kinemesítve. Valamivel kevesebb halat ettek.

– Nahát – mondta Henu. – Én azt hittem, a szarvasmarha az, amelyik rövid ideje létezik.

– Nem, a szarvasmarha nagyon régóta meglevő faj. Valamikor azt hitték, hogy még Ősi Földről származik, de erről ma már nem annyira vagyunk meggyőződve.

Valószínűleg a Sötét Lyukban háziasították – így nevezik azt az időszakot az Ősi Földről való kirajzás és Szúnahaum-sínarraómi betelepítése között, amiről alig tudunk valamit.

– Nocsak. Milyen hosszú az az időszak?

– Nem tudjuk. Senki sem tudja. Természetesen két eseményorról beszélünk, mind a kirajzás, mind a betelepítés sokáig tarthatott, minimálisan évezredekig mind a kettő. Minden bizonnyal hosszú idő telt el a két időszak között, nincs például bizonyítékunk arra, hogy a szúni nép valaha élt volna Ősi Földön. Felteszük, hogy a földiek nagyszámú világot népesítettek be, ami legkevesebb egy évtizedet igénybe vehetett, de lehet, hogy sokkal többet – és ezeknek a világoknak egyikén alakulhatott ki a szúni nép, akik azután Szúnahaum-sínarraómira költöztek, később további világokra is. De hogy mennyi időt éltek a korábbi világon vagy világaikon, hogy azok melyek voltak, hogy milyen népek voltak az őseik – ezt mind-mind nem tudjuk.

– Nincs is esély, hogy kiderüljön?

Ninda elmosolyodott.

– Csak a *Jamagi*. Nyolcezer évvel ezelőtt Hanimor Rop-Kalpu írt egy fantasztikus regényt, amiben rábukkannak egy űrben sodródó, elhagyott hajóra. Százezer éve úszik az űrben elhagyatva. Találnak is rajta ősrégi tárgyakat, de a számítógépekben már semmilyen adat nincsen, a tárolók régen tönkrementek. Úgyhogy nem csupán arra lenne szükség, hogy találjunk egy ilyen elhagyott *Jamagit*, hanem az is kellene hozzá, hogy valami olyan adathordozón legyenek benne adatok, ami túlél ennyi időt – no meg az is, hogy számunkra hasznos adatok legyenek azok. Mert például ennek a hajónak a számítógépében semmi sincsen arról, hol és hogyan élnek a szúnik most. Az útvonalunk adatai vannak benne.

– Hát hajót még akár találhatunk is – vélte Írdzsami. – A Galaxis hatalmas. Nem véletlenül vannak minden hajón, a dzserangoknál is, többszörösen túlbiztosított kommunikációs rendszerek, lokális és csillagközi kommunikációra is. Mert ha itt, egy lakott, jelentős forgalmú rendszer kellős közepén elnémul minden kommunikációs eszközöd, akár évek telhetnek el, mire véletlenül rád akad valaki. Ilyenkor a laikusok azt mondják, hogy „de hát távcsővel is megláthatják”, mert fogalmuk sincsen az űr méreteiről. Meg, persze. Talán majd egyszer. Egy lakatlan naprendszerben viszont esetleg évmilliók múlva sem.

– Mi nem lépünk be lakatlan rendszerekbe – tette hozzá Henu. – Amióta Szúnahaumot birtokba vettük, felfedező utakat csak kisebb flottákkal teszünk.

pb-23 hazaút

„Közhely, hogy egy szüni mindenütt otthon van a Testvériségben. Bárki megmondja, merre van a legközelebbi jannihaum. De miért nincsen egy szindor mindenütt otthon Szindorián, egy hinnul mindenütt otthon Hinnuldudon, egy sídi mindenütt otthon Sídiben? Mert például egy szaiszi is mindenütt otthon van Szaiszon. Ebben mi nem vagyunk egyediek – csak ritkák.”

Angrolími:

Népszokások és társadalmi konvenciók,
744.

Ninda hadđari szereplését senki sem hozta előre a sajtó tudomására, még akkor sem esett róla szó, amikor odafelé menet két alkalommal is tévébeszédet tartott. Az ünnepséget természetesen közvetítette az összes csillagközi hírügynökség, és Ninda valamennyi tévés barátja foglalkozott vele – közülük Nomboka személyesen ott volt, és csak a helyszínen tudta meg, hogy Ninda fog beszédet tartani. Marořil sugárgátminiszter tartott sajtótájékoztatót, ő jelentette be, és elmondta, hogy Ninda hajója nemrég szállt le a kikötőjükben – természetesen a *Hinanni Dzsilburra* gondolt, hiszen a *Ninda* még a nyílt űrben dokkolt be a nagy kereskedőhajóra, és egyetlen dzserangot sem avattak be abba, hogy Ninda mivel utazott és honnan –, hamarosan ő is tart majd egy sajtótájékoztatót, azután pedig beutazza Hadđarit, feltehetően néhány napot eltölt ezzel. Az ünnepség időpontját nem ez fogja meghatározni, hanem várnak még néhány magas rangú külföldi vezetőt.

A sugárgát-építkezés megindulása már jó ideje izgalomban tartotta a csillagközi médiát. Egyetlen ember sem lehetett a Galaxisban, aki élt volna már a legutóbbi ilyen eseménynél, háromezer szüni évvel ezelőtt. Természetesen spirálkarszerte minden nagyobb társaság elküldte tudósítóit, a kisebbek átvették az adást. R riportok ezrei készültek már azelőtt, hogy Ninda érkezéséről tudomást szereztek: mindenki igyekezett meginterjúvolni a mérnököket, a minisztert, az elnököt, aki pedig egyiket sem tudta elérni, az riportot készített egy-egy munkással, lehetőleg a családjával együtt, legjobb, ha az otthonában, mialatt a gyerekei ott játszanak a háttérben. Még jobban szerettek volna interjúkat a munkagépek fedélzetén, de ez lehetetlen volt, főmérnökségi parancs tiltotta meg illetéktelenek belépését a munkagépek hangáraiba, és ha egyetlen képkocka napvilágot lát, amin egy munkás megmutatja a gépét a sajtónak, nem csupán őt rúgják ki, hanem a vétkes hírügynökséget is kitiltják Hadđariról, és a riporternek meg a munkásnak is pert akasztanak a nyakába. Nem mintha a munkagépek titkosak lettek volna, egyszerűen csak megkövetelték a rendet. Semmi sem volt titkos, a többszázféle gép teljes tervrajza publikus volt, sőt magáé a sugárgaté is. Fényképezni is szabad volt, amennyit csak akart bárki, akinek szabad volt odamennie, és cenzúra nélkül közzétehetette.

De a gépek közelébe csak a munkásokat engedték. A hangárok körül a Testvériségtől bérelt dzsindek örködtek.

De mindez megváltozott, amikor a miniszter elmondta, hogy Ninda Hađđarin van. Minden riporter vele szeretett volna interjút készíteni. Ninda belement egy sajtótájékoztatóba, amit a *Hinanni Dzsilbur* suárjában tartanak az építkezés vezetőivel közösen, de egyébként nem óhajtott kamerákat maga körül. Az ünnepség után pedig nem lesz újabb sajtótájékoztató, ő legalábbis nem kíván részt venni még egyen, hanem visszamegy a hajójára.

Ellenvetés természetesen nem volt, a riporterek örültek, hogy beszélhetnek vele, kérdéseket tehetnek föl neki. A sajtótájékoztató azonban nem volt hosszú, egy derkit tartott, annak is az egyharmadában az építkezés vezetői beszéltek. A riporterek nekik is örültek, mert az is előre be volt jelentve, hogy ők ezután már a munkájukkal lesznek elfoglalva és nem tartanak újabb sajtótájékoztatót egy teljes hađđari évig – de hát ők nem Ninda. A közönség ezerszer kíváncsibb volt Nindára, mint az egész építkezésre mindenestül.

Az ünnepség végén pedig Ninda egy szokása szerint kurta meghajlás után sarkon fordult, visszament az elnöki palotába, s mialatt a közönség még ujjongott és mindenki elragadtatva mesélte a mellette ülőnek élményeit, ő légikocsiba ült az elnöki palota udvarán és kihajtott a hátsó kapun, lent a felszínen, hogy ne lássák. Csak egy egész városnegyeddel távolabb emelkedett föl a *Hinanni Dzsilbur*hoz, ami a légkör felső régióiban fogadta. Kiszállt, megkereste a *Ninda* két pilótáját, akik ezredmagukkal egy nagy kivetítőn nézték az ünnepséget egy parkban, és még elüldögéltek két derkit a jannihaumban, sütemény mellett, mielőtt lementek a dokkszintre és útnak indultak.

Idefelé a pilótáknak sikerült húsz napra rövidíteni az időt, s ugyanezt tervezték visszafelé is. Azzal nem is veszítettek időt, hogy az építkezés miatt a környéken járó nagyszámú szúni hajótól mind kaptak üdvözlöt, viszonozták és el is beszélgettek velük. Erre járt az építkezés megindításában részt vevő *Szígasszi Jarrahu*, *Ilambaut Fónird*, *Hangihénu* és *Hinanni Dzsilbur* mellett a *Ranguap Sílgani*, a *Himengip*, a *Nidzsangémi*, az *Ángraszut Hórángi*, a *Jauháni Simmun*, az *Ógauti*, az *Ílgarinnun*, a *Falgá Aurihaum*, a *Dzilarrup* és a *Szamminut Hauri*. Csupa nagy szállítóhajó, amik terjedelmes küldeményeket hoztak az építkezéshez. Egyedül a *Nidzsangémi* hatvanezer TARM-konténernyi alkatrészt hozott.

Az *Ógauti* egy óriási fammihireni volt, amiből kevés akadt a Testvériségben, és kedvesen kérték Nindát, hogy jöjjön át és nézze meg a hajójukat belülről, érdekes. Ninda elfogadta a meghívást, a *Ninda* bedokkolt az *Ógauti* dokkjába, amely akkora volt, hogy akár az *Aulang Laip* is elfért volna benne, és átsétáltak a lakószintre. Mint a teherhajókon általában, itt is egészen kicsi volt a lakószint, egyetlen szektor, a közepén nagy parkban állt a jannihaum, ott fogadták őket nagy szeretettel; Ninda természetesen először is köszöntötte a Tűz Őrzőjét mint Kis Őrző.

Azután úrruhába bújtak, mert ennek a hajónak a rakterében nem volt levegő, és kiszilipeltek. Volt mit nézni. A raktér egyetlen hatalmas, kocka alakú térség volt,

egy szirsi minden irányban, közfalak, földemek nélkül, de nem lehetett messzire látni benne. Minden helyet űrmunkagépek töltöttek ki, tízezer darab kicsi űrhajó, a falakra és középen oszlopokra erősítve, többféle típus. A negyedik szállítmány, néhány nap múlva rakodnak ki Hađdari légkörének határán, onnan a gépek távvezérléssel ereszkednek le a kijelölt helyükre, és a hajó visszafordul Simmutára az ötödik szállítmányért. Összesen harminc lesz.

Ninda még repült is egyet az űrhajóban a kisgépek sokasága között. Aztán visszamentek a lakószintre, és persze nem repültek el nyomban, hanem estig még beszélgettek az *Ógauti* lakóival, csak éjszakára mentek vissza a *Nindára* és reggel indultak tovább. S ez még négyszer előfordult útközben, vendégeskedtek az *Alluráni Fónird*, a *Hambauti*, a *Sono Rauszáni* fedélzetén, és utoljára már a Felhőben, alig fél napra Szúnahaumtól, a kifelé tartó *Akkanéra* hívta meg őket Faurí, egy kövérkés, szakállas, jókedélyű színész, aki okvetlenül szerette volna elénekelni Ninda egyik Limelulli-dalát vele duettben.

Meg is tették, s a felvétel megjelent a csillagközi médiában, a közönség nagy öröme, akiket gyönyörűséggel töltött el a Testvériség két ekkora sztárjának közös fellépése.

– Hát ez van, sien-Ninda – mondta Henu. – Csillaghírű vagy, sőt híres itthon is, a nindaranok alapító törzsfőnöke, ismert zenész és énekes.

– Nem – felelte Ninda. – Azaz persze igen, de én elsősorban tanító vagyok. Annak kell lennem: ez a khaddahum küldetése.

546.

pb-24 előadás

„Hogy milyen a Galaxis leghíresebb személyisége feleségének lenni? Jó. Csodálatos. De nem azért, mert ő ilyen híres. Aini éppannyira ismeretlen, mint jómagam, és az ő feleségének lenni éppen olyan csodálatos.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
392. sómir*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43696. muhat szammunan
442**

– Úgy gondolom – kezdte Ninda –, hogy akkor sem mehettem volna jobb időben jobb helyre, ha az lett volna a célom, hogy szociológiai kutatásokat végezzek. Ami természetesen eszem ágában sem volt, azért mentem oda, hogy részt vegyek az ünnepségükön és előtte beszélgessek az emberekkel.

Hangilaoran nyolcadik szintjén, a Hirambi-teremben ültek a nagy kerek asztal körül, ötvenen, történészek, szociológusok, pszichológusok. Előttük innivaló, gyümölcs, sütemény, ahogy a szüniknál szokás.

– Egy huszonkétmilliós nép. Mindössze négy lakott világuk van, egyetlen naprendszerben: Haddari – illetve ahogy ők ejtik, Hađđari –, két holdja, Nakeli és Roťami, valamint a naprendszer egy másik világa, Őanađi. Ennek a lakossága kétszázezer, a két holdé harminc- és tizenötezer. Az anyabolygón él a többi huszonegy és háromnegyed millió ember. Őshonos életet hordoz, néhány eléggé figyelemreméltó fajjal. Mind növények, náluk állatvilág nem alakult ki. Szép tájai vannak, az emberek szeretnek utazni a világon belül, nagyszámú idegenforgalmi létesítménye van, fürdőhelyek, parkok, szép építésű, régi városnegyedek. Jól élnek, a másik három lakott világon jelentős bányászat folyik, de az anyabolygó egyes körzeteiben is, és virágzik a kereskedelmük. Van tehát veszítenivalójuk. – Ninda mély levegőt vett, aztán kifújta. – És csillagászati léptékben a közvetlen szomszédságukban van a Haumma–Halli szoros kettőscsillag, amely néhány tízezer éven belül íhabbín-főrangú típusú szupernóva-robbanást fog eredményezni. Jelenleg a kargiszánaun szakaszban tart, a jommirrészezske-kibocsátása már elérte a négyes fokozatot. A robbanás a kilences fokozatnál fog bekövetkezni, és Hađđari felszínére három-négymillió ím erősségű kemény részecskenyaláb fog zúdulni. Ámbár ez tulajdonképpen teljesen mindegy. Már ezer is bőven sok ahhoz, hogy minden életet végérvényesen kipisztítson az egész világon.

Ivott egy kortyot.

– Mit tesz ekkor egy ilyen nép, amely jól érzi magát azon a világon, és nem akar elvándorolni, nem akarja feladni mindazt, amit megteremtett? Hát igen, épít egy sugárgátat... milyen egyszerű ezt kimondani. A gát költségvetését az ő kormányuk háromszázezer szüni év alatt tudná összegyűjteni, akkor, ha addig egyetlen tízezred palant sem költ semmi másra. Az építkezésről szóló vitában a legfontosabb érvek a pénzzel voltak kapcsolatosak, nem azzal, hogy a világ fele árnyékba fog borulni, és hogy milyen hatással lesz ez a mezőgazdaságra. Mint tudjuk, végül a sugárgát hívei győztek. Érdekes azonban megnézni, hogy hogyan, mert az eredmény erősen eltér a legtöbb esettől, amikor egy népnek dönteni kellett valamiről. A többi sugárgát-népszavazásnál az ellenzők száma húsz-huszonöt százalékot tett ki, és a döntés után közülük néhány százalék elhagyta az illető világot. Hađđarin – Ninda változatlanul az ottani kiejtéssel ejtette a világ nevét, pedig ezt még Szindoriával sem tette – a népszavazáson pontosan két egész három tized százalék ellenezte a gátat. Félmillió ember. Ugyanis az egészen kicsi gyerekek is szavazhattak. Amikor ott jártam, kértem, hogy beszélhessek olyanokkal, akik ellene szavaztak, ha hajlandók rá. Felajánlottam, hogy úgy beszélünk, hogy senki sem tudja meg, kik ők. Ők pedig nevettek és odajöttek hozzám a falujuk főterén összegyűlt tömegben, elmondták, hogy miért szavaztak ellene. És hogy azóta nem így gondolják. Az indokokat átugranám, politikai természetűek, nem tartoznak ide – az indokok indoka tartozik ide. Létezett egy párt, amelynek az volt az érdeke,

hogy a gát ne szülessen meg, hanem más célokra költsenek. Mint említettem, két egész három tized százalékot sikerült maguk mellé állítaniuk, a népszavazás után viszont érdekes helyzet állt elő. A párt továbbra is elszántan kampányolt a gát ellen, a támogató tömeg viszont elkezdett olvadni, a helyi média felmérése szerint naponta tízezrek pártoltak el tőlük. Mostanra – alig tíz itteni évvel a népszavazás után – csak a párt magja maradt, talán pár tucat ember vagy még annyi sem, és a párt már csak hivatalosan létezik, nem fejt ki semmilyen tevékenységet, és a vezetőségükből senki sem volt hajlandó találkozni velem. De nem ez az érdekes, hanem hogy milyen sebességgel tűnt el mellőlük ez a félmillió ember. Azt hiszem, ez érdekelheti a fedélzetet – mondta ki a hagyományos szavakat, amikkel egy hangilaorani polgár elmélyültebb kutatásokat javasol.

Ekkor éppen mindenki máshol volt a családból. Sileni iskolában, otthon Haugimában, most Szúnahaungaur domborzatáról tanult, a Jarrimantur-hegységet tanulmányozták a nagy képernyőn, s közben arra is jutott alkalmuk, hogy egy szilupra vadászó hokkon-dzsóragit is megfigyeljenek a Rimman-csúcs mellett. Elkapta, megölte és vitte a fészkébe – a hokkon-dzsóragi jól repül és ritkán téveszt célt. Szinensinek csak néhány limli múlva lesz előadása, így most otthon üldögélt a hullalupban és bevásárolt, szeszkinahuddát készültek tartani, sokféle sajtot, fűszert válogatott össze – ezt a hargaut mindig maga csinálja –; hozzá kísézőnek, amik nem kerülnek a szeszkinába, olajos magvakat, sós aprósüteményt, szárított gyümölcsöket, mert a szeszkinához az való, és különféle meleg italokat. Aininak nemrég véget ért egy előadása, most Hangilaoranon volt ő is, három szinttel feljebb Nindánál és vagy fél szírszivel távolabb, és koppit játszott a dzsorongitban, egy másik lány, Szinki ellen. Egy hosszúkás asztal két végénél álltak és egy rugalmas kis labdát kellett visszaütögetni egymásnak kis kerek ütővel. Amikor visszaütötték, egyet lépett a számláló – s ha valaki elhibázta vagy beleütötte az asztal közepén kifeszített alacsony hálóba, akkor a másik annyi pontot kapott, ahányat addig a számláló elért. Így komoly volt a tét, mert hosszú labdamenetek voltak, néha harmincszor-negyvenszer is ütöttek egy hiba előtt.

– Természetesen – jegyezte meg Innasúmi – az is megér némi figyelmet, hogy a gátat ellenző párt miért akart másra költeni.

– Érdekükben állt más beruházásokat indítani – felelte Ninda. – A gond az, hogy ez rövidlátó álláspont. Igen, természetesen a gát még nagyon ráér, ötezer év múlva ugyanúgy elkezdhetnék az építkezést az akkor élők, mint most. Akkor még mindig négyes lesz a jommirkibocsátás, vagy nagyon maximum átmegy ötösbe. Csakhogy akkor is lesznek olyan beruházások, amik valakiknek érdekében állnak, illetve persze objektív szükségletek is vannak köztük, most is vannak, később is lesznek. Haddari tropikus övezetében van egy félsivatag, amit már termőterületté akartak változtatni, de miután a Haumma–Halli belépett a kargiszánaunba, a pénz is másra kell meg a hely is, ott alakították ki a munkagépek fő kikötőjét. De ettől még sivatag marad, sőt természetesen még rosszabb lesz a helyzet, hiszen a folyamatos fel- és leszállások még jobban tönkre fogják tenni a talajt.

pb-25 elnyomás 1

„Miért zavarna, ha olyan világokról hallok, ahol nincsenek rajongóim? Én soha nem kértem senkitől, hogy rajongjon értem, ellenkezőleg, az ünneplés csak terhemre van. Néha beszélek a tévében különböző eszmékről, amilyen például a szabadság. Inkább azokért rajongjatok.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
44023. nahangan

Szúnahaum
Árafunnin-Hilmu
43696. higit lilgamíszan
388

A csillagközi sajtó rengeteget cikkezett Ninda ellenfeleiről is, akik időről időre munkát adtak az ügyvédeknek, bár mostanában nem sokat, a hírverés elcsendesedett, a Ninda-kultusz feltartóztathatatlanul nyomult előre. Ha itt-ott akadtak is ellenséges hangok, azok általában kínosan ügyeltek rá, hogy ne lépjék át azokat a határokat, amik kiváltják Ninda ügyvédeknek fellépését. Néha persze nem így történt, és olyankor munkájuk akadt.

Fíraszengi éppen a Szilellup házban tartott előadása után sétálgatott a környéken, Árafunnin faluban, és megállt a janníhaum szélén egy fiatal lány munkáját figyelni, aki a Hilmu csúcсарól festett tájképet, amikor az unokája hívta, Irkényi, a Ninda Szolgálat tagja.

– Hírem van Szindoriáról, nagypapa. Megint kiéleződtek az ellentétek a Ninda-film körül.

Az ügyvéd vállat vont.

– Harminc éve kínlódnak vele, és még egy tizedmatit nem forgattak.

– Így van, és most pereskedni akarnak. Egymással és velünk is.

– No min? – foglalt helyet Fíraszengi egy padon.

– Az eredeti engedélyben, amit Ninda adott, a Halgip-egyezményre hivatkozunk az engedélyben nem szabályozott kérdésekkel kapcsolatban. Abban az áll, hogy a filmet harminc éven belül be kell mutatni, és ez mindjárt lejár.

– Hát hosszabbíttassák meg.

– Nem akarnak még egyszer jogdíjat fizetni. Főleg hogy mostanra sokkal magasabb lenne.

Az ügyvéd összehúzta a homlokát.

– Ezt ki mondta?

– Én – nevetett rá az unokája. Még kétszázötven sem volt, jogot tanult, magas, barna bőrű lány volt. – Ninda népszerűsége folyamatosan terjed a Galaxisban, illő, hogy mostanra többet fizessenek. Csak a kezdetben fizetendő összeget emelém meg, a Nindának járó százalékot nem, de persze a film bevételei sokkal magasabbak lesznek. Nem szívesen válnak majd meg egy akkora halom pénztől, különösen azután, hogy eddig már mennyit beleöltek az ügybe.

– Mindjárt megszakad a szívem. Talán bizony mi akadályoztuk, hogy megcsinálják a filmet?

– Képzeld, nagypapa, ilyen is elhangzott már. Hogy a Testvériség nem látja szívesen a Ninda-filmet, ezért gáncsolták a megjelenését.

– Aha, az a bolond újságíró, Szonkuhi, vagy hogy hívják.

– Már van egy másik is. Rinkarúnak hívják, ez is szindor, és éppen arról tartott kiselőadást valamelyik apró szindor tévécsatornán, hogy a Testvériség milyen álnok és hazug, elmondott egy csomó mindent, ami nem teljesült az ígéreteinkből, és ez is közte van.

Fíraszengi megvakarta az orrát.

– Már nem emlékszem, milyen színűnek mondják a szindorok az ilyen embernek a fülét. Mi soha nem ígértünk nekik Ninda-filmet, ők akarták megcsinálni. A Testvériség összes működése abban állt, hogy mi írtunk egy engedélyt, Ninda ráette az ujját, és kész.

– Azt hiszem, nagypapa, kéknek mondják. Kiderítsem?

Fíraszengi nevetett.

– Majd megnézem az anyagot. Ha perelni akarnak, pereljenek, az ő pénzük bánja. Szissz! Megezz minket a silummili, éppen ott megy.

– Rinkarú?

– Ugyan már, sien. Ninda személyesen!

Irkéni boldogan felsóhajtott. Mint a Szolgálat valamennyi tagja, rajongott Ninda-éért. Nagyapja gyors léptekkel Ninda nyomába szegődött, aki a jannihaum belseje felé tartott, és természetesen üdvözölte az Őrzőt mint *Auszíni* Kis Őrzője *Aulang Lai*pról, ahogy mindig, ha olyan jannihaumba lépett, ahol még nem járt. Fíraszengi illedelmesen megvárta az Őrző válaszát, s amikor Ninda elfordult, hogy továbbmenjen, akkor szólalt csak meg.

– Hát megezz minket a silummili, sien-Ninda.

Ninda megfordult és ránevetett az ügyvédre.

– Fíraszengi. No miért esz meg minket a silummili?

Az ügyvéd fölmutatta a suagját, amiről Irkéni mosolygott rájuk.

– Irkénivel éppen rólad beszéltünk, amikor megláttalak.

– Szissz...

– Hogy kerülsz éppen Árafunninba?

– Előadást tartok a Szilellup házban az elnyomottak jogairól.

– Miii, te jogi előadást tartasz? Mikor?

– Négyszázkor.

– Odamegyek – mondta Irkényi, és egy intéssel kikapcsolt.

– De én is – bólogatott az öreg ügyvéd.

Négyszázkor Ninda a Filgáur teremben ült egy mélypiros zsákfotelen, és végigpillantott a hallgatóságon, ahogyan szokta.

– Azért jöttem, ohangi, hogy arról meséljek nektek, milyen volt a szindoriai csavargók élete, mielőtt mi megváltoztattuk az ottani viszonyokat. De mesélhetek arról is, hogyan élnek a hajléktalanok Orgelkán, Narittin vagy Silbudon, bár ezeken a világokon nem is jártam, de kaptam információkat. Rilosszáról nem kaptam információkat, sőt lehet, hogy nincs is ilyen nevű világ, ezt a nevet most, ebben a pillanatban találtam ki, mégis meg tudom mondani, hogy ha létezik és vannak hajléktalanjai, azok hogyan élnek. Hogy miért? Mert ez mindenütt ugyanolyan. Ebben a tekintetben kétféle ország létezik: ahol gondoskodtak arról, hogy senki se lehessen hajléktalan, és ahol nem. Legalább száz országról tud a Dzserangiszimunnuap, ahol nem létezik hajléktalanság. Viszont egyről sem, ahol nincsen elnyomás. Valamiféle. Ebben a tekintetben a Testvériség tökéletesen egyedülálló, mégpedig azért, mert nálunk nincsen kormány. Rikkuniran szerint az elnyomás alapvetően két forrásból érkezik, létezik kormány általi elnyomás és társadalmi elnyomás. A szintén thabbuan nemzetiségű Khabendi erre azt feleli, hogy társadalmi elnyomás csak ott alakulhat ki, ahol a társadalmat egy adott ideológia fogja össze, és aki ennek nem akar behódolni, azt elnyomják. Nos, egyetérték vele, és máris mondom egy példát. Miután nemrég teendőim akadtak egy sugárgáttal kapcsolatban, kicsit utánaolvastam a dolognak, és találtam egy érdekes korszakot Hobinn világának életében. Körülbelül hatezer éve kezdődött és ötszáz éven át tartott. Ők kilencezer évvel ezelőtt kezdtek sugárgátat építeni, vagyis mintegy háromezer éve dolgoztak rajta már, amikor erősen lecsökkent a kén ára a csillagközi piacon. Van egy világuk, ahol hatalmas kénlelőhelyek vannak, a gátépítés után az ottani bányák voltak az ország második legnagyobb munkaadója – csak hát csődbe mentek. Ekkor jelent meg egyfajta társadalmi elnyomás, egy politikai mozgalom, amely erőszakosan propagálta, hogy a gátépítést félbe kell szakítani, mert nincs rá pénz, a bányászokat kell támogatni, meg hát mindenkit, mert gazdasági válság van. Ezt a kormányzat határozottan ellenezte, de a mozgalom egyébként mindenkibe belefojtotta a szót, aki az építkezés folytatását támogatta, csak a kormányba nem tudta. Nos, ez egy olyan elnyomás volt, ami szembement a kormány akaratával – de nem is tartott tovább ötszáz évnél. Ezért azt gondolom, hogy Rikkunirannak igaza van, létezhet a kormánytól független forrásból érkező elnyomás, hiszen láttunk rá példát, de úgy hiszem, hogy ez nagyon-nagyon ritka.

Egy pillanatra szünetet tartott, végigpillantott hallgatóságán.

– Az igazi elnyomás meglátásom szerint mindig közvetlenül kapcsolódik a kormányhoz. Limelgi azt írja, hogy ahol kormány van, ott kialakul az elnyomás is, hacsak nem olyan vezető áll a kormány élén, aki nem élvezzi a hatalmat. Mert ha igen, akkor elnyomást gyakorol annak érdekében, hogy megtarthassa.

pb-26 elnyomás 2

„Az igazi nagyság az, ha tudunk kicsik lenni.”

Ninda:
A fény lúmai,
602.

– Most pedig nézzük, mi az az elnyomás. Nemrég beszélgettem egy politikussal Onktirról, aki roppant komolyan elmagyarázta nekem, hogy náluk elnyomás van, mert a kormány cenzúrázza a sajtót és az ellenzéket nem engedi nyilvánosan szerepelni. Mondanom sem kell, hogy ez a politikus ellenzéki volt. De az ismertségnek vannak előnyei is: szóltam az ottaniaknak, hogy beszélni akarok erről a kormány illetékesével, és pillanatok alatt rohant hozzám. Elmondta, hogy őket viszont az ellenzék nyomja el, mert hihetetlen mennyiségű közlendőt termel, és ha abból a lapok bármit nem tesznek közzé, akkor azonnal cenzúráról ordítognak. Ha viszont mindent közzétennének, akkor az olvasók semmi mást nem kapnának. Természetesen engem nem érdekelt, hogy melyiknek mennyiben van igaza. Viszont mindkét politikusnak megemlítettem, hogy milyen problémákkal küzdenek az emberek a világukon. Hogy például a vízvisszanyerésük hatékonysága nyolcvan százalék körül van, ami egy tízmilliós világon egyszerűen elfogadhatatlan. Az ellenzéki politikus rögtön arról kezdett magyarázni, hogy igen, igen, ők ezt folyton mondogatják, de a kormány politikája így meg úgy. A kormánypolitikus meg arról kezdett magyarázni, hogy mi volt akkor, amikor a jelenlegi ellenzék volt kormányon. Ekkor tartottam egy kis beszédet az onktiriaknak, amiben lejátszotam a két beszélgetés felvételét – ezért most mindkét párt gyűlöl, de hát ez engem nem érdekel –, és elmondtam, hogy semmilyen érdemi választ nem fognak kapni, mert mindkét pártot csak az érdekli, hogy újabb és újabb pontokat szerezzen egy végelethetetlen mérkőzésben, aminek nincsen semmiféle célja, semmiféle tétje, hiszen örökké döntetlenre áll, és nem ezen dőlnek el a számukra annyira fontos választások – amik valójában egyáltalán nem fontosak, hiszen a két párt nagyjából azonos arányban nyer, hosszabb távon az idő felét hatalmon töltik. Nos, ez az elnyomás! – csapott Ninda energikusan az asztalra. – Onktiron nem a kormány nyomja el az ellenzéket. Hogy is tehetné, amikor a következő választást jó eséllyel amazok nyerik? A két párt együttesen nyomja el az egyéneket, az úgynevezett köznapi embereket, az ország népét. Ez látszólag ellentmond Limelgi állításának – pedig nem, csak annak egy alesetére mutat példát, amikor az elnyomást nem ugyanaz az egyén gyakorolja folyamatosan, hanem egy csoport. Onktiron és sok más világon ez a csoport két vagy több párt formáját ölti, de ez egyszerűen annyit jelent, hogy egymást váltják a hatalomban, értelmetlen szópárbajokat vívnak. Beszélgettem több politikai újságíróval, akik ilyen országban élnek, és az a

meggyőződés alakult ki bennem, hogy ezek a pártvezetők játéknak tekintik az úgynevezett politikát, és a nép egyáltalán nem érdekli őket. Ezért van elnyomás.

Ivott egy fél pohár kéknarancsos íhafit.

– Én azonban azt ígértem nektek, ohangi, hogy a szindor csavargókról fogok mesélni. Amit eddig mondtam, az volt ehhez a bevezetés. Elmondjam, mi az, amit a diktatúrában nem volt szabad a szindor csavargóknak? Jóval rövidebb lista lesz az, amit szabad volt. Hogy szabad volt az utcán kóborolniuk? Nem igaz, mert ha jött egy rendfenntartó – szindorul úgy hívták őket: ýrvý –, akkor menekülni kellett. Szabad volt egyáltalán létezniük? Nem, csak addig, amíg egy ýrvý úgy nem látta jónak, hogy agyonüsse vagy lelője őket. Ilyenkor vizsgálat indult, és ha a rendfenntartó nem azért ölt, hogy megvédjen másokat vagy önmagát, akkor bizony börtönbe került – no de azért mindig kiderült, hogy alapos oka volt gyilkolni, és felmentették. Az ilyen tárgyalásokon egyetlen csavargó sem tanúskodott, csak rendfenntartók és más törvényisztelő állampolgárok. Jelenleg húsz bíró ül börtönben, mert ilyen tárgyalásokat tartott. Nos, ez az elnyomás. Amikor a jog hivatásos alkalmazói olyanokat tesznek, ámbár pontosan követve a törvényt, amikre ép világképű emberek csak büntetést tudnak kiszabni. Amikor bármit, amit teszel, azért tehetsz meg, mert még addig a pillanatig nem jött oda egy hatósági ember, hogy megbüntessen miatta – de ez bármikor bekövetkezhet. Amikor a társadalom önkényesen kialakított csoportokra oszlik, amelyekre más és más szabályok vonatkoznak, vannak kivételezettek és kirekesztettek, és másik csoportba átkerülni nincs mód vagy csak nagy áldozat árán. Ez az elnyomás.

Ismét tartott egy kis szünetet, körbepillantva hallgatóságán.

– Az elnyomás káros a kirekesztetteknek, akiknek leggyakrabban a pusztá életük fenntartása is veszélyben van. Káros a kedvezményezetteknek, akik rangjuk emelkedő sorrendjének függvényében egyre többet kapnak, s ezáltal egyre torzabb kép alakul ki bennük a társadalomról. Mint abban a szerencsére kisszámú szindorban, akik a diktátor bukása után kialakult átmeneti, demokratizálódó társadalomban még mindig a kiváltságait kérték számon, mert nem értették meg, hogy azokat a diktátortól kapták mint kedvencei, és nem járnak nekik alanyi jogon. Káros az elnyomás magára a társadalomra, mert akadályozza fejlődését, akár gazdasági fejlődését is, mert egy-egy beruházás esetleg azért nem valósulhat meg, mert akik létrehoznák, nincsenek kedvezményezett helyzetben a hatalomnál, erre számtalan gyakorlati példát ismerünk. De még inkább káros az elnyomás a társadalmi öntudatra, Fhattirum szerint egyetlen nemzedék, amely elnyomásban nevelkedik fel, három nemzedékre visszavetheti a társadalom fejlődését. A diktatúrából örökölt káros magatartásformák még ennyi ideig éreztethetik hatásukat közvetlenül – közvetetten pedig még tovább. Legvégül káros az elnyomás a galaktikus társadalom egészére, mert minden államrendszer hatással van a szomszédaira és a vele kulturális, gazdasági, turisztikai, politikai kapcsolatban álló államokra, azok az övéikre, és így tovább. Egy lokálisan jelentős gazdasági, politikai erejű államban kialakuló elnyomás súlyosan veszélyeztetheti az egész galaktikus térség fejlődését.

dését, s a térség leromlása már ugyanúgy visszatartólag hat a környező térségekre, ahogy az állam a szomszédaira.

Larikkehilbarn volt az első hozzászóló, egy nyurga fiatalember, aki nevével és a csuklóján viselt színes szalagcsokorral is jelezte hilak nemzetiségét. A hilakok mind egy szálíg szúnik, egy sem él közülük a Testvériségen kívül.

– Sokat hallottam rólad, ohangi – kezdte. – De megvallom, most, hogy meghallgattam ezt a kis fejtegetést, kissé csalódottnak érzem magam. Nincsen benne eredeti gondolat, saját kutatás. Szépen elmondta mindent, amit a tárgyról az elődeid leírtak, de ezeket enélkül is tudtuk.

– Rendben – bólintott Ninda szenvtelen nyugalommal. – Akkor lássuk Dóúm bácsit. Dóúm bácsinak ýsinsütödéje volt. Az ýsin egy gumós növény, hasonlít a szimmire, talán rokonok is, nem tudom. Én sose láttam a sütödét, még kicsi voltam, amikor bezárt, mert lebontották az épületet egy szálloda építése miatt. A bácsi utcára került, csavargó lett belőle, koldulásból élt. A következő két évszázadban számtalanszor megverték, hol a fiatalabb és erősebb csavargók, hol az ervések, akik elől nem tudott elég gyorsan elfutni. Többször letartóztatták vád nélkül, majd hosszabb-rövidebb idő után elengedték. Végül egy nap nem engedték el, talán meghalt a fogdában, sosem tudtam meg. És most lássuk a Zöldhátút, egy velem egyidős fiút.

549.

pb-27 Karmina

„A szem kétirányú tükör. Másoknak visszatükrözi, ami a lelkünkben van, nekünk pedig azt, ami a lelkünkön kívül van.”

Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
336.

Szúnahaum
Jasszani
43696. nodzsat mulindzsan
652

A Ninda Társaság beperelt egy szindor tévécsatornát és két riportert rágalmazásért, de ez Nindát, mint általában, természetesen nem érdekelte. Egyébként sem ért rá ostobaságokkal foglalkozni. Más dolga volt.

– Három pimasz, arcátlan idegen – mondta fagyosan. – Ideszemtelenkedtetek az én birodalmamba, az én palotámba, és arra sem méltattok, hogy tisztelettelően üdvözljétek. De most az egyszer elnézem nektek, mert jóságos vagyok. Így hívnak az emberek. Árikarran-honniki Risszáni szimen igr Auhallahállilli Szinamin-

nú-forrergi, Ánámáni királynője, a Jóságos Uralkodó. Elvárom, hogy tudjátok, ki vagyok, és ekként kezeljétek. Most pedig halljam, mi járatban jöttetek.

– Nagyon jó – bólogatott Faulgar –, most már Engari következik, úgyhogy tartunk egy kis szünetet, mindjárt végez a másik stúdióban.

Ninda bólintott és kilépett a hangfülkéből. A képernyőn a királynői díszbe öltözött Auhallahállilli mozdulatlanra dermedve várakozott.

Nem ez volt az igazi neve, az sokkal rövidebb volt: Auha. Fiatalabb volt Nindánál, csak százhusz, de Ninda vékony hangja jól illett hozzá. Csak játékból volt királynő, de ebben a minőségében elképzelt tevékenységei a ruhákkal, helyszínekkel, szereplőkkel mind életre keltek a rajzfilmen – és ő volt a főszereplő. A csillagközi koprodukción, helvor, simmutai, hinnuldudi és szúni filmesek által készített nagyszabású rajzmese-film főszerepére Nindát felkérni valamelyik merész, de zseniális producer ötlete volt. Ninda egyből igent mondott – a honoráriumról már a Társaság állapodott meg a filmstúdióval, akik nem voltak szűkmarkúak, százezer palant fizettek. Még hozzá minden egyes változatért, mert Ninda nem csak szúniul fogja szinkronizálni a kalandos életet élő iskoláslányt, hanem még annyi nyelven, ahányon el tudja mondani a szöveget helyes kiejtéssel és hangsúlyozással. Harminc nyelven készül el a film. Ninda a többségüknek még a nevét sem hallotta.

– Ninda neve akkora reklám lesz a filmnek, mint a Súaf kétszer – mondta Árgszini, a Társaság által frissiben felkért pénzügyi menedzser, aki a filmeknek is ugyanezt mondta, csak valamilyen dzserang világon fekvő hegység nevével. – Illő, hogy a honorárium a nevének szóljon, elvégre ezért kérték fel éppen őt.

A filmek egyetértettek ezzel, ezért a tárgyalások gyorsan és kölcsönös megegyezéssel zárultak. Ninda nem vett ezen részt, őt a pénz egyáltalán nem érdekelte. Egyetlen érintés a suagján és megtalálja a szerződést, aminek a legeslegelején ott állt az összeg, de nem olvasta el. Ujjlenyomatot nem is kértek tőle: igent mondott, ez az ő értékrendje szerint többet ér száz szerződésnél.

Egy limlivel azután pedig, hogy a mai szinkronmunkájával elkészült, a Galaxisnak mesélt megint.

– *Lian, lian, lian.* Idő, idő, idő. Ma Órgon világról beszélek nektek, amely nem messze Saunistól, a Kidipu-köd határán helyezkedik el, és nem az a neve, hogy Órgon, hanem: Órgon világa. Az ottaniak legjelentősebb nyelvén, karmi nyelven: pane Órgon. Mert volt az úgy egykor, hogy Karmina volt a világ neve, és egyike volt talán az utolsó olyan világoknak, amelyeket a szárazföldön és a tengeren húzó határok osztottak külön államokra. Különösen hangzik, de voltak valaha világok, amelyek nem egyetlen állam voltak vagy egy sok világot átölelő állam részei – hanem ahol egy folyó másik partja vagy egy rét másik fele már másik országhoz tartozott, és nem mehettél oda, ha nem volt engedélyed. Volt egy csomó ilyen ország: Sine, Minga, Nioma, Guhinu, Kimeposzti, Asztuhan-Heszka, Ningsziokan, Aumin Szingiran, Ankindamszovane, Patszivirikona-Ihanen, Huvedzst, Fattarikine és Ngrwandi. Sine volt a legnagyobb, ma is ők, a karmi nyelvű

beszélők alkotják a többséget, de azóta a kicsiny fatta nemzet is megnépesedett, és ma már sok világon megtalálhatók. És volt az úgy egykor, hogy több országot is a legnagyobbak közül olyan diktátorok vezettek, akiket a saját hatalmukon kívül nem érdekelt semmi – ám egy nap, harmincötezer évvel ezelőtt kitért egy forradalom Sinében, áterjedt a többi államra, és napok alatt győzött. Az elnyomó kormányokat megdöntötték. Eltörölték az országhatárokat, amik addig olyan bizzar módon szétszabdalták a világot, és egyetlen államot hoztak létre, ami a világ nevét viselte: Karmina. Még mindig nem Órgon. Órgon egy fiatal tanár volt, aki egy kis szigeten alapított egy árvaházat azoknak a gyerekeknek, akiknek a szülei meghaltak a harcokban. Mert hát áldozatok sajnós voltak. Több mint kétezer gyerek nevelkedett a szigeten. Amikor a gyerekek felnőttek, Órgon és munkatársainak egy része is a szigeten maradt, a gyerekek közül is sokan, működtették tovább a kis települést, amit alkottak, s amihez azóta új leteleplők is csatlakoztak. Más gyerekek viszont elköltöztek, többen közülük bekerültek a kormányba is, köszönhetően Órgon-falu világszerte élvezett hírnevének. Órgon legfiatalabb unokái közül még életben volt kettő, amikor elkészült a legnagyobb emlékmű, amit ember kaphat: róla nevezték el a világukat. Mert Órgon bölcs tanító volt, aki nem csupán a falujában nevelkedő árvákat tanította, hanem egész világát is, hosszú élete végéig tévéközvetítéseket is tartott, ő volt az, aki elmagyarázta Karmina népeinek, hogyan éljenek a darabokra szaggatottság megszűnése utáni új világban. Így történt mindez Órgon világán, a Kidipu-ködnek a Szimbesszun felőli szélén, harmincötezer évvel ezelőtt.

Órgon világának kormánya egy derkin belül közleményben köszönte meg Nindának, hogy híressé tette világukat a Galaxis távolabbi tájain is, és hozzátették, hogy azt a tiszteletadást, amit Órgon világa kapott Nindától, ők már nem tudják fokozni, de Órgon-szigeten, Órgon emlékművének talapzatán virágkoszorút helyeznek el *Ninda nevében* felirattal. Ez már aznap meg is történt, közvetítették a tévében, jelen volt az államelnök és a Testvériség nagykövete, nagyszámú szüni polgár az éppen ott tartózkodó *Szummurgip Hauri* fedélzetéről, számos fontos órgonvilági személyiség és több további állam nagykövete.

Nindát ez nem érdekelte, ő ekkor már egész családjával Jasszani-Hinnaszban volt, gyerektáncmulatságot és játékestet tartottak, s persze volt sok enivaló is, dzsomsdzstűzhelyeket állítottak fel, és Sileni mindenhol ott volt, ahol enni lehetett valamit.

– Rengeteget eszik – állapította meg Hait, amikor Sileni körbeszimatolt egy tep-sit, amit Niszragun éppen kiemelt a sütőből, szivanszgan sütemények voltak benne, cső alakra hajlított tészta megtöltöttek krémsajttal, a végeit lezárták, a tetejére köménymaggal kevert reszelt sajtot hintettek, és így megsütötték.

– Rengeteget – bölintott Aini –, de növekszik is, mint a syvēliumas. Az igaz, hogy sokat mozog is, jó, hogy rászoktattuk a sportra.

Közben Niszragun éppen egy ujjal visszatolta Silenit az orrocskájánál fogva, és mondta, hogy forró. A kicsi várt, de olyan képpel meredt a tepsire, mint egy türelmetlen kiskutya.

„Ha elpusztítasz valakit, nem győzted le. Ő győzött le téged.”

*Ninda:
A fény lúmai,
919.*

HANGILAORAN

pc-1 sarkvidék

„Nem neheztelhetünk rá, amiért kevesebbet foglalkozott velünk, miután megmentett minket a zsarnokságtól. Hiszen annyi sok nép várt még megmentésre.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

Auríhaum
Ángfuráni
43698. muhat sillíman
620

Ángfuráni az Ángru-hegység lábánál épült a tengerparton, fél szirszire a folyó torcolatától, ki lehetett sétálni ide a kavicsos, sziklás parton, ahol alig nőtt egy-egy kósza cserje. Hátuk mögött az Ángru vonulatai szürkén, baljósan meredtek az égnek, előttük a Sevalgettur méltóságteljesen hömpölygött a tengerbe, amit itt Ángöbölnek hívtak, magát a tengert pedig Súraszit-tengernek.

A folyó vize inkább szürke volt, mint kék. A tengeré is. A négy lányon és Dzsellin kívül semmilyen más színt nem lehetett látni, csak szürkét, fehéret, néhol egy-egy faközöld cserjét, az égbolt kékjét, meg a piros csíkokat a milliányi rokissza nyakán, amik egyfolytában vijjogtak, csattogtak, fölröppentek, leszálltak, összeverekedtek haldarabokon. Nagy telepük volt a torok túloldalán, hangzavaruk ide is elhatolt.

Silenit sokkal jobban érdekelte a tenger, mint a madarak.

– Mitől nőnek ezek ekkorára? – kérdezte.

– Hát ezt nem tudom – mosolygott Ninda. Egy óriási daungot szemléltek, egészen közel a parthoz, lehetett vagy négy emelet magas, szélteben akkora, mint Nindáék és Haiték háza együttvéve. Már megtanulták Ángfurániban, hogy amelyik magas, az a daung, amelyik szélesen elnyúlik és lapos, az a huami, és amelyik csak akkora, mint egy kis gömbölyű csónak, az a limma.

– De ezek a tenger vizéből fagnak jéggé – szögezte le Sileni. – Ha a tenger egyik pohárnyi része olyan hideg, hogy megfagy, akkor a mellette levő pohárnyi is, meg az amellelt levő, és így tovább, miért nem fagy meg az egész?

– De, megfagy – felelte Aini a kérdéssel egyidejűleg, hiszen a mentális érintkezésben a beszédet nem különálló szavak gyanánt érzékelték. – Ezek egy nagy jégtábláról törtek szét és elúsztak mindenfelé, amikor beállt a tavasz.

A daung lassan közeledett a parthoz. Kissé megbillent, a felső része megrepedt, és egy hatalmas jégtömb kezdett csúszni lefelé. Mialatt méltóságteljes lassúsággal

lecsúszott a daung törzséről, a lányok hosszú beszélgetést folytattak róla. Aztán a jégtömb lezuhant, hatalmas csobbanással bele a tengerbe. A hullám hamarosan elérte a partot és óriási csattanással nekiverődött a szikláknak, alig száz ríginre tölük.

– Menjünk – mondta Ninda. – A daung még mindig a part felé tart. Ha nekidől a partnak, széttűz minket.

– De ne visszafelé, hanem tovább – mondta Szinensi. – Kíváncsi vagyok följebb a Sevalgetturra.

Elindultak a folyóparti ösvényen. Ebben az irányban a legközelebbi település Fonnirkup, húsz szirszire innen, járhatatlan terepen és a folyó túlsó oldalán, és semmilyen híd nincs rajta. De hát nem is akartak Fonnirkupig elgyalogolni. Fölmentek egy meredek emelkedőn, s visszapillantva meglátták a daungot, innen nézve mintha közvetlenül a parton állt volna. Egy másik daung kint a tengeren éppen felborult, néma csendben, óriási hullámgyűrűt verve maga körül, ami már egészen szétterjedt, mire meghallották a csobbanás robaját.

Az emelkedő tetejéről kis vízesésben zuhant alá az Ángirokkiszinnur, egy akorkora patak, amin Szinensi könnyedén átugrott, aztán Ninda fölkapta és átnyújtotta neki Silenit.

– Én is átugrottam volna – mondta a kislány.

– Igen, és ha belesel, mehetünk vissza Ángfurániba – felelte Szinensi. – Itt nem lehet vizes ruhában sétálgatni, hiába van tíz-tizenkét amsi.

– Nézzétek, hokkon-dzsóragi! – rikkantotta Sileni, kivételesen élőszóval. A nagy madár nem messze tőlük repült át a Sevalgettur fölött, aztán űzőbe vett egy rokisszát, de az lebukott előle a folyó vizébe.

– A rokisszát nem zavarja a hideg víz – mulatott Sileni –, még esetleg halat is eszik, amíg le van bújva a dzsóragi elől. Az vorkena?

Pár pillanatig tanulmányozták a víz tükre alatt keringő halakat.

– Fogalmam sincs – mondta Ninda.

– Szerintem vorkena – bólintott Szinensi. – Ezekben a sarki vizekben őshonos. Az a keskenyebb testű meg alighanem hirtéki.

– Mind a kettőt szeretem – bólogott Sileni lelkesen –, bár a vorkena jobb. Roston sütve rī maup là mártással.

– Szerintetek hány mati, amíg bejelenti, hogy éhes? – derült Aini.

– Egy – tippelte Ninda.

– Kibírok kaja nélkül kettőt is – felelte a kicsi hetykén. – De azért ha visszaérünk Ángfurániba, én megnézném azt a rirkaran sütit, amiről Ájarszi beszélt. A hal után, persze.

– Ájarszinak más dolga is van, mint neked rirkarant sütni.

– Én magam is megcsinálok! – vágta rá a gyerek.

– Hát az igaz.

Egy kinyúló hegytömböt kerültek meg, s meglepve nézték az eléjük táruló látványt.

– Itt ilyen egy erdő – állapította meg Sileni talpraesetten. – Igazi erdőség. Őserdő! Ez legalább tizenöt fa.

Nevettek. A tizenöt fa ráadásul olyan vékony volt, hogy alighanem együtt nem tudták volna kitenni az otthoni huhalli tömegét.

– Ez nem rerru – mondta Aini. – Valami őshonos fajta.

– Jurki – derítette ki Szinensi a suagjáról. – Konkrétan jurki-szinorri. Valóban őshonos, nagyon hosszú életű, ezek a fák lehetnek vagy harmincezer évesek.

– Szissz – mondta Ninda. – És ilyen lassan nőnek?

– Nem, ezer év alatt elérik végleges méretüket, attól kezdve nem változnak, el-élnek ötvenezer évig is.

– Mit esznek? – kérdezte Sileni. – Itt annyi tápanyag sincs a földben, mint a hilliki.

– Hát ha annyi van, mint egy fél hilliki, akkor már megélnék – felelte Szinensi. – A sarki fajtáknak nagyon igénytelennek és szívósnak kell lenniük. A huhalli melegebb éghajlathoz szokott, az akkor is elpusztulna ezen a vidéken, ha egész Ángru-harrigisziből összehordanánk neki minden csipetnyi tápanyagot. Viszont pár ezer szirszire innen vidáman megél.

– Az már ott a Fannungónir – intett Aini egy újabb folyócska felé, amely vagy fél szirszire tőlük, a lejtő aljában sietett a Sevalgetturba. – De odáig már nem megyünk el, legalább fél derkibe telne, és esteledik. „Aurihaum forog.”

Régi mondás volt ez Aurihaumon, hiszen a szúnik mindent Szúnahaumhoz mértek, amely nem forgott – de ez a világ igen, és keringett is napja körül, ami mindazokkal a következményekkel járt, amikkel a Galaxis összes többi világán is, az egyetlen Szúnahaum kivételével. Voltak nappalok és éjszakák, évszakok is voltak, az egyenlítő környékén sok napfény, a sarkvidékeken kevés, éppen úgy, mint az összes olyan világon, amely őshonos életet hordoz, Ősi Földön is.

A Szaugu-doktrínáról beszélgettek, amíg tovább sétáltak az erdő után. Eszerint a kataklizma hatására végérvényesen elveszett minden esély arra, hogy Szúnahaumon valaha élet alakuljon ki, mert ehhez alapvetően szükséges, hogy a kialakuló létformák folyton változó körülmények közé kerüljenek, amelyekhez alkalmazkodniuk kell. Ninda párhuzamot vont Szaisszal, ahol a nappalok és éjszakák váltakozásán kívül semmilyen változás nincsen, a tengelye szinte függőleges, tehát évszakok nincsenek, nem létezik a vizek körforgása – és nem is jutott tovább az evolúció egyetlenegy fajnál. Aurihaum változó világ, változatos tájegységekkel, így sokszínű, gazdag élővilág fejlődhetett ki.

Mint például a rokissza, amely valójában három faj gyűjtőneve, és az erdő után egy újabb nagy telepükre bukkantak, ahol akkora volt a ricsaj, hogy inkább hívtak egy légikocsit és visszamentek Ángfuraniba.

pc-2 esküvő

„Meg az is mekkora pillanat volt, ahogy ott állt egy szál magában harminc irdatlan harckocsi előtt. És pontosan tudtuk, hogy a végkifejlet csak az lehet – ami lett.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
240.*

Az ángfuráni út nem kirándulás volt. Ninda meghívásra jött, Halget és Rírani esküvőjére, akik nem itt éltek, de szerették Auríhaum sarkvidéki tájait, ezért itt házasodtak össze. Mindkettőjüket Hangilaoranról ismerte, Halget kultúrtörténész volt, Rírani politológus, háromszáz évesekben jártak és volt már egy kisbabájuk is. Nem szántak Nindának semmilyen szerepet, egyébként is eléggé formalitásmentes volt az esküvő, sinnarszési sem volt, csak sinní-sédihaup, vagyis az Őrző, aki összeadta őket. Ehhez persze le kellett tennie a janníruant, amit viszont nem tehetett formalitás nélkül – esküvőt lehet tartani akár mindenféle szertartás nélkül, de a janníruant letenni csak szabályos átadás keretében; legfeljebb eldobni lehet, ha valamiért ugrani kell, mint amikor Ninda Kis Őrző lett. Most Szinensi lett az, akit az Őrző annak rendje s módja szerint felkért. Persze tipikus szúni szokás szerint az Őrző taláalomra választotta ki őt, ahogyan előre megbeszélték, ő pedig véletlenül már előre beöltözött Őrző-ruhába. Halget is teljesen véletlenül kérte éppen az Őrzőt, akivel már szintén előző nap megbeszélték minden részletet.

– Ángfuráni tüze nem maradhat őrizet nélkül, míg az Őrző a sinní-sédihaup feladatát látja el – jelentette ki. – Szinensi, kérlek, segítségemre lennél az örök tűz gondozásában?

Szinensi csak ekkor tette kezét a homlokára, amit minden jelenlevő viszonzott.

– A Felhő gyermeke vagyok, Őrző. Kívánságodat teljesíteni öröm és megtiszteltetés.

Az Őrző, egy középkorú férfi szertartásosan átadta neki a janníruant, amivel persze visszakapta nevét, hiszen most átmenetileg nem volt Őrző.

– Szinensi, Ángfuráni Kis Őrzője, köszönöm segítségedet. Innarki vagyok, a Felhő gyermeke, s e pillanattól Rírani és Halget sinní-sédihaupja.

S ezután adhatta össze a házasulandókat. Az alkotmány szerint erre minden felnőtt szúni polgárnak joga van, de általában közfeladatot ellátó személyt szoktak felkérni: szertartásosabb esküvőknél a Fény Csillagait, mint akkor, amikor Ninda volt sinnarszési, máskor a Híd vagy az egyik fedélzet tisztviselőjét, a hajókon élők valamelyik munkacsoport vezetőjét, illetve leginkább az Őrzőt. Néha egy idősebb rokont vagy barátot, de sosem a házasulandók valamelyik felmenőjét, mert szerencsétlenséget hoz.

Annyi formalitás azért volt az esküvőben, hogy egy kisfiú, Orneszit előhozta és kibocsátotta a Sínisuál-kört, annak ragyogásában álltak meg a házasulandók, mellettük a kisbaba, Rírani hűgának karján, s Innarki is egy hagyományos formulával kezdte, ami elsőként Angisztilhepan esküvőjén hangzott el – de csak mai szúni nyelven mondta el, bár sokszor idézték az ősi nyelven is –:

– Csakugyan össze akartok házasodni?

– Igen – felelte Halget.

– Igen – felelte Rírani.

– Hát jó – mondta Innarki. – Rírani és Halget, Ángfuráni örök tűzének Örzőjeként házastársaknak nyilvánítalak benneteket. E pillanattól Rírani Halget felesége, Halget Rírani férje. Sok boldogságot kívánok. Simnunná.

– Simnunná – felelte rá a janníhaum népe, a házasfelek megcsókolták egymást, majd az ujjongás csillapultával Orneszit elbocsátotta a Sínisuál Fényét, az Örző pedig visszatért Szinensihez. Homlokukra tett kézzel köszöntötték egymást, természetesen.

– Köszönöm, Kis Örző, hogy gondoskodtál helyettem Ángfuráni örök tűzéről.

– Soha nem aludhat ki a Testvériség tüze, Ángfuráni örök tüze – felelte Szinensi, és szertartásosan átnyújtotta a janníruant. – A Felhő gyermeke vagyok, a Testvériség tüze, Ángfuráni tüze klánjaim és törzsem tüze is.

Ninda nem mondott ilyen szépeket, amikor ő lett Kis Örző, de hát őt meglepetésként érte.

Ángfuráni zárt falu volt, amelyen a Dzsisszá-peremen is vannak, a harminc ház kissé szétszórva épült egy nagyobbacska tér körül, amin az örök tűz is állt, és az egész körül függőleges, átlátszó falak, rajtuk lapos tető, amit az auríhaumi csillagév háromnegyedében hó borított volna, ha nem fűtötték volna. A falutető alatt bármilyen öltözékben lehetett lenni, de ha onnan kiléptek, kellett a meleg ruha. Most, amikor a lányok kijöttek a Sevalgetturhoz, jó idő volt, de azért mégsem köntösben jöttek, hanem nadrágban és pulóverben.

A falu legnagyobb háza volt az üzlet, aminek ilyen távoli falvakban mindig lennie kellett, ha valamire sürgősen szükség van és bármiért akadályozva van a közlekedés – nem mintha ez valaha előfordult volna, de az üzletet persze használták, ami ott is megvolt, azt nem hozattak Szaumrahíból vagy Ilkarriból, a legközelebbi városokból. A bolt épületében volt a vendégház is, három pihenőszobával és egy fürdőszobával.

A lányok különösebben meg sem lepődtek, amikor mindössze néhány matival azután, hogy leszállt velük a légikocsi, ami a komphajóról, a *Szihellun Sanguraní-gíról* hozta őket, már elhangzott Ninda neve, még hozzá a hátuk mögül. Megfordultak. Aki hátulról is felismerte Nindát, egy kopaszodó férfi volt, Ergadzsi.

– Igen, valóban te vagy – mosolygott rájuk. – Az egyetlen sáhaddif-haungszí, aki két törzsbe tartozik.

Ninda feltartotta bal kezét, mert a férfi csuklóján is volt egy haudzsi.

– Áhíni-hau – mondta.

– Áhíni-hau sihuat rilgipun! A rotong-silaúri törzs főnöke vagyok.

– A nindaranok üdvözlését hozom a rotong-silaúriknak – felelte Ninda, a törzsfőnök felé nyújtva balját. – Együtt őrizzük a Testvériség törzseinek tüzeit, együtt nézünk fel a Sínisuálra, szahun-szahavun.

– A rotong-silaúrik is köszöntik nindaran testvéreiket, a Felhő gyermekeit.

Egymáshoz érintették a két haudzsit, s a másik tenyerüket a homlokukra simították.

– Furcsa dolog ez – mondta aztán a férfi, amikor helyet foglaltak a janníhaum asztalánál. – Láttam a siéhongodat. Te itthon és a dzserangok között is az egyik legnagyobb híresség vagy, de egészen más okból.

– Elég nagy a Galaxis, hogy sok minden elférjen benne – felelte Ninda. – Persze a dzserangok nem is sejtik, mit jelent az arany karperec, hát fogalmuk sincs róla, hogy törzsfőnök vagyok. Nem is tudnak semmit a törzsszövetségről.

– Hát persze hogy nem. Te ugye nem törzsfőnöki minőségben vagy itt?

– Nem, szó sincs róla. Az én törzsemnek csak három tagja van. Még varázslónk sincs.

– No, az nem is kell még egy ilyen fiatal törzsnek. Én félig-meddig hivatalosan jöttem, mert Rírani a törzsembe tartozik, de a szertartáson nem kaptam feladatot. Halget pedig alihenda-sófut, az ő főnökük nincs is itt.

– Ott van a törzsed, ahol te vagy – idézte Ninda a régi mondást.

– Hogyne. Hanem ha már törzsekről beszélünk, mesélhetnél valamit. Kétszeresen is te vagy a legfiatalabb törzsfőnök a Testvériségben, saját életkorod meg a törzsed léte szerint is.

Ninda elnevette magát.

– Saját életkorom szerint már csak a második. A hapihuanda-szongimuk múlt hetesben választották ki Silargilt, aki egy évvel fiatalabb nálam.

– Szissz... ezt nem is tudtam. Persze dolgoztam, igaz, kint voltam a Galaxisban egy bányaomlásnál mint esszidzinna. Mint leszármazottat választották?

– Igen, ő Ardzsinan legidősebb unokája.

Létezett az a szokás, hogy a törzsfőnök leszármazottját, általában unokáját vagy dédunokáját választják utódjának. A gyereket csak akkor, ha még nem nagyon öreg. Hiszen a legtöbb törzsfőnök csak igen idős korban teszi le a szianerget.

pc-3 sildóar-thokkan

„Megtanulni bármilyen bonyolult dolgot általában könnyebb, mint a már birtokunkban levő tudást megszerezni, akár egyszerűbb dolgokkal kapcsolatban is. Pedig a rendszerezetlen tudás oszladozni kezd.”

Angrolími:

Bevezetés a fhangí gondolkodásába,

4.

**Szúnahaum
Hangilaoran
43 698. famut szilgaran
460**

Talán ha húszan voltak Hangilaoran hatodik szintjén, a kör alakú Jasszinup teremben, Nindáék valamennyiüket évek óta személyesen ismerték. Többségük párnákon ült, néhányan asztal mellett, mindenki előtt a szokásos tálcák és poharak, és senki nem szólt semmit élőszóval. Nem illett hangosan beszélni a dóar-thokkan alatt.

Itt másképpen játszották, mint Szketro Mjanrit a családjával, amikor Ninda találkozott velük, nem asztalon, hatszögletű lapocskákkal, hanem a falon, ami teljes egészében fekete volt, és néhány területén szövevényes rajzolatok húzódtak khák sokaságából, zölddel, sárgával, kékkel, pirossal, fehérrel írva. Mindegyik terület egy beszélgetés.

Ninda a zölddel folyó eszmecekerét olvasgatta, ami a fhangí tömör nyelvén is kített már több száz khát, amikor ő bekapcsolódott. Történeti nyelvészetről folyt a szó, Arnagi egy lúmájából indultak ki: „Ősi Föld legkorábbi történelmében fordult elő először és utoljára, hogy nyelvek keletkeztek a semmiből. Azóta csak már létező nyelvekből jönnek létre.” A beszélgetés több szálon folyt, egyfelől azt tárgyalták, hogy vajon ez miképpen történhetett, mi készíthette a félig-meddig még állati sorban élő embert, hogy szavakat találjon ki, majd elvont fogalmakat és nyelvtani struktúrákat alkosson – márpedig a történészek meggyőződése szerint ez volt az, ami végül is kiemelte az embert az állatvilágból –, a hatszögrács másik nyúlványain pedig arról értekeztek, hogy lehetséges-e ma – azaz bármikor a nyelvek létezése óta –, hogy a semmiből újabbak jöjjenek létre. Ninda átnézte a rácsot, a suagján vissza is tudta pörgetni és megnézni, milyen sorrendben tették hozzá gondolataikat a többiek, és mely részleteket ki írta. Válaszolni is ott tudott, csak kiválasztott egy sor hatszöget bármilyen kacskaringós elrendezésben, és beleírta a mondanivalóját, ami megjelent a falon és a többiek suagjain.

Nem, szerinte sem lehetséges, hogy a semmiből jöjjenek létre új nyelvek, mert aki létrehozza őket, az valamilyen nyelven már tud, és ez hatást fog gyakorolni a gondolkodására. Tegyük fel, hogy nem nyelvet kíván létrehozni, hanem egy nyelvtől független gondolatrendszer – amilyen a fhangí is lehetett volna kezdetleges formájában, ha alkotóinak ilyen szándékuk lett volna. Addig nincs is probléma, amíg nyelvfüggetlen fogalmakhoz rendel hozzá jeleket – csak ezekből nagyon hamar ki fog fogyni. Hiszen például az állatfajokat, a színeket, sőt a számokat is másképpen csoportosítják az egyes nyelvek. Például egy szúni késztetést fog érezni, hogy a *tíz, húsz, harminc, negyven* stb. számnevekre külön jelet alkotson, míg egy hinnulnak az lesz a természetes, hogy ezeket a tíznél kisebb számokból és egy „tízszeres” jelentésű jellel fejezze ki. A szúni *hilg* és *liran* színnevek, amik a zöld és a kék színt fejezik ki, a hinnulban egyetlen szóval is kifejezhetők, a thabbuanban viszont négy szó fedi le ugyanezt a színtartományt. De más és más módon csoportosítják az egyes nyelvek a családfa rokonsági fokait is, erre a legjobb példa a sauninas, ahol egyszavas kifejezések vannak olyan rokoni viszonyokra, amiket szúniul csak három-négy szóval lehet körülírni.

Míg ezt leírta, a rács másik részén folytatódott Halgauri, Sotten és Émadzsi beszélgetése az ember kommunikációjában végbement változásról, amikor beszélni kezdett. Itt Szinensi kapcsolódott be egy mellékszálal, amelyben párhuzamot vont a beszédnek az emberi fajnál való megjelenése és az egyénnél, a csecsemőnél való megjelenése között. Minőségi változást jelent, amikor elkezdi funkcionálisan használni a nyelvet, hiszen addig csak a szülei értették többé-kevésbé, ettől kezdve viszont másokkal is beszélhet, eleinte csak minimális közlésekre szorítkozva, de kevéske értelme még nem is igényel komplexebb fogalomtárat. Hasonlóképpen lehetett az emberi faj Hajnalkorában, amikor kétségkívül a felnőtteknek sem voltak bonyolultabb gondolataik, mint a kisgyerekeknek. Sajnálatos, hogy az emberrel rokon fajok ősidőkkel ezelőtt kihaltak, csak régi filmek, dokumentumok őrzik az emléküket: ezek az állatok valamiféle gyermekszerű, de mégsem gyermeki intelligenciával rendelkeztek, csak korlátozott fogalmaik voltak a világról. Aini eközben hozzáírta, hogy a csecsemőhöz hasonló folyamatot élhetett át az is, aki olyan világra költözött, aminek nem tudta a nyelvét, még a fordítógépek és a hipnopédia megjelenése előtt. Eleinte csak egyszerű közlésekre szorítkozhatott, és fokozatosan értett meg egyre többet és lett képes egyre összetettebb gondolatainak is hangot adni. A különbség az, hogy eközben azok az összetett gondolatok megvoltak neki, csak nem tudta kifejezni őket az idegen nyelven, a kisbabának viszont még nincsenek is meg.

Ez egyik népszerű tulajdonsága volt a dóar-thokkannak: a szerteágazó, mégis összefogható kommunikáció. Ugyanaz a beszélgetés egyszerre számtalan irányba haladhatott, a hatszögrács mentén kanyarogva. Az elektronikus változat, a sildóar-thokkan azt is tudta, hogy a spontán módon leírt szövegrészeket időnként átrendezte célszerűbben, hogy jobban elférjenek, és ha így is zsákutcába futottak a

rácsban, be lehetett tenni egy ugrást, ami által a rács egy üres részére kerültek, ott folytatódott a beszélgetés.

A gépben természetesen megvolt a fhangiban ismert összes khá teljes magyarázata, így ha a lányok olyannal találkoztak, amit az ő dírfokozatukban még nem ismertek, azt egy érintésre kibontotta és megmagyarázta, hiszen a fhangít pontosan így kell tanulni. Hamarosan itt is van az ideje a következő dírvizsgának, nem sok hiányzik hozzá a tudásukból.

De sokkal energikusabban készültek az esküvőjükre. Kettő lesz: az első itthon, Jasszaniban, hétszáznegyben, amikor Szinensi is betölti a kétszázötzet, aztán kishajóval elutaznak Saunisra és megtartják a másodikat is. Mind a kettő a hagyományos szokások szerinti, nagy esküvő lesz. A Galaxissal a Szolgálat fogja közölni a pusztá tény, hogy Nindáéknak megvolt az esküvőjük, azt is csak utólag, és részletek nélkül, a másik két lány neve is változatlanul titok marad.

Némi időt eltöltenek Saunison, azután kereskedőhajóval térnek haza, útközben megnéznék egy-két világot. A dzserangok persze ujjongani fognak, hogy láthatják Nindát – hadd ujjongjanak. Már be lett adva nekik, hogy azokban az időszakokban, amikor Ninda itthon van a Felhőben, akkor állandó jelleggel a hajóján tartózkodik és nem óhajt kiszállni. Nem is próbálják rá kapacitálni, mert a Szolgálat elmagyarázta, hogy Ninda nem egy közintézmény, ami köteles a nagyközönség rendelkezésére állni, hanem egy magánember, akinek a privát szféráját a Testvériség védelmezi – és azon belül a külön erre a célra létrehozott Ninda Szolgálat –, és ha sokat nyaggatják, egyszerűen visszavonul valamelyik hajóra, ahol soha nem férhetnek hozzá. Természetesen meghívásokat örömmel fogad, s amelyeknek tud, eleget is tesz.

553.

pc-4 Tiliv

„A lélek az a testrészt, amit nem gyógyszerekkel kell gyógyítani.”

Sileni:
Naplóm Nindával,
43997. dzsanargan

**Szúnahaum
Jasszani
43698. famut szilgaran
660**

Ninda egyik olyan tulajdonsága, amit rajongói különösen nagyra becsültek benne, az volt, hogy senkivel sem játszott Sýlnawst. Ez a szindor filmsztár – egyébként közkedvelt filmjei mellett – arról volt ismert, hogy magas cipőben járt, ahogy a

szindorok hívták az olyan embert, aki nemigen méltat másokat annyira, hogy komolyan vegye őket. Nemegetszer megesett, hogy a rajongóknak, akik valahol körbevétek és gratuláltak neki, vidám beszélgetés közben olyan ígéreteket tett, hogy itt vagy amott meg fog jelenni – például valaki meghívta az esküvőjére énekelni, és azt felelte, okvetlenül ott lesz. Nagy hangú, nagy termetű férfi volt, és mindig messzire zengett a baritonja. De nem tartotta meg ezeket az ígéreteit. Ez valamelyest ártott a népszerűségének, de nem rombolta le, körberajongott sztárként halt meg harmincnyolc évesen. Bár akkor már sok éve nem kapott ilyen meghívásokat.

Ninda számon tartott mindenkit, és időnként megkereste őket. Egyszer csak megjelent az arca egy terem sarkában a fali képernyőn, és Hienn tanárnő már ugrott is, hogy bekapcsolja a hívást. A Tiliv balettiskola gyerekei pedig örömben kezdtek ugrálni, mint mindig, amikor Nindát meglátták. A leghíresebb ember a Galaxisban, akiért milliárdok rajonganak, és az ő barátjuk! Csak úgy gondol egyet és fölhívja őket!

– Most egyedül jöttem – kezdte szokás szerint köszönés nélkül –, Hait az egyetemen van, tanít. Mi újság nálatok?

Már elköltöztek abból a lebontásra ítélt negyedből, az iskola most a városközponttól néhány utcányira, egy kis tér szélén állt, Nindának is megmutatták már kívülről-belülről.

Mindig másvalaki beszélt, hisz nem várhatták el Nindától, hogy mindnyájukat végighallgassa. Most Aill mesélte el, hogy néhány napot töltöttek Auntán – rögtön megmondta, hogy szúni nyelven azt a világot hívják Dzsáulnak –, ahol Ninda is járt és „politikai” pályafutása egyik leghíresebb pillanatát élte meg. Aunta most ismét nyugodt hely volt, a diktatúra megdöntésével helyreállt az idegenforgalom, és Aillék nagyon jól érezték magukat. Mutatott fotókat is. Szó esett az *Ílgihaut Szombíró* és az *Aurgá Hisszirúmíró*ról, a két szúni kereskedőhajóról, amikkel oda-és hazautaztak. Aillnek borzasztóan tetszett mindkettő, a suár tarka csillogásával Hargihán – ahogy ők hívták, Einszinen – csak a legdrágább bevásárlóközpontok versenyezhettek, a szísi pedig nyugodt volt, otthonos, pedig hát egy szálloda. Összehasonlítani nem tudta, mert máshol még nem járt szállodában, Auntán sem, apjának egy barátjánál laktak, az még gyönyörűbb hely volt, egy virágzó fákkal borított hegyoldal, amiről a fél várost be lehetett látni.

Ninda válaszképpen csak egy mozzanatot mondott el az életéből, azt, amit aznap délelőtt csinált, a rajzfilmet szinkronizálta szindor nyelvre; a szúni, sauninas és hinnul változat már készen volt. Gyorsan haladt, pár nap alatt megcsinált egy-egy szinkront.

Mint általában, amikor dzserangokkal beszélgetve szóba kerülnek a szúnik hajói, most is előjött a kérdés, hogy milyenek lehetnek a hajóknak azok a részei, ahová őket nem engedik be – és mint mindenki, Ninda is csak mosolygott és nem válaszolt. Egy másik kérdésre viszont igen.

– Az is eszembe jutott – mesélte Aill –, hogy nekünk ugye fogalmunk sincsen, hogy te melyik hajón élsz. Lehet, hogy éppen azon, amelyiken én is utazom... és csak pár emelet választ el minket egymástól. De aztán nem mertelek zavarni...

Ninda kedves mosollyal rázta meg a fejét.

– Nem, nem zavartál volna, de nem jártam még sem az *Ílgihaut Szombi*, sem az *Aurgá Hisszirúmi* fedélzetén. Sok hajója van a Testvériségnek. Én mostanában nem fordulok meg olyan hajókon, amik a ti környéketeken járnak, úgyhogy nem volt esélyünk találkozni, amiről lemaradhattál volna. De ha írsz a Ninda Szolgáltatnak, ők bármikor válaszolnak. Azt nem mondják meg, hogy hol vagyok, de ha megnevezel akár egy hajót, akár egy világot vagy egy államot, akkor megmondják, hogy ott vagyok-e, esetleg készülök-e oda a belátható jövőben.

– Bocsáss meg, kérlek – szólt közbe udvariasan a tanárnő –, megkérdezhetem, miért ilyen nagy titok, hogy hol vagy? Hiszen ugye téged intenzíven védelmeznek... és hát a saját hajóitokon eleve a közeledbe sem juthatnak az utasok, ha te nem akarod.

Erre Ninda természetesen nem mondhatta meg az igazat, hiszen az őszinte válasz az lett volna, hogy azért, mert a házacskája előtt üldögél a huhallupban, Jasszani városában, Szúnahaum világán a Felhő mélyén, de ezeknek a helyeknek egyikét sem nevezhette meg dzserangok előtt.

– Ez a Testvériség általános biztonsági előírása – felelte tehát –, mindenkire vonatkozik. Én sem szeghetem meg. Egyszerűen nem szabad megmondanunk, hogy hol vagyunk, ez a szabály.

Végeredményben az igazat mondta.

– Értem – felelte Hienn tanárnő éppoly udvariasan. – Természetesen nem kívánám tőled, hogy megsértsd hazád törvényeit. Viszont esetleg azt megengeded, hogy a családod hogyléte iránt tudakozódjam, ha erre nincsen tilalom?

Ninda megértően rámosolygott.

– Nem, Hienn, ezt senki nem tiltja meg senkinek. Mi szúnik valóban eléggé zárkóztok vagyunk a magánéletünkkel kapcsolatban, de ez csak egy általános szokás, és nem is mindenkire igaz. Nos, a családom nagyszerűen érzi magát, köszönöm kérdéseted. A lányunk úgyszólván nem is emlékszik már a sérüléseire. Ami pedig Haitot és a kisfiát illeti, azt hiszem, róluk nagyon is képen vagytok.

– Ó, hát hogyne – mosolygott Hienn, és nagy tisztelettel bólogatott –, a tanárnő mesélt róla, legutóbb még láthattuk is Áuszit, vele volt, amikor beszélgetett velünk. Tündéri kis csöppség, máris nagyon megszerettük. De a te lányod idősebb, ha jól tudom.

– Persze, ő már iskolába jár, olvas, ír, számol, és újabban zenélni tanul tőlem, üldön és haukin játszik.

A hargiháiak a homlokukat ráncolták.

– Elnézést... a fordítógép nem boldogult az utolsó szóval, de bizonyára valamilyen hangszerre gondolsz.

Ninda válasz helyett megérintette a suagját, amire odalibbent egy automata a haukjával.

– Ó, hát ez olyan, mint a lilamm – örültek meg a gyerekek és a tanárnő, Ninda pedig a kezébe vette a hangszert és megpendítette a húrokat. Elég volt egy-két hangjegyet megszólaltatnia, s a gyerekek már fel is ugrottak és ünnepélyes, lassú léptekkel táncolni kezdtek a zenére. A dal után pedig jöhetett a boldog viháncolás. Együtt táncoltak *Nindával!*...

S még nagyobb lett a boldogságuk, amikor Ninda azt mondta, hogy közzéteszi a felvételt. Ez galaktikus hírnevet jelent! Mi lehet ennél gyönyörűbb?

Nem sokkal azután, hogy elbúcsúzott a Tiliv csapatától, Ninda meglepve értesült Szinensitől, hogy teljes környezetével együtt felrobbant a Hílangdzsir.

554.

pc-5 vulkánrobbanás

„Sok világ volt, ahol csak egészen rövid időt töltött. De mintha mindenről képet alkotott volna, ami azt a világot alkotta – a társadalomról, a természetes és mesterséges környezetről, a népszokásokról, a konyháról, mindenről.”

Szillon Nomboka Marotomandi:

Útjaim Nindával,

91.

Dzsisszáfauron gyakran történtek jókora vulkanikus robbanások – átlagosan évente egy, csak a nagyobbakat számítva. Hiszen a hatalmas terület kilenctizede erősen vulkanikus volt. De ekkora robbanás ilyen közel a védőfalhoz azért mégsem volt megszokott.

A Szúnangé, a szúnik belső híradója közvetítette a kataklizmát. A Hílangdzsir egy több mint ötszáz szirsi hosszú, enyhén ívelt hegyláncszakasz volt a Hargafin-Háráhuallip lánchegységben, az Úp-Hinnafüri szektorban, mindössze nyolcszáz szirszire Szúnahaungaur határától. Hinnafüri városát ötmillió ígun erejű földrengés sújtotta, de mivel az előrejelző rendszer természetesen hibátlanul működött, személyi sérülés nem történt. Alig valamivel kisebb értékeket mértek a Lihad-vidék többi részén, Dzserandában, Angrafiban és Halgilúban, ahol a rengés ráomlasztotta a Szakirszen-hegy oldalát a Ráhamunnir hílavidékére, a csatorna utolsó néhány szirsi szakasza föld- és kőhalom alá került.

Fent Dzsisszáfauron, a helyszínen két derki alatt húsz erős rengést regisztráltak, mindegyik meghaladta a tízmillió ígun, a hegylanc alatti magkamrát összeropantó rengés ereje kétmilliárd ígunra rúgott, amire válaszul az egész Hílangdzsir-hegytömb a levegőbe repült egy közel nyolcmilliárd ígun erejű gigantikus robbanásban. A szomszédos Száha-hegylancot valósággal ledöntötte a rázúduló eruptív

anyagtömeg, amely a másik irányban beterítette a Dzsáfat-dombvidéket és a Simengu-völgy nyolc látatavát.

Hatszázhetvenkor történt. Az esszidzsinna talpon volt egészen másnap reggelig, a földrengésjelzők mellett automaták is száguldoztak mindenhol Szúnahaungaurnak a Hílangdzsirtól kétezer szirszin belülré eső területein, semmi sem kerülte el a figyelmüket, és voltak is még rengések, az egyik éppenséggel Hinnafúri és Rilgfánur határán, vagyis már Szúnahaungaur lakott területén, kétmillió ígún erővel pattant ki és ledöntötte a Fánur-hegy tetején álló Silam-sziklát, szét kellett löni, mert szántóföldekre zuhant volna.

A Hílangdzsir által kilövellt eruptív anyagtömeg megközelítette a félmilliárd fázdsant, de teljes egészében Dzsisszáfaur fölött terült szét, hiszen Szúnahaungaurt védte a térfüggöny. A heglánc romjaira több száz rígin vastag közápor zúdult, de még ezer szirszivel távolabb, En-Lingardúmi szektorát is húsz rígin magasan borította el. Dzsisszáfaur térképe Rauhangétól Jarnaupig teljesen megváltozott. Ezen a vidéken új heglánc takarta el Dzsisszáfaurt a szúnahaungauri megfigyelők elől: a némelyütt ezeröttszáz rígin magasságban tornyosuló orregi, vagyis az a visszahullott eruptív anyag, ami nekiütközött a térfüggönynek és annak tövében halmozódott fel.

Másnap reggelre a Hílangdzsir helyén nyolc szirsi átmérőjű látató alakult ki, a legnagyobb a környéken; természetesen az elpusztult hegység nevét kapta.

A kataklizmának azonban ezzel nem volt vége. A szúnik rohokkíginék, láncrobbanásnak hívták azokat a speciálisan szúnahaumi kitöréssorozatokat, amikor bár óriási mennyiségű energia szabadul fel, a kitörés mégis folytatódik a felső kéreganyag átrendeződése folytán. Ezeket mindig nyomon lehet követni, és a későbbi kitörések helyét, időpontját és erősségét egyre nagyobb pontossággal lehet megállapítani – ámbár a Szúnahaum-szihalingéhillafúrani a Hílangdzsir kitörését is már igen nagy pontossággal megmondta előre: a robbanás benne volt a már egy hetessel korábban megadott félnapos intervallumban, a hipocentrumról azt tudták megmondani, hogy a Hílangdzsir lesz, csak az erősségét becsülték alá ötven százalékkal. A második kitörés másnap ötszázötvenkor volt a Limeszszut-hegyen, húsz szirszire a Hílangdzsirtól, de mivel csak félmilliárd ígún volt az erőssége, lehetett tudni, hogy a harmadik megint nagy lesz. Ez újabb nyolcvan szirszivel távolabb, a Hóbinnun–Ángari hegy páros közötti nyereg alatt történt kerekén egy nappal a Hílangdzsir után. A tizenötmilliárd ígún erejű robbanás fényét még a Jarkasszur-vidéken és Haujalliban is látni lehetett.

A gyerekek természetesen el voltak bűvölve. A helyszínen folyamatosan jelenlevő sok ezer automata már az első rengések előtt közvetített mindent, és a láncolat teljes leállításáig nem is hagyták abba, az összes eseményt három dimenzióban, tetszőleges irányokból végig lehetett nézni, és a Testvériség többi világán és hajóin éppúgy, mint magán Szúnahaumon mindenfelé még egy hetessel később is látni lehetett a háromdimenziós kivetítőket, amint a rohokkígi valamelyik mozzanatát játsszák vissza. Tunni és Lorra felváltva akart vulkánkutató vagy földrengés-

kutató lenni, egészen addig, amíg föl nem világosították őket, hogy a kettő teljesen ugyanaz. A Hílangdzsir robbanását Jargunnur-Sómaharundé falucskában nézték meg, azaz persze onnan nem volt látható, csak kivetítón; Ámmaít ott beszélgetett régi barátjával, Gantihurttal, amikor a heglánc felrobbant. A Hóbinnun-Ángarit viszont már szabad szemmel látta az egész család, mert a prognózis egy mindössze négy limli hosszú időszakot adott meg, így felmentek a Rammináhatti csúcán levő nagy kilátóteraszra; persze több ezer ember volt ott. Innen nézve a közel kilencszáz szirszire levő robbanás olyan volt, mintha a fejük fölött lett volna. Hangot persze nem hallottak, hiszen Dzsisszáfauron nincsen levegő, csak a vulkanikus gázok ritka felhője – de ha lett volna, a térfüggöny megállítja a légmozgást, hiszen akkor egy orkán erejével tör a lökéshullám Szúnaungaaur tájaira.

A második nagy kitörés valósággal felfordította a Hóbinnun tömbjét, az Ángari pedig mindenestül a levegőbe repült. A helyén fölleri támadt, függőleges lávaszökőkút, amely először ötszáz rigin magasba szökkent, majd fokozatosan alábbhagyott.

– Nem tud ám idejönni – magyarázta Sileni egy csapat kicsinek, akik döbbenet bámulták az égre magasodó füstoszlopokat a nagy kivetítón. – Nagyon messze van, és véd minket a térfüggöny is.

A gyerekek nevettek és persze nem féltek. Egy Sileni korabeli fiú odaült a kislány mellé, aki Ninda mellett üldögélt a fűben.

– Ugye te vagy az, akinek földrengés pusztította el a világát?

Sileni bólintott, de aztán megrázta a fejét.

– Nem az egész világot, csak a várost, ahol éltem. Az első családomból senki sem élte túl. Én is súlyosan megsérültem.

– Szörnyű. De már jól vagy?

– Persze. – Sileni fölmutatta bal kezét és megmozgatta az ujjait, bonyolult mozgásminta mentén, ahogy szokta, mindennap többször is csinált ilyeneket a száfunup óta. – Látod? Ezt a négyet az orvosok rakták össze nekem.

– Szissz...

Sileni megint bólintott.

– A szemeimet és a bal lábamat is. Ügyesek, mi? Persze Jaungaimaszon nem volt akkora földrengés, mint ezek. Ez elpusztítana itt mindent, ha idelent lenne, igaz?

– Igen, sien – felelte Ninda –, illetve ha idelent létrejöhetne ekkora földrengés, akkor nem lenne mit elpusztítania, mert soha nem telepedhettünk volna le Szúnaungaauron. Dzsisszáfauron azért lehetnek ilyen robbanások, mert a kéreg instabil. Emiatt viszont ott soha nem lehet termőföld, tehát emberi élet sem.

– Soha? – kérdezte Hait.

– Soha, úgy érte, hogy amíg a kéreg meg nem nyugszik. A Nagy Bumm óta a Forró-peremvidék ezer szirszit húzódott dzsisszára. Mindössze ezret, egymilliárd év alatt.

pc-6 idriha

„Valójában, úgy gondolom, egyetlen dolgon alapul, hogy a Testvériség a spirálkar egyik legjelentősebb népévé nőtte ki magát. Azon, hogy nekünk mindig és mindenhol fontos, hogy a környezetünk otthonos, szép, kellemes legyen, és minden szükségessel be legyen rendezve.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
287.*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43 698. senut muandzsan
360**

Hangilaoran idriha sok tekintetben hasonlított a szúnik óriás városhajóihoz. Persze nem közlekedésre szánták, szilárdan a hegy mélyébe volt vájva, és természetesen semmilyen meghajtása nem volt. De a külső burkolata volt olyan masszív, mint a hajóké, még masszívabb is, hiszen tartania kellett a hegytömb roppant tömegét.

A belső elrendezésben volt a nagy különbség. A szúnik szerették a kis eldugott zugokat, apró terecskéket például a hajók lakószektorainak belsejében, ilyenekkel Ninda is találkozott már az *Aulang Laipon* töltött első napjai során is. Voltak olyan helyek, amiket valóságos labirintusként építettek meg, többszintes, zegzugos folyosórendszerekkel, de ezek nem voltak nagy kiterjedésűek. Hangilaoran azonban egészen ilyen volt, csak más értelemben. Az egyes nagyfedélzetek, fedélzetek és fedélközők egymáshoz képest a legteljesebb összevisszaságban helyezkedtek el, szét is voltak darabolva fizikailag, némelyiknek több szinten voltak részei, nem is pont egymás fölött, vagy éppen ugyanazon a szinten, de nem egybefüggő területeken. S persze mindnek voltak külső részei, Szúnahaum más részein, a Felhő más világain és hajókon fekvő iskolái és kutatóintézetei. Ennek persze megvolt az oka, részint technikaiak – ott daraboltak szét egy-egy fedélzetet, ahol egy másiknak egybefüggő területre volt szüksége –, részint abból az elvből is fakadtak, hogy a különböző szakterületeken dolgozó embereknek keveredni kell egymással, hogy ne csak a saját szakmájuk problémáit, világképét, gondolatait ismerjék.

Ninda nagyon szerette Hangilaoran széttagoltságát. Az egyik kedvenc helye például a Szommikun-park volt, egy kör alakú, nagy térség, rengeteg fával – persze két emelet magas terem volt –, ahová tíz folyosó nyílt, és azok összesen tizenhat különböző fedélzet részeihez vezettek. Így itt mindig találkozhatott filozófu-

sokkal, festőkkel, táncművészekkel, világmérnökökkel, fizikusokkal, csillagászokkal, csillagközi és gazdasági jogászokkal, növényorvosokkal, hipersebészekkel, pszichológusokkal, nyelvészekkel, katasztrófamérnökökkel, gyógypedagógusokkal, beszélterapeutákkal és persze történészekkel, akik közé maga is tartozott. A park közepén álló jannihaumban mindezek naponta megfordultak, de az egyetem többi fedélzetén dolgozókkal is gyakran találkozott.

Mindarúgi például szemorvos volt, részt vett több száfunnupszem tervezési munkálataiban – történetesen Sileni szeménél nem volt ott, éppen kint volt a Galaxisban, de látta.

– Igen, láttam a szemedet – mosolygott a kislányra, aki vidáman visszavigyorgott rá –, én nem dolgoztam rajta, de a fedélköz híradójában bemutatták a terveket, mindegyiket bemutatják. Ritkaság, hogy ilyen kisgyerekek egyszerre mindkét szemét pótolni kell, úgyhogy alaposan megnéztem. No persze akkor még semmire sem hasonlított, amire te azt mondanád, hogy „szem”. Várj, ilyesmi volt.

Elővette a suagját, kicsit matatott rajta, és odaadta nekik. A képernyőn levő ábra csakugyan a legkevésbé sem emlékeztetett szemre. Az egész apró, színes alakzatokra volt osztva, nagyon sokféle színben, és kis jelek voltak bennük, betűk, számjegyek meg teljesen idegen ábrácskák.

– Ez egy szem ideghártyájának rajza – magyarázta a nyurga, kopaszodó, világos bőrű orvos –, vagyis egy kis részlet belőle. Körülbelül nyolcvanezer ilyen képből áll. Neked persze kétszer ennyire volt szükség, hiszen a két szemünk idegfelépítése egyáltalán nem azonos.

– Miért nem? – tudakolta Sileni.

– Miért lenne az? Amikor egy magzat kifejlődik, a két szeme egymástól teljesen függetlenül megy végig a kialakulási folyamaton. Akárcsak a két keze vagy a két veséje. Semmi ok rá, hogy egyformák legyenek.

– A szimmetria fontos dolog – nevetett Riagri, a festő, aki absztrakt festészetet tanított –, de a töretlen, hibátlan szimmetria egy ponton túl unalmassá válik.

– Nem hiszem, hogy a természetnek ez volt a szempontja – derült Mindarúgi –, de kétségtelenül így van. Erről jut eszembe, tetszett a múltkori sorozatod azokkal a háromdimenziós festményekkel.

– Köszönöm, én is szeretem csinálni. Most egy hasonlóan dolgozom, a fordított perspektívát szeretném minél többféleképpen ábrázolni.

– Mi az a fordított perspektíva? – kérdezte Sileni. Riagri nyomban elővett példákat és nekifogott elmagyarázni, de Ninda fölkelt és átsétált a park másik részére, ahol kis lugas vezetett be a miniatűr erdőcskébe, mert megszólalt a suagja. Ílna hívta, akivel már vagy két éve nem beszélt. Sielunti nyelven üdvözölték egymást – ennél többet Ninda nem is nagyon tudott –, aztán az asszony megkérdezte, nem jár-e Ninda hajója mostanában a Lomer-halmaz környékén.

– Elvállaltam egy tanfolyamot az andviti egyetemen – mesélte –, húsz szúni évig leszünk ott, gondoltam, közben hátha megfordulsz arrafelé. Persze húsz évre

előre nyilván nem tudod. De közel van Hinnuldudhoz, ahol mostanában jártál már.

Ninda pontosan tudta akárhány milliárd évre előre, hogy Szúnahaum világa mindig itt lesz a Felhőben, de természetesen nem ezt válaszolta.

– Valóban nem tudom, de ha arra járok, megkereslek. Milyen hely Andvit?

– Nem sokat tudok róla. Nagyrészt élettelen, egy kis területet tettek lakhatóvá, az nagyon szép, láttam egy-két képet.

Vagy egy limlit beszélgettek, aztán Ninda visszament a janníhaumba, ahol Sileni már nem a két felnőttel beszélgetett, hanem mint oly sokszor, egy dzsomsdzs-tűzhely mellett állt és az edénybe kukucskált. Ennek a janníhaumnak nem voltak dzsilaunjai, másra használták a helyet, ezért nem alkalmoszerűen állítottak föl dzsomsdzsokat, hanem mindig volt belőlük hat darab.

– Vidd csak onnan az orrocskádát, lilkumilku – szólalt meg a feje fölött Órkeni, egy idős néni –, nem kapsz te abból.

– Ugyan miért nem? – kérdezte Sileni, mintha nem tudná; a gyerekek hagyományosan ezt a kérdést tették föl erre a közlésre válaszul.

– Mert még nincs kész – mondta Órkeni is pontosan azt, amit ilyenkor szoktak. Ninda is odalépett és belenézett a jókora kondérba. Szilambrunu, állapította meg. Jó fűszeres étel, Sileni imádja.

– Ninda – hallotta a nevét a háta mögül, megfordult.

– Elgiszi – mosolygott a liktenit-upeszek fiatal törzsfőnökére, s egy pillanat múlva a másikat is meglátta mellette. – Narongi! Törzsem két feje!

Köszöntötték egymást, ahogy törzsfőnökök és törzsbeliek szokták, előbb egymáshoz érintve kettejük haudzsiját, majd mindkettőt odanyújtva Naronginak, aki tenyerébe fogta csuklójukat a karpereccel. Ninda természetesen változatlanul tagja volt a liktenit-upesz törzsnek, hiszen a törzséből senki sem kerülhet ki. Ő is ott volt, az egész törzssel együtt, amikor Narongi átadta Elgiszinek a törzsfőnöki szianerget és haudzsit, és benne volt az ünnepség után a zenés műsorban, az egyik Limelullí-dalát énekelte.

– Ritka, de nem példa nélküli – mondta az öreg főnök mosolyogva –, hogy egy törzsfőnököt két másik főnök is üdvözöl, akik a törzsébe tartoznak. Hiszen életben lehet három-négy törzsfőnök is, akik egymást követték a törzs fájának tövében. Ám az, hogy egy törzsfőnököt olyan másik főnök köszönt, aki beletartozik a törzsébe, de egy másik törzs haudzsiját viseli...

Ninda mosolygott és helyet foglalt mellettük a janníhaum egyik asztalánál.

– Hogy megy sorod, gyermek? – tudakolta a fiatal főnök.

– Köszönöm, apám, remekül vagyok. Neveljük Silenit, készülünk az esküvőnkre, tanulunk... mi kell még a boldogsághoz?

– Szilambrunu – kottyant bele a kicsi a kondér mellől.

pc-7 Honens

„Milyen egyszerű gondolat a Hisszinen-lúma, ugye? És milyen komplikált mégis.”

Angrolími:

*Bevezetés a fhangí gondolkodásába,
180.*

**Szúnahaum
Jasszani
43698. higit szisszadzsan
620**

Új elemet vezettek be Ninda galaktikus előadásában: a végén a nézők kérdezhetnek is. Mindegyik helyszínen az ottani szervezők választották ki a legérdekesebbnek tartott kérdést. Az első Hinnuldud volt, az an-Nahariddit egyetem aulája, ahol egy diáklány tehette föl a kérdését.

– Üdvözöllek Hinnuldudról, Ninda, ahol a legújabb felmérések szerint a népesség kilencvennyolc százaléka rajong érted. Olme nin-Szilasszi vagyok, sajtó és publicisztika szakra járok, és ezért azt szeretném kérdezni: hogy csinálod? Mivel tettél szert ekkora jelentőségre? Mielőtt megkérdezed: én is benne vagyok abban a kilencvennyolc százalékban, én is csodállak, imádlak, rajongok érted... de mint felelősen gondolkodó felnőtt mérlegre teszem az érzéseimet és fölteszem magamnak a kérdést, hogy miért. Mi az, amit ennyire csodálok benned? Nekem megvan a saját válaszom, de több milliárd embernek az én válaszaim nem elegendőek.

– Mi a te válaszod? – érdeklődött Ninda.

– Az, hogy te vagy a legjobb ember, akit ismerek. Soha nem bántasz senkit, mindig az a célod, hogy mindenkinek a legjobb legyen.

– Ez ellentmondás – vitatta Ninda. – Az emberek érdekei nem egyeznek meg, sőt sokszor ellentétesek, tehát egyszerre mindenkinek nem lehet jó.

Olme mosolygott.

– Te ki tudod választani, hogy kiknek akarj jót.

– Úgy gondolod? Nos, én azt gondolom, hogy ami az én ekkora jelentőségemet adja, az a születési dátumom. – Olme és a többiek meglepetten néztek rá a képernyőről. – Olyan időpontban születtem, amikor számos világon nagyon rossz a helyzet, és nem látnak más kiutat, csak azt, hogy elkezdenek hinni valakiben; gyakorlatilag minden indok és értelem nélkül, de muszáj hinniük valakiben. Az egyik ok, ami miatt vállaltam, hogy én legyek az, az, hogy Ámmaít azt mondta: ezek az emberek előbb-utóbb mindenhogyan találának maguknak valakit, aki iránt rajonghatnak, de lehet, hogy az rosszra fogja használni őket. Én meg nem. A másik,

fontosabb ok pedig az, hogy körülbelül mire észrevettem, hogy rajongóim lettek, addigra olyan szinten elkötelezték magukat, hogy már nem lehetett volna őket lebeszélni vagy kiábrándítani.

– De... – kezdte Olme, és elhallgatott.

– Igen?

– Bocsánat, beszélhetek még?

– Természetesen – felelte Ninda a sáhaddif stílusában. – Senki nem korlátoz a szólásban. Figyelmesen hallgatunk.

– Azt mondtad, hogy egy olyan időpontban születél... de hát *bármely* időpontban nagyon rossz helyzet van rengeteg világon!

Ninda lassan, megértően bólogatott és nem szólt semmit.

– Ó – mondta Olme kis csend után. – Tehát... azt mondd, hogy bármikor jöhettél volna... vagyis bárki jöhetett volna.

– Pontosan.

A lány a köszönetnyilvánítás hinnuloknál szokásos mozdulatával hajolt meg.

– Köszönöm, hogy megadtad nekem és a többieknek ezt a választ, ami igazán méltó hozzád. Természetesen egy szót sem hiszek el belőle, és nyilván senki más sem, hiszen figyelmen kívül hagyja a legfontosabb szempontot: azt, hogy te *Ninda* vagy.

– Ez a Hisszinen-lúma – felelte Ninda szokott mosolyával. – „Te vagy te, és senki más.” Könyveket írtak már róla. De ami azt illeti, hogy miért én lettem a „Ninda-jelenség”, erre azt tudom mondani, hogy pusztán véletlen. Egyik esemény követte a másikat, és most ebben a helyzetben vagyunk. Ha egy nap ez a rajongás elmúlik és már nem én leszek a divat, engem egy cseppet sem fog zavarni.

– Úgy gondolod, hogy ez valamiféle „divat”? Ezt kötve hiszem.

Ninda gondolkodott egy pillanatig.

– *Lian, lian, lian.* Mert volt az úgy egykor, hogy kiemelkedett egy rendkívüli gondolkodó, egy ragyogó elme, aki előbb csak saját népét tanította, azután a többi is, ameddig csak elhallatszott a hangja. Vammenor volt a neve, de úgy is hívták, hogy a Tanító, mert sok mindenhez értett és sok mindenre tanította az embereket. Sokat tudott a természettudományok szinte mindegyikéről: a fizikáról, a kémiáról, a csillagásatról, a planetológiáról, a matematikáról, de jártas volt a filozófia több ágában is. Legfőbb szakterülete azonban a hagrari-orvostudomány volt, amelynek segítségével követőinek milliói tudták megőrizni egészségüket késő öregkorukig. Így áll a Sauhamand ötödik fejezetében. Nos, mit tudsz Vammenorról?

– Sss... semmit.

– Mindössze harmincezer évvel ezelőtt élt. Úgy tűnik, a hírneve tízezer évvel is túlélte – ami szép időtartam, de hát már nagyon régen elmúlt. Azt gondolom, minden elmúlik egyszer, az irántam érzett rajongás is. Lehet persze, hogy túlél engem, akárcsak Vammenor esetében, de egyszer elmúlik.

– No de... – Olme habozva elhallgatott.

– Mondd csak.

– Ha megeshet, hogy a hírneved sok ezer évvel túlél, akkor nem mindegy számodra, hogy elmúlik-e évtizedekkel utánad?

Ninda kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Ebben igazad van, Olme – mondta kis tünődés után. – Lehet, hogy múló divat leszek... bár el kell ismernem, hogy ennek egyre kisebb az esélye... és lehet, hogy nemzedékeken át fennáll majd. Köszönöm, hogy ráébresztettél erre.

– Mindenkor szolgálatodra – hajolt meg a lány megint.

– Akkor halljuk a következő kérdést – mondta Ninda, és a Szolgálat bekapcsolt egy középkorú, szakállas urat, aki nagy tisztelettel bólintott.

– Üdvözöllek, Ninda. A nevem Hanu-nuki. Ez művésznév, én író és irodalomtörténész vagyok Avrgakun világáról, és szeretném megkérdezni, ismered-e azt a nevet, hogy Honens.

Ninda megrázta a fejét.

– Ha megengeded, kifejtem. Ez Ramnantut regényalakja, egy fiatal lány, körülbelül veled egyidős. A regény ötezer éve jelent meg, és azóta Honensnek hívnak egy bizonyos hőstípust is. Nagy mértékben idealizált fiatal lányok vagy fiúk, akik tele vannak ragyogó képességekkel, nemritkán a legkülönbözőbb dolgokhoz értenek a térfestéstől a zoológiáig, és gyakorlatilag nem bírnak negatív tulajdonságokkal. Miután ennyire tökéletesek, általában kedvezőtlenül fogadja őket mind a kritika, mind az olvasóközönség.

Ninda növekvő derűtséggel hallgatta az ismertetést.

– S úgy gondolod, hogy én is efféle vagyok?

– Nyilván nem mint regényalak – mosolygott az író.

– Hing-hing, akár éppen lehetnék mint regényalak is. Harombrakarinszé szerint semmi különbség, az irodalom csak egyfajta alternatív valóság, tehát a valóság is csak egyfajta alternatív irodalom. Nos, történetesen a térfestésről annyit tudok, hogy láttam már Ámmaítot munka közben, a zoológiáról viszont az égvilágon semmit. De komolyabban szólva: elismerem, hogy sokféle képességem van, de hát sokaknak vannak. Azt szerencsére elmondhatom, hogy vannak negatív tulajdonságaim – bár lehet, hogy ezekre a rajongóim nem különösebben figyelnek oda, de ezen nem tudok segíteni, önmagukat csapják be, ha azt hiszik, hogy én tökéletes vagyok. Igazából azt hiszem, hogy egyetlen jó tulajdonságom van: rend van az agyamban. Ebből fakad az összes többi. Könnyen tanulok, emlékszem mindenre, és az ismereteimet össze tudom rakni és felhasználni új gondolatok alkotásához – mert rend van az agyamban. De soregintát nem tudok sütni, mindig szétesik a kezemben, mert ahhoz kézügyesség kell, nem elég a receptet ismerni.

pc-8 fengrácsapat

„Fejméretéhez képest az összes emlős közül az embernek van a legkisebb füle. Úgyhogy jól ki kell nyitnunk, ha hallani akarjuk, amit mondanak nekünk.”

Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
504.

Szúnahaum
Árdzsaumit-Híolg
43698. nodzsat nendihilgan
770

- Ne törődj semmivel, halligí – mondta Séssinauri –, csak dobj hosszúkezet.
- Mikor? – kérdezte Ninda.
- Mindig, amikor sorra kerülsz.
- Mi a silgimilginek?
- Természetesen azért, mert a daurtád ezt kéri tőled – felelte Séssinauri ugyanazzal a hangsúllyal, amivel valaha az *Aulang Laipon* tette.
- Természetesen – bólintott Ninda –, nem mintha ennek stratégiailag bármi értelme lenne, de ha a daurtám ezt kéri, az ugye más.
- Más bizony, mert megvan a stratégiai értelme. Mindenki tudja, hogy sokáig rövidkéz voltál. Azt akarom, hogy lássák a változást. Hogy megdobod a hosszúkezet újra meg újra.
- Rövidkéz, sien? Ki emlékszik az *Aulang Laip* tizenhárom bajnokságára? Nyolcvanöt éve volt.
- Arra senki, sien. Nagy a Testvériség. *Rólad* azonban tudnak mindent. – Séssinauri jobb tenyerét a hihen-haudzsi mozdulattal Ninda bal karja alá helyezte, nem érve hozzá az arany karperechez. – Az arkarandé-silavut törzs köszönti a nindaranok főnökét.
- Ninda sóhajtott, megfogta Séssinauri bal kezét és tenyérrel ráfektette a karperecére.
- A nindaranok főnöke törzse nevében köszönti az arkarandé-silavut törzset, áhíni-hau, de sien-daurta, én csak ötvenhat évvel az után a bajnokság után lettem törzsfőnök! Azelőtt senki sem voltam a Sínisuál alatt, csak egy átlagos gyerek, akinek pont mindkét oldalra jutott egy füle és elöl van az orra, mekkora ritkaság.
- Mit számít az, sien-törzsfőnök-halligí-saupu? Közismert lettél, a törzsszövetség számon tart, és nyugodt lehetsz, tudják, hogy rövidkéz voltál.

– Suórin. Szóval dobok *egyszer* hosszúkezet. Nem mintha ez lenne az első eset, de rendben. S gondolod, hogy a második is még akkora meglepetésként fogja érni őket?

– Nem, azt viszont remélem, hogy egyszeri, kivételes szerencsének fogják elkönyvelni.

– Szerintem ez finnuminnu, de rendben, amit a daurtám kér tőlem, azt dobok, még masnit is kötök rá.

– Sivup. És ha alkalom adódik, csinálhatsz olyan trükköt megint, mint a Hilgerip elleni julkihan, növeli a népszerűségedet.

– Én úgy gondolom, hogy már éppen elég népszerűségre tettem szert, sien-Sé, de legyen, ahogy gondolod. Te vagy a daurta.

– Sénu, sénu. Nos, akkor lássuk a lombiszit.

– Hallgatlak, daurta – bólított Ilkirúni.

Árdzszaumitban gyűlt össze a csapat, az eredeti felállásban: daurta: Séssinauri, szill: Ahundómi, halligí: Ninda, lombisz: Ilkirúni, nert: Sittu, szommi: Andruni, dzsindu: Jangiru, szesszuna: Angráhani. Természetesen a Sómittir nevet is megtartották.

Séssinauri lakott most Árdzszaumitban, az ő kertjükben ültek le, de nem asztalhoz, hanem egy nagy holgimulmatracot terítettek a földre, annak a közepére állítottak egy rerruasztalkát és akoré heveredtek le. A kert a Híolg oldalában volt egy bemélyedésben, három irányból szinte függőleges fal vette körül, szidzsrendával befuttatott mézsköszikla, ami ilyen mélyedésekkel cakkozva nyolcvan szirszin át húzódott a Dzsisszáhíolg-völgy sénin oldalán, és harminc falu sorakozott a tövében. A mélyedés dzsisszá végében állt Ínindziék háza, ő volt Séssinauri új fiúja, egyébként Hait tanítványa a Hariganszilangén. A kert végében, egészen a mélyedés mélyén pedig egy hatalmas, mélyzöld lombozatú rerru, aminek illata betöltötte az egész kertet.

Miután megbeszélték mindenkinek az egyéni stratégiát, Séssinauri rátért a ruhára.

– Zöldre gondoltam, olyan fénylő zöldre, mint a jograt levele. Ilyen még nem volt.

– Eddig jó – felelte Sittu.

– Itt a derekunkon és a mellünkön pedig ferde sáv húzódna, ellentétes irányban, mint ahogy a szianergeket hordjuk, összefonódó fehér, narancs és fekete színekben. A zöld alap Szúnahaungaur, a fehér és a zöld a fengrásport hagyományos színe, a fekete a világúr, a narancs pedig a vereség jelképe, amit a többiekre mérünk.

– De sien-Sé – mondta Ninda –, ha rajtunk van a narancsszín, az nem a mi vereségünket jelképezi?

– Nem, sien, a többiekét – felelte Andruni –, ennél nagyobb baj, hogy ahol a narancs találkozik a zölddel, nem lesz szép, nem illik össze a két szín.

– Szerintem cseréljük ki sárgára – mondta Ahundómi.

– De akkor nem különül el jól a fehértől – vetette ellene Séssinauri.

- Akkor ne fehér legyen, hanem piros.
- Az is üti egymást a zölddel.
- Ez egyszerű – mondta Ninda –, akkor a zöld ne az alapszín legyen, hanem vegyük be a csíkok közé. Sőt mellétehetjük a kéket és a lilát, hogy szivárvány legyen.
- De akkor csak a fekete lehet az alapszín – csóválta a fejét Sæssinauri –, fehéren ez nem mutat jól.
- Lila nem lehet benne, szerencsétlenséget hoz – emelte föl az ujját Ilkirúni.
- A daurta végignézett a csoporton és fölmutatta a suagját.
- Ilyenre gondoltatok?
- A kép Illikit ábrázolta olyannak, amilyen nyolcvanöt évvel ezelőtt volt, fekete sportruhában, balról mellmagasságban kezdődő és jobb oldalt vesetájon végződő, piros-sárga-zöld-világoskék csíkkal, ami kétszer megcsavarodott a testén.
- Hát a színei rendben vannak – mondta Ninda –, de hát Illiki nem is tagja a csapatunknak.
- Viszont *ő* aztán szerencsét hoz – vágta rá Sæssinauri.
- Te tiszta sengiri vagy – nevetett Ninda –, de rendben van, legyen ez a színünk.
- És te minden fengirinél mondasz a közönségnek valami bölcseset – szúrta közbe Sittu, amire a csapat elnevette magát.
- Nem lehet – mondta aztán Ninda olyan komoly arccal, mint a Súaf tömbje.
- No miért nem? – érdeklődött Sæssinauri csodálkozva.
- Egy igazi bölcs mondás azt is, aki elmondja és azt is, aki hallgatja, elrepíti tér és idő mélységein és magasságain át olyan távolságokra, amikre semmilyen technika semmilyen járműve nem képes.
- Kis csend lett, a csapattagok értelmezni próbálták, amit hallottak.
- No és? – kérdezte aztán Ahundómi.
- Játék közben nem szabad elhagyni a fentir-kalingit – közölte Ninda a jól ismert, komoly mosolyával. Aztán együtt nevetett a többiekkel.
- Hing-hing – mondta Sæssinauri, amikor visszanyerték a lélegzetüket. – Szóval az a tervem, hogy elviszlek benneteket a Sáminnurhoz.
- Úszni? – tudakolta Ninda.
- Azt is lehet éppen, de Ambaréndiben van egy remek pálya, nagyon helyes kicsi sombirokkal, és szeretném, ha dobálnátok rájuk.
- Sivup – bölintott Sittu. – Mikor?
- Nindának van közöttünk a legsúfoltabb programja – felelte Sæssinauri.
- Igazából nem annyira – felelte Ninda. – Igaz, hogy Silenihez általában hat szülő is kevés lenne, de azért el lehet vele lenni, néha úgy érezzük, mintha tudnánk nevelni. A többi elfoglaltságom közé meg bármi befér, mindent rugalmasan csinállok. Holnap délután jó lesz? Elhozom Silenit, dob egy-két fengirit.
- Milyen dobó? – érdeklődött Ahundómi.
- Korához képest nem rossz. Eltalálja a sombirokat, ötven százalék fölött jár.

– Szép – bölintott Sésinauri. – Maholnap beléphet egy csapatba, megdolgoztathatja a fengiriket.

– Egyelőre nem nagyon ambicionálja. Akkorca volt, mint a siddulgiri, amikor már kipróbálta az údot, főleg hogy a száfunnupujjait tornáztassa, de csak mostanában vettük elő a hangszeret komolyabban, most akkordokat és billentésformákat gyakorolunk. Dobálgat fengiriket, persze, de nem komolyabban.

– Nem baj az. Ráér. Egyikünk se kezdte jogratmag korában.

558.

pc-9 elősabbruvun

„Nincs elég idő? Miért nem csavarsz többet magad köré?”

Ninda:
Beszélgetések,
768.

Szúnahaum
Hangilaoran
43698. senut úsarrigan
410

– A szúni nyelv, mint jól tudjátok, az ángruszúni nyelvcsaládba tartozik a fergittel, a szinnával, a szimennával és a lorganival együtt. Az ángruszúni nyelvközösség mintegy negyvenezer éve bomlott fel, ezt megelőzően további negyvenötvenezer éven át része volt a horinta nyelvcsaládnak, amelybe beletartozott a szakvent – a thabbuan, a roggikan, a szalessza és a julm nyelvcsalád őse –, a nomar – a komb, szombimit, ilszimit, thebardumd és frends nyelvcsalád őse – és a kallilop, amely a kallil nyelvek sokaságának adta át helyét. Ezt jól tudjuk. Azt is tudjuk, hogy a szindor nyelv az auhá-szindor nyelvcsaládba tartozik az auhával, a halhavival, a kjanar-szilsszel és a vaiksszal együtt. Az auhá-szindor csak huszonötvenezer éve bomlott fel. Más számok is vannak: harmincezer éve szűnt meg a holgim nyelvközösség, negyvenezer éve a sabbruvun, ötvenezer éve az ilv. És így tovább. A nyelvészek ezekből a számokból kiindulva azt mondják, hogy átlagosan harminc-harmincötvenezer évenként szakadnak szét a nyelvek nyelvcsaládokká. Hát akkor ez a nagyszerű ismeret most már a birtokunkban van, ohangi, nézzük meg, mihez kezdhünk vele. Tegyük fel, hogy a szúni nyelvnek húsztíz évszázad volt az Ősi Földről való kirajzás óta. Ez esetben tudhatjuk, hogy hatszázézer éve történt. Avagy tegyük fel, hogy a kirajzás félmillió éve történt; akkor arra jutunk, hogy tizenhat évszázad létezett. Bármelyik adat birtokában következtethetünk a másikra. A szombivombi ott van, hogy egyiket sem ismerjük. No, hát most mit csináljunk?

Ninda hátradólt az ülőszékjén, mint aki a választ várja. A történészek nevettek.

– Bármilyen hihetetlen – folytatta Ninda –, *van* kiút ebből a helyzetből, legalábbis látszólag. Említettem az ilvet. Nyilván erről is azt kell gondolnunk, hogy legalább harmincezer éven át fennállt, vagyis mintegy nyolcvanezer évvel ezelőtt keletkezhetett. Nos, Ősi Föld emlékei között semmi sincsen, amit az ilvvel rokonítani tudnánk, ezért úgy gondoljuk, hogy Ősi Földön nem éltek ilv nyelvű beszélők. Most pedig vessünk egy pillantást a térképre. – A fali képernyőre hívott egy galaxistérképet. – Ez a Szivasszun–Rafamin vidék térképe, a két széle között húszezer érang a távolság. Ősi Föld a nyíllal jelzett irányban van, a térkép szélén még nyolcezer éranggal túl. Most pedig megjelölöm az ilvek egykori szállásterületét. Húsz naprendszer a Hilensvar csillagesoport vidékén. Zöld színt kap. És pirosra színezem a sabbruvunok szállásterületét. Amint látjátok, a két területet jókora távolság választja el egymástól, de egyetlen helyen majdnem összeérnek, csak marad egy aránylag kicsiny hézag. S most ebben a hézagban bejelölök egy pontot.

Ott, ahol a zöld és a piros folt egy-egy nyúlványa a legközelebb ért egymáshoz, kigyulladt egy sárga pont.

– Ez itt Sóribbun – közölte Ninda.

A történészek csendben hallgatták.

– Mint tudjuk, Sóribbunt mindössze harmincezer éve telepítették be az ingrauk mezőgazdászok. No de Sóribbun őshonos életet hordozó világ, amit minimális mértékben kellett csak átalakítani, voltaképpen alig volt vele más teendő, mint földi fajokat meghonosítani és házakat építeni rajta. Nyilvánvalóan ugyanez volt a helyzet akkoriban is, amikor onnan sáfur irányban az ilvek, hímid irányban pedig a sabbruvunok tartottak fenn terjedelmes, jól kiépített államot. Miért nem telepítették be Sóribbunt? Erre csak egy válasz lehetséges: hogy nem ismerték. Mindig mellette mentek el? Ez valószínűtlen, hiszen ilpu irányban a Hafinan-hasadékon kellett átkelni hozzá, andvir irányban pedig ott az Inkaszen, egy elég kellemetlen szupernóvamaradvány, amit a hajósok szívesebben elkerülnek legalább egy-kétszáz érangra. A tér másik két iránya pedig kiemel minket a galaktikus fősíkról, amiről a hajósok nem szívesen térnek le, ha egy mód van rá. Akkoriban legalábbis nem szerették ezt tenni. Sokkal egyszerűbb lett volna nyílegyenesen, Sóribbun kellemes, sárgás-narancsos napja valósággal hívogatta volna őket. Csakhogy ha bármelyik nép belép a rendszerbe, azonnal fölfedezi Sóribbun világát, és akkor birtokba is veszi. Ám amikor ez végül megtörtént, mind az ilvek, mind a sabbruvunok állama már csak emlék volt.

Kortyolt egyet az íhafijából.

– Nos, ezek után gyakorlatilag biztosra vehetjük, hogy az ilvek és a sabbruvunok között nem volt érintkezés. Ne feledjük, hogy akkoriban ritkán tettek tízezer érangokban mérhető utazásokat, a sabbruvunok ősei is sok-sok rövidebb út folyamán jutottak a Hilmenilg-vonal túlsó oldalára. Ha azonban az ilvek és a sabbruvunok között nem volt érintkezés, akkor a nyelvi összetartozásukat is kizárhatjuk, hiszen Szávran Hompinhiggut elmélete szerint a sabbruvunok legalább negyven-

ezer év alatt jutottak el arra a területre – azt megelőzően pedig még nem is sabbruvunok voltak. Az kétségtelen, hogy sem az ilvek, sem a sabbruvunok nem Ősi Földről vándoroltak utolsó ismert élőhelyükre. Márpedig ha a sabbruvunok nyolcvanezer éve jöttek létre és nem Ősi Földről jöttek, akkor minimálisan egy népnek lennie kellett közöttük, amelynek a népek átlagos cserélődési ideje szerint mintegy harmincezer évig léteznie kellett. Vagyis száztízezer év. Ennek az elméletnek alapján, amelyet én *elősabbruvun elméletnek* neveztem el, ez a legkésőbbi időpont, amikor a kirajzás megtörténhetett. Ha a sabbruvunok előtt több nép is volt, akkor még régebben kellett lennie. Árifuphipotézisem szerint az időben tatóngó lyuk terjedelme Ősi Föld csillagéveiben ötjegyű szám, a száztízezer év azonban alig több mint nyolcezer földi csillagév. Tehát vagy legalább két nép előzte meg a sabbruvunokat a kirajzás után, vagy vagy a hipotézisem hibás, túlbecsültem ennek a lyuknak a terjedelmét. Nekem az az érzésem, hogy még mindig alábecsülöm. Ahogy a régi írásokat olvasgatom, egyre inkább az az érzésem, hogy Ősi Föld sokkal régebben indította útjára a telepések hullámain, mint hisszük. Az elősabbruvun elmélet ebben a megvilágításban nem több, mint egy jelentéktelen adalék annak valószínűsítéséhez, hogy tényleg így van.

A Sádírvaup-teremre pár pillanatnyi csend borult, amit Ísszand tört meg.

– Érdekes előadás volt, köszönjük. Én úgy érzem, tartalmaz egy megalapozatlan feltevést: hogy az ilvek és a sabbruvunok nem ismerték Sóribbunt. Hátha csak nem telepítették be.

– Valószínűtlen – felelte Ninda. – Mindkét népnek csak kupolavárosai voltak kopár világokon. Az egyetlen kivétel Hinnanut, amely az ilv terület túlsó végén helyezkedik el, de az sem olyan lakályos, mint Sóribbun, és nagyon messze is van tőle. No meg mindmáig bizonytalan, hogy része volt-e az ilv államnak. Ha tehát az ilvek ismerték volna Sóribbunt, szerintem el is foglalják; a sabbruvunok még inkább. Ha pedig bármilyen tevékenységet folytatnak rajta, annak a maradványait az ingraukok megtalálták volna, akárcsak mondjuk Homtinán. Igazából képtelenség, hogy egy civilizáció úgy tűnjön el egy világról, hogy ne hagyjon nyomot.

pc-10 politikusok 1

„Szindoriai gyerekségem idején néha eltűnődtem, milyen lehet, ha valakinek lakása van. Aztán még mindig gyerekfejjel lett egy saját, gyönyörű kis házam. Ma gyerekzsivaj tölti meg és velem van a két szerelmem. De néha ma is elgondolom: csakugyan valóság az a csoda, amiben élek?”

Ninda:

*Életem egy falevélen,
480.*

**Sÿndoreia
Nÿllêinkòp-Mÿsteiñ
61. ÿyllà 35.
a zòld órája**

A Nÿllêin-hegység két ágra szakadt közvetlenül azelőtt, hogy elérte a tengerpartot, s a két kisebb hegyvonulat egy kicsiny fennsíkot zárt közre, ami aztán meredek partfalban szakadt a tengerbe. Itt épült Nÿllêinkòp, az anyabolygó harmadik legnagyobb városa Káÿndim és Lũakêån után, és egyike a négy városnak ezen a világon, ahol suárkikötő is volt, a városnak a tengerparttól távolabbi szélén. Ez idő szerint a *Hirgefün Dzsúlambi* állomásozott itt, a hegyoldalon épült Mÿsteiñ városrész elől teljesen eltakarva a várost. Ráwtê doktor háza a környék legmagasabban fekvő részén épült, innen úgy lehetett látni a hajó tetejét, hogy alig volt magasabban náluk. Ha az ember felmászott a doktor telkének hátsó részébe, már a hajó tetejére festett hétágú csillagot is megszemlélhette.

De senki sem mászott fel odáig. A társaság a teraszon üldögélt és nem sok figyelmet szentelt az irdatlan kereskedőhajónak, amíg Ęwrê asszony föl nem hívta rá a figyelmet egy megjegyzésével. A beszélgetés, mint általában, politikáról folyt, a következő kormány összeállításáról.

– Ęn nem mondom, hogy Vyhauteñ doktor nem jó miniszterelnök – jelentette ki Ìnarit jogtanácsos. – Nem mondhatom, mert jön Niñdà valamelyik lelkes híve és összeeszeréli a füleket az orrommal, hogy hogy mondhatok ilyet. De azt gondolom, hogy nem vezethetik az országot mindig Niñdà hívei. Azelőtt mindig Kíyreån hívei vezették, és meglehetősen konszenzus alakult ki arról, hogy nem jól. Maga Niñdà mondja mindig, hogy nem szabad a kötelező Kíyreån-tiszteletet kötelező Niñdà-tisztelettel felcserélnünk. Ezért gondolom úgy, hogy támogatnunk kell Ráwtê doktor jelölését.

– Azt hiszem, Ìnarit úr szavaira nekem kell reflektálnom – tette le a poharát dr. Ęñahÿ. – Elvégre én vagyok az ÀLAN egyik regionális koordinátora. A jogtanácsos úr egy helyes meglátást ötvöz egy helytelennel, és így olyasmit hoz létre, ami

sajnos a helytelen irányba mutat. Igen, azt ön jól gondolja, hogy nem kell az országot mindig Ninda híveinek vezetniük. Csakhogy nincs olyan, hogy Ninda híve. Ninda nem egy politikai tényező, soha nem is volt. Aki azt teszi, amit ő mond, az egyszerűen a józan ész szavára hallgat. Ami azért nem árt egy kormánynak.

– Ninda politikai tényező – szólott közbe Ârastî operaénekes mély basszushangján. – A legfontosabb politikai tényező az országban, már három és tizenhárom éve.

– Nem, művész úr, sajnálatomra. Az ÂLAN az, ami politikai tényező, nem Ninda, és az ÂLAN sem volna az, ha a Kîyreàn utáni politikai úrt az ellenzék betölti, amint az hivatása lenne. Az lett volna, de az ellenzék Kîyreàn után éppen olyan elanyátlanodott maradt, mint Kîyreàn alatt – ha nem így lett volna, akkor vagy minden hűhó nélkül választottuk volna meg dr. Vyhauteînt, vagy nem őt választottuk volna, hanem valamelyik ellenzéki vezetőt.

– Értem, amit mond – bólintott Ârastî. – Végeredményben egyet is tudok vele érteni. Mindazonáltal tény, hogy ha bárki kimondja Ninda nevét bármilyen politikai kontextusban, hozzá gurul a sümeitgolyó – amíg fel tudja mutatni, hogy valóban mögötte vannak Ninda elvei. Ha viszont egy politikus nem használja Ninda nevét, akkor rögtön felmerül a kérdés, hogy miért nem, mit titkol, miért nem mer szembenézni Nindával.

– Valami ilyesmit gondolok – bólintott Înarîţ –, de ön sokkal jobban meg tudta fogalmazni, köszönöm.

– Uraim – szólalt meg Êwré asszony, a Liêswnţ párt elnöke –, már nem vagyunk a Kîyreàn-korszakban, amikor még szűk társaságban sem volt tanácsos nyíltan kimondani, amit gondolunk. Önök pusztá kézzel nyúlkálnak a sîmwê fészkebe. Az országban a legjelentősebb politikai hatalom – ott van.

S kifelé mutatott a hegyoldalról, az előttük tornyosuló Testvériség-hajó roppant tömege felé, amely lassan már kezdett beleolvadni az alkonyatba.

– Hát nem mondhatjuk, hogy nem – jegyezte meg Râwtê doktor.

– Ha megengednek egy kis összefoglalást – folytatta a pártelnök. – A Testvériség minden hajóján van két szint, amit mi ismerhetünk, ámbár azokat sem teljesen. És van akár tíz másik, ahol számunkra ismeretlen és megismerhetetlen erők lehetnek: akár politikai, akár éppen katonai erők. Nem tudjuk, és nem is fogjuk megtudni.

– Ön tart a Testvériségtől? – érdeklődött ÊËnahÿ.

– Nem egyértelműen. Tudom, hogy ön személyes ismeretségben áll Niündával, akinek ügye mellett becsülendő vehemenciával folytat propagandamunkát már hosszú idő óta, de úgy hiszem, érdemes lenne elgondolkodnia azon, hogy ömögötte végeredményben egy idegen hatalom áll. Nem is akármilyen: a spirálkar egyik legjelentősebb politikai tényezője. Úgy érzem, ön és mindazok, akik Niündâ egyébként tiszteletreméltó törekvéseit támogatják, megfelelnek arról, hogy ő a Testvériség állampolgára – sÿyndor állampolgársága érdektelen, hiszen ő is annak tartja –, és egyszerűen fogalmunk sincs, hogy mennyiben áll kormányának

befolyása alatt. Ön most erre azt feleli, hogy Niündà nem az az ember, akiből akármilyen módon sũnũ kormányũgynõköt lehetne csinálni – és én hajlamos is lennũk egyetérteni õnnel, mert ha szabad a magam Lõõrẽ-hegységbeli módjãn kifejezni magam, a kislánynak egészbõn van a feje –, ha nem lenne ott a háttõrben az a kõrũlmény, hogy Sũyndoõreia õt egy olyan interjúbõl ismerte meg, amely egy sũnũ kereskedõhajõn készũlt, amikor a gyerek már egy ideje ott élt a sũnũk kõzõtt. Nem szeretnũm alábecsũlni, félre ne értsenek. De õ akkor is egy gyerek, és mindenki befolyásolható, legfeljebb más-más módokon; õ nyilván csak úgy, hogy elmagyaráznak neki valamit, hogy az miõrt jó. De nem hiszem, hogy kellõ logikai alátámasztással el ne lehetne vele hitetni egy eszmét.

– Tudna elnök asszony kellõ logikai alátámasztást nyújtani ehhez az eszméhez, hogy el tudjam hinni? – kérdezte ÆÆnaý némi éllel.

Æwré asszony egy mosollyal értékelt a szarkazmust.

– Jogosnak tartom koordinátor úr kérdését, de nem vagyok bizonyos benne, hogy kielégítõ válasszal tudok szolgálni. Azt gondolom, hogy a sũnũk közismerten magas fokra fejlesztették emberbaráti mũködésüket – ha csak Niündà életét nézzük, a mi megszállásunkat is ilyen szempontokkal indokolták, de ott van az a földrengés, ahol a fogadott lányát megtalálta, ott is õk folytattak nagyszerũ mentõmunkát, kétségtelenũl nagyon sok életet mentettek meg. Ők az az állam, ahol a legtöbb ingyenes orvosi beavatkozást végzik külföldieken, sokszor nagyon költséges mũtéteket is, és soha nem kérdezik elõre, hogy a betegnek van-e hazájában elégséges biztosítása. A spirálkar több kicsiny, szegény országa gyakorlatilag az õ jóindulatukbõl maradhat fenn, mert speciálisan az õ fizetõképességũkhöz igazított árakat szabnak nekik.

– Akárcsak nekünk – szũrta közbe ÆÆnaý. – Például az élelmiszereket mindig húsz százalék engedmennyel kapjuk.

560.

pc-11 politikusok 2

„Most kezdem el munkám tizenkettedik kõtétét, és mondhatom, éppen olyan sokat vagy keveset tudok kutatásaim tárgyáról, mint kislánykoromban Saunison, amikor felfedeztem, hogy én vagyok az egyetlen, aki azt is hallja, amit az emberek nem hangokkal mondanak.”

Aini:

Mentális lélektan,

I rind, 1. kõtet, bevezetõ

– Furcsa dolog ez a Testvériségnél – fejtegette Lãsewõt úr, a Reýyp konzern elnöke. – Ennek a hajónak a kapui kétségkívũl most is nyitva vannak. Ha most hívunk

egy légikocsit és lemegyünk a hegy lábához, nyugodtan beszélhetünk a suárba ilyenkor éjszaka is... illetve természetesen ebben az ő idejük számít, de ha netán náluk is éjszaka van, az sem gond nekik. Ezt koordinátor úr bizonyára jobban tudja. Bármilyen árut, szolgáltatást megkaphatunk, foglalhatunk kabint, be is költözhetünk. Akármit. És minden kérdésünkre készségesen válaszolnak, amíg az az árura vagy szolgáltatásra vonatkozik. De ezen túlmenően levegőnek néznek minket. Lehet, hogy ez az a hajó, amin Niündä most éppen utazik, lehet, hogy néhány huszadnyi légiútra van tőlünk ebben a pillanatban. De soha nem fogjuk megtudni, ha ő nem óhajtja nyilvánosságra hozni.

– Ha már kérdezi – mosolygott ĘĚnahý –, igen, ezt nekem tudni kell, hiszen napi kapcsolatban vagyok velük. Jelenleg elég nagy az eltérés, náluk most fényes nappal van. De hová kíván kilyukadni? Amit elmondott, az kétségtelen, de közismert.

– Talán éppen az a baj, hogy túlságosan közismert, és már nem is gondolkodunk rajta. Miért veszi az egész Galaxis ennyire természetesnek a sũnũk elzárkózását? Miért zárkóznak el – vagy ha már elzárkóznak, akkor miért nem teljesen? Megtehetnék azt is. Visszavonulhatnának a hajóik elzárt részére mind egy szálig, és a vásárlók kiszolgálását rábízhatnák automatákra vagy külföldi személyzetre, nyilván meg tudnák fizetni őket. Ęn azt gondolom, akkor is, ha koordinátor úr megharagszik ezért, hogy valamire készülnek a hajóik rejtekében.

ĘĚnahý elnevette magát.

– Ugyan mire, Låsewt úr?

– Nem tudom, csak találgatni tudok. Ők ugye nagy emberbarátok hírében állnak. Gyakorlatilag átvették a hatalmat Sýyndořeia fölött. Elemi logika, hogy ez a csillagközi viszonylatban közepes méretű, meglehetősen szegény ország nekik nem különösebben nagy nyereség. De tegyük fel, hogy Sýyndořeiaira alapozva birtokba vesznek egy nagyobb jelentőségű államot, aztán még egyet, és így tovább.

ĘĚnahý még jobban nevetett.

– Kedves Låsewt úr, ezért az elképzelésért igazán nem haragudhatok meg. Ennek minden részét összeharapta a sũmw. Kezdve ott, hogy a sũnũknak eddig is bőven lett volna alkalmuk ezt a tervet megindítani, nem kellett nekik ránk és Nindára várni hozzá. Máskor is csináltak már olyan inváziót, mint nálunk, és az érintett országokat rövid időn belül magukra hagyták, oldják meg a problémáikat – akárcsak minket. Arról nem is beszélve, hogy mire kellene nekik bármely állam uralma? Ők elvannak a hajóik elszigeteltségében, és onnan kereskednek a Galaxissal. De akár alapíthatnának is egy saját államot, van elég világ, amit lakhatóvá lehet tenni.

– Biztos benne, hogy még nem tették meg? – vetette közbe Råwtë doktor.

– Nem, természetesen egyáltalán nem lehetek benne biztos, bár valószínűtlennek tartom. A sũnũk nem helyben ülő típusok. A hajóikon érzik jól magukat.

– Megengedem, koordinátor úr – bólogatott Làsèw̄t –, arra a kérdésre csakugyan nem tudok válaszolni, hogy miért nem indították meg ezt a gyarmatosító tervet korábban. Maga a terv is csak egy hipotézis, hát még egy hipotézissel tudom csak megtoldani: talán olyan vezetés került náluk hatalomra, amely ezt ambicionálja. Hiszen közismert, hogy még a voltaképpeni államformájukat sem ismerjük, nemhogy az állami vezetők konkrét személyét. Találgatások vannak bőségesen, mint a hajóskapitányok tanácsa, ahol minden kapitánynak van egy szavazata, de hát a kapitányaik is az ismeretlenség homályába burkolóznak, így ezzel sem megyünk semmire. Arra viszont tudok válaszolni, hogy mire kellhet nekik a hatalom Sÿ̄ndoreia vagy bármely más állam fölött. Amire bárki másnak. Az emberi természet jellegzetessége, hogy akinek hatalma van, több hatalomra vágyik.

– No igen, Làsèw̄t úr, csakhogy a sũ̀n̄ȳk a Sÿ̄ndoreia fölött megszerzett hatalmat sem tartották meg. E pillanatban mintegy húsz-harminc állampolgárunk lehet sÿ̀ndor̄ felségterületen, nem számítva a turistákat, és a kormányzatunkban egyetlenegy sincs, valamennyien távoztak. A kormányban korábban dolgozó sũ̀n̄ȳ állampolgárok egytől egyig régesrég elhagyták az országot. Azt pedig személyemben garantálom önnek, hogy Vÿ̀haũ̀tè̄n doktor kormánya nem kap utasításokat a Testvériségből, de még szaktanácsot is ritkán. Az itteni működésük során összegyűjtött adatbázisok mind nálunk vannak – legutóbb éppen a kórházak épületeinek műszaki hiányait soroló jegyzék volt a kezemben –, ezért adatokért sem kell a sũ̀n̄ȳkhoz fordulnunk. Valójában már alig beszélünk kormányzati szinten.

– Nos – dũ̀nyögte Làsèw̄t kedvetlenül –, természetesen koordinátor úr szavait készpénznek kell vennem. Rendben, elfogadom, hogy az elméletem tele van s̄w̄m̄wharapásnyomokkal – de kénytelen vagyok azt mondani, hogy a gyanakvásom nem oszlott el.

– S elnök asszonyé?

– Nem – csóválta a fejét Ę̀wré asszony –, az enyém sem. Természetesen minden szavát elfogadom koordinátor úrnak. De meggyőződésem, hogy a Testvériség még nem mondta ki az utolsó szót velünk kapcsolatban.

– Ezt én sem állítom, hiszen nem látok a jövőbe. De bízom a sũ̀n̄ȳkban. Alkalmatlan lennék a munkámra, ha nem bíznék bennük. És azt hiszem, abban egyet tudunk érteni, hogy az invázió óta sokkal több pozitívumot kaptunk tőlük, mint negatívumot.

– Hát – biccentett R̄aw̄tè̄ doktor – tartozunk az igazságnak annak elismerésével, hogy nem igazán kaptunk tőlük negatívumot. Mert például tény, hogy sokan utcára kerültek, ám ez nem az ő hibájuk, hanem a Kÿ̀ȳrèan-rezsimé, amely színekúra állásokban foglalkoztatta őket; ha a rezsim bármely egyéb okból szűnt volna meg, ezek az emberek akkor is állás nélkül maradtak volna. Gyakorlatilag nem mentek tönkre vállalkozások a sũ̀n̄ȳk hibájából, viszont a rezsim által megkívánt látszat-tevékenységekkel foglalkozó cégek igenis csődbe mentek. Nem kár értük. A pozitívumokat pedig hosszan sorolhatjuk. Ez az igazság, és nekem, aki a politikai kar-

riert választottam, nem szabad elhallgatnom az igazságot, akkor sem, ha számomra nem kedvező – hiszen egy olyan országban élek, amit Niindà figyelemmel kísér.

– Örülök, hogy ezt mondja, ügyvéd úr.

– Igen, Niindà figyelemmel kísér minket – bólogatott Ìnarít. – S nekünk vigyáznunk kell a szavainkra, mert számon kéri rajtunk. Ha nem ő, hát az ÀLAN.

– Zavarja ez jogtanácsos urat?

– Ó, korántsem – élénkült meg a kopasz férfi. – Nagyon is helyesnek tartom, hogy a társadalom, a közbeszéd fölött őrködik egy úgymond érdektelen szemlélő, mert a rezsím idején eléggé, hm, túlugrottuk a sűmwét. S még magát az ÀLAN-t is efféle érdektelen szemlélőként jellemezhetem, hiszen az elveit változatlanul közvetlenül Niindától veszi. Bármennyire szemben állok koordinátor úrék mozgalmával, el kell ismernem, hogy soha nem tértek el a Niindà által meghatározott alapelvektől.

– Megtisztel a véleményével – bólíntott ÈÈnahý udvariasan.

561.

pc-12 suár

„Igen, a Galaxisnak ő Ninda. A legnagyobb ember, aki valaha élt. Nekem egyszerűen az édesanyám, az egyik a három közül, és a másik kettőt ugyanúgy szeretem. Nálunk itthon soha nem volt Ninda-kultusz. Ha bármiben különbözött az életem más gyerekektől, az azért volt, mert nem két szűlőm volt, hanem három – illetve inkább öt.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44320. dzsanargan*

Késő éjszaka volt már, a fekete órája, amikor a társaság szétszéledt. Šawllèy ÈÈnahý saját légikocsin érkezett, egyedül indult haza, de amikor beült a kocsiba, gondolt egyet és nem hazafelé indult, a városban levő szállodai szobájába, hanem le a hegy tövébe, a suárkikötőbe, a hatalmas acélbeton lapon pihenő *Hirgefün Dzsulambi* lábához. Nem kért engedélyt, hogy bevigye a kocsit a suárba; jó idő volt, meleg volt az éjszaka – Nyllèinkòp már eléggé a meleg égővben feküdt, akárcsak Lũakèån –, így a kocsit letette a Testvériség-hajó lábához, az előírt távolságra, és gyalog indult a suárkapu felé.

Felbámult a magasba, de tudta, hogy hiába. A kikötő minden zugát megvilágították, nemcsak a talajba épített sárgás fénylapokkal, hanem a kikötőt körülvevő obligát üzletsor is úszott a színes reklámfényekben, bár ilyenkor csak az üzletek egy része volt már nyitva. Ebben a fényáradatban lehetetlenség volt kivenni a ha-

jóíriás körvonalait, hiszen a csillagos égből sem látott semmi. A légiforgalmat figyelmeztető jelzőfények sem látszottak a tetején.

Jól látszott viszont, hiszen külön világított, a suárkapu fölött a hatalmas hétágú csillag, az a jelvény, ami csillagszerető vendégszerető fogadtatást kínált az éhes, fáradt utazónak, jó minőségű, megfizethető árut a vásárlónak – és persze magabiztos erőfölényt az ellenséges szándékúnak.

Ha ugyan van olyan elmebeteg, aki Testvériség-hajóra ellenséges szándékkal sétál be. Ugyan mit tudna nekik ártani?

Hirgefun Dzsúlambi

Üdvözljük az Árgauhit suárban

Felnézett a feliratokra a kapu fölött, és besétált. Most nem voltak színes fények a kifelé és befelé haladók irányítására, kint éjszaka van, és a suár forgalma mindig a kinti napszaktól függ, nem a bentitől. A tágas előtérben senkit sem látott, csak az üzletek üvegablakai mögött látszott mozgás. Elindult az üzletsor előtti utcán. Jobbról étterem volt az első, csillagközi szabványétterem, balról ajándékbolt. A jobb oldali második üzletből két esszidzsinna-egyenruhás fiatal nő lépett ki, szembejöttek vele, közömbös arccal elsétáltak mellette. Aztán egy idősebb férfi valami idegenszerű öltözékben, olyan volt, mint egy hosszú zöld köntös, de egészen más, mint a szúniké, ez nyilván utas valamilyen számára ismeretlen világról. Utána nem jött senki, egy lelket sem látott. Valamivel távolabb kiválasztott egy éttermet, helyet foglalt és fölvetett egy étlapot. Most igazi szúni ételre vágyott. Ez az, hirsáhong szendvics, kettőt rendelt, és egy palack jogratos ihafit.

A szendvicset frissen sütötték, ropogós, forró és ízletes volt, és alig került háromszor-négyszer annyiba, mint egy hasonló kategóriájú étel kint a városban. Pedig nekik fenn kell tartaniuk ezt az egész gigászt az üzleteik bevételeiből. Persze lehet úgy számolni, hogy ennek a két szendvicsnek az árából csak ezt az éttermet tartják fenn, de ez csak bonyolítás, hiszen az étterem bérleti díjat vagy hasonlót fizet a hajó tulajdonosainak, akik ebből üzemeltetik a hajót. Teljesen mindegy, attól nem lesz kevesebb.

Vajon mit csinál egy szúni kapitány, ha ráfizetéses a hajója? Előfordul ez egyáltalán? Ha igen – eladja? Nyilván csak a Testvériségen belül, hiszen olyat még senki sem hallott a Galaxisban, hogy a szúnik egy hajója dzserang tulajdonba került volna. Vagy talán a kapitányok csak alkalmazottak, és a hajókat cégek üzemeltetik?

El se kell tünődni alaposabban, és rajzanak a kérdések, amikre soha nem fog választ kapni, sem ő, sem senki más. Nyilván mindet föltették már egymilliószer, de hát a szúnik ilyenkor csak udvariasan mosolyognak és másról kezdenek beszélni. Az évszázad ostobasága volt (persze sýyndor számítás szerinti évszázadé), amikor az az ötlete támadt, hogy kikémeleli, kik állnak Ninda mögött, milyen szervezetek

támogatják. Nem is azért, mert persze hogy senki nem áll mögötte. Még csak azért sem, mert leültették őket egy óriási tribünre, ahol nem volt szabad moccanni se. De a szúniknál titoktartóbb népet elképzelni sem lehet. Ha tucatnyi szervezet állna Ninda háta mögött, és ő kedvére csatangolhatott, sőt antiövvvel röpködhetett volna az egész nézőtéren, egész Saunison, akkor se láthatta volna őket. Igen, az alapötlet jó volt – csak azt hagyta számításon kívül, hogy ezek a szúnik. Ha a sídík vagy a rekkik lettek volna, vagy akár ők maguk, akkor teljesen jól működött volna az elképzelés. De a szúnik mesterfokra fejlesztették a titkolózást.

Felillantott az étterem mennyezetére. Fagerendákból állították össze – még az is lehet, hogy valódi fa –, valami régies építészeti stílust utánzott, ki tudja, létezett-e valahol valaha, vagy egy leleményes művész találta ki. A gerendákon kis lámpák lógtak, gömb alakúak, színes mozaikkockákkal kirakva. Az biztosan valódi üveg, a szúniknak remek üvegművészeik vannak. Hangulatos. Mindig gondot fordítottak arra, hogy a vásárlót kellemes környezet fogadja; egyszer még otthon, Káyndimban beszélgetett erről egy szúni üzletemberrel, aki kijelentette, hogy őt a legkevésbé sem érdekli, hogy akik bemennek az üzletébe, azok fognak-e akár egy tizedes palannal is többet költeni attól, hogy szép a dekoráció és otthonos a környezet – ő önmagának, az üzlete hírnevének tartozik azzal, hogy nem fogadja a vásárlókat valami kopár csarnokban, égis éró polcsorok között, azonfelül ő maga is sokat van az üzletben és szereti otthonosan érezni magát.

De ez csak mellékes gondolat, ő nem a mennyezetre kíváncsi. Az járt a fejében, ami azon túl lehet, a feje fölött. Tíz-tizenkét szint is lehet, vagy még több, és meg-tippelhetetlen, hogy hányan élnek ott. Azt lehet tudni, hogy mennyi egy-egy hajó-juk utaskabinjainak száma és teljes befogadóképessége, ez megvan a hajók publikus adatai között. Valamelyikét megnézte egyszer, húszezer utast tudott szállítani egy szinten. Társaságban sokszor vitatkoznak arról, hogy vajon hány lakója lehet egy szúni hajónak, ilyenkor egyfelől számításokat végeznek a hajók külső méretei alapján – ezeket a kikötők építése érdekében a szúnik hajszálpontosan közzéteszik –, másfelől viszont leszögezik, hogy semmit sem lehet tudni arról, hogy a szúnik maguk is olyan kabinokban élnek-e, mint az utasaik. Azért egy életen át elég kellemetlen volna. Nem tudni, mekkora kabinjaik vannak, és azt sem, hogy a lakó-szintjeiken mekkora területeket foglalnak el egyéb létesítmények. Nyilván ott is vannak éttermek, fürdőszobák, mindenféle.

Sóhajtott. Nem, ezek a spekulációk nem vezetnek sehová. Senki sem tud semmit a szúnik életéről, hát a szándékaikról sem tudhat senki semmit. Csak az elemi logika marad: ha rosszat akarnának, már régesrég megvalósíthatták volna.

pc-13 diktátorok

„Sok népnél létezik a születésnap fogalma: ez az a nap, amikor egy egyén születése óta kerek számú év telt el a helyi naptár szerint. Ezt családi ünnepnek tekintik, illetve híres emberek esetében akár nemzeti ünnep is lehet belőle. Természetesen erről is lemondtak őseink, amikor harminc napban határozták meg az év hosszát.”

Angrolími:

Népszokások és társadalmi konvenciók,
1029.

**Szúnahaum
Hangilaoran
43699. nodzsat lidzsúmatan
420**

Ninda az Aurgáni-teremben adott elő ezen a délutánon, Sádillinnal együtt, aki a korai Dzsomten-kor szakértője volt; Ninda semmit sem tudott erről, azt is csak most tudta meg, hogy létezik egy Ergun nevű ország, ahol harmincötezer évvel ezelőtt volt egy Dzsomten nevű vezető. Sádillin arra kérte, jöjjön vele társelőadónak és amit ő mond Dzsomtenről, arról asszociáljon Kíreánra. Nem volt nehéz, a két rezsimet mintha ugyanazon a tervezőasztalon készítették volna.

– Ez pedig azért van – foglalta össze Ninda Sádillin kérésére –, mert sem a diktátorok, sem a különféle fő- és alvezérek nem találékony emberek, a leleményességük konkrétan nulla. A Silbar-munkacsoport készített egy tanulmányt száz diktatúra különféle intézkedéseiről. Összesen több mint kétezer rendeletet, szabályt és hasonlót vizsgáltak meg. Más-más megfogalmazásban, más-más hatásmechanizmussal, de mindegyik szerepelt átlag negyven diktatúrában. Volt, amelyik hatvanál is többen. Ennek már több mint ötezer éve, azóta szerintem nemigen akadt újabb diktatúrák, amik ezeket az eredményeket torzítanák.

Az előadás után kísétált a Hargalíd-csarnokba, átnézte az üzeneteit, volt egy csomó, de az egyik keltette föl igazán az érdeklődését. Szúnahaum-silgisszónaringi!

Az Abroncsvilág népessége növekszik. A lezáruló évszázad folyamán tizenegy százalékkal nőtt az állandó lakossága. A Limmahaurgihalgdzsé úgy látja, hogy növelni kell a világon keringő víz mennyiségét. Nyolcvanöt új csatorna létesítésére lesz szükség. A Szúnahaum-silgisszónaringinek kell eldöntenie, hogy ezek hol haladjanak. Hetesenként egy csatorna vonalát fogjuk kialakítani. Nesszihurankor kezdjük, minden senutkor kitűzünk egy csatornát, és szahutkor lezárjuk a

szavazást. Másnap indul a következő csatorna szavazása, és egyúttal az előző megépítése is. Húsz év alatt a dolog végére járunk.

– Hing-hing – mondta Ninda, és eltűnődött ezen a csatornaügyön, amíg a többi üzenetet is elolvasta. A Szolgálattól jöttek, pár szóban válaszolt rájuk, aztán lement a Hinnarfóriba, ahol meghallgatta Garnzsiep előadását szülőbolygójának, Antilinak – ők Zsrantlinak hívják – egy rémes korszakáról, amikor egymás után három dühöngő örült volt a diktátor. Mindháromnak sok gyilkosság száradt a lelkén. Végül az első kettőt az utódja ölette meg, a harmadikat pedig szomszédaik, a rovszok, akik átvették a hatalmat és ezer szüni évig nem is mondtak le róla. De ők legalább nem gyilkoltak.

Az előadás közepén a történész egyszer csak őt szólította.

– Az, hogy egy diktatúra mikor kezd gyilkolni, sok tényezőtől függ. Örülök, hogy itt van Ninda is, aki tudtommal tanulmányozta már ezt a kérdést. Tudsz erről mondani valamit?

Ninda nem jött zavarba, ámbár nem számított rá, hogy kérdezni fogják. Nyugodtan válaszolt, ahogy tudott.

– Hogyne, Garnzsiep. Örömmel elmondok neked mindent, amit tudok erről a kérdésről.

És elhallgatott. Néhány pillanat múlva a termet belengte a derűtség.

– Hát ez nem sok. Pedig úgy tudom, szakterületed a diktatúrák és természetrajzuk.

– Nem tudom, hogy szakterületnek nevezhető-e, de tényleg sokat foglalkozom velük. Csakhogy az az információ, amit a szakirodalomban azzal kapcsolatban lehet találni, hogy egy diktatúrának mitől növekszik meg az erőszakossági szintje, a semmivel egyenlő. Mondhatni minden pluszjelhez tartozik egy mínuszjel. Most jövök egy előadásról, ahol arról volt szó, hogy mik a diktatúrák közös jellemzői. Megállapítottuk, hogy nagyon sok közös vonás van, egymásra egyébként semmilyen hatást nem gyakorló, térben és időben távoli kultúrákban hasonló módszerek jelennek meg. Arról azonban nem tudtunk képet alkotni, hogy miért éppen azok. Például az alvekali második diktatúrában és az óner-varntiban egyaránt megjelent az intenzív rasszizmus, egy-egy helyi kisebbségi csoport ellen. Viszont gyakorlatilag nem volt jelen Alvekal első diktatúrájában, alig három évszázaddal korábban, sőt Rarmalunon sem, amely Óner-Varnt befolyása alatt állt azokban az időkben, és az ottani diktatúra egyenes következménye volt az óner-varntinak. Mindkét említett diktatúrában erőszakos megnyilvánulásokhoz vezetett a rasszizmus állami propagandája, de egyik helyen sem vezetett gyilkosságokhoz. Történetesen a szindoriai Kireán-diktatúrában is volt rasszizmus, de nem helyi kisebbség, hanem a külföldiek – bevándorlók és más államok polgárai – ellen, főként a szúnik ellen. Történetek rasszista motivációjú gyilkosságok is, de csak a Kireán-korszak elején, szórványosan. Fanarrenalon viszont csak a végén. Ha megpróbálsz kiolvasni a szakirodalomból, hogy mi okozta mindezeket a különbségeket, arra jutsz, hogy száz könyvből írhatasz egy

százegyediket, de érteni semmivel sem értesz többet. Így a kérdésre én sem tudok válaszolni. A kutatók egyetértenek abban, hogy sok függ annak a pszichiátriai kórképétől, aki az első gyilkosságokat elrendeli, meg aki végrehajtja, és ezek egyike sem feltétlenül azonos a diktátorral. Ezzel azonban nem definiáltuk, hogy mi teszi a hatalom, illetve adott esetben akár a nyilvánosság számára is elfogadhatóvá a gyilkolást.

Garnzsiep mosolyogva megköszönte és folytatta az előadást.

Utána Ninda átment ebédelni a Szilvaszt-csarnok egyik éttermébe, itt találkozott két párjával; persze mindig más-más előadásokra jártak, hiszen így hárman háromfélét tanultak, de mindhárman birtokába jutottak a másik kettő tudásának is.

Ebéd után pedig fölment a tizenkettedikre, a hangstúdióba, hogy munkához lásson a rajzfilmszinkron egy új változatán.

– Ma milyen nyelven beszélek? – állt meg egy idegen nő, Arskéni előtt.

– Rekkiül – volt a válasz.

– Hát azt legalább tudom, hol beszélnek, de egyetlen szót sem ismerek.

Ugyanúgy dolgoztak, mint az előző nyelvekkel, kivéve persze a szindort és a sauninast: a segítő előadott egy szövegrészt, felhíva Ninda figyelmét a hangsúlyokra, hogy a szövegnek természetes, élőbeszédszerű hangzása legyen. Aztán Ninda rámondta a felvételre. És vették a következő részletet. Egyes párbeszéd-nél Ninda ragaszkodott ahhoz, hogy a partnere is jelen legyen, azokat így vették föl. De mindennel gyorsan haladtak.

– Jó reggelt, anya – mondta Ninda nemsokára rekkiül. – Jó reggelt, apa, jó reggelt, Arki.

A szereplők nagy részének mindegyik nyelven más-más neve volt, csak Auha rövid, igazi neve volt mindenhol ugyanaz. A királynőként viselt hosszú neve és a többi szereplő neve minden nyelven az ottani szokásokat követte. A kisöccsét rekkiül Arkinak hívták, ami egy elég köznapi fiúnév a rekkiknél; akárcsak a szindoroknál, náluk is egy rögzített készletből választottak személyneveket az újszülötteknek, külön csoportból a fiúknak és külön a lányoknak. A kisöcsi szüni neve Eniru volt.

Ezen a kora délutánon fölvtették a film első negyed részét, ami egy hétköznapi reggelrel kezdődik, Auha megreggelizik a családjával, elmegy az iskolába, tanítás után pedig hazamegy a királyi palotájába, és külföldi nagyköveteket fogad, köztük annak az országnak a küldöttét, amelyik aztán a kalamajkát hozza az életébe.

pc-14 tervek

„Csak ember ő is, semmi több.
 Miért képes annyi mindenre?
 Mert hisz magában s bennünk is?
 Ennyi volna az egész?”

*Ninda:
 Limelullí,*

**Szúnahaum
 Jasszani
 43699. szahut nirséhagan
 520**

– Van még időtök eldönteni – mondta Ohernu, egy környékbeli néni. – Négyben lesz? Több mint négy évetek van.

– Igen – bólintott Szinensi –, de amióta fölmerült, hogy mégse itthon tartsuk, több helyszínt javasoltak már, mint amennyi az Abroncszon egyáltalán létezik.

– Mi az első feleségemmel Ánargauti óvárosában esküdtünk – tette le a poharát Írarepi, Ohernu férje –, egyszerűen azért, mert mindketten ismertük és szerettük azt a helyet. A válási szertartást is ott tartottuk. A másodikkal az Íngan-tó végénél, van ott egy festői vízesés, mellette étterem, ott voltunk. Azt meg találmorra választottuk. Ohernuval pedig a *Hinergisz Hauri* fedélzetén, mert éppen ott éltünk.

– Mennyi hely van a házatok körül? – állt meg Szinensi fölött egy férfi, Arnavi, aki nem volt Jasszaniba valósi. – Sokan lesznek kíváncsiak az esküvőtökre, hiszen ti vagytok a nindaran törzs. Sok vendéggel számoljatok.

– Hát – mosolygott Szinensi – a házunk és Ámmaítéké egy nagy körben van, amit jarráhisövény övez. Mi hombénak hívjuk. Ott úgy kétszáz ember elfér asztalok körül.

Arnavi leült melléjük és maga elé húzott egy poharat.

– És mi van a sövény másik oldalán?

– A haugímúi rét, ligetes terület, az egyik oldalán kezdődik az erdő, a másikon a város.

– No, sien, hát akkor egy kicsit jobb a helyzet, de semmiképp se pár száz emberrel számolj, hanem jó néhány ezerrel. Ne leljen meg az se, ha tízezren lesznek.

– Mi vagyunk a nindaran törzs – ismételte Szinensi eltűnődve. – Ne érts félre, Arnavi. Hármunk közül én vagyok az egyetlen, aki születése óta benne él a törzsszövetség légkörében, de nem igazán látom a jelentőségét az esküvőnk szempont-

jából, hogy „mi vagyunk a nindaran törzs”. Az esküvőnk előtt is mi vagyunk, utána is mi leszünk.

– Ez igaz, ennek ellenére számolj vele, hogy sokan lesznek. Ami azt illeti, én is szeretnék elmenni. Szerintem érdemes lesz élőben közvetíteni.

Természetesen egy szúni esküvőt mindig felvesznek, bekerül a családi siéhongba. De az nem volt gyakori, hogy a Szúnangé közvetítse.

– Egyetérték – dörmögte mély hangján Aharandzsi. – Azt hiszem, Hangilaoran kifejezetten ragaszkodni fog hozzá.

Szinensi lassan biccentett. Igen, ez valószínű. A sáhaddif-síurangir mindenképpen fontosnak fogja tartani – arra való hivatkozással, hogy ők a nindaran törzs –, de a fedélzeti elnökség is ezt fogja kérni. Persze megtehetik éppen, hogy teljes csendben házasodnak össze, akár csak Ámmaiték részvételével, vagy éppen őket is kizárhatják belőle, ha akarják. De miért akarnák? Eddig is együtt éltek, az esküvő után is együtt fognak, az életük semmit sem fog változni, az esküvő arra való, hogy a nyilvánosság előtt is örülhessenek szerelmüknek.

Hát akkor közvetítse csak a Szúnangé, bólintott Szinensi. Persze nem egyedül jutott erre, a csoport együtt tanácskozta meg, mint mindent.

Ő most a szilmevupi janníhaumban volt, két városnegyeddal távolabb Haugímútól. Itt egy hosszúkás, világoszöld épület állt a Lengu partján, az alig ötven éve épült Dzsimdaur múzeum, a Dzsimbandon-hegység településeinek történetét bemutató kiállítás helyszíne. Előtte volt a janníhaum, túlsó oldalán a környék legnagyobb lakóházával, Szimgar és Nimmeri otthonával, akiknek tíz gyerekük volt, és ennek megfelelő méretű házuk – többször bővítették már, mert a gyerekek némelyike már családot alapított és itt maradt, építettek a családoknak egy-egy külön épületszárnyat. Ez nemegyszer előfordult az Abroncsvilágon, bár nem volt annyira mindennapos, mint Saunison, a népesség egyötödét kitevő aiskanisok között, akik életformát csináltak abból, hogy a család együtt maradt és együtt vitte tovább a gazdaságot.

Igen, igaza van a Limmahaurgihalgdzsénak. Jasszani népessége is növekszik, pedig abroncsvilági fogalmak szerint már akkor is nagyváros volt, amikor ők ideköltöztek, húszezer lakos. Mostanra huszonkétezer. Szilmevup akkoriban még nem is létezett, mostanra pedig egy hatalmas városrész, háromszáz lakosa van, és saját janníhauma, ami még sokkal többet számít. Öt ekkora városa van már Szúnahaumnak, Jasszani mellett Hallindzsat, Ámszina, Sídur és Raurgi. Persze Hangilaorannak még ennél is sokkal több állandó lakosa van, de az nem számít városnak, az tulajdonképpen egyetlen háznak számít. Ezért nem is az a Testvériség fővárosa, olyan nincs is, illetve maga az Abroncsvilág a főváros. A Galaxis legszebb városa.

– Azért időnként elmegyünk majd innen mégiscsak – érkezett Ninda gondolata hatodabroncsnyi távolságból, Silangir faluból, ahol az Ángráheni állt, Hangilaoran rengeteg apró részecskéjének egyike, egy történettudományi kutatóintézet. – Annál jobban tudjuk majd értékelni a hazatérést és az Abroncsvilág szépségét.

Szinensi egyszerre küldte vissza helyeslését Ainival, aki viszont majdnem félbroncsnyi messzeségben volt Silenivel, a Mínin gyerekszínház előadásán, Homnik faluban. Sileni is egyetértett, és mialatt jókat nevetett Ikkird kalandjain, bőségesen jutott ideje a szüleivel beszélni a mentális síkon.

– Sok szép hely van a dzserang világokon is. Láttam az elmétekben. És a hajóinkon is gyönyörű, és minden szektorban van jannihaum. Szúnahaum nélkül lehet élni – de jannihaum nélkül minek? Ostobaság.

Főlkacagott, mert Ikkird éppen az utolsó pillanatban tudott elbújni a betoppanó Szoszengi elől, de mint mindig, teljesen vacak búvóhelyet talált, Szoszengi néhány lépéssel odajut hozzá és megtalálja.

– Bölcs gondolat – bólított Ninda. – A Testvériségben senki sincs és évtízerek óta nem is volt, aki hosszabb időt töltött volna minden jannihaumtól távol. Minket ez tesz azzá, akik vagyunk. A tűz körül üldögélünk és beszélgetünk. Szetuszi így mondta. Azt meg Öngsettir mondta, hogy a jannihaumot nem a tűz teszi jannihaummá, hanem az emberek.

– Hová megyünk az esküvő után? – kérdezte Sileni olyan mentális jellel, ami tartalmazta azt is, hogy Saunison kívül.

– Gondolom, kiszállunk az útba eső világokon – mondta Szinensi. – Van valamilyen hely, ahová szeretnél elmenni?

– Hinnuldud – jött a válasz a kérdéssel egyidejűleg. – Ott annyira szeretik Nindát!

A válasszal egyidejűleg jött a lányok reakciója, hogy ennek nem annyira örülnek, Silenié, hogy tudja, de hát a hinnulok nagyon örülnének, és Ninda beleegyezése, hogy rendben, elmehetnek, csak a felhajtást hagyják ki belőle.

– Tegyel föl hamis orrot, anya – kuncogott Sileni, a mentálison egyidőben azon kacagott, hogy a nerik világában Szoszengi éppen rábukkant Ikkirdre, aki nyaka közé kapta a lábát és kimenekült előle a színpadról. S mint ilyenkor már többször is, nyomban bejött a másik oldalról Homki, hogy segítsen Ikkirden, de persze mint mindig, most is elkésett. – És ragassz álszakállt. Különben fölismernek és le se tudod őket vakarni magadról.

– Igazából őt még úgy is fölismerik, sien-Si – mondta Aini. – Hiszen ő... Ninda.

pc-15 beszélgetés

„Egyértelmű lett volna, hogy Auríhaumot választjuk központi világunknak. Minden megvolt rajta, ami ehhez kell. Őshonos életet hordozott, tele volt nagyszerű, gyönyörű tájakkal, a légköre egyből belélegezhető, egyszerűen tökéletes volt. Azt sem lehet mondani, hogy túl tökéletes. De Szúnahaumnak volt valami olyan vonzóereje, ami egyetlen világnak sincsen a Galaxisban: a Sínisuál.”

*Ílgaszaumi,
Szúnahaum-szilgi,
1. sómir, 60. singir*

Szúnahaum
Sildargi
43669. szahut szimsáhurán
880

– A jó öreg száfunnap – bólogatott Lerszi bácsi megértően, miután elmesélték neki Sileni műtéteinek történetét. – Fiatalkoromban sokat ültem a tervezőasztalnál és állítottam össze a ríniszképleteket. Ej, lássátok, már nem is emlékszem, hogy mondják a nyelvünkön.

– Eirýšis – felelte Aini.

– Ez az, kisunokám. Hát, ugye, lassan egy évezrede, hogy eljöttem otthonról. A szavak már nemigen jutnak eszembe, talán már akcentussal is beszélem az anyanyelvemet. – Megcsóválták a fejüket. Lerszi bácsi tökéletesen beszélt. – De emlékszem az első betegemre. Fiatalférfi volt, nálam nem sokkal idősebb, tizenkét-ezer napos lehetett... ő nem így számolta, mert külföldi volt, de hogy hová való, azt bizony már nem tudom. A Testvériség mentőszolgálatára hozta hozzánk, mert mi voltunk közel, valahonnan kintről jöttek. Persze az adatokat előreküldték, úgyhogy meg tudtuk csinálni a terveket és elindítottuk a képletgenerálást. Valami gépet szerelt, ami beindult vagy kigyulladt vagy nem is tudom már, mi történt vele, de az egész karját végig megégette, nagyon csúnya volt. Hát a helyiek ugye ott rögtön ellátták, de mintaszerűen, a szúni mentők mondták, hogy ők hozzá sem nyúltak, az a kar steril suoskyvasburokban volt, tökéletesen lezárva, a beteg semmi fájdalmat nem érzett. No, behozták hozzánk, Aindorídisben volt még akkor a klinika, az Aindas-park közepén, ott üldögélt az a derék ember folyton a kerti padokon, a karján a nagy burok, és elmesélte nekem, hogy ő egy kis bányavilágon dolgozik, ami egy vörös törpe körül kering, a kupolaváros falain kívül persze semmi élet, odabent se volt valami sok növényzet, és hogy neki ez a baleset kellett, hogy ki tudja, mióta először fákat, füvet, virágokat lásson. Ja, igaz, meg a kék eget, azt is mondogatta. Hiszen odakint azon a világon nem volt légkör. Aztán el-

készültek a szövetek és nekiláttunk, húsz ember kellett hozzá és két nap, hogy helyreállítsuk a karját. Jómagam ott se lehettem volna, ha nem ennyire súlyosan roncsolódik, mert így ugye kellett minden ember, de én még csak második aisis voltam, igaz ugyan, hogy a következő előléptetésemnél ez a műtét volt külön említve, hogy nagyszerű munkát végeztem. Aztán eltelt úgy ezer nap, még egypár-szor volt alkalmam megmutatni, hogy meg tudom különböztetni a zöld gombokat a pirosaktól, és elküldtek Sylorandasra, továbbképzésre. Nem sok időt töltöttem ott, mert hát ugye volt ott sok más hallgató, köztük egy barna szúni lány – és azóta itt vagyok.

A gyerekek érdeklődve hallgatták; a szúni gyerekek szokva voltak ahhoz, hogy az öregek hosszú elbeszéléseit hallgassák a janníhaumban. A többi gyerek is tudott ezt-azt Saunisról, ha mást nem, annyit, hogy a bácsi ott született; a lányok pedig régesrég tisztázták, hogy Liersy Laipas Jarvynas Kyrīnis Persēus Aivoneitis Liemaitis Lŷvoškyrandieinaikas nō Vyrovāksiunilaistē vysy Lārdevy eipā Anditu sy Dŷrvani, harmadik másodkeresztezett unokatestvéri viszonyban a Salmiusokkal, s így nekik is rokonuk, mint Saunison gyakorlatilag mindenki; igaz, ő nem aiskanében élt, ilyenformán ezen a réven nincsenek rokonai, és jaršinája sincsen.

– Hanem hát mikor is tartjátok ti azt az esküvőt, gyermekeim?

– Négyben – felelte Aini. – Az namindan év, úgyhogy a rákövetkező évben, a háromszázas napokon érkezünk a fák tövébe.

– No, lehet, hogy akkor hajóra szállok magam is. Lárdevi lent fekszik a dombok tövében, a gyerekeknek már maguknak is gyerekeik vannak, a munkával meg már rég fölhagytam, előadást se tartok ötven éve. Nem tartozom senkinek az időmmel. Elmegyek, megnézem a Zöld Golyót még egyszer, talán utoljára; idestova lejár, alighanem.

– Mikor jártál ott legutóbb? – tudakolta Sileni.

– Úgy egy-másfél évszázadonként szoktam hazalátogatni, de bizony most meg nem mondom, mikor voltam... azt hiszem, az öcsém fiának az esküvőjén, hát annak is már nagy gyerekei vannak. Ötszáz körül lehetett, ha minden igaz.

Most Sildargi janníhaumában voltak, a Dzsolgil-hegység egyik mély völgyében, a Sinn-Haddimur partján. A Haddimur egyike volt azoknak a csatornáknak, amiknek jó néhány mellékága volt. A Sinn a hegység sénin oldalán lebukott egy széles, tágas alagútba, a Haddigandzsirba, ami ismert turisztikai nevezetesség volt, volt benne étterem és egy-két üzlet is. Innen ment tovább Sildargiba, Szomnékiba és Andvarba, aztán a szivattyúk segítségével felmászott ötszáz rígit, tavacskát alkotott Fangmúap házai előtt, s egy nagy lejtőn leömlöve visszatért a Haddimurba.

Sildarginak csak ötven lakója volt, húsz házat számlált a falu. Lerszi bácsi háza a janníhaumot körbevevő hat ház egyike volt. A tűz körül lépkedő Őrző pedig kivételesen ismerős volt, Ilkurongi, aki annak idején megtanította Nindát úszni a tu-olréi fürdőkomplexumban. Ninda természetesen mint Kis Őrző üdvözölte, de másképpen, mint szokta.

– Ninda, *Auszíni* Kis Őrzője *Aulang Laipról* és *Tuolréről* köszönti Sildargi tüzének Őrzőjét.

A válasz a szabványos volt, de kapott hozzá egy kedves mosolyt.

Ezen a szahuton a lányok megint kisebb körutazást tettek, Sildargi volt az utolsó állomásuk. Mindig pillanatnyi ötlet alapján választották ki, hogy hová menjenek tovább, kocsiba ültek és csak átröppentek valahova. Ámmaíték otthonülősebb szahutot tartottak, Jasszanin belül maradtak, de néhányszor átsétáltak másik janníhaumba.

Sildargit Sileni választotta, annak alapján, hogy az elején a Sil az öbelőle van, aztán pedig dâr gĭ, vagyis ügyes kislány.

– Ebben a hetesben talán most először szólaltál meg jalarul – jegyezte meg Ninda. – De ha már ilyen dâr gĭ vagy, sütök neked dôr gĭt.

Sileni jót nevetett a szójátékon, és tudni akarta, hogy mikor. Ninda tehát Sildargiban odament az egyik dzsomsdzstűzhelyhez és munkához látott. A dôr gĭ egy tojásrántottából készült, kis csomag alakú szendvics, amibe mindenféle zöldfélélet tesznek, hasonló a nikarpóhoz, amit a szúnik a sídiktól átvett változatban ismernek. Lerszi bácsi pedig öreges, nehéz mozgásával föltápászkodott, odaült a dzsomszasztal mellé, hívott automatákat és salátát készített hozzá, csupa tarkabarka növényből, amiket olyan vékonyra szeleteltetett a géppel, mint a virágszirom. Gyönyörűen nézett ki, és nagyon finom volt.

– Ezt múneli salátának hívom, bár az igazi neve valami bonyolultabb, de hát arra én már nem emlékszem. Jártam egyszer azon a világon, Múnelin, volt ott egy betegem, az tanított meg erre a salátára. Náluk sokféle van ilyenekből, ez a nemzeti konyhájuk, nagyon szeretik, és híres is persze. No, így ni, csak azt ne feledjem, hogy egészen porfinomságúra őrlött sajtot kell szórni rá, és abból is csak keveset.

pc-16 ihaup

„Némi idővel a diktatúra bukása után azért mégiscsak fölbukkantak olyan szindorok, akik elhárították az ilyen gratulációkat, mondván: nem, Szindoria semmit sem tett azért, hogy Ninda ilyen személyiséggé fejlődjön. Ő csak ott született. De a többség azért inkább büszkélkedett vele.”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
520.*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43699. muhat mulindzsan
405**

Arról persze egyetlen hang sem fog esni a dzserang sajtóban, hogy Aini és Szinensi is megkapja az előzetes doktorátust. Továbbra sem szólnak nekik semmit Ninda családjáról.

Szinensi ekkoriban kezdett nyelvészeti kutatásokkal foglalkozni, a jalar és a szindor nyelv összehasonlításával. A jalarral nemigen foglalkoznak, hátrányos helyzete miatt, a népessége kicsi – már a földrengés előtt is az volt –, csupán egyetlen világon élnek, ahol ugyan oldódnak a velük kapcsolatos előítéletek, de Jaungaimasznak nemigen van energiája tudományos életet élni, a helyreállítási munkálatok még a külföldi segítséggel is sokáig fognak tartani.

A galaktikus környéken két zenei hangsúlyos nyelvcsoporthoz tartoznak: a szindor és testvérnyelvei, valamint a rokotalan jalar. Szinensi előtt mások is feszegették már a kettő összetartozását, de ő másképpen közelítette meg a kérdést. Eddig még senki nem járt sikerrel a nyelvtani struktúrák egyeztetésében, Szinensi pedig már meg sem próbálta. Ő abból indult ki, hogy nem rokonok. Kétségtelen hasonlóságok viszont voltak: szindor lèêröyt – jalar lè rôt, szindor ràyn – jalar droyn, és még nagy számban. Ezeket is kutatták már. Szinensi felhívta a figyelmet ezek egyik csoportjára, a természettel kapcsolatos szavakra, amik elég jól lefedik az úgynevezett nyers környezet meglehetősen hányadát: sivatag, légkör, hegy, szikla, kő, égbolt és hasonlók. De nem szerepeltek sem az élő természettel kapcsolatos, sem csillagászati vonatkozású szavak. Szinensi ezt a szócsoporthoz boncolgatta – Sileni kisgyerekszerű jalar tudása nem volt hozzá elegendő, úgyhogy érintkezésbe lépett a jaungaimaszokkal –, és arra jutott, hogy a jalarok és a szindorok között olyan időszakban lehetett kapcsolat, amikor nem lakható világon éltek. Ez pedig nem lehetett Jaungaimasz, mert semmilyen adat nem mutat arra, hogy a szindorok valaha megfordultak volna ott, de Szindoria sem, mert a szindorban külön

szavak vannak az égbolt csillagos és csillagtalan részére, és ezek nem kerültek át a jalarba, holott mind a csillagos spirálkar, mind a csillagtalan úr látható Jaungai-maszról is, hiszen egészen közel vannak egymáshoz. A közeli térség egyetlen világa sem lehet. Szinensi jegyzéket készítetett a szoba jöhető világokról: amelyek kellő távolságra vannak a spirálkar tömbjének látszólagos felületétől – a haurgáfallímítől –, őshonos életet nem hordoznak, de van légkörük, persze nem belélegezhető, és ami a legfontosabb: csillagközi helyzetük összeegyeztethető azal, amit a két nép vándorújáról megőrzött az emlékezet.

Tizennyolc világot talált, amik megfelelnek a leírásnak. Ami azonban feltűnő volt, az az, hogy a tizennyolcból hét egyetlen szűk térségen belül csoportosult, valamivel Sídi túlsó végén túl, egy kétszáz érang átmérőjű gömbben, amelynek középpontja nyolcszáz érangra volt Szindoriától. Közülük négy – Antravar, Hanenvar, Romtak és Nimala – a Larlo Köztársasághoz tartozott, Szomnan és Drillav a Nerdzsinat Szövetséghez, Perranu pedig Perranu-Harminan Állam központi világa volt, ma már lakhatóvá téve, belélegezhető légkörrel. Miután a gömb középpontjához Perranu volt a legközelebb, elnevezte a felfedezését Perranu-gömbnek, és minthogy a hét világ harminckilenc százalékát teszi ki a tizennyolcnak, kijelentette: harminckilenc százalék, hogy ebben a gömbben volt az a világ, ahol a szindorok és a jalarok rövidebb ideig egymás közelében éltek.

Szinensi előadására az árifang nyolc pontot adott, és íhaup fokozatot adott neki.

– Egy jó árifupelőadás nem kis részben fantazmagóriákból áll – jelentette ki Ensigi, az árifang elnöke később a Silfáhurit-teremben. – Hogy tíz százaléka a fantazmagória vagy kilencven, az már a helyzettől függ és nem is fontos. De a fantáziára óriási szükség van a tudományban.

– Minden tudományágban – tette hozzá Issongri, a bizottság egyik tagja, és töltött magának a nusummából. – Azt hiszem, az emberiség legelső felfedezései is így születhettek. Egyszer írtam egy dolgozatot erről a Hínahauransúmin. – Mint a legtöbb szúni tudós, ő is több fedélzeten tevékenykedett. – Egy megszemélyesített hőst alkottam a történelem előtti korból, aki elsőként vonszolt el egy égő ágat a villámcsapás által felgyújtott fától, elsőként próbálta táplálni a tüzet, és elsőként tartott oda egy darab húst a tűz közelébe.

– Miért? – tudakolta Szinensi.

– Hogy megsüsse, sien.

– Nem, nagypapa, bocsáss meg, nem így értettem. Honnan tudta, hogy akkor a hús megsül? Honnan tudta, hogy az finom?

– Arra tippelék, hogy először véletlenül sülték meg húsdarabok. Esetleg egy-egy kisebb állat áldozatul esett a tűznek, és a maradványait megízlelték. Vagy valamilyen nagyobb állattal úgy vették föl a harcot, hogy égő ágat vágtak hozzá. Nehéz elképzelni azoknak az időknek a primitív körülményeit.

– Arra gondoltam – mondta Aini –, hogy az értelmes állatokat vehetnénk analógiának. Nálunk Saunison például a saipalis egy értelmes állat, amelynek van egy

egyszerű nyelve is, de az eszközhasználat alapjaiig nem jutott el. Mondjuk nem is igen van miből eszközt készítenie.

– Nem is kell – rázta a fejét élénken Issongri. – Elég egy földön talált kődarabot fölvenni és egy elejteni kívánt állatot fejbe verni vele, ez is már eszközhasználat.

Aini mosolygott.

– A saipalisok sehol nem találhatnak földön heverő kődarabot. Ők a trópusi övben élnek, magasan a fákon, és ha leereszkednének talajszintre, ott sincs, mert a dús vegetáció évmilliókkal ezelőtt eltüntetett minden követ. Csak a sarkvidéken találnának, de oda soha nem vándorolnak el, nem is tudnának, mert a közbeeső övezetekben nem találnának élelmet.

– Nahát. Érdekes világ lehet.

– Egyike a legérdekesebbeknek, amiket valaha láttál – mosolygott Szinensi.

– Megírod ezt az analógiát ezzel az állattal? – kérdezte Issongri Ainit, aki bólintott. – Tudom, egyikünknek sem szakterülete, de Hangilaoran mindig úgy működött, hogy mindenki belekontárkodik más területekbe is. Ez viszi előre a tudományt.

– Minden valamirevaló egyetem így működik – tette hozzá Ensigi.

Ninda ez idő alatt éppen egy másik egyetemen tartózkodott, távközléssel persze, Szindorián, a Szúmon. Az új rendszer volt a téma.

– Döbbenetes tapasztalat, hogy a Kíyreàn-rezsim által tartott fantasztikus rend milyen gyorsasággal vált káosszá, ahogy a rezsim megbukott. A sűnű vezetés keményen kézben tartotta a dolgokat, és mégis. Mint tudjuk, valamit rendbe hozni sokkal tovább tart, mint tönkretenni, ezért nem csoda, hogy sem a sűnű kormányzat, sem a Vÿhauteñ-adminisztráció nem tudott elegendő erőt fordítani arra, hogy mindenhol kijavítson mindent. Ezért türelemmel ki kell várni, amíg a kormányzatnak lesz elég ereje és ideje a bajok orvoslására. – Hirtelen az asztalra csapott. – Ezt az érvelést hívom úgy, hogy nemzeti öngyilkosság! A bajokat nem *majd valamikor* kell kijavítani, hanem rögtön! Ha Műnarèyten nem termel eleget a léggvár, akkor a műnarèyziek majd nem lélegeznek, amíg a kormány nem ad pénzt és utasítást a bővítésre?!

pc-17 vallás 1

„*És Rovisz Karnan szolt: Mit számít már, barátaim, hogy miért tört ki ez a háború? Akik meghaltak, azokat már nem fogja érdekelni semmi. Akik elveszítették szeretteiket, otthonukat, azokat ez érdekli, nem a háború oka. Egy ponton minden háború oka közömbössé válik – már csak maga a háború léte számít.*”

*Ílgaszaumi,
A fáhaut háborúk története,
1118. sómir, 398. singir*

**Szúnahaum
Jasszani
43699. muhat mulindzsan
820**

A spirálkar népeinek túlnyomó része közvetlen üzleti kapcsolatban állt a Testvériséggel – akik nem, azok közvetve, nemigen volt olyan állam a spirálkarnak ezen a részén, amelynek legalábbis valamelyik szomszédjának ne lett volna olyan világa, ahol leszálltak a szúni hajók. Ilyenkor a helyi járatok és a rivális csillagközi társaságok juttatták tovább az árukat és utasokat. Ebből következően ha a köznép nem is, az üzletemberek mindenütt számon tartották a szúni naptár szerinti dátumot, és tudták, hogy a Testvériség hajói minden tizenkettővel osztható évben elmennek karbantartásra – a százzal osztható években pedig ünnepelnek. Összegyűlnek valahol a mélyűrben, mindig máshol, és egy évig nem lehet hallani róluk, akárcsak a karbantartás idején.

Szúnahaumon a jallinan év természetesen nagyobb ünnep volt, mint a namindan. Időtartamban nem, ugyanúgy egy kerek éven át tartott, de sokkal jelentősebb eseménynek számított. Hiszen több mint nyolc namindan telik el egy jallinan évig, és a legtöbb szúni nem ér meg többet tizenöt jallinan évnél. Namindanból akár százat is.

– Lújallinannak hívjuk a jallinan előtti utolsó tíz napot – magyarázta Szinensi a lányának. – Ekkor már jönnek a hajók hazafelé, és mindenhol látsz egy suaganránit.

Az asztalon fekvő suagból most is szálldostak fölfelé a feliratok – *Hilganil Fí-rangi, Szisszá Auríhaum, Nirdzsuat, Ríraup Himarni* –, de piros betűkkel, a jallinan tiszteletére. Egyelőre nem sok, a hajók még csak szállingóztak.

– Mi történik, ha egyszerre van jallinan és namindan? – kérdezte Sileni.

– Azt namjallinannak hívják, és még nagyobb ünnep. Minden háromszáz évben bekövetkezik, hiszen három évszázad éppen huszonöt dzsúmi. Eddig a száznegy-

venötödik namjalli második századában voltunk, most lépünk a harmadikba, és száz év múlva namjallinan, elkezdődik a száznegyvenhatodik namjalli.

– Így van – bólogatott Angrolími. – Régi civilizáció a Testvériség, de a namjalli olyan hosszú időtartam, hogy abból még csak száznegyvenöt telt el. Ennyi idő alatt egy újszülöttből fiatal felnőtt válik.

Hait pillantása megpihent a játszószőnyegen, ami éppen a huhallup asztalának végénél helyezkedett el, és ekkor éppen nyolc gyerek mászkált rajta, a fele a városból jött. A szőnyeget nemrég megtoldották egy másikkal, hogy a gyerekek jobban elférjenek; ő ki akarta cserélni, de Ninda azt mondta, minek, teljesen jó az a szőnyeg, csak kicsi, kell mellé még egy. Hát otthagyták azt a szőnyeget és vettek mellé egy másikat. Valójában mindkét családban Ninda hoz ilyen döntéseket. Mindkét szőnyegnek vidám, tarkabarka figuratív mintája volt, de nem egyforma. A régebbi állatfigurás volt, az új meg olyan volt, mint egy darabka Szúnahaungaur térképéből, erdőekkel, városkákkal felülnézetből.

Áuszi fölkel, átbaktatott a szőnyeg másik szélére Amségihez és Ilvirihez, lehuppant melléjük. Milyen nagy már... mindjárt betölti a harmincat, már szaladgál, karattyol a többiekkel a bolondos keverék nyelvükön...

Tünődéséből egy légikocsi zökkentette ki, ami lendületes mozdulattal ereszkedett a hombé fölé, és egy férfi, majd egy nő szállt ki belőle. Érgahi, Ámmaít egyetemi kollégája, ismerte föl. A nőt is látta már valahol, bár a kitűzőjén levő név, Arinké nem mondott neki semmit. De már ránézésre biztos, hogy a szindorok nemzetiségi összejövetelén látta, mert olyan tipikusan szindor vonásai voltak, mintha Ninda anyja lett volna, épp csak hosszú volt a haja, itteni szokás szerint. Bár ami azt illeti, Ninda hatására Szindorián is elterjedt a hosszú női haj.

Az érkezők kivételesen köszöntek, igaz, hogy csak egy kézmozdulattal. De hát ez nem a janníhaum, ez egy magánház, ahol a házigazdák mondják meg, ki ülhet le.

– Érgahi – mondta Ámmaít. – No lám, Arinké, rég láttalak. Üljetek le.

– Kint voltam a Galaxisban – felelte Arinké –, jártam Szindorián is. Én is szindor nemzetiségű vagyok – pillantott végig a társaságon –, néha megfordulok ott.

– S mi jót láttál? – érdeklődött Hait, persze szúni nyelven, hiszen itt hármukon és a gyerekeken kívül senki sem értette a szindort, de önkéntelenül anyanyelvének kifejezését használta. „Mi jót”, ez szúniul szó szerint lenne értendő, hogy nem a rossz dolgokra kíváncsi. Szindorul viszont egyenértékű azzal, hogy „bármit”.

– Hát én történész vagyok, és mostanában vallástörténettel kezdtem foglalkozni. S ha már ott voltam rokonlátogatóban, kíváncsi lettem, nem kezd-e vallássá változni az ő Ninda-kultuszuk.

– Túl kevés rokonod van és túl sok szabadidőd – felelte Ninda, föl sem nézve a tábláról; ömberit játszott az ikrekkel, egy ügyességi játékot, ahol egy táblát billegtetve kell egy kis színes golyót célba juttatni úgy, hogy a többiek ezt igyekeznek megakadályozni, s egyszersmind saját golyójukat gurítani oda.

– Nemsokára eggyel több lesz – ríposztzott Arinké –, az unokahúgom gyereket vár. De az a meglátásom, hogy igenis kezd a helyzet vallássá alakulni. Tudom, nem a te problémád. Már a dzsáhifannun előtt voltak ilyen vonásai a dolognak, és akkor csúcsosodott ki. De amióta többé-kevésbé megszakitottad velük a kapcsolatot, rögzült náluk ez az állapot, és mostanra te vagy az, aki megszabadította őket a zsarnokságtól, és még seregnyi nagyszerű dolgot tett. Minél régebben történt valami, annál könnyebb alternatív elképzeléseket, tévhiteket kialakítani róla. Beszéltem ÁÅnsenûn professzorral, aki negyven évvel ezelőtt a tévében fejtette ki, hogy a körülötted kialakult kultusz miért nem vallás. Ezerkétszázadik évéhez közeledik az öreg, de az elméje borotvaéles. Szerinte még mindig nem vallás, bár érdekes változások történtek: egy átmeneti időszakban még hárman voltak a rajongás középpontjában, Ámmaít és Hait is, de ez hamarosan elmúlt, már egyedül érted rajonganak. Viszont szerintem kissé kezd eltolódní a hangsúly onnan, hogy az általad inspirált emberek csodálatos dolgokra képesek – oda, hogy te magad is. Ezt azért már kezdem fölfedezni a szindorok szavaiban.

A világoskék golyó kicselezte a barnát és behuppant középen a kis mélyedésbe – Tunni nyert. Ninda fölnezzett a tábláról és elmosolyodott.

– Nekem állítólag mindig igazam van. Hát az imént igazam volt: tényleg túl sok a szabadidőd. Vallás vagy nem vallás... nem mindegy? A szindoroknak még mindig van bajuk éppen elég, ez az, ami számít. Mármint nekik meg akik arra hivatottak, hogy megoldják azokat. Nekem nem ez a dolgom.

– Hát ebben viszont nincsen egészen igazad – felelte Arinké. – Az nem teljesen mindegy, hogy egy jelentős népmozgalom voltaképpen micsoda. Márpedig ők az ország népességének túlnyomó részét tömörítik, nem is emlékszem...

– Nyolcvanöt százalékot – mondta Hait és Ámmaít egyszerre.

– Hing-hing. Hát ez nem mindegy, hidd el nekem. Háromszáznegyvenmillió ember valamit gondol a világról, egy adott eszme mentén. Mi az az eszme? Nem, ez egyáltalán nem mindegy.

pc-18 vallás 2

„Talán az esküvője utáni saunisi út volt az első, ahol úgy éreztem: tudatosan választja ki az útvonalát, hogy olyan világokra is eljusson, ahol még nem járt. Mert ő Ninda – és őt várják.”

Ammaít Ídara:

*Majdnem Ninda apja vagyok,
970.*

Ninda eltűnődött néhány pillanatra, aztán bólintott.

– Értem a szempontjaidat, sien. Én folyton diktátorokról mesélek, hát most hallgassatok meg egy történetet egy jó vezetőről. *Lian, lian, lian.* Mert volt az úgy egykor, hogy Arvszni világát, amit az arv nevű nép lakott, szörnyű földrengés sújtotta. – A tekintete egy pillanatra megpihent Silenin, aki nyugodtan hasalt a szőnyegen fél ríginre tőle, és Ukki-Mokki-Dzsikki történetéből olvasott föl a kicsiknek. – Arvszni akkoriban messze esett a csillagközi közlekedési útvonalaktól, és egyhamar nem számíthattak segítségre. A kormány tagjai is életüket veszítették. De támadt soraikban egy fiatal vezéregyéniség, Ranarsz, aki a mentőmunkálatok élére állt és maga is nagyszámú életet mentett meg, miközben a csapatokat vezette. A katasztrófahelyzet elmúltával elnöknek tették meg, és sokáig vezette az országot, mindig újraválasztották. Hing-hing. Már a földrengés utáni napokban elkezdtek rebesgetni, hogy valósággal kiszagolja a romok alá temetett embereket, nem is a közelből, hanem csak annyit mond, hogy menjetek ebbe és ebbe az utcába, és a csapatok mindig találtak újabb és újabb túlélőket ott, ahol mondta. Azután telt-múlt az idő, és egyre több csodálatos képességet tulajdonítottak neki, így lett elnök és így választották meg újra meg újra. Ő nem használta rosszra a népszerűségét és a hatalmát, de most nem ez a fontos. A történészek azt állapították meg, hogy a Ranarsz képességeibe vetett hit egy vallás jellegével bír. Már életében mindenféle képességet tulajdonítottak neki – irányítani nem tudta az időjárást, mint Kíreán, de nagy tehetséggel megjósolta –, és nem kevés ismertetőjel utalt arra, hogy az egy vallás. Körülbelül azokkal halt ki, akik utolsóként látták Ranarszot elnökként, amikor gyerekek voltak. Így volt egykor, Arvszni világán.

– Fantasztikus, hogy te mindenre tudsz egy történetet – mosolygott az asszony, és a suagjára pillantott. – Arvszni... a Remmartun-vidéken van, szindorul nincs is neve... nem, nem ismerem, de hát a Galaxis nagy és még nagyobb. – Ez egy szindor mondás – pillantott Lingdzaétire, majd Angrolímira és tovább körben. – Szóval ezt a történetet nem ismertem, de valóban számtalan példa van arra, hogy valakinek a tisztelete vallásszerű formát kezd öltetni. Nehéz megmondani, hol van az a pont, ahol a népszerűség, a tisztelet átcsap vallásba; azt még csak-csak definiálni tudjuk, hogy mit tekintünk annak, de hogy miért válik az egyik tömegmozga-

lom vallássá, a másik meg nem, azt már sokkal nehezebb. Még utólag sem könnyű, előre megjósolni pedig lehetetlen.

– Mit számít? – vont vállat Ninda. – Ha valamiféle... nem is tudom, mondjuk szellemként tisztelnék engem, attól változni fog valami? Mert szerintem csak ez a fontos. Szindorián azáltal, hogy engem elkezdtek tisztelni – ami önmagában nem fontos –, megalakult az ÁLAN mozgalom – de önmagában ez sem fontos –, ami hamarosan erőteljes jótékonyági tevékenységbe kezdett, majd pedig kivette a részét a zsarnok megbuktatásából és az élet átrendezéséből. Ezek a dolgok viszont fontosak, hiszen a munkacsoportjaik több tízezer emberhez juttattak el élelmet, tudást, orvosi segítséget már a rendszer bukása előtti időben is.

A felnőttek egymásra néztek.

– Folyton így beszél – mondta Ámmaít, nem is titkolva elégedettségét.

– Igen, tudom – mosolygott Arinké is. – Még nem találkoztunk, de Érgahi mesélt róla.

– Mindenkinek mesélek róla – bólintott a férfi.

– Én is – felelte rá Ámmaít.

– Én is – nevetett Hait. – Ninda olyasvalaki, akiről folyton mesél az ember.

Ninda vállat vont.

– Én is csakolyan anyagból készültem, mint bárki ebben az egész nagy tekergő Galaxisban. Legfeljebb gondolkodom, amit kétségtelenül nem mindenki csinál, de ez nem az én hibám. Bárki hozzákezdhet akár idősebb korában is. A szindorok nagy nehezen elkezdtek gondolkodni arról is, amit addig elképzelhetetlennek tartottak, hogy Kíreán hátha nem a szíszannan-förinnargi, és ez nekem köszönhető. Ezt hiszik. Valójában azelőtt is gondolkodtak róla, csak nem merték kimondani, és amikor igen, azzal elkezdtek hatni másokra. Az sem igaz, hogy nélkülem nem tették volna meg, dehogynem, csak valami másnak a hatására. A rezsím minden eresztékében recsegett-ropogott, ideje volt már, hogy összeomoljon.

– Bocsáss meg – ráncolta a homlokát Arinké –, mit jelent az, hogy „minden eresztékében recsegett-ropogott”?

– Pontosan én sem értem – kuncogott föl Ninda –, a Rannarfüni dzsullá egyik történetében olvastam egy öreg faházról, úgy értették, hogy nagyon rossz állapotban van, bármikor várni lehetett, hogy összeroskad és csak egy kupac fa marad belőle.

– Vannak faházak Szúnahaumon? – kottyant bele Ánuri.

– Már összedőltek – kacagott föl Ninda.

– No, akad éppen – felelte Angrolími nevetve. – Kis turistaházak a hegyekben, egyre emlékszem is Likimmur-Sómandzsauhi fölött.

Másfélezer szirszivel távolabb, a Dzsáruit-domb oldalában épült Silarvun falucskában, egy teraszon a Ráhalgur-tó fölött, Ámserd meglepve nézett egy férfira a suagja képernyőjén.

– Tudom, hogy közkedvelt mint énekesnő. De hogyhogy egy dalversenyre? Ha nyer, mindenki azt fogja mondani, „hát persze, hiszen ő a csillagközi Ninda-kultusz középpontja”.

– Joggal mondanák – bólogatott a kopasz, ébenfekete bőrű hívó, akinek a szúnik úgy ejtették volna a nevét, hogy Ranervari, de valójában három különböző *r* hangot tartalmazott. Ámserdnek ez nem okozott gondot, jól beszélte az anar nyelvet, apja anyanyelvét. – Teljes joggal, hiszen a döntést közönségsvazatok hozzák meg. Csakhogy mi nem versenyzőnek szeretnénk meghívni Nindát, hanem zsűritagnak.

– Ó – mondta Ámserd, aki nem sokkal volt idősebb Nindánál. – De hát hogy jutott eszükbe ez az ötlet?

– Tudja, mi mindig népszerű énekesekből, zenészekből, zeneszerzőkből állítjuk össze a zsűrit. Ez a verseny hét országot tömörít, ebből háromban – Nevortkban, Alamneszben és nálunk Anarvában – Ninda ott van a tíz legnépszerűbb énekes között. Mindenhol a legjelentősebb tévécsatornák slágerlistáit vizsgáljuk, országonként hatot-nyolcat is, és hozzá kell tennem, hogy ennek a három országnak összesen százmillió lakosa van. Ezekon a listákon bekerülni a legnépszerűbbek közé azt jelenti, hogy tízmilliók hallgatják a dalait. Tudom, hogy ez nem sok a spirálkar más részeihez képest, de a mi vidékünkön ezek nagy számok. Így hát szeretnénk felkérni a Ninda Szolgálatot, bírálja el a kérésünket.

Ámserd gyors mozdulatokkal balra-jobbra billegtette mutatóujját.

– Nem, nem, Ranervari úr kérem, ez félreértés. A Szolgálatnak nem tiszte támogatni vagy ellenezni bármit, mi csak lebonyolítjuk a kommunikációt Ninda helyett. Köteles vagyok tájékoztatni őt a beszélgetésünkről, és meg is fogom tenni.

A versenyszervező megköszönte, és az anar szokások szerinti hosszas búcsúzkodás után Ámserd légikocsiba ült és felkereste a házacskája előtt üldögélő Nindát, aki meglepve hallgatta végig.

– De hiszen nekem fogalmam sincs, mi a dolga egy zsűritagnak egy dalversenyen.

– Nyilván el fogják mondani – felelte a fiú.

– Igen, nyilván. Jó, vállalom, mondd meg nekik.

pc-19 diplomatak

„Nindával tett útjaimat két csoportba sorolhatom. Amikor találkoztam vele a hajóján vagy valamely világon, beszélgettünk, együtt ettünk, láthattam fellépni, beszélgetni emberekkel – és amikor talán több tucatnyi naprendszer választott el minket egymástól, de ott találtam a keze nyomát.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
1.*

**Sÿÿndoreia
Kaÿndim
61. ñündë 1.
a fehér órája**

Dr. Ýÿllëip szótlanul hallgatta végig a kiselőadást.

– A helyzet a következő – kezdte a hívó, akit Marszenának hívtak, és a kicsiny Aglavi Köztársaság védelmi minisztériumából kereste. – Onerja tevékenysége egyre erősebben sérti az érdekeinket. A ködöt felosztó egyezmény teljesen egyértelmű, a hajóik koordinátái számos alkalommal szintén teljesen egyértelműen a mi területünkre eső koordináták voltak. Arra még csak közvetett bizonyítékaink vannak, hogy leszálltak egyes lakatlan világainkon és ott is folytattak kitermelést, de folyik a közvetlen bizonyítékok beszerzése. Onerja, mondanom sem kell, következetesen tagad mindent, és sorozatos számonkéréseinkre elutasítóan reagálnak. Sajnálatos módon szembe kell néznünk azzal, hogy hamarosan nemkívánatos következményei lehetnek ennek a helyzetnek. Ezért szeretnénk megtudni, hogy Sÿÿndoreiának mint a mindkét országhoz legközelebb fekvő jelentős államnak mi a látásmódja ebben a kérdésben.

Ýÿllëip doktor közönyös arccal megcsóválta a fejét.

– Kérem?

– Ez Sÿÿndoreia látásmódja. Nem segédkezünk önöknek háborút vívni. Hivatalosan közlöm kormányával – és Őnereia kormányával is rögtön közölni fogom –, hogy amelyik ország elsőként fellép fegyveresen, azt Sÿÿndoreia agresszornak fogja tekinteni és beavatkozik a megtámadott fél védelmében. Ezt pedig úgy fogjuk végrehajtani, hogy egyenesen az agresszor kormánya ellen indítunk támadást, minden egyéb potenciális célpontot figyelmen kívül hagyva. Mégpedig oly módon, hogy ezt a kormányt eltávolítjuk. Hogy ezt követően új választásokat írnak ki, vagy a vétkes országot Sÿÿndoreia egyszerűen annektálja, arról nem tudok nyilatkozni.

Dr. Marszena igyekezett palástolni csalódottságát.

– Ez mintha nem egészen váгна egybe országának korábbi politikájával, ÝÛlléip úr.

– Nem is szükséges, hogy egybevágjon, Marszena úr. Egybevág helyette azzal, amit Niindától tanultunk. Az első a béke és a nyugalom, mert ez kell ahhoz, hogy az emberek rendes körülmények között élhessenek.

Az aglavi diplomata felvonta a szemöldökét; munkaköre ezúttal nem akadályozta abban, hogy kifejezésre juttassa az érzelmeit.

– Niindától?... ezzel meglepett, dr. ÝÛlléip.

– Tudja, dr. Marszena, ennek az országnak a kormányzata, bár nem ment könnyen, magáévá tette azokat az elveket, amiket Niindà tanított nekünk.

– Ezt érdeklődéssel hallgatnám meg mint magánember, ÝÛlléip doktor úr. Diplomáciai küldetésem azonban behatárolja lehetőségeimet.

– Megértem, Marszena doktor úr. Így tehát kérem, tolmácsolja kormányának kormányom nyomatékos figyelmeztetését mindkét ország számára – hangsúlyozni kívánom, hogy egyenlő mértékben –: Sÿndoreia legmarkánsabb fellépésével kell szembenéznie annak az országnak, amelyik önök közül tettleges formában kezdeményez ellenségeskedést. Ez a fellépés azonban nem lesz sem több, sem kevesebb, mint hogy annak az országnak a kormányát kivonjuk a forgalomból. Természetesen nincs kétségem afelől, hogy hadászatiilag ez képességünkben áll.

– Tudomásul vettem közlését, dr. ÝÛlléip, és ebben az értelemben fogom tájékoztatni kormányomat. Köszönöm, hogy időt szakított rám.

ÝÛlléip természetesen tájékoztatta a védelmi minisztériumot a beszélgetésről, Èwrañ miniszterhelyetessel beszélt.

– Helyesen járt el, ügyvivő úr – bólogatott a száraz modorú tisztviselő, akinek magas homlokát fehér ívben keretezte maradék hajzata. – Állhatunk mi bármennyire a Testvériség érdekszférájában, Sÿndoreia akkor is nagyhatalom ebben a galaktikus térségben, az volt a Kÿyreàn-rendszer idején és az maradt most is. Azzal, hogy hozzánk fordultak a kérdésükkel, Âklavÿ elismerte fölényünket – végeredményben aligha tehet mást egy olyan állam, amely két naprendszerben négy lakott világot birtokol és féltucat hadihajója van, ha jól emlékszem. Öneria sem nagyobb. Őket értesítette már állásfoglalásunkról?

– Még nem, miniszterhelyettes úr, beszélgetésünk után hívom őket.

– Rendben. Kérem, értesítsen, ha bármi érdemleges elhangzik.

Onerszi nyelven Oneré volt az ország neve, amit az aglavi ügyvivő Onerja, a szindorok pedig Öneria néven ismertek. A hiperfonhívásra egy meghökkentően fiatalnak tűnő, egészen világos, gyakorlatilag hófehér bőrű és hajú nő válaszolt. Persze, értette meg ÝÛlléip, albinizmus, ettől még lehetnek a szülei akármilyen színűek.

– Üdvözlöm – mondta a nő valamivel mélyebb hangon, mint amire a férfi számított. Illően köszöntötte és összefoglalta neki Aglavival folytatott beszélgetését. A nő kifejezéstelen arccal hallgatta végig.

– No de Illeip úr – mondta végül kissé indignálódottan –, hiszen éppen Agillavi az, amely rendszeresen betör Onerébe. Vagy nem is mondanám betörésnek, hiszen úgy járnak át a határon, mintha otthon lennének.

– Engedelmeivel, Valoranoparakkanan asszony – tartotta fel a kisujját Ýÿlléip –, sajnálatomra azt vagyok kénytelen közölni, hogy Sÿyndoreia kormánya nem tartja magát kompetensnek annak eldöntésében, hogy melyik országnak van igazsága. Sem egyes eseti incidenseik kérdésében, sem az egész problémahalmazra vonatkozóan nem kívánunk döntőbíróként fellépni. Erre ott vannak a csillagközi jogi intézmények. Amennyiben Sÿyndoreia beavatkozna az önök országai közötti viszályba, az kizárólag egy netáni fegyveres konfliktus gyors lezárása érdekében történhet, az imént vázolt módon.

– Tudomásul veszem, Illeip úr – felelte a nő ugyanazzal a merev arccal, de ekkor eltűnődött, és mintha némi élet költözött volna az arckifejezésébe. – De megenged egy kérdést? Az ön szavait idézem: „mert Nindától így tanultuk”. Önök egy kamaszlány világlátása szerint alakítják ki külpolitikájukat?

– Nem egészen, Valoranoparakkanan asszony. Niëndától azt tanultuk, hogy hallgassunk a józan észre. Ő semmit sem mondott a külpolitikáról – annál többet beszélt a háborúról. Sÿyndoreia számára éppen úgy, mint bármely ország számára, amely értelmes módon intézi ügyeit, a háború semmiféle probléma megoldására nem lehet eszköz. Ellenkezőleg, a háború csak probléma lehet.

– Úgy. Megenged most egy személyes kérdést?

– Parancsoljon velem.

– Ön így gondolkodott akkor is, amikor hazáját Kíreán elnök vezette?

Ýÿlléip elmosolyodott.

– Nem, asszonyom. Természetesen a háborút akkor sem pártoltam, Niëndának azonban testestül-lelkestül ellene voltam. Akkor is diplomáciai ügyvivőként működtem, Îldaŕa úrral kollégák voltunk, mielőtt ő a Testvériségbe távozott.

– S ki győzte meg, hogy álljon át a másik oldalra?

– Vÿyrd Kíyreàn, asszonyom.

Ekkor derült ki, hogy nőnek vannak érzelmei, de mint diplomata elrejtíti őket. Most nem volt rá képes: leplezetlen megdöbbenés látszott az arcán.

– *Az államelnök?*

– Igen, Valoranoparakkanan asszony. Amikor Niëndà nála járt és ő képtelen volt válaszolni neki, akkor mérlegre tettem a róla alkotott gondolataimat és az iránta táplált feltétel nélküli tiszteletemet. Elismerem, hogy nem ment könnyen, de kiábrándultam Kíyreànból. Niëndà más eset. Neki már nem vagyok feltétel nélküli rajongója. Egyszerűen csak hallgatok rá, mert amit mond, azt a józan ész nevében mondja. Mondanom sem kell, hogy az állásfoglalás, amelyet önnel és Âklavÿ képviselőjével közöltem, nem a saját véleményem, hanem kormányom utasításának megfelelően járok el. Niëndának pedig fogalma sincs az egészről.

A nő visszaváltott a kifejezéstelen arcra.

– Értem, Illeip úr. Köszönöm, hogy megtisztelt a bizalmával. Tájékoztatni fogom kormányomat. Vizsontlátásra.

– Vizsontlátásra – bólintott ŸŸlléip, bontotta a hipervonalat és elővette a következő ügyet.

569.

pc-20 fellépés

„Hogyne lennék hálás a Testvériségnek. El is küldhettek volna azon a hajnalon, vagy elvihettek volna egy harmadik államba és kirakhattak volna azzal, hogy kiszabadítottunk Szindoriáról, most már kezdj magaddal, amit tudsz. Nem írta elő a tham, hogy kötelesek fölvenni engem az Élet Fájára.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44011. muandzsán*

**Szúnahaum
Jasszani
43699. famut sziangdzsan
jallinan-szisszakin
330**

Az ünnepi év mindenkinek a pihenés ideje, a feltöltődésé, a gondtalan szórakozásé és kikapcsolódásé. Kivéve az előadóművészeket. Ninda most már egész sor fellépést vállalt, szisszakin napjára meg későbbre is.

– Az előző jallinan idején én nem kilencvennyolc éves voltam, hanem négy és hét – jelentette ki –, sikátorokban és föld alatti alagutakban éltem, és a szúnikról azt hittem, hogy valamiféle szörnyek, kegyetlen gyilkosok. Most boldog hármásban élek és van egy csodálatos kislányom. Ezt meg kell ünnepelni.

És még sok minden mást is, gondolta Hait, ahogy szeretettel végignézett a tiszteletbeli lányán. Mindössze kilencven éve élsz a Testvériségben, és ezalatt fenekestül felfordítottad a fél spirálkar életét, diktatúrák dőltek meg a lépted nyomán, több milliárd ember imád és hallgatja a dalaidat, országok igazítják hozzád a politikájukat, és téged tartanak a legnagyobb embernek, aki valaha élt a Galaxis történelmében. Joggal vagy sem?... tulajdonképpen nem mindegy?

Ninda ezalatt szokásos nyugodt mozdulataival kibújt a köntöséből és az alsóruhájából, és átöltözött másikkba. Hait elnézte, ahogy öltözik. Orvosi szempontból kész felnőtt volt már – Hait természetesen értesült a mindenkori vizsgálatok eredményéről, Ninda ilyen dolgokban sem tartott titkot –, de a testalkata még mindig őrizte a lánykori fűsabb formákat, még nem volt igazán széles a csípője, a melle is kisebb volt, mint a két társáé. Persze őt a szindor lányokhoz kell hasonlítani, az

ottani géneket örökölte – hát Hait összes barátnőjének és neki magának is nőiebbek voltak a formái ebben a korban. Egyértelműen a gyerekkori nélkülözés számlájára írandó, hogy Ninda csak nemrégiben kezdett formásodni, s most ott tart, ahol Hait nyolcvévesen, vagy talán nyolc és hét. De a tápláló és vitamindús szúni koszt, a sok mozgás, a kiegyensúlyozott életmód megtette hatását, és fejlődésnek indult, csak időbe telt. Hát kicsi marad, nagy dolog. Tizennégy sudrigin. Az orvosok szerint még növésben van, tizenöt sudrigit biztosan el fog érni, talán tizenhatot is. Nem a testmagassága teszi nagy emberré. Őt aztán nem. Hait nem akart abba a hibába esni, hogy elfogult legyen ezzel a gyerekekkel, akít – bár csak nyolcvannégy éve találkozott vele először személyesen – saját lányaként szeret és „nevel”, éppen a köztük levő szeretet köteléke miatt nem akarta kritika nélkül fogadni a média és a csillagközi közvélemény áradozását a kislányról. „A legnagyobb ember a galaktikus történelemben” – no nem. De nagy ember. Ez biztos. Hait mindenképpen látni akarta, amikor kiderül, mi lesz belőle voltaképpen. Nyilván látni is fogják mindketten, nem lesz az sokára, és nem nagy a korkülönbség.

Ninda most nem köntöst vett fellépőruhának – pedig abban szokott fellépni, egyszerűen a köznapi köntösében –, hanem felül világoskék, lefelé fokozatosan mélylilába hajló, rövid ujjú szuffenruhát, s az alsóruhája is ugyanilyen színű volt. Hozzá sötétkék sarut, hilmivul stílusút. A lányokkal választották mindezt, illetve legnagyobb részt Sileni választotta. Ünnepe van, ünnepi fellépés, ő pedig ha nem is énekesnői minőségében, de az egyik leghíresebb személyiség a Testvériségen belül is. Bal csuklóján természetesen ott csillogott a törzsfőnöki haudzsi, és föltette a két haundáját is. Anélkül nem jelenhet meg egy ilyen különleges alkalommal a színpadon, ő, az egyetlen élő szúni, aki két haundát visel.

A többiek is készülődtek, Szinensi halványzöld ruhát vett, Aini halványpirosat, Hait és Ámmaít fehérret, Sileni világossárgát, a többi gyerek tarkát. Mialatt az utolsó simításokat végezték a külsejükön, a férfi odalépett a tükör előtt álló Ninda mögé, s valamit a feje fölé tartott. Ninda meglepve nézte, amint Ámmaít gondosan a hajába illeszti. Hajpánt volt, sötétkék, széles hajszalag, s Ninda jobb halántéka fölött egy óriási, hétágú csillag alakú gyémánt ragyogott rajta.

– Semmiség, sien – hártotta el Ámmaít a tiltakozást, mielőtt elhangozhatott volna, s már ment is a kocsizhoz. Ninda mosolyogva, fejét csóválva követte.

Ezúttal a halgéfarrani dzsíhaumkörbe mentek, az Ángéfarran-hegylánc lábánál, ahová inku felől odalátszott Hangilaoran tömbje. Most nem délután állították föl a köröket, hanem már délelőtt. Sokkal kisebbek voltak, így sokkal több volt belőlük, százezer, a körökön kívül alig lehetett embert látni bárhol az Abroncsvilágon, és ez délutánra még inkább így lesz. Auríhaum és a többi szúni világ elnéptelenedik. A hajók rég hazatértek mind. Éjszakára csak a betegek maradnak otthon vagy kórházban, meg a minimális ápolószemélyzet, azok is váltva egymást.

Ninda négyszázkor sétált be a központi pódiumra, előzőleg természetesen köszöntve az Őrzőt. Ahogy a színpadra lépett, a közönség moraja elcsendesedett,

aztán mindenki felállt és a homlokára tette a kezét. Ninda kissé elfogódottan vizsgozta.

– Áhíni-hau, Szúnahaum-sádihaum – szállt a hangja a nézőtér fölött –, de nem törzsfőnökként jöttem erre a színpadra, hanem zenélni.

Sinenna, a higalli – maga is ismert énekesnő – azonban odalépett hozzá és feltartotta bal kezét: azon is volt haudzsi.

– Az ambandré-hisszenák törzse köszönti a nindaran törzset.

Egymáshoz érintették a haudzsijukat.

– A nindaranok törzse köszönti az ambandré-hisszena törzset. Áhíni-hau! Hpalgsá ngirdzsimbip álafun ju ngirdzsimbip silluhun, mert egyek vagyunk és egyek maradunk. – Ninda kieresztette a hangját. – Mert attól vagyunk Testvériség, hogy törzsszövetség vagyunk, és attól vagyunk törzsszövetség, hogy törzseink sosem hagyják el tagjaikat és egymást sem!

Ísmét homlokukra tették a kezüket, aztán Sinenna lement a színpadról, mialatt a nézők kifejezték lelkes helyeslésüket. Ilyen dolgokban a szúnik nem tapsolnak vagy kiáltoznak, hanem csak rendes beszédhangon mondanak pár szót – de ha ezt egyszerre ötvenezer ember teszi, az jelentékeny morajjal jár.

Ninda megérintette az úld csatját a két haunda alatt, a csat kinyílt, a szíj kicsuszant az aranylánc alól, s a hangszer kecsesen vízszintesbe fordulva Ninda elé siklott a levegőben. Vadonatúj volt, Ámmaíték csináltatták Nindának alig egy hetessel ezelőtt, külön erre az ünnepi évre. Hazai cég munkája volt, egy Íhafalgir, Ninda keze méretére, hangszínízlésére és kézmozdulataira tervezve. És a burkolata harmonizált Ninda ruhájával, kékeslila, azt Hait előző este cseréltette ki az eredeti bordóról.

Lenyomott két billentyűt, és csendesen, szinte beszélve énekelni kezdett.

– *Sötét utcák rejtekében élt egy kisleány.*

Körülotte sivatag és mélykék óceán.

*Mindig éhezett és folyton menekült,
de aztán egy hajnalon máshová került.*

Megtalálta szerelmeit és a gyermekét.

Szúnahaum lakói most hallják énekét.

*Törzsfőnök lett belőle és saját törzse van,
külön őket tisztelte meg Hangilaoran.*

Egész eddigi életét elbeszélte a dalban, s a közönség elbűvölve hallgatta. Aztán meghajolt, és zúgott a taps.

pc-21 tűzpálcák

„Igazi veszélyben? Utoljára akkor voltam, amikor leugrottam arról a tetőről. A kocsitető mellé is eshettem volna és összetörhettem volna magamat. Azóta soha többé. A Testvériségben nem élünk veszélyesen.”

*Ninda:
Életem egy falevélen,
232. sómir*

Ninda legközelebb hatszázkor ment vissza a dzsíhaumkörbe, de ezúttal nem azért, hogy énekeljen. Tűzpálca volt a kezében.

– Most pedig – konferálta Sinenna – kérem a búcsúzó évszázad dzsuórajait, hogy jöjjenek le a körbe és gyűjtsanak tűzpálcát dzsuódirjuk tiszteletére.

Fél mati sem kellett, s már ott állt a tűz otthona előtt az első dzsuór, egy Nindánál legalább húsz évvel fiatalabb fiú. Hiszen a dzsuórok gyerekek. Az egyik Örző elé lépett, akinek már sorgitinfáklya volt a kezében. Most kivételesen tizenkét Örző állta körül a tűz otthonát, és a tizenharmadik viselte gondját az örök tűznek.

– Émangi, rotong-szúvarit, Eldzsimu és Haurfámi fia, Ámdzsiro apja, élt ezernyolcvankét évet – mondta a fiú, és meggyújtotta a tűzpálcát a sorgitinfáklyán. Aztán továbbment, maga elé tartva a pálcát.

– Vauráhi, silandé-hinafiri, Inkegi és Allivá fia, Rankarvi, Szinge, Dzsilvi és Fáhauri apja, élt ezeregyszázharminc évet – jelentette be a következő fiú, és utána sorban a többiek. Ninda valahol a menet közepén került sorra.

– Ászanargi, a liktenit-upeszek varázslója, Angéruni és Hemszillu lánya, Imnansá, Jallauri, Rauhafí, Dzsergaru, Ömmut, Selvé és Illafóni anyja, élt ezerháromszáznegyven évet – közölte fennhangon, és lassú léptekkel tovább sétált a lán-goló tűzpálcával a kezében.

Majdnem kétezren voltak ebben a dzsíhaumkörben olyanok, akik az évszázad folyamán dzsuór szolgálatot láttak el. Mindenki hozott egy pálcát – akadtak, akik kettőt is –, s miután meggyújtották, körbesétálták vele a tüzet. Aztán a pálcát bedobták a tűzbe, és homlokukra tették a kezüket.

– És most – szólott Sinenna – az évszázad hilgihut-sódanjait kérem a körbe.

Ninda visszament a helyére, de lejött helyette Szinensi mint az ikrek sódanja. Séssinauri nem jött, ő egy másik dzsíhaumkörben tölti az ünnepet, de ott persze felköszönti Áuszit. Az mindegy, hogy a hilgut hol van, lehet éppen otthon is, ha még csak pár napos például és csak az imént tartották a hilgihutot.

Szinensi lement a körbe és elvett két papírvirágot az egyik kosárából, amiket a mindenfelé szaladgáló hilganilok tartottak a kezükben. A tűzhöz ment, elkiáltotta az ikrek nevét és bedobta a két virágot. Egyszerre, hiszen ikrek.

– Életetek első jallinanján be kell dobni két papírvirágot a tűzbe – hajolt oda Aini az ikrekhez –, hiszen még nem lehetek haungszik a törzsszövetségben, ti még papírvirággal kötitek meg a tűz szövetségét. Hilgihut-sambiminek hívják, mert úgy néz ki, mint a sambimivirág.

Tunni és Lorra csillogó szemmel figyelte a kis szertartást, és nem szóltak semmit, csak amikor Szinensi visszatért hozzájuk, a nézőtér negyedik szintjére.

– Milyen színűek voltak? – kérdezték. Kórusban, mint legtöbbször.

Szinensi nevetett. – Szivárványszínű volt valamennyi. Mindegyik szírom más-más színű: piros, narancs, sárga, zöld, világoskék, sötétkék és lila. Hét szírom, ahogy a Testvériség csillagjának is hét csúcsa van.

– És mit jelképez a szivárvány? – érdeklődött Hait. – Szindorián a szabadság jelképe.

– Itthon is, szerintem ez sokfelé elterjedt jelkép, de ebben az esetben a gyerekek tarkaságát jelenti. Sienip, szép esténk van.

– Áhíni-hau – bölintott Ninda. Szúnahaum-sínarraómi nem látszott innen, takarta az Ángéfarran vonulata, de persze fényes nappal volt és éjszaka is az lesz.

Kevéssel később, a dzserangfirip szertartására négyen mentek le a családból, Ninda, Aini, Hait és Ámmaít – négy egykori dzserang, akik az elmúlt jalli során váltak a törzsszövetség tagjaivá. Ennek emlékezetére is mind meggyújtottak egy-egy tűzpálcát és bedobták a tűzbe.

Nyolcszáznegyvenkor volt Ninda következő fellépése. Most hosszabb időt töltött a színpadon, négy limlit, és hét dalt adott elő: négyet közülük más zenészek társaságában, egyedül pedig három Limelullí-dalt énekelt. Elsőként a Hogreszin táncgyűttest kísérte egy Silim-dallal, játszott a Sádirdaun trióval, majd Árangerivel kettesben, és a harmadik Limelullí-dalt már úgy fejezte be, hogy közben a színpadra jött tíz zenésztársa hangszerrel a kezükben, sorban bekapcsolódtak, és így keverték át a Szimnanisszangéri dallamára: ezt a nagy sikerű dalt Ílszit írta, a kortárs szúni zene egyik jelentős alkotója, aki nemrég azt nyilatkozta a dalról, hogy megtetszett neki Ninda stílusa és szeretné kipróbálni. Ő maga is itt volt, harindán játszott közvetlenül Ninda mellett állva. A dal után együtt hajoltak meg valamennyien, és Ílszit visszakísérte Nindát a nézőtérre a családjához.

– Nagyon jó volt – mosolygott rá, mialatt egymás mellett suhantak antiövvel. – Régóta figyelem a pályádat, és igazán tetszik, hogy ennyiféle különböző stílusú, egyéniségű előadóval találod meg a közös hangot.

– Nem nehéz – felelte Ninda. – Mindannyian emberek vagyunk, akik szeretik és értik a zenét. Te a szúmraakun zene egyik legismertebb dalszerzője vagy, de csak rövid ideje. Amikor én születtem, neked derékig érő, szőke hajad volt, és horvon játszottál, nem harindán vagy úldon, csillagközi zenét, ilmetuni, rekki, antauri, holbi, saunisi, még szindor zenét is, de akkoriban a legnagyobb sikeredet a haniti Anaha Ritirau úldzenéjének horvfeldolgozásával érted el, az alig ötvenéves kisfiad közreműködésével, aki tilembán játszotta a harmadik szólamot. Kétszáz évvel

azelőtt pedig a Szimma Rembuni dobosa voltál és akkoriban szinte mindennap írtál egy olyan dalszöveget, ami...

– Hé, hé, várj már, ki vagy te, a dzsuórom?

– Nem, persze hogy nem – kacagott Ninda –, csak szeretem tudni az emberekről, ami fontos.

Leültek fent a nézőtéren, a férfi most Ninda mellett foglalt helyet.

– Ezt megértem. Én is utána néztem a te munkásságodnak – bár aligha ilyen részletesen. Őszintén szólva inkább a zeneinek... azt a dolgot a szindorokkal nem igazán értettem.

Ninda megvonta a vállát.

– Nem is fontos. Az csak ilyen simmuhimmu, szenvedő emberek megkapaszkodása akár a víz színén úszó kavicsban is. Ez a fontos – intett lefelé, ahol már a Saurvap énekelt. – Hogy a művészek alkossanak, a kereskedők kereskedjenek, mindenki tegye a dolgát, ahogy kell. És jól érezzük magunkat. A többi nem fontos, Ílszit. Szindorián összeomlott a diktatúra és az emberek elkezdhettek élni. Ez is fontos.

Rápillantott a suagjára, mosolyogva nézte a fellépéséhez gratuláló üzeneteket. Már száznál is több volt, és folyamatosan érkeztek. Ezekre majd egy összesített, mindenkinek szóló köszönetet fog írni, erre nem várnak személyes válaszokat.

Éjfélkor, a Testvériség himnuszának elhangzásánál nem volt odalent, a nézőtérrel énekelt a családjával. A kicsik is szépen tudták már énekelni, Ninda maga tanította őket. A harmadik fellépése már az új évben, nyolcvankor volt, az Ántavarki együttessel. Rímani énekelt, Hongé és Ninda játszott údon, Rauszti dobolt, Árnavit pedig háromféle fúvós hangszert váltogatott.

pc-22 dzsamburi

„Amikor már hosszabb ideje alig beszélt Sÿyndoreiával vagy a tévében Sÿyndoreiáról, néhányan elkezdtek megjósolni, hogy csökkenni fog a népszerűsége. Igazuk lett. Csökkent, majdnem fél százalékkal egy év alatt. Nyilván azért, mert több híve öregedett és halt meg, mint ahány gyerek a hívévé szegődött.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

Szúnahaum
Jasszani
43 700. jallinan-saugéman
480

Jallinan-saugéman napján a szúnik szokás szerint nem mennek sehová, csak a legközelebbi janníhaumba. Ezen a napon a gyerekek a főszereplők, akik délben találkoznak a dzsamburival, vagyis Hógarrikardzsun-ombé szinen Filgin-arginé Hasszifargannal, az ajándékhhozó szellemmel, aki a Száfúrinaur-hegységben él és mindenkit megajándékoz valamivel.

De mindenekelőtt el kellett döntenit, ki legyen a dzsamburi. Ez is a gyerekek feladata, akik ilyenkor összeülnek a játszószőnyegen és megvitatják. Egy felnőttet kell választani, aki éppen akkor ott is van, és illik rá a dzsamburi személyleírása – ami gyakorlatilag minden janníhaumban minden alkalommal más és más.

Huszonkét gyerek vett részt a tanácsban, beleszámítva Áuszit és néhány hasonló korút, akik még nemigen tudtak véleményt formálni, nem is igazán értették, miről van szó. Persze a nagyobbak se csináltak még ilyet, hiszen jallinan csak kétszer van mindenkinek a gyerekkorában – igaz, a fiatal felnőttek, kétszáz-kétszázötven évesek is csatlakozhatnak, akik az előző jallinan idején még kisgyerekek voltak. Most leginkább Sileni korosztálya, a hetven-nyolcvan évesek vitték a szót, illetve főleg Sileni maga.

- Magas – mondta Hóreni.
- Igen, magas – értett egyet Sábi. – És kövér.
- Senki sincs a janníhaumban, aki kövér lenne – közölte Sileni. – Nem választhatunk kövéret, sien. Nő legyen vagy férfi?
- Férfi – javasolta Árdzsut. – Nem túl öreg. Mint Ámmaít.
- Vagy Larnerip – mondta Fórgauni. – De inkább Ámmaít.
- Lehetne Szilgul is – mondta Sileni, aki amúgy maga is Ámmaít pártján volt, de fontosnak tartotta, hogy minden jelölt neve elhangozzon. – Bár Ámmaít tényleg klasszabb.
- Szeretem Szilgult – mondta Írki –, de Ámmaít tényleg jobb. Vagy Hait.

– Férfit keresünk – figyelmeztette Sileni.

– Nem egészen – avatkozott közbe Szinensi; bár ők hárman anyukák voltak, életkoruk folytán még benne lehettek a tanácsban, illetve Ninda és Aini az előző jallinan idején még nem is élt a Testvériségben, így még inkább itt volt a helyük. – Árdzsut azt mondta, hogy férfi legyen, de nem döntöttük el, hogy okvetlenül emellett maradunk.

– Hát döntsük el – mondta Sileni. – Ki akar férfit?

A huszonkettőből tizenhatan fölemelték a kezüket.

– És nőt?

Most tizennégyen emelték föl a kezüket. Nagyrészt olyanok, akik az előbb is.

– No jó – kuncogott Sileni –, akkor tizenhat-tizennégy a férfiak javára. Lássuk csak. Javasoltátok Ámmaítot, Larneripet és Szilgult. Még valakit?

– Dzsúrgi – mondta Aurhászi.

– Vagy Falgar – tette hozzá Szisztare.

Nem volt több javaslat. Sileni körbenézett a tanácson és bólintott.

– Hát jó, rendben van. Szavazzunk. Ki akarja Ámmaítot?

Tizennyolcan emelték föl a kezüket, csak a legkisebbek nem, akik még nemigen értettek semmit az egészszözl, így Áuszi sem.

– Tizennyolc. Larneripet?... Tizennégy. Szilgult? Tizenhárom. Dzsúrgit? Tizenhárom. Falgart? Tizennégy. Hát akkor Ámmaítot választottuk.

Ujjongás, kurjongatás, többen ugráltak is. Az asztaloknál a felnőttek bólogattak, látták, hogy megvan a döntés. Aztán a tanács küldötte, Szisztare Ámmaít elé járult, és elmondta a hagyományos versikét.

– *Szimmindzsan és fírinan,*
eljött már a jallinan.

Simszuni és janguri,
te legyél a dzsamburi!

A versike szándékosan volt ilyen rövid és egyszerű, voltaképpen bárgyú, hiszen konyhakerti növények nevén kívül alig volt benne valami, mert arra szánták, hogy akár kicsi gyerekek is el tudják mondani a kiválasztott dzsamburinak. Szisztare már százharminc éves volt, könnyen megtanulta.

Ámmaít is tudta a saját szövegét – igazán nem volt nehéz.

– *Szimmindzsan és fírinan,*
eljött már a jallinan.

Simszuni és janguri,
én leszek a dzsamburi!

A gyerekek boldogan viháncoltak, Ámmaít pedig fölkelte, az egyik padról fölvette a dzsamburicsomagot, és bement Ílgarsz házába beöltözni. A gyerekeknek meg kellett várniuk, amíg eltűnik a szemük elől, és nekik kellett gyorsabban elkészülniük, úgyhogy sivalkodva rohant mindenki a jó előre kikészített kis csomagjáért. Mindenkinek volt egy köntöse, amit a meglévőre kellett fölvenni, egyszínű, fehér prémszegélyvel, nagy kerek gombokkal. Nindáé kék volt, Ainié zöld, Szinensié

halványlila, Silenié világospiros. Hozzáillő sarujuk is volt, ezt persze a meglevő helyett vették föl. És különleges formájú, csúcsos sapka, ugyanolyan színű, mint a ruhájuk, szintén fehér prémszegéllyel.

Nindaiék persze elég idősek voltak, hogy tudják, a dzsamburi nem fog addig elindulni, amíg mindenki el nem készül, de azért ők is együtt visongtak a kicsikkel és segítettek nekik az öltözésben.

A dzsamburi érkezését csengettyűszó jelezte: kis csengettyűt tartott a kezében, azt rázta meg minden lépésénél, s a gyerekek már az elsőnél villámgyorsan félkörbe álltak a tűz előtt, nyitva hagyva az ívet arról, amerről a dzsamburi jön.

A dzsamburi is úgy volt öltözve, mint a gyerekek: tűzpiros köntös és sapka, mindkettőn fehér prémszegély, piros saru, az orrán fehér prémbajtjal. És hatalmas zsákot hozott a hátán, az is piros volt, fehér prémszegéllyel: a dzsamburan-fáhur.

Lassan lépkedett feléjük, ők pedig rázendítettek a *Szúfannin-hilgi dzsamburira*, amit a felnőttek is velük énekeltek, csak a dzsamburi nem, aki méltóságteljesen haladt át a janníhaumon, hátán az óriási fáhur, és komoly arccal nézett a gyerekekre. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Áuszi milyen szépen, tisztán énekel, pedig milyen kicsi még.

– Hát te ki vagy? – kérdezte a gyerekkórus, amikor a dzsamburi beért a félkör közepére és letette a zsákot.

– Én vagyok a dzsamburi – felelte elmélyített hangon Ámmaít –, Filgin-arginé ajándékhhozó szelleme.

– Miért jöttél? – kérdezték a gyerekek, még mindig kórusban.

– Hogy megajándékozzak minden gyereket.

– Miért?

– Mert jallinan-saugéman napja van, amikor a Filgin-arginé a másik oldalára fordul. Most tehát gyertek sorban, ahogy a neveteket mondom.

Kioldotta a zsák száját, és kiemelt egy dobozt. Mint a dzsamburicsomagok mindig, egyszínű – kék – fóliába volt csomagolva, és kis névtábla is volt rajta.

– Ez a csomag Aurhászié – mondta, és átnyújtotta a kisfiúnak, aki boldogan átvette és megköszönte.

– Ez pedig Szisztare csomagja – adta át a következő, halványzöld csomagot, és sorban a többieknek is. Végül ők letelepedtek a játszószőnyegre és kibontották a csomagokat, a dzsamburi pedig visszaballagott Ílgarsz házába, ahonnan már Ámmaít jött vissza, minden ceremónia nélkül.

Sileni egy doboz Hilangar építőjátékot kapott, már a harmadikat, nagyon szerette. Szinensi egy világoszöld köntöst. Aini egy Ambathan dóarkészletet, valamivel nagyobb és komolyabbat annál, amit Ninda kapott annak idején Szketro Mjanrittól. Ninda pedig egy különös alakú, lapos tárgyat, ami üvegből volt és színes, áttetsző gömböcskék ékesítették. Csodálkozva szemlélte.

– Nagyon szép, de mi ez?

– Az ujjad hegyével üsd meg az egyiket – felelte Hait.

Ninda ráütött az egyik dudorra, amitől nagyon szép, csilingelő zenei hang szó-
lalt meg.

– Szissz...

572.

pc-23 könyvbemutató

„Mérd meg a testsúlyodat, aztán tedd föl magadnak a kérdést: ez vagyok én? Né-
hány endzsnyi hús meg csont? Nem, nem ennyi vagy. Téged mint embert két dolog
definiál: amit másokért teszel, és akikhez érzelmekkel kötödsz. Azok is, akiknek a
művei hatást gyakoroltak rád, vagy te őrájuk. A gyermekek, akiket fölneveltél, a
szülők, akik téged fölneveltek, és mindenki, aki körülvesz.”

*Lí-Nindaran:
Az Első Szían,
362. sómir*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43700. jallinan-algillíszan
500**

A jallinan év első három napja a gondtalan szórakozásé: saurgémankor jön a
dzsamburi, sillímant és nisszugópant pedig tánccal, énekkel töltik. Algillíszan
azonban egészen más. Ez a nap Hangilaorané.

Az ünnepség pontban déli ötszázkor kezdődött Hangilaoranon, vagyis az Ab-
roncsvilág minden részén megtalálható egyetemi épületekben. Először a tudomá-
nyos ranglétrán való előléptetéseket adtak át. Ninda környezetében többen is elő-
léptek: Ámmaít hilargi, Hait jamszi, Angrolími és Lingdzaéti saongíni fokozatot
szerzett. Egyiküknek sem volt meglepetés, ezeket jó előre eldönti a fedélzetek ve-
zetősége, illetve ilyen magas rangnál, mint a saongíni, már maga a Híd dönt, és a
döntéseket soha nem tartják titokban, nem is szabad, hiszen azokba bárki bele-
szólhat, ha úgy érzi, hogy valakit érdemtelenül jutalmaznának. De akkor is, ha el-
maradna a megérdemelt jutalom. Hangilaoranon alapkövetelmény, hogy az egye-
tem minden vezetőségi döntését mindenki ellenőrizhesse.

Majd következtek az esszidzsinna előléptetési; itt is sokan léptek magasabb
rangba Nindáék ismerősei közül. Arszi is például, az *Aulang Laip* egykori suaran-
fődirja, az első szúni, akivel Ninda beszélt – ő mindmostanáig nímud volt, de
mostantól dzsand volt a rangja.

Ninda és családja magán a Hídon követte figyelemmel az ünnepségeket – bár
éppenséggel Arszi nem itt vette át az előléptetését, ezért csak később gratulálhat-
tak neki –, az Órihangilfarrúnin teremben, ahová személyesen Himaldzsil kapi-

tányhelyettes hívta meg őket mint a nindaran törzset, a törzsszövetség új hajtását. Sileni nem volt velük, hiszen ő nem volt még haungszí, csak nindaran szindanon-gi; ő az egyetemépület egy egészen másik részén, négy szinttel lejjebb ücsörgött Haitékkal a Sáhifangur terem jannihaumában.

Hatszáz is elmúlt már, amikor átadtak néhány kitüntetést is, és Límarrip egyene-sen Nindára nézett a széksorokon keresztül.

– Ninda, Szinensi, Aini! Kijönnétek, kérlek?

Ők fölkeltek és kísértáltak a kapitány mellé, ahol már megjelent Falduhúni is, a fehér szakállú filozófus az Aungrahénifhangíszúariról, a fedélzeti elnökség tagja.

– Mikor jelenik meg a könyvetek? – kérdezte a kapitány.

– Holnap – felelte Ninda, nyugodtan szembenézve a Testvériség voltaképpeni vezetőjével.

– Mint tudjátok, az Aungrahénifhangíszúari már elolvasta.

Ninda csak bólintott. Hiszen ők maguk kérték föl a kisfedélzetet.

Límarrip a filozófusra nézett, aki szintén bólintott és a hallgatóságához fordult.

– Igen, elolvastuk, és elkészítettük a dzserang világok számára kiadható „cenzú-rázott” változatot is, ugyanis nagyszámú földrajzi hasonlatot tartalmaz Szúna-haum és Auríhaum földrajzával kapcsolatban; ezeket dzserang világokról hozott helynevekkel helyettesítettük. Holnap mindkét változat megjelenik a Hangilaoran Szómunfauráni kiadónál, a szúni mellett szunnasz, szindor és thabbuan nyelven.

Oldalt lépett, s a hátuk mögötti falon megjelent az embermagasságúra nagyított könyvborító.

Egyszínű mélybarna alapon aranyszínnel csupán három sor. Legfelül:

Lí-Nindaran

Középen nagyobb betűkkel:

AZ ELSŐ SZÍAN

Alatta pedig egy rövidke felirat a fhangí jelrendszerével – három jel.

– Ez a felirat – mutatott rá Falduhúni – thabbuan nyelven kiolvasva így szól: *gansztha víran athargasz. Azt jelenti: a fény mindig visszafordul.*

– Most, hogy megtudtuk, mi áll a címlapon – vette vissza a szót Límarrip –, kér-dezzük meg, miért éppen ezek vannak rajta. Kezdjük a szerző nevével.

– Nindaran a törzsünk neve – felelte Szinensi. – Az ősi nyelvben *lí* csoportot je-lent, a fhangiban pedig a *lífan írin*, az együtt gondolkodás rövidítése.

– Azért nem a saját neveteket írtátok oda, mert a dzserangok számára nem nyil-vános, hogy kik Ninda párfjai?

– Azért is, és mert a könyvet többen írtuk, nem csak mi hárman.

– Hanem kik még?

– Nem kívánják megnevezni magukat.

– Rendben. Lássuk a címét. Miért éppen az a címe, hogy *Az Első Szían*?

Erre Ninda válaszolt. A szokásos szelíd, nyugodt tekintetével nézett föl a kapi-tányra, és csendesen visszakérdezett:

– Miért, mi más lehetne a címe?

Límarrip meghökkenve nézett vissza rá. Nagy csend támadt a teremben. Aztán a kapitány megköszöri a torkát.

– Nos, értem. Hing-hing. Akkor lássuk a címlap utolsó elemét. A fény mindig visszafordul. Csakugyan?

– Hogyne – bólintott Aini. – Nyilvánvaló, hogy metafizikai-fhangífilozófiai értelemben a fény és az idő egymással ekvivalens fogalmak. Tehát ha az idő visszafordul, akkor a fény is. Akár meg is csavarodnak, ahogy Dornatule, Dárnaszt, Jarivarán és Lorterendi egymástól függetlenül megállapította. Maga a címlapon levő lúma Dornatule műve, aki a fény, az idő, az anyag és az energia egységéről szóló munkájában, a *Komplexitás*ban fogalmazta ezt meg.

– Azt hiszem, nekem ezek a gondolatok elég magasak – mosolyodott el Límarrip –, de hát én végeredményben természettudós vagyok. Most azonban már beszéljünk arról, hogy miért én mutatom be a közönségnek ezt a könyvet.

– Azért – felelte Falduhúni –, mert a könyvet egy teljes évig tanulmányozta az Aungrahénifhangiszúari erre a célra létrehozott különbizottsága: több mint kétszáz szakember. Számos okból. Nem értettük, hogyan lehetséges, hogy három kamaszgyerek ilyen könyvet ír. Nem értettük, hogyan lehetséges, hogy bárki ilyen könyvet ír. Arra jutottunk, hogy az egész kifestés, amely azért szerénytelenség nélkül mondva is igazán kiváló gondolkodókat tömörít, nem lett volna képes ezt megalkotni. Mindezekből következően azért te mutatod be a közönségnek ezt a könyvet, mert szükségesnek láttuk felterjeszteni Órgihan-díjra.

Moraj a közönség soraiban.

– És mi történt? – érdeklődött Límarrip, mintha nem tudná.

Derűtség. Az, hogy a könyvet Hangilaoran vezetője mutatja be, egyértelmű válasz volt a kérdésre.

– Az történt, hogy a filozófiai fedélzetek tanácsa az Órgihan-díj felső fokozatával jutalmazta a könyvet és felkérte a Szómunfauránit a könyv sajtó alá rendezésére mind belföldi, mind dzserang változatban.

– És holnap megjelenik mindkettő.

– Igen.

– Számíthatunk rá, hogy miután a szerző neve tartalmazza Ninda öt betűjét, óriási lesz iránta az érdeklődés?

– Ha emiatt nem, akkor amiatt, hogy az előszóban le van írva, hogy a csoport vezetője Ninda. Elég, ha egyetlen rajongója belenéz, és milliárdok fogják olvasni. *Ezért* mutatod be te a könyvet.

Nagy csend támadt, amit jó egytized mati után tört meg a kapitány.

– Az adja a könyv egyedüli jelentőségét, hogy az alkotói munkacsoport vezetője Ninda, a spirálkar nagy részén elterjedt sajátos kultusz vezéralakja?

Az öreg filozófus lassan megcsóválta fejét, többször is, és csak azután mondta ki:

– Nem. Ez mellékes, ettől legfeljebb divatos lehet, de nem jelentős.

– Mi adja a könyv jelentőségét?

– Meggyőződésünk szerint – kezdte Falduhúni megfontoltan – *Az Első Szian* a legátfogóbb, legkicsiszoltabb filozófiai munka, amit ismerünk. A fhangí alapjaira építkeznek, de gondolatait nemcsak a fhangí nyelvén, hanem közérthető nyelven is megfogalmazza. Eléri a filozófiai gondolkodás teljességét anélkül, hogy erre látványosan törekedne. Biztosak vagyunk benne, hogy új filozófiai iskolát fog teremteni. Leginkább *ezért* mutatod be te a könyvet.

– Kíváncsivá tettél – mondta Límarríp. A közönség jót derült, hiszen pontosan tudták, hogy a kapitány már olvasta. – A könyvről beszélgetést tartunk és részleteket olvasunk fel a Haumiszut teremben ma hétszázkor. Most pedig, kérlek, vegyétek át az Órgihan-díjat.

573.

pc-24 interjú

„Hogy milyen élmény volt? Az anyukám már régóta a leghíresebb ember volt a Galaxisban. A szüleim együtt megírták a könyvet, amiről tudtuk, hogy az is a leghíresebb lesz a Galaxisban, aztán elmentünk sehaddut enni.”

Sileni:

*Naplóm Nindával,
44016. nisszugópan*

A család a Súrgefűn terem janníhaumában találkozott, az anyukák nagy öleléseket kaptak, azután Ninda és Szinensi a tűzhöz járult, hogy köszöntse az Őrzőt mint Kis Őrzők, hiszen ebben a janníhaumban még nem jártak. Az Órgihan-díjat persze már Sileni vitte magával, egyelőre az asztal közepére helyezte. Kis talapzaton másfél sudrigin átmérőjű függőleges korong, egyik oldalán Órgihan, a húszezer éve élt filozófus arcképe, a másikon felirat: „Hangilaoran Órgihan-díja Ninda, Szinensi és Aini számára *Az Első Szian* megalkotásáért, 43 700.” A Sínisuál sárga fémjéből készült, arany és réz.

Árszungi süttött éppen sehaddut a dzsilauuban, ők is kértek, aurí-szane sajttal, holgil szalámival, többféle növényi hozzávalóval. Két nagy korongot megevett a család, dzsorvaup salátával.

– Azt hiszem, a rajongótáborodnak ünnep lesz a holnapi nap – állapította meg Ámmaít, s kimarkolt egy adag dzsorvaupot a salátafogóval.

Ninda vállat vont.

– Ünnepeljenek. A könyvet azért írtuk, mert még nem volt megírva. Akár ünnepelnek, akár nem.

– Tipikusan nindás válasz – mosolygott Hait. – De ebből sok millió példány fog elfogyni, sienip.

– Aha, olvassanak csak. Rájuk fér. Sienip, ez a sehaddu nagyon jó.

– Örülök neki – szólalt meg a háta mögötti asztaltól Árszungi, egy középkorú asszony. – Szokták mondani, hogy mi vegyészek vagyunk a legjobb szakácsok, mert tudjuk, melyik vegyületeket kell összerakni.

– Nem tudtam, hogy így is lehet – nevetett Ninda –, egyszer fogok egy kémia-könyvet és kipróbálok.

– Foglalkozz te csak a saját könyveddel, sien. Már belenéztem, és szerintem is zseniális.

Nindának arcizma sem rezdült. Természetesen az, hogy a könyv holnap jelenik meg, elsősorban a dzserang világokra vonatkozott; a Testvériségen belül az ilyen határidőket nem vették szigorúan, és a hangilaorani könyvkiadók összes publikációja ingyenes volt Hangilaoran polgárai, vagyis gyakorlatilag valamennyi szúni számára – hiszen a kisgyerekek is annak számítottak onnantól, hogy elkezdték az iskolát.

– A könyv már kész, nekünk nincs vele több dolgunk – felelte vállat vonva.

– Hing-hing, de nyilván nem akard azt mondani, hogy nem kezdtetek el egy másikat.

– Hát... elkezdünk. Jobban mondva ezt most én kezdtem el, a lányok segítenek.

– Nagyszerű, miről fog szólni?

– Különböző emberekkel folytatott beszélgetéseim részleteit tartalmazza. Van benne interjúrészletek, meg hát sok mindenkivel beszélgettem már itthon és a Galaxisban, és ezekből gyűjtök össze valamennyit.

– Érdeklődve fogom várni – bólintott Árszungi, és elnézést kérve elővette a suagját, mert jelzett.

Hétszázkor pedig a lányok helyet foglaltak a Haumiszut terem kicsiny színpadán, egy asztalka előtt, ami kicsi volt ugyan, de nem hiányoztak róla a szúni beszélgetésekhez elengedhetetlen poharak, palackok és tányérvák. Az asztal egyik oldalán ültek ők, arccal a nézők felé, a két végénél pedig Sávudzsi, a műsorvezető, és Auráha, a felolvasó. Mindketten neves színészek. A műsort – természetesen – közvetítette Hangilaoran számtalan tévécsatornájának egyike, ezért nem is volt szükség nagy teremre. A Haumiszutban kényelmesen elfért mintegy kétszáz néző, meghívott vendégek, az Aungrahénifhangiszúari munkatársai, Hait, Ámmaít és Sileni. A másik három gyerekre vigyáztak a szomszédos jannihaumban. Sileninek is korai volt még itt lennie, de ragaszkodott hozzá.

– Akkor hát kezdjük el – mondta Sávudzsi. – Köszöntöm a nézőket Hangilaoranról, ahol Ninda, Szinensi és Aini a beszélgetőpartnerem. Itt van velünk Auráha, aki részleteket fog felolvasni a könyvből, amelyről beszélgetünk. A címe *Az Első Szian*, és holnap jelenik meg a Hangilaoran Szómunfauráni kiadásában. Én Sávudzsi vagyok, és először Nindának tenném föl a kérdést: miről szól a könyv?

– Mindenféléről, ami eszünkbe jutott – felelte Ninda csendesen. – Filozófiai gondolatok a legkülönbözőbb dolgokról.

– Miért az a címe, hogy *Az Első Szian*?

Most Aini válaszolt.

– Miért, mi más lehetne a címe?

– Értem – mosolygott a színész, aki korábban persze hallotta és magában a könyvben is olvasta ezt a választ. – Akkor kérlek, Auráha, olvass fel egy részletet, amit korábban kiválasztottál.

A másik színész bólintott és nem nyúlt a kezében levő olvasó képernyőjéhez, már be volt állítva.

– *Általában úgy tekinted, hogy az idő egyenesen halad a múlttól a jövő felé, és kész. Kényelmes, egyszerű látásmód. De hát az idő nem ilyen. Hurkokat és csavaronalakat ír le. Erre nem szoktál felfigyelni, mert köznapi életedre ez ritkán van hatással. Mehetsz a dolgod után, amíg örvényleni nem kezd körülötted az idő. Akkor állj meg, nézz körül, figyelj és gondolkozz. Ne várd meg, hogy elkezdjen lassan aláhullani. Az idő a negyedik dimenzió, de mindig vannak vetületei a többi három dimenzióban, ahogy azoknak is vannak vetületei egymásban és az időben is. Ha négydimenziós látásmódban szemléled a teret és az időt, megláthatod a teljes képet.* Ez a huszonötödik sómirból van.

Sávudzsi kutatóan nézett a lányokra.

– Ti alig vagytok kétszáz évesek. Honnan szeditek ezeket a gondolatokat?

– Az elődeinktől – felelte Szinensi. – Sokan tanulmányozták már a téridő metafizikáját.

– Nem egészen – szólott közbe a nézőtérről egy nő. – Én Fánatu vagyok, és én végeztem forráskutatást ezzel a gondolatmenettel kapcsolatban. Ezt senkitől nem vehettétek, mert ilyen gondolatokat senki nem fogalmazott meg eddig.

Ninda rámosolygott.

– Igazad van, és mégisncsen. Nem szükséges valakinek valamit szó szerint leírnia ahhoz, hogy a gondolatmenetét követve és folytatva eljussunk egy újabb gondolatsorhoz. A Hengannari dzsullában van egy elbeszélés arról, hogy a régi korokban az embereket sok-sok csoportra osztották, amiket nem tekintettek egyenrangúnak – de egyszer az egyik csoport kivívta magának az egyenlő jogokat. A dzsullá, amely maga is régmúltként tekint vissza erre, rosszmájúan jegyzi meg, hogy az bezzeg nem jutott eszükbe, hogy a többi csoport egyenlő jogait is adekvátan tekintsék. Pedig csak követni kellett volna a gondolatmenetet.

– Ilyen egyszerűen nem ússzátok meg – mosolygott Sávudzsi. – Magáról a gondolatról is beszélnetek kell.

– A gondolat egyszerű – felelte Ninda. – A téridő szimmetrikus, tehát mindaz, ami igaz a tér bármelyik dimenziójára, igaz az időre is és megfordítva. Ezért vannak vetületeik egymásban. Például a sík két irányában kiterjedő lapon bármelyik rajzoló képes vetületet képezni a harmadik dimenzióra: ez a perspektíva. Valójában a látásunk is kétdimenziós, hiszen a retinánkon képződik a kép – azért van két szemünk, hogy az agyunk a két kétdimenziós képből háromdimenziósat alkosson. Az idővel hasonló a helyzet. Az idő térbeli vetülete lehet a film, akár három-, akár kétdimenziós, de mindennapi tapasztalásunk is az – mi nemrég még két teremmel

arrébb sehaddut ettünk, most pedig itt vagyunk, néhány tizedmatival ezelőtt egy másik mondatot mondtam még, egy mati múlva meg mondjuk Aini fog beszélni. Így érzékeljük az időt.

574.

pc-25 fogadtatás

„Amikor kinyitottam azt a könyvet, kezdtem rájönni, hogy nekem kétféle utazásom is lesz Nindával: amikor egyazon hajón utazunk vagy az úti célnál találkozunk, és amikor fizikailag nem vagyunk egymás közelében, ő mégis mintha ott ülne mellettem és tanítana.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
330.*

Sÿÿndoreia Kaÿndim 61. ñündë 14. a zöld órája

Larenka villámgyorsan vágódott a foteljába és igazította el a kÿopját, s Ősafen már mutatta is az ujjain, hogy öt, négy, három, kettő, egy.

– Kedves nézőink, jó estét kívánok, üdvözlöm önöket. Larenka Szontiszkovarikinde vagyok. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy elsőként mutathatom ezt meg önöknek.

Felmutatta az olvasóját, s az arca mellett megjelent a képernyőkön az olvasó által mutatott kép: a könyv borítója.

– Csak néhány huszaddal ezelőtt találta egy munkatársunk a Testvériség könyvesboltjában. Most áldhatja a szerencséjét, mert ez az év legnagyobb híre. Minden hírverés nélkül egyszer csak itt van. Egy könyv, amit Ninda írt. Pontosabban egy csoport, aminek ő a vezetője. A Lí-Nindaran nevet használják, ami kétségkívül az ő nevét is tartalmazza. Az előszóban ezt leírták világosan. Több nyelven is megjelent, ez a sÿÿndor nyelvű kiadás. Egy dötba kerül, és mondhatom, a sokszorosát éri, pedig tényleg csak annyi időm volt, hogy belelapozzak, azonnal meg akartuk osztani önökkel a hírt. *Az Első Szian* – még nem tudom, mit jelent ez a cím, de bizonyára kiderül a könyvből. Azok a gondolatok, amiket találok benne... hát mondhatom, nem mindennapiak. Egy pillanat. „Beszélgezzünk egy kicsit rólad. Ismered magadat? Egy kicsit bizonyára, hiszen elkezdted olvasni ezt a könyvet, sőt már a felénél tartasz. Kell hozzá, hogy valamennyire ismerd önmagadat. De mennyire? Tisztában vagy a lelked működésével? Értem, igen, hát ha erre a kérdésre ilyen könnyen rá tudtad bólintani, akkor van egy rossz hírem. Ez nem vala-

miféle lelki önszegélyező könyv olyanoknak, akik nem ismerik önmagukat. Mind-egy, hogy a felét kiolvastad már vagy csak találomra itt nyitottad ki, ezzel tisztában kell lenned. Még egyszer mondom: ez az Első Szian.” Hát, elég misztikusán fejezte be. Az az érzésem, sokszor el fogom olvasni ezt a könyvet.

Már aznap eladtak a szindor nyelvű kiadásból kétszázötvenmilliót, ami azt jelentette, hogy nagyjából minden felnőtt vett egyet, aki beszélt szindorul. A sauninas kiadásból félmillió fogyott, ami szintén nagy szám, hiszen Saunis tizennyolcmillió lakosán kívül csak pár tízezer beszélték a nyelvet szerte a Galaxisban. A thabbuan azonban hatalmas nyelv, több mint hárommilliárd beszélővel, és ököztük félmillió példány pillanatok alatt elfogyott. De a szüni kiadásból is elvittek ennyit. Összességében egy és egynegyed milliárd példányt adtak el az első nap.

Sok ezer tévécsatorna számolt be a csillagközi rekordról, és sok ezren voltak azok is, akik nekiláttak, hogy lefordítsák a könyvet további nyelvekre. A Testvériség szokásos jogi előírása volt érvényben: bármely nyelvre lefordíthatja a legelső jelentkező, aki kifizeti a száz palant; csak a Testvériség könyvesboltja árusíthatja; és a fordító öt százalékot kap az eladások után, vagyis a kiadó jutalékának felét.

Hait és Ámmaít elképedve dugta össze a fejét a suag fölött, amin Ninda számlájának egyenlege örületes sebességgel pörgött. Hangilaoran kiadói minden eladott példány után azonnal utalják a kilencven százalékot.

– Csavargó volt a sötétség mögül – dünnyögte Ámmaít.

– Csavargó – bólintott Hait. – Szerinted hányan írták voltaképpen a könyvet, Ámmaít?

– Hárman. Az a „lí” az elején szerintem csak félrevezetés, amolyan szokásos Ninda-ködösítés. Ezzel az erővel azt is mondhatnánk, hogy az ivutjának a nevéből van.

– Szerintem is.

– Még mindig nem hiszel a nagyságában?

Az asszony mélyet sóhajtott.

– Nem tudom, mit higgyek, Ámmaít – fordította szindorra a szót. – Én is látom, hogy a gondolat óriása. Szinte minden mondatából sugárzik. Ezt már akkor is láttam, amikor még otthon éltünk és csak hiperfonból ismertük, egy barátod volt, akit időnként fölhívtál, és úgy beszélt veled, mint egy öreg tanító. Sejtelmem sem volt róla, hogy milyen közeli kapcsolatban fogok élni vele, de éreztem a kíváncsiságot, sőt vágyat, hogy láthassam, mi lesz belőle. Amikor a rezsím örülete odáig fajult, hogy már nem lehetett kapcsolatba lépni a Testvériséggel, azt a fokozódó nyomor mellett azért sajnáltam, mert nem láthattam, hogy ő milyen csodákat művel éppen. De most nem ez a kérdés, Ámmaít, azon már nagyon régen túl vagyunk, hogy ő csodálatos, és azon is, hogy az egyik legnagyobb ember. Már régóta arról kell gondolkodnom, hogy őt tartom-e a legnagyobb embernek, aki valaha élt, *az egész galaktikus történelemben*. Döbbenetes méretű embertömeg gondolja ezt, de a rajongásuk a legkevésbé sem hasonlít arra, amit Kíyreàn követelt, vagy akármelyik azokból a szörnyű diktátorokból, akikkel Ninda annyira szeret példá-

lózni. Ezt éppen azért nem tudom elfogadni, mert annyira szeretem. Nem a rajongója vagyok, hanem az anyja, a nővére, akárkije, és azt látom, hogy akkorára nőtt, itt a szemünk láttára, ahová már nem lát föl a szem. Dehogynem hiszek a nagyságában. Azaz hinnem sem kell, tudom, hogy nagy. De ez már túlhaladott kérdés. Már azon kell tünődünk, lehetséges-e, hogy ez a kiskölyök, akit félig-meddig mi neveltünk föl, a galaktikus történelem legnagyobb gondolkodója.

– Talán éppen azért könnyebb elhinni, mert nem a mi gyerekünk – nézett Ámmaít mérlázva a gyerekek felé, akik ugrólabdát játszottak a hombéban, a három anyuka, Sileni, az ikrek, egy csomó haugímúi gyerek, még Áuszi is ott tipegett közöttük. – Nem kell azon filózni, hogyan lehet, hogy a mi génjeinkből, a mi nevelésünkből ekkora ember lett, hiszen nem a mi génjeink és nem a mi nevelésünk. Igen, félig-meddig mi neveltük föl, de mi már csak hozzátettünk ahhoz, amit kézen kapott... azaz nem kapott, hiszen pontosan nulla az, amivel elhagyta Sýyndoreiát. Hiszen éppen ez az, ahogy mondtad, hogy amikor megismertük, ő már *ez* volt – legfeljebb még nem annyira lehetett látni rajta.

– Még nem annyira jutott lehetősége kimutatni. És nem voltak még mellette a szerelmei. Hányszor hallottuk, hogy Szinensi vagy Aini fogalmazott meg egy-egy gondolatot lúma gyanánt, és az ő gondolataik is benne vannak *Az Első Szianban*. Fantasztikus szerencse, hogy találkozott velük.

– Sileni sem éppen a vÿrdòir. Néha olyan meglátásai vannak...

– Hát igen. És gyakran úgy beszél, mint egy felnött. Én igazán imádom a gyerekeinket, de meg kell állapítanom, hogy ők teljesen átlagosak, bármennyire tündérik. Sileni viszont... nem lepne meg, ha az anyukáihoz hasonlóan különleges egyéniség válna belőle, pedig hát géneket egyiküktől sem örökölt.

– Az is meglehet még, drágám. Bármikor akarhat vér szerinti gyereket bármelyikük... akár mind a három.

– No, ebből a pénzből bőven el tudnák tartani őket...

Nevettek. A képernyőn változatlanul villámsebesen pörögtek a számjegyek, ütésenként sok ezerszer könyvelte le a bank a kilenc tízezred palant.

pdf

„Igen, logikus lett volna, hogy ha már Ninda csillaghírű mint Szindoria megmentője, ne tétézze ezt még a Limelulli-dalokkal, további politikai fellépésekkel, a könyvekkel meg az összes többivel. Csakhogy ez mind része volt a khaddahum küldetésének.”

Aini:

Ninda mint köznapi ember,

3.

AZ ELSŐ SZÍÁN

pd-1 fellépés

„Hetvenegy éves voltam csak, amikor először léptem színpadra az első jallinanom alkalmából. És integettem a közönségnek. Másodjára visszaemlékeztem erre, és újra integettem. Aztán ez valahogy a védjegyem lett.”

*Sileni:
Naplóm Nindával,
44 329. fattilgópan*

**Szúnahaum
Sáfurgaut-Szimdzsangur
43700. jallinan-lidzsúmatan
450**

Mozgalmas volt az ünnepi év. Nindának tíz koncertje volt az év során, háromnaponként egy – igaz, egy derkinél nemigen voltak hosszabbak –, ezeket átadták a dzserang tévécsatornáknak is; némi késsedelemmel megkapták *Az Első Szianról* tartott beszélgetés felvételét is. Mialatt a szünik ünnepeltek, sorban érkeztek a feliratkozások fordítóktól, száznál több nyelvre kívánták lefordítani. Csillagszerte vitaestek sokaságát tartották róla, leggyakrabban csak egy-két témaköréről, hiszen a könyv terjedelmes volt és szerteágazó.

Larenka élete egyik legnagyobb szakmai sikerének nevezte, hogy sikerült Dzsagit rábírnia egy tévébeszélgetésre *Az Első Szianról*. Az idős filozófus nagy elismeréssel szólt a műről, a kortárs filozófia nagy alkotásának nevezte, és azt mondta, biztos benne, hogy tanítani fogják az egyetemeken, ámbár átlagos alapműveltségű felnőttek számára is érthető. Igaz, sok benne a meghökkentően rejtélyes gondolat, amikre nemigen lehet más reakció, mint „hát én ezt nem értem”.

Nindát mindez nem érdekelte. Lidzsúmatan délelőttjén, nagyjából akkor, amikor a szindor tévében a róla beszélő Dzsagit mutatták, ő Sáfurgaut szasszíhaumában táncolt a menyasszonyaival – ahogy máskor, most sem tett semmilyen előkészületet a koncert előtt, ami négyszázötvenkor kezdődik innen pár ríginre, a Szimdzsangur színpadon. Csak fölsétál és játszani kezd.

Sileni, minthogy neki nem volt még párja, bárkivel táncolhatott, és mint mindig, most is táncolt, az új, szivárványszínű karszinruhájában, aminek minden része más-más színben ragyogott aszerint, hogy hogyan esett rá a fény. De már nem sok lelkesedéssel táncolt, lekötötte a figyelmét, hogy mindjárt színpadra lép ő is. Most először. Egy éve sincs, hogy elkezdett énekelni tanulni Nindától.

S egyszer csak ismerős arc jelent meg a táncolók mellett, annyira meglepően, hogy Sileni megállt a tánc közben, és félrehajtott fejjel kezdte figyelni, mint egy kiskutyát.

– Írsaupi... – susogta táncpartnere, Émaut az ország egyik legismertebb énekesének a nevét.

– Írsaupi – mondta Sileni is, aztán egymásra néztek és odafutottak. A férfi lepilantott rájuk és elmosolyodott.

– Nicsak, Sileni!

A kislány meghökkenően bámult föl rá. Minthogy a kisgyerekek nem viselnek kítűzőt, csak az arcáról ismerhette föl, de honnan?

– Honnan tudod?...

Az énekes nevetett és helyet foglalt az egyik asztalnál. Sileni és Émaut szintén, és velük együtt tucatnyi gyerek gyűlt oda pillanatok alatt. Írsaupi elsősorban a gyerekek kedvence volt, bár felnőtteknek szóló dalokat is énekelt. Világos bőrét és kék szemét apjától örökölte, aki helvor születésű volt.

– Hogy honnan tudom, hogy te vagy Sileni? Választhatsz. Te egy híresség vagy Szúnahaumon, mert súlyos betegen kerültél ide Jaungaimaszról, és három kamaszlány fogadott örökbe. Vagy pedig: te egy híresség vagy Szúnahaumon, mert a te szüleid alkotják a nindaran törzset, az egyetlen új törzscsaládot az Élet Fáján sok nemzedék óta. Vagy pedig: te egy híresség vagy Szúnahaumon, mert a te szüleid írták a manapság leghíresebb könyvet. Vagy pedig: amikor néhány matival ezelőtt idejöttem, megkérdeztem, hogy kik fognak fellépni, és mondták, hogy Ninda a lányával, Silenivel, ott van, ni...

Együtt nevetett a többiekkel.

– Én is fellépek itt ma – tette hozzá –, ezért jöttem.

– Szissssszzzz... és megnézel engem is?

– Hing-hing, meg, persze. Ha utána te is megnézel engem.

Sileni elnevette magát, és nekiiramodott, hogy csatlakozzon Nindához, aki már a színpadra tartott, s karját nyújtva hívta őt is. Fölmentek, a közönség felé fordultak, s ekkor Írsaupi letről integetett Sileninek. A kislány vigyorogva visszaintegetett neki, aztán a közönségnek is. A szűnik vidáman integettek neki.

Senki sem sejtette, hogy egy hosszú művészpálya első pillanatait látják, és Sileninek ezentúl mindig szokása lesz, hogy integessen a közönségnek.

Az *Ánautit* adták elő, egy egészen új dalt, Aumsé írta akkoriban, amikor a lányok a Testvériségbe hozták Silenit. Ninda kicsit átírta a ritmusát, a hosszú hangok helyett több rövidet iktatott be, így jobban illett Sileni egyéniségéhez. Nagy tetszést aratott. Amikor lejött a színpadról, egyenesen Írsaupihoz szaladt.

– Tetszett?

– Igen, tetszett – mosolygott az énekes.

– Akkor most te jössz. Énekelj szebben, ha tudsz!

A férfi együtt nevetett a körülöttük állókkal.

– Nem, még nem én jövök, nézd, Ardámi már fönt is van, anyukád most őt fogja kísélni.

– Őt nem ismerem – mondta a kislány olyan arccal, mint aki egyébként mindenkét ismer Szúnahaumon, aki tud énekelni. Ardámi nem sokkal lehetett fiatalabb Nindánál, hosszú szőke haja volt, pedig fiú volt és semmi köze nem volt a szindorokhoz.

A koncert után – amin Sileni persze meghallgatta és megtapsolta Írsaupit, sőt elismerte, hogy tud olyan szépen énekelni, mint ő – a négy lány átsétált a Szimdzsangur hídján a Rúfaurit parkba, ahol már kezdődött a hilgverseny.

– Hogyhogy hilgverseny? – lepődött meg Sileni. – Az nyer, aki a legtöbb hilget tudja megenni?

– Dehogy, sien – felelte Úlerna, egy mellettük haladó asszony, aki persze teljesen idegen volt, akkor látták életükben először. – Az nyer, aki a legjobb hilget tudja sütni.

– És ez hogy derül ki?

– Meg kell kóstolni.

– Ez jó ötlet!

A versenyt Ilvargisz süteménye nyerte, amit egy édes, érdekesen ropogós krémmel töltött meg; azt mondta, rarvinak hívják. Az összetételéből csak annyit árult el, hogy a ropogósságát apróra tört jamarkeksznek köszönheti, egyébként titok. Külföldi, konkrétan folgri eredetű recept. Valójában persze már a nevével elárulta az összetételét mindenkinek, aki csakugyan kíváncsi volt rá, hiszen egy recept részleteit kideríteni pillanatok műve bárkinek, ha a nevét tudja.

Aztán tovább sétáltak, az ünnepi díszbe öltözött kisvárosban gyönyörködtek. Szúnahaum összes lakott helye ünnepi külsőt öltött, mint minden namindan és jallinan alkalmával, de a jallinan különleges alkalom volt, ilyenkor igazán csillogott-ragyogott, tarka volt minden. Minden házat, terecskét, janníhaumot, parkot másképpen díszítettek. Mindenről felvétel készül, így aki nem jutott el valamelyik kedvenc helyére, utólag is megnézheti, hogy festett ezen az ünnepen vagy bármelyik másikon.

Rongamival véletlenül találkoztak össze a Szilalg parkban, egy piramis alakú üvegtárgyat csodált, Ómbrak művét. A műtárgy egészen olyasmi volt, mint a szúnik kedvelt üvegművészetének más darabjai, csak éppen olyan magas volt, mint Aini. A belsejében ezernyi szín olvadt egymásba, mindig másképpen, ha az ember csak megmozdította a fejét, már másmilyenek voltak a színek.

De egyébként is beszélni akartak volna Rongamival.

– Ez a tervünk – foglalta össze Szinensi. – Két kérlek meg, ha nem téged? Elég sokáig voltunk egy pár.

– Értem. A legnagyobb örömmel. Van valamilyen időpont, amit elterveztél... illetve elterveztetek?

– Nem nagyon. Most meglehetősen leköt minket az esküvők megtervezése – tudod, kettő lesz, Saunison is tartunk egyet –, aztán megtartjuk őket, valamicske

időt ott töltünk, aztán teszünk egy kisebb utat a Galaxisban. Nyolcra hazatérünk a namindanra, esetleg akkor.

– Simnunná – felelte Rongami ünnepélyesen, és a homlokára simította a tenyerét.

576.

pd-2 professzorok 1

„Hülyének néztek, gúnyoltak minket, mert egy gyerek a példaképünk. Aztán az a gyerek megírta a legfontosabb könyvet a Galaxis történetében – és még mindig gyerek volt.”

ÁLAN:
Hősköltevény,

Sÿyndoreia Lũakěàn 61. sũndě 22. a fehér órája

– Üdvözlöm a kedves nézőket, Vådě Kÿlmersũop vagyok. Lũakěànából, a Dársena szálloda különterméből jelentkezem, ahol Niĩndà és társainak művéről, *Az Első Szian*ról tartunk beszélgetést. Szeretném bemutatni a jelenlevőket, akiknek nagy szeretettel megköszönöm, hogy eljöttek. Dr. ÁÂsyn Rõansejt filozófus, a Kãyndim Egyetem tanára. Dr. İnmoñ Awsanĩt galaxistörténész, a Lũakěàn-Šiollãidrõp Egyetem tanára. Dr. Onver Ramnithasz pszichológus, a Kãyndim Egyetem tanára. Dr. Vÿ Nót Tháp Rõit jogász, a Lũakěàn-Šiollãidrõp Egyetem tanára. Valamint dr. Lěẽreÿn Vÿhaũteñ, országunk nagyra becsült miniszterelnöke, Niĩndà személyes jó ismerõse, akihez elsõ kérdésemet szeretném intézni. Ön mit szólt, amikor értesült *Az Első Szian* megjelenéséről, dr. Vÿhaũteñ?

A miniszterelnök mosolyogva csóválta a fejét. Kissé előrehajolt a fotelban, egymáshoz illesztette ujjai hegyét.

– Nem, nem akkor. Amikor a megjelenéséről értesültem, akkor még semmi különöset. Ninda írt egy könyvet... hát leginkább azt szóltam, hogy „jé, tényleg, könyvet eddig még nem is írt, hogy lehetséges ez?”

A nézők nevettek.

– Hanem amikor már ott volt az olvasómon... hát... – Vÿhaũteñ energikusan megrázta a fejét. – Már eleve az a visszafogott, nyugodt tekintélyt sugárzó címlap... aztán ahogy kinyitottam... nézzék, én tudom, hogy egy miniszterelnöknek nem illene így beszélni, de ezekről a dolgokról Ninda már régen leszoktatott, szóval azt hittem, hogy a cipõmbe esik a fejem. – A közönség dõlt a nevetéstõl. Vÿhaũteñ fölvetett egy olvasót az asztalról. – Hogy micsoda? Mi ez?! Honnét, ho-

gyan... azt sem tudtam, mit kérdezzek! Igen, ő Ninda. Eddig is tudtam, hogy ő kicsoda... hát azt, hogy ő *micsoda*, azt hiszem, az egész Galaxis nem érti, szóval ő *Ninda*. De akkor is! Elkezdem olvasni az előszót – nem idézek belőle, azt hiszem, mindenki tudja kívülről – és csak bámulok a képernyőre. Honnan szedi ezeket? Ott ült az én szobámban, az én fotelemben, rengeteget beszélgettünk, én aztán igazán tudom, hogy több fejjel magasodik szellemileg mindnyájunk fölé. De ez, ez akkora, mint egy városhajó. Nem hiszem, hogy valaha képesek leszünk teljes egészében felfogni.

– Azt hiszem – mondta Kÿlmeršuoþ –, erre Roånseÿt professzor úr tud legilletékesebbként válaszolni.

– Igen is meg nem is, szerkesztő úr – felelte az élénk mozgású filozófus, akinek erős kopaszodása ellensúlyozta, hogy szokatlanul sötét volt a haja. – A legilletékesebb vagyok? A jelenlevők között kétségtelenül, és ott vagyok az ország legfelkészültebb filozófusai között. De *illetékes*, hát az nem vagyok. Ugyanis ahhoz az kellene, hogy rájőjjek, mi a válasz az engem gyötrő kérdésre. Nyolc napja olvastam a könyvet, és még nem sikerült. A kérdés ugyanaz, amit dr. Vÿhauteñ is feltett. *Honnan szedi ezeket?* Nézzék. Ez egy kilenc és nyolc éves kamaszlány. Megengedem, hogy az ő korában sokan már gyereket nevelnek, EËrluÿp ebben a korban kezdte írni a *Soneráwnt*, és tízéves korára be is fejezte, szenzációs jellemábrázolásokkal, ha még nem olvasták, ne hagyják ki. Ándoàti, egy lim színművész ugyanennyi volt, amikor tizenöt díjat zsebelt be egyetlen alakításért, azt se hagyják ki. De ez egy kicsit más. Ezt olyasvalaki írta, aki mindent tud az emberi lélekről, az ember gondolkodásáról, a társadalom működéséről, és még hosszan sorolhatnám, hiszen annyira átfogó és szerteágazó – aki ezt írta, az mindenről tud mindent. Értenek engem? *Mindenről!* És most mutatok önöknek valamit. – Fölkapott egy olvasót és a kamera felé tartotta. – Itt a második oldalon alul látják? „Kiadta a Hangilaoran Szómunfauráni kiadó. A tudományos felelősséget viseli Hangilaoran Filozófiai és Lélektani Fedélzeteinek Nagytanácsa.” Tudják, hogy ez mit jelent? Nem egyetlen fedélzet vállalta a tudományos felelősséget, hanem az összes ide vonatkozó fedélzet által alkotott nagytanács! Mi nem sokat tudunk Hangilaoran működéséről, de a szervezeti felépítése publikus, hiszen szükséges a munkásságuk csillagközi akkreditációjához. Tudjuk, hogy többféle filozófiai fedélzetük van – náluk ezt a szót használják *kar* helyett –, mint például történelemfilozófiai, jogfilozófiai, politikai filozófiai, természetesen fhangifilozófiai és még egy csomó; és lélektani fedélzetük is több van. Ezek együtt álltak össze és vállalták a könyvért a tudományos felelősséget. Azt nem tudjuk, hogy ez hány szakembert jelent, hiszen Hangilaoran soha nem közöl létszámadatokat. De sok lehet, és biztos vagyok benne, hogy mindenki részt vett a bírálatban, aki abban a különös úrbeli országban számít ezekben a tudományágakban. Mert ezt a feliratot – körmével ütögette a képernyőt –, ezt nem adják semmiért. E mögött a könyv mögött ott van a spirálkar egyik leghíresebb egyetemének teljes támogatása.

– Egy pillanatra ha szabad közbeszólnom – emelte föl az ujját Nót Tháp, a csendesebb természetű jogász.

– Parancsoljon, professzor.

– Nagyon kedves. Csak egy mozzanatot szeretnék hozzátenni ahhoz, amit ön elmondott, professzor. A felirat azt mondja, hogy a *tudományos* felelősséget vállalják. Azok kedvéért, akik nem járatosak az egyetemi világban, mondjuk el, hogy ez egy sokkal markánsabb jellegű felelősségvállalás, mint az, ha az lenne ott, hogy „szakmai felelősséget”. Ez utóbbi azt jelenti, hogy az egyetem kezeskedik érte, hogy a tanulmány elkészítésekor betartották az adott szakterület szakmai szabályait. Ilyen garanciákat magam is nemegyszer kaptam otthon, ÅÅw világán is, és egy-két alkalommal a Lũakẽãn-Šiollãidrõp Egyetemtõl is. A tudományos felelõsség egészen más. Ott az egyetem azt garantálja, hogy a tanulmány minden ismert tudományos ismeretnek megfelel. Nem az a lényeg, hogy ellenõrizték-e a szerzõk munkamódszerét, azt ellenõrizték, hogy az összes érintett tudományág szempontjából helytálló mindaz, amit leírtak.

– Költséges dolog egy ilyen garancia? – tudakolta Kõlmeršuoõp.

– Nagyon költséges, szerkesztõ úr. Hangilaoran belsõ szabályzatairól természetesen semmit sem tudunk. De nyilván náluk is az a rend, hogy az illetékes kar meghívja a többi érintett kart, és mindegyik eldönti – nagyobb egyetemeken a karok külön bizottságokat tartanak erre a célra –, hogy kiket kérnek fel a tanulmány értékelésére. Általában szakterületenként jó néhány neves tudóst. Az õ munkájukat mind-mind meg kell fizetni. Nem ritka, hogy ez az egész kutatómunka legköltségesebb része.

– Nindának sok pénze van – jegyezte meg Kõlmeršuoõp. – És most még több lesz. A könyv eladási statisztikái már minden csillagrekordot megdöntöttek, nyolc nap alatt hatmilliárd példányt adtak el. Magától értetõdõen nincs rálátásunk arra, hogy Hangilaoranon miképpen szabályozzák az ilyesmit, de a különbözõ egyetemi kiadók húsz és ötven százalék közötti részesedést szoktak kérni. Nindának és szerzõtársainak eddig már minimum hárommillió palan ütötte a markát. Hallatlan summa, és még nem látjuk a végét, az eladásszámláló követhetetlen sebességgel pörög. Mi lehet a titka?

– Az, hogy õ Ninda – felelte Aówsanĩt mély meggyõzõdéssel.

pd-3 professzorok 2

„Ha csak annyit tudsz megkülönböztetni, hogy mikor állj ki az elveidért és mikor mondd, hogy ugyan, ostobaság – máris bölcs ember vagy.”

Ninda:

Kommentárok az Első Szianhoz,
345.

– Történésként sokat foglalkoztam a galaktikus népmozgalmakkal – jelentette ki Aŵsanīt, aki már az új divatnak megfelelően rövid haját hordott. – Az, ami Ninda körül kialakult, némileg emlékeztet más személyiségek tiszteletére, bár a különbségekkel köteteket lehetne megtölteni. De ez a „némileg emlékeztet” csak *Az Első Szian* megjelenéséig volt így, mostantól új fejezetet kezdünk, uraim. Eddig volt egy kedves fiatal lány, félig-meddig gyermek, aki bölcsesket mondott, és karizmatikus személyisége miatt milliárdok rajongtak érte csillagszerte, az egész jelenség azonban, mindent összevéve inkább pszichológiai elemzést kívánt volna – Ramnithasz professzor asszony többet is tud nekünk mondani erről –; mondom ezt úgy, hogy Ninda feltétlen rajongói közé számítom magamat. Ez a karizmatikus gyermek nem mellékesen olyan bölcsességeket mondott, amik a legnagyobb gondolkodók sorába emelték, ideértve azt a rengeteg bölcsességet is, amik nem az ő gondolatai, hanem másoktól idézte – azt hiszem, a jelenlevők többsége nem tudna megnevezni túl sok filozófust kapásból, és még kevésbé idézni tőlük. Én biztosan nem. Ehhez rendkívüli elmének kell lenni. De mondom, ez mostanáig volt csak így. – Felemelte az olvasóját. – Most azonban itt van *Az Első Szian*, amely kézzelfoghatóan illusztrálja számunkra, hogy Ninda mitől ilyen nagy bölcs. Most már nem egyszerűen azért rajongunk érte, mert karizmatikus. Egyre többször hallom, hogy új filozófiai iskolát teremtett.

– Igen, feltétlenül – vágta rá Roånseýt. – A Káÿndim Egyetemen máris Ninda-iskolaként emlegetjük, és egy munkacsoport tanulmányt kezdett írni róla. Tudomásunk van ennek az elnevezésnek a használatáról más egyetemeken is, és tanulmányok is nyilván készülnek.

– Azt hiszem, a tanulmányok nem számítanak újdonságnak – mosolygott Ramnithasz. – Magam is írtam már tanulmányt Nindáról, pontosabban egyet róla magáról, egyet pedig az általa kiváltott tömegpszichológiai jelenségről.

– Történetesen mindegyik meghívott vendégünk írt már tanulmányt Nindáról, dr. Vÿhauēn kivételével, aki másképpen áll közel hozzá – tájékoztatta Kÿlmeršuòp. – A második tanulmány, amit professzor asszony említ, igen érdekesen foglalja össze az ALAN és a hasonló külföldi mozgalmak létrejöttét és működését. A címe *Tömegpszichológia Ninda módra*. Mit gondol professzor asszony, ugyanígy írta volna meg akkor is, ha akkor már létezik *Az Első Szian*?

– Alapjában véve igen – felelte Ramnithasz, aki rekki születésű thabbuan volt, csak egy szindor éve érkezett az országba, de szülőbolygóján, Avernán is sokat foglalkozott már Nindával. – De lennének különbségek. A könyv megjelenése előtti tömegpszichológiai jelenségeket ugyanúgy tárgyalnám, de ki kellene fejtenem, hogy mi várható ezen a téren a könyv hatására. És minimálisan egy külön fejezetet, de inkább külön tanulmányt szentelnék *Az Első Sziannak* pszichológiai szempontból. Természetesen meg is fogom írni, már tervezem.

– Mit vár a könyv hatására tömegpszichológiai téren?

– Nos, a könyv adatokból áll, és az adatok nem csupán egyfelé tudnak utazni, mint az emberek. A Testvériség könyvesboltjának legfrissebb kimutatása szerint négyezer világra jutott már el a könyv, kétszáz országba. Nem tudom, melyek azok az országok, mert a Testvériség csak a számadatot közölte, de a múlt hónap végén olvastam az ALAN egy kimutatását, mely szerint Nindát már százötven országban ismerik. Tehát eddig már ötven ország van, ahol *Az Első Sziannal* mutatkozott be. Nyolc nap alatt! Ezért én első mozzanatként azt várom, hogy drasztikusan megnövekszik Ninda csillagközi ismertsége, ami a tömegpszichológia szempontjából azért fontos, mert a nagy számok törvénye még inkább érvényesülni fog. Most már nem csak az emberekre, hanem a világokra értve is.

– A világokat is lehet pszichológiai szempontból tanulmányozni? – érdeklődött Vyháuteń.

– Hogyne, természetesen. Általában települések, világok és országok szintjén is kutatni szoktuk a tömegpszichológiai jelenségeket, mert ezeken a szinteken hatnak olyan kohéziós erők, amik az emberek összességét társadalommá teszik.

Ismét Kylmersuòp kért szót.

– Arra gondoltam, ha egyetértenek, érdemes lenne eszmecserénket a könyv egyes részleteivel folytatni. Így például az egyik összetevő, ami fölkelte figyelmemet, a sok-sok politikai eszmefuttatás. Ninda, aki folyamatosan azt állítja magáról, hogy nem politizál – most mégiscsak politizál?

– Szerintem nem – felelte Vyháuteń –, illetve csak bizonyos áttételes módon. Filozófiai elveket fektet le, amik adott esetben érintenek politikai kérdéseket is. Szabad példával élnem?

– Örömet szerezne vele, dr. Vyháuteń.

– Nos, vegyük az inflációról szóló elmékedését. Felvázolja a Kíyreàn-rendszer végnapjainak ezerszeres áremelkedését és még néhány esetet – a legtöbbjükéről én nem is hallottam, ezért is érdekes volt olvasni. Majd pedig kikutatja az infláció okait, több rétegben, ahogy ő fogalmaz. És nem mondhatom, hogy nincs igaza, amikor azt mondja, hogy a sýndor infláció első oka a Testvériség bojkottja ellenünk, aminek viszont szintén volt oka, a rezsím következetes elnyomó, rasszista politikája, aminek úgyszintén volt oka, az, hogy az alapvetően önző Kíyreàn alapvetően önző emberekkel vette körül magát. Nem mondhatom, hogy nincs igaza, hiszen csakugyan így volt. Érdekesebb a gondolatmenetnek az a része, amikor az inflációt besorolja a kormányok által alkalmazott *emberellenes intézkedések* közé,

és azt állítja, hogy az infláció nem a rossz monetáris politika következménye, hanem a kormányok szándékos károkozása. Megjegyzem, hihetetlenül szerencsésnek érzem magam mint miniszterelnök, hogy Sÿyndoreia az én kormányzásom alatt nem élhet meg inflációt, hiszen tényszerűen a Testvériség valutáját használjuk változatlanul. Ugyanis nem tudok vitatkozni vele! Igen, persze hogy százféle körülmény járulhat hozzá az infláció kialakulásához. De Ninda mindet visszavezeti a kormányok gonoszságára. Még az úgynevezett természetes infláció létét is tagadja, azzal az egyszerű kijelentéssel, hogy a Testvériség nem ismeri az inflációt, mert az ő mindenkori vezetőségük nem tűri. Akad valaki, aki úgy érzi, hogy vitatkozni tud ezzel? Feljegyzések vannak arról, hogy mennyibe kerültek a Testvériség áruai és szolgáltatásai akkoriban, amikor Sÿyndoreiát megalapították. Ugyanennyibe. És hogy ez azért van-e, mert a Testvériség vezetése nem akar inflációt – hát ezzel vitatkozzon olyasvalaki, aki tudja, kik és hogyan kormányozzák a Testvériséget. Én nem tudom.

– Ninda mindig is erőteljesen politikussellenes álláspontot képviselt – jegyezte meg Roånseyt.

– Politikus- és politikaelleneset – bólított Vÿhaũteñ. – El se tudják képzelni, hányszor nevetett ki engem, amiért politikus vagyok. Kizárólag ironikus felhanggal, kvázi idézőjelben használja azt a szót, hogy „politika”. Egyáltalán nem fogadja el ennek a diszciplínának a létezését. Nem úgy értve, hogy nem helyesli, hogy létezik. *Nem hiszi el*, hogy létezik! Egyszerűen mindenre rámondja, hogy ostobaság, mert politikusok és politika nélkül sokkal könnyebben el lehetne intézni mindent. És megint azt mondom: ha vitatkozni akarnak vele, csak tessék – én nem tudok.

pd-4 fesztivál

„Egyértelmű, hogy a Ninda-kultuszt is ennek megfelelően két fő szakaszra kell osztanunk. A könyv megjelenése volt a választóvonal a voltaképpen alig megalapozott, pusztá rajongás és a nagy gondolkodónak szóló tisztelet között. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ez a változás magukban a rajongó egyénekben is lejátszódott volna.”

*Ílgaszaumi,
A Ninda-kultusz,
1. kötet, 18.*

**Szúnahaum
Hakkoronin-Fíllaup
43 700. jallinan-nirséhagan
500**

Az ünnepi év tizenkettedik napján, pontban délben kezdődik a Testvériség legnagyobb zenei eseménye, a Rínirginirsé Fesztivál, ami a helyszínéről és a kezdőnapjáról kapta nevét. A Fíllaup sziklafalának tövében épült Hakkoronin városka erről nevezetes. A hatalmas Rínirgin síkságon rendezik, ami a Fíllauptól egészen a Szilammur folyásáig nyúlik, és „akkora, mint a törzsszövetség”, ahogy mondani szokás. Egyike Szúnahaungaur legnagyobb olyan síkságainak, amiket nem használ a mezőgazdaság, mert tömegrendezvényekre tartják fenn. Persze a rajta nőző dús nildpázsitot mindig rövidre nyírják az automaták, és a kitermelt fűvet takarmányozásra meg párnák, játékalatok kitöltésére használják.

Harminckét színpadot állítottak föl idén a Rínirginen, átlagosan egy szírszire egymástól. Természetesen minden előadást élőben közvetítenek és eltesznek az Ílgaszaumiban, de a szúnik szerették a kedvenceiket személyesen is megnézni, ezért folyamatos volt a röpködés a helyszínek között. Antrogót vagy légikocsit csak különleges esetben használtak, leginkább antiövekkel szálltostak a tömeg fölött. Nindáék is sokat repültek ezen a napon, nagyon sok együttest meghallgattak. Az első nap – déltől másnap délig – az együtteseké, a második az egyéni előadóké, a harmadik pedig, amit a legnagyobb érdeklődés övez, a kezdőké. Nem volt szabály, hogy ki számít kezdőnek; aki annak érzi magát. Ninda másnap fog fellépni, az egyéniek között.

Minden színpadnak megvolt a maga műfaja, hogy akik egy adott műfaj iránt érdeklődnek, azoknak kevesebbet kelljen röpködni. Nindáék mindenevők voltak a zenében, ezért ők megfordultak mindenfelé, hallgatták az Airint, az Onginur Leányait, a Vaurgómit, a Hatványozókat – nyolc fűvós hangszeren játszó matematikust –, az Űrlakókat, akik űrpilóták voltak, a Hafaraumit, a Dzsimbandoniakat, s

még egy sor kiváló csapatot. Voltak köztük öregek, akik évszázadok óta zenélnek, és egészen fiatalok, még gyerekegyüttesek is. Persze hárman háromfelé mentek, s időnként találkoztak valahol, hogy Sileni valamelyik másik anyukájához szegőd-hessen. Haiték jobbra együtt maradtak, megnézték az Írgauri koncertjét, aztán Fondzsahutot a Jargunnur nagyzenekarban.

– Szerintem a Jargunnur most nagyon jó – jelentette ki Fondzsahut estefelé, amikor együtt vacsoráztak valahol a síkság közepén egy e célra fölállított asztal-nál, körülöttük jöttek-mentek az emberek, mint a janníhaumban, meg persze asz-talok is voltak vacsorázókkal. – Amgáhi remekül összefogja őket, és azzal, hogy meghívta Ardzsit a dobokhoz és Rauríhit a szomnonhoz, nagyon jó szint adott a zenéjüknek. Ermu is nagyon jó, bár ő csak alkalmilag csatlakozott, akárcsak én, ő amúgy a Szigeminben játszik és énekel. Az a kopasz férfi, aki énekelt – értette el Hait bizonytalan pillantását. – Még fogok veled játszani a Szigeminben is, éjfélkor a nyolcas színpadon.

A fesztivál éjjel-nappal tartott – természetesen éjszaka is ragyogó napsütésben, hiszen ez itt Szúnahaum.

– Mi a terved a következő jallira? – pillantott a zenész Nindára.

– Himsúni – volt a válasz a sült szimmi fölött.

– Miii?...

Ninda szenttelen arccal bölintott.

– Tényleg ez a tervük – mondta Ámmaít. – Mind a háromnak. Szinensi négyben lesz nagykorú, akkor összeházasodnak, előbb itthon, aztán Saunison is, és aztán beöltöznek. Minket már néhány napja megleptek a hírrel.

– Hát ez engem is meglep. Ez nem vall rád.

– De, szerintem nagyon is rám vall – felelte Ninda higgadtan. – Egész eddigi ügynevezett pályafutásomat annak szenteltem, hogy megvédjem az embereket. A szindoriai dzsáhifannun is erről szólt, függetlenül attól, hogy szerintem nekem sokkal kisebb szerepem volt benne, mint ahogy azt a szindorok belemagyarazzák. Amikor kint jártam a Galaxisban, akkor is ezt próbáltam csinálni. Azzal pedig, hogy afféle tanító lettem, ugyanezt folytatom. Mert az emberek legnagyobb ellen-sége, a legnagyobb veszély, ami fenyegetheti őket, az a tudatlanság. Ez is erről fog szólni. A himsúnit is azért veszik föl, hogy embereket védelmezzenek.

– De nem a tudatlanságtól – vonta föl a szemöldökét Fondzsahut, egy pillanatra letéve a villáját a sávirdaun salátás tányérra.

– Persze hogy nem, de *én* nagyon szeretek tanulni, és így rengeteget tanulhatok majd.

– Az igaz.

– De hogy lesz erre időtök? – ráncolta a homlokát Hait. – Én édeskeveset tudok erről, de azt igen, hogy rengeteg időt emészt föl. Mindhárman tanultok, nevelitek Silenit, te előadásokat tartasz a Galaxisnak, zenélsz és énekelsz... á, már látom az arcodon, hogy mit fogsz felelni.

Ninda mosolyogva bölintott.

– Jól látod. A nap ezer matiból és egy éjszakából áll, és mindent bele lehet préselni, amit az ember akar. Csak akarni kell. Erről jut eszembe, én most két dolgot akarok: még egy szelet angvihúst és gratulálni Órariomiéknak... suórin, Órariomi, Hilvir, Hísszungi, imádnivaló volt, amit csináltatok.

Fel is állt, odament a három nagyfiúhoz, akik a hangszerükkel a kezükben éppen arra jöttek. A zenészek szokása szerint összeérintették az öklüket.

– Jól éreztük magunkat – bólintott Hilvir, akinek üld volt a hátára csatolva és egy rientát hozott a kezében. – Finom a fesztivál az idén, és az idő is kellemes.

Mindenki mosolygott. Ezt a viccet soha nem hagyta ki senki ezen az időjárás nélküli világon.

Ninda visszaült a helyére, Órariomi hívott egy padot és leültek ők is, hozattak vacsorát maguknak. S persze zenéről beszélgettek. Hait pedig megállapította közben, hogy úgyszólván naponta tapasztalja, ki mindenkit ismer ez a kislány a Testvériségben. Igen, persze, őt mint a nindaranok törzsfőnökét mindenki ismeri, de nem személyesen, csak a híradásokból; az a bolond kultusz ide szerencsére nem jutott el, de az új törzscsalád alapítójaként itt is híres. Ez a trió viszont ismerősként beszélget vele, Silenivel is, és ez nem az első eset ma, hogy ezt tapasztalja. A szó szoros értelmében beesett a Testvériségbe annak a dimakocsinak a tetején kilencven évvel ezelőtt – és most mindenkit ismer, mindenki a barátja, mindenhol otthon van. Persze ők is jövevények itt Ámmaíttal, és ők is ugyanezt tapasztalják, ő maga több száz embert ismer csak az egyetemről, csak nekik ez nem újdonság, a régi, szindoriai életükben is így volt. Nindának meg nem.

Sileni már ebben nő föl, a nindaran törzs szindanongija, vagyis nem, szindahirangija, mert a szülei nem ugyanabba a törzscsaládba tartoznak, hanem ugyanabba a törzsbe. Arra nincsen kifejezés, hogy valakinek nem mindkét szülője tartozik egy törzsbe, hanem *mindhárom*. Sileni is híresség a maga nemében, emiatt is meg mert nem mindennapi módon került a Testvériségbe. Persze egyik sem jelenti, hogy egyszer majd híres lehet a saját jogán is, de hát hol van az még, az egész gyerek csak hetvenegy éves. Most már egy évvel többet élt a Testvériségben, mint Jaungaimaszon.

„Az emberiséget mindig a különleges, többnyire kissé fura emberek vitték előre.”

Ninda:
Az én Galaxisom,
202.

Syëndoreia
Kaŋndim
61. sündé 29.
a sárga órája

A titkárnő barátságos mosollyal fogadta és a türelmét kérte, a miniszterelnök úr hamarosan fogadja. ËËnahý megköszönte, és elhárította a kínálást, nem kért semmit. Le sem ült, úgy kezdett el olvasni.

– Mit olvas, koordinátor úr? – érdeklődött a titkárnő, aki nem felejtette el, hol dolgozik, itt igenis elvárják a régimódi jó modort.

– Déwnôp tanulmányát *Az Első Szíant*ról. Ismeri?

A nő megrázta a fejét.

– Azt hiszem, nekem magas. Már olvastam két tanulmányt, és egyiket sem értem. *Az Első Szíant* igen, az kristálytisztán érthető.

– Ne higgye – nevetett ËËnahý. – Az csak a külső rétege, amit ért. Az alatt további rétegek vannak.

– És ön érti őket, koordinátor úr?

– Dehogyan... még csak remélni sem tudom, hogy egyszer megértem.

Nyílt az ajtó, kilépett rajta Dóost külügyi szóvivő, s a pillantása megállt ËËnahýn.

– No lám, a koordinátor úr! Üdvözlöm. Örülök, hogy látom.

Kezet fogtak.

– Részemről a szerencse, szóvivő úr. Legyen kellemes napja.

– Önnek is, ËËnahý úr, önnek is.

Dóost vidoran távozott, az ajtóban pedig ott állt a miniszterelnök, aki szintén a kezét nyújtotta.

– Šawllèy, üdvözöllek!

– Szervusz, Lèereŋn – szorította meg a kezét ËËnahý, számon tartva a jó modort: nem szólíthatja a másikat a rangján, ha az a személyneven szólította őt.

– Gyere be, foglalj helyet és mesélj. Láttad Nindát mostanában?

ËËnahý mosolygott. Ez a mondat rövid ideje kezdett terjedni Syëndoreián, és nagyjából azt jelentette: „mi újság?” Ő most mégis szó szerint vette.

– Nem, őt sajnos nem láttam. Még tart az évszázados ünnepük, vagy nem tudom, hogy hívják, úgyhogy teljesen el vannak zárkózva a Galaxistól. De mégis őt látom mindenütt, csak hát már nem plakátokon. – Meglengette a könyvolvasóját. – Hat-nyolc tanulmányt már kiolvastam *Az Első Szíantól*, és részt vettem három tévébeszélgetésen.

– Én csak egyen, tudod, a munka miatt.

– Én is amiatt utasítottam vissza két tucat továbbit...

Nevettek.

– Ninda ért az állóvíz felborzolásához – bólintott ĘĘnahý –, de kivételesen nem őmiatta jöttem. Támadt egy ötletünk az ĀLAN-ban. Néhány szomszédos országnak jól jönne egypár hajó, amiket mi jutányos áron tudnánk szállítani. A roódmýsi flotta.

– Hadihajókat akarsz árusítani?

– Igen, Lèëreýn, minthogy mi nem használjuk őket. A potenciális vásárlók a szövetségeseink: Ānavë, Rōmo, Taunneš, Dāymí, Káwwt. Tehát stratégiai akadályok nem merülhetnek föl. Persze konzultáltam katonai szakértőkkel, kértem írásos állásfoglalást, el is hoztam, az a lényege, hogy semmi szükségünk azokra az ócska hajókra, viszont jó sajtónk lesz, ha eladjuk őket. Ugyanis teherhajók lennének belőlük.

– Ez biztos?

– Hogyne. Másként eleve szóba se jönne az ügylet – az ĀLAN-ban aztán végképp nem kockáztatná senki, hogy magára vonja Ninda haragját. Nos. Ez az öt ország kis szállítványozási céget alakított, és most hajókat vesznek. Két elképzelés is fölmerült: eladhatjuk a hajókat kápéért, vagy bevihetjük a cégbe és társulhatunk.

– És a Testvériség mit fog szólni?

– Semmit, ennek a cégnek a tervezett forgalma legfeljebb a kétszerese vagy háromszorosa lesz annak, amit a Testvériség Sýndořeiaival lebonyolít, csak teherszállításban, nem számítva bele a suárok forgalmát. Ez nekik nem összeg.

– Értem. Jó, hát tárgyaljatok velük, és ha meg tudtok állapodni, rajtam ne múljon.

– Rendben, Lèëreýn, akkor jöhet a probléma másik fele. Van jelöltem a tárgyalás vezetőjének személyére, de nem tudom, hogy beszéljem rá, minthogy tisztára olyan, mint Ninda. Téged szeretnék fölkérni, hogy vedd be személyes varázsoadat és beszéld rá.

Výhauteń elnevette magát.

– Nocsak, nem tudtam, hogy ilyen képességeim vannak. Ismerem az illetőt?

– Találkoztatok párszor. Még soha nem csinált hasonlót, de amíg Nindát nélkülözünk kell, ő az, akiről úgy gondolom, hogy bármire képes. Eleve ő az egyetlen Nindán kívül, akit mindenki elfogad.

A miniszterelnök felkapta a fejét.

– Ísy?!

ĚĚnaĥý b3lintott.

– Nem 3rtesz egyet velem?

– Dehogynem – v3gta r3 Vŷĥaũteũn 3l3nken. – Kiv3l3 v3laszt3snak tartom... le-sz3m3tva azt a r3sz3t, hogy nekem kellene r3besz3lni, mert arról fogalmam sincs, hogyan csin3ljam. Te mondtad, hogy m3g soha nem csin3lt ilyet. Űghogy nem tudom, mit mondjak neki. De rendben, megoldom.

Megoldotta. A narancss3rga 3r3j3nak v3ge fel3 tudott id3t szak3tani, hogy fel-h3vja.

– Nocsak, L33reŷn Vŷĥaũteũn – mondta a l3ny. A rezsim buk3sa 3ta v3gbement v3ltoz3sok szerint ez komplett űdv3zl3snek sz3m3tott, legal3bbis Űsy koroszt3ly3-ban. Vŷĥaũteũn k3reibein tov3bbra sem, de 3 ezen m3r r3g t3ltette mag3t.

– Nocsak, Űsy – visszhangozta. – Mondd, tudn3k veled tal3lkozni valamikor?

– Hogyne, amikor csak akarsz.

A r3gi rendszerben elk3pzeltetetlen lett volna, hogy egy egyetemista l3ny ne valamelyik tiszteleti ragoz3ssal besz3ljen a minisztereln3kkel, hacsak nem csal3d-tagja vagy kifejezett enged3lyt kapott r3. De ezeket a dolgokat Ninda k3zvetlens3ge r3gesr3gen eltemette. 3 m3g egyetemist3nak is kicsi volt, amikor m3r tegezett mindenkit, Ěrsom asszonyt, s3t mag3t K3yre3nt is. Űsy pedig nem volt kev3sb3 k3-l3nleges, mint Ninda. Itt 3lt a f3v3rosban, de senki sem tudta, hogy hol. A teljes nev3t sem tudta senki, csak Űsy volt, ami3ta a t3ntet3sek idej3n megjelent a k3z-3letben, 3 az3ta sz3net n3lk3l ott volt mindenűtt, mindenf3le 3nk3ntes k3z3leti poz3ci3t bet3lt3tt m3r, de hivatalosan v3ltoztatlanul nem volt m3s, csak egyetemista.

– Hol leszel piros k3zep3n? Akkor v3gzek 3s megkeresn3lek.

– Mondjuk a Sw3p-D3roynban j3 lesz?

Vŷĥaũteũn teh3t munkanapja v3gezt3vel 3ts3t3lt a R33den t3ren, v3gig a S3lyp ut-c3n a Dŷn-3ml3km3iig, 3 bel3pett a Sw3p-D3roynba, egy 3don 3tterembe, amit az Űmoyn3-korszak st3lus3ban rendeztek be, barna falburkolattal, sz3nes csikos dra-p3ri3kkal, g3mb alak3 l3mp3kkal. Az egész annyira nem illett Űsy k3lyk3s l3ny3-hez, hogy Vŷĥaũteũn majdnem elnevette mag3t, amikor megl3tta a l3nyt az egyik sarokban, olvas3val a kez3ben. Csak akkor n3zett f3l, amikor a f3rfi oda3rt hozz3.

– L33reŷn – mondta űdv3zl3s helyett. – R3g l3ttalak. Foglalj helyet. A haverod is leűl?

Vŷĥaũteũn h3trasand3tott a kis g3mb alak3 robotra, ami természetesen 3rny3k-k3nt k3vette mindenhov3, most is ott lebegett a h3ta m3g3tt, j3 magasan.

– Nem, nem hiszem, hogy f3radt lenne. Tudod, j3r a munk3mhoz. Mit iszol?

– D3ŷnak h3v3j3k, sũnũny import. Alkohol van benne, iszol eff3l3t?

– Nem utas3tom vissza, de 3n enn3k is valamit.

N3h3ny huszadon 3t csak falatoztak 3 3ltal3noss3gokr3l besz3lgettek, azt3n Vŷĥaũteũn elmondta, hogy mi3rt j3tt. A l3ny h3ledezve n3zett r3.

– Hogy 3n? – Vŷĥaũteũn b3lintott. – De mi3rt? Mi vagyok 3n, valami csillagk3zi űzletk3t3?

- Nem, diplomata vagy – felelte Vÿhaũteũ.
- Ugyan mióta?
- Amióta az ÀLAN élere álltál és Èrsommal tárgyaltál. Ő se volt kevésbé miniszterelnök, mint jómagam.

580.

pd-6 film

„Manapság mindenki ír egy könyvet Nindáról. Vagy éppen tanulmányt arról, hogy miért ír mindenki könyvet Nindáról. Engem nem ez a szenzáció érdekel, amit csináltak körülötte, hanem ő maga. Mert a barátom, sokat beszélgetünk, és csak ugyan hihetetlenül érdekes ember. Ebben igazuk van a rajongóinak.”

*Hiragi:
Találkozásaim Nindával,
1. sómir*

Sÿndoœeia Kaÿndĩm 61. ùndë 36. a zöld órája

- Van valamilyen elképzelésed, hogyan mászunk ki ebből a slamasztikából?
 - Nincsen, Lèereÿn. Ez olyanfajta slamasztika, amiből nem lehet kimenekülni. Ebből csak kihátrálni lehet.
 - Kihátrálni?
 - Igen. Végre betartani a saját törvényeinket. Emberszámba venni a saját állampolgárainkat. A Galaxis verje meg, Lèereÿn, mit nem értesz ezen?! A Testvériség minket véd saját magunktól, és az egész galaktikus közösség egyetért velük, mert mindenki látja, hogy a vesztünkbe rohanunk!
 - Nagyon drámai, Àmmaĩt. Csakhogy ez az egész egy csavargólány miatt keletkezett. Komolyan azt hiszed, hogy az Államszövetség majd megváltoztatja az egész szociálpolitikáját egy koszos, rongyos kölyök miatt?
 - Nem, Lèereÿn! Háromszorosan is nem! Először is az nem szociálpolitika, hanem egy szemétrakás. Másodszer nem őmiatta, hanem mert holnap is szeretnénk még fölkelni és tükörbe nézni. Harmadrészt mert nem koszos és nem rongyos. Tiszta, rendes ruhája van. Tudod, miért, Lèereÿn? Mert kapott a Testvériségtől. Mert már ott van, ha nem fogtad volna föl, a Testvériség egyik hajóján, ahonnan azt mond és azt csinál, amit akar! Már nem érjük el többé, Lèereÿn! Akármilyen örülséget forral ellene az a halom vadállat a VÿLN-nél, ahhoz a gyerekhez nem tudnak hozzáférni soha többé, senki ebben az egész nagy tekergő Galaxisban egy ujjal sem tud hozzáférni, mert ha csak megpróbálja, a következő huszadban egy

börtöncellában találja magát. Fogd már fel végre, hogy ez az egész helyzet nem Ninda és nem a Testvériség hibája, hanem egyesegyedül a miénk!

A felvétel véget ért. A család jót nevetett Ámmaít szenvedélyes érvelésén.

– Hát ennyi mostanra, professzor úr – mondta Õmeysrôp szerényen. – Köszönöm, hogy megtekintették.

– Tényleg nem hasonlít egyáltalán – derült Sileni. Most őt is hallhatták a vonal másik végén, mert ez nem nyilvános beszélgetés volt. De az arcát nem mutatták senkinek Ámmaiton, Haiton és Nindán kívül, és a nevét sem mondták meg senki másnak. – Neked nem ilyen a fejed, és az orrod is egész más.

– Khm, ez így van, kisasszony. – Õmeysrôp azt a megszólítást használta, ami egy ismeretlen fiatal nőnek jár a szindor illemszabályok szerint egy férfitől. – Rânâhÿ úr külsőre nem hasonlít a professzor úrra. A cél nem a hasonló arc volt, hanem a hasonló viselkedés.

– Lèëreÿn mit szolt hozzá? – kérdezte Ámmaít.

– Nagyon tetszett neki, azt mondta, egészen olyan, mintha ő lenne ott.

– De ő se hasonlít – jegyezte meg Sileni.

– Nem, kisasszony, valóban nem – bólintott a rendező sokkal udvariasabban, mint amit Szindorián egy ekkora gyereknek illet kapnia, de hát Ninda lányával beszélt. – A többi színésszel is ugyanez a helyzet.

A háta mögött ott ült a két színész, Rânâhÿ és Nüorlëy is, barátságosan mosolyogtak és igyekeztek nem izgulni. Elvégre Îðara professzornak vétőjoga van azzal kapcsolatban, hogy ki játssza őt, és nincs ember a Galaxisban, aki Nindától megtagadná ugyanezt a vétőjogot bármelyik szereplőt illetően.

De mindketten egyetértettek, nagyszerű választásnak tekintették őket. Érdemes volt megtörni a jallinan elzárkózását, amit egyébként csak rendkívül ritkán tesznek a szúnik – aránylag gyakrabban az orvosokkal fordul elő. De persze rövide szabták a beszélgetést, hogy mehessenek Ásinnahun-Dzsírgibe, az Áuri táncszínház előadására, amiben Hait több tanítványa is fellép.

Azt még mindig nem tudta senki, hogy Nindát ki fogja játszani. A szereplőválogatók mindennap dolgoztak, ezer meg ezer lelkes kislányt hallgattak meg, ország-szerte több helyszínen, színészekből és ÀLAN-tagokból álló bizottságok előtt, és senki sem akadt, akire azt mondták volna, igen, ő az, megtalálták Nindát. Márpedig ennél kevesebb nem érték be. Szükségesnek tartották, hogy valami külső hasonlóság is legyen köztük, de a hasonló habitus még fontosabb volt, illetve lett volna.

A film Nindának a Testvériségbe menekülésével kezdődik majd, amit nem dramatizálnak, az egyik utcai kamera eredeti felvételét játsszák be, viszonylag távolról, vagyis ott a valóságos Ninda fog szerepelni. És a dzsáhifannunig fogja kísérni az eseményeket, de nem Ninda életét, hiszen szindor szemszögből készül, és a dzserangok semmit sem tudnak Ninda valóságos életéről. Viszont részletesen szól Ámmaít vívódásairól, küzdelmeiről a testülettel és a minisztériummal – valójában ő többet lesz képen, mint Ninda, de hát egy szindor gyártású filmben Ninda csak

főszereplő lehet. Sajátos vonása a szindor jognak, hogy a térfelügyelő kamera felvétele csak Ninda és az összes felismerhető ervés hozzájárulásával kerülhetett a filmbe, viszont pénzt nem kérhetnek ezért. Ellenben mindenkinek, akit színész személyesít meg a filmen, jókora összeg jár, filmbeli fontosságának arányában – Ámmaítanak hatalmas összeg, Nindának még több, pedig ő kevesebbet lesz látható.

Sok változtatást csinálnak az érthetőség kedvéért. Így például a kezdeti üzenetváltás a két ország hatóságai között nem számítógépek, hanem emberek között fog lefolyni, egy szindor rendőrségi ügyintéző hívja fel a Testvériség nagykövetségét és jelzi, hogy egy körözött bűnöző az *Aulang Laipra* menekült. A szúni hivatalnok közönyös elutasítással reagál, s ezután kerül az ügy Ámmaíthoz.

A film számos alkalommal él azzal a trükkel, hogy összevágják a Nindát ünneplő tömegek valódi, eredeti felvételeit a filmbeli Nindával, nem is költségvetési okokból, hiszen pénz bőven van a filmre, hanem a hangulat kedvéért.

Legalábbis ez a terv. Egyelőre nem volt több a filmből, mint a forgatókönyv, néhány kiválasztott színész, pár próbaképpen leforgatott jelenet, és tömérdek jogi probléma. De a producerek optimisták voltak, az ügyvédek pedig még optimistábbak. Hiragi a Ninda Társaság nevében azt nyilatkozta a sajtónak pár évvel ezelőtt, hogy mindenki el fogja végezni a maga munkáját, vagyis ők jogászok azon fognak dolgozni, hogy a filmesek minél előbb munkához láthassanak és problémáktól mentesen el tudják készíteni a filmet.

Nindát természetesen a jogi csatározások egyáltalán nem érdekelték, ahogy máskor sem. Szívesen megmérkőzött Hiragival, de csak sircsahiban; az ügyvéd jól és szívesen játszott, és gyakori vendég volt Nindáéknál. Kimondottan szerette, hogy Nindát ennyire hidegen hagyják a nevében indított perek, igazi kikapcsolódásnak találta a kislány társaságát. S persze a bölcsességét. Egyszer aztán azt mondta, mindig is szeretett írni, olyasmit, aminek semmi köze a joghoz, főleg együgyű kis kalandregényeket, nem is adja ki őket, csak a síhongszámban vannak meg. Neki ez feltöltődést jelent. S arra gondolt, írna egy könyvecskét arról, hogy mit jelent neki Nindával találkozni.

– *Találkozásaim Nindával*, ez lehetne a címe – nevetett. – Szerintem vinnék, mint a silgamilvirágot.

Ninda is nevetett.

– Hát ird meg.

pd-7 előadások

„Persze hogy létre kellett hozni az alapítványt. Annyi pénzünk volt, mint a rohokigí. Mihez kezdtünk volna vele? Már az is bőven elég volt a megélhetésünkre, amit a szindoroktól kiperelt pénzek kamatai hoztak.”

Aini:

*Ninda mint köznapi ember,
148.*

**Szúnahaum
Hangilaoran
43 701. senut sillíman
420**

Véget ért az ünnepi év és az azt követő jallinan-jalli, ami szahutra esett, így még az is ünnepnap volt. A következő nap pedig már mindenki dolgozni ment, mint rendszeren; Ninda Hangilaoranra, ahol előbb összehasonlító nyelvészetet hallgatott Hokkemindinél, egy köpcös emberkénél, akinek dús sötétkék haja és sötétkék bajusza volt. A szúnik körében nem volt ismeretlen a hajfestés, de az extravagáns színek utoljára kétezer éve voltak divatban – Hokkemindi azonban őrizte eredeti hazájának, Frannamnak szokásait, és ott divat volt a kék. Erre is kitért az előadásában.

– Talán meglep titeket, hogy erről beszélek – dörmögte mély hangján –, pedig az összehasonlító nyelvészetnek a hajszínhez is köze van. Az összehasonlító nyelvészet olyan tudomány, aminek mindenhez köze van! A nyelvet a kultúra formálja, amely egységes közeget alkot. Jól mondom?

– Nem – vágta rá Orgau habozás nélkül. – A kultúráról sok mindent elmondhatunk, de az biztosan nem tartozik közé, hogy egységes lenne.

– Így van, ohangi! Vegyük ismét Frannamot. Nyelvi sajátosságairól már beszéltem, most kövessük egy pillanatig a kultúráját. Tegyük fel a kérdést: miért kék az én hajam és bajuszom?

– Hogy most erről mesélhess nekünk – felelte Ninda, és az előadó együtt nevetett hallgatóival.

– Nagyon jó válasz, ohangi! De nézzük meg a kérdéskör más elemeit is. A bajuszviselet, méghozzá egy bizonyos formájú, dús, tömött, egészen a száj két sarkáig – de nem tovább – elérő bajusz általánosan elterjedt a Limmaner-vidéken, annak mind a negyven államában, több mint kétszáz világon. De vannak helyi sajátosságok ezen belül is. Pralligarn lakói eredetileg olyan világos hajúak voltak, mint Ninda íhaup, de hétezer évvel ezelőtt nagyszámú lamven bevándorló érkezett hozzájuk, akik fekete hajúak voltak, és ezt persze továbbörökítették. Sok

mai pralligarni ellenszenvvel néz lamven származású honfitársaira, és büszke „ősi” pralligarni gyökereire, amiket azzal is hirdet, hogy világos haját hord. Ennek a színnek a neve pralli nyelven *dorn*, ami összefügg a halvak nyelvcsalád *tarn* szavával, ami fehéret jelent. Máris a nyelvészeti részénél tartunk, mert hiszen a frann nyelv is a halvak nyelvcsaládba tartozik, csak hogy ez a *tarn* nálunk *táoran* alakot öltött, és immár semlegeset jelent, főleg kémiai értelemben. Azonban a pralli *dorn* is ismerősen hangzik a mi fülünknek, mert van egy *djorn* szavunk, aminek semmi köze hozzá, átvétel a túma nyelvből, és gögöset, értelmetlenül büszkét jelent. S most jön az az elem, ami olyan sokszor befolyásolja a szavak életét: a félreértés. Körülbelül ezer évvel ezelőtt, egy feszült politikai helyzetben a frannban megjelent a pralli *dorn*, illetve annak ellenhatása: náluk ugye világos haját jelent, nálunk viszont a gögösre asszociálnak róla – a frann fonetika erre vezet –, és ellenhatásként megjelent a sötét hajviselet divatja. Igen ám, de a frannamiak többségének természetes hajszíne barna. Már eleve sötét. Ezért egy politikai mozgalom tagjai, akik szemben álltak a pralli gögösséggel, elkezdtek mindenféle egyéb, sötét színekre színezni a hajukat és a bajuszukat: kékre, zöldre, lilára, vörösre. Csak minél feltűnőbb legyen. Aztán a politikai helyzet megváltozott, és ez megmaradt egyszerűen divatnak.

– Hogyan változott meg a politikai helyzet? – érdeklődött Ninda.

– Mintegy ezer évvel ezelőtt Pralligarnon elsorvadt a lamvenellenes mozgalom, így a frannami ellenhatás is megszűnt. Feltételezések szerint néhány évszázadon belül a hajszínezés divatja is elhal. Még egy-két ilyen öreg rimvug megőrzi, mint jómagam.

Ebéd után Ninda a Száhap-teremben folytatta a napját, ahol az unokatestvére biotörténelmet adott elő. Természetesen már két éve, amikor először találkoztak, tisztázták a rokonsági fokukat: Andery Rīnis Meinkas Vārnas Ērydānis Rīšīnītis Āndrakītis Raimīšyniokas aimo Šūnairionkystē – ilyen röviden használta otthoni nevét – különleges családból származott, amelynek sajátsága, hogy két külföldről örökbefogadott gyerek kötött házasságot, és az ő gyerekük párja szintén egy külföldről örökbefogadott gyerek lett. Ilyenformán a Raimīšyniokasok ereiben egyáltalán nem csörgedezett saunisi vér, az majd az utódaikéban lesz, kivéve Andery majdani gyerekeit, hiszen ő elhagyta a Zöld Golyót, és szūni lányt vett el. De a testvérei otthon maradtak. Mégis unokatestvérek voltak Nindával, hiszen az örökbefogadás éppen úgy számít: Andery egyik dédapja Ōnaris Liemās volt, Ruomis Skovainauksis anyjának a testvére. Ráadásul Andery járt is Sylandrē aiskanében.

A Testvériségben nem a valódi nevét használta, hiszen ennek a szónak a szūni nyelvben kellemetlen jelentése volt, hanem Árenire változtatta a nevét. Magas, vékony, szőkésbarna hajú férfi volt, világos bőrű, mint általában a saunisiak.

– Sajátos tudomány a biotörténelem – kezdte. – Rendkívüli pontatlansága ellenére elképesztő tévedésekre is hajlamos. – A hallgatóság nevetett. – És mégis hasznos. Gyakorlatilag nem fordul elő, hogy egy történelmi esemény időpontját biotörténelmi eszközökkel tudjuk meghatározni, de korlátokat szab annak, hogy

hol keressünk valamit az időben. – A fal képernyőre mutatott, ahol egy sárga virágú kis bokor volt, egy műanyag fal tövében. – A váhoni egyike legjobb barátainknak. Mintegy kétezer évenként egy árnyalattal világosabbak lesznek a virágai. Fotométerrel megvizsgálva őket megtudjuk a növény korát. Hogy ez miért jó? Mert úgyszólván minden lakott világon megtalálható, mindenhol megterem, még Ninda kedvelt sivatagjában is. Többnyire észre se vesszük, annyira jelentéktelen, értéktelen kis növény. Ha tehát elénk kerül egy régi felvétel, amin Dzsimszim úr mosolyog a kamerába a kertjében, akkor két eset lehetséges: vagy látunk a közelben váhont, vagy nem. Ha igen, akkor ki tudjuk számítani a növény korát, kétezer évnyi pontossággal. Most jön a sikkivikki. A növény bármikor gyökeret verhetett, az illető világ betelepítése utáni napon vagy húszezer évvel később. Vagyis két kép relatív datálása is csak akkor lehetséges, ha ugyanazt a váhont látjuk rajtuk. A vicc az, hogy megesett már, nem is egyszer, hogy mégis hasznát láttuk.

Hangilaoranon mindennapos volt, hogy az előadók személyesen megemléítették valamelyik hallgatójukat, akár olyat is, akit személyesen nem is ismertek. De Ninda azt figyelte meg, hogy az ő neve gyakrabban hangzik el. A szindorokéhoz hasonló rajongás nem vert igazán gyökeret a Testvériségben, de ismert ember volt – a nindaranok törzsfőnöke, *Az Első Szíán* szerzője.

Mindeközben két szinttel följebb, egy kis szobácskában egy anarvaup származású atomfizikus becsukta *Az Első Szíán* anarvaup nyelvű fordítását, amit a szúni-val párhuzamosan olvasott, és egy gombnyomással jóváhagyta a fordítás publikálását. Ezzel kereken százra emelkedett azon nyelvek száma, amelyeken a könyvet meg lehetett venni. Az eladott példányok száma már átlépte a hatvanmilliárdot.

582.

pd-8 Alapítvány

„Aki segíteni tud, segít annak, aki rászorul. Ez nem bölcsesség, nem idézet, ez elemi ismeret, ami nélkül az emberi faj már a történelem előtti korban kihalt volna.”

*Ílgaszaumi,
Közmondások és népi bölcsességek tára,*

**Szúnahaum
Jasszani
43701. senut karisszinan
800**

A hombét körbefogó jarráhisövény harminc év alatt akkorára nőtt, mint Ámmaít, és szépen lombosodott is. A két helyen meghagyott egy-egy riginnyi résre a jallinan év során ajtót illesztettek, még hozzá egyedi alkotásokat, Ámmaít készítette

őket térfestményként, megfelelő méretű formában. Mindkét ajtó alapszíne ugyanolyan barna volt, mint a jarráhiak törzse, felső szélüket félkörívben lekerekítette. A város felőli ajtóra három nagyon élethű arcképet rajzolt, Ninda, Szinensi és Aini arcát, amint az érkezőre mosolyognak; a hegy felőlin pedig bonyolult mintákban összefonódó szalagok voltak, a három ország nemzeti színei, az egyikén piros, sárga, zöld, sárga és szürke csíkok követték egymást, a másikon fehér, narancs és citromsárga, a harmadikon világoszöld, világoskék, sötétzöld és fekete. Mindkét rajz látszott kívülről és belülről is.

Ninda persze megkérdezte még a tervezéskor, hogy miért csak hármuk arcát akarja odarajzolni, amikor ott élnek ők is ketten, és a négy gyerek. Ámmaít csak ránézett meleg szeretettel, és azt felelte:

– Azért rajzolom oda hármótokat, mert abba nem egyeznél bele, hogy csak te legyél ott. De ez a hely rólad szól, sien.

Most először fordult elő, hogy bezárták az ajtókat – vagyis pirosra kapcsolták a jelzőlámpáikat, amiket ezért szereltek az ajtók tetejére. Zártkörű rendezvény, senkit sem fogadnak.

A huhallup köré elhelyezett kis asztalkák körül ott ült a családon kívül a Társaság mind a tizenhét tagja, a Szolgálat huszonnégy tagja, és persze egy csomó gyerek, volt, aki négy gyereket hozta magával. Összesen ötvenöt ember. Köztük egy, aki egyik csapatnak sem volt tagja, és gyerek se volt: a különleges vendég, Límarríp.

Őt kérték fel, hogy nyissa meg az összejövetelt. Minden ceremónia nélkül csak belekezdett. Mikrofon volt nála, és az asztalokon kis hangszórók.

– Nos hát, ohangi, azért gyűltünk össze, hogy határozzunk egy pénzüsszeg sorsáról. Történetesen ez már most a legnagyobb összeg, ami valaha egyetlen magánember kezében egyidejűleg volt a Testvériség történetében, de megszoktuk, hogy Ninda mindenből a legelső, a legfiatalabb, a leghíresebb, a leg-leg-leg. De ez még nem minden, a könyv eladási statisztikái változatlanul rekordokat döntenek, már olyan nyelvekre is lefordították, amiknek jóformán az összes beszélője az úgynevezett Ninda-kultusz által érintett területen kívül él, és ezeket a fordításokat is viszik, mint hokkon a dzsilffit. Ha tehát az összeg most mesebeli, az idő múlásával még mesebelibb lesz. A bankban külön munkacsoport alakult, hogy megoldják ennek az összegnek a befektetését, hiszen ez kell a törvényes kamat kifizetéséhez. De beszéljünk az alapítványról. Nindának az volt a kívánsága, hogy alapítványt létesítsünk ebből a pénzből. Ezért vagyunk most itt.

– Van egy apró matematikai tévedésed, sien-kapitány – szólalt meg Ninda, aki a huhallup kanapéján üldögélt a köznapi fehér köntösében, kényelmesen hátradőlve, Límarríppal szemközt. – Ez nem az én pénzem, hanem Lí-Nindarané. Az én számlámon van, de hárman kerestük meg.

Az igazság az volt, hogy az ivutok munkája is bőven benne volt, de ők semmilyen értelmét nem látták a pénznek. Lí történetesen az asztal alatt üldögélt a kicsikkel, és egy fargvenővényt rágcsált.

– Az lehet, sien-kultusz – nevetett a kapitány –, de ha ezt a pénzt hárommal elosztod, még akkor is igaz marad, amit mondtam: ekkora összeg még soha nem volt egyszerre egyetlen magánember kezében. Mi ugyanis, amint volt alkalmad megfigyelni, kereskedőnemzet vagyunk. Tudjuk, mit kell csinálni a pénzzel, ha sok van belőle. Egy szüni üzletember tízezer palant meghaladó összeget már nem tart a számláján, hanem befekteti valamibe, hogy hasznot hajtson. Persze a te pénz, azazhogy a tiétek is be van fektetve, hiszen a bank erről gondoskodik, de aki-nek nálunk sok pénze van, az maga invesztál, és megkeresi a legjobb pozíciókat a pénzének. Mert nem csak a jó kamat a szempontja, hanem hogy olyasmibe fektesse, amivel azonosul, ahol szívesen látja a pénzét.

Ninda értőn bólintott.

– Nos, ez a célunk. Egy alapítvány és egy befektető között az a különbség, hogy az alapítvány nem kamatot vár a pénzéért, hanem azt, hogy valamilyen probléma megoldódjon. De ez is haszon, sőt ez az igazi haszon. A számlán gyűlő pénz – az csak pénz. Egy szám. Hat palan vagy hatmillió palan – semmi különbség, amíg el nem költöd. Hát mi el akarjuk költeni.

– Az az érzésem – mosolygott Límarríp –, hogy minket azért hívtatok ide, hogy segítsünk ebben. Gondolom, a célok megfogalmazásában.

– Jól gondold – bólintott Aini. – Nekünk annyi az elképzelésünk, hogy ennek a pénznek az emberek életének jobbra fordítását kell szolgálnia. De ennél több részletet nem határoztunk meg.

– Viszont felkérték minket – szólalt meg Khatti –, a Szolgálatot, hogy adjunk ötleteket. Rendeztünk is egy ötletgyűjtő akciót, amibe bevontuk Szingevunt, ezért ő is belépett a csoportunkba. Talán legjobb, ha ő mondja el.

Szingevun jóval idősebb volt, mint a Szolgálat fiataljai, hétszáz körüli, vörös-szöke, világos bőrű férfi. Az egyik asztalnál ült, előtte egy pohár kék simbarin.

– Én bankszakember vagyok – kezdte –, osztályvezetőként dolgozom az ipar-banknál. De kiterjedt ismereteim vannak az alapítványokról, foglalkoztam ezzel a területtel. Nos, a Testvériségben igen sokféleképpen lehet alapítványt létrehozni, hiszen mi általában a rugalmas szabályokat preferáljuk. Ezzel nem untatnák benneteket, inkább annyit mondok, hogy szerintem a legjobb az, ha rendelkeztek arról, hogy *Az Első Szian* bevételeinek hány százalékát kívánjátok az alapítvány számlájára utalni, magát az alapítványt pedig egy ügyintéző csoport, a kuratórium kezébe adjátok, akik döntenek a pénz konkrét felhasználásáról az általatok megadott elvek szerint. Természetesen a kuratórium lehetnek akár ti magatok is.

Ninda bólintott, rendben.

– A célokat, amikre pénzt adtok, leginkább pályázati rendszerben lehet megtalálni, vagyis nem a kuratórium keresgél, hogy hová küldjön pénzt, ez már egy-két országon belül is lehetetlen, hanem akik úgy gondolják, hogy a tevékenységük a támogatásokat érdemli, azok keresnek meg titeket, elmondják, hogy mire kéri a pénzt, és a kuratórium dönt, hogy megkapják-e.

Most Szinensi bólintott.

– Hát akkor az ötletek – köszörülte meg a torkát Khatti. – Elsősorban úgy gondoljuk, hogy át lehetne venni azoknak a Ninda-csoportoknak az ötletét, amiket a szindorok létrehoztak, tehát élelem, oktatás, menedékhely, orvosi ellátás a szegényeknek, felvilágosító programok a rasszizmus vagy más elmaradott nézetek felszámolására. Itt azonban olyan pénzekekről van szó, amikből profi szinten lehet ezt megszervezni. Utánanéztünk a szindoriai csoportoknak, ők úgy működtek a rezsim idején, hogy adományokból összegyűjtötték a nyersanyagokat, a csoport tagjai otthon elkészítették az ételeket, és a saját asztalukat meg edényeiket használták, illetve olcsó, eldobható tányérokra táltak. Ma is megvannak a csoportok, hiszen a szegénység nem szűnt meg, de állami támogatást kapnak, saját helyiségeik vannak, sokkal szervezettebb és professzionálisabb az egész. Ezt meg lehetne oldani máshol is. A másik ötletünk az, hogy te megdöntötted, azazhogy persze *a Testvériség* döntötte meg a szindor és a dzsáuli diktatúrát... a nirékai nem volt kifejezetten diktatúra, de annak az eltörlésében is benne volt a kezed, sajnálom, átvetted a kitüntetést, már nem tagadhatod le...

Ninda megajándékozta egy ragyogó mosollyal.

583.

pd-9 sillinu

„Szerencse, hogy a Ninda-kultusz korai szakaszában már megalapítottuk az Archívumot. Mire az Alapítvány megjelent, már késő lett volna nekikezdeni a rengeteg adat összegyűjtésének. De így a miénk a legnagyobb archívum a Galaxis történetében, ami egyetlen ember munkásságáról szól.”

*Hiragi:
Akik Nindává tették,
bevezető, 6.*

– Úgy gondoltuk, hogy ezt lehetne folytatni intézményes keretek között. Ha valahol elfogadhatatlan viszonyok vannak, meg lehet keresni az alapítványt, és az segítséget nyújt azoknak a helyi szervezeteknek, amelyek a helyzet javításán dolgoznak. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy ha megint a Galaxisban utazgatsz és éppen meglátsz egy diktatúrát, akkor ne dönts meg...

Ninda nevetett a legjobban mindnyájuk közül.

– Ninda védelmében azért jegyezzük meg – mondta Angrolími, amikor csitult a vidámság –, hogy azt a diktatúrát tényleg nem Ninda döntötte meg. Az esszidzsina soha nem tűrheti, hogy dzserang fegyveres csoportok fenyegetessék, veszélyeztessék szüni polgárok életét. Közleményt is adtunk ki annak idején, hogy ne Nindát dicsőítsék.

– Emlékszem – bólintott Khatti, szembenézve az idős filozófussal. – De az csak dzsongivongi. A tény az, hogy elsőként Ninda és Hódilup került szembe a dzsáuli fegyveresekkel. Tény, hogy Nindába azért kötöttek bele, mert megláttak mellette egy fölfegyverzett esszidzsinnát. Az véletlen, hogy a városban ugyanekkor tartózkodó egy-két tucat szúni közül éppen velük találkoztak – azaz mégsem egészen, mert Nindának van az a szokása, hogy ha kilép a suárkapun, akkor elindul és megy, mint a hiffari, mert mindent látni akar. Azért nem kötöttek még bele senki másba, mert a többi szúni még nem hagyta el a kikötői környéket. És Ninda volt az, aki nem hagyta annyiban, neki muszáj volt személyesen fölkeresni az elnököt. Nekem eszembe sem jutott volna ilyesmi, amíg nem ismertem Nindát.

– Fölkerestem, igen – Ninda rántott egyet a vállán –, de elég volt ránézni és láttam, hogy annyi értelme van beszélgetni vele, mint egy darab sült hallal. Hing-hing, sien, eltértünk a tárgytól.

– Elnézést. Tehát...

– Milyen hal? – dugta ki Sileni az orrocskáját az asztal alól, ahol szintén játszószőnyeg volt leterítve.

– Sávuhu, ámdzsandi mártásban – felelte Ninda szelíd nyugalommal.

– Azt szeretem. – Sileni visszabújt az asztal alá. A felnőttek mosolyogtak.

– Ööö... tehát ez a második javaslatunk, az elnyomó kormányzatok ellen fellépő szervezetek támogatása. Azt gondoljuk, hogy ez a kettő bőven elég ahhoz, hogy mind anyagilag, mind tennivalók tekintetében eléggé leterhelje az alapítványt. Ugyanakkor viszont fontosnak tartjuk, hogy az összeg egy hányadát az alapítvány befektesse.

Ninda kérdőn föl vonta a szemöldökét.

– Hogyne, ez egyértelmű – bólintott Lingdzsaéti. – Akinek sok pénze van, fektesse be.

– Ez ügyben is felkértünk egy szakértőt, Hómennut – folytatta Khatti –, aki nem tudott eljönni, üzleti tárgyalásokon vesz részt, de a lényegét elmondta. Alapítani kell egy sillinut, amely a rábizott összeget kezeli. Az alapítvány létrehozásakor döntöttek arról, hogy mekkora hányadot kap a sillinu és mennyit közvetlenül az alapítvány, valamint hogy a befektetésekből befolyó hozamnak mekkora hányadát kapja az alapítvány, a többit befektetik ismét. Hómennu javaslata az, hogy a jelenlegi összeg... egy pillanat, máris megnézem, igen, már közel ötvenötmillió palan... ennek az egyharmadát fektessétek be, mondjuk lehet kerekítve húszmilliót. Az ezután befolyó pénzek mehetnek egyenesen az alapítványba, amíg annak nincsen túl nagy összeg a számláján, amit átmenetileg nem tud elkölteni. Amikor pedig bevétel érkezik a befektetéseiből, azt hasonlóképpen helyezték el.

Ninda sóhajtott. Ez persze senki figyelmét nem kerülte el.

– Neked ezzel semmi dolgod nem lesz, sien – szólalt meg Hiragi megnyugtatóan –, ez a mi munkánk, jogászoké. Tőletek három ujjlenyomat kell a végén.

– Mikor? – kérdezte Aini.

– Mondjuk egy-két limli múlva.

– Dehogyan – felelte Fíraszengi, föl se nézve a suagjáról, amin szaporán rótt a betűket –, mindjárt készen vagyok az első résszel.

– És hány rész lesz? – érdeklődött Hait.

– Kettő, egy az alapítvány és egy a sillinu számára. A nagy részét előre megírták már, sablonos úgy.

– Rendben – mondta Ninda. – De kellene az emberek, akik működtetik ezeket. Hányan?

– A kuratórium lehet akár három ember, nem kell több – felelte Hiragi. – Őket ti válasszátok ki. A sillinu vezetésére viszont pénzügyi szakembereket kell fölkeríteni.

Ninda bólintott.

– Jó. Akkor aki közületek vállalja a kuratóriumi tagságot, tartsa föl a kezét.

Sokan fölemelték a kezüket, mintegy a társaság fele. De a három kislány közül egyik sem.

– Sorsoljunk – javasolta Hait, aki maga is a jelentkezők között volt.

Aini megrázta a fejét.

– Fölösleges. Akik jelentkeztek, azokat bevesszük a kuratóriumba, és majd váltják egymást. Így senki sem lesz túlterhelve.

Egy pillanat csend után Khatti energikusan bólintott.

– Rendben. A Szolgálat listát fog vezetni a mindenkori kuratóriumi tagokról, és beosztja őket szabott időközönként. Ha valaki nem ér rá, pótoljuk. Így működik az Őrzők Testülete, a sáhaddif, az esszidszinna, sőt mi magunk, a Szolgálat is.

– Sok feladatot vállaltok – jegyezte meg Ámmaít elismerő bólintással.

– De vagyunk is rá elegenden, és Nindáért tesszük – felelte Khatti azzal a hangsúllyal, amiből sugárzott a Ninda iránti feltétlen csodálat. Jól ismerték már ezt a hangsúlyt, találkoztak vele elégszer az ALAN-tagokkal és más rajongókkal folytatott beszélgetésekben. De hát ez nem volt meglepetés, a Ninda Szolgálatot kimondottan rajongókból toborozták.

Csakhamar el is készült a két dokumentum, amiket Fíraszengi átküldött a lányok suagjára, és senkit sem lepett meg, hogy mindhárman úgy nyomták le, hogy el sem olvasták. Miért is tették volna, a Ninda Társaság ügyvédei készítették, vagyis a saját ügyvédek, akiknek az volt a dolguk, hogy az ő érdekeiket védjék. Szakértelmük, hozzáértésük vitán felül állt.

Még ugyanabban a limliben megjelent a Ninda Szolgálat közleménye a Testvériség hírcsatornáján, illetve azon belül a Szolgálatnak már külön csatornája volt. Bejelentették a Ninda Alapítvány és a Ninda Befektetési Társaság létrehozását, és elmondták, amit a két intézményről tudni kell. Magukat az alapító okiratokat nem tették közzé, ez nem szokás a Testvériségnél.

Mint a Nindával kapcsolatos hírek általában, óriási médiavisszhangot kapott, ami nemigen maradt el *Az Első Szíán* szenzációjától. A Szolgálat immár több ezer világról kapott értesítést arról, hogy a helyi híradások beszámoltak Ninda újabb tetteről, az archívum szédítő iramban növekedett. Természetesen Szindoria is köz-

tük volt, Larenka és Kéyl is több tudósítást szentelt az ügynek, majd beszélgetést szerveztek pénzügyi szakértőkkel és civil szervezetek aktivistáival.

A fogadtatást árnyalta és – ahogy Larenka fogalmazott – „ízletesebbé tette”, hogy az Alapítvány második működési területe, az elnyomó kormányzatok elleni fellépés már kiváltotta néhány külügyminisztérium ellenérzéseit. Ez persze tovább növelte a hírek áradatát, hiszen az ilyen hangokra hol a média, hol polgárjogi szervezetek adtak választ, és a minisztériumok sem maradtak adósak a felelettel. A szópárbajok is bekerültek a Ninda-archívumba.

584.

pd-10 dalok

„*Ha elhagvod, utána már nem sok jelentősége lesz, hogy meddig voltál vele.*”

Szinensi:
Összegyűjtött lúmáim,
410.

Ámhalgin Súfauri 43701. muhat angdzsagan 905

– *Ászannin hiran óngrankari,
szimmaszi hon fárunnari,
síszun hiranut dzsílvari,
ásisszinun ifalgari.*

Ninda pendített még kettőt a húrokon, és a dal véget ért. Különös dal volt, még szokatlanabb, mint az eddigiek. Nyolc négysoros versszak, refrén nélkül, egyetlen ismétlés nélkül, egyhangú, egyszerű kis dallamra, és különös volt a szöveg szóhasználat is. Nem az ősi nyelven volt, kétségtelenül mai szúniul írta, de olyan ritka, régies, gyakorlatilag feledésbe merült szavakkal, amiket már alig ismertek az emberek. De azért értették, és sikert is aratott a 3-sibe jannihaumban, ahol rögtönzött dalestet tartottak.

Limellullíróról szólt ez is, aki Ninda minden dalában egy megfoghatatlan ködalak volt, aki mindig segített, de sosem derült ki, hogy hogyan és kiknek – „nekünk”, de hogy kik azok a „mi”, azt nem lehetett tudni –, kétségtelenül nagyon nagy bajból húzta ki őket, és általában annyit lehetett tudni, hogy olyasvalaki ellen szorultak védelemre, aki erősebb náluk, uralkodik rajtuk, elnyomja őket. Valószínűsíthető lehetett, hogy diktatorikus hajlamú állami vezetőről van szó, de biztosan nem lehetett tudni ezt sem.

A 3-sibe jannihaum csillag alakú volt, éppen olyan, mint az *Aulang Laip* 4-tabe jannihauma, ahol Ninda először találta meg az örök tüzet. Mindössze kilencven-

egy évvel ezelőtt történt, de mintha egy másik életben lett volna. Most ott ült mellette a kislánya, és aláfestésként halkan dúdolta a dallamot. Az egyik asztalnál ott ült Aini, a kicsik játszószőnyegén pedig Szinensi. És a janníhaumban mindenki tudta, kik ők, már amikor beléptek. Nem szóltak semmit, ahogy akkor sem, amikor Ninda arról volt ismert az *Aulang Laipon*, hogy ő a lieha kislány, aki mint hinargi-dzserang valósággal beesett a hajóra, meg akkor sem, amikor Silenit fogadták a *Fáhinnur Hírauszi* janníhaumában. De tudták, hogy ők a nindaran törzs, és ők írták *Az Első Szíant*. Hárommilliárd példány fogyott el belőle az ötmilliárd lelket számláló Testvériségben. Csak a gyerekek nem olvasták.

Sileni itt Rúnuti iskolájába fog járni, arra a rövid időre, amíg ezen a hajón utaznak, a lányok pedig hiperfonon érintkeznek Hangilaorannal, mert a hajón nincs részlege a Hínahauransúminak. A nap egy részében ezért egy-egy hiperfonszobában üldögéltek, onnan vettek részt az előadásokon. Ezt otthon is megtették sokszor, hiszen egy teremben csak pár százan férnek el, de aligha van olyan előadás Hangilaoranon, amit ne kísérnének figyelemmel több tízezren.

Este pedig Ninda fellépett a janníhaumban, aztán elővette a suagját.

– Üdvözöllek, Ninda – mosolygott rá Hink, a neves énekes, aki rauni nemzetiségű volt, de Lomnen világán született, Tuolrén volt az otthona, és mostanában főleg az Ilnehul-vidék világain koncertezett; már beszéltek kétszer, és közös fellépést terveztek. – Mindjárt leszáll a hajóm, és szeretettel várlak majd a kikötőben. Merrefelé jársz most?

– Fogalmam sincs, Hink, mi nem tartjuk számon, hogy hol jár a hajónk. Valahol útközben. Azt hiszem, Inszkavarten lesz a következő állomásunk.

– Aóóa, hiszen azt ismerem, Enszkovórren, nálunk így hívják. Okvetlenül kóstold meg... iii, azazhogy eszel te halat, kérlek?

– Hogyne, gyakran, nagyon szeretem.

– Nagyszerű. Akkor figyelj. A kikötői üzletsoron csak menj végig, de ne ott egyél. Van egy ulben, egy hatalmas fa, ragyogó enciánkék levelei vannak, annál fordulj be, ott van egy kis utcácska. Könnyen megtalálod az Anvinin éttermet, egy pirosan világító felirat van a homlokzatán, persze a helyi írással, én nem tudom elolvasni, de olyan, mint egy hullámvonal. No, ott rendelj halat, de helyi fajtát, helyi recept szerint. Sütve, főzve, salátának, teljesen mindegy, egyik finomabb, mint a másik. Szenzációsan csinálják. És mondd, hogy én küldtelek.

Ninda mosolygott.

– Miért, akkor árengedményt kapok?

– Szerintem azt mindenhogyan kapsz, de ha megmondod, akkor *én* valószínűleg életem végéig ingyen ehetek ott.

Ninda hátravetett fejjel kacagott. Hink vele nevetett, de közben elgyönyörködött benne. Csodaszép lány. Milliárdok esküsznek rá, hogy a legszebb a Galaxisban – persze elfogultságból, de hát ő is rajong érte. Csak hát hiába lépnek föl hamarosan együtt, esélye sem lehet nála. Foglalt is már, és nem érdeklik a férfiak. Az a másik

két lány hihetetlenül szerencsés. Hink nem tudta pontosan, hogy Ninda hány éves az ő idősámítása szerint, de nem lehetett sokkal fiatalabb nála.

A következő hívó is a dalverseny miatt hívta, Hinararváról, Anarva Köztársaság központi világáról. Elkészült a versenyzők névsora – azért csak most, mert nem egy egyszerű lista volt, hanem minden információt tartalmazott, amit tudni kellett róluk, természetesen a korábbi felvételeikkel együtt.

– Mindenkitől egy dalt vettünk fel – magyarázta Konzszeknan asszony. – Ők választották ki, hogy melyik felvétel legyen, mi csak azt kértük, hogy ne olyan, ami a versenyen is szerepelni fog. Az a javaslatunk, hogy hallgassa meg a dalokat, még bőven lesz ideje rá, de ez nem elvárás, csak javaslat.

Ninda bólintott. A fordítógép valamiért magázásnak fordította azt, ahogyan Konzszeknan asszony beszélt, hát ő is így válaszolt.

– Köszönöm, asszonyom. Azt hiszem, nem fog ártani, ha lesz róluk valami képem.

Elbeszélgettek a verseny történetéről. Konzszeknan asszony annyi idős volt, mint Ninda, amikor először rendezték meg a versenyt, ő maga is az első indulók között volt, de a selejtezőben kiesett. A második versenyen, egy helyi évvel később a középöntőig jutott, a harmadik és a negyedik versenyen szintén. Aztán már nem indult többet, mert hivatásos énekesnő lett, így nem felelt meg a versenyszabályoknak, hiszen csak amatőrök indulhatnak. Sok évvel később mint a szervezők egyike tért vissza, néhányszor a zsűrinek is tagja volt, most megint a színpalak mögött fog dolgozni.

Harmadikként Nomboka hívta. Egyenesen a tárgyra tért.

– Remélem, nem akartad titokban tartani, hogy Hinararvára utazol. Mert kiszivárgott ám.

Ninda mosolygott.

– Nem, Szillon, sőt örülök, hogy találkozunk. Mert gondolom, ott leszel.

– Természetesen. A Galaxisért ki nem hagynám.

– Akkor megtartjuk az ebédet – bólintott Ninda.

– „Az” ebédet? – húzta föl a szemöldökét a tévés.

– Fogadtunk. Emlékszel? AUFARON voltunk, rákot ettünk a HANAUFARBAN, és én azt állítottam, hogy néhány év múlva csak egy emlék leszek a HÍRARCHIVUMOKBAN. Hát a néhány év most már jócskán eltelt, negyvenkét éve volt. És azóta megvan AZ ELSŐ SZIAN, már alapítványom is van, csillagszerte egyfolytában rólam szólnak a hírek azóta is, hát el kell ismernem, hogy elvesztettem a fogadást. Tehát meghívlak egy ebédre valami jó étterembe, ha lesznek ott munkatársaid, azokkal együtt.

– Hogy te mikre emlékszel... – ámult a riporter mosolyogva. – Rendben, megtartjuk az ebédet. Nem szalasztok el egy ilyen alkalmat, hogy egy derkit eltölthessék a társaságodban.

pd-11 haléte!

„Ezen az úton történt először, hogy mi is ott mentünk vele, nem valami külön útvonalakon. A sajtóban nem szerepeltünk, a nevünket se tudták, és a legtöbben úgy tettek, mintha észre se vennének minket. Pontosan ahogyan kívántuk.”

Sileni:
Ninda élete,
620.

Inszkavarten
Ámhalgin Súfauri
43701. famut nirséhagan
720

Inszkaváni volt a főváros neve, de a helybeliek csak Insznek hívták, s még inkább úgy, hogy „a város”. Nem volt több város Inszkavarten világán, aminek kilenctizedét sivatag borította, a maradék tíz százalékot pedig termőföldek. A földeken túl, a sivatag fölött ritka héliumos légkör, és a sarki jégsapkákon kívül egyetlen csepp víz sem. Illetve egy kevéske, statisztikailag már létező, de még csak műszerekkel kimutatható mennyiségű oxigén már volt a sivatagban, és ez okozta, hogy Nindát, aki gyanútlanul kisétált a suárkapun, ünneplő tömeg fogadta, élén egy hosszú, középkorú úrral, aki narancssárga inget és nadrágot viselt fekete övvel – nyilván összhangban azzal, hogy a nemzeti zászló narancssárga volt, a zászlórúd felőli végén egy egyenlő oldalú, fekete háromszöggel. Mindenki teljesen el volt ragadtatva Nindától, aki sztoikus nyugalommal fogadta a sok ezer fős ünneplő sokaságot, akik zászlókat lobogtattak, az ittenit meg a Testvériségét, és egyszer-kétszer valami kék zászló is felbukkant. És persze éljeneztek meg ujjongtak.

A nyurga úr csendet kérve feltartotta a kezét, de még vagy egy matiba telt, amíg a tömeg zsvivaja elcsendesedett.

– Kedves Ninda! – kezdte érces hangon. Szindor nyelven beszélt, de egyetlen tulajdonnévbe sem tett zenei hangsúlyokat. – Köszöntelek Inszkavarten világán, a sokadik, de kétségkívül nem az utolsó világon, amelyet meghódítottál, egyikén annak a kisebb számú világnak, amelyeket átalakítottál, amelyek egy nap neked köszönhetik majd, hogy lakhatóvá lesznek!

Ahogy elhallgatott, látszott, hogy választ vár – de kérdést kapott.

– Ezt nem értem – felelte Ninda, ugyancsak szindorul, de szüni módra elhagyva mindenféle udvariaskodást. – Most járok itt először. Nem tudok róla, hogy bármit tettem volna ezért a világért.

– Pedig megtetted mégiscsak – mosolygott az úriember. – Elnézést, még be sem mutatkoztam. Inkerkan szin Szivolaron miniszterelnök vagyok, és a válaszom a

kérdésedre... – Rámutatott a zászlócskára, amit egy közelben álló kisfiú lobogtatott. Világoskék alapon kis sárga kör, vékony piros vonallal vízszintesen keresztülhúzva. – Íme. Szaisz világának zászlaja. Ezt már egy ideje mindenhol láthatod Inszkaváni városában, mert érkezett tőlük egy óriási hajórakomány...

– Szirn – bólintott Ninda értően.

– Úgy bizony. Szirn! Egy szüni teherhajó hozta őket, az *Illahilgi*, amely egy e célra szerkesztett szóróberendezéssel végigszórta őket a sivatagon, mint valami permetet. Ez a te időszámításod szerint tíz évvel azután volt, hogy ott jártál. Vagyis mindössze hetvenhét éve. De máris kimutatható az oxigén jelenléte a sivatagunkban. Nálunk nincsen légültetvény, szerettünk volna, de még nem tudtunk telepíteni – most azonban elkezdhettük a sivatag átalakítását. Meglepően gyorsan halad, bár természetesen évezredekbe fog telni, hogy elbonthassuk a térfüggönyt. De reméljük, hogy a te időszámításod szerinti évezredekbe. S minthogy ez eredetileg a te ötleted volt – karjával körbemutatott a tömegben –, hát ezért ez a fogadtatás. Szerettünk volna neked rendezni valamit a Kormányházban, de lemondtunk róla, mert tudjuk, hogy nem kedveled a ceremóniákat.

– Tényleg nem – felelte Ninda csendesen. – Azért jöttem, hogy körülnézzek itt és halat egyek az Anvinin étteremben. Nincs nekem szükségem semmilyen ünneplésre. Örülök, hogy Szaisztól kaptatok szirneket, nektek oxigénetek lesz, nekik pénzük egy kupolavárosra. Ha nekem nem jutott volna eszembe, eszébe jut másnak.

– Halat? – vonta föl a szemöldökét a miniszterelnök. – Azt én is szeretem. Megengeded, hogy veled tartsak?

– Hát persze.

Az inszkavarteni tévések tapintatosan kihagyták az étterem felé tartó kis menetből Ninda családját, akik egy lépéssel mögöttük ballagtak, és nem mutatkoztak be. Szin Szivolaron is tudta, mi a teendője, egyszerűen észre sem vette őket, amíg meg nem érkeztek az étterembe. Ott udvariasan a hátuk mögé igazította a széket nekik is, akárcsak Nindának, s csak azután ült le.

– Úgy illene, hogy a feleségemet is elhozzam – közölte –, de ő jelenleg külföldön van. Húgom nincsen, így hát kénytelen leszek egyedül szolgálatni nektek társaságot.

A lányok nem tették szavá, hogy egy szót sem értenek ezekből az illemszabályokból, de nem is különösebben érdekli őket. Nekik az se lett volna probléma, ha a miniszterelnök is magukra hagyja őket – ámbár a jelenléte sem volt zavaró, hiszen szerették a társaságot, a sajtó pedig kint maradt az étteremből.

Valami bonyolult halételt rendeltek, a halat megtöltötték egy többféle elemet tartalmazó töltelékkel és megsütötték, hozzá egy szintén többféle növényt tartalmazó köret, mártás, saláta. Ezek külön tányérokra érkeztek, a hal pedig egyetlen nagy tálon, és az asztalnál személyesen a séf szeletelte föl, egy jókedélyű, köpcös emberke, aki elolvadt a boldogságtól, amiért magát Nindát láthatja vendégül az éttermében. Közben persze be nem állt a szája. Ő is szindorul beszélt. Nyilván so-

kan ismerik itt a nyelvet, Szindoria csak néhány naprendszeri távolságra van, és a térség egyik legjelentősebb országa.

– Bizonyára meglep, hogy egy sivatagvilágon ilyen kifinomult konyhát találsz halételekből – büszkélkedett. – A titka egyszerű: halastavak. Nagyszerű halastavaink vannak, édesvizesek és tengervizesek is. Ötvenféle halat nevelünk, de rákot is, meg tengeri és tavi sýellitféléket, űrmít. Ez a hal a vèplü, sýyndor eredetű fajta, őshazájában is igen népszerű. Így ni – pillantott végig a tányérokra, amiken három-három hajszálra egyforma, hibátlanul metszett halszelet feküdt –, készen is vagyunk. Jó étvágyat kívánok, érezzék jól magukat nálunk.

– Köszönjük, szin Nartonni úr – mosolygott a miniszterelnök. – Ha van önnek hibája, akkor az a túlzott szerénysége. – Nindára, majd a többiekre pillantott. – Szin Nartonni úr nem említette, hogy tíz halastavunk közül a két legnagyobbat ő maga létesítette és üzemelteti. Ez a két halastó világunk exportbevételeinek fél százalékáért felelős, ami nem csekélység.

– Ön kitüntet figyelmével, kedves szin Szivolaron úr – mosolygott szélesen a séf, könnyedén meghajtotta magát, és távozott.

Étkezés közben Inszkavarten életéről beszélgettek. A miniszterelnök szemlátó-mást jól ismerte Ninda igényeit, mert nem próbálta kifizetni semmitmondó szövegekkel, elsősorban a problémákról beszélt. Inszkavartenen elég nagy a munkanélküliség és a szegénység. Hajléktalanság nincs, az állam köteles gondoskodni arról, hogy senki ne kerüljön az utcára. A gazdaság aránylag jól prosperál, van egy rézérc- és egy halvitbányájuk, kint az űrben pedig egy bányahajójuk ildolgázt termel ki. Jelenleg folyik annak a tervezése, hogy mi lenne, ha két hajót használnának – a másikat a Ninda Alapítványtól szeretnék megkapni.

– Szívesen tárgyalnék erről veled, amíg itt vagy – tette hozzá.

Ninda kurtán megrázta a fejét.

– Egyszerűen csak hívd fel a kuratóriumot. Én nem vagyok benne, nem is foglalkozom az alapítvány dolgaival.

A miniszterelnök kicsit meglepve bólintott.

pd-12 miniszterelnök

„Minden egyén vagy csoport, akikkel hosszabb időt töltünk, minden hosszabban tartó élethelyzet maradandó hatást gyakorol pszichénkre. Mondhatni, idősebb korunkra lényünk egy részét más emberek kiformalásának köszönhetjük.”

Angrolími:

Bevezetés a fhangí gondolkodásába,
80.

Inszkavarten lakható területe nem volt éppen kicsiny. Egy ellipszis alakú területet vett körül a térfüggöny, aminek nagytengelye száztizenhét, a kicsi száztizenegy rígin hosszú volt, s a kétszázezer lakost számláló város nagyjából a közepén foglalt el egy hatszor négy ríginés térséget. Ezen és a város szélén álló úrkikötőn kívül minden hely a mezőgazdaságé volt.

Sileni ötlete volt, hogy nézzék meg a levegőből, szin Szivolaron pedig hívott nekik egy apró járművet, egy szinte teljesen átlátszó, nyolcszemélyes kis légikocsit. Ő maga is velük tartott, azt mondta, önáluk szerencsére elég csendesen folynak a dolgok ahhoz, hogy egy kicsit nélkülözni tudják őt a kormányzatban, és soha nem bocsátaná meg magának, ha bármit kihagyna abból a kevéske időből, amit a Gala... azazhogy Ninda az ő világán tölt.

Mindenki értette az elharapott félmondatot. A Galaxis legnagyobb embere. De nem szóltak semmit.

A légikocsi nem túl nagy sebességgel, pár száz rígin magasságon suhant a város fölött. Az inszek egyszerűen építkeztek: négyzetrácsos rendben sorakozó, keskeny utcáik egyforma méretű háztömböket fogtak közre, amik legtöbbszörben nyolc épület vett körül egy belső parkot. A lakóházak négyszintesek voltak, két szomszédos ház mindig más színű volt.

– Nem, nálunk nincsenek családi házak – felelte a miniszterelnök Szinensi kérdésére. – Takarékoskodnunk kell a hellyel. A legtöbb család három-négy szobás lakásban él, amikből átlagosan nyolc van egy emeleten. Még nekem is csak egy kis lakásom van a Kormányházban, amit át kell adnom az utódoknak, amikor lejár a mandátumom. Akkor visszamegyek a városi lakásomba.

Közben elérték a kikötőt, ahol a kocsi automatikája kis ívet írt le, hogy ne repüljön át az *Ámhalgin Súfauri* gigászi törzse fölött. A szúnikat valójában egyáltalán nem érdekelte, hogy átrepülnek-e a hajóik fölött, de ez az udvarias gesztus csilagszerte szokásban volt. A szúni városhajó mellett egy függőleges henger alakú, kék törzsű hajócska állt.

– Milyen kicsinek látszik a ti hajótok mellett, ugye? – mosolygott a miniszterelnök. – Pedig ez egy hatalmas rovund teherhajó, a *Harnaop*, tegnap érkezett és

húszezer amdzsré gabonát vett meg tőlünk. Mi pedig már el is értük a földeket, ahol az a gabona megtermett.

A kikötő betonján túl azonnal következtek a gabonaföldek, aranszínű, embermagas kalászkok erdeje, amíg a szem ellátott. A kocsi magasabbra emelkedett és gyorsított.

– Ez mantur. Takarmánynövény, emberi fogyasztásra gyenge minőségű, ezért ezt feldolgozatlanul adjuk el. Az állatok az egész növényt megeszik. Hamarosan aratunk, a következő hajó már erről a területről is elviszi a termést.

Tettek egy nagy félkört a mantur-, solm- és andarvmezők fölött, amiket gyümölcsösök sávjai választottak el egymástól.

– Az andarvra nagyon büszkék vagyunk – illetve hát a mezőgazdászaink büszkék. Kiváló fajta, nagy a terméshozama és remek az íze. Könnyen meglehet, hogy ti is ettetek már inszkavarteni andarvból sült kenyeret, mert a Testvériség is vásárol tőlünk. Nos, azt hiszem, amit a levegőből látni lehet, azt megmutattam, de te, illetve ti az emberekre vagytok kíváncsiak. Az útitervvel mindig a vendég rendelkezik. Nevez meg egy helyet vagy mutass rá, és odaviszlek.

Ninda nem titkolta elégedett mosolyát. Ez az ember csakugyan odafigyelt az ő szerepléseire.

– Én mindenütt a szegénynegyedekre vagyok kíváncsi – felelte.

Szin Szivolaron megvakarta az orrát.

– Ez nehéz kérdés. Természetesen vagyunk különbségek nálunk is vannak, eszemben sincs mást állítani. De nem tudok neked olyan helyet megnevezni, ahol adott anyagi helyzetű emberek tömörülnének. Egyszerűen azért, mert kevés a helyünk. Említettem a városi lakásomat: az egy egyszobás kis lyuk, ámbár én egy elég tehetős ember vagyok – politikai pályafutásom előtt is az voltam –, de nálunk az a szokás, hogy senki nem vesz nagyobb lakást, mint amekkorára szüksége van. Nem tiltja semmi, hogy megtegye, csak ez a szokás. Nyilván mint politikustól elvárják tőlem, hogy tartsam magam az ilyen szokásokhoz. Nos, a házban, ahol élek, ilyen kis lakások vannak, és több szomszédom is azért lakik ott, mert nem telik nekik nagyobbra. Elnézést a hosszú ismertetésért, csak azt akartam megvilágítani, hogy „szegénynegyeddél” bizony nem szolgálhatunk.

– Értem – felelte Ninda derűsen. – Akkor ha már említetted, megnézhetnénk esetleg a városi lakásodat?

– Hogyne, természetesen. – A miniszterelnök beállított egy célpontot a légikocsi vezérlőjén. – Magától értetődően nekem fogalmam sincsen, hogy a ti kabínok vagy bármitek az *Ámhalgin Súfauri* fedélzetén milyen, de ha netán egy szép nagy lakásotok van ott, az enyémet igencsak kiábrándítóan fogjátok találni. Vendégfogadásra egyáltalán nem alkalmas... nem is emlékszem, hogy valaha járt-e nálam külföldi vendég.

Közben a kocsi már le is szállt az egyik háztömb középső parkjában, egy terebélyes rerru mellé. A parkban kis gyalogösvények kanyarogtak tarka virágú

bokrok között, és néhány jókora fa is állt benne, lombjaik némelyütt az ablakokat sűrölték.

Szin Szivolaron a földszinten lakott, a kaputól jobbra. Megérintette a nyitógombot és belépett, láthatóan itt is az volt a szokás, hogy a házigazda lép be elsőnek és már bentől invitálja be a vendéget.

A lakás valóban kicsi volt, de nagyon szépen berendezve. Makulátlan tisztaság, rend mindenütt. Minden tenyérnyi helyet kihasználtak, olyanformán, mint a kicsi, kétszemélyes turistahajókon. Az egyik falból egy ágyat, a másiból egy asztalt lehetett kihajtani, a maradék helyen mindenütt mennyezetig érő polcok voltak, tele tárgyakkal, dobozokkal. Még az egyetlen ablak fölötti falrészén is. Két ajtó nyílt a szobácskából, a bejárat és a szintén apró fürdőszoba. Konyha nem volt, az itteniek étteremben esznek vagy hozatják az ételt.

– No persze valójában óriási területek állnak rendelkezésünkre – vett le szin Szivolaron öt összecsuksukható székecskét egy polcra, kinyitotta és hellyel kínálta őket. – Hiszen van egy egész világunk. Gyakran megkérdezik tőlünk, hogy miért éppen ekkora területet vontunk térfüggöny alá. A válasz prózai: mert ennyi a generátoraink kapacitása. Újabbakat venni nem is kerülne sokba, az államkincstár húsz-huszonöt szüni év alatt össze tudná gyűjteni annyi generátor árát, amivel megduplázhathánánk a területünket. De eddig még mindig másra költöttük a pénzt, fontosabb dolgokra. Jól elvagyunk annyi területen, amennyit eddig beépítettünk.

– És a népszaporulat? – tudakolta Szinensi.

– Nos, igen, az valóban probléma. De nem az, hogy hová tegyük a népszaporulatot, hanem az, hogy a népességünk nem szaporodik, hanem gyakorlatilag stagnál, a kivándorlás üteme lépést tart a szaporodás ütemével. Ennek az oka pedig a munkanélküliség. Amit csak tudunk, megteszünk, hogy munkahelyeket teremtsünk.

pd-13 színház

„Sok népszerű ember mondja magáról, hogy mindenütt szívesen fogadják. Igen, egy neves énekest mindegyik színházban, egy kiváló orvost bármely kórházban. De őt – mindenütt. Az egész nagy tekerő Galaxisban minden egyes házban.”

*ÁLAN:
Hősköltemény,*

Taklep
Ámhalgin Súfauri
43701. higit finirrugan
820

Akárcsak Inszkavartenen, két nappal később Taklepen is szívélyes volt a fogadtatás, de egészen másképpen. A kikötő betonján egy kiskocsi siklott eléljük, és egy lány ugrott ki belőle, nem sokkal idősebb náluk, vörös hajú, zöld szemű.

– Üdvözöllek Takkaleppi világán, Ninda – gyors pillantás a családjára –, és titeket is, Ninda családtagjai. Andrika Antroszommakirannukali vagyok az Idegenforgalmi Minisztériumtól, idegenvezető és utaskísérő. Azért jöttem, hogy segítségetekre legyek világunkon.

A lányok meglepődéssel vették tudomásul, hogy semmilyen üdvözlő mozdulatot nem kellett leutánozniuk. A lány nevét könnyen megjegyezték, a saunisi szokások szerint végül is egészen rövid volt.

– Gondolod, hogy szükségünk van segítségre? – kérdezte Ninda szelíden, és körbetekintett a hatalmas kikötőtérsegen, ahol emberek és kocsik nyüzsögtek, s mögöttük magas épületek vették körül a kikötőt. Késő délután lehetett, az ég már szürkült, a színe kezdett kivehetetlen lenni a rengeteg reklámtábla fényáradatában. Persze lehetett éppen hajnal is.

– Nem egészen – mosolygott a lány –, inkább mi vagyunk azok, akiknek fontos, hogy megkapd a meghívást, amit hoztam. Zenei estet tartunk, és megtiszteltetésnek vennénk, ha eljönne.

– Örömmel – felelte Ninda, és néhány matival később a Takkaleppiszulammu-vallit színház előtt állt meg velük a kocsi. Szép nagy, ódon színházépület, a homlokzatát kőalakok díszítették, középen egy hatalmas, geometriai mintákkal színezett ablak.

– Kicsit örülni fognak nektek – közölte Andrika –, ne lepődjete meg. Mi elég lelkesek tudunk lenni, ha olyasvalaki érkezik hozzánk, akit nagyra tartunk.

– Igen, ismerem ezt – bólintott Ninda szenvtelenül, s csakhamar beléptek a színházterembe. Andrika jelet adott valakinek, s a színpadon álló férfi félbeszakította saját magát.

– Nim akkaman – jelentette be harsányan –, asszakilippara hanno hammuvaran-nika szom ukka! Hanni onevaran: Ninda!

Ninda nyugodt léptekkel felsétált a színpadra, s közben felfigyelt, hogy a közönség nem tapsol, nem kiáltozik, csendben ülnek a helyükön. De már ezt is ismerte.

Mégis másképpen volt, mint amit eddig tapasztalt. A taklepieknél nem a csend volt az elragadtatás kifejezése, hanem a taps, a lábdobogás, a rikoltozás – de megvárták vele, amíg ő felér a színpadra, megáll a férfi mellett és feléjük fordul. Akkor tört ki az ujjongás. Sokáig tartott, vagy két és fél matin át. A család ezalatt fel-tűnés nélkül helyet foglalt a nézőtéren.

– Üdvözlünk Takkaleppi nagy színházában, kedves Ninda – kezdte a férfi ünnepelesen, hibátlan szúni nyelven, amikor a nézők elcsendesedtek. – Nagy öröm számunkra, hogy itt köszönhetünk világunkon. Arvankra Szottivintakorravantre vagyok, énekes és műsorvezető. Ha jól tudom, Hinanarvára tartasz.

Ninda bólintott.

– Igen. Én csak kiszálltam a hajómból, ahogy nemegyszer megtettem már... és most itt vagyok...

Derűtség a közönség soraiban.

– Megértjük, hogy váratlanul ért – mosolygott Szottivintakorravantre. – Nem is próbállak rábeszélni, hogy lépj fel itt ma este, de megtiszteltetés lenne számunkra, ha az est egy részét velünk töltenéd. Ne érezd kötelezőnek, semmire sem szeretnénk kényszeríteni.

– Örömmel maradok egy időre – felelte Ninda.

– Ennek nagyon örülök, kérlek, fáradj a díszpáholyba, a munkatársaim megmutatják az utat...

A mondat félbemaradt, mert Ninda szelíden megcsóválta fejét és leballagott a színpadról, hogy helyet foglaljon a nézőtér sarkán, a Sileni mellett üresen maradt utolsó széken.

A műsorvezető gyorsan kapcsolts és bekonferált egy énekegyüttest, akik már szaladtak is a színpadra.

Megnéztek néhány fellépőt, aztán egy derki elteltével Ninda elhozatta az údját az *Amhalgin Súfaurivól* és elénekelt egy Limelullí-dalt meg a Hanganfúnisszit, nagy sikerrel persze. Taklep kétségtelenül a Ninda-kultusz hatása alatt volt.

De azért hamarosan kisurrantak és sétára indultak a városban. A fényviszonyok nem változtak, még mindig az esti szürkület tartott.

– Ez a város legszebb parkja – szólalt meg a hátuk mögött.

– Andrika – pillantott hátra Ninda. – Hogy kerülsz te ide?

– Rád szántam ezt az estét – mosolygott a lány. – Nagyon örültem, amikor engem sorsoltak ki idegenvezetőnek, és reméltem, hogy nem csupán annyi lesz a dolgom, hogy elhozzalak a színházba. Hová szeretnél menni?

– Hát – pillantott vissza Ninda a park felé –, ha már itt vagyunk a város leg-
szebb parkjának szélén, szerintem nézzük meg. Aztán viszont kimennék a város
szélére.

– A szegénynegyedbe? Rendben. De oda kocsival kell menni, nagyon messze
van. Az egyik dolog, amire büszkék vagyunk, ennek a városnak a méretei. Hús-
millió lakos, akiknek a fele a környező hegyvonulatok völgyeiben él, jókora tá-
volságokra egymástól. Az igaz, hogy világunk többi része lakatlan.

– Gondolom, levegőtérben vagyunk.

– Igen, hogyné, egy nagy mélyedésben. Ha elnéztek arra – mutatott Andrika
jobb felé –, ott látszik a Szanisszavorikken hegyvonulata. A túloldalán folytatódik
a város, de a hegyre nem lehet fölmenni, nincs odafönt levegő.

Átsétáltak a parkon, ami kétségkívül szép volt és nagy is, de akkor sem
bántották volna meg Andrikát a hírral, hogy a szüni parkoknak nyomába sem ér-
het, ha szabad lett volna beszélniük erről. Aztán a lány hívott egy kocsit, és ki-
mentek Sonnariszkatovorri városrészbe, az egyik közeli völgyben.

– Nyolcezer ember él ebben a negyedben, és a felmérések szerint a legszegé-
nyebbek közé tartoznak. Sok ilyen negyed van, ez tipikus közöttük.

Amikor megérkeztek, Sileni nagyot nézett a rendezett, tiszta utcák láttán, hiszen
birtokában volt szülei összes emlékének.

– Azt hittem – szólalt meg élőszóval –, hogy a szegénynegyedek olyanok, mint
ahol te éltél, anya. Koszosak, büdösek...

– Brrr – rázkódott meg Andrika –, szörnyű lehetett olyan helyen élni. Nálunk
nem találsz ilyet. Igen, ez a környék egyike azoknak, ahol a legalacsonyabb az
emberek jövedelme, de az utcákat az állam tartja rendben itt is, mint mindenhol.
Az automaták munkája ingyen van. De azt bizony nem tudom, hogy az itteniek
otthonában milyen a helyzet.

– Majd mindjárt megtudjuk – felelte Ninda nyugodtan, és odasétált a legköze-
lebbi házhoz. Négyszintes, téglalakú, egyszerű épület volt, zöld falakkal. Belé-
pett a kapun, amit kitárt előtte az automatika. A többiek követték.

Kis előtérbe jutottak. Szemközt szemlátomást liftajtó, balra-jobbra két-két lakás
ajtaja – semmi más. Ninda körbepillantott és odalépett jobbról az első lakás ajtajá-
hoz. Megérintette a gombot. Nem volt válasz. Nyilván nincsenek itthon. Itt nem
volt színjelzés, mint a szüniknál, amiből ezt meg lehetett volna állapítani.
Megpróbálta a következő ajtónál.

– Kavanszo vor? – kérdezte egy női hang.

– Ki az? – fordította a gép, de az ingerült hangnemet nem próbálta utánozni.

– Ninda – felelte Ninda szelíden.

– Nam hum?! Nonva szemi toraon hara vor?

– Mit akar?! Mi ez a hülyeség?

– Ninda vagyok.

– Avo Ninda.

pd-14 Avlaranta

„Nincsenek címei, nincsenek tisztségei, semmije, ami megkülönböztető díszítés-ként állna a neve mellett. Ninda – csak ennyi, és ez elmond mindent.”

Hait Kirisz:
Ninda,
2445.

Az ajtó feltárult, és megjelent egy nagydarab asszony, aki azonnal beszélni kezdett.

– Hakszo verna il, toraon ake... aiiiii...

A vége jalkiáltásba fült, a nő a szája elé kapta a kezét. A gép hűsége sen fordított.

– Hát ide figyeljen, maga idióta...

Az asszony rémülten bámult Nindára, aki szokásos szelíd, komoly mosolyával pillantott föl rá. Néhány pillanatig csak elmosódott hangok hallatszottak az asszony tenyere mögül.

– Ninda?... – kérdezte azután.

– Igen, én vagyok. Itt járok ezen a világon, és eljöttem.

– É-é-é-énhozzám? – nyögte a nő.

– Miért ne? Ő Szinensi, ő Aini, ő Sileni, ő pedig az idegenvezetőnk, Andrika Antroszommakirannukali.

A nő némileg már összeszedte magát, és két tenyerét függőlegesen összeillesztve nagyokat bólogatott. A lányok természetesen viszonzták.

– Ninda úrnő, köszöntöm önt otthonomban. Avlaranta Szumbarohovantinne vagyok, és rendkívüli megtiszteltetés számomra, hogy személyesen köszönhetem.

Ninda viszonzta a kézmozdulatot, mint mindig.

– Én nem vagyok semmiféle úrnő, Avlaranta. Ninda vagyok. Ennyi az egész. Nincs is szükségem többre.

– A Galaxis az öné – bólogatott az asszony.

Ninda összeráncolta a homlokát.

– Hogy érti ezt?

– Ez egy mondás – szólt közbe Andrika –, azt jelenti, hogy úgy lesz, ahogy kívánod.

– Értem. – Az önözést Ninda nem tette szóvá, hiszen nem tudhatta, hogy nem a fordítógép értett-e félre valamit. – Megengedi, hogy bemenjünk?

– Hogyne... természetesen... kérem, érezzék otthon magukat nálunk.

– Köszönjük.

A szoba akkora volt, mint Sileni otthoni szobája, és kevesebb volt benne a bútor: a sarokban egy heverő, középen egy egészen alacsony asztal, szék nélkül, és

egy szekrény a másik sarokban. Sileninek négy szék volt a szobájában, egy alacsony az ő méretére, és három nagyobb, meg két polc. Az ő asztala is alacsony volt, de ennél magasabb.

A szegénység mindenhogyan szembeötlő volt. Minden kopott volt és régi, a falakat valami lemállott festékszerű anyag borította, és a szag sem volt éppen kellemes. Sileni szóvá is tette, persze csak mentális közléssel.

– Itt nincs valami jó szag.

– Viszont arcizmunk sem fog rezdülni – felelte Ninda. – Szindoriai éveimben valóságos mesebeli palotának láttam volna ezt a lakást.

– Tudom, anya. Persze hogy nem fog arcizmom se rezdülni. Én Hangikun Szesszinan Nindarangi Szilun Rienszá lánya vagyok, a Galaxis legnagyobb emberének lánya, nem fogok rád szégyent hozni. És a törzsemre sem. Én vagyok a Testvériségben az *egyetlen* nindaran-szindanongi, és minthogy a törzsünknek nem lesz folytatása, én is maradok az egyetlen.

– Azt nem te döntöd el, sien, hogy lesz-e folytatása, hanem a sáhaddif – nevetett Aini, de ebből persze nem látszott semmi a külső szemlélő számára. – Lehet, hogy még százan és százan kerülnek a nindaranok közé, és lehet, hogy te magad sem. Ismered a mondást: amit a sáhaddif tesz, a sáhaddif érti.

– Persze hogy ismerem, hiszen *ti* ismeritek. De tudom, amit tudok. A nindaran törzsnek négy tagja lesz velem együtt, és több nem. Mihez kezdenénk egy csomó nerivel a törzsben?

– Erről a sáhaddif nem tud semmit, és nem is tudhat.

– Mégse fognak közénk rakni senkit – vágta rá a kislány magabiztosan. A három anyuka pedig tudta, hogy igaza van. A sáhaddif a lelki alkatot vizsgálja, és senkit nem fognak találni a Sínisuál alatt, akinek olyan lesz a lelki alkata, mint az övék. Azért ennyit a sáhaddif is ért hozzá.

– Jól van, sien – mondta Szinensi szeretettel –, értesz hozzá, méltó tagja vagy a csoportunknak.

– És erősebb a mentális jelkibocsátásom, mint hármótoké együttvéve – büszkélkedett a kicsi –, pedig már a tiéd is utolérte Nindát és Ainit.

Gondolati nyelvükben olyan jeleket használt három anyjának megnevezésére, amik mind azt jelentették, hogy „anya”, de egyértelműen kifejezték azt is, hogy melyik. Ebben a mentális mondatban a „másik ketten anyukáim” jelentésű gondolati formát használta.

Mentális beszélgetésük, mint mindig, most is egy szemvillanás alatt folyt le, arra sem volt elég ez az idő, hogy megtegyenek egy lépést a szoba belseje felé. Amikor beértek, az asszony buzgó mozdulatokkal az asztal felé intett.

– Kérem, Ninda úrnő... vagyis Ninda, kérem, foglaljanak helyet otthonomban.

A lányok megköszönték és fesztelenül leültek a szőnyegre, az alacsony asztal köré. Az asszony bólintott, egy pillanatra megint összeillesztette a tenyerét, és kiestett a szobából nyíló másik ajtón. Néhány ütéssel később már vissza is tért, tálcát hozott a kezében, ügyesen az asztalra helyezte. Aprósütemény volt rajta, két-

ségkívül előre odakészítve. Aztán sarkon fordult és kiszaladt megint, tekintélyes súlyához mérten igazán gyors léptekkel.

– Olyan, mint a songérip – állapította meg Sileni szakértően a süteményről. – Csak nincs illata.

Az asszony belépett ismét, egyik kezében újabb tálcácskán öt pohárral, a másikban egy palackkal. Ezeket is az asztalra tette, aztán meglepő könnyedséggel helyet foglalt a szőnyegen. Nyilván naponta csinálja, állapították meg magukban.

– Ünnepe ez a nap – jelentette ki, komoly arccal tekintve Nindára. – Asztalomnál köszöntöm *Nindát*. Minek köszönhetem a látogatását, kérem?

– A puszta véletlennek, Avlaranta. Ez a világ útba esett a hajónk számára, és kiszálltunk. Eljöttünk ebbe a negyedbe, mert én általában kíváncsi vagyok, hogyan élnek a szegény emberek. Kiválasztottam egy házat, egy lakást – és most itt vagyunk.

Az asszony értőn bólogatott, és sokatmondó pillantásokat vetett Nindára.

– Hát nem könnyen... nem könnyen.

Ninda nyugodtan bólintott és kivett egy aprósüteményt. A többiek is követték a példáját, Andrika is, aki rögtön megszólalt, ahogy beleharapott a süteménybe.

– Milyen kemény és száraz.

A lányok meghökkentek.

– Maradjatok csendben – intette őket Ninda a mentálison. – Nyilván okkal mondja.

– Ó, igen, úrnőm, igen. És az íze sem a régi már, ugye. Valaha ott dolgoztam, a Darraszeppinun egyik gyárában, lent a Szasszininkaratta-völgyben. Láttam, milyen gyenge minőségű nyersanyagokat használnak. Azóta, úgy hiszem, csak tovább romlott minden.

– Miért? – kérdezte Ninda.

– Hát ez a szörnyű drágaság, ugye. Már nem lehet egy ezresnél kevesebbel elmenni bevásárolni. Hát mindenből mindent a legolcsóbban, ugye, hogy egyáltalán még meg lehessen fizetni.

– Ön mivel foglalkozik? – érdeklődött Szinensi.

– Most a Sammon-Szavarankuvatti gyárban vagyok keverő, úrnőm. Mi szintetikus élelmiszer-alapanyagokat gyártunk. Én állítom be a nyersanyagok arányát, a keverési módozatot, és én felügyelem az egész folyamatot, ugye. Nem lehetne meg nélkülünk az élelmiszeripar, úrnőm, hiszen ugye a kész élelmiszerek anyagának fele szintetikus.

A lányok udvariasan bólogtak és nem mondták, hogy a Testvériségben és más gazdag országokban legfeljebb egy-két százaléká.

pd-15 autista

„A Galaxis egyszerűbb és élhetőbb helye lenne, ha sokan lennének képesek arra, amire ő: szót érteni bárkivel.”

ÁLAN:
Hősköltemény,

Egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó Ninda háta mögött, és belépett egy bajuszos fiatalember.

– Ő, ez a fiam – kezdte Avlaranta, az pedig odajött hozzájuk. – Mutatkozz be a vendégeknek!

– Hilvirta Szenannirappillit – mondta a férfi, és végignézett rajtuk. – Ön Ninda úrnő a Testvériségből, láttam a tévében, először hathatnyolcadikán, aztán hatnyolckilencedikén, és azóta mindennap. Ezt a fehér köntöst szokta viselni, vagy kéket. Szereti az okkodorrit?

– Nem tudom, mi az – felelte Ninda tökéletes nyugalommal. – A fordítógép nem értette ezt a szót.

A fiatalember szó nélkül sarkon fordult és kiment a másik ajtón.

– Elnézésüket kérem, úrnők – mondta Avlaranta fojtott hangon, és az arca előtt vízszintesen egymásra tette két kezét. – A fiannak némiképpen... hibás a feje. Az emlékezete tökéletes... akárcsak az öné, Ninda, de nem érti a világot, a saját világában él.

– Nincsen semmi baj, Avlaranta – felelte Ninda ugyanazzal a nyugalommal.

– Nem, természetesen nincs – szólt közbe Andrika. – Ninda nem ismeri a szokásainkat.

– Milyen szokást? – nézett rá Ninda.

– Hát például – a lány belepirult a szavaiba – hogy az „úrnő” az nem megalázódást fejez ki, hanem minden nőt így illik szólítani, csak Avlaranta úrnő udvariasabb annál, hogy szóvá tegye.

– Nos, igen – bólogatott zavartan az asszony, és megint ugyanazt a kézmozdulatot használta –, de természetesen a Galaxis az öné.

– De amire az úrnő gondolt, az az, hogy a mi felsőbb köreinkben nem lenne illendő a vendéget kitenni olyasvalaki jelenlétének, aki zavarba hozhatja. Csak hát itt nincs mód kellőképpen szeparálni tőlünk Hilvirta urat...

Elharapta a mondatot, mert ismét nyílt az ajtó és visszatért a fiatalember. Leült Ninda mellé és felé nyújtott egy átlátszó műanyagdobozkát.

– Ez az én okkodorrim. Hatan vannak, de most csak ez aktív.

A dobozból egy zöld bundájú, apró rágcsáló nézett Nindára, aki elmosolyodott.

– Nagyon aranyos.

– A neve Notti. Még fiatal, nem tud trükköket. Majd később lehet tanítani. Van Likka, Rammi, Nippu, Tokke és Jallo. Az a tiéd?

A lányok követték a tekintete irányát: ekkor fedezte föl a mennyezet alatt rezzenéstelenül lebegő Uorit. Senki sem foglalkozott a változással a megszólításban, amit a gép most tegezésnek fordított.

– Igen, az enyém.

– Még sose láttam ilyen automatát. Hozd lejjebb, szeretném megnézni.

– Uori! – szólalt meg Ninda. – Lieva jauši!

Az Uori leereszkedett valamivel Hilvirta feje fölé. A fiatalember talpra ugrott és lehajolt hozzá. A fehér gömb, ami akkorka volt, mint Sileni feje, és sehol semmi-féle jellegzetesség nem volt rajta, mozdulatlanul állt a levegőben és sem a vizsgálódásra, sem a tapogatásra nem reagált.

– Mit tud? – érdeklődött Hilvirta.

– Nem tudom pontosan, de az a feladata, hogy megvédjen minden támadástól.

– Milyen gyártmány?

– Saunis világán készült, Uori a neve.

– Sose hallottam róla. De hasonlít a Szamvenin gépekre, amiket Simmután gyártanak, azokon sincsen semmi, csak egy egyszínű, üres felület, de azok szürkék vagy barnák. Azoknak fokozatmentes mikrolézerük van, a gömbfelület minden pontjára irányítható, a legkisebb erősségen betűket lehet vele égetni egy papírlapra, a legnagyobbon nem tudom, de biztos nagy rombolásra képes. Nem tudtam kideríteni. Katonai titok. Biztos, hogy katonai titok.

– Igen – felelte Ninda türelmesen –, az Uori is az. Nekem sem mondtak róla semmit.

– Tudtam. De azért megkérdezem a szakértőket. Vannak a csillagközi beszélgetős csatornák között katonai tárgyú csatornák, ahol ilyen robotokról is szoktunk beszélgetni. Rögtön meg is kérdezem a szakértőket – indult az ajtó felé, és félig még visszafordult mentében –, ők biztosan tudni fogják. Máris megkérdezem a szakértőket...

Az ajtó becsukódott. Avlaranta összeillesztette két tenyerét és mélyet bölintott Ninda felé.

– Ön kiválóan szót értett a fiammal. Köszönöm, Ninda ú... Ninda.

– Autista, ugye? – érdeklődött Andrika udvariasan.

– Igen, úrnöm. Most nem is fog egy ideig visszajönni, talán ma már egyáltalán nem. Rég meg is feledkezett az önök jelenlétéről. A saját világában él, csak azzal foglalkozik, ami éppen érdekli. Az egyik pillanatban az okkodorrija, a másikban a katonai robotok... tudja ő, hogy látta Nindát a tévében, de nem fogja fel, hogy világok jötevőjével beszél, akiért milliárdok rajonganak. Ami azt illeti – mosolygott az asszony –, én sem egészen fogom fel, hogy a Galaxis legnagyobb embere itt ül a szobámban és a fiammal meg velem beszélget...

– Én is ugyanabból az anyagból készültem, mint mindenki más – felelte Ninda ugyanazt, amit már sokszor életében.

– Hogyne, természetesen, Ninda. A kérdés nem az, hogy minek születünk, hanem hogy mit teszünk azzal, amit kaptunk. Ezek az ön szavai. Látja, megjegyeztem. Én szegénységbe születtem és szegény is voltam világeletemben. Ezt kaptam. De amikor meghallgattam a tévéből önt, elkezdtem gondolkodni, hogy mihez kezdjek. És beiratkoztam egy tanfolyamra, hikkiv gépkezelőnek tanulok. Hamarosan el is végzem, és akkor már, azt remélem, kicsit többet keresek majd. Valamivel könnyebben fogunk élni.

– Mire szolgál egy ilyen gép, úrnőm? – kérdezte Andrika.

– Ez egy mezőgazdasági gép, Andrika úrnő. Komplex növénykezelési feladatokat végez, talaj-előkészítést, ültetést, növényvédelmet, betakarítást. Talán önök is, Ninda, fogyasztanak majd azokból a terményekből, amiket én takarítok be, hiszen a Testvériség sok mezőgazdasági terményt vásárol Takkaleppin.

– Hát ez lehetséges – felelte Ninda jókedvűen.

Amikor hosszas búcsúzkodás után eljöttek Avlarantától, Andrika már kint az utcán mosolyodott el.

– Ti persze meg akartátok volna dicsérni azt a süteményt.

– Hát... meg.

– Baklövés lett volna. Egy pillanatig sem akarta velünk elhitetni, hogy ő maga sütötte, nem is hiszem, hogy lenne hozzá alkalmas konyhafelszerelése. Azzal, hogy hangot adtam a süteménnyel kapcsolatos kritikámnak, együttérzést fejeztem ki vele szemben, amiért csak ilyen vacakra telik neki. Egyébként is állandó beszédtema nálunk az élelmiszeripar folyamatos leromlása.

– Mi okozza?

– A bányáink kezdenek kimerülni. Így aztán egyre nagyobb a szegénység, és az ipar kénytelen egyre rosszabb minőségben termelni, hogy az emberek képesek legyenek megfizetni.

Ninda lassan sétált a szegénynegyed rosszul megvilágított utcáján – most már tényleg éjszaka volt –, s éppoly lassan csóválta a fejét.

– Ez így nem jó. Ez egy hirongin-dzsisszafúri. A rossz körülmények aláássák az emberek egészségét és többet kell költeni a gyógykezelésükre. Ettől még nagyobb lesz a szegénység. És ez csak egyetlen vetülete a dolognak. Pont fordítva kell csinálni. A szegényekre költeni kell, hogy fel tudjanak emelkedni a szegénységből – hiszen akkor emelkedik fel az ország is. Hívd föl az országod vezetőjét, Andrika.

A lány meghökkenve nézett rá.

– Hogy én?

– Ja igen, nyilván nem válaszol közembereknek, ugye? Majd én fölhívom. Azt hiszem, velem szóba fog állni.

pd-16 légültetvény

„Ember és kutya ugyanúgy működik. Kétféle üzemanyaguk van: ennivaló és szeretet.”

*Ílgaszaumi,
Sinettin Szierg mondásai,
138. sómir*

**Sÿyndoreia
ÄAllewruôp
61. náũkan 7.
a fehér órája**

Az építkezés szépen haladt. A tereprendezést egy Vúýt munkagép végezte, és az elsimított, felszántott barázdákba egy Lárláp teherkocsi vitte ki a rudakat, amiket automaták állítottak a helyükre. Sok munkás is volt a helyszínen, a gépeket irányították, de fizikai munkát is végeztek. A fejük fölött lassan keringő kiskocsira oda se hederítettek, máskor is megálltak már az erre haladók, megnézték az építkezést. Ez a kocsi azonban néhány kör után leszállt a Lárláp közelében, és kilépett belőle – Ísy. A munkavezető már rohant is.

– Ísy! Üdvözöllek!

– Köszöntelek – nyújtotta ki a lány a kezét. Megszorították egymás alkarját. Ez az üdvözlő gesztus nem változott, de a verbális rész egészen más lett a diktatúra bukása óta. Többek között tegezhették egymást, noha teljesen idegenek voltak egymásnak. A férfi persze jól tudta, hogy a lány kicsoda. Mindenki tudta az országban.

– Šonè Eivorÿ munkavezető vagyok. Nagy öröm és megtiszteltetés, hogy itt látatlak és kart szoríthatok veled. Minek köszönhetem?

– Egy szenvedélyes éjszakának – felelte Ísy. Eivorÿ értetlenül nézett rá, amire elmosolyodott. – Nos, Äannersÿ gyereket vár, és én vettem át tőle az építkezés vezetését.

– Ó, már értem. Wšešorwr! Hát mondanám, hogy nézz körül nálunk, de azt már ügyis megtetted, illetve persze nézz meg mindent, amit csak kívánsz. Bárki ötlete volt, nagyon hálás vagyok neki.

– Ne udvarolj már, én se készültem más anyagból, mint bárki ebben az egész nagy tekergő Galaxisban.

Összemosolyogtak. Mindketten jól tudták, hogy ez Ninda-idézet, és Îðara professzor az, aki a Galaxist előszeretettel nevezi „tekergőnek”.

– Nem, te sem. De te vagy ebben az országban az, aki a legjobban emlékeztet őrá.

– Én csak az árnyék vagyok, ő hozza a fényt.

– Bölcs beszéd. Hát akkor tessék, itt tartunk. Ez az északi nyolcas szekció, tegnap reggel nyitottuk meg és hatvan sornál tartunk, már ami a kikarózást illeti. A növények is jönnek már, azokat most kezdik majd felfuttatni. Magas kultúrával dolgozunk, hat szinten helyezük föl a növényeket, úgyhogy elég nagy lesz a hozamunk. Már most nyolcvan öpnál tartunk, amire nagyon büszkék vagyunk.

– Igen, láttam a számokat. Nagyon szépen haladtok, Šoně, valójában csak azt nem értem, hogy rám mi szükség van itt.

– Hát például szépen mosolyoghatsz majd, amikor átveszed a kormánykitüntést mint az év legsikeresebb beruházásának vezetője. A többit bízd ránk.

– A kitüntetés nektek jár, Šoně.

– Melyikünknek? Negyven munkavezető és nyolcezer munkás van az ültetvényen.

– Akkor annak a nyolcezer-negyven embernek mind. De Ânnersý is sokkal többet tett énnám. Majd ő átveszi a kitüntetést, ha lesz. De nem lesz, vagy legalábbis idén nem lesz, mert a Dâërswnt fantasztikusan halad, már napi kétezer ësýn a kitermelésük.

– Hogy tudsz összehasonlítani egy úrbeli gázbányát egy légültetvényvel? Ez olyan, mint az Ìmi sodrásának sebességét összehasonlítani a šiinsütő hőfokával.

– Pénzbeli hasznosságuk alapján, természetesen. Ők jelenleg évi kétmilliósi hasznot hajtanak, mi pedig másfél milliót. De ez nem verseny, nem a kitüntetés a fontos, hanem hogy mi termeljük az oxigént... mekkora terület számára is?

– Ez jó kérdés – bólogatott élénken a munkavezető. – Pillanatnyilag már megnövekedett koncentrációt mutatnak a mérések a Dóëwr folyásától egészen az Andaýt-dombvidékig. Ebben benne van a Ransýën is, egy fémmegmunkáló üzem, akik egymaguk fölhasználnak egy öp oxigént.

– No látod. És még az elején tartunk. Ez az igazi kitüntetés.

Beszéd közben körbesétáltak a jókora térségen, ahol hamarosan az északi nyolcas szekció tápellátója lesz. Már annak az alkatrészei is ott voltak egy Lãrlãpon, a munkások minden sietség nélkül dolgoztak a lerakodáson és az összeszerelésen. S pillanatok alatt másodszer is ráterelődött a szó minden sýýndor kedvenc témájára.

– Azt hiszem, egy vagy két nap és megérkezik a dalverseny helyszínére – mondta Ìsy –, ott legalább láthatjuk.

– Öröm a szemnek, de a léleknek is – bólogatott Eivorý elégedett mosollyal. – Én neki köszönhetem, hogy van munkám. Valaha ott voltam a legelső kaýndími tüntetők között, amikor még az arcunkat sem mertük vállalni, porálarc volt rajtunk. Munkanélküli voltam, hát akadt bőven szabadidőm.

– Én is ott voltam – bólintott Ìsy. – Négy éve, amikor az első tüntetések egyik szervezője álrühában beszélgetett Ìdařa professzorral, aki mýřunak nevezte el, én is ott voltam, talán húsz lépésnyire a riporter mögött. Rajtam is porálarc volt, és fehér sivatagi kýně.

– Én kivétitőről néztem két utcával arrébb – nevetett Eivorÿ.

– Én is ott voltam, ahol Így – szólalt meg mellettük egy munkás, aki közben tápoldatos csöveket illesztett össze. – Csak én a riportert majdnem szemből láttam, a mÿrut meg oldalról.

– No lám – mondta Így –, mindannyian ott voltunk. Közvetlen közelből láttuk a történelmet.

– Igen, Így – a munkavezető megcsóválta a fejét –, azaz mégsem. Akkor még nem. Amikor viszont már maga a történelem fordult meg Káÿndim utcáin, akkor azt csak mi néztük, alighanem itt az összes munkás meg jómagam. De *te* akkor már csináltad.

A lány vállat vont.

– Ugyan már. Én csak besegítettem itt-ott. Tudjátok, mit mondott Ninda: a történelem nem vár senkire, a történelem az lezajlik.

– Azt is mondta – felelte a munkás –: A történelemnek nem sürgős, a történelem ráér. Neked nem ér rá, mert te most akarsz jobban élni, nem akkor, amikor a történelemnek majd megfelel.

Ísy fölkacagott.

– Ha ezt Kÿÿreàn most hallaná... hát meg is érdemelné, hogy hallja, lépten-nyomon mindenki Ninda mondásait idézi.

– Nála van a tudás fénye – mondta Eivorÿ.

– Hát ez kétségtelen. Hÿmm-hÿmm, de azt még nem tudom, hogy végül is mit fogok én itt csinálni mint építésvezető. – Így odalépett az egyik ládához és elkezdte kiszedegetni a pontos rendben elhelyezett alkatrészeket. Egykettőre összerakott egy elágazást. – Így valahogy?

– Igen, Így, így, de most végeredményben mit csinálsz?

– Dolgozom. Tudod, én itt fizetést kapok, akárcsak ti, Šonè, és úgy gondolom, hogy tennem is kellene érte valamit. De mit irányítsak rajtatok? Itt minden megy a maga útján, ahogy kell.

A munkavezető csipőre tette a kezét.

– No figyelj. Miért nem kérdezed meg Ânnersÿt, hogy ő mit irányított? Mert ő nem csöveket rakott össze, ott legalábbis biztosan nem, ahol én voltam. Értékelem a munkakedvedet, de nem kaptál valamiféle eligazítást, hogy mi lesz a dolgod?

A lány tünődve ráncolta össze a homlokát, egy pillanatra a keze is megállt, aztán folytatta a munkát.

– Ez nagyon jó kérdés, Šonè. Nem, nem kaptam. Lehet, hogy mindenki azt gondolta, hogy majd valaki más elvégzi. Ânnersÿ szépen kilépett, ahogy kell, az adminisztrátor adminisztrálta a változást, a személyzetis fölkért engem, a... mindegy, szóval mindenki megcsinálta azt, ami a dolga, és semmi mást. Ez nyilván olyasvalakinek lenne a dolga, aki nem is létezik. Igazad van, megkérdzem Ânnersÿt, majd munka után. Holnap pedig azzal kezdem, ami kétségkívül része a munkakörömnek: elmegyek a koordinátorhoz és megtudakolom, hogy mi ez a fejetlenség. Mert akkor máshol is ez van.

pd-17 fogadtatás

„Csak két olyan munkám volt életemben, amit nem szerettem, és mindkettő Szindoriáról szól. A diplomáciai ügyvivői pozíció – egy idő után, amikor már be kellett látnom, hogy nincs esélyem az ellenséges rendszerrel szemben – és a miniszterelnökség, kezdettől fogva. Egyszerűen nem ebből az anyagból készültem.”

Ámmaít Ídara:

*Az elmaradt szindor forradalom,
12.*

Hinanarva
Ámhalgin Súfauri
43701. muhat lilgamíszan
773

Kellemes meglepetés volt, hogy az anarok nem csináltak népünnepélyt Ninda országukba érkezéséből.

A Társaság adatai szerint Anarva lakóinak nyolcvan százaléka Ninda-rajongó volt, elsősorban énekesnői minőségében; de már lezajlott egy kisebb reform a kormány politikájában, aminek az ösztönzőjeként őt nevezték meg: nagyobb hangsúlyt fektettek a szegények felzárkóztatására, és változtatásokat hajtottak végre az egészségügyi rendszerben. De mégsem volt ünnepség, egészen hétköznapi volt a fogadtatás. Az *Ámhalgin Súfauri* suárjában találkoztak: eljött Andovon kulturális miniszter, Tralvon, a rendezvény igazgatója, Án, egy Nindánál alig idősebb fiú, az ország egyik legnagyobb énekes sztárja és Omvirton, énekesnő. Ez a kettő tagja volt a zsűrinek, a többi zsűritag most is éppen fellép, van, aki külföldön. De hamarosan itt lesznek.

– Kedves Ninda – kezdte a miniszter, magas, testes, kerek orrú férfi, akinek fekete haja furcsán, a füle előtt két sávban egészen az álláig haladó fehér hajban folytatódott –, köszöntelek Anarva Köztársaság kormánya és a magam nevében, és köszönetet mondok neked, amiért eljöttél hozzánk. S akkor ezzel az én szerepem véget is ért.

S kezdett fordulni, mint aki már indul. A többiek együtt nevettek Nindával.

– Látod, már megtanultuk, hogy te nem sokra tartod a politikusokat.

– Azért szóba állok veletek – mosolygott Ninda, és helyet foglalt. Egy kis tanácsteremben voltak a suár nyilvános részén. Ninda a suarihunon át jött, ezen a négy emberen kívül még senki sem látta idelent.

– És a formáságokat sem szereted. – A rendezvényigazgató odahúzott egy széket magának. – Így aztán nem rendeztünk semmilyen ceremóniát.

– Örülök neki. Nos, mi a program, tudtok-e mondani erről valamit?

– Holnap kezdődik a buli – mondta Án, aki éppen olyan kék pólóban és nadrágban jött, mint a miniszter, és semmi extravagáns nem volt a megjelenésében. De persze ez a művészneve volt, azt használta. – Délután találkozunk, tizenhatkor a tévéház egyik szobájában. Ja, persze neked lesz egy útikalauzod. Tartunk egy megbeszélést, ott mindent elmondanak, amit a zsűrizésről tudni kell, nem te vagy az egyetlen, aki először van itt, például én is. És tizenkilencor kezdünk készülődni, ruha, smink, minden. Húszkor begyűjtjük a tüzet és jöhetnek a srácok. Huszonnégyig tart, aztán szépen hazamegyünk aludni, mint a jó gyerekek. Így megy minden este. Két nap a selejtezők, a harmadik az elődöntő, a negyedik a döntő.

– Nálunk huszonöt rész egy nap – magyarázta Tralvon –, illetve száz részig tart, hogy világunk megforduljon tengelye körül, és ez idő alatt mi négy napot számolunk. Ma zöld nap van, a harmadik a négy közül, úgyhogy még éjszaka is világos lesz.

Ninda bólintott, értette. Jó néhány világon megfordult már, és még többnek ismerte a jellemzőit. Hinanarvának nem nézett utána ebből a szempontból, úgy gondolta, majd itt megtudja. Azt nem kérdezte meg, hogy milyen színnel jelölik a többi napot, de rögtön megtudta, amikor egy limlivel később kiléptek a suárkapun, és a szemközti épület homlokzatán megpillantotta a nemzeti zászlót. Vízszintesen sávozták pirosra, sárgára, zöldre és kékre. Nagyszerű. Szindorián és még többhelyütt ez a zínsor a szabadság jelképe, itt viszont a nemzeti zászló, és egyúttal a naptár. Aranyos.

A fogadóbizottság is ott volt, de nem tolongtak körülötte, megálltak arrébb, hagyták, hogy a négy lány a maga módján ismerkedjen a panorámával. A suárkapuval szemben épületsort láttak, szemlátomást voltak közöttük szállodák, üzletházak, éttermek, a csillagszerte ismert jelzések mutatták őket. Az épületek sora mindkét oldalt kanyarodott, egy nagy kör vagy félkör belsejében voltak. Vagy háromszáz rígin nyílt tér volt köztük és az épületek között, ahol jöttek-mentek a járművek és az emberek. A teret okkersárga, narancs és barna mintás kövezet borította, amin néhány vaskos törzsű, terebélyes fa bújik ki a törzsüknél alig szélesebb lyukakon át. Az épületek mögött magasba nyúló hegláncot láttak, s mivel Hinanarva is csak részlegesen lakhatóvá tett világ, tudták, hogy a hegyek csúcsán már nincs levegő. Ez látszott is rajtuk, az oldalukat borító zöld növényzet egy bizonyos magasságon elfogyott, afölött csak kopár sziklákat láttak.

A térnek hatalmasnak kellett lennie, hogy elférjen benne a suárkikötő – az *Ámhalgin Súfauri* éppen akkora volt, mint az *Aulang Laip*, s úgy tornyosult a tér közepén, mint egy hegy.

– Azért – szólalt meg Szinensi a mentálison – mi eléggé rákényszerítjük a kereskedelmi partnereinket, hogy a hajóink méreteihez igazítsák az építkezésüket.

– Nem muszáj – jegyezte meg Aini. – Csak ahol azt akarják, hogy a hajóink le tudjanak szállni. És ott is választhatnak a lakott környékektől kijebb eső területet, mint Saunison is.

– De általában nem ezt teszik – mondta Ninda. – Szindorián mind a négy suárkikötő a város belsejében van. Gondolom, ahol kieső környéket választanak, ott is megtelepednek az üzletek a suárkapuk környékén, és a nyomukban terjeszkedik a város.

– Hát persze – felelte Szinensi. – Itt viszont a suárkikötő köré építették ezt a városrészt. Ennek a világnak nyilván nem a teherforgalom a legfontosabb, hanem a turizmus és a tőlünk kapott szolgáltatások.

Odaballagott a helybeliekhez és élőszóval is megkérdezte.

– Ha jól sejtem, nálatok nagy fontosságot tulajdonítanak a mi hajóinknak.

– Hát hogyne – mosolygott Andovon. – A külkereskedelmünk fele a Testvériséggel bonyolódik le, a turisták háromnegyedét a ti hajóitok hozzák és viszik. Minden üzlet arra rendezkedett be, hogy a hajóitokon érkeznek a vásárlók... vannak helyek, amik csak akkor nyitnak ki, amikor egy kereskedőhajó áll a kikötőben.

– Akkor, gondolom, az üzleti életetek nagy része itt összpontosul a kikötőben.

– Mintegy kilencvenkilenc százaléka. A kikötőtértől távolabbi városrészekben csak néhány élelmiszerüzlet és más kisebb vállalkozás van.

– Nahát...

– No, annyira nem probléma, a város nagy ugyan, de nagyon fejlett a közlekedésünk.

Ez látszott is, a tér legkülönbözőbb pontjain pillanatonként szálltak le kis légi-kocsik, egy emberrel vagy egy családdal, s már szálltak is föl, amint azok kint voltak. Feltűnő volt a légi-kocsik egységessége, akárcsak Szúnahaumon: négy-öt-féle méretűek voltak, de egyforma stílusúak, és mind egyszínű. Sileni tízféle színt számolt meg. Aztán átvágtak a téren, gyalog, ahogy szokták, elvegyülve a sokaságban.

Egy áruháznál érték el a tér szélét, meglepően könnyen, pedig a járókelők láthatóan felismerték Nindát, de beérték széles mosolyokkal és az itteni köszöntő mozdulattal: feltartott tenyérrel balra-jobbra integettek. Ninda visszaintegetett nekik, és belépett az áruházba. Szinensi balra indult az utcán, Aini pedig Silenivel jobbra.

pd-18 úrhajószalon

„*Es csak beszélgetett, beszélgetett mindenkivel.*”

*Sileni:
Ninda élete,
40.*

Az áruház meglehetősen emlékeztetett a szüni kereskedőhajók suárjaira. Derékszögű utcák haladtak végig a földszinten, köztük üzletsorokkal. Ninda később fölment az emeletekre is, azoknak is ugyanilyen volt az alaprajza. Eltérően a suárok-tól, ahol az üzleteket összekeverve helyezték el, itt tematikus rendet követtek: egy soron voltak a játékboltok, a mellette levőn az ékszer- és ajándéktárgyüzletek, s így tovább. Ninda ismerősként pillantott egy boltra, ahol kis úrhajók modelljei voltak kirakva, s ahogy odalépett, máris megjelent egy eladó. Akárcsak Tuolrén. De ez hibátlanul beszélt a szünit, és persze a nevéen szólította.

– Köszöntelek a Davri üzletében, Ninda. A nevem Szimi Anvorkon. Miben lehetek segítségedre? Nagyszerű kishajóink vannak, bár a te számodra ezek csak játékszerek, hiszen a Testvériségből jöttél.

– Azért megnézném őket – pillantott föl Ninda a modellekről az eladóra. Fiatalember volt, háromszázon innen, szüni naptár szerint.

– Természetesen. Kitűnő szimulátorunk is van. Ezt különösen ajánlom figyelmedbe. – Ninda elé csúsztatott egy modellt, ami akkora volt, mint egy salátástál, és úgy festett, mint egy erős hízókúrára fogott légikocsi. – A legújabb modellünk. A neve Avalo 4-es. Nyolc kétszemélyes kabin, minden kényelemmel felszerelve, és nagyon biztonságos, kettős APR rendszerrel van ellátva, magától értetődően a négyes fokozatú Orlan-héjazat itt már alapkövetelmény. Technikailag egy gyerek is elvezetheti. – Beszéd közben fürgén nyitogatta a modellen levő ajtócskákat, amik kétségkívül nem léteztek az igazi hajón, a belső szerkezet bemutatását szolgálták. – A kommunikációs rendszere mindent tud, amit a hipertéri hírközlésről tudni lehet, természetesen gondoltunk minden lehetséges vészhelyezetre... igen, parancsolj – pillantott Nindára, aki fölemelte egy ujját.

– Bocsáss meg, de én ezekből egy szót sem értek. Hogy érted azt, hogy „technikailag egy gyerek is elvezetheti”? Hogy lehet egy hajót másképpen elvezetni, mint technikailag?

– Nos, jogilag egy gyerek nem vezethet úrhajót. A spirálkarnak ezen a részén biztosan nincsen olyan világ, ahol úrpilóta-igazolvány nélkül szabad lenne. Nagyon meg lennék lepve, ha bárhol a Galaxisban létezne ilyen. De ilyen kicsiny hajóknál, ahol a legkritikább esetben van a fedélzeten két pilóta, elvárás, hogy ha azt az egy pilótát baleset éri, bárki más is képes legyen segítséget hívni és biztonsá-

gosan kikötőbe vinni a hajót. Akár egy gyerek is, csak tudjon olvasni. Előfordult már ilyesmi, nem is egyszer.

– Értem. Sok ilyen hajót adtok el?

Anvorkon mosolygott.

– Ez tényleg vadonatúj modell, öt éve jött ki, a te időszámításod szerint. És tíz-millió palanba kerül. Eddig hármat adtunk el, és nagyon meg vagyunk elégedve a forgalommal.

Nyilvánvaló volt számára, hogy *Az Első Szian* bevételeiből Ninda könnyedén meg tudna venni egy ilyen hajót, de természetesen tisztában volt vele, hogy nem fogja megtenni. Nem a pénz miatt – még ajándékba sem kellene neki. Mihez kezdene egy úrhajóval egy szúni, aki úrhajón él?

De ő volt Ninda, és Anvorkon számára nem létezett nagyobb megtiszteltetés, mint övele beszélgetni.

– Ki vesz meg egy ilyen hajót?

– Magánemberekre is számítunk, de az első hármat cégeknek adtuk el. A cégvezetők gyakran kényszerülnek sürgős csillagközi utakra, amiket az ilyen kishajókon gyorsan, a rangjukhoz és anyagi helyzetükhöz illő luxusban és adott esetben az ügy lebonyolításához szükséges munkatársaikkal tehetnek meg. De ha valaha ismeretségbe kerülnél egy cégvezetővel, aki saját hajó vásárlását tervezi, ne ilyet javasolj neki. – Anvorkon lépett egyet balra és közelebb húzott egy másik modellt, egy hosszabb, még vaskosabb testűt. – Hanem effélé. Óriási, huszonkét haurgí kapacitású raktér, négy kabin, szükség esetén tizenhat fekhely. Mindent tud, természetesen, amit egy céges hajónak tudnia kell.

Ninda szelíden felmosolygott rá.

– Te pontosan tudod, hogy az én közreműködésemmel egyetlen hajót sem fogsz eladni.

A férfi visszamosolygott.

– Viszont az a munkám, hogy ezekről a hajókról beszéljek, és egyszer az életben adódik ez a rendkívüli szerencse, hogy *veled* beszélgethetek. Ezen a világon most bárki boldogan cserélné velem.

Ninda kurtán biccentett.

– Akkor ne hajókról beszéljünk. Vagyis de, csak másképp. Hogyan választottad ezt a munkát?

– Ó, én imádom az úrhajókat. A szabadnapomon mindig másik típust vezetek a cégünk kínálatából, általában elmegyek a barátnőmmel valamelyik holdunkra, vagy ha több időnk van, akkor az egyik közeli naprendszerbe. Két vásárló között pedig szeretek beülni kicsit a szimulátorba... nincs kedved megnézni?

– Örömmel – felelte Ninda, és követte a férfit a szomszéd helyiségbe.

Ahogy az ajtó kinyílt, egy úrhajóban találta magát. Barnával párnázott, arannyal díszített felületek, egy sor ülőhely, néhány képernyő és kezelőműszer.

– Nem tudlak helytel kinnlani – mondta Anvorkon –, itt minden csak holokép. Ez egy Inton kishajó vezérlője. Persze az összes helyiséget ide tudom hozni, mind a

húszféle típusból, amiket forgalmazunk. – Apró fémgolyót nyújtott Nindának. – Ezzel a kis segédeszközzel bármilyen kapcsolót működésbe hozhatsz, a szimulátor beméri a koordinátáit, tudja, hogy mit vetített oda, és már mutatja is, mintha igazából megnyomtad volna azt a gombot.

Ninda bólintott és odatartotta a kis golyót az egyik ülés karfáján levő gombhoz. Az ülés hangtalanul hátradőlt.

– Így bizony. Mivel ez egy elég drága hajó, természetesen ilyennel is rendelkezik – ezzel Anvorkon odalépett egy fali kapcsolótáblához és működésbe hozta egy másik golyócskával. A falak barna kárpitozása mélysárgába fordult, majd mohazöldbe. Az ülések barnák maradtak. – Minden helyiséget külön lehet színezni, az üléseket szintén. De persze el is indulhatunk. – Már a központi vezérlőasztalnál állt és „megnyomott” néhány gombot. – Itt egy kicsit tudunk csalni is, minthogy ez egy szimulátor, ezért egy szempillantás alatt ott teremhetünk, ahol akarunk... azaz nem egészen, mert csak négy világot ismer. Ez elég ahhoz, hogy bemutassuk a csillagközi kezelőszerveket. – A főképernyőn ekkor egy vöröses sivatagvilágot láttak a magasból, a közepén hegylánc húzódott végig, ami kettéválva egy hosszúkás, zöld területet ölelt körbe. – Ez Hinanarva. Itt áll a hajód... ránagyítok, már látod a kikötőteret is a hajó körül. Persze valójában nem az *Ámhalgin Súfaurit* látjuk, hiszen ez felvétel.

Ninda elnézte kicsit a légifotót.

– A hegyeken túl már nincs levegő, metángáz van, amit nem lehet belélegezni. Abból készülnek többek között a hajóink is. – Gázból?

– Pontosan – nevetett a férfi. – A metán egy szénhidrogén, amit át lehet alakítani más szénhidrogénekké, és műanyagokat gyártani belőle. A hajóink törzse hatvan százalék műanyag és negyven százalék fém. Akárcsak nálatok és mindenütt.

– Hát... én nem is tudtam, hogy miből vannak a hajóink.

– Nem ez a szakterületed, te máshoz értesz. Én is olvastam a könyvedet, egyszerűen csodálatos.

pd-19 városszél

„Így van, én nem hittem, hogy Ninda a gondolat ekkora óriása. Nem mertem elhinni. De az, amire még álmomban sem gondoltam volna, amikor Szúnahaumra érkezünk és ide-oda mászkáltunk ezen a világon, hogy a házat betölti majd a gyerekzsivaj, és azok nem mind az én gyerekeim lesznek.”

*Hait Kirisz:
Emlékiratok,
47.*

Ninda még egy jó derkit csavargott az áruházban, nem csekély feltűnést keltve, de megszokta már, és az anarok nagyon kedvesek voltak. Mindenki mosolygott rá és integetett neki, de egyébként nem zavarták. Persze itt is egy csomó beszélgető-partnerre akadt, akik a legnagyobb szerencsének és megtiszteltetésnek tartották, hogy elcseveghetnek vele Hinaraváról, az itteni életről, a dalversenyéről vagy éppen *Az Első Szíanról*. Valaki utána nézett, az ötvenmilliós országban – ahol húszmillió gyerek élt – huszonnégy millió példányt adtak el, főleg az anar nyelvű kiadásból, de itt sokan beszélnek az enra, a halnkel és a sídi nyelvet is, és azokra is lefordították már a könyvet. Mindenki ismerte a munkásságát, és sokan kívülről tudták a dalait, szúni vagy hinnul nyelven, olyanok is, akik egyébként egyáltalán nem értették ezeket a nyelveket.

Végül aztán kilépett az épületből a kikötővel átellenes oldalon, és elindult az utcán. Kereskedelmi negyedben járt, üzletközpontok egymás hegyén-hátán, de csak egyetlen utcányi távolságig az áruháztól. A következő sarok után már családi házak sorakoztak, egészen olyanok, mint Szindorián az a környék, ahol Vÿhauteének laktak, csak sokkal kisebb telkek tartoztak hozzájuk. A legtöbb ház közvetlenül a szomszédja mellé épült, s ha volt is kertje, az nem az utcafronton. Itt drága a hely, állapította meg Ninda, és egykettőre felmérte, hogy ez még nem a szegénynegyed. Ment tovább – és egyszer csak véget ért a város. Az út kifutott még néhány lépésnyit az utolsó ház után, aztán csak a zöld mező, ami hamarosan emelkedni kezdett, ez már a hegy lábazata. A mezőn néhány ember játszott valami labdajátékot, felnőttek, gyerekek vegyesen. Nyomban észrevették, és persze azonnal föl is ismerték. Röpködni kezdett, hogy „Ninda, Ninda”.

Az egyik férfi indult felé elsőnek. Szúni időszámítás szerint négyszáz körül járhatott, energikus mozgású volt, és könnyű sportruházatáról nyilvánvaló volt, hogy nem tartozik a szegények közé. Néhány lépésre Nindától meglengette a jobb kezét az itt szokásos üdvözlő mozdulattal, s a ballal elővett a zsebéből egy fordítógépet.

– Ninda? Köszöntelek nálunk. Segítségére lehetek valamiben?

A többiek is közeledtek már, abbahagyták a játékot, hát persze, rendkívüli, különleges alkalom, hogy Nindával találkozhatnak.

– A várossal ismerkedem – felelte, és visszaintegetett az érkezőknek –, és úgy gondoltam, megkeresem a szegénynegyedét. Aztán itt kötöttem ki.

A férfi elmosolyodott.

– Értem. Alv Ramszon vagyok, régóta tisztelőd. Akár a tenyereimen is elvinnéllek a szegénynegyedbe, csak hogy nálunk nincsen efféle.

– Szétszórva élnek a szegények? – kérdezte Ninda. Úgy tapasztalta, hogy ez nem jellemző. Ha egy szegény ember valamiképpen jobb módba jut, elköltözik valami szebb, jobb környékre.

– Az az igazság, hogy nálunk voltaképpen nincsenek szegények. Mint több más országban, nálunk is az a törvény, hogy mindenkinek munkát kell adni. Van egy bérminimum, ami elég a rendes megélhetésre, és a munkaügyi minisztérium szigorúan ellenőrzi, hogy ezt mindenki meg is kapja. Én a bíróságon dolgozom, és kapunk néha olyan ügyeket, hogy a minisztérium beperel egy vállalkozást, amelyik trükközik a bérekkel. Egyik feladatomban az, hogy felmérjem az alkalmazott és a vállalkozás anyagi helyzetét, és javaslatot tegeyek a bírónak egy olyan megoldásra, amivel az alkalmazott megkapja a kiesett bérét kamatostul, de a vállalkozás sem megy tönkre.

– Hogyan csinálod? – Ninda lehuppant a földre. A férfi követte példáját, és a többiek is leültek.

– Nos, tudom, hogy téged mindenkinek a munkája érdekel... sajnos az enyém nem túlságosan érdekes. Van egy cég, amelyik harminc alkalmazottjának nem számolta el az ebéidőt, pedig az a törvény szerint fizetett időnek számít. Csak hogy ők úgy írták a szerződést, hogy az a fizetett idő, amit a munkahelyükön töltenek, az ebéidőt viszont máshol fogyasztották el. Ezért az ügyvédjük azzal érvelt, hogy az a pénz nem jár. Százhusz munkanap telt el így, szóval nem csekély összeg. A bíró nem fogadta el a cég védekezését, és kötelezte őket, hogy fizessék meg a kiesett ebéidőket. Ekkor nekem át kellett nézennem a cég elszámolásait és kiszámolnom, hogy mennyi a legnagyobb összeg, amit egyben ki tudnak fizetni. Az derült ki, hogy öt részletben megoldható, vagyis mindenki egyszerre huszonnégy ebéidő árát kapja vissza. Kész, az ügyet lezártuk.

Ninda lassan bólintott.

– Mennyi időbe telik nálatok egy ilyen per?

– A galaktikus átlagnak megfelelő. Ha nincsenek problémás körülmények, három-négy nap alatt vége van. Bonyolultabb esetekre a bíró legfeljebb huszonöt napot szánhat. Hacsak persze nem kell valamilyen pótlólagos nyomozást végezni, vagy megvárni, amíg egy fontos, de éppen beteg tanú a bíró rendelkezésére tud állni.

Ninda bólogatott, és egy másik jelenlevőt kérdezett a munkájáról. Az kertész volt, a város szélén jókora darabon húzódó zöld területek gondozásáért felelt, hús automata tartozott a felügyelete alá.

– Érdekes munka – mondta –, ha lenne időm rá, szívesen megmutatnám, hogyan dolgozunk. Te nemigen láthatsz effélét az úrhajódon.

Ninda szelíden mosolygott, és nem szólt semmit az *Amhalgin Súfauri* szüni ízlés szerint kidolgozott, jókora parkjairól, amik közül az egyikben reggel még labdáztak Silenivel, s még kevésbé a jasszani házaikat körülvevő, szépen növényekkel jarrá-hisövényről, ami Ámmaítanak már fejmagasságig ér, és ők maguk ültették saját kezűleg. Egyik kirándulásukon találkoztak egy kertésszel otthon is, Dzsámunní-Ílfalgauriban, éppen egy akkora területet ásott fel, amin kényelmesen elfért volna egy falu. Körberajzolta a térképen, megérintett egy gombot, és három automata végigásta a területet két derki alatt. Közben a kertész kijelölte a további tenivalókat, hogy mit kell ültetni, és az ásórobotok nyomában ott repültek az ültetést végzők. Vagyis pontosan ugyanúgy dolgozott, mint ez a kertész, csak egy olyan világon, amiről az itteniek soha nem fognak hallani.

Később kapott egy hívást a Társaságtól, Argáulitól.

– Andker kep szanNikergosz szeretne találkozni veled, hamarosan odaérkezik Hinanarvára.

– Jó – felelte Ninda, és eltette a suagot.

A jelenlevők nagyot néztek.

– Értettem ám – mondta Aren Jovorton, akinek zöldség-gyümölcs üzlete volt a közelben. – És tudom, ki az, aki találkozni akar veled. A miniszterelnök arról a világról, ahol a lányod született.

– Jó – bólintott Ninda még egyszer. – Én mindenkivel szívesen találkozom.

A helybeliek változatlan nagy tisztelettel néztek rá. Nem volt már újság senkinek, hogy Ninda gyakran találkozik állami vezetőkkel, és pedig azok keresik meg őt – csekély számú kivétellel, amilyen a szindor és a dzsáuli elnök volt, de őket Ninda éppen azért kereste föl, hogy közölje velük, hatalmuk ideje lejárt.

pd-20 megbeszélés

„Semmit sem csinált másképpen azon a dalversenyen, mint a többi zsűritag. Magvas művészeti értékeléseket adott a fellépésekről, jó poénokat mondott, együtt játszott velük, és hát énekelt is. Mint a többiek. De valahogy ez is csak öregbítette a hírnevét.”

*Ámmaít Ídara:
Majdnem Ninda apja vagyok,
63.*

Hinanarva
620. 84., kék nap
16

Amikor Antavi elkísérte a teremhez, Ninda besétált, szokásának megfelelően bólintással üdvözölte a jelenlevőket, és helyet foglalt a nagy nyolcszögletű asztal mellett. Már hárman ültek az asztalnál, természetesen mindannyian nagyon örültek neki, bár ezt igyekeztek csak visszafogottan juttatni kifejezésre.

– Pillanatokon belül itt lesznek a többiek is – közölte az egyik lány, Omanki, aki névtáblát viselt és az asszisztensek piros pólóját. – Ha bármi kívánságod van, csak tudasd.

– Nincs szükségem semmire – felelte Ninda barátságos mosollyal.

Mint mindenki, ő is kapott egy pohár gyümölcslet, egy olvasót a szükséges tudnivalókkal, és egy kis készüléket, amit érdeklődve tanulmányozott. Műanyagból készült, kör alakú táblácska volt nyélre erősítve. A nyélen volt egy kis tolóka, amit előre-hátra lehetett tologatni, és ettől a táblán elfordult egy lyukacsos lap, amitől különböző számú fekete korong vált láthatóvá, egytől kilencig, vagy ha egészen a nyél vége felé húzta a tolókát, akkor egy korong sem látszott. Sem a rendeltetése, sem a kezelése nem igényelt magyarázatot.

– Akkor hát mind együtt vagyunk – állt fel hamarosan egy kékesre színezett hajú férfi. – Szeretettel köszöntelek mindnyájatokat a zsűri előzetes megbeszélésén, és máris bemutatok mindenkit, hiszen többen is először vannak köztünk. Ülésrend szerint fogok haladni. Én Engar Ramvoklon vagyok, zeneszerző, ezen a megbeszélésen én leszek az elnök. Mellettem ül Arinsz Omvirton asszony, az Andovir dalszínház alapítója és vezetője. Jalken nit-Szirankin úr, a hinnuldudi Rekkavan együttes énekese. Án, szólóénekes. Imvijlun, magánénekes Sídifarun világaról. Ninda, magánénekesnő a Testvériségből. Karvon Antahimandroszinné úr Szavanszról, zeneszerző és énekes, a Rombo Holdjai Egyesített Színházának vezetője. Valamint Ęryna, a Laumēnis együttes énekesnője Hinnuldudról. Mi leszünk a tizenhatodik dalfesztivál zsűrije, és az a feladatunk, hogy kiválasszuk a jókat, a

még jobbakat és a legjobbakat. A négynapos versenyen nyolcvanán indultak, negyvenöt egyéni előadó, huszonhat együttes és kilenc páros. Mi meghallgatjuk őket – a sorrendet sorsolás döntötte el, az olvasókon már eszerint szerepel a névsor – és véleményt mondunk a fellépésükről. Nem kell minden esetben mindenkinek megszólalnia, de szeretnénk, ha legalább négyen mindig kifejtenek a gondolataikat pár mondatban. Ezt követően értékelünk a táblák felmutatásával. Nulla pont a legrosszabb, kilenc a legjobb, de azoknak, akik először vannak közöttünk, el kell mondanom, hogy még soha nem adtunk hármasnál rosszabbat. A hármas és a négyes is nagyon ritka. A pontszámokat összeadjuk, és a selejtező legvégén derül ki, hogy ki lesz a húsz legjobb, akik bekerülnek az elődöntőbe. Ma és holnap tartjuk a selejtezőt, holnapután az elődöntőt, ami egyetlen nap lesz, onnan csak öten jutnak tovább, és a döntőben közöttük alakítunk ki sorrendet. Hát ennyit előljáróban. Jó munkát kívánok magunknak.

Ramvoklon helyet foglalt. Pár pillanatilag csend volt a teremben, az asztal körül ülők egymásra pillantgattak, a falnál helyet foglaló asszisztensek vártak, hogy kapnak-e valami feladatot.

– Akkor hát – szólalt meg Ninda – én elkezdem. Meghallgattam a fellépőket... no? Mi baj?

– Semmi – nyomta el a mosolyát Ramvoklon –, csak arra gondoltam, le mertem volna fogadni, hogy te leszel az első, aki rátér a konkrét munkára.

– Hát ezért vagyunk itt – mosolygott Ninda. – Tehát meghallgattam őket, és szeretnék néhány szót szólni azokról, akik ma állnak színpadra. Nagyon ígéretes tehetségek vannak közöttük. Az Arilanda együttes kísérletező zenéje engem a Fongvir-Hertunra emlékeztet, ha mond nektek valamit ez a név. – Bólogattak, persze. – Viszont tetszik a Nik-Nak-Nuk is, azt gondolom, hogy az az eleven, játékos gyerekzene, amit ők csinálnak, nagyon népszerű lehet gyerekek és szülők körében is. A lányomnak is tetszik. Maradva az együtteseknél, a Karrud számomra erősen kérdéses, fantáziájuk az van, de nem vagyok meggyőzve az énektudásukról. Az az érzésem, hogy ha nem tudnak többet, akkor nem fognak továbbjutni. Ha viszont igen, akkor mutassák meg. A Viccelők... hát nem mondom, tényleg mulatságosak, de ennél több kellene. Az Okkentorvi nagyon jó, remekül énekelnek és nagyon jó dalokat írnak, gyanítom, hogy az élbolyban fognak végezni. Akárcsak a Fleflu. Ez nagyon komoly, művészi filozófiájú zene.

Sorban végigment az együtteseken, aztán a párosokon és végül az egyénieken, mindenkinek szentelt egy-két mondatot.

– Köszönjük, Ninda – bólintott Án, amikor Ninda az aznapi fellépők végére ért. – És ki fogja megnyerni a versenyt?

Ninda ráemelte nyugodt pillantását.

– Hát akinek a legtöbb pontja lesz, nem?

A fiú nevetett.

– De te előre meg tudod mondani, nem igaz?

Ninda szelíden elmosolyodott.

– Arbivaront kellene megkérdezned.

A helybeliek meglepődve nevettek, a külföldiek nem értették.

– Ő egy híres itteni mindentudó – tájékoztatta őket Ninda. – A „politikusok” szavait elemzi és következtetéseket von le belőlük. Bolondság, de ha vannak, akik fizetnek ezért...

– Bocsáss meg, kérlek – hajolt előre Imvjlun, a magas, kopasz sídi –, mikor is érkezted te erre a világra?

– Tegnap – mosolygott rá Ninda.

– És már ilyeneket is tudsz?...

– Egy alkalmi beszélgetőpartnerem egyik félmondatából. Nos, én nem vagyok semmilyen mindentudó. Soha nem tudtam előre megmondani semmit, nem is jutna eszembe ilyesmivel kísérletezni. Nos, eleget szövegeltem, hogyan tovább?

Antahimandroszinné, a magas, idős szavanszi feltartott kisujjával jelezte, hogy figyelmet kér, és elmondta gondolatait ő is az egyes fellépőkről. Őt nit-Szirankin követte, aztán Ęryna, Án, és sorban a többiek.

– Akkor hát – kelt föl végül Ramvoklon – mehetünk öltözni és sminkelni. Jól állunk idővel, még két tized van tizenkilencig.

Ninda már délelőtt lefolytatott egy eszmecsérét Rinnen Szanalpon jelmeztervezővel, aki – magától értetődően – a rajongója volt, minden nyilvános szereplését ismerte, és nagyon kérte őt, hogy a műsorban is maradjon olyan nindás, amilyennek megismerték és szeretik.

– Bárki másnak valami látványosat javasolnék – közölte. – Még ebbe a műsorba is, bár itt igyekszünk a külsőségekre nem sokat adni, és főleg a zsűritagok öltözékében kerüljük a kirívó dolgokat, itt a versenyzők a főszereplők, és nekik sem a ruhájuk, hanem a hangjuk, az előadói tehetségük. De azért egy-két látványelem mindenkinek kell hogy legyen a ruháján, ha más nem, hát a színe. De téged arra kérnék, hogy abban legyél látványos, hogy nem vagy látványos.

Ninda bólintott. Esze ágában sem volt valamiféle pazar báli ruhába öltözni.

– Azt azért nem kérem, hogy vedd le a karperecedet – biccentett a bal keze felé a jelmeztervező, aki alig volt idősebb nála, de nagyon híres művész volt már. – Valamit nyilván jelképez, bár sosem fogom megtudni, hogy mit.

Ninda mosolygott és nem mondott sem igent, sem nemet.

– De mit szólnál egy honrakon hízméses fehér köntöshöz?

pd-21 Nomboka

„Elsősor csak csináltam egy interjút, ugye. Lehetett volna belőle egy kis színes is, ha Ninda nem az, aki. De egész pályám legfontosabb munkája lett, ami mindent megváltoztatott. Elsőként a szindorok életét.”

*Szillon Nomboka Marotomandi:
Útjaim Nindával,
74.*

Ēryna persze el volt bűvölve Ninda anyanyelvi sauninas beszédétől, nemigen hallotta a tévében a Zöld Golyó nyelvén beszélni, bár persze tudta, hogy ismeri a nyelvet. Ramvoklon azt mondta, hogy Ēryna Hinnuldudról érkezett, és valóban ott élt egy ideje az együttesével, de hát ők saunisiak voltak. Természetesen rögtön tisztázták, hogy saunisi normák szerint közeli rokonok.

– És neked köszönhetem, hogy itt vagyok – szögezte le. Vékony lány volt, olyan szőke, mint Ninda maga, de másfél fejjel magasabb nála. – A sissavy csiripelte. Akartak valakit Saunisról, miattad, hogy legyen ismerős társaságod.

Ninda furcsálkodó grimaszt vágott.

– És a többiek is valaki más miatt vannak itt?

– Dehogysis. Ők nem *Ninda*. Ha még nem vetted volna észre, itt mindenki imád téged és próbál a kedvedben járni. És amikor Aryntével együtt zenéltetek Hinnuldudon, azt az itteniek is imádták. Én is fölléptem már vele, nem is egyszer, nagyszerű volt, remek fej. Szóval itt imádnak téged, és valakinek az az ötlete támadt, hogy hívjanak meg egy saunisit. Persze azért nem találomra. Én is körbekergettem már egypár hangjegyet a színpadon.

Ninda jót derült a kifejezésen, és a többiekkel együtt kísétált a színpadra, amikor Umkon műsorvezető bejelentette őket. A színpad tarka fényekben úszott, diadalmas zene szólt, a közönség pedig boldogan tapsolt. Egymás után jöttek, és a taps hallhatóan fölerősödött, amikor a sor közepe táján meglátták Nindát. Fehér, szúni divat szerinti köntös volt rajta, két ujján hosszában vékony arany és fekete hímzés, geometrikus mintákkal, anar stílus szerint. Ezt Szanalpontól kapta, aki megmondta, hogy ez az övé is marad, mind a négy ruha, amit a verseny négy napjára kap majd. A hajában levő rubinkövces csatot is tőle kapta, az is az övé. A lábán levő fehér sarut ő hozatta az *Amhalgin Súfauri* egyik boltjából. Csuklóján ott volt a nindaran-haudzsi, mint mindig, s nyakában a két haunda. Szanalpon a lehetőségeihez képest tapintatosan, de mohón érdeklődött, hogy van-e rá mód, hogy viselje legalább az egyiket. Természetesen csak mindkettőt viselhette vagy egyiket sem, ő mindkét törzsnek egyformán tagja, de a dzserangok erről nem tudnak semmit, úgyhogy csak annyit felelt, hogy persze.

Jó időbe telt, hogy csillapuljon a taps, aztán Umkon elkiáltotta Omvirton nevét, mert ő állt hozzá a legközelebb, és máris tapsoltak megint. Mindenkit megtapsoltak sorban – Ninda kivételével. Amikor Umkon az ő nevét mondta, a tapsot hirtelen mintha elválták volna. Ninda előrelépett, meghajolt, s a nézőtérén ülő kétezer ember némán fölemelte a kezét. Ninda pontosan tudta, hogy ez nagyobb tiszteletadás, mint a taps.

Aztán helyet foglaltak a színpad előtti hosszú asztalnál, és Umkon bekonferálta az első fellépőt.

– Én? – pillantott Ninda Ramvoklonra, aki „tessék” gesztussal mutatott a tenyerével őrá, miután megtapsolták Ávin Arkevont, egy egészen fiatal, szüni naptár szerint csak százötven éves fiút. – Jó, elkezdem én. Ez nagyon jó volt, Ávin. Tetszik, hogy kétféleképpen használod a hangodat egyetlen dalban, tudsz úgy, ahogy én szoktam, szinte beszélve, és a végén egészen kieresztetted a hangod, és ez a kettő összeillik. Szépen szerkesztetted meg. Persze az énektudásod még csiszolásra szorul, de ahhoz idő kell. Jó úton haladsz azzal is. Egy jól megírt, jól előadott, jó dallal nyitottad meg ezt a versenyt, köszönöm.

– Te egyáltalán nem ismered a fáradságot? – tudakolta Nomboka három derkivel később, itteni idő szerint is késő éjszaka, a szüni óra szerint éjjel nyolcvankor a Haurgómi étteremben.

– Dehogynem – nevetett Ninda. – De ez a zsűrizés nem fárasztott igazán, ez csak játék. A zenét meg szeretem. Az andarvónit érdemes megköstölni.

– Az mi?

– Elég bonyolult étel, nemrég ismertem meg, egy távoli világról származik. Péksütemény, sajttal, gyümölcssel és magvakkal töltve, egy fűszeres mártásban, és hozzá tojás- és zöldségekötet. De én szomvanét fogok enni.

– Ritkán látlak húst fogyasztani.

– Ritkán fogyasztok húst, de előfordul. Most épp ehhez van kedvem. A szüni étrendben a hús eléggé másodlagos, inkább a halat szeretjük. Van azért népszerű húsételünk elég sokféle. Főleg szárnyasok.

– Tudod – váltott témát Nomboka, amikor a robotok letették eléjük a tálakat –, igazából nem azért örülök ám, hogy megnyertem ezt a fogadást, mert így ingyen vacsorázhatok ebben az étteremben.

Ninda reakciója a jól ismert szelíd mosoly volt.

– Valaha azt hittük, hogy te Szindoria számára jelentesz új korszakot. De ma már látszik, hogy az egész Galaxis számára.

Ninda nyugodt arccal csippentett föl egy zöldséggel összegyúrt, fűszeres húsgombócot, megmártotta a mártásos tálkában és bekapta.

– Azt hiszem – folytatta a nyurga tévés –, bátran állíthatjuk, hogy *Az Első Szian* korszakalkotó mű. Gondolom, nemigen követed figyelemmel az eladásokat.

Ninda nemet intett.

– Nem mondhatnám, de amúgy igen, jó könyv, mi is szeretjük.

– Néhány nap alatt többet adtak el belőle, mint a csillagszerte legnépszerűbb művek bármelyikéből, amióta azok léteznek. És mielőtt rámondod, hogy persze, az emberek a hírved miatt veszik, elmesélem, hogy eddig tizenöt ország nyekenként világaról szereztem be olyan adatokat, hogy az eladások megugrottak azután, hogy tévébeszélgetést rendeztek belőle, ahol a tartalmáról beszéltek. A tartalma miatt is veszik.

Ninda szenvtelenül pillantott rá és átfogta pálcikáival a következő gombócot. A fogri mosolyogva vette tudomásul a reakciót. Fölvett egy kis süteményt, ő is megmártotta a mártásban és elfogyasztotta.

– Tudod – folytatta aztán –, szerintem te vagy az első számú oka, amiért nagyon örülök, hogy most élek, itt élek... és nem mondjuk a Galaxis másik végén. Rendkívüli dolog az, ami a te kezéd nyomán végbemegy, egyik világon a másik után. Én pedig riporter vagyok, és te több munkát adsz nekem, mint a legtöbb ország. Aminek nagyon örülök, és ezért jutottam egyszerre két elhatározásra.

Ismét evett néhány falatot.

– Tudod, én már elváltam a feleségemtől. A gyerekeim nagyok már. Nos, néhány napja kiléptem a cégemtől és alapítottam egy saját stúdiót.

– Ó – mondta Ninda.

– Az a tervem, hogy főleg a te munkásságoddal fogok foglalkozni. Dokumentálni szeretném, hogy milyen hatást fejtesz ki a különféle világokon, akár közvetetten is. És az az igazság, hogy szeretnék jobban megismerni. Akkor is, ha az életről nem tudósíthatok, hiszen mélységes titok minden. Hát nem fogok tudósítani. De szeretném látni, hogy hol élsz, hogyan élsz.

Ninda kezében megállt a két pálcika.

– Igen, jól érted. Kérni fogom a Testvériségtől az állampolgárságot.

pd-22 elnökek 1

„És mit látsz, ha lenézel az idő fájáról? Lehullott leveleket, az idő lassan feledésbe merülő gyermekeit. Millió és millió nemzedéket hagytunk magunk mögött – millió és millió nemzedék jön még utánunk. De őket még nem láthatjuk.”

*Ninda:
A fény lúmái,
532.*

Hinanarva
620. 85., piros nap
9

Az Algevon étterem volt a város legelegánsabb helye – egyúttal az egész országé is. Nirvaszon elnök bocsánatot is kért ezért.

– Tudom, hogy te a legszívesebben valahol a város szélén egy kiskocsmában ennél pár szendvicset. De kérlek, viseld el ezt a helyet erre a kis időre, nem az én kedvemért, hanem a nép kedvéért. Elvárják tőlem, hogy a magas rangú külföldi vendégeket ide hívjam meg. Nemrég járt nálunk a sídi elnök, előtte a lilgart külügyminiszter. Aligha találsz olyan véleményt Anarvában, hogy ők jelentősebbek lennének nálad. Akkor pedig ez téged is megillet.

– Semmi bajom az ilyen helyekkel, Ralvi – felelte Ninda szenvtelenül. – Itt is csak emberek vannak.

– Megnyugtat, hogy ezt mondd. Egyébként hamarosan megérkezik a jaungai-maszi miniszterelnök, aki külön miattad jön, őt is meg kell hívnom ide. Volt olyan vélemény, hogy kössük össze a kettőt, költsünk itt el egy étkezést mindnyájan együtt, de megvétóztam. Úgy éreztem, arra még nehezebben tudnálak rávenni, hogy egyszerre két állami vezetővel étkezz.

– Ha örömet szerzek veled, megteszem – de egyébként nem reprezentálni jöttem, csak zsűrizni egy dalversenyen.

– Igen, természetesen. De itt is vagyunk.

A terem, ahová beléptek, igazán exkluzív külsejű volt, barna faburkolatú falakkal, ezernyi apró üvegdíszből álló csillárokkal, díszes asztalokkal és jól öltözött vendégekkel, akik közül kirítt a szolid feketébe bújt pincér. Egy szempillantás alatt ott termett.

– Elnök úr, tisztelettel köszöntöm éttermünkben. Megtisztelő jelenléte beara-nyozza ezt a napot. Kedves Ninda és Ninda családja, üdvözöllek benneteket. Erre parancsoljanak.

– Eredetileg te kaptad volna ezt a szívélyes üdvözlést – súgta oda Nirvaszon, mialatt az asztalukhoz mentek –, és még sokkal, de sokkal hosszabb lett volna. Majdnem elnöki rendeletet kellett kiadnom, hogy megakadályozzam.

Ninda felkuncogott, s a kis társaság megállt az asztalnál, ahol – az illemszabályoknak megfelelően – ülve fogadta őket az elnök felesége.

– Ó, Ninda, milyen öröm, hogy megismerhetlek – nyújtotta felé a kezét. – Arinna nin-Szeruttal vagyok. Kérlek, foglaljatok helyet az asztalomnál. Ti bizonyára Ninda családja vagytok, kérlek, tüntessetek ki társaságotokkal.

Sehol nem fordult még elő Hinanarván, hogy valaki kérdéseket tett volna föl a két nagylánnyal és a kicsivel kapcsolatban. Még a nevüket sem kérdezték meg, de a Nindát megillető rendkívüli tiszteletben és figyelmességben ők is részesültek.

Az előételt, a szindor módra készült lÿŕsnasi salátát lebegő tálcán egy pincérlány hozta be és tálalta fel kedves mosollyal. Jó étvágyat kívánt és távozott.

– Nálunk az a szokás – vette föl a villáját az elnök –, hogy étkezés közben üzlet-ről vagy politikáról is szabad beszélni. Nincs kifogásod ellene?

– Nincs – felelte Ninda –, bár meglepsz ezzel, nem tudtam róla, hogy bármelyikhez közöm lenne a kettő közül.

– Talán annyiban mégis, hogy egy itteni cég veled szeretne dolgozni, és engem kértek föl, hogy közvetítsek.

– Ha az alapítványra gondolsz...

– Nem, személy szerint rád. Szeretnének fölkerüni egy filmszerep eljátszására.

Ninda fölfonta a szemöldökét, de nem szólt semmit, csak miután lenyelte a falatot.

– Én nem vagyok színésznő, Ralvi.

– Szerintük igen. Már kiszivárgott egy-két hír arról a rajzfilmről. Több filmjük is van tervezés alatt, amikben te lehetnél a főszereplő. Mindenben alkalmazkodnának az időbeosztásodhoz, és természetesen csillagászati gázsit kínálnak.

Ninda lassan megcsóválta a fejét.

– Nem megy, Ralvi, sajnálom. Belátható időn belül nem. Belőlem is csak egy van, és olyan szintű kötelezettségeket vállaltam, amik mellett nagyjából ez a dalverseny a leghosszabb elfoglaltság, amit még megengedhetek magamnak. Pár év múlva – mármint a mi időszámításunk szerint – már ezt sem vállalhatnám.

– Megértem, de a cég arra is felkért, hogy ez esetben mondjam azt: ők tudnak várni. Rád megéri.

– Értem. Nos, lehet, hogy hosszú ideig kell várniuk, de megígérem, hogy ha belefér az időmbe és úgy érzem, hogy képes is vagyok rá, fel fogom hívni őket.

– Az ő nevükben is köszönöm. Ennél többre e pillanatban nem is számítottak.

Megjelent egy pincérfiú az első főfogással, ŷstranda módra készült sült hallal, leikon trāvanis, vuoryndas burgonyával. A hal fölött *Az Első Szian* sikeréről beszéltek, és arról, hogy akar-e Ninda több könyvet is írni. Igen, felelte, vannak ilyen tervei, most azokból a beszélgetésekből készül összeállítani egy kötetet, amiket különböző világokon folytatott emberekkel.

– Az életedet nem akarod megírni esetleg? – érdeklődött az elnökné.
– Most? Alig múltam kétszáz.
– De éltél és tapasztaltál annyit, mint mások háromszor ennyi idő alatt.
Ninda tűnődve pillantott a tányérjára.

– Úgy gondolod? Szerintem nem. Az igaz, hogy az első évszázadomban, Szindorián sok szörnyűségen mentem át, de mások is. Azóta pedig – mit éltem és tapasztaltam? Védett, nyugodt, biztonságos életem van a Testvériség hajóin, de ha kiszállok valahol, akkor is. Ez minden szűnira igaz. De engem még külön is védelmeznek, most is itt van a mennyezet alatt az Uori. Miről írjak?

– Te bármiről írhatasz – mondta az elnök. – Az emberek egymás kezéből tépnék ki az olvasókat.

Ninda elmosolyodott a kifejezésre. Sileni felkuncogott, ahogy elképzelte.

– De miért éppen az életemről írnék?

– Mert egyedül te tudod a saját szemszögedből megírni. Tudom, mindenki ír rólad egy-egy könyvet; nemrég beszélgettem a barátoddal, Nomboka úrral, interjút szeretett volna készíteni velem, ha már miattad amúgy is idejön hozzánk. Meg is lesz az interjú, de a hiperfonbeszélgetésünk során elsősorban rólad beszélgettünk. Ő már írt egy csomó könyvet, összegyűjtött riportjait adta ki, meg különféle országok politikai történeteit foglalta össze. Most rólad ír könyvet, a veled kapcsolatos élményeiről, gondolatairól.

Ninda bólintott. – Igen, említette.

– De olyan könyvet, amit Ninda ír önmagáról, egyedül Ninda képes írni önmagáról – jegyezte meg az elnökné.

A férje rámosolygott. – Ezt szépen mondtad.

– Köszönöm, szívem. Képzeld csak el, egy könyv, a borítóján a te kedves arccal, és csak annyi állna rajta: *Ninda*.

Ninda szokott szenvtelen arcával nézett szembe az elnöki párral, és lassan, tűnődve ingatta a fejét.

– Nem, Arinna, ha én könyvet írnék magamról, nem az én arcom lenne rajta. Hiszen nem is rólam szólna, hanem élményeimről, amiket megéltem és megélek majd ezután. Szerintem... hing-hing, van Harran Szomv Allukinak egy lúmája az időről. *Az idő olyan, mint egy fa, és mi vagyunk rajta a levelek. Kinövünk, zöldelünk, lehullunk.* Én is egy ilyen levél vagyok az idő fáján. Szerintem erről szólhatna az a könyv.

A harmadik pincér, egy újabb lány hozta a középső fogást: savanykás ardsinkrémet jogratszeletekkel, ílvadzsiep ómgival. Egészen olyan volt, mintha magán Szúnahaumon készült volna.

pd-23 jövőmúzeum

„Vajon létezett-e háború az emberiség történelmében, ahol egyszerűen az volt a cél, hogy harcképtelenné tegyék az ellenséget, és nem törekedtek a válogatás nélküli gyilkolásra, katonák és civilek tömeges elpusztítására? Talán csak a gyerekek játék háborúi.”

*Ílgaszaumi,
A fáhaut háborúk története,
10. sómir, 1. singir*

A második főfogásról az elnökné elmondta, hogy anar specialitás, jorvonnak hívják. Kocka alakúra vágott sertéshús, fűszeres sajtos-paradicsomos töltelékkel, öt-féle zöldségből álló körettel. Sileni csak bekapta az első kis kockát és máris fülig ért a szája.

– Imádja a csípőset – magyarázta Ninda, aki még nem vett az ételből.

– Nem csípős – felelte Sileni teli szájjal. – Csak nagyon finom!

– Á, értem.

– Ó, nem, tényleg nem csípős – rázta a fejét Arinna. – Nálunk az étrend mostanában a kifinomult ízek felé tolódott el, amiben ez az étterem is játszott némi szerepet. Hinnuldudon, ahonnan én származom, nagyobb divatja van az erős fűszereknek. Elnézést, tudjátok, én kultúrtörténész vagyok, és a gasztronómiatörténet az egyik területem.

A jorvon alatt gasztronómiáról beszéltek, aztán feltálták a salátát: nit-horikkin, citrusgyümölcsökből és apró bogyósokból, juttun öntettel és reszelt ni-jakkivun sajttal. A végén pedig a desszertet: nít kly dröan volt, jalar édesség, vékony tészta- és krémrétegek egymáson, kicsiny falatkákra vágva és megszórva apró, tarka dā cukorkával.

– Vagyis – foglalta össze Szinensi – egy szindor, egy saunisi, egy szúni, egy anar, egy hinnul és egy jalar étel.

– Pontosan így van – érkezett a válasz a hátuk mögül, egy alacsony, testes embertől, aki egyenruhaszerű fehér kabátot és csúcsos fehér sapkát viselt. – Így állítottam össze a menüt, a jelenlevők nemzetisége szerint, amint hivatásom szabályai előírják.

– Bemutatom Nosszi Limkalvon urat – az elnökné kissé meghajtotta felsőtestét az érkező felé –, az étterem séfjét és tulajdonosát.

A séf meghajolt, amit az asztalnál ülők mind viszonztak.

– Megtisztel, asszonyom – állt meg a séf éppen Ninda bal keze mellett, ámbár a lányoknak fogalmuk sem volt róla, hogy ezt egy illemszabály írja elő, mert ő számít a legtekintélyesebbnek az asztalnál, nem pedig az államelnök. – Ám a legna-

gyobb megtiszteltetést azáltal nyertem el, hogy Nindát és családját láthattam vendégül asztalomnál.

– Hová tartotok most? – érdeklődött az elnök, amikor kiléptek az étterem kapuján a főteret körbevevő körútra. Tekintete egy pillanatra megpihent az *Ámhalgin Súfauri* gigászi tömbjén, amely hegyként tornyosult a város fölé.

– Felfedező útra a városba – felelte Ninda –, hiszen nem lesz rá alkalmunk sokáig.

– Bizonyára nagyon zavarnánk, ha veletek tartanánk – szólt az elnök udvariasan.

– Dehogyan – mosolygott Ninda –, de szabad az elnöknek az utcákon mászkálni?

– Igen, nálunk szerencsére nincs meg az az elkülönülés a vezetőkben, mint némelyik országban, például Szindorián is a diktatúra idején... meg amúgy is itt jön fölöttünk a testőrrobotod, az megvéd minket.

Elindultak a főtértől távolodó irányban. Ninda persze előre közölte már az ebédmeghívás idején, hogy ő a köznapi köntösében fog jönni, mert nem öltözik ki ahhoz, hogy étkezzen – ennek megfelelően az elnöki pár is hasonlóan öltözött, így az utcán is megfelelt a ruhájuk. Nirvaszon középkék nadrágot és valamivel világosabb kék zakót viselt, a felesége ugyanezt barnában.

– Láttátok már a Szammin Múzeumot? – érdeklődött az elnök.

– Még alig láttunk valamit – felelte Aini –, de minket elsősorban az érdekel, ami most van.

– És ami ezután lesz?

– Hát... az is.

– Akkor a legjobb helyre jöttünk – nyújtotta karját Nirvaszon az épület felé, ami előtt lépkedtek –, mert ez a múzeum a jövőről szól. Anar nyelven *szammin* jövőt jelent.

Belülről a múzeum nem volt más, csak egy óriási üres csarnok. Nirvaszon felvett egy kis távirányítót a bejárat mellett elhelyezett fali polcoeszkárról, és megérintette. A csarnok padlója egykettőre sárgászöld színbe fordult, s megjelentek a hegyláncok és köztük az ovális zöld folt, a lakott terület.

– Így néz ki Hinanarva most. Most lassan elindulunk a jövőbe. A ti időszámítástok szerint egy évet haladunk ütésenként.

A város szélén, a zöld folton épületek kezdtek kinőni a földből. Sileni odaszaladt és letérdelt hozzájuk. Az épületek némelyike több sudrigin magasra emelkedett ki a padlóból.

– Az Akkesz városrész. A tervek az utolsó vízcsapig készen vannak, húsz szúni év múlva kezdjük az építkezést, és tíz év alatt mindennel készen leszünk. Tízezer családnak ad majd otthont.

Mire ezt végigmondta, a város egy másik részén „elolvadt” egy sor családi ház, és valamiféle ipartelep nőtt ki a helyén.

– Nivelma – állt meg fölötte Nirvaszon, és megállította a lejátszást. – Régi, elavult házak. Az volt a terv, hogy újjáépítjük valamennyit, de kiderült, hogy ez

többe kerülne, mint egy új telepet létesíteni. Ezért itt épül meg a Szonkvo acélfeldolgozó, és itt lesz az új telep – ezzel az ipartelep mellé mutatott, megnyomta a távirányítót megint, és a zöld mezőből lakótelep lett, kis színes házakkal. – Most két évszázaddal járunk a jövőben, ami fontos dátum lesz Hinanarva életében. Ekkor jutunk ugyanis oda, hogy a város kiköltözhöz a völgyből, a külső légüztvények ekkor lesznek képesek ellátni a közvetlen környékünket a hegyeken túl. Mondhatni, jelenleg Hinanarva történelme első korszakának a végén járunk.

A hegyláncon kívül megjelent egy városrész, aztán egy másik, egyre több.

– Mindössze kétszázhusz év. Feleségemmel mindketten bízunk benne, hogy látni fogjuk ezeket a városnegyedeket felépülni. És megnézzünk valamilyen rendezvényt az Avirva stadionban – mutatott egy kerek épületre a lába előtt. – Ez két-százhuszonöt év múlva fog felépülni.

– Mennyi időre előre vannak meg a tervek? – kérdezte Ninda, mialatt a lábuk alatt újabb városnegyedek bújtak ki a padlóból, mint valami gyorsan növvő növények.

– Most majdnem háromszázötven szüni évre, és folyamatosan fejlesztik. Persze nem tudhatjuk biztosan, hogy az utódaik nem változtatnak-e majd rajtuk, természetesen megtehetik, de a jelenlegi tervek szerint ilyen lesz. A rajz persze tetszés szerint nagyítható, mindenféle szempont szerint kívül-belül megnézhető, a legapróbb részletekig tartalmaz mindent. Az egyetlen, ami nincs eldöntve, az a magánházak konkrét felépítése, azt majd a tulajdonosok választják ki, amikor megveszik a telkeket. De már most is megvannak azok a tervrajzok, amikből majd választhatnak.

– Fantasztikus – mondta Ninda.

– Valójában egyike nagy büszkeségeinknek. Nyilván minden lakott világon vannak tervek arra, hogy hogyan fognak terjeszkedni, és ezek közül elég sokat ismerünk, amik vagy térben, vagy időben elég nagy kiterjedésűek. De e pillanatban nincs tudomásunk olyan világról, ahol ilyen időtávlatra előre és ugyanakkor ilyen részletességgel vannak meg a tervek. Ez a része persze csak játék, igazából teljesen mindegy, hogy háromszáz vagy háromszázötven évre terveztünk. De maguk a konkrét tervek fontosak az építőanyagok előállításához, mi a nagy részét magunk gyártjuk, és már most neki kell látnunk felépíteni azokat a gyárat, amik a következő kétszáz évben épülő házak anyagát termelik meg.

pd-24 Nikergosz

„Albivi tudtommal az egyetlen világ, ahol háromlábú állatok élnek. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy ennek valami szimbolikus jelentősége van, csak még nem tudom, mi az.”

Ílgaszaumi,
Rangáhuap története,
602. sómir, 55. singir

Persze a zsűriben is voltak, akik aziránt érdeklődtek, hogy Nindáék hogyan érik majd utol az *Ámhalgin Súfaurit* – és a szokásos választ kapták, hogy vannak összekötő járatok, vannak kishajók, az ilyen dolgokat a Testvériség megoldja. Sosem mondják meg az igazat, hogy semmi okuk legközelebb megint az *Ámhalgin Súfaurival* utazni, az ugyanolyan hajó, mint a többi, és egy szúni bármelyik szúni hajón otthon érzi magát – de hát nekik van egy házuk is a Lengu partján, a jarráhisövénnyel körbekerített hombéban, a Felhő mélyén rejtőző Abroncsvilágban, a Sínisuál alatt.

Ők is megnézték a felszállást, a szúnik ritkán látják a hajóikat kívülről felszállni. A Varka épület tetőteraszán levő étteremben voltak, négy emelet magasan, így az emberek apró játékok voltak odalent, de a hajó még mindig a fejük fölé tornyosult. Idekint is hallatszottak a szokásos jelzések, a négy fokozatosan mélyülő zenei hang; ez figyelmeztette a kint levőket, hogy már ne akarjanak belépni a hajóba. Néhány ember még kisietett a suárkapun, és hamarosan felhangzott az utolsó, háromszoros jelzés. Kivárták a szokásos öt matit, de a Varka épület felé eső kapun már senki sem távozott. Lassan lecsukódtak a hatalmas tifongok, s ugyanekkor fal emelkedett ki a földből a hajó körül, két rígin magasságig körbevette. Hiszen a hajó alját befogadó üreg most ott fog tátongani a tér közepén, azt el kell zárni a forgalom elől.

Egyedül a Testvériség hétágú csillagáról és alatta a hajó nevéről lehetett látni a mozgást – a suárnév a tifongok alatt van, az már nem látszott –, maga a hajótest olyan egyöntetűen, jellegtelenül szürke volt és olyan egyenletesen haladt fölfelé, hogy semmilyen más jele nem volt annak, hogy emelkedik. Egészen addig, amíg a biztonsági fal mögül ki nem bukkant a hajó alja, illetve igazából még egy darabig nem is lehetett észrevenni, hogy a fal teteje fölött már nem az *Ámhalgin Súfauri* törzsét látják, hanem az árnyékát. Aztán már látszott, a különféle szürke árnyalatok másfélék voltak, és csakhamar át lehetett nézni a hajó alatt és látni a távolban a tér túloldalának házait. A roppant városhajó azonban még mindig nem tűnt kisebbnek, csak amikor gyorsítani kezdett, és hamarosan eltűnt a sötétkék égen.

– Csoda nagy hajó – szólalt meg Sileni közelében egy fiú, valamivel nagyobb nála. A kislány fölnézett rá és vigyorogva bólintott.

– Nagy bizony.

– De miért ilyen óriásiak a hajóitok?

Sileni továbbra is vigyorgott és nem szólt semmit. Törölmetszett, igazi szúni volt, nem lehetett belőle információt kihúzni a Testvériség titkairól. Történetesen erre nyugodtan felelhetne volna, hogy egy egész város van a belsejükben, hiszen ezt a dzserangok is tudják, csak a konkrét lélekszámot nem. De egy válasz után sorban jön a többi kérdés, ezt jól tudják a szúnik.

– Most száll le egy újabb hajó – dicsekedett jólértesültségével a fiú –, egy han-nur teherhajó, nyersanyagokat hoz és iparcikkeket visz tovább.

– Itt a téren? – kérdezte Szinensi, mert a „most” jelenthette azt is, hogy kis idő múlva, főleg hogy fordítógépen keresztül beszéltek és nem lehetett biztos a finom árnyalatokban.

– Nem, a külső kikötőben, a teherárukat ott rakodják. Az Arvlaron városrészben. Az nagy kikötő, tíz hajó fér el benne, és általában a helyek fele foglalt. Az apám a kikötőparancsnok, sokat vagyok a kikötőben. Az én nevem Aner. Aner Ilavon.

Ekkor megszólalt az anyja egy közeli asztalkánál.

– Aner, kérlek, gyere vissza. Ne zavarj a vendégeket, nem illik. Elnézést kérek, Ninda.

– Érdekes – állapította meg Szinensi a mentális kapcsolaton. – Itt mindenkinek az a fő gondja, hogy ne zavarjanak minket. Mindenki fölismer, de egyedül az érdeklő, hogy ne legyen a terhedre.

– Inkább, mint hogy minden második ríginen hatan ugorjanak a nyakába – mondta Aini.

– Igen – bólintott Ninda, azaz a bólintásnak megfelelő mentális jelet használta –, ezen a világon kellemesen nyugodtak az emberek ezzel a rajongással kapcsolatban, illetve egyébként is egy elég nyugalmas világ. Ebben a tekintetben emlékeztet Saunisra.

– A somvu szendvicsük is hasonlít a ryvandīnisre – ez persze Sileni volt, aki mindent számon tartott az ételekkel kapcsolatban, és magától értetődően ismeretiséget kötött mindhárom édesanyja szülőbolygójának konyhaművészetével, de más kultúrákéval is. Amennyit és amekkora átéléssel evett, már egészen kövér kislány lehetett volna, de hát állandóan rohangált, sportolt, lemozogta a kalóriákat. És nőtt, mint a dzsilu-áfp.

Nem sokkal később aztán Ninda elment a tévéházba és részt vett a megbeszélésen. A versenyre most mélybordó köntössel ajándékozták meg, amin fehérrel volt a hímzés. Késő este pedig eredményhirdetés, a hús legjobb pontszámot kapott előadó feljöhetett a színpadra és learathatta a tapsot. Ők másnap ott lesznek az elődöntőben.

Nindáék egy hámoszobás, minden luxussal fölszerelt lakosztályt kaptak a Vilvandi szállodában. Csak éjszaka tudták meg, hogy milyen, amikor odamentek, hiszen a versenyen a lányok is ott voltak a nézőtéren. Délután az egyik asszisztens csak annyit mondott, hogy menjenek a Vilvandiba, az a város legjobb szállodája, nem kell mondaniuk semmit, az ottaniak tudni fognak mindent – és hozzátette, hogy sejtése szerint Ninda ízlésének egy kicsit talán túlzás, de szépen kéri, hogy viselje el; a rendezőség a dalverseny saját hírnevének tartozik azzal, hogy a külföldi zsűritagokat ilyen lakosztályokban helyezik el. Valójában már attól is kitörne a botrány, ha bármelyik zsűritag ennél rosszabbat kapna... de ha éppen Ninda...

Így hát elfogadták a lakosztályt, ahol mindenekelőtt a jaungaimaszi miniszterelnökkel ültek le vacsorázni. Andker kep szanNikergosz az este érkezett meg és először a tévéházba ment, ahol beengedték a dalverseny nézőterére – hiszen külföldi állami vezető, egyébként esélye sem lett volna jegy nélkül bejutni, sőt a műsor kellős közepén még jeggyel sem. De így bemehetett és helyet foglalhatott valahol hátul, hogy a műsor végén előrejőjön és bemutatkozzon Nindának. Együtt mentek haza a szállodába.

Nomboka folyton fordítógépre szorult, mert Nikergosz rengeteget csevegett Silenivel jalarul. A szálloda előtt megálltak egy pillanatra, megcsodálták az épület díszes, tarka fényekben úszó homlokzatát, és lenézett a kislányra.

– Azt hiszem, valamit okvetlenül el fogok mondani otthon az embereknek. Hogy egy jalar kisgyerekekkel sétáltam be ennek az országnak a legelőkelőbb szállodájába, és hogy az a jalar kisgyerek a személyneveemen szólít engem. – Nombokára pillantott. – A nevem Andker, és az Ān Kèo ennek a jalar változata. Hatást fog rájuk gyakorolni. Nem mondom, mi nem vagyunk általában nagyon formálisak, a „miniszterelnök úr” alig fordul elő, inkább Nikergosz úr vagyok vagy uram. De Silenitől ezek hangzanának furesán.

– Mert nem jalar – felelte Ninda tárgyilagosan. – Szúni, akárcsak én.

– Az otthoniak másképp gondolják.

Ninda csak vállat vont.

pd-25 gyár

„Szerintem aki elég időt tölt a közelében, előbb-utóbb elkezd lúmákat írni.”

*Szinensi:
Ninda élete és tanítása,
260. sómír*

Hinanarva
620. 86., sárga nap
13

A csarnok lehetett vagy harminc rígin magas, és minden irányban nagyon messzire húzódott. De nem lehetett messze ellátni a hatalmas gépek között húzódó hosszú folyosókon, mert lépten-nyomon járművek haladtak rajta. Nindáék felé éppen egy narancssárga Ímdzil munkagép haladt, az orrán ott volt a cég jelvénye szúni betűkkel. Az Ímdzil szúni cég, és ezt a gépet valójában a Felhő egyik kisebb világán gyártották.

– Ezek itt Ranguman gépek – mutatott körbe Anszvon a körülöttük álló szürke, fehér és halványsárga gépóriásokon, amik kívülről tökéletesen mozdulatlanok voltak. – Szúni gyártmányok, ugyanaz a márka, mint a hangszered. A Ranguman nagyon sokféle gépet gyárt. Itt műanyag-megmunkálást végzünk.

Ninda feje fölött hangtalanul elsuhant egy újabb Ímdzil egy óriási konténerrel. Anszvon kinyitott egy ajtócskát az egyik Rangumanon.

– Ez a folyadék műanyag. Tilpovil. Ez a gép éppen piros anyagot kever és önt formába. Ütésenként tíz tálca kerül ki a gyártósoráról, és mindegyik tálcán ezer alkatrész van. Apró kiegészítő alkatrészek mechanikus gépekhez, főleg játékokhoz, de orvosi műszerekhez is. Napi ezer palan értéket állít elő. Az egész gyártelep nyolcmilliót. Kell is ez a sok automata a fuvarozásukhoz.

– Sok pénz – biccentett Ninda.

– Igen; no persze benne van a befektetők tizenötmilliárdja. Az azért kellett hozzá. És nincs itt a vége, most is terjeszkedünk, megmutatom.

Visszaültek a kiskocsiba – az is Ímdzil volt – és végigsuhantak az egyik folyosón, tíz-husz rígin magas géptornyok sokasága között. A csarnokot megülő tompa moraj kezdett felhangosodni, Anszvon elővett két fejhallgatót. Amikor föltették, tudtak zavartalanul beszélni.

Elérték a csarnok szélét, a sima fehér kőfalat. Balra fordultak és csakhamar megálltak egy újabb gép előtt, ami jókora zajjal bontotta maga előtt a sziklát.

– Ez is szúni gyártmány – mutatott Anszvon vigyorogva a Rírgaun jelvényére. – Hús nap alatt kitágítja a csarnokot annyival, hogy még egy gépsort beállíthatunk.

Ninda közelebb lépett, hogy belásson a gép hatalmas fejéhez, amely egyforma kockákban termelte ki a kőzetet. A Rírgaun abban a pillanatban egyszerre megállt, még az imént kiemelt kockákat tartalmazó tálca is mozdulatlan maradt a levegőben.

– Mondom, hogy szüni – nevetett Anszvon. – Ilyenek a Testvériség biztonsági előírásai. Ami személy szerint engem illet, a felét is elegendőnek tartanám, de hát ez nem vitatéma, én különben is csak egy alkalmazott vagyok, és a főnökeimnek sincsen hatalma átállítani a gépeket. Ebben a tekintetben különösen nem.

Körbejárták a rezzenéstelenül álló gépóriást és a túloldalán az Óngminur teherautót, ami begyűjtötte a kőveket.

– Mit csináltak a kővel?

– Építőanyag lesz belőle, természetesen. Féltucat világ parkjaiban vannak a sétányok az itt kitermelt kővel burkolva. Itt a főteret, ahol a hajód leszállt, egy másik csarnokból kivájt kő borítja, abban van a hajógyárunk egy része. Azt is érdemes megnézni, nálunk neves hajógyár működik, saját típusaink vannak. Gondolom, nem versenyezhet azzal a hellyel, ahol ti építtetitek a hajóitokat, már csak a méretek szempontjából sem, de nagyon színvonalas kishajók.

– Láttam őket az áruházban. – Ninda elsétált a Rírgaun közeléből, az pedig tompa morajjal megindult ismét.

– Á, igen? Nagyszerű. Nos, ha már ezen a részen vagyunk, alkalmam nyílik megmutatni ezt. – Anszvon arrébb sétált egy sorral és rácsapott egy gép oldalára. – Ez egy simmutai Rona szénátalakító. Egy pillanat... – A mérnök megérintett néhány gombot, amire a gép oldalán felcsapódott egy ajtócska. Benyúlt és kivett egy műanyag dobozt.

Ninda rápislogott a kis fehér dobozra. Tele volt gyémántokkal. Három-négy sudrigin méretű, téglatest alakú gyémántok voltak benne, színtelenek és színesek, halványkékek, rózsaszínűek, sárgák, mindenfélék, ömlesztve, egymás hegyén-hátán.

– Mi ez?

– Ez pontosan az, aminek látszik: gyémánt. Nyers gyémánt. A gép csiszolva adja ki, de formára és méretre vágni majd a felhasználáskor kell. Ez ékszerészeti és ipari célra egyaránt jó. Ha... ha megengeded, szeretnék ezzel megajándékozni a cégünk nevében. Megtiszteltetésnek vennénk, ha elfogadnád.

Ninda mit tehetett mást, elfogadta. Valahol a Testvériség csillagközi postaszolgálatánál már úton volt egy készlet azokból a hajómodellekből, amiket az áruházban mutatott neki az a fiatalember; persze az *Ámhalgin Súfaurira* küldte, ők pedig felszállás után átadták a postának, ahogy ilyenkor szokták. Már meg is beszéltek a lányokkal, hogy ha ez így megy, nem lesz elég egy polc az emléktárgyaknak, amiket Ninda kap a világokon. Pedig nem volt kicsi az a polc, de így szükség lesz még egyre.

– Annál is inkább – érkezett Aini mentális hangja a város másik csücskéből –, mert ezeket a gyémántokat nem szabad csak úgy dobozostul lerakni a polcra, va-

lami kis tablót kell nekik csinálni, hogy rendesen nézzenek ki. Úgyhogy több helyet fognak foglalni.

A dalverseny harmadik napja hasonlóan zajlott az előző kettőhöz, de most már kiélezettebb volt a küzdelem. A műsor időtartama hasonló volt az előző két naphoz, ámbar felére csökkent a fellépők száma, de éppen ezért mindenki kétszer szerepelt, és a két pontszámot összeadták.

Ninda háromszor találkozott Nikergossal ezen a napon. Először együtt reggeliztek, aztán a férfi elment eleget tenni diplomáciai feladatainak, hiszen mégiscsak egy állam vezetője, aki látogatást tesz egy másik államban. Aztán a műsor stúdiójában beszélgettek pár matit, mielőtt elkezdődött a közvetítés, és végül a miniszterelnök hazakísérte Nindát és családját a szállodába, mint előző nap, de most nem csak Nomboka volt velük, hanem Antor Varszkavon professzor is, a fhangí jeles tanára, akit eddig betegség akadályozott abban, hogy ideutazzon Szumdanarváról, és most érkezett. Magas homlokán veríték ütözött ki, ahogy az utcán lépkedett, de elhárította a segítséget, a teljes gyógyuláshoz mozognia kell, mondta.

– Milyen jólnevelten jön mellettem ez a gyermek – pillantott le a professzor. – Kedvében jár egy öregembernek azzal, hogy hozzá igazítja a lépteit.

– Nem éppen – felelte Ninda. – Én sem szoktam sietni, és velem is lépést tart.

– Értem. De egyébként izgékony, sokat szaladgáló kislány.

Sileni önkéntelenül bólintott, a professzor eltalálta.

– Anvani unokámra emlékeztet, ő volt ilyen nem is oly rég. Már nagyobbacska.

– Ír már lúmákat? – tudakolta Sileni.

– No, azokat még nem – mosolygott Varszkavon. – Majd talán később.

– Khanvon teran lúma szom – thakkra kina thind nikhnan.

Varszkavon úgy meredt a pöttöm kislányra, aki kapásból kivágott egy lúmát, egyenesen thabbuan nyelven, hogy meg is állt mentében. *Lúmát írni nem életkor kérdése, hanem az kell, hogy gondolataink legyenek hozzá.*

***Ez nem a teljes szöveg. Ez a példány idáig készült el.
2023. március 29.***